Giới thiệu

Trong thế giới Thần Châu đại lục, Thiên Phong quốc, Thần Phong thành, Đông Hoàng cung, một thánh chỉ bất ngờ được ban ra, thay đổi hoàn toàn vận mệnh của Cửu hoàng tử Diệp Đông Hoàng.

Thánh chỉ của tân Hoàng đế, Đại hoàng tử Diệp Lăng Thiên, sách phong Diệp Đông Hoàng làm Trấn Nam vương, phái trấn thủ vùng Tây Nam xa xôi, nơi Man tộc đang hoành hành, gây ra cảnh bách tính ly tán, sinh linh khốn khổ.

Đây không phải là một sự ưu ái, mà là một âm mưu thâm độc nhằm đẩy Diệp Đông Hoàng vào chỗ chết.

Diệp Đông Hoàng, một thiếu niên tuấn mỹ tuyệt luân, anh khí ngời ngời, lại sở hữu một tâm trí kiên nghị và trí dũng song toàn.

Anh không phải là người của thế giới này, mà là một linh hồn xuyên không từ Trái Đất.

Ở tiền kiếp, anh là một sát thủ huyền thoại, trải qua muôn vàn sinh tử, cuối cùng đứng trên đỉnh cao quyền lực với danh hiệu Sát thủ chi vương, Lính đánh thuê chi vương.

Tuy nhiên, anh đã chết trong một vụ tấn công bằng tên lửa khi giành được một dị bảo kỳ lạ - một chiếc cần câu màu tím vàng.

Chiếc cần câu này đã cùng anh tái sinh vào thế giới này, trở thành bảo vật bẩm sinh.

Suốt mười hai năm qua, Diệp Đông Hoàng vẫn luôn nghiên cứu bí mật của chiếc cần câu, nhưng không thu được gì.

Cho đến khi nhận thánh chỉ sách phong Trấn Nam vương, anh bất ngờ cảm nhận được sự biến đổi kỳ lạ của nó.

Một giọng nói máy móc vang lên trong tâm trí anh, giới thiệu đây là "Vạn Đạo Điếu Hoàng Can", một chí bảo vận khí hoàng đạo cần lượng lớn khí vận để kích hoạt.

Việc được phong vương và nhận một phần khí vận của Thiên Phong quốc đã khiến nó thức tỉnh.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can có khả năng "thùy điếu chư thiên" (câu cá các thế giới) hoặc "xuyên toa chư thiên" (xuyên không qua các thế giới) bằng cách tiêu hao điểm khí vận.

Đây chính là chiếc phao cứu sinh giữa tình cảnh nguy hiểm tấp nập của Diệp Đông Hoàng.

Anh biết rõ đây là cái bẫy của Diệp Lăng Thiên.

Vừa ra khỏi hoàng thành, anh chắc chắn sẽ phải đối mặt với phục kích và ám sát.

Bên cạnh Diệp Đông Hoàng là Bạch Ấu Vi, người vú nuôi kiêm thị nữ trung thành duy nhất anh tin tưởng.

Cô là một thiếu nữ thanh khiết, xinh đẹp và tài năng, luôn sẵn sàng xả thân bảo vệ anh.

Cùng với mẹ ruột là Đông Phương Thanh Y, người phụ nữ tài sắc vẹn toàn nhưng đã không còn sức mạnh tu luyện, họ cùng nhau rời khỏi hoàng thành, hướng về Nam Sơn quận.

Trên đường đi, khi đoàn xe ngang qua Tử Hà cốc, phục binh do tên thái giám Tiểu Quế Tử, kẻ tay sai của Diệp Lăng Thiên, sắp đặt đã xuất hiện.

Chúng là những tên thổ phỉ hung hãn của Hắc Phong Sơn, do Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu cầm đầu.

Chúng có số lượng đông đảo và sức mạnh không nhỏ, với mục

đích cướp bóc và giết chết Diệp Đông Hoàng theo lệnh của Diệp Lăng Thiên.

Tuy nhiên, Diệp Đông Hoàng đã có sự chuẩn bị.

Anh kích hoạt Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, tiêu hao khí vận điểm để câu từ các thế giới khác về hai kiếm khách siêu phàm: Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, cùng với La Nghệ và mười tám kỵ binh Yến Vân Thập Bát Kỵ.

Những người này, sau khi được câu về, lập tức trở thành những thuộc hạ tuyệt đối trung thành với Diệp Đông Hoàng, đồng thời nhận được sự chia sẻ kiến thức về thế giới này.

Với sự xuất hiện của những cường giả này, tình thế nhanh chóng đảo ngược.

Các tên thổ phỉ và cả Phi Thiên Hổ, Bát Tí Hầu đều bị Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết tiêu diệt một cách tàn nhẫn và nhanh chóng.

La Nghệ cùng Yến Vân Thập Bát Kỵ cũng thể hiện sức mạnh vượt trội, biến chiến trường thành một địa ngục trần gian.

Chứng kiến cảnh tượng đẫm máu, Bạch Ấu Vi ban đầu có chút kinh hoàng nhưng nhanh chóng kiên cường, nhận ra sự khắc nghiệt của thế giới này.

Diệp Đông Hoàng cũng nhân cơ hội này để tôi luyện cô, khuyến khích cô tham gia chiến đấu để trở nên mạnh mẽ hơn.

Sau trận chiến tại Tử Hà cốc, Diệp Đông Hoàng nhận ra tầm quan trọng của việc xây dựng lực lượng và tích lũy khí vận.

Anh hạ lệnh cho La Nghệ cùng Yến Vân Thập Bát Kỵ tiếp tục tiêu diệt các ổ thổ phỉ trên đường đến Nam Sơn quận, nhằm tích lũy thêm khí vận và tạo dựng uy danh.

Đồng thời, anh cũng câu thêm được Thượng Quan Hải Đường, một mật thám thông minh, đa mưu túc trí từ thế giới khác, để chuẩn bị cho việc đối phó với thế lực của Mộc Thiên Thành tại Nam Sơn quận.

Trong khi đó, ở hoàng cung, Diệp Lăng Thiên, sau khi biết tin ám sát thất bại và Diệp Đông Hoàng sở hữu những cường giả đáng sợ, càng thêm kiêng kỵ.

Hắn ra lệnh điều động đội sát thủ Tiên Thiên cảnh và gửi mật tín cho Mộc Thiên Thành, biểu huynh của hắn ở Nam Sơn quận, để chuẩn bị những thủ đoạn cuối cùng nhằm diệt trừ Diệp Đông Hoàng.

Hắn không hề biết rằng, mọi âm mưu của hắn đều đã nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng, với Vạn Đạo Điếu Hoàng Can và dàn cường giả hùng hậu, đang từng bước xây dựng nền móng cho bá nghiệp của mình, sẵn sàng đối đầu với mọi thách thức từ âm mưu của Diệp Lăng Thiên và chinh phục thế giới này.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 1

Thần Châu Đại Lục, Thiên Phong Quốc, Thần Phong Thành, Đông Hoàng Cung. "Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Tiên đế giá băng, cả nước đồng ai, Tây Nam Man Tộc thừa cơ cướp bóc, bách tính ly tán, sinh linh khốn khổ, trẫm tâm vô cùng đau đớn.

Cửu Hoàng tử Diệp Đông Hoàng đức tài kiêm bị, trí dũng song toàn, đặc sắc phong làm Trấn Nam Vương, trấn giữ Tây Nam, bảo vệ bờ cõi an dân.

Việc quan khẩn cấp, khắc không dung hoãn, tức khắc khởi trình.

Khâm thử!" Trong Đông Hoàng Cung, âm thanh cao vút vang lên, vọng khắp đại điện vàng son rực rỡ.

Trong đại điện, cung nữ thái giám đồng loạt quỳ rạp xuống.

Một thái giám tổng quản thân hình gầy nhỏ, ánh mắt âm u mang theo vẻ kiêu ngạo, tên là Tiểu Quế Tử, tay nâng thánh chỉ, lớn tiếng tuyên đọc. "Cửu Hoàng tử, không, Trấn Nam Vương, quỳ xuống nhận chỉ đi!" Giọng nói âm dương quái khí của Tiểu Quế Tử vang lên, trong mắt mang theo chút đùa cợt, nhìn về phía trên đại điện.

Nơi đó, có một thiếu niên mặc trường bào màu đen viền vàng!

Thiếu niên mày kiếm mắt sáng, vô cùng tuấn mỹ, dù Phan An tái thế, khuynh quốc khuynh thành, cũng khó lòng hình dung được một phần vạn vẻ đẹp của chàng!

Tuy nhiên, thiếu niên dù đẹp đến mức rung động lòng người, lại không hề khiến người ta có cảm giác yêu mị yếu ớt, mà chỉ toát ra vẻ dương cương, bá đạo, anh tư bừng bừng.

Chàng tuổi tác không lớn, nhưng lại có một sự thành thục ổn trọng

tựa Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà không đổi sắc.

Đôi mắt sâu thẳm, nhiếp nhân như tinh không khẽ nâng lên, nhàn nhạt liếc nhìn Tiểu Quế Tử đang kiêu ngạo đùa cợt sau khi tuyên đọc thánh chỉ.

Trong khoảnh khắc, hai chân Tiểu Quế Tử run lên, như thể bị dã thú đáng sợ nào đó nhìn chằm chằm, trong lòng không khỏi lộ ra một tia hoảng loạn. 'Ta sợ gì?

Tiên đế đã giá băng, nay Bệ hạ tiếp quản triều chính, chàng dù thiên phú cao đến mấy, yêu nghiệt đến mấy, thì sao chứ?

Chút nữa rời khỏi Hoàng Thành, chẳng phải cũng là người chết sao?' Tiểu Quế Tử lấy hết dũng khí, cưỡng ép tự cổ vũ mình, cằm nhọn nâng cao, dùng cách đó che giấu sự yếu đuối trong lòng.

Đôi mắt nhỏ trợn trừng nhìn Diệp Đông Hoàng, sắc mặt gay gắt, quát: "Trấn Nam Vương, ngươi muốn kháng chỉ sao?" Diệp Đông Hoàng nghe vậy, nhàn nhạt liếc Tiểu Quế Tử một cái, ánh mắt không chút dao động, đứng dậy, bước tới. "Trấn Nam Vương, quỳ xuống nhận chỉ đi!" Thấy Diệp Đông Hoàng đứng dậy bước tới, Tiểu Quế Tử trong lòng vững vàng, càng thêm đắc ý, giương giương thánh chỉ trong tay, mắt đầy vẻ trêu tức. 'Ngươi khi sinh ra, trời giáng dị tượng, thiên tư tuyệt luân, Tiên đế ban cho ngươi cái tên 'Đông Hoàng', ngụ ý con ta có tư chất đế vương, có thể nói là phong đầu vô song.

Nay Tiên đế đã băng hà, Đại Hoàng tử đăng cơ, mặc kệ ngươi thiên phú trác tuyệt, kinh tài diễm diễm, chẳng phải vẫn phải quỳ dưới chân ta sao?' Diệp Đông Hoàng bước đến trước mặt Tiểu Quế Tử, dừng lại, nhìn khuôn mặt đắc ý của đối phương.

Ánh mắt chàng vẫn bình tĩnh, một tên tiểu nhân mà thôi, không đáng để tức giận hay bận tâm.

Đối mặt với ánh mắt bình tĩnh của Diệp Đông Hoàng, khí thế của Tiểu Quế Tử không khỏi yếu đi một chút, bị nhìn đến phát run đáy lòng, sắc mặt gay gắt, quát lớn: "Ngươi muốn làm gì?

Muốn kháng chỉ sao?" "Cút!" Diệp Đông Hoàng đưa tay đoạt lấy thánh chỉ, nhàn nhạt phun ra một từ, âm thanh không lớn, nhưng lại mang theo một loại uy áp khó tả và không thể nghi ngờ. "Ngươi!" Tiểu Quế Tử đại nộ, không ngờ Diệp Đông Hoàng đến lúc này còn kiêu căng như vậy, thật sự nghĩ ngươi vẫn là Cửu Hoàng tử được sủng ái nhất khi Tiên đế còn tại vị sao? "Nhớ kỹ, quân tình khẩn cấp, trước khi trời tối, ngươi phải rời khỏi Hoàng Thành, đi đến..." Tiểu Quế Tử cố nén cơn giận trong lòng, nhắc nhở.

Hắn đã sắp xếp phục binh ngoài thành, chỉ cần Diệp Đông Hoàng rời đi, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Bốp!

Lời Tiểu Quế Tử chưa dứt, Diệp Đông Hoàng đã giáng một bạt tai vào mặt hắn.

Nhát tát này thế mạnh lực trầm, trực tiếp đánh bay hắn, răng cửa lẫn máu tươi phun ra, rơi nặng xuống sàn. "Để ngươi lắm lời!" Diệp Đông Hoàng dùng lực giẫm lên mặt hắn, "Thật đúng là cho ngươi ba phân nhan sắc, ngươi còn muốn mở hiệu nhuộm sao?" "Tiểu tạp..." Tiểu Quế Tử lửa giận ngút trời, vừa định chửi lớn, nhưng đối diện với ánh mắt đạm mạc của Diệp Đông Hoàng, lập tức rùng mình một cái, lời đến miệng đành nuốt ngược trở vào.

Hắn cảm thấy nếu hắn mở miệng, Diệp Đông Hoàng chắc chắn sẽ một cước giẫm nát đầu hắn!

Hắn không dám đánh cược! "Cút!" Diệp Đông Hoàng một cước đá bay Tiểu Quế Tử, xoay người đi vào nội điện. "Tiểu tạp chủng, xem ngươi còn có thể kiêu căng đến bao giờ!" Tiểu Quế Tử khó khăn bò

dậy từ dưới đất, ánh mắt oán độc, hậm hực rời đi. ... "Chiếc cần câu này không giống trước!" Trong nội điện, Diệp Đông Hoàng đặt thánh chỉ sang một bên, vuốt ve chiếc cần câu màu tử kim trong tay, trong mắt hiếm thấy lộ ra một tia hưng phấn và kích động.

Chàng vốn không phải người của thế giới này, hay nói đúng hơn là linh hồn không phải.

Nói tóm lại, chàng cũng là một trong vạn vạn quân đoàn xuyên việt từ Địa Cầu.

Kiếp trước, chàng là một cô nhi!

Chương 2

Mười hai tuổi, bị buôn bán sang một tổ chức sát thủ ở nước ngoài!

Mười lăm tuổi, chàng giẫm lên thi cốt của ba trăm sáu mươi đồng bạn được huấn luyện, hoàn thành khóa huấn luyện địa ngục của tổ chức sát thủ, trở thành một sát thủ vương bài!

Mười tám tuổi, chàng trở thành Sát thủ chi vương, tiêu diệt tổ chức sát thủ năm xưa!

Hai mươi tuổi, chàng trở thành Vương giả lính đánh thuê của thế giới, sở hữu lãnh địa độc nhất của mình, nắm giữ quyền thế vô thượng, tiền tài và mỹ nữ dùng không hết.

Hai mươi hai tuổi, một kiện dị bảo giáng lâm rừng mưa nhiệt đới trên Địa Cầu, lập tức chấn động toàn thế giới.

Chàng, người đã đứng trên đỉnh cao thế giới, tự nhiên nảy sinh hứng thú nồng đậm, đích thân đến đó.

Nơi đó hội tụ cường giả đỉnh cao của các quốc gia trên thế giới, vô số sát thủ, lính đánh thuê và đặc công, nhưng chàng vẫn dùng thực lực tuyệt đối sát ra vòng vây, đoạt được kiện dị bảo đó.

Đó là một cây cần câu tương tự loại có thể thu gọn trong hiện đại, toàn thân màu tử kim, chất liệu đặc thù, bề mặt phủ đầy văn lộ thần bí, khi kéo dài đến cực hạn có chín xích năm thốn, tổng cộng có chín tiết!

Đáng tiếc, chàng vừa mới có được kiện dị bảo này thì bị đạn đạo oanh tử, khi khôi phục ý thức lần nữa, đã trọng sinh thành thai nhi, cây cần câu đó cũng theo chàng mà sinh ra.

Những năm qua, chàng vẫn luôn nghiên cứu bí mật của bảo vật

giống cần câu này, đáng tiếc không thu được gì!

Nhưng vừa rồi, khoảnh khắc chàng nhận lấy thánh chỉ, cảm thấy cây cần câu trong tay đã phát sinh một biến hóa kỳ dị. "Đinh!

Để thuận tiện cho Chủ nhân sử dụng Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, căn cứ vào tri thức trong não hải của Chủ nhân, đã nhập vào hệ thống mẫu.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can sẽ lấy phương thức của Hệ Thống để phục vụ Chủ nhân, giúp Chủ nhân bước lên đỉnh phong, uy chấn vạn cổ, triển hiện uy danh của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can!" "Vạn Đạo Điếu Hoàng Can?

Đây chính là tên của kiện bảo vật này?" Nghe thấy âm thanh máy móc trong đầu, Diệp Đông Hoàng không hề kinh ngạc, trong mắt tinh mang rực rỡ.

Mười hai năm rồi, kiện bảo vật này cuối cùng cũng có động tĩnh! "Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vốn là một kiện Hoàng Đạo Khí Vận Chí Bảo, cần lượng lớn khí vận mới có thể kích hoạt.

Hiện tại cũng chỉ có thể phát huy một chút uy năng!" "Xem ra là ta được phong làm Trấn Nam Vương, có được một phần khí vận của Thiên Phong Quốc, nên mới kích hoạt được Vạn Đạo Điếu Hoàng Can!" Nghe vậy, trong lòng Diệp Đông Hoàng dấy lên một tia minh ngộ, sau đó trong đầu hiện ra một phần thông tin liên quan đến Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Đẳng cấp: 1 cấp.

Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng.

Tu vi: Hậu Thiên Tứ Trọng.

Khí vận điểm: 250.

Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên. (Chú thích: Cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, đẳng cấp không đủ, nhiều công năng vẫn chưa biết.) "Thùy Điếu Chư Thiên cần bao nhiêu Khí Vận Điểm?

Xuyên Toa Chư Thiên lại cần bao nhiêu Khí Vận Điểm?" Nhận được tin tức về Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, trong lòng Diệp Đông Hoàng dấy lên sóng gió lớn, đôi mắt bình tĩnh ẩn hiện sự kích động.

Những năm qua, chàng cần cù khổ luyện, thêm vào thiên phú bản thân, đạt đến Hậu Thiên Tứ Trọng.

Ở Thiên Phong Quốc này cũng miễn cưỡng được coi là cường giả, nhưng với thân phận của chàng muốn sinh tồn, vẫn vô cùng gian nan.

Đặc biệt là nay phụ hoàng rẻ mạt của chàng đã chết, Đại Hoàng tử Diệp Lăng Thiên đăng lên ngôi vị, coi chàng là cái gai trong mắt, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc!

Thánh chỉ vừa rồi thoạt nhìn là sắc phong chàng, kỳ thực chẳng qua là để đẩy chàng ra khỏi Hoàng Thành.

Một khi ra khỏi thành, Diệp Lăng Thiên chắc chắn sẽ phái người truy sát chàng!

Nay Vạn Đạo Điếu Hoàng Can được kích hoạt, có thể nói là tuyết trung tống thán, giúp chàng có thêm một tầng bảo hộ! "Thùy Điếu Chư Thiên, một lần 100 Khí Vận Điểm.

Xuyên Toa Chư Thiên, một lần 1000 Khí Vận Điểm!" "Hai lần cơ hội, đủ rồi!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh mang lóe lên, không đến mức hưng phấn, nhưng cũng không thất vọng. "Điện hạ!" Lúc này, bên tai Diệp Đông Hoàng truyền đến giọng nói ôn nhu cung kính của một nữ tử.

Diệp Đông Hoàng hoàn hồn, bên cạnh chàng, một nữ tử mặc váy

dài màu tím, thành thục xinh đẹp, thân hình uyển chuyển, khẽ cúi người.

Nữ tử tên Bạch Ấu Vi, là nhũ mẫu của chàng.

Nói là nhũ mẫu, kỳ thực vẫn là xử nữ!

Cũng chỉ có nữ tử thuần khiết ưu tú như vậy mới có tư cách trở thành nhũ mẫu của chàng, nàng cũng là người duy nhất Diệp Đông Hoàng tin tưởng trong Đông Hoàng Cung này! "Ấu Vi, thu dọn đồ đạc, mọi thứ từ đơn giản nhất.

Đồng thời, mời mẫu phi của ta đến!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng, Điện hạ!" Bạch Ấu Vi gật đầu, xuống dưới chuẩn bị.

Một canh giờ sau, Diệp Đông Hoàng dẫn theo Bạch Ấu Vi và nương thân chàng, rời khỏi Hoàng Thành, đi về phía Nam Sơn Quận! ...

Hoàng Cung, Ngự Thư Phòng. "Nô tài bái kiến Bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tiểu Quế Tử sau khi nối lại xương sườn bị Diệp Đông Hoàng đánh gãy, biết tin Diệp Đông Hoàng đã rời Hoàng Thành, vội vàng đến Ngự Thư Phòng.

Vừa vào cửa, liền quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng bái lạy.

Nơi đó có một thanh niên mặc mãng bào đen, đầu đội Bình Thiên Quan, chắp tay đứng.

Thanh niên thân hình thẳng tắp, hùng tư bất phàm.

Nghe thấy âm thanh phía sau, giọng nói uy nghiêm đạm mạc vang lên, nói: "Chuyện đã làm xong?" "Khải bẩm Bệ hạ, mọi việc đã xong.

Nô tài trước đó đã liên hệ với Đại đương gia Hắc Phong Sơn Phi Thiên Hổ, Phi Thiên Hổ đã dẫn thủ hạ thổ phỉ mai phục tại Tử Hà Cốc ngoài Hoàng Thành!" "Vừa rồi tiểu tạp chủng đó đã dẫn Thái phi

rời khỏi Hoàng Thành, ước chừng nửa canh giờ sau sẽ đến Tử Hà Cốc.

Đến lúc đó, dù tiểu tạp chủng đó có bản lĩnh thông thiên, cũng khó thoát khỏi số chết..." Bốp!

Tiểu Quế Tử vừa mở miệng, lời còn chưa dứt, Diệp Lăng Thiên đã xoay người, một bạt tai giáng vào mặt hắn.

Nhát tát này không hề lưu tình, trực tiếp khiến Tiểu Quế Tử xoay một vòng trên không trung, mấy chiếc răng còn sót lại lẫn máu tươi phun ra, rơi nặng xuống đất, nửa bên mặt còn lại cũng lập tức sưng thành đầu heo. "Bệ hạ tha mạng, nô tài biết lỗi rồi..." Biến cố đột ngột này trực tiếp khiến Tiểu Quế Tử sợ ngây người, hoàn toàn không hiểu mình đã làm sai điều gì.

Mọi thứ hắn làm đều là theo phân phó của Diệp Lăng Thiên mà! "Sai rồi?

Ngươi làm sai điều gì?" Diệp Lăng Thiên nhàn nhạt mở miệng, âm thanh không lớn, nhưng khiến Tiểu Quế Tử như rơi vào hầm băng, sâu sắc cảm nhận được thế nào là bạn quân như bạn hổ.

Tiểu Quế Tử tư duy vận chuyển cực nhanh, hồi tưởng lại mọi việc hắn đã làm và từng lời hắn vừa nói, lập tức một đạo linh quang lóe lên, trong lòng có điều ngộ ra, vội vàng dập đầu nhận lỗi: "Nô tài đáng chết, nô tài không nên ngôn ngữ vũ nhục Trấn Nam Vương, thỉnh Bệ hạ giáng tội!" Vừa nói, Tiểu Quế Tử liền không ngừng dập đầu "phanh phanh phanh", dập đến trán máu tươi chảy ròng, cũng không hề dừng lại. "Nô tài chính là nô tài, trẫm tuy ghét Diệp Đông Hoàng, nhưng hắn cũng là dòng dõi Hoàng tộc ta.

Trẫm có thể giết hắn, mắng hắn, làm nhục hắn, nhưng ngươi tính là gì?" "Thứ chó má như ngươi, cũng dám phạm thượng?

Sau này trẫm thất thế, ngươi có phải cũng có thể cưỡi lên đầu trẫm không?" Giọng Diệp Lăng Thiên đột nhiên trở nên sắc bén, khiến Tiểu Quế Tử toàn thân lạnh lẽo, trong lòng tràn ngập sợ hãi, nằm rạp trên đất, không ngừng dập đầu, "Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết..." "Chuyện này có ai biết?" Một lúc lâu, khi Tiểu Quế Tử sắp sụp đổ, Diệp Lăng Thiên mới lại mở miệng hỏi.

Tiểu Quế Tử nghe vậy, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, vội nói: "Khải bẩm Bệ hạ, chuyện này sẽ không có ai biết.

Nô tài đích thân đi liên hệ với Phi Thiên Hổ, khi đi còn dịch dung che mặt, ngay cả Phi Thiên Hổ cũng không biết nô tài là ai!" "Không tệ!" Diệp Lăng Thiên gật đầu.

Tuy Diệp Đông Hoàng chết, người khác chắc chắn sẽ hoài nghi chàng, nhưng không có chứng cứ, ai có thể làm gì?

Nếu không phải chàng hiện tại vừa mới đăng lên ngôi vị, vị trí chưa vững, thì dù có trực tiếp giết Diệp Đông Hoàng cũng ai dám nói thêm một lời? "Vì Bệ hạ hiệu lao, vạn tử bất từ!" Được Diệp Lăng Thiên khẳng định, Tiểu Quế Tử vội vàng bày tỏ lòng trung thành. "Rất tốt, nhưng không cần vạn tử!" Diệp Lăng Thiên một chưởng ấn vào đầu Tiểu Quế Tử, "Một cái chết là đủ rồi, chỉ có người chết, mới là người giữ bí mật tốt nhất!" "Ngươi thật độc ác..." Mắt Tiểu Quế Tử trợn tròn, một câu chưa nói hết, đã bị chấn nát não, triệt để chết đi. "Diệp Đông Hoàng, Tử Hà Cốc chính là nơi ngươi chôn thân!

Phụ hoàng yêu thích ngươi như vậy, ta đây làm đại ca, vừa vặn tiễn các ngươi đoàn tụ!" Diệp Lăng Thiên thần sắc đạm mạc, ánh mắt lờ mờ, xa vọng hướng Tử Hà Cốc. ...

Ngoài Thần Phong Thành, Tử Hà Cốc. "Diệp Đông Hoàng, Cửu Hoàng tử Thiên Phong Quốc, năm nay mười hai tuổi.

Khi sinh ra, dị tượng kinh thiên, có dị bảo bái sinh, thiên phú trác

tuyệt.

Ba tuổi thông thạo bách gia kinh điển, sáu tuổi tập võ, tu luyện Hoàng thất bí điển Thần Phong Quyết!" "Bảy tuổi đạt Tam Lưu Võ Giả, tám tuổi Nhị Lưu Võ Giả, chín tuổi Nhất Lưu Võ Giả.

Mười tuổi đả thông một kinh mạch thông đan điền, luyện thành Hậu Thiên Chân Khí, trở thành một cường giả Hậu Thiên.

Năm nay mười hai tuổi, đã đả thông bốn kinh mạch, trở thành cường giả Hậu Thiên Tứ Trọng..." Trên tảng đá hoa cương khổng lồ ở nơi cao nhất Tử Hà Cốc, một nam tử trung niên mặt nhọn tai vượn cầm cuộn trục ghi chép thông tin của Diệp Đông Hoàng, mắt híp lại, có chút lo lắng, "Đại ca, đây là Cửu Hoàng tử đấy, chúng ta chặn giết chàng, không có vấn đề gì chứ?" Nam tử trung niên này chính là Nhị đương gia Hắc Phong Sơn Bát Tí Hầu, tu vi Hậu Thiên Thập Nhị Trọng.

Một tay song đao xuất thần nhập hóa, khi vung lên tựa như có tám cánh tay, uy chấn cả hắc bạch lưỡng đạo, vì thế mà đắc danh.

Bên cạnh Bát Tí Hầu, Phi Thiên Hổ thân hình khôi ngô, khí tức hung hãn, đang lau chùi Quỷ Đầu Đao, hờ hững nói: "Sợ gì?

Chương 3

Cửu Hoàng tử đích xác là thiếu niên thiên kiêu, từng là bảo bối của Thiên Phong Quốc, nhưng nay chẳng qua chỉ là một con chó mất nhà.

Chúng ta diệt chàng xong sẽ rút đi, ngươi nghĩ Thiên Phong Quốc sẽ hao phí đại khí lực truy sát chúng ta sao?" Nếu là khi Tiên đế chưa băng hà, bọn họ dám động đến Diệp Đông Hoàng, thì đó quả thực là tìm chết!

Nhưng hiện tại Diệp Lăng Thiên làm Hoàng đế, hận không thể đích thân diệt trừ Diệp Đông Hoàng, cái Cửu Hoàng tử uy hiếp ngôi vị của chàng.

Kẻ thuê bọn họ nói không chừng chính là Diệp Lăng Thiên, cho nên, đối phương hẳn sẽ không phí đại khí lực tìm bọn họ báo thù. "Đại ca, tuy bây giờ Diệp Lăng Thiên làm Hoàng đế, nhưng khó bảo đảm chàng ta sẽ không vì danh tiếng mà lấy chúng ta tế đao, thậm chí diệt khẩu?" Bát Tí Hầu vẫn còn chút lo lắng, Diệp Đông Hoàng dù sao cũng là Hoàng tử một nước, lại từng là người có thiên phú nhất, chói mắt nhất.

Đúng như câu hổ tử uy do tại, hắn vẫn hơi lo lắng. "Ta không phải đã nói rồi sao, chúng ta làm xong vụ này thì đi, rời khỏi Thiên Phong Quốc.

Ngươi phải biết đó là Cửu Hoàng tử, thân gia không nhỏ, vụ này đủ để chúng ta ăn chơi mấy chục năm!" "Theo tin tức nhận được, cùng đi còn có nương thân của Cửu Hoàng tử, Thái phi nương nương, cùng nhũ mẫu của chàng.

Hai người này đều là tuyệt sắc thế gian, so với những nữ nhân

chúng ta thường chơi không biết mạnh hơn bao nhiêu lần!" "Thái phi thì không cần nói, chỉ riêng nhũ mẫu của Cửu Hoàng tử, đó cũng phải là một nữ tử thiếu nữ đức tài kiêm bị, thiên phú dung mạo hàng đầu, còn trinh bạch mới có tư cách làm.

Ngươi là huynh đệ của ta, sau khi việc thành, vi huynh sẽ nhường ngươi chọn trước một người..." Phi Thiên Hổ liếm liếm môi, vỗ vai Bát Tí Hầu.

Hắn đương nhiên biết vụ này mạo hiểm rất lớn, nhưng một khi thành công, thu hoạch cũng vô cùng to lớn!

Phú quý hiểm trung cầu, cho nên hắn đã dẫn theo toàn bộ một ngàn hai trăm người của sơn trại đến đây.

Bát Tí Hầu nghe vậy, cũng không nói thêm.

Bọn hắn vốn là những kẻ liếm máu đầu lưỡi đao, trước lợi ích to lớn như vậy, mạo hiểm một chút cũng đáng giá. "Đại đương gia, Nhị đương gia, Thần Phong Thành truyền đến tin tức, xa giá của Cửu Hoàng tử đã rời thành rồi, dự kiến nửa canh giờ sau sẽ đến!" Lúc này, một tiểu đầu mục chạy đến bẩm báo. "Nói với huynh đệ, chuẩn bị sẵn sàng, vụ này kết thúc, tiền tài, mỹ nhân, mỗi một huynh đệ đều có phần!" Phi Thiên Hổ cắm Quỷ Đầu Đại Đao xuống đất, phân phó. "Vâng, tạ Đại đương gia!" Tiểu đầu mục thổ phỉ tinh thần chấn động, vội vàng đi truyền lệnh! ... "Thùy Điếu Chư Thiên!" Không lâu sau khi rời Hoàng Thành, Diệp Đông Hoàng liền tìm một cớ, rời khỏi xa giá, đến trong rừng cây nhỏ bên cạnh.

Sau khi kiểm tra bốn phía, xác nhận không có ai, chàng liền kéo dài Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đã thu gọn, hướng về hư không vung một cái.

Trong khoảnh khắc, một trăm điểm Khí Vận Điểm tiêu hao.

Lưỡi câu vàng treo ở đỉnh Vạn Đạo Điếu Hoàng Can tỏa ra ánh sáng huyền ảo, trực tiếp bay ra, chìm vào hư không.

Sợi chỉ bạc cũng lập tức kéo dài, dường như có thể vươn dài vô hạn.

Cùng với việc lưỡi câu chìm vào hư không, Diệp Đông Hoàng phát hiện cảm tri của chàng cũng có thể bao phủ lên lưỡi câu.

Lưỡi câu tựa như đôi mắt của chàng, có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh.

Cùng với việc lưỡi câu phi tốc tiến lên, một bong bóng khí tỏa ra ánh sáng màu tím xuất hiện trước mắt Diệp Đông Hoàng.

Ngay sau đó bong bóng khí màu tím phi tốc lớn dần, Diệp Đông Hoàng lúc này mới phát hiện, đó căn bản không phải bong bóng khí, mà là một thế giới.

Vút!

Lưỡi câu vàng chui vào thế giới, trước mắt Diệp Đông Hoàng bỗng nhiên sáng bừng.

Chàng nhìn thấy một tòa đại thành vàng son rực rỡ, nơi đó cung điện san sát, khí thế bàng bạc, trang nghiêm, túc mục, tôn quý!

Trăng sáng treo cao, trên đỉnh cung điện huy hoàng, hai đạo thân ảnh sừng sững đứng đó.

Cùng là bạch y như tuyết, cùng là lạnh lùng, cô ngạo, tịch mịch.

Thân ảnh bọn họ thẳng tắp, tựa như hai thanh tuyệt thế thần kiếm thà gãy chứ không cong.

Từng tia từng sợi kiếm ý từ trên người bọn họ tràn ra, tràn ngập cả không gian. "Dạ trăng tròn, đỉnh Tử Cấm, một kiếm Tây Lai, Thiên Ngoại Phi Tiên!" Nhìn hai đạo thân ảnh, trong đầu Diệp Đông Hoàng

bỗng dấy lên một ý niệm.

Chàng không chút do dự, khống chế lưỡi câu vàng hướng về phía hai người trên đỉnh cung điện mà quấn lấy. ...

Lưỡi câu vàng không ai có thể thấy, dưới sự khống chế của Diệp Đông Hoàng, trực tiếp quấn lấy hai người trên đỉnh cung điện!

Sức mạnh của hai người lập tức bị cấm cố, xung quanh phù hiện một tầng quang tráo màu tím mà người khác khó lòng nhìn thấy.

Quang tráo bao phủ hai người, tựa như một quả cầu ánh sáng, trên quả cầu có một sợi chỉ bạc mảnh, kéo quang tráo lập tức biến mất. "Người đâu?" Những người xung quanh đang xem cuộc chiến, nhất thời ngơ ngác.

Tại sao hai người sống sờ sờ lại đột nhiên biến mất? ...

Ngoài Thần Phong Thành, trong rừng cây nhỏ.

Diệp Đông Hoàng dùng lực kéo Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, như thể câu cá mà thu cần.

Một quả cầu ánh sáng màu tím từ trong hư không bị kéo ra, quả cầu rơi xuống đất, lộ ra hai đạo thân ảnh bạch y như tuyết. "Diệp Cô Thành, Hậu Thiên Thập Nhị Trọng, cảnh giới kiếm pháp cực cao, lĩnh ngộ kiếm thế, có thể chém Tiên Thiên!" "Tây Môn Xuy Tuyết, Hậu Thiên Thập Nhị Trọng, lĩnh ngộ kiếm thế, cảnh giới kiếm pháp cực cao, có thể chém Tiên Thiên!" "Quả nhiên là hai người họ!" Nghe giới thiệu tóm tắt của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, ánh mắt Diệp Đông Hoàng chấn phấn, tâm triều bành phái.

Lần Thùy Điếu Chư Thiên này thành công, đã chứng minh năng lực của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Chàng có được Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết hai siêu cấp kiếm khách, sự an toàn cũng không cần lo lắng nữa. "Chức hạ

Diệp Cô Thành, bái kiến Chúa công!" Diệp Cô Thành nắm Phi Hồng Kiếm, quỳ một gối xuống đất, chắp tay bái. "Chức hạ Tây Môn Xuy Tuyết, bái kiến Chúa công!" Tây Môn Xuy Tuyết cũng quỳ một gối xuống đất, chắp tay bái. "Năng lực này, quả thực đáng sợ!" Nhìn Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết với vẻ mặt lạnh lùng, đã thần phục chàng, Diệp Đông Hoàng thầm kinh thán.

Chàng biết đây là năng lực cơ bản của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, phàm là sinh linh bị câu đến đều một trăm phần trăm trung thành với chàng!

Đương nhiên, bọn họ tuy tuyệt đối trung thành, nhưng tính cách, ký ức ban đầu đều không thay đổi!

Nói cách khác, chỉ là trên cơ sở nguyên bản của bọn họ thêm vào một tư tưởng tuyệt đối trung thành với chàng! "Các ngươi đều là kỳ tài kiếm đạo, cảnh giới kiếm đạo tuy cao, nhưng tu vi lại quá yếu.

Quyển Thần Phong Quyết này tặng cho các ngươi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một quyển công pháp ném cho Diệp Cô Thành và hai người.

Quyển công pháp này tuy là công pháp mà dòng dõi Hoàng thất mới có thể tu luyện, nhưng Diệp Đông Hoàng đã không còn để mắt tới nữa.

Bởi vì Vạn Đạo Điếu Hoàng Can có một môn công pháp vô thượng đi kèm —— Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh!

Thần Phong Quyết so với nó, chính là rác rưởi! "Đa tạ Chúa công!" Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết biết Thần Phong Quyết, vội vàng bái tạ, trong lòng hưng phấn.

Khi bọn họ bị câu đến, ngoài việc có thêm một tư tưởng tuyệt đối trung thành, còn được chia sẻ tất cả tri thức của Diệp Đông Hoàng về

thế giới này.

Đương nhiên, tất cả tri thức này, chỉ là những cái Diệp Đông Hoàng chỉ định, trong đó những điều riêng tư và một số thông tin bí mật liên quan đến Diệp Đông Hoàng, tự nhiên sẽ không chia sẻ cho bọn họ.

Chia sẻ tri thức cho bọn họ, chẳng qua là để bọn họ không đến mức hoàn toàn không biết gì về Thần Châu Đại Lục, giúp bọn họ có thể phục vụ chàng tốt hơn! "Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, nắm Vạn Đạo Điếu Hoàng Can lại vung một cái.

Chàng có hai trăm năm mươi Khí Vận Điểm, có thể câu hai lần.

Hiện nay tùy thời có thể có phục binh hoặc sát thủ xuất hiện, chàng đương nhiên cần chuẩn bị thêm một chút.

Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đầy vẻ tò mò nhìn, bọn họ vừa rồi chính là bị câu đến như vậy sao?

Quả thực siêu việt tưởng tượng!

Thần hồ kỳ kỹ!

Cùng với việc một trăm Khí Vận Điểm tiêu hao, lưỡi câu vàng chìm vào hư không, giống như trước, chui vào một thế giới.

Lần này Diệp Đông Hoàng nhìn thấy là một vùng sa mạc rộng lớn.

Trong sa mạc có mười chín người, đều cưỡi chiến mã.

Người dẫn đầu thân mặc áo giáp, tay cầm ngân thương, trông như một tướng quân, phía sau theo mười tám người.

Bọn họ mặc hàn y, thắt lưng đeo loan đao, mặt mang mặt nạ, đầu quấn khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt.

Bên ngoài còn khoác áo choàng đen dài, chân đi ủng da hồ nhân, ủng có gắn chủy thủ.

Mọi người đều vác cung lớn, mỗi người mang mười tám mũi tên, đồng thời đều được trang bị loan đao Viên Nguyệt cùng một kiểu. "Chính là các ngươi!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng ngưng lại, lưỡi câu vàng trước tiên quấn lấy vị tướng quân dẫn đầu, sau đó trong chớp mắt quấn lấy mười tám người còn lại, dùng lực kéo.

Một quang tráo màu tím bao bọc mười chín người biến mất trong sa mạc.

Chương 4

Trong rừng cây, Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết chăm chú nhìn phía trước, chỉ thấy Diệp Đông Hoàng dùng lực kéo cần câu, một đoàn ánh sáng màu tím từ trong hư không hiện ra, rơi xuống bên cạnh bọn họ. "La Nghệ, Hậu Thiên Thập Nhị Trọng, thiện trường La Gia Thương Pháp!" "La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ sao?" Trong đầu Diệp Đông Hoàng vang lên âm thanh của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, trong lòng khẽ động.

Yến Vân Thập Bát Kỵ là vương bài kỵ binh do La Nghệ huấn luyện, nhanh như gió, mạnh như lửa, đi đến đâu cỏ cây không còn, cung mạnh loan đao, thiện cưỡi ngựa thiện bắn, lấy một địch trăm, chưa từng bại trận.

Diệp Đông Hoàng nhìn qua một lượt, mười tám người này, tu vi từ Hậu Thiên Ngũ Trọng đến Hậu Thiên Cửu Trọng, đều rất không tệ! "Chức hạ La Nghệ dẫn Yến Vân Thập Bát Kỵ, bái kiến Chúa công!" La Nghệ cắm ngân thương xuống đất, quỳ một gối, bái lạy.

Phía sau Yến Vân Thập Bát Kỵ cũng quỳ một gối, động tác chỉnh tề nhất trí, tựa như một thể, khiến Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu.

Người tuy không nhiều, nhưng tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. "Các ngươi âm thầm theo sau bản vương, tùy thời chờ đợi phân phó!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng, Chúa công!" La Nghệ, Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và những người khác cung thân đáp.

Ngay sau đó, Diệp Đông Hoàng bước ra khỏi rừng cây nhỏ, chỉ thấy trên con đường rộng rãi bằng phẳng, một hàng người đang chờ đợi. "Đã gặp Vương gia!" Hộ vệ thống lĩnh Trần Bình vội vàng tiến lên.

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng một mình rời đi, trong lòng hắn rất đắn đo. "Được rồi, xuất phát!" Diệp Đông Hoàng bước lên một cỗ mã xa xa hoa do bốn con Độc Giác Long Mã kéo, phân phó. "Xuất phát!" Trần Bình phất tay một cái, đoàn người mấy chục người tiếp tục tiến lên.

Diệp Đông Hoàng bước vào mã xa, ngồi cạnh một mỹ phụ.

Mỹ phụ trông chừng như đôi mươi, thành thục dung tục, điển nhã tri tính, phong tình vạn chủng, uyển như Cửu Thiên Huyền Nữ giáng thế, Nguyệt Cung Tiên Tử lâm trần, quả thực là khuynh thành tuyệt thế, diễm quán quần phương!

Mỹ phụ này chính là nương thân của Diệp Đông Hoàng, Đông Phương Thanh Y.

Diệp Đông Hoàng tuấn mỹ vô song, hiển nhiên đã thừa kế rất tốt các gen ưu tú của nương thân chàng. "Đông Hoàng, đều tại nương vô dụng, để con phải chịu khổ..." Đông Phương Thanh Y ôm Diệp Đông Hoàng vào lòng, trong mắt mang theo một tia áy náy.

Nàng tuy mỹ mạo vô song, tài hoa xuất chúng, thông minh hơn người, nhưng trong triều đình căn bản không có thế lực, không thể giúp được Diệp Đông Hoàng. "Nương, người cứ yên tâm, thứ con muốn, không cần người khác ban cho, con sẽ tự mình lấy, tự mình lấy được mới là của mình!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp cắt lời Đông Phương Thanh Y, an ủi.

Đối với ngôi vị Hoàng đế, chàng kỳ thực cũng không quá xem trọng, nhưng nay Vạn Đạo Điếu Hoàng Can cần lượng lớn khí vận mới có thể phát huy tác dụng, chàng tự nhiên cần phải xây dựng thế lực.

Hiện tại chàng không có căn cơ, chỉ có thể tạm thời thoái lui, nhưng chàng tin rằng, không lâu sau, chàng sẽ trở lại!

Khi chàng một lần nữa bước vào thành trì này, tất sẽ là vương giả trở về! "Nương thân tin con!" Đông Phương Thanh Y xoa xoa đầu Diệp Đông Hoàng, nhắc nhở: "Nhưng, Diệp Lăng Thiên tính cách bá đạo, lòng dạ hẹp hòi, e rằng sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta!" "Nương thân cứ yên tâm, con biết!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

Chàng đoán trên đường tám chín phần sẽ có mai phục, cho dù trên đường không có, chờ chàng đến Nam Sơn Quận, nơi đó khẳng định cũng có hậu chiêu của Diệp Lăng Thiên.

Thậm chí, Diệp Lăng Thiên còn có khả năng mượn tay man tộc để trừ khử chàng!

Kiếp trước, chàng có thể sống sót cuối cùng trong ba trăm sáu mươi sát thủ được huấn luyện, cuối cùng trở thành Sát thủ chi vương, Vương giả lính đánh thuê, đứng trên đỉnh cao thế giới.

Trừ thực lực, trí tuệ tự nhiên không thể nghi ngờ.

Điều Đông Phương Thanh Y có thể nghĩ tới, chàng tự nhiên cũng có thể nghĩ tới!

Bánh xe lăn bánh, nghiền ép hàn phong lạnh lẽo.

Chưa đầy nửa canh giờ, đã đến trước Tử Hà Cốc. "Đến rồi!" Thấy bụi trần bay lên từ xa, tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe lăn bánh vang lên, Phi Thiên Hổ tinh thần chấn động, bật dậy, rút Quỷ Đầu Đại Đao cắm trên đất ra, trong mắt tràn ngập ánh sáng tàn bạo khát máu như sói đói! ... "Giết!" "Giết!" "Giết!" Khi mã xa của Diệp Đông Hoàng vừa tiến vào Tử Hà Cốc, hai bên hạp cốc đột nhiên vang lên tiếng hô sát chấn tai nhức óc.

Chỉ thấy từng tên thổ phỉ cầm đại đao trường thương xông ra, đầu người lố nhố, nhìn không thấy điểm cuối. "Có cướp phỉ!" "Bảo vệ Thái phi và Vương gia!" Trần Bình rút yêu đao ra, gào lên thét lớn, chỉ

huy hộ vệ nhanh chóng bảo vệ xung quanh mã xa của Diệp Đông Hoàng.

Ngẩng đầu nhìn khắp núi tràn ngập thổ phỉ, trong lòng hoảng sợ.

Bọn họ tổng cộng chỉ có hơn hai mươi người, căn bản không thể đối phó được nhiều cướp phỉ như vậy. "Hống hống hống!" "Giết giết giết!" Từng tên thổ phỉ vung vẩy đại đao trường mâu, cao hô hò hét, trong mấy hơi thở đã từ bốn phía xông xuống, bao vây Diệp Đông Hoàng và đoàn người, ánh mắt tràn đầy hưng phấn. "Các ngươi là ai?

Dưới chân Thiên tử lại dám ngăn cản xa giá Cửu Hoàng tử?

Không muốn sống nữa sao?" Trần Bình siết chặt cương đao, đặc biệt nhấn mạnh ba chữ "Cửu Hoàng tử", mà không dùng phong hào Trấn Nam Vương.

Dù sao mới vừa sắc phong, những tên thổ phỉ này chắc chắn không biết.

Giọng nói của hắn vang dội, thẳng lên trời xanh, dưới sự gia trì của tu vi Hậu Thiên Nhất Trọng, vang vọng khắp sơn cốc, khiến đám cướp phỉ lập tức ngớ người.

Đây là xa giá của Cửu Hoàng tử sao?

Bọn chúng trước đó không hề biết!

Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu chỉ nói cho bọn chúng biết đây là một con dê béo lớn!

Chuyện này, sự việc trọng đại, số lượng thổ phỉ đông đảo, long xà hỗn tạp, nếu báo trước cho bọn chúng, khẳng định sẽ rò rỉ tin tức.

Do đó, trừ mấy tên đầu mục và thám tử cầm đầu, thổ phỉ ở đây đều không biết kẻ mà chúng phải cướp chính là Cửu Hoàng tử Diệp Đông Hoàng!

Thấy đám thổ phỉ bị trấn trụ, trong lòng Trần Bình hơi yên tâm.

Xem ra những tên thổ phỉ này trước đó hẳn không biết, có lẽ còn có đường xoay sở, có thể khiến bọn chúng biết khó mà lui! "Ha ha ha, Cửu Hoàng tử?

Chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, thật sự nghĩ chàng vẫn là Cửu Hoàng tử được sủng ái nhất năm xưa, người kế thừa Thiên Phong Quốc tương lai sao?" Ngay lúc đám thổ phỉ đang không biết phải làm gì, một tiếng cười lớn trêu tức vang lên.

Đám thổ phỉ nghe vậy vội vàng dạt sang hai bên, nhường ra một lối đi.

Chỉ thấy Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu cầm Quỷ Đầu Đại Đao, ngẩng đầu hiên ngang bước tới.

Hai người bước đi vững vàng, khí tức phi phàm, đều là cao thủ đỉnh phong Hậu Thiên.

Trong tình huống cường giả Tiên Thiên không xuất hiện, có thể nói là sự tồn tại vô địch.

Đây cũng là chỗ dựa để bọn họ hoành hành vô kỵ, tiêu dao ngoài vòng pháp luật ở Hắc Phong Sơn.

Thấy Đại đương gia và Nhị đương gia của mình tự tin như vậy, đám thổ phỉ trong lòng an tâm lại.

Bọn chúng vốn là những kẻ liếm máu đầu lưỡi đao, cùng hung cực ác, Cửu Hoàng tử thì sao chứ?

Cướp vẫn cứ cướp! "Phi Thiên Hổ!

Bát Tí Hầu!" Nhìn thấy hai người này, Trần Bình trong lòng trùng xuống, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Hắc Phong Sơn cách Hoàng Thành không xa, tiếng xấu đồn xa,

hắn tự nhiên có hiểu biết.

Hai người này, bất kỳ ai, đều không phải hắn có thể đối phó.

Ban đầu hắn tưởng rằng lần hộ tống Cửu Hoàng tử đến đất phong là một công việc tốt đẹp, nay xem ra, e rằng phải bỏ mạng tại đây! "Các ngươi muốn làm gì?

Muốn tạo phản?" Thấy Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu đi tới, Trần Bình giận dữ quát, hy vọng có thể mượn điều này để hù dọa đối phương lui bước. "Tạo phản?

Ta nào có bản lĩnh lớn đến vậy, chẳng qua nghe nói Cửu Hoàng tử và Thái phi nương nương đi ngang qua, huynh đệ chúng ta tự nhiên phải làm tròn bổn phận chủ nhà, hảo hảo chiêu đãi Cửu Hoàng tử và Thái phi nương nương rồi!" Phi Thiên Hổ vẻ mặt trêu tức, trợn tròn đôi mắt hổ, nhìn chằm chằm cỗ mã xa xa hoa do bốn con Độc Giác Long Mã kéo, căn bản không thèm nhìn Trần Bình một cái.

Khi nói đến bốn chữ 'Thái phi nương nương', đặc biệt nhấn mạnh ngữ khí, khiến đám thổ phỉ xung quanh tinh thần chấn động, mắt sáng rực, trong lòng dâng trào. "Cửu Hoàng tử, Thái phi nương nương, sao vậy?

Không chịu ra ngoài để huynh đệ chúng ta diện kiến sao?" Bát Tí Hầu nhìn chằm chằm mã xa, trong lòng hừng hực lửa.

Vù vù vù!

Lời Bát Tí Hầu vừa dứt, vô số ánh mắt nóng rực đồng loạt nhìn về phía mã xa, ánh mắt đó như muốn xuyên thủng tấm màn che của mã xa.

Diệp Đông Hoàng tuy mới mười hai tuổi, nhưng xuất thân bất phàm, thiên tư kỳ tài, thanh danh đồn xa.

Thiên Phong Quốc không ai không biết, không ai không hiểu,

nhưng đã từng gặp qua lại không có mấy người!

Còn Thái phi nương nương Đông Phương Thanh Y, mẫu thân của Diệp Đông Hoàng, đó chính là quý phi của Tiên đế.

Chương 5

Truyền thuyết phong hoa tuyệt đại, khuynh thành tuyệt thế, bất luận là thân phận hay mỹ mạo, đều khiến đám thổ phỉ liếm máu đầu lưỡi đao tràn đầy hứng thú nồng đậm và khát khao cháy bỏng.

Đó là Thái phi nương nương, chưa nói đến dung mạo, chỉ riêng thân phận này thôi, đã khiến bọn chúng kích động, thú huyết sôi trào! "Ngươi muốn gặp bản vương?" Dưới vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, Bạch Ấu Vi vén rèm lên, lộ ra khuôn mặt Diệp Đông Hoàng hơi non nớt nhưng cương nghị.

Đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo bình tĩnh nhìn về phía trước, giọng nói đạm mạc chậm rãi vang lên.

Âm thanh không lớn, nhưng uyển như băng tuyết mùa đông, dường như ẩn chứa một cỗ hàn ý lạnh thấu xương, khiến Phi Thiên Hổ, Bát Tí Hầu và đám thổ phỉ hơi kinh hãi trong lòng, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Muốn xem, là thứ gì đã cho Diệp Đông Hoàng sự tự tin như vậy!

Tuy nhiên, bọn chúng cẩn thận nhìn xung quanh, đều là người của bọn chúng, cũng không phát hiện có phục binh! "Tiểu tử, chết đến nơi còn dám giả vờ làm oai, không sợ chết sao?" Thấy Diệp Đông Hoàng thần tình bình tĩnh thậm chí mang theo chút khinh thường, Phi Thiên Hổ rất khó chịu, Quỷ Đầu Đại Đao trong tay giơ lên, dùng lực chỉ vào Diệp Đông Hoàng.

Nhìn Phi Thiên Hổ đang giận đỏ mặt, Diệp Đông Hoàng chậm rãi đứng dậy, đi về phía ngoài mã xa.

Bạch Ấu Vi hơi lo lắng, theo sát phía sau Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng bước ra ngoài mã xa, đứng lại.

Bạch Ấu Vi theo sát bên cạnh chàng, đôi tay ngọc siết chặt thanh kiếm ba thước, ẩn ẩn che chắn trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Cùng với sự xuất hiện của hai người, xung quanh lập tức vang lên từng tràng tiếng nuốt nước bọt ừng ực, hô hấp đều không khỏi nặng nề hơn.

Bọn chúng tuy là cướp bóc nhà cửa, nhưng cướp được đa phần là những nữ tử bình dân, làm sao có thể so sánh với Bạch Ấu Vi, loại nữ tử vạn người có một, được Hoàng thất tinh tâm bồi dưỡng này! "Thật đẹp!

Người này hẳn là nhũ mẫu của tiểu tử kia nhỉ?" Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu trong mắt lửa nóng càng nồng, trong lòng thầm nhủ. "Ta không sợ chết, còn ngươi thì sao?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng đặt lên người Phi Thiên Hổ, quát: "Nói, ai phái các ngươi đến?" "A, có cốt khí!" Phi Thiên Hổ cười lạnh, lúc này rồi còn dám chất vấn hắn, thật sự nghĩ ngươi là Cửu Hoàng tử thì lão tử không dám giết ngươi sao? "Trừ tiểu tử này và nữ nhân ra, giết hết!" Phi Thiên Hổ Quỷ Đầu Đại Đao trong tay chỉ về phía trước, không còn tâm trí dây dưa với Diệp Đông Hoàng.

Đợi giải quyết xong đám hộ vệ này, hắn sẽ kề Quỷ Đầu Đại Đao vào cổ Diệp Đông Hoàng, xem chàng còn dám nói không sợ chết nữa không? "Hống!" "Giết a!" Nghe vậy, đám thổ phỉ tinh thần chấn động, vung vẩy trường đao, gào thét xông tới. "Giết!" Nhìn đám thổ phỉ xông tới, Diệp Đông Hoàng khẽ phun ra một từ, cũng lười phí lời với bọn chúng.

Kỳ thực bọn chúng không nói, Diệp Đông Hoàng cũng có thể đoán ra là ai chỉ thị.

Cùng với lời Diệp Đông Hoàng vừa dứt, một cỗ sát ý lạnh thấu

linh hồn lập tức bao trùm toàn bộ hạp cốc, khiến đám thổ phỉ như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh giá. "Sát khí thật mạnh!" "Có cường giả!" Khí tức nguy hiểm ập đến, Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu lập tức toàn thân căng cứng, lông tơ dựng đứng, mạnh mẽ ngẩng đầu.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang từ phía trên hạp cốc xiên xẹo bay tới, như tia sét kinh hoàng xẹt qua, như cầu vồng dài vắt ngang trời, như mây trắng trời xanh, vô hà vô cấu! "Không..." Nhìn đạo kiếm quang huy hoàng đến cực hạn, hoàn mỹ đến cực hạn này, đồng tử Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu co rụt lại.

Bọn chúng muốn phản kháng, muốn tránh né, nhưng cơ thể không nghe theo điều khiển.

Kiếm này quá nhanh, nhanh đến mức cơ thể bọn chúng căn bản không kịp phản ứng. "Một kiếm Tây Lai, Thiên Ngoại Phi Tiên, huy hoàng, bá đạo, hoàn mỹ!" Trong lòng Diệp Đông Hoàng kinh thán.

Chiêu này từ trên cao đánh xuống, một kiếm tấn công hạ sát, huy hoàng và cấp tốc.

Kiếm khí lạnh thấu đến tận xương tủy, mũi kiếm sắc bén đáng sợ không thể chống đỡ!

Không ai có thể hình dung được sự xán lạn và huy hoàng của kiếm này, cũng không ai có thể hình dung được tốc độ của kiếm này!

Đó không chỉ là một thanh kiếm, mà là sự phẫn nộ của Lôi Thần, một đòn tấn công của tia chớp. "Thật nhanh!" Kiếm quang hạ xuống, toàn bộ thiên địa vì thế mà tĩnh lặng.

Một đạo thân ảnh bạch y như tuyết, cô cao lạnh lẽo nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu.

Trong mắt hai người lộ ra một tia kinh ngạc, ngay sau đó một vệt máu hiện ra trên cổ, máu tươi bắn tung tóe!

Một kiếm phong hầu!

Bịch bịch!

Hai người ngã xuống đất, thân thể co giật, máu tươi không ngừng chảy, nhuộm đỏ mặt đất xung quanh.

Khoảnh khắc này, trừ Diệp Đông Hoàng và mấy người Diệp Cô Thành ra, tất cả mọi người đều ngây dại, khó tin nhìn Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu đã ngã xuống đất chết.

Đây chính là những tên đầu cướp hoành hành vùng Hắc Phong Sơn mấy chục năm, thực lực cường đại, cùng hung cực ác.

Thế mà hôm nay lại bị người ta một kiếm phong hầu, giống như giết một con gà con vậy, không hề có chút sức phản kháng nào!

Chẳng lẽ là cường giả Tiên Thiên?

Đám thổ phỉ trong lòng thầm đoán, nhìn đạo thân ảnh bạch y như tuyết, thẳng tắp lạnh lùng kia, ánh mắt tràn ngập sợ hãi!

Cường giả Tiên Thiên, lĩnh ngộ Thiên Nhân Hợp Nhất, Hậu Thiên Chân Khí hóa thành Tiên Thiên Chân Khí, sắc bén vô cùng, một người có thể địch vạn quân, căn bản không phải bọn chúng có thể chống lại! "Thật lợi hại!

Không ngờ Điện hạ dưới trướng lại có cường giả lợi hại như vậy!" Bên cạnh Diệp Đông Hoàng, Bạch Ấu Vi đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn Diệp Cô Thành, sau đó biến thành niềm vui mừng nồng đậm!

Nàng nắm chặt trường kiếm bằng đôi tay ngọc, vừa rồi đã chuẩn bị xông lên.

Tuy nàng chưa từng giết người, nhưng thiên phú không tệ, từ nhỏ tu luyện.

Những năm qua tuy luôn chăm sóc Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng

có tu vi Hậu Thiên Thập Nhị Trọng, tức là đỉnh phong Hậu Thiên!

Nàng chưa từng trải qua sinh tử chém giết, tám chín phần không phải đối thủ của Phi Thiên Hổ, nhưng nàng nguyện ý liều mạng vì Diệp Đông Hoàng!

Còn về đám hộ vệ đó, một Hộ vệ thống lĩnh Hậu Thiên Nhất Trọng và hơn hai mươi hộ vệ không nhập lưu, nàng căn bản không thể trông cậy vào.

Những người này hiển nhiên là do Diệp Lăng Thiên tặng cho Diệp Đông Hoàng để chôn cùng!

Nay có cường giả như Diệp Cô Thành bảo hộ, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm!

Xuy xuy xuy!

Trong lúc đám thổ phỉ đang ngây dại, chấn động, sợ hãi, Diệp Cô Thành không hề dừng tay.

Sau khi một kiếm giết chết Phi Thiên Hổ và Bát Tí Hầu, trực tiếp xông vào giữa đám người!

Tựa như hổ vồ vào đàn dê, thân ảnh như gió, kiếm quang như nước.

Mỗi kiếm vung ra, đều ít nhất có một tên thổ phỉ ngã xuống, đều là một kiếm phong hầu!

Từng đạo kiếm quang lộng lẫy lóe lên, trong chớp mắt đã có mấy chục tên thổ phỉ ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ đại địa. "Chạy mau!" Khoảnh khắc này, đám thổ phỉ như từ trong mộng tỉnh lại, toàn thân run rẩy, hoảng sợ không ngừng lan tràn trong không khí.

Chúng muốn bỏ chạy tứ phía, nhưng nơi đây địa thế hiểm trở, người lại quá đông, nhất thời nửa khắc căn bản không chạy thoát

được, dẫm đạp, chen lấn lẫn nhau, lập tức chết thương vô số.

Trong khi Diệp Cô Thành ra tay, Tây Môn Xuy Tuyết và Yến Vân Thập Bát Kỵ do La Nghệ dẫn đầu cũng đồng thời ra tay, từ bên ngoài sát vào!

Tây Môn Xuy Tuyết cũng như Diệp Cô Thành, đều là những người một lòng truy cầu kiếm đạo, đối với sinh mệnh có thể nói là coi thường.

Trường kiếm vung động, từng sinh mệnh như cỏ rác bị thu hoạch.

Không có đồng tình, không có lòng trắc ẩn.

Dưới kiếm của bọn họ, những kẻ ngã xuống dường như không phải từng sinh mệnh tươi sống, mà là rơm rạ!

La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ cũng tương tự như vậy, đặc biệt là Yến Vân Thập Bát Kỵ, quả thực chính là cỗ máy sát lục vô cảm, loan đao trong tay vung vẩy, tùy ý thu hoạch sinh mệnh.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Tử Hà Cốc đã hóa thành một vùng luyện ngục nhân gian, thi thể nằm la liệt khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ đại địa, hội tụ thành suối nhỏ, máu chảy róc rách. "Ọc!" Bên cạnh mã xa, Trần Bình và hơn hai mươi hộ vệ siết chặt trường đao, tay đang run rẩy, yết hầu chuyển động, nuốt nước bọt.

Ánh mắt kinh hãi, chân mềm nhũn, cảnh tượng như vậy thực sự quá chấn động rồi!

Bọn họ nào từng thấy cảnh tượng huyết tinh khủng bố đến nhường này!

Đây không phải chiến đấu, mà là một cuộc đồ sát một chiều!

Đây còn là người sao?

E rằng không phải, mà là ma quỷ đến từ địa ngục, chuyên môn thu

hoạch sinh mệnh!

"Thật cường đại!" Bạch Ấu Vi nắm chặt bảo kiếm trong lòng, khớp ngón tay trắng bệch, lòng chấn động.

Đặc biệt là Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, nhìn thì chỉ có tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, giống nàng.

Nhưng sức mạnh bọn họ phát huy ra thật không thể tưởng tượng nổi.

Kiếm pháp ấy còn sắc bén hơn cả cường giả Tiên Thiên, tựa như quỷ thần.

Chương 6

Trường kiếm vung lên, từng tên phỉ đồ dường như tự dâng cổ lên cho bọn họ chém, chỗ nào bọn họ đi qua, từng tên phỉ đồ đổ gục thành từng mảng như lúa mạch bị gió thổi.

Đại địa nhuốm máu tươi, xung quanh là biển xác núi thây, tàn chi đoạn thi ở khắp nơi, máu tươi chảy róc rách.

Ngoài Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, sức mạnh La Nghệ cùng Yến Vân Thập Bát Kỵ thể hiện cũng khiến nàng chấn động.

Đặc biệt là Yến Vân Thập Bát Kỵ, tu vi của bọn họ không cao bằng nàng, nhưng thực lực lại vô cùng khủng bố, xông vào lũ phỉ đồ như chém rau thái dưa, thu hoạch từng sinh mệnh tươi sống.

Ánh mắt bọn họ lạnh lùng, tựa như Tu La đến từ địa ngục!

Từng khuôn mặt đẫm máu gằn gừ không cam, từng đôi mắt đỏ ngầu, trợn tròn đầy giận dữ, máu tươi vô tận, tàn chi đoạn thi, khiến nàng kinh hồn bạt vía, sắc mặt tái nhợt.Nàng thiên phú dị bẩm, mười tuổi đã được chọn vào cung, được trọng điểm bồi dưỡng, tu luyện võ đạo, học cầm kỳ thư họa.

Năm mười sáu tuổi, vì tài mạo và thiên phú xuất chúng, nàng được chọn làm nãi nương của Diệp Đông Hoàng!

Là nãi nương của hoàng tử, nàng tự nhiên không cần học bất cứ thuật sát phạt nào, bởi vậy nàng chưa từng giết người.

Năm nay nàng hai mươi tám tuổi, tuy đã từng thấy không ít người chết, nhưng làm sao đã từng thấy cảnh tượng đẫm máu kinh khủng đến nhường này!“Nàng sợ ư?” Diệp Đông Hoàng bình tĩnh nhìn chiến trường, ánh mắt không chút dao động, tựa như những kẻ đã chết

không phải người mà chỉ là côn trùng cỏ cây.

Chàng quay đầu nhìn Bạch Ấu Vi.

Giờ khắc này trên thế gian, Bạch Ấu Vi là người quan trọng nhất trong lòng chàng, ngoài nương thân Đông Phương Thanh Y, chàng cũng có ý bồi dưỡng nàng.

Chàng muốn trở nên mạnh mẽ, muốn làm chủ vận mệnh của chính mình, dựa dẫm lớn nhất chính là Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Mà Vạn Đạo Điếu Hoàng Can muốn phát huy sức mạnh thì cần vô tận khí vận.

Thành lập thế lực, trở thành Hoàng đế là lựa chọn tốt nhất của chàng.

Mà thành lập thế lực, tự nhiên cần người tài.

Bạch Ấu Vi có thể giúp chàng rất nhiều, cho dù nàng không giúp chàng làm việc, chàng cũng hy vọng Bạch Ấu Vi có sức tự vệ.“Không sợ!” Nhìn chiến trường, tuy trong lòng Bạch Ấu Vi có chút không thích ứng, nhưng nàng vẫn cắn răng nói, kiên định bảo vệ bên cạnh Diệp Đông Hoàng!“Vậy nàng cũng đi đi!” Diệp Đông Hoàng gật đầu, nhìn về phía chiến trường.

Bạch Ấu Vi giật mình, ngẩng đầu nhìn chiến trường đầy thi thể và máu tươi, ánh mắt trở nên kiên định.

Nàng biết khuyết điểm lớn nhất của mình là chưa từng trải qua chém giết sinh tử, biết đây là Diệp Đông Hoàng đang tôi luyện nàng.

“Vâng, Điện hạ!” Bạch Ấu Vi cúi người hành lễ, sau đó rút bảo kiếm, mũi chân khẽ nhón, vọt ra ba trượng, xông vào chiến trường.

Một kiếm từ trên không bổ xuống tên thổ phỉ đang hoảng loạn bỏ chạy.

Xuy lạp!

Tên phỉ đồ bỏ chạy cũng không yếu, bản năng giơ trường đao lên đỡ.

Nhưng chênh lệch thực lực quá lớn, dưới sự gia trì của Hậu Thiên chân khí, bảo kiếm trong tay Bạch Ấu Vi sắc bén như cắt bùn, lập tức chém cả đao lẫn người thành hai mảnh.

Máu tươi bắn tung tóe, vấy lên người Bạch Ấu Vi.

"Ôi!" Cảm nhận máu tươi nóng hổi trên người và tên phỉ đồ bị chém làm đôi trước mặt, Bạch Ấu Vi run rẩy, cuối cùng không nhịn được mà nôn ra.

Nàng tuy đã từng thấy người chết, nhưng căn bản chưa từng tự tay giết người, huống hồ là cảnh tượng thảm khốc đến vậy."Đại ca!" Tên phỉ đồ tóc quăn đang bỏ chạy bên cạnh kinh hô, ánh mắt kinh hãi xen lẫn lửa giận vô tận, không chút do dự, từ phía sau bổ một đao xuống.

"Tiện nhân, chết đi!" Nhìn cơ thể mềm mại động lòng người của Bạch Ấu Vi, mắt tên phỉ đồ tóc quăn tràn đầy khoái cảm biến thái và sự phấn khích sắp báo thù.

Nhìn những thi thể xung quanh, hắn biết căn bản không có hy vọng trốn thoát, có thể kéo theo đại mỹ nhân này cùng chết đã rất mãn nguyện rồi!

Hưu!

Nguy hiểm ập đến, thân thể mềm mại của Bạch Ấu Vi đang nôn mửa căng cứng, muốn né tránh, nhưng đao của đối phương đã hạ xuống, không còn thời gian nữa!

"Sắp chết rồi sao?" Một ý niệm lóe lên trong đầu Bạch Ấu Vi, nàng tự giễu cười một tiếng.

Không ngờ mình yếu đến vậy, chỉ vừa giết một tên thổ phỉ lâu la thôi.Xuy lạp!

Ánh kiếm rực rỡ sáng lên, thân ảnh tên phỉ đồ tóc quăn chợt dừng lại, tựa như trúng Định Thân Thuật, sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Bạch Ấu Vi quay đầu nhìn sang.

Khung đương!

Một đoạn mũi đao gãy rời rơi xuống đất, ngay sau đó một dòng máu tươi phun ra, đầu tên phỉ đồ tóc quăn rơi xuống đất.

Một thân ảnh không cao lớn nhưng khí phách vô song đứng thản nhiên.

Chàng tay trái nắm Vạn Đạo Điếu Hoàng Can bằng tử kim đã thu nhỏ lại khoảng một xích, tay phải cầm kiếm, ba thước Thanh Phong nhuốm máu.

Từng giọt huyết châu đỏ tươi từ mũi kiếm trượt xuống, tí tách rơi trên mặt đất.

Chàng đứng đó, trên người không có khí tức mạnh mẽ, nhưng lại cảm giác bất động như núi, đứng ở đó chính là tiêu điểm của toàn bộ chiến trường, độc nhất vô nhị, tuyệt thế vô song!"Điện hạ!" Bạch Ấu Vi đại kinh, vội vàng đứng dậy, cảnh giác bốn phía.

Nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại tự mình ra tay cứu nàng.

Điều này khiến nàng vừa cảm động lại vừa hổ thẹn.

"Bảo hộ Chúa công!" Yến Vân Thập Bát Kỵ từ bên cạnh xông đến, vây quanh Diệp Đông Hoàng.

"Bảo hộ Điện hạ!" Trần Bình cùng chư vị thị vệ thất sắc kinh hãi.

Vừa rồi tốc độ của Diệp Đông Hoàng quá nhanh, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Diệp Đông Hoàng đã xông ra chém giết tên phỉ đồ tóc

quăn, vội vàng chia một phần người lên phía trước bảo hộ Diệp Đông Hoàng!"Vẫn có thể chiến đấu ư?" Diệp Đông Hoàng không để ý đến những người xung quanh, nhìn về phía Bạch Ấu Vi.

Giờ phút này nàng thở dốc, sắc mặt tái nhợt.

Chiến trường thảm khốc và lần đầu tiên giết người đã gây chấn động rất lớn cho nàng.

"Đa tạ Điện hạ cứu mạng, thiếp thân vẫn có thể chiến đấu!" Bạch Ấu Vi ánh mắt quật cường nói, dứt lời liền giương bảo kiếm xông vào đám thổ phỉ chém giết.

Lần này, trong lòng nàng nén một hơi, kiên cường chịu đựng sự không thích ứng trong lòng, đại khai sát giới, mắt đỏ ngầu, tựa như quên hết thảy, chỉ còn… Sát!

Sát!

Sát!"Sau trận chém giết này, nghĩ rằng Ấu Vi có thể dục huyết trọng sinh, lột kén thành bướm, hoặc có lẽ sẽ có chút cảm ngộ, tấn thăng Tiên Thiên cũng chưa biết chừng!" Nhìn Bạch Ấu Vi như phát điên chém giết giữa đám thổ phỉ trên chiến trường, Đông Phương Thanh Y ngồi trong mã xa, bao quát toàn cảnh, khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt rơi trên người Diệp Đông Hoàng.

"Đông Hoàng từ nhỏ đã thông minh, tâm trí thành thục, không ngờ trên chiến trường vẫn bình tĩnh thong dong đến thế, như một chiến tướng từng trải sa trường, đã quen sinh tử…" Diệp Đông Hoàng một tay vung trường kiếm đẫm máu, đứng sừng sững giữa biển xác núi thây.

Dung mạo lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh, tựa như có một khí thế mặc cho mưa gió thổi, ta vẫn sừng sững bất động.

Chàng đứng đó, chính là một tòa phong bi bất diệt, khí phách vô

song, mang dáng vẻ anh tư vô thượng của một bậc đế vương tuyệt thế.

Nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt Đông Phương Thanh Y tràn đầy vẻ mừng rỡ nhưng cũng pha chút xót xa.

Lẽ ra đây không phải là điều Diệp Đông Hoàng phải gánh chịu, nhưng đáng tiếc nàng bây giờ chỉ là một phế nhân, một phế nhân không còn sống được bao lâu nữa!

Toàn thân nàng kinh mạch đứt đoạn, đan điền vỡ nát.

Ngoại hình tuy không nhìn ra, vẫn phong tư tuyệt thế, dung mạo nữ thần, nhưng thực chất đã dầu cạn đèn tắt, giờ chỉ là thoi thóp sống dựa vào tu vi cường đại trước kia mà thôi!"Kiếm pháp thật lăng lệ, kiếm thế thật lăng lệ!" "Chí thành nơi tâm, chí thành nơi kiếm, cả hai quả thực là kiếm khách trời sinh, tu vi Hậu Thiên lại có thể lĩnh ngộ kiếm thế cảnh Tông Sư, xứng đáng là kỳ tài kiếm đạo.

Nhìn khắp Thần Châu, cũng tuyệt đối là thiên tài đỉnh cấp nhất!" "Đông Hoàng không biết tìm được những thiên tài này ở đâu, còn thu phục bọn họ.

Quả không hổ là kỳ lân nhi có chí bảo bạn sinh, xem ra bí mật không nhỏ!" "Như vậy ta cũng có thể yên tâm rồi!" Ánh mắt rời khỏi Diệp Đông Hoàng, nhìn Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đang chém giết địch nhân như chém rau thái dưa trên chiến trường, ánh mắt Đông Phương Thanh Y lộ ra một tia tinh quang!

Thế giới này võ giả tu vi bắt đầu từ Hậu Thiên Cảnh, chính thức đăng đường nhập thất, theo thứ tự đả thông mười hai điều chủ kinh mạch đạt tới Hậu Thiên Thập Nhị Trọng, tức là Hậu Thiên đỉnh phong!

Còn về dưới Hậu Thiên, Tam Lưu, Nhị Lưu, Nhất Lưu võ giả,

đều không tính là gì.

Trên Hậu Thiên, lĩnh ngộ Thiên Nhân Hợp Nhất, tấn thăng Tiên Thiên Cảnh, Hậu Thiên chân khí hóa thành Tiên Thiên chân khí, uy lực vô cùng!

Tiên Thiên Cảnh, tại Thiên Phong Quốc cũng được coi là cường giả một phương, cung phụng hoàng thất thông thường cũng chỉ là Tiên Thiên Cảnh mà thôi.

Trên Tiên Thiên chính là Tông Sư, cường giả Tông Sư lĩnh ngộ thế, cử thủ đầu túc, đại thế gia thân, khai sơn liệt thạch, cũng là chuyện dễ dàng.

Lão tổ hoàng thất Thiên Phong Quốc cũng chỉ ở tầng thứ này!

Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết ở Hậu Thiên Cảnh đã có thể lĩnh ngộ kiếm thế, thiên phú của bọn họ có thể tưởng tượng được!"Bất kể Đông Hoàng có bí mật gì, đều là nhi tử của ta!" Đông Phương Thanh Y không để ý Diệp Đông Hoàng có bí mật gì, nàng chỉ biết Diệp Đông Hoàng là nhi tử của nàng.

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng bình bình an an, nàng sẽ tâm mãn ý túc, mỉm cười nơi cửu tuyền.Sau một nén nhang.

La Nghệ dẫn theo Yến Vân Thập Bát Kỵ đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, quỳ một gối xuống, bẩm báo: "Khải bẩm Chúa công, một ngàn hai trăm tên phỉ đồ đã bị chúng chức hạ vây quét, tiêu diệt tám trăm, còn lại hơn bốn trăm người, có cần truy sát không?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng đạm mạc.

Nhìn vào, thi thể chất chồng khắp nơi, máu tươi tụ lại thành suối nhỏ, chảy róc rách.

La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ quỳ một gối, loan đao cắm trên đất trước người đều dính máu tươi, huyết châu đỏ tươi trượt dọc

lưỡi đao.

Ánh mắt bọn họ lạnh nhạt, không chút dao động.

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành cũng đến đứng sau lưng Diệp Đông Hoàng, cầm kiếm mà đứng, không nói gì.

“Không tệ!” Diệp Đông Hoàng nhìn La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ, gật đầu.

Đều là bách chiến chi binh, tinh nhuệ trong tinh nhuệ, mười tám người không mất một ai!

Còn về Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành, giết vài tên lâu la nhỏ, đối với bọn họ mà nói không hề có áp lực, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì!“La Nghệ, ngươi dẫn Yến Vân Thập Bát Kỵ đi diệt Hắc Phong Sơn!” Diệp Đông Hoàng phân phó.

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Người nếu phạm ta, dù xa tất diệt!

“Vâng, Chúa công!” La Nghệ đứng dậy, tay cầm trường thương, cưỡi lên chiến mã đoạt được, dẫn Yến Vân Thập Bát Kỵ dương trường mà đi, không chút do dự.

Chương 7

Tốc độ nhanh như gió, tề chỉnh như rừng, xâm lược như lửa, bất động như núi!

Quả không hổ là Yến Vân Thập Bát Kỵ!"Dọn dẹp chiến trường!" Thấy La Nghệ dẫn Yến Vân Thập Bát Kỵ rời đi, Diệp Đông Hoàng liếc nhìn Trần Bình cùng các thị vệ đang kinh hãi xung quanh, phân phó.

Lũ thổ phỉ này thực lực không yếu, chiếm cứ Hắc Phong Sơn, hoành hành một phương, tiền tài chắc chắn không ít.

Cho dù một phần cất ở sào huyệt, trên người bọn chúng cũng khẳng định mang theo không ít.

Loại phỉ đồ sống nhờ mũi đao liếm máu, không biết chừng nào sẽ bị giết chết, đồ vật quý trọng thường sẽ mang theo bên mình!

Chàng muốn thành lập thế lực, xây dựng vương triều, ngoài cường giả ra, còn cần đại lượng tiền tài.

Chàng hiện giờ có thể nói là trắng tay, tự nhiên không thể bỏ qua tài vật của lũ thổ phỉ này!"Vâng, Vương gia!" Thấy ánh mắt đạm mạc của Diệp Đông Hoàng, Trần Bình tâm thần run lên, vội vàng chỉ huy thuộc hạ dọn dẹp chiến trường.

"Ánh mắt Vương gia thật đáng sợ, y hệt như những người kia!" Trần Bình trong lòng chấn kinh.

Hắn vốn cho rằng một hoàng tử được nuông chiều như Diệp Đông Hoàng, cho dù thiên phú có tốt đến đâu, khi nhìn thấy chiến trường khủng khiếp đến mức hắn còn phải sợ hãi, chắc chắn sẽ tái mặt, chân run rẩy.

Tuy nhiên, biểu hiện của Diệp Đông Hoàng lại nằm ngoài dự liệu.

Chàng không chỉ tự mình ra tay, chém một tên phỉ đồ thành hai mảnh, mà còn tỏ ra như không có chuyện gì.

Biển xác núi thây xung quanh cũng khó có thể khiến tâm cảnh chàng dao động nửa phần, tựa như những kẻ đã chết không phải người mà là tám trăm con kiến!

Loại tâm cảnh cường đại này, tuyệt đối phải trải qua đao sơn huyết hải mới có thể tôi luyện ra, nhưng Diệp Đông Hoàng mới mười hai tuổi, lại là hoàng tử có thiên phú tốt nhất, làm sao có thể trải qua loại chém giết đó?

Nghĩ không thông, hắn cũng không dám nghĩ nhiều!

Biểu hiện của hắn vừa rồi so với La Nghệ dẫn theo Yến Vân Thập Bát Kỵ còn kém xa, trong lòng thấp thỏm, sợ Diệp Đông Hoàng trách tội!"Ôi!" Đột nhiên, Bạch Ấu Vi đang đứng bên đống xác chết quỳ một gối xuống, bảo kiếm cắm trên mặt đất, trực tiếp nôn ra.

Sau trận chém giết quên mình vừa rồi, lần đầu đối mặt với chiến trường như vậy, nàng rốt cuộc không thể kiên trì nổi nữa.

Nôn khan hai tiếng, một cảm giác mệt mỏi mãnh liệt ập đến, tâm lực kiệt quệ, nàng trực tiếp ngất xỉu.

Hưu!

Tuy nhiên, nàng còn chưa kịp ngã xuống đất, Diệp Đông Hoàng đã xuất hiện bên cạnh nàng, dùng kiểu công chúa bão ôm nàng lên, bước vào mã xa.

Ánh mắt vốn đạm mạc của Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia nhu hòa!"Đông Hoàng, để nương thân xem xem, không sao chứ!" Diệp Đông Hoàng đặt Bạch Ấu Vi xuống, Đông Phương Thanh Y liền kéo tay chàng, để chàng ngồi bên cạnh, xem chàng có bị thương không,

trong mắt tràn đầy sự xót xa.

Diệp Đông Hoàng từ nhỏ đã thành thục ổn trọng, nhưng cũng chính vì quá thành thục ổn trọng, chuyện gì cũng tự mình giữ trong lòng, chuyện gì cũng tự mình gánh vác, mới khiến nàng càng thêm xót xa!

"Nương thân yên tâm, nhi không sao!" Diệp Đông Hoàng dựa vào lòng Đông Phương Thanh Y, mũi ngửi thấy mùi hương quen thuộc, trong lòng đặc biệt an yên, khẽ nhắm mắt lại.

Kiếp trước, chàng là cô nhi, lại từ nhỏ bị bắt cóc bán ra nước ngoài, huấn luyện thành sát thủ máu lạnh.

Dù chàng thủy chung không quên sơ tâm, nhưng việc huấn luyện địa ngục như ma quỷ và kiếp sống sát thủ đã khiến chàng, dù sau này đứng trên đỉnh phong thế giới, có quyền thế vô thượng, tiền tài vô tận và vô số mỹ nữ, nhưng nội tâm vẫn cô độc, không có cảm giác an toàn.

Kiếp này, chàng sinh ra trong phú quý, tuy trong hậu cung đấu đá lẫn nhau, nhưng ít nhất chàng có nương thân yêu thương mình.

Tính cách lạnh nhạt cô độc của chàng so với kiếp trước đã thay đổi không ít.

Cảm nhận vòng ôm ấm áp của Đông Phương Thanh Y, mùi hương thoang thoảng quẩn quanh chóp mũi, sự cảnh giác kiếp trước khi ngủ luôn mở một mắt không khỏi thả lỏng, rất an tâm!"Diệp Lăng Thiên thích sát thất bại, lại phát hiện ta có Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết cường giả như vậy dưới trướng.

Hẳn là hắn càng thêm kiêng kỵ ta, khẳng định sẽ tăng cường nhân thủ đối phó ta, thậm chí phái Tiên Thiên cường giả…" Nhắm mắt lại, cảm nhận sự an yên lúc này, nhưng chàng không ngủ mà bắt đầu suy

nghĩ.

Xuất phát từ bản năng của sát thủ vương kiếp trước, chàng không thích mọi việc vượt khỏi tầm kiểm soát của mình, không thích sinh mệnh của mình bị người khác nắm giữ!

Vận mệnh của chàng, chỉ có chàng mới có thể làm chủ!

"Hiện giờ thế lực dưới trướng ta quá yếu, tạm thời không cách nào tranh đoạt hoàng vị.

Nam Sơn Quận là phong địa của ta, ta đến đó cũng danh chính ngôn thuận, vừa hay lấy đó làm căn cơ, phát triển lớn mạnh…" Một phương án phát triển sơ bộ và bản đồ tương lai dần thành hình trong lòng Diệp Đông Hoàng.

Hiện tại, chỗ dựa lớn nhất của chàng là Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, mà muốn phát huy uy lực của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, nhất định phải có Khí Vận Điểm!

Thành lập vương triều, thống ngự ức vạn sinh linh, đây là cách nhanh nhất để thu thập Khí Vận Điểm!

Tuy nhiên, chàng tuy là Cửu Hoàng tử, nhưng sau khi vị tiện nghi hoàng đế cha của chàng chết, Diệp Lăng Thiên kế vị, chàng có thể nói là bị tịnh thân xuất hộ.

Thế lực vốn dựa vào chàng không bị Diệp Lăng Thiên tiêu diệt thì cũng đã nương tựa vào Diệp Lăng Thiên!

Dù sao, chàng tuổi còn quá nhỏ, không có nội tình gì.

Ngay cả một số người trung thành còn sót lại cũng bị đánh tan, lưu lạc khắp nơi.

Chàng hiện tại có thể nói là không có gì, thiếu thốn mọi thứ.

Thiếu cường giả, thiếu tiền tài, thiếu tình báo, thiếu…"Khải bẩm

Vương gia, chiến trường đã dọn dẹp xong.

Tổng cộng thu được ba bản bí tịch Hạ phẩm Nhị giai, mười lăm bản bí tịch Nhất giai, ngân phiếu tổng cộng mười lăm vạn lượng, các loại binh khí gần ngàn…" Chẳng bao lâu, Trần Bình dọn dẹp xong chiến trường, đến trước mã xa, bẩm báo.

"Mang được thì mang đi, không mang được thì bỏ, xuất phát!" Diệp Đông Hoàng không mở mắt, đạm đạm phân phó.

Thế giới này bí tịch, binh khí, linh dược, đan dược, trận pháp, v.v., thống nhất chia thành Nhất Giai, Nhị Giai, Tam Giai… Mỗi giai lại chia Hạ, Trung, Thượng, Cực Phẩm bốn cấp.

Nhất Giai tương ứng Hậu Thiên Thập Nhị Trọng, Nhị Giai tương ứng Tiên Thiên, Tam Giai tương ứng Tông Sư… Cứ thế mà suy ra.

"Vâng, Vương gia!" Trần Bình đứng dậy, phân phó thuộc hạ chất các vật phẩm thu được lên xe, sau đó đoàn người tiếp tục đi về phía Nam Sơn Quận.Không còn để ý đến chuyện bên ngoài, Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, trong đầu hiện lên một màn sáng.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp bậc: Cấp 1.

Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng.

Tu vi: Hậu Thiên Tứ Trọng.

Khí Vận Điểm: 165.

Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú: Cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, cấp bậc không đủ, rất nhiều công năng vẫn chưa thể biết).

"Khí Vận Điểm tăng thêm một trăm mười điểm, lại có thể Thùy Điếu một lần rồi!" Thấy Khí Vận Điểm tăng thêm, Diệp Đông Hoàng

trong lòng cũng không có gì bất ngờ.

Khí vận không gì khác ngoài liên quan đến thực lực bản thân, thế lực dưới trướng, cương vực nắm giữ, nhân khẩu, tài lực, danh vọng, v.v.

Lần này chàng một lần đánh bại thổ phỉ Hắc Phong Sơn, chém giết gần tám trăm tên, thu hoạch không ít, Khí Vận Điểm tăng lên cũng là chuyện hợp lý.

"Xem ra trên đường này có thể tiêu diệt tất cả lũ phỉ đồ dọc đường!" Một ý niệm lóe lên trong lòng Diệp Đông Hoàng.

Có thể dự kiến, theo một tiếng lệnh của chàng, tất nhiên vô số đầu người sẽ lăn xuống đất, máu chảy thành sông, tạo nên uy danh của chàng!"Bảo vệ bốn phía, cấm bất cứ ai bước vào!" Trong một khu rừng nhỏ cách Tử Hà Cốc mười dặm, Diệp Đông Hoàng ánh mắt lăng lệ quét qua bốn phía, phân phó.

"Vâng!" Thanh âm đạm nhạt vang lên, nhưng không thấy người, nhưng Diệp Đông Hoàng biết, Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đang cảnh giới xung quanh!

Hưu!

Diệp Đông Hoàng nắm chặt Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, vung một cái vào hư không, một trăm Khí Vận Điểm tiêu hao.

Kim sắc Điếu Câu lập tức bay ra, chìm vào hư không, bay về phía một không gian không xác định.

Có kinh nghiệm hai lần trước, Diệp Đông Hoàng có thể nói là đã quen đường quen lối.

Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đang ẩn nấp xung quanh thấy động tác của Diệp Đông Hoàng, trong lòng có chút suy tư, nhưng bọn họ đều trung thành một trăm phần trăm, cũng không phải lần đầu

tiên nhìn thấy, tự nhiên sẽ không có ý nghĩ khác, chỉ là có chút tò mò, ngưng thần cảnh giới xung quanh.

Bọn họ biết, đây là bí mật của Diệp Đông Hoàng, không thể để người khác biết!

Bá!

Sau vài nhịp thở, Diệp Đông Hoàng dùng lực kéo cần câu trong tay, một quang đoàn màu tím từ hư không rơi ra, đáp xuống đất.

Quang mang màu tím thu lại, lộ ra một thân ảnh màu trắng.

Người này mặc y phục trắng, tay cầm quạt xếp, mặt như ngọc quan, mắt sáng răng trắng, nhìn còn đẹp và tuấn tú hơn cả nữ nhân, phong thái tuyệt thế, anh tư tiêu sái khiến người ta tán thưởng.

"Thượng Quan Hải Đường, Hậu Thiên Thập Nhị Trọng, có thể địch Tiên Thiên!" Thanh âm Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vang lên, Diệp Đông Hoàng không bất ngờ.

Vừa rồi ý thức chàng phụ thuộc vào lưỡi câu, khi thấy Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, thấy Thượng Quan Hải Đường, chàng đã có suy đoán, nên mới chọn câu nàng qua đây.

Thượng Quan Hải Đường, mật thám "Huyền Tự Đệ Nhất Hào" trong Tứ Đại Mật Thám "Thiên", "Địa", "Huyền", "Hoàng" của Hộ Long Sơn Trang trong thế giới Thiên Hạ Đệ Nhất.

Đồng thời cũng là Trang chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Trang.

Nàng từ nhỏ đã bái sư dưới trướng Vô Ngân công tử, không chỉ kiến thức rộng rãi, y bốc tinh tướng không gì không biết, hơn nữa ám khí công phu độc bá giang hồ, đứng đầu thiên hạ, được xưng là cao thủ nhất lưu đương thế.

Thân là Trang chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, chiêu mộ nhân tài

giỏi nhất thiên hạ, cơ trí đa mưu, vũ phiến luân cân (vung quạt định cân), văn thải phong lưu, điên đảo chúng sinh.

Trông tựa như công tử thế tục, nhưng thực chất là một tuyệt sắc hồng nhan nghiêng nước nghiêng thành!

Tập linh khí thiên địa vào một thân, thanh nhã vô song, diễm lệ như đào lý, y bốc tinh tướng, không gì không thông hiểu, nhưng bình thường lại giả nam trang, thu thập tình báo, nắm giữ cơ mật thiên hạ.“Phong địa của bản vương ở Nam Sơn Quận.

Nam Sơn Quận Thủ Mục Thiên Thành là người của Diệp Lăng Thiên.

Ngươi lập tức đến Nam Sơn Quận dò la tất cả tin tức về Mục Thiên Thành, chuẩn bị sẵn sàng, chờ bản vương đến!” Diệp Đông Hoàng phân phó.

Chàng tin tưởng vào năng lực của Thượng Quan Hải Đường, sẽ không khiến chàng thất vọng!

“Vâng, Chúa công!” Thượng Quan Hải Đường không chút do dự.

Chương 8

Tin tức về Diệp Lăng Thiên, Mục Thiên Thành và thế giới này, vừa rồi khi nàng bị câu qua, đã được Vạn Đạo Điếu Hoàng Can truyền vào.

Đương nhiên, những tin tức được truyền vào cũng chỉ giới hạn trong những gì Diệp Đông Hoàng biết.

Những gì Diệp Đông Hoàng không biết, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can cũng không thể làm được.

Mà những tin tức chưa biết đó, tự nhiên cần Thượng Quan Hải Đường tự mình đi dò xét!

"Đi đi!" Diệp Đông Hoàng phất tay.

Thượng Quan Hải Đường cúi người bái, sau đó nhanh chóng rời đi, hướng về Nam Sơn Quận."Mục Thiên Thành là biểu cữu của Diệp Lăng Thiên.

Chúa công một khi đến Nam Sơn Quận, đối phương khẳng định sẽ giăng thiên la địa võng chờ Chúa công.

Ta nhất định phải trước khi Chúa công đến, điều tra rõ ràng tất cả sự chuẩn bị của Mục Thiên Thành, tốt nhất là có thể khống chế hắn.

Tuy nhiên đối phương là một Tiên Thiên cường giả, phải tính toán lâu dài…" Thượng Quan Hải Đường vừa đi đường, vừa sắp xếp tin tức trong đầu, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Tuy Diệp Đông Hoàng dặn dò rất đơn giản, nhưng việc nàng phải làm lại rất nhiều, mọi mặt đều phải chuẩn bị kỹ càng, đảm bảo Diệp Đông Hoàng đến Nam Sơn Quận vạn vô nhất thất!Thần Phong Thành, Hoàng cung, Ngự Thư Phòng.

“Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, La Nghệ, Yến Vân Thập Bát Kỵ?

Hai kiếm khách Tiên Thiên Cảnh, một đội tinh nhuệ, đây chính là át chủ bài phụ hoàng để lại cho ngươi ư?” Trong khi Diệp Đông Hoàng tiếp tục tiến về Nam Sơn Quận, Diệp Lăng Thiên nhìn tin tức thuộc hạ truyền đến, khóe miệng khẽ nhếch, tựa như đang cười!

Nhưng đôi mắt bình tĩnh uy nghiêm của hắn lại rất lạnh, cái lạnh thấu xương, khiến Ngự Thư Phòng vốn ấm áp tựa như rơi vào hầm băng.

Tiểu thái giám canh giữ Ngự Thư Phòng không tự chủ cảm thấy một trận hàn ý, toàn thân rùng mình, vội vàng cúi đầu, thành hoàng thành khủng (sợ hãi cung kính).

“Đại thế tại trẫm, trẫm mới là Chân Mệnh Thiên Tử, xem ngươi có thể giãy giụa đến bao giờ!” Đặt tin tức xuống, Diệp Lăng Thiên cầm bút viết một phong mật tín, hô: “Lăng Nhất!” “Bái kiến Chủ nhân!” Một thân ảnh chợt xuất hiện trước mặt Diệp Lăng Thiên, quỳ một gối, trên mặt không có chút biểu tình thừa thãi nào.

“Phái một đội Tiên Thiên Cảnh thích sát Diệp Đông Hoàng.

Đồng thời, trong ba ngày, phái người đích thân giao mật tín này cho Nam Sơn Quận Thủ Mục Thiên Thành!” Diệp Lăng Thiên đưa mật tín cho Lăng Nhất, phân phó.

Thích sát Diệp Đông Hoàng chỉ là bước đầu tiên.

Nếu thành công, tự nhiên là tốt nhất.

Nếu thất bại, cũng có thể phát hiện thêm nhiều át chủ bài của Diệp Đông Hoàng, cung cấp tình báo chính xác cho Mục Thiên Thành ra tay.

Mục Thiên Thành là biểu đệ của mẫu thân hắn, Mục Thiên Tuyết, là nhân mã trực hệ của hắn, trấn thủ Nam Sơn Quận, nắm giữ mười

vạn đại quân, trấn nhiếp Tây Nam Man Tộc, địa vị cao quyền trọng.

Đây mới là thủ đoạn cuối cùng hắn chuẩn bị cho Diệp Đông Hoàng.

Hắn đưa Diệp Đông Hoàng đến Nam Sơn Quận làm Trấn Nam Vương, cũng là vì cân nhắc đến nguyên nhân Mục Thiên Thành, thuận tiện đối phó Diệp Đông Hoàng!

"Vâng, Chủ nhân!" Lăng Nhất nhận lấy mật tín, không hỏi nhiều, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong Ngự Thư Phòng.

Hắn là tử sĩ do Diệp Lăng Thiên huấn luyện, chỉ cần trung thành với Diệp Lăng Thiên, hoàn thành nhiệm vụ không sai sót, những chuyện khác tuyệt đối không hỏi thêm!

"Diệp Đông Hoàng, vở kịch hay chỉ vừa mới bắt đầu!" Diệp Lăng Thiên nhìn về phía tây nam, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Thất bại của thổ phỉ Hắc Phong Sơn nằm trong dự liệu của hắn, hắn vốn dĩ không đặt hy vọng vào những tên thổ phỉ không đáng mặt đó, chỉ dùng bọn chúng làm bia đỡ đạn để thăm dò một chút mà thôi.

Giờ khắc này mới thật sự bắt đầu!Đát đát đát!

Gió lạnh như đao, lấy đại địa làm thớt, coi chúng sinh như cá thịt!

Bốn thớt Độc Giác Long Mã kéo một cỗ mã xa xa hoa, dưới sự vây quanh của mọi người, chầm chậm tiến về phía nam.

Bánh xe lăn nghiền nát đất đá trên mặt đất, nhưng lại không thể nghiền nát sát khí giữa thiên địa.

Đát đát đát!

Đột nhiên, một trận tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

La Nghệ dẫn theo Yến Vân Thập Bát Kỵ đuổi kịp.

Mã xa dừng lại, La Nghệ nhanh chóng xuống ngựa, đến trước mã xa, quỳ một gối, lấy ra một bản thanh đan (danh sách) dâng trong tay, bẩm báo: "Khải bẩm Vương gia, thổ phỉ Hắc Phong Sơn đã toàn bộ bị tiêu diệt, tổng cộng tám trăm hai mươi mốt người, bạch ngân hai mươi vạn lượng…" "Tê, lại hơn tám trăm người nữa, quả là những sát thần!" Bên cạnh mã xa, Trần Bình cùng các thị vệ nghe vậy, trong lòng hít một ngụm khí lạnh.

Trận chiến ở Tử Hà Cốc trước đó đã tiêu diệt hơn tám trăm thổ phỉ Hắc Phong Sơn, chỉ còn vài trăm tên trốn thoát.

Giờ lại tiêu diệt thêm hơn tám trăm tên nữa, trách sao cả người bọn họ sát khí đằng đằng khiến người ta kinh hồn bạt vía, đây đều là vô số thi cốt chất chồng mà thành!

Cạch!

Cửa mã xa mở ra, Bạch Ấu Vi từ bên trong bước ra, thân thủ nhận lấy bản thanh đan trong tay La Nghệ, trở lại trước mặt Diệp Đông Hoàng, đưa qua.

Sau gần một ngày điều chỉnh, nàng cũng đã thích nghi được với việc giết người lần đầu.

Dù sao ở thế giới này, võ giả nào mà không giết người?

Giết một người là tội, giết vạn người là hùng, giết được trăm vạn người, mới là hùng trung hùng!"Không tệ!" Nhận lấy thanh đan, Diệp Đông Hoàng tùy ý liếc mắt một cái, thanh âm đạm nhạt vang lên.

La Nghệ trong lòng đại hỉ, nhưng vẫn cung kính quỳ tại đó, chờ đợi phân phó.

"Từ giờ phút này trở đi, bản vương ban cho ngươi quyền tiện nghi hành sự.

Từ đây đến Nam Sơn Quận, tất cả thổ phỉ… giết không tha!" Diệp

Đông Hoàng tiếp tục nói: “Có thể dùng danh hào của bản vương!”“Vâng, Chúa công!” La Nghệ nghe vậy, trong lòng chấn phấn.

Đây chính là đại công lao a!

Không chút chần chừ, hắn dẫn Yến Vân Thập Bát Kỵ nhanh chóng xuất phát.

Nhìn La Nghệ dẫn người rời đi, trong lòng Trần Bình và những người khác dâng lên sóng lớn cuồn cuộn.

Có thể tưởng tượng được, tiếp theo đây, chắc chắn thi cốt sẽ chất thành núi, máu chảy thành sông.

Một mình Hắc Phong Sơn đã có gần hai ngàn thổ phỉ.

Từ nơi đây đến Nam Sơn Quận, cộng lại tất cả các thổ phỉ lớn nhỏ, ít nhất cũng phải gần mười vạn!

Những tên thổ phỉ này tuy nhiều, nhưng đều là một đám ô hợp.

Đã chứng kiến La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ như Tu La từ địa ngục bước ra, Trần Bình không hề nghi ngờ rằng những tên thổ phỉ này sẽ bị tiêu diệt từng tên một!

Những kẻ có thể trốn thoát e rằng chỉ còn một phần mười, và danh xưng Trấn Nam Vương cũng sẽ theo vô số đầu thổ phỉ rơi xuống mà vang danh Thiên Phong Quốc!“Đông Hoàng, lại đây nương thân ôm một cái!” Đông Phương Thanh Y vươn tay, ôm Diệp Đông Hoàng vào lòng.

Tuy nàng không biết vì sao Diệp Đông Hoàng lại muốn đối phó với thổ phỉ, thủ đoạn lại thiết huyết vô tình đến vậy!

Nhưng nàng không trách Diệp Đông Hoàng.

Thế giới này không cần lòng dạ mềm yếu, “thánh mẫu” sẽ không sống sót nổi.

Đối với sự quyết đoán thiết huyết của Diệp Đông Hoàng, nàng trong lòng rất mừng rỡ, nhưng cũng xót xa.

Nàng không muốn Diệp Đông Hoàng tuổi nhỏ đã phải gánh chịu nhiều như vậy, cũng sợ Diệp Đông Hoàng giết quá nhiều người sẽ ảnh hưởng đến tâm tính.

Mặc dù Diệp Đông Hoàng mười hai tuổi, ở thế giới linh khí sung túc này không còn nhỏ, rất nhiều người đã cưới vợ sinh con, làm cha mẹ, nhưng trong mắt mẫu thân, chàng vĩnh viễn là một đứa trẻ!

"Nương thân, người yên tâm đi, nhi không sao!" Cảm nhận sự quan tâm và lo lắng của Đông Phương Thanh Y, Diệp Đông Hoàng hiếm thấy nở một nụ cười, đầu dụi dụi vào lòng nàng, an ủi.

"Ừ ừ, nhi của ta là thiên túng kỳ tài, có tư chất của bậc đế vương, ngày sau tất sẽ hóa rồng bay lên cửu thiên, ngạo thị cổ kim!" Nhìn thấy nụ cười hiếm hoi của Diệp Đông Hoàng, mọi lo lắng của Đông Phương Thanh Y tan biến, nàng tươi cười rạng rỡ, khiến thiên địa cũng mất đi màu sắc, ảm đạm vô quang, trong lòng vui vẻ chưa từng có.

Bên cạnh, thấy nụ cười của Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Thanh Y, Bạch Ấu Vi ngây người!

Đông Phương Thanh Y là một mỹ nhân lạnh lùng, chỉ khi đối mặt với Diệp Đông Hoàng mới cười.

Mà muốn thấy nụ cười của Diệp Đông Hoàng thì càng khó hơn!

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng thấy Diệp Đông Hoàng cười được mấy lần!

"Nhi của ta có tư chất của bậc đế vương ư?" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng giật giật, không khỏi nghĩ đến một câu nói nổi tiếng ở kiếp trước: Con trai ta có tư chất Đại Đế!

Nhưng thấy Đông Phương Thanh Y vui vẻ như vậy, chàng không nghĩ nhiều nữa, trực giác mũi cay xè, trong lòng dâng lên một cảm giác không tên!

Rất ấm áp, rất vững chãi!

Đây là điều kiếp trước sâu trong nội tâm chàng cầu mà không được.

Mười hai năm rồi, sống lại một kiếp, có một cuộc đời hoàn toàn mới, tại sao phải để người yêu thương mình lo lắng chứ?

"Nương thân, nhi không thở nổi rồi!" Bị Đông Phương Thanh Y ôm chặt, Diệp Đông Hoàng đầu dụi dụi, yếu ớt nói.

"Hử?" Mắt đẹp của Đông Phương Thanh Y khẽ giật mình, sau đó mày mắt giãn ra, hóa thành nụ cười rạng rỡ nhất như gió xuân mưa rào.

Bàn tay thon thả ôm sau gáy Diệp Đông Hoàng càng dùng sức hơn, đầy vẻ cưng chiều, giận dỗi nói: "Cho ngươi cái tội ngày ngày làm vẻ cao lãnh, nghẹn chết ngươi!" Mười hai năm rồi, đây chắc là lần đầu tiên Diệp Đông Hoàng làm nũng trước mặt nàng nhỉ?

Ôm chặt Diệp Đông Hoàng, Đông Phương Thanh Y rất vui.

Nàng có thể cảm nhận được, dường như từ khoảnh khắc này, "tảng băng" vẫn luôn chôn sâu trong lòng Diệp Đông Hoàng đã bắt đầu tan chảy!

Bạch Ấu Vi nhìn Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Thanh Y thân mật, trong lòng từ tận đáy lòng vui mừng, trong mắt còn có một tia ghen tị nhàn nhạt."La Nghệ dẫn Yến Vân Thập Bát Kỵ đi tiễu phỉ.

Một Hắc Phong Sơn đã thu hoạch hơn một trăm Khí Vận Điểm.

Đợi đến Nam Sơn Quận, tiêu diệt hết thổ phỉ dọc đường, Khí Vận

Điểm phá ngàn cũng không phải không thể!" "Cùng với việc tiêu diệt càng nhiều thổ phỉ, danh tiếng của ta cũng càng vang xa, Khí Vận Điểm còn sẽ có một kỳ bùng nổ…" Diệp Đông Hoàng đầu bị Đông Phương Thanh Y ôm chặt vùi vào lòng, trong lòng lại đang suy nghĩ về sự phát triển sau này.

Chương 9

Chàng tuy gần như bắt đầu phát triển từ con số không, nhưng chàng có Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, chàng tin rằng rất nhanh sẽ có thể phát triển lên.

Đoàn người bọn họ ban ngày đi đường, buổi tối nghỉ ngơi.

Do có phụ nữ và trẻ em, tốc độ tự nhiên không nhanh được!

Theo tốc độ này, dự kiến phải nửa tháng mới có thể đến Nam Sơn Quận.

Ba ngày sau.

La Nghệ dẫn Yến Vân Thập Bát Kỵ, sau Hắc Phong Sơn, lại liên tiếp tiêu diệt Bạch Hổ Trại, Đại Đao Trại cùng bảy sơn trại lớn nhỏ khác, tiêu diệt hơn sáu ngàn thổ phỉ.

Danh tiếng Trấn Nam Vương Diệp Đông Hoàng và Tu La Yến Vân Thập Bát Kỵ dần dần bắt đầu lan truyền, khiến Khí Vận Điểm của Diệp Đông Hoàng tăng trưởng hơn bốn trăm điểm, lập tức đạt đến năm trăm sáu mươi điểm!

Tuy nhiên Diệp Đông Hoàng tạm thời không tiếp tục Thùy Điếu, chàng dự định gom đủ một ngàn Khí Vận Điểm để thử công năng Xuyên Toa Chư Thiên.

"Đinh!

Phát hiện Chủ nhân Khí Vận Điểm đột phá năm trăm, tiêu hao năm trăm Khí Vận Điểm có thể giúp Chủ nhân tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh nhập môn, đồng thời miễn phí giúp Chủ nhân dung hợp một môn công pháp!" "Nhắc nhở quan trọng, mỗi một thế giới, chỉ có thể dung hợp một loại công pháp thuộc tính!""Hử?

Còn có thể giúp tu luyện ư?" Diệp Đông Hoàng đang dựa vào lòng Đông Phương Thanh Y nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở bừng mắt, trong lòng chấn hám, sau đó kinh hỉ vạn phần!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh là công pháp vô thượng đi kèm Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, cường đại vô cùng.

Chàng vốn định sau khi ổn định sẽ bế quan tu luyện, không ngờ Vạn Đạo Điếu Hoàng Can lại có thể phụ trợ tu luyện, điều này quả thực tiết kiệm cho chàng vô số công sức.

Chàng hai kiếp làm người, thiên phú trác tuyệt.

Ở Thiên Phong Quốc này cũng được coi là kỳ tài trăm năm khó gặp!

Đương nhiên, trên toàn bộ Thần Châu Đại Lục, thiên phú của chàng cũng chỉ ở mức bình thường.

Theo ước tính của chàng, muốn tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh nhập môn, ít nhất phải mất một năm, thậm chí còn lâu hơn!

Giờ đây chỉ cần tiêu hao năm trăm Khí Vận Điểm là có thể trực tiếp tiết kiệm ít nhất một năm thời gian, lại còn có thể miễn phí dung hợp một môn công pháp.

Quá lời!

"Nương thân, nhi có chút cảm ngộ, muốn tu luyện một lát!" Diệp Đông Hoàng ngồi thẳng dậy, khoanh chân ngồi xuống.

Mã xa rất rộng rãi, không gian đủ lớn.

Đông Phương Thanh Y và Bạch Ấu Vi tuy nghi hoặc, nhưng bọn họ đều biết sự ổn trọng của Diệp Đông Hoàng, bởi vậy lời lo lắng cũng không nói, chỉ gật đầu, trao cho Diệp Đông Hoàng một ánh mắt yên tâm, đều an tĩnh và tò mò nhìn.

“Tiêu hao năm trăm Khí Vận Điểm tu luyện, dung hợp Thần Phong Quyết!” Diệp Đông Hoàng ý niệm câu thông với Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, phân phó.

Lập tức năm trăm Khí Vận Điểm tiêu hao, từng đạo tử khí hiện ra, bao phủ Diệp Đông Hoàng.

Cùng lúc đó, trong đầu chàng hiện lên vô số áo nghĩa về Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, những điểm khó hiểu, nghi hoặc trước kia bỗng chốc trở nên sáng tỏ.

Một cỗ chân khí hoàn toàn mới, cường hoành, chí cương chí dương hiện ra trong đan điền của chàng, sau đó dưới sự thúc đẩy của một sức mạnh thần bí, theo lộ tuyến công pháp của Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh mà lưu chuyển.

Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, biết đây chính là lộ tuyến vận chuyển của Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, vội vàng chìm xuống tâm thần, ý thức phụ thuộc vào đạo chân khí kia, cảm thụ lộ tuyến vận hành.

Cùng với công pháp vận chuyển, chân khí do Thần Phong Quyết tu luyện ra trong cơ thể Diệp Đông Hoàng nhanh chóng bị nuốt chửng, hóa thành chân khí hoàn toàn mới!

Đạo chân khí này có màu vàng kim, nhìn kỹ, mỗi sợi chân khí đều ẩn chứa vô số thần long kim sắc nhỏ li ti, thần dị mà cường đại, huyền diệu vô song.

Hoa hoa hoa!

Kim sắc chân khí lưu động trong cơ thể, tựa như trường giang đại hà, hùng dũng bành trướng, chảy không ngừng!

Chỗ nào đi qua, từng kinh mạch bị quán xuyên, đả thông, hơn nữa cùng với sự xông xáo không ngừng của kim sắc chân khí, kinh mạch

còn không ngừng mở rộng.

Nếu kinh mạch trước kia là suối nhỏ, vậy thì kinh mạch hiện tại chính là trường giang đại hà!

Oanh!

Ngay sau đó, một cỗ khí tức cường đại từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng tràn ra, đồng tử Đông Phương Thanh Y và Bạch Ấu Vi co rút lại, trong mắt tràn đầy chấn hám, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại đột phá như vậy!

Hậu Thiên Ngũ Trọng!

Đương nhiên, tuy kinh hỉ, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Trước đó Diệp Đông Hoàng đã là Hậu Thiên Tứ Trọng, giờ đột phá cũng không có gì đặc biệt!

Tuy nhiên, không đợi bọn họ phấn khởi, một cỗ khí tức cường đại lại lần nữa dâng lên, còn mạnh mẽ hơn trước!

Hậu Thiên Lục Trọng!

"Đông Hoàng đây là hậu tích bạc phát, một lần đột phá hai trọng…" Đông Phương Thanh Y trong lòng thầm nghĩ, mắt đẹp tràn đầy vẻ mừng rỡ và tự hào.

Tuy nhiên, ý niệm này vừa mới dâng lên, khí thế cường đại lại lần nữa tuôn ra từ người Diệp Đông Hoàng.

Hậu Thiên Thất Trọng!

"Lại lại lại đột phá nữa?" Đông Phương Thanh Y và Bạch Ấu Vi chấn hám nhìn, tựa như nhìn một quái vật, ngay sau đó ánh mắt chấn hám của bọn họ trở nên đờ đẫn.

Chỉ thấy khí tức trên người Diệp Đông Hoàng không ngừng tăng cường, hầu như mỗi vài nhịp thở lại đột phá một trọng!

Hậu Thiên Bát Trọng!

Hậu Thiên Cửu Trọng!

Hậu Thiên Thập Trọng!

Hậu Thiên Thập Nhất Trọng!

Hậu Thiên Thập Nhị Trọng! "Hậu Thiên Thập Nhị Trọng ư?" Bạch Ấu Vi đôi mắt đẹp rung động nhìn Diệp Đông Hoàng.

Vừa mừng thay cho hắn, nàng lại có chút hoài nghi nhân sinh.

Thiên phú của nàng cũng không tệ, dù tu luyện không quá khắc khổ, nhưng giờ đã ngoài hai mươi mà vẫn chỉ là Hậu Thiên Thập Nhị Trọng.

Đúng là người so với người, tức chết người!Ngâm!

Đột nhiên, một tiếng rồng ngâm vang vọng trong cơ thể Diệp Đông Hoàng.

Khí tức trên người hắn vẫn không ngừng tăng cường, nhưng lại không đột phá chất cốc Tiên Thiên cảnh, vẫn kẹt ở Hậu Thiên Thập Nhị Trọng, tức là đỉnh phong Hậu Thiên.Một hư ảnh Thanh Sắc Thần Long hiện ra sau lưng, tựa như vô số thanh phong hợp thành, khi thì mềm mại, khi thì lăng lệ phiêu hốt bất định, sống động như thật, uy nghiêm bá khí.

Đôi mắt rồng phủ xuống Đông Phương Thanh Y và Bạch Ấu Vi, khiến cả hai người chợt rùng mình, một luồng áp lực và uy nghiêm cực lớn bao trùm, hô hấp ngưng trệ, có cảm giác nghẹt thở."Mười hai chính kinh toàn bộ quán thông, Hậu Thiên đỉnh phong, tiếp theo chính là lĩnh ngộ Thiên Nhân hợp nhất, tấn thăng Tiên Thiên!" Diệp Đông Hoàng tĩnh lặng mở mắt, cảm thấy trong cơ thể tràn ngập lực lượng khủng bố, toàn thân có cảm giác lâng lâng, phảng phất muốn vũ hóa thành tiên mà đi, thần thanh khí sảng, tư duy rõ ràng chưa từng

có.Những vấn đề trước kia không hiểu, giờ khắc này đều có cảm giác khoát nhiên khai lãng, hóa ra là như thế!

Thiên phú của hắn đã thăng tiến!

Thiên phú này không chỉ là căn cốt thân thể, mà còn bao gồm cả ngộ tính.

Nếu nói trước kia hắn là tuyệt thế thiên tài, thì giờ đây hắn chính là tồn tại yêu nghiệt cấp khủng bố, thiên phú ngộ tính ít nhất đã tăng lên trăm lần!Đối với việc Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh dung hợp công pháp, hắn cũng đã làm rõ.

Hư ảnh Thanh Sắc Thần Long hiện ra sau lưng hắn lúc này chính là dị tượng do hắn dung hợp Thần Phong Quyết đã tu luyện trước đây mà thành.

Sau này hắn cũng có thể dung hợp công pháp thuộc tính phong để thăng tiến phong chi đạo, đương nhiên cũng có thể tiếp tục dung hợp các công pháp thuộc tính khác, nhưng điều này cần có công pháp của thế giới khác mới được.Trước đây Vạn Đạo Điếu Hoàng Can từng nhắc nhở, một thế giới chỉ có thể dung hợp một loại công pháp thuộc tính.

Nhưng những hạn chế này đối với hắn đều không thành vấn đề, hắn có thể thùy điếu chư thiên, đoạt được công pháp của các thế giới khác, dễ như trở bàn tay!"Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, khủng bố đến thế!" Diệp Đông Hoàng nhấc tay, một luồng chân khí màu vàng kim hiện ra, sau đó lại chuyển hóa thành chân khí màu xanh, phong mang sắc bén, ẩn chứa thuộc tính phong.Bản thân nó chính là Vạn Đạo chân khí tu luyện từ Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, bá đạo sắc bén, cường hãn vô cùng.

Hắn từng gặp cường giả Tiên Thiên, so với Tiên Thiên chân khí của cường giả Tiên Thiên, cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn!

Năm trăm Khí Vận Điểm này quả thực quá đáng giá!"Đông Hoàng, nhi có sao không?" Thấy Diệp Đông Hoàng tu luyện xong, Đông Phương Thanh Y vội vàng kéo hắn dậy, ôm vào lòng, nhìn chỗ này chỗ kia, lo lắng hắn đột phá đến Hậu Thiên đỉnh phong như vậy có phải đã xảy ra vấn đề gì không."Nương thân, người cứ yên tâm, nhi không sao cả, cảm thấy tốt chưa từng có!" Diệp Đông Hoàng trao cho nàng một ánh mắt an lòng, tựa vào lòng Đông Phương Thanh Y, sau đó nhíu mày, đầu không khỏi ghì chặt vào lòng nàng, ý thức lại cảm tri về phía cơ thể Đông Phương Thanh Y."Chuyện này là sao?" Cảm tri được tình huống trong cơ thể Đông Phương Thanh Y, trái tim vốn luôn trầm ổn của Diệp Đông Hoàng bị chấn động sâu sắc.

Trong cảm tri của hắn, kinh mạch trong cơ thể Đông Phương Thanh Y toàn bộ đứt đoạn, đan điền vỡ nát, ngũ tạng lục phủ nứt ra từng vết, chạm mắt kinh tâm!

Nếu không phải hắn tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, cảm tri lực bạo trướng, còn không biết nương thân hắn lại thân chịu trọng thương.

Với thương thế như vậy, e rằng dù là cường giả Tông Sư cảnh cũng đã chết từ lâu rồi!"Nương thân có bí mật!" Diệp Đông Hoàng lập tức đưa ra một kết luận, những vết thương này hiển nhiên không phải mới chịu, rất có thể đã bị thương từ khi hắn còn chưa ra đời.

Bao nhiêu năm nay hắn vậy mà một chút cũng không phát hiện.Nghĩ đến Đông Phương Thanh Y mang theo thương thế nặng nề như vậy mà vẫn luôn tỏ ra như không có chuyện gì, trong lòng hắn không khỏi co rút dữ dội! "Nhất định phải chữa khỏi cho nương thân!" Diệp Đông Hoàng âm thầm hạ quyết tâm.

Hắn không hỏi thẳng, vì hỏi chỉ khiến nương thân càng thêm lo lắng, hơn nữa hắn hiện tại cũng không có thực lực chữa trị thương

thế cho nương thân, hỏi cũng vô dụng!Hắn cần trở nên mạnh mẽ hơn!

Mạnh hơn nữa!

Tìm được loại linh đan diệu dược có thể cải tử hoàn sinh, tìm được loại thần dược có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt, tái tạo kinh mạch đan điền, một lần nữa bước vào võ đạo!"Cứu mạng!""Cứu mạng..." Đột nhiên, tiếng kêu la kinh hoàng, sợ hãi của một nữ tử truyền vào tai Diệp Đông Hoàng.

Sau khi tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, cảm tri lực của hắn càng thêm mẫn tuệ, hắn có thể cảm tri rõ ràng đối diện đang có ba người hoảng loạn chạy về phía hắn.Dựa theo tiếng bước chân, hẳn là hai nữ một nam, trong đó một nữ nhân còn là một võ đạo cường giả, mà phía sau ba người này, còn có hơn mười truy binh, hơn nữa còn là cưỡi ngựa."Hụ!" Mã xa dừng lại, Đội trưởng thị vệ Trần Bình tiến lên một bước, nhìn ba người đang hoảng loạn chạy về phía họ, quát: "Dừng lại!

Các ngươi là ai?""Đại nhân, cứu mạng, có thổ phỉ muốn giết chúng ta!" Trong ba người, một nữ tử ước chừng đôi mươi, một bộ y phục màu trắng tuyết nhưng khó che được dung nhan tinh xảo, kinh hỉ kêu lớn.

Dáng người mảnh mai thướt tha lung lay sắp đổ, gương mặt hơi tái nhợt lấm tấm mồ hôi, khiến người ta liên tiếc.Bên cạnh nữ tử là một đôi phu phụ trung niên ước chừng bốn năm mươi tuổi, sau khi nhìn thấy Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người, ánh mắt sợ hãi toát ra một tia kinh hỉ, kêu lớn: "Đại nhân, cứu mạng... a!"Trung niên nam tử vừa dứt lời, âm thanh còn chưa dứt, phía sau đã có hai mũi tên sắc bén bay tới.

Theo tiếng tên xuyên thấu huyết nhục vang lên, đôi phu phụ trung niên lập tức ngã xuống đất, máu tươi trong miệng ồng ộc trào ra, thân

thể co giật vài cái liền mất đi sinh tức.

Một mũi tên xuyên tim!"Cha!

Chương 10

Nương!" Thiếu nữ kinh hô, quỳ trên mặt đất nắm lấy tay đôi phu phụ trung niên, khóc lóc thảm thiết, tiếng khóc bi thống, cảm động lòng người."Ha ha, để các ngươi chạy, chạy nữa đi?" Theo tiếng vó ngựa vang lên, một tràng cười lớn thô cuồng cất tiếng, chỉ thấy hơn mười tráng hán cưỡi chiến mã tay cầm trường cung xuất hiện đối diện đoàn người Diệp Đông Hoàng."Đại ca, có quan binh, làm sao đây!" Một nam tử tay cầm trường cung nhìn thấy đoàn người Diệp Đông Hoàng, kinh hô."Quan binh thì có làm sao?

Chỉ mấy kẻ này, nếu không biết điều, lão tử sẽ giết hết bọn chúng!" Nam tử cầm đầu tay xách một cây Loan Thủ Đao, đánh giá xa đội của Diệp Đông Hoàng, tổng cộng chỉ hơn hai mươi thị vệ, thủ lĩnh thị vệ cũng chỉ Hậu Thiên Nhất Trọng, còn chưa đủ hắn nhét kẽ răng.Nói xong, hai chân dùng sức kẹp bụng ngựa, đi về phía nữ tử phía trước.

Hơn mười người phía sau thấy vậy, cũng theo tới."Phóng tứ!

Các ngươi là ai?

Giữa ban ngày ban mặt dám tại trước mặt Trấn Nam Vương mà hành hung?" Bị hơn mười tên phỉ đồ khinh thường, Trần Bình đại nộ, rút trường đao, quát lớn."Trấn Nam Vương?" Tên phỉ đồ cầm đầu sững sờ, sau đó ôm bụng cười lớn, ánh mắt lướt qua Trần Bình và những người khác, đầy vẻ khinh thường: "Chỉ mấy kẻ tạp ngư các ngươi cũng dám mạo xưng Trấn Nam Vương?""Đại ca anh minh, tuệ nhãn như cự!" Hơn mười tên phỉ đồ vốn nghe thấy danh hiệu Trấn Nam Vương mà giật mình, nghe vậy cũng cười lớn.

Gần đây danh tiếng Trấn Nam Vương nổi như cồn, tiêu diệt không

biết bao nhiêu thổ phỉ, uy danh hiển hách.Xa giá của hắn sao có thể chỉ có mấy người như vậy?

Dù là vương công quý tộc bình thường xuất hành, ai mà chẳng có giáp sĩ san sát, cường giả như mây?

Nhìn vỏn vẹn hai mươi mấy hộ vệ, người mạnh nhất cũng chỉ Hậu Thiên Nhất Trọng, chắc hẳn chỉ là một quý tộc sa cơ lỡ vận nào đó!"Giết!" Nam tử cầm đầu vung Loan Thủ Đao trong tay, trực tiếp chém về phía mã xa của Diệp Đông Hoàng. "Giết!" Hơn mười người phía sau cũng hưng phấn hẳn lên, nếu cướp được xa đội này, chắc chắn thu hoạch sẽ rất lớn!"Hộ giá!" "Bảo hộ Vương gia!" Trần Bình hô lớn, thủ hộ trước mã xa, hai chân có chút run rẩy.

Tên thổ phỉ cầm đầu này quả thực quá mạnh mẽ, khí thế khủng bố của Hậu Thiên đỉnh phong như sơn băng hải khiếu ập đến.

Các hộ vệ xung quanh càng trực tiếp mềm nhũn ngã xuống đất, nếu không phải biết bên cạnh Diệp Đông Hoàng còn có cao thủ, bọn họ đã muốn trực tiếp đầu hàng cầu xin tha thứ rồi!"Giết!" Trong mã xa, Diệp Đông Hoàng bình tĩnh nhìn cường giả đang lao tới, nhàn nhạt thốt ra một chữ!Xùy!

Một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống, không ai có thể hình dung được phong mang và tốc độ của kiếm đó, không ai có thể tưởng tượng, cũng không ai có thể né tránh!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn ra!Nam tử cầm đầu trợn tròn mắt, trên cổ có một vết máu, tiếp tục lao ra hơn mười trượng mới từ trên ngựa ngã xuống, khí tuyệt thân vong.

Một thân ảnh trắng như tuyết đứng phía sau nam tử cầm đầu, cao gầy, bạch y như tuyết, trường kiếm trong tay dính những giọt máu nóng hổi trượt xuống từ lưỡi kiếm!

Chính là Tây Môn Xuy Tuyết!Xùy xùy xùy!

Ngay tại khoảnh khắc Tây Môn Xuy Tuyết xuất thủ, hai cây trường thương bằng tinh cương to bằng cánh tay người lớn đồng thời bắn ra từ hai bên mã xa của Diệp Đông Hoàng.

Trường thương mang theo phong mang khủng bố xé thiên liệt địa, thương chưa tới, phong mang khủng bố đó đã khiến Bạch Ấu Vi cùng những người khác trong mã xa tâm kinh thịt nhảy, cả người phảng phất muốn bị xuyên thấu."Hử?" Tây Môn Xuy Tuyết nhíu mày, tốc độ của cây trường thương kia quá nhanh, sức mạnh mang theo đến cả cường giả Tiên Thiên cũng không dám coi thường, hắn muốn quay lại cứu viện cũng không kịp!

Xem ra đây là địch nhân đã dự mưu từ sớm, chính là để điều hắn rời đi chốc lát!Xùy!

Ngay lúc này, một đạo kiếm quang sắc bén từ bên trái mã xa hiện ra, chặn trước cây trường thương đang lao tới, chính là Diệp Cô Thành."Điện hạ!" Trong mã xa, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, căn bản không kịp suy nghĩ, Bạch Ấu Vi lập tức lao về phía Diệp Đông Hoàng.

Nàng không biết làm như vậy có hữu dụng hay không, cũng căn bản không có thời gian suy nghĩ, nàng chỉ bản năng muốn dùng thân thể che chắn cho Diệp Đông Hoàng!Xuy lạp!

Bên ngoài mã xa, Diệp Cô Thành một kiếm chém trường thương thành hai mảnh, cây trường thương còn lại bắn vào trong mã xa.

Trong ánh mắt kinh hãi của Bạch Ấu Vi, Diệp Đông Hoàng giơ tay, lòng bàn tay che trước mũi thương!"Điện hạ!

Thật lợi hại!" Bạch Ấu Vi được Diệp Đông Hoàng một tay ôm, đôi mắt đẹp nhìn thấy cây trường thương đang định cách trên không

trung, mũi thương một điểm hàn mang, phong mang vô song, khiến nàng tâm kinh thịt nhảy.

Tuy nhiên, điều càng khiến nàng chấn hám chính là Diệp Đông Hoàng lại dễ dàng giơ tay đã chặn được nó, ngay cả thân thể cũng không hề run rẩy chút nào.Mũi thương cách lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng chỉ một tấc, ở giữa là một xoáy nước sâu thẳm do chân khí ngưng tụ, chân khí chuyển động, khoảng cách một tấc này, tựa như thiên tiệm, khiến cây trường thương dù thế nào cũng khó mà tiến thêm nửa phân.Nàng thật khó mà tưởng tượng được chân khí Hậu Thiên đỉnh phong tu vi của Diệp Đông Hoàng làm sao lại chặn được cây trường thương đang lao tới như vậy!

Phong mang của bản thân trường thương cộng thêm chân khí kẻ địch phụ vào khi bắn ra, cho dù nàng vận đủ chân khí cũng tuyệt đối sẽ bị đâm xuyên tim lạnh lẽo!"Chẳng lẽ Điện hạ đã đột phá tới Tiên Thiên rồi?" Bạch Ấu Vi chấn hám nghĩ, cũng chỉ có thể nghĩ ra một giải thích hợp lý như vậy.Kỳ thực Diệp Đông Hoàng vẫn chỉ là Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng Vạn Đạo chân khí của hắn bá đạo cường hãn hơn chân khí thông thường, hơn nữa khoảnh khắc vừa rồi chân khí ngưng tụ thành một xoáy nước, từng tầng làm suy yếu sức mạnh của trường thương, vậy nên mới nhìn có vẻ dễ dàng chặn được.Điều này khảo nghiệm sự vận dụng chân khí.

Nếu là cường giả Tiên Thiên bình thường, khả năng vận dụng chân khí không đạt đến trình độ của Diệp Đông Hoàng, muốn chặn trường thương, động tĩnh tạo thành đủ để chấn nát cả mã xa.Oanh!

Diệp Đông Hoàng chặn trường thương, lật tay đẩy một cái, Vạn Đạo chân khí phụ vào trường thương, trường thương lập tức bắn ngược trở lại!

Tất cả những điều này nói ra thì dài dòng, nhưng từ lúc Diệp Đông

Hoàng chặn trường thương rồi lật tay đẩy ngược trở lại, cũng chỉ trong một phần trăm hơi thở.Xuy lạp!

Trường thương xé rách không khí, tựa như một con cự long gào thét lao ra.

Tên thích khách ném trường thương bên cạnh quan đạo đang quan sát chiến quả, bỗng thấy trường thương đột nhiên gào thét bay tới, đồng tử co rút, né tránh sang một bên.Nhưng tốc độ trường thương quá nhanh, với tu vi Hậu Thiên đỉnh phong của hắn, căn bản không thể né tránh.

Trường thương xuyên thấu cơ thể hắn, cuối cùng cắm phập vào đất đá, mang theo thân thể tên thích khách treo lơ lửng giữa không trung!"Làm sao có thể?" Ý niệm cuối cùng xẹt qua tên thích khách, hắn trợn to hai mắt, nuốt xuống hơi thở cuối cùng.Ngoài mã xa, Diệp Cô Thành thấy tên thích khách ở phía bên kia đã chết, thân ảnh khẽ động, vọt ra mấy chục trượng, một kiếm vung ra, máu tươi bắn tung tóe, lại một tên thích khách Hậu Thiên đỉnh phong nữa bỏ mạng.Bá bá bá!

Tây Môn Xuy Tuyết thấy vậy, giơ tay vung ra vài kiếm, những tên thổ phỉ còn đang cưỡi ngựa chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra lập tức bị một kiếm phong hầu!

Kiếm ra, người chết!Khi Diệp Đông Hoàng không rõ ràng yêu cầu bọn họ để lại người sống, dưới kiếm của bọn họ sẽ không có kẻ sống sót!"Ô ô, cha... nương... hai người đừng bỏ lại con một mình..." Chiến trường lập tức tĩnh lặng, chỉ còn tiếng khóc xé lòng của nữ tử rõ ràng vang vọng trong tai mỗi người!Cuộc ám sát lần này kỳ thực chỉ có ba thích khách Hậu Thiên đỉnh phong.

Một tên ở mặt ngoài hấp dẫn hỏa lực, chính là thủ lĩnh của hơn mười tên thổ phỉ kia, hai tên còn lại mai phục hai bên mã xa để đánh lén Diệp Đông Hoàng!"Điện hạ!" Trong mã xa, Bạch Ấu Vi hoàn hồn,

nàng vẫn còn trong lòng Diệp Đông Hoàng, cảm nhận vị trí bàn tay của hắn, gương mặt lập tức ửng hồng, cúi đầu, khẽ gọi."Ra ngoài xem sao!" Diệp Đông Hoàng buông tay, ánh mắt bình tĩnh.

Hắn lại chẳng phải chưa từng chạm qua, hơn nữa còn có vẻ lớn hơn trước kia nữa!"Vâng!" Bạch Ấu Vi vội vàng đứng dậy, trái tim đập thình thịch, mở cửa mã xa, cẩn thận kéo Diệp Đông Hoàng ra ngoài mã xa.Trần Bình cùng những người khác nhanh chóng tới bên cạnh Diệp Đông Hoàng hộ vệ.

Mặc dù bọn họ biết kỳ thực căn bản không thể bảo hộ Diệp Đông Hoàng, nhưng những gì nên làm bọn họ vẫn phải làm!"Ngươi tên là gì?" Diệp Đông Hoàng đi tới bên cạnh nữ tử, đánh giá nàng.

Nàng một thân sam quần màu lục nhạt, thanh lệ khả nhân, gương mặt lệ hoa đái vũ đáng thương, khiến người ta đau lòng."Hô hô...

Tiểu nữ tử Lục Trúc... hô hô...

Đa tạ đại nhân ân cứu mạng..." Lục Trúc ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt tuyệt mỹ khiến người ta nhìn mà thương, đôi mắt đỏ hoe, vừa nức nở vừa đáp.Nhìn thi thể phụ mẫu trước mặt, nàng quỳ xuống hướng Diệp Đông Hoàng, dập đầu ba cái thật mạnh, "Cầu xin đại nhân, giúp tiểu nữ tử an táng phụ mẫu, tiểu nữ tử cảm kích vô cùng, sau này nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức của đại nhân!"Lục Trúc vừa ai cầu, vừa nức nở, thân hình mềm mại khẽ run!

Đáng thương, yếu ớt, vô trợ, run rẩy bần bật!Trần Bình và một đám hộ vệ đều động lòng trắc ẩn, muốn mở lời cầu xin Diệp Đông Hoàng nhưng lại không dám.Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành thủ hộ bên cạnh Diệp Đông Hoàng, ôm bảo kiếm, vẻ mặt lạnh lùng!

Bọn họ đều là tuyệt thế kiếm khách, tinh thông về kiếm, thành tựu từ kiếm, lòng dạ như sắt đá, vô kiên bất tồi!

Không chỉ thờ ơ với sinh mạng người khác, mà đối với chính mình cũng vậy!Bạch Ấu Vi đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, tuy trong lòng cũng dấy lên lòng thương cảm, nhưng nàng thức thời không nói nhiều, nàng biết Diệp Đông Hoàng có chủ trương riêng!"Lục Trúc, cái tên không tệ!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nâng chiếc cằm trắng nõn tinh xảo của nàng lên, nhìn đôi mắt ngấn nước và gương mặt diễm lệ của nàng.Ngẩng đầu, Lục Trúc cảm nhận ánh mắt dò xét, rực cháy đầy tính xâm lược của Diệp Đông Hoàng, trong mắt nàng xẹt qua một tia e thẹn, bất an và hoảng sợ, không dám nhìn thẳng."Trần Bình, cho người an táng phụ mẫu của nàng ta đi!" Diệp Đông Hoàng buông Lục Trúc ra, đứng thẳng người, phân phó."Vâng, Vương gia!" Trần Bình lĩnh mệnh, vội phân phó thủ hạ khiêng thi thể phụ mẫu Lục Trúc."Đại nhân, tiểu nữ tử muốn tự mình đi an táng phụ mẫu, cầu đại nhân rủ lòng thương!" Lục Trúc quỳ trên mặt đất, không biết có nên rời đi hay không, vội vàng cầu xin."Không cần ngươi báo đáp, ngươi cứ tự đi đi!" Diệp Đông Hoàng bỏ lại một câu, trực tiếp quay về mã xa."Đại nhân ân sâu như biển, đợi tiểu nữ tử an táng xong phụ mẫu, nhất định sẽ đến, làm trâu làm ngựa, để báo đáp đại ân của đại nhân!" Lục Trúc cung kính dập ba cái đầu thật mạnh xuống đất, sau đó mới vội vàng bò dậy theo hai thị vệ mang theo thi thể phụ mẫu nàng rời đi."Đông Hoàng, con có phải đã để mắt đến nữ nhân kia rồi không?" Trở về mã xa, Đông Phương Thanh Y kéo Diệp Đông Hoàng ngồi cạnh nàng, cười hỏi.Diệp Đông Hoàng tuy tuổi không lớn, nhưng thế giới này linh khí sung túc, con người phát dục cũng nhanh, mười hai mười ba tuổi thành thân cũng không ít, Diệp Đông Hoàng đối với nữ nhân nảy sinh hứng thú cũng là điều bình thường, hơn nữa nàng cũng rất vui lòng được thấy.Diệp Đông Hoàng từ nhỏ tính cách khá cô độc, chuyện gì cũng chôn giấu trong lòng, một mình gánh vác, khiến nàng rất đau lòng.

Nếu Diệp Đông Hoàng thích nữ nhân, cũng có thể khiến hắn thả

lỏng một chút.

Nữ nhân là lương dược tốt nhất để nam nhân giải tỏa áp lực trong lòng!Bạch Ấu Vi ngồi đối diện Diệp Đông Hoàng, nghe vậy, ánh mắt khẽ tối sầm, lén lút nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, dựng tai lắng nghe."Nương thân, người là lo lắng nữ nhân kia bất lợi cho nhi phải không?" Diệp Đông Hoàng một lời điểm trúng ý định của Đông Phương Thanh Y.

Đối với việc Đông Phương Thanh Y không xuống xe, mà đã biết Lục Trúc khả năng có vấn đề, Diệp Đông Hoàng cũng không bất ngờ.Từ thương thế chạm mắt kinh tâm trong cơ thể Đông Phương Thanh Y, đã biết nàng không phải một nữ nhân bình thường!"Ừm, con hiểu là tốt rồi.

Nếu con thật sự muốn, nhất định phải tự mình phong ấn tu vi của nàng ta, đồng thời đảm bảo trên người nàng ta không có độc dược lợi khí..." Đông Phương Thanh Y gật đầu, trong khi nói chuyện nhìn sang Bạch Ấu Vi, hiển nhiên là đang dặn dò người sau."Nương Nương yên tâm, thiếp thân nhất định tự mình giám sát cẩn thận!" Bạch Ấu Vi vội vàng đáp lời.

Muốn đảm bảo trên người đối phương không có lợi khí độc dược, tự nhiên là phải bắt đầu giám sát từ lúc tắm gội.

Tắm xong trực tiếp dùng chăn nàng chuẩn bị cuốn lại rồi đưa đến phòng Diệp Đông Hoàng.Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Ấu Vi ngũ vị tạp trần, cảm giác như sắp mất đi thứ gì đó rất quan trọng, ngay cả chuyện Lục Trúc có tu vi mà Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Thanh Y nhắc đến cũng trực tiếp bị nàng bỏ qua!"Đông Hoàng, Ấu Vi tốt hơn nữ nhân kia nhiều.

Nếu con muốn, hãy để Ấu Vi hầu hạ con.

Sau này nương thân sẽ tìm cho con những mỹ nữ tài mạo song

toàn khác!" Đông Phương Thanh Y nhẹ nhàng xoa đầu Diệp Đông Hoàng, ôn nhu nói.Bạch Ấu Vi đang thất thần chợt giật mình, trái tim như nai con đâm loạn, vừa khẩn trương, vừa mong đợi, vừa bất an.

Điện hạ có đồng ý không?

Nàng lớn hơn Điện hạ mười mấy tuổi, Điện hạ có chê nàng không?

Nếu Điện hạ muốn nàng, nàng... thật là khẩn trương!

Bạch Ấu Vi vùi đầu, nắm chặt vạt áo, vô số ý niệm xẹt qua trong lòng!"Nương thân, nhi biết rồi!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

Đối với Bạch Ấu Vi, hắn từ lâu đã xem nàng là nữ nhân của hắn.

Hắn tuy tính cách do ảnh hưởng từ kiếp trước mà có chút cô độc lãnh đạm, nhưng cũng là một nam nhân hoàn toàn bình thường.

Giao Bạch Ấu Vi cho nam nhân khác, hắn tuyệt đối không thể chấp nhận được!"Điện hạ không cự tuyệt, đây là đã đồng ý?" Trong lòng Bạch Ấu Vi vừa mừng vừa lại bắt đầu khẩn trương, tư tưởng đã bay lên chín tầng mây, liên tục suy nghĩ miên man!"Đông Hoàng, con làm việc, nương thân rất yên tâm, nhưng con cũng đừng nên gồng mình quá mức, lúc nào cần thả lỏng thì cứ thả lỏng!" Đông Phương Thanh Y cũng không nhắc lại chuyện Lục Trúc nữa, ôm Diệp Đông Hoàng vào lòng, đem tất cả tình yêu thương của mình trao cho hắn!

Nàng tin Diệp Đông Hoàng đối với Lục Trúc khẳng định có an bài, hắn từ nhỏ đã làm việc cẩn thận tỉ mỉ, tâm tư kín đáo, mưu định rồi mới hành động.

Nếu không phải chuyện này liên quan đến an nguy của Diệp Đông Hoàng, nàng căn bản sẽ không nhắc đến chuyện Lục Trúc!Diệp Đông Hoàng tựa vào lòng Đông Phương Thanh Y, khẽ gật đầu. "Lục Trúc, một sát thủ Tiên Thiên cảnh, còn thi triển mỹ nhân kế, thật thú vị, tiếc

rằng lại gặp phải Bản Vương!" Diệp Đông Hoàng nhắm mắt, chóp mũi ngửi hương thơm thoang thoảng từ lòng mẫu thân, trong lòng cười lạnh.Kiếp trước hắn vốn là sát thủ xuất đạo, đối với khí tức sát thủ là mẫn cảm nhất.

Sau khi tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, cảm tri phi phàm, trước kia khi còn chưa nhìn thấy Lục Trúc, từ tiếng bước chân của đối phương hắn đã phán đoán tu vi của đối phương không kém.

Sau đó tự mình đưa tay nâng cằm đối phương, tiếp xúc gần, càng trực tiếp xác định đối phương có tu vi Tiên Thiên cảnh!Hiển nhiên, cuộc ám sát hôm nay đều là để Lục Trúc có thể tiếp cận hắn mà an bài!

Ba tên sát thủ Hậu Thiên đỉnh phong kia chính là đến để chịu chết, đương nhiên cũng là để thăm dò ý đồ của hắn, chiêu sát thủ chân chính chính là Lục Trúc!Thanh Thủy Trấn, Thanh Thủy Thôn.

Giờ khắc này, nơi đây tĩnh mịch, toàn bộ thôn dân của cả thôn trang đều bị diệt khẩu.

Lục Trúc không phải Lục Trúc thật, người của thôn này nhận ra Lục Trúc thật, tự nhiên không thể để lại người sống!Lục Trúc thật đã sớm bị hủy thi diệt tích, cho dù người của Diệp Đông Hoàng đến điều tra, cũng sẽ chỉ phát hiện nơi này bị thổ phỉ tiêu diệt.Trong mật lâm, Lục Trúc cung kính đứng trước một thân ảnh toàn thân bao phủ trong hắc bào."Thế nào?" Thân ảnh hắc bào kia toàn thân chỉ lộ ra một đôi mắt âm lãnh tựa rắn độc, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên từ dưới hắc bào."Khải bẩm đại nhân, Diệp Đông Hoàng hắn là không có nghi ngờ, đối với chức hạ cũng có chút hứng thú, tất cả đều trong kế hoạch!" Lục Trúc trầm ngâm mở lời, trong đầu không khỏi hiện lên đôi mắt sâu thẳm không gợn sóng, bình tĩnh đạm mạc của Diệp Đông Hoàng, trong lòng bản năng cảm thấy bất an, nhưng lại không phát

hiện vấn đề gì, hẳn là nàng đa lo rồi, nàng đối với kỹ năng diễn xuất của mình rất tự tin.Tiếc rằng, nàng gặp phải chính là Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng không phải người bình thường!"Rất tốt!

Hôm nay trong mã xa hẳn là còn có một cao thủ Tiên Thiên, có phát hiện gì không?" Hắc bào nam tử khẽ gật đầu, có thể dễ dàng chặn được một thương đánh lén, lại còn lập tức phản sát, tất định là một cường giả Tiên Thiên, hơn nữa còn là một cường giả Tiên Thiên mạnh mẽ.Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, bọn hắn đã sớm biết, cũng nằm trong dự liệu, nhưng người khác xuất thủ trong mã xa lại không nằm trong tình báo của bọn hắn!"Chức hạ đã xem qua mã xa, bên trong chỉ có Diệp Đông Hoàng, Thái phi Đông Phương Thanh Y cùng Bạch Ấu Vi.

Bạch Ấu Vi là tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Thanh Y không nhìn ra tu vi.

Trong mã xa cũng có khả năng ẩn giấu cao thủ khác mà chức hạ không nhìn thấy!" Lục Trúc lắc đầu.

Là sát thủ, đương nhiên phải thiện về quan sát, hơn nữa phải quan sát trong tình huống người khác không phát hiện, điểm này nàng làm vẫn rất đúng chỗ."Diệp Đông Hoàng trước kia chỉ có tu vi Hậu Thiên Tứ Trọng, hẳn là không thể đạt đến Tiên Thiên.

Đông Phương Thanh Y nghe nói từng bị thương, không thể tu luyện, thân thể còn không bằng người thường...

Hẳn là còn ẩn giấu ít nhất một cao thủ Tiên Thiên..." Hắc bào nam tử trong lòng suy tư.

Hắn chính là Lăng Thập Tam, một trong những thủ lĩnh sát thủ được Diệp Lăng Thiên tín nhiệm nhất, biết rất nhiều bí mật."Chủ

nhân giao cho chúng ta nhiệm vụ là dùng một đội sát thủ ám sát Diệp Đông Hoàng.

Một đội sát thủ, chỉ có hai danh Tiên Thiên cảnh, muốn cưỡng ép ám sát Diệp Đông Hoàng hiển nhiên không thể.

Vậy nên, cơ hội thành công duy nhất chính là ngươi!" Hắc bào nam tử ánh mắt âm lãnh rơi trên người Lục Trúc, đánh giá từ trên xuống dưới, giọng nói trầm thấp, "Ngươi chỉ có một cơ hội, vì vậy, nhất định phải có mười phần nắm chắc mới có thể động thủ, vì điều này ngươi phải bất chấp tất cả đại giới!""Ngươi hẳn phải hiểu rõ, với tư sắc của ngươi sở dĩ không ai động đến ngươi, chính là vì ngày này, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!" Hắc bào nam tử nghiêm khắc dặn dò, tuy rằng hắn biết Diệp Lăng Thiên yêu cầu dùng một đội sát thủ ám sát Diệp Đông Hoàng, căn bản không ôm hy vọng thành công, chỉ là làm thăm dò.Nhưng hắn muốn thành công, muốn Diệp Lăng Thiên càng thêm coi trọng!

Chương 11

Chỉ cần thành công, hắn tất định có thể đạt được tưởng thưởng lớn hơn và được trọng dụng hơn!"Vâng, đại nhân, chức hạ bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Lục Trúc cúi người ôm quyền.

Nàng biết ý của đối phương, chính là trước tiên dùng thân thể của mình để có được tín nhiệm của Diệp Đông Hoàng, sau đó vào lúc Diệp Đông Hoàng và nàng ta thân mật, lỏng cảnh giác nhất, nhất kích tất sát!Đối với ngày này, nàng đã sớm có chuẩn bị.

Là sát thủ, nữ tính sát thủ rất khó giữ được thân hoàn bích.

Khi huấn luyện chính là đồ chơi của những giáo quan, thủ lĩnh hoặc chủ nhân kia.Mà nàng, sở dĩ không ai động đến nàng, một là vì nàng rất đẹp, rất đẹp, hai là thiên phú nàng trác tuyệt, tổ chức xem nàng như sát thủ chủ bài mà bồi dưỡng, không chỉ truyền thụ thứ sát chi đạo, còn có cầm kỳ thư họa các loại tri thức.

Mục đích chính là vì ám sát những nhân vật quan trọng như Diệp Đông Hoàng.Nếu bản thân sát thủ không trong sạch, rất khó tiếp cận những nhân vật lớn như Diệp Đông Hoàng, càng đừng nói đạt được tín nhiệm, sau đó ám sát hoặc thăm dò tình báo, v.v.!"Hãy nhớ kỹ sứ mệnh của ngươi, tất cả của ngươi đều do Chủ nhân ban cho, bao gồm cả mệnh của ngươi, linh hồn của ngươi, thân thể của ngươi.

Hậu quả phản bội tổ chức ngươi biết rõ, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại.

Đến lúc đó ta sẽ đi tiếp ứng ngươi!" Hắc bào nam tử lần nữa dặn dò."Vâng, vì Chủ nhân, vạn tử bất từ!" Lục Trúc hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Nàng biết, lần này cho dù nàng ám sát thành công, cũng khẳng định

không thoát được.Bên cạnh Diệp Đông Hoàng chí ít có ba cường giả Tiên Thiên, hai vị kiếm khách kia cho nàng cảm giác càng thêm khủng bố, nàng khả năng một kiếm cũng không đỡ nổi!

Hắc bào nam tử nói tiếp ứng nàng, bất quá cũng chỉ là cho nàng một tia hy vọng mà thôi."Đi đi!" Hắc bào nam tử phất tay, Lục Trúc rời đi, còn hắn cũng lặng lẽ biến mất trong mật lâm."Mấy tên thổ phỉ này thật sự vô nhân tính, cô nương Lục Trúc xin nén bi thương!" Hai thị vệ sau khi giúp Lục Trúc an táng phụ mẫu, liền dẫn nàng đuổi theo Diệp Đông Hoàng, trên đường phẫn nộ nói."Đa tạ hai vị đại ca!" Lục Trúc đôi mắt đẹp đỏ hoe, vừa nức nở, yếu ớt mở lời.

Nàng yếu ớt vô lực, khiến người ta liên tiếc.Hai thị vệ thuê một chiếc mã xa chở Lục Trúc tăng tốc lên đường.

Vào lúc đêm khuya, hai thị vệ dẫn Lục Trúc đã đến khách sạn Diệp Đông Hoàng đang tá túc —— Thanh Phong Khách Sạn.Đuổi kịp Diệp Đông Hoàng!

Thanh Phong Khách Sạn!

Bạch Ấu Vi an bài cho Lục Trúc một gian khách phòng.

Lục Trúc đương nhiên không có ý kiến gì, hôm nay 'phụ mẫu' nàng vừa chết, nếu bây giờ đã vội vã chui vào phòng Diệp Đông Hoàng, cho dù không gây nghi ngờ, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy nàng là kẻ ham muốn quyền quý.Vì vậy, nàng tạm thời không vội.

Chuyến đi đến Nam Sơn Quận này, chí ít còn mười mấy ngày đường, phía sau khẳng định sẽ có cơ hội!"Ấu Vi, đã an bài Lục Trúc chỗ ở rồi sao?" Trong một gian khách phòng khác, Đông Phương Thanh Y ngồi trước gương, nhìn như tùy ý hỏi."Vâng, Nương Nương!" Bạch Ấu Vi đứng phía sau giúp Đông Phương Thanh Y chỉnh lý mái tóc dài.

Nhắc đến Lục Trúc, trong lòng nàng có một cảm giác bất an khó tả."Đông Hoàng giờ đây cũng đã trưởng thành rồi.

Chuyến đi này, lại ba vân quỷ quyệt, minh thương ám tiễn, Đông Hoàng tuy từ nhỏ đã thông tuệ trầm ổn, tâm trí như yêu quái, nhưng mọi áp lực đều đè nặng lên người hắn, tất định tâm lực giao tụy.

Con từ nhỏ đã hầu hạ hắn, giờ đây cũng là lúc dạy hắn một bài học cuối cùng, trở thành một nam nhân chân chính!" Đông Phương Thanh Y đột nhiên mở lời, quay người lại, nhìn Bạch Ấu Vi đang kinh ngạc pha lẫn một chút e thẹn, ý vị thâm trường, nói: "Con có hiểu không?""Nương Nương, thiếp thân hiểu!" Bạch Ấu Vi hoàn hồn, giọng nói e thẹn, trái tim như nai con đâm loạn, không ngờ lại đến nhanh như vậy, trong kinh hỉ lại tràn đầy bất an."Con đi đi!" Đông Phương Thanh Y phất tay."Vâng, Nương Nương!" Bạch Ấu Vi cúi người lui ra, gương mặt nóng bừng.

Nàng biết Thái phi đột nhiên nói chuyện này vào lúc này, chủ yếu vẫn là vì Lục Trúc.Diệp Đông Hoàng chưa từng trải qua nữ nhân, lần đầu tiên nếu sủng hạnh Lục Trúc có lai lịch bất minh, khả năng sẽ chịu thiệt.

Có nàng sau đó, Diệp Đông Hoàng có lẽ sẽ không còn hứng thú với Lục Trúc nữa, ít nhất cũng có kinh nghiệm, sẽ không để đối phương bày bố!

Mục đích cuối cùng tự nhiên là giải tỏa áp lực trong lòng Diệp Đông Hoàng!Điều bọn họ không biết là Diệp Đông Hoàng kiếp này tuy chưa từng chạm qua nữ nhân, nhưng kiếp trước nữ nhân hắn chạm qua thì không ít.

Hắn cũng không phải là tiểu bạch ngây thơ không hiểu gì cả!

Nào là hoa khôi trường học, minh tinh thiên hậu, mỹ nữ tổng tài, thế gia thiên kim, nữ vương hắc đạo, nữ vương một nước... hắn đều

đã từng có được.Đương nhiên, những người này kỳ thực không tính là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng.

Kiếp trước, Diệp Đông Hoàng nào có thời gian nói chuyện yêu đương, hắn cũng không tin tưởng bất kỳ ai, chỉ tin tưởng chính mình.

Những nữ nhân này cùng hắn đều chẳng qua là các bên đều đạt được thứ mình muốn mà thôi!Đông đông đông!

Mang theo khẩn trương bất an, Bạch Ấu Vi đi tới cửa phòng Diệp Đông Hoàng, khẽ gõ cửa.Tắm gội thay y phục, ba ngàn sợi tóc đen buông xuống ngang eo, thành thục tri tính, một thân tố bào, thân tư phong tình, tựa như tiên tử trong tranh.Lạch cạch!

Diệp Đông Hoàng mở cửa, đập vào mắt phảng phất là một bức mỹ nhân thi họa đẹp không sao tả xiết.

Mỹ nhân như thơ, mỹ nhân như họa, mỹ nhân như rượu, càng nếm càng có vị."Điện hạ!" Bạch Ấu Vi hai tay khẽ đặt lên bụng, mười ngón tay thon dài, trắng nõn không tì vết, khẽ khom người.

Thấy Diệp Đông Hoàng gật đầu, nàng khoan thai bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, trái tim đập thình thịch.Nhưng nghĩ đến mục đích đêm nay, còn phải dạy dỗ Diệp Đông Hoàng trở thành nam nhân chân chính, tuy nàng cũng chưa từng trải qua, nhưng nàng không thể lùi bước!"Điện hạ, đêm đã khuya, thiếp thân hầu hạ ngài thay y nghỉ ngơi nhé?" Bạch Ấu Vi tiến lên, lấy hết dũng khí, cố gắng khiến mình trông bình tĩnh, tỏ vẻ hào phóng, phong tình vạn chủng!Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, dang hai tay, nhìn Bạch Ấu Vi cố làm ra vẻ hào phóng nhưng thực chất lại khẩn trương không thôi, trong lòng khẽ lắc đầu.Hắn tuy chưa từng yêu đương, nhưng nữ nhân nào mà chưa từng thấy qua?

Với trí tuệ kiến thức của hắn, từ khoảnh khắc mở cửa, đã đoán được tám chín phần những gì Bạch Ấu Vi nghĩ trong lòng.Thậm chí

không cần hỏi, cũng biết Bạch Ấu Vi khẳng định là được nương thân hắn chỉ điểm mà đến.

Nghĩ sâu hơn một chút, còn có thể đoán được mục đích nương thân hắn phái Bạch Ấu Vi đến.Một là lo lắng áp lực trên người mình quá lớn, để nàng đến giúp mình giải tỏa!Hai là lo lắng mình chưa từng chạm qua nữ nhân, đối mặt với Lục Trúc sẽ mắc bẫy chịu thiệt, sẽ mê luyến nữ nhân kia!Ba là Bạch Ấu Vi là người của mình, những năm nay hầu hạ hắn lao khổ công cao, cũng coi như là vì Bạch Ấu Vi mưu một chút phúc lợi!

"Điện hạ thật sự đã trưởng thành rồi!" Nhìn những đường nét cơ bắp săn chắc, vóc dáng hoàn mỹ, tràn đầy sức mạnh trên thân Diệp Đông Hoàng, một luồng khí tức nam tính nồng đậm ập đến, bá đạo dương cương, gò má trắng nõn của Bạch Ấu Vi càng thêm hồng hào mơn mởn, trái tim nàng đập thình thịch không ngừng.

Ngay lập tức, nàng cắn răng, tú thủ khẽ kéo ngọc đới mảnh khảnh, trường bào trượt xuống, để lộ ra ngọc thể hoàn mỹ động lòng người.

Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Diệp Đông Hoàng, mọi khung cảnh mà Bạch Ấu Vi tưởng tượng trong đầu trước đó lập tức tan biến, đầu óc trống rỗng, đáng lẽ đây phải là sân nhà của nàng, kết quả lại đứng ngây ra đó không biết làm gì.

Nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của Bạch Ấu Vi, Diệp Đông Hoàng hiếm khi lộ ra một tia cười yếu ớt, "Ngươi như vậy mà còn muốn dạy dỗ bổn vương sao?" Diệp Đông Hoàng đưa tay, cúi người, kiểu công chúa bế Bạch Ấu Vi lên, bước về phía giường.

"A, Điện hạ, xin lỗi!" Bạch Ấu Vi thân thể nhẹ bẫng, hoàn hồn, giống như một tiểu nữ hài phạm lỗi, ánh mắt đầy hoảng loạn, không biết làm gì, cảm thấy thật mất mặt!

"Điện hạ!" Lương Cửu, Bạch Ấu Vi mở mắt nhìn Diệp Đông

Hoàng đang gối đầu trong lòng nàng nhưng không có động tác nào khác, nàng lấy hết dũng khí khẽ gọi, cho rằng Diệp Đông Hoàng không hiểu!

"Đừng động, chờ nàng đạt Tiên Thiên cảnh rồi hãy nói!" Cảm nhận động tác của Bạch Ấu Vi, Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở miệng, giữ nguyên thân trinh sẽ có chút trợ giúp để đột phá Tiên Thiên, bao nhiêu năm nay hắn còn trải qua được, chẳng lẽ còn để tâm đợi thêm một đoạn thời gian sao?

Định lực này, hắn vẫn có!

Huống hồ, hắn thật sự cần, mà đâu phải chỉ có mình Bạch Ấu Vi!

"Vâng!" Bạch Ấu Vi nhỏ giọng đáp, trong lòng vừa mất mát vừa vui mừng, nhưng nhiều hơn cả vẫn là sự ngọt ngào.

Nàng tuy là một cô gái ngây thơ chưa từng trải sự đời, nhưng với thân phận nhũ mẫu của Diệp Đông Hoàng, tuổi tác cũng đã hai mươi tám.

Nàng biết việc mình tự dâng mình đến để quân vương tùy ý hái là một cám dỗ lớn đến nhường nào, nhưng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại có thể nhịn được cám dỗ đó vì nàng.

Trong nhận thức của nàng, Diệp Đông Hoàng chính là một nam nhân huyết khí phương cương chưa từng nếm mùi thịt!

Định lực như vậy, thật đáng sợ!

Không hổ danh là Đông Hoàng Điện hạ với thiên phú dị bẩm!

Đồng thời cũng càng chứng tỏ, nàng trong lòng Diệp Đông Hoàng vẫn có địa vị, không chỉ đơn thuần là một nô tỳ thấp hèn!

"Điện hạ, người thật tốt!" Bạch Ấu Vi trong lòng tràn đầy cảm động, cánh tay ngọc trắng muốt ôm chặt đầu Diệp Đông Hoàng vào

lòng, cảm thấy hạnh phúc chưa từng có! …… Sáng ngày thứ hai.

Bạch Ấu Vi thức dậy với gương mặt hạnh phúc, thị hậu Diệp Đông Hoàng thay y phục, Lục Trúc cũng sớm thức dậy, chạy đến dâng trà rót nước, phụ Bạch Ấu Vi thị hậu Diệp Đông Hoàng.

"Không ngờ vẫn là thân xử nữ?

Chẳng lẽ Diệp Đông Hoàng không được?" Lục Trúc âm thầm quan sát, phát hiện Bạch Ấu Vi tuy gương mặt hạnh phúc như được tưới nhuận, nhưng rõ ràng vẫn là thân xử nữ, trong lòng nghi hoặc.

Nếu là như vậy, mỹ nhân kế của nàng chẳng phải sẽ thất bại sao?

Xem ra còn phải cẩn thận quan sát!

"Ừm?" Rửa mặt xong, Diệp Đông Hoàng dẫn Bạch Ấu Vi và Lục Trúc đi gặp Đông Phương Thanh Y, nhìn thấy Bạch Ấu Vi trong nháy mắt, Đông Phương Thanh Y khẽ nhíu mày.

Tối qua nàng biết Bạch Ấu Vi ở trong phòng Diệp Đông Hoàng, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng rơi trên người Diệp Đông Hoàng.

"Nương thân, nhi thân thể không vấn đề, chờ Ấu Vi đạt Tiên Thiên cảnh, nhi muốn nàng cũng không muộn!" Cảm nhận ánh mắt kỳ lạ của Đông Phương Thanh Y, Diệp Đông Hoàng giải thích, đồng thời dư quang lặng lẽ quan sát Lục Trúc!

"Thì ra là vậy!

Không ngờ Diệp Đông Hoàng vì một tỳ nữ mà có thể tăng thêm vài phần hi vọng đột phá Tiên Thiên, lại có thể nhịn được không động đến nàng ta, định lực này thật sự không phải người bình thường có thể làm được!" Lục Trúc trong lòng thầm kinh hãi, nhìn một góc mà biết toàn cục, càng cảm thấy mị lực phi phàm và sự đáng sợ của Diệp

Đông Hoàng!

Định lực tâm tính như vậy, ít nhất đã vượt xa chín mươi chín phần trăm người trên thế gian!

Những vương công quý tộc kia, ai sẽ quản người khác ra sao, chỉ cần mình thoải mái là được.

Huống hồ là một tỳ nữ?

"Như vậy, cơ hội của mình đến rồi!" Lục Trúc trong lòng vui mừng, ngay sau đó trái tim lại chùng xuống, nàng hoàn thành nhiệm vụ thì có hi vọng rồi, nhưng cái giá phải trả là không chỉ phải hiến dâng thân thể của mình, mà còn cả sinh mệnh!

"Đông Hoàng, nếu đã như vậy, vậy tối nay nương thân đổi cho con một người khác, nếu không cứ kìm nén mãi không tốt cho thân thể con!" Đông Phương Thanh Y có chút kinh ngạc trước định lực của Diệp Đông Hoàng, sau đó lại đau lòng nói, Bạch Ấu Vi cúi đầu, ánh mắt đầy áy náy và thất vọng.

"Nương thân, không cần!" Diệp Đông Hoàng phất tay, không ngờ Đông Phương Thanh Y lại bưu hãn đến vậy, thật không biết mẫu thân hắn là tiên nữ hay ma nữ nữa!

Ăn xong bữa sáng, đoàn người Diệp Đông Hoàng tiếp tục lên đường. …… Thoáng cái mười ngày trôi qua.

"Hắc Long Trại, tổng cộng hơn hai ngàn tám trăm người, tiêu diệt hai ngàn một trăm, Đại đương gia Hắc Long Vương đào tẩu, chiếm được bạc trắng mười lăm vạn lượng…" "Cửu Giang Trại, tổng cộng hơn một ngàn bảy trăm người, tiêu diệt một ngàn hai trăm, Đại đương gia Cửu Giang Vương cùng ba vị thủ lĩnh khác đào tẩu, chiếm được bạc trắng năm vạn lượng…" "Thanh Long Sơn, tổng cộng hơn bảy ngàn chín trăm người, tiêu diệt bốn ngàn tám trăm, Đại đương gia

Thanh Long Vương trọng thương đào tẩu, chém giết bốn thủ lĩnh Hậu Thiên đỉnh phong, La Nghệ trọng thương, Yến Vân Thập Bát Kỵ trọng thương mười người, chiếm được hai bản bí tịch Nhị giai trung phẩm, năm bản bí tịch Nhị giai hạ phẩm, một trăm lẻ tám bản bí tịch Nhất giai, bạc trắng một trăm năm mươi vạn lượng, một thanh thần binh Nhị giai, năm thanh thần binh Nhất giai thượng phẩm…" Diệp Đông Hoàng nhìn tấu báo, cảm nhận Khí Vận Điểm tăng vọt, trong lòng phấn chấn, nhưng phong tấu báo cuối cùng khiến tâm tình hắn rất không tốt.

Rõ ràng, trận chiến Thanh Long Sơn là do mấy nhà thổ phỉ liên hợp tác chiến, muốn tiêu diệt Yến Vân Thập Bát Kỵ!

Nếu không, chỉ riêng Thanh Long Sơn một nhà thì không có nhiều người và cường giả đến thế.

Yến Vân Thập Bát Kỵ trên đường diệt sát quá nhiều thổ phỉ, những thổ phỉ phía sau nhận được tin tức, có kẻ chọn đào tẩu như Hắc Long Trại và Cửu Giang Trại, nhưng có kẻ không cam lòng, Thanh Long Sơn hiển nhiên là như vậy, liên hợp với những thổ phỉ không cam lòng khác, cùng nhau mai phục La Nghệ.

"Uy danh vừa tích lũy không thể suy suyển!" Diệp Đông Hoàng nghĩ nghĩ, phái Tây Môn Xuy Tuyết đi ra ngoài, một mặt có thể tiếp ứng La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ, đồng thời cũng dạy cho những thổ phỉ ngoan cố chống cự một bài học máu!

Mười ngày trôi qua, Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành đã đột phá đến Tiên Thiên cảnh, hai người bọn họ vốn đã mắc kẹt ở Hậu Thiên đỉnh phong, trước đây bị hạn chế bởi thế giới, khó lòng đột phá.

Nay đến Thần Châu Đại Lục, có thể nói là cá hóa rồng gặp nước, tung hoành trời cao, đột phá Tiên Thiên tự nhiên là nước chảy thành sông!

Bọn họ sớm đã lĩnh ngộ Kiếm Thế, cho dù gặp tông sư bình thường cũng dám cứng đối cứng vài chiêu, tiêu diệt mấy tên thổ phỉ ngoan cố, dễ như trở bàn tay!

Vào ban đêm, Diệp Đông Hoàng nghỉ lại tại một khách sạn ở Cửu Khúc Huyền, Nam Sơn Quận.

"Trong vòng hai ngày, nhất định phải lấy tính mạng Diệp Đông Hoàng!" Lục Trúc âm thầm nhận được một tờ giấy, nhìn thấy tin tức trên đó, sắc mặt tái nhợt.

Chương 12

Mười ngày qua, Diệp Đông Hoàng buổi tối đều có Bạch Ấu Vi ở bên, nàng căn bản không có cơ hội.

Hơn nữa mười ngày nay, nàng luôn theo sát bên Diệp Đông Hoàng thị hậu, càng tiếp cận, càng cảm thấy Diệp Đông Hoàng thần bí khó lường, trầm ổn, sắc sảo, tuấn mỹ dương cương, bá đạo mà tràn đầy mị lực nam tính, khiến người ta đắm chìm!

Nhưng nàng biết, Diệp Đông Hoàng là mục tiêu của nàng, là kẻ địch!

"Hai ngày!" Lục Trúc cắn răng, trong lòng đã có quyết định, mười ngày qua, nàng luôn quy củ, không oán không than, tích cực phục thị Diệp Đông Hoàng!

Hình ảnh nàng làm trâu làm ngựa báo đáp Diệp Đông Hoàng đã khắc sâu vào lòng người.

Lúc này, nàng chủ động hiến thân cũng không tính là đột ngột!

Với mị lực của Diệp Đông Hoàng, một tiểu nữ nhi nông thôn như nàng khó lòng chống đỡ, cũng rất bình thường.

Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu tính toán, thời gian không còn nhiều, chỉ có hai ngày, nàng phải nắm bắt!

Trong tẩm thất, trái tim vốn bình lặng của Diệp Đông Hoàng hiếm khi nổi lên từng gợn sóng.

Mười ngày qua, số thổ phỉ bị tiêu diệt đủ để tính bằng vạn, trực tiếp dùng vô số hài cốt và máu tươi mà đúc thành uy danh của hắn, La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ, danh chấn Thiên Phong Quốc!

Khí Vận Điểm cũng bạo tăng lên hơn một ngàn, đạt yêu cầu để hệ

thống thăng cấp hoặc Xuyên Toa Chư Thiên.

Ý niệm vừa động, một bảng điều khiển ảo hiện ra: [Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp bậc: 1 cấp (0/1000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Hậu Thiên Thập Nhị Trọng Khí Vận Điểm: 1135 Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú thích: Cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, cấp bậc chưa đủ, nhiều công năng vẫn chưa biết)] "Có biết ta sẽ xuyên toa đến thế giới nào không?

Tỉ lệ thời gian ra sao?" Diệp Đông Hoàng có chút căng thẳng hỏi.

"Đinh!

Phát hiện thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ, tỉ lệ thời gian 1:100000!" "Tỉ lệ thời gian này gần như là dừng lại, ta đến thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ ở lại mười năm, bên này cũng chỉ trôi qua hơn năm mươi phút!" Diệp Đông Hoàng mừng rỡ, phân phó Bạch Ấu Vi không được để người khác quấy nhiễu, dặn dò Diệp Cô Thành canh giữ bốn phía xong, liền trở về phòng, đóng cửa lại, phân phó: "Đi đến thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ!" Ngay khắc sau, một ngàn Khí Vận Điểm tiêu hao, một đạo tử quang hạ xuống, bao phủ Diệp Đông Hoàng, khiến hắn biến mất trong phòng!

"Ừm?

Đông Hoàng biến mất rồi?" Vào khoảnh khắc Diệp Đông Hoàng biến mất, ở phòng bên cạnh, Đông Phương Thanh Y đột nhiên mở bừng mắt, ánh mắt sắc bén đáng sợ chợt lóe qua.

"Không có dao động không gian hay là ta không cảm ứng được?" Đông Phương Thanh Y trầm tư, sau đó lắc đầu, không nghĩ thêm nữa.

Nàng chỉ cần biết Diệp Đông Hoàng không sao là được, còn về bí mật gì, nàng không cần biết.

Cường giả nào mà chẳng có chút bí mật?

Nàng biết Diệp Đông Hoàng là con trai nàng là đủ rồi! …… Thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ, Hàng Châu, Tây Hồ Mai Trang.

"Trong giang hồ, Đông Phương Bất Bại của Nhật Nguyệt Thần Giáo uy áp võ lâm, Nhậm Ngã Hành hẳn là đang ở trong lao ngục Tây Hồ này!" Trước cổng Mai Trang hùng vĩ khí phái, một thiếu niên mặt như ngọc quan, mày kiếm mắt sao, tay cầm một thanh bảo kiếm nhìn về phía trang viên, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo mà sắc sảo, một bộ trường bào màu tím viền vàng, tôn quý uy nghiêm.

Bên hông đeo một cây đoản côn màu tím vàng dài hơn xích, khí chất phi phàm, bước đi vững vàng, không nhanh không chậm đi về phía Mai Trang.

Thiếu niên này đương nhiên là Diệp Đông Hoàng vừa mới đến thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ không lâu, vị trí hắn hàng lâm chính là Hàng Châu, do đó tiện đường đến lấy Hấp Tinh Đại Pháp của Nhậm Ngã Hành.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh có thể dung hợp vạn thiên công pháp, nhưng mỗi thế giới chỉ có thể dung hợp một loại thuộc tính, ở thế giới chính Thần Châu Đại Lục hắn đã dung hợp Thần Phong Quyết, nay đến thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ này, hắn đương nhiên để mắt đến Hấp Tinh Đại Pháp!

"Dừng lại!

Sơn trang trọng địa, không được tự tiện xông vào!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, hai tên thủ vệ trước cổng tiến lên một bước, trường đao ra khỏi vỏ nửa tấc, sát khí nồng đậm ập đến.

Xuy xuy!

Kiếm quang chợt lóe, máu tươi văng tung tóe.

Bảo kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng dường như chưa từng ra khỏi vỏ, hắn bước qua giữa hai người, ổn định đi vào trong Mai Trang!

Phanh phanh!

Phía sau vang lên hai tiếng vật nặng đổ xuống, người ở giang hồ, thân bất do kỷ!

Vì hắn đến Mai Trang đoạt Hấp Tinh Đại Pháp của Nhậm Ngã Hành, vậy hai bên chính là kẻ địch!

Đối với kẻ địch không có giá trị, giết không tha!

"Kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào Mai Trang?

Tìm chết!" Đao quang, kiếm quang sắc bén tấn công đến, không khí dường như bị xé toạc, vang lên tiếng xì xì!

Kiếm quang hiểm độc, như một con rắn độc trực chỉ trái tim Diệp Đông Hoàng, đao quang bá đạo sắc bén, muốn chém đầu Diệp Đông Hoàng.

"Hậu Thiên ngũ trọng?

Quá yếu!" Diệp Đông Hoàng cũng không hứng thú muốn biết đối phương là ai, một tiếng 'ương', kiếm quang lóe lên, hai chiếc đầu lâu bay lên, máu tươi bắn ra ba thước, xoay hai vòng giữa không trung, 'bính bính' vài tiếng rơi xuống đất, nảy lên mấy lần.

Hưu hưu hưu hưu!

Ngay khắc sau, bốn đạo thân ảnh nhanh chóng lao đến, cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, nhìn thấy thi thể trên mặt đất, trong lòng thầm kinh hãi.

Bốn người này chính là chủ nhân của Mai Trang, được xưng là

Giang Nam Tứ Hữu, tinh thông cầm kỳ thư họa!

Lão đại Hoàng Chung Công, lão nhị Hắc Bạch Tử, lão tam Ngốc Bút Ông, lão tứ Đan Thanh Sinh, nhận lệnh của Đông Phương Bất Bại canh giữ và giam cầm Nhậm Ngã Hành tại Tây Hồ Mai Trang.

"Các hạ là ai?

Vì sao lại đến Mai Trang của ta mà đại khai sát giới?" Hoàng Chung Công giận dữ nói, nếu không kiêng dè thực lực của Diệp Đông Hoàng, đã sớm động thủ rồi!

Dám giết người trong Mai Trang của hắn, thật sự quá phóng túng!

"Dẫn ta đến nơi giam giữ Nhậm Ngã Hành!" Diệp Đông Hoàng lười nói nhảm, bốn tên tép riu Hậu Thiên thất trọng, căn bản không đáng để hắn hao tâm tổn trí.

"Ngươi nói gì?

Nhậm Ngã Hành?

Nhậm Ngã Hành đã sớm mất tích, chúng ta làm sao biết hắn ở đâu…ách…ngươi…ngươi…thật ngoan độc!" Trong mắt Hoàng Chung Công lướt qua một tia kinh hãi ẩn giấu, chuyện này vô cùng bí mật, ngay cả Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng chỉ có số ít người biết, Diệp Đông Hoàng làm sao mà biết được?

Bất kể thế nào, Hoàng Chung Công cũng sẽ không thừa nhận, nhưng lời hắn còn chưa nói dứt, một đạo kiếm quang đã phóng đại trong đồng tử hắn!

Một kiếm phong hầu!

Hắn mắt trừng trừng nhìn Diệp Đông Hoàng, không cam lòng ngã xuống đất.

"Đại ca!" Hắc Bạch Tử ba người kinh hãi vô cùng, bọn họ đều

không nhìn rõ Diệp Đông Hoàng ra tay thế nào, Hoàng Chung Công, người có thực lực mạnh nhất trong số họ, đã bị một kiếm phong hầu.

Nỗi sợ hãi tột độ dâng lên trong lòng, trấn áp sự phẫn nộ của họ, khiến họ không thể ra tay giết Diệp Đông Hoàng ngay lập tức.

"Dẫn ta đến nơi giam giữ Nhậm Ngã Hành!" Diệp Đông Hoàng lặp lại một lần, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Hắc Bạch Tử ba người muốn nói "đừng hòng", nhưng lời đến miệng, nghĩ đến kết cục của Hoàng Chung Công, lại cứng ngắc nuốt ngược vào.

Giữa sinh tử có đại khủng bố, có bao nhiêu người đối mặt với cái chết mà có thể bình tĩnh không chút hoảng sợ?

Đặc biệt là khi đối mặt với một đại ma đầu như Diệp Đông Hoàng, kẻ mà một lời không hợp là trực tiếp giết người!

Không sai, giờ khắc này Diệp Đông Hoàng trong lòng bọn họ chính là đại ma đầu giết người không chớp mắt, đủ sức sánh ngang với Đông Phương Bất Bại!

"Đừng để ta nói lần thứ ba!" Nhìn ba người không có động tác, giọng Diệp Đông Hoàng lạnh lẽo, sát ý lạnh thấu xương lập tức bao trùm toàn bộ đại viện, dường như trong nháy mắt đã đến đêm đông lạnh lẽo thấu xương!

"Chạy!" Ngay khắc sau, Hắc Bạch Tử ba người lập tức chạy trốn theo ba hướng ngược nhau, khinh công của bọn họ phát huy đến cực hạn, đạt đến đỉnh phong chưa từng có!

Thế nhưng bọn họ lại không biết, trước mặt Diệp Đông Hoàng mà chạy trốn, là một chuyện bi ai đến nhường nào!

Ông!

Giữa thiên địa dường như một làn gió nhẹ lướt qua, thi thể của Ngốc Bút Ông và Đan Thanh Sinh nặng nề rơi xuống đất từ không trung, trên cổ hiện lên một vệt máu, thân thể vẫn còn vô thức co giật.

Và Diệp Đông Hoàng đã xuất hiện trước mặt Hắc Bạch Tử, trường kiếm đặt trên cổ hắn.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh đã dung hợp Thần Phong Quyết, khiến Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ được một tia Phong chi thế, tốc độ đứng đầu cùng cấp, ngay cả cường giả Tiên Thiên cảnh e rằng cũng không mấy người bì kịp hắn, huống hồ bốn tên tép riu Hậu Thiên thất trọng trước mắt!

"Công tử tha mạng, ta sẽ dẫn người đi ngay, sẽ dẫn người đi ngay!" Cảm nhận sự lạnh lẽo, sắc bén truyền đến từ cổ, Hắc Bạch Tử suýt nữa sợ đến tè ra quần, dường như vừa đi một vòng địa ngục, giờ khắc này đang đứng trước Quỷ Môn Quan, tử thần đang nhìn chằm chằm hắn.

Đầu óc hắn trống rỗng, không thể nảy sinh bất kỳ ý niệm phản kháng nào!

Thật sự quá đáng sợ, chỉ hi vọng Diệp Đông Hoàng có thể đại phát từ bi, cuối cùng tha cho hắn một mạng!

"Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng thu kiếm, Hắc Bạch Tử thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lấy chìa khóa từ trên người ba người kia, dẫn Diệp Đông Hoàng đi về phía mật thất dưới lòng đất giam cầm Nhậm Ngã Hành.

"Hắc Bạch Tử, ngươi lại đến làm gì?

Muốn Hấp Tinh Đại Pháp ư, nằm mơ đi!" Trong ngục sắt, Nhậm Ngã Hành toàn thân bị xích sắt khóa chặt nghe thấy tiếng bước chân, giọng nói đầy khinh thường.

Hắc Bạch Tử thường xuyên đến địa lao muốn Hấp Tinh Đại Pháp của hắn, đối với tiếng bước chân của kẻ sau, hắn rất rõ.

"Ừm?

Còn có một người?

Chương 13

Không phải Hoàng Chung Công mấy người sao?" Ngay sau đó Nhậm Ngã Hành khẽ nhíu mày, mười năm rồi, những người có thể đến đây ngoài bốn người Hoàng Chung Công ra thì chỉ còn một tên đưa cơm, nhưng Diệp Đông Hoàng rõ ràng không phải bất kỳ ai trong số đó.

"Nhậm tiên sinh, lần này không phải ta tìm ngươi đòi Hấp Tinh Đại Pháp, mà là vị công tử này, ta khuyên ngươi vẫn nên thành thật giao ra, kẻo…a a a…" Hắc Bạch Tử còn chưa nói xong đã bị bóp cổ nhấc lên, sắc mặt đỏ bừng, trong mắt tràn đầy khủng bố.

"Ừm?

Tiểu tử, ngươi là ai?

Đông Phương Bất Bại phái đến?" Nhậm Ngã Hành phát hiện có điều không ổn, lập tức bò dậy từ mặt đất, xích sắt trên người kêu lạch cạch, giận dữ tóc dựng ngược.

Sát khí lạnh thấu xương bao trùm cả nhà lao! 'Rắc!' Diệp Đông Hoàng dùng lực ngón tay, lập tức bóp nát cổ họng Hắc Bạch Tử, như vứt rác tùy tay ném đi, ánh mắt nâng lên nhìn về phía Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành toàn thân bị xích sắt dài và thô khóa chặt, tóc tai bù xù, trông như một kẻ ăn mày, nhưng đôi mắt đó rất có thần, tràn đầy tính xâm lược và bá đạo.

Có thể trở thành Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, Nhậm Ngã Hành tuy cuồng ngạo bạo ngược, nhưng bản thân hắn quả thật có tư bản đó!

"Tiểu tử, mau nói!" Thấy Diệp Đông Hoàng không nói gì, Nhậm

Ngã Hành giận dữ nói, khí thế đáng sợ bao trùm cả nhà lao, xích sắt kêu hoa hoa, nếu là người bình thường chắc chắn đã sợ ngây người, đáng tiếc đối với Diệp Đông Hoàng thì vô dụng.

"Hấp Tinh Đại Pháp, không tệ, ngược lại giúp ta bớt được một phen công sức!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía một góc ẩn mật của nhà lao, ở đó hắn ẩn ẩn có thể thấy có ghi chép Hấp Tinh Đại Pháp, là do Nhậm Ngã Hành lưu lại.

"Ừm?

Tiểu tử, nhãn lực không tệ đấy, đáng tiếc ngươi không lấy được!" Sắc mặt Nhậm Ngã Hành khẽ biến, sau đó cười lạnh, có hắn ở đây Diệp Đông Hoàng căn bản không thể tiến vào, cũng không thể có được Hấp Tinh Đại Pháp, lát nữa hắn sẽ hủy diệt Hấp Tinh Đại Pháp, như vậy cho dù Diệp Đông Hoàng có dùng thủ đoạn hạ tam lạm gì mê đảo hắn, cũng vô dụng! 'Rắc!' Diệp Đông Hoàng lập tức rút kiếm, bổ tung cửa lao, đi vào bên trong.

"Tiểu tử, thật sự là gan lớn!" Nhậm Ngã Hành năm ngón tay thành trảo mang theo kình phong mãnh liệt chụp về phía cổ Diệp Đông Hoàng, một cỗ hấp lực mạnh mẽ dâng lên, Diệp Đông Hoàng cảm giác một cỗ sức mạnh cường đại đang kéo hắn lại gần Nhậm Ngã Hành.

"Hấp Tinh Đại Pháp, tạm được!" Diệp Đông Hoàng giơ tay vung một chưởng, vạn đạo chân khí hùng hậu bá đạo như hồng thủy vỡ đê tuôn trào, Nhậm Ngã Hành kinh hãi, hóa trảo thành chưởng, đối chưởng với Diệp Đông Hoàng.

"Không ngờ ngươi tuổi còn nhỏ, chân khí lại hùng hậu đến thế, đáng tiếc ngươi lại tự tìm cái chết!" Nhậm Ngã Hành kinh hỉ vạn phần, chân khí của Diệp Đông Hoàng còn hùng hậu tinh thuần hơn hắn, nếu hắn hấp thu công lực của Diệp Đông Hoàng, nói không

chừng có thể mượn lực này một hơi phá tan nút thắt, đột phá đến Tiên Thiên cảnh.

Đúng là trời giúp ta mà!

Hai chưởng tiếp xúc, Nhậm Ngã Hành vừa định hấp thu công lực của Diệp Đông Hoàng, lại cảm giác một cỗ chân khí đáng sợ như sông lớn cuồn cuộn ập đến, thế như chẻ tre, lập tức chấn đứt toàn bộ kinh mạch ở cánh tay hắn, sau đó oanh kích vào ngũ tạng lục phủ, toàn thân kinh mạch của hắn. 'Ầm!' Nhậm Ngã Hành như một con búp bê vải rách rưới lập tức bị đánh bay, đập vào hàng rào sắt thép, một ngụm máu tươi phun ra, chỉ còn lại một hơi thở.

"Ngươi là ai?

Đông Phương Bất Bại cũng không thể có công lực hùng hậu bá đạo đến thế!" Nhậm Ngã Hành kinh hãi vô cùng, Diệp Đông Hoàng có công lực như vậy, khẳng định không phải người của Đông Phương Bất Bại!

Kỳ thực hắn không biết Đông Phương Bất Bại trong mười năm này công lực cũng đã tăng tiến khủng bố, sớm đã không còn là Đông Phương Bất Bại trong nhận thức của hắn nữa rồi!

"Diệp Đông Hoàng!" Nhậm Ngã Hành cũng coi là một kiêu hùng, Diệp Đông Hoàng đến lấy Hấp Tinh Đại Pháp, nên đã nói cho hắn tên của mình, ngay sau đó đi đến trước bức tường sắt ghi chép Hấp Tinh Đại Pháp.

"Đinh!

Phát hiện Hấp Tinh Đại Pháp, có dung hợp không?

Cần tiêu hao một trăm Khí Vận Điểm." Âm thanh nhắc nhở của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vang lên, Diệp Đông Hoàng xuyên toa đến đây, còn lại một trăm ba mươi lăm Khí Vận Điểm, trực tiếp đồng ý,

lần trước dung hợp Thần Phong Quyết tốn năm trăm Khí Vận Điểm, nhưng lần đó chủ yếu là để tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh nhập môn, đơn độc dung hợp một môn công pháp, đương nhiên không cần năm trăm Khí Vận Điểm.

Ngâm!

Một tiếng long ngâm gào thét, một hư ảnh thần long mang theo lực thôn phệ hiện ra sau lưng Diệp Đông Hoàng, đồng thời, một hư ảnh thần long mang theo lực Phong cũng hiện ra, nhe nanh múa vuốt, dường như đang giao đấu với nhau!

"Đây là cái quỷ gì?" Nhậm Ngã Hành chỉ còn lại một hơi thở nhìn thấy dị tượng hiện ra sau lưng Diệp Đông Hoàng, kinh hãi liên hồi, tất cả những gì xảy ra hôm nay đều vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

"Vậy thì lấy ngươi ra thử Hấp Tinh Đại Pháp!" Diệp Đông Hoàng quay ánh mắt, đưa tay hư không chộp một cái, vạn đạo chân khí màu vàng hóa thành một con Hắc Sắc Thôn Phệ Chi Long xông vào trong cơ thể Nhậm Ngã Hành, nhanh chóng thôn phệ.

"Đây là Hấp Tinh Đại Pháp sao?" Đồng tử Nhậm Ngã Hành trợn tròn, khó tin, không chỉ chân khí bị thôn phệ, mà cả tinh khí thần của hắn cũng đang bị thôn phệ, hắn chỉ còn lại một hơi thở, ý niệm vừa lóe lên trong đầu liền triệt để tắt thở.

Hô!

Gió nhẹ lướt qua, Nhậm Ngã Hành hóa thành tro bụi, theo gió tiêu tán, Thôn Phệ Chi Long phát ra một tiếng long ngâm vui sướng, trở về cơ thể Diệp Đông Hoàng, một lần nữa hóa thành vạn đạo chân khí.

"Đáng sợ đến thế!" Nhìn Nhậm Ngã Hành biến mất, Diệp Đông Hoàng ngoài chấn hãi ra, ánh mắt còn phấn khích, không ngờ Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh lại cường đại đáng sợ như vậy, không chỉ thôn phệ

toàn bộ công lực của Nhậm Ngã Hành, còn thôn phệ toàn bộ tinh khí thần của đối phương, hắn cảm giác cả người đều thăng hoa một tia.

Hơn nữa, tệ đoan của Hấp Tinh Đại Pháp, sau khi dung hợp vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, căn bản không còn tồn tại nữa, chân khí và tinh khí thần bị thôn phệ đều trực tiếp chuyển hóa thành vạn đạo chân khí tẩm bổ bản thân.

Đáng sợ hơn nữa là Hấp Tinh Đại Pháp vốn chỉ tương đương công pháp Nhị giai hạ phẩm, nhưng sau khi dung hợp vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh liền biến thành công pháp Tam giai cực phẩm, lại còn là công pháp Tam giai cực phẩm không có khuyết điểm, đẳng cấp giống như Thần Phong Quyết sau khi dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh!

Điều này cũng có nghĩa là sau này bất kể hắn dung hợp bao nhiêu công pháp thuộc tính, đẳng cấp công pháp đều sẽ dưới tác dụng của Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh mà cân bằng với loại công pháp thuộc tính có đẳng cấp cao nhất!

Ví dụ như sau này hắn dung hợp các công pháp thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ… chỉ cần một trong số đó đạt Tam giai, tất cả đều sẽ đạt Tam giai, rất có ý cảnh một đạo thông vạn đạo!

"Vạn Đạo Điếu Hoàng Can không biết còn bao nhiêu công năng chưa được khai quật!" Diệp Đông Hoàng cảm thán, tâm thần phấn chấn, thu liễm tâm tình, không lưu lại lâu!

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành!

Sự liễu phất y khứ, thâm tàng công dữ danh!

Huy huy tay áo, Diệp Đông Hoàng trực tiếp rời đi!

Tiếp theo hắn muốn thu phục Nhật Nguyệt Thần Giáo, thống nhất giang hồ, thu thập Khí Vận Điểm!

Chỉ cần có Khí Vận Điểm, hắn liền có thể khai quật ra nhiều năng lực hơn của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can! …… Một ngày sau, một tin tức chấn động giang hồ!

Tiền nhiệm Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo Nhậm Ngã Hành chưa chết, mà bị Đông Phương Bất Bại giam cầm tại Tây Hồ Mai Trang, do Giang Nam Tứ Hữu canh giữ!

Thế nhưng mấy ngày trước Tây Hồ Mai Trang bị diệt, Giang Nam Tứ Hữu bị giết, nghe nói Nhậm Ngã Hành cũng bị giết rồi!

Đương nhiên, điều khiến giang hồ võ lâm sôi trào hơn nữa là trong địa lao dưới lòng đất Tây Hồ Mai Trang, Nhậm Ngã Hành đã để lại Hấp Tinh Đại Pháp, mặc dù hiện tại đã bị hủy, nhưng Hấp Tinh Đại Pháp lại được ghi chép lại, lưu lạc giang hồ!

Tức thì, toàn bộ giang hồ chấn động!

Bất kể là thế lực chính đạo do Ngũ Nhạc Kiếm Phái cầm đầu, hay thế lực ma giáo do Nhật Nguyệt Thần Giáo cầm đầu, cùng với các tán tu giang hồ đều nghe tin mà hành động!

Mưa máu gió tanh, như bão tố quét ngang giang hồ võ lâm! …… Hắc Mộc Nhai, Nhật Nguyệt Thần Giáo!

"Một thiếu niên nhìn khoảng mười lăm mười sáu tuổi xông vào Tây Hồ Mai Trang, còn giết cả Nhậm Ngã Hành?

Thật thú vị!" Trong đại điện, một nữ tử tuyệt mỹ mặc trường bào màu đỏ thẫm lười biếng nằm trên tháp, cánh tay ngọc trắng nõn chống cằm tinh xảo, nghe thuộc hạ bẩm báo tin tức, đôi mắt vũ mị động lòng người lưu chuyển, lộ ra một tia thích thú và hiếu kỳ.

Nữ tử này rất đẹp, vô cùng đẹp, vô cùng vô cùng đẹp!

Môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng ngời to và sâu thẳm, trong vẻ vũ mị mang theo bá khí và yêu nhiêu như nữ vương, thuộc hạ quỳ

trước mặt nàng đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Nàng chính là Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo đương kim, đại ma đầu tuyệt thế khiến người ta nghe danh mà sợ hãi trong giang hồ, Đông Phương Bất Bại!

Hơn nữa nàng còn là một nữ nhân, một nữ nhân chân chính vừa tuyệt mỹ vừa bá khí!

"Truyền lệnh xuống, lập tức tìm kiếm tung tích đối phương, một khi tra ra, lập tức bẩm báo, không được khinh cử vọng động!" Đông Phương Bất Bại phân phó, nàng đối với thiếu niên này rất có hứng thú, tuy Nhậm Ngã Hành là một kẻ thất bại, nhưng thực lực cũng không tệ, một thiếu niên có thể chém giết Nhậm Ngã Hành, khiến nàng càng thêm hiếu kỳ! …… Hoa Sơn Phái.

"Hấp Tinh Đại Pháp tái xuất giang hồ, nếu rơi vào tay ma giáo hoặc những kẻ ôm lòng bất chính, tất định sẽ là một trận giang hồ hạo kiếp, chúng ta phải ngăn chặn!" Chưởng môn Hoa Sơn Phái Nhạc Bất Quần trầm giọng nói, chính khí lẫm liệt.

"Sư huynh sở ngôn cực thị!" Bên cạnh Nhạc Bất Quần, một thiếu phụ thành thục xinh đẹp mở miệng, giọng nói trong trẻo mạnh mẽ, giữa đôi mày có một loại chính khí và hiệp khí không thua kém nam nhi!

Chính là phu nhân của Nhạc Bất Quần, từng có biệt danh Hoa Sơn Ngọc Nữ – Ninh Nữ Hiệp Ninh Trung Tắc!

"Chúng ta lập tức dẫn đệ tử xuống núi, nhất định phải đoạt được bí tịch trước ma giáo và tiêu hủy nó!" Nhạc Bất Quần nói, dẫn Ninh Trung Tắc cùng một số đệ tử vội vã xuống núi!

Không chỉ Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang, Tung Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn, Thái Sơn, Thanh Thành cùng các phái võ lâm khác cũng

đồng loạt hành động, giang hồ vốn yên bình, vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng mà dấy lên sóng gió cuồn cuộn.

Giang hồ tranh giết, mưa máu gió tanh!

Và kẻ gây ra sóng gió, giờ khắc này đang cưỡi một con tuấn mã tung hoành ngang dọc, cảm nhận thiên địa rộng lớn!

Phi ngựa trên đường giang hồ, đất trời mặc ta tiêu dao tự tại, anh hùng không vì hồng nhan mà yếu lòng!

Tay nắm tàn dương lịch huyết kiếm, lòng có lãnh nguyệt ngưng sương đao, một thân cốt cách kiêu ngạo lạnh lùng, đất trời tạo ra!

"Hống!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, ừng ực uống một ngụm rượu lớn, không nhịn được ngửa mặt lên trời trường khiếu, triệt để phóng thích sự đè nén trong lòng.

Kiếp trước ta là cô nhi, từ nhỏ bị bán sang tổ chức sát thủ ở nước ngoài để huấn luyện thành sát thủ, cuối cùng ta đứng trên đỉnh thế giới, trở thành sát thủ chi vương, lính đánh thuê chi vương, nhưng ta vẫn không lúc nào không cảnh giác, ngủ cũng phải mở một mắt.

Kiếp này trùng sinh ở hoàng gia, xung quanh vẫn đầy rẫy nguy cơ, khiến ta không thể không cảnh giác từng giờ từng khắc, trong lòng đã đè nén quá lâu rồi!

"Kháo, tiểu tử, ngươi quỷ gào cái gì?

Phá hỏng chuyện tốt của lão tử, tin hay không lão tử một đao chém chết ngươi!" Một giọng nói thô tục, bất mãn vang lên từ bụi cỏ đá lởm chởm bên cạnh, ngay sau đó lại một giọng yếu ớt đầy hoảng sợ truyền đến, "Cứu mạng!

Cứu ta!" Đây là giọng một nữ tử, giọng nói mềm yếu trống rỗng, tràn đầy sự bất lực.

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu nhìn lại, một nam tử lưu manh đứng thẳng người dậy, tay cầm một thanh đoản đao dài hơn xích, rất tức giận.

Còn bên cạnh hắn, trên mặt đất nằm một nữ tử mặc váy dài màu hồng phấn, nữ tử thanh thuần khả nhân, nhìn dáng vẻ là một ni cô đang tu hành!

Rõ ràng, Diệp Đông Hoàng vừa nãy gào to, đã làm hỏng chuyện tốt của đối phương!

Chương 14

"Giết ta ư?" Diệp Đông Hoàng nhướn mày kiếm, hai chân kẹp bụng ngựa, đến trước mặt đối phương khoảng một trượng thì dừng lại, cúi nhìn nam tử tay cầm đoản đao, "Ngươi là Điền Bá Quang?""Tiểu tử, cũng có chút nhãn lực đó!" Điền Bá Quang đứng dậy, ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: "Không sai, gia gia ta đây chính là Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang, sợ rồi chứ?

Sợ thì xuống ngựa dập ba cái đầu vang dội cho gia gia, gia gia ta vui vẻ còn có thể tha cho ngươi một mạng!"Điền Bá Quang dùng đao chỉ vào Diệp Đông Hoàng, rất không thoải mái ánh mắt khinh thị của kẻ đang cưỡi ngựa nhìn xuống hắn, huống chi Diệp Đông Hoàng còn phá hỏng chuyện tốt của hắn, lại còn đẹp trai đến thế, hắn ghét nhất loại tiểu bạch kiểm này!"Ngươi đừng giết hắn!" Lúc này Nghi Lâm, người đang bị điểm huyệt nằm bất động trên mặt đất, cũng đã nhìn rõ Diệp Đông Hoàng.

Thấy Diệp Đông Hoàng trẻ tuổi như vậy, trái tim nàng lập tức chìm xuống đáy cốc, vội vàng kêu lớn.

Giờ phút này, nàng đã không còn hy vọng Diệp Đông Hoàng có thể cứu nàng nữa, Diệp Đông Hoàng có thể bảo toàn tính mạng mình đã là tốt rồi!

Thân mình khó giữ, còn muốn cứu người, không thể không nói, Nghi Lâm thật sự quá thiện lương!"Tiểu tử, xuống đây cho lão tử, nể tình tiểu mỹ nhân này, dập ba cái đầu, để lại con ngựa này rồi ngươi có thể cút đi!" Điền Bá Quang cười mắng, thấy Diệp Đông Hoàng vẫn cưỡi trên lưng ngựa không hề lay động, lập tức nổi giận, đúng là kính rượu không uống lại muốn ăn rượu phạt, một đao bổ tới."Không!"

Nghi Lâm kinh hô, chỉ thấy lưỡi đao lóe lên, không khí dường như bị chém rách.

Điền Bá Quang tuy là dâm tặc bị người người ghét bỏ, nhưng một tay đao pháp nhanh và khinh công trác tuyệt của hắn cũng lừng lẫy danh tiếng trong giang hồ.

Diệp Đông Hoàng trẻ tuổi như vậy, võ công chắc chắn không cao đến đâu, tuyệt đối không đỡ nổi, nghĩ đến đây, Nghi Lâm nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh thảm thương tiếp theo của Diệp Đông Hoàng!Xoẹt!

Đúng lúc này, kiếm quang chợt lóe, như sấm sét, như điện chớp, mắt thường khó thấy, kiếm quang biến mất, mọi vật như thường, phảng phất như không có gì xảy ra."Làm... làm sao có thể?" Đoản đao Điền Bá Quang giơ lên vẫn còn lơ lửng trong không trung, hắn khó tin nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Đao pháp của hắn nổi tiếng nhanh, nhưng kiếm của Diệp Đông Hoàng còn nhanh hơn, nhanh gấp mười, trăm lần.

Hắn còn chưa chém xuống một đao, đối phương đã hoàn thành việc rút kiếm, chém giết, thu kiếm, toàn bộ quá trình một mạch hoàn thành, như mây trôi nước chảy, tự nhiên không chút gượng ép, trong mắt hắn dường như là một loại hưởng thụ thị giác!

Hắn chết không oan!

Một ý niệm chợt lóe, Điền Bá Quang ngã xuống đất chết!"A!" Một tiếng thét chói tai muốn thủng tai vang vọng khắp hoang dã, Nghi Lâm đang nằm trên đất, mắt đẹp kinh ngạc nhìn Diệp Đông Hoàng, không thể ngờ đối phương lại nhẹ nhàng đơn giản như thế đã giết chết Điền Bá Quang, chuyển biến cốt truyện này cũng quá nhanh rồi chứ?

Nàng còn đang lo lắng Diệp Đông Hoàng bị nàng liên lụy mà trong

lòng áy náy, cầu Bồ Tát phù hộ đây này!Diệp Đông Hoàng xuống ngựa, đi đến trước mặt Nghi Lâm. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Nhìn Diệp Đông Hoàng bước đến, trong mắt thiếu nữ lóe lên một tia hoảng loạn, nằm trên đất, nhìn thân ảnh cao lớn của Diệp Đông Hoàng bước tới, trong lòng rất không có cảm giác an toàn."Ngươi tên là gì?" Diệp Đông Hoàng ngồi xổm xuống, vươn tay điểm một cái, giải khai huyệt đạo của đối phương, hỏi. "Ta tên Nghi Lâm, đa tạ công tử đã cứu giúp!" Nghi Lâm ngồi dậy, hai tay chắp lại, cảm tạ."Nghi Lâm?" Diệp Đông Hoàng thầm nhẩm hai chữ Nghi Lâm, đánh giá đối phương, trong lòng khẽ động, "Ngươi có phải có một tỷ tỷ thất lạc từ nhỏ không?" "A, sao ngươi biết?" Nghi Lâm kinh hô, chuyện này ngay cả ở Hằng Sơn cũng không ai biết, Diệp Đông Hoàng làm sao lại biết được."Vậy thì thật thú vị!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Nghi Lâm, có thể xác định, đây không phải Tiếu Ngạo Giang Hồ nguyên bản, mà là Tiếu Ngạo Giang Hồ bản Vu Chính.

Tỷ tỷ thất lạc của Nghi Lâm chính là Đông Phương Bất Bại, người từng bái sư Độc Cô Cầu Bại, nữ giả nam trang gia nhập Nhật Nguyệt Thần Giáo, nay đã ngồi lên vị trí Giáo chủ."A, đừng lại đây!" Thấy ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, Nghi Lâm đột nhiên kêu lớn, giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ vội vàng đứng dậy chạy trốn về phía sau. "Ai nha!" Chỉ vì quá mức sợ hãi, cộng thêm trước đó bị điểm huyệt, chân tê dại, nàng lập tức trật chân ngã nhào xuống đất, vẻ mặt kinh hãi."Nam nhân, là loài động vật đáng sợ nhất, khi hắn nhìn chằm chằm vào ngươi, sẽ lập tức biến thành dã thú, sau đó trực tiếp vồ tới ngươi, gây ra cho ngươi những tổn hại khó phai mờ!" Trong đầu Nghi Lâm vang lên lời sư phụ Định Dật sư thái răn dạy nàng, nàng dường như thấy Diệp Đông Hoàng biến thành một con sói đói há to miệng đầy máu, vồ tới nàng.

Ngồi trên đất, hai tay chắp lại, Nghi Lâm không ngừng niệm:

"Nam Mô A Di Đà Phật!

Nam Mô A Di Đà Phật...""Trên thế giới này, kẻ xấu xa nhất chính là nam nhân, chỉ cần gặp nam nhân là sẽ gặp vận rủi, cho nên tổ sư Hằng Sơn sáng lập Hằng Sơn phái chính là để cứu các ngươi khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, từ nay về sau, không cho phép các ngươi nói chuyện về nam nhân nữa, không được vô cớ nói chuyện với nam nhân, nếu không sẽ bị xử lý theo môn quy!" Trong đầu Nghi Lâm hồi tưởng lại lời huấn thị của Định Dật sư thái đối với các đệ tử.

Lúc đó, nàng trong lòng nghi hoặc, không hiểu hỏi: "Nhưng nếu không có nam nhân, làm sao có chúng ta chứ?

Chúng ta đều có cha có mẹ, mới có chúng ta mà!" Hỏi xong, nàng liền bị Định Dật sư thái phạt quỳ trước cửa đại điện, cho đến khi nhận ra lỗi của mình mới được trở về.

Lúc đó nàng vẫn không hiểu, cho đến trưa, một vị sư tỷ mang cơm cho nàng."Sư tỷ, ta thật sự sai rồi sao?

Nhưng ta thật sự nghĩ như vậy mà!" "Muội đừng nghe sư phụ nói bậy nói bạ, ta nói cho muội biết này, nam nhân là người tốt nhất trên đời, khi muội mệt mỏi, bọn họ sẽ chăm sóc muội, khi muội bị ức hiếp, bọn họ sẽ đứng ra vì muội, chỉ có nam nhân tồn tại, nữ nhân mới có thể trở thành một nữ nhân hạnh phúc!" "Thật sao?" "Đương nhiên là thật, nếu muội gặp được một nam nhân có thể khiến tim muội đập rất nhanh, muội sẽ phát hiện, dù muội chết vì hắn, cũng đáng giá!" "Thật vậy sao?" "Ừm!"Hồi tưởng lại lời sư tỷ đã nói với mình, Nghi Lâm không khỏi ngẩng đầu, e dè nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Nam nhân này trông rất đẹp trai, vừa rồi còn cứu nàng, cũng không đáng sợ như sư phụ nói! "Có thể đi được không?" Diệp Đông Hoàng thấy ánh mắt Nghi Lâm nhìn tới, hỏi.Đối với việc Nghi Lâm đột nhiên kinh hoàng kêu lớn, trong lòng hắn có điều suy đoán.

Kiếp trước, hắn tuy là sát thủ, lại là sát thủ lợi hại nhất, kỳ thực nói là đặc công lợi hại nhất thì chính xác hơn, thiên văn địa lý, cầm kỳ thư họa, tài chính điện tử, tâm lý học, dịch dung thuật, diễn kỹ, thập bát ban binh khí, các loại vũ khí nóng... các ngành các nghề, các loại tri thức kỹ năng hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể thích ứng với bất kỳ hoàn cảnh nào, vào bất kỳ thời gian, bất kỳ địa điểm nào, tiếp cận bất kỳ mục tiêu nào, hoàn thành bất kỳ nhiệm vụ nào!

Đối với thiếu nữ non nớt thuần khiết như một đóa bạch liên như Nghi Lâm, hắn nghĩ gì, có thể nói là một cái nhìn là có thể nhìn thấu!"A... ta... ta đi không nổi nữa!" Nghi Lâm thử đứng dậy, nhưng lại đau đớn ngã xuống đất, yếu ớt nói. "Để ta xem cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng tiến lên, trực tiếp nắm lấy chân nàng, dưới ánh mắt hoảng loạn ngượng ngùng của Nghi Lâm, dùng sức vặn một cái!

Rắc! "A!" Nghi Lâm thống hô, nhưng nỗi đau chỉ là một khoảnh khắc, sau đó thì không còn đau mấy nữa!"Ta tên Diệp Đông Hoàng, đi thôi, ta đưa ngươi đi một đoạn!" Không cho Nghi Lâm cơ hội từ chối, Diệp Đông Hoàng bế kiểu công chúa trực tiếp bế nàng lên lưng ngựa, sau đó lật người lên, cưỡi ngựa rời đi."A, hắn sao lại như vậy?

Ta còn chưa đồng ý, sao hắn lại bá đạo đến thế..." Nghi Lâm được Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, má hồng bừng bừng, một trái tim đập thình thịch liên hồi, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cảm nhận lồng ngực ấm áp vững chãi phía sau, nàng lại có một cảm giác an toàn mãnh liệt."Cứu ta, trị thương cho ta, lại chăm sóc ta, đưa ta rời đi...

đây chính là nam nhân tốt nhất trên đời mà sư tỷ nói sao?

Hình như là như vậy..." "Nếu muội gặp được một nam nhân có thể khiến tim muội đập rất nhanh, muội sẽ phát hiện, dù muội chết vì

hắn, cũng đáng giá!" Nghi Lâm trong lòng suy nghĩ miên man, đặc biệt là lời sư tỷ nàng nói lúc trước, dường như vào khoảnh khắc này đều lần lượt được chứng minh.

Thân thể vốn đang căng thẳng không khỏi tự chủ ngả về phía sau, dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, cảm giác đặc biệt ấm áp, vững chắc.

Chỉ là sự xóc nảy trên lưng ngựa, khiến gốc tai và cổ nàng đều đỏ bừng, má hồng bay, trong lòng ngượng ngùng, nhưng nàng không hề có chút phản cảm nào, ngược lại còn có một cảm giác rất vững chắc.Diệp Đông Hoàng tuy không biết nàng đang suy nghĩ lung tung điều gì, nhưng việc Nghi Lâm nảy sinh hảo cảm với hắn là điều có thể cảm nhận rõ ràng.

Hắn không phải là người thích lo chuyện bao đồng, nhưng Nghi Lâm và Đông Phương Bất Bại có quan hệ không tầm thường, mà hắn lại muốn chiêu mộ Đông Phương Bất Bại, để nàng xưng bá võ lâm cho hắn, bảo hộ sự nghiệp bá nghiệp giang sơn của hắn, cho nên chiêu mộ Nghi Lâm trước cũng không tệ.

Hắn không thể ở mãi trong thế giới này, sau khi hắn rời đi thì cần có người trấn giữ, chỉ cần bá nghiệp hắn gây dựng không sụp đổ, hắn sẽ liên tục thu hoạch khí vận điểm.

Mà người hắn chọn để trấn giữ cho hắn dĩ nhiên là Đông Phương Bất Bại!

Đó là một nữ nhân có thực lực, có thủ đoạn, có mỹ mạo, có bá khí!

Đáng tiếc, gặp Lệnh Hồ Xung lại là một bi kịch, cuối cùng moi tim cứu sống Nhậm Doanh Doanh, thành toàn cho người khác, bản thân lại chỉ có thể một mình chìm thi thể xuống đáy hồ băng lạnh, không ai hay biết.

Nhưng nay đã được hắn để mắt tới, tự nhiên sẽ không có chuyện gì với Lệnh Hồ Xung nữa!"Diệp Đại Ca, huynh sẽ đối tốt với ta chứ?" Không biết qua bao lâu, Nghi Lâm đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, đầy mong đợi hỏi."Đương nhiên là sẽ đối tốt với ngươi rồi!" Nhìn ánh mắt mong đợi của Nghi Lâm, nghe câu hỏi ngớ ngẩn này, Diệp Đông Hoàng vô vị đáp lại. "Ta đã biết, là sư phụ sai rồi!" Nghi Lâm trên mặt đầy vẻ hân hoan, cười tươi rạng rỡ, "Diệp Đại Ca, sau này ta nhất định sẽ đối tốt với huynh thật tốt!"Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, nha đầu này đơn thuần như một tờ giấy trắng, cái gì cũng không hiểu. "Ngươi sao lại đến đây?

Còn bị Điền Bá Quang bắt nữa?" Diệp Đông Hoàng có chút hiếu kỳ, nơi đây là địa phận Giang Nam, mà Nghi Lâm lại là đệ tử phái Bắc Nhạc Hằng Sơn, cách nơi đây không gần chút nào."Sư phụ nói Hấp Tinh Đại Pháp tái hiện giang hồ, nếu rơi vào tay tà ma ngoại đạo tất sẽ gây họa cho võ lâm, nhất định phải tìm ra rồi hủy diệt, cho nên chúng ta mới đến Giang Nam, ta giữa đường bị lạc mất sư phụ, trên đường thì gặp Điền Bá Quang, nếu không phải gặp được Diệp Đại Ca, ta đã...

đã..." Nói đến đây, Nghi Lâm trong lòng một trận sợ hãi, lúc này nàng dường như đã hiểu ra vì sao sư phụ và sư tỷ lại có đánh giá nam nhân khác biệt đến thế.

Nam nhân trong lời sư phụ chắc chắn chính là loại Điền Bá Quang kia, khi hắn nhìn chằm chằm vào ngươi sẽ hóa thân dã thú vồ tới ngươi, gây ra cho ngươi những tổn hại khó phai mờ.

Còn nam nhân trong lời sư tỷ là người tốt nhất trên đời, khi ngươi mệt mỏi, bọn họ sẽ chăm sóc ngươi, khi ngươi bị ức hiếp, bọn họ sẽ đứng ra vì ngươi, chỉ có nam nhân tồn tại, nữ nhân mới có thể trở thành một nữ nhân hạnh phúc, chắc chắn là nói loại Diệp Đại Ca này!"Quả nhiên là do Hấp Tinh Đại Pháp gây ra!" Diệp Đông Hoàng

không biết Nghi Lâm trong khoảnh khắc đã nghĩ rất nhiều, cũng không có tâm tư đi nghĩ, ban đầu khi hắn rời khỏi lao ngục của Nhậm Ngã Hành mà không phá hủy bức tường sắt ghi chép Hấp Tinh Đại Pháp, cũng có mục đích gây ra giang hồ hỗn loạn.

Giang hồ càng loạn, hắn thống nhất giang hồ càng dễ dàng!

Nhậm Ngã Hành với tư cách là Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo tiền nhiệm, uy trấn giang hồ, Hấp Tinh Đại Pháp của hắn tuy bị nhân sĩ võ lâm chính đạo coi là tà pháp, nhưng uy năng của nó không cần nói cũng rõ.

Những nhân sĩ chính đạo kia kẻ thì miệng nói muốn hủy diệt, nhưng thực chất có mấy ai không thèm khát?

Sau khi bọn họ có được chỉ sẽ...

ừm... thật là ngon lành!Leng keng leng keng!

Đột nhiên, phía trước khói bụi mù mịt, từng trận tiếng đao kiếm va chạm vang lên, kiếm khí tung hoành, cỏ cây bay tán loạn! "Nhạc Bất Quần, uổng cho ngươi tự xưng Quân Tử Kiếm, chẳng lẽ cũng muốn tranh giành Hấp Tinh Đại Pháp sao?" Tiếng nói bi phẫn vang lên, hồi đáp khắp núi rừng, khiến vô số chim thú kinh động."Hấp Tinh Đại Pháp chính là ma công, gây họa cho võ lâm, Nhạc mỗ tài hèn, nguyện ý hủy diệt nó, trả lại cho võ lâm một sự thái bình!" Một tiếng nói đầy nội lực vang lên, khiến người ta có cảm giác chính khí lẫm liệt, hy sinh vì người khác. "Là Nhạc sư bá, Nhạc sư bá quả nhiên đại nghĩa, không hổ là Quân Tử Kiếm!" Nghi Lâm nghe vậy, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kính phục."Quân Tử Kiếm?" Diệp Đông Hoàng cười khẩy, thấy ánh mắt khó hiểu của Nghi Lâm nhìn tới, vươn tay ôm lấy eo nàng, vụt bay lên. "Đừng nói chuyện!" Nghi Lâm vừa định kinh hô, bên tai liền truyền đến giọng nói nghiêm khắc của Diệp Đông Hoàng, lời đến miệng đành nuốt ngược vào, chỉ thấy cảnh

vật xung quanh biến hóa, Diệp Đông Hoàng ôm nàng vẫn tốc độ phi nhanh, trong chớp mắt đã lướt ra vài chục mét, vài hơi thở đã đến sau một tảng đá lớn.Hơi thở nam tính nồng nặc phả vào mặt, cảm nhận bàn tay nóng rực trên eo, gốc tai Nghi Lâm đỏ bừng, trong mắt đầy ngượng ngùng.

Phía dưới, hơn mười người hỗn chiến, chính xác hơn là Nhạc Bất Quần một mình đối phó với hơn chục người còn lại, những người đó hẳn là một tiểu bang phái, nam tử cầm đầu tay cầm một thanh đại đao, có tu vi Hậu Thiên Lục Trọng.

Mấy chục người còn lại đều là cảnh giới Hậu Thiên, trên giang hồ cũng được coi là cường giả.

Nhưng Nhạc Bất Quần với tư cách là chưởng môn Hoa Sơn phái của Ngũ Nhạc Kiếm Phái chính đạo giang hồ, tu vi tự nhiên cũng không yếu, có tu vi Hậu Thiên Thập Trọng, một mình chiến quần hùng, vẫn không hề rơi vào thế hạ phong.

Dưới kiếm phong sắc bén, từng sinh mạng không ngừng bị thu hoạch."A Di Đà Phật, Nhạc sư bá thật lợi hại!" Nghi Lâm không đành lòng sát sinh, nhưng thấy Nhạc Bất Quần đại sát tứ phương, vẫn có một cảm giác sùng bái, dù sao danh tiếng của Quân Tử Kiếm vẫn rất lừng lẫy."Nhạc Bất Quần, ngươi ức hiếp người quá đáng, ta không có được, ngươi cũng đừng hòng có được!" Thấy huynh đệ dưới trướng đã chết hết, nam tử cầm đầu ánh mắt độc ác, lấy ra bí tịch ném xuống dưới vách núi bên cạnh. "Ngươi dám!" Nhạc Bất Quần gầm lên giận dữ, thân ảnh như mũi tên nhọn bắn vọt ra, một tay tóm lấy bí tịch Hấp Tinh Đại Pháp, chỉ cần có được Hấp Tinh Đại Pháp, hắn đánh bại Tả Lãnh Thiền, thống lĩnh Ngũ Nhạc Kiếm Phái, tiêu diệt Nhật Nguyệt Thần Giáo, thống nhất giang hồ, sẽ không còn là giấc mộng nữa!"Chết đi!" Thấy Nhạc Bất Quần đi lấy bí tịch, nam tử ném ra bí tịch lộ ra một nụ cười nham hiểm đắc ý, một đao chém về phía Nhạc

Bất Quần. "Nhạc sư bá, cẩn thận!" Nghi Lâm kinh hô!

Xoẹt!

Ngay khoảnh khắc đại đao của nam tử chém ra, Nhạc Bất Quần tay trái tóm lấy bí tịch, lăng không lật mình, quay người đâm một kiếm vào tim nam tử.

Bịch!

Nhạc Bất Quần đáp xuống, nóng lòng nhìn lướt qua bí tịch Hấp Tinh Đại Pháp trong tay, xác định là thật, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn, ngẩng đầu nhìn về phía nơi Nghi Lâm và Diệp Đông Hoàng đang ở."Ta cho ngươi mở miệng sao?" Diệp Đông Hoàng sắc mặt lạnh đi, mắng mỏ.

Nghi Lâm sẽ mở miệng nằm trong dự liệu của hắn, nhưng trước đó hắn không thực hiện biện pháp, chính là muốn mượn cơ hội này mà đánh đập dạy dỗ một phen.

Hắn tuy không nghĩ Nghi Lâm giúp hắn làm việc, nhưng cũng không muốn sau này Nghi Lâm đi theo hắn rồi gây chuyện cho hắn."Ta... ta... xin lỗi... nhưng ta không thể trơ mắt nhìn Nhạc sư bá gặp nguy hiểm mà..." Nghi Lâm trong mắt đầy vẻ uất ức, cũng không cho rằng mình đã làm sai!

Chương 15

"Mà cái gì mà!

Hắn thì không nguy hiểm nữa rồi, nhưng chúng ta thì nguy hiểm rồi!" Diệp Đông Hoàng mắng lớn."Ta..." Nghi Lâm vừa định hỏi nguy hiểm gì, Nhạc Bất Quần đã thi triển khinh công đến trước mặt bọn họ, ánh mắt đánh giá hai người, một tiểu bạch kiểm không quen biết, một đệ tử Hằng Sơn phái!

Không đáng lo ngại! "Đệ tử Hằng Sơn phái Nghi Lâm ra mắt Nhạc sư bá!" Nghi Lâm chắp tay chào Nhạc Bất Quần, Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Nhạc Bất Quần, không mở miệng."Ngươi tiểu tử này thì thông minh đó, nhưng đáng tiếc ngươi đã nhìn thấy điều không nên nhìn, nếu trách thì trách sư điệt bên cạnh ngươi đi, nhưng ta sẽ đưa ngươi cùng lên đường, ngươi cũng không cô đơn!" Nhạc Bất Quần nắm chặt trường kiếm còn đang nhỏ máu, ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên nói.

Hắn không muốn người khác biết hắn đã có được Hấp Tinh Đại Pháp, cho nên chỉ có thể giết người diệt khẩu."Nhạc sư bá, ngươi muốn giết chúng ta sao?" Nghi Lâm kinh hãi, không ngờ nàng mở miệng nhắc nhở Nhạc Bất Quần, đối phương lại ân đền oán trả còn muốn giết bọn họ, xem ra Diệp Đại Ca đã sớm biết rồi, hèn chi hắn tức giận.

Là ta đã hại Diệp Đại Ca! "Diệp Đại Ca, huynh mau chạy đi!" Đột nhiên, Nghi Lâm đẩy Diệp Đông Hoàng một cái, liền muốn xông lên ngăn cản Nhạc Bất Quần để kéo dài thời gian.Nàng tuy là một kẻ non nớt không có kinh nghiệm giang hồ, nhưng lúc này Nhạc Bất Quần đã mở miệng nói rõ rồi.

Nàng tự nhiên cũng hiểu rằng Nhạc Bất Quần muốn giết người diệt khẩu, tuy hành động của Nhạc Bất Quần đã đảo lộn nhận thức của nàng, nhưng vào khoảnh khắc này nàng chỉ có một ý niệm, đó là dù thế nào cũng phải ngăn cản Nhạc Bất Quần để tranh thủ thời gian cho Diệp Đông Hoàng."Chạy à?" Nhạc Bất Quần cười lạnh một tiếng, kiếm quang lóe lên, thẳng tới cổ họng hai người, ra tay thật tàn độc!

Leng keng!

Nghi Lâm giơ bảo kiếm lên, liền cảm thấy một luồng đại lực ập tới, chấn lui nàng, ngã vào lòng Diệp Đông Hoàng, ngay sau đó kiếm thứ hai của Nhạc Bất Quần đâm tới, thẳng đến tim nàng."Diệp Đại Ca, xin lỗi!" Cảm nhận kiếm khí sắc bén thẳng đến tim mà căn bản không thể tránh thoát, mắt đẹp của Nghi Lâm lập tức ướt đẫm, trong lòng nàng không có sợ hãi, không có kinh hoàng, chỉ có nỗi hối hận vô tận!

Nàng vì sao không nghe lời Diệp Đại Ca lại mở miệng nhắc nhở Nhạc Bất Quần?

Nếu không phải nàng, bọn họ đã không bị bại lộ, Diệp Đại Ca đã không chết rồi! "Sư huynh, đừng!" Đúng lúc này, một tiếng rống lớn truyền đến, một thanh trường kiếm bắn vọt tới, cùng với nó là một mỹ thiếu phụ... chính là vợ của Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc!Leng keng!

Trường kiếm bay tới, trực tiếp chấn văng một kiếm tất sát của Nhạc Bất Quần, ngay sau đó một trận hương phong phả tới, Ninh Trung Tắc chắn trước mặt hai người Diệp Đông Hoàng, giận dữ nhìn Nhạc Bất Quần, chất vấn: "Sư huynh, ngươi làm gì vậy?""Thật thú vị!" Vốn dĩ Diệp Đông Hoàng đã chuẩn bị ra tay rồi, nhưng vì Ninh Trung Tắc đã đến, hắn cũng tạm thời không vội, muốn xem vị nữ hiệp

Hoa Sơn này sẽ làm thế nào, hắn rất hiếu kỳ!"Sư muội, hai người này là yêu nghiệt ma giáo, ngươi tránh ra!" Nhạc Bất Quần hét lên."Sư huynh, vừa rồi ta đều đã nhìn thấy, Hấp Tinh Đại Pháp lại quan trọng đến thế sao?

Ngươi vì nó mà không tiếc giết người vô tội bừa bãi, ân đền oán trả, giết người diệt khẩu sao?" Ninh Trung Tắc đau lòng căm giận, trong mắt đầy vẻ bi phẫn, nhiều năm như vậy, không ngờ Nhạc Bất Quần lại là loại người này."Sư huynh, quay đầu là bờ, nhân lúc bây giờ còn chưa gây ra đại họa, huynh hãy hủy bản bí tịch này đi, rồi xin lỗi bọn họ đi!" Ninh Trung Tắc khuyên."Sư muội, muội có biết không, một khi bọn họ rời đi, danh tiếng của ta sẽ bị hủy hoại, danh tiếng của ta bị hủy hoại không quan trọng, nhưng danh tiếng của Hoa Sơn phái thì không thể bị hủy, có được bản Hấp Tinh Đại Pháp này, ta liền có thể phát huy quang đại Hoa Sơn, tái hiện huy hoàng của ngày xưa, muội tránh ra!" Việc để hai người Diệp Đông Hoàng rời đi là tuyệt đối không thể nào, một khi danh tiếng của hắn bị hủy, hắn sẽ rất khó đông sơn tái khởi, Hoa Sơn tất định suy tàn, Tả Lãnh Thiền cũng sẽ thừa cơ thôn tính Hoa Sơn phái của hắn, đây là điều hắn tuyệt đối không thể chấp nhận!"Các ngươi mau đi đi!" Thấy Nhạc Bất Quần đã quyết tâm muốn giết người diệt khẩu, Ninh Trung Tắc quay đầu lại hét với hai người Diệp Đông Hoàng, chuẩn bị ngăn cản Nhạc Bất Quần.

Xoẹt!

Ngay khoảnh khắc Ninh Trung Tắc xoay người, một đoạn mũi kiếm từ bụng nàng xuyên thấu qua cơ thể, Ninh Trung Tắc khó khăn quay đầu lại, khó tin trừng mắt nhìn Nhạc Bất Quần, "Ngươi... ngươi lại giết ta?""A, sư bá!" Nghi Lâm kinh hô, nhìn trường kiếm dính máu cắm vào cơ thể Ninh Trung Tắc, dường như một cây búa lớn mạnh mẽ giáng xuống sâu thẳm tâm hồn nàng, những chuyện xảy ra trong

khoảnh khắc ngắn ngủi đã đảo lộn tam quan của nàng.

Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần ân đền oán trả muốn giết nàng, là một ngụy quân tử, cú sốc đối với nàng đã đủ lớn rồi!

Thế mà nàng không thể ngờ Nhạc Bất Quần còn có thể giết vợ, quả là quá độc ác!

Người này sao có thể xấu xa đến vậy? "Sư muội, xin lỗi, vì để quang đại Hoa Sơn, bọn họ nhất định phải chết!" Nhạc Bất Quần trong lòng áy náy, hắn không muốn làm hại Ninh Trung Tắc, nhưng hắn biết tính cách của Ninh Trung Tắc, nếu không giết nàng, căn bản không có cơ hội giải quyết hai người Diệp Đông Hoàng!

Quan trọng hơn là Ninh Trung Tắc sẽ không để hắn tu luyện Hấp Tinh Đại Pháp, hắn cũng đành phải xin lỗi nàng!"Nương!" Tiếng kêu bi thống vang lên, một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi ngơ ngác đứng ở nơi không xa, trong mắt đầy nước mắt, khó tin.

Bốp bốp bốp bốp bốp! "Thật đặc sắc, thật đặc sắc a!" Lúc này, mấy đạo thân ảnh bay vọt tới, người cầm đầu vỗ tay, đầy vẻ trêu tức."Phí Bân, Đinh Miễn, Lục Bách!" Nhạc Bất Quần đại kinh, rút bảo kiếm ra, mặc cho Ninh Trung Tắc ngã xuống đất, ánh mắt ngưng trọng, nhìn về phía những người đang đến.

Ba người này đều là một trong Thập Tam Thái Bảo lừng lẫy danh tiếng của phái Tung Sơn, võ công chỉ kém Tả Lãnh Thiền.

Đối phó một người, hắn có tự tin diệt sát đối phương, nhưng đối phó ba người, hắn cũng không có chút nắm chắc nào!"Nương!" Nhạc Linh San chạy lên phía trước, ôm Ninh Trung Tắc vào lòng, nước mắt chảy lã chã.

Diệp Đông Hoàng ôm Nghi Lâm đầy vẻ chấn động, lẳng lặng xem kịch, quả là càng ngày càng náo nhiệt.

Điều quan trọng nhất là, người hắn muốn gặp nhất vào lúc này cũng đã đến rồi!

Đông Phương Bất Bại!"Chậc chậc, đây là Ninh nữ hiệp phái Hoa Sơn đó, Nhạc Bất Quần ngươi thật sự xuống tay được, một chút cũng không biết tiếc thương ngọc ngà!" Đinh Miễn liếc nhìn Nhạc Linh San, vừa rồi khi Nhạc Linh San đến, hắn thực ra đã nghĩ đến việc bắt nàng để uy hiếp Nhạc Bất Quần giao Hấp Tinh Đại Pháp.

Nhưng nghĩ đến Nhạc Bất Quần ngay cả Ninh Trung Tắc còn giết, e rằng cũng sẽ không e ngại Nhạc Linh San, nên hắn cũng lười làm công việc vô ích này. "Nhạc Bất Quần, giao Hấp Tinh Đại Pháp ra đi!" Phí Bân nói thẳng, lúc này lớp ngụy trang của Nhạc Bất Quần đã bị xé toạc, hắn tự nhiên cũng lười nói lời thừa. "Vậy thì cứ xem bản lĩnh của các ngươi!" Việc đã đến nước này, chỉ có giết chết tất cả mọi người mới có thể giữ được bí mật của hắn, cho nên Nhạc Bất Quần trực tiếp ra tay!"Giết!" Ba người Phí Bân giơ kiếm chém tới, bốn người lập tức kịch chiến, đá lởm chởm bay tán loạn, kiếm khí tung hoành.

Ba người Phí Bân đều có tu vi từ Hậu Thiên Bát Trọng đến Hậu Thiên Thập Trọng, ba người liên thủ hơi chiếm thượng phong. "Nương, người sẽ không sao đâu, con sẽ trị thương cho người..." Nhạc Linh San ôm vết thương, một tay dính máu, đầy vẻ lo lắng, hoảng loạn vô trợ!"Diệp Đại Ca, chúng ta có thể cứu Ninh sư bá không?" Nghi Lâm yếu ớt hỏi, nhìn thấy ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, lại vội vàng cúi đầu, dường như bé gái làm sai chuyện, hoảng sợ bất an."Ngươi nhìn những người này xem, đã biết thế nào là lòng người hiểm ác chưa?" Diệp Đông Hoàng không trả lời, chỉ vào bốn người Nhạc Bất Quần đang kịch chiến, mắng mỏ.

Nghi Lâm gật đầu, phái Tung Sơn là đứng đầu Ngũ Nhạc Kiếm Phái, Tả Lãnh Thiền là minh chủ, thế mà cũng tranh giành bí tịch, còn

Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần lại là một ngụy quân tử, lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn, ngay cả vợ cũng giết."Nhưng Ninh sư bá là người tốt, vừa rồi nàng còn cứu chúng ta..." Nghi Lâm lấy hết dũng khí yếu ớt mở miệng, đã chuẩn bị sẵn sàng bị Diệp Đông Hoàng mắng."Tuy ta không cần nàng cứu, nhưng cũng coi như mắc nợ nàng một ân tình, hơn nữa Ninh Trung Tắc cũng là một nữ hiệp chân chính, khiến người ta kính phục!" Diệp Đông Hoàng không phải hiệp khách, cũng không làm được đại hiệp, nhưng đối với loại người như Ninh Trung Tắc vẫn có chút kính phục, tuy rằng đôi khi trông nàng có vẻ hơi ngốc.

Cảm tri lực và động sát lực nhạy bén của hắn đã sớm phát hiện, Ninh Trung Tắc không bị đâm trúng yếu huyệt, vẫn còn cứu được, tiện tay cứu nàng một mạng, coi như đôi bên không ai nợ ai.

Sau này nếu dám đối đầu với hắn, lại một kiếm giết chết, cũng không hề có áp lực!"Tạ ơn huynh, Diệp Đại Ca, huynh thật tốt!" Nghi Lâm lập tức đại hỉ, vội vàng lấy ra linh dược trị thương của phái Hằng Sơn đi đến trước mặt Ninh Trung Tắc, nói với Nhạc Linh San: "Vị sư muội này, đây là linh dược trị thương Bạch Vân Hùng Đảm Hoàn của phái Hằng Sơn chúng ta, có hiệu quả đặc biệt trong trị thương, muội mau cho Ninh sư bá uống đi!""Tạ ơn huynh!" Nhạc Linh San đại hỉ, vội vàng cho Ninh Trung Tắc uống. "Nương ngươi vết thương rất sâu, muốn cứu sống, nhất định phải lập tức khâu lại cho nàng, nếu không mất máu quá nhiều, tất chết không nghi ngờ!" Diệp Đông Hoàng tiến lên thản nhiên nói."Cầu xin huynh, cứu cứu nương con, huynh muốn gì con cũng cho huynh..." Diệp Đông Hoàng lời vừa dứt, Nhạc Linh San sững sờ, ngay sau đó trong mắt lộ ra kinh hỉ, lập tức ôm chặt lấy đùi hắn, dường như người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng, kích động không thôi."Ngươi có thể cho ta cái gì?" Diệp Đông Hoàng thản nhiên liếc nhìn Nhạc Linh San một cái, võ công bình thường, trí tuệ bình thường, dung mạo cũng tạm được,

nhưng Diệp Đông Hoàng không có hứng thú lớn.

Hô hấp Nhạc Linh San nghẹn lại, quá tổn thương người rồi, trong lòng đầy vẻ uất ức, nhưng lại không dám bộc phát."Được rồi, ngươi tránh ra, ta chưa nói không cứu nương ngươi!" Không đợi Nhạc Linh San mở miệng, Diệp Đông Hoàng đã đến trước mặt Ninh Trung Tắc, vết thương của đối phương máu tươi không ngừng chảy ra, trong mắt đầy vẻ mơ màng và tuyệt vọng, nàng không thể ngờ Nhạc Bất Quần lại là một ngụy quân tử, càng không ngờ đối phương lại còn giết nàng!Diệp Đông Hoàng vươn tay lấy xuống một cây kẹp tóc bằng kim loại, chân khí cường hãn tuôn ra, mài giũa nó thành một cây kim, sau đó rút ra một sợi chỉ từ y phục của nàng, chuẩn bị khâu vết thương cho nàng. "Chân khí của hắn lợi hại như vậy sao?" Nhạc Linh San trợn tròn mắt, chân khí còn có thể dùng như vậy ư?

Còn có thể gọt kẹp tóc thành một cây kim sao? "Hắn đây là muốn khâu vết thương cho nương ư?

Hắn lợi hại như vậy, nhất định có thể cứu sống nương ta!" Nhìn động tác như mây trôi nước chảy của Diệp Đông Hoàng, Nhạc Linh San lập tức tự tin tăng vọt.

Ban đầu nàng thực sự cũng không tin lắm Diệp Đông Hoàng có thể cứu nương nàng, dù sao Diệp Đông Hoàng trông quá trẻ rồi, dường như còn nhỏ hơn nàng!"Diệp Đại Ca, quả nhiên lợi hại!" Mắt đẹp của Nghi Lâm đầy sao, tình cảm sùng bái ngưỡng mộ tràn đầy trên nét mặt!

Soạt!

Chân khí ngưng tụ thành đao, sắc bén vô cùng, dễ dàng cắt mở y phục của Ninh Trung Tắc. "Đừng!" Ngực đột nhiên lạnh, Ninh Trung Tắc hoàn hồn, bản năng kinh hô, chỉ là giọng nói yếu ớt.

Tuy biết đối phương là muốn trị thương cho nàng, nhưng nghĩ đến

thân thể mình lại nằm trước mặt một thiếu niên xa lạ, nàng vẫn khó mà chấp nhận, quá xấu hổ rồi!"Đừng động!" Diệp Đông Hoàng hét lên, giọng nói không lớn, nhưng rõ ràng mạnh mẽ, không cho phép nghi ngờ.

Thân thể Ninh Trung Tắc chấn động, bị tiếng quát lớn đột ngột trấn trụ, miệng nhỏ khẽ há, đầu óc trống rỗng.

Không ngờ Diệp Đông Hoàng lại hung dữ như vậy, không những mắng nàng, khí thế còn mạnh đến thế!

Trong nhất thời quên cả phản kháng!

Diệp Đông Hoàng nào quản nàng trong lòng nghĩ gì, nhặt lấy mảnh y phục vừa xé ra, vò thành một cục, trực tiếp nhét vào miệng nàng.

“Ngươi làm gì vậy…” Thấy Diệp Đông Hoàng thô lỗ nhét y phục vào miệng Ninh Trung Tắc, Nhạc Linh San nổi giận, nhưng chưa nói hết đã bị Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ cắt ngang!

“Muốn giúp thì lại đây giữ chặt, không giúp thì đứng yên đừng nói chuyện!” Vừa nói, Diệp Đông Hoàng đã bắt đầu dùng kim chỉ khâu vết thương.

Kim châm đâm vào da thịt, chốc lát, sắc mặt Ninh Trung Tắc tái nhợt, những hạt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán.

Không có thuốc tê, cho dù Diệp Đông Hoàng thao tác nhanh đến mấy, nỗi đau cũng khó tránh khỏi.

“À!” Nhìn thấy động tác của Diệp Đông Hoàng, Nhạc Linh San chợt hiểu ra, biết mình đã trách lầm Diệp Đông Hoàng, không dám cãi lại, vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Nghi Lâm thấy vậy cũng theo phụ giúp Diệp Đông Hoàng.

“Tiểu tử này còn trẻ hơn tưởng tượng, lại còn biết y thuật, thật

thú vị!" Trên đỉnh núi nhỏ phía xa, một bóng dáng tuấn mỹ nhìn Diệp Đông Hoàng, khóe môi nhếch lên, trong mắt lộ vẻ hứng thú.

Bóng người này mặt như ngọc, môi đỏ răng trắng, đẹp hơn cả nữ nhân, quả thật là mạch sinh nhân như ngọc, công tử thế vô song!

Kỳ thực, nàng chính là nữ nhân, một nữ nhân tuyệt mỹ, một nữ nhân cường đại nhất giang hồ!

Nàng – chính là Đông Phương Bất Bại!

Tuy nhiên, rất ít người trong giang hồ biết nàng là nữ nhân.

Khi hay tin Mai Trang Tây Hồ bị diệt, Nhậm Ngã Hành bị một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi giết chết, nàng đã vô cùng hứng thú với người sau, đặc biệt là việc đối phương dường như xuất hiện từ hư không, không thể truy vết tung tích trước đó, càng khiến nàng thêm tò mò.

Giờ đây khi gặp mặt, nàng cảm thấy như đang nhìn thấy một quái vật!

Nàng đã sớm đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, tấn thăng Tiên Thiên.

Quỳ Hoa Bảo Điển vốn là võ công chí cương chí dương, nàng lại tu luyện đến mức dương chuyển âm, âm chuyển dương, cương nhu tịnh tế, âm dương luân chuyển, vì thế nàng cực kỳ mẫn cảm với khí tức sinh mệnh.

Nàng có thể khẳng định, tuổi thật của Diệp Đông Hoàng tuyệt đối còn trẻ hơn vẻ ngoài, chắc chắn chưa đến mười lăm tuổi!

Trẻ tuổi như vậy mà tu vi lại kinh người đến thế, không phải quái vật thì là gì?

Giang hồ mọi người đều cho rằng Nhậm Ngã Hành sau khi bị

giam cầm thì như dê đợi làm thịt, ai cũng có thể giết.

Nhưng nàng, với tư cách là kẻ chủ mưu, biết rõ rằng dù Nhậm Ngã Hành bị khóa chặt, hành động bị hạn chế, nhưng cũng không phải người bình thường có thể giết được!

Thực lực của Diệp Đông Hoàng dù chưa đến Tiên Thiên cảnh thì cũng tuyệt đối vô hạn tiếp cận rồi! … "Không được!

Cứ thế này, ta không thể giết được Phí Bân mấy người đó, đợi những người khác đến, ta sẽ thân bại danh liệt, bị người đời nguyền rủa vạn năm, Hoa Sơn phái cũng sẽ hoàn toàn suy tàn từ tay ta, thậm chí diệt vong!" Không xa, Nhạc Bất Quần đang kịch chiến với ba người Phí Bân của Tùng Sơn phái, chín trận không hạ được, lòng càng thêm sốt ruột.

Ánh mắt lướt qua Diệp Đông Hoàng và những người đang cứu chữa Ninh Trung Tắc, hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ ngoan lệ và quyết tuyệt!

"Vì sự hưng vong của Hoa Sơn, San Nhi, cha chỉ đành có lỗi với con!" Nhạc Bất Quần trong lòng tàn nhẫn nghĩ, hắn tạm thời không thể đánh giết ba người Phí Bân, nhưng có thể diệt khẩu ba người Diệp Đông Hoàng, Nghi Lâm, Nhạc Linh San!

Chỉ cần giết chết bọn họ, hiện trường sẽ chỉ còn lại hắn và người của Tùng Sơn phái!

Chương 16

Với danh tiếng "Quân Tử Kiếm" của hắn, chỉ cần hắn tuyên bố ra ngoài rằng Tùng Sơn phái vì muốn đoạt Hấp Tinh Đại Pháp mà giết vợ con hắn, cho dù Tùng Sơn phái có đổ lỗi là hắn giết, nhưng người trong võ lâm sẽ tin ai?

Hắn là Quân Tử Kiếm, huống hồ chuyện giết vợ con này, người trong giang hồ tuyệt đối sẽ không tin lời Tùng Sơn phái nói!

Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần giết vợ thí nữ, thật sự quá mức kinh người!

Ngược lại, Tùng Sơn phái vốn bá đạo, giết người đoạt bảo, càng hợp tình hợp lý hơn!

Đến lúc đó, hắn còn có thể lấy danh nghĩa báo thù cho vợ con, liên kết với ba phái còn lại của Ngũ Nhạc kiếm phái, cùng nhau thảo phạt Tùng Sơn phái!

Đợi đánh bại Tả Lãnh Thiền, với danh vọng của hắn sẽ đường hoàng trở thành Minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái.

Đợi luyện thành Hấp Tinh Đại Pháp, đánh bại Đông Phương Bất Bại và Nhật Nguyệt Thần Giáo, hắn sẽ thống nhất giang hồ, làm rạng danh Hoa Sơn!

Nghĩ đến đây, Nhạc Bất Quần không còn chần chừ, cố ý lộ ra một sơ hở, bị Đinh Miễn một chưởng đánh bay, vừa vặn rơi xuống phía sau Nhạc Linh San!

"Hừ, Nhạc Bất Quần, muốn sống thì giao bí tịch ra!" Phí Bân, Đinh Miễn, Lục Bách ba người tụ tập lại, tiến về phía Nhạc Bất Quần, ánh mắt hưng phấn, Hấp Tinh Đại Pháp cuối cùng cũng sắp

đến tay rồi!

"Cha!" Nhạc Linh San nghe vậy quay người, nhìn thấy Nhạc Bất Quần, bản năng kinh hô, muốn tiến lên đỡ hắn.

"Nhạc Bất Quần muốn làm gì?

Giả vờ yếu thế rồi đánh lén?" Đông Phương Bất Bại nhìn Nhạc Bất Quần, thầm nghĩ trong lòng.

Nàng tuy đứng khá xa, nhưng với thực lực của nàng, tự nhiên phát hiện Nhạc Bất Quần vừa rồi đã cố tình nhường nhịn!

Xoẹt!

Đúng lúc này, Nhạc Bất Quần đột nhiên bùng nổ, một kiếm đâm thẳng vào tim Nhạc Linh San đang đi về phía hắn.

Kiếm khí chưa đến, nhưng mũi kiếm sắc bén đã khiến Nhạc Linh San cảm thấy trái tim như sắp bị đâm xuyên!

Đau!

Đau đến tận xương tủy!

Nhưng, nỗi đau thể xác, xa xa không thể sánh bằng nỗi đau trong tâm hồn!

Nàng làm sao cũng không ngờ Nhạc Bất Quần vừa giết mẹ nàng, bây giờ lại muốn giết nàng, quả thực vô nhân tính, vô tình vô nghĩa!

Khoảnh khắc này, Nhạc Linh San tuyệt vọng, lòng chết lặng!

Xoẹt!

Tuy nhiên đúng lúc này, thân thể Nhạc Linh San nhẹ bẫng, một bàn tay to lớn ôm lấy eo nàng, kéo nàng lùi lại trong chớp mắt, kiếm quang sắc bén theo sát phía sau, rõ ràng muốn giết chết nàng!

Keng!

Kiếm quang ngưng đọng, mũi kiếm lạnh lẽo sắc bén dừng lại ở ngực Nhạc Linh San, nàng có thể cảm nhận rõ ràng sự lạnh lẽo thấu xương và sát khí!

Hắn cuối cùng đã phát hiện ra lương tâm rồi sao?

Nhạc Linh San ngẩn ra, cúi đầu, chỉ thấy mũi kiếm lạnh lẽo sắc bén bị hai ngón tay kẹp chặt!

Là hắn!

Thì ra là hắn đã cứu ta!

A a!

Nhạc Linh San tự giễu cười một tiếng, nụ cười vô cùng thê lương, thật đáng cười khi nàng còn tưởng một kẻ máu lạnh giết vợ giết con sẽ nương tay!

"Sao có thể?" Cảm thấy bảo kiếm như bị kìm sắt kẹp chặt, bất luận hắn dùng sức thế nào cũng không thể nhúc nhích mảy may, Nhạc Bất Quần kinh hãi, khó tin nhìn Diệp Đông Hoàng!

Làm hồi lâu, kẻ mạnh nhất cuối cùng lại ở đây!

Thật đáng cười khi hắn lại luôn muốn diệt khẩu đối phương!

Hai ngón tay có thể kẹp chặt kiếm của hắn, đây là thực lực gì?

"Nhạc Bất Quần, ngươi thật độc ác… ân… sao có thể?" Ba người Phí Bân xông lên, nhìn thấy Nhạc Bất Quần ra tay với Nhạc Linh San, những lão giang hồ như bọn họ nào còn không hiểu ý đồ của Nhạc Bất Quần, kinh nộ không thôi.

Không ngờ Nhạc Bất Quần lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, hổ dữ còn không ăn thịt con!

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Diệp Đông Hoàng dùng hai ngón tay kẹp chặt kiếm của Nhạc Bất Quần, vẻ kinh nộ trên mặt lập tức hóa

thành nỗi kinh hoàng tột độ, thực lực của Nhạc Bất Quần vừa rồi bọn họ đã chứng kiến rồi.

Ba người bọn họ liên thủ cũng không phải đối thủ!

"Nhạc Bất Quần, ngươi dám giết San Nhi, ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi… Phụt…" Phía sau, Ninh Trung Tắc đột nhiên ngồi bật dậy, gào thét phẫn nộ, nhất thời kích động, khí huyết công tâm, một ngụm máu tươi phun ra, ngất đi!

"A, mẹ!" Nhạc Linh San kinh tỉnh, vội vàng thoát khỏi vòng tay Diệp Đông Hoàng, chạy thẳng đến chỗ Ninh Trung Tắc.

"Ngươi là ai?" Nhạc Bất Quần trừng mắt nhìn Diệp Đông Hoàng, trước đó hắn hoàn toàn không đặt đối phương vào mắt, chỉ coi là một tiểu bạch kiểm mới ra giang hồ!

Bây giờ đánh giá Diệp Đông Hoàng, càng đánh giá càng cảm thấy Diệp Đông Hoàng thâm bất khả trắc!

"Kẻ chết không cần biết!" Diệp Đông Hoàng dùng sức kẹp ngón tay, một tiếng "Đang" vang lên, bẻ gãy bảo kiếm, đồng tử Nhạc Bất Quần co rút, trong lòng đại hãi, lông tơ sau gáy dựng đứng, một luồng khí lạnh từ gót chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, xoay người bỏ chạy!

Xoẹt!

Diệp Đông Hoàng tùy tay ném, nửa thanh đoản kiếm kẹp trong tay bay vút ra, xuyên qua trái tim Nhạc Bất Quần!

Phịch!

Nhạc Bất Quần ngã xuống đất, nằm trước mặt ba người Phí Bân.

"Hít!" Phí Bân hít vào một ngụm khí lạnh.

"Hít!" Đinh Miễn hít vào một ngụm khí lạnh.

"Hít!" Lục Bách hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thật quá mạnh mẽ đi?

Sao có thể mạnh như vậy?” Tất cả mọi người đều chấn kinh, trợn mắt há hốc mồm, một luồng khí lạnh từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu!! … “Chạy!” Ba người nhìn nhau, tuy thèm muốn bí tịch Hấp Tinh Đại Pháp trong tay Nhạc Bất Quần, nhưng nhìn Diệp Đông Hoàng uyển như thần ma, cử tay nhấc chân là giết chết Nhạc Bất Quần, không chút do dự, xoay người bỏ chạy theo ba hướng khác nhau!

Thật sự quá khủng bố!

Bí tịch tuy tốt, nhưng cũng cần có mạng để lấy!

“Muốn chạy?” Diệp Đông Hoàng thân thể khẽ động, tại chỗ để lại từng đạo tàn ảnh, trong chớp mắt đã đuổi kịp Phí Bân.

“Công tử tha mạng, chúng ta vô oan vô cừu, tất cả những gì xảy ra hôm nay, chúng ta thề tuyệt đối không tiết lộ nửa… ách… ngươi!” Phí Bân hồn bay phách lạc, không ngờ tốc độ của Diệp Đông Hoàng lại nhanh đến thế, vội vàng cầu xin tha mạng, trong lòng sợ hãi tột độ, nhưng lời nói chưa dứt, mũi kiếm lạnh lẽo đã lướt qua cổ hắn, máu tươi bắn ra, mắt trợn trừng, trừng trừng nhìn Diệp Đông Hoàng, không cam lòng ngã xuống đất!

“Nhanh!” “Nhanh hơn nữa!” Cảm thấy Phí Bân đã chết, Lục Bách và Đinh Miễn hai người dùng hết sức lực bú sữa, tốc độ đạt đến đỉnh cao chưa từng có!

Đáng tiếc vẫn không chạy được vài trăm mét đã bị Diệp Đông Hoàng đuổi kịp và giải quyết!

Khi Diệp Đông Hoàng đuổi giết Lục Bách và Đinh Miễn, Nhạc Bất Quần đang nằm trên đất đột nhiên bò dậy, như là bị ma nhập, trực tiếp chạy về phía xa, dưới ánh mắt kinh ngạc của Nhạc Linh San và

Nghi Lâm, hắn trực tiếp nhảy xuống vách núi!

Hắn biết Diệp Đông Hoàng sẽ sớm đuổi theo nếu phát hiện hắn chưa chết, với thân thể trọng thương của hắn, tuyệt đối không thể thoát được, cơ hội duy nhất chính là vách núi, nhảy xuống không nhất định sẽ chết.

Nhưng nếu bị Diệp Đông Hoàng bắt được thì chắc chắn sẽ chết!

Vị trí trái tim của hắn khác với người bình thường, có thể cứu hắn một lần, tuyệt đối không cứu được lần thứ hai, hắn chỉ có thể đánh cược một phen!

"Là một kẻ tàn nhẫn!" Nhìn Nhạc Bất Quần nhảy xuống vách núi, Diệp Đông Hoàng trong lòng cảm thán, Nhạc Bất Quần cũng coi như một kiêu hùng đủ tư cách, đáng tiếc vận thời không may. … "Diệp Đại Ca, huynh không sao chứ?" Thấy Diệp Đông Hoàng trở về, Nghi Lâm lập tức chạy tới, kéo lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy quan tâm.

Gương mặt tinh xảo thanh tú tuyệt tục, một bộ đạo bào rộng rãi càng tôn lên vóc dáng yểu điệu, không trang điểm nhưng lại có vạn phần phong vận, không thể diễn tả.

Làn da nàng như tuyết, trắng đến mức như trong suốt, cũng giống như trái tim nàng, trong suốt, không vướng một hạt bụi trần!

"Không sao!" Diệp Đông Hoàng đưa tay xoa xoa đầu nàng, giọng nói ôn hòa hơn một chút.

Nhạc Linh San bên cạnh đang ôm Ninh Trung Tắc, nhìn Nghi Lâm, trong lòng bỗng nhiên có chút tiện mộ ghen tị, rồi lại nhìn Diệp Đông Hoàng, cảm thấy bóng dáng không hề cao lớn kia dường như lại vô cùng cao lớn vĩ ngạn!

Khoảnh khắc này, nàng không khỏi nghĩ đến sư huynh Lệnh Hồ

Xung của mình, tuy rằng đối xử với nàng rất tốt, nhưng lại cà lơ phất phơ, lười biếng, so với bóng dáng trước mắt thì trở nên vô cùng nhỏ bé.

Khi nàng cần nhất, vô trợ nhất, hắn ở đâu!

Nếu hắn ở đây, liệu có thể bảo vệ nàng không?

Có thể cứu mẹ nàng không?

"Dâm tặc, buông Nghi Lâm ra!" Đột nhiên, tiếng hét sắc bén vang lên, chỉ thấy một ni cô mặc đạo bào màu vàng nhạt phi thân đến, một chưởng đánh về phía Diệp Đông Hoàng!

"Sư phụ, đừng!" Nghi Lâm chắn trước Diệp Đông Hoàng, khiến Định Dật Sư Thái không thể không thu tay, thân ảnh rơi xuống đất, trừng mắt nhìn Nghi Lâm, quát: "Còn không mau lại đây!" "Sư phụ, là Diệp Đại Ca đã cứu con khỏi tay Điền Bá Quang, người đừng trách lầm huynh ấy!" Nghi Lâm giải thích, nhìn Diệp Đông Hoàng, rồi lại nhìn Định Dật Sư Thái, bước về phía trước.

"Ngươi đã cứu Nghi Lâm khỏi tay Điền Bá Quang?" Định Dật đánh giá Diệp Đông Hoàng, trông chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, có thể cứu người khỏi tay Điền Bá Quang sao?

Nàng có chút không tin, nàng biết Nghi Lâm quá đơn thuần, quá dễ bị lừa, nói không chừng tùy tiện tìm một người giả mạo Điền Bá Quang rồi tự biên tự diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, Nghi Lâm cũng tuyệt đối không nhìn ra!

"Sư muội!" Đúng lúc này, một giọng nói kinh hỷ vang lên, ngay sau đó giọng nói biến đổi, "Sư nương!

Chương 17

Sư nương sao rồi?" Một thanh niên phóng đãng không kìm chế được tiến lên, nhìn thấy Ninh Trung Tắc trọng thương, vẻ hỷ sắc trên mặt vì gặp Nhạc Linh San lập tức biến mất, vội vàng xông lên, tràn đầy lo lắng, thanh niên này tự nhiên là Lệnh Hồ Xung!

"Đây là Ninh nữ hiệp của Hoa Sơn phái sao?" Lúc này, lục tục có cường giả kéo tới, người của Hằng Sơn phái, Thái Sơn phái, Thanh Thành phái đều đã đến.

"Đây là Đại Tùng Dương Thủ Phí Bân của Tùng Sơn phái, hắn lại bị người ta nhất kiếm phong hầu sao?" "Đây còn có Tiên Hạc Thủ Lục Bách, Thác Tháp Thủ Đinh Miễn!" Từng tiếng kinh hô vang lên, mọi người lập tức kinh hãi, những người này đều là cao thủ giang hồ có danh tiếng lẫy lừng, lại đều chết ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Hấp Tinh Đại Pháp đã xuất hiện ở đây?

"Tiểu tử, nói mau, ở đây đã xảy ra chuyện gì?" Dư Thương Hải của Thanh Thành phái tiến lên, tại hiện trường có thể nói chuyện chỉ có Diệp Đông Hoàng, Nghi Lâm và Nhạc Linh San, trong đó chỉ có Diệp Đông Hoàng không có chỗ dựa, tự nhiên liền nhắm vào Diệp Đông Hoàng.

"Hữu duyên tái kiến!" Diệp Đông Hoàng không để ý đến Dư Thương Hải, thấy Nghi Lâm nhìn mình, thản nhiên nói một câu, chuẩn bị rời đi!

"Tiểu tử, tai ngươi điếc rồi sao?

Không nghe thấy sư phụ ta hỏi chuyện sao?" Dư Thương Hải bị làm ngơ, sắc mặt tím ngắt, Dư Nhân Kiệt bên cạnh thấy vậy, vội vàng

tiến lên, phẫn nộ quát, muốn thể hiện trước mặt sư phụ!

"Cút!" Diệp Đông Hoàng lười nhìn hắn một cái, nhảy lên ngựa.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!" Dư Nhân Kiệt tức đến sắc mặt tím ngắt, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại kiêu ngạo đến thế, rút kiếm đâm tới.

"Diệp Đại Ca, cẩn thận!" Nghi Lâm kinh hô, Định Dật Sư Thái nhíu mày, tuy có chút khó chịu với sự kiêu ngạo của Diệp Đông Hoàng, nhưng Dư Nhân Kiệt lại trực tiếp ra tay giết người, đánh lén sau lưng, càng đáng khinh bỉ.

Vừa định ra tay cứu Diệp Đông Hoàng một mạng, coi như trả ơn hắn đã cứu Nghi Lâm, lại thấy một đạo kiếm quang còn nhanh hơn lóe qua, đầu Dư Nhân Kiệt đã bay lên!

"Nhân Kiệt!" Dư Thương Hải kinh ngốc, Định Dật và những người khác cũng đồng dạng kinh ngốc, vốn cho rằng Diệp Đông Hoàng tuổi nhỏ, trông có vẻ vô hại, chắc không có thực lực gì, nhưng vạn vạn không ngờ Diệp Đông Hoàng ra tay còn ác hơn, một kiếm đã chặt đầu!

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!" Dư Thương Hải rút bảo kiếm, lập tức xông tới, không giết Diệp Đông Hoàng, Thanh Thành phái của hắn còn có mặt mũi nào lập thân trên đời!

Keng!

Lợi kiếm xuất vỏ, kiếm quang tung hoành, tuyệt mỹ vô cùng, như gió xuân, như mưa phùn, đẹp đến cực hạn, khiến mọi người say mê, hoa mắt trầm luân!

Đây là kiếm pháp hoàn mỹ, đây là một bữa tiệc thị giác!

Tuy nhiên, những thứ càng đẹp đẽ, thường ẩn chứa sát cơ càng trí mạng!

"Hít!" Ngựa hí vang, mọi người hoàn hồn, Diệp Đông Hoàng cưỡi tuấn mã một đường tuyệt trần, tiêu sái rời đi, để lại một bóng lưng cô cao phong hoa tuyệt đại.

Người của Thanh Thành phái ngây dại tại chỗ, hai mắt vô thần, bao gồm Dư Thương Hải và Thanh Thành Tứ Tú!

Phốc phốc phốc phốc phốc!

Khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt mọi người, từng vết máu đột nhiên hiện ra trên cổ người của Thanh Thành phái, máu tươi bắn ra ba thước, từng người đổ gục!

"Hít!" "Hít!" "Hít!" Định Dật Sư Thái của Hằng Sơn phái, Thiên Tùng Đạo Trưởng của Thái Sơn phái, Lệnh Hồ Xung và những người khác đều hít sâu một ngụm khí lạnh, tâm thần chấn động, thấy Diệp Đông Hoàng rời đi, không ai dám nói thêm một lời nào nữa!

Một kiếm!

Chỉ một kiếm!

Đã diệt sạch cao thủ Thanh Thành phái bao gồm Dư Thương Hải!

Khủng bố đến nhường này!

Khoảnh khắc này, dù mọi người có cảm thấy khó chịu với tác phong bá đạo của Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không ai dám mạo hiểm nói xấu Diệp Đông Hoàng!

Đây chính là thực lực!! … "Nghi Lâm, con hãy nói rõ chi tiết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người đó lại là ai?" Định Dật Sư Thái từ sự chấn kinh hoàn hồn, nhìn về phía Nghi Lâm, hỏi.

Lời nói vừa dứt, vô số ánh mắt xung quanh đồng loạt nhìn tới, Nghi Lâm có chút sợ hãi, nhưng vẫn lấy hết dũng khí chậm rãi bắt đầu kể lại, từ lúc gặp Điền Bá Quang được Diệp Đông Hoàng cứu,

cho đến khi Diệp Đông Hoàng vừa rời đi!

"Nhạc sư huynh lại vì đoạt bí tịch mà giết người diệt khẩu, giết Ninh nữ hiệp còn muốn giết Nhạc điệt nữ sao?" Định Dật nghe xong, mắt trợn tròn, tràn đầy kinh hãi, khó tin.

Mọi người xung quanh cũng đều như vậy!

"Không thể nào!

Ngươi nói bậy!

Sư phụ ta không phải loại người đó!" Lệnh Hồ Xung hai mắt đỏ hoe, trừng mắt nhìn Nghi Lâm gầm lên, dọa Nghi Lâm rụt cổ lại, rụt rè nhìn đối phương.

"Lệnh Hồ hiền điệt, ngươi bình tĩnh một chút, Nghi Lâm nếu nói dối, Nhạc điệt nữ lẽ nào không biết?" Định Dật Sư Thái nhìn Nhạc Linh San đang im lặng, nhìn về phía nàng.

"Sư muội, ngươi nói cho bọn họ biết, những gì nàng ta nói không phải sự thật, sư phụ không phải loại người đó…" Lệnh Hồ Xung như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, hai tay dùng sức nắm chặt vai Nhạc Linh San, mong chờ đối phương nói ra đáp án chính xác!

"Buông tay!" Nhạc Linh San ánh mắt lạnh lẽo, trừng mắt nhìn Lệnh Hồ Xung, càng thêm phiền não, phẫn nộ quát: "Đừng nhắc đến tên hắn với ta, nếu không ngươi cũng cút ngay!" Bị Nhạc Linh San quát một tiếng, Lệnh Hồ Xung dường như mất hết sức lực.

Lúc này, cho dù hắn có không tin đến mấy, cũng không thể thay đổi sự thật Nhạc Bất Quần giết vợ thí nữ!

Trong lòng một mảnh bi lương!

"Ai!" Định Dật Sư Thái thở dài một tiếng, đi đến trước mặt Nhạc Linh San, kiểm tra vết thương cho Ninh Trung Tắc, nói: "Thương thế

của Ninh nữ hiệp tuy đã được Diệp công tử cứu chữa, nhưng điều kiện ở đây đơn sơ, Ninh nữ hiệp lại mất máu quá nhiều, vẫn cần phải mau chóng điều dưỡng!" "Sư muội, chúng ta về Hoa Sơn!" Lệnh Hồ Xung nghe vậy, vội vàng ngồi dậy, lúc này quan trọng nhất vẫn là cứu chữa sư nương của hắn!

"Con không muốn quay về!" Nhạc Linh San lắc đầu, Nhạc Bất Quần sống chết chưa biết, nàng sợ quay về sẽ nhìn thấy Nhạc Bất Quần ở Hoa Sơn.

"Vậy thì, hai người tạm thời đi cùng chúng ta, đợi Ninh nữ hiệp thương thế hồi phục rồi hãy quyết định!" Định Dật Sư Thái nói, nàng tuy tính tình nóng nảy, nhưng nhân cách không tệ, hơn nữa nhân phẩm của Ninh Trung Tắc cũng khiến nàng rất kính trọng!

Nhạc Linh San suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý. … Mọi người tản đi, nhưng tin tức ở đây lại như một cơn lốc quét khắp giang hồ!

Nhạc Bất Quần nổi danh rồi!

Nhưng lần này là xú danh vang xa, Quân Tử Kiếm đã trở thành Tích Huyết Kiếm!

Máu chảy là máu của vợ con hắn!

Diệp Đông Hoàng cũng nổi danh rồi!

Chém giết Phí Bân, Lục Bách, Đinh Miễn trong Tùng Sơn Thập Tam Thái Bảo!

Đánh bại Nhạc Bất Quần, bức đối phương nhảy xuống vách núi, sống chết chưa rõ!

Một kiếm tru diệt Thanh Thành phái, cứu giúp Ninh nữ hiệp của Hoa Sơn, hơn nữa nghe nói chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi!

Xưng là thiếu niên yêu nghiệt, khoáng thế kỳ tài!

Vừa mới xuất đạo giang hồ, từng việc từng việc đã vang danh giang hồ, trở thành "đứa con nhà người ta" trong miệng vô số người trong võ lâm giang hồ!

Là thần tượng của vô số thiếu niên, là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ! … Đêm xuống, trăng sáng trên không, nguyệt hoa tản mát, khoác lên nhân gian một lớp áo lộng lẫy!

Tứ Thủy Niên Hoa, tiếng người huyên náo!

Diệp Đông Hoàng ung dung bước vào, bên trong vô cùng náo nhiệt!

Từng nữ nhân khoác lụa mỏng, dáng người uyển chuyển, cười nói liên miên!

Ca múa không ngừng, đây là thiên đường của đàn ông!

"Hắn đến đây làm gì?

Quả nhiên, đàn ông đều không phải thứ tốt, tuổi nhỏ không học cái hay, chỉ biết đến đây chơi gái!" Đông Phương Bất Bại một đường theo sau Diệp Đông Hoàng, thấy đối phương bước vào Tứ Thủy Niên Hoa, trong lòng khinh thường.

Vốn tưởng Diệp Đông Hoàng khác với những người đàn ông khác, không ngờ cũng chẳng có gì khác biệt!

"Huynh đệ phía sau, đã theo dõi lâu như vậy, không vào cùng uống một chén sao?" Đúng lúc Đông Phương Bất Bại đang khinh thường, giọng nói của Diệp Đông Hoàng truyền vào tai nàng.

"Thú vị!" Đông Phương Bất Bại trong mắt lóe lên một tia hứng thú, tay phe phẩy quạt xếp, uyển như một công tử phong lưu, đến bên Diệp Đông Hoàng, cười nói: "Diệp công tử quả là thiếu niên anh hùng, lợi hại!" Nàng tự nhận ẩn giấu rất tốt, không ngờ vẫn bị Diệp Đông Hoàng phát hiện, từ điểm này cũng có thể thấy thực lực của

Diệp Đông Hoàng phi phàm!

"Ai u, hai vị công tử mời vào trong, chúng ta ở đây có mỹ tửu, càng có mỹ nhân…" Lão bản vội vàng đón ra, không để lại dấu vết liếc nhìn Đông Phương Bất Bại một cái, nhiệt tình giới thiệu.

Đây là một cứ điểm của Nhật Nguyệt Thần Giáo, lão bản tự nhiên nhận ra Đông Phương Bất Bại, nhưng với nhãn lực của lão bản tự nhiên có thể nhìn ra Đông Phương Bất Bại đang ẩn giấu thân phận, lão bản đương nhiên sẽ không nói toạc ra.

"Một bao gian, rượu ngon thức ăn ngon!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một thỏi bạc ném cho lão bản, sau đó đánh giá Đông Phương Bất Bại.

Mắt sáng răng trong, anh khí bộc phát, cho dù là nam trang, vẫn không che giấu được vẻ đẹp và bá khí giữa đôi lông mày.

"Ngươi nhìn gì?" Đông Phương Bất Bại không chịu nổi ánh mắt chằm chằm của Diệp Đông Hoàng, thêm vào bản thân đang chột dạ, cố ý làm ra vẻ không vui, phẫn nộ nói.

"Chỉ là cảm thấy huynh đệ ngươi lớn lên quá đẹp, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, ta không thích nam nhân, cho dù ngươi có đi theo ta mãi cũng vô dụng!" Diệp Đông Hoàng vẻ mặt nghiêm túc nói.

Muốn thu phục nữ nhân này, nhất định phải dùng chút thủ đoạn.

Đông Phương Bất Bại, có thực lực, có trí tuệ, có thủ đoạn, có vóc dáng, có mỹ mạo, nhưng cũng có một nhược điểm trí mạng!

Đó chính là nàng là một nữ nhân!

Một nữ nhân nội tâm cô độc tịch mịch!

Cho nên, trong nguyên tác nàng gặp Lệnh Hồ Xung xong trí thông minh liền giảm sút nghiêm trọng.

Cuối cùng lại phải trao trái tim cho nữ nhân khác, thành toàn cho

người khác thành đôi!

Bản thân lại chìm xác dưới đáy hồ Thiên Sơn lạnh lẽo, thật đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc!

Chương 18

"Yên tâm, ta cũng không thích nam nhân, tại hạ họ Đổng, Đổng Phương Bạch, chỉ là thấy công tử thiếu niên thiên tài, muốn kết giao một phen!" Đè nén cơn phẫn nộ trong lòng, Đông Phương Bất Bại chắp tay nói.

"Thì ra là vậy, ta thấy Đổng huynh vừa gặp đã như cố nhân, đi, chúng ta vào trong uống vài chén!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy bờ vai thơm ngát của Đông Phương Bất Bại, vẻ mặt nhiệt tình.

Thân thể Đông Phương Bất Bại run lên, lập tức căng cứng, sau đó cố nhịn thả lỏng, cười nói: "Đa tạ Diệp huynh mỹ ý!" "Hai vị công tử, mời đi lối này!" Lão bản rất có mắt nhìn tiến lên dẫn đường, nhìn Diệp Đông Hoàng ôm vai Đông Phương Bất Bại, bước chân đều có chút run rẩy, không khỏi mặc niệm cho Diệp Đông Hoàng.

Theo lão bản lên lầu, Đông Phương Bất Bại không để lại dấu vết đẩy tay Diệp Đông Hoàng ra, nàng không thích nam nhân chạm vào nàng!

Nếu là người khác, nàng đã sớm chặt đứt hai tay hắn rồi!

Đến một bao gian tinh xảo, lão bản rất nhanh đã chuẩn bị xong rượu ngon thức ăn ngon, hỏi hai người có cần cô nương không, sau đó đóng cửa lui ra ngoài!

"Diệp huynh quả là thiếu niên thiên tài, nay tu vi e rằng đương thế khó gặp địch thủ, không biết là môn hạ của vị cao nhân nào?" Đông Phương Bất Bại dùng sức mạnh của Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng không thể tra ra lai lịch của Diệp Đông Hoàng, trong lòng rất tò mò.

"Chỉ là có chút kỳ ngộ, tự mình tùy tiện luyện luyện!" Diệp Đông Hoàng khoát tay, khiêm tốn nói: "Không bằng Đổng huynh, lĩnh ngộ

Thiên Nhân Hợp Nhất, đã là Tiên Thiên chi cảnh rồi!" "Tùy tiện luyện luyện?" Đông Phương Bất Bại trong lòng co rút, nàng thời thiếu nữ vì thiên phú dị bẩm, được Độc Cô Cầu Bại thu làm đệ tử, từ đó lấy thân phận nam nhân gia nhập Nhật Nguyệt Thần Giáo, khổ luyện nhiều năm, cũng không đạt đến thực lực như Diệp Đông Hoàng hiện tại.

Mười năm trước nàng giải quyết Nhậm Ngã Hành, trở thành Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, đạt được Quỳ Hoa Bảo Điển, khổ tu gần mười năm, mới lĩnh ngộ Thiên Nhân Hợp Nhất, tấn thăng Tiên Thiên.

"Diệp huynh quá khiêm tốn rồi, với thiên phú của Diệp huynh e rằng không lâu nữa sẽ có thể tấn thăng Tiên Thiên, tại hạ xin chúc Diệp huynh Tiên Thiên hữu thành, vô địch thiên hạ!" "Vô địch thiên hạ?

Ta nghe nói Đông Phương Bất Bại của Nhật Nguyệt Thần Giáo, tu vi thâm bất khả trắc, không biết Đổng huynh so với y như thế nào?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt dừng trên mặt Đông Phương Bất Bại, nhìn đôi mắt đẹp của nàng, ý vị thâm trường nói.

"Đông Phương Bất Bại uy chấn thiên hạ, tại hạ làm sao có thể sánh bằng?" Đông Phương Bất Bại cười gượng gạo, trong lòng lại có cảm giác thân phận của mình bị nhìn thấu.

"Có rượu có thức ăn, đáng tiếc không có mỹ nhân!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, nâng chén cùng Đông Phương Bất Bại chạm một cái, cạn chén, thở dài nói.

"Tứ Thủy Niên Hoa có nhiều mỹ nhân như vậy, hay là gọi vài người vào?" Đông Phương Bất Bại nói.

"Dung chi tục phấn, không bằng không gặp!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, nhìn Đông Phương Bất Bại, cười nói: "Bọn họ còn không bằng Đổng huynh vạn nhất, nếu Đổng huynh là nữ nhân, khẳng định

khuynh thành tuyệt thế, phong hoa tuyệt đại!" "Diệp huynh nói đùa rồi!" Đông Phương Bất Bại khoát tay, trong lòng lại có chút mừng thầm không rõ nguyên nhân, thậm chí nảy sinh ý niệm muốn đổi lại nữ trang để phô diễn một phen trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Bất quá ý niệm này vừa mới nảy sinh, đã bị nàng dập tắt!

"Đổng huynh đã theo ta rất lâu rồi, hay là cùng múa kiếm một hồi, coi như bồi lễ được không?" Diệp Đông Hoàng nói.

"Được!" Đông Phương Bất Bại trong lòng vô số ý niệm chuyển qua, nói: "Nơi này quá chật hẹp, hay là chúng ta ra ngoài tìm một chỗ yên tĩnh, thế nào?" "Có thể!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, chỉ thấy thân ảnh Đông Phương Bất Bại chợt phiêu ra ngoài cửa sổ, quay đầu cười một tiếng, "Diệp huynh, đừng để bị mất dấu nhé!" "Muốn thử võ công của ta?

Vừa hay!" Diệp Đông Hoàng khóe môi nhếch lên, loại nữ nhân kiêu ngạo bá khí như Đông Phương Bất Bại này, chỉ có đánh đập nàng một trận tơi bời, đánh bại sự kiêu ngạo của nàng, sau đó thu phục nàng sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Thân ảnh khẽ động, Diệp Đông Hoàng uyển như một làn gió nhẹ, đuổi theo!

"Nhanh quá!" "Thiếu niên này rốt cuộc là ai?" Lão bản Tứ Thủy Niên Hoa và một số cao thủ Nhật Nguyệt Thần Giáo thấy Diệp Đông Hoàng đuổi theo Đông Phương Bất Bại, thầm kinh thán, khinh công đó thật sự quá mạnh mẽ, như chim hồng kinh động, uyển như rồng bơi!

Chẳng trách có thể cùng Giáo chủ của bọn họ uống rượu trò chuyện!! … Xoẹt xoẹt!

Đông Phương Bất Bại rời khỏi Tứ Thủy Niên Hoa, thân ảnh phi

dược, một bước đã bay xa mấy chục mét.

Một tay chắp sau lưng, một tay nắm quạt xếp, dáng người nhẹ nhàng phiêu dật, thoắt cái đã rời khỏi trấn nhỏ đến hoang dã.

Mũi chân nhẹ nhàng chấm vào ngọn cây, liền phi ra mấy chục mét, uyển như một con đại nhạn, tư thái ưu nhã mà xinh đẹp.

"Đổng huynh khinh công thật tốt!" Xung quanh Diệp Đông Hoàng từng đạo khí lưu vô hình bao bọc lấy thân thể hắn, đẩy hắn phi tốc tiến về phía trước, dưới chân dường như có một con chân long do thanh phong ngưng tụ đang chở hắn bay lượn giữa trời đất, uyển như cưỡi gió mà đi.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh dung hợp Thần Phong Quyết, lĩnh ngộ một tia phong chi thế, Diệp Đông Hoàng quả thực là tồn tại gian lận, so tốc độ, hắn có thể khiến cường giả cùng cảnh giới tuyệt vọng.

Đông Phương Bất Bại tuy tu vi mạnh hơn hắn một bậc, tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, tốc độ thiên hạ vô song, nhưng so với Diệp Đông Hoàng thì kém hơn không ít!

"Tiểu tử này sao lại nhanh như vậy?" Đông Phương Bất Bại trong lòng chấn kinh, không ngừng tăng tốc, nhưng nàng bi ai nhận ra rằng, bất kể nàng tăng tốc đến đâu, Diệp Đông Hoàng vẫn luôn không nhanh không chậm theo sát bên cạnh nàng, trông có vẻ ung dung tự tại, như thể rất nhẹ nhàng!

"Diệp huynh khinh công thật sự là thiên hạ vô song!" Đông Phương Bất Bại dừng lại trên ngọn cây bên hồ, kinh thán không ngớt.

Nàng tự nhận thiên phú trác tuyệt, đương thế khó gặp địch thủ, không ngờ còn có Diệp Đông Hoàng loại quái thai này!

"Đổng huynh quá khen rồi, không đáng nhắc tới!" Diệp Đông Hoàng khiêm tốn nói.

Khóe miệng Đông Phương Bất Bại co giật, có cảm giác muốn đánh người, cái này còn không đáng nhắc tới, vậy khinh công của nàng chẳng phải là không đáng nhìn sao?

"Nơi này phong cảnh tú lệ, thanh u nghi nhân, rất thích hợp múa kiếm, nhưng một mình múa kiếm quá mức vô vị, hay là Diệp huynh cùng múa?" Đông Phương Bất Bại "xoảng" một tiếng rút nhuyễn kiếm đeo ở eo ra, chân khí chấn động, nhuyễn kiếm lập tức căng thẳng, hàn quang lấp lánh, lạnh lẽo bức người!

"Cố sở nguyện dã bất cảm thỉnh nhĩ!" Diệp Đông Hoàng cười lớn một tiếng, trường kiếm xuất vỏ, kiếm khí sắc bén từ trong cơ thể tràn ra, khi ra ngoài hắn đã đoán Đông Phương Bất Bại muốn thử võ công của hắn, hắn cũng vừa hay muốn chấn nhiếp đối phương một phen!

Keng!

Nhuyễn kiếm rung động, uyển như độc xà, tấn tật hung mãnh, điêu ngoa độc ác, thẳng đến yết hầu Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng mũi chân nhẹ nhàng chấm, thân ảnh lùi lại, một chân đạp lên mặt hồ, gợn lên từng vòng sóng gợn.

Trường kiếm theo sát phía sau, Diệp Đông Hoàng một kiếm quét ngang, gợn lên một màn nước, cao đến mười trượng, cuốn về phía Đông Phương Bất Bại.

Xuy lạp!

Kiếm khí tung hoành, Đông Phương Bất Bại một kiếm chém tan màn nước, mà ngay khoảnh khắc màn nước chia đôi, một thanh trường kiếm đột ngột đâm ra, đâm về phía nàng, nhưng Đông Phương Bất Bại cũng đã sớm chuẩn bị, ung dung chống đỡ.

Keng keng keng keng!

Kiếm khí tung hoành, vạn tiễn kiếm khí kích xạ, vô số kiếm quang

uyển như khổng tước khai bình, tung hoành giao thác, ngươi tới ta lui, trên hồ dấy nổi sóng lớn!

Đông Phương Bất Bại tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, Quỳ Hoa giả, hướng dương mà sinh, tuy do thái giám sáng tạo, nhưng lại là võ học chí cương chí dương.

Nam tử tu luyện, nếu không tự cung, rất khó chịu đựng được luồng chân khí chí cương chí dương đó, cuối cùng sẽ bạo thể mà chết.

Đông Phương Bất Bại tuy là nữ tử, nhưng thể chất đặc thù, vì thế mới có thể tu thành Quỳ Hoa Bảo Điển, sau khi tấn thăng Tiên Thiên, lại càng từ cực dương lĩnh ngộ cực âm chi ý!

Dương cực là âm, âm cực là dương, âm dương hỗ chuyển, cương nhu tịnh tế, uy lực vô cùng.

Mỗi chiêu mỗi thức, có thể cương có thể nhu, có thể nhanh có thể chậm, thần quỷ mạc trắc.

Mà Diệp Đông Hoàng tuy chỉ là Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng Vạn Đạo Chân Khí bá đạo vô cùng, dung hợp Thần Phong Quyết và Hấp Tinh Đại Pháp, có thể tự do chuyển hóa, lại lĩnh ngộ một tia phong chi thế và một tia hấp tinh chi thế, chất lượng chân khí hoàn toàn không dưới Đông Phương Bất Bại cảnh giới Tiên Thiên.

Hơn nữa, Diệp Đông Hoàng sau khi tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, thiên phú ít nhất cũng tăng lên gấp trăm lần, các loại võ học dễ dàng nắm bắt, mỗi chiêu mỗi thức, hồn nhiên thiên thành!

Kiếm pháp tùy tâm, vô tích khả tầm, vô chiêu thắng hữu chiêu!

"Đại hà chi thủy thiên thượng lai!" Diệp Đông Hoàng chấp kiếm một trảm, phía sau mặt hồ hình thành một xoáy nước khổng lồ, nước hồ cuộn lên trời, hóa thành một con thủy long, dường như có tiếng rồng ngâm vang vọng trong thung lũng rừng cây, thủy long lao xuống!

“Quỳ Hoa Thần Chưởng!” Đông Phương Bất Bại một chưởng đánh ra, hóa thành một ấn chưởng vàng lớn chừng trượng, khí tức nóng bỏng như muốn đun sôi nước hồ, va chạm với thủy long!

Oanh long!

Thủy long vỡ nát, hóa thành cơn mưa như trút nước bắn xuống.

“Cuồng phong bạo vũ!” Diệp Đông Hoàng một kiếm vung lên, vô số giọt nước hóa thành từng thanh thủy kiếm bắn xuống, mỗi thanh đều có uy lực xuyên kim liệt thạch, vũ kiếm dày đặc như vậy, nếu không thể ngăn cản, trong chớp mắt sẽ bị xé nát!

Trong bụi cỏ ven hồ, một nam một nữ hai bóng người ẩn mình, nhìn Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại kịch chiến trên hồ, tràn đầy chấn hãi.

“Thật lợi hại!

Hắn chính là hung thủ giết cha ta sao?” Nữ tử khoảng mười bảy mười tám tuổi, thanh lệ tuyệt luân, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo mối hận khắc cốt, khẽ nói tựa như lầm bầm.

Nữ tử này tự nhiên chính là Thánh cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo hiện tại, con gái của cựu Giáo chủ Nhậm Ngã Hành, Nhậm Doanh Doanh.

Nam tử bên cạnh nàng tự nhiên là tâm phúc trung thành của Nhậm Ngã Hành, được xưng Thiên Vương Lão Tử Hướng Vấn Thiên.

Thân xác Nhậm Ngã Hành đã mất, Nhậm Doanh Doanh và Hướng Vấn Thiên trong Nhật Nguyệt Thần Giáo vẫn còn tâm phúc, đã tra ra Diệp Đông Hoàng, cũng tra ra hành tung của Diệp Đông Hoàng.

Dù sao, Diệp Đông Hoàng không hề che giấu, rất dễ tra ra!

Trước đó khi Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại rời khỏi

Tứ Thủy Niên Hoa, bọn họ đã phát hiện, âm thầm theo dõi!

Vốn dĩ bọn họ không thể theo kịp hai người Diệp Đông Hoàng, đã bị mất dấu, nhưng Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại chiến đấu ở đây gây động tĩnh quá lớn, lại hấp dẫn bọn họ đến!

"Trông có vẻ bọn họ không cùng phe, tốt nhất là lưỡng bại câu thương!" Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, từ thăm dò chuyển sang tử chiến.

Nhậm Doanh Doanh và Hướng Vấn Thiên ánh mắt kích động, trong lòng cầu nguyện, hai người này bất kỳ ai trong số họ, bọn họ cũng không phải đối thủ, nếu lưỡng bại câu thương, bọn họ liền có thể ngồi thu ngư ông đắc lợi, một lần tiêu diệt hai kẻ đại cừu nhân!

"Nhật xuất Đông Phương, duy ngã bất bại!" Đông Phương Bất Bại nổi giận, nàng không muốn thua một tiểu thí hài tuổi còn chưa bằng một nửa nàng, toàn thân chân khí cường đại tuôn ra, phía sau dường như một vầng mặt trời mọc lên, phần thiên chử hải, quang diệu tứ phương!

"Hiếu thắng tâm thật sự mạnh, nếu đã như vậy, thì để ngươi cảm thụ một chút cái gì gọi là cường đại!" Thấy Đông Phương Bất Bại ngay cả tuyệt chiêu cũng đã sử dụng, Diệp Đông Hoàng cũng không còn lưu thủ, hắn từ nhỏ tu luyện Thần Phong Quyết, bộ Thần Phong Thập Tam Kiếm là một trong những kiếm pháp tuyệt thế được hoàng thất Thiên Phong Quốc cất giữ!

"Thần Phong Trảm!" Trường kiếm giơ lên, Vạn Đạo Chân Khí trong cơ thể hóa thành chân khí thuộc tính phong, cơn bão mạnh mẽ tụ tập xung quanh, rồi lại ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một thanh kiếm khí khổng lồ trong suốt dài bốn mươi mét.

Xung quanh kiếm khí có bão phong bao quanh, như vô số phong nhận, theo Diệp Đông Hoàng một kiếm chém xuống, không khí xung

quanh lập tức bị hút cạn, không khí bị xé rách, phát ra âm thanh chói tai, kiếm khí còn chưa hạ xuống, nước hồ đã bị chia làm hai nửa!

Phía sau Đông Phương Bất Bại, mặt trời do Quỳ Hoa Chân Khí và Quỳ Hoa chi thế ngưng tụ đang từ từ mọc lên, và va chạm với kiếm khí bốn mươi mét đang hạ xuống.

Oanh long!

Không khí rung động kịch liệt, nước hồ nổi sóng cao mấy chục trượng, hùng dũng bành trướng.

Kiếm khí và mặt trời giằng co được một hơi thở, mặt trời "oanh" một tiếng vỡ nát, bị chém thành hai nửa.

Kiều khu Đông Phương Bất Bại chấn động, sắc mặt tái nhợt, ngay sau đó kiếm khí bốn mươi mét đã yếu đi một nửa lập tức chém vào ngực nàng, cả người như chịu trọng kích, thân ảnh như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

"Cơ hội tốt!" Hướng Vấn Thiên mắt sáng lên, thân ảnh như một con báo săn lập tức lướt ra, một kiếm đâm về phía lưng Đông Phương Bất Bại.

"Muốn chết!" Hổ chết uy vẫn còn đó, Đông Phương Bất Bại giận quát, cố nhịn chân khí hỗn loạn trong cơ thể ở giữa không trung cưỡng chế xoay người, tránh được một kiếm tất sát, một chưởng đánh về phía Hướng Vấn Thiên.

Chương 19

Oanh!

Hướng Vấn Thiên thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, tay trái một chưởng đánh ra, "oanh" một tiếng va chạm, hai người thân thể đồng thời chấn động, bay ngược ra ngoài.

Phụt!

Đông Phương Bất Bại bị Thần Phong Trảm của Diệp Đông Hoàng trọng thương, còn chưa kịp thở dốc, lại bị Hướng Vấn Thiên đánh lén, chân khí trong cơ thể loạn xạ, ngũ tạng lục phủ dời vị trí, không còn sức lực dù chỉ một chút, rơi thẳng xuống hồ! … "Ha ha, Đông Phương Bất Bại, không nghĩ tới đi, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Hướng Vấn Thiên thổ ra một ngụm máu tươi, nhưng trong mắt tràn đầy hưng phấn, thông qua đòn đánh vừa rồi, hắn biết Đông Phương Bất Bại đã dầu cạn đèn tắt, không còn sức phản kháng!

Còn về Diệp Đông Hoàng, sau khi đánh bại Đông Phương Bất Bại, còn lại được mấy phần công lực?

"Hướng Vấn Thiên!" Đông Phương Bất Bại cắn răng nghiến lợi, trong lòng phẫn hận, không ngờ nàng lại thất bại như vậy!

Đều tại nàng vừa rồi hiếu thắng quá mức, toàn bộ tâm thần đều đặt vào việc đánh bại Diệp Đông Hoàng, không chú ý tới Hướng Vấn Thiên nấp trong bóng tối!

Đối với Diệp Đông Hoàng, nàng cũng không có hận ý gì, đường đường chính chính luận võ, kỹ bất bằng nhân, không thể trách ai khác, nàng thua đắc!

Chỉ hận mình quá sơ ý, mới để kẻ tiểu nhân đánh lén được thể!

Bốp!

Đột nhiên, Đông Phương Bất Bại va vào một vòng ôm ấm áp hữu lực, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra Diệp Đông Hoàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng nàng, ôm nàng lên, mũi chân khẽ chạm mặt hồ, lăng không bay lên!

"Muốn trốn?

Mơ mộng hão huyền!" Hướng Vấn Thiên tung người nhảy vọt, một kiếm chém xuống Diệp Đông Hoàng.

Hắn biết khinh công của Diệp Đông Hoàng rất giỏi, lơ là một chút, đối phương có thể sẽ trốn thoát.

Một khi Đông Phương Bất Bại và Diệp Đông Hoàng trốn thoát, khôi phục tu vi, hắn và Nhậm Doanh Doanh sẽ chết chắc!

"Trốn?" Nhìn Hướng Vấn Thiên nóng lòng vung kiếm chém tới, Diệp Đông Hoàng trong mắt hiện lên một tia trêu tức, ta lúc nào đã muốn trốn?

"Hướng thúc thúc cẩn thận!" Bên bờ hồ, nhìn thấy thần sắc trêu tức của Diệp Đông Hoàng, Nhậm Doanh Doanh bản năng cảm thấy không ổn, lớn tiếng nhắc nhở, đồng thời rút roi dài bên hông ra, một roi quật về phía Diệp Đông Hoàng!

Bốp bốp!

Ôm Đông Phương Bất Bại, Diệp Đông Hoàng lăng không đá hai cước, nhanh như chớp điện, lực lớn thế trầm, một cước đá vào ngực Hướng Vấn Thiên, một cước đá vào roi dài.

Âm thanh trầm đục như đánh trống vang lên, Hướng Vấn Thiên bay ngược ra ngoài, ngã mạnh xuống trước mặt Nhậm Doanh Doanh, cảm giác toàn thân xương cốt đều vỡ vụn, một ngụm máu tươi phun ra, kinh hãi đến cực độ!

Từ một cước của Diệp Đông Hoàng, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng kinh khủng khó có thể chống cự!

Mạnh!

Thật sự quá cường hãn!

Hắn hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào!

Cùng lúc đó, roi dài bị Diệp Đông Hoàng một cước đá bay ngược trở lại, gió rít gào, không khí bị xé rách mang theo tiếng nổ chói tai mà quật mạnh vào người Nhậm Doanh Doanh.

Bốp!

Một vết roi hiện lên, Nhậm Doanh Doanh bị chính roi của mình quật bay, ánh mắt kinh hoàng.

Đối phương tùy ý một cước đá roi trở lại, nàng lại không thể tránh khỏi, sức mạnh này thật sự quá khủng bố, căn bản không phải nàng có thể chống đỡ!

Bọn họ đều phán đoán sai lầm, không ngờ Diệp Đông Hoàng sau khi đánh bại Đông Phương Bất Bại lại còn có sức mạnh cường đại như vậy!

Thật là thất sách!

Xùy!

Diệp Đông Hoàng ôm Đông Phương Bất Bại như đại bàng lướt qua mặt hồ, nhẹ nhàng đáp xuống.

Tất cả những điều này, nói thì dài, kỳ thực từ khi Đông Phương Bất Bại thất bại, rồi bị Hướng Vấn Thiên đánh lén, đến khi Diệp Đông Hoàng hai cước đánh bại Hướng Vấn Thiên và Nhậm Doanh Doanh, bất quá chỉ trong hai hơi thở!

"Hô!" Đông Phương Bất Bại thở phào một hơi dài, vừa rồi nàng

còn tưởng mình sẽ chết!

Không ngờ tuyệt xử phùng sinh!

Bất quá, hiện tại cũng chỉ tạm thời bảo toàn tính mạng, cuối cùng có sống được hay không còn phải xem Diệp Đông Hoàng!

Nàng và Diệp Đông Hoàng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, hẳn là không thù không oán, nhưng cũng không có giao tình!

Hơn nữa nàng còn là giáo chủ Ma giáo, nếu Diệp Đông Hoàng muốn giết nàng để dương danh giang hồ, nàng cũng sẽ chết!

"Ơ?" Đột nhiên, Đông Phương Bất Bại cảm thấy tay Diệp Đông Hoàng đang ôm nàng vừa hay đặt ở trước ngực nàng, má đào không khỏi ửng hồng, khẽ vặn vẹo cơ thể, muốn tránh tay Diệp Đông Hoàng.

"Ồ?

Không ngờ Đông Phương giáo chủ danh trấn giang hồ lại là một nữ nhân?" Cảm nhận động tác nhỏ của Đông Phương Bất Bại, Diệp Đông Hoàng ác ý nắm nhẹ một cái, cúi đầu nhìn đôi mắt đẹp giận dữ đến cực độ của Đông Phương Bất Bại, vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Đồ háo sắc!" Đông Phương Bất Bại giơ tay tát tới một bạt tai.

Nàng khi nào từng bị người khác khi dễ như thế, thật là đáng ghét!

Bốp!

Diệp Đông Hoàng nắm lấy tay nàng, ánh mắt lạnh đi, nói: "Đừng lộn xộn, nếu không ta có thể không dám bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì hoặc ném ngươi cho bọn họ?" Vừa nói, khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên một nụ cười tà mị, đồng thời liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh đang chật vật bò dậy từ mặt đất!

Đùng!

Lập tức, thân thể mềm mại của Đông Phương Bất Bại cứng đờ, cam chịu bàn tay ma quỷ của Diệp Đông Hoàng nhưng không dám động đậy.

Với võ công của Diệp Đông Hoàng, uy hiếp khẳng định vô dụng!

Nếu chọc giận Diệp Đông Hoàng, đối phương cưỡng bức nàng hoặc ném nàng cho người khác, vậy thì thảm rồi!

Thân là cá thịt mặc người xẻo, ta đành nhẫn nhịn!

Nhẫn không được, ta lại đành nhẫn nhịn!

"Công tử thần công cái thế, khiến người ta khâm phục, vừa rồi tình thế cấp bách, lầm tưởng công tử và Đông Phương Bất Bại là một phe, đã đắc tội công tử, xin công tử thứ tội!" Nhậm Doanh Doanh bước tới cúi người thi lễ, vẻ mặt thành khẩn, một bộ dáng mặc người đánh mắng, không oán không hối, khiến người ta không thể nổi giận.

"Doanh Doanh, diễn xuất của ngươi càng ngày càng lô hỏa thuần thanh rồi, hắn giết cha ngươi, ngươi không muốn báo thù sao?" Đông Phương Bất Bại cười khẩy, còn muốn giả vờ không quen biết, hòng lừa gạt qua loa, lừa ai chứ!

"Đông Phương Bất Bại, ngươi mưu đoạt chức giáo chủ, lại sát hại cha ta, còn muốn đổ oan cho vị công tử này, không phải ngươi muốn vị công tử này cứu mạng ngươi sao?" Nhậm Doanh Doanh sắc mặt không đổi, giận dữ chỉ vào Đông Phương Bất Bại, cầu xin nói: "Vị công tử này, chỉ cần người để tiểu nữ tử tự tay báo thù, giết Đông Phương Bất Bại vì cha ta, tiểu nữ tử nguyện ý làm trâu làm ngựa phục thị công tử, giúp công tử đăng lên chức Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, với thực lực của công tử, sau này nhất định có thể thống nhất giang hồ, thành tựu bá nghiệp thiên cổ!" Hướng Vấn Thiên nằm trên đất, nghe lời Nhậm Doanh Doanh nói, trong lòng vừa mừng vừa hổ thẹn.

Mừng là Nhậm Doanh Doanh đã trưởng thành, phần trí tuệ, thủ đoạn này, ngay cả hắn cũng tự thẹn không bằng!

Hổ thẹn là thực lực của hắn quá yếu, nếu không Nhậm Doanh Doanh đâu cần phải quỳ gối hiến mị, giả ý đầu hàng Diệp Đông Hoàng kẻ thù giết cha, dùng thủ đoạn này để bảo toàn tính mạng?

"Doanh Doanh, xem ra những năm này thủ đoạn của ngươi dần trưởng thành rồi a!" Trong mắt Đông Phương Bất Bại mang theo một tia tán thưởng, đứng từ góc độ của Diệp Đông Hoàng, đối mặt với điều kiện của Nhậm Doanh Doanh, thật sự rất khó không động lòng.

Chỉ cần giết nàng, với tu vi của Diệp Đông Hoàng, lợi dụng địa vị Thánh cô của Nhậm Doanh Doanh, hoàn toàn có thể ngồi lên chức Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, hơn nữa Nhậm Doanh Doanh còn dùng cả mỹ nhân kế!

Thu phục Nhậm Doanh Doanh, ngồi lên chức giáo chủ, có thể nói là danh lợi song thu.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng đã giết Nhậm Ngã Hành, khẳng định sẽ không tín nhiệm đối phương, cuối cùng mười phần tám chín sẽ trảm thảo trừ căn.

Mà những điều này, Nhậm Doanh Doanh tự nhiên đều biết!

Diệp Đông Hoàng cũng biết nàng biết!

Nàng cũng biết Diệp Đông Hoàng biết nàng biết!

Nhưng nàng muốn là tạm thời bảo toàn tính mạng, chuyện về sau, ai mà nói trước được!

Biết đâu Diệp Đông Hoàng còn chưa kịp làm gì nàng, nàng đã tìm được cơ hội làm thịt Diệp Đông Hoàng thì sao?

Đây là dương mưu trắng trợn, chỉ xem Diệp Đông Hoàng lựa chọn

thế nào!

Hơn nữa, dương mưu này rất có lợi cho Diệp Đông Hoàng, vì võ công Diệp Đông Hoàng vượt xa Nhậm Doanh Doanh và Hướng Vấn Thiên.

Mười phần tám chín Diệp Đông Hoàng sẽ thu phục Nhậm Doanh Doanh, nắm quyền Nhật Nguyệt Thần Giáo, Nhậm Doanh Doanh cũng không có cơ hội đối phó Diệp Đông Hoàng.

Nghĩ đến đây, Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, tất cả mọi người tại đây bao gồm cả sinh tử của nàng đều nằm trong một niệm của Diệp Đông Hoàng!

"Ngươi rất khá!" Diệp Đông Hoàng ôm Đông Phương Bất Bại đi đến trước mặt Nhậm Doanh Doanh, đưa tay nâng cằm trắng nõn tinh xảo của Nhậm Doanh Doanh, tán thưởng nói.

Đông Phương Bất Bại hai tay ôm cổ Diệp Đông Hoàng, trong lòng khẽ thở dài, xem ra nàng sắp chết rồi!

Đối với kết quả này, nàng không hề bất ngờ, thật sự là điều kiện của Nhậm Doanh Doanh quá động lòng người, rất khó khiến người ta từ chối.

Bên cạnh, Hướng Vấn Thiên nắm chặt tay, trong mắt đầy khuất nhục.

Nhậm Doanh Doanh trong lòng cũng khuất nhục, nhưng trên mặt lại nở nụ cười rạng rỡ, đẹp đến mức thu vào lòng!

Nàng đã cược đúng, tạm thời bảo toàn tính mạng rồi!

"Ngươi rất thông minh, điều kiện của ngươi cũng rất hấp dẫn, ta cũng có tự tin khống chế ngươi, khiến ngươi không thể gây ra sóng gió gì…" Diệp Đông Hoàng thu tay lại, ôm Đông Phương Bất Bại.

Nụ cười lam sắc của Nhậm Doanh Doanh càng thêm đậm, nàng biết Diệp Đông Hoàng sẽ không tin tưởng nàng, nhưng nàng muốn chỉ là tạm thời sống sót, sau này tìm cơ hội, không cần Diệp Đông Hoàng tín nhiệm.

"Nhưng mà…" Đột nhiên, ngữ khí Diệp Đông Hoàng chuyển đổi, trong lòng Nhậm Doanh Doanh lập tức dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

Chương 20

Quả nhiên, Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói: "Ta giết Nhậm Ngã Hành, ngươi rốt cuộc không thể trung thành với ta, so với ngươi, ta càng thích nàng!

Nàng đẹp hơn ngươi, mạnh hơn ngươi, thủ đoạn cũng cao hơn ngươi!" Diệp Đông Hoàng nhìn Đông Phương Bất Bại, giọng nói không lớn, nhưng tràn đầy tán thưởng không chút tiếc rẻ.

Khiến trái tim vốn trống rỗng tình cảm của Đông Phương Bất Bại đập mạnh dị thường, nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại nói như vậy!

Đây là lần đầu tiên nàng nghe người khác nói nàng đẹp, nói nàng mạnh, nói nàng có thủ đoạn!

Hơn nữa người này lại là nam nhân đã đánh bại nàng!

Một người đẹp trai đến mức tuyệt diễm nhân gian, một người tuổi tác nhỏ hơn nàng, thiên phú lại còn lợi hại hơn nàng, thật là yêu nghiệt!

Cùng một lời bình phẩm, cảm giác mà những người khác nhau mang lại là hoàn toàn khác biệt!

Giống như một kẻ ăn mày bình luận thơ của một thư sinh hay, thư sinh có thể sẽ cảm thấy đó là vũ nhục, nhưng một văn thánh dùng lời lẽ tương tự để bình phẩm, thư sinh khẳng định sẽ vui mừng như điên, có thể hưng phấn cả đời!

Mà Diệp Đông Hoàng hiển nhiên chính là vế sau!

"Công tử, Đông Phương Bất Bại lòng dạ cực sâu, thủ đoạn độc ác, võ công lại rất mạnh, không dễ khống chế, dùng ta còn bảo hiểm

hơn dùng nàng, công tử hãy suy nghĩ lại?" Nhậm Doanh Doanh hàm tình mạch mạch nhìn Diệp Đông Hoàng, giọng nói như khóc như tố, động lòng người, khiến người ta rất khó từ chối.

Không thể không nói, nàng rất biết lợi dụng ưu thế của mình là nữ nhân, hơn nữa lúc này vẫn chưa từ bỏ.

"Không cần suy nghĩ!" Diệp Đông Hoàng có tự tin vào bản thân, điều hắn cần chính là những nữ nhân lợi hại giúp hắn tranh bá thiên hạ, Đông Phương Bất Bại hiển nhiên càng thích hợp.

Xùy!

Ngay khi hắn vừa dứt lời, một con dao găm đột ngột đâm về phía tim hắn, người ra tay dĩ nhiên là Nhậm Doanh Doanh!

Biết được lựa chọn của Diệp Đông Hoàng, nàng không chút do dự ra tay, đánh cuộc một phen cuối cùng… Đoàng!

Dao găm sắc bén rơi vào trước ngực Diệp Đông Hoàng, chỉ cách một tấc, nhưng một tấc này chính là một trời một vực, dù nàng có dùng sức thế nào cũng không thể đâm xuống!

"Ta cho các ngươi một chút thể diện, hãy tự mình kết liễu đi!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh và Hướng Vấn Thiên một cái, ra lệnh.

"Tiểu thư, mau trốn!" Hướng Vấn Thiên đột nhiên nhào tới, chết chặt ôm lấy hai chân Diệp Đông Hoàng.

Lúc này, cũng chỉ có cách này, mới có thể tăng thêm một tia sinh cơ cho Nhậm Doanh Doanh!

"Hướng thúc thúc!" Nhậm Doanh Doanh thống khổ kêu lên, nhưng động tác dưới chân lại không chậm, nhanh chóng lùi lại.

Nàng biết với thực lực của Diệp Đông Hoàng, nàng ở lại chắc

chắn sẽ chết, còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt, chỉ có sống mới có thể báo thù cho Hướng Vấn Thiên và cha nàng!

"Trước mặt ta mà còn muốn trốn?" Diệp Đông Hoàng khẽ búng tay, một chiếc lá dưới sự gia trì của thế gió tựa như lưỡi đao sắc bén, bắn ra.

Không khí bị xé rách, xuyên vào gáy Nhậm Doanh Doanh, mang theo một vệt máu tươi.

Phụt!

Thân thể Nhậm Doanh Doanh cứng đờ, do quán tính lao về phía trước vài mét, cuối cùng ngã vật xuống đất, co giật vài cái, tắt thở bỏ mình!

"Tiểu thư!" Hướng Vấn Thiên gầm lên giận dữ.

Không đợi hắn có động tác gì, Diệp Đông Hoàng một cước đá ra, chấn nát tâm mạch của hắn, hắn va vào một đại thụ, không còn hơi thở!

"Ngươi thật sự là ra tay tàn nhẫn với mỹ nhân, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc a!" Thấy Nhậm Doanh Doanh bị Diệp Đông Hoàng không chút do dự giết chết, Đông Phương Bất Bại cảm thán nói.

Dù sao Nhậm Doanh Doanh cũng là người nàng nhìn lớn lên, vẫn có một chút tình cảm.

"Khi nào Ma giáo giáo chủ cũng biết thương hương tiếc ngọc rồi?" Diệp Đông Hoàng ôm Đông Phương Bất Bại rời đi, trêu chọc nói.

"Chỉ là có chút đáng tiếc, mỹ nhân nhỏ xinh đẹp như vậy, ngươi không cần hưởng dụng một phen đã giết, không thấy tiếc sao?" Đôi mắt đẹp của Đông Phương Bất Bại đầy hứng thú nhìn khuôn mặt

tuấn mỹ cương nghị của Diệp Đông Hoàng, càng nhìn càng thấy đẹp trai mà thần bí, phảng phất có một ma lực, hấp dẫn nàng muốn khám phá.

"Ngươi thật là hư!" "Ta là yêu nữ Ma giáo, không hư mới là không bình thường, không đúng sao?" "Đúng!

Bất quá có ngươi đại mỹ nữ ở đây, cần nàng làm gì?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng cháy bỏng nhìn khuôn mặt tươi cười của Đông Phương Bất Bại, ý vị thâm trường nói.

"Ngươi muốn làm gì?" Đông Phương Bất Bại hơi thiếu tự tin, chất vấn nói.

"Ngươi nói ta muốn làm gì?" "Ngươi dám!" "Ngươi nói ta dám không?" Tỷ Thủy Niên Hoa, Quý Tân Gian.

Đây là căn phòng tốt nhất của toàn bộ Tỷ Thủy Niên Hoa, lần này thân phận của Đông Phương Bất Bại đã bại lộ trước mặt Diệp Đông Hoàng, cho nên người của Tỷ Thủy Niên Hoa tự nhiên sắp xếp cho Đông Phương Bất Bại căn phòng khách tốt nhất.

Căn phòng lụa mỏng bay lượn, tinh xảo xa hoa, màn đỏ lớn, giường gỗ nam mộc, đều thể hiện sự tôn quý xa hoa.

"A!

Đau, nhẹ chút đi!" "Nhịn một chút, lát nữa sẽ không đau nữa!" Diệp Đông Hoàng cầm thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi, trên ngực Đông Phương Bất Bại, một vết kiếm dài nửa thước gần như xuyên ngang cả người, chính là do kiếm khí của hắn chém ra trước đó!

"Ta chém ngươi một kiếm thử xem?" Đông Phương Bất Bại khẽ bĩu môi, răng nanh cắn chặt đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp rơi trên khuôn mặt nghiêm túc của Diệp Đông Hoàng, trái tim đập như nai con, nhìn mãi nhìn mãi, không khỏi si mê, hồn vía lên mây.

Người ta nói đàn ông nghiêm túc làm việc là quyến rũ nhất, lúc này Diệp Đông Hoàng bôi thuốc cho nàng, cẩn thận từng li từng tí, ánh mắt bình tĩnh mà trong suốt, cũng không hề lộ ra vẻ dâm tà hay nóng bỏng vì phong quang tuyệt đẹp lộ ra của nàng!

Tràn đầy mị lực!

"Tên hỗn đản này!

Đánh ta bị thương rồi còn giả vờ bôi thuốc cho ta!" "Rõ ràng có thể tìm người khác làm thay, cố tình tự mình động thủ, chính là muốn chiếm tiện nghi của ta, bất quá tại sao ta lại không hề phản cảm…" "Tên gia hỏa này rốt cuộc là ai, không phải người Ma giáo, cũng không phải người chính phái, phảng phất như từ trên trời rơi xuống, thần bí, cường đại, lại còn rất đẹp trai…" Thấy ánh mắt của Đông Phương Bất Bại, trong lòng Diệp Đông Hoàng dâng lên một tia cảm giác thành tựu!

Đạo dụng binh, công thành vi hạ, công tâm vi thượng!

Hắn tốn công sức lớn như vậy không phải là vì muốn chinh phục nữ nhân này để nàng vì hắn mà dùng sao, nay xem ra đã thành công phần lớn rồi!

"Xong rồi!" Diệp Đông Hoàng kéo quần áo che cho Đông Phương Bất Bại, che đi cảnh đẹp hùng vĩ động lòng người như đỉnh Châu Mục Lãng Mã trên cao nguyên tuyết vực.

Đông Phương Bất Bại hoàn hồn, trong lòng đột nhiên có một sự mất mát không tên.

"Ngươi muốn làm gì?" Đột nhiên, thấy Diệp Đông Hoàng ngồi lên giường, Đông Phương Bất Bại hai tay ôm ngực, ánh mắt cảnh giác.

"Ngươi nói làm gì?" Diệp Đông Hoàng ghé sát vào nàng, ám muội nói.

“Ta nói cho ngươi biết nơi này đều là người của ta, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng…” “Bọn họ có thể đối phó ta sao?” Diệp Đông Hoàng trực tiếp cắt lời nàng, bá đạo mà tự tin.

Đông Phương Bất Bại im lặng.

Với thực lực của Diệp Đông Hoàng, đừng nói đến thực lực của cứ điểm này, ngay cả toàn bộ cao thủ Nhật Nguyệt Thần Giáo dốc toàn lực ra, e rằng cũng không thể làm gì Diệp Đông Hoàng.

Chẳng lẽ hắn thật sự muốn thừa nước đục thả câu?

Ta đã nhìn lầm hắn rồi sao?

Oanh!

Ngay khi Đông Phương Bất Bại đang suy nghĩ miên man, Diệp Đông Hoàng đã đỡ nàng dậy, ngồi sau lưng nàng, hai tay đặt vào lưng nàng, chân khí cường hãn dũng mãnh tràn vào cơ thể nàng!

Đông Phương Bất Bại khóe miệng khẽ mỉm cười, lộ ra một chút ngọt ngào, lập tức thu liễm tâm thần, bắt đầu vận công chữa thương.

Có Diệp Đông Hoàng giúp nàng điều hòa và trấn áp chân khí vốn hỗn loạn trong cơ thể, vết thương của nàng hồi phục rất nhanh!

Nửa khắc sau.

Phụt!

Đông Phương Bất Bại phun ra một ngụm ứ huyết, chân khí trong cơ thể đã thông suốt, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày nữa là có thể khỏi hẳn.

Rầm!

Lúc này, Diệp Đông Hoàng ngã quỵ trên lưng nàng, Đông Phương Bất Bại vội vàng xoay người, nhìn Diệp Đông Hoàng đang hôn mê, kiểm tra một lượt, thấy hắn chỉ là tiêu hao quá độ, mới yên lòng.

Đặt Diệp Đông Hoàng nằm thẳng, đầu tựa vào lòng nàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị mà hơi non nớt của Diệp Đông Hoàng, trong mắt đầy ý cười.

"Tiểu gia hỏa, ngươi không sợ ta giết ngươi sao?" Đông Phương Bất Bại khẽ vuốt ve khuôn mặt Diệp Đông Hoàng, trong lòng có một sự rung động không tên.

Trong giang hồ, nàng là đại ma đầu giết người không chớp mắt, và Diệp Đông Hoàng cũng chỉ mới quen hôm nay mà thôi, Diệp Đông Hoàng lại dám vì nàng mà hao hết chân khí, thật là quá ngốc!

Đương nhiên, nàng kỳ thực cũng không phải không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng có khả năng là giả vờ, chính là để thử nàng!

Nhưng Diệp Đông Hoàng trước đó đã chiến đấu với nàng, lại đánh bại Hướng Vấn Thiên, nay lại chữa thương cho nàng, cho dù là cường giả Tiên Thiên, chân khí cũng khẳng định đã hao hết.

Cho nên, nàng không hề nghi ngờ!

Nào ngờ Diệp Đông Hoàng quả thật là giả vờ!

Kiếp trước là sát thủ, cẩn thận tỉ mỉ đã sớm thành bản năng, làm sao có thể vì cứu Đông Phương Bất Bại mà tự đặt mình vào hiểm cảnh?

Hắn tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, chân khí hùng hậu cường hãn siêu vượt tưởng tượng.

Cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của Đông Phương Bất Bại, trong lòng Diệp Đông Hoàng lộ ra ý cười, thành công rồi!

Cốc cốc!

"Ai?" Tiếng gõ cửa vang lên, Đông Phương Bất Bại, nhu tình trong mắt hóa thành một tia sắc bén, không vui nói.

“Giáo chủ, Khúc Dương trưởng lão cầu kiến!” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói cung kính mang theo vẻ hoảng sợ.

“Cho hắn chờ!” Ra lệnh xong, đôi mắt đẹp rơi trên khuôn mặt Diệp Đông Hoàng, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, cứ như vậy yên lặng nhìn, khuôn mặt tươi cười lộ ra một tia ý cười, không biết đang suy nghĩ gì.

Mà ở một bên khác, Dương Gia Hạng lão trạch, trong Lâm Gia lão trạch đã hoang phế, một giọng nói như si như cuồng vang lên, giống như quỷ mị, dưới ánh trăng mờ nhạt, lão trạch hoang phế càng thêm khủng bố âm u!

Chương 21

"Tịch Tà Kiếm Phổ!

Không ngờ Tịch Tà Kiếm Phổ lại ở nơi này!" "Đây chính là bảy mươi hai đường Tịch Tà kiếm pháp năm xưa Lâm Viễn Đồ uy chấn giang hồ đánh khắp thiên hạ vô địch thủ sao?

Quả nhiên tinh diệu tuyệt luân, diệu bất khả ngôn!" Nhạc Bất Quần ôm lấy tấm cà sa ghi chép Tịch Tà kiếm pháp, nhìn say sưa, còn về lời mở đầu công pháp là "Muốn luyện công này, trước tiên phải tự cung", hắn cũng không quan tâm nữa.

Hắn còn giết cả vợ mình là Ninh Trung Tắc, huống chi là tự cung?

"Thật là trời không tuyệt ta Nhạc Bất Quần, Hoa Sơn các đời tiên tổ bảo hộ, ta Nhạc Bất Quần nhất định sẽ chấn hưng Hoa Sơn, trở thành đệ nhất đại phái võ lâm giang hồ, thống nhất giang hồ!" Nhạc Bất Quần ánh mắt hưng phấn, nay có Hấp Tinh Đại Pháp, lại có được Tịch Tà Kiếm Pháp, có thể nói như hổ thêm cánh.

Kinh nghiệm của hắn nói ra cũng thật ngẫu nhiên, sau khi rơi xuống vách núi tuy không có đãi ngộ của "nhân vật chính" mà có được thần công, nhưng cũng không chết.

Sau đó từ vách núi trở lên, biết được danh tiếng của hắn đã thối nát, trở thành chuột chạy qua đường, ai ai cũng hô đánh, hắn cũng vì thế mà trốn đông trốn tây.

Tối nay vừa hay đến Lâm Gia lão trạch hoang phế này, vô tình có được Tịch Tà Kiếm Phổ!

Từ xưa đến nay, thành vương bại khấu, chỉ cần hắn võ công thiên hạ đệ nhất, thống nhất giang hồ, đến lúc đó ai còn dám nói chuyện

hắn giết vợ?

"Diệp Đông Hoàng, ngươi chờ đó cho ta!" Nhạc Bất Quần trong lòng hung ác, hắn nay thân bại danh liệt đều là do Diệp Đông Hoàng ban cho.

Bảo kiếm xuất khỏi vỏ, kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn ra!

"A!" Tiếng kêu thê lương vang vọng trong hoang trạch, như lệ quỷ gào thét, ngay cả người nghe được âm thanh cũng không dám tiến vào, tránh xa.

Lúc này Nhạc Bất Quần sắc mặt tái nhợt, những giọt mồ hôi lớn lăn xuống!

Khoảnh khắc này, hắn đã mất đi thứ quan trọng nhất của một nam nhân, nhưng ánh mắt hắn lại càng thêm hưng phấn, hai tay nắm chặt Tịch Tà Kiếm Pháp!

"Thiên hạ đệ nhất, thống nhất giang hồ!" Hấp Tinh Đại Pháp trọng hiện giang hồ, Diệp Đông Hoàng hoành không xuất thế, Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần sát thê thí nữ, giang hồ phong khởi vân dũng.

Mặc dù Nhạc Bất Quần đoạt được Hấp Tinh Đại Pháp rồi ẩn mình, nhưng trong giang hồ vẫn có Hấp Tinh Đại Pháp lưu truyền, bởi vì Hấp Tinh Đại Pháp được ghi chép không chỉ một bản.

Tả Lãnh Thiền của phái Tung Sơn cũng âm thầm đoạt được một bản, vốn dĩ hắn muốn tìm Diệp Đông Hoàng báo thù, nhưng nhận được tin ba người Phí Bân, Lục Bách, Đinh Miễn bị một kiếm phong hầu, hơn nữa bọn họ từ ba hướng bỏ chạy đều không thoát được, trong lòng không có nắm chắc, tạm thời đè nén xúc động báo thù, trở về Tung Sơn bế quan tu luyện.

Đồng thời hắn cũng đẩy nhanh tiến trình mưu đồ hợp nhất Ngũ

Nhạc Kiếm Phái, nay không còn Nhạc Bất Quần, Ngũ Nhạc hợp nhất có thể nói là dễ dàng hơn rất nhiều!

Còn về những người không muốn hợp nhất, vậy thì chỉ có cách âm thầm trừ bỏ!

Ngày thứ hai, Tỷ Thủy Niên Hoa, Quý Tân Khách Phòng.

Diệp Đông Hoàng cảm thấy mũi hơi ngứa, mở mắt ra, đập vào mắt là một đôi mắt sáng ngời động lòng người cùng một khuôn mặt tinh xảo khuynh quốc khuynh thành, hoàn mỹ không tì vết, vũ mị đa tình.

Ba ngàn sợi tóc đen rủ xuống, bàn tay trắng nõn mềm mại nắm lấy một lọn tóc, dùng ngọn tóc khẽ cù vào mũi Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp mang theo một tia giảo hoạt, nhìn chằm chằm khuôn mặt Diệp Đông Hoàng, phảng phất như đang nhìn một bảo vật hiếm có.

Diệp Đông Hoàng trong mắt lóe lên một tia kinh diễm, trở lại nữ trang, Đông Phương Bất Bại phong tình vạn chủng quả thật rất đẹp, vẻ đẹp diễm lệ mang theo một cỗ bá khí như nữ vương.

Đông Phương Bất Bại hôm qua ôm hắn cho đến rạng sáng mới đặt hắn xuống, sau đó đi nằm nghiêng sang một bên, thay lại nữ trang rồi đến trước mặt hắn, những điều này hắn đều biết rõ!

Có Đông Phương Bất Bại bên cạnh, hắn tự nhiên không thể không chút đề phòng mà thật sự ngủ say.

Cho nên thấy Đông Phương Bất Bại lúc này, cũng không kinh ngạc, đưa tay ôm lấy eo nàng, dùng sức một cái, Đông Phương Bất Bại liền ngã vào lòng hắn, lật người cúi xuống nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của nàng, ánh mắt nóng bỏng.

"Hừ, vừa mới tỉnh dậy đã muốn vô lễ với người ta sao?" Đông Phương Bất Bại hai tay chống lên người Diệp Đông Hoàng, hơi thở

như lan, đôi mắt đẹp u oán, giọng nói vũ mị mà phong tình, có thể nói thật sự là một yêu tinh!

"Ai bảo ngươi đẹp như vậy?" Diệp Đông Hoàng khẽ vuốt ve khuôn mặt mịn màng trắng nõn, cười rạng rỡ.

Kiếp trước hắn tuy chưa từng yêu đương, tính cách cũng lạnh nhạt, nhưng nếu hắn thật sự đi tán tỉnh các tiểu cô nương, có thể nói tuyệt đối là nhân vật tông sư cấp.

Bất luận là diễn xuất hay khả năng nắm bắt lòng người, hắn đều ở đỉnh phong!

Đương nhiên, những gì hắn nói bây giờ cũng không phải giả dối, Đông Phương Bất Bại thật sự rất đẹp!

"Ngươi thích ta hay thích Nhật Nguyệt Thần Giáo?" Đột nhiên, tay Đông Phương Bất Bại chống trên ngực Diệp Đông Hoàng buông ra, ôm lấy khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị của hắn, ánh mắt cháy bỏng nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Mười cái Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng không sánh bằng một ngươi!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng không hề dao động, cũng nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Đông Phương Bất Bại, hắn không hề lừa nàng!

Nếu chỉ muốn Nhật Nguyệt Thần Giáo, hắn căn bản không cần tốn nhiều công sức như vậy.

Trực tiếp xông đến Nhật Nguyệt Thần Giáo, bắt Đông Phương Bất Bại, dùng võ lực trấn phục Nhật Nguyệt Thần Giáo, đơn giản thô bạo, căn bản không phải chuyện khó, dù sao Ma giáo chính là cường giả vi tôn!

Ít nhất, trước đó khi Nhậm Doanh Doanh đưa ra điều kiện, lựa chọn Nhậm Doanh Doanh cũng dễ dàng khống chế Nhật Nguyệt Thần

Giáo hơn là lựa chọn Đông Phương Bất Bại!

"Miệng đàn ông, lời dối gạt!" Đông Phương Bất Bại mỉm cười, liếc Diệp Đông Hoàng một cái, nhưng trong lòng rất hài lòng với câu trả lời của Diệp Đông Hoàng, đối với đáp án này có chút bất ngờ, nhưng cũng trong dự liệu!

Từ việc Diệp Đông Hoàng không lựa chọn Nhậm Doanh Doanh trước đó là có thể thấy được!

Chỉ là nàng vẫn muốn nghe Diệp Đông Hoàng tự mình nói ra!

"Đương nhiên, ta cũng thích Nhật Nguyệt Thần Giáo của ngươi!" Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói.

"Ta cho ngươi làm Phó Giáo chủ được không?

Một người dưới vạn người trên?" Đông Phương Bất Bại lật người, đè lên người Diệp Đông Hoàng, nhìn thẳng vào mắt hắn, ý cười dạt dào, phong tình vạn chủng.

"Ở đây, ngươi muốn ở trên cũng không phải là không thể, nhưng ở bên ngoài, ta vẫn muốn ở trên!" Nói xong, trong lúc Đông Phương Bất Bại đang ngẩn người, Diệp Đông Hoàng ôm lấy gáy nàng, dùng sức lật người, đè Đông Phương Bất Bại xuống, cúi người hôn lấy đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng!

"Ngươi thật là tham lam!" Sau nửa khắc, khi Diệp Đông Hoàng chuẩn bị tiến thêm một bước, Đông Phương Bất Bại dùng sức đẩy Diệp Đông Hoàng ra, thân thể động đậy, như một con cá trạch trơn trượt, chui ra khỏi người Diệp Đông Hoàng, phong tình vạn chủng hung hăng lườm hắn một cái.

Bàn tay ngọc nhẹ nhàng vén lại những sợi tóc loạn ở hai bên thái dương và chỉnh lại quần áo trước ngực, cố tỏ ra bình tĩnh che giấu sự xao động và hoảng loạn trong lòng.

Diệp Đông Hoàng thì không hề ngượng ngùng đứng dậy khỏi giường, khẽ phủi phủi quần áo nhàu nhĩ, phong thái nhẹ nhàng tự tại, thần thái tuyệt thế.

Đối với việc không "ăn" Đông Phương Bất Bại ngay lập tức, hắn cũng không bất ngờ, dù sao bọn họ cũng chỉ mới quen biết một ngày!

"Ngươi thật sự muốn làm Giáo chủ?" Đông Phương Bất Bại quay đầu lại, chuyển chủ đề nói.

"Ngươi nỡ sao?" Diệp Đông Hoàng cười nói, ánh mắt hai người giao thoa trong không gian, va chạm, phảng phất như tia lửa bắn ra!

"Nhật Nguyệt Thần Giáo mà thôi, ngươi không phải nói mười cái Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng không sánh bằng một Đông Phương Bất Bại sao?

Ta có gì mà không nỡ?" Thu lại ánh mắt, Đông Phương Bất Bại mỉm cười, ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, nói: "Đi thôi, chúng ta về Hắc Mộc Nhai!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, cùng Đông Phương Bất Bại đi ra ngoài.

"Chức hạ Khúc Dương, bái kiến Giáo chủ!" Khúc Dương đã đợi cả đêm ngoài cửa vội vàng quỳ bái, trong lúc đó liếc nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, trong lòng có chút hiếu kỳ.

Hắn biết tối qua Đông Phương Bất Bại và Diệp Đông Hoàng ra ngoài, sau đó Đông Phương Bất Bại bị thương, được Diệp Đông Hoàng ôm về, tối qua hai người ở trong phòng suốt một đêm.

"Về Hắc Mộc Nhai, triệu tập đệ tử, bản tọa có việc tuyên bố!" Khuôn mặt Đông Phương Bất Bại mất đi vẻ vũ mị, thay vào đó là một cỗ uy nghiêm và bá khí, ra lệnh.

"Vâng, Giáo chủ!" Một tháng sau.

Hắc Mộc Nhai, tổng đàn Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Mười hai Kỳ chủ, mười Trưởng lão, Tả Hữu Quang Minh Sứ giả, giáo chúng Tứ Môn Thiên Địa Phong Lôi, tầng lớp cao nhất của Nhật Nguyệt Thần Giáo cơ bản đều tề tựu tại Hắc Mộc Nhai, một cảnh tượng long trọng như vậy chỉ có khi Đông Phương Bất Bại nhậm chức Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo mười năm trước.

"Khúc huynh, ngươi theo Giáo chủ trở về, có biết lần này Giáo chủ triệu tập mọi người xảy ra chuyện gì không?" Trưởng lão Đồng Bách Hùng đến trước mặt Khúc Dương, dò hỏi tin tức, rất nhiều người đang đoán rằng có phải sắp đối phó Ngũ Nhạc Kiếm Phái rồi không!

"Tâm tư Giáo chủ, ta làm sao có thể biết!" Khúc Dương xua tay, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Khúc huynh, ngươi như vậy là không trượng nghĩa rồi, thật sự một chút tin tức cũng không có sao?" Đồng Bách Hùng ánh mắt như "ngươi lừa quỷ à", nhìn chằm chằm Khúc Dương, truy vấn.

"Đồng huynh, tiểu đệ thật sự không biết, chưa từng nghe nói có liên quan đến Ngũ Nhạc Kiếm Phái, phỏng đoán là có liên quan đến Diệp Đông Hoàng!" Khúc Dương nhìn xung quanh, nói nhỏ.

"Diệp Đông Hoàng?" Đồng Bách Hùng vẻ mặt kinh ngạc.

Diệp Đông Hoàng hiện nay trên giang hồ cũng có danh tiếng không nhỏ, đánh chết ba người Phí Bân, một trong thập tam thái bảo phái Tung Sơn, lại đánh bại cựu chưởng môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, danh chấn võ lâm.

Nhưng trong mắt các giáo chúng Nhật Nguyệt Thần Giáo, Diệp Đông Hoàng căn bản không thể so sánh với Đông Phương Bất Bại, hơn nữa Diệp Đông Hoàng còn trẻ như vậy, lại tuấn mỹ như vậy, bọn họ căn bản không tin Diệp Đông Hoàng có bản lĩnh lớn đến mức nào.

Phỏng đoán việc đánh chết Phí Bân và những người khác cũng chỉ là ngẫu nhiên, thậm chí là lời đồn thổi quá mức.

Diệp Đông Hoàng theo Đông Phương Bất Bại trở về, bọn họ cũng chỉ coi Diệp Đông Hoàng là "tiểu bạch kiểm" mà Đông Phương Bất Bại nuôi dưỡng!

Từ khi Đông Phương Bất Bại nhậm chức Giáo chủ, liền thường xuyên xuất hiện với nữ trang, nuôi một "tiểu bạch kiểm", trong mắt bọn họ cũng không có gì là lạ!

Giả là thật thì thật cũng là giả, Đông Phương Bất Bại rốt cuộc là nam hay nữ, bọn họ kỳ thực cũng không rõ.

Đông Phương Bất Bại gia nhập Nhật Nguyệt Thần Giáo thì vẫn luôn tồn tại với thân phận nam nhân, "tiên nhập vi chủ", bọn họ càng thiên về cho rằng Đông Phương Bất Bại là nam nhân!

Bất quá cho dù là nam nhân, nuôi một "tiểu bạch kiểm" cũng không có gì kỳ lạ!

Ngày mười lăm tháng ba.

Trong vô số suy đoán của các đệ tử Thần Giáo, một điển lễ long trọng được cử hành.

Tổng đàn Thần Giáo giăng đèn kết hoa, thảm đỏ trải khắp, Tả Hữu Quang Minh Sứ giả, Thập Đại Trưởng lão, Mười hai Kỳ chủ, mấy vạn giáo chúng tề tụ, đội hình chỉnh tề, khí thế ngút trời.

Thảm đỏ trải dài lên đài cao, có chín mươi lăm bậc thềm, trên bậc thềm là một chiếc bảo tọa vàng óng.

Trong sự chú ý của vạn chúng, Đông Phương Bất Bại khoác tay Diệp Đông Hoàng từ trên cao xuất hiện, từng bước từng bước đi lên bậc thềm.

“Nhật Nguyệt Thần Giáo, chiến vô bất thắng, Đông Phương Giáo chủ, văn thành võ đức, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!” Giọng nói hùng tráng vang lên, chỉnh tề vang dội, âm thanh cuồn cuộn, chấn động trời đất, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, lòng dâng trào cảm xúc.

Trong mắt Đông Phương Bất Bại khó nén nổi một tia kiêu hãnh, dư quang liếc nhìn Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng tuy thiên phú kỳ tài, thực lực còn mạnh hơn nàng, nhưng tuổi tác còn trẻ, kiến thức có hạn, chắc hẳn rất chấn động!

“Không hổ là đệ nhất đại giáo trong giang hồ!” Diệp Đông Hoàng khẽ cảm thán.

Chương 22

Thanh thế này, Ngũ Nhạc Kiếm Phái đơn độc một môn căn bản không thể so sánh, Võ Đang Thiếu Lâm cũng chưa chắc đã hơn.

Tuy nhiên, Thiếu Lâm lịch sử lâu đời, nội tình bất phàm, Nhật Nguyệt Thần Giáo chưa chắc đã sánh bằng.

A dường như cảm nhận được ánh mắt của Đông Phương Bất Bại, Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ lắc đầu.

Cảnh tượng mấy vạn cao thủ giang hồ tề tụ này tuy hoành tráng, nhưng kiếp trước kiếp này, hắn đã thấy qua vô số đại cảnh, tâm trí kiên nghị như bàn thạch, không hề bị dọa.

"Tên này là thật sự lợi hại, hay là giả vờ?" Thấy Diệp Đông Hoàng thần sắc như thường, ánh mắt trầm ổn, bước chân vững vàng, Đông Phương Bất Bại trong lòng có chút không vui, không đạt được hiệu quả mong muốn.

Nhưng nghĩ lại, điều này cũng chứng tỏ thực lực và tâm tính của Diệp Đông Hoàng, cho thấy nhãn quan của nàng không tồi!

Bước lên đài cao, đứng trước bảo tọa hoàng kim, Đông Phương Bất Bại và Diệp Đông Hoàng dừng lại, xoay người, nhìn xuống ba vạn giáo chúng bên dưới.

Một cảm giác "hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu"* tự nhiên sinh ra, hào khí vạn trượng.

"Nhật Nguyệt Thần Giáo, chiến vô bất thắng, Đông Phương Giáo chủ, văn thành võ đức, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!" Tiếng hô chấn thiên động địa như sóng trào, lớp này cao hơn lớp khác, vang vọng không ngừng, hồi âm khắp thung lũng.

Đông Phương Bất Bại đưa tay hư không ấn xuống.

Lập tức, tất cả âm thanh đều im bặt, vô số ánh mắt hội tụ, chờ đợi Đông Phương Bất Bại huấn thị!

"Chắc hẳn chư vị đều thắc mắc bản tọa triệu tập mọi người đến Hắc Mộc Nhai có việc gì?" Ánh mắt uy nghiêm bá khí của Đông Phương Bất Bại quét qua bên dưới, những nơi nàng đi qua không một ai dám nhìn thẳng, đều cúi đầu, trong lòng biết rằng đại sự hôm nay sắp được tuyên bố!

"Hắn, Diệp Đông Hoàng!" Đông Phương Bất Bại kéo tay Diệp Đông Hoàng bước lên một bước, lập tức, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Diệp Đông Hoàng.

Nếu là người thường, chỉ riêng việc đối mặt với ánh mắt này đã bị dọa quỵ xuống, nhưng Diệp Đông Hoàng đã sớm quen với cảm giác vạn chúng chú mục, thêm vào thực lực và tâm tính của bản thân, sắc mặt hắn như thường, không hề có chút gợn sóng.

"Tiểu bạch kiểm này vẫn có chút bản lĩnh!" Các trưởng lão, hộ pháp và cường giả Nhật Nguyệt Thần Giáo bên dưới thấy vậy, thầm nghĩ trong lòng.

Mỗi người bọn họ đều là võ giả, tuy đa số là võ giả không nhập lưu hoặc tam lưu, nhưng mấy vạn người, ánh mắt này không phải ai cũng có thể không đổi sắc mà chịu đựng được.

"Các ngươi có thể đã từng nghe nói, cũng có thể chưa từng nghe nói, nhưng từ bây giờ trở đi, hắn chính là Tân nhiệm Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo!" Lời của Đông Phương Bất Bại vừa dứt, tất cả mọi người bên dưới đều sững sờ.

Ngay cả Khúc Dương, người đã có phần chuẩn bị, cũng khó tin nhìn Đông Phương Bất Bại.

Hắn đã từng nghĩ Diệp Đông Hoàng sẽ trở thành trưởng lão, Quang Minh Sứ giả, thậm chí là Phó Giáo chủ!

Nhưng vạn vạn không ngờ Đông Phương Bất Bại lại để Diệp Đông Hoàng làm Giáo chủ.

Nếu không phải đích thân tai nghe, hắn tuyệt đối sẽ không tin!

Không khí đột nhiên tĩnh lặng!

Hiện trường một mảnh chết chóc!

Sau vài hơi thở, mọi người hồi thần, một mảnh xôn xao.

"Giáo chủ, vạn vạn không thể a!

Còn xin Giáo chủ suy nghĩ lại!

Nay Ngũ Nhạc Kiếm Phái đang rình rập, lúc này thay Giáo chủ, lòng người bất ổn, đối với Thần Giáo bách lợi mà vô nhất hại a!" Đồng Bách Hùng quỳ xuống đất, khóc lóc thảm thiết, âm thanh bi thương, cảm động lòng người.

"Đồng trưởng lão nói cực kỳ phải, còn xin Giáo chủ suy nghĩ lại a!" Từng tiếng phụ họa vang lên, cái này nối tiếp cái kia.

"Chính vì đại địch đương tiền, nên bản tọa mới thoái vị nhường hiền.

Diệp Đông Hoàng tuổi tuy nhỏ, nhưng lại là thiên túng kỳ tài trăm năm khó gặp, võ công xuất thần nhập hóa, bản tọa cũng không phải đối thủ!" Nhìn những người khuyên can, Đông Phương Bất Bại cũng không bất ngờ, cất cao giọng nói.

Mọi người không mở miệng, trong lòng cười thầm!

Tin ngươi là quỷ, tiểu bạch kiểm này còn lợi hại hơn ngươi sao?

Trên giường thì còn có khả năng!

Nhưng những lời này, bọn họ hiển nhiên không dám nói ra miệng, chỉ có thể dùng trầm mặc biểu thị sự phản đối của mình!

"Bản tọa biết các ngươi không tin, bây giờ bản tọa cũng cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần ai có thể đánh bại hắn, chức vị Giáo chủ sẽ truyền cho người đó!" Đông Phương Bất Bại tiếp tục nói, lời nàng vừa dứt, mọi người đều sững lại, ngay sau đó một đám trưởng lão và cường giả đều rục rịch, ánh mắt nóng rực.

Chỉ là không biết Đông Phương Bất Bại có phải đang thử lòng trung thành của bọn họ hay không, khiến bọn họ không dám khinh cử vọng động.

"Nếu không có ai dám, vậy thì chuyện này cứ định như vậy đi!" Đông Phương Bất Bại quét mắt qua những người đang rục rịch, lại lần nữa mở miệng.

"Chức hạ Chu Nguyên, đối với Giáo chủ trung tâm cảnh cảnh, tuyệt không dám nhúng chàm chức vị Giáo chủ, nhưng việc này liên quan đến đại kế thiên thu của Thần Giáo, chức hạ đấu gan thỉnh Diệp công tử chỉ giáo!" Chu Nguyên tiến lên, cung kính nói.

Hắn là người của hệ Nhậm Ngã Hành ngày trước, đối với Đông Phương Bất Bại không có hảo cảm gì, chỉ vì sợ hãi uy hiếp của Đông Phương Bất Bại mới quy phục.

Nay cơ hội tốt bày ra trước mắt, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, hắn cũng muốn đánh cược một phen!

Có lẽ có thể đánh cược ra một tương lai tốt đẹp thì sao!

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Diệp Đông Hoàng, thân ảnh Diệp Đông Hoàng khẽ động, như đại nhạn lăng không, bay xuống, rơi trên lôi đài.

"Ngươi ra tay đi!" Diệp Đông Hoàng đạm mạc nhìn Chu Nguyên

đang quỳ bên dưới, vẻ mặt bình tĩnh!

"Diệp công tử, đắc tội rồi!" Chu Nguyên đứng dậy, nhảy vọt lên, rơi trước mặt Diệp Đông Hoàng, chắp tay hành lễ, ngay sau đó rút trường đao ra, chém tới.

Trên lôi đài trong nháy mắt xuất hiện từng đạo tàn ảnh, đao quang sắc bén tựa như băng tuyết ngày đông giá rét, lạnh lẽo thấu xương.

Mọi người dưới đài đều hơi kinh hãi, không ngờ Chu Nguyên ra tay ngoan độc như vậy, không sợ đến lúc không giữ được tay mà giết chết Diệp Đông Hoàng sao?

Người sáng mắt đều nhìn ra, Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại có một chân, giết chết Diệp Đông Hoàng, đơn giản là tự tìm cái chết!

Mọi người không khỏi lén lút nhìn Đông Phương Bất Bại, đối phương vẻ mặt bình tĩnh, không thể nhìn ra sâu cạn, ngay sau đó lại tập trung ánh mắt lên lôi đài. *Đoàng!* Đao quang sắc bén giáng xuống, khi mọi người đều cho rằng Diệp Đông Hoàng sắp bại trận, chỉ thấy Diệp Đông Hoàng vươn tay, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy nhát đao sắc bén kia.

"Sao có thể?" Trong mắt Chu Nguyên tràn đầy kinh hãi, dùng sức rút ra, trường đao vẫn bất động.

"Sao có thể?" Đồng tử mọi người rớt xuống đất, khó tin. *Keng!* Diệp Đông Hoàng hai ngón tay dùng sức, trường đao tinh thiết trăm luyện lập tức vỡ vụn, đao quang chợt lóe, đoạn đao đã cắt đứt cổ họng Chu Nguyên!

"Ngươi…" Chu Nguyên một chữ chưa kịp thốt ra, ánh mắt tràn đầy không cam lòng ngã xuống đất.

Tiếng ngã xuống đất không lớn nhưng chấn động tâm linh tất cả

mọi người!

Một trưởng lão Thần Giáo, cứ như vậy không đỡ nổi một chiêu đã bị nghiền ép đến chết!

Khoảnh khắc này, ngọn lửa trong lòng các cường giả vốn đang rục rịch lập tức bị một chậu nước lạnh dập tắt.

Quả nhiên, người có thể được Đông Phương Bất Bại coi trọng, không chỉ vì tướng mạo tuấn tú, thực lực cũng quả thật khủng bố.

Ngay cả các cường giả đỉnh cao như Khúc Dương, Đồng Bách Hùng cũng thầm kinh hãi, bọn họ có thể đánh bại Chu Nguyên, nhưng tuyệt đối không làm được đến mức độ như Diệp Đông Hoàng!

"Kẻ nào không phục, cứ cùng tiến lên!" Diệp Đông Hoàng quét mắt qua mọi người bên dưới, đạm mạc mở miệng, trong giọng nói bình tĩnh tràn ngập sự tự tin và ngông cuồng vô địch.

Mọi người cảm nộ nhưng không dám nói.

Bọn họ dù có cùng tiến lên đánh bại Diệp Đông Hoàng thì sao chứ?

Đông Phương Bất Bại hiển nhiên đang giúp đỡ Diệp Đông Hoàng, bọn họ dám tạo phản sao?

Thấy không ai bước lên đài, Diệp Đông Hoàng mũi chân khẽ nhún, nhẹ nhàng nhảy lên, lên đến đài cao, đứng bên cạnh Đông Phương Bất Bại!

"Nếu đã như vậy, từ nay về sau, Diệp Đông Hoàng làm Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo!" Đông Phương Bất Bại trực tiếp tuyên bố, một lời định đoạt, không cho phép nghi ngờ.

Đương nhiên, cho dù nàng nhường vị, Nhật Nguyệt Thần Giáo kỳ thực vẫn nằm trong tay nàng!

“Nhật Nguyệt Thần Giáo, chiến vô bất thắng, Đông Hoàng Giáo chủ, văn thành võ đức, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!” Chuyện đã thành định cục, mọi người cũng không dám nói thêm, đồng thanh bái kiến.

Kỳ thực chỉ cần Diệp Đông Hoàng không gây sự với họ, ai làm Giáo chủ đối với họ mà nói ảnh hưởng cũng không lớn.

Bọn họ lại không thể nào trở thành Giáo chủ được!

Diệp Đông Hoàng nhìn xuống giáo chúng đang sơn hô, cảm thụ Khí Vận Điểm bùng nổ, tâm tình rất tốt!

Hắn biết trong Nhật Nguyệt Thần Giáo, Đông Phương Bất Bại cho dù nhường chức Giáo chủ cho hắn, quyền uy của Đông Phương Bất Bại vẫn lớn hơn hắn, nhưng những điều này cũng không đáng kể.

Hắn chỉ cần khống chế được Đông Phương Bất Bại, thì cũng đồng nghĩa với việc khống chế được Nhật Nguyệt Thần Giáo, cũng không nghĩ đến việc chèn ép thế lực của Đông Phương Bất Bại, biến toàn bộ cao tầng Nhật Nguyệt Thần Giáo thành người của hắn.

Huống hồ hiện tại hắn cũng không có nhiều nhân thủ! *** … Theo Diệp Đông Hoàng kế nhiệm Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, Đông Phương Bất Bại thoái lui về vị trí Phó Giáo chủ.

Chuyện này như một cơn bão cấp mười tám nhanh chóng quét qua cả hắc bạch lưỡng đạo giang hồ, danh tiếng Diệp Đông Hoàng lại lần nữa vang dội giang hồ!

Tuy nhiên, trong mắt mọi người, Diệp Đông Hoàng chỉ là một tiểu bạch kiểm ăn bám, những người trong giang hồ võ lâm trà dư tửu hậu bàn tán đều là chuyện bát quái giữa Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại!

“Diệp Đông Hoàng, dám giết người của Tung Sơn Phái ta, cho dù

ngươi dựa vào Đông Phương Bất Bại, cũng phải chết!" Tung Sơn, Tả Lãnh Thiền nhìn tin tức trong tay truyền đến, ánh mắt lạnh lẽo.

Nhật Nguyệt Thần Giáo ngày càng lớn mạnh, hắn nhất định phải đẩy nhanh tiến trình hợp nhất Ngũ Nhạc Kiếm Phái.

Hiện giờ Nhạc Bất Quần Hoa Sơn Phái thân bại danh liệt, Ninh Trung Tắc chưởng khống Hoa Sơn, ngược lại dễ đối phó.

Hắn tìm được những người thuộc Kiếm Tông Hoa Sơn Phái ngày trước là Phong Bất Bình và Thành Bất Ưu, chỉ cần để bọn họ làm chưởng môn Hoa Sơn Phái là được.

Chương 23

Còn về các phái khác, hắn cũng đã có chuẩn bị!

Kẻ nào ngoan cố không nghe, vậy thì âm thầm giải quyết, rồi đổ tội cho Nhật Nguyệt Thần Giáo!

Tả Lãnh Thiền đang hành động, Nhạc Bất Quần ẩn mình tu luyện Hấp Tinh Đại Pháp và Tịch Tà Kiếm Phổ cũng đang âm thầm lớn mạnh thực lực, chờ đợi cơ hội, đồng thời hắn cũng nhắm vào một số cao thủ võ lâm giang hồ, chuẩn bị hấp thu chân khí của đối phương, tăng cường bản thân!

Cả giang hồ sóng ngầm mãnh liệt, nhưng bề mặt lại rất bình tĩnh.

Nhật Nguyệt Thần Giáo không ra tay với Ngũ Nhạc Kiếm Phái, cũng đang phát triển thế lực, hơn nữa còn đang hướng tới việc phát triển ra cả thiên hạ.

Hiện giờ Đại Minh vương triều mục nát bất kham, tham quan ô lại hoành hành, do đó mới khiến thế lực các môn phái giang hồ lớn mạnh.

Diệp Đông Hoàng không chỉ muốn trở thành võ lâm chí tôn!

Tâm hắn còn lớn hơn!

Hắn muốn là thiên hạ chí tôn!! *** … Thời gian thoi đưa, chớp mắt sáu năm trôi qua!

Sáu năm, giang hồ phong khởi vân dũng.

Đầu tiên, Kiếm Tông Hoa Sơn Phái Phong Bất Bình, Thành Bất Ưu lên Hoa Sơn ép lui Ninh Trung Tắc, Phong Bất Bình trở thành chưởng môn Hoa Sơn Phái.

Thành Bất Ưu dẫn người truy sát Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh

San, đúng lúc sắp thành công thì bị người dùng ám khí Tú Hoa Châm đánh chết.

Giang hồ đồn rằng đó là do Đông Phương Bất Bại làm!

Thứ hai, Nam Nhạc Hành Sơn Phái Lưu Chính Phong muốn kim bồn tẩy tay rút lui khỏi giang hồ, suýt nữa bị Tả Lãnh Thiền phái người diệt môn, cuối cùng được Khúc Dương cứu giúp, trong cơn giận dữ gia nhập Nhật Nguyệt Thần Giáo, trở thành một vị trưởng lão Nhật Nguyệt Thần Giáo!

Sau đó, Bắc Nhạc Hằng Sơn Phái ba vị sư thái Định Dật, Định Nhàn, Định Tĩnh lần lượt bị ám sát, trong đó sư thái Định Dật bị ám khí Tú Hoa Châm làm bị thương, sau đó bị hút cạn nội lực mà chết.

Giang hồ đồn rằng đó là do Đông Phương Bất Bại làm!

Và tân nhiệm chưởng môn Hằng Sơn còn bất ngờ hơn mọi người dự liệu, đó chính là đại đệ tử Hoa Sơn Phái ngày trước – Lệnh Hồ Xung!

Cuối cùng, Thái Sơn Phái xảy ra nội loạn, chưởng môn Thiên Môn đạo trưởng thân vong, Ngọc Cơ Tử lên vị!

Theo thời gian trôi đi, Nhật Nguyệt Thần Giáo trở thành bia đỡ đạn, kẻ thù chung của giang hồ!

Hai tháng trước.

Chưởng môn Tung Sơn Phái Tả Lãnh Thiền xuất quan, nghe nói đã đột phá đến Tiên Thiên chi cảnh, hiệu triệu Ngũ Nhạc Kiếm Phái tề tụ Tung Sơn vào ngày mười lăm tháng tám, hợp nhất Ngũ Nhạc, đề cử Ngũ Nhạc Minh chủ để hợp sức đối phó Nhật Nguyệt Thần Giáo! *** … Tổng đàn Nhật Nguyệt Thần Giáo, Hắc Mộc Nhai. *Gầm!* Một tiếng long ngâm vang vọng trời đất, chấn động tứ phương, tựa như thần thú viễn cổ thức tỉnh, thần uy khủng bố cuồn cuộn, bao phủ

toàn bộ Hắc Mộc Nhai.

Trên không hậu sơn Hắc Mộc Nhai hiện lên hai đạo thần long hư ảnh.

Một đạo thần long màu đen như mực bay lên, sống động như thật.

Long uy cuồn cuộn, vảy rồng to bằng cối xay dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng, phát ra ánh sáng đen như bảo thạch khiến người ta kinh hãi, tạo thành từng hắc động nhỏ bé, như vực sâu nuốt chửng tất cả, ánh sáng xung quanh dường như đều bị nuốt chửng, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Và bên cạnh thần long hư ảnh màu đen kịt còn có một đạo thần long hư ảnh màu xanh, nó dường như vô tượng vô hình, biến hóa khôn lường, lại rõ ràng hiện hữu.

Thân rồng do cuồng phong ngưng tụ, lúc thì mềm mại hiền hòa, lúc thì sắc bén lăng lệ, tựa như cuồng phong bạo vũ!

"Là Giáo chủ!" "Giáo chủ thần công đại thành rồi!" "Giáo chủ lại đột phá rồi!" Vô số cường giả, giáo chúng trên Hắc Mộc Nhai ánh mắt cuồng nhiệt, kính sợ, sùng bái nhìn về phía hậu sơn Hắc Mộc Nhai, đồng loạt quỳ xuống đất, cuồng nhiệt hô vang: "Nhật Nguyệt Thần Giáo, chiến vô bất thắng, Đông Hoàng Giáo chủ, văn thành võ đức, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!" Tiếng hô chấn nhĩ dục lung hội tụ thành một dòng sông lớn cuồn cuộn, ngược dòng bay lên, thẳng xông mây xanh.

"Đây vẫn là đột phá đến Tiên Thiên Cảnh sao?" Đông Phương Bất Bại mỹ mâu chợt ngẩng lên, nhìn về nơi Diệp Đông Hoàng bế quan ở hậu sơn, trong mắt tràn đầy chấn động, Tiên Thiên này cũng quá mạnh rồi đi!

"Đây chính là nam nhân của ta Đông Phương Bất Bại!" Đông

Phương Bất Bại kinh ngạc pha lẫn một tia tự hào, tại chỗ lưu lại từng đạo tàn ảnh, thân ảnh đã biến mất, bay về phía hậu sơn.

"Diệp Đại Ca đột phá rồi, thật lợi hại!" Trong biệt viện, một cô gái thanh tú đang đọc kinh Phật ngẩng đầu lên, mỹ mâu tràn ngập sùng bái ngưỡng mộ, đặt kinh Phật xuống, mang theo sự hưng phấn chạy về phía hậu sơn.

"Nhật Nguyệt Thần Giáo, chiến vô bất thắng, Đông Hoàng Giáo chủ, văn thành võ đức, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!" Tiếng hô cuồng nhiệt chấn nhĩ dục lung vẫn còn vang vọng ở Hắc Mộc Nhai.

Sáu năm qua, Diệp Đông Hoàng rất ít khi đi lại trong giang hồ, cho dù có đi lại, những người từng thấy Diệp Đông Hoàng ra tay cơ bản đều là người chết.

Do đó trên giang hồ, Diệp Đông Hoàng vẫn chỉ là tiểu bạch kiểm của Đông Phương Bất Bại!

Nhưng trong Nhật Nguyệt Thần Giáo, quyền uy của Diệp Đông Hoàng có thể nói đã hoàn toàn vượt qua Đông Phương Bất Bại!

Sau khi hắn kế nhiệm Giáo chủ, không hề tranh quyền đoạt lợi với Đông Phương Bất Bại, mà là giao chiến lược của hắn cho Đông Phương Bất Bại thực hiện.

Chiến lược này tự nhiên không phải là nhất thống giang hồ, chiến lược nhất thống giang hồ Đông Phương Bất Bại đã sớm chuẩn bị xong.

Với thực lực của hắn và Đông Phương Bất Bại, hai người liên thủ, dễ dàng có thể quét ngang Ngũ Nhạc Kiếm Phái, Thiếu Lâm và Võ Đang.

Chiến lược của hắn là nhất thống thiên hạ!

Nhất thống thiên hạ cần rất nhiều thứ, văn thần võ tướng, quân đội, vân vân!

Chủ yếu phát triển theo bốn phương diện: Tài, Chính, Quân, Điệp!

Phương diện tài chính, có cường giả Nhật Nguyệt Thần Giáo hộ giá, thêm vào thủ đoạn kinh doanh của Diệp Đông Hoàng, đã thành lập được thương hội trải rộng khắp thiên hạ, hoặc chuỗi khách sạn, thanh lâu, vân vân.

Y, thực, trụ, hành, những ngành nghề quan trọng liên quan đến dân sinh đều là đối tượng phát triển trọng điểm.

Phương diện triều chính, tự lực bồi dưỡng nhân tài, ví như những tài tử nghèo khó chính là đối tượng trọng yếu để Diệp Đông Hoàng dự trữ nhân tài, cuộc sống bần hàn của họ dễ thu phục nhất!

Thứ hai là uy hiếp dụ dỗ khống chế các đại thần, võ tướng trong triều, cấy người của mình vào trong triều đình, khống chế các chức vụ trọng yếu.

Muốn khống chế thiên hạ, không chỉ cần võ lực, cũng cần nhân tài quản lý!

Phương diện quân đội, ngoài việc Diệp Đông Hoàng tìm cách nắm lấy quân đội triều đình, hắn còn bỏ ra ba năm thời gian, thu thập bách gia võ học, căn cứ vào đặc tính Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh có thể dung hợp thiên hạ võ học, lấy Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh làm khuôn mẫu, sáng tạo ra một môn tuyệt thế công pháp – Vạn Đạo Kinh!

Vạn Đạo Kinh tương đương với bản đơn giản hóa của Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, hơn nữa còn ngoài ý muốn được Vạn Đạo Điếu Hoàng Can công nhận, phụ trợ Diệp Đông Hoàng sáng tạo ra.

Tuy uy lực vô cùng, huyền ảo vô song, nhưng sẽ bị Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh áp chế.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh tương đương với mẫu kinh, người tu luyện nó, sẽ không tự chủ mà sản sinh hảo cảm với Diệp Đông Hoàng, càng thêm trung thành.

Tu luyện càng sâu, cảm giác này càng sâu đậm, càng thêm trung thành.

Mà loại cảm giác này là tiềm di mặc hóa, từ nội tại mà ra, người tu luyện sẽ không cảm thấy dị thường!

Diệp Đông Hoàng truyền Vạn Đạo Kinh cho đệ tử Nhật Nguyệt Thần Giáo, và chọn lựa một vạn người trong số đó, tổ thành Long Tượng Vệ.

Vạn Đạo Kinh có thể dung hợp các công pháp khác để thăng hoa chúng.

Long Tượng Vệ này thì thiên về luyện thể, hiện giờ tu vi đều trên nhất lưu, có hơn một nửa đã đạt đến Hậu Thiên Cảnh!

Mỗi người bọn họ khí huyết cường đại, như lang như hổ, kết hợp lại với nhau, một vạn đại quân đủ sức chống lại trăm vạn hùng sư.

Hơn nữa bọn họ tuyệt đối trung thành với Diệp Đông Hoàng, ngay cả Đông Phương Bất Bại, nếu không có mệnh lệnh của Diệp Đông Hoàng cũng không thể điều động!

Còn về tình báo gián điệp cuối cùng, Diệp Đông Hoàng trên cơ sở mạng lưới tình báo nguyên thủy của Nhật Nguyệt Thần Giáo đã mở rộng và tổ chức thành La Võng.

Bọn họ bản thân tu luyện khinh công, thu liễm khí tức, ám sát, thuật ngụy trang, vân vân.

Có Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, các phương diện của nhân viên La Võng đều được toàn diện lột xác, thực lực ít nhất tăng lên mấy cấp bậc.

Thêm vào các khách sạn, thanh lâu được xây dựng trước đó vì nhu cầu thương nghiệp, La Võng đã bao trùm cả thiên hạ.

Đồng thời, sự hỗ trợ về tình báo và võ lực của La Võng, các thương hội, khách sạn, thanh lâu nhanh chóng phát triển, hai bên tương phụ tương thành, không kẽ hở nào không xâm nhập, thâm nhập cả thiên hạ.

Đây chính là sự chuẩn bị của Diệp Đông Hoàng trong sáu năm, đương nhiên, công việc chủ yếu đều do Đông Phương Bất Bại phụ trách, có thể nói công lao vĩ đại.

"Tiên Thiên chi cảnh, cảm giác toàn bộ cơ thể đều thăng hoa lột xác một lần toàn diện, thiên phú ít nhất lại tăng cường gấp mười lần, thêm vào thiên phú trăm lần đã được đề thăng khi vừa tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, tương đương với nghìn lần thiên phú!" Hậu sơn Hắc Mộc Nhai, Diệp Đông Hoàng đứng dậy, khẽ nắm chặt tay, một cảm giác mạnh mẽ như nắm giữ nhật nguyệt, hái sao trên trời dâng lên trong lòng.

Sau lưng hai đạo thần long hư ảnh một xanh một đen lượn lờ, đôi mắt đen kịt như bầu trời đầy sao sâu thẳm, uy nghiêm, thần bí, có thể nuốt chửng tất cả.

Giờ đây, hắn mười tám tuổi, chiều cao lại tăng trưởng một đoạn lớn, phong thần tuấn lãng, hùng tư vĩ ngạn, ánh mắt kiêu ngạo, tĩnh lặng đứng đó, tựa như một tôn Cái Thế Đế Hoàng, lăng giá cửu thiên, phủ khám chư thiên, không ai dám nhìn thẳng!

"Đông Hoàng!" Thân ảnh Đông Phương Bất Bại đi đến bên dưới, ngẩng đầu nhìn thấy thân ảnh Diệp Đông Hoàng, động tác khẽ khựng lại, tâm thần chấn động, cảm giác một cỗ uy nghiêm đế hoàng như thực chất ập đến, khiến nàng có một loại xúc động muốn quỳ bái thần phục. *Bá bá bá!* Ngay sau đó lại có mấy đạo thân ảnh cấp tốc bay

đến, nhưng vừa đến phía sau Đông Phương Bất Bại, liền bị uy áp vô hình tỏa ra từ Diệp Đông Hoàng nhiếp trụ, trong nháy mắt quỳ rạp xuống đất.

"Cung hạ Giáo chủ, thần công đại thành, thiên thu vạn tải, nhất thống thiên hạ!" Khúc Dương, Đồng Bách Hùng, Lưu Chính Phong và các trưởng lão Thần Giáo khác hồi thần, cố nén sự chấn động trong lòng, cao giọng hô vang.

Là cao tầng Thần Giáo, bọn họ tự nhiên biết mục tiêu của Diệp Đông Hoàng không chỉ là nhất thống giang hồ.

Cái giang hồ này, trong mắt Diệp Đông Hoàng, quá nhỏ bé rồi!

Hắn muốn là cả thiên hạ!! *** "Cung hạ Giáo chủ, thần công đại thành, thiên thu vạn tải, nhất thống thiên hạ!" Đông Phương Bất Bại quỳ một gối xuống đất, cung kính nói.

"Miễn lễ!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt quét qua, không có uy áp, bình tĩnh như nước, nhưng không một ai dám đối mắt với hắn, chạm phải ánh mắt Diệp Đông Hoàng, đều cúi đầu xuống.

"Tạ Giáo chủ!" "Các ngươi đều vất vả rồi!" Diệp Đông Hoàng sau lưng thần long hư ảnh thu hồi vào thể nội, khí thế nội liễm.

Thân ảnh hắn khẽ động, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã đến trước mặt Đông Phương Bất Bại!

"Vì Giáo chủ hiệu lao, dù phải vào chốn dầu sôi lửa bỏng, vạn lần chết cũng không từ!" Mọi người đồng loạt quỳ xuống, bọn họ đều tu luyện Vạn Đạo Kinh do Diệp Đông Hoàng truyền xuống.

Chương 24

Vạn Đạo Kinh có thể dung hợp các công pháp mà bọn họ đã tu luyện trước đó, sẽ không sản sinh bất kỳ xung đột nào, tu vi đều tăng trưởng rất nhiều.

Tuy nhiên Vạn Đạo Kinh chỉ được Diệp Đông Hoàng thôi diễn đến Hậu Thiên đỉnh phong, do đó bọn họ cũng chỉ có thể tu luyện đến Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng dù vậy, bọn họ cũng đã rất mãn nguyện rồi.

Dù sao, Nhậm Ngã Hành trước đây cũng chỉ là Hậu Thiên đỉnh phong mà thôi, thực lực của bọn họ so với Nhậm Ngã Hành đã chết tuyệt đối không yếu!

Hơn nữa, bọn họ tin rằng, chỉ cần bọn họ nỗ lực làm việc, lập được đại công, Diệp Đông Hoàng nhất định sẽ truyền cho bọn họ Vạn Đạo Kinh cảnh giới Tiên Thiên! *Bá!* Không nói nhiều, một màn công chúa bế, Diệp Đông Hoàng ôm Đông Phương Bất Bại vào lòng, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ! *Hô!* Mọi người đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm, trước mặt Diệp Đông Hoàng, áp lực thực sự quá lớn!

"Giáo chủ thật là thần nhân!" Lưu Chính Phong cảm thán, hôm nay là lần đầu tiên hắn gặp Diệp Đông Hoàng, trước đây khi đến Nhật Nguyệt Thần Giáo, chỉ có Đông Phương Bất Bại tiếp đón hắn!

"Phải đó, cũng chỉ có Phó Giáo chủ kỳ nữ tử như vậy mới có thể xứng đôi với Giáo chủ!" Khúc Dương cũng đồng cảm thán.

Chuyện Đông Phương Bất Bại là nữ nhân trong Thần Giáo đã không còn là bí mật, hắn đã chứng kiến Đông Phương Bất Bại gia nhập Nhật Nguyệt Thần Giáo, nhiều năm trước đó không hề phát hiện

Đông Phương Bất Bại là nữ nhân.

Hơn nữa Đông Phương Bất Bại còn lật đổ Nhậm Ngã Hành để trở thành Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, phát triển Nhật Nguyệt Thần Giáo cường thịnh hơn cả thời kỳ Nhậm Ngã Hành.

Một kiêu hùng bá chủ như vậy lại là nữ nhân, khiến hắn cũng không khỏi cảm khái kính phục!

"Phải đó, năm đó Phó Giáo chủ hùng tâm vạn trượng, cân quắc bất nhượng tu mi, cũng chỉ có Giáo chủ mới có thể khiến Phó Giáo chủ cam nguyện gác lại hoàng đồ bá nghiệp trong lòng mà dốc lòng phò tá!" Đồng Bách Hùng cười hư nói không ngừng.

Năm đó Đông Phương Bất Bại thiết kế tính kế Nhậm Ngã Hành, hắn là thân tín của Đông Phương Bất Bại, cũng là người tham gia, trong lòng cảm nhận càng sâu sắc.

"Giáo chủ và Phó Giáo chủ đều là kỳ tài trăm năm khó gặp, châu liên bích hợp, thiên hạ ai có thể địch?" "Diệp Đại Ca và tỷ tỷ mới là trời sinh một đôi, trai tài gái sắc, châu liên bích hợp!" Không xa đó, một thân ảnh thanh lệ thoát tục nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng ôm Đông Phương Bất Bại rời đi, mỹ mâu ảm đạm, lặng lẽ rời khỏi! *** … Nhật Nguyệt Thần Giáo, Đông Hoàng Cung.

"Đông Hoàng…" Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, ba ngàn sợi tóc đen như thác, đôi mắt sáng ngời động lòng người đầy tình tứ, nhìn khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ của Diệp Đông Hoàng giờ đây, đôi môi đỏ mọng khẽ hé, quyến rũ không nói nên lời.

Sáu năm qua, trái tim nàng đã hoàn toàn chìm đắm, cảm thụ lồng ngực vạm vỡ, nhịp tim ổn định mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, một trái tim như nai con loạn nhịp, trong mong chờ xen lẫn một chút lo lắng như thiếu nữ.

Kỳ thực tuổi nàng không còn nhỏ nữa, nàng đoạt được chức Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo khi đã ngoài hai mươi, mười năm sau Quỳ Hoa Bảo Điển đại thành, tái xuất giang hồ mới gặp Diệp Đông Hoàng, nay lại thêm sáu năm trôi qua.

Nhưng năm tháng không hề để lại bất kỳ dấu vết nào trên gương mặt tuyệt mỹ vô hạn, khuynh thành yêu kiều của nàng, trái lại dưới sự trầm lắng của năm tháng càng thêm thành thục xinh đẹp, trí tuệ yêu kiều, như một vò mỹ tửu, tràn đầy vô tận vận vị, khiến người ta không thể ngừng lại!

"Những năm này nàng vất vả rồi!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng hiện lên một tia nhu tình, hắn chỉ là phác thảo chiến lược sơ lược, tài, chính, quân, điệp, mỗi một phương diện phát triển đều cần tinh lực cực lớn, nếu đổi một người khác thì thực sự rất khó làm được.

Điều này không chỉ cần có thực lực, còn cần thủ đoạn, trí tuệ, mưu lược!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng những năm này cũng đã góp không ít sức lực, nhưng phần lớn thời gian hắn vẫn dành để nghiên cứu bách gia võ học, y thuật, vân vân, dùng để tăng cường nội tình của bản thân, những điều này đối với võ đạo sau này của hắn có trợ giúp rất lớn.

Hắn tuy có Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, nhưng hắn thủy chung tin rằng cái mình tự nắm giữ mới là của mình, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can có tốt đến mấy, cũng chỉ là một kiện tuyệt thế bảo vật, không thể quá ỷ lại!

"Võ địch thật cô độc, có mục tiêu, và vì nó mà phấn đấu, dù vất vả đến mấy cũng cam tâm tình nguyện!" Đông Phương Bất Bại cười duyên, không hề cảm thấy vất vả, cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, vũ mị động lòng người.

Trước khi gặp Diệp Đông Hoàng, tu vi của nàng đã đạt đến đỉnh phong của thế giới này, không thể tiến thêm, mục tiêu còn lại là nhất thống giang hồ.

Mà mục tiêu này trong mắt nàng, cũng không khó khăn, có phần cảm giác "vô địch thật cô độc".

Cho đến khi Diệp Đông Hoàng xuất hiện, nàng mới thấy được một vùng trời đất mới!

Nàng biết, ngoài thế giới này, còn có vô số thế giới khác, có vô số thế giới mà trong mắt nàng là không thể tưởng tượng nổi, khiến nàng nhiệt huyết sôi trào.

Nhìn nụ cười tuyệt mỹ của nàng, vũ mị động lòng người, dáng vẻ quyến rũ mê hoặc lòng người, Diệp Đông Hoàng cũng nhiệt huyết sôi trào.

Một tay ôm lấy nàng ném lên giường tháp, thân ảnh khẽ động, áp sát lên, rèm che buông xuống, bóng người chập chờn!

Đèn lồng lay động, tịch dương dần lặn, ráng chiều nơi chân trời đặc biệt mỹ lệ, bạch hạc trường minh, song song bay lượn.

Minh nguyệt dâng lên, ánh trăng trong vắt, phủ lên Đông Hoàng Cung một lớp sa y thánh khiết.

Đêm nay cuồng phong giông bão, mỹ nhân như ngọc thế như hồng!

Một điểm hồng mai, hai hàng lệ thanh, thanh thanh thiển xướng, đạo đạo đê ngâm, từ tối đến sáng! *** … Ngày hôm sau.

Triều dương sơ thăng, ánh nắng trong trẻo, chiếu rọi Đông Hoàng Cung sáng sủa, quần áo xộc xệch vương vãi khắp nơi, như vừa trải qua một trận đại chiến thảm khốc.

Trên giường tháp rộng lớn, Diệp Đông Hoàng vùi đầu trong lòng mỹ nhân, mềm mại như ngọc, ngủ say.

Trọng sinh một đời, đã mười tám năm rồi, Diệp Đông Hoàng lần đầu tiên ngủ được thoải mái đến vậy, ngon giấc đến vậy, áp lực bao năm trong lòng dường như một sớm trút bỏ, như trút được gánh nặng, toàn thân nhẹ nhõm.

Đông Phương Bất Bại không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, dung quang tỏa sáng, rạng rỡ chói mắt, càng thêm thành thục vũ mị.

Đôi mắt đẹp chứa chan tình ý, nhìn gương mặt Diệp Đông Hoàng, tựa như dung nhan đẹp nhất thế gian, ngắm mãi không chán!

Nàng dùng ngón tay ngọc ngà như chồi xuân khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị và hàng lông mày rậm đen như mực của Diệp Đông Hoàng, ngủ say như một đứa trẻ!

Nam nhân, trước mặt nữ nhân mình yêu thích, cứ như một đứa trẻ mãi không lớn!

Nhìn Diệp Đông Hoàng, trên mặt Đông Phương Bất Bại bất giác lộ ra một nụ cười hạnh phúc, nghĩ đến tối qua… Sắc hồng trên má nàng không khỏi đậm thêm vài phần.

Nhưng nghĩ đến tối qua Diệp Đông Hoàng như một dã thú, đơn giản thô bạo, không hề có chút bá đạo và cường thế của việc 'liên hương tích ngọc', trong mắt nàng không khỏi lộ ra một tia u oán.

Nếu không phải nàng có tu vi Tiên Thiên, e rằng bây giờ căn bản không thể mở mắt ra, không động đậy được.

Kỳ thực nàng không biết Diệp Đông Hoàng kiếp trước tuy từng có rất nhiều nữ nhân khác nhau, nhưng đều chỉ là các bên cùng có nhu cầu, là một giao dịch!

Diệp Đông Hoàng tự nhiên không biết cái gì gọi là 'liên hương tích

ngọc', cũng không cần người khác cảm thấy thế nào, hắn chỉ cần chính mình cảm thấy thế nào là được!

Đây là thói quen đã hình thành từ kiếp trước của hắn, giống như bản năng, một cách tự nhiên sẽ không bận tâm!

"Đúng rồi, hôm qua ta hình như cảm ứng được ánh mắt của Nghi Lâm…" Đột nhiên, Đông Phương Bất Bại dường như nghĩ đến điều gì, trong mắt lộ ra một tia phức tạp, vẻ mặt rối rắm.

Nghi Lâm thích Diệp Đông Hoàng, đối với nàng mà nói tự nhiên không phải bí mật.

Ngay từ khi sư thái Định Dật qua đời, Lệnh Hồ Xung được lệnh tiếp quản Hằng Sơn Phái, Diệp Đông Hoàng đã âm thầm đưa Nghi Lâm về Hắc Mộc Nhai, xem như tặng cho Đông Phương Bất Bại một bất ngờ.

Hơn nữa sư thái Định Dật qua đời, Nghi Lâm ở Hằng Sơn Phái cũng không có người thân nào, sau khi biết tỷ tỷ nàng ở Nhật Nguyệt Thần Giáo, cộng thêm mối quan hệ với Diệp Đông Hoàng, tự nhiên sẽ không không đồng ý.

"Các nàng đều là của Trẫm!" Không biết từ lúc nào, Diệp Đông Hoàng đã mở mắt, nhìn biểu cảm rối rắm của Đông Phương Bất Bại, trực tiếp nói.

"Ngươi đúng là bá đạo!" Đông Phương Bất Bại liếc hắn một cái, cũng không phản đối, trong lòng nàng kỳ thực cũng nghĩ như vậy.

"Mười lăm tháng tám, Tả Lãnh Thiền triệu tập Ngũ Nhạc hội minh tại Tung Sơn, chàng có muốn đi không?" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, Đông Phương Bất Bại như một người vợ hiền thục vừa giúp hắn thay y phục, vừa hỏi.

Bất kể thế nào, hắn khẳng định phải đi, đây là một cơ hội tốt, có

thể trực tiếp tóm gọn Ngũ Nhạc Kiếm Phái một mẻ!

“Đi, nay cũng đã đến lúc hành động rồi!” Diệp Đông Hoàng nhìn về phương xa, trầm tịch sáu năm, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông!

Ám nguyệt tinh hi, nguyệt sắc như thủy. 'Đông đông!' Tiếng gõ cửa vang lên, vẳng khắp trong ngoài sân nhỏ tĩnh mịch.

Nữ tử đang vùi mình trên giường tháp ảm đạm thần thương, lặng lẽ thút thít trong phòng giật mình, vội vàng bật dậy, giọng hơi hoảng loạn, nói: "Ai đó?" "Là ta!" Diệp Đông Hoàng mở miệng.

Vốn dĩ hắn đến đây để bầu bạn với Đông Phương Bất Bại, nhưng Đông Phương Bất Bại lại đẩy hắn sang đây! "Diệp Đại Ca, tiểu nữ tử đã ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói!" Trong phòng yên lặng một lát, giọng nói yếu ớt của Nghi Lâm vang lên. 'Két!' Lời vừa dứt, cánh cửa đã bị đẩy ra.

Diệp Đông Hoàng thẳng thừng bước vào, đối với hắn mà nói, mở một cánh cửa thật quá dễ dàng, không tốn chút sức lực nào. "A, Diệp Đại Ca!" Nghi Lâm kinh hô, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp tiến vào, vội vàng ngoảnh đầu đi, hoảng hốt lau nước mắt, khẽ hỏi: "Diệp Đại Ca, có chuyện gì sao?" "Nàng khóc ư?" Diệp Đông Hoàng ngồi cạnh Nghi Lâm, nâng đầu nàng lên, nhìn vào mắt nàng. "Không có, chỉ là mắt bị bụi bay vào.

Diệp Đại Ca, đã rất muộn rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói..." Mắt Nghi Lâm thoáng hiện vẻ hoảng loạn, không dám đối diện Diệp Đông Hoàng, muốn trốn tránh, nhưng chưa nói hết lời thì nàng đã bị Diệp Đông Hoàng ôm vào lòng. "A, Diệp Đại Ca, chàng... chàng đừng như vậy?" Hô hấp Nghi Lâm ngừng trệ, trái tim đập càng lúc càng nhanh, đưa tay đẩy Diệp Đông Hoàng ra.

Nhưng đáp lại nàng lại là nụ hôn bá đạo và mạnh mẽ của Diệp

Đông Hoàng khi hắn cúi xuống. "Ư...

đừng..." Đầu óc Nghi Lâm trống rỗng, như tiếng sét giữa trời quang, như bị định thân thuật, không biết phải làm sao, đối mặt với sự cường thế của Diệp Đông Hoàng, nàng lập tức ngây dại, chỉ đành mặc hắn tác vi.

Trăng lên rồi trăng lặn, tiểu lâu một đêm phong vũ. *** Sáng hôm sau, mặt trời lên cao, Diệp Đông Hoàng thức giấc.

Nghi Lâm vẫn đang ngủ say, đương nhiên là có phải giả vờ ngủ hay không thì chẳng ai biết! 'Đông đông!' Đông Phương Bất Bại gõ cửa, khoan thai bưng bữa sáng đi vào, đặt lên bàn, nói: "Đông Hoàng, ta đã hầm gà thang cho chàng!" "Ừ!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, dùng xong bữa sáng liền trực tiếp rời đi. "Muội muội, tỉnh rồi thì dậy uống chút gà thang rồi hãy ngủ tiếp!" Đông Phương Bất Bại múc một chén gà thang đến bên giường tháp.

Chẳng biết từ lúc nào, đầu Nghi Lâm đã rụt vào chăn, cả người nàng đã bị che lấp. "Tỷ tỷ, muội xin lỗi!" Một lúc lâu sau, một đôi tay trắng nõn từ trong chăn thò ra, khẽ kéo một góc chăn, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, khiến ai thấy cũng động lòng, đôi mắt tràn đầy lo lắng và áy náy, nàng yếu ớt mở miệng.

Chương 25

"Muội muội ngốc nghếch, nói gì mà xin lỗi.

Ngày hôm qua còn là ta bảo hắn qua đó!" Đông Phương Bất Bại đặt chén gà thang sang một bên, đỡ Nghi Lâm dậy, ôm vào lòng, xoa xoa đầu nàng, trách yêu: "Nào, uống chút gà thang bổ sung năng lượng đi.

Ta biết với thể chất của muội, nhất định là bị hành hạ không ít đâu!" "Tỷ tỷ!" Mắt Nghi Lâm tràn đầy vẻ thẹn thùng, nhưng sau khi biết Đông Phương Bất Bại không trách mình, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được thả lỏng, nàng bưng chén gà thang lên, vui vẻ uống. *** Thời gian trôi qua, giang hồ phong khởi vân dũng, ngày Tả Lãnh Thiền phái Tung Sơn triệu khai Ngũ Nhạc Hội Minh Đại Hội càng đến gần, người trong giang hồ nối tiếp nhau đổ về Tung Sơn, muốn chiêm ngưỡng võ lâm thịnh hội này. "Ngũ Nhạc Kiếm Phái hợp nhất, vị trí Minh chủ chỉ có thể là của ta!" Dưới chân Hoa Sơn, nam tử mặc hồng bào, vẻ mặt âm nhu, mắt lóe lên tinh quang, xoay người lên ngựa, hướng về Tung Sơn.

Hắn chính là Nhạc Bất Quần, kẻ đã tu luyện Hấp Tinh Đại Pháp và Tịch Tà Kiếm Phổ.

Những năm qua, tuy danh tiếng của hắn đã hủ bại, nhưng tiềm tâm tu luyện sáu năm, tu vi tiến triển thần tốc, hắn tự tin có thể đánh bại Tả Lãnh Thiền, áp đảo quần hùng, cho dù đối mặt với Đông Phương Bất Bại cũng không hề sợ hãi!

Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại cũng từ Hắc Mộc Nhai xuất phát, tiến về Tung Sơn. *** Mười lăm tháng Tám.

Ngày này, trên Tung Sơn đã sớm người đông như kiến, quảng

trường võ đạo rộng lớn của phái Tung Sơn chật kín các võ giả giang hồ.

Các chưởng môn Ngũ Nhạc Kiếm Phái dẫn theo đệ tử đều đã tề tựu, ngay cả Phương Chính Đại Sư của Thiếu Lâm và Trùng Hư Đạo Trưởng của Võ Đang cũng đã đến, có thể nói đây là một võ lâm thịnh hội mười năm hiếm gặp! "Thừa mông các vị bằng hữu chiếu cố đến Tung Sơn, tại hạ cảm kích không xiết!" Trên chủ vị võ đạo đài, Tả Lãnh Thiền chắp tay với mọi người, ánh mắt quét qua, lớn tiếng nói: "Chư vị bằng hữu đến đây trước khi, hẳn đều đã biết mục đích của buổi tụ họp Ngũ Nhạc Kiếm Phái hôm nay!" "Hiện nay Ma Giáo thế lực lớn mạnh, dã tâm bừng bừng, vọng tưởng thống nhất giang hồ.

Ngũ Nhạc Kiếm Phái chúng ta xưa nay đồng khí liên chi, cùng nhau chống địch ngoại xâm!

Nhưng rắn không đầu không thể đi, Ngũ Nhạc Kiếm Phái mỗi người một nẻo, như một nắm cát rời rạc, chỉ có hợp nhất lại thành một khối, mới có thể ngưng tụ sức mạnh thành một sợi dây, tiêu diệt Ma Giáo, trả lại cho võ lâm giang hồ một sự thái bình!" "Tả Minh chủ nói rất đúng, Ngũ Nhạc Kiếm Phái hợp nhất, chỉ có lợi không có hại, chỉ có những kẻ tư lợi, tham danh lợi, bất chấp đại nghĩa mới phản đối.

Thái Sơn Phái ta tuyệt đối tán thành Ngũ Nhạc hợp nhất!" Lời Tả Lãnh Thiền vừa dứt, Ngọc Kì Tử của phái Thái Sơn lập tức đứng dậy phụ họa.

Trước đó, Tả Lãnh Thiền đã giúp hắn giải quyết Thiên Môn Đạo Trưởng, cựu chưởng môn, để hắn lên làm chưởng môn phái Thái Sơn, hắn tự nhiên lấy Tả Lãnh Thiền làm chỗ dựa. "Quan niệm môn hộ, tự tương tàn sát, khiến thực lực chính đạo chúng ta giảm sút nghiêm trọng.

Hoa Sơn Phái ta từng vì tranh chấp Kiếm Tông Khí Tông mà thực lực suy giảm, ta cũng tuyệt đối tán thành Ngũ Nhạc hợp nhất..." Tân nhiệm chưởng môn phái Hoa Sơn, Phong Bất Bình, cũng phụ họa nói.

Chuyện Ngũ Nhạc hợp nhất, Tả Lãnh Thiền đã mưu tính từ lâu, cho dù có vài tiếng phản đối, nhưng trước đại thế Ngũ Nhạc hợp nhất cũng đành phải tán đồng.

Sau đó là vị trí chưởng môn sau khi Ngũ Nhạc hợp nhất, sau vài phen tranh luận, cuối cùng quyết định bằng luận võ.

Cuộc luận võ oanh liệt mở màn, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Tả Lãnh Thiền.

Nhưng kết quả tỷ thí cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Tả Lãnh Thiền đã bại!

Bại dưới Độc Cô Cửu Kiếm của Lệnh Hồ Trùng, chưởng môn phái Hằng Sơn Bắc Nhạc! "Độc Cô Cửu Kiếm, cũng không tệ!" Phía trên đại điện xa xa, Đông Phương Bất Bại ngồi trên nóc nhà, xách một bầu rượu, hứng thú nhìn xuống những người trên võ đạo đài phía dưới, gật đầu khen. "Nhạc Bất Quần sắp ra tay rồi!" Diệp Đông Hoàng gối đầu trên đùi trắng nõn mềm mại của Đông Phương Bất Bại, trong mắt tự có từng đạo nhân ảnh ngang dọc giao thoa, không ngừng diễn luyện.

Mà thứ hắn diễn luyện lại chính là Độc Cô Cửu Kiếm mà Lệnh Hồ Trùng đã thi triển trước đó!

Bản thân hắn vốn là thiên tài, sau khi tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, thiên phú lại tăng lên gấp ngàn lần.

Có thể xưng là yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Độc Cô Cửu Kiếm tuy là võ học không tệ, nhưng hắn chỉ cần nhìn

một cái là cơ bản đã lĩnh ngộ được bảy tám phần rồi! "Lệnh Hồ chưởng môn!" "Lệnh Hồ chưởng môn!" Đệ tử phái Hằng Sơn cao giọng hoan hô, kích động khôn nguôi! "Khả ố!" Tả Lãnh Thiền được thủ hạ đỡ dậy, nhìn Lệnh Hồ Trùng đang ý khí phong phát trên võ đạo đài, sắc mặt âm trầm như nước.

Hắn mưu đồ bao nhiêu năm, không ngờ lại làm áo cưới cho người khác, trong lòng không khỏi cảm thấy bất cam.

Nhưng hắn kỹ nghệ không bằng người, trước mặt Ngũ Nhạc Kiếm Phái và Thiếu Lâm Võ Đang, cũng không thể phát tác, chỉ đành nuốt hận vào bụng! 'Vụt!' Đột nhiên, đúng lúc mọi người đang hoan hô, một thân ảnh màu đỏ thoắt cái xuất hiện trên võ đạo đài, các võ lâm nhân sĩ xung quanh đại kinh, định thần nhìn kỹ, từng người một đều trợn tròn mắt! "Nhạc Bất Quần!" "Không ngờ là Nhạc Bất Quần!" "Hắn còn có mặt mũi mà đến!" Cả trường xôn xao, không ai ngờ Nhạc Bất Quần, kẻ đã sát thê thí nữ gây chấn động giang hồ năm xưa, lại dám chạy đến đây. "Sư phụ!" Lệnh Hồ Trùng kêu lên, ánh mắt phức tạp.

Trừ chuyện Nhạc Bất Quần giết Ninh Trung Tắc ngày xưa, vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, Nhạc Bất Quần thật ra chưa từng làm chuyện gì có lỗi với y, hơn nữa Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San cũng chưa chết, y cũng không biết nên đối mặt với Nhạc Bất Quần thế nào! "Chưởng môn Ngũ Nhạc Phái, người có đức thì làm.

Chuyện năm xưa, có lẽ mọi người đã hiểu lầm Nhạc mỗ.

Hôm nay, Nhạc mỗ cũng muốn vì Ngũ Nhạc Phái mà cống hiến một phần sức lực!" Nhạc Bất Quần khí chất yêu dị, ánh mắt âm lãnh quét qua Lệnh Hồ Trùng và mọi người dưới đài, lớn tiếng nói. "Nhạc Bất Quần, ngươi sát thê thí nữ, tội ác tày trời, còn có mặt mũi đến đây ư?" Phong Bất Bình, tân nhiệm chưởng môn phái Hoa Sơn, giận dữ

nói.

Mối quan hệ giữa hắn và Nhạc Bất Quần không thể hòa giải, có thể nói là không đội trời chung. "Phong Bất Bình, ngươi mưu đoạt cơ nghiệp Hoa Sơn của ta, còn phái Thành Bất Ưu truy sát thê nữ ta, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Thân ảnh Nhạc Bất Quần khẽ động, trong chớp mắt đã đến trước mặt Phong Bất Bình.

Phong Bất Bình đại kinh thất sắc, không ngờ tốc độ của Nhạc Bất Quần lại nhanh đến vậy, vừa rút kiếm ra, một đạo kiếm quang nhanh như chớp đã lướt qua cổ họng hắn, hắn trợn tròn mắt, từ từ ngã xuống đất. "Hít!" Thấy Nhạc Bất Quần một kiếm chém chết Phong Bất Bình, mọi người đều chấn kinh, đặc biệt là đệ tử Hoa Sơn phái, cảm nhận ánh mắt của Nhạc Bất Quần, tâm thần chấn động, nhao nhao bái lạy: "Bái kiến chưởng môn!" Bọn họ vốn là đệ tử phái Hoa Sơn, Nhạc Bất Quần đã làm chưởng môn Hoa Sơn lâu như vậy, uy vọng rất cao, thêm vào đó những kẻ còn lại hiện giờ đều là cỏ đầu tường, xương mềm, tự nhiên lập tức nhận thua! "Ta biết các ngươi đều bị bức bách, chuyện trước đây Bản tọa cũng có thể bỏ qua!" Ánh mắt sắc lạnh của Nhạc Bất Quần quét qua các đệ tử Hoa Sơn phái, lớn tiếng nói. "Đa tạ chưởng môn, chưởng môn nhân từ!" Các đệ tử như trút được gánh nặng, vội vàng bái tạ.

Các phái khác nhìn Hoa Sơn phái với vẻ mặt ngơ ngác, Nhạc Bất Quần cứ thế mà trở lại Hoa Sơn ư? "Trùng nhi, ngươi rất khá.

Những năm qua vi sư cũng không có thời gian dạy dỗ ngươi, vậy thì hãy để vi sư xem thử ngươi đã tiến bộ đến mức nào rồi!" Nhạc Bất Quần một lần nữa bước lên đài, thản nhiên nói. "Sư phụ, đệ tử sao dám động thủ với người, đệ tử xin nhận..." Lệnh Hồ Trùng hoảng sợ, nói rồi liền chuẩn bị nhận thua. "La là sách sách, nói gì vậy, ra tay đi!" Nhạc Bất Quần trực tiếp ngắt lời Lệnh Hồ Trùng, giương kiếm đâm tới.

Danh tiếng của hắn đã hủ bại, muốn lên làm chưởng môn Ngũ Nhạc Phái nhất định phải dùng thực lực tuyệt đối để trấn phục mọi người.

Lệnh Hồ Trùng đã đánh bại Tả Lãnh Thiền, là đối tượng duy nhất có thể lập uy, hắn làm sao có thể bỏ qua! "Sư phụ..." Lệnh Hồ Trùng kinh hô, thấy trường kiếm đâm tới, cũng đành phải chiêu giá.

Vài chiêu trôi qua, trận chiến lập tức trở nên kịch liệt. "Nhạc Bất Quần ra tay vô tình, mà chưởng môn lại khắp nơi lưu tình, cứ như vậy nhất định sẽ chịu thiệt thòi!" Đệ tử phái Hằng Sơn lòng nóng như lửa đốt, còn các phái khác nhìn vào cuộc tỷ thí trên võ đạo đài, trong mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Trước đó võ công của Lệnh Hồ Trùng đã nằm ngoài dự liệu, không ngờ võ công của Nhạc Bất Quần cũng lợi hại đến vậy!

Kiếm pháp kia cực kỳ quỷ dị độc địa, ra tay như quỷ như mị, nhanh nhẹn vô cùng, biến hóa khôn lường, khiến mọi người không khỏi hiếu kỳ. "Nghịch đồ này không ngờ lại lợi hại đến vậy!" Nhạc Bất Quần càng đánh càng kinh hãi trong lòng.

Hắn đã hao phí ngàn vạn khổ cực, chịu cái tiếng xấu sát thê thí nữ, lại còn vì luyện công mà tự cung, mới có được thực lực như ngày nay, nhưng Lệnh Hồ Trùng không ngờ còn lợi hại hơn hắn, thật là bất công! 'Xùy xùy xùy!' Lúc mấu chốt, Nhạc Bất Quần tung ra sát chiêu của hắn, hai cây tú hoa châm thoắt cái bay ra, Lệnh Hồ Trùng trở tay không kịp, càng không ngờ Nhạc Bất Quần lại ti tiện vô sỉ đến vậy, dùng ám toán y, trong lúc đại ý liền bị châm đâm mù hai mắt, ngã xuống đất! "Chưởng môn!" Nghi Ngọc và các đệ tử Hằng Sơn xông lên trước, đỡ Lệnh Hồ Trùng dậy, vẻ mặt tràn đầy lo lắng và phẫn nộ.

Quá ti tiện!

Quá vô sỉ! "Trùng nhi, ngươi không sao chứ?

Không ngờ võ công của ngươi ngày nay lại lợi hại đến vậy, vi sư nhất thời khó lòng thu tay, thật là ngại quá!" Nhạc Bất Quần giả vờ quan tâm hỏi han, bảo các đệ tử Hằng Sơn đưa Lệnh Hồ Trùng xuống chữa trị.

Đôi mắt đã mù, võ công dù có lợi hại đến đâu cũng coi như phế bỏ!

Lệnh Hồ Trùng mặt xám như tro tàn, không chỉ vì đôi mắt đã mù, mà còn vì tia ảo tưởng cuối cùng về Nhạc Bất Quần đã tan biến, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng!

Vị sư phụ mà y từng kính trọng nhất, quả nhiên là một ngụy quân tử vô tình vô nghĩa, vì đạt mục đích mà bất chấp thủ đoạn!

Định Dật Sư Thái của Hằng Sơn chắc chắn cũng là do hắn giết!

Cây tú hoa châm vừa rồi đâm mù mắt y, giống hệt cái mà y tìm thấy trên thi thể Định Dật Sư Thái! "Nhạc chưởng môn!" "Nhạc chưởng môn!" Bên kia, các đệ tử Hoa Sơn kích động hò reo, cổ họng dường như muốn vỡ ra, phảng phất như chỉ có vậy mới có thể bày tỏ lòng trung thành của bọn họ! "Nhạc Bất Quần này thật đúng là vô sỉ độc ác!" Mắt Đông Phương Bất Bại tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Lệnh Hồ Trùng vì niệm tình cũ mà khắp nơi lưu tình, Nhạc Bất Quần không ngờ lại dùng ám khí đâm mù mắt đối phương, vô tình đến cực điểm, khiến nàng khinh thường!

Đương nhiên, đối với loại người ưu nhu quả đoán như Lệnh Hồ Trùng, nàng cũng khinh bỉ tương tự, rõ ràng biết Nhạc Bất Quần là một ngụy quân tử, còn khắp nơi lưu thủ, đây chẳng phải tự mình tìm cái chết sao? "Đối với bản thân còn tàn nhẫn như vậy, nói gì đến người khác?" Diệp Đông Hoàng lắc đầu.

Ngay cả bản thân còn có thể xuống tay, thì việc một kẻ tàn nhẫn

như vậy đối với người khác có độc ác thế nào cũng rất bình thường.

Chương 26

Nhìn ánh mắt kính sợ xung quanh, nghe tiếng hoan hô của các đệ tử, lòng Nhạc Bất Quần dâng lên cảm giác thành tựu tràn đầy.

Bây giờ, ai còn dám nói hắn sát thê thí nữ? "Nhạc Bất Quần, ngươi sát thê thí nữ, nay còn dùng ám tiễn hại người, có tư cách gì để trở thành chưởng môn Ngũ Nhạc?" Tả Lãnh Thiền cầm bảo kiếm tiến lên, trong lòng bất cam.

Trước đó hắn bại dưới tay Lệnh Hồ Trùng, nhưng hắn bị thương không nặng, hiện tại đã cơ bản hồi phục, mà Nhạc Bất Quần chỉ dựa vào tình sư đồ của Lệnh Hồ Trùng và tập kích lén lút mà giành chiến thắng.

Bởi vậy, Tả Lãnh Thiền lại nhìn thấy cơ hội!

Lệnh Hồ Trùng đã phế, chỉ cần giết Nhạc Bất Quần, hắn chính là chưởng môn Ngũ Nhạc!

Hiện trường lại một lần nữa trở nên tĩnh lặng, không khí quỷ dị, trận Ngũ Nhạc Hội Minh này như tàu lượn siêu tốc, cao trào nối tiếp, sóng gió trùng điệp! "Còn xin Tả Sư huynh chỉ giáo!" Nhạc Bất Quần lười tranh biện, thành vương bại khấu, chỉ cần giết Tả Lãnh Thiền, tất cả tiếng nghi ngờ đều sẽ biến mất! "Hôm nay ta sẽ thay Ngũ Nhạc Phái trừ diệt ngươi, ngụy quân tử này!" Tả Lãnh Thiền ra tay, kiếm khí sắc bén, một kiếm xuất ra, phân hóa thành mười ba đạo kiếm ảnh sát tới.

Kiếm pháp của hai người đều tinh diệu, Tịch Tà Kiếm Pháp của Nhạc Bất Quần tà dị độc ác, trực tiếp áp chế Tả Lãnh Thiền.

Lúc này, các đệ tử Ngũ Nhạc Kiếm Phái nhìn hai người đang tỷ đấu, lòng dạ mỗi người mỗi khác, ngày nay Ngũ Nhạc Kiếm Phái thật

đúng là trăm thái xấu xí cùng bộc lộ. "Hàn Băng Chưởng!" Lòng bàn tay Tả Lãnh Thiền ngưng tụ hàn khí, một chưởng đánh ra, hàn khí kết băng.

Lòng bàn tay Nhạc Bất Quần bị băng phong, hắn âm thầm thi triển Hấp Tinh Đại Pháp của Nhậm Ngã Hành. "Hấp Tinh Đại Pháp!" Tả Lãnh Thiền trong lòng kinh hãi, cảm thấy nội lực trong cơ thể đang trôi đi, cũng không quản nhiều như vậy mà tương tự thi triển Hấp Tinh Đại Pháp! "Tú hoa châm, Hấp Tinh Đại Pháp, là hắn, là hắn giết sư phụ!" Đệ tử phái Hằng Sơn kinh hô.

Trước đó khi Nhạc Bất Quần dùng tú hoa châm ám toán Lệnh Hồ Trùng thì bọn họ đã có chút hoài nghi, nay thấy Nhạc Bất Quần dùng Hấp Tinh Đại Pháp, bọn họ càng thêm chắc chắn không nghi ngờ gì!

Lúc này sắc mặt các đệ tử Ngũ Nhạc Kiếm Phái cũng vô cùng "tinh xảo".

Ma công mà trong miệng bọn họ thập ác bất xá, nay lại đều được Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiền thi triển ra!

Thật đúng là trớ trêu! 'Bốp bốp bốp!' Đột nhiên, một tràng vỗ tay đột ngột vang lên, mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại! "Đẹp quá!" "Đẹp trai quá!" Ánh mắt chạm tới, mọi người lập tức ngây dại.

Một nam một nữ như trích tiên lăng không bước đến.

Nam tử khí chất siêu phàm, phong thái tuyệt thế!

Nữ tử mỹ diễm tuyệt luân, khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại!

Hai người sánh bước đến, phong tư tuyệt thế, tựa như Thiên Đế hạ phàm, Huyền Nữ lâm trần, khí tức thanh lệ thoát tục siêu nhiên khiến người ta tâm thần dao động, chấn động khôn tả! "Diệp Đông Hoàng!" Đồng tử Nhạc Bất Quần co rụt, lập tức nhận ra Diệp Đông

Hoàng.

Ấn tượng của người sau để lại cho hắn quá sâu sắc.

Sở dĩ hắn thân bại danh liệt hoàn toàn là nhờ Diệp Đông Hoàng ban tặng, dù hóa thành tro hắn cũng nhận ra! 'Ầm!' Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiền đều là những kẻ quả đoán, hai người lập tức thu hồi chưởng lực, cảnh giác nhìn về phía Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại! "Hắn chính là Giáo chủ Ma Giáo Diệp Đông Hoàng?" "Hắn chính là tiểu bạch kiểm được Đông Phương Bất Bại nuôi dưỡng ư?

Quả nhiên rất đẹp trai!" "Hắn đến làm gì?" "Người nữ nhân bên cạnh hắn là ai?

Đẹp quá!" Nghe thấy tiếng của Nhạc Bất Quần, từng tiếng kinh hô vang lên, mọi người không thể tin nổi mà nhìn Diệp Đông Hoàng!

Còn về Đông Phương Bất Bại, trên giang hồ người không biết danh hiệu Đông Phương Bất Bại thì ít, nhưng người thực sự nhận ra Đông Phương Bất Bại lại càng ít!

Hơn nữa, người trong giang hồ đã ăn sâu vào tiềm thức rằng Đông Phương Bất Bại là nam nhân, tự nhiên rất khó liên tưởng đến nữ tử tuyệt mỹ bên cạnh Diệp Đông Hoàng chính là Đông Phương Bất Bại khét tiếng kia! "Diệp Đông Hoàng, ngươi đến làm gì?" Nhạc Bất Quần chất vấn, các võ lâm nhân sĩ của Ngũ Nhạc Kiếm Phái, Thiếu Lâm, Võ Đang xung quanh cũng nhao nhao đứng dậy vây lại.

Trong mắt bọn họ, Diệp Đông Hoàng một mình đến đây, quả thực là tự tìm cái chết! "Từ hôm nay trở đi, tất cả môn phái phải quy thuận Nhật Nguyệt Thần Giáo, kẻ nào trái lệnh, giết không tha!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt lần lượt quét qua Nhạc Bất Quần, Tả Lãnh Thiền, Phương Chính của Thiếu Lâm, Trùng Hư của Võ Đang và các cường giả khác, dưới ánh mắt dường như muốn xé nát hắn của chúng, hắn

chậm rãi mở miệng, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Tĩnh!

Hiện trường một mảnh chết lặng!

Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Đông Hoàng như nhìn một kẻ ngốc! "Ha ha ha, tiểu tử, ngươi có phải bị Đông Phương Bất Bại chơi đến ngu người rồi không?

Ngay cả Đông Phương Bất Bại có mặt ở đây cũng không dám nói lời đại ngông cuồng như vậy, ngươi nghĩ ngươi là ai?

Ngọc Hoàng Đại Đế ư?" Ngọc Kì Tử của phái Thái Sơn sau khi ngẩn người, liền phá lên cười lớn.

Hôm nay Ngũ Nhạc Kiếm Phái tề tụ, còn có các cường giả của Thiếu Lâm Võ Đang, cho dù cao thủ Nhật Nguyệt Thần Giáo xuất hết, bọn họ cũng có sức đánh một trận, huống chi chỉ có hai người Diệp Đông Hoàng! "Ha ha ha, Chưởng môn sư huynh nói đúng.

Tiểu tử này chắc chắn bị chơi đến hỏng não rồi, không biết trời cao đất rộng, còn tưởng đây là Hắc Mộc Nhai của Nhật Nguyệt Thần Giáo hắn chứ!" "Tiểu tử, đây không phải nơi ngươi làm càn, vẫn nên về Hắc Mộc Nhai tìm Đông Phương Bất Bại bú sữa đi, ha ha!" Ngọc Bàn Tử, Ngọc Âm Tử phụ họa nói, cười đến nghiêng ngả.

Với thực lực của bọn họ, tự nhiên không nhìn ra sự lợi hại của Diệp Đông Hoàng.

Hiện trường có thể cảm nhận được thực lực khủng bố của Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại cũng chỉ có Tả Lãnh Thiền, Nhạc Bất Quần, Phương Chính, Trùng Hư bốn người.

Bốn người bọn họ một chân đã bước vào Tiên Thiên Cảnh, tương đương với Ngụy Tiên Thiên, thực lực mạnh hơn rất nhiều so với những người khác!

Lời ba người vừa dứt, hiện trường bùng nổ tiếng cười lớn, các loại lời lẽ thô tục vang lên.

Trong nhận thức của bọn họ, Đông Phương Bất Bại là một nam nhân, còn Diệp Đông Hoàng là tiểu bạch kiểm được đối phương nuôi dưỡng, nghĩ đến thôi đã cảm thấy phấn khích! "Tìm chết!" Đông Phương Bất Bại đại nộ, nàng không trầm tĩnh được như Diệp Đông Hoàng, co ngón tay búng ra, mấy chục cây tú hoa châm bắn vút đi, mắt thường khó thấy, chỉ có khí tức sắc bén kinh người xuyên thấu tận xương tủy. 'Đinh đinh đinh!' Ba người Ngọc Kì Tử có tu vi Hậu Thiên Thập Trọng, cảm ứng được nguy cơ, miễn cưỡng rút kiếm muốn chống đỡ, nhưng bảo kiếm vừa rút ra được một nửa, tú hoa châm mang theo Tiên Thiên Chân Khí sắc bén đã bắn tới, lập tức xuyên thủng bảo kiếm, bắn thẳng vào mi tâm ba người!

Các võ giả khác cười vui nhất nhưng thực lực chỉ bình thường thì căn bản không kịp phản ứng, mi tâm đã bị xuyên thủng! 'Phanh phanh phanh phanh!' Mấy chục thi thể ngã xuống đất vang lên, hiện trường một mảnh chết lặng! "Hít!" "Hít!" "Hít!" Mọi người hít một hơi khí lạnh, một luồng khí lạnh từ gót chân xộc thẳng lên thiên linh cái.

Trong nháy mắt tiêu diệt mấy chục vị cao thủ, trong đó còn bao gồm cả chưởng môn Thái Sơn là Ngọc Kì Tử!

Khủng bố!

Thật sự khủng bố!! "Đông Phương Bất Bại!" "Nàng ta chính là Đông Phương Bất Bại ư?" Tiếng kinh hô vang lên, mọi người phản ứng lại, kinh hoàng nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp đến nghẹt thở kia.

Giờ phút này trong lòng bọn họ không hề dấy lên chút ham muốn nào, chỉ có nỗi khủng bố vô tận!

Đại danh Đông Phương Bất Bại, ai mà chẳng biết, ai mà chẳng hay?

Không ngờ lại là một nữ nhân, lại còn đẹp đến vậy! "Không ngờ Đông Phương Bất Bại lại là một đại mỹ nhân!" "Diệp Đông Hoàng thật đúng là gặp vận chó ngáp phải ruồi, tài sắc song toàn a!" Nhìn Đông Phương Bất Bại, mọi người vừa kinh hồn bạt vía lại không khỏi ngưỡng mộ đố kỵ Diệp Đông Hoàng.

Một đại mỹ nữ như vậy, cho dù để y làm tiểu bạch kiểm cũng ngàn vạn lần nguyện ý!

Hơn nữa còn kèm theo cơ nghiệp Nhật Nguyệt Thần Giáo lớn đến vậy, quả thực là bánh từ trên trời rơi xuống, chuyện tốt đánh đèn lồng cũng không tìm thấy!

Còn về việc Đông Phương Bất Bại là giáo chủ Ma Giáo, bọn họ chỉ biết "a a" thôi!

Ngươi xem Nhạc Bất Quần, Tả Lãnh Thiền những kẻ này, có gì khác biệt với Ma Giáo?

Đáng tiếc là bọn họ biết, nhưng bọn họ không có cơ hội! "Tốc độ thật nhanh!

Chân khí thật sắc bén!" Mọi người kinh hãi, Nhạc Bất Quần cũng chấn động.

Hắn tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp, và Quỳ Hoa Bảo Điển mà Đông Phương Bất Bại tu luyện là đồng xuất nhất nguyên, càng có thể cảm nhận được sự cường đại của Đông Phương Bất Bại!

Tả Lãnh Thiền bên cạnh cũng đồng tử co rụt, hắn biết thực lực của Diệp Đông Hoàng cũng rất mạnh, thêm Đông Phương Bất Bại, hai người liên thủ, thiên hạ này đi đâu mà chẳng được, trách không được lại dám đến đây!

Theo mấy chục người ngã xuống đất, trong chốc lát mọi người vừa kinh vừa giận, nhưng có vết xe đổ của Ngọc Kì Tử và những

người khác, nhất thời lại không ai dám đứng ra làm chim đầu đàn, cảnh tượng lại một lần nữa trở nên yên tĩnh!

Rất nhiều người không khỏi nhìn về phía Tả Lãnh Thiền, Nhạc Bất Quần, Phương Chính và Trùng Hư.

Hiện trường lấy võ công và uy vọng của bốn người bọn họ là cao nhất! "A Di Đà Phật, Đông Phương Giáo chủ ra tay sát nhân, lệ khí quá nặng, cũng quá không coi thiên hạ anh hùng ra gì rồi chăng?" Phương Chính chắp hai tay, đứng ra.

Thiếu Lâm là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, nếu hắn co rút không xuất thủ, danh tiếng sẽ bị hủy hoại! "Thiên hạ anh hùng?

Chương 27

Ha ha!" Đông Phương Bất Bại cười khẩy, ánh mắt quét qua mọi người, chỉ vào Tả Lãnh Thiền, nói: "Ngươi vì Ngũ Nhạc hợp nhất để lên làm Ngũ Nhạc Minh chủ, diệt Lưu Chính Phong mãn môn của phái Hành Sơn Nam Nhạc, lại phái Phong Bất Bình, Thành Bất Ưu lên Hoa Sơn, đoạt lấy Hoa Sơn Phái, âm thầm giúp Ngọc Kì Tử giết Thiên Môn để đoạt được vị trí chưởng môn Thái Sơn, còn có Định Tĩnh, Định Nhàn Sư Thái của Hành Sơn, hấp thụ công lực của họ, thật đúng là anh hùng!" "Hồ thuyết bát đạo, ngươi đừng hòng ly gián quan hệ giữa Ngũ Nhạc Kiếm Phái chúng ta!" Tả Lãnh Thiền đại nộ, không ngờ Đông Phương Bất Bại lại biết nhiều đến vậy, trong lòng càng thêm khủng hoảng. "Còn về vị Quân Tử Kiếm này, chuyện sát thê thí nữ trước đây thì khỏi nói, lại còn giết Định Dật Sư Thái của phái Hằng Sơn Bắc Nhạc, hấp thụ công lực của đối phương.

Những năm qua, không ít cường giả trong võ lâm đều bị ngươi hấp thụ công lực phải không?" Không để ý đến Tả Lãnh Thiền đang tức giận đến biến sắc, Đông Phương Bất Bại chỉ vào Nhạc Bất Quần, tiếp tục nói. "Một phái hồ ngôn, những chuyện này đều do Ma Giáo các ngươi gây ra, còn muốn đổ tội lên đầu ta, ly gián quan hệ giữa Ngũ Nhạc Kiếm Phái chúng ta, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" Nhạc Bất Quần giận dữ quát.

Hắn vẫn muốn làm chưởng môn Ngũ Nhạc, tuyệt đối không thể thừa nhận đã giết Định Dật Sư Thái!

Những chuyện này tuy mọi người trong lòng đều hiểu rõ, nhưng tuyệt đối không thể nói ra trước mặt. "Những kẻ dăng dăng cẩu cẩu khác, Bản tọa cũng lười nói.

Đây chính là thiên hạ anh hùng trong miệng ngươi sao?" Nhìn Phương Chính, Đông Phương Bất Bại tràn đầy vẻ trêu tức.

Người chính đạo ư?

Hơn Ma Giáo bọn họ được bao nhiêu? "Phương Chính Đại Sư, yêu nhân Ma Giáo, có gì mà phải nói nhiều!" Tả Lãnh Thiền trường kiếm chỉ thẳng, lớn tiếng hô: "Yêu nhân Ma Giáo, ai ai cũng có thể giết, mọi người cùng nhau ra tay, theo ta trảm yêu trừ ma, duy hộ chính đạo võ lâm!" "Tả Minh chủ nói rất đúng, trảm yêu trừ ma!" "Tru sát yêu nhân Ma Giáo!" Quần tình kích phẫn, gào thét vang trời.

Vừa rồi Đông Phương Bất Bại đã nói ra bí mật của Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần, mọi người cũng sợ những chuyện xấu hổ mình đã làm bị nói ra giữa chốn đông người, cho nên ai nấy đều hận không thể lập tức giết chết Đông Phương Bất Bại! "Giết!" "Giết!" Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần nhìn nhau, cả hai đều nổi sát tâm.

Hơn nữa, Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại uy hiếp quá lớn, bọn họ không thể không liên thủ chống địch!

Phương Chính và Trùng Hư cũng ra tay.

Tuy có hiềm nghi lấy nhiều hiếp ít, nhưng Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại uy hiếp quá lớn đối với bọn họ, bọn họ cũng chỉ đành bất chấp thể diện mà vây công! "Giết a!" "Giết!" Có người dẫn đầu, mọi người đều quên đi nỗi sợ hãi, gầm thét xông lên.

Đây chính là cơ hội tốt để danh dương vạn dặm, cho dù Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại có lợi hại đến mấy, liệu có thể chặn được nhiều võ lâm cao thủ đến vậy sao? "Chưởng môn, chúng ta có cần ra tay không?" Đại đệ tử phái Hằng Sơn Nghi Hòa đỡ Lệnh Hồ Trùng hỏi, các đệ tử khác cũng tụ tập lại, chờ đợi lệnh của Lệnh Hồ Trùng! "Không cần!" Lệnh Hồ Trùng phẩy phẩy tay.

Trong số các đệ tử này, những kẻ lợi hại hơn một chút cũng chỉ có Nghi Hòa, Nghi Thanh vài người, nhưng cũng chỉ là Hậu Thiên Tam Tứ Trọng, xông lên chẳng khác nào làm bia đỡ đạn!

Hơn nữa, thế nào là chính?

Thế nào là tà?

Tả Lãnh Thiền vì muốn làm Minh chủ mà ám sát đồng môn Ngũ Nhạc!

Nhạc Bất Quần vì Hấp Tinh Đại Pháp và thống nhất giang hồ mà sát thê thí nữ!

Lòng y tràn đầy mê mang.

Mắt y bị Nhạc Bất Quần đâm mù, tâm dường như cũng đã mù, chỉ cảm thấy phía trước một mảnh đen tối, không biết đường ở đâu! "Đại Lực Kim Cương Chưởng!" Phương Chính Đại Sư Thiếu Lâm vút lên, đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, một chưởng vỗ xuống, khí thế hoành tráng! 'Hô hô~' Chưởng ấn vàng kim khổng lồ mang theo khí thế hủy diệt bá đạo áp xuống! "Thái Cực Kiếm Pháp!" Trùng Hư Đạo Trưởng một kiếm đâm ra, trước người sáng lên từng vòng sáng chói mắt.

Những vòng sáng này như một tòa bảo lũy do hàng trăm ngàn thanh kiếm sắc bén hợp thành, bảo vệ quanh thân, không hề có sơ hở!

Điều đáng sợ hơn là tòa bảo lũy do kiếm phong hợp thành này có thể di động, hàng ngàn vầng sáng như sóng triều, chậm rãi cuộn tới, không thể hóa giải, không thể trốn tránh! "Đại Lực Kim Cương Chưởng của Phương Chính này, đường hoàng bá đạo, như Thái Sơn áp đỉnh, thế không thể cản!" "Thái Cực Kiếm Pháp của Trùng Hư công thủ hợp nhất, không thể hóa giải, quả nhiên lợi hại!" Tả Lãnh Thiền, Nhạc Bất Quần, Mạc Đại Tiên Sinh của Hành Sơn và những

người khác thầm kinh hãi trong lòng, ánh mắt phấn chấn.

Có Phương Chính Đại Sư và Trùng Hư Đạo Trưởng ra tay, cho dù Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại có bản lĩnh trời bể, cũng khó thoát kiếp nạn! "Đại Lực Kim Cương Chưởng, Thái Cực Kiếm Pháp?

Cũng có chút thú vị!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng sáng rực.

Với thiên phú đã tăng lên gấp ngàn lần, hắn liếc mắt một cái đã lĩnh ngộ được bảy tám phần áo nghĩa của Đại Lực Kim Cương Chưởng và Thái Cực Kiếm Pháp.

Tuy nhiên, biểu hiện quan sát chưởng pháp và kiếm pháp của đối phương, trong mắt mọi người lại như thể bị dọa đến ngớ người. "Quả nhiên, tiểu bạch kiểm vẫn là tiểu bạch kiểm, một khi động thủ thật sự thì liền hèn đi!" "Đúng vậy, Phương Chính Đại Sư và Trùng Hư Đạo Trưởng đồng thời ra tay, thật đúng là giết gà dùng đao mổ trâu!" "Không biết hắn sẽ bị Phương Chính Đại Sư một chưởng đánh chết, hay bị Thái Cực Kiếm Pháp của Trùng Hư Đạo Trưởng xé nát?" Một đám võ lâm nhân sĩ bàn tán xôn xao, vẻ mặt hưng phấn.

Nhưng Phương Chính và Trùng Hư lại không cho rằng Diệp Đông Hoàng bị bọn họ dọa sợ, trong lòng không hề có chút sơ suất nào, thậm chí còn cực kỳ ngưng trọng!

Từ trên người Diệp Đông Hoàng, bọn họ cảm nhận được áp lực đáng sợ gấp mười lần so với Đông Phương Bất Bại!

Cùng lúc đó, Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiền cũng một tả một hữu giáp kích Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại uy chấn giang hồ hơn mười năm, ẩn ẩn được xưng là thiên hạ đệ nhất nhân, cho dù hai người thực lực đại tăng, cũng không dám có chút sơ suất nào. 'Ầm!' Đại Lực Kim Cương

Chưởng trấn áp xuống, khí thế hùng hồn bá đạo, hoành tráng!

Thái Cực Kiếm Pháp thi triển, vạn ngàn kiếm phong hợp thành một vòng tròn, bao trùm tới, muốn xé nát Diệp Đông Hoàng! 'Xoẹt!' Lợi kiếm xuất vỏ, kiếm phong ma sát vỏ kiếm, tiếng thanh thúy thoắt cái vang lên, tất cả mọi người đều rùng mình một cái!

Dường như một thanh thần kiếm đang chém về phía bọn họ, hàn ý thấu xương khiến linh hồn bọn họ đều đang run rẩy, dường như sắp bị đóng băng!

Một đạo kiếm quang cực kỳ lộng lẫy, cực kỳ sắc bén, khiến người ta say đắm lại khiến lưng người ta lạnh toát sáng lên.

Cơ thể mọi người run lên, thời gian dường như đều ngưng trệ dưới đạo kiếm quang này.

Giờ khắc này, thời không dường như ngưng đọng, tất cả mọi người toàn thân cứng đờ, trong đầu chỉ còn lại một đạo kiếm quang kinh diễm thời gian! 'Keng!' Một đoạn mũi kiếm rơi xuống đất, tiếng thanh thúy dường như một cây búa tạ nặng nề nện mạnh vào tim mọi người, khiến những người như bị định thân thuật chợt tỉnh lại, ánh mắt nhìn tới!

Bọn họ đã nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời này cũng khó lòng quên được!

Máu tươi bắn ra, cổ Phương Chính Đại Sư và Trùng Hư Đạo Trưởng hiện lên một vệt máu.

Phương Chính Đại Sư vẫn còn đang giơ tay trong tư thế xuất chưởng, nhưng cánh tay của hắn đã đứt lìa.

Trong tay Trùng Hư Đạo Trưởng vẫn nắm chặt nửa thanh kiếm gãy!

Còn đối diện bọn họ, Diệp Đông Hoàng tay trái nắm chuôi kiếm,

trường kiếm vẫn cắm trong vỏ kiếm, dường như chưa từng xuất vỏ!

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, vừa rồi kiếm đã xuất vỏ, trong nháy mắt đã phá vỡ Đại Lực Kim Cương Chưởng và Thái Cực Kiếm Pháp, sau đó lại quay về vỏ kiếm!

Xuất kiếm và thu kiếm gần như hoàn thành đồng thời, quá trình ở giữa quá ngắn ngủi, khiến bọn họ chỉ nghe thấy một tiếng kiếm xuất vỏ, mà tiếng thu kiếm gần như trùng khớp với tiếng rút kiếm! "Đây là kiếm pháp gì?" Nhạc Bất Quần ngây dại tại chỗ, chấn động khôn nguôi.

Hắn từng nghĩ Tịch Tà Kiếm Pháp của mình đã là kiếm pháp mạnh nhất thiên hạ!

Nhưng so với một kiếm vừa rồi của Diệp Đông Hoàng, quả thực là thứ cẩu thả! "Bạt Kiếm Thuật!" Tiếng trầm thấp vang vọng, trong đầu mọi người không tự chủ được hiện lên một kiếm kinh diễm vừa rồi.

Cả người dường như bị cắt thành hai nửa!

Khủng bố đến nhường này! "Bạt Kiếm Thuật!" Diệp Đông Hoàng cất lời, đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang chợt lóe lên.

Đồng tử Nhạc Bất Quần co rụt lại, sau đó hóa thành một nụ cười tự giễu, lộ vẻ thích nhiên.

Người chết như đèn tắt, cơ nghiệp bá vương hóa thành hư không!

Mà Bạt Kiếm Thuật, đúng như tên gọi, chính là trong khoảnh khắc rút kiếm ra, lợi dụng lực bùng nổ của khoảnh khắc đó để chém giết địch nhân.

Chiêu Bạt Kiếm Thuật này chỉ có một thức, chiêu thức cực kỳ đơn giản, có thể nói bất kỳ người luyện kiếm nào cũng biết.

Nhưng muốn luyện ra uy lực, lại khó khăn trùng trùng!

Người khác kiếm đã ra khỏi vỏ, ngươi còn đang rút kiếm, tiên thiên đã chậm hơn người, người nào không luyện ra uy lực, chiêu này chính là chiêu thức tự sát!

Hắn theo đuổi kiếm pháp mạnh mẽ, vì luyện Tịch Tà Kiếm Pháp mà không tiếc tự cung, kết quả lại không thể đỡ nổi một kiếm đơn giản nhất của người khác!

Thật là đáng cười!Pằng pằng pằng pằng!Ngay sau đó, Phương Chính, Xung Hư, Nhạc Bất Quần, Tả Lãnh Thiền lần lượt ngã xuống đất, bụi đất tung bay.Khoảnh khắc này, toàn bộ quảng trường võ đạo tĩnh lặng như tờ, tiếng hô hấp cũng ngừng lại!

Tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi!Thiếu Lâm Phương Chính, Võ Đang Xung Hư, Tung Sơn Tả Lãnh Thiền, Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, ai mà không nổi danh giang hồ, uy danh hiển hách?

Thế nhưng giờ đây đều đã yên lặng nằm trên mặt đất, trở thành quá khứ, thành những thi thể lạnh lẽo, thành đá lót đường cho sự ra đời của một truyền kỳ!"Ta còn chưa ra tay đã ngã xuống rồi!" Đông Phương Bất Bại vô ngữ, mỹ mục liếc Diệp Đông Hoàng một cái.

Mặc dù biết thực lực của Diệp Đông Hoàng rất đáng sợ, nhưng cũng không ngờ lại đáng sợ đến mức này, đây còn là người sao?"Sư huynh!" Thanh âm bi phẫn vang lên, một đại hòa thượng đau thương tột độ xông tới, ôm lấy thi thể Phương Chính, khóc lóc thảm thiết!

Vị hòa thượng này chính là sư đệ của Phương Chính đại sư, Phương Sanh. "Phương Chính đại sư chết rồi?""Xung Hư đạo trưởng cũng chết rồi?""Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần cũng chết rồi?"Khoảnh khắc này, các võ giả như mộng tỉnh lại, nhìn những thi thể lạnh ngắt trên mặt đất, nỗi sợ hãi tột cùng dâng lên từ tận đáy lòng, không ngừng lan tràn ra bốn phía.

Hoảng sợ tràn ngập cả không gian!Những võ giả ban nãy còn hưng phấn xông lên, giờ phút này đều không kìm được lùi lại phía sau, toàn thân lạnh toát!"Chư vị giang hồ đồng đạo, Ma giáo yêu nhân khát máu, sẽ không tha cho chúng ta đâu.

Chương 28

Chúng ta đông người như vậy, cùng nhau ra tay, giết chết bọn chúng, báo thù cho bằng hữu giang hồ vô tội đã chết, duy trì chính nghĩa võ lâm!" Phương Sanh đứng thẳng người dậy, mắt đỏ hoe, sát khí tràn ngập, hoàn toàn không còn phong thái cao tăng, gào thét khản cả giọng. "Phương Sanh đại sư nói đúng, chúng ta cùng nhau ra tay, báo thù cho Phương Chính đại sư và các giang hồ đồng đạo, huyết nợ máu trả!" Mạc Đại tiên sinh của Nam Nhạc Hành Sơn rút bảo kiếm ra, hô hào mọi người. "Tru sát ma đầu, huyết nợ máu trả!""Tru sát ma đầu, huyết nợ máu trả!""Tru sát ma đầu, huyết nợ máu trả!"Đệ tử các phái Tung Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn đồng loạt gầm lên giận dữ.

Các môn phái giang hồ khác, tán tu cũng theo đó mà gào thét, hàng ngàn võ giả, yếu nhất cũng trên Tam Lưu, đồng thanh gào thét, âm thanh cuồn cuộn, chấn động trời đất!Dưới khí thế như vậy, mỗi một võ giả đều bùng lên ý chí chiến đấu hùng hồn, nhiệt huyết sôi trào trong cơ thể, trực tiếp áp chế nỗi sợ hãi về Diệp Đông Hoàng trong lòng!"Giết!"Theo sự dẫn đầu của Phương Sanh, Mạc Đại cùng những người khác, hàng ngàn võ giả như bị tiêm máu gà lao về phía Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại, sát khí sắc bén bao trùm toàn bộ Tung Sơn.Nhìn bốn phía những võ giả đen nghịt như không có tận cùng, tựa như sói đói lao tới, trong lòng Diệp Đông Hoàng cũng dâng lên một tia nhiệt huyết, tâm triều bành trướng!"Giết!"Kiếm quang lóe lên, Diệp Đông Hoàng vung một kiếm, Phương Sanh đang dẫn đầu lập tức bị kiếm khí xé rách thành hai nửa.Máu thịt văng tung tóe, máu tươi nóng hổi văng lên mặt các võ giả xung quanh, mọi người ngẩn cả người.Gầm!Ngay sau đó, máu tươi dường như đã kích thích dã tính

thú tính của con người, từng người một đỏ mắt xông lên phía trước, không sợ chết!Ánh mắt Diệp Đông Hoàng không hề thay đổi, vung kiếm ngược lại liền chém giết hàng chục người đang tới gần, kiếm khí sắc bén trực tiếp chém bọn họ thành hai đoạn, máu thịt văng tung tóe, tàn chi đoạn thi bắn ra.Diệp Đông Hoàng như hổ nhập bầy dê, kiếm khí tung hoành, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm, tiếng va chạm, tiếng kiếm khí xé nát thân thể... các loại âm thanh đan xen, mặt đất ngay lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.Đông Phương Bất Bại cũng rút mềm kiếm bên hông ra, nơi nàng đi qua, từng nhóm võ giả như lúa mạch bị cắt gặt đổ xuống. "Sao lại thế này?" Nghe tiếng kêu thảm thiết xung quanh, Lệnh Hồ Xung mặt đầy đau khổ, tuy hắn mắt đã mù, nhưng với thực lực của hắn đương nhiên có thể nghe rõ mọi chuyện đang xảy ra. "Chưởng môn, chúng ta..." Nghi Thanh đỡ Lệnh Hồ Xung, nhìn cảnh tượng như tu la trường giữa sân, kinh hãi tột độ. "Nghi Thanh, từ nay về sau, ngươi chính là chưởng môn phái Hằng Sơn.

Nghi Lâm là muội muội của Đông Phương Bất Bại, nhìn mặt Nghi Lâm, bọn họ hẳn là sẽ không làm khó các ngươi quá mức.

Các ngươi đi đi!" Lệnh Hồ Xung giao tín vật chưởng môn, phân phó. "Chưởng môn, ngài muốn làm gì?

Ngài không đi cùng chúng ta sao?" Nghi Thanh vội hỏi. "Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, đại trượng phu có điều nên làm, có điều không nên làm.

Ta không thể đi, còn các ngươi không cần phải uổng mạng!" Lệnh Hồ Xung đứng dậy, lắc đầu, bảo hắn nhìn nhiều người như vậy bị giết mà hắn lại một mình bỏ trốn, hắn không làm được! "Chưởng môn..." "Không cần nói nữa, ta ý đã quyết, đây là mệnh lệnh!" Lệnh Hồ Xung đẩy Nghi Thanh ra, vác trường kiếm, bước vào chiến trường! "Sư tỷ, chúng ta..." Nghi Thanh nhìn Lệnh Hồ Xung, lại quay

đầu nhìn Nghi Hòa. "Giang hồ tranh chấp, ai đúng ai sai, ai lại có thể nói rõ?

Chúng ta đi thôi!" Nghi Hòa lắc đầu, sư phụ sư bá của họ đều chết trong tay Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần, ai là chính, ai là tà, ai lại có thể nói rõ!

Trận chiến này họ không ngăn cản được, có thể bảo toàn tính mạng đã là vạn hạnh!

Còn về Lệnh Hồ Xung, họ cũng chỉ có thể thở dài bất lực!"Ân!" Nghi Thanh gật đầu, tâm trạng nặng trĩu, con đường phía trước cũng không biết ở nơi đâu!"Phá Kiếm Thức!" Lệnh Hồ Xung nương theo thính lực và võ đạo tu vi cao siêu của mình cảm nhận được vị trí của Diệp Đông Hoàng, một kiếm đâm tới!

Đây là kiếm mạnh nhất mà hắn có thể phát huy ra lúc này!

Hắn chỉ có một cơ hội xuất kiếm!

Đây là sự huy hoàng cuối cùng của hắn!"Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại tự tìm đến, tìm chết!" Kiếm khí sắc bén ập tới, ánh mắt Diệp Đông Hoàng chợt dừng lại trên người Lệnh Hồ Xung, nhẹ nhàng vung một kiếm, không hề có bất kỳ hoa mỹ hay kỹ xảo nào, chỉ là một kiếm đơn giản mà thôi!

Nhưng kiếm này ẩn chứa Hấp Tinh chi thế và Phong chi thế mà Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ, cùng với tiên thiên chân khí cường hãn đủ sức sánh ngang với cường giả tông sư bình thường, tùy tiện một kiếm liền có uy lực vô thượng.Keng!Kiếm khí bùng nổ, Lệnh Hồ Xung cùng bảo kiếm của mình bị chém thành hai nửa, máu văng đầy trời! Đây chính là một kiếm phá vạn pháp, cũng có thể nói là nhất lực hàng thập hội, mặc cho kiếm thuật của ngươi tinh diệu, biến hóa vạn thiên, ta chỉ một kiếm diệt chi!"Chưởng môn!" Các đệ tử phái Hằng Sơn cúi người mặc niệm, đối với kết quả này, họ cũng không bất ngờ.

Thực lực Diệp Đông Hoàng hiện giờ thể hiện quá mạnh mẽ, đương kim thiên hạ, e rằng không có vị anh hùng hào kiệt nào có thể đỡ được một kiếm nhẹ nhàng của hắn!Họ tuy phục nghĩa khí của Lệnh Hồ Xung, nhưng chưa đến mức vì Lệnh Hồ Xung mà xông lên chịu chết!

Nếu không phải Định Dật sư thái trước khi lâm chung truyền chức chưởng môn Hằng Sơn cho Lệnh Hồ Xung, bọn họ và Lệnh Hồ Xung căn bản sẽ không có quá nhiều giao tình!Phái Hằng Sơn đã rời đi!Bạt! Diệp Đông Hoàng một kiếm chém ra, kiếm khí tung hoành mấy chục mét, chém nát một tòa cung điện thành hai nửa, dọc đường đi, mấy chục võ giả bị kiếm khí xé nát, huyết vụ bao trùm!Oanh long!Cung điện đổ sụp, toàn bộ quảng trường võ đạo rung lên, tất cả những người đang sát hồng mắt đều không tự chủ dừng lại.Đội ngũ ban đầu hàng ngàn người giờ chỉ còn năm, sáu trăm, tàn chi đoạn thi vương vãi khắp mặt đất, máu tươi hội tụ thành suối nhỏ, rì rầm chảy!Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại ngạo nghễ đứng trên một lá đại kỳ trên đài võ đạo, y phục phấp phới, một trần không nhiễm, trai tài gái sắc, phong hoa tuyệt đại, cái thế vô song!Nhìn thấy hai người này, những võ giả còn lại không khỏi bị phong thái của họ làm cho khuynh đảo, nhưng nhìn thi sơn huyết hải dưới chân, trong lòng chỉ còn lại nỗi sợ hãi!"Từ nay về sau, giang hồ này chỉ có một tiếng nói, đó chính là tiếng nói của Trẫm – Diệp Đông Hoàng!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng quét qua những người còn lại, nơi ánh mắt hắn chạm tới, không ai dám đối diện, vội vàng cúi đầu, hai chân không ngừng run rẩy, tràn đầy sợ hãi!Hiện trường không một ai dám cất lời, chìm vào tĩnh mịch!Sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh!Áp lực càng lúc càng nặng!Mỗi một phút, mỗi một giây, đều là sự giày vò!

Là cuộc chiến sinh tử giằng xé!"Bái kiến Giáo chủ, Đông Hoàng Giáo chủ, võ công cái thế, thiên thu vạn tải, nhất thống giang

hồ!"Cuối cùng, có người không chịu nổi áp lực, quỳ rạp xuống, ngũ thể đầu địa, cao giọng hô bái!"Bái kiến Giáo chủ, Đông Hoàng Giáo chủ, võ công cái thế, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!"Có người đầu tiên, rất nhanh liền có người thứ hai, thứ ba...

Những cường giả thực sự và kẻ cứng đầu đều xông lên phía trước, sớm đã bị giết, những người còn lại này đâu còn dám phản kháng?Trong chốc lát, tất cả mọi người quỳ rạp trên đất, cao giọng hô vang.Oanh!

Oanh oanh oanh oanh!Đột nhiên, âm thanh chấn động màng tai vang lên, toàn bộ Tung Sơn dường như rung chuyển, từng quả cầu sắt mang theo lửa xé rách không khí, mang theo nhiệt sóng khủng bố bắn về phía Diệp Đông Hoàng!"Cẩn thận!" Đông Phương Bất Bại kinh hô, tuy Diệp Đông Hoàng võ công cao, nhưng uy lực hỏa pháo cũng vô cùng đáng sợ, nếu bị trúng đòn, e rằng dù với công lực của Diệp Đông Hoàng cũng có chết không sống!"Hỏa pháo!" Các võ giả trên võ đạo trường một trận mộng bức, sau đó kinh hãi, uy lực của hỏa pháo không phải là thứ họ có thể ngăn cản, hơn nữa có thể sử dụng hỏa pháo, tất nhiên là người của triều đình!

Chỉ là triều đình vì sao lại tấn công bọn họ?

Chẳng lẽ muốn tiêu diệt toàn bộ võ lâm giang hồ?"Hỏa pháo sao?" Diệp Đông Hoàng "loảng xoảng" một tiếng rút bảo kiếm ra, kiếm quang lóe lên, ba viên đạn pháo có thể đánh trúng hắn lập tức bị chém văng, bắn về hai bên, "oanh long" một tiếng, đập thủng một lỗ lớn trên các cung điện xung quanh!"Một kiếm chém văng ba viên đạn pháo?""Hít!""Đáng sợ đến thế!"Những võ giả đang hoảng sợ bỏ chạy, thoáng thấy Diệp Đông Hoàng một kiếm chém văng ba viên đạn pháo, đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh, mắt trợn tròn há hốc mồm!

Đây còn là người sao?

Đơn giản là quá đáng sợ rồi!"Đạn đặc, đối với Trẫm cũng chẳng có uy hiếp gì!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, có chút thất vọng, bất quá cũng nằm trong dự liệu, thời đại này, hỏa khí cũng chỉ đến vậy mà thôi!"Ngươi không sao chứ?" Đông Phương Bất Bại đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, mắt đầy quan tâm, sau đó lấy ra pháo hiệu.Bốp! Pháo hiệu bay lên trời, nổ tung trên không trung, dưới núi lập tức vang lên từng trận tiếng chém giết, tiếng hỏa pháo cũng dừng lại.Nàng và Diệp Đông Hoàng đến đây, tự nhiên không phải một mình, dưới núi sớm đã mai phục quân lính, đủ một ngàn Long Tượng Vệ!Những Long Tượng Vệ này tu luyện Vạn Đạo Kinh, mỗi người đều là cường giả trên Nhất Lưu, hóa lẻ thành nhóm mà đến, người khác rất khó phát hiện tung tích!Nhật Nguyệt Thần Giáo hiện nay thanh thế rộng lớn, triều đình tự nhiên không thể không phát hiện chút nào, những năm này thế lực của nàng và triều đình cũng đã âm thầm giao phong vô số lần, sớm đã đề phòng triều đình rồi!"Chuyện gì thế này?""Tiếng pháo dừng rồi sao?

Bên dưới chẳng lẽ có cường giả của Nhật Nguyệt Thần Giáo mai phục?"Nghe tiếng chém giết vang lên bên dưới, các võ giả trấn tĩnh lại, trong lòng kinh nghi bất định."Phái Tung Sơn còn không ít đệ tử, đều diệt sạch đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn những người còn lại, nhàn nhạt nói."Đều diệt sạch đi?" Trong đầu mọi người vang vọng thanh âm của Diệp Đông Hoàng, thân thể chấn động.Họ biết, đây là thủ cấp đầu tiên Diệp Đông Hoàng ban cho họ, nếu không động thủ, hôm nay e rằng họ rất khó xuống khỏi Tung Sơn!"Vâng, cẩn tuân Giáo chủ chi lệnh!" Rất nhanh có người đứng ra, chính là người đầu tiên đầu hàng trước đó, ngay sau đó mọi người cũng tranh nhau ứng tiếng, chỉ sợ mình chậm trễ bị Diệp Đông Hoàng nhớ mặt.Tiếng chém giết vang lên liên tiếp, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng không hề có ảnh hưởng gì!"Bây giờ chúng ta và triều đình xem như đã xé toạc mặt nạ, sắp động thủ rồi sao?" Mỹ mục Đông Phương Bất Bại mang theo một tia

hưng phấn, sáu năm chuẩn bị, những năm này tuyệt đại đa số sự tình đều do nàng một tay lo liệu, hao phí biết bao tâm huyết, tuyệt đối không phải người thường có thể tưởng tượng!

Giờ đây, cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch thành quả!"Ân!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, vươn tay ôm Đông Phương Bất Bại vào lòng!

Những năm này nếu không có Đông Phương Bất Bại, hắn đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy để nghiên cứu thiên hạ võ học y kinh, không chỉ sáng tạo ra Vạn Đạo Kinh, mà còn tích lũy cho bản thân một nền tảng lớn.

Đây cũng là lý do ban đầu hắn bằng lòng bỏ ra chút tâm tư thu phục Đông Phương Bất Bại!"Đời này, may mắn lớn nhất chính là gặp được chàng!" Đông Phương Bất Bại hai tay ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, mỹ mục hàm tình, trao một nụ hôn nồng nàn!Thời gian từng chút trôi qua, tàn dư đệ tử phái Tung Sơn trước mặt các võ giả như lang như hổ, không đến một khắc đã bị đồ sát sạch sẽ.

Những người này, bảo họ làm việc lớn thì không được, nhưng đánh kẻ sa cơ thì lại rất giỏi!"Khải bẩm Giáo chủ, đệ tử còn lại của phái Tung Sơn tổng cộng một trăm hai mươi ba người, đã toàn bộ tru diệt, phát hiện ba mươi vạn lượng bạc trắng, bí tịch võ công, binh khí vặt vãnh, còn những nữ tử bị phái Tung Sơn bắt giữ này, không biết nên xử trí thế nào?"Một nam tử lưng còng dẫn theo một đám nữ tử vẻ mặt đờ đẫn, y phục tả tơi đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, cung kính bẩm báo.Đám nữ tử này ước chừng hơn bốn mươi người, tuổi tác đều từ mười mấy đến ba mươi, tư sắc không tệ.

Bất quá mỗi người đều vẻ mặt tiều tụy, trên người đầy những vết xanh tím, hiển nhiên là bị phái Tung Sơn giam giữ để cung cấp cho đệ tử môn hạ dâm lạc!"Ha ha, đây chính là cái gọi là danh môn chính phái của các ngươi sao?" Mỹ mục Đông Phương Bất Bại quét qua, cười

nhạo không thôi.Mọi người cúi đầu, xấu hổ khó tả, cũng không dám lên tiếng, vì dao thớt là ta, cá thịt là họ, nói gì cũng vô ích!"Ngươi tên là gì?" Diệp Đông Hoàng nhìn nam tử lưng còng, người này thực lực không tệ, có Hậu Thiên Thập Trọng, xem như là người mạnh nhất trong số những người còn lại tại hiện trường, mọi người ngầm lấy hắn làm chủ. "Hồi Giáo chủ, tại hạ Mộc Cao Phong!" Mộc Cao Phong thân thể chấn động, thành hoàng thành khủng nói, cũng không biết Diệp Đông Hoàng hỏi điều này có ý gì, cũng không dám nghĩ nhiều. "Ngươi tự mình đến phái Tung Sơn lấy mười vạn lượng bạc trắng, những nữ nhân này cứ giao cho ngươi an trí.

Sau này sẽ có người đến tiếp quản mọi việc ở đây!"Phân phó xong, Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại trực tiếp rời khỏi Tung Sơn."Vâng, Giáo chủ!" Mộc Cao Phong cung kính lĩnh mệnh."Đa tạ ân công, đa tạ ân công..." Trừ một số nữ tử có ý chí chết, những người khác đều mừng rỡ như điên, họ vậy mà được cứu rồi!

Cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi phi nhân tính đó rồi!

Mỗi ngày ít nhất có mười đệ tử Tung Sơn thay phiên nhau bày trò chơi đùa họ, cơ bản không có nữ tử nào có thể kiên trì quá hai tháng, họ đều là những người mới đến không lâu!"Giáo chủ thần công cái thế, nhất thống giang hồ, đây có lẽ là cơ hội của ta..." Diệp Đông Hoàng đi khỏi, Mộc Cao Phong đứng dậy, trong mắt lóe lên tinh quang, nhìn chiến trường như tu la địa ngục xung quanh, kính sợ xen lẫn một tia hưng phấn.Chứng kiến sự đáng sợ của Diệp Đông Hoàng xong, hắn căn bản không còn nảy sinh lòng phản bội, như vậy tự nhiên muốn ôm đùi Diệp Đông Hoàng.

Thế là hắn bắt đầu tổ chức nhân thủ, một mặt an trí những nữ nhân kia, một mặt dọn dẹp chiến trường!Trong đó có một số người tự nhiên không mấy vui vẻ, thấy Diệp Đông Hoàng đi rồi, liền muốn rời đi!

Nhưng phần lớn những người khác lại giống Mộc Cao Phong, muốn lên chuyến thuyền lớn Diệp Đông Hoàng này!

Họ tụ tập dưới trướng Mộc Cao Phong, muốn lập công, những người khác muốn rời đi cũng không dám rời đi nữa, chỉ đành ngoan ngoãn làm việc.Những điều này đều nằm trong dự liệu của Diệp Đông Hoàng, cho dù những người còn lại này có dị tâm, người hắn để lại cũng có thể dễ dàng trấn áp, việc ở đây đối với hắn chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.Hiện nay, triều đình đã không kìm được ra tay với hắn, thời thế không đợi người, Diệp Đông Hoàng từ bỏ việc tiêu diệt các thế lực võ lâm như Thiếu Lâm, Võ Đang.

Sau khi rời Tung Sơn, liền hướng về hoàng thành mà đi!Toàn bộ sức mạnh của Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng bắt đầu vận chuyển, Long Tượng Quân hóa chỉnh thành linh tiến về Tử Cấm Thành, vô số mật thám ẩn giấu, cường giả bắt đầu hành động!

Kiểm soát quân đội, kiểm soát đại thần, kiểm soát dư luận thiên hạ!Nhẫn nhịn sáu năm, nay lộ phong mang!Mưa gió sắp đến, núi rừng đầy gió, một cơn bão đáng sợ đang âm ỉ, những người mẫn cảm đều mơ hồ cảm nhận được sự áp bức và sát khí giữa trời đất!Và trong không khí áp bức này, tin tức Ngũ Nhạc Hội Minh ở Tung Sơn cũng lan truyền khắp giang hồ, như một quả bom hạng nặng rơi xuống biển lớn, tạo nên sóng gió ngút trời!"Không ngờ Nhạc Bất Quần lại luyện Hấp Tinh Đại Pháp và Tịch Tà Kiếm Pháp, suýt nữa đoạt được chức chưởng môn Ngũ Nhạc, ngụy quân tử này quả nhiên lợi hại, đáng tiếc gặp phải Đông Hoàng Giáo chủ, hắn và Tả Lãnh Thiền liên thủ cũng không đỡ nổi một kiếm!""Hai người bọn họ nhẫn nhịn tính kế hơn mười năm, một lòng muốn làm chưởng môn Ngũ Nhạc, ám sát không biết bao nhiêu hào kiệt giang hồ, cuối cùng lại công dã tràng, thật đáng thương, đáng hận, đáng buồn, đáng thở than!""Hà chỉ bọn họ, Thiếu Lâm Phương Chính đại sư, Võ Đang Xung Hư đạo trưởng, hai người

liên thủ cũng bị một kiếm chém giết, đương kim giang hồ võ lâm, có vị anh hùng hào kiệt nào có thể đỡ được một kiếm nhẹ nhàng của Đông Hoàng Giáo chủ?""Nghe nói Đông Hoàng Giáo chủ năm nay mới mười tám tuổi, sáu năm trước khi sơ xuất giang hồ đã là Tiên Thiên cường giả, đánh chết dâm tặc vạn lý độc hành Điền Bá Quang, cứu Hằng Sơn phái Nghi Lâm nữ hiệp!""Hà chỉ cứu Nghi Lâm nữ hiệp, nghe đồn năm đó Nhạc Bất Quần vì đoạt Hấp Tinh Đại Pháp mà giết người diệt khẩu, không tiếc sát thê thí nữ, vẫn là Đông Hoàng Giáo chủ kịp thời đến, từ tay Nhạc Bất Quần cứu mẹ con Ninh nữ hiệp của Hoa Sơn phái!""Nghe nói Đông Hoàng Giáo chủ là Kiếm Thần hạ phàm, không chỉ thiên phú kỳ tài, kiếm đạo tu vi chấn cổ thước kim, càng là ngọc thụ lâm phong, siêu phàm thoát tục, thiên hạ vô song!""Tương truyền giang hồ trung không có vị anh hùng hào kiệt nào có thể đỡ được một kiếm nhẹ nhàng của Đông Hoàng Giáo chủ, cũng không có thiếu nữ nào có thể đỡ được một nụ cười khẽ của Đông Hoàng Giáo chủ!""Nghi Lâm nữ hiệp của Hằng Sơn phái chính vì thế mà hoàn tục trở thành nhị phu nhân của Đông Hoàng Giáo chủ!""Ngay cả Đông Phương Giáo chủ năm đó uy chấn giang hồ, nữ giả nam trang, hùng tâm vạn trượng cũng không đỡ nổi một nụ cười khẽ của Đông Hoàng Giáo chủ, cam nguyện nhượng lại Nhật Nguyệt Thần Giáo, làm nữ nhân đứng sau Đông Hoàng Giáo chủ!""Đông Phương Giáo chủ không chỉ võ công trác tuyệt, càng là mỹ nhược thiên tiên, là đệ nhất mỹ nhân võ lâm danh xứng với thực, cũng chỉ nhân vật thần tiên như Đông Hoàng Giáo chủ mới có thể sở hữu!""Nghe nói mẹ con Ninh nữ hiệp của Hoa Sơn phái sau khi bị Thành Bất Ưu truy sát liền mất tích, Thành Bất Ưu đã chết, mẹ con họ chắc là đã được cứu, các ngươi nói họ có phải cũng ở Hắc Mộc Nhai không?""Điều này rất có khả năng, Ninh nữ hiệp năm đó là một đại mỹ nhân, hiệp can nghĩa đảm, phóng khoáng anh tư, còn mạnh hơn Nhạc Bất Quần cái tên ngụy quân tử kia không biết bao nhiêu lần, gả

cho Nhạc Bất Quần thật là một đóa tiên hoa cắm vào bãi cứt trâu, còn Nhạc Linh San cũng là một tiểu mỹ nhân, nói không chừng lúc này đang ở Hắc Mộc Nhai...

Đông Hoàng Giáo chủ thật là diễm phúc không cạn...""Đáng ghét!"Bên cạnh không xa, một mỹ lệ nữ tử nghe vậy, nét mặt hàm sát, mắt đầy phẫn nộ, vừa định đứng dậy, lại bị một mỹ phụ đội nón bên cạnh kéo lại."San nhi, đừng gây chuyện!" Ninh Trung Tắc trầm giọng nói, giáo huấn bọn họ, căn bản vô ích.Trong giang hồ, các loại tin tức bát quái nhiều như lông trâu, làm sao mà giáo huấn hết được?

Miệng mọc trên người khác, muốn bịt miệng quá khó!

Trừ phi có sức chấn nhiếp như Diệp Đông Hoàng!Trong lòng rất nhiều người, Diệp Đông Hoàng chính là một đại ma đầu giết người không chớp mắt!

Nhưng không ai dám nói rõ Diệp Đông Hoàng là ma đầu, tất cả mọi người bàn tán đều là Diệp Đông Hoàng thần uy cái thế, thiên tư bất phàm!

Đây chính là thân phận địa vị, thực lực đạt đến một trình độ nhất định, tự nhiên mà mang lại uy thế!"Nương!" Nhạc Linh San lạnh lùng hừ một tiếng, bĩu môi, bất quá vẫn ngoan ngoãn ngồi tại chỗ không nhúc nhích.Những năm này, nàng cũng đã trải qua rất nhiều, từ việc ban đầu Nhạc Bất Quần muốn giết họ bị Diệp Đông Hoàng cứu, sau đó trở về Hoa Sơn bị Phong Bất Bình và Thành Bất Ưu đuổi xuống núi còn bị truy sát.

Khi họ sắp bị giết, Nhạc Bất Quần ẩn nấp trong bóng tối ra tay giết Thành Bất Ưu cứu họ, sau đó Ninh Trung Tắc lòng nguội lạnh đưa nàng đi ẩn cư.

Lần này tái xuất giang hồ, cũng chỉ là nghe tin Lệnh Hồ Xung đã chết, muốn thế hắn thu thi!"Một đám xu viêm phụ thế đồ!" Nhạc Linh

San mắng nhỏ, ánh mắt phức tạp, "Không ngờ hắn lại lợi hại như vậy, hắn thật sự mới mười tám tuổi sao?""Hắn là không sai!" Trong đầu Ninh Trung Tắc hiện lên cảnh tượng sáu năm trước gặp Diệp Đông Hoàng.

Lúc đó nàng còn ra tay tương cứu, nghĩ đến thực lực đối phương, thật đúng là múa rìu qua mắt thợ, cũng chính là lần đó nàng nhìn rõ chân diện mục của Nhạc Bất Quần, Nhạc Bất Quần vậy mà muốn giết nàng, đâm nàng một kiếm.Nghĩ đến Diệp Đông Hoàng vì nàng liệu thương, khâu vết thương cứu nàng một mạng, ánh mắt tương tự phức tạp, cảnh cáo: "San nhi, Nhạc Bất Quần đã chết, cũng là do hắn tự chuốc lấy, còn về sư huynh của con...

đều tại hắn quá cố chấp, nếu hắn đi cùng các đệ tử Hằng Sơn phái rời đi, có lẽ cũng sẽ không có chuyện gì, con ngàn vạn lần đừng nghĩ đến báo thù..."Tìm Diệp Đông Hoàng báo thù, vậy thì không khác gì tìm chết!"Nương, con biết, giang hồ tranh bá, không thể nói ai đúng ai sai, sư huynh mắt cũng bị Nhạc Bất Quần đâm mù, còn xông lên, thật là ngu xuẩn tột đỉnh, trách không được ai, nương yên tâm đi, ban đầu hắn còn cứu mạng con một lần!" Nhạc Linh San ôm cánh tay Ninh Trung Tắc, trong đầu hiện lên cảnh tượng ban đầu, Nhạc Bất Quần một kiếm đâm tới, nàng cảm giác mình sắp chết, mà người giết nàng lại là cha nàng, lòng như tro tàn.Nhưng Diệp Đông Hoàng xuất hiện, như thiên thần hạ phàm, hai ngón tay dễ dàng kẹp lấy trường kiếm đâm tới trước ngực nàng, chỉ trong tích tắc suýt chút nữa đã đánh chết Nhạc Bất Quần!Sinh tử trong một khoảnh khắc, kinh hồn động phách!

Phong thái của Diệp Đông Hoàng khoảnh khắc đó, nàng đến nay vẫn khó quên!

Còn có nương nàng bị thương, khi nàng vô trợ và tuyệt vọng nhất, Diệp Đông Hoàng ra tay cứu Ninh Trung Tắc, thật là trầm ổn, tuệ trí, hắn dường như không gì là không thể!Giữa đêm mộng về, đều là

bóng dáng cái thế vô song tuyệt thế kia.Hình tượng Nhạc Bất Quần vĩ quang chính trong lòng nàng từ lâu đã tan vỡ, bóng dáng sư huynh nàng so với Diệp Đông Hoàng, càng là đom đóm với trăng sáng!Nghĩ đến đây, Nhạc Linh San không khỏi thất thần, gò má hơi hồng!"Ai..." Thấy ánh mắt của Nhạc Linh San, là người từng trải, Ninh Trung Tắc sao lại không hiểu tâm tư của đối phương, buồn bã thở dài.Nàng đối với Diệp Đông Hoàng thì không có thù hận gì, chỉ là Diệp Đông Hoàng hiện tại bên cạnh đã có Đông Phương Bất Bại và Nghi Lâm, nàng không muốn Nhạc Linh San phải chịu tổn thương!

Với danh vọng địa vị của Diệp Đông Hoàng hiện nay, Nhạc Linh San rất khó gặp được đối phương!Chỉ hy vọng thời gian có thể xóa nhòa tất cả!Ngày mười lăm tháng chín.Kể từ khi Diệp Đông Hoàng diệt cao thủ Ngũ Nhạc Kiếm Phái, chém giết Phương Chính, Xung Hư chấn động giang hồ đã trôi qua một tháng.Nhưng giang hồ vẫn sóng gió dữ dội, danh tiếng Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại càng vang dội, thanh thế của Nhật Nguyệt Thần Giáo càng đạt đến mức chưa từng có.Diệp Đông Hoàng không thể tranh cãi trở thành thiên hạ đệ nhất, được mệnh danh là Đông Hoàng Kiếm Thần!

Còn Đông Phương Bất Bại mất đi danh tiếng võ công thiên hạ đệ nhất, lại có thêm danh xưng đệ nhất mỹ nhân võ lâm!Thế nhưng khi thanh thế Nhật Nguyệt Thần Giáo đạt đến đỉnh cao chưa từng có, những người mẫn cảm trong giang hồ lại phát hiện, Nhật Nguyệt Thần Giáo dường như trở nên khiêm tốn hơn!

Các cường giả của Nhật Nguyệt Thần Giáo bao gồm Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại dường như đều ẩn mình.Họ không biết, Nhật Nguyệt Thần Giáo không phải trở nên khiêm tốn, mà là đã chuyển trọng tâm!Bên ngoài kinh đô, tám ngàn Long Tượng Quân tề tựu, chỉnh tề như một, uy nghiêm túc mục!

Mỗi người trong số họ đều tu luyện Vạn Đạo Kinh do Diệp Đông

Hoàng căn cứ Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh mà sáng tạo ra, tu vi toàn bộ đều trên Nhất Lưu, khí huyết như rồng, tụ tập lại một chỗ, khí huyết cường hãn xông thẳng lên trời, dường như ngưng tụ thành một con giao long gầm thét, chấn động lòng người!Và bên cạnh tám ngàn Long Tượng Quân, còn có một đội ngũ toàn thân bao phủ trong y phục đen, đội ngũ này chỉ có một trăm người, trên người họ không có bất kỳ khí tức nào, dường như là người chết vậy, ánh mắt lạnh lẽo, mang lại cho người ta một cảm giác rất quỷ dị.Một trăm người này tự nhiên là cường giả La Võng, mỗi người trong số họ đều nắm giữ một mạng lưới khổng lồ!Trong kinh thành, không biết có bao nhiêu văn võ đại thần, đạt quan quý nhân đều nằm trong sự kiểm soát của họ!Tất cả mọi người chỉnh tề túc mục, mặt không biểu cảm, yên lặng chờ đợi.Đột nhiên, mọi người như có cảm ứng, trong mắt thêm một tia cuồng nhiệt và kính sợ, chỉ thấy một nam một nữ từ trên trời hạ xuống!Nữ tử thanh lệ thoát tục, phong hoa tuyệt đại.

Nam tử tuấn mỹ vô song, anh vũ bá khí, kiếm mày bay lượn, mâu quang thâm thúy, trên người tự có một cỗ khí chất vương giả coi thường thiên hạ!Nữ tử mỹ diễm tuyệt luân, ánh mắt lại sắc bén vô cùng, đồng dạng bá khí vô song!"Bái kiến Giáo chủ, Phu nhân!" Long Tượng Vệ và cường giả La Võng đồng loạt quỳ rạp xuống, động tác chỉnh tề nhất trí, âm thanh ngân vang mạnh mẽ."Long Tượng Vệ đội một phụ trách đoạt lấy Đông môn, không có mệnh lệnh của Bổn tọa, bất kỳ ai cũng không được ra vào!""Đội hai phụ trách Nam môn!""Đội ba phụ trách Tây môn!""Đội bốn phụ trách Bắc môn!""La Võng hiệp trợ, cùng đội năm tuần tra toàn thành!""Số còn lại theo Bổn tọa nhập cung!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh lẽo, nhanh chóng hạ đạt mệnh lệnh.Trong thành, người của La Võng đã bố trí xong, các tướng trấn giữ cửa thành đều có người của họ, kiểm soát bốn cửa không hề khó!"Cẩn tuân Giáo chủ chi lệnh!" Mọi người đồng thanh gầm lên giận dữ, tinh thần phấn chấn, nhiệt huyết sôi trào!"Xuất phát!" Diệp

Đông Hoàng cưỡi chiến mã, trường kiếm vung lên, hướng về kinh thành mà đi."Thiên hạ chí tôn sao?" Mỹ mục Đông Phương Bất Bại mang theo hưng phấn, cưỡi chiến mã, theo sát Diệp Đông Hoàng.Đại quân theo sát phía sau, tuy số lượng không nhiều, nhưng khí thế ngút trời, như một dòng lũ không thể ngăn cản!Kinh đô, Đông môn."Kia là cái gì?" Khói bụi mù mịt, một đội giáp sĩ phi kiên chấp duệ như một dòng lũ lao tới, tướng trấn giữ cửa thành ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh hãi, đại quân như vậy đến dưới thành mà hắn lại không biết sao?Hắn đâu biết Long Tượng Quân dưới trướng Diệp Đông Hoàng đều là cường giả trên Nhất Lưu, hóa chỉnh thành linh mà đến, trước đó mới tụ tập ở ngoại thành, tự nhiên sẽ không có người nào phát hiện đại quân đến!"Mau!

Mau đóng cửa thành!" Tướng trấn giữ cửa thành kinh khủng gào thét, hai chân run rẩy, hắn biết sắp xảy ra đại sự rồi!Dưới chân hoàng thành, vậy mà có đại quân kéo đến, đây là muốn tạo phản a!

Chẳng trách gần đây trong thành phong thanh hạc lệ, thì ra thật sự có đại sự phát sinh!Xuy lạp!Thế nhưng tướng trấn giữ cửa thành vừa mới cất lời, một đạo đao quang chợt lóe, đầu người bay lên, hóa ra là thành viên La Võng ẩn giấu trong hàng vệ sĩ đã ra tay, hơn nữa không chỉ một người, dưới sự bất ngờ, trực tiếp chém giết tất cả các vệ sĩ ở cửa thành!"Giết người rồi!" Dân chúng xung quanh kinh hô, hoảng loạn bỏ chạy, ngay cả những người có võ công trong giang hồ nhìn thấy đại quân đang xông tới, cũng không dám có chút dị động nào, vội vàng nhường đường!Diệp Đông Hoàng dẫn đại quân trường khu trực nhập, một ngàn Long Tượng Vệ của đội một ở lại phụ trách trấn giữ cửa thành."Kia là... kia là Đông Hoàng Giáo chủ?""Đông Hoàng Giáo chủ vậy mà giết thẳng đến kinh đô?

Hắn muốn làm hoàng đế sao?"Những người trong võ lâm nhìn thấy Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại đều trợn tròn mắt,

chấn động không thôi, vạn vạn không ngờ Diệp Đông Hoàng dã tâm lớn đến vậy, võ lâm chí tôn cũng không thỏa mãn, còn muốn làm thiên hạ chí tôn!"Đây chính là thực lực Nhật Nguyệt Thần Giáo sao?

Toàn bộ đều là võ giả trên Nhất Lưu, hơn nữa khí huyết thật mạnh, Nhật Nguyệt Thần Giáo làm sao bồi dưỡng ra được?""Đại quân như vậy lấy một địch mười cũng không thành vấn đề, bất quá Đại Âm triều tuy ngày càng suy tàn, nhưng trong cung cao thủ như mây, Cấm Vệ Quân tuy không sánh bằng những tinh nhuệ của Nhật Nguyệt Thần Giáo, nhưng cũng là binh lính bách chiến, thêm vào các loại cung cường nỏ cứng, tất sẽ là một trận đại chiến kinh thế!"Không ít người trong võ lâm có võ công cao cường đều rục rịch, theo sát đại quân Diệp Đông Hoàng hướng về Tử Cấm Thành mà đi.

Trận đại chiến kinh thế như vậy, nếu bỏ lỡ, tất định hối hận cả đời!Theo Diệp Đông Hoàng nhập thành, không khí toàn bộ kinh đô bị áp chế đến cực điểm, rất nhiều đạt quan quý nhân hiểu biết một số chuyện càng khép chặt đại môn, co rúm trong nhà, run rẩy không ngừng!Tử Cấm Thành!Trước tòa cung điện phú lệ đường hoàng, trang nghiêm túc mục này, từng đội giáp sĩ thân khoác trọng giáp tay cầm cương đao trường thương, vẻ mặt túc mục, đao thương âm u hàn ý lạnh lẽo, sát khí băng lãnh bao trùm toàn bộ hoàng cung.

Xung quanh từng hàng cung tiễn thủ, cung giương như trăng tròn, dây cung căng chặt!Ngoài Cấm Vệ Quân, Cẩm Y Vệ ra, còn có đạo sĩ, hòa thượng cùng cao thủ võ lâm!Đạp đạp đạp đạp!Tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên, đầu tiên đập vào mắt là hai bóng người một trắng một hồng.Đây là một nam một nữ, nam tử anh vũ soái khí, dương cương bá đạo, kiếm mày bay lên, mâu quang thâm thúy, trên người tự có một cỗ khí chất vương giả bễ nghễ thiên hạ!Nữ tử mỹ diễm tuyệt luân, ánh mắt lại sắc bén vô cùng, đồng dạng bá khí vô song!"Thật là giang sơn đại có tài nhân xuất, mỗi người dẫn đầu phong trào mấy trăm

năm, quả nhiên là rồng phượng trong loài người!" Trước đại quân, một lão đầu râu trắng tiên phong đạo cốt lưng đeo một thanh bảo kiếm, ánh mắt sắc bén, như hai thanh lợi kiếm, thẳng tắp chiếu vào Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại, không khỏi kinh thán."A Di Đà Phật!

Thiên kiêu như vậy, đáng tiếc lại nhập ma đạo!" Một lão tăng hai tay chắp lại, mặt lộ vẻ bi thiên mẫn nhân, không bi không hỉ nói."Loạn thần tặc tử, phạm thượng tác loạn, đáng bị thiên đao vạn quả!" Một lão thái giám thân mặc đại hồng bào, thanh âm tiêm tế, nhìn qua không âm không dương, ánh mắt mị thành một khe hẹp, ánh mắt âm lãnh như một con rắn độc chọn người mà nuốt, lạnh giọng nói."Hừ!" Diệp Đông Hoàng kéo dây cương, chiến mã hí vang, vó trước nhấc lên, ngừng tiến, Đông Phương Bất Bại cũng kéo dây cương, sóng vai mà đứng. "Hống!""Hống hống!" Đại quân dừng bước, chỉnh tề đứng lại, giơ cao vũ khí, đồng loạt gầm lên giận dữ!"Ngươi chính là Diệp Đông Hoàng?" Cẩm Y Vệ tách ra, một lão giả bước ra.Lão giả tóc râu bạc trắng, da dẻ lại hồng nhuận sáng bóng, thân khoác mãng long bào, mặt lộ vẻ uy nghiêm, đánh giá Diệp Đông Hoàng, mang theo một thái độ cao cao tại thượng."Không tệ, giao ra hoàng vị, Trẫm sẽ để ngươi an hưởng tuổi già, để Chu thị nhất mạch phú quý một đời!" Diệp Đông Hoàng đánh giá mọi người, người trước mắt này hẳn là Thái Thượng Hoàng của hoàng thất, một thân võ đạo tu vi đạt đến Tiên Thiên chi cảnh, giống như Đông Phương Bất Bại!Tiên Thiên sơ kỳ là cực hạn của thế giới này, trừ phi Phá Toái Hư Không, nếu không sẽ không thể đề thăng nữa!Ngoài Thái Thượng Hoàng ra, lão thái giám kia cũng là cường giả Tiên Thiên, ngoài ra còn có ba người, Diệp Đông Hoàng có tư liệu của họ!Một người là Phong Thanh Dương của Hoa Sơn phái kiếm tông, một người là lão tăng ẩn thế của Thiếu Lâm, một người là lão đạo ẩn thế của Võ Đang.Ba người này xuất hiện, Diệp Đông Hoàng tuy có chút

bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Hắn đã diệt Hoa Sơn, lại giết Phương Chính và Xung Hư, ba người này được triều đình mời đến để tiêu diệt hắn cũng là chuyện bình thường!"Hay cho một tiểu oa nhi cuồng vọng, thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch rồi sao, thật là phóng tứ!" Chưa đợi Thái Thượng Hoàng lên tiếng, lão thái giám đã quen thói làm chó săn cắn người gầm lên giận dữ, mũi chân điểm nhẹ, thân ảnh lập tức nhảy vọt lên, một chưởng ấn xuống thiên linh cái của Diệp Đông Hoàng."Quỳ Hoa Thần Chưởng!" Dường như một vầng mặt trời mọc lên, chưởng lực chí cương chí dương tuôn trào, nhiệt độ không gian lập tức tăng lên mấy chục độ, bá đạo tuyệt luân, muốn một kích trọng thương Diệp Đông Hoàng.Tuy Diệp Đông Hoàng ở Tung Sơn đại phát thần uy, nhưng những kẻ hắn giết chẳng qua chỉ là ngụy Tiên Thiên, lão thái giám căn bản không để hắn vào mắt!Thái Thượng Hoàng, Phong Thanh Dương, lão tăng, lão đạo, Đông Phương Bất Bại đều không động thủ, những người đầu muốn xem thực lực của Diệp Đông Hoàng, hơn nữa họ đều tự thị rất cao, không muốn vây công.

Còn Đông Phương Bất Bại thì có niềm tin vào Diệp Đông Hoàng, không hề lo lắng!Ba ngàn Long Tượng Quân phía sau Diệp Đông Hoàng tuy cảm thấy một áp lực khủng bố từ lão thái giám, nhưng ánh mắt lại cuồng nhiệt nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng họ, Diệp Đông Hoàng chính là thần, là vô địch!Xoạt!Diệp Đông Hoàng ra kiếm!"Bạt Kiếm Thuật!" Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn ra!

Thân ảnh đang nhảy vọt của lão thái giám định hình trên không trung!Xuy lạp!Thân thể lão thái giám nổ tung, từ giữa trán trở xuống bị chia thành hai nửa, máu tươi bắn tung tóe, hiện trường tĩnh lặng như tờ!Những Cấm Vệ Quân, Cẩm Y Vệ đang cầm cung tiễn, trường đao xung quanh, tay chân run rẩy, tư lịch của lão thái giám kia còn già hơn Thái Thượng Hoàng, bọn họ tuy chưa từng gặp, nhưng đều đã

nghe qua truyền thuyết về hắn, không ngờ lại cứ thế bị người ta một kiếm chém thành hai nửa!Đây chính là cường giả Tiên Thiên a!

Cường giả tuyệt thế đứng trên đỉnh thế giới!"Kiếm nhanh thật, kiếm pháp sắc bén thật!" Bảo kiếm sau lưng Phong Thanh Dương chấn động, tâm thần rung động, khoảnh khắc vừa rồi, ngay cả hắn cũng có cảm giác tay chân lạnh toát!Kiếm đó quá sắc bén!

Nếu đổi là hắn, cũng chưa chắc đã đỡ được!"Thật lợi hại!

Chương 29

Không hổ là nam nhân ta nhìn trúng, thế gian này không ai có thể đỡ được một kiếm của hắn!" Mỹ mục Đông Phương Bất Bại tràn đầy tự hào ngưỡng mộ, dù đối mặt với năm vị cường giả Tiên Thiên, nàng cũng không hề lo lắng, vì nàng đứng sau lưng – Diệp Đông Hoàng!

Một nam nhân vô địch!"Các vị, tên tiểu tử này hung tàn, mọi người cùng nhau ra tay, nhất định phải chém giết hắn!" Thái Thượng Hoàng nhìn Phong Thanh Dương, lão tăng và lão đạo, thanh âm trầm trọng.Tuy sớm đã biết Diệp Đông Hoàng lợi hại, nhưng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại đáng sợ đến mức này, đây là thực lực mà người phàm có thể có sao? "Chư vị, tên tặc tử hung ác này, mọi người cùng nhau xuất thủ, nhất định phải chém giết hắn!" "Vâng!" Phong Thanh Dương mấy người gật đầu, Thái Thượng Hoàng rút bảo kiếm ra, một cỗ khí tức cường đại khủng bố của Tiên Thiên cường giả tràn ngập lan ra, quét khắp bốn phương.

Xoẹt!

Phong Thanh Dương cũng rút bảo kiếm, kiếm khí tràn ngập, xung quanh tựa hồ hóa thành biển kiếm.

Lão tăng chắp hai tay lại, bảo tướng trang nghiêm, sau lưng tựa hồ có một tôn Đại Phật hiện lên.

Lão đạo trường kiếm chỉ thẳng, sau lưng tự có Thái Cực Đồ phù hiện! "Chậc!

Bốn Tiên Thiên cường giả đồng thời xuất thủ, đối chiến hai vị Thiên hạ đệ nhất võ lâm giang hồ tiền bối và hậu bối, trận chiến thế này trăm năm khó gặp, nghĩ thôi đã thấy nhiệt huyết sôi trào!" "Đông

Hoàng Giáo chủ một kiếm chém Tiên Thiên, đối phương tuy có bốn người, e rằng cũng chẳng được lợi lộc gì đâu?" "Yêu nghiệt như Đông Hoàng Giáo chủ, mấy trăm năm cũng khó gặp a!" Các cường giả võ lâm lén lút theo sau trợn trừng mắt, lòng dạ bành trướng, có thể chứng kiến một trận đại chiến kinh thế như vậy, tuyệt đối là phúc phận ba đời tu luyện! "Sát!" Thái Thượng Hoàng suất tiên xuất thủ, một kiếm chém thẳng về phía Đông Phương Bất Bại!

Diệp Đông Hoàng quá mức khủng bố, vì an toàn, hắn chọn đối phó Đông Phương Bất Bại!

Phong Thanh Dương, lão tăng, lão đạo trong lòng tuy khinh bỉ thủ đoạn của Thái Thượng Hoàng, nhưng giờ khắc này cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, ba người liên thủ chém đến Diệp Đông Hoàng! "Phá Kiếm Thức!" Phong Thanh Dương vừa ra tay, đã là Độc Cô Cửu Kiếm sở trường nhất của hắn.

Kiếm khí tung hoành, kiếm thế lạnh lẽo khiến thiên địa tựa hồ tăng thêm mấy phần sát khí, có thể thành tựu Tiên Thiên trong thế giới này, đủ để nói lên thiên phú của hắn!

Là lão bài Tiên Thiên cường giả, hắn đã lĩnh ngộ một tia 'thế' mà cường giả Tông Sư cảnh cần lĩnh ngộ —— Độc Cô Kiếm Thế!

Độc Cô Cửu Kiếm trong tay hắn thi triển ra, còn mạnh hơn Lệnh Hồ Xung không chỉ trăm lần! "Thái Cực Kiếm Pháp!" Thái Cực Kiếm Pháp của lão đạo cũng đã đạt tới lô hỏa thuần thanh, dưới sự gia trì của Thái Cực Kiếm Thế, hoàn toàn không phải Trùng Hư trước kia có thể so sánh! "Long Trảo Thủ!" Lão tăng một trảo thò ra, hắn lĩnh ngộ chính là trảo thế, sắc bén vô cùng, cương mãnh lăng lệ, tựa hồ hóa thành một con Kim Sắc Long Trảo chộp lấy Diệp Đông Hoàng! "Để các ngươi nếm thử Hấp Tinh Lãnh Địa của Bản tọa!" Diệp Đông Hoàng không rút kiếm, thân thể cũng không động, vẫn cưỡi trên lưng

ngựa, nhìn ba người vây công đến, xung quanh lập tức nổi lên từng xoáy đen.

Các xoáy đen rất nhỏ, không ngừng xoay tròn, dày đặc phân bố bốn phía, tạo thành một lãnh địa ba trăm sáu mươi độ không góc chết —— Hấp Tinh Lãnh Địa.

Hấp Tinh Lãnh Địa là do Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh dung hợp Hấp Tinh Đại Pháp sau đó, lấy Vạn Đạo Chân Khí làm căn cơ dung hợp Hấp Tinh Chi Thế mà thành, có thể thôn phệ công lực và tinh khí thần của người rơi vào lãnh địa! "Đây là thứ gì?" Phong Thanh Dương thân thể ngưng cố giữa không trung, như sa lầy vào vũng bùn!

Trường kiếm cách trái tim Diệp Đông Hoàng chỉ một xích, nhưng lại không thể tiến thêm một tấc nào nữa!

Gang tấc tựa chân trời!

Một xích này, tựa như một vực sâu!

Đồng thời, chân khí trong cơ thể hắn cũng không ngừng trào ra ngoài, bị Diệp Đông Hoàng thôn phệ! "Chẳng lẽ đây là Hấp Tinh Đại Pháp?" "Không thể nào!

Hấp Tinh Đại Pháp không thể mạnh đến vậy!" Lão đạo và lão tăng cũng giống như Phong Thanh Dương, muốn rút lui, nhưng bị một cỗ hấp lực khủng bố hút chặt, tiến thoái không được, trong lòng chấn động.

Hấp Tinh Đại Pháp bọn họ cũng không phải chưa từng thấy, căn bản không thể mạnh đến mức này! "Trên đời này không có gì là không thể, không thể chỉ vì nhãn giới của ngươi không đủ mà thôi!" "Phong khởi!" Thanh âm đạm mạc của Diệp Đông Hoàng vang lên, trong Hấp Tinh Lãnh Địa nổi lên cuồng phong.

Phong nhận như đao, cắt vàng đoạn ngọc, đây là Phong Chi Lãnh

Địa do Diệp Đông Hoàng lấy Phong Chi Thế dung hợp Vạn Đạo Chân Khí hình thành!

Xuy xuy xuy xuy!

Vạn thiên phong nhận gào thét, máu tươi bắn tung tóe. "A…" Tiếng thống khổ vang lên, từng vết máu hiện ra, ba người Phong Thanh Dương trong chớp mắt biến thành người máu, như thể bị ngàn đao vạn kiếm xẻ nát, y phục nhuốm đỏ máu tươi, toàn thân máu thịt mơ hồ!

Nếu không phải bọn họ là Tiên Thiên cường giả, có Tiên Thiên chân khí hộ thể, vừa rồi một đòn đó đã xé nát bọn họ thành từng mảnh rồi!

Đây là lần đầu tiên Diệp Đông Hoàng liên hợp sử dụng Hấp Tinh Lãnh Địa và Phong Chi Lãnh Địa, xem ra hiệu quả không tệ! "Chậc!

Đây là võ công gì, quả thực quỷ dị, quá khủng bố!" "Có võ công này quả thực vô địch, nếu không phải Tiên Thiên cường giả, bất kể bao nhiêu người, chỉ cần lại gần, trong chớp mắt sẽ bị xé thành trăm mảnh!" Các nhân sĩ võ lâm xung quanh, Cấm Vệ Quân hoàng thành, Cẩm Y Vệ đều ngây ngốc!

Bọn họ toàn thân lạnh lẽo, nhìn thấy thảm trạng của ba Tiên Thiên cường giả, không khỏi run rẩy!

Ba người này ai mà không uy danh truyền khắp bốn bể, trấn nhiếp một phương cự bá, nay trước mặt Diệp Đông Hoàng lại như hài nhi bất lực! "Hắn sao cũng mạnh thế?" Đối mặt với Đông Phương Bất Bại, Thái Thượng Hoàng cũng kinh hãi.

Hắn chiến đấu với Đông Phương Bất Bại, tuy chưa bại trận, nhưng vẫn luôn bị áp chế.

Vốn dĩ còn trông mong ba người Phong Thanh Dương sau khi

thắng lợi sẽ giúp hắn đối phó Đông Phương Bất Bại, nhưng nay bọn họ lại bại trước! "Chiến đấu với ta còn dám phân tâm, chết đi!" Đông Phương Bất Bại tay trái bắn ra ba cây kim châm vàng, Thái Thượng Hoàng vì kinh hãi sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng mà phân tâm, bất ngờ không kịp phòng bị, cánh tay bị đánh trúng, cả người bị chấn bay ra ngoài! "Cấm Vệ Quân, Cẩm Y Vệ nghe lệnh, sát!" Thái Thượng Hoàng gầm lên giận dữ, thanh âm kinh khủng vang vọng khắp hoàng thành.

Trong hoàng cung, Hoàng đế và một số đại thần tâm phúc đang chờ đợi kết quả trận chiến lập tức như rơi vào hầm băng, một cỗ dự cảm bất ổn và hoảng sợ dâng lên trong lòng. "Phóng tên!" Vút vút vút vút!

Vạn tên cùng bắn, xé rách không khí mang theo tiếng rít gào bay về phía Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại! "Đã đến lúc kết thúc rồi!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lóe lên vẻ lạnh lẽo, phun ra một thanh âm băng giá. "Sát!" Ba ngàn Long Tượng Vệ và cường giả La Võng xông thẳng vào đại quân xung quanh.

Hống!

Hống!

Ngay khi Diệp Đông Hoàng hạ lệnh, hai tiếng long ngâm chấn động thiên địa vang lên, một đen một xanh hai ảo ảnh Thần Long vút lên, ngửa mặt lên trời gào thét!

Chính là dị tượng sinh ra sau khi dung hợp Thần Phong Quyết và Hấp Tinh Đại Pháp!

Oanh!

Dị tượng phù hiện, khí thế trên người Diệp Đông Hoàng lập tức bạo tăng một đoạn lớn, uy năng của Hấp Tinh Lãnh Địa và Phong Chi

Lãnh Địa bạo tăng gấp mười lần! "Đây là cái quỷ gì?" Phong Thanh Dương, lão tăng, lão đạo kinh hãi muốn tuyệt, lời còn chưa dứt, cả người trong chớp mắt bị phong nhận xé nát thành từng mảnh, tinh khí thần bị thôn phệ hoàn toàn, một giọt máu tươi cũng không rơi xuống, liền hóa thành tro bụi, tan biến!

Diệp Đông Hoàng dưới sự gia trì của dị tượng hai chân long hư ảnh lơ lửng giữa hư không, sau lưng chân long gào thét, uyển như Thiên Đế lâm trần, tiên nhân hạ thế, thần uy hạo hãn, uy nghiêm vô song.

Hàng vạn mũi tên bắn tới như mưa bão bị Hấp Tinh Lãnh Địa giữ lại ở cách ba trượng xung quanh hắn, khó mà tiến thêm một phân nào, uy áp khủng bố quét khắp bốn phương, uyển như một tôn cái thế Đế Hoàng!

Chứng kiến cảnh tượng này, Cấm Vệ Quân và Cẩm Y Vệ vừa phóng xong một loạt tên đều chấn động tại chỗ, quên mất tiếp tục phóng tên!

Xuy lạp!

Diệp Đông Hoàng rút kiếm chém một nhát, cách không ba mươi mét, một kiếm chém bay đầu Thái Thượng Hoàng, "Kẻ nào buông vũ khí sẽ được miễn chết!" "Kẻ nào buông vũ khí sẽ được miễn chết!" Long Tượng Quân theo sau gầm lên giận dữ, sĩ khí như hồng, có một Giáo chủ cường đại như thần ma thế này, việc gì mà không thể thành?

Cấm Vệ Quân, Cẩm Y Vệ hai chân run rẩy, sợ hãi đến cực độ, tuy rất muốn đầu hàng, nhưng Hoàng đế chưa chết, chủ tướng vẫn còn, không ai dám suất tiên buông vũ khí! "Sát!" Diệp Đông Hoàng không nói thêm lời thừa thãi, một kiếm vung ra, Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ Hậu Thiên đỉnh phong cùng mấy chục cao tầng bị một kiếm chém thành hai đoạn, máu tanh và khủng bố.

Kim châm trong tay Đông Phương Bất Bại bay ra, nơi đi qua, Cấm Vệ Quân từng mảng ngã xuống!

Long Tượng Quân càng thêm hưng phấn, gào thét xông vào đại quân.

Chỉ trong một chớp mắt, phòng ngự của Cấm Vệ Quân và Cẩm Y Vệ bị công phá, đối mặt với Diệp Đông Hoàng như thần ma, không ai còn dấy lên được chút ý chí chiến đấu nào!

Quá khủng bố!

Căn bản không phải người có thể chống lại!

Bọn họ nào biết, công pháp Diệp Đông Hoàng tu luyện đối với bọn họ hoàn toàn là cấp độ nghiền ép!

Tiên Thiên chân khí mạnh hơn bọn họ mấy chục trăm lần!

Cùng là Tiên Thiên, nhưng không ai có thể chặn được một kiếm nhẹ nhàng của Diệp Đông Hoàng! "Chậc!" "Biến thiên rồi!" "Từ nay về sau, Đông Hoàng Giáo chủ không còn là võ lâm chí tôn, mà là thiên hạ chí tôn!" Các nhân sĩ võ lâm quan chiến, thám tử thế gia thở ra một hơi dài, lưng áo ướt đẫm, như thể vừa vớt từ dưới nước lên, vừa rồi cảnh tượng đó quá chấn động, quá khủng bố!

Như một giấc mộng!

Nhưng nhìn Cấm Vệ Quân và Cẩm Y Vệ đang bị đồ sát, nhìn vô số thi thể trên mặt đất, bọn họ biết, đây không phải là mộng! "Bệ hạ, đại sự không ổn rồi!" Trong hoàng cung, một thái giám Hậu Thiên đỉnh phong kinh khủng kêu lên, lăn lê bò toài, mặt đầy hoảng loạn chạy về Ngự Thư Phòng. "Bốp!" Chén trà rơi xuống đất, Đại Âm Hoàng đế tựa hồ mất đi tất cả sức lực, lập tức mềm nhũn trên mặt đất.

Từ tiếng gầm giận dữ của Thái Thượng Hoàng vừa rồi hắn đã có

linh cảm, nay nghe lời nói này, không cần nói cũng biết kết quả! "Xong rồi!" "Đại Âm của Trẫm xong rồi!" "Trẫm có lỗi với liệt tổ liệt tông!!!" …… Ngày mười sáu tháng chín!

Chương 30

"Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng Đế chiếu viết: Trẫm nghe Hoàng Thiên chi mệnh không trường cửu, duy quy về đức, cố Nghiêu truyền Thuấn, Thuấn truyền Vũ, thực kỳ nghi dã, Kiếm Thần Diệp Đông Hoàng, văn thành võ đức, cái thế vô song, có tướng Nghiêu Thuấn, bỉnh thánh hiền chi năng, ưu tư quốc kế, chấn sóc triều cương, kham đảm thần khí, Trẫm vì phúc trạch thiên hạ thương sinh mà kế, lập làm tân đế, triệu cơ đế trụ, thừa thiên ứng nhân…… Khâm thử!" Một phong thiện vị chiếu thư truyền cáo thiên hạ, thiên hạ xôn xao, danh Diệp Đông Hoàng vang dội khắp thiên hạ, tên của hắn không còn là giang hồ giai tri, mà là thiên hạ giai tri.

Thân phận cũng từ võ lâm chí tôn Thiên hạ đệ nhất biến thành thiên hạ chí tôn, tạo thành oanh động cũng vượt xa những gì hắn làm khi diệt Ngũ Nhạc Kiếm Phái tại Tung Sơn!

Cùng lúc đó, tin tức Diệp Đông Hoàng chém giết năm vị Tiên Thiên cao thủ cũng truyền khắp giang hồ, danh tiếng Thiên hạ đệ nhất chân chính vững như thái sơn, sẽ không có bất kỳ ai nghi ngờ!

Chiếm lĩnh kinh đô, sau khi khiến Hoàng đế viết thiện vị chiếu thư, Diệp Đông Hoàng liền tọa trấn hoàng cung, củng cố thế lực.

Còn Đông Phương Bất Bại thì dẫn theo cao thủ dưới trướng trấn áp các thế lực phản đối, La Võng giám sát thiên hạ, khống chế dư luận thiên hạ!

Ngày nay, các tửu lâu khách sạn, thanh lâu trà quán trên thiên hạ gần như một phần mười đều là sản nghiệp của Diệp Đông Hoàng.

Mỗi một tiểu thành ít nhất có một tửu lâu là của hắn.

Cùng với thiện vị chiếu thư truyền cáo thiên hạ, những tửu lâu

khách sạn này đều đang theo kịch bản đã chuẩn bị sẵn mà kể về những sự tích vĩ đại của Diệp Đông Hoàng, nào là Thiên Thần hạ phàm, Chân Long chuyển thế, Thiên Mệnh sở quy vân vân!

Sáu năm chuẩn bị, khống chế quân đội, khống chế văn võ đại thần, khống chế dư luận thiên hạ, cho dù có mấy đóa sóng nhỏ, cũng nhanh chóng bị dập tắt!

Nửa tháng sau!

Ngày mùng một tháng mười!

Ngày này, cũng là một khoảnh khắc lịch sử, vạn chúng chú mục, Diệp Đông Hoàng cử hành đăng cơ đại điển, sẽ mở ra chương sử mới!

Diệp Đông Hoàng dưới sự phục thị của thị nữ mặc long bào màu vàng minh hoàng, đầu đội Bình Thiên Quan, mười hai miện lưu rủ xuống, che đi dung nhan tuấn mỹ vô song, uy nghiêm bá khí của hắn, chỉ có đôi mắt thâm thúy bình tĩnh rõ ràng có thể nhìn thấy.

Giờ lành bắt đầu, Diệp Đông Hoàng dẫn bách quan tế tự thiên địa, kiến quốc hạ, hiệu là Đông Hoàng.

Tế tự hoàn thành, bách quan triều bái, "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Quần thần quỳ bái sơn hô. "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tiếp đó, Cấm Vệ Quân đơn tất quỳ địa, thanh âm vang vọng bốn phương.

Cuối cùng cả kinh đô vang lên tiếng sơn hô chấn động đến long tai!

Khoảnh khắc này, Diệp Đông Hoàng chính thức trở thành một Đế Vương.

Phủ khám thiên hạ, vạn chúng triều bái!

Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần!

Đỉnh phong của quyền lực!

Cảm giác này, Diệp Đông Hoàng cũng là lần đầu tiên đích thân trải nghiệm, khống chế ức vạn sinh linh, phú hữu tứ hải, không khỏi nhiệt huyết sôi trào, lòng dạ bành trướng!

Một lát sau, áp chế sự kích động trong lòng, Diệp Đông Hoàng biết đây mới chỉ là bắt đầu, con đường phía trước còn rất dài!

Ý thức quét qua giao diện hư nghĩ của Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, chỉ thấy điểm khí vận trên đó đột nhiên tăng thêm mười vạn điểm, và vẫn không ngừng tăng lên lục tục, đây mới là bản tiền cường đại của hắn về sau! "Chúng khanh bình thân!" Tế tự thiên địa xong, Diệp Đông Hoàng chính thức đăng cơ.

Trở về hoàng cung, Diệp Đông Hoàng đoan tọa trên long ỷ cao cao tại Kim Loan Điện, đôi mắt thâm thúy dưới Bình Thiên Quan phủ thị quần thần đang quỳ bái phía dưới.

Đây chính là cảm giác của quyền lực!

Hoàng quyền chí cao vô thượng! "Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng Đế, chiếu viết: Có nữ Đông Phương Bất Bại, hiền lương thục đức, đức tài kiêm bị, làm điển phạm thiên hạ, phong làm Hoàng hậu, thống lĩnh hậu cung, mẫu nghi thiên hạ!" Tiểu thái giám tuyên đọc thánh chỉ, sau khi kiến quốc, tự nhiên là ban thưởng mà quần thần quan tâm nhất.

Ai theo ngươi đánh thiên hạ, mà không phải vì gia quan tiến tước, phong thê ấm tử?

Sau Đông Phương Bất Bại, Nghi Lâm cũng được phong làm Quý phi.

Còn lại là ban thưởng quan viên, rồi đại xá thiên hạ.

Trong số quan viên, đa số là quan viên triều trước, Diệp Đông Hoàng tạm thời không động đến, dù sao trên tay hắn tạm thời còn chưa có nhiều nhân thủ đến vậy, nhưng những người hệ trực thuộc đi theo hắn tự nhiên đều được gia quan tiến tước.

Xử lý xong những chuyện này, một ngày đã trôi qua, hơn nữa công việc còn rất nhiều.

Hắn vừa đăng cơ Hoàng vị, trăm phế đợi hưng, nhưng cũng coi như sơ bộ đi vào quỹ đạo, muốn triệt để khống chế thiên hạ, cần có thời gian!

Đồng thời, hắn truyền một trăm linh tám thức quyền pháp cơ sở của Vạn Đạo Kinh vào quân đội, không chỉ có thể cường quân, mà còn có thể tăng cường độ trung thành của quân đội.

Vạn Đạo Kinh thoát thai từ Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh mà hắn tu luyện, người tu luyện càng sâu, độ trung thành đối với hắn càng cao!

Chỉ cần thể hội được lợi ích của Vạn Đạo Kinh, bọn họ sẽ càng thêm nỗ lực tu luyện, càng tu luyện sẽ càng trung tâm!

Hơn nữa công pháp tầng thứ cao hơn nằm trong tay hắn.

Cứ từng tầng từng tầng như vậy, chẳng bao lâu, hắn sẽ hoàn toàn khiến quân đội quy tâm!

Giải quyết xong quân đội, Diệp Đông Hoàng liền chuẩn bị bố võ thiên hạ!

Một trăm linh tám thức quyền pháp cơ sở của Vạn Đạo Kinh không cần biết chữ cũng có thể tu luyện, đối với việc truyền bá đã giảm đi một trở ngại lớn.

Dù sao, đa số người trong thiên hạ không biết chữ!

Mặc dù quyền pháp cơ sở này nhiều nhất chỉ có thể từ ngoài mà vào luyện ra một luồng chân khí, tức là Tam Lưu chi cảnh, nhưng có thể cường thân kiện thể, tăng cường khí huyết, bách bệnh không sinh, sức mạnh đại tăng.

Chỉ cần truyền bá xuống, quốc lực tất nhiên sẽ đại tăng, quốc lực đại tăng, hắn sẽ có thể thu được nhiều điểm khí vận hơn!

Có thể một mũi tên trúng nhiều đích, sau đó hắn lại thiết lập võ cử, khuyến khích thiên hạ. …… Đông Hoàng sáu năm, tháng ba, Đông Hoàng Thành.

Đông Hoàng Thành chính là kinh đô cũ, sau khi được Diệp Đông Hoàng mở rộng, trở nên càng thêm uy nghiêm hùng vĩ.

Tường thành cao chín trượng năm xích, như một con cự thú đang nằm phục, mỗi người lần đầu đến Đông Hoàng Thành đều sẽ bị chấn động sâu sắc.

Đây chính là đô thành của Đại Việt Đế Quốc ngày nay, được đặt tên theo tên Diệp Đông Hoàng!

Sáu năm thời gian, thiên hạ đại định, tứ di thần phục, vạn bang lai triều, Diệp Đông Hoàng được tôn xưng là Đông Hoàng Đại Đế, cái thế vô song!

Đông Hoàng Thành ngày nay đặc biệt náo nhiệt, giang hồ hiệp khách, cao thủ thế gia tề tụ.

Hôm nay là ngày cuối cùng của võ cử quyết chiến, Võ Trạng Nguyên ba năm một lần sẽ ra đời vào ngày hôm nay.

Ba năm trước, Diệp Đông Hoàng truyền xuống quyền pháp cơ sở Vạn Đạo Kinh, bố võ thiên hạ!

Quyền pháp này tuy phi phàm, nhưng nhiều nhất chỉ có thể tu luyện ra một luồng chân khí, tức là Tam Lưu chi cảnh, đối với nhân sĩ

giang hồ không có nhiều tác dụng.

Nhưng chỉ cần tu luyện quyền pháp cơ sở đến đại thành, sau khi đăng ký vào sổ sách ở quan phủ liền có thể lĩnh được tầng công pháp tiếp theo.

Điều này đối với tất cả võ giả mà nói, đều là cám dỗ khó mà kháng cự!

Vạn Đạo Kinh tuy là bản rút gọn của Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, nhưng đối với chúng nhân mà nói cũng là vô thượng thần công, ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng tu luyện Vạn Đạo Kinh.

Vạn Đạo Kinh có thể kiêm dung các công pháp khác, không cần tu luyện lại, giống như Đông Phương Bất Bại, dung hợp Quỳ Hoa Bảo Điển vào Vạn Đạo Kinh, thực lực bạo tăng một đoạn lớn! "Mau mau mau, đặt cược đi, còn nửa canh giờ cuối cùng…" "Ta cược Nhạc Tiên Tử, một trăm lượng!" "Ta cũng cược Nhạc Tiên Tử, hai trăm lượng!" "Ta cược Lâm công tử, một trăm lượng!" Đại lộ tiểu ngõ, náo nhiệt phi phàm, đặc biệt là sòng bạc, càng thêm nóng bỏng đến cực điểm, nay trận võ cử cuối cùng, cũng chính là cuộc đối quyết của hai người.

Một người chính là Nhạc Linh San của Hoa Sơn Phái năm xưa!

Mười hai năm trước, Nhạc Bất Quần vì đoạt Hấp Tinh Đại Pháp, giết người diệt khẩu, đâm Ninh Trung Tắc một kiếm, còn muốn giết nàng, cuối cùng được Diệp Đông Hoàng cứu, gia đình gặp biến cố lớn, sau đó lại trải qua biến cố Hoa Sơn, bị Thành Bất Ưu truy sát, được Nhạc Bất Quần âm thầm cứu.

Sáu năm trước, Ngũ Nhạc Hội Minh, Diệp Đông Hoàng diệt Ngũ Nhạc Kiếm Phái, Nhạc Bất Quần, Lệnh Hồ Xung thân tử!

May mắn là Nhạc Linh San bên cạnh luôn có Ninh Trung Tắc đi theo, không sa vào lầm đường lạc lối, võ công cũng đột phi mãnh tiến.

Nay nàng hai mươi tám tuổi trên giang hồ uy danh lừng lẫy, không thua hiệp danh của nương thân nàng Ninh Trung Tắc năm xưa trên giang hồ.

Đương nhiên, nhắc đến Nhạc Linh San đều sẽ nhắc đến Ninh Trung Tắc, còn về Nhạc Bất Quần thì đã thân bại danh liệt từ lâu, nhắc đến hắn đều xem như chuyện cười!

Mà đối thủ của Nhạc Linh San, chính là đại thiếu gia Lâm Bình Chi của Phước Oai Tiêu Cục! …… Đông Hoàng Thành, Võ Đạo Quảng Trường! "Nhạc Tiên Tử!" "Nhạc Tiên Tử!" "Lâm công tử!" "Lâm công tử!" …… Võ Đạo Quảng Trường rộng lớn chật kín người, nhìn một cái, đầu người chen chúc, đen kịt một mảng, vô số võ giả giơ bảng hiệu hưng phấn hò hét, mặt đỏ tai hồng.

Điều đặc biệt hơn là những người hô Nhạc Linh San đều là thiếu niên nam nữ, còn những người hô Lâm Bình Chi đều là thiếu nữ! "Bệ hạ, Nương Nương giá đáo!" Đột nhiên, một thanh âm trung khí mười phần lại the thé vang lên, chân khí cường hoành khuếch tán xuống, cho dù Võ Đạo Quảng Trường ồn ào cũng rõ ràng có thể nghe thấy.

Trong chớp mắt, toàn bộ Võ Đạo Quảng Trường lặng ngắt như tờ, mấy vạn người tề chỉnh quỳ rạp trên đất. "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Nương Nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Trong tiếng sơn hô, Diệp Đông Hoàng nắm tay Đông Phương Bất Bại từ trên trời giáng xuống, đáp xuống đài cao chuyên môn chuẩn bị cho hắn trên võ đạo, nơi đây là nơi cao nhất của Võ Đạo Quảng Trường, có thể nhìn bao quát toàn bộ quảng trường và võ đài.

Với tu vi hiện tại của hắn, tuy không thể ngự không phi hành, nhưng có thể lăng không trong thời gian ngắn.

Nếu đến chủ thế giới thì khó khăn rồi, nơi đó không gian áp chế lớn, ngay cả Tông Sư cũng không thể bay lên được! "Bình thân!" Ánh

mắt Diệp Đông Hoàng lướt qua mọi người, thanh âm uy nghiêm vang lên, rõ ràng lọt vào tai mỗi người có mặt. "Tạ Bệ hạ, Nương Nương!" Mọi người đứng dậy, trong mắt mang theo cuồng nhiệt, nhưng không dám nhìn thẳng vào Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại phía trên, nhiều nhất chỉ dám liếc nhìn bằng ánh mắt còn lại!

Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại ngồi xuống, quan viên chủ trì võ cử phía dưới lên đài, ngay sau đó Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi cũng nhảy vọt lên, hai người đối diện hướng Diệp Đông Hoàng chắp tay bái một cái.

Diệp Đông Hoàng gật đầu, Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi có thể đứng ở đây, đúng là khiến hắn hơi bất ngờ, nhưng cũng trong lẽ thường tình.

Chương 31

Cường giả giang hồ đều đã bị hắn giết gần hết, các đại môn phái, bao gồm Võ Đang Thiếu Lâm, đều danh tồn thực vong, lượng lớn ruộng đất mà bọn họ khống chế đều bị triều đình thu về.

Không có tài phú khổng lồ chống đỡ, căn bản không nuôi nổi nhiều đệ tử như vậy, các môn phái tự nhiên cũng chỉ còn lại ba, bốn người!

Đương nhiên, giang hồ sẽ không biến mất!

Có người, liền có giang hồ!

Đùng!

Tiếng đồng la vang lên, trận quyết đấu cuối cùng chính thức bắt đầu, không khí tại chỗ lập tức đạt đến cao trào, vô số ánh mắt kích động, căng thẳng, mong chờ đổ dồn về võ đài. "Nhạc Tiên Tử tất thắng!" "Lâm công tử cố lên!" Tiếng hò hét vang vọng mây xanh, Diệp Đông Hoàng cũng nhìn về phía Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi trên giang hồ thanh danh nổi lên, hắn tự nhiên đã nghe qua, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy bản thân!

Vì sự xuất hiện của hắn, Lâm Bình Chi không như trong nguyên tác mà gia phá nhân vong, cuối cùng tự cung luyện Tịch Tà Kiếm Pháp.

Nhưng cũng trải qua không ít chuyện, nếu không cũng không thể đứng ở đây!

Còn về Nhạc Linh San, Diệp Đông Hoàng là lần thứ hai gặp.

Lần trước là mười hai năm trước, lúc đó vẫn là một thiếu nữ mười sáu tuổi mới ra đời, chưa hiểu sự đời!

Nay đã là một thiếu nữ đình đình ngọc lập, thành thục ung dung, anh khí bất phàm, có phong thái của nương thân nàng Ninh Trung Tắc năm xưa!

Nhưng thực lực mạnh hơn Ninh Trung Tắc năm xưa không ít, tu luyện Vạn Đạo Kinh, dung hợp Tử Hà Thần Công của Hoa Sơn Phái, tu vi đã đạt đến Hậu Thiên đỉnh phong, trong thế giới mà Tiên Thiên là cực hạn cũng coi như thiên tư xuất chúng, tư chất bất phàm rồi! "Tiểu nha đầu năm xưa thay đổi không ít nhỉ, Bệ hạ cảm thấy ai trong số họ có thể giành chiến thắng?" Đông Phương Bất Bại ghé sát tai Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, dung nhan tuyệt mỹ mang theo ý cười động lòng người.

Sáu năm trôi qua, thời gian không để lại chút dấu vết nào trên người nàng, ngược lại càng thêm vũ mị yêu kiều, thành thục động lòng người.

Năm xưa khi Diệp Đông Hoàng cứu Nhạc Linh San và Ninh Trung Tắc, nàng đã ẩn mình trong bóng tối, cũng đã gặp Nhạc Linh San một lần! "Hai người tu vi xấp xỉ, nhưng kiếm pháp của Nhạc Linh San càng thêm lăng lệ sắc bén, nếu Lâm Bình Chi không có chiêu bài gì, thắng bại đã sớm định đoạt!" Diệp Đông Hoàng đạm mạc liếc một cái, tình huống của hai người trong mắt hắn rõ như ban ngày, xem ra vẫn là nghịch cảnh càng có thể khiến người ta trưởng thành.

Sinh ư ưu hoạn, tử ư an lạc! "Cảm giác thế nào?

Nha đầu kia dường như có ý với ngươi!" Đông Phương Bất Bại không thể phủ nhận, mỹ mục lưu chuyển, từ khi Diệp Đông Hoàng xuất hiện, Nhạc Linh San đã lén lút nhìn về phía Diệp Đông Hoàng mấy lần, với thực lực của nàng tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng. "Trẫm là thiên hạ chí tôn, văn thành võ đức, phú hữu tứ hải, thiên hạ này có thiếu nữ nào không có ý với Trẫm, không muốn leo lên long

sàng của Trẫm sao?" Diệp Đông Hoàng đưa tay dùng sức ôm lấy vòng eo mềm mại, trơn nhẵn của Đông Phương Bất Bại, ghé sát mặt nàng, nhìn chằm chằm đôi mắt linh động vũ mị của nàng, khóe miệng khẽ nhếch. "Phải, Bệ hạ thiên tung thần võ, tuấn mỹ vô song, trên thế gian này không có anh hùng hào kiệt nào có thể ngăn được một kiếm nhẹ nhàng của Bệ hạ, cũng không có thiếu nữ nào có thể ngăn được nụ cười khẽ của Bệ hạ!" Đông Phương Bất Bại đưa mắt trắng bệch nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, thuận thế dựa vào lòng hắn.

Mỹ nhân hờn dỗi, phong tình vạn chủng!

Bản thân nàng là ma giáo yêu nữ, cũng không sợ người khác nói nhàn rỗi, cũng không ai dám nói nhàn rỗi về nàng.

Trong khi Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Bất Bại đùa giỡn, trên võ đài hai người lại đang khổ chiến một phen!

Cuối cùng, Nhạc Linh San một kiếm đánh bay Lâm Bình Chi, giành chiến thắng trận luận võ này! "Hống hống hống!" "Nhạc Tiên Tử!" "Nhạc Tiên Tử!" Theo Nhạc Linh San một kiếm đánh bay Lâm Bình Chi, dưới võ đài lập tức vang lên tiếng hoan hô long trời lở đất, đặc biệt là những fan hâm mộ của Nhạc Linh San và những người đã đặt cược tiền càng thêm kích động!

Đùng! "Luận võ kết thúc, Nhạc Linh San giành chiến thắng!" Trên võ đài, trọng tài gõ một tiếng đồng la, lớn tiếng tuyên bố. "Trẫm tuyên bố, khoa võ cử lần này viên mãn kết thúc, Nhạc Linh San là Kim Khoa Võ Trạng Nguyên!" Diệp Đông Hoàng đã buông Đông Phương Bất Bại ra, tuyên bố. "Nhạc Tiên Tử!" "Nhạc Tiên Tử!" Vô số người kích động hoan hô, Lâm Bình Chi mặt đầy thất vọng, không ngờ lại bại trận, còn là bại bởi một nữ nhân, khiến trong lòng hắn năm vị tạp.

Trên đài cao, thân ảnh Diệp Đông Hoàng chợt động, lăng không đạp bộ mà xuống, đến trước mặt Nhạc Linh San và những người

khác! "Thật lợi hại!" "Võ đạo của Bệ hạ thông thần, không biết đã đạt đến cảnh giới nào rồi!" Diệp Đông Hoàng vừa động, toàn trường lập tức tĩnh lặng, nhìn thấy thủ đoạn tiên nhân như đạp bộ hư không của Diệp Đông Hoàng, vừa chấn động vừa cuồng nhiệt! "Bái kiến Bệ hạ!" Mọi người quỳ bái! "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng hư thủ nâng lên, nhìn về phía Nhạc Linh San, "Nam nhi Việt nữ nhiều kỳ chí, không yêu hồng trang yêu vũ trang, cân quắc không nhường tu mi, ngươi rất không tồi!" "Đa tạ Bệ hạ khoa khen, dân nữ quý bất cảm đương!" Nhạc Linh San ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt Diệp Đông Hoàng rồi nhanh chóng cúi đầu, một trái tim đập cực kỳ nhanh! "Ngươi tương lai có tính toán gì?

Muốn chức vị loại nào?" Diệp Đông Hoàng hỏi, để nàng dẫn binh phỏng chừng không được. "Bệ hạ và Hoàng hậu Nương Nương võ đạo thông thần, dân nữ ngưỡng mộ vô cùng, chỉ cầu có thể theo hầu bên cạnh Bệ hạ hoặc Nương Nương, làm một thị vệ là tâm mãn ý túc!" Nhạc Linh San đơn tất quỳ địa, hít sâu một hơi, trầm ngâm nói. "Vậy sao?" Diệp Đông Hoàng khom người, đưa tay nâng cằm nàng tinh xảo trắng nõn, nhìn đôi mắt động lòng người của nàng, thanh âm đạm mạc mang theo một tia trêu đùa. "Phải!" Trong mắt Nhạc Linh San nhanh chóng lóe lên một tia hoảng loạn, lấy hết dũng khí đối mặt với Diệp Đông Hoàng, chỉ là thân thể run rẩy và bàn tay nhỏ bé siết chặt đã bán đứng sự căng thẳng trong lòng nàng. "Tốt, Trẫm liền phong ngươi làm Cấm Vệ Quân Thống Lĩnh!" Diệp Đông Hoàng buông Nhạc Linh San ra, đứng thẳng người, quay người rời đi, thanh âm đạm mạc vang lên bên tai Nhạc Linh San. "Tạ Bệ hạ!" Nhạc Linh San bái tạ. "Cung tống Bệ hạ, Nương Nương!" Mọi người bái tống.

Diệp Đông Hoàng rời đi, xung quanh Nhạc Linh San lập tức chật kín người đến cung hạ!

Đối với việc Nhạc Linh San với thân phận Võ Trạng Nguyên lại

chọn làm thị vệ trong cung, tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng trong dự liệu!

Trên đời này có thiếu nữ nào không muốn trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng?

Gần thủy lâu đài tiên đắc nguyệt, với tư sắc của Nhạc Linh San, hy vọng vẫn khá lớn, xung quanh không biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ ghen tỵ, rất nhiều nữ nhân không thích võ công thậm chí quyết định luyện võ!

Đối với những chuyện này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không biết, có biết cũng sẽ không để ý! "Điều tra Nhạc Linh San và Ninh Trung Tắc!" Trở về hoàng cung, Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng!" Trong bóng tối một thanh âm cung kính vang lên. "Ngươi thấy Nhạc Linh San có vấn đề?" Đôi mắt to của Đông Phương Bất Bại đầy tò mò, bàn tay trắng nõn như ngọc chống cằm, vũ mị động lòng người. "Minh tri cố vấn!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu đạm mạc liếc nàng một cái, với thủ đoạn và khả năng quan sát của hắn, không thể nào không phát hiện ra chút vấn đề nào.

Hắn đưa tay một cái công chúa bão liền ôm nàng vào lòng, cái yêu tinh này, thiếu thu thập rồi. "Trận võ cử cuối cùng, một trường hợp quan trọng như vậy, Ninh Trung Tắc lại không đến?

Nhạc Linh San cũng có chút kỳ lạ, ẩn giấu không ít chuyện, yên ổn lâu rồi, có một số người không an phận!" Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại đưa cánh tay như ngó sen ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, tựa hồ lẩm bẩm.

Trong lúc nói chuyện, mỹ mục lóe lên một tia sát cơ, nay thiên địa đã an định, giờ còn dám nhảy ra gây sự, đúng là tìm chết! "Tiểu nhân nhảy nhót, không đáng nhắc tới!" Hoàng thành, hồ nước ngoại ô.

Một gã nam tử toàn thân ẩn trong hắc bào ngồi trên chiếc thuyền

nhỏ, giọng khàn khàn cất lên, đê tiện và tà ác: "Nhạc Linh San, một tháng rồi, ngươi có phải đã quên nương thân của mình rồi không?

Hay là ta bảo huynh đệ giúp ngươi 'chiêu hô chiêu hô' vậy?

Chậc chậc, Ninh nữ hiệp của Hoa Sơn, tuy tuổi tác không còn nhỏ, nhưng làn da vẫn mơn mởn bóng loáng, tựa như thiếu phụ ba mươi vậy, phong tình thành thục, lại còn mang khí phách hiệp nghĩa, nghĩ thôi đã khiến người ta kích động, khó mà kiềm chế…" "Choang!" Kiếm quang lóe lên, một thanh trường kiếm đã kề vào cổ gã nam tử áo đen, người cầm kiếm là một nữ tử anh vũ bất phàm, thanh lệ thoát tục.

Nàng diễm lệ nhưng mang sát khí, trong mắt ẩn chứa lửa giận ngút trời.

"Các ngươi nếu dám động đến nương thân của ta, ta sẽ nộp các ngươi cho Bệ hạ!" Giọng nói lạnh lùng sắc bén của Nhạc Linh San vang lên, khiến tiết trời tháng tư dường như hóa thành đêm đông giá rét thấu xương.

"Đừng kích động, giận quá hại thân, dễ già đấy nhé!" Kẻ áo đen hoàn toàn không để ý, vươn tay nhẹ nhàng đẩy thanh kiếm sắc bén khỏi cổ, nhìn chằm chằm vào dung nhan xinh đẹp không tì vết của Nhạc Linh San, giọng khàn khàn tràn đầy trêu tức, "Cuối cùng ta cho ngươi một tuần nữa, nếu không thành, hậu quả ngươi biết rồi đấy!" "Ta muốn gặp nương thân, để chắc chắn người bình an vô sự!" Nhạc Linh San quát.

"Yên tâm, nương thân của ngươi rất tốt, nhưng một tuần sau thì không biết thế nào.

Ghi nhớ, ngươi không có tư cách đàm phán điều kiện với ta!" Nói xong, kẻ áo đen chèo thuyền nhỏ, phiêu nhiên rời đi.

“Đáng ghét!” Nhạc Linh San siết chặt nắm đấm, nghiến răng cắn chặt môi son, ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt hồ, sóng nước lấp lánh, nhưng nàng lại cảm thấy rất lạnh, cái lạnh thấu xương!

“Nương, nhi phải làm sao đây?” Trường kiếm rơi xuống đất, Nhạc Linh San ngồi thụp bên hồ, hai tay ôm đầu gối, tựa như một cô bé con vô trợ, đáng thương, bất lực, run rẩy không ngừng! *** Hoàng cung, ngự hoa viên, Cửu Châu hồ.

Cửu Châu hồ là một hồ nước nhân tạo khổng lồ, xung quanh trồng đầy kỳ hoa dị thảo, liễu rủ thướt tha, bay lượn theo gió, phong cảnh tú lệ, thanh nhã đáng yêu.

Dưới tán liễu rủ, một thiếu niên tuyệt mỹ dựa vào thân cây liễu cổ thụ, cầm cần câu cá.

Thiếu niên mặt như quan ngọc, mày kiếm nhập tấn, mắt như sao trời, sâu thẳm có thần, thân khoác mãng long bào màu vàng sẫm, vẻ mặt lười nhác!

Nhưng giữa đôi mày lại vô tình toát ra một cỗ bá khí nuốt chửng bát hoang, bao trùm tứ hải.

Thiếu niên này tự nhiên chính là Diệp Đông Hoàng.

“Đã đến rồi, còn đứng ngây ra đó làm gì?” Diệp Đông Hoàng cất lời.

“Vi thần Nhạc Linh San, bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Cách đó không xa, Nhạc Linh San đang do dự không tiến lên, nghe vậy liền nhanh chóng bước tới, quỳ một gối xuống đất, cung kính bái lạy.

Trong lòng lại tràn đầy bất an, tuy Diệp Đông Hoàng ngữ khí bình tĩnh, cũng không có khí tức đáng sợ nào bao trùm xung quanh, nhưng vô hình trung lại có một cỗ uy nghiêm!

Uy nghiêm của đế hoàng!

“Có chuyện gì sao?” Diệp Đông Hoàng hỏi.

Chương 32

"Mười hai năm trước nếu không phải Bệ hạ ra tay tương cứu, vi thần và mẫu thân sớm đã mệnh tang hoàng tuyền.

Đáng tiếc ngày đó Bệ hạ đi vội vàng, vi thần không có cơ hội hảo hảo cảm tạ đại ân cứu mạng của Bệ hạ!

Những ngày này cũng chưa tìm được cơ hội thích hợp, huống hồ Bệ hạ là thiên hạ chí tôn, giàu có bốn bể, vi thần không tìm được thứ gì có thể báo đáp ân cứu mạng của Bệ hạ, vì vậy vẫn luôn do dự không quyết!" Giọng Nhạc Linh San trong trẻo dễ nghe, giải thích.

"Ngồi xuống, cùng Trẫm câu cá một lát đi!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu nhìn Nhạc Linh San, lúc này nàng không khoác giáp trụ của Cấm Vệ quân thống lĩnh, mà là một bộ kình trang, ôm lấy thân hình động lòng người đến cực điểm, xinh đẹp động lòng người, lại có một phen anh khí hiệp nghĩa khác biệt.

"Dạ, Bệ hạ!" Nhạc Linh San đứng dậy, đôi chân thon dài khép lại, hơi cúi người, ngồi nghiêng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, yên lặng nhìn Diệp Đông Hoàng câu cá.

Hồ nước trong vắt, lại không sâu, có thể nhìn rõ lưỡi câu dưới hồ.

Nói là lưỡi câu, kỳ thực là lưỡi thẳng, hơn nữa còn không có mồi.

"Bệ hạ, Người dùng câu thẳng không mồi, cá nhìn thấy câu thẳng liền hoảng sợ chạy mất, liệu có câu được cá không ạ?" Nhạc Linh San tò mò, chẳng lẽ Diệp Đông Hoàng muốn học Khương Thái Công câu cá?

"Tuy là câu thẳng, không mồi, nhìn có vẻ nguy hiểm, nhưng cho dù nguy hiểm, cũng sẽ luôn có những con cá đặc biệt lao đến cắn câu…

Cái này gọi là… kẻ nguyện sẽ cắn câu!

Khương Thái Công dùng câu thẳng câu được Chu Văn Vương, danh truyền thiên cổ!" Quay đầu lại, nhìn Nhạc Linh San, Diệp Đông Hoàng vươn tay véo nhẹ chiếc cằm tinh xảo mềm mại của nàng, nâng khuôn mặt diễm lệ của nàng lên, làn da như ngọc, trắng mịn như sương.

"Bệ hạ thánh âm!" Cảm nhận ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, lòng Nhạc Linh San thắt lại, không biết nên mở lời thế nào, cũng không hiểu dụng ý của Diệp Đông Hoàng là gì, lẽ nào nàng đã bị phát hiện?

Cá mà Diệp Đông Hoàng nói chính là nàng ư?

"Thôi được, hôm nay câu được một nàng tiên cá, đủ rồi!" Véo nhẹ khuôn mặt diễm lệ của Nhạc Linh San, Diệp Đông Hoàng thu cần đứng dậy, xoay người rời đi.

"Nguyệt Hoa Cung, tối nay thị tẩm!" Nhạc Linh San ngây ngốc đứng tại chỗ, vẫn chưa hoàn hồn, Diệp Đông Hoàng đã rời đi, chỉ còn giọng nói nhàn nhạt vang vọng trong không trung.

"Bệ hạ là chuyên môn đợi ta ở đây, hay là lâm thời nảy ý?

Là đã phát hiện hay chưa phát hiện?" Nhạc Linh San trăm mối không thể giải, càng nghĩ càng thấy Diệp Đông Hoàng thần bí đáng sợ, nhưng bất luận thế nào, bước đầu tiên xem như đã thành công!

Tiếp theo, cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó mà thôi! *** Đêm xuống, ánh trăng như nước, vầng nguyệt vốn trong sáng dường như bị một tầng bóng tối bao phủ, mờ mịt, âm u!

Nguyệt Hoa Cung.

Đèn đuốc sáng trưng, Nhạc Linh San sớm đã được thị nữ hầu hạ tháo kình trang, tắm rửa xong xuôi, sau khi bị Đông Phương Bất Bại phong ấn tu vi thì được bọc chăn đưa đến Nguyệt Hoa Cung, chờ đợi

Diệp Đông Hoàng sủng hạnh.

"Bái kiến Bệ hạ!" Giọng cung nữ vang lên, Diệp Đông Hoàng phất tay, bước vào Nguyệt Hoa Cung.

Hậu cung của hắn không có thái giám, thái giám chỉ là những nam nhân không có "công cụ tác án", không phải là nam nhân hoàn chỉnh, nhưng trong lòng vẫn có dục vọng đối với nữ nhân.

Rất nhiều thái giám có quyền có thế đều thích nuôi nữ nhân bên ngoài chính là vì vậy!

Bọn họ tuy không có "công cụ tác án", nhưng có dục vọng, còn có mắt để thưởng thức, còn có miệng, có tay để cảm thụ.

Có loại thủ đoạn gọi là "giả đẳng ưng chi thủ"!

Vì vậy Diệp Đông Hoàng chưa bao giờ dùng thái giám phục thị nữ nhân của hắn.

"Kẽo kẹt!" Cửa phòng mở ra, tiếng bước chân dần tiến vào, lòng Nhạc Linh San càng thêm căng thẳng rối bời.

"Thiếp thân bái kiến Bệ hạ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Nhạc Linh San bọc chăn vội vàng đứng dậy bái kiến.

"Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng cất lời, không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đi vào chính đề.

Một đêm cuồng phong mưa bão, điểm điểm tích tích, tiếng hát trong trẻo khe khẽ vang lên, thì thầm đến tận hừng đông!

Trăng tàn sao thưa, khí tức sát phạt lại bao trùm toàn bộ hoàng thành, một trận sát khí ngập trời!

Khí tức áp bức khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó thở, có cảm giác căng thẳng và bất an như "sơn vũ dục lai phong mãn lâu" (gió thổi báo hiệu mưa bão sắp đến). *** "Hít!

Trời sáng rồi!" Nhạc Linh San bỗng nhiên mở mắt, hít vào một hơi khí lạnh!

Toàn thân nàng dường như bị luân xa một tấc một tấc nghiền qua, cả người như bị rời rạc, cố nhịn cảm giác đau nhói, nàng bò dậy.

Diệp Đông Hoàng vẫn nằm bên cạnh, ngủ rất say, ngay cả khi nàng bò dậy cũng không tỉnh.

Với tu vi của Diệp Đông Hoàng thì điều này là không thể, nhưng Nhạc Linh San lại không cảm thấy kỳ lạ.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Diệp Đông Hoàng đang say ngủ như một đứa trẻ, Nhạc Linh San vươn tay!

Mười ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, hoàn mỹ không tì vết, nhẹ nhàng vuốt qua đôi mày kiếm đậm nét của Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt cương nghị hoàn mỹ, đôi môi mỏng, ánh mắt phức tạp.

Ngưỡng mộ, hổ thẹn, bất an, rối bời!

Các loại cảm xúc đan xen!

Một lúc lâu, nàng vươn tay từ trong chăn rút ra một dải bạch lăng, trên dải bạch lăng có một đóa hồng mai chói mắt, đó là biểu tượng nàng đã trở thành một nữ nhân.

Cũng là thứ quý giá nhất của nàng!

Từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, nàng không hề hối hận, nhưng nghĩ đến việc nàng phải làm, trong lòng liền tràn đầy áy náy!

Dải bạch lăng quấn qua cổ Diệp Đông Hoàng một vòng, chỉ cần nàng dùng sức, chẳng cần bao lâu, nam nhân có quyền thế nhất, thực lực mạnh nhất thiên hạ này sẽ tan biến như khói mây, trở thành lịch sử.

Hai tay nàng siết chặt hai đầu bạch lăng, khớp ngón tay trắng bệch,

nàng phát hiện, bất luận thế nào nàng cũng khó lòng dùng sức kéo về hai bên!

Mười hai năm trước, Diệp Đông Hoàng chữa thương cho nương thân nàng, dùng hai ngón tay kẹp lấy một kiếm tất sát của Nhạc Bất Quần, cứu nàng một mạng!

Vẻ anh tư vô thượng ấy đã khắc sâu vào nơi mềm yếu nhất trong nội tâm nàng!

Hắn chính là nam nhân khiến nàng thật sự động lòng!

Từ đó về sau, nàng thật sự hiểu ra, Lệnh Hồ Xung sư huynh đã quan tâm nàng từ nhỏ, trong lòng nàng cũng chỉ xem như một người ca ca mà thôi!

"Nương, nhi xin lỗi!

Nhi biết, nếu người ở đây, nhất định cũng sẽ không để nhi vì cứu người mà giết Bệ hạ!

Cho dù cứu được người, với tính cách của người cũng sẽ cả đời sống trong nội tâm dằn vặt tự trách!

Thật ra, nhi cũng biết, bọn chúng sẽ không tha cho người, chỉ là trước đây nhi vẫn ôm chút hy vọng mong manh, không muốn tin…" Chẳng biết đã qua bao lâu, Nhạc Linh San suy sụp, buông bạch lăng ra, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cuối cùng, nàng cắn rách ngón tay, viết lên bạch lăng một phong thư.

Phong thư này, xem như là di thư!

"Bệ hạ, nhi xin lỗi, hy vọng Người có thể cứu nương thân của nhi, cho dù không cứu được, nhi cũng không trách Người, cầu xin Người có thể giúp nhi báo thù cho nương thân!" Cuối cùng nhìn sâu

vào Diệp Đông Hoàng, Nhạc Linh San cúi đầu khẽ hôn lên trán hắn, sau đó đứng dậy treo bạch lăng lên xà nhà, trèo lên ghế, thòng cổ lên đó.

"Phịch!" Chiếc ghế đổ, Nhạc Linh San treo lên.

Nàng không còn mặt mũi nào để gặp Diệp Đông Hoàng, hơn nữa việc ám sát Diệp Đông Hoàng cũng là tội chết, giờ đây nàng bị phong ấn tu vi, cũng không có đao kiếm, chỉ đành treo cổ tự sát!

Dùng dải bạch lăng này và tính mạng của nàng, hẳn là có thể xóa bỏ mọi tội lỗi, có lẽ có thể khiến Diệp Đông Hoàng cố gắng hết sức đi cứu Ninh Trung Tắc, mặc dù hy vọng cứu được vô cùng mong manh, nhưng ít nhất cũng có một tia hy vọng, đúng không?

"Tâm tư nhỏ nhặt cũng thật nhiều!" Một giọng nói hờ hững vang lên, chẳng biết từ lúc nào, Diệp Đông Hoàng đã ngồi dậy từ trên giường, tùy ý vung tay, một đạo kiếm khí gào thét bay ra, chém đứt bạch lăng, Nhạc Linh San từ không trung rơi xuống!

"Hưu!" Diệp Đông Hoàng vươn tay cách không túm lấy, hút Nhạc Linh San lại gần.

"Khụ khụ khụ… khụ khụ… Bệ… Bệ hạ… khụ khụ… Người không sao?" Hít thở hổn hển, lồng ngực phập phồng, Nhạc Linh San kịch liệt ho khan, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Muốn dùng một dải bạch lăng siết chết Diệp Đông Hoàng, căn bản là không thể, nhưng Diệp Đông Hoàng nếu không thể phản kháng thì có khả năng, vì vậy nàng đã hạ độc!

"Một chút độc nhỏ mà thôi, thậm chí còn không tính là độc, mà muốn đối phó với Trẫm sao?

Nếu Trẫm dễ trúng chiêu như vậy, chẳng phải đã chết mấy trăm lần rồi sao?" Diệp Đông Hoàng khinh thường, chế nhạo: "Chẳng qua

phương pháp hạ độc này cũng xem như dụng tâm, độc này do hai phần cấu thành, đơn độc một phần không có chút độc tính nào, sau khi dung hợp mới phát sinh hiệu quả!

Ngươi thoa lên miệng và ngực, hơn nữa độc này cũng không hẳn là độc!

Các ngươi biết Trẫm tinh thông y dược, rất mẫn cảm với độc, một khi phát hiện, với tu vi tuyệt thế của Trẫm rất dễ dàng bức độc ra ngoài!

Vì vậy, các ngươi dùng loại dược vật có thể khiến người ta hưng phấn này, loại dược này sẽ không lấy mạng người, nhưng sau khi hưng phấn sẽ có một tác dụng phụ rất lớn, sẽ khiến người ta tạm thời không thể vận công lực, toàn thân mềm nhũn, tương đương với tiêu hao tinh lực!

Tuy nhiên, chỉ cần qua một thời gian là có thể hồi phục!

Cho dù Trẫm khi đó phát hiện, nhưng vì đang thân cận với ngươi, cũng sẽ chỉ cho rằng ngươi muốn tranh sủng, muốn lấy được thiện cảm của Trẫm, nên mới âm thầm sử dụng dược vật trợ hưng, với trạng thái của chúng ta khi đó, nam nhân bình thường đều sẽ không để ý những điều này, thậm chí sẽ càng thêm hưng phấn!

Cho dù muốn truy cứu cũng sẽ là sau khi xong việc, kẻ hạ độc này quả thực đã hao phí tâm cơ, mọi mặt đều cân nhắc rất chu toàn, nhưng Trẫm là ai chứ?

Chút dược này mà muốn đầu độc Trẫm sao?" Giọng Diệp Đông Hoàng bình tĩnh, nhưng tràn ngập một cỗ bá khí và tự tin vô song, khiến người ta phải bái phục.

Độc đó đối với hắn có chút tác dụng, nhưng cũng chỉ là khiến hắn có chút hưng phấn mà thôi, còn về tác dụng phụ, đối với hắn căn bản

vô dụng!

Hắn vẫn luôn không hề ngủ, cũng không mất đi sức mạnh!

Nhạc Linh San muốn nhân lúc hắn yếu đuối mà dùng bạch lăng siết chết hắn căn bản là không thể.

“Thần thiếp mưu sát Bệ hạ, tội đáng vạn tử, nhưng cầu xin Bệ hạ cứu lấy mẫu thân thần thiếp, người không hề hay biết gì cả, ân đức của Bệ hạ, thần thiếp kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa…” Tuy chấn động vì Diệp Đông Hoàng biết nhiều như vậy, nhưng Nhạc Linh San lúc này cũng không thể bận tâm, chỉ muốn cứu nương thân của mình.

Nàng hiện giờ ám sát thất bại, đối phương khẳng định sẽ giết nương thân Ninh Trung Tắc của nàng!

Hiện tại người duy nhất có thể cứu Ninh Trung Tắc chính là Diệp Đông Hoàng, hơn nữa hy vọng cứu được Ninh Trung Tắc rất nhỏ, nếu không nàng sớm đã tố giác rồi, hà tất phải mạo hiểm ám sát Diệp Đông Hoàng?

Chương 33

Lúc này, nàng cũng chỉ đành "tử mã đương hoạt mã y" (còn nước còn tát)!

"Kiếp sau?" Vươn tay véo lấy má Nhạc Linh San, Diệp Đông Hoàng trực tiếp cắt ngang lời nàng, cười khẩy.

Hắn không tin kiếp sau, không niệm tiền trần, chỉ cầu oanh oanh liệt liệt, một đời vô địch, tung hoành tiêu diêu!

Kiếp sau đều là hư vô, chỉ là lời hứa suông mà thôi!

"Muốn giết Trẫm, còn dám cầu Trẫm cứu nương thân của ngươi?" Diệp Đông Hoàng vươn tay túm lấy dải bạch lăng cách không, nhìn đóa hồng mai chói mắt và huyết thư trên đó, cười lạnh: "Viết trên thứ này, nghĩ rằng Trẫm sẽ niệm tình một đêm tri kỷ với ngươi và vì ngươi đã tự sát mà hết lòng cứu nương thân của ngươi sao?" "Nhi xin lỗi!

Bệ hạ, xin hãy giết nhi đi!" Nhạc Linh San mặt như tro tàn, không còn mặt mũi nào để cầu xin Diệp Đông Hoàng, cũng không thể biện bạch, nàng viết di thư trên bạch lăng quả thực có ý đó!

Đương nhiên, cũng vì đó là thứ quý giá nhất của nàng.

"Dẫn lên đây!" Diệp Đông Hoàng không để ý đến nàng, phân phó ra ngoài.

Rất nhanh, cánh cửa lớn mở ra, hai nữ thị vệ dẫn theo một mỹ phụ bước vào.

Nhạc Linh San hai mắt vô thần, chỉ là theo bản năng liếc nhìn một cái, cái nhìn này, khiến toàn thân nàng lập tức rùng mình, kiều khu run rẩy, đại não "ông" một tiếng!

“Nương!” Nhạc Linh San trừng lớn mắt, vội vàng bò dậy, chạy tới, sao nàng cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng sớm đã cứu nương thân nàng ra rồi!

Vậy thì những việc nàng đã làm trước mặt Diệp Đông Hoàng những ngày này đều bị nhìn thấy cả, giống như một tên hề vậy sao?

Đương nhiên, nàng lúc này nào có tâm tư nghĩ những điều đó, chỉ có sự hưng phấn và vui mừng khi nhìn thấy Ninh Trung Tắc!

Từ ngày vũ hội kết thúc, Diệp Đông Hoàng đã phát hiện có điều không đúng, liền sai La Võng đi điều tra Nhạc Linh San và Ninh Trung Tắc!

Sáu năm phát triển, La Võng sớm đã bố trí khắp thiên hạ, thiên la địa võng, vô khổng bất nhập, không ai có thể che giấu.

Vừa điều tra, quả nhiên có phát hiện trọng đại, có tiền triều dư nghiệt chuẩn bị mưu phản, kế hoạch ám sát hắn.

Những ngày này, động thái của những con chuột muốn làm loạn trong bóng tối, Diệp Đông Hoàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay!

Bao gồm cả việc Nhạc Linh San và đối phương gặp mặt bên hồ trước đó, Diệp Đông Hoàng đều biết!

Sở dĩ không lập tức ra tay, chính là muốn xem Nhạc Linh San sẽ lựa chọn thế nào.

Nếu Nhạc Linh San thật sự ra tay giết hắn, vậy thì lúc này Nhạc Linh San và Ninh Trung Tắc đều đã biến thành thi thể rồi!

May mắn là Nhạc Linh San vẫn chưa quá ngu ngốc, cũng không khiến hắn thất vọng, cuối cùng “huyền nhai lặc mã” (kịp thời dừng lại), không ra tay với hắn!

“Nương, người không sao chứ?” Nhạc Linh San lao vào lòng Ninh

Trung Tắc, không nhịn được mà khóc òa lên, khoảng thời gian này, áp lực nàng phải chịu đựng quả thực quá lớn rồi!

"Không sao, là Hoàng thượng sai người cứu ta!" Ninh Trung Tắc vỗ nhẹ tấm lưng mềm mại của Nhạc Linh San, an ủi.

Không làm phiền hai mẹ con hàn huyên, Diệp Đông Hoàng rời khỏi Nguyệt Hoa Cung, đến Ngự Thư Phòng.

Lúc này, trời còn chưa sáng rõ, Đông Phương Bất Bại đã đợi hắn ở Ngự Thư Phòng rồi!

"Bệ hạ, đây chính là danh sách những kẻ tạo phản!" Đông Phương Bất Bại đưa tấu chiết cho Diệp Đông Hoàng, các thành viên chủ yếu liên quan lên đến vài trăm người.

"Kẻ cầm đầu tru di cửu tộc, phàm kẻ tham dự sát không tha, thân tộc của chúng, nam tử phát phối làm nô, nữ tử sung vào quan kỹ…" Nhìn tấu chiết, Diệp Đông Hoàng phê xuống, có thể tưởng tượng, theo lệnh này ban ra, ít nhất vài ngàn người đầu rơi máu chảy, vài vạn người bị sao gia phát phối.

Làm sai chuyện, trách nhiệm luôn cần có người gánh vác!

Diệp Đông Hoàng bình thường sẽ không lạm sát vô tội, nhưng đối đãi với kẻ địch cũng sẽ không nương tay!

"Dạ, Bệ hạ!" Bên cạnh, Lâm Bình Chi, nay là Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ, tiếp nhận ý chỉ, cung kính lui xuống.

Ngay sau đó, vô số Cẩm Y Vệ xuất động, sao gia diệt môn.

Toàn bộ hoàng thành trong nháy mắt dấy lên một cơn bão lớn, vô số người run rẩy!

Biết có người ám sát mưu phản sau đó, từng người từng người một đóng chặt cửa lớn, không dám hỏi nhiều.

Từ xưa đến nay, mưu phản đều là tội lớn tày trời, một khi dính vào là sao gia diệt tộc, vô số đầu người lăn lóc, không ai dám nhíu mày!

Càng không ai dám nói gì về việc cầu tình, loại chuyện này một khi dính vào, chính là chết không có chỗ chôn! *** Hoàng cung, Nguyệt Hoa Cung.

"San nhi, con thật ngốc, may mà cuối cùng không gây ra đại họa, cho dù con thành công, bọn chúng cũng chưa từng nghĩ đến việc thả nương!" Vuốt ve má Nhạc Linh San, Ninh Trung Tắc trách yêu, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi Nhạc Linh San đã kể lại mọi chuyện đã xảy ra, khiến nàng vừa xót xa vừa hổ thẹn.

Nếu không phải nàng bị người ta bắt giữ, Nhạc Linh San cũng sẽ không bị uy hiếp làm ra nhiều chuyện như vậy.

"Nương, nhi biết lỗi rồi!" Nhạc Linh San không biện giải, nàng cuối cùng tuy đã dừng tay, nhưng xét cho cùng đã ra tay, cho dù Diệp Đông Hoàng giết nàng, cũng không có lời nào để nói.

"Giờ đây con đã là vợ người ta, sau này làm việc không thể tùy tiện!" Nhìn những dấu vết hoan lạc còn sót lại dưới bộ ngủ rộng rãi của Nhạc Linh San, Ninh Trung Tắc dặn dò một cách khổ tâm: "Tuy con trước đây đã phạm phải sai lầm lớn, nhưng Bệ hạ đã không truy cứu, hẳn là sau này cũng sẽ không làm khó con, lát nữa con hãy đi gặp Bệ hạ nhận lỗi thật tốt, với tấm lòng khoan hồng đại lượng của Bệ hạ, Người nhất định sẽ tha thứ cho con!

Sau này ở trong cung tuyệt đối không được tranh giành ghen tuông, làm nũng tùy hứng, đối với Hoàng hậu nương nương và Quý phi tuyệt đối không được thất lễ, năm xưa ta cũng từng gặp Quý phi nương nương, là một đứa trẻ có tâm địa lương thiện, con sau này có thể

thường xuyên qua lại với nàng…" "Nương, nhi biết mà, nhi đều biết, người sao vậy?" Nhìn sắc mặt tái nhợt và khác thường của Ninh Trung Tắc, mắt Nhạc Linh San tràn đầy lo lắng, cảm giác Ninh Trung Tắc có vẻ như đang dặn dò hậu sự?

Chẳng lẽ…?

Nghĩ đến lời Ninh Trung Tắc vừa nói, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng, thân thể lảo đảo muốn ngã!

"Phụt!" Đột nhiên, Ninh Trung Tắc phun ra một ngụm máu đen, hiển nhiên là đã trúng độc!

"Nương, người trúng độc rồi!

Người trúng độc gì vậy?

Nhi lập tức đưa người đi tìm Ngự y!" Nhạc Linh San hoảng loạn, ôm Ninh Trung Tắc liền chuẩn bị đi ra ngoài.

"San nhi, không cần nữa, Hoàng hậu nương nương đã sai Bình Thần Y xem cho ta, độc đã nhập ngũ tạng lục phủ, không cứu được nữa!" Ninh Trung Tắc nắm lấy tay nàng, ngăn lại.

"Sao lại như vậy?" Nhạc Linh San kiều khu chấn động, thất thần đứng ngây tại chỗ.

Thần y trong miệng Ninh Trung Tắc chắc chắn là Bình Nhất Chỉ, là thần y đỉnh cấp nhất đương thời!

Hơn nữa Hoàng hậu nương nương là cựu giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, dưới trướng có rất nhiều cao thủ dùng độc, đã không cứu được, tìm Ngự y cũng vô dụng!

"San nhi, sinh lão bệnh tử vốn là lẽ thường tình của con người, giờ đây con đã có nơi nương tựa, nương cũng yên lòng rồi!" "Không!

Vẫn còn một người nhất định có thể cứu người!" Đột nhiên, một

tia linh quang lóe lên, Nhạc Linh San nghĩ đến một người, ôm Ninh Trung Tắc chạy về phía Ngự Thư Phòng!

"Bệ hạ!

Bệ hạ nhất định có thể cứu nương!

Bệ hạ không chỉ võ đạo thông thần, y thuật càng siêu phàm nhập thánh, Người mới là thần y lợi hại nhất thiên hạ này!" *** Hoàng cung, Ngự Thư Phòng.

"Bệ hạ, cầu xin Người cứu lấy nương thân của nhi, chỉ cần Bệ hạ cứu nương thân của nhi, muốn giết muốn chặt hay muốn nhi làm gì đều cam lòng!" Nhạc Linh San quỳ trên đất, không ngừng dập đầu, bên cạnh Ninh Trung Tắc đã hôn mê, nàng sớm đã độc khí công tâm, nhiều nhất chỉ nửa canh giờ nữa sẽ hoàn toàn tử vong.

Nửa canh giờ này vẫn là vì bản thân Ninh Trung Tắc có tu vi Hậu Thiên đỉnh phong hùng hậu, đổi lại là người khác, thi thể đã lạnh rồi!

Diệp Đông Hoàng ngồi sau án thư, cầm ngự bút lờ đi như không nghe thấy, không biết đang phê duyệt tấu chương hay viết thứ gì, bên cạnh Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng mài mực, tư thái uyển chuyển, vũ mị động lòng người.

Thời gian từng chút trôi qua, Nhạc Linh San khô môi rát lưỡi, trán đã tụ máu lại bị dập nát, nhưng nàng dường như không cảm giác, thân thể sớm đã tê dại, lòng cũng càng lúc càng lạnh!

Nàng không trách Diệp Đông Hoàng, chỉ trách chính mình vô dụng!

Diệp Đông Hoàng trước sau cũng đã cứu mẹ con nàng hai lần, nhưng nàng trước đó lại vì bị người ta uy hiếp mà muốn ám sát Diệp Đông Hoàng!

Mà Diệp Đông Hoàng trước đó cứu Ninh Trung Tắc cũng không giết nàng, có thể nói là nhân chí nghĩa tận!

“Đem phương thuốc bên trên đến Dục Trì!” Buông bút xuống, Diệp Đông Hoàng đưa phương thuốc đã viết xong cho thị nữ đang hầu hạ bên cạnh, phân phó.

“Dạ, Bệ hạ!” Thị nữ hai tay tiếp nhận phương thuốc, vội vàng đi tìm dược liệu.

“Đi thôi!” Diệp Đông Hoàng đứng dậy, bước đến trước mặt Nhạc Linh San, dừng lại một chút, nói xong, lại một lần nữa bước ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Nói gì thì nói, Nhạc Linh San giờ đây cũng là nữ nhân của Trẫm, Trẫm tự nhiên sẽ không để Ninh Trung Tắc thật sự chết vì độc!

Vừa rồi cũng chỉ là mượn cơ hội giáo huấn nàng một phen, để tránh sau này còn ngốc nghếch như lần này!

“A, dạ, đa tạ Bệ hạ, đa tạ Bệ hạ!” Nhạc Linh San giật mình, bỗng nhiên tỉnh táo, mắt tràn đầy kinh hỷ, đã Diệp Đông Hoàng nói vậy, cũng có nghĩa là nương thân nàng có thể cứu được, Diệp Đông Hoàng có thể cứu, và cũng nguyện ý cứu!

“A!” Vừa mới đứng dậy, chân Nhạc Linh San nhũn ra, ngã xuống đất, nhưng rất nhanh lại bò dậy, ôm Ninh Trung Tắc theo sau Diệp Đông Hoàng.

Đông Phương Bất Bại cũng đi theo sau!

Nàng đại khái biết Diệp Đông Hoàng muốn làm gì!

Đã Bình Nhất Chỉ không thể cứu Ninh Trung Tắc, chứng tỏ loại thuốc thông thường không thể giải độc, mà Ninh Trung Tắc đã độc nhập tạng phủ, rất nhanh sẽ mất mạng, dược vật thông thường e rằng còn chưa kịp phát huy tác dụng, thì đã mất mạng rồi.

Phương pháp nhanh nhất và hiệu quả nhất tự nhiên là vận công bức độc, độc của Ninh Trung Tắc nàng cũng đã xem qua, ngay cả

nàng cũng rất khó bức ra ngoài, e rằng sẽ tiêu hao không ít chân khí của Diệp Đông Hoàng!

Nàng đi theo tự nhiên là để hộ pháp, đảm bảo khi Diệp Đông Hoàng vận công bức độc sẽ không bị quấy rầy hay tập kích lén lút!

Hoàng cung phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng khó tránh khỏi có thích khách, nàng đích thân hộ pháp mới yên tâm.

Trong Dục Thất, hơi nước bốc lên nghi ngút, thị nữ làm theo phương thuốc của Diệp Đông Hoàng ném các loại dược liệu đã tìm được vào trong hồ.

"Tất cả lui ra ngoài đi!" Từ trong tay Nhạc Linh San tiếp nhận Ninh Trung Tắc, Diệp Đông Hoàng phân phó.

Chương 34

"Đa tạ Bệ hạ!" Nhạc Linh San dập đầu tạ ơn Diệp Đông Hoàng, cung kính lui xuống.

Lúc này nàng cũng hiểu, Diệp Đông Hoàng muốn vận công bức độc cho nương thân nàng, điều này khẳng định sẽ tiêu hao công lực của Diệp Đông Hoàng, trong lòng càng thêm cảm động và hổ thẹn!

"Phịch!" Mọi người rời đi, Diệp Đông Hoàng cũng không chần chừ nữa, ôm Ninh Trung Tắc nhảy vào trong hồ!

"Gầm!" Một tiếng rồng ngâm vang lên, sau lưng Diệp Đông Hoàng phù hiện dị tượng hai con chân long hư ảnh.

Chân khí chấn động, hai chưởng ấn vào lưng Ninh Trung Tắc, Vạn Đạo Chân Khí cường hoành dũng mãnh chảy vào cơ thể nàng, bá đạo nghiền nát những kinh mạch bị tắc nghẽn và độc tố ở những nơi nó đi qua, sau đó lại dường như hóa thành mưa xuân ấm áp, tưới nhuần vạn vật không tiếng động, nuôi dưỡng kinh mạch, huyết nhục, xương cốt, ngũ tạng lục phủ của nàng!

Thời gian từng chút trôi qua, quá trình Diệp Đông Hoàng bức độc có thể nói là một quá trình tẩy tủy phạt mạch.

Không chỉ một lần nữa sơ thông toàn bộ kinh mạch của Ninh Trung Tắc, mở rộng chúng, mà còn nuôi dưỡng chúng trở nên kiên cường và rộng lớn hơn!

"Được rồi, Bệ hạ đã ra tay, cho dù nương thân của ngươi có xuống địa phủ, cũng có thể giành lại được!" Bên ngoài, nhìn Nhạc Linh San đi tới đi lui, tràn đầy lo lắng, Đông Phương Bất Bại quát: "Lâu như vậy, chẳng biết đã tiêu hao bao nhiêu công lực của Bệ hạ, sau này nếu ngươi dám làm ra chuyện gì có lỗi với Bệ hạ, cho dù Bệ

hạ tha cho ngươi, Bản cung cũng một chưởng phách chết ngươi!" "Nương nương yên tâm, nhi xin thề nhất định sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp đại ân của Bệ hạ, Nương nương, cho dù thiên đao vạn quả, phấn thân toái cốt cũng tuyệt đối sẽ không làm bất kỳ điều gì có lỗi với Bệ hạ nữa!" Nhạc Linh San quỳ trên đất, dứt khoát nói.

"Tốt rồi, ta tự nhiên tin tưởng ngươi, lần này ngươi tuy có lỗi, nhưng cũng xem như tình có thể tha thứ, cuối cùng đã "huyền nhai lặc mã", sau này mọi người đều là tỷ muội, hãy gọi ta là tỷ tỷ!" Đông Phương Bất Bại đỡ Nhạc Linh San dậy, vẻ uy nghiêm trước đó biến mất, thay vào đó là vẻ thân thiết, giọng nói dịu dàng.

"Tỷ tỷ!" Nhạc Linh San thụ sủng nhược kinh, yếu ớt gọi.

"Ừm!" Đông Phương Bất Bại gật đầu, tươi cười rạng rỡ, nghệ thuật trị người, ân uy song hành. *** "Oanh!" Chẳng biết từ lúc nào, trong Dục Thất, kiều khu của Ninh Trung Tắc chấn động, một ngụm máu ứ bỗng nhiên phun ra.

Ngay sau đó một cỗ khí tức cường đại từ trong cơ thể nàng bỗng nhiên tràn ra, y phục trên người nàng dưới cỗ khí tức cường đại này trong nháy mắt hóa thành phấn vụn, nước hồ đã biến thành màu đen gợn lên từng tầng sóng lăn tăn, rèm che xung quanh xào xạc rung động!

Tiên Thiên cảnh!

Khoảnh khắc này, dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, rào cản đã ngăn trở Ninh Trung Tắc bao nhiêu năm qua sụp đổ ầm ầm, nàng lĩnh ngộ thiên nhân hợp nhất, tấn thăng Tiên Thiên cảnh!

Mà cơ thể nàng nhờ Vạn Đạo Chân Khí của Diệp Đông Hoàng tẩy tủy phạt mạch, thiên phú càng hơn trước, xem như "nhân họa đắc phúc", "cá chép hóa rồng"!

“Đa tạ Bệ hạ!” Ninh Trung Tắc ngã vào lòng Diệp Đông Hoàng, nàng sớm đã tỉnh táo, chỉ là tu vi tuy đột phá, nhưng vẫn vô cùng yếu ớt, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Diệp Đông Hoàng tiêu hao công lực vì nàng bức độc, còn giúp nàng tấn thăng Tiên Thiên, ân đồng tái tạo, nàng cũng không biết nên bày tỏ lòng biết ơn của mình thế nào, ngàn lời vạn tiếng hóa thành một câu cảm tạ.

Diệp Đông Hoàng gật đầu, ôm nàng từ trong hồ nhảy ra.

Ninh Trung Tắc cảm nhận trạng thái cơ thể mình, lại còn bị Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, trong lòng tràn đầy xấu hổ, nhưng lại vô kế khả thi, chỉ hận không thể tìm một kẽ đất để chui vào.

Nàng cũng biết, với trạng thái hiện tại của nàng, Diệp Đông Hoàng không ôm nàng dậy, e rằng nàng sẽ chết đuối trong hồ!

Diệp Đông Hoàng cũng không cố ý chiếm tiện nghi của nàng, tuy thân hình nàng quả thực không tệ, khí chất mê người, nhưng Diệp Đông Hoàng không thiếu mỹ nữ, tùy tay lấy một kiện trường bào quấn lấy thân thể kiều diễm trưởng thành mê người của nàng, phân phó: “Các ngươi vào đi!” “Nương!” “Bệ hạ!” Nhạc Linh San và Đông Phương Bất Bại bước vào, quan tâm hỏi.

“Nương thân của ngươi không sao rồi!” Đưa Ninh Trung Tắc cho Nhạc Linh San, Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói.

“Đa tạ Bệ hạ!” Nhạc Linh San bái tạ, tiếp nhận Ninh Trung Tắc, chỉ cần điều dưỡng vài ngày là có thể hồi phục.

Vì đã đột phá Tiên Thiên cảnh, Ninh Trung Tắc còn sẽ tốt hơn trước, làn da càng thêm trắng nõn, trở nên càng trẻ trung xinh đẹp!

“Bệ hạ, Người không sao chứ?” Cùng Diệp Đông Hoàng rời đi, Đông Phương Bất Bại quan tâm hỏi.

“Không sao!” Diệp Đông Hoàng lắc đầu, đối với người khác rất khó, nhưng hắn tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, chân khí phi phàm, cũng không hao phí bao nhiêu chân khí, đối với hắn căn bản không có ảnh hưởng.

“Bệ hạ, Hoa Sơn phái Ninh nữ hiệp, thân hình không tệ chứ?

Giờ đây lại đạt đến Tiên Thiên cảnh, đứng cùng Linh San, cứ như tỷ muội vậy, vừa rồi lâu như thế, có phải là…” Đông Phương Bất Bại tươi cười rạng rỡ, mỹ mâu mang theo một tia trêu chọc.

“Bốp!” Diệp Đông Hoàng một chưởng vỗ vào mông nàng, dùng kiểu bế công chúa ôm nàng lên, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn đôi mắt mỹ miều động lòng người và khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của Đông Phương Bất Bại, cười nói: “Càng ngày càng không ra thể thống gì rồi, xem Trẫm thu thập nàng thế nào!” Trong lúc nói chuyện, hắn ôm Đông Phương Bất Bại sải bước về phía tẩm cung.

Đi qua đâu, một đám thị nữ nhao nhao quỳ rạp trên đất, không dám ngẩng đầu, nhưng trong mắt tràn đầy vô hạn hâm mộ.

Nếu như người đó là các nàng thì tốt biết mấy, cho dù giây phút tiếp theo chết đi cũng không uổng phí kiếp này!

Đông Phương Bất Bại mỹ mâu lưu chuyển, hai tay ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, nhìn khuôn mặt hắn, tình tứ ngọt ngào!

Quyến rũ, phong tình!

Ôm giai nhân vào lòng, Diệp Đông Hoàng cảm thấy rất tốt, cái tốt chưa từng có!

Kiếp trước hắn có rất nhiều nữ nhân, nhưng hắn chưa từng tin tưởng bất kỳ ai, cũng không dám tin tưởng bất kỳ ai!

Kiếp này, hắn có rất nhiều người đáng để tin tưởng!

Đông Phương Thanh Y, Bạch Ấu Vi, Đông Phương Bất Bại, Nghi Lâm… *** Đông Hoàng Thập Niên.

Đại Việt Đế quốc đạt đến đỉnh phong chưa từng có, toàn dân tập võ, quốc lực tăng mạnh.

Thiên hạ không một người dân nào đói khổ, thế giới thống nhất, thật sự đạt đến vạn bang đến triều, xưng thần nạp cống.

Đương nhiên, dân số chính của thế giới này đều tập trung tại mảnh đất mà Đại Việt Đế quốc đang ngự trị, bên kia đại dương cũng không có quốc độ nào, hoang vu không người, khác với Địa cầu cổ đại.

Đây cũng là lý do Diệp Đông Hoàng có thể dễ dàng thống nhất thế giới, nếu không có các quốc gia phương Tây, e rằng hắn phải tốn thêm mười năm mới có khả năng!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Đẳng cấp: 1 (0/1000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Tiên Thiên sơ kỳ Khí Vận Điểm: 1350643 Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú: cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, đẳng cấp không đủ, nhiều công năng vẫn chưa biết) "Đã đến lúc trở về Chủ Thế Giới rồi!" Diệp Đông Hoàng nhìn bảng điều khiển ảo, lần này có thể nói là thu hoạch lớn, giờ đây quốc lực đã đạt đến đỉnh phong, Khí Vận Điểm tăng trưởng cũng chậm lại, ở lại nữa cũng không có tác dụng lớn.

Hơn nữa Đông Phương Bất Bại tuổi tác không còn nhỏ, vì giới hạn thế giới, vẫn kẹt ở Tiên Thiên sơ kỳ, chỉ có đợi hắn trở về Chủ Thế Giới mới có thể thay đổi tình trạng này!

"Trở về Chủ Thế Giới!" Những gì cần dặn dò đều đã dặn dò xong, Diệp Đông Hoàng không còn do dự nữa!

“Tiêu hao một vạn Khí Vận Điểm, trở về Chủ Thế Giới!” Vì tu vi của Diệp Đông Hoàng đạt đến Tiên Thiên, Khí Vận Điểm tiêu hao tăng gấp mười lần, ngay sau đó một đạo tử quang hạ xuống, bao phủ Diệp Đông Hoàng, biến mất trong hoàng cung!

“Bệ hạ!” Đông Phương Bất Bại, Nghi Lâm, Nhạc Linh San ba người nhìn Diệp Đông Hoàng biến mất, mỹ mâu không nhịn được mà ướt đẫm.

Diệp Đông Hoàng tuy nói rất nhanh sẽ gặp lại, nhưng đối mặt với chuyện thần kỳ như vậy, trong lòng các nàng vẫn không yên.

Lo lắng rằng lần biệt ly này, sẽ là vĩnh biệt! *** Thần Châu Đại Lục, phòng khách sạn.

Một đạo tử quang vô hình hạ xuống, thân ảnh Diệp Đông Hoàng một lần nữa xuất hiện trên giường trong phòng ngủ.

Ở lại thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ mười sáu năm, dựa theo tỉ lệ thời gian 1:100000, thế giới này mới chỉ trôi qua hơn một giờ, không có gì khác biệt so với lúc hắn rời đi.

“Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, hãy để ta xem sức mạnh của ngươi!” Diệp Đông Hoàng trong mắt hiếm thấy lộ ra một tia hưng phấn và kỳ vọng, lấy Vạn Đạo Điếu Hoàng Can ra, duỗi dài, dùng sức quăng một cái.

Kim Sắc Điếu Câu chìm vào hư không, dựa theo mối liên hệ vô hình đã thiết lập mà bay về phía thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Khi Khí Vận Điểm đạt đến một trăm vạn điểm, Diệp Đông Hoàng nhận được một tin tức, có thể tiêu hao một trăm vạn Khí Vận Điểm để “câu” một thế giới cấp một như Tiếu Ngạo Giang Hồ lên, dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Cũng chỉ có dung hợp ít nhất một thế giới cấp một, Vạn Đạo Điếu

Hoàng Can mới có thể thăng cấp hai, đây là điều kiện ẩn!

Ban đầu Diệp Đông Hoàng tưởng rằng chỉ cần một ngàn Khí Vận Điểm là đủ, sau khi có đủ Khí Vận Điểm ở thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ, hắn tìm hiểu kỹ lưỡng mới biết còn có điều kiện ẩn.

Ở thế giới cấp một, Hậu Thiên đỉnh phong là võ lực đỉnh tiêm, Tiên Thiên là cực hạn của thế giới, chỉ có tuyệt thế thiên kiêu mới có thể đạt đến.

Ở thế giới cấp hai, Tiên Thiên đỉnh phong là võ lực đỉnh tiêm, Tông Sư chính là cực hạn của thế giới, chỉ có tuyệt thế thiên kiêu mới có thể đạt đến!

Phía sau còn có thế giới cấp ba, thế giới cấp bốn, v.v.

Đương nhiên, trong những thế giới này, có những người tài hoa diễm tuyệt, có thể phá vỡ cực hạn của thế giới, đó chính là điều mà nhiều thế giới thường nói đến "Phá Toái Hư Không".

Ví dụ, thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ, Tiên Thiên sơ kỳ là cực hạn của thế giới, chỉ cần phá vỡ cực hạn này là có thể đi đến thế giới cấp cao hơn.

Với thực lực của Diệp Đông Hoàng sớm đã vượt qua cực hạn của thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ, chỉ là hắn đang áp chế không "Phá Toái Hư Không" mà đi.

"Ông!" Kim Sắc Điếu Câu dưới sự gia trì và thiêu đốt một trăm vạn Khí Vận Điểm, trở nên vô cùng huyền ảo, dường như không ngừng biến lớn, chỉ trong chốc lát đã đến trên không thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Ý thức của Diệp Đông Hoàng phụ thuộc vào Kim Sắc Điếu Câu, phóng mắt nhìn tới, thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ dường như biến thành một viên pha lê phát ra vầng sáng ngũ sắc.

Kim Sắc Điếu Câu móc lấy ‘viên pha lê’, kéo nó trong nháy mắt biến mất vào trong hỗn độn hư không. "Đông Hoàng đã trở về, khí tức tăng vọt một đoạn, hẳn là tu vi đã đột phá!" Ngay khoảnh khắc Diệp Đông Hoàng trở về phòng, Đông Phương Thanh Y ở phòng bên cạnh đã cảm ứng được.

Nàng tuy không thể nhìn thấy cảnh trong phòng Diệp Đông Hoàng, nhưng có thể cảm nhận được khí tức sinh mệnh của chàng.

Biết Diệp Đông Hoàng vô sự, Đông Phương Thanh Y cũng hoàn toàn yên tâm, không có ý muốn làm ầm ĩ hay tra hỏi, liền nhắm mắt, tiếp tục nghỉ ngơi.

Hưu!

Trong tẩm thất, Diệp Đông Hoàng khẽ kéo cần câu, cần câu vàng kim liền từ hư không bay ra, trên đó còn treo một quả cầu sáng nhỏ ngũ sắc tuyệt đẹp, quả cầu sáng này tự nhiên là thế giới Tiếu Ngạo.

Không phải nói thế giới Tiếu Ngạo biến nhỏ lại, mà là tương đương với một loại thủ đoạn không gian, ví như Tụ Lí Càn Khôn, Nạp Tu Di Vu Giới Tử, Nhất Hoa Nhất Thế Giới v.v.

Ngay sau đó, quả cầu sáng nhỏ hòa nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, khoảnh khắc này, Diệp Đông Hoàng có cảm giác Vạn Đạo Điếu Hoàng Can trở nên nặng nề hơn, càng thêm huyền ảo khó lường. "Tuy rằng nhất khắc tiêu hao trăm vạn Khí Vận Điểm, nhưng ta hiện đã sở hữu một thế giới, đáng giá!" Cảm ứng được tình hình thế giới Tiếu Ngạo trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, Diệp Đông Hoàng trong lòng đại hỉ.

Tuy rằng Khí Vận Điểm tích lũy mười sáu năm tại thế giới Tiếu Ngạo đã tiêu hao hơn nửa, nhưng đã có được thế giới Tiếu Ngạo, mọi tài nguyên bên trong chàng đều có thể tùy thời lấy ra sử dụng!

Bên trong không chỉ có mười vạn Long Tượng Quân toàn bộ tu luyện Vạn Đạo Kinh với tu vi Hậu Thiên, mà còn có mấy vạn sát thủ mạng lưới đỉnh tiêm, thám tử v.v., những người này, chàng có thể tùy thời dịch chuyển ra, cung chàng sai khiến.

Đến nay, chàng xem như muốn tiền có tiền, muốn người có người, đã có thực lực chính diện đối đầu với Diệp Lăng Thiên! "Thời gian lưu tốc cùng chủ thế giới đồng bộ, vậy cũng không sợ Đông Phương cùng những người khác phút chốc đã già!" Lần nữa cảm ứng thời gian lưu tốc trong thế giới Tiếu Ngạo, Diệp Đông Hoàng hoàn toàn yên tâm, tạm thời bỏ ý định đưa Đông Phương Bất Bại cùng những người khác ra ngoài, chờ chàng đến Nam Sơn Quận, an định rồi, dịch chuyển Đông Phương Bất Bại và những người khác ra cũng không muộn, dù sao cũng chỉ vài ngày.

Chương 35

Đồng thời, chàng còn có thể tiêu hao Khí Vận Điểm, kiến lập một thông đạo hai giới ổn định, tiện cho họ tiến xuất và quản lý thế giới Tiếu Ngạo!

Nghiên cứu một hồi Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, Diệp Đông Hoàng thu lại tâm tình, cảm ứng thấy Bạch Ấu Vi và Lục Trúc vẫn còn đợi bên ngoài, liền đứng dậy khỏi giường, mở cửa.

Cạch!

Cửa phòng mở ra, khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt hân hoan của hai người bỗng chốc cứng đờ, ngây ngốc nhìn chàng!

Mới một tiếng đồng hồ không gặp, Diệp Đông Hoàng ít nhất đã cao thêm một cái đầu, kiếm mi nhập tấn, hùng tư vĩ ngạn.

Khuôn mặt cương nghị góc cạnh càng thêm tuấn mỹ dương cương, giữa hàng mi vô hình trung toát ra một cỗ uy nghiêm bễ nghễ thiên hạ và đế vương bá khí, khiến người ta không tự chủ mà sinh lòng thần phục.

Nếu không phải dung mạo Diệp Đông Hoàng biến hóa không lớn, chỉ là càng thêm thành thục ổn trọng, cương nghị bá đạo, họ đã cho rằng Diệp Đông Hoàng bị người khác giả mạo! "Sao lại biến hóa lớn đến thế?

Chẳng lẽ Diệp Đông Hoàng đã tu luyện Luyện Thể công pháp, có đột phá lớn?" Lục Trúc trong lòng chấn động, đối mặt Diệp Đông Hoàng, cảm giác áp lực lớn hơn trước vô số lần.

Đây là khí thế mà Diệp Đông Hoàng đã tích tụ khi làm hoàng đế

mười năm ở thế giới Tiếu Ngạo, thống ngự tứ hải bát hoang, nắm giữ sinh tử của ức vạn người, thân cư địa vị cao.

Nhưng Lục Trúc không biết, nàng chỉ có thể phỏng đoán hẳn là tu vi Diệp Đông Hoàng đại tiến, hơn nữa lại là Luyện Thể công pháp đại tiến, cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích được việc Diệp Đông Hoàng đột nhiên cao lớn, khí thế bạo trướng! "Điện hạ thật sự đã trưởng thành rồi!" Bạch Ấu Vi ngây ngẩn nhìn Diệp Đông Hoàng, nhìn thân thể tu trường vĩ ngạn kia, nhìn đôi mắt sâu thẳm vô ngân kia, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị kia, cảm nhận một cỗ khí tức nam tử nồng đậm ập đến, nghĩ đến lời Đông Phương Thanh Y nói trước đây, gò má càng thêm nóng bỏng, một trái tim như nai con xao động! "Chúc mừng Vương gia, thần công đã thành, thiên hạ vô địch, thọ cùng trời đất!" Từ chấn động hoàn hồn, Lục Trúc liền vội cung kính hạ bái, Bạch Ấu Vi nghe vậy cũng theo đó mà bái. "Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng phất tay, phân phó nói: "Các ngươi cũng không cần đợi ở đây nữa, đều lui xuống nghỉ ngơi đi!" "Vương gia, nô tỳ đã hầm Thất Bảo Trân Kê Thang cho ngài, ngài vừa bế quan xong, có muốn uống chút để bổ sung thể lực, rồi hãy nghỉ ngơi không?" Ánh mắt Lục Trúc tràn đầy mong chờ, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Bạch Ấu Vi liếc nhìn Lục Trúc, thấy ánh mắt kia, rõ ràng là vẻ thắc thỏm mong chờ của một thiếu nữ hoài xuân muốn lấy lòng nam nhân mình ái mộ, trong lòng khẽ động, phụ họa nói: "Điện hạ, ngài vừa đột phá, tiêu hao không ít, trước hết uống chút canh gà cũng tốt!" Tu luyện Luyện Thể công pháp rất tiêu hao khí huyết, nếu không có vật đại bổ bổ sung, cưỡng ép tu luyện, sẽ chỉ khiến thân thể khí huyết suy kiệt, ví như thư sinh yếu ớt vậy. "Được!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, dù sao uống hay không cũng không quan trọng.

Rất nhanh, Lục Trúc bưng canh gà lên, thị nữ khác hầu hạ Diệp Đông Hoàng dùng bữa, còn Bạch Ấu Vi thì kéo Lục Trúc trở về phòng

tắm rửa thay y phục! "Lục Trúc, ta biết muội yêu mến Điện hạ..." Bạch Ấu Vi mở miệng, trong mắt Lục Trúc tức thì lộ ra một tia hoảng sợ và bất an, vội vàng giải thích: "Bạch tỷ tỷ, không phải như vậy đâu, nô tỳ tự biết thân phận thấp kém, không xứng với Vương gia, không dám mơ tưởng xa vời..." "Muội không cần giải thích, cũng không cần tự coi nhẹ mình, đêm nay muội hãy hảo hảo hầu hạ Điện hạ, đương nhiên Điện hạ còn trẻ, muội cũng đừng quá mức quấn quýt Điện hạ..." Bạch Ấu Vi trực tiếp cắt ngang lời nàng, căn dặn nói.

Diệp Đông Hoàng Luyện Thể công pháp đột phá, khí huyết cường thịnh, tinh lực tự nhiên cũng vượng thịnh.

Nếu nàng ấy tự mình ở trong phòng Diệp Đông Hoàng, nhưng lại không làm gì, không những khiến Diệp Đông Hoàng khó chịu, mà còn không tốt cho thân thể.

Bởi vậy trước kia thấy ánh mắt của Lục Trúc, nàng mới có quyết định này! "Bạch tỷ tỷ, nô tỳ đã biết, nhất định sẽ theo phân phó của tỷ, hầu hạ tốt Vương gia!" Lục Trúc cung kính đáp lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mọi việc phát triển gần như nàng dự đoán.

Nàng cũng đã đi theo Diệp Đông Hoàng mười ngày rồi, tính cách Bạch Ấu Vi thế nào nàng tự nhiên cũng rõ.

Vừa nãy nàng cố ý biểu hiện ra dáng vẻ thiếu nữ hoài xuân, với tính cách của Bạch Ấu Vi thì mười phần tám chín sẽ để nàng tiến vào.

Trước đó, Đông Phương Thanh Y đã bảo Bạch Ấu Vi đi hầu hạ Diệp Đông Hoàng, nhưng cuối cùng vì Bạch Ấu Vi sắp đột phá Tiên Thiên mà bỏ dở.

Lúc ấy Đông Phương Thanh Y tuy không trách cứ, nhưng rõ ràng không mấy vui vẻ.

Điều này cũng là một loại áp lực vô hình đối với Bạch Ấu Vi!

Quan trọng nhất vẫn là sự sủng ái của Bạch Ấu Vi dành cho Diệp Đông Hoàng, hôm nay Diệp Đông Hoàng Luyện Thể công pháp đột phá, khí huyết cường thịnh, ôm nàng mà không làm gì, chỉ cần là một nam nhân bình thường, ít nhất cũng khó chịu gấp mười lần so với bình thường!

Nàng tuyệt đối sẽ không nguyện ý nhìn thấy điều đó!

Mà tất cả những điều này đều nằm trong tính toán của Lục Trúc!

Tắm rửa xong xuôi, Bạch Ấu Vi dùng chăn bọc Lục Trúc, ôm nàng đến phòng Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu nhìn lại, thấy Lục Trúc và Bạch Ấu Vi, trong lòng đã hiểu rõ.

Lục Trúc này với tư cách thích khách, tuyệt đối đạt tiêu chuẩn, hơn nữa còn vô cùng lợi hại!

Lại có thể khiến Bạch Ấu Vi tự mình đưa nàng đến!

Xem ra nàng nắm bắt lòng người rất mạnh mẽ, đáng tiếc đối thủ mà nàng gặp phải lại là chàng!

Chưa nói tiền thế chàng là sát thủ xuất thân, chỉ riêng việc chàng có được Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, đã là một kẻ gian lận mở hack, nàng ngụy trang có tốt đến mấy, trước mặt Diệp Đông Hoàng cũng vô phương che giấu. "Điện hạ, chúc mừng Điện hạ thần công đại thành, Lục Trúc ngưỡng mộ Điện hạ đã lâu, rất muốn báo đáp đại ân của Điện hạ, đêm nay để Lục Trúc hầu hạ Điện hạ, cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện của nàng!" Nhìn Diệp Đông Hoàng, Bạch Ấu Vi giải thích nói.

Lục Trúc tuy xuất thân bần hàn, nhưng tư sắc không kém nàng, hầu hạ Diệp Đông Hoàng cũng đủ tư cách! "Ừm!" Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, hôm nay tâm tình không tệ, sát thủ này cũng có chút thú

vị, cùng chàng chơi đùa cũng không tệ! "Cố gắng tu luyện, sớm ngày tấn thăng Tiên Thiên!" Đóng cửa lại, Bạch Ấu Vi hít sâu một hơi, nắm chặt quyền, bình phục tạp niệm trong lòng, trở về phòng tu luyện, đêm nay nàng chắc chắn không ngủ được rồi.

Diệp Đông Hoàng bước đến trước giường, cúi nhìn nữ tử trên giường, lông mày lá liễu cong cong, ánh mắt sợ hãi, khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết mang vẻ yếu ớt và bất an như tiểu gia bích ngọc, khiến người ta liên tiếc.

Người không biết làm sao cũng không thể tưởng tượng một nữ tử yếu đuối như vậy lại là một sát thủ Tiên Thiên cảnh.

Điều này cũng nói lên nàng diễn vai này vô cùng đạt, chưa nói gì khác, riêng diễn kỹ này cũng đủ để đoạt tượng vàng Oscar rồi!

Trong lúc Diệp Đông Hoàng đánh giá đối phương, Lục Trúc cũng đang đánh giá chàng.

Phong thần như ngọc, tuấn tú vô cùng, uyển như tiên nhân trích từ trời xuống, hoàn mỹ không tì vết!

Đây là dung nhan của chàng!

Chàng tĩnh lặng đứng đó, uyên đình nhạc trì, bất động như sơn, đôi mắt như tinh không mặc nhiên nhìn nàng, giữa vô hình toát ra khí chất uy nghiêm, phảng phất như một chí tôn vô thượng đang phủ khám thiên địa!

Đó là một loại chí tôn chí quý chi khí tỏa ra từ tận xương cốt!

Là đế vương chi khí Diệp Đông Hoàng đã dưỡng thành khi làm chủ thiên hạ mười sáu năm ở thế giới Tiếu Ngạo, một lời quyết định vận mệnh sinh tử của ức vạn sinh linh!

Lồng ngực Lục Trúc phập phồng, một trái tim đập thình thịch!

Dưới đôi mắt ấy, nàng phảng phất như trần trụi nằm đây, mọi bí mật đều bị nhìn thấu dễ dàng, không chỗ nào ẩn trốn.

Nàng vội ngượng ngùng cúi đầu, không dám đối mặt.

Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, tiến lên kéo rèm che xuống.

Đam mê bùng cháy, một đêm ngư long vũ! "Đã bị phát hiện rồi!" Không biết đã bao lâu, Lục Trúc phảng phất đã mất hết khí lực, mặc cho nước mắt tuôn rơi, gió táp mưa sa, đôi mắt nàng vô thần, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng!

Lần thứ nhất, nàng muốn ra tay ám sát Diệp Đông Hoàng, nhưng bị một động tác ngẫu nhiên cản lại!

Là trùng hợp!

Lần thứ hai, nàng muốn ra tay ám sát Diệp Đông Hoàng, lại bị một lần vô ý xoay người đè ép!

Là trùng hợp!

Lần thứ ba, cũng như trước!

Nàng biết trên đời này không có nhiều trùng hợp đến vậy, khi những trùng hợp này hợp lại với nhau, đó không còn là trùng hợp, mà là nàng đã sớm bị phát hiện rồi!

Ngoài ra, thực lực của Diệp Đông Hoàng, nàng cũng mơ hồ cảm nhận được, một cao thủ Tiên Thiên vô cùng cường đại, nàng hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào! "Ha ha, không hổ là thiếu niên thiên kiêu kiệt xuất nhất Thiên Phong Quốc, ẩn giấu quả nhiên rất sâu!" Lục Trúc trong lòng tự giễu, đối với tu vi của Diệp Đông Hoàng càng thêm chấn động.

Với thiên phú thực lực mà Diệp Đông Hoàng đã thể hiện (mười sáu năm ở thế giới Tiếu Ngạo, Diệp Đông Hoàng hiện nay hai mươi

tám tuổi), nếu không chết yểu, tương lai có thể đạt đến cảnh giới nào?

Tông Sư?

Đại Tông Sư?

Vô Thượng Đại Tông Sư?

Những điều này đều không liên quan đến nàng, với tư cách một sát thủ, nàng biết, sau khi mọi chuyện xong xuôi, vận mệnh của nàng chỉ có hai điều!

Một là trực tiếp bị giết!

Một là bị nghiêm hình khảo đả, nói ra tất cả những gì mình biết rồi bị giết!

Nghĩ lại cuộc đời này của nàng, ngắn ngủi hai mươi năm, mỗi ngày đều sống trong giả dối lo sợ vì người khác, vì trở thành một sát thủ cường đại mà trải qua huấn luyện ma quỷ bằng máu và lửa.

Nàng đã từng bàng hoàng, đã từng tuyệt vọng, đã từng thống khổ, đã từng tê dại, đã từng phẫn hận...

Chỉ duy nhất chưa từng vui vẻ!

Chưa từng có một ngày sống vì chính mình!

Đôi mắt vô thần nhìn nam nhân tuấn mỹ dương cương trên người, nhìn thân thể tráng kiện mà hữu lực kia, tràn đầy mị lực nam tính!

Mặc dù họ là kẻ thù, nhưng nàng cũng không hận Diệp Đông Hoàng, giữa họ cũng không có cừu hận, chỉ là mỗi người vì chủ của mình!

Ngược lại, trong lòng nàng, Diệp Đông Hoàng là một nam nhân vô cùng hoàn mỹ.

Tuấn mỹ, cương nghị, cường đại, duệ trí, trầm ổn, bày mưu tính

kế!

Mười ngày qua, cho dù đối mặt với cường địch như Diệp Lăng Thiên, nàng cũng chưa từng thấy Diệp Đông Hoàng có chút lo lắng, bàng hoàng, sợ hãi nào, mà chỉ có sự tự tin và kiêu ngạo của kẻ đã nắm chắc thắng lợi trong tay, mọi việc đều trong tầm kiểm soát!

Chương 36

Ngay cả Diệp Lăng Thiên mà nàng từng sùng bái kính sợ, trước mặt Diệp Đông Hoàng cũng trở nên ảm đạm thất sắc!

Nàng tin rằng, nếu Diệp Đông Hoàng sinh sớm mười năm, e rằng sẽ không có chuyện gì của Diệp Lăng Thiên nữa rồi! "Có lẽ đợi đến sáng mai, thậm chí không đến sáng mai, vận mệnh của ta sẽ kết thúc rồi..." "Thời gian cuối cùng này, ta chỉ sống vì chính mình!" Lục Trúc trong lòng quyết định, trong mắt lộ ra một tia tinh mang, đưa tay ghì chặt tấm lưng Diệp Đông Hoàng.

Khoảnh khắc này, nàng không còn là một sát thủ, không còn nghĩ đến việc ám sát Diệp Đông Hoàng nữa!

Nàng hiện tại chỉ đơn thuần là một nữ nhân!

Nữ nhân của Diệp Đông Hoàng!

Sự biến hóa của Lục Trúc, Diệp Đông Hoàng tự nhiên có thể cảm nhận rõ ràng, đương nhiên, cho dù như vậy, chàng cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác...

Nhật thăng nguyệt lạc, rạng đông dần dần dâng lên, Diệp Đông Hoàng đầu gối trên lòng mỹ nhân, ngủ rất say.

Đương nhiên, với tu vi của chàng, nếu Lục Trúc muốn ám toán chàng, chàng sẽ lập tức cảm ứng được.

Mười ngón tay Lục Trúc thon dài, trắng nõn như ngọc, khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ góc cạnh của Diệp Đông Hoàng, đôi môi mỏng, đôi mắt đẹp tỉ mỉ đánh giá, phảng phất như đang nhìn một món trân bảo yêu quý. "Vương gia, tạ ơn ngài!

Tạ ơn ngài đã cho ta cảm nhận được niềm vui của một nữ nhân!"

Lục Trúc khẽ thì thầm, nàng biết Diệp Đông Hoàng chắc chắn chưa ngủ, có thể nghe thấy lời nàng nói, "Ta là ai phái đến, nghĩ là ta không nói, Vương gia cũng đã sớm đoán ra rồi!" "Những điều ta biết không nhiều, chỉ là một sát thủ, đại hiệu là Hắc Mân Côi, kỳ thực trừ số ít tâm phúc của Bệ hạ, những người khác biết được điều hữu dụng cho Vương gia cũng không nhiều..." Lục Trúc nói ra những tin tức nàng biết, kỳ thực đối với Diệp Đông Hoàng mà nói không có tác dụng lớn, chỉ biết dưới trướng Diệp Lăng Thiên có một chi Lăng Thiên Vệ, thủ lĩnh chính là Lăng Nhất, những người còn lại căn cứ theo thực lực mà lần lượt xếp hạng!

Thực lực Lăng Nhất đa phần là Tông Sư, cụ thể thế nào nàng cũng không rõ! "Vương gia, những điều ta biết cũng chỉ có thế này, nếu nhìn vào chút tình cảm ta hầu hạ ngài trước đó, thì hãy ban cho ta một cái chết thống khoái đi, để ta chết một cách có tôn nghiêm!" Lục Trúc nói, nàng biết một nữ nhân bị bắt làm tù binh, những điều phải chịu đựng tuyệt đối là vô cùng khủng bố!

Không có tôn nghiêm, không có nhân cách, không bằng cả chó lợn!

Các loại hình phạt tàn khốc, thậm chí là những loại hình phạt chuyên dành cho nữ nhân, chỉ có điều không nghĩ ra, chứ không có điều gì không dám dùng!

Đó là hoàn toàn không có giới hạn đạo đức!

Đối với hình phạt tàn khốc, không ai là không sợ, nhưng nàng là một sát thủ, đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý.

Sở dĩ chủ động nói ra những điều mình biết cho Diệp Đông Hoàng, không phải vì sợ hãi những hình phạt có thể xảy ra, mà là vì nàng có hảo cảm với Diệp Đông Hoàng!

Tuy nàng đi theo Diệp Đông Hoàng chỉ mười ngày, nhưng mị lực mà Diệp Đông Hoàng thể hiện ra, thật sự khiến nữ nhân rất khó chống

cự, huống hồ Diệp Đông Hoàng đêm qua còn trở thành nam nhân đầu tiên của nàng!

Tại thế giới Tiếu Ngạo, mị lực của Diệp Đông Hoàng đã thể hiện đến cực hạn!

Trên thế gian này không một anh hùng hào kiệt nào có thể đỡ nổi một kiếm nhẹ nhàng của chàng, cũng không một thiếu nữ nào có thể chống lại nụ cười khẽ của chàng!

Đương nhiên, câu nói này, cũng chỉ thích hợp ở thế giới Tiếu Ngạo!

Tại Thần Châu Đại Lục này, Diệp Đông Hoàng hiện tại vẫn chưa làm được điều đó!

Tu hành, kỳ thực chính là con người không ngừng tiến hóa, không có nữ nhân nào có tu vi cao mà lại rất xấu cả.

Cho dù tướng mạo bình thường, dưới sự tôn lên của khí chất tu vi tuyệt thế, cũng sẽ khiến một nữ nhân tràn đầy mị lực vô tận!

Mà nam nhân, cũng tương tự như vậy! "Muốn chết đến vậy sao?" Nghe vậy, Diệp Đông Hoàng tĩnh mở mắt, nhìn Lục Trúc. "Ta có lựa chọn sao?

Cho dù ngài thả ta đi, ta cũng không thể quay về được nữa, chẳng lẽ Vương gia muốn giữ ta lại?" Đôi mắt đẹp của Lục Trúc khẽ động, nàng nhiệm vụ thất bại mà còn sống trở về, người ở trên chắc chắn sẽ cho rằng nàng phản bội, đến lúc đó nàng phải đối mặt với hình phạt còn đáng sợ hơn cái chết.

Còn về việc ở lại, Diệp Đông Hoàng có thể tin tưởng một sát thủ như nàng sao?

Hơn nữa, cho dù nàng có hảo cảm với Diệp Đông Hoàng, nhưng nhiệm vụ thất bại liền đầu hàng Diệp Đông Hoàng, cũng không phải

là điều nàng có thể làm được! "Nếu đã như vậy, bản vương sẽ đích thân tiễn ngươi một đoạn, hãy an nghỉ!" Diệp Đông Hoàng mặc nhiên nói. "Đa tạ Vương gia!" Lục Trúc cung kính cúi người, tuy rằng đây đã là kết cục tốt nhất, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút thất vọng khó tả.

Bốp!

Diệp Đông Hoàng giơ tay, một chưởng ấn lên đỉnh đầu Thiên Linh Cái của nàng, Lục Trúc nhắm mắt, mềm mại đổ xuống.

Oanh!

Ngay sau đó, dường như trong cõi u minh vang lên âm thanh chướng ngại vỡ vụn, một cỗ khí tức cường đại từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng lan tỏa ra!

Tiên Thiên Trung Kỳ!

Tiên Thiên Trung Kỳ Đỉnh Phong!

Tiên Thiên Hậu Kỳ!

Hống!

Hai đạo dị tượng chân long hư ảnh hiện ra, nhe nanh múa vuốt, ngửa mặt lên trời gào thét.

Diệp Đông Hoàng ở thế giới Tiếu Ngạo đã sớm đạt tới Tiên Thiên Sơ Kỳ Đỉnh Phong, chỉ là bị hạn chế bởi đẳng cấp thế giới, nên vẫn chưa đột phá.

Nhưng mười năm tích lũy, nội tình vô cùng hùng hậu, vốn dĩ chàng vừa trở về đã có thể đột phá, vì chuyện của Lục Trúc mà vẫn luôn áp chế không đột phá!

Giờ đây không còn áp chế nữa, tích lũy dày mà bùng phát, tu vi tự nhiên bạo trướng!

Kỳ thực, không chỉ chàng đột phá, trước đó khi chàng câu thế giới Tiếu Ngạo hòa nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, thế giới Tiếu Ngạo cũng đã phát sinh biến hóa long trời lở đất!

Bởi vì thế giới Tiếu Ngạo dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, sự áp chế của thế giới đó biến mất, linh khí cùng Thần Châu Đại Lục đồng bộ.

Khoảnh khắc đó, không biết bao nhiêu võ giả đột phá bình cảnh, tấn thăng cảnh giới cao hơn!

Nghi Lâm, Nhạc Linh San và Ninh Trung Tắc đều đạt đến Tiên Thiên Trung Kỳ.

Còn Đông Phương Bất Bại đạt đến Tiên Thiên cảnh đã gần hai mươi năm, tích lũy vô cùng hùng hậu, suýt chút nữa đã đạt đến Tiên Thiên Đỉnh Phong.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ thực lực của thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ bạo trướng, Khí Vận Điểm của Diệp Đông Hoàng cũng theo đó bạo trướng hai mươi vạn, cộng thêm ba mươi vạn còn lại trước đó, tổng cộng hơn năm mươi vạn.

Chờ đến khi Nam Sơn Quận an định, Diệp Đông Hoàng liền có thể thỏa sức câu cá rồi!

Tuy rằng chàng đã dung nhập một thế giới cấp một, nhưng Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vẫn chưa thăng cấp.

Mỗi lần câu cá, chỉ cần một trăm Khí Vận Điểm, tuy rằng sinh linh câu được đều dưới Tiên Thiên, nhưng cũng có khả năng câu được bảo vật trân quý!

Đương nhiên, đẳng cấp Vạn Đạo Điếu Hoàng Can càng cao, xác suất câu được bảo vật trân quý càng lớn!

Hơn nữa, sinh linh câu được, đẳng cấp cũng sẽ tăng lên!

Ví dụ, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng đến cấp hai, sinh linh câu được liền có khả năng là Tiên Thiên cảnh!

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Bạch Ấu Vi cảm nhận động tĩnh trong phòng Diệp Đông Hoàng, có chút lo lắng. "Vào đi!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, cửa phòng mở ra, Bạch Ấu Vi bưng nước nóng bước vào, tò mò nhìn về phía Diệp Đông Hoàng. "Điện hạ, ngài lại đột phá rồi sao?

Khí tức này, là Tiên Thiên ư?" Cảm nhận khí tức cường đại trên người Diệp Đông Hoàng, Bạch Ấu Vi vừa chấn động vừa kinh hỉ, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Lại đột phá rồi sao?

Trước đó không phải vừa mới từ Hậu Thiên Tứ Trọng tích lũy mà đột phá đến Hậu Thiên Đỉnh Phong sao, giờ đây lại đột phá đến Tiên Thiên rồi, cũng quá nhanh rồi đó?

Có còn muốn người khác sống nữa không? "Ừm!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, không nói nhiều. "Chúc mừng Điện hạ, thần công đại thành, thọ cùng trời đất!" Bạch Ấu Vi đặt nước nóng sang một bên, còn hưng phấn hơn cả chính mình đột phá.

Ngay sau đó, nàng hầu hạ Diệp Đông Hoàng thay y phục.

Nhìn Lục Trúc trên giường, cùng những dấu vết bừa bộn xung quanh, gò má Bạch Ấu Vi cấp tốc hiện lên một vệt hồng hà, trong mắt tràn đầy vẻ ngượng ngùng! "Nàng là sát thủ do Diệp Lăng Thiên phái đến, bất quá hẳn là không còn nguy hiểm gì nữa, đã bị ta đánh bất tỉnh rồi, ngươi giúp nàng thu thập một chút, cùng mang đi!" Diệp Đông Hoàng chỉ vào Lục Trúc, chàng đương nhiên không giết nàng, chỉ là để nàng giả chết một lần, coi như kết thúc đoạn nhân sinh này của

nàng, chờ nàng tỉnh lại sẽ để nàng bắt đầu lại từ đầu, như vậy càng dễ dàng thu phục nàng! "Sát thủ?" Thân thể Bạch Ấu Vi cứng đờ, vẻ ngượng ngùng và hân hoan trên mặt lập tức biến mất không còn dấu vết, trong đầu trống rỗng, như sấm sét giữa trời quang.

Nàng vậy mà lại đưa sát thủ vào phòng Diệp Đông Hoàng, thật là vạn lần chết cũng khó chuộc tội!

Nếu Diệp Đông Hoàng xảy ra chuyện, nàng cả đời cũng sẽ không tha thứ cho chính mình. "Nô tỳ tội đáng vạn chết, xin Điện hạ giáng tội!" Bạch Ấu Vi quỳ rạp xuống đất, trong lòng một trận sợ hãi, là nàng quá sơ suất rồi! "Được rồi, lấy đó làm răn, đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng không trách cứ nàng, trải qua lần này, nghĩ rằng nàng cũng đã nhận được giáo huấn, sẽ nỗ lực học tập, nâng cao cảnh giác, khắc khổ tu luyện.

Tắm rửa xong, Diệp Đông Hoàng rời đi, Bạch Ấu Vi bắt đầu giúp Lục Trúc tắm rửa thay y phục.

Tuy Diệp Đông Hoàng không trách cứ nàng, cũng không xử phạt nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn chưa tha thứ cho chính mình.

Nàng biết, sở dĩ nàng không phát hiện Lục Trúc là thích khách, vẫn là vì nàng quá yếu!

Chương 37

"Không còn nguy hiểm nữa sao?" Lắc đầu, đè nén sự tự trách trong lòng, đánh giá Lục Trúc, dọn dẹp chiến trường thảm khốc trên giường sau "đại chiến", Bạch Ấu Vi trong lòng nảy ra một ý niệm, "Chẳng lẽ sát thủ này đã bị Điện hạ 'thụy phục' rồi?" "La Nghệ, hôm nay ngươi đừng hòng thoát, chịu chết đi!" Trên thảo nguyên, La Nghệ dẫn theo Yến Vân Thập Bát Kỵ chật vật bỏ chạy.

Mỗi người trong bọn họ đều mình đầy thương tích, y phục bị máu tươi thấm ướt.

Khoảng thời gian sinh tử chém giết này, La Nghệ vốn đã là Hậu Thiên Đỉnh Phong cũng đã tấn thăng Tiên Thiên cảnh, thực lực đại tăng, nhưng những kẻ truy đuổi phía sau hắn lại càng lợi hại hơn!

Trước đó, những tên thổ phỉ đầu sỏ như Hắc Long Vương, Cửu Giang Vương, Thanh Long Vương vốn đã bị hắn diệt trại rồi bỏ trốn, đều là cường giả Tiên Thiên, bất quá chỉ là Tiên Thiên Sơ Kỳ, nếu chỉ có bọn họ, La Nghệ cũng sẽ không chật vật như vậy.

Nhưng trong bọn họ còn có một cường giả Tiên Thiên Hậu Kỳ —— Kiếm Kinh Phong!

Chính là hắn đã tập hợp Hắc Long Vương, Cửu Giang Vương, Thanh Long Vương cùng các tên thổ phỉ đầu sỏ khác bị La Nghệ đánh tan tác và bỏ chạy, để báo thù La Nghệ!

Hưu!

Kiếm Kinh Phong từ trên lưng ngựa rút ra một cây cung mạnh, Tiên Thiên chân khí quán chú vào mũi tên, một tiễn bạo xạ mà ra! "Chúa công cẩn thận!" Yến Vân Thập Bát Kỵ kinh hô, một người phía sau La Nghệ một đao chém về phía mũi tên, nhưng Tiên Thiên chân

khí ẩn chứa trên mũi tên căn bản không phải hắn có thể ngăn cản, trong khoảnh khắc bị chấn bay, mũi tên uy thế không giảm thẳng tắp lao về phía lưng La Nghệ.

Đang!

La Nghệ trường thương nhất thiêu, vừa vặn hất bay mũi tên, nhưng một cỗ đại lực từ trường thương truyền đến, cánh tay chấn động, cả người bị chấn bay ngã ngựa! "Giết!" Kiếm Kinh Phong dẫn theo một đám thổ phỉ xông tới, hắn kỳ thực không phải thổ phỉ, mà là thủ hạ của Diệp Lăng Thiên, mục đích xuất hiện chính là để tiêu diệt La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ, chặt đứt một cánh tay của Diệp Đông Hoàng! "Bảo hộ Chúa công!" Yến Vân Thập Bát Kỵ vây quanh La Nghệ, lớn tiếng gào thét.

Bọn họ đều biết, bằng vào bọn họ căn bản không thể ngăn cản bốn cao thủ Tiên Thiên, trong đó một người còn là Tiên Thiên Hậu Kỳ, hơn nữa phía sau còn có mấy trăm tinh anh thổ phỉ cảnh giới Hậu Thiên!

Hô!

Tiếng gió gào thét, Kiếm Kinh Phong bỏ cung mạnh xuống, tay cầm thanh phong ba thước thúc ngựa xông tới, mang theo vẻ hưng phấn, một kiếm chém xuống.

Khoảnh khắc kế tiếp liền muốn chém đứt đầu La Nghệ!

Tuy nhiên đúng lúc này, vẻ hưng phấn trên mặt hắn cứng đờ, thay vào đó là một vẻ mặt ngưng trọng! "Có sát khí!" "Sát khí thật mạnh!" Kiếm Kinh Phong chuẩn bị chém xuống một kiếm liền dừng lại giữa không trung, bình khí ngưng thần, đề phòng bốn phía, hắn biết có cường giả đến rồi!

Hưu!

Một đạo kiếm quang chói lọi chợt sáng lên, như kinh lôi, như thiểm điện, đồng tử Kiếm Kinh Phong chợt co rụt, một kiếm chém ra.

Vụt!

Hai đạo thân ảnh giao thoa qua nhau, Kiếm Kinh Phong cưỡi trên lưng ngựa, vẫn tiếp tục phi nhanh về phía trước, ánh mắt mang theo kinh hoàng và không cam lòng, giọng nói trầm khàn khản đặc vang lên, "Ngươi là ai?" "Tây Môn Xuy Tuyết!" Một đạo thân ảnh bạch y như tuyết đáp xuống đất, trên mũi kiếm một chuỗi máu hoa rơi xuống đất, lạnh nhạt nói.

Bốp!

Kiếm Kinh Phong từ trên lưng ngựa rơi xuống, đầu đập xuống đất! "Tây Môn Xuy Tuyết?" Chiến mã hí vang, Hắc Long Vương, Cửu Giang Vương, Thanh Long Vương cùng những người khác chợt ghìm cương ngựa, kinh hãi nhìn về phía đạo thân ảnh bạch y kia, khó mà tin được.

Bọn họ đương nhiên đã từng nghe nói đến danh tự Tây Môn Xuy Tuyết, chính là một trong hai đại tiên thiên kiếm khách dưới trướng Trấn Nam Vương, nhưng làm sao cũng không ngờ Tây Môn Xuy Tuyết lại cường đại đến vậy!

Đây chính là cường giả Tiên Thiên Hậu Kỳ, vậy mà lại bị một kiếm chém giết! "Chạy!" Khoảnh khắc kế tiếp, ba người Hắc Long Vương hướng về ba phương hướng bỏ chạy, mấy trăm thổ phỉ cảnh giới Hậu Thiên phía sau cũng một tiếng gào thét mà tan tác!

Hưu!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn ra!

Hắc Long Vương vẫn mệnh!

Thanh Long Vương vẫn mệnh!

Cửu Giang Vương vẫn mệnh!

Mấy trăm thổ phỉ cảnh giới Hậu Thiên, chỉ có một nửa bỏ trốn!

Cần biết bọn họ đều cưỡi chiến mã, tán loạn mà chạy, cực kỳ khó giết!

Tây Môn Xuy Tuyết một mình có thể giết chết một nửa, chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung!

Những tên thổ phỉ còn lại bỏ trốn càng bị dọa vỡ mật, danh tiếng Tây Môn Xuy Tuyết, vang dội bốn phương!

Tam Hợp Trấn, Duyệt Lai Khách Sạn. "Ưm!" Ngón tay khẽ động, Lục Trúc chậm rãi mở mắt, toàn thân ê ẩm mệt mỏi, trong mắt mang theo vẻ mơ màng, "Đây là đâu?

Ta nhớ là ám sát Vương gia bị phát hiện, cuối cùng bị Vương gia một chưởng đánh chết rồi...

Đây chính là địa ngục ư?" Xoa xoa cái đầu mơ màng, Lục Trúc tỉnh táo hơn một chút, đánh giá bốn phía, phát hiện mình đang ở trong một tẩm thất xa lạ.

Cạch!

Cửa phòng bị đẩy ra, Bạch Ấu Vi bưng thức ăn bước vào. "Là tỷ!

Bạch tỷ tỷ, tỷ cũng chết rồi sao?" Lục Trúc dụi dụi mắt, xác nhận không nhìn lầm, vẻ mặt kinh ngạc. "Ta không chết, muội cũng không chết, Điện hạ chỉ là đánh ngất muội mà thôi!" Bạch Ấu Vi đặt thức ăn xuống, đi đến bên giường, nhìn Lục Trúc, nói: "Điện hạ đã nói, từ nay về sau sát thủ Hắc Mân Côi đã chết rồi, chỉ còn Lục Trúc!" "Điện hạ trạch tâm nhân hậu, khoan dung đại lượng, hy vọng muội đừng để Điện hạ thất vọng!" Bạch Ấu Vi khuyên nhủ, đối với Lục Trúc nàng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng! "Từ nay về sau sát thủ Hắc Mân Côi đã chết rồi, chỉ còn Lục Trúc!" Trong đầu Lục Trúc vang vọng câu nói

này, tâm thần xúc động, nghĩ đến trước đó Diệp Đông Hoàng không chút do dự một chưởng đánh về phía nàng, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia ngọt ngào.

Nguyên lai Vương gia cũng không phải muốn giết ta, chỉ là vì muốn ta hoàn toàn từ biệt quá khứ, có một khởi đầu hoàn toàn mới. "Muội một ngày rồi chưa ăn cơm, ăn xong hãy nghỉ ngơi cho tốt!" Lúc này đã là buổi tối, Lục Trúc đã hôn mê tròn một ngày. "Tạ ơn Bạch tỷ tỷ!" Lục Trúc nói lời cảm ơn, vừa định đứng dậy, kết quả toàn thân một trận đau nhức.

Đêm qua bị Diệp Đông Hoàng giày vò suốt một đêm, hôm nay lại hôn mê một ngày, tứ chi đều tê dại.

Đương nhiên, chút đau nhỏ này đối với nàng mà nói không đáng là gì, so với huấn luyện ma quỷ mà nàng từng trải qua, chỉ có thể nói là nhỏ bé không đáng kể.

Tiên Thiên chân khí trong cơ thể lưu chuyển, hoạt động gân cốt khí huyết một chút liền có thể đứng dậy!

Bạch Ấu Vi không ở lại lâu, nàng cũng không phải người hầu hạ Lục Trúc, đưa cơm cho Lục Trúc đã xem như không tệ rồi!

Một ngày một đêm chưa ăn gì, Lục Trúc quả thật đói đến không chịu nổi, đến trước bàn cơm, ăn uống thỏa thê. "Xem ra ngươi sống rất sung sướng nhỉ?" Một trận gió thổi qua, toàn thân Lục Trúc chợt căng cứng, với tư cách một sát thủ, cảm giác của nàng vô cùng mẫn tiệp, cảm nhận được khí tức nguy hiểm, đồng thời, một giọng nói trêu tức từ phía sau nàng vang lên. "Đại...

Đại nhân!" Khó khăn quay đầu lại, Lục Trúc nhìn nam nhân toàn thân bao phủ trong hắc bào, trong mắt bản năng tràn ngập sợ hãi. "Ngươi dám phản bội chủ nhân, gan không nhỏ nhỉ?

Ngươi có biết phản bội chủ nhân sẽ có kết cục gì không?" Giọng nói của nam tử áo đen bình tĩnh, nhưng lọt vào tai Lục Trúc, lại như sấm sét giữa trời quang, thân thể căng cứng run rẩy càng dữ dội hơn! "Biết... biết ạ!" Lục Trúc run rẩy nói. "Ta có thể cho ngươi cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi giết Diệp Đông Hoàng, chuyện trước đây ta đều có thể bỏ qua, nếu không... hậu quả ngươi tự biết!" Giọng nói nam tử áo đen lạnh lẽo, hôm nay hắn mạo hiểm đến đây, chính là cảm thấy Lục Trúc còn có cơ hội.

Nếu muốn giết Lục Trúc, căn bản không cần hắn tự mình động thủ, mỗi một sát thủ trong cơ thể đều bị gieo kịch độc!

Nếu không đúng lúc dùng thuốc giải đặc chế, sẽ toàn thân ngứa ngáy, da thịt sẽ thối rữa, tự mình cào cấu đến chết!

Độc này cực kỳ ác độc, khiến người ta nghe danh đã mất mật. "Từ nay về sau ta và ngươi không còn bất cứ quan hệ gì nữa, ta cũng sẽ không ám sát Vương gia nữa, ngươi muốn giết thì cứ giết đi!" Lục Trúc thản nhiên nói, nàng biết phản kháng cũng vô dụng, nàng tuyệt đối không đỡ nổi một chiêu của đối phương.

Hơn nữa, đợi thêm nửa tháng nữa, không có thuốc giải, nàng cũng chắc chắn sẽ chết, cho nên cũng không sợ chết! "Muốn chết sao?

Đâu có dễ dàng như vậy, lập tức ngươi sẽ biết cái chết thê thảm cũng là một loại hưởng thụ!" Nam tử áo đen nổi giận, không ngờ Lục Trúc lại thật sự quyết tâm phản bội, trên mặt lộ ra một nụ cười nanh ác.

Dám phản bội tổ chức, nếu không thi triển thủ đoạn lôi đình, sau này chẳng phải ai cũng có thể phản bội sao?

Lời vừa dứt, nam tử áo đen ra tay như chớp giật, Lục Trúc vừa định la lớn, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã bị đánh ngất xỉu! "Trước mặt bản tọa, còn muốn cầu cứu sao?" Nam tử áo đen cười

khẩy một tiếng, từ lúc vừa vào hắn đã đề phòng Lục Trúc la lớn cầu cứu, với tư cách một sát thủ đỉnh tiêm, hắn sẽ không cho Lục Trúc bất cứ cơ hội nào.

Không chần chừ, hắn ôm Lục Trúc, trực tiếp từ cửa sổ rời đi.

Hắn muốn mang Lục Trúc về, trước mặt tất cả thành viên tổ chức, lột sạch, thiên đao vạn quả, khiến nàng sống không được chết không xong, như vậy mới có thể giết gà dọa khỉ, chấn nhiếp các thành viên khác! "Tiên Thiên Đỉnh Phong, liền muốn dưới mí mắt bản vương mà bắt người sao?" Trước cửa sổ phòng lầu trên, Diệp Đông Hoàng nhìn nam tử áo đen ôm Lục Trúc nhanh chóng rời đi, khóe miệng khẽ nhếch, chàng đã đợi rất lâu rồi! "Tây Môn Xuy Tuyết ở lại, bảo hộ mọi người!" Diệp Đông Hoàng phân phó nói, Tây Môn Xuy Tuyết và La Nghệ cùng những người khác, ban ngày đã trở về hội hợp với chàng.

Chương 38

Ngay sau đó thân ảnh khẽ động, Diệp Đông Hoàng từ cửa sổ nhảy xuống, Diệp Cô Thành liền theo sát phía sau!

Diệp Đông Hoàng tự nhiên không cần nói, Diệp Cô Thành cũng là tồn tại cường đại lĩnh ngộ kiếm thế, tu vi tuy rằng kém nam tử áo đen một chút, nhưng cảnh giới kiếm đạo thì bỏ xa hắn vạn dặm, hai người theo sát phía sau hắn, đối phương căn bản không thể phát hiện!

Đêm tối mịt mờ, nam tử áo đen tốc độ rất nhanh, rời khỏi Tam Hợp Trấn, chui vào rừng cây, ước chừng qua nửa canh giờ, đến trước một ngọn núi lớn!

Tại nơi lưng chừng núi, có một sơn động ẩn bí, nam tử áo đen dẫn Lục Trúc chui vào sơn động.

Diệp Đông Hoàng và Diệp Cô Thành theo sát phía sau, trong sơn động Cửu Khúc Thập Bát Loan, biệt hữu động thiên, dọc đường còn có thủ vệ, bất quá đều bị Diệp Cô Thành dễ dàng chém giết, không kinh động bất cứ ai!

Sâu trong động huyệt, là một cung điện khổng lồ, trong cung điện tụ tập hơn trăm người, mỗi người đều khí tức bất phàm, kẻ yếu nhất cũng có Hậu Thiên Đỉnh Phong.

Trong đó đạt đến Tiên Thiên cảnh cũng có hơn mười người, hai kẻ cầm đầu càng đạt đến Tiên Thiên Hậu Kỳ! "Bái kiến Thập Tam Đại Nhân!" Thấy nam tử áo đen dẫn Lục Trúc tiến vào, tất cả sát thủ đều quỳ một gối xuống đất, đồng thanh bái nói.

Bốp!

Lăng Thập Tam đi đến trước mặt các sát thủ, ném Lục Trúc xuống

đất, ánh mắt âm lãnh lướt qua từng người một, lạnh giọng nói: "Người này các ngươi nhận ra chứ?" "Phản bội tổ chức, đáng tội gì?" Lăng Thập Tam gầm lên. "Thiên đao vạn quả!

Sống không được chết không xong!" Các sát thủ vung trường đao, đồng loạt hò hét, trong mắt mang theo sự hưng phấn biến thái!

Bởi vì mỗi người trong bọn họ đều có thể tự mình lên cắt vài nhát, đối với những sát thủ tâm lý vặn vẹo biến thái như bọn họ mà nói, chỉ cần nghĩ đến đã hưng phấn, từng người từng người đều rục rịch muốn thử! "Đây...

đây là...?" Lục Trúc bị ném xuống đất, lập tức bị đau mà tỉnh lại, nghe tiếng hò hét xung quanh, trong mắt tràn ngập sợ hãi, không chút do dự bò dậy, đầu nhắm thẳng vào vách đá mà đâm tới.

Nàng đã phát hiện tu vi của mình bị phong ấn, đâm đầu vào tường là phương thức tự sát đơn giản và nhanh chóng nhất!

Hưu!

Thân ảnh Lăng Thập Tam khẽ động, túm lấy cổ Lục Trúc!

Muốn tự sát trước mặt hắn, thật là nằm mơ giữa ban ngày. "Các ngươi thấy nàng có đẹp không?" Nâng cổ Lục Trúc lên, Lăng Thập Tam nhìn hơn trăm sát thủ trước mặt, lớn tiếng hỏi. "Đẹp!" Trong mắt các sát thủ lóe lên một tia ngạc nhiên, ngay sau đó dường như nghĩ đến điều gì, vẻ hưng phấn càng thêm nồng, khản giọng gào lớn: "Đẹp!" Đây là lời thật lòng của bọn họ, Lục Trúc chỉ là cái tên dùng để tiếp cận Diệp Đông Hoàng, đại hiệu thật sự của nàng là Hắc Mân Côi, không chỉ có gai, mà còn rất đẹp, quả thực là một đóa hoa trong Lăng Thiên Vệ!

Rất nhiều người đều muốn có được nàng, nhưng căn bản không có cơ hội!

“Ta biết bình thường các ngươi đều rất vất vả, hôm nay mỗi người đều có phần, cứ thoải mái mà chơi, chơi không chết thì chơi đến chết mới thôi, chơi xong, ta sẽ thiên đao vạn quả!” Thanh âm Lăng Thập Tam lãnh đạm vô tình.

Hôm nay hắn phải một lần nữa cho tất cả mọi người biết phản bội tổ chức sẽ có kết cục gì, còn trung thành với tổ chức thì hắn sẽ không tiếc ban thưởng!

“Đa tạ Thập Tam đại nhân!” Hơn một trăm sát thủ đồng thanh hô lớn, giọng nói hưng phấn, nhìn về phía Lục Trúc, trong mắt mang theo một sự hưng phấn biến thái tàn nhẫn.

“Ra ngoài xếp hàng!” Lăng Thập Tam vung tay lên, với tư cách là lão đại ở đây, hắn đương nhiên là người đầu tiên hưởng thụ!

Một đám sát thủ nhanh chóng đổ xô ra ngoài, tràn đầy mong đợi, vừa nghĩ đến lát nữa có thể làm càn trên thân hắc mân côi nữ thần trong lòng mình, bọn chúng đã nhiệt huyết sôi trào, lòng dạ bùng cháy, kích động không thôi!

Lục Trúc mặt xám như tro tàn, thân thể không ngừng run rẩy!

“A, ai đó?” “Kẻ nào!” Lăng Thập Tam đang nhấc cổ Lục Trúc, vừa chuẩn bị hưởng thụ thì bên ngoài lại truyền đến đủ loại tiếng ồn ào.

Nghe động tĩnh, hiển nhiên là có kẻ xâm nhập!

“Thật là mẹ nó xui xẻo!” Hắn buông Lục Trúc xuống, điểm huyệt đạo nàng, Lăng Thập Tam giận dữ đằng đằng cầm kiếm bước ra.

Ai mà bị quấy rầy lúc này tâm tình cũng sẽ không tốt.

Hắn muốn xem là kẻ nào to gan như vậy, dám đến đây gây rối!

Hôm nay nhất định phải khiến kẻ đó hối hận vì đã được sinh ra!

Rầm rầm rầm!

Vừa đến cửa động, mấy sát thủ đã bay ngược vào trong, trên cổ có một vết máu!

Một kiếm phong hầu!

Lăng Thập Tam tâm thần chợt căng thẳng, có một dự cảm chẳng lành!

Vừa định ra ngoài tra xét, một thanh kiếm đã chỉ vào cổ họng hắn!

"Là ngươi!

Ngươi sao có thể mạnh như vậy?" Nhìn thấy bóng người cầm kiếm, Lăng Thập Tam khó mà tin nổi.

Bóng người này, hắn quá đỗi quen thuộc, chính là kẻ địch số một mà hắn muốn đối phó —— Diệp Đông Hoàng!

Nhưng Diệp Đông Hoàng mới mười hai tuổi, sao có thể mạnh đến mức này?

Có thể vô thanh vô tức chế phục hắn trước khi hắn kịp ra kiếm, chắc chắn phải là cường giả Tông Sư cảnh, nhưng Diệp Đông Hoàng dù có bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể đạt đến Tông Sư cảnh a!

"Chuyện không thể xảy ra còn nhiều lắm!" Diệp Đông Hoàng không có hứng thú nói nhảm với hắn, mũi kiếm khẽ động, cắt đứt cổ họng hắn, ngay sau đó một đạo kiếm khí bắn ra, giải khai phong ấn cho Lục Trúc!

"Bái kiến Vương gia, đa tạ Vương gia đã cứu!" Lục Trúc bò dậy, vội vàng chạy đến trước mặt Diệp Đông Hoàng tạ ơn, sau tai ương sống sót, trong lòng nàng kích động không thôi.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng đến, những gì nàng sắp phải

đối mặt, chỉ nghĩ thôi đã khiến tay chân lạnh buốt, quá khủng khiếp!

"Khải bẩm Chúa công, một trăm hai mươi lăm sát thủ, toàn bộ đã tru sát!" Diệp Cô Thành bước tới, lạnh giọng nói.

"Ừm, đi thôi!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

Với thực lực của Diệp Cô Thành, trong không gian này, dù có bao nhiêu sát thủ cũng đều là rùa trong chum, căn bản không thể thoát!

Lần này thuận đà diệt đi cứ điểm này, cũng coi như thu chút lợi tức.

Rất nhanh, hắn sẽ khiến Diệp Lăng Thiên biết thế nào là tuyệt vọng!

"Hít hà, một cứ điểm như vậy lại bị dễ dàng san bằng sao?" Nhìn thi thể đầy đất, Lục Trúc chấn động không thôi.

Sát thủ ở đây ít nhất cũng chiếm hai mươi phần trăm sức mạnh của Lăng Thiên Vệ, Diệp Lăng Thiên sợ là cũng phải đau lòng một phen!

"Vương gia thật lợi hại!" Nhìn bóng lưng đó, Lục Trúc chỉ cảm thấy vô cùng vĩ đại, phảng phất chỉ cần có hắn ở đây, dù trời có sập xuống cũng có thể gánh vác, khiến người ta rất an tâm, rất mãn nguyện, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười rạng rỡ, vui vẻ đuổi theo.

Thần Phong Thành, Hoàng cung.

"Diệp Đông Hoàng, xem ra Trẫm đúng là đã đánh giá thấp ngươi rồi!" Nhìn mật chỉ trên tay, Diệp Lăng Thiên sắc mặt âm trầm, trong mắt lộ ra một tia sắc bén, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại tiêu diệt toàn bộ cứ điểm do Lăng Thập Tam phụ trách!

Ngoài chuyện lớn vừa xảy ra này, trên mật chỉ còn có một loạt chuyện gần đây của Diệp Đông Hoàng, bao gồm cả việc hắc mân côi

ám sát không thành lại bị thu phục, cũng như Tây Môn Xuy Tuyết một kiếm chém chết Kiếm Kinh Phong và những việc khác!

Xem ra hắn cũng đã đánh giá quá thấp thực lực của Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết rồi!

"Bệ hạ, đây là mật tín từ Nam Sơn quận thủ Mộc Thiên Thành!" Lúc này, Lăng Nhất tiến lên, hai tay dâng lên một phong mật tín.

"Nam Man tập kết binh lực chuẩn bị xuất binh, lợi dụng đại quân Nam Man để triệt để tiêu diệt Diệp Đông Hoàng, phương pháp này cũng không tệ!" Diệp Lăng Thiên gật đầu, trong mật tín có kế hoạch chi tiết mà Mộc Thiên Thành đã chuẩn bị.

Tuy rằng sẽ hy sinh không ít người, nhưng nếu có thể giải quyết Diệp Đông Hoàng thì cũng đáng!

Hắn cầm bút, phê duyệt, Diệp Lăng Thiên đưa cho Lăng Nhất, "Giao cho Mộc Thiên Thành!" "Vâng, chủ nhân!" Lăng Nhất nhận lấy thư, biến mất trong ngự thư phòng.

Một ngày sau!

Bên ngoài Nam Sơn Thành.

Bốn con Độc Giác Long Mã kéo một cỗ xe ngựa xa hoa, dưới sự hộ tống của một đám hộ vệ, chậm rãi tiến về phía trước trong làn gió lạnh của ngày thu.

Tiếng vó ngựa lóc cóc vang vọng trong không trung, kéo dài không dứt.

"Khải bẩm Vương gia, đại quân Nam Man đang rục rịch, đã tập kết về phía biên cảnh, đại chiến sắp bùng nổ.

Quận thủ Mộc Thiên Thành chuẩn bị mượn tay Man tộc, ám hại Vương gia..." Trong xe ngựa, Thượng Quan Hải Đường bẩm báo với

Diệp Đông Hoàng, đồng thời dâng lên một phần mật chỉ chi tiết.

Lúc này nàng đã đổi lại nữ trang, môi hồng răng trắng, tóc dài như thác, thanh lệ thoát tục, đẹp mà không yêu, anh tư tát sảng.

Nàng vừa được điều đến Thần Châu Đại Lục đã bị Diệp Đông Hoàng phái đến Nam Sơn quận để dò la tin tức, giờ đây xem như đã hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ.

"Ừm, không tệ!" Nhìn nội dung trên mật chỉ, Diệp Đông Hoàng gật đầu.

Trên đó không chỉ có kế hoạch chi tiết của Mộc Thiên Thành nhằm đối phó hắn, mà còn có cả tư liệu chi tiết về các cường giả thân tín dưới trướng Mộc Thiên Thành cùng các tướng lĩnh đại quân Nam Sơn quận.

Những điều này đều là thứ Diệp Đông Hoàng rất cần!

Thượng Quan Hải Đường đến thế giới này cũng mới chỉ mười hai ngày, trừ thời gian đi đường, thời gian nàng điều tra ở Nam Sơn quận cũng chỉ khoảng mười ngày, có thể thu thập được nhiều tin tức như vậy, năng lực của nàng không cần nghi ngờ.

Hơn nữa, nàng cũng đã tấn thăng Tiên Thiên trong những ngày này!

"Hiệu trung Chúa công, vạn tử bất từ!" Thượng Quan Hải Đường dứt khoát nói.

"Nữ nhân này nhìn lợi hại quá, Điện hạ còn che giấu bao nhiêu người nữa?" Bạch Ấu Vi đánh giá Thượng Quan Hải Đường.

Cùng là nữ nhân, trong lòng nàng tự nhiên sẽ vô thức so sánh một phen với đối phương.

Chương 39

Tu vi của đối phương cao hơn nàng, dung mạo không kém nàng, năng lực lại còn mạnh như vậy!

Nàng tuy không biết Thượng Quan Hải Đường chỉ mất mười ngày để điều tra những điều này, nhưng muốn có được những tư liệu đó không hề dễ dàng, phủ quận thủ của Mộc Thiên Thành cũng không phải nơi vô dụng!

Nghĩ đến đây, Bạch Ấu Vi không khỏi siết chặt vạt áo, trong lòng tràn ngập khát vọng và ý chí muốn trở nên mạnh hơn!

Bên cạnh, Đông Phương Thanh Y không nói gì, cũng đánh giá Thượng Quan Hải Đường rồi hài lòng gật đầu!

Nàng tuy không biết Diệp Đông Hoàng từ đâu mà có được nhiều thuộc hạ đắc lực như vậy.

Nhưng nàng có thể nhìn ra, bất kể là Thượng Quan Hải Đường, hay Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, La Nghệ trước đó, đều vô cùng trung thành, như vậy nàng cũng an tâm rồi!

Nam Sơn quận, bên ngoài Nam Sơn Thành.

Đoàn người hùng hậu từ cổng thành kéo dài đến mười dặm bên ngoài thành, hai bên quan đạo toàn là những chiến sĩ thiết giáp oai phong hùng tráng, tay cầm trường thương, uy nghiêm túc mục.

Quan đạo đã sớm được dọn sạch, đừng nói là người, ngay cả một con chó cũng không thể đi vào!

Cách đó mười dặm, quận thủ Nam Sơn quận dẫn theo một đám văn võ đại thần Nam Sơn quận đang xếp hàng chờ đợi.

Tiếng vó ngựa lóc cóc vang lên, mọi người tinh thần chấn động,

nhanh chóng chỉnh đốn dung nhan, cung kính chờ đợi.

Xe giá của Diệp Đông Hoàng chậm rãi tiến đến, dừng lại trước mặt mọi người!

"Quận thủ Nam Sơn quận Mộc Thiên Thành cùng toàn thể văn võ đại thần Nam Sơn quận cung nghênh Trấn Nam Vương, Thái phi Nương Nương đại giá quang lâm!" Mộc Thiên Thành dẫn mọi người tiến lên quỳ bái nghênh đón.

Mặc dù trong lòng hắn, Diệp Đông Hoàng đã là một người chết, nhưng vẻ ngoài vẫn phải làm cho tốt!

Bạch Ấu Vi mở cửa xe, vén rèm ra, Diệp Đông Hoàng bước ra, ánh mắt đảo qua một lượt, hư thủ nâng lên, cất tiếng nói vang: "Các vị đại nhân vất vả rồi, miễn lễ!" "Tạ Vương gia!" Mọi người đứng dậy, Mộc Thiên Thành tiến lên một bước, "Vương gia, trong phủ đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, thay Vương gia tiếp phong tẩy trần, xin Vương gia ban ơn!" "Có lão Mộc đại nhân rồi!" Diệp Đông Hoàng không từ chối, đây cũng là cơ hội để làm quen với các quan viên địa phương Nam Sơn quận, thường thì đều là như vậy.

"Vương gia, mời!" Mộc Thiên Thành trên mặt chất đầy nụ cười, đợi Diệp Đông Hoàng trở lại xe ngựa, hắn cưỡi ngựa đích thân dẫn đường phía trước, các quan viên khác đi theo sau xe giá của Diệp Đông Hoàng, một đoàn người hùng hậu tiến về phía phủ quận thủ!

"Trấn Nam Vương đến rồi!" "Trấn Nam Vương một đường nam hạ, đi qua nơi nào, thổ phỉ đều tan thành mây khói, lo nước lo dân, thần uy cái thế.

Có Trấn Nam Vương ở đây, xem bọn man di kia còn dám đến cướp bóc chúng ta nữa không?" "Đúng vậy, nghe nói gần đây bọn man di đó đang rục rịch, muốn nhân lúc Tiên Đế giá băng tân hoàng kế vị để xâm phạm biên cảnh chúng ta.

Bọn man di đó đáng ghét nhất, đốt giết cướp bóc, không làm điều ác nào.

Nay có Trấn Nam Vương trấn thủ Tây Nam, nhất định phải cho chúng biết Thiên Phong Quốc chúng ta không phải dễ bắt nạt!" Xe giá vào thành, dân chúng ven đường bàn tán xôn xao, ánh mắt hưng phấn, kích động không thôi!

Nam Sơn Thành tuy là quận thành của Nam Sơn quận, nhưng cách biên cảnh cũng không xa, nhiều năm qua, Nam Man đã nhiều lần xâm phạm biên cảnh, không biết bao nhiêu gia đình ly tán, vô số nam nhân thảm tử dưới đao đồ tể của chúng, vô số phụ nữ thảm bị lăng nhục chà đạp!

Rất nhiều người đều bị hại sâu sắc!

Diệp Đông Hoàng tuổi không lớn, nhưng từ nhỏ thiên phú trác tuyệt, từ ngày sinh ra đã nổi danh Thiên Phong Quốc, trước đó được phong Trấn Nam Vương, một đường quét sạch vô số sơn phỉ, danh trấn Thiên Phong Quốc.

Mọi người đều đặt hy vọng rất lớn vào hắn!

"Muốn lấy được, ắt phải cho đi!" Nghe những lời bàn tán xung quanh, trên mặt Mộc Thiên Thành tràn đầy ý cười.

Diệp Đông Hoàng có được danh tiếng lớn như vậy, hắn tự nhiên cũng đã góp không ít sức!

Có được danh vọng như thế, đợi đến khi Man tộc tấn công, lẽ nào Diệp Đông Hoàng còn có thể rụt rè không ra mặt?

Một khi Diệp Đông Hoàng rụt rè không ra mặt, hắn sẽ tung tin đồn, danh tiếng của Diệp Đông Hoàng sẽ triệt để thối nát, còn Diệp Lăng Thiên cũng có thể nhân cơ hội gán cho Diệp Đông Hoàng tội "độc chức" (làm việc độc đoán), giải quyết Diệp Đông Hoàng!

Đến lúc đó, ai cũng không thể nói gì!

Thậm chí hắn còn có thể cố ý bỏ mất mấy tòa thành trì, mà tội chiến bại này cũng sẽ là của Diệp Đông Hoàng!

Dù sao, Diệp Đông Hoàng là người có quyền quyết sách lớn nhất danh nghĩa trấn thủ Tây Nam!

Nhưng trên thực tế, tất cả binh quyền đều nằm trong tay hắn, hắn không cấp binh mã cho Diệp Đông Hoàng, Diệp Đông Hoàng ngay cả một binh sĩ cũng không điều động được!

Nếu Diệp Đông Hoàng rời Nam Sơn Thành đi ra tiền tuyến trấn thủ biên quan, đợi đến khi Man tộc tấn công, hắn có thể không cấp viện trợ, thậm chí âm thầm rút phần lớn binh mã về, để Man tộc trực tiếp diệt trừ Diệp Đông Hoàng!

Dù Diệp Đông Hoàng làm thế nào đi nữa, cũng đều là chết!

Tuy nhiên, hắn lại không biết, những kế hoạch này của hắn, Diệp Đông Hoàng đã sớm nắm rõ như lòng bàn tay!

Thậm chí Diệp Đông Hoàng đã phán tử hình cho hắn trong lòng!

Nam Sơn Thành, phủ quận thủ.

"Vương gia phong thần tuyệt thế, thiên tư thần võ, hôm nay được diện kiến chân dung Vương gia, thật là tam sinh hữu hạnh, bách tính Nam Sơn quận có Vương gia trấn thủ, càng là phúc phận mấy kiếp tu luyện mà thành.

Tại hạ thay bách tính Nam Sơn quận cảm tạ Vương gia, hoan nghênh Vương gia đến!" "Có Vương gia ở đây, tại hạ cũng nhẹ nhõm phần nào, tại hạ kính Vương gia!" Mộc Thiên Thành ngồi ở phía dưới bên trái Diệp Đông Hoàng, nâng chén rượu lên, trên mặt chất đầy nụ cười nịnh nọt, đủ loại lời lẽ quan cách vang trời.

“Mộc đại nhân quá lời rồi, bất quá Bản Vương đến đây, Mộc đại nhân quả thực cũng sẽ nhẹ nhõm hơn!” Diệp Đông Hoàng nhìn con hổ cười trước mặt này, nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, khí thế trong trường hơi biến đổi.

“Mẹ kiếp, tiểu tử này thật sự coi mình là nhân vật lớn sao?” “Quận thủ đại nhân coi ngươi là Vương gia thì ngươi mới là Vương gia, không coi ngươi là Vương gia thì ngươi chả là cái thá gì!” “Đúng là tự coi mình là củ hành rồi!” Vô số tâm phúc của Mộc Thiên Thành trong lòng thầm phỉ báng.

Bọn họ là người của Mộc Thiên Thành, cũng chính là phe phái của Diệp Lăng Thiên.

Bọn họ tuy không biết kế hoạch của Mộc Thiên Thành, nhưng cũng biết Diệp Đông Hoàng sống không được bao lâu!

Một núi không thể có hai hổ, Diệp Lăng Thiên sớm muộn cũng sẽ diệt trừ Diệp Đông Hoàng, cho nên bọn họ căn bản không để Diệp Đông Hoàng vào mắt!

Đương nhiên, những lời này, bọn họ không dám nói ra mặt, bọn họ còn chưa ngu đến mức đó!

“Vương gia nói rất đúng, sau này tại hạ đành phải trông cậy vào Vương gia rồi!” Sắc mặt Mộc Thiên Thành không đổi, vẻ mặt tươi cười, trong lòng lại đang suy nghĩ dụng ý của Diệp Đông Hoàng.

Chỉ là hắn cũng không nghĩ ra Diệp Đông Hoàng tại sao lại nói như vậy, cuối cùng chỉ coi đó là lời cuồng vọng tự đại của Diệp Đông Hoàng mà thôi!

Một đường đi đến, Diệp Đông Hoàng đã phá tan vô số lần ám sát của Diệp Lăng Thiên, gần đây còn diệt một cứ điểm sát thủ quan trọng của Diệp Lăng Thiên, quét sạch vô số thổ phỉ.

Trước đó vào thành lại được vô số bách tính và bọn họ tâng bốc, nội tâm bành trướng cũng là lẽ đương nhiên!

Trong mắt hắn, Diệp Đông Hoàng dù sao cũng chỉ là một tiểu tử mười hai tuổi mà thôi!

Nếu hắn biết cái "nhẹ nhõm" mà Diệp Đông Hoàng nói là chuẩn bị tiễn hắn xuống địa ngục, vĩnh viễn giải thoát, không biết hắn còn cười nổi hay không?

Ước chừng nửa canh giờ sau, trong lúc mọi người đều mang những toan tính riêng, yến hội kết thúc.

Bề ngoài tân chủ tận hoan, nhưng trong lòng mỗi người đang nghĩ gì, e rằng chỉ có chính họ mới biết.

Diệp Đông Hoàng giả vờ say khướt, dưới sự dìu dắt của Lục Trúc và Thượng Quan Hải Đường, cùng với Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và một đám thuộc hạ rời đi, đến phủ Trấn Nam Vương đã được chuẩn bị sẵn!

Trong vương phủ, Đông Phương Thanh Y và Bạch Ấu Vi không tham gia yến hội, đã đến trước một bước, dọn dẹp vương phủ đâu vào đấy.

Vương phủ diện tích rất lớn, có giả sơn, hồ nước, hoa viên, tất cả đều đầy đủ.

Mộc Thiên Thành tuy muốn giết hắn, nhưng trước khi xé toạc mặt nạ, những công việc bề mặt này, hắn làm vẫn rất chu đáo.

Diệp Đông Hoàng phân phó Trần Bình và những người khác canh gác cổng lớn, Yến Vân Thập Bát Kỵ canh gác bên trong, nhưng nhân lực vẫn còn quá ít, căn bản không đủ.

Bất quá Diệp Đông Hoàng có một thế giới làm hậu thuẫn, thứ hắn không thiếu nhất chính là nhân lực!

Sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong vương phủ, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đưa một số nhân lực từ thế giới Tiếu Ngạo đến.

Thân ảnh khẽ động, hắn biến mất trong phòng.

Thế giới Tiếu Ngạo.

"Bệ hạ!" Trong tẩm cung, Diệp Đông Hoàng vừa xuất hiện, Đông Phương Bất Bại lập tức cảm nhận được, quay đầu lại liền thấy Diệp Đông Hoàng, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười động lòng người.

Một trận hương phong phảng phất thổi đến, Đông Phương Bất Bại đã nhào vào lòng hắn.

Diệp Đông Hoàng tuy mới rời đi hai ngày, nhưng hai ngày này đối với nàng lại là sống không bằng chết, một ngày không gặp như cách ba thu.

Không phải nàng thích quấn lấy Diệp Đông Hoàng, không thể rời xa một khắc, mà là nàng lo lắng sẽ không bao giờ gặp lại Diệp Đông Hoàng nữa!

Lo lắng lần biệt ly trước đó chính là vĩnh biệt!

Ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp trong lòng, cảm nhận đối phương mừng rỡ như điên, Diệp Đông Hoàng ôm công chúa bế nàng lên, đi về phía giường.

Hắn dùng hành động nhiệt liệt nhất để bù đắp cho nàng!

Hai canh giờ sau, Nghi Lâm và Nhạc Linh San nghe nói Diệp Đông Hoàng trở về, cũng lần lượt đến.

Ngày thứ hai.

Diệp Đông Hoàng dẫn Đông Phương Bất Bại, Nhạc Linh San và Nghi Lâm lên triều!

Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, mọi người đều ngẩn ra.

Trước đó Diệp Đông Hoàng đã giao triều chính cho Đông Phương Bất Bại, hai ngày trước Diệp Đông Hoàng cũng không xuất hiện, sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện!

"Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Tuy nghi hoặc, nhưng quần thần cũng chẳng muốn xen vào, tề tề bái lạy.

"Bình thân!" Diệp Đông Hoàng hư thủ nâng lên, đạm mạc nói.

"Tạ Bệ hạ!" Quần thần đứng dậy, trong lòng đoán Diệp Đông Hoàng có thể có đại sự tuyên bố.

"Hai ngày trước, hẳn là chư vị đều cảm nhận được thế giới dường như đã khác trước, linh khí trở nên nồng đậm hơn, rất nhiều người đã đột phá bình cảnh, tu vi đại tăng.

Chương 40

Hoàng hậu đã nói cho chư vị biết, đây chính là ân thưởng do Trẫm đã đi đến Tiên giới mà ban xuống!" Diệp Đông Hoàng phủ tầm quần thần, tiếp tục nói: "Nói chính xác hơn, là Trẫm đã chưởng khống phương thế giới này, thay đổi quy tắc của nó.

Hẳn là các ngươi cũng rất tò mò trước đây Trẫm đã đi đâu, Trẫm có thể nói cho các ngươi biết, Trẫm đã đi đến một thế giới đẳng cấp cao hơn!" "Chưởng khống thế giới?

Thế giới đẳng cấp cao hơn?" Quần thần xôn xao, bị lời nói của Diệp Đông Hoàng chấn động đến ngẩn ngơ, đối với cách nói này cũng là nửa tin nửa ngờ.

"Trước đây, tại thế giới này, tu vi cao nhất cũng chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, nhưng giờ đây các ngươi có thể tu luyện đến Tiên Thiên đỉnh phong, Tông Sư, Đại Tông Sư, Vô Thượng Đại Tông Sư thậm chí cao hơn!" "Hôm nay Trẫm muốn nói là, Trẫm sẽ dẫn một bộ phận người đi đến thế giới cao cấp hơn, trong đó bao gồm Hoàng hậu.

Sau này triều chính do hai vị Quý phi giám quản, Trẫm và Hoàng hậu cũng sẽ trở về bất cứ lúc nào, cho nên nếu có vấn đề không giải quyết được có thể đợi Trẫm hoặc Hoàng hậu trở về giải quyết!" "Các ngươi đều tu luyện Vạn Đạo Kinh do Trẫm truyền xuống.

Cảnh giới Tiên Thiên tuổi thọ một trăm hai mươi đến một trăm năm mươi, cảnh giới Tông Sư thọ hai trăm đến hai trăm năm mươi, chỉ cần nỗ lực tu luyện, ngày sau trường sinh bất lão cũng chưa hẳn là không thể!" Diệp Đông Hoàng vẽ ra một cái bánh lớn cho mọi người, kích phát ý chí chiến đấu và tinh thần làm việc của họ.

Còn về việc cuối cùng họ có thể đi đến đâu, còn phải xem bản thân

họ!

"Thần tử hiệu trung Bệ hạ, xông pha dầu sôi lửa bỏng, vạn tử bất từ, Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Quần thần kích động quỳ bái, đối với sự cường đại của Vạn Đạo, sau khi tu luyện họ cảm nhận sâu sắc.

Hơn nữa thế giới này quả thực đã trở nên có lợi cho việc tu luyện, tuy họ nửa tin nửa ngờ về lời trường sinh bất lão mà Diệp Đông Hoàng nói, nhưng có thể tu luyện đến cảnh giới cao hơn, có được tuổi thọ dài hơn là điều không cần nghi ngờ.

Mà công pháp lại nằm trong tay Diệp Đông Hoàng, họ muốn có được công pháp cấp cao hơn, chỉ có thể càng thêm cố gắng làm việc cho Diệp Đông Hoàng.

Nếu những gì Diệp Đông Hoàng vừa nói là thật, thì họ càng không có chút sức mạnh phản kháng nào, điều có thể làm chính là hiệu trung, lập công, giành lấy thưởng!

Ba canh giờ sau, triều hội kết thúc.

Quần thần đều hưng phấn không thôi, đồng thời các tinh thần cốt lõi của triều hội hôm nay cũng nhanh chóng truyền đạt xuống dưới.

Chỉ cần nỗ lực tu luyện, tận trung vì nước, ngày sau sẽ có cơ hội theo Bệ hạ chinh chiến dị giới, đạt được công pháp cấp cao hơn, linh đan diệu dược vân vân, thậm chí có cơ hội trường sinh bất lão!

Cùng với những tin tức này truyền ra, thiên hạ xôn xao, lòng dân hướng võ tăng vọt, tất cả chiến sĩ trong quân đội nhiệt huyết sôi trào, liều mạng tu luyện!

Diệp Đông Hoàng rời khỏi thế giới Tiếu Ngạo, trở về phòng, nghịch Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Hắn chưởng khống Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, thế giới dung nhập

vào đó đương nhiên có thể bị hắn chưởng khống, uyển như chủ nhân của thế giới.

Ngay sau đó hắn đã chế định hai điều quy tắc.

Điều thứ nhất, phàm là người đi ra từ đó, không được tiết lộ bí mật của thế giới Tiếu Ngạo.

Một khi có người muốn nói sẽ bị quy tắc hắn chế định hạn chế, không thể diễn đạt ra được!

Nếu có người muốn cưỡng ép sưu hồn, quy tắc hắn chế định sẽ tự động xóa sổ kẻ đó, khiến việc sưu hồn không thể thành công.

Mỗi một người được sinh ra, ấn ký linh hồn của họ đều sẽ lưu lại dấu vết trong bản nguyên thế giới.

Diệp Đông Hoàng chưởng khống Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, thế giới dung nhập vào đó, hắn đều có thể chưởng khống, tương đương với một vị sáng thế thần, chế định quy tắc như vậy và dựa vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can để thực thi, không hề khó!

Điều thứ hai, phàm là người đi ra, trong não hải tự động được cài đặt thông tin liên quan đến Thần Châu Đại Lục.

Thông tin này do Diệp Đông Hoàng chế định, để tiện cho người đi ra tìm hiểu Thần Châu Đại Lục và các thế lực địch ta liên quan đến hắn, tránh việc họ không biết gì, khi chấp hành nhiệm vụ dễ xảy ra vấn đề.

Làm tốt mọi việc này xong, Diệp Đông Hoàng dịch chuyển Đông Phương Bất Bại, Nghi Lâm và Nhạc Linh San ra ngoài.

"Đây là thế giới mới sao?" Ba người Đông Phương Bất Bại xuất hiện, trong mắt tràn đầy tò mò, chỉ là trong phòng, tu vi của họ lại không cao, cũng không phát hiện ra hai thế giới có dị đồng gì quá lớn.

Thế giới Tiếu Ngạo dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, linh khí và nơi đây cân bằng, không gian ổn định gấp vô số lần, với thực lực Tiên Thiên cảnh của ba người họ, tự nhiên không cảm nhận được dị đồng.

"Bệ...

Vương gia, nương thân liệu có không thích ta không?" Trong mắt Đông Phương Bất Bại tràn đầy lo lắng.

Nàng lớn hơn Diệp Đông Hoàng đến hai mươi tuổi, ước chừng cũng xấp xỉ tuổi mẫu thân của Diệp Đông Hoàng.

Từ tối qua khi biết hôm nay phải gặp Đông Phương Thanh Y, trong lòng nàng hiếm khi tràn ngập sự bất an.

Nghi Lâm và Nhạc Linh San cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, họ tuy không lớn hơn Diệp Đông Hoàng bao nhiêu tuổi, nhưng lần đầu gặp trưởng bối, trong lòng cũng căng thẳng không kém.

"Yên tâm đi, hai mươi tuổi tính là gì, đợi đến lúc ba vạn tuổi, chút chênh lệch đó ngay cả số lẻ cũng không đáng kể!" Diệp Đông Hoàng an ủi, mở cửa, dẫn ba người đi ra.

"Điện hạ..." Bạch Ấu Vi đứng gác ở cửa, vừa mở miệng thì lại nhìn thấy ba người Đông Phương Bất Bại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ba nữ nhân này vào từ khi nào?

Không phải nói bế quan tu luyện sao?

Lại là cùng ba nữ nhân này tu luyện, còn đến tận giữa trưa, bữa sáng cũng chưa ăn?

Nghĩ đến đây, trong mắt Bạch Ấu Vi không khỏi lóe lên một tia ảm đạm!

“Ấu Vi, nương của ta ở đâu?” Diệp Đông Hoàng hỏi.

“Vương gia, Thái phi nương nương lúc này đang ở hậu hoa viên!” Bạch Ấu Vi đáp, trong lòng thầm đoán thân phận của ba nữ nhân phong tình khác biệt, xinh đẹp động lòng người trước mắt này.

Nàng là người nhìn Diệp Đông Hoàng lớn lên, chưa từng thấy bên cạnh Diệp Đông Hoàng có ba nữ nhân này, khả năng lớn nhất là tối qua mới đến, hơn nữa là do những kẻ muốn kết giao với Diệp Đông Hoàng đưa tới!

“Chúng ta đi qua đó!” Diệp Đông Hoàng dẫn bốn người đi qua, trên đường cũng giới thiệu ba người Đông Phương Bất Bại cho Bạch Ấu Vi.

“Thiếp thân bái kiến ba vị Vương phi!” Bạch Ấu Vi nghe vậy, vội vàng hành lễ.

Ánh mắt nàng có chút ảm đạm, tuy nàng chưa từng dám mơ tưởng làm chính thê của Diệp Đông Hoàng, nhưng thấy Diệp Đông Hoàng nhanh chóng có thêm ba nữ nhân, trong lòng nàng vẫn có chút khó chịu.

“Muội muội không cần đa lễ, cứ gọi ta là tỷ tỷ là được!” Đông Phương Bất Bại vội vàng đỡ Bạch Ấu Vi dậy, rất nhiệt tình.

Với nhãn lực của nàng, tự nhiên không khó nhìn ra quan hệ của Diệp Đông Hoàng và Bạch Ấu Vi phi phàm.

“Đây là Bạch Ấu Vi, là nãi nương của ta hồi nhỏ, bây giờ là nữ nhân của ta!” Diệp Đông Hoàng mở miệng.

Bạch Ấu Vi nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, trong lòng lạnh buốt, nhưng nghe đến nửa câu sau, lập tức từ u ám chuyển thành vui vẻ, cảm thấy ngọt ngào vô cùng, mọi sự không vui đều tan biến!

Với thân phận của nàng, từ trước đến nay không dám cầu mong

bất kỳ danh phận nào, giờ đây nghe Diệp Đông Hoàng đích thân nói trước mặt Đông Phương Bất Bại mấy người rằng nàng là nữ nhân của hắn, nàng cảm thấy làm gì cũng đáng!

Một hàng năm người rất nhanh đến hậu hoa viên, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng dẫn theo ba nữ nhân xinh đẹp đi tới, Đông Phương Thanh Y hơi có chút bất ngờ, lờ mờ đoán được điều gì, trong mắt mang theo một tia ý cười.

Nàng đánh giá ba nữ nhân Đông Phương Bất Bại, Nghi Lâm và Nhạc Linh San, mỗi người một vẻ, mai lan trúc cúc, đều là thượng phẩm trong vạn người, khiến nàng rất hài lòng.

Đương nhiên, điều nàng càng hài lòng hơn là Diệp Đông Hoàng đã dẫn nữ nhân đến gặp nàng!

"Nương thân!" Diệp Đông Hoàng gọi.

"Đông Hoàng!" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Đông Phương Thanh Y mang theo nụ cười động lòng người, muốn đưa tay xoa đầu Diệp Đông Hoàng, nhưng lại phát hiện mình không cao bằng đối phương, bèn đưa tay ôm hắn thật chặt.

"Thật đẹp a!" Nhìn thấy Đông Phương Thanh Y, ba người Đông Phương Bất Bại đều dâng lên cảm giác kinh diễm.

Thấy đối phương sủng nịch Diệp Đông Hoàng như vậy, hơn nữa nhìn cũng không hung dữ lắm, trái tim vốn căng thẳng bất an của họ hơi thả lỏng đôi chút.

"Đông Hoàng dẫn người đến, không giới thiệu với nương thân sao?" Buông Diệp Đông Hoàng ra, Đông Phương Thanh Y cười nói, ánh mắt đẹp đánh giá ba nữ nhân Đông Phương Bất Bại.

"Nương thân, đây là Đông Phương Bất Bại!" Diệp Đông Hoàng giới thiệu.

“Đông Phương bái kiến nương thân!” Đông Phương Bất Bại khẽ cúi người hành lễ, vội vàng cung kính nói.

“Tốt tốt tốt, mau đứng dậy, nương thân cũng chưa chuẩn bị quà gì, khối ngọc bội này có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, tặng con làm một món quà nhỏ!” Đông Phương Thanh Y lấy ra một khối ngọc bội, đưa cho Đông Phương Bất Bại, đỡ nàng dậy.

“Tạ nương thân!” Đông Phương Bất Bại hai tay nâng ngọc bội tạ ơn, trong lòng thở phào một hơi dài, cảm thấy còn căng thẳng hơn cả khi đại chiến một trận với cường giả cùng cấp.

Sau đó Nghi Lâm và Nhạc Linh San lần lượt bái kiến, cũng đều nhận được một khối ngọc bội.

Sau khi bái kiến, Bạch Ấu Vi đã sắp xếp phòng cho ba người họ, ngay cạnh phòng Diệp Đông Hoàng.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng đã chi mười vạn Khí Vận Điểm trong phòng kế bên để thiết lập một thông đạo hai giới ổn định, ban cho ba người Đông Phương Bất Bại mỗi người một khối thông đạo lệnh bài.

Có lệnh bài, họ có thể tùy ý qua lại hai giới, cũng có thể đưa người đến.

Ba người tò mò dùng lệnh bài quay về thế giới Tiếu Ngạo.

Diệp Đông Hoàng đến sân, ý niệm khẽ động, năm mươi cung nữ đắc lực trong hoàng cung thế giới Tiếu Ngạo đã được dịch chuyển ra.

Những cung nữ này tu vi không yếu, có cảnh giới Hậu Thiên, trung thành đáng tin cậy!

“Ấu Vi!” Diệp Đông Hoàng gọi.

“Vương...

Vương gia, những người này là ai?" Bạch Ấu Vi bước vào, nhìn thấy năm mươi cung nữ trước mặt Diệp Đông Hoàng, mắt trợn tròn há hốc, những người này đến từ khi nào?

"Ấu Vi, đây đều là người của ta, nàng hãy sắp xếp họ làm việc trong vương phủ.

Những thị nữ nô phó trước đây trong vương phủ phần lớn là thám tử của các thế lực khác, không đáng tin cậy, để họ làm chút việc vặt hoặc đuổi đi đều được!" Diệp Đông Hoàng phân phó nói.

"Vâng, Vương gia!" Bạch Ấu Vi tuy tò mò, nhưng không hỏi nhiều.

Từ nhỏ lớn lên trong cung, nàng hiểu rõ phải cẩn trọng lời nói, không nên hỏi những điều không phải.

Nô bộc trong vương phủ trước đây không đáng tin cậy, nàng cũng biết, đang định nói với Diệp Đông Hoàng có nên mua lại người mới hay không, giờ đây thì mọi chuyện đã được giải quyết!

Thoáng cái đã đến tối, Diệp Đông Hoàng trước đó từ thế giới Tiếu Ngạo trở về đã là giữa trưa.

Hắn lặng lẽ rời khỏi vương phủ, đến khu rừng bên ngoài thành!

Chương 41

Ý niệm khẽ động, một vạn tinh anh La Võng trong thế giới Tiếu Ngạo chỉnh tề xuất hiện.

Những người này đều là do Đông Phương Bất Bại sau khi trở về thế giới Tiếu Ngạo đã triệu tập lại, chỉ chờ Diệp Đông Hoàng dịch chuyển họ ra.

"Tin tức và nhiệm vụ của thế giới này, Trẫm sẽ không nhắc lại nhiều.

Ở thế giới Tiếu Ngạo, các ngươi là tinh anh, Trẫm hy vọng ở Thần Châu Đại Lục, các ngươi cũng là tinh anh, thiên la địa võng, không chỗ nào không vào được!" Diệp Đông Hoàng quát.

Nhiệm vụ của họ Đông Phương Bất Bại đã dặn dò rồi, đầu tiên là thâm nhập vào các thế lực của Thiên Phong Quốc, thiết lập một tấm đại võng, sau đó lan rộng ra bốn phía.

Còn về tin tức của thế giới này, Diệp Đông Hoàng đã sắp xếp đâu vào đấy, khi họ được dịch chuyển ra, tin tức đã tự động nhập vào não hải của họ!

Tất cả mọi người cúi đầu, ánh mắt cuồng nhiệt mà kiên định!

"Một đội ở lại, những người khác hành động!" Diệp Đông Hoàng vung tay lên, trừ một đội, tất cả thành viên lặng lẽ biến mất trong màn đêm.

"Nhiệm vụ của các ngươi là tiềm nhập vào các thế lực của Nam Sơn Thành, thu thập tình báo, chờ đợi mệnh lệnh, phối hợp hành động!" Diệp Đông Hoàng phân phó những người còn lại.

Các thành viên của đội một cúi đầu, lặng lẽ rời đi, tiềm nhập vào

Nam Sơn Thành.

Làm xong mọi việc này, Diệp Đông Hoàng lặng lẽ trở về vương phủ.

Trừ Đông Phương Thanh Y, Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, không ai biết Diệp Đông Hoàng đã từng rời khỏi vương phủ!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Đẳng cấp: 1 Cấp (0/1000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Tiên Thiên Hậu Kỳ Khí Vận Điểm: 451225 Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú thích: Cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, đẳng cấp chưa đủ, nhiều công năng vẫn chưa biết) "Hơn bốn mươi vạn Khí Vận Điểm, có thể tùy tiện câu rồi!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cảm thán, chiếm cứ một thế giới quả là tốt, có cảm giác một đêm phát tài!

Vút!

Không chút chần chừ, Diệp Đông Hoàng lấy Vạn Đạo Điếu Hoàng Can ra, tiện tay vung một cái, một trăm Khí Vận Điểm tiêu hao, lưỡi câu vàng lập tức chìm vào hư không!

"Thế giới đô thị?

Chung cư tình yêu? 3602?" Cùng với lưỡi câu đến một thế giới, ý thức Diệp Đông Hoàng phụ thuộc vào lưỡi câu nhìn rõ tình huống bên trong, lập tức kinh ngạc, đại khái hiểu đây là thế giới gì.

Hóa ra là thế giới đô thị Chung Cư Tình Yêu!

Nơi này hình như không có gì hữu dụng đối với hắn!

Bất quá chỉ có một trăm Khí Vận Điểm mà thôi, hắn hiện giờ tiền nhiều thế lực lớn, cũng không thất vọng, ý thức quét qua những người bên trong.

Thấy một thiếu nữ tóc ngắn xinh đẹp và một đại thúc đang nói gì đó, ý thức khẽ động, câu lấy thiếu nữ tóc ngắn đó kéo lên!

"Bạn trai thực tập?

A...

Quỷ!" Đại thúc kia nhìn thấy thiếu nữ đang nói chuyện với mình bỗng nhiên biến mất trước mắt, đồng tử co rút, một cái nhào ngồi phịch xuống đất, kinh hoàng hét lớn!

"Hèn gì có mỹ nữ tự mình tìm đến, hóa ra là nữ quỷ, mẹ ơi!" Sau khi kinh hãi, đại thúc lòng còn sợ hãi, sự nghi hoặc trong lòng cũng chợt thông suốt.

Hắn còn nói sao có thể có mỹ nữ chủ động tìm đến hắn, hóa ra là nữ quỷ!

Nghĩ đến đây, trong mắt lập tức lộ ra một tia ảm đạm!

Độc thân ba mươi năm, sau này e rằng chỉ có Ngũ cô nương bầu bạn mà thôi!

Mỹ nữ là không thể có, nữ quỷ thì còn tạm được!

Bí ẩn chưa được giải đáp của Chung Cư Tình Yêu: Gia Cát Đại Lực vì sao lại biến mất giữa không trung!

Xoẹt!

Diệp Đông Hoàng khẽ kéo cần câu, một quả cầu ánh sáng bị câu lên.

Ánh sáng tan đi, hiện ra một thiếu nữ tinh xảo, cương nghị.

Thiếu nữ ánh mắt rất có thần, kết hợp với ngũ quan tinh xảo, trông nàng có một khí chất đặc biệt, thanh tân thoát tục.

Tuy không khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại, khiến

nam nhân say đắm, nhưng nàng lại có một phong thái rất đặc biệt, khiến người ta phải sáng mắt.

"Gia Cát Đại Lực, tu vi vô, trí tuệ, năng lực học tập cường!" Nghe âm thanh máy móc của Vạn Đạo, tin tức về Gia Cát Đại Lực hiện lên trong não hải Diệp Đông Hoàng.

Nữ chủ của thế giới đô thị trong Ái Tình Công Ngụ 5, siêu cấp nữ học bá thế hệ 00, thông minh lý tính, thích suy luận, quan sát, tự tin dạn dày, dũng cảm cạnh tranh, làm việc tháo vát, nhanh nhẹn quyết đoán.

Biệt danh "con nhà người ta", từ nhỏ đã bỏ xa bạn bè đồng trang lứa hàng trăm con phố.

Nàng là người nhỏ bé trong ảnh tập thể, nhưng lại là người khổng lồ trong mắt bạn học, nàng đi khắp nơi thực tập, tinh thông các loại kỹ năng chuyên nghiệp, lên trời xuống đất, vô sở bất năng, nàng là niềm kiêu hãnh của thầy cô, là vinh quang của trường học.

Xoẹt!

Diệp Đông Hoàng đánh giá một cái, thu hồi ánh mắt, vung cần câu, tiếp tục câu cá.

"Đây chính là thế giới huyền huyễn sao?" Gia Cát Đại Lực chỉnh lý tin tức trong não hải, đánh giá hoàn cảnh bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Diệp Đông Hoàng, "Thân cao một mét tám lăm, ngũ quan đoan chính tuấn mỹ, dương cương kiên nghị, khí tràng cường đại bá đạo…" "Cửu Hoàng tử Thiên Phong Quốc, khi sinh ra trời giáng dị tượng, có chí bảo bạn sinh, thiên phú trác tuyệt, mười hai tuổi Tiên Đế băng hà, bị phong Trấn Nam Vương…" Gia Cát Đại Lực vừa đánh giá, vừa đối chiếu tin tức có được trong não hải, đối với Diệp Đông Hoàng tràn đầy hiếu kỳ.

Nàng không hiểu đối phương làm sao đưa nàng tới, chỉ biết sau này phải hiệu trung với người này.

"Sao lại là thế giới đô thị?

Toàn Cảnh Luật Sư Sự Vụ Sở?" Ý thức thấy cần câu xuất hiện thế giới mới, Diệp Đông Hoàng nhíu mày, ngay sau đó câu lên một nữ nhân mặc sườn xám, thành thục tri tính, quyến rũ yêu kiều!

Nữ nhân này trông cũng tinh anh tháo vát, nhưng khác với Gia Cát Đại Lực, nàng rất dễ khơi gợi dục vọng của nam nhân.

Thân hình đầy đặn, đường cong lồi lõm có duyên!

"Lật Na, tu vi vô, tỉ mỉ chu đáo, năng lực giao tiếp cường!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Lật Na vừa câu tới, ngón tay xoa xoa Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, "Chẳng lẽ vận khí đã dùng hết rồi sao?

Trước đó câu được toàn là Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, tệ nhất cũng là La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ!

Giờ lại là hai nữ nhân không có chút tu vi nào!

Nhưng khí vận điểm của ta nhiều, ta còn không tin không câu được thứ tốt!" "Đây chính là Vương gia, thật bá khí vô song, khí chất uy nghiêm tôn quý vô hình toát ra, thật đáng sợ!" Lật Na cũng âm thầm đánh giá Diệp Đông Hoàng, nàng đã từng gặp rất nhiều thương nghiệp đại hanh, đạt quan quý nhân, nhưng không một ai về khí chất uy nghiêm có thể sánh bằng một phần vạn của Diệp Đông Hoàng.

Đây là một nam nhân uy nghiêm bá đạo lại tràn đầy mị lực nam tính!

"Ta chính là cứ thế như một con cá bị câu tới sao?" Nhìn Lật Na vừa được câu tới, trong lòng Gia Cát Đại Lực chợt bừng tỉnh, nghĩ đến việc chưa hoàn thành trước đó, mỹ mâu nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, "Vương gia, ta vừa tìm được bạn trai thực tập, ngài đã câu ta

tới rồi, ngài có thể làm bạn trai ta được không?" Nhìn dáng vẻ anh tuấn bá khí của Diệp Đông Hoàng, Gia Cát Đại Lực cảm thấy cùng một nam nhân như vậy mà trải qua một lần yêu đương thực tập cũng là một trải nghiệm không tồi.

Những người bị câu tới đều được Vạn Đạo Điếu Hoàng Can ban cho lòng trung thành tuyệt đối.

Tuy họ vẫn là họ, nhưng Diệp Đông Hoàng mới là ưu tiên hàng đầu, nên họ cũng sẽ không nghĩ đến việc quay về thế giới cũ!

"Bạn trai thực tập?" Nghe vậy, ánh mắt Lật Na rời khỏi Diệp Đông Hoàng, nhìn sang Gia Cát Đại Lực bên cạnh.

Thân hình vận y phục hiện đại, mái tóc ngắn, cùng những lời nói tràn đầy hơi thở đô thị hiện đại khiến nàng trong căn phòng đầy phong cách cổ xưa này cảm thấy thân thiết một cách khó hiểu.

Có lẽ vì cùng đến từ thế giới tương tự, nói không chừng còn là cùng một thế giới.

"Bạn trai thực tập?" Nghe vậy, Diệp Đông Hoàng tạm dừng việc câu cá, đi đến trước mặt Gia Cát Đại Lực, vươn tay nâng chiếc cằm tinh xảo của nàng lên, ánh mắt bá đạo mang tính xâm lược trên dưới đánh giá nàng.

Trong mắt Gia Cát Đại Lực có chút hoảng loạn, dù nàng trí tuệ hơn người, nhưng dưới ánh mắt rực lửa không hề che giấu của Diệp Đông Hoàng, nàng cũng toàn thân không thoải mái, hệt như thỏ con gặp phải sói lớn.

"Ý của bạn trai thực tập chính là…" Gia Cát Đại Lực tưởng Diệp Đông Hoàng không hiểu, gom hết dũng khí muốn giải thích.

"Bản vương không có hứng thú chơi trò chơi gia đình với ngươi, nhưng tuy hơi "phẳng" một chút, dáng dấp vẫn không tệ, cứ ở lại thị

tẩm đi!" Diệp Đông Hoàng liếc nhìn bộ ngực nàng, nhàn nhạt nói.

"Cái gì?

Nói ta "phẳng"?" Gia Cát Đại Lực trong lòng giận không thôi, nhưng liếc nhìn Lật Na bên cạnh, tựa hồ là hơi "phẳng" thật, "Nhưng bắt nàng thị tẩm thế này cũng quá nhanh rồi?

Không được!" "Vương gia, chúng ta mới quen biết ngày đầu, thế này cũng quá nhanh rồi, thiếp thân còn chưa chuẩn bị, hay là chúng ta cứ thử hẹn hò trước, nếu được, thiếp thân thị tẩm cũng không phải là không thể?" Gia Cát Đại Lực với đôi mắt long lanh nhìn Diệp Đông Hoàng, khẩn cầu nói.

Diệp Đông Hoàng khẽ nheo mắt, nhìn chằm chằm gương mặt nàng, cũng không nói lời nào.

Điều đáng sợ nhất là không khí đột nhiên tĩnh lặng!

Bị Diệp Đông Hoàng nhìn chằm chằm, Gia Cát Đại Lực cảm thấy áp lực nặng nề ập đến, ngay sau đó bỗng nhiên giật mình tỉnh ngộ, đây không phải đô thị hiện đại, mà là một thế giới huyền huyễn tương tự cổ đại.

Cường giả đế hoàng nhất nộ, thây chất đầy đồng, xác chết trăm vạn!

Với địa vị của Diệp Đông Hoàng, muốn nữ nhân, chỉ cần vẫy tay một cái đã có vô số mỹ nữ ngoan ngoãn dâng tận cửa, làm sao có thể cùng nàng chơi cái thứ yêu đương thực tập gì chứ?

Ở đây, hoàng mệnh chính là trời, quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

Diệp Đông Hoàng tuy còn chưa phải hoàng đế, nhưng đối với nàng mà nói thì chính là hoàng đế, là Chúa công mà nàng phải thề chết hiệu trung!

“Vương gia, nếu ngài nhất định muốn ta thị tẩm, vậy thì xin ngài hãy giết ta đi!” Trong bầu không khí áp bức, Gia Cát Đại Lực ngẩng đầu, nhắm mắt, dứt khoát nói.

Nàng không thể phản kháng, chẳng lẽ còn không thể chết sao?

“Quả nhiên, trung thành tuyệt đối, nhưng đối phương cũng không phải chuyện gì cũng nguyện ý làm!” Nhìn Gia Cát Đại Lực, trong lòng Diệp Đông Hoàng hiểu rõ, vấn đề này trước đây hắn đã từng nghĩ tới, hôm nay vừa vặn tìm được cơ hội thử nghiệm một phen.

“Vương gia thần uy cái thế, thiên tung thần võ, vị muội muội này còn nhỏ, không hiểu chuyện, không bằng để thiếp thân phục thị Vương gia được không?

Thiếp thân ngưỡng mộ Vương gia, mong Vương gia đừng chê!” Trong bầu không khí áp bức trầm buồn, Lật Na vặn eo thon, uyển chuyển tiến lên, ôm lấy một cánh tay của Diệp Đông Hoàng, thiên tư bách mị, nhu tình tự thủy.

Chương 42

Nàng không phải tiểu nữ tử non nớt như Gia Cát Đại Lực, tuy tuổi cũng không lớn, nhưng càng hiểu rõ cách sinh tồn.

Đây là một thế giới huyền huyễn, nàng không có tu vi, rất khó sinh tồn.

Dù nàng có sở trường kiếp trước, trong tình huống không có thực lực bảo đảm, cũng căn bản chẳng có tác dụng gì, sẽ không được trọng dụng!

Tối đa chỉ thành một món đồ chơi!

Qua vài năm thậm chí vài tháng, có lẽ sẽ bị lãng quên ở một góc nào đó, hệt như nữ nhân trong lãnh cung của hoàng đế cổ đại, cô độc mà chết già, đây không phải là điều nàng muốn.

Tuy nàng đến từ đô thị hiện đại, nhưng không có bạn trai, cũng không có người mình thích!

Mà Diệp Đông Hoàng lại lợi hại hơn tất cả những người nàng từng gặp, dù là thân hình, khí chất hay thực lực, địa vị, ngay cả La Tân, cấp trên mà nàng từng có chút kính trọng trước đây cũng khó lòng sánh bằng.

Với một nam nhân như vậy, nàng cũng không hề phản cảm, ôm lấy đùi hắn cũng không phải không thể chấp nhận!

Hơn nữa, nếu Diệp Đông Hoàng muốn nàng, lẽ nào nàng có thể như Gia Cát Đại Lực mà không sợ chết cự tuyệt?

Nàng là Lật Na, ở đô thị có thể như cá gặp nước, ở dị thế nàng cũng muốn thể hiện phong thái của mình!

Bước đầu tiên, đương nhiên là ôm chặt đùi Diệp Đông Hoàng, nỗ

lực tu luyện trở nên mạnh hơn!

"Không tệ!" Ánh mắt từ Gia Cát Đại Lực dời đi, dừng trên người Lật Na, Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu.

Thành thục tri tính, dung nhan tinh xảo, mang theo một nụ cười gợi cảm, ưu nhã, tự tin.

Kỳ thực, dưới vẻ tự tin mạnh mẽ này, ẩn giấu một cánh cửa tự ti to lớn, bởi vì nàng là gia đình đơn thân, từ nhỏ cuộc sống đã không tốt!

Tại thế giới Luật sư tinh anh, nàng là thư ký của La Tân, làm việc chu đáo, rất nhiều việc không cần dặn dò đã chuẩn bị trước xong xuôi, đáng xưng là Lật Na vạn năng.

"Bởi vì ta là Lật Na mà!" Đây là câu cửa miệng tự tin của nàng!

Nếu không có Lật Na, với tính cách cuồng ngạo của La Tân, chưa chắc đã có được danh tiếng lớn như vậy.

Giờ đây Lật Na vừa mới đến Toàn Cảnh Luật Sư Sự Vụ Sở không lâu, đã bị Diệp Đông Hoàng câu đi rồi, không biết La Tân không có thư ký Lật Na sẽ như thế nào?

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng không quan tâm!

Nhìn Lật Na đang phong tình vạn chủng trước mặt, Diệp Đông Hoàng cũng lười tiếp tục câu cá, tối nay vận khí dường như không tốt lắm, ngày khác hẵng nói.

Diệp Đông Hoàng vươn tay công chúa ôm Lật Na đi về phía chiếc giường bên trong.

Đêm khuya rồi, bận rộn nửa ngày, cũng nên nghỉ ngơi!

"Ta thì sao?" Gia Cát Đại Lực ngây người tại chỗ, lúng túng trong gió, không biết nên đi đâu.

“Bên cạnh có giường phụ!” Tiếng Diệp Đông Hoàng vang lên, Gia Cát Đại Lực ngẩng đầu nhìn lại.

Lập tức mặt nàng đỏ bừng, vội vàng rời đi, đến phòng ngủ bên cạnh, chui tọt vào chăn, nàng muốn yên tĩnh, suy nghĩ lại nhân sinh!

Sáng sớm ngày thứ hai.

“Cái này không khoa học a, quả nhiên người của thế giới huyền huyễn thật lợi hại, trọn ba canh giờ, vị tỷ tỷ xinh đẹp kia sẽ không bị hỏng đấy chứ?” Gia Cát Đại Lực với đôi mắt gấu trúc bò dậy khỏi giường, nghe động tĩnh lớn truyền đến từ phòng bên cạnh, cả đêm không ngủ được.

Nghĩ đến đối phương tuy là tự nguyện, nhưng cũng vì nàng mà giải vây, trong lòng nàng có chút áy náy.

Nhưng có Diệp Đông Hoàng ở đó, nàng tự nhiên không dám qua, vừa nghe Diệp Đông Hoàng rời khỏi phòng ngủ bên cạnh, nàng mới vội vàng đứng dậy, đi sang bên cạnh.

Trong phòng, tràn ngập một mùi hương hormone, nàng tuy chưa từng trải qua, nhưng với kiến thức của mình vẫn hiểu rõ.

Ngửi mùi hương trêu ngươi kia, má nàng nhanh chóng ửng hồng, mang theo tinh thần khoa học khám phá và sự hiếu kỳ đi đến bên giường.

Lật Na hô hấp đều đặn, vẫn đang say giấc nồng, gương mặt tinh xảo mang theo dư vị sau trận chiến đêm qua.

Đỏ hồng, trông đặc biệt quyến rũ, dường như còn đẹp hơn tối qua chút.

“Lẽ nào đây chính là nữ nhân được tình yêu tưới nhuần?” Gia Cát Đại Lực chống cằm, lại lắc đầu, “Không đúng, tối qua mới gặp lần đầu, đâu ra tình yêu, phải là nữ nhân được nam nhân tưới nhuần!”

“Hửm?” Đột nhiên, mỹ mâu của Lật Na mở ra, ánh vào mi mắt là một gương mặt thanh lệ tuấn tú, nàng bỗng giật mình, ngay sau đó nhớ ra đây chẳng phải là thiếu nữ tối qua sao?

“Chào ngươi, ta là Lật Na, sao ngươi lại ở đây?” Lật Na mang theo nụ cười đặc trưng của mình, vừa định đứng dậy, tiếp đó khẽ động, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, toàn thân phảng phất như bị nghiền nát!

Thật sự quá mạnh rồi!

Thân hình nhỏ bé này của nàng căn bản không chịu nổi!

“Tỷ Lật Na, tỷ nằm xuống đừng động, ta là Gia Cát Đại Lực, tối qua đa tạ tỷ!” Gia Cát Đại Lực vội vàng đỡ Lật Na nằm xuống, tối qua tình hình chiến đấu kịch liệt, nàng ở phòng bên cạnh nghe rõ mồn một, không ngờ đối phương lại tỉnh rồi.

Mới nghỉ ngơi chưa đến một canh giờ chứ gì?

“Trời đã sáng rồi, không ngờ thiếp thân ngủ say đến vậy!” Lật Na lắc đầu, gắng gượng đứng dậy, nàng không muốn ngủ nướng, điều này sẽ tạo ấn tượng không tốt.

Đặc biệt là nàng mới ở chỗ Diệp Đông Hoàng ngày đầu tiên!

“Tỷ Lật Na, tỷ mới ngủ chưa đến một canh giờ, ngủ thêm chút nữa đi, Vương gia thức dậy không gọi tỷ, chắc hẳn cũng là muốn tỷ ngủ thêm một lát!” Gia Cát Đại Lực khuyên nhủ, trong lòng không khỏi nghĩ đến Diệp Đông Hoàng, “Gia hỏa này không ngủ sao?

Chẳng phải nói bò cày mệt chết sao, hắn cả đêm không ngủ, lại còn dậy sớm như vậy?” “Oa, tỷ Lật Na, tỷ ăn gì mà lớn vậy?” Nhìn Lật Na kiên trì đứng dậy, Gia Cát Đại Lực càng nhìn rõ thân hình đối phương, cả người đều ngây ngốc!

Nhìn thấy cảnh thực tế, còn khủng khiếp hơn nàng tưởng tượng

trước đó!

“Thân hình của muội rất tốt rồi, tỉ lệ vừa vặn, nếu là của ta cho muội, trông sẽ không hài hòa, ngược lại còn không đẹp!” Lật Na hào phóng đưa tay xoa xoa đầu Gia Cát Đại Lực, dưới sự giúp đỡ của Gia Cát Đại Lực, mặc xong y phục đứng dậy.

Hai người họ mỗi người một vẻ, đôi khi không phải lớn là tốt, còn phải xem có phù hợp hay không!

Cốc cốc!

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Bạch Ấu Vi dẫn theo hai thị nữ bưng nước nóng vào, thấy Lật Na hai người, cười nói: “Hai vị nương tử khỏe không, thiếp thân là Bạch Ấu Vi, tạm thời là quản gia vương phủ, hai vị có nhu cầu gì cứ tìm thiếp thân!” Đối với việc phòng Diệp Đông Hoàng có thêm nữ nhân, Bạch Ấu Vi cũng đã quen rồi!

“Tỷ Bạch khỏe, ta là Gia Cát Đại Lực!” “Tỷ Bạch khỏe, ta là Lật Na!” Sau khi giới thiệu làm quen, Bạch Ấu Vi sắp xếp phòng ở, bữa sáng và các thứ khác cho họ, dù sao đây cũng là nơi Diệp Đông Hoàng ở.

Lật Na và Gia Cát Đại Lực thu dọn xong, dưới sự dẫn dắt của thị nữ rời đi dùng bữa sáng.

Bạch Ấu Vi giúp Diệp Đông Hoàng chỉnh lý giường chiếu, nhìn những dấu vết lộn xộn và vệt hồng mai chói mắt kia, không khỏi đỏ mặt.

Thay chăn ga gối đệm mới, Diệp Đông Hoàng cũng đã dùng bữa sáng xong trở về.

“Vương gia!” Bạch Ấu Vi cúi người hành lễ.

“Ừm, bảo người khác đừng quấy rầy!” Diệp Đông Hoàng gật đầu phân phó một tiếng, chuẩn bị tiếp tục câu cá.

“Vâng, Vương gia!” Bạch Ấu Vi ôm chăn ga gối đệm rời đi, phân phó thủ vệ bên ngoài viện không cho người khác tiến vào.

Xoẹt!

Trong phòng ngủ, Diệp Đông Hoàng lấy Vạn Đạo Điếu Hoàng Can ra, tiện tay vung một cái, bắt đầu điên cuồng câu cá!

“Tẩy Tủy Đan mười bình, tẩy tủy phạt mạch, cải thiện căn cốt, tam giai cực phẩm!” “Dịch Cân Kinh một bản, tam giai cực phẩm!” “Hàng Long Thập Bát Chưởng một bản, tam giai cực phẩm!” “Long Tiểu Kumo, tu vi bất nhập lưu, nữ đặc chủng binh tinh anh!” “Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh, tu vi bất nhập lưu, tài nữ kiếm khách!” “Trình Linh Tố, Hậu Thiên thập trọng, tinh thông độc lý!” Thoáng chốc nửa canh giờ trôi qua, trong phòng Diệp Đông Hoàng có thêm không ít người, bên cạnh cũng có thêm một đống lớn vật phẩm, bí tịch, đan dược, binh khí đủ loại tạp nham!

“Đinh!

Túc chủ câu cá quá mức tần suất, kiến nghị đề thăng cấp độ Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, nếu không dễ bị đại năng cường giả phát hiện!” Ngay khi Diệp Đông Hoàng câu cá say sưa, âm thanh nhắc nhở của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đột nhiên vang lên, Diệp Đông Hoàng bỗng giật mình, nghĩ một lát, dường như có lý.

“Thăng cấp!” “Phát hiện đã dung hợp một thế giới cấp một, phù hợp điều kiện thăng cấp, tiêu hao một ngàn khí vận điểm, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp!” ```json { "Vạn Đạo Điếu Hoàng Can": { "Cấp độ": "Cấp 2 (0/10000)", "Chủ nhân": "Diệp Đông Hoàng", "Tu vi": "Tiên Thiên Hậu Kỳ", "Khí vận điểm": 440025, "Công năng": "Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú thích: Cần tiêu hao khí vận điểm.

Ngoài ra, cấp độ không đủ, nhiều công năng vẫn chưa biết)" } } ```

“Thử lại xem!” Cầm Vạn Đạo Điếu Hoàng Can dường như đã xảy ra vài biến hóa huyền ảo, Diệp Đông Hoàng hứng thú dạt dào, dùng sức vung một cái, lại lần nữa câu cá.

“Huyết Đao Lão Tổ, tu vi Tiên Thiên Hậu Kỳ, tinh thông đao pháp!” “Không tệ!” Diệp Đông Hoàng trong lòng khá hài lòng, Huyết Đao Lão Tổ này khoác áo cà sa, vác một cây huyết đao, đầu trọc, mang theo nụ cười tà ác!

Mặt mày hung hãn, trông không giống người tốt!

Đương nhiên, bản thân hắn cũng không phải người tốt!

Nhưng đối với Diệp Đông Hoàng mà nói thì không có gì khác biệt, hắn càng xem trọng việc có hữu dụng hay không, thực lực và năng lực của Huyết Đao Lão Tổ vẫn rất không tồi!

Xoẹt!

Tâm tình đại hảo, Diệp Đông Hoàng tiếp tục, dù sao mỗi lần chỉ mất một ngàn khí vận điểm, hắn vẫn có thể tùy ý câu cá.

“Ơ, đây là gì?” Ý thức Diệp Đông Hoàng bám vào cần câu, vừa mới tiến vào một thế giới, vẫn còn trong hư không hỗn độn, đột nhiên thấy một đoàn kim sắc quang mang, theo bản năng liền khống chế cần câu móc qua.

Oanh!

Cần câu móc trúng đoàn kim sắc quang mang kia, hư không lập tức chấn động, một cỗ khí tức vô cùng khủng bố phảng phất từ sâu trong hư không tràn ra, bao trùm cả thiên địa.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can trong tay Diệp Đông Hoàng chấn động, cần câu vàng móc chặt vật màu vàng kia cấp tốc quay về.

“Phát hiện nguy hiểm, tiêu hao bốn mươi vạn khí vận điểm,

cưỡng chế quay về!" Đồng thời, trong não hải Diệp Đông Hoàng vang lên âm thanh của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, khoảnh khắc tiếp theo, cần câu vàng móc một đoàn kim mang cấp tốc hiện ra từ hư không.

"Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên một đoàn, hấp thu có thể thành Hoang Cổ Thánh Thể!" "Thế giới vừa rồi chẳng lẽ là Già Thiên thế giới?" Diệp Đông Hoàng nắm Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên, trong lòng suy tư.

Tuy lần này khí vận điểm gần như tiêu hao hết, nhưng có được đoàn Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên này cũng không tệ!

"Ta sau khi dung hợp Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên có thành Hoang Cổ Thánh Thể không?

Nếu thành Hoang Cổ Thánh Thể có thể tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh không?" Đây là điều Diệp Đông Hoàng quan tâm nhất, nếu không thể tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, Hoang Cổ Thánh Thể này không cần cũng được.

"Chủ nhân tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh sẽ tự động ngưng luyện Vạn Đạo Hỗn Độn Thể, dung hợp Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên, có thể sớm ngưng tụ Vạn Đạo Hỗn Độn Thể Sơ Hình!" "Thì ra là vậy!" Diệp Đông Hoàng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh càng bá đạo cường hoành, có thể luyện hóa Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên thành của mình, tư dưỡng bản thân, mà không bị đồng hóa.

"Huyết Đao, dưới trướng Bản vương không được phép đốt giết cướp bóc, khi nhục phụ nữ trẻ em vô tội, nếu không giết không tha!" Thu hồi Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên, Diệp Đông Hoàng nhìn những người trong phòng, ánh mắt đầu tiên dừng lại trên người Huyết Đao Lão Tổ đang nổi bật giữa đám đông.

Chương 43

Người sau thân mang khí tức hung hãn, mang theo ánh mắt dâm tà, khiến xung quanh hắn trống không một khoảng.

"Vâng, Vương gia!" Huyết Đao Lão Tổ thu lại nụ cười dâm tà, mặt mày nghiêm nghị, cung kính nói.

Phàm là người bị câu tới đều trung thành tuyệt đối, Huyết Đao Lão Tổ tự nhiên sẽ không phản đối, còn về việc muốn nữ nhân, hắn hoàn toàn có thể thông qua con đường chính đáng mà có được.

"Cuốn Vạn Đạo Kinh này thưởng cho ngươi, xuống đó tìm Bạch Ấu Vi sắp xếp chỗ ở, không được phép chạy lung tung!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một bản Vạn Đạo Kinh ném qua, hắn ở Tiếu Ngạo thế giới đã cho người chép mấy ngàn bản, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

"Vâng, đa tạ Vương gia!" Huyết Đao Lão Tổ cầm bí tịch, mặt mày hớn hở cúi người cáo lui.

"Vương gia, thiếp thân thấy Huyết Đao Lão Tổ kia mặt mày hung hãn dâm tà, không phải người tốt, Vương gia cần phải cẩn thận, tốt nhất nên trực tiếp giết hắn để trừ hậu hoạn!" Một nữ tử mặc quân trang, anh tư táp sảng tiến lên mở miệng, nữ nhân này chính là Đường Tâm Di, người Diệp Đông Hoàng đã câu tới từ thế giới đặc chủng binh.

Bên cạnh nàng còn có hai nữ tử cũng mặc quân trang, Long Tiểu Kumo và An Nhiên.

"Bản vương không quản các ngươi trước đây làm gì, hiện tại đều là người của Bản vương, Bản vương không quản các ngươi trước đây là tốt hay xấu, ở đây chỉ có nhân tài và phế vật, Bản vương không thích phế vật!" Ánh mắt lăng lệ uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng quét

qua mọi người, uy áp khủng bố trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ không gian, tất cả mọi người đều cảm thấy một cỗ uy nghiêm và áp lực khó tả!

Từng người một hai chân run rẩy, không nhịn được muốn quỳ xuống thần phục, cắn răng kiên trì, nhưng áp lực lại ngày càng nặng.

Phốc thông!

Không thể kiên trì nổi nữa, từng người một lần lượt quỳ sụp xuống đất.

"Cho các ngươi một bản Vạn Đạo Kinh, xuống đó mỗi người tự chép một bản tu luyện, gọi Lật Na và Gia Cát Đại Lực, tìm Bạch Ấu Vi sắp xếp chỗ ở cho các ngươi, lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng ném cho họ một bản Vạn Đạo Kinh, phân phó.

"Vâng, Vương gia!" Mọi người lui xuống, trong mắt đều tràn đầy ý chí chiến đấu không cam lòng.

Họ tuy trung thành tuyệt đối với Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng có tư tưởng của riêng mình, mỗi người trong lòng thầm phát thệ, nhất định phải khiến Diệp Đông Hoàng phải nhìn bằng con mắt khác, họ không phải phế vật!

Mọi người lui xuống, Diệp Đông Hoàng tạm thời cũng lười quản, lấy ra Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên, một hơi nuốt xuống.

Trong khoảnh khắc, sức mạnh bàng bạc hoành hành trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, cuồng bạo trùng kích ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài và toàn thân kinh mạch của hắn.

Từng giọt máu châu từ tám trăm vạn lỗ chân lông rỉ ra, khiến Diệp Đông Hoàng trong chốc lát biến thành một huyết nhân.

Không dám chậm trễ, Diệp Đông Hoàng vội vàng vận chuyển Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, Vạn Đạo Chân Khí như sông lớn cuồn cuộn

chảy trong cơ thể, từng chút từng chút mài mòn luyện hóa Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên.

Theo Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh vận chuyển, từng hạt kim sắc nhỏ bé dung nhập vào Vạn Đạo Chân Khí, theo Vạn Đạo Chân Khí chảy khắp toàn thân, dung nhập vào huyết nhục, xương cốt, kinh mạch khắp người.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh vận chuyển hết lần này đến lần khác, huyết nhục, kinh mạch, xương cốt toàn thân Diệp Đông Hoàng bắt đầu lấp lánh điểm điểm kim mang, theo công pháp không ngừng vận chuyển, kim mang không ngừng tăng thêm.

Có thể dự đoán, khi công pháp vận chuyển đến một trình độ nhất định, kim mang sẽ phủ kín huyết nhục, xương cốt, kinh mạch, toàn thân huyết nhục gân cốt của Diệp Đông Hoàng thậm chí sẽ biến thành màu vàng!

Thời gian từng chút một trôi đi, khí huyết trên người Diệp Đông Hoàng ngày càng mạnh, sôi trào như sông lớn cuồn cuộn, vang lên ào ào.

Cuối cùng phía sau Diệp Đông Hoàng hiện lên một đạo khí huyết thần long, đây là biểu hiện của khí huyết cường đại đến cực điểm!

Ngay sau đó các loại dị tượng lần lượt hiện lên, khổ hải trồng kim liên, âm dương sinh tử đồ, tiên vương lâm cửu thiên… Đủ loại dị tượng, hoành tráng vĩ đại, làm rung động lòng người.

Thế nhưng những dị tượng này cũng không bay lên không trung, chỉ giới hạn phía sau Diệp Đông Hoàng, khiến người ngoài không có duyên nhìn thấy.

Đột nhiên, cơ thể Diệp Đông Hoàng chấn động, lại một đạo dị tượng khủng bố hiện lên, theo dị tượng này dâng lên, các dị tượng

xuất hiện trước đó đều lần lượt biến hóa!

Khổ hải vô biên, kim liên lay động, một chiếc vương tọa màu vàng kim từ khổ hải dâng lên, chiếm giữ vị trí tối cao, phía sau Âm Dương Sinh Tử Đồ luân chuyển, tiên vương phủ phục, một đạo thân ảnh vĩ ngạn ngưng tụ, cao tọa trên vương tọa!

Xung quanh vạn thiên thế giới vờn quanh, lấy hắn làm trung tâm.

Đạo thân ảnh kia trông rất mơ hồ, cao tọa trên vương tọa, một cỗ khí phách bễ nghễ thiên hạ, chúa tể vũ trụ bát hoang tràn ra.

Trong tay hắn cầm một cây cần câu màu tử kim, lấy vạn giới làm hồ, câu cá chư thiên!

"Đông Hoàng rốt cuộc đang tu luyện công pháp gì, cư nhiên khủng bố đến vậy?" Đông Phương Thanh Y trong lòng kinh hãi, tu vi của Diệp Đông Hoàng đối với nàng của trước kia mà nói thì yếu ớt như kiến hôi, nhưng khí tức "khủng bố" ẩn ẩn toát ra kia lại khiến nàng có cảm giác kinh hãi giật mình.

Sự "khủng bố" này không phải vì thực lực cường đại đến mức nào, mà là sự khủng bố về "chất", có thể hóa thành tiềm lực vô biên.

"Thiên địa vạn vật, các hữu duyên pháp, nhi ta ưu tú như vậy, ta cũng có thể yên tâm rồi!" Rực rỡ cười một tiếng, Đông Phương Thanh Y không nghĩ nhiều nữa, chỉ cần Diệp Đông Hoàng có thể bình an hạnh phúc vui vẻ, nàng đã rất mãn nguyện rồi!

"Thực lực của Chúa công thật sự khủng bố!" Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết âm thầm bảo hộ bên ngoài viện của Diệp Đông Hoàng âm thầm kinh hãi, trong mắt kiếm ý phun trào.

Sau khi đi theo Diệp Đông Hoàng, thực lực của họ đã tăng lên rất nhiều, tu vi đều đã đạt đến Tiên Thiên Hậu Kỳ, chiến lực càng có thể địch được Tông Sư!

Nhưng kiếm của họ còn có thể nhanh hơn, mạnh hơn!

Mọi người trong vương phủ đều cảm nhận được một cỗ uy áp khủng bố đến từ tầng thứ sinh mệnh, đến từ bản nguyên linh hồn, bản năng dấy lên một tia kính sợ, thần phục.

"Trong vương phủ rốt cuộc có thứ gì khủng bố?" Trần Bình và các thị vệ khác lòng còn sợ hãi bò trên mặt đất, âm thầm kinh sợ.

Họ không phải thuộc phe Diệp Đông Hoàng, lòng trung thành không đáng tin, cũng không biết thực lực của Diệp Đông Hoàng.

Trong mắt họ, Diệp Đông Hoàng chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi thiên phú trác tuyệt, tu vi cũng chỉ khoảng Hậu Thiên tứ ngũ trọng.

Họ tự nhiên sẽ không liên hệ uy áp khủng bố này với Diệp Đông Hoàng, chỉ cho rằng Diệp Đông Hoàng có thủ hạ lợi hại nào đó hoặc bảo vật khủng bố!

Những người khác dù là người của Tiếu Ngạo thế giới hay người bị câu tới, tự nhiên đều biết sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng!

Giờ đây càng thêm chấn động kính sợ!

"Đây chính là thực lực của Vương gia sao?" Tại võ đạo trường vương phủ, Gia Cát Đại Lực, Lật Na, Long Tiểu Kumo, Cầm Thanh, Kỷ Yên Nhiên và những người khác trước đó bị Diệp Đông Hoàng câu tới đều ở đó, trước mặt họ chính là một bản bí tịch võ đạo —— Vạn Đạo Kinh!

Diệp Đông Hoàng chỉ đưa cho họ một bản, nên mọi người tụ tập lại cùng nhau sao chép!

Họ đều biết, ở thế giới huyền huyễn này, muốn sinh tồn, thực lực võ đạo là căn bản, mọi thứ khác đều phải dựa vào thực lực võ đạo mới có thể thi triển!

Cảm nhận được khí tức khủng bố kia, ý chí chiến đấu trong lòng tất cả mọi người càng thêm nồng nhiệt, một vùng thiên địa hoàn toàn mới mở ra trước mắt họ!

Một canh giờ sau.

Đan điền của Diệp Đông Hoàng triệt để biến đổi, hóa thành một không gian xám xịt mịt mờ, rộng lớn mà kiên cố, nếu trước đây đan điền của hắn là hồ nước, thì hiện tại đã biến thành đại dương!

Nhục thân của hắn càng cường đại lên vô số lần, ước tính bảo thủ, ngay cả đứng yên không động, cường giả Tiên Thiên cảnh cũng không thể làm hắn tổn thương chút nào, mà hắn chỉ cần bằng nhục thân đã có thể dễ dàng đánh nát cường giả Tông Sư cảnh!

Tất cả dị tượng đã thu hồi vào cơ thể, biến mất vô tung, chỉ còn lại thân thể cường tráng hữu lực của Diệp Đông Hoàng, những đường nét tỉ lệ vàng, tràn đầy sức mạnh và vẻ đẹp, dương cương bá đạo, hoàn mỹ đến cực điểm!

Trấn Nam Vương phủ, võ đạo trường.

"Cáp!" "Hắc!" Trên võ đạo trường rộng lớn, từng thân ảnh thiên kiều bách mị, uyển chuyển động lòng người đang ngả nghiêng đông tây, luyện tập quyền pháp —— Vạn Đạo Quyền.

Vạn Đạo Quyền, tên rất bá khí, nhưng kỳ thực chính là quyền pháp nhập môn trong Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, luyện đến đại thành, có thể từ ngoài mà vào đản sinh ra một tia Vạn Đạo Chân Khí, sau đó liền có thể tu luyện Vạn Đạo Kinh!

Diệp Đông Hoàng luyện hóa Hoang Cổ Thánh Thể Bản Nguyên xong, sơ bộ luyện thành Vạn Đạo Hỗn Độn Thể Sơ Hình, nghe thấy động tĩnh từ võ đạo trường, vừa vặn thấy các nữ nhân đang luyện quyền.

Trên võ đạo trường tổng cộng có mười hai người, Lật Na, Giang Lai, An Địch, Gia Cát Đại Lực, Lý Sư Sư, Vương Ngữ Yên, Long Tiểu Kumo, Đường Tâm Di, An Nhiên, Lương Hồng Ngọc, Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh.

Họ không ai không phải là đại mỹ nữ vạn người có một, phong tình khác biệt, nhưng mười hai người này không hề nghi ngờ đều không có nội công tu vi.

Đại đa số trong số họ hoặc là đến từ thế giới đô thị, hoặc là đến từ thế giới cổ đại không có linh khí!

Người tuy đẹp, nhưng quyền pháp thật sự khó coi!

Kém nhất chính là Lật Na, Giang Lai, An Địch, Gia Cát Đại Lực, Vương Ngữ Yên và Lý Sư Sư, bốn người đầu đến từ các thế giới đô thị khác nhau: Luật sư tinh anh, Hảo tiên sinh, Hoan Lạc Tụng, Ái Tình Công Ngụ.

Hai người sau đến từ thế giới cổ đại, trong đó Vương Ngữ Yên còn đến từ thế giới võ hiệp Thiên Long Bát Bộ, tinh thông các nhà võ học, nhưng nàng tự mình luyện quyền, thật sự thảm không nỡ nhìn.

Sáu người còn lại trông có vẻ khá hơn chút, cũng coi như có hình có dạng!

Long Tiểu Kumo, Đường Tâm Di, An Nhiên đến từ thế giới đặc chủng binh, từng luyện quân thể quyền và cách đấu thuật, tuy không thể so với Vạn Đạo Quyền, nhưng có căn bản, hơn nữa đều là người từng thấy máu, có một cỗ ngoan cường!

Lương Hồng Ngọc đến từ thế giới cổ đại, tuy không có nội công, nhưng xuất thân tướng môn, cung mã thành thạo, võ nghệ cao cường, là nữ anh hùng kháng Kim nổi tiếng của Nam Tống, phu quân là Hàn Thế Trung.

Đương nhiên, hiện tại nàng vừa mới lưu lạc đến thanh lâu đã bị Diệp Đông Hoàng câu tới rồi, tự nhiên chưa gặp Hàn Thế Trung, Lý Sư Sư cũng tương tự!

Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh thì đến từ thế giới Tầm Tần Ký, hai người cùng xưng là Song Tuyệt Chiến Quốc!

Vẻ đẹp của Kỷ Yên Nhiên, cả Chiến Quốc chỉ có "Quả phụ Thanh" Cầm Thanh của Đại Việt có thể sánh ngang.

Yên Nhiên kiều mị, Cầm Thanh thanh lệ, luận về tài khí cả hai bất phân cao thấp, nhưng khí chất lại khác biệt rõ rệt!

Yên Nhiên càng hướng ngoại sảng khoái hơn một chút, Cầm Thanh thì nội liễm băng lãnh hơn một chút, có thể nói là mỗi người một vẻ.

Họ không chỉ tài hoa xuất chúng, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, mà còn là cao thủ kiếm thuật.

Kỷ Yên Nhiên không chỉ cung mã thành thạo, võ nghệ siêu quần, kiếm thuật còn là đệ nhị của Ngụy Quốc, trên thương pháp có tạo nghệ cực sâu.

Sáu người này đều có căn bản võ nghệ, mới học Vạn Đạo Quyền đã mạnh hơn sáu người trước không ít!

Mười hai người này cộng thêm Trình Linh Tố, Mộ Dung Cửu và Huyết Đao Lão Tổ chính là những người Diệp Đông Hoàng đã câu được sau hơn một trăm lần câu trước đó, còn lại đều là vật phẩm!

Mà Trình Linh Tố, Mộ Dung Cửu và Huyết Đao Lão Tổ tu vi đều ở trên Hậu Thiên, có thể trực tiếp tu luyện Vạn Đạo Kinh, không cần luyện quyền, nên không ở đây.

Còn về việc tại sao hầu hết đều là nữ nhân, Diệp Đông Hoàng cũng bất lực, ví dụ như cần câu của hắn rơi vào một thanh lâu, hắn có

thể lựa chọn gì?

Vàng bạc mỹ tửu?

Hay là tú bà, khách làng chơi?

Tự nhiên là lựa chọn một mỹ nữ xuất chúng nhất, ít nhất cũng dễ coi!

Ngoài ra, giống như Ái Tình Công Ngụ, hắn không chọn Gia Cát Đại Lực lẽ nào lại câu Trương Vĩ tới?

Chương 44

"Múa may quay cuồng, ngay cả làm bình hoa biểu diễn cũng không đủ tư cách!" Ngồi cạnh bàn đá, Diệp Đông Hoàng nâng chén trà Bạch Ấu Vi đã pha sẵn, khẽ nhấp một ngụm, lắc đầu.

Chúng nữ nghe vậy, vừa thẹn vừa giận, cắn chặt môi đỏ, nhíu mày tiếp tục luyện!

"Ấu Vi, đây là một viên Tẩy Tủy Đan, có thể tẩy tủy phạt mạch, nàng hãy cầm lấy mà dùng!" Thu hồi ánh mắt, Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên đan dược đưa cho Bạch Ấu Vi, đối phương phục thị hắn nhiều năm, cần cù chăm chỉ, nhẫn nhục chịu khó, hắn tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng!

"Đa tạ Vương gia!" Bạch Ấu Vi nâng Tẩy Tủy Đan, trong mắt tràn đầy hân hoan.

Những oán giận tích tụ trong lòng mấy ngày nay lập tức biến mất vô tung, xem ra trong lòng Vương gia vẫn có nàng!

"Đi đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, nhìn những nữ nhân đang luyện quyền giữa sân, phân phó: "Kẻ nào muốn trở nên mạnh mẽ thì hôm nay phải học thuộc Vạn Đạo Quyền, không học thuộc, không được ăn cơm!

Còn về kẻ nào cho rằng mình không làm được, muốn làm bình hoa, thì bây giờ ra đây, có thể đi làm bình hoa rồi!" "Khải bẩm Vương gia, thiếp thân có lời muốn nói!" Gia Cát Đại Lực dừng lại, tiến lên một bước nhìn Diệp Đông Hoàng, lớn tiếng nói.

"Nói!" Diệp Đông Hoàng nói.

"Tỷ Lật Na tối qua bị ngài giày vò bị thương, toàn thân vô lực, lại

còn đau, Vạn Đạo Quyền này có một trăm lẻ tám thức, một ngày thời gian làm sao có thể học thuộc, thỉnh Vương gia khoan hạn cho tỷ Lật Na một ngày!" Gia Cát Đại Lực lớn tiếng nói, nàng tuy trung thành tuyệt đối với Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không phải là khôi lỗi, có huyết có nhục, có tư tưởng, vì ảnh hưởng của hoàn cảnh sống, nàng cũng không quá sợ Diệp Đông Hoàng!

"Bản vương hỏi ngươi, luyện võ để làm gì?" Diệp Đông Hoàng hỏi.

Chúng nữ trong lòng âm thầm suy tư!

"Luyện võ tự nhiên là cường thân kiện thể, bảo vệ Vương gia và bản thân!" Gia Cát Đại Lực nói!

"Sai!

Điều quan trọng nhất là chém giết địch nhân!" Ánh mắt lăng lệ của Diệp Đông Hoàng quét qua mười hai người có mặt, trầm giọng nói: "Luyện võ, bảo vệ bản thân, chém giết địch nhân.

Địch nhân sẽ vì ngươi bị thương, vì ngươi mệt mỏi mà không giết ngươi sao?

Bản vương nói một ngày là một ngày, không học thuộc được, về làm bình hoa của ngươi đi!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng cũng không quản bọn họ, xoay người rời đi!

"Lạnh lùng, vô tình!" Gia Cát Đại Lực phẫn nộ bất bình, nghĩ đến tối qua Lật Na là giúp nàng mới thành ra thế này, trong lòng càng thêm áy náy.

"Được rồi Đại Lực, đừng nói lung tung, tin ta, ta nhất định sẽ học được!" Lật Na kéo kéo cánh tay Gia Cát Đại Lực, cố nén nước mắt không rơi xuống, gượng cười, tự tin nói: "Bởi vì ta là Lật Na mà!" "Chúng ta mọi người cùng nhau cố gắng, nhất định có thể!" Long

Tiểu Kumo, Kỷ Yên Nhiên và những người khác lần lượt an ủi, cổ vũ sĩ khí.

Vừa rồi mọi người cùng nhau sao chép Vạn Đạo Kinh, cũng coi như đã quen biết nhau!

"Ừm!" Thời gian như bạch câu qua kẽ cửa, trăng lặn mặt trời mọc, đêm tối buông xuống, ánh trăng nhàn nhạt trải xuống, khoác lên đại địa một lớp áo bạc, chiếu lên mười hai thân ảnh chật vật trên võ đạo trường.

Mồ hôi thấm ướt y phục, mồ hôi như mưa, cộng thêm một ngày chưa ăn cơm, càng thêm chật vật, nhưng từng đôi mắt vẫn ánh lên sự quật cường, hộc hà hộc hển luyện Vạn Đạo Quyền.

Họ đều là kiêu nữ của trời, trong lòng kiêu ngạo, tuyệt không cam lòng làm phế vật, làm bình hoa bị người xem thường chê bai, chính là cái gọi là "người tranh một hơi, Phật thọ một nén hương"!

Máu và lệ hòa quyện, vừa mệt vừa đói, liều mạng chính là ý chí!

Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh, Lương Hồng Ngọc, Long Tiểu Kumo, An Nhiên, Đường Tâm Di sáu người cơ bản đã "luyện được".

Đương nhiên, cái "luyện được" này chỉ là có thể thi triển hoàn chỉnh một lần, chỉ có "hình", không có "thần", nhưng trong nửa ngày có thể làm được như vậy đã rất không tệ rồi!

Đây chính là Vạn Đạo Quyền, không phải bài tập thể dục phổ thông, mỗi chiêu mỗi thức đều không dễ luyện như vậy!

Lật Na, Gia Cát Đại Lực, An Địch, Giang Lai, Lý Sư Sư, Vương Ngữ Yên sáu người cũng là nữ chủ khí vận của các thế giới, thiên phú bất phàm, nhưng trong nửa ngày này chỉ học thuộc từng chiêu từng thức riêng lẻ, không thể thi triển liên tục.

Một ngày hai mươi bốn canh giờ!

Cũng có nghĩa là tối nay họ không thể ngủ, dù không ngủ, cũng chưa chắc đã học thuộc được!

Trong khi họ đang hộc hà hộc hển luyện Vạn Đạo Quyền, thủ phạm của chuyện này giờ khắc này đã rời khỏi vương phủ, mang theo Thượng Quan Hải Đường, Đông Phương Bất Bại, Huyết Đao Lão Tổ, Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành và những người khác lặng lẽ rời đi.

Nam Sơn Thành, phủ Quận thủ!

Phủ Quận thủ cách vương phủ không xa, đều nằm trên một con phố lớn, khoảng cách đường chim bay không quá một ngàn mét, Diệp Đông Hoàng dẫn theo thủ hạ lặng lẽ tiềm nhập phủ Quận thủ.

"Trong vương phủ đột nhiên có thêm rất nhiều hộ vệ và nữ nhân?

Họ từ đâu đến?" Quận thủ Mộc Thiên Thành nhìn tin tức thủ hạ báo cáo, trong lòng nghi hoặc.

Trước cổng, cổng sau, thậm chí bốn phía vương phủ đều có người của hắn canh chừng, nhưng không một ai nhìn thấy những hộ vệ và nữ nhân kia vào vương phủ bằng cách nào.

Nếu là một hai người thì còn dễ nói, nhưng số lượng đó lại lên tới gần trăm người!

"Lẽ nào có mật đạo?" Mộc Thiên Thành âm thầm suy tư, vương phủ là do hắn xây dựng dựa trên phủ đệ của một đại quan trước đây, hắn đã dò xét kỹ lưỡng, lý ra không nên có mật đạo các loại.

Nhưng, cũng có khả năng là thủ hạ sơ suất mà mật đạo quá ẩn bí nên hắn không phát hiện!

"Ai?" Đột nhiên, Mộc Thiên Thành cơ thể bỗng căng thẳng, quát lên.

Xuy lạp!

Kiếm quang lóe lên, thủ vệ ở cửa còn chưa kịp phát ra tiếng động đã đầu lìa khỏi cổ!

Khoảnh khắc tiếp theo, không đợi Mộc Thiên Thành có động tác gì, lưỡi kiếm băng lạnh đã kề vào cổ hắn!

"Là… là ngươi!" Mộc Thiên Thành nhìn rõ người đến, trừng lớn mắt, tràn đầy không thể tin được.

"Là ngươi!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng dẫn người thản nhiên bước vào cửa, mắt Mộc Thiên Thành suýt trừng ra ngoài, hắn sao cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại to gan đến thế, trực tiếp xông thẳng vào phủ Thái thú của hắn!

Thật sự cho rằng có danh hiệu Trấn Nam Vương là có thể không coi trời đất ra gì sao?

Hắn chỉ cần một tiếng ra lệnh, vệ sĩ phủ quận thủ và cường giả có thể xem Diệp Đông Hoàng là phản tặc mà phân thây vạn đoạn!

"Vương gia, người đêm khuya giá lâm phủ đệ hạ quan không rõ có điều gì chỉ giáo?" Tuy bảo kiếm của Diệp Cô Thành đang kề vào cổ hắn, nhưng Mộc Thiên Thành vẫn không hề hoảng sợ, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng đã tự nhiên đi vào phòng, ngồi xuống ghế chủ vị, hỏi.

"Ngươi đã muốn giết bổn vương, ngươi nói có điều gì chỉ giáo?" Diệp Đông Hoàng nghịch chơi Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, vẻ mặt đầy hứng thú.

"Diệp Đông Hoàng, ngươi đã biết mà không cụp đuôi bỏ chạy, cư nhiên còn dám đến phủ đệ bổn quan làm càn, thật sự cho rằng ngươi có mấy tên thủ hạ lợi hại là có thể giết bổn quan sao?" Thấy Diệp Đông Hoàng nói thẳng không che giấu, Mộc Thiên Thành cũng lười

giả vờ, nhìn Diệp Đông Hoàng, cười khẩy nói: "Thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Bổn quan tọa trấn Nam Sơn quận, há lại là ngươi có thể dễ dàng giết chết!" Ầm!

Lời vừa dứt, một cỗ đại địa chi thế hậu trọng bàng bạc tràn ra, tràn ngập khắp gian phòng, mỗi một người đều cảm giác như có một ngọn núi lớn đè nặng trên lưng, khó mà nhúc nhích.

"Vương gia, cẩn thận!" Tây Môn Xuy Tuyết, Đông Phương Bất Bại đồng thời lao về phía Diệp Đông Hoàng.

Còn Huyết Đao Lão Tổ và Thượng Quan Hải Đường đã bị cỗ đại địa chi thế này áp chế đến mức không thể nhúc nhích.

Mà ngay khoảnh khắc đại địa chi thế tràn ra, một đạo thân ảnh màu hoàng thổ đã xông về phía Diệp Đông Hoàng, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Động tác của Tây Môn Xuy Tuyết và Đông Phương Bất Bại đều chậm một chút, cứu viện không kịp.

Đồng thời, thực lực Tiên Thiên đỉnh phong của Mộc Thiên Thành bùng phát tức thì, khuỷu tay đánh về phía Diệp Cô Thành.

Trong mắt hắn, Diệp Cô Thành tối đa cũng chỉ có thực lực Tiên Thiên đỉnh phong, giờ đây bị đại địa chi thế áp chế, căn bản không có lực kháng cự!

Bộp!

Thế nhưng hắn ra tay nhanh, Diệp Cô Thành ra tay còn nhanh hơn, một quyền oanh vào đan điền của hắn, trực tiếp đánh nát đan điền.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng đã dặn phải giữ sống, sớm đã một kiếm diệt hắn rồi!

“Làm sao có thể?” Mộc Thiên Thành mặt mày vặn vẹo, bò rạp trên đất như một con tôm lớn, trong lòng đầy kinh hãi, không hiểu vì sao Diệp Cô Thành đã bị thế của Tông Sư áp chế lại còn có thể phát huy ra thực lực như vậy.

Hắn đâu biết, Diệp Cô Thành sớm đã lĩnh ngộ kiếm thế, đại địa chi thế đối với hắn tuy có sự áp chế lớn, nhưng khả năng phát huy thực lực cũng không phải Mộc Thiên Thành có thể sánh được.

“Đây chính là chỗ dựa của ngươi sao?

Một tên hòa thượng dâm tà cảnh giới Tông Sư?” Diệp Đông Hoàng như ưng bắt gà con bóp lấy cổ một tên hòa thượng, nhìn về phía Mộc Thiên Thành.

Tên hòa thượng này khoác một kiện cà sa màu hoàng thổ, bên trong không mặc gì, trên mặt còn có rất nhiều dấu son đỏ, hiển nhiên vừa rồi còn đang làm chuyện bậy bạ.

Cảm nhận được Mộc Thiên Thành gặp nguy hiểm, hắn vội vàng xông ra, muốn bắt giặc cứu vua.

Kết quả một chiêu đã bị Diệp Đông Hoàng như bắt gà con tóm gọn trong tay, hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào!

“Giới Sắc Đại Sư!

Điều này làm sao có thể?” Nhìn thấy thân ảnh trong tay Diệp Đông Hoàng, Mộc Thiên Thành lần đầu tiên cảm thấy kinh hãi, đây chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Thuở ban đầu, vì lôi kéo hòa thượng Giới Sắc, hắn đã đem tiểu thiếp của mình tặng cho đối phương.

Những năm qua, chính vì có hòa thượng Giới Sắc giúp đỡ, địa vị của hắn mới vững như Thái Sơn!

Đây chính là uy thế của Tông Sư!

Đáng tiếc lại gặp phải Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng luyện hóa Hoang Cổ Thánh Thể bản nguyên, nhục thân cường đại, có thể nói là khủng bố, lại lĩnh ngộ Phong chi thế và Hấp Tinh chi thế, thực lực rốt cuộc mạnh đến mức nào, chính hắn cũng không quá rõ ràng!

Có thể khẳng định là, ít nhất cũng mạnh hơn rất nhiều so với Tông Sư bình thường!

Rắc!

Ngón tay Diệp Đông Hoàng dùng sức, tiếng xương cốt trật khớp vang vọng rõ mồn một trong căn phòng yên tĩnh.

Khoảnh khắc này, không chỉ Mộc Thiên Thành, mà ngay cả Đông Phương Bất Bại, Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, Huyết Đao Lão Tổ, Thượng Quan Hải Đường mấy người cũng đều chấn động tâm thần!

Đây chính là cường giả Tông Sư, cứ thế bị bóp chết như bóp gà con!

Chương 45

Ngâm!

Một con hắc long bay ra từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, đây là một đạo Vạn Đạo Chân Khí dung hợp Hấp Tinh chi thế ngưng tụ mà thành, trong nháy mắt xông vào cơ thể hòa thượng Giới Sắc.

Trong hơi thở, hắc long một lần nữa bay ra, lớn mạnh gấp mười lần, trở về trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, hóa thành Vạn Đạo Chân Khí tinh thuần.

Hiện tại đan điền trong cơ thể Diệp Đông Hoàng vì luyện thành Vạn Đạo Hỗn Độn Thể sơ hình mà khuếch đại lên vô số lần, Vạn Đạo Chân Khí vốn đã lấp đầy đan điền giờ đây chỉ như giọt nước trong biển cả, cần đại lượng Vạn Đạo Chân Khí để lấp đầy đan điền.

Còn hòa thượng Giới Sắc vì tinh khí thần bị Diệp Đông Hoàng thôn phệ sạch sẽ, hóa thành phấn vụn, tiêu tán theo gió!

Ực!

Huyết Đao Lão Tổ nuốt nước bọt, hắn vốn tưởng rằng mình đã là kẻ hung ác, nhưng so với Diệp Đông Hoàng thì thật đúng là ếch ngồi đáy giếng, thủ đoạn này quá khủng bố!

Mặc dù hắn trung thành trăm phần trăm, nhưng giờ khắc này sự kính sợ đối với Diệp Đông Hoàng lại liên tục tăng lên mấy bậc thang!

Vốn dĩ hắn còn muốn ra ngoài tìm mấy nữ nhân vui vẻ một chút, nhưng giờ đây trong lòng đã chùn bước, có chút không dám nữa rồi!

Đương nhiên, vì đã trung thành trăm phần trăm, Diệp Đông Hoàng dặn dò hắn không được làm hại phụ nữ, trẻ nhỏ vô tội, hắn tự nhiên không dám kháng mệnh lệnh.

Nhưng đi dạo thanh lâu, hoặc là hắc ăn hắc, làm hại những nữ nhân cùng hung cực ác kia, chắc hẳn Diệp Đông Hoàng cũng sẽ không quản.

Nhưng lúc này nhìn thấy hung uy của Diệp Đông Hoàng, hắn cũng có chút chùn bước rồi!

"Ngươi cư nhiên là Tông Sư, lại còn là một Tông Sư vô cùng cường đại?

Điều này làm sao có thể?

Ngươi mới mười hai tuổi, trong lịch sử Thiên Phong Quốc chưa từng có Tông Sư nào mười hai tuổi cả..." Mắt Mộc Thiên Thành đỏ ngầu, khó mà tin nổi.

Hắn đâu biết, kỳ thực Diệp Đông Hoàng vẫn chưa phải Tông Sư, cũng không chỉ mười hai tuổi.

Ở thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ mười sáu năm, kiếp này đã hai mươi tám tuổi rồi!

Đương nhiên, nếu không phải do thiên địa của thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ hạn chế, tu vi của hắn khẳng định đã đạt tới Tông Sư rồi!

"Giờ đây trong phủ này đã không còn tồn tại nào có thể uy hiếp các ngươi, phần còn lại cứ giao cho ngươi xử lý!" Diệp Đông Hoàng không nhìn Mộc Thiên Thành một cái, nói với Đông Phương Bất Bại.

"Vương gia, cứ yên tâm đi!" Đông Phương Bất Bại quyến rũ cười một tiếng, Diệp Đông Hoàng gật đầu, để Diệp Cô Thành ở lại bảo hộ nàng, rồi dẫn Tây Môn Xuy Tuyết trở về vương phủ!

"Các ngươi... thật đúng là thủ đoạn cao minh a!" Nhìn Thượng Quan Hải Đường đã biến thành dáng vẻ của mình, Mộc Thiên Thành vẻ mặt tiều tụy.

Diệp Đông Hoàng thật đáng sợ quá, không chỉ thực lực mà cả thủ đoạn.

Những cường giả như Đông Phương Bất Bại và Huyết Đao Lão Tổ, trước đó hắn ta tuyệt nhiên không thu được một chút tin tức nào!

Diệp Đông Hoàng ẩn tàng quá sâu, không biết dưới trướng còn ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn nữa.

Giờ khắc này hắn không khỏi lo lắng cho Diệp Lăng Thiên!

"Vương phi!" Thượng Quan Hải Đường chắp tay nói.

"Không tệ!

Hải Đường, thuật dịch dung của ngươi thật đúng là vi diệu chân thật, giọng nói cũng không sai chút nào, người thường tuyệt đối không thể nhìn ra!" Đông Phương Bất Bại đánh giá Thượng Quan Hải Đường đã biến thành dáng vẻ Mộc Thiên Thành, không tiếc lời khen ngợi.

Ngay sau đó ôm lấy cánh tay Thượng Quan Hải Đường, quyến rũ cười một tiếng, "Từ nay về sau, thiếp thân chính là tiểu thiếp của đại nhân rồi!" "Vương phi, việc này... chức hạ không dám!" Thượng Quan Hải Đường hoảng sợ.

"Được rồi, cứ vậy quyết định đi!" Đông Phương Bất Bại phất tay một cái, bá khí mười phần, không cho phép nghi ngờ.

Dù sao Thượng Quan Hải Đường cũng là nữ nhân, hơn nữa chỉ là tạm thời ngụy trang thân phận mà thôi!

Thành viên của La Võng đêm qua đã lẻn vào, những người này ở thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ đều do nàng thống lĩnh phụ trách, cho nên Diệp Đông Hoàng mới đưa Đông Phương Bất Bại tới đây, để nàng khống chế toàn bộ Nam Sơn quận tốt hơn.

Bằng không Thượng Quan Hải Đường dù có thân phận quận thủ, nhưng không quen thuộc La Võng, cũng khó mà điều khiển!

"Mộc Thiên Thành, ngươi hãy thành thật khai ra tất cả những gì ngươi biết, nếu không hậu quả ngươi tự biết!" Nhìn Mộc Thiên Thành, Đông Phương Bất Bại thẩm vấn nói.

"Hừ!" Mộc Thiên Thành bướng bỉnh quay cổ, vô cùng cứng rắn.

"Huyết Đao, giao cho ngươi đấy, làm tốt sẽ thưởng ngươi hai mỹ nữ ca cơ!" Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Huyết Đao Lão Tổ, thản nhiên nói.

"Vương phi cứ yên tâm, chức hạ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Mắt Huyết Đao Lão Tổ sáng rỡ, toàn thân tràn đầy sức mạnh, mặt mày hồng hào, cảm giác như mùa xuân đã tới!

Nhiệm vụ này, hắn thích!

Phần thưởng nhiệm vụ, hắn càng thích! ...

Trấn Nam Vương phủ, võ đạo trường.

"Ngữ Yên, kiên trì đi, ngươi muốn làm một bình hoa sao?

Cường giả ngạo nghễ thiên địa, trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú.

Không có thực lực, qua mấy năm già yếu sắc suy, ngay cả làm bình hoa cũng không có tư cách!" Trong võ đạo trường, đèn đuốc sáng trưng, các nữ nhân thở hổn hển nặng nhọc theo tập quyền.

Mười hai người đứng thành hai hàng, Kỷ Yên Nhiên, Tần Thanh, Lương Hồng Ngọc, Long Tiểu Cúc Ma, Đường Tâm Di, An Nhiên đứng ở hàng đầu tiên.

Sáu người còn lại đứng ở hàng phía sau, cùng nhau luyện tập.

Tiếng quát của Long Tiểu Cúc Ma vang lên, không chút nương tay,

phảng phất như nàng trở lại thời huấn luyện đội đặc chiến.

Theo tiếng quát của nàng vang lên, Vương Ngữ Yên, An Địch, Giang Lai và những người khác vốn đã kiệt sức, đầu váng mắt hoa, tinh thần phục hồi một chút, hàm răng cắn chặt môi hồng, trong mắt tràn đầy tơ máu và sự quật cường.

Ra quyền, xoay người, đá chân, ôm quyền, mỗi một động tác đều cảm giác nặng tựa ngàn cân, điều duy nhất chống đỡ họ chính là sự không cam lòng và ngạo khí trong lòng, cùng với sự đoàn kết, động viên lẫn nhau!

"Vương gia!" Diệp Đông Hoàng bước vào, Bạch Ấu Vi đang đưa nước cho họ liền nghênh đón.

Sau khi dùng Tẩy Tủy Đan mà Diệp Đông Hoàng ban cho, tu vi vốn chỉ còn cách Tiên Thiên một đường tơ cuối cùng cũng đã phá vỡ tầng ngăn cách cuối cùng, đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên.

Tẩy tủy phạt mạch, lại đột phá đến Tiên Thiên, tảng đá lớn đè nặng trong lòng nàng cuối cùng cũng được dỡ bỏ, dung nhan rạng rỡ, xinh đẹp động lòng người.

"Không tệ!" Nhìn Bạch Ấu Vi, Diệp Đông Hoàng gật đầu.

"Tất cả đều nhờ Vương gia bồi dưỡng!" Mặc dù chỉ vẻn vẹn hai chữ, nhưng Bạch Ấu Vi như nhận được phần thưởng to lớn, trong lòng tràn ngập niềm vui.

Vừa nghĩ đến Diệp Đông Hoàng trước đây từng nói chờ nàng đột phá đến Tiên Thiên sẽ muốn nàng, má nàng không khỏi nóng bừng, đỏ ửng.

Trong lòng Bạch Ấu Vi không khỏi có chút căng thẳng và mong đợi: "Vương gia có nhiều nữ nhân như vậy, cũng không biết còn nhớ không?" Nàng nhìn mười hai mỹ nữ phong tình vạn chủng trên võ đạo

trường, cùng với Mộ Dung Cửu và Trình Linh Tố đang tu luyện trong phòng.

Điều này không phải nàng hạ tiện, mà là giáo dục nàng được nhận từ nhỏ, Diệp Đông Hoàng chính là tất cả của nàng, là toàn bộ của nàng!

Có thể hầu hạ Diệp Đông Hoàng là chuyện nàng hằng mơ ước!

"Các ngươi đây là luyện quyền hay tạp kỹ?" Diệp Đông Hoàng bước đến trước mặt mọi người, trên người tự có một cỗ uy nghiêm và khí tràng vô hình.

Mười hai người đều lập tức dừng lại, không dám thở mạnh, nghe lời huấn thị của Diệp Đông Hoàng, trong lòng không phục nhưng cũng không dám mở miệng cãi lại.

Diệp Đông Hoàng chậm rãi đi qua, lần lượt đánh giá từng người một.

Đối diện ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, họ đều lần lượt cúi đầu, không ai dám nhìn thẳng Diệp Đông Hoàng.

Đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, hoặc là không quản, nếu đã quản thì phải làm tốt nhất!

Mười hai người này, tuổi đều từ mười sáu đến hơn hai mươi tuổi, đã bỏ lỡ độ tuổi luyện võ tốt nhất.

Nhưng luyện võ quan trọng nhất vẫn là dựa vào ý chí, chỉ cần có ý chí sắt đá, Diệp Đông Hoàng sẽ có thể dùng tài nguyên bồi dưỡng họ thành cường giả!

Hôm nay để họ tu luyện Vạn Đạo Quyền, chỉ có thể coi là một bài khảo nghiệm nhỏ mà thôi!

Sáu người phía trước có nền tảng võ thuật, cộng thêm thiên phú

bản thân, hiện nay cơ bản đã hoàn thành yêu cầu, nhưng sáu người phía sau thì có chút thảm không nỡ nhìn!

Vương Ngữ Yên tuy tinh thông các loại võ học, nhưng bản thân lại được nuông chiều từ bé, trải qua hơn mười canh giờ, vừa mệt vừa đói, hai chân không ngừng run rẩy, chỉ còn một hơi tàn đều là nhờ vào một cỗ quật cường chống đỡ.

Lý Sư Sư là danh kỹ thanh lâu, cầm kỳ thư họa nàng quả thực tinh thông, nhưng luyện võ, so với Vương Ngữ Yên cũng tương tự kém cỏi.

An Địch, Giang Lai, Gia Cát Đại Lực khá hơn một chút, nhưng cũng không đáng kể!

Thảm nhất tự nhiên là Lật Na!

Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đi đến trước mặt mình dừng lại, Lật Na tâm thần run rẩy, cắn chặt môi hồng, toàn thân đều đang run rẩy, nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất!

Nàng không phải bị Diệp Đông Hoàng dọa sợ, mà là bản thân thể lực không chống đỡ nổi!

Đêm qua bị Diệp Đông Hoàng hành hạ suốt một đêm, chỉ ngủ được một canh giờ, hôm nay lại luyện quyền cả một ngày.

Diệp Đông Hoàng đánh giá nàng từ trên xuống dưới, phát hiện trên quần áo ở đùi nàng có chút vết máu rỉ ra, hẳn là nhục thân quá yếu ớt, đêm qua đã chịu chút thương tích, hôm nay lại luyện quyền cả một ngày, tự nhiên càng thêm nghiêm trọng.

Tuy đau đớn, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, điều đó càng thử thách ý chí!

Kiên trì đến bây giờ, cũng coi như không tệ!

Chương 46

Hơn nữa không lấy lý do bị thương để đòi nghỉ ngơi hay đại loại thế, tuân thủ mệnh lệnh, lại còn rất hiểu chuyện!

Diệp Đông Hoàng trong lòng gật đầu, đối với điểm này của nàng vẫn khá hài lòng!

Không nói nhiều lời, Diệp Đông Hoàng bình tĩnh đi qua bên cạnh Lật Na!

Thấy Diệp Đông Hoàng đi qua trước mặt Lật Na không nói gì, Gia Cát Đại Lực nắm chặt nắm đấm, trong lòng tràn đầy phẫn nộ: "Không có nhân tính, bạc... vô tình!" Nàng vốn dĩ muốn mở miệng tranh thủ thêm một chút cho Lật Na, nhưng nghĩ đến chuyện Long Tiểu Cúc Ma hôm nay kể cho nàng về một số binh lính đặc chủng, nghĩ đến câu trả lời của Diệp Đông Hoàng ban ngày, nàng lại nuốt những lời định nói ra vào bụng!

Nàng biết, nếu nàng hỏi, kết quả nhận được khẳng định là: chỉ cần không chết, thì phải tiếp tục luyện!

Hỏi cũng sẽ không có kết quả, chỉ tổ thêm trò cười mà thôi!

"Luyện võ chính là để cường đại bản thân, tiêu diệt địch nhân.

Nhìn xem các ngươi từng người một đều tự luyện mình đến nửa sống nửa chết, địch nhân chưa tiêu diệt, chính mình đã tự luyện chết mình rồi!" Đi tuần một vòng, Diệp Đông Hoàng trở lại trước mặt mọi người, lạnh lùng huấn xích.

"Ngươi chỉ cho chúng ta một ngày thời gian, còn không cho ăn cơm, trước đây chúng ta lại chưa từng luyện qua..." Gia Cát Đại Lực nắm chặt nắm đấm, cảm thấy vừa ủy khuất vừa phẫn nộ.

Những người khác cũng mỗi người một tâm tư, Vương Ngữ Yên đôi mắt đẹp sáng lấp lánh, trong lòng ủy khuất, cố nhịn nước mắt không để rơi xuống.

Nhìn từng người một mặt đỏ bừng, vẻ mặt tự ủy khuất, tự phẫn nộ, tự không cam lòng, Diệp Đông Hoàng không để ý tới, tự mình bắt đầu luyện quyền!

Vạn Đạo Quyền thức thứ nhất!

Vừa ra tay, Diệp Đông Hoàng vốn đã thu hút mọi ánh mắt, giờ đây càng thêm vững chắc thu hút tâm thần mọi người, bao gồm cả Bạch Ấu Vi đứng bên cạnh cũng ngưng thần quan sát!

Toàn bộ võ đạo trường im phăng phắc, chỉ có tiếng hô hấp của Diệp Đông Hoàng theo từng chiêu từng thức thi triển.

Động tác của hắn không nhanh, mỗi người đều có thể nhìn rõ tất cả động tác, tất cả chi tiết của hắn.

Mỗi quyền mỗi cước đều hàm chứa vận vị độc đáo, phảng phất có Đạo và Lý giao thoa, theo Vạn Đạo Quyền triển khai, dường như một thế giới hùng vĩ tráng lệ, thần kỳ đã mở ra trong mắt mọi người!

Cây cỏ nảy mầm, sinh cơ vô hạn!

Sóng cả vỗ bờ, biển cả vô tận!

Đêm tối như nước, tinh nguyệt đồng huy!

Mặt trời đông thăng, rực rỡ chói lọi thế gian!

Rồng phượng cùng kêu, ngạo nghễ thiên địa!

Cự nhân cầm búa, khai thiên tích địa!

Quyền phong gào thét, tung hoành giao thoa, quyền chưa tới, ý đã đến.

Mọi người như si như dại, phảng phất du ngoạn trong thế giới hùng vĩ vô tận, cảm ngộ vũ trụ thiên địa rực rỡ đa sắc, thần kỳ rộng lớn.

"Thì ra một quyền này là như thế!

Thì ra một quyền cương mãnh này còn có thể âm nhu đến vậy, đẹp đến vậy!

Ta cuối cùng cũng hiểu rồi!" Kỷ Yên Nhiên, Tần Thanh, Long Tiểu Cúc Ma, Giang Lai, Lật Na, Vương Ngữ Yên, Bạch Ấu Vi và mười ba người khác đắm chìm trong quyền pháp của Diệp Đông Hoàng, rất nhiều chỗ tối nghĩa không hiểu đều bỗng nhiên sáng tỏ!

Mỗi người đều có cảm ngộ của riêng mình, đều cảm ngộ được quyền pháp thích hợp với bản thân!

Vạn Đạo Quyền, Vạn Đạo Quyền, cố danh tư nghĩa, hàm chứa vạn đạo!

Mặc dù đây là cách nói khoa trương, nhưng hàm ý của nó vô cùng rộng lớn, bao quát vạn vật.

Mỗi một người tu luyện Vạn Đạo Quyền thành công đều từ đó luyện ra con đường quyền pháp thuộc về chính mình.

Cho nên Vạn Đạo Quyền tự mình suy ngẫm tự mình luyện là tốt nhất!

Người khác chỉ dạy, người mới học rất dễ bị ảnh hưởng bởi người chỉ dạy, đi theo con đường quyền pháp của đối phương!

Ví dụ, Diệp Đông Hoàng bảo Đông Phương Bất Bại chỉ dạy họ học tập Vạn Đạo Quyền!

Vậy thì đa phần tất cả bọn họ đều sẽ học thành Vạn Đạo Quyền của Đông Phương Bất Bại, trở thành Đông Phương Bất Bại thứ hai!

Muốn đột phá khỏi sự ảnh hưởng và gông cùm của Đông Phương Bất Bại, sẽ khó khăn gấp trăm ngàn lần!

Đây cũng là lý do Diệp Đông Hoàng không để người khác chỉ dạy họ!

Còn việc Diệp Đông Hoàng vì sao lại đích thân diễn võ cho họ, tự nhiên là bởi vì hắn là người khai sáng Vạn Đạo Quyền, bản thân tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh vốn đã có ý nghĩa bao quát vạn đạo.

Vạn Đạo Quyền trong tay hắn thi triển, hắn có thể đảm bảo sẽ không pha tạp ý niệm của riêng hắn, mà là biểu diễn Vạn Đạo Quyền bản chất nhất cho mọi người!

Mỗi người trong số họ nhìn thấy đều không giống nhau, đều là thứ phù hợp nhất với bản thân mình!

Có một loại ý vị như 'thấy đó là thấy Đạo'!

Quyền pháp đánh xong, thấy mọi người vẫn còn đắm chìm trong đó, Diệp Đông Hoàng không quấy rầy, cứ thế rời đi.

Chốc lát sau, Bạch Ấu Vi là người đầu tiên hoàn hồn, lặng lẽ rời đi.

Tắm rửa thay y phục, khoác một kiện áo ngủ bằng lụa, nàng bưng một bát canh tổ yến ngân nhĩ đến chỗ ở của Diệp Đông Hoàng.

“Vương gia, nô tỳ đã nấu một bát canh tổ yến ngân nhĩ cho ngài, để nhuận giọng ạ!” Bạch Ấu Vi đặt canh xuống bàn, khẽ cúi người.

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, phong cảnh động lòng người in vào mắt.

Lúc này Bạch Ấu Vi đặc biệt gợi cảm quyến rũ, dáng người phong vận, mê hoặc lòng người, đây đâu phải là đưa canh, rõ ràng là đưa chính mình!

Diệp Đông Hoàng từ trước đến nay đều không phải người kiểu cách, trước đó đã buông tha nàng đã là phá lệ rồi.

Hắn đi đến trước mặt nàng, ánh mắt nóng bỏng, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi cười động lòng người của nàng!

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Diệp Đông Hoàng, Bạch Ấu Vi hoảng loạn cúi đầu, mang theo một chút thẹn thùng, một trái tim đập thình thịch như nai con va loạn, vừa căng thẳng vừa mong đợi.

"Bổn vương ăn ngươi là đủ rồi!" Diệp Đông Hoàng dùng kiểu công chúa ôm bế nàng lên, sải bước đi vào trong!

Trấn Nam Vương phủ, võ đạo trường.

"Ta thành công rồi!

Ta đã luyện được rồi!" Tỉnh lại từ ý cảnh, Vương Ngữ Yên vội vàng thi triển liên tục toàn bộ một trăm lẻ tám thức quyền pháp một lần, một hơi thành công, không còn sự ngắc ngứ như trước, vô cùng hưng phấn, kích động nói.

Trước đó, mỗi người bọn họ đều đã học thuộc một trăm lẻ tám thức của Vạn Đạo Quyền, nhưng có thể luyện riêng lẻ, khi liên tục lại thì giữa chừng sẽ xuất hiện vấn đề.

Sau khi được Diệp Đông Hoàng diễn võ, mỗi người bọn họ đều từ đó tìm ra lỗi lầm và thiếu sót của mình, giờ đây chỉ cần cải tiến một chút, tự nhiên có thể thi triển liên tục, nước chảy thành sông, tương đương với việc bước đầu học được!

Cũng chính là hoàn thành nhiệm vụ mà Diệp Đông Hoàng giao phó hôm nay!

"Cuối cùng cũng luyện thành rồi!" Lật Na sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vô cùng kích động hưng phấn, cuối cùng cũng không nhịn được mà ngã phịch xuống đất!

Lúc này, toàn thân nàng đau nhức, động một ngón tay cũng đau không chịu nổi, trong lòng nàng lại không hề để ý, chỉ có sự hưng phấn, nàng đã thành công rồi!

Thành công rồi!

"Lật Na tỷ!" Gia Cát Đại Lực vội vàng chạy tới đỡ Lật Na.

Lúc này mọi người đều đã học được, kỳ thực Long Tiểu Cúc Ma, Kỷ Yên Nhiên và sáu người có nền tảng võ nghệ khác trước đó đã học được rồi, chỉ là để chờ đợi sáu người còn lại!

Họ cũng coi như cùng nhau hoạn nạn, kết giao được tình bạn sâu sắc!

Đôi khi tình bạn lại đơn giản như vậy!

Đương nhiên, thuyền bè tình bạn cũng có thể nói lật là lật!

Long Tiểu Cúc Ma nhìn mọi người, đã được chứng kiến Vạn Đạo Quyền của Diệp Đông Hoàng diễn võ, nàng cũng tâm triều bành phái, đó mới là Vạn Đạo Quyền chân chính!

"Hiện tại chúng ta đều đã học được, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm nay.

Nhưng Vạn Đạo Quyền của ta so với Vương gia, thật đúng là quyền hoa thêu chân, cho nên ngày mai chúng ta tiếp tục luyện tập.

Chúng ta không phải bình hoa, bây giờ đi ăn cơm tắm rửa, sau đó nghỉ ngơi thật tốt!" Ở thế giới Chiến Lang, nàng là nữ đặc chủng binh, gấm vóc không nhường mày râu, ở đây, nàng cũng nhất định phải trở thành cường giả!

Nàng không phải bình hoa!

Mọi người gật đầu, dìu đỡ lẫn nhau đi đến nhà bếp dùng bữa.

Đến nhà bếp, trừ Kỷ Yên Nhiên và Tần Thanh vẫn giữ được một

chút hình tượng, những người khác đều ăn ngấu nghiến.

Luyện tập quyền pháp vốn đã tiêu hao khí huyết trong cơ thể, huống hồ họ lại còn nhịn ăn cả một ngày.

Hôm nay quyền pháp của họ chưa đi sâu vào khí huyết, tuy thể lực tiêu hao quá lớn, nhưng sẽ không tiêu hao khí huyết.

Ngày mai họ mới chính thức bắt đầu luyện tập.

Đến lúc đó, Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không bắt họ nhịn ăn nữa.

Thậm chí còn sẽ chuẩn bị các loại vật đại bổ cho họ, bằng không khí huyết hao hụt, ngược lại sẽ khiến người bị luyện phế!

Sau khi ăn xong, mọi người ai về phòng nấy, Gia Cát Đại Lực đỡ Lật Na về phòng, bất bình thay nàng, phẫn nộ nói: "Lật Na tỷ, tỷ đã như vậy rồi, hay là ngày mai nghỉ ngơi một ngày, đợi vết thương lành rồi luyện cũng không muộn?

Chương 47

Cái tên không có nhân tính kia, tỷ hầu hạ hắn một đêm, không có công lao cũng có khổ lao, làm tỷ ra nông nỗi này, cũng không cho tỷ chút ưu đãi nào!" Má Lật Na trắng bệch ửng lên một chút hồng hà, nàng khuyên nhủ một cách chân thành: "Đại Lực, đây không phải thế giới ngươi sống, phải biết sấm chớp mưa móc đều là quân ân, sao ngươi có thể nói Vương gia như vậy?

Huống hồ Vương gia cũng không như ngươi nghĩ, nếu tối nay không phải Vương gia đích thân diễn võ một lần cho chúng ta, chúng ta làm sao có thể nhanh chóng học được?

Vương gia làm vậy đã là gián tiếp giúp đỡ chúng ta rồi!" "Ừm, ta biết rồi, Lật Na tỷ.

Sau này ta nhất định sẽ cung phụng Vương gia như Hoàng đế!" Gia Cát Đại Lực cười cười, đỡ Lật Na vào cửa.

"Ôi, đây là gì?" Vừa vào cửa, Gia Cát Đại Lực đã thấy trên bàn có một bình ngọc, dưới bình ngọc là một tờ giấy trắng, "Tẩy Tủy Đan, có thể tẩy tủy phạt mạch, cải thiện căn cốt!" "Đây chính là Tẩy Tủy Đan sao, nghe nói Bạch tỷ tỷ đã dùng một viên, đột phá bình cảnh, thăng cấp Tiên Thiên rồi!" Gia Cát Đại Lực hiếu kỳ cầm bình ngọc lên, mở ra nhìn một cái, ngay sau đó đưa cho Lật Na, "Lật Na tỷ, tỷ nói đúng, xem ra Vương gia đối với tỷ vẫn rất tốt!" Gia Cát Đại Lực thầm nghĩ: "Xem ra cũng không phải lạnh lùng vô tình đến thế mà!" Tối nay Diệp Đông Hoàng đã diễn luyện một lần Vạn Đạo Quyền cho họ, tuy không nói gì, nhưng họ đều không phải kẻ ngốc, trong lòng đều rõ.

Nàng vừa rồi cũng chỉ là bất bình thay cho Lật Na mà thôi!

“Ừm!” Lật Na nắm chặt bình ngọc, trong lòng ấm áp, sự ủy khuất trong lòng nhất thời tan biến!

Trước đó nàng tuy bề ngoài kiên cường, không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn cảm thấy ủy khuất!

“Lật Na tỷ, tỷ dùng Tẩy Tủy Đan xong, tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm đi, ta đi đây!” Gia Cát Đại Lực vẫy tay, nàng cũng mệt không chịu nổi, cũng muốn về nghỉ ngơi thật tốt!

“Ừm, ngươi cũng nghỉ sớm đi!” Gia Cát Đại Lực rời đi, đóng cửa lại, Lật Na cũng không chần chừ nữa, lấy Tẩy Tủy Đan ra dùng.

Lập tức, một cỗ dòng ấm áp tản ra trong cơ thể, xông thẳng đến tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ, toàn thân như được ngâm mình trong suối nước nóng, ấm áp dễ chịu, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Sau một nén hương!

Lật Na mở mắt, tinh thần sảng khoái, tinh lực sung mãn, toàn thân nhẹ bẫng, nhưng nhìn thấy một lớp cặn bẩn màu đen trên người, toàn thân nàng rùng mình một cái, vội vàng đi tắm rửa.

Tắm rửa xong.

Trong đầu hồi tưởng lại thân ảnh Diệp Đông Hoàng đánh quyền trước đó, tay chân không khỏi động đậy, tốc độ ngày càng nhanh, quyền phong gào thét, một lần Vạn Đạo Quyền đánh xong, toàn thân như được sống lại!

Không ngừng nghỉ, hết lần này đến lần khác.

Mãi đến lần thứ năm xong, một cỗ buồn ngủ ập đến, Lật Na ngả đầu xuống là ngủ ngay!

Vạn Đạo Quyền của nàng cũng coi như đã bước đầu tìm hiểu được môn đạo, luyện tập năm lần xong thì dược lực của Tẩy Tủy

Đan cũng đã tiêu hao hết, cộng thêm cả một ngày vừa mệt vừa đói, tự nhiên không thể kiên trì nổi, buồn ngủ ập đến!

Đêm hôm đó, không chỉ Lật Na, Giang Lai, An Địch, Vương Ngữ Yên, Lý Sư Sư, Gia Cát Đại Lực mấy người cũng đều ngả xuống là ngủ ngay, từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ đến thế!

Đúng như câu nói có người vui vẻ có người sầu, có người buồn ngủ có người tinh lực tràn đầy.

Trong tẩm điện chính bên cạnh, chiến đấu kịch liệt, xuân sắc tràn ngập.

Chàng là gió thiếp là cát, quấn quýt bên nhau đến bình minh!

Mặt trời đông thăng, dương quang phổ chiếu.

Trong tẩm điện sáng sủa, Diệp Đông Hoàng mở mắt, liền thấy một đôi mắt tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn đang hàm tình mạch mạch nhìn mình.

Thấy hắn tỉnh lại, Bạch Ấu Vi vội chuyển ánh mắt đi, dịu dàng nói: "Vương gia, ngài tỉnh rồi, thiếp thân hầu hạ ngài thay y phục!" Bạch Ấu Vi đứng dậy, khoác y phục rồi hầu hạ Diệp Đông Hoàng thức dậy.

Thân thể tuy vẫn còn chút không thoải mái, nhưng so với Lật Na trước đó thì mạnh hơn nhiều rồi!

Lật Na chỉ là một người thường, còn nàng đã là cường giả Tiên Thiên rồi, Tiên Thiên Chân Khí vận chuyển, xua tan mệt mỏi, còn có thể tiêu sưng giảm đau!

"Hắc... cáp..." Diệp Đông Hoàng sửa soạn xong xuôi ra cửa, đi ngang qua võ đạo trường, trong trường truyền đến từng trận tiếng quát uyển chuyển của các nữ tử.

Mười hai người luyện quyền hôm qua đều có mặt, xem ra đã luyện tập một lúc rồi, chứng tỏ đã thức dậy rất sớm.

Trong số đó, có vài người không có sự giúp đỡ của người khác khẳng định không thể dậy nổi!

Ví dụ như Vương Ngữ Yên, Giang Lai loại tiểu thư cành vàng lá ngọc này.

Bất quá có thể bị người khác gọi dậy, lúc này vẫn đang luyện tập Vạn Đạo Quyền một cách đàng hoàng, cũng coi như không tệ!

Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả!

Bất kể họ tự mình có thể dậy hay không, kết quả là tất cả họ đều tự giác luyện quyền ở đây, vậy là được rồi!

Nhìn một cái, Diệp Đông Hoàng thu hồi ánh mắt, đi ăn sáng.

Lại phát hiện Đông Phương Bất Bại không biết từ lúc nào đã chờ hắn ở đó rồi!

"Vương gia, đây là danh sách vật phẩm tồn kho của phủ quận thủ!" Đông Phương Bất Bại đưa cho Diệp Đông Hoàng một bản danh sách dày cộm.

Sau khi tiếp quản phủ quận thủ, đồ đạc trong phủ quận thủ tự nhiên đều thuộc về Diệp Đông Hoàng!

Trên danh sách, chủ yếu có bạc tồn kho, linh dược binh khí, công pháp điển tịch.

Những thứ này tuy số lượng không ít, nhưng đều là hàng sơ cấp nhất giai, không có tác dụng gì đối với Diệp Đông Hoàng.

Có thể dùng để bồi dưỡng quân đội!

Về phần đan dược, trong toàn bộ Thiên Phong Quốc đều là vật hiếm có, luyện đan sư so với quần thể võ giả khổng lồ mà nói quá ít,

thông thường đều là cung không đủ cầu!

Mộ Dung Cửu và Trình Linh Tố được câu đến trước đó, đều có tiềm chất trở thành luyện đan sư xuất sắc, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị bồi dưỡng họ theo phương diện luyện đan sư!

Sau này hắn khẳng định sẽ thành lập một bộ môn chuyên trách luyện đan, Mộ Dung Cửu và Trình Linh Tố coi như là ứng cử viên dự bị!

Chư thiên vạn giới không thiếu những luyện đan sư lợi hại, hắn có thể câu cá chư thiên, xuyên toa vạn giới, chỉ cần thu phục thêm một số luyện đan sư, thành lập một bộ môn luyện đan, cũng không khó khăn.

Báo cáo xong tin tức về phủ quận thủ, Đông Phương Bất Bại liền rời đi.

Vừa mới khống chế phủ quận thủ, cần phải tiêu hóa thế lực của phủ quận thủ, các vị trí quan trọng đều phải sắp xếp người của mình nắm giữ.

Thoáng cái nửa tháng trôi qua.

Kỷ Yên Nhiên, Long Tiểu Cúc Ma, Lật Na và mười hai người khác đều đã dùng Tẩy Tủy Đan do Diệp Đông Hoàng ban cho, tẩy tủy phạt mạch, cộng thêm mỗi ngày cần cù khổ luyện, tất cả đều đạt đến cảnh giới Hậu Thiên.

Ngày hôm đó, Diệp Đông Hoàng nhận được một tin tức quan trọng!

Man tộc cử binh ba mươi vạn, không lâu nữa sẽ binh lâm Tam Sơn Quan, thế đến hung hãn, mưu đồ không nhỏ!

"Đến đúng lúc lắm, cường giả không phải luyện mà ra, mà là giết mà ra!" Nhìn mười hai mỹ nữ anh tư táp sảng, mỗi người một vẻ

trước mặt, khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên.

"Ưm!" Cảm nhận ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, mười hai người đang luyện võ đều đồng loạt rùng mình một cái, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Ngày hôm sau.

Diệp Đông Hoàng dẫn theo hai trăm Long Tượng quân, dưới sự cung tống của Quận thủ Mộc Thiên Thành cùng văn võ quan viên Nam Sơn quận, rời Nam Sơn thành, tiến về Tam Sơn quan, đích thân trấn thủ.Trấn Nam Vương!

Trấn Nam Vương!Bốn con Độc Giác Long Mã kéo cỗ xe từ từ tiến về phía trước, nghiền áp hàn phong thấu xương.

Hai bên là vô số bá tánh, tự phát kết thành hàng dài tiễn đưa.Nam Sơn thành giáp ranh biên quan, Man tộc thỉnh thoảng quấy nhiễu biên cảnh, đốt giết cướp bóc, bởi vậy dân chúng đều vô cùng quan tâm động thái biên cảnh.

Chuyện Nam Man xâm lấn tự nhiên rất nhanh đã truyền đi xôn xao.Diệp Đông Hoàng được phong Trấn Nam Vương đến trấn thủ Nam Sơn quận, chính là vì để chống lại Nam Man xâm lấn.

Ngày hôm qua biên quan truyền đến tin tức, Nam Man đã tập kết đại quân, không mấy ngày nữa sẽ binh lâm thành hạ, cả Nam Sơn quận lập tức sôi sục.Diệp Đông Hoàng cùng văn võ quan viên Nam Sơn quận khẩn cấp triệu tập hội nghị.

Diệp Đông Hoàng cuối cùng nói một câu.Thiên tử trấn thủ cổng thành, quân vương tử vì xã tắc, Bản vương trấn thủ Tam Sơn quan, một hơi thở còn, thề không để Nam Man đặt chân vào cương thổ nửa bước!Tin tức Diệp Đông Hoàng muốn đích thân đi trấn thủ biên quan tựa như một cơn bão lớn nhanh chóng càn quét cả Nam Sơn thành, và

lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng lan truyền khắp cả Nam Sơn quận.

Lời nói của hắn càng khiến vô số người người sĩ tử nhiệt huyết sôi trào, phụng làm danh ngôn chí bảo.

Vô số võ giả thậm chí tự phát tiến về Tam Sơn quan chuẩn bị theo Diệp Đông Hoàng trấn thủ biên quan, chống lại ngoại địch.

Nhất thời, Diệp Đông Hoàng danh tiếng không ai sánh kịp, cả Nam Sơn quận sĩ khí như cầu vồng!Phủ Quận thủ, trong thư phòng.Thượng Quan Hải Đường cải trang thành Quận thủ Mộc Thiên Thành và một hắc bào nam tử đối diện mà ngồi.

Hắc bào nam tử toàn thân ẩn trong hắc bào, chỉ lộ ra đôi mắt âm lãnh như độc xà!Diệp Đông Hoàng này thật là giỏi thu mua lòng người, mới đến hơn nửa tháng, cả Nam Sơn quận sợ là không ai không biết danh tiếng của Diệp Đông Hoàng!Hắc bào nam tử cười lạnh, giọng nói lạnh thấu xương, mang theo một chút sắc bén.Đứng càng cao, ngã càng nặng, không biết đại nhân đến đây có phân phó gì? Thượng Quan Hải Đường không nói nhiều, thản nhiên hỏi.Diệp Đông Hoàng uy hiếp quá lớn, tất phải chết, Bệ hạ phái ta hiệp trợ đại nhân, đợi sau khi việc thành, mang đầu về phục mệnh!Mộc Thiên Thành là người của mình, hắc bào nam tử không che giấu, trực tiếp nói.Đại nhân cứ yên tâm, Tam Sơn quan chỉ có năm vạn thủ quân, quyết không thể cản được ba mươi vạn đại quân Nam Man, Diệp Đông Hoàng cho dù có thể chạy thoát, danh tiếng cũng thối nát, hơn nữa ta còn sắp xếp phục binh, bảo đảm để hắn có đi không về, để Bệ hạ có thể an giấc không lo!Thượng Quan Hải Đường vẻ mặt tự tin, lời thề son sắt, diễn vai Mộc Thiên Thành này đến mức xuất thần nhập hóa.Như thế rất tốt!

Hắc bào nhân hài lòng gật đầu, hắn hiểu chút ít về kế hoạch này, khả năng thực hiện cực kỳ cao.Được rồi, đã diễn cùng ngươi nửa

ngày, ngươi có thể xuống dưới làm bạn với Mộc Thiên Thành thật rồi!Thượng Quan Hải Đường trong tay đang đùa nghịch một khối lưu ảnh thạch, đột nhiên nói.Hả?

Ngươi... ngươi không phải Mộc Thiên Thành!

Hắc bào nam tử sững sờ, lập tức phản ứng lại, không chút do dự, hóa chưởng thành trảo chộp về phía cổ Thượng Quan Hải Đường.Bất kể thế nào, bắt giữ Mộc Thiên Thành giả mạo trước mắt mới là quan trọng nhất.Xuy!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe!

Một tay hắc bào nam tử cứng đờ giữa không trung, một tay ôm cổ, máu tươi không ngừng tuôn ra, Diệp Cô Thành thu kiếm, đứng bên cạnh Thượng Quan Hải Đường.Tiếp theo chính là mười vạn đại quân Nam Điền đại doanh!

Ánh mắt Thượng Quan Hải Đường lóe lên quang mang sắc sảo, Diệp Đông Hoàng tuy đã rời Nam Sơn thành đến Tam Sơn quan, nhưng đã sớm bố cục mọi chuyện, chỉ chờ thu lưới!Hành trang đơn giản!

Một ngày sau!Diệp Đông Hoàng đến Tam Sơn quan, tùy hành có Đông Phương Bất Bại, Lật Na, Kỷ Yên Nhiên cùng mười hai nữ nhân khác, cũng như Huyết Đao lão tổ và ba trăm Long Tượng Vệ.Tam Sơn quan Tổng binh Lục Thiên Hành bái kiến Vương gia, cung nghênh Vương gia đại giá quang lâm!Lục Thiên Hành dẫn theo thuộc hạ tướng lĩnh ra thành đón, ánh mắt kích động, vẻ hưng phấn tràn đầy.

Chỉ bằng năm vạn thủ quân của bọn họ căn bản không giữ nổi Tam Sơn quan, nhưng Diệp Đông Hoàng đến thì khác rồi.

Không nói thân phận Diệp Đông Hoàng có thể cổ vũ chấn phấn toàn thể tướng sĩ, sau khi hắn đến, khẳng định sẽ có đại quân đến tăng

viện.Miễn lễ, bình thân!

Đánh giá mọi người, Diệp Đông Hoàng hư thủ nâng lên, hỏi: Lục tướng quân, hiện tại tình hình Tam Sơn quan thế nào, thực lực địch quân ra sao?Khải bẩm Vương gia, năm vạn thủ quân của ta đã bố trí xong, lúc nào cũng sẵn sàng, đại quân Man tộc cách nơi đây còn một trăm dặm, dự kiến ngày mai sẽ đến!Kẻ cầm đầu chính là Ba Bá Thiên, người được xưng là dũng sĩ số một của Nam Man.

Man tộc thân hình khôi ngô, trời sinh thần lực, Ba Bá Thiên càng là sức lực vô cùng, dũng mãnh ba quân, năm ngoái hắn dẫn binh cướp bóc Tiểu Nam thành, một quyền đánh nát cửa thành, đồ sát hai vạn quân dân, khát máu háo sát, hung tàn vô cùng!

Theo lời đồn, cường giả Tông Sư bình thường cũng không đỡ nổi một quyền của hắn, cực kỳ đáng sợ!Nói đến Ba Bá Thiên, Lục Thiên Hành cùng thuộc hạ tướng sĩ đều lộ ra một tia sợ hãi, hắn bất quá chỉ có tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, nếu đối mặt Ba Bá Thiên, tuyệt đối không đỡ nổi một quyền sẽ bị đánh nát thành tro.Ừm!

Diệp Đông Hoàng bình tĩnh gật đầu, xuống xe đi lên tường thành, phóng tầm mắt nhìn ra là một mảnh bình nguyên vô cùng bao la.

Chương 48

Mảnh bình nguyên này không biết đã chôn vùi bao nhiêu thi cốt, ẩn ẩn có vô cùng sát khí bao phủ bầu trời, anh hồn gào thét, gào rít.

Đứng ở nơi đây, hắn phảng phất nghe thấy tiếng tù và xa xăm từ hồng hoang viễn cổ vang lên, vang vọng khắp trời đất, mang theo bi thương cùng tráng liệt, kim qua thiết mã, thây chất đầy đồng.Vương gia, không biết viện quân lúc nào có thể đến?

Chức hạ tiện sắp xếp người đón tiếp?Lục Thiên Hành cẩn thận hỏi, viện quân mới là quan trọng nhất, không có viện quân chỉ bằng mấy người Diệp Đông Hoàng và năm vạn đại quân Tam Sơn quan căn bản không giữ nổi.Các tướng sĩ khác tinh thần chấn động, dựng tai lắng nghe.Bản vương đã phái người đến Nam Điền đại doanh điều binh, chậm nhất sáng mai định sẽ đến!Vâng, mạt tướng đã rõ!

Lục Thiên Hành trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sáng mai đến, vẫn còn kịp!Tuần tra một vòng, Diệp Đông Hoàng trở về hành cung Lục Thiên Hành đã sắp xếp mà ở lại.Man tộc, thiếp thân ngược lại có chút mong đợi!

Đông Phương Bất Bại đổi lại nữ trang, hai tay ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng ngồi trong lòng hắn, mỹ mục lưu chuyển, ánh mắt hưng phấn.Man tộc nghe nói là một chủng tộc cổ xưa mà cường đại trên Thần Châu Đại Lục, mỗi một Man tộc trưởng thành đều thực lực ngập trời, sức lực vô cùng, có sức mạnh khai sơn đoạn giang.

Man tộc ở nơi đây chỉ có thể coi là nhánh phụ của Man tộc chân chính, huyết mạch hi bạc, thực lực cùng Man tộc chân chính khác biệt một trời một vực, bởi vì nằm ở phía nam Thiên Phong Quốc, lại được gọi là Nam Man.Quả nhiên là kẻ háo chiến!

Diệp Đông Hoàng lắc đầu, một tay ôm nàng lên, đã hiếu động như vậy, vậy thì làm chút vận động làm nóng người!Yên Nhiên tỷ, tỷ nói ngày mai Vương gia có phải muốn chúng ta ra chiến trường không? Phòng bên cạnh, Vương Ngữ Yên ngồi đối diện Kỷ Yên Nhiên, đầy vẻ bất an, giống như một tân binh sắp ra chiến trường.

Không đúng, nàng chính là một tân binh!Đương nhiên rồi, chẳng lẽ Vương gia dẫn ngươi đến du sơn ngoạn thủy sao?

Kỷ Yên Nhiên liếc nàng một cái, nắm tay nàng, an ủi nói: Yên tâm đi, mỗi người đều có lần đầu tiên, ngươi tu luyện Vạn Đạo Kinh, nay có tu vi Hậu Thiên, lại học được Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm, đối phó binh lính Man tộc bình thường khẳng định không có vấn đề!Lần này Vương gia chủ yếu là muốn chúng ta thấy máu, ngươi cứ coi như giết lợn giết chó vậy, giết thêm mấy tên, sau này sẽ không sợ nữa! Vương Ngữ Yên: ...

Nàng cũng không dám giết lợn giết chó a!Đương nhiên, vấn đề này nàng cũng không tiện nói, ngày mai cũng chỉ có thể tính từng bước vậy!Lý Sư Sư đang trò chuyện với Cầm Thanh, các nàng đều là nhân vật từ thế giới cổ đại, bởi vậy quan hệ tương đối tốt hơn một chút!An Địch, Lật Na, Gia Cát Đại Lực mấy người thì quan hệ tốt hơn với Long Tiểu Cúc, Đường Tâm Di, An Nhiên!Ba ba hai hai tụ tập một chỗ, trò chuyện phiếm.

Đối với ngày mai tràn đầy bất an và mong đợi!Nam Sơn quận, Nam Điền đại doanh.Một hắc giáp tướng quân dẫn theo mấy chục Long Tượng quân xông vào Nam Điền đại doanh!Trấn Nam Vương có lệnh, điều Nam Điền đại doanh tăng viện Tam Sơn quan, lập tức khởi hành!Hắc giáp tướng quân vẻ mặt lạnh nhạt, giơ cao lệnh chỉ của Diệp Đông Hoàng, nhìn Thủ tướng Nam Điền đại doanh Mộc Thiên Hằng đang quỳ một gối trước mặt, lớn tiếng tuyên bố.Hồi bẩm tướng quân, mạt tướng vừa mới nhận được mệnh lệnh của Quận thủ,

đại quân Nam Man có khả năng giả vờ tấn công Tam Sơn quan, thực tế chuẩn bị từ Tứ Hải quan nhập cảnh, trước khi không xác định tin tức, Quận thủ nghiêm lệnh đại quân Nam Điền đại doanh không được khinh động!Mộc Thiên Hằng vẻ mặt khó xử, bất đắc dĩ nói.Ngươi dám trái lệnh Vương gia?

Ánh mắt hắc giáp nam tử trợn trừng, sát khí đáng sợ bao phủ lan tỏa ra, phía dưới mấy chục tướng lĩnh Nam Điền đại doanh do Mộc Thiên Hằng cầm đầu toàn thân rùng mình, không khỏi run rẩy, trong lòng hoảng sợ!Sát khí đáng sợ quá, rốt cuộc đã giết bao nhiêu người mới có thể tụ tập sát khí đáng sợ đến thế?

Thuộc hạ của Vương gia quả nhiên nhân tài đông đúc, cường giả như mây!Một đám tướng lĩnh trong lòng thầm nghĩ, uy danh của Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, La Nghệ và Yến Vân Thập Bát Kỵ bọn họ đều đã nghe nói qua, không ngờ hiện tại lại xuất hiện một binh lính truyền lệnh đáng sợ như vậy!Hắc giáp tướng quân này là một cường giả Diệp Đông Hoàng đã câu được ba ngày trước, Sát Thần Bạch Khởi, tu vi Tiên Thiên đỉnh phong, lĩnh ngộ sát lục chi thế, không quá nửa tháng nữa sẽ có thể thăng cấp Tông Sư, hiện tại thực lực còn mạnh hơn Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết một bậc.

Chủ yếu là hai người Diệp Cô Thành hiện tại tu vi yếu hơn Bạch Khởi một bậc!

Cùng cảnh giới, ai mạnh ai yếu khó mà so sánh, nếu Bạch Khởi có đại quân gia trì, hai người Diệp Cô Thành e rằng không phải đối thủ.Người này thật mạnh, không ngờ Diệp Đông Hoàng tiểu tử kia dưới trướng còn có cường giả như vậy?

Mộc Thiên Hằng trong lòng có chút sợ hãi, hắn không hề nghi ngờ người trước mắt này sẽ mượn cớ hắn kháng lệnh quân mà trực tiếp chém hắn!

Nhưng hắn không thể để Bạch Khởi mang đại quân đi, nếu không kế hoạch mượn Man tộc giết Diệp Đông Hoàng chẳng phải sẽ thất bại sao!

Bởi vì hắn chiếm giữ đại nghĩa và đạo lý!Quận thủ đến!

Đúng lúc này, Thượng Quan Hải Đường cải trang thành Mộc Thiên Thành dẫn người tiến vào Nam Điền đại doanh.Bái kiến Quận thủ!

Chúng tướng sĩ bái nói.Bạch tướng quân, vừa rồi bản quan nhận được mật báo của thám tử, đại quân Nam Man quả nhiên giả vờ đông đánh tây, chủ lực tiến về Tứ Hải quan, xin tướng quân hồi bẩm Vương gia, bản quan muốn dẫn binh tăng viện Tứ Hải quan, quân tình khẩn cấp, không thể chậm trễ, nếu sau khi đánh lui đại quân Nam Man, bản quan còn mạng, sẽ lại về kinh thỉnh tội với Vương gia, mặc cho xử phạt!Thượng Quan Hải Đường đại nghĩa lẫm nhiên, xả thân thủ nghĩa, loại chí khí hào hùng vì bá tánh mà phấn đấu không màng thân mình khiến một đám tướng sĩ vô cùng chấn động, tề tề quỳ xuống, lớn tiếng nói: Xin tướng quân hồi bẩm Vương gia, chúng ta nguyện cùng Quận thủ đại nhân chịu tội!Mười vạn người đồng thanh gào thét, tiếng vang chấn cửu tiêu, Bạch Khởi trong lòng cũng bùng lên nhiệt huyết, phảng phất trở về chiến trường kim qua thiết mã năm xưa, chiến ý ngút trời.Quận thủ đại nhân đại nghĩa, Vương gia biết chuyện nhất định sẽ không quái tội, đại nhân cứ yên tâm đi thôi!

Bạch Khởi lớn tiếng nói, chúng tướng sĩ nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, cảm quan đối với Diệp Đông Hoàng lại lần nữa tăng lên rất nhiều.Chúng tướng sĩ nghe lệnh...

Thượng Quan Hải Đường bước lên điểm tướng đài, chuẩn bị điểm tướng xuất phát.Bạch tướng quân, tiểu nhân có tin tức tày trời muốn tố cáo!

Đột nhiên, thị vệ Lâm Bình Chi vẫn đi theo sau Thượng Quan Hải Đường bước ra, lớn tiếng hô.Lập tức, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Lâm Bình Chi!Lâm Bình Chi cũng không hoảng sợ, hắn nay cũng là cao thủ Tiên Thiên, ở thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ làm Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ, trường hợp nào mà chưa từng thấy qua, nhanh chóng chạy đến trước mặt Bạch Khởi, giơ khối lưu ảnh thạch lên, lớn tiếng tố cáo: Bạch tướng quân, ta tố cáo Quận thủ Mộc Thiên Thành, hắn cố ý giả truyền tin tức, muốn mượn tay Man tộc giết Vương gia, mượn đao giết người, Man tộc căn bản không hề tiến về Tứ Hải quan, tất cả những điều này đều là âm mưu của Mộc Thiên Thành và Mộc Thiên Hằng.....Hồ đồ!

Vu oan Quận thủ, bản tướng thấy ngươi chính là gian tế Man tộc, ly gián quan hệ giữa Quận thủ và Vương gia, đáng giết!

Mộc Thiên Hằng kinh hãi thất sắc, đứng dậy, rút kiếm chém tới.Khoan đã!

Bạch Khởi rút kiếm chém một cái, trong nháy mắt chém đứt bảo kiếm của Mộc Thiên Hằng, trường kiếm kề vào cổ hắn, mũi kiếm lạnh lẽo cắt vào da thịt tê rần, Mộc Thiên Thành ngây người tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Hắn tuy biết Bạch Khởi lợi hại, nhưng cũng không ngờ lại lợi hại đến thế, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.Chuyện này là sao?

Một đám tướng lĩnh và mười vạn đại quân mù mịt, ngây ngốc nhìn về phía Bạch Khởi, Mộc Thiên Thành, Lâm Bình Chi và cả Thượng Quan Hải Đường đang đứng trên điểm tướng đài.Vu oan Quận thủ là tội chết, ngươi có chứng cứ không?

Bạch Khởi nhìn chằm chằm Lâm Bình Chi, trầm giọng chất vấn, nhưng kiếm trong tay vẫn không buông Mộc Thiên Hằng ra.Bạch tướng quân, tiểu nhân đương nhiên có chứng cứ!

Lâm Bình Chi lấy ra lưu ảnh thạch, chiếu hình ảnh lên không trung, giống như phim vậy, hơn nữa còn có âm thanh.Diệp Đông Hoàng uy hiếp quá lớn, tất phải chết, Bệ hạ phái ta hiệp trợ đại nhân, đợi sau khi việc thành, mang đầu về phục mệnh!

Trong hình ảnh, hắc bào nam tử nói.Đại nhân cứ yên tâm, Tam Sơn quan chỉ có năm vạn thủ quân, quyết không thể cản được ba mươi vạn đại quân Nam Man, Diệp Đông Hoàng cho dù có thể chạy thoát, danh tiếng cũng thối nát, hơn nữa ta còn sắp xếp phục binh, bảo đảm để hắn có đi không về, để Bệ hạ có thể an giấc không lo!

Mộc Thiên Thành tự tin nói.Như thế rất tốt!

Hình ảnh chỉ có vài câu ngắn ngủi, rất nhanh đã chiếu xong, nhưng tất cả tướng sĩ đều kinh hãi!Không ngờ Mộc Thiên Thành vừa rồi nói hùng hồn đại nghĩa như vậy, kỳ thực lại muốn điều đại quân đi, mượn tay Man tộc giết chết Diệp Đông Hoàng, đáng sợ nhất là kẻ chủ mưu phía sau rõ ràng là đương kim Hoàng đế Bệ hạ.Nhìn đến đây, mọi người đều đã hiểu, cũng không còn nghi ngờ gì, từ xưa tranh giành hoàng vị đều vô cùng tàn khốc, Diệp Lăng Thiên làm Hoàng đế, muốn trừ bỏ Diệp Đông Hoàng mối đe dọa này cũng là có thể lý giải.

Nhưng kế hoạch của bọn họ cũng quá táng tận lương tâm rồi, Diệp Đông Hoàng cố nhiên có thể giết chết, nhưng cùng với hắn chôn theo còn có năm vạn tướng sĩ Tam Sơn quan, cùng với hàng triệu bá tánh!

Trong đó khó tránh khỏi sẽ có phụ mẫu thê nhi, thân thích bằng hữu của bọn họ!Đây còn có hình ảnh Mộc Thiên Thành và Mộc Thiên Hằng mật mưu!

Không để ý đến đám tướng sĩ đang kinh ngạc, Lâm Bình Chi lại lần nữa lấy ra một khối lưu ảnh thạch, trên đó là chuyện hai người Mộc Thiên Thành mật mưu làm sao đối phó Diệp Đông Hoàng.Giả

dối, tất cả đều là giả, là ngươi hãm hại chúng ta, rốt cuộc là ai phái ngươi đến?

Mộc Thiên Hằng gầm lên giận dữ, nghiến răng nghiến lợi, như một con dã thú muốn ăn thịt người.Dám mưu sát Vương gia, đáng chém!

Ngay lúc này, Bạch Khởi quát lớn một tiếng, âm thanh cuồn cuộn, một kiếm chém bay đầu Mộc Thiên Hằng, máu tươi phun ra cao ba thước, mười vạn tướng sĩ đều bị chấn động!Đây chính là thống lĩnh ba quân, vậy mà lại bị một kiếm chém đầu như vậy sao?Bạch Khởi, ngươi dám tạo phản, giết hắn cho ta!

Thượng Quan Hải Đường mắt đỏ ngầu, gầm lên giận dữ khàn cả giọng, diễn Mộc Thiên Thành vô cùng sống động.Bá!

Không đợi đại quân có động tác gì, thân ảnh Bạch Khởi bỗng nhiên vọt lên điểm tướng đài, một kiếm chế phục Thượng Quan Hải Đường.Đương nhiên, những điều này đều là diễn kịch, bọn họ đã sớm thương lượng kỹ càng từ trước!Trấn Nam Vương đích thân trấn thủ Tam Sơn quan, phía sau đều là phụ mẫu thê nhi của chúng ta, một khi Tam Sơn quan thất thủ, đại quân Nam Man tất định như châu chấu tràn đến càn quét, giết phụ mẫu ngươi, cướp tài sản ngươi, đốt nhà ngươi, làm nhục thê nữ ngươi, chúng ta nên làm gì?Bạch Khởi gầm lên giận dữ, âm thanh tràn ngập một cỗ ma lực, khiến mười vạn đại quân đang mê mang không biết phải làm sao lập tức đỏ mắt, thở hổn hển, nhưng vẫn không ai mở miệng.Lúc này, bọn họ đại khái cũng đã hiểu rõ, Trấn Nam Vương và Hoàng đế đã thế như nước với lửa, sau ngày hôm nay, càng là xé toạc mặt nạ, nếu bọn họ chọn chi viện Trấn Nam Vương, sau này chỉ có thể đi theo tạo phản!Huynh đệ môn, Trấn Nam Vương đại nghĩa như vậy, đích thân trấn thủ biên quan, chúng ta còn có gì phải sợ?

Chúng ta cho dù không vì Trấn Nam Vương mà chiến, cũng phải vì phụ mẫu thê nhi phía sau mà chiến!Chẳng lẽ nhìn bọn họ bị Man tộc đồ sát lăng nhục, như lợn chó bị nuôi nhốt, sống không bằng chết sao? Ủng hộ Trấn Nam Vương, nợ máu phải trả bằng máu!Trong bầu không khí áp bức, một quân sĩ trưởng gầm lên giận dữ, hắn là người Thượng Quan Hải Đường đã sớm sắp xếp, chính là để tạo tác dụng dẫn đầu cho đại quân!Ủng hộ Trấn Nam Vương, nợ máu phải trả bằng máu!

Người đều có tâm lý a dua, có người dẫn đầu, lập tức có người thứ hai, người thứ ba, cuối cùng mười vạn đại quân đồng loạt gầm lên giận dữ, sĩ khí như cầu vồng, mang theo đầy bụng phẫn nộ, chỉ có máu tươi mới có thể dập tắt.Thành công rồi!

Nhìn đại quân phía dưới, Thượng Quan Hải Đường trong lòng lộ ra một nụ cười rạng rỡ, chỉ chờ Vương gia dẫn đại quân đại thắng trở về, danh tiếng của Diệp Lăng Thiên và Mộc Thiên Thành sẽ thối nát!Vì để giết Diệp Đông Hoàng, để hàng triệu quân dân chôn theo, người như vậy có tư cách gì làm Hoàng đế?

Mà Diệp Đông Hoàng đích thân trấn thủ biên quan, đánh lui Man tộc, bảo vệ cảnh an dân, một câu Thiên tử trấn thủ cổng thành, quân vương tử vì xã tắc càng có thể giành được vô số lòng dân!Xuất phát!

Bạch Khởi rút bảo kiếm hướng về phía trước chỉ, mười vạn đại quân mang theo khí thế ngút trời xuất phát, tiến về Tam Sơn quan!Mà Thượng Quan Hải Đường cải trang thành Mộc Thiên Thành thì bề ngoài bị áp giải về Nam Sơn thành chờ Diệp Đông Hoàng xử quyết, nhưng trong bóng tối đã khôi phục thân phận vốn có, còn Mộc Thiên Thành thật thì thuận lý thành chương bị giam vào thiên lao, do Long Tượng quân và người của La Võng trông giữ.Ngày thứ hai.

Tam Sơn quan.Vương gia, lúc nào thì dậy?

Viện binh sao vẫn chưa thấy đâu?

Ngoài sân Diệp Đông Hoàng, Tổng binh Tam Sơn quan Lục Thiên Hành như kiến bò trên chảo nóng đi đi lại lại sốt ruột, kỳ thực lúc này mới tám giờ sáng, tuy không sớm, nhưng cũng không muộn.

Bởi vì viện quân mãi không đến, hắn cảm thấy mỗi một phút một giây đều là sự dày vò.

Đại quân Nam Man bất cứ lúc nào cũng có thể binh lâm thành hạ, cho dù viện quân có đến, đường dài bôn ba, không có thời gian nghỉ ngơi, chiến lực cũng sẽ giảm sút đáng kể.Vương gia, Lục tướng quân đã ở bên ngoài đi đi lại lại nửa canh giờ rồi!

Trong tẩm cung, mỹ mục nhìn Diệp Đông Hoàng đầu gối trên lòng nàng không chút ý định thức dậy, Đông Phương Bất Bại vũ mị cười nói.

Nàng biết với thực lực của Diệp Đông Hoàng khẳng định biết chuyện bên ngoài.Bản vương lại không bảo hắn đợi!

Diệp Đông Hoàng không để ý, Lục Thiên Hành đến đây chẳng qua là để hỏi chuyện viện quân.

Tối qua hắn đã nhận được tin tức, Bạch Khởi dẫn đại quân mai phục trong một khu rừng, chỉ chờ sau khi Man tộc công thành sẽ từ bên cạnh xông ra, tiền hậu giáp kích, một lần tiêu diệt địch nhân.Vài nhánh phụ Man tộc suy yếu, Diệp Đông Hoàng căn bản không để vào mắt!

Cho dù không có viện quân, hắn ở thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ còn có mười vạn Long Tượng quân, cùng với một trăm vạn đại quân phổ thông yếu hơn một chút!

Ba mươi vạn đại quân Man tộc, trong nháy mắt liền có thể tan thành mây khói!Vương gia nói rất đúng!

Vẻ cười trên má Đông Phương Bất Bại vũ mị càng đậm, cánh tay trắng như ngọc ôm đầu Diệp Đông Hoàng, dùng sức ấn vào lòng, nhuyễn ngọc ôn hương, phong tình mê người.Quả nhiên là một yêu tinh họa quốc ương dân!

Bị trêu chọc như vậy, Diệp Đông Hoàng lửa giận cũng bốc lên, nhàn rỗi không có việc gì, sao có thể phụ bạc xuân quang tốt đẹp này! Thoáng chốc, đã gần giữa trưa.Tiếng trống chiến tranh vang dội, Lục Thiên Hành khoác áo giáp vội vàng chạy đến, bất kể thế nào lần này hắn cũng phải gặp được Diệp Đông Hoàng!Man tộc đến rồi?

Nhưng lần này hắn còn chưa vào sân, Diệp Đông Hoàng đã dẫn Đông Phương Bất Bại và những người khác đi ra.Vương gia, đại quân Man tộc đã đến dưới thành rồi, nhưng viện quân vẫn chưa đến, với binh lực hiện tại của chúng ta e rằng nhiều nhất chỉ có thể kiên trì nửa ngày!Lục Thiên Hành sốt ruột vô cùng, trước khi Diệp Đông Hoàng đến hắn nghe nói Diệp Đông Hoàng thiên tư thần võ, tài năng xuất chúng, nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ có thế!

Đại địch đang ở trước mắt, còn có tâm tư chơi đùa nữ nhân, lại còn ngủ đến giữa trưa!

Cùng những công tử quý tộc ăn chơi trác táng kia cũng không có gì khác biệt!Không sao, viện binh rất nhanh sẽ xuất hiện!

Diệp Đông Hoàng không giải thích nhiều, trực tiếp đi về phía tường thành, Lục Thiên Hành vội vàng theo sau, trong lòng đã không còn ôm hy vọng nữa!Hống hống hống!

Hống hống hống!Ngoài ngàn thước, đại quân Man tộc đã hình thành từng phương trận, đen kịt một mảng.

Cờ xí che kín trời đất, vô biên vô tận, từng Man tộc tay cầm đại đao vỗ vào thuẫn bài, đồng loạt gầm lên giận dữ, khí thế ngất trời, tiếng vang chấn cửu tiêu.

Bọn họ trung bình cao trên hai mét, toàn thân cơ bắp nổi lên, từng người khôi ngô cường tráng, phảng phất như những ngọn núi nhỏ, hợp thành đại quân, cổ khí thế kia thực sự như trời long đất lở, sơn hồng hải khiếu.

Kẻ cầm đầu càng là cưỡi một con tê giác da sắt một sừng tựa như một ngọn núi nhỏ, cao một trượng năm, tay cầm cây lang nha bổng dài ba trượng, cách ngàn mét cũng có thể cảm nhận rõ ràng cổ khí tức hung hãn đáng sợ trên người hắn.Đây chính là Man tộc sao?

Vương Ngữ Yên, Lý Sư Sư và những người khác bên cạnh Diệp Đông Hoàng lập tức cảm thấy chân tay mềm nhũn, chiều cao đáng sợ kia, thân thể cường tráng kia, áp lực mà chúng mang lại cho các nàng thực sự quá mạnh!

Mặc dù các nàng đã là võ giả, sức mạnh cường đại không nhìn vào thể hình lớn nhỏ, nhưng các nàng chưa từng trải qua chiến đấu, bản năng tràn đầy sợ hãi!Man tộc này tiên thiên ưu thế không nhỏ, quân đội bình thường rất khó là đối thủ của chúng!

Đánh giá đại quân Man tộc, Diệp Đông Hoàng thầm nghĩ, đại quân bên hắn tuy đều là võ giả, nhưng tu vi không cao, đa số là cảnh giới nhất lưu, nhị lưu, cảnh giới Hậu Thiên đều có thể làm tiểu đội trưởng.

Trong tình huống tu vi không cao như vậy, Man tộc thân thể cường tráng, trời sinh thần lực liền vô cùng chiếm ưu thế, đặc biệt là đối phương cũng có thể tu luyện!Thấy đại quân như vậy, Vương gia vẫn có thể mặt không đổi sắc, trấn định tự nhiên, xem ra vẫn có chút bản lĩnh!

Lục Thiên Hành đã sớm gặp qua đại quân Man tộc, bởi vậy sự chú ý của hắn đặt trên người Diệp Đông Hoàng, muốn xem Diệp Đông Hoàng khi thấy ba mươi vạn đại quân Man tộc sẽ có biểu hiện thế

nào.

Mạnh hơn hắn dự kiến không ít!

Đương nhiên, dự kiến này là dự kiến sau khi hắn gặp Diệp Đông Hoàng!

Trước khi hắn gặp Diệp Đông Hoàng, Diệp Đông Hoàng trong lòng hắn vẫn rất có uy danh!

Đối với tâm tư của Lục Thiên Hành, Diệp Đông Hoàng tự nhiên biết rõ, cũng không để ý, dù sao sau trận chiến này, uy danh của hắn tự nhiên sẽ truyền khắp cả Thiên Phong Quốc!Đông đông đông!

Thủ lĩnh đại quân Man tộc Ba Bá Thiên cưỡi tê giác da sắt một sừng tiến lên vài bước, mỗi một bước, mặt đất phảng phất đều rung chuyển, khí tức đáng sợ càn quét tứ phương!Đám tiểu nhi nhân tộc trên thành nghe đây, mau mau mở thành đầu hàng, nếu không đại quân lão tử giết đến, máu chảy thành sông, gà chó không còn!Ba Bá Thiên tay chỉ lang nha bổng, âm thanh như sấm vang vọng tứ phương, chấn động màng tai tướng sĩ giữ thành Tam Sơn quan tê dại, trong mắt mang theo nỗi sợ hãi nồng đậm!

Âm thanh này phối hợp với thể hình đáng sợ và khí tức hung hãn của hắn, uy hiếp lực thực sự quá mạnh!Bọn Man tử đối diện nghe đây, mau mau quỳ xuống đầu hàng, nếu không Thiên Uy giáng xuống, dù xa cũng diệt!

Diệp Đông Hoàng âm thanh hùng vĩ uy nghiêm vang lên, dưới sự gia trì của Tiên Thiên chân khí không hề yếu hơn Ba Bá Thiên chút nào, ngữ khí cũng cứng rắn tương tự.Tìm chết!

Ba Bá Thiên không nói nhảm nữa, hắn cũng chưa từng nghĩ đối phương sẽ mở thành đầu hàng, lang nha bổng dài ba trượng giơ lên, quát lớn: Huynh đệ môn, lúc lập công đã đến!Chỉ cần công phá thành

trì, vàng bạc châu báu, mỹ nữ giai nhân, mọi người cứ tha hồ cướp, tha hồ chơi, tất cả những gì cướp được đều là của mình!Giết!

Chương 49

Ba Bá Thiên như thượng cổ hung thú gào thét một tiếng, ba mươi vạn đại quân Man tộc sôi sục, vung vẩy đại đao trường thương gào thét ầm ĩ, phảng phất dã thú mắt đỏ ngầu liều mạng xông lên!

Bọn họ đánh trận vì cái gì?

Chẳng phải vì cướp đoạt vàng bạc châu báu, cướp đoạt mỹ nữ nhân tộc sao?

Mấy chục vạn đại quân vừa động, tiếng hò giết đáng sợ chấn động màng tai muốn nứt ra, như núi lở đất rung, sóng thần hồng thủy!

Cảnh tượng đáng sợ đó, tuyệt đối có thể khiến người lần đầu ra chiến trường chân tay mềm nhũn, toàn thân run rẩy!Cung tiễn thủ chuẩn bị... bắn tên!

Lục Thiên Hành rút bảo kiếm ra, chỉ huy giữ thành, trường kiếm chỉ một cái, mấy vạn mũi tên như mưa bắn xuống, tiếng rít chói tai khiến người ta da đầu tê dại, tâm thần kịch chiến.Đây chính là chiến trường sao?

Vương Ngữ Yên, Lật Na mấy người sắc mặt trắng bệch, mặc dù tự nhủ phải kiên cường, nhưng thực sự đứng trên chiến trường, hai chân vẫn không nhịn được run rẩy.Bá bá bá!

Mũi tên như cuồng phong bạo vũ xé rách không khí rít gào bắn xuống, trong nháy mắt đã có mấy ngàn Man tộc tử thương, nhưng đối với ba mươi vạn đại quân Nam Man mà nói, chỉ là chút mưa bụi, căn bản không đáng là gì.

Công thành vốn dĩ sẽ tổn thất cực lớn!Giết a!Tiểu nha đầu nhân tộc, lão tử đến đây!Hống hống hống!

Mũi tên như mưa bão liên miên không dứt, từng Man tộc ngã xuống, nhưng càng nhiều hơn lại là những tiếng gầm giận dữ điên cuồng, vung vẩy đại đao trường mâu, đội mưa tên liều mạng xông lên.

Hiệp lộ tương phùng, dũng giả thắng, muốn sống sót, chỉ có xông lên thành diệt giết địch nhân!Vô số cung tiễn thủ Man tộc theo sau binh lính cầm thuẫn cũng không ngừng bắn lên tường thành, Man tộc trời sinh thần lực, uy lực cung tiễn phổ biến lớn hơn cung tiễn của tướng sĩ Tam Sơn quan, hơn nữa tầm bắn cũng xa hơn.Hô hô hô!

Từng mũi tên bắn tới, có tướng sĩ né tránh không kịp, lập tức bị bắn xuyên tim.Diệp Đông Hoàng đứng trên tường thành, đối mặt với đại quân đang điên cuồng xông tới và mũi tên rít gào bên tai, vẫn bất động.Vương gia, nơi này quá nguy hiểm, tên bay không có mắt, ngài không thể mạo hiểm, vẫn nên lui về trong thành, tọa trấn trung quân!

Lục Thiên Hành tiện tay gạt một mũi tên đang bay tới, đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, vội vàng khuyên nhủ.

Một khi Diệp Đông Hoàng xảy ra chuyện, đối với tướng sĩ giữ thành mà nói, sẽ là đả kích lớn lao!Lục tướng quân, ngươi cứ tổ chức giữ thành, không cần quản ta, những mũi tên này còn không làm thương tổn Bản vương!

Diệp Đông Hoàng nhìn chiến trường, ánh mắt lạnh nhạt, lúc này một mũi tên thẳng tắp bay đến mi tâm Diệp Đông Hoàng, Lục Thiên Hành vừa định ra tay, Đông Phương Bất Bại đang đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng đã ra tay, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp chặt mũi tên.Nàng ta lại là một cường giả Tiên Thiên lợi hại!

Lục Thiên Hành trừng mắt, trong lòng kinh hãi, hắn vốn cho rằng Đông Phương Bất Bại chỉ là nữ nhân Diệp Đông Hoàng mang theo chơi đùa, không ngờ lại lợi hại đến thế, vừa rồi tốc độ ra tay nhanh đến mức hắn còn chưa nhìn rõ, hiển nhiên mạnh hơn hắn một bậc!

Vâng, Vương gia!

Thấy bên cạnh Diệp Đông Hoàng có nữ nhân lợi hại như vậy bảo hộ, mũi tên bình thường và binh sĩ Nam Man không làm thương tổn được Diệp Đông Hoàng, hắn cũng không nói nhiều nữa, xoay người rời đi, tiếp tục chỉ huy giữ thành.

Có Diệp Đông Hoàng ở đó cũng có thể cổ vũ toàn thể tướng sĩ, chấn phấn quân tâm, có lợi cho việc giữ thành!Nhìn đại quân Man tộc đen kịt một mảng, vô biên vô tận, ánh mắt Diệp Đông Hoàng không hề gợn sóng, ánh mắt lướt qua mười hai người Kỷ Yên Nhiên, Long Tiểu Cúc và những người khác mà hắn mang đến.Ngữ Yên, nhìn ta, đừng sợ, ngươi phải nhớ kỹ, kẻ địch mạnh nhất không phải ai khác, mà là chính mình, chỉ có chiến thắng chính mình, mới có thể chiến thắng kẻ địch!

Kỷ Yên Nhiên nắm một cây cung thai sắt, biểu cảm nghiêm nghị, trong lúc nói chuyện, kéo căng dây cung, dưới ánh mắt hoảng loạn của Vương Ngữ Yên ngón tay buông lỏng!Băng!

Cung như sấm sét kinh hoàng, mũi tên dài ba thước bắn ra, xé rách không khí.Xuy lạp!

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hãi của Vương Ngữ Yên, một mũi tên bắn vào trán binh sĩ Man tộc đang vung vẩy trường đao xông tới.Bính!

Máu tươi bắn tung tóe, lực lượng kinh khủng khiến đầu binh sĩ Man tộc nổ tung, giống như bị súng bắn tỉa hạng nặng bắn nát đầu, vật đỏ trắng bay ra!Ọe!

Vương Ngữ Yên trừng mắt, ôm ngực, một ngụm nôn ra!

Lần đầu ra chiến trường, nàng làm sao đã từng thấy cảnh tượng kinh hãi như vậy!Không hổ là Kỷ tài nữ, một trong Chiến Quốc song

tuyệt, sách sách!

Diệp Đông Hoàng trong lòng thán phục, không ngờ đối phương vừa đến đã cho Vương Ngữ Yên một chiêu lớn, bất quá, hắn thích!

Chính là phải như vậy, mới có thể bồi dưỡng ra cường giả, nếu không lên chiến trường chính là chịu chết!

Các nàng còn là nữ nhân, một khi bị bắt làm tù binh, kết cục đó, quả thật không thể miêu tả!

Không có tôn nghiêm, không có nhân cách, chỉ có thể mặc người chà đạp không có bất kỳ giới hạn nào!

Không có gì không làm được, chỉ có điều không nghĩ tới!

Trừ khi ở nhà làm một bình hoa!Bên cạnh hai người, Cầm Thanh đang giúp Lý Sư Sư lấy dũng khí dùng cung tiễn giết địch, Lương Hồng Ngọc đang giúp Lật Na, Long Tiểu Cúc đang giúp Giang Lai, Đường Tâm Di đang giúp Gia Cát Đại Lực, An Nhiên đang giúp An Địch!

Người từng thấy máu và người lần đầu ra chiến trường, lúc này sự khác biệt rõ ràng.Hống, giết giết giết!Đám tiểu tử nhân tộc, chịu chết!Giết giết giết!

Sau vài đợt mưa tên, Man tộc xông lên phía trước nhất đã đến dưới thành, từng tên từng tên bắc thang mây điên cuồng trèo lên, xe công thành thì đâm vào cửa thành.

Lục Thiên Hành chỉ huy đại quân dùng đá, gỗ lăn, dầu hỏa điên cuồng ném xuống, vô số tướng sĩ dùng trường thương đâm từng Man tộc đang trèo lên thang mây xuống.Xuy lạp!

Tư tư!

Xuy xuy!

A a a a a a a!

Trường thương xuyên thấu máu thịt, dầu hỏa đổ lên đầu, lợi kiếm xuyên tim... tiếng thảm kêu, gầm thét, hò giết, tiếng đao kiếm va chạm... vô số cảnh tượng thảm liệt và âm thanh tạp nham hợp thành một chiến trường chân chính!

Chiến trường chính là một cái máy xay thịt!

Mỗi một phút một giây đều có hàng trăm hàng ngàn người bị thương, tử vong, đại quân phía sau vẫn nguyên nguyên bất tuyệt, mắt đỏ ngầu, gầm thét xông lên giết chóc!Diệp Đông Hoàng đứng ở vị trí nổi bật nhất trên tường thành, mặc kệ xung quanh tiếng hò giết chấn động trời đất, thân ảnh thẳng tắp, bất động!

Hắn như một cây định hải thần châm, đứng ở đó liền cấp cho tất cả tướng sĩ Tam Sơn quan một liều thuốc trợ tim.

Mặc dù đại quân Man tộc tiến công điên cuồng, nhưng chỉ cần nhìn thấy thân ảnh bất động của Diệp Đông Hoàng, từng tướng sĩ giữ thành liền như được tiêm máu gà mà phấn chấn không thôi, trấn áp nỗi sợ hãi trong lòng, không một ai lùi bước!

Một tướng vô năng, làm khổ ba quân!

Ngược lại, một tướng quân xuất sắc có thể phát huy mười hai phần sức mạnh của tướng sĩ!Dưới danh tiếng lẫy lừng không có kẻ hư danh, tuy rằng phong cách sống của Vương gia nhìn qua không ra sao, nhưng trên chiến trường này quả thực có phong thái vương giả!

Lục Thiên Hành luôn chú ý đến Diệp Đông Hoàng, nhìn thấy thân ảnh như định hải thần châm kia, trong lòng thán phục, cảm quan đối với Diệp Đông Hoàng lại lần nữa tăng lên một chút.Tiểu tử đó là ai?

Phía sau đại quân công thành, một tiểu tướng Man tộc chỉ huy tiến công chỉ vào Diệp Đông Hoàng, hỏi.Tam Sơn quan chỉ có năm vạn đại

quân, trên khí thế tiên thiên đã yếu hơn một bậc, nhưng lần công thành này lại gặp phải sự kháng cự đặc biệt mãnh liệt, hắn tự nhiên nhìn ra có liên quan đến người đột nhiên xuất hiện trên tường thành kia.Đại nhân, người đó hẳn là tuyệt thế thiên tài của Thiên Phong Quốc gần đây truyền đi xôn xao, Cửu Hoàng tử Diệp Đông Hoàng trước kia, hiện tại được phong Trấn Nam Vương, trấn thủ Nam Sơn quận!

Thị vệ bên cạnh đáp.Trấn Nam Vương?

Tiểu tướng Man tộc mắt sáng lên, trên mặt lộ ra một nụ cười nhe răng, quát: Mang cung của bản tướng đến!Đại nhân, cung của ngài!

Thị vệ nhấc lên một cây đại cung đen nhánh như mực, đưa cho tiểu tướng Man tộc.Ông!

Chộp lấy một cây trường thương tinh thiết to bằng cổ tay người lớn, cánh tay to bằng đùi của tiểu tướng Man tộc run lên, giương cung như trăng tròn.Băng!

Dây cung chấn động, trường thương tinh thiết bỗng nhiên bắn ra, xé rách không khí mang theo từng trận âm bạo, trên không trung để lại một vệt trắng thẳng tắp lao về phía ngực Diệp Đông Hoàng!Vương gia cẩn thận!

Trường thương phá không, sát cơ sắc bén đáng sợ ập đến, Lục Thiên Hành tim đập chân run, đột nhiên quát lớn, lao về phía Diệp Đông Hoàng.Bá bá bá!

Giờ khắc này, tướng sĩ xung quanh, Long Tiểu Cúc, Lật Na, Kỷ Yên Nhiên, Gia Cát Đại Lực và những người khác đều lần lượt nhìn sang, nhìn thấy trường thương xé rách không khí bắn tới đều tim đập chân run, hô hấp ngưng trệ.

Dưới một thương này, bọn họ cảm nhận được khí tức tử vong ập đến.

Nếu là nhắm vào bọn họ, tuyệt đối khó thoát khỏi!Ta đến!

Đông Phương Bất Bại, Diệp Cô Thành và những người khác vừa định ra tay, âm thanh của Diệp Đông Hoàng đã vang lên bên tai bọn họ.

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng cũng không keo kiệt phô diễn chút thực lực trước mặt mọi người, để cổ vũ quân tâm, tăng cường ý chí chiến đấu!Hưu!

Trường thương phá không, như giao long gầm thét lao thẳng về phía trái tim Diệp Đông Hoàng!

Giờ khắc này, trong đầu tất cả mọi người chỉ có một ý niệm, một mũi tên xuyên tim, tan xương nát thịt, chết không toàn thây!

Trường thương chưa đến, mũi nhọn thấu xương phảng phất đã xuyên qua hắn, một điểm hàn mang chợt hiện, Diệp Đông Hoàng giơ tay chộp một cái!Oanh!

Trường thương run rẩy, trong nháy mắt ngưng đọng, bị Diệp Đông Hoàng vững vàng nắm trong tay, không hề dùng bất kỳ chân khí nào, chỉ là sức mạnh thuần túy của nhục thân.

Kể từ khi hắn luyện hóa Hoang Cổ Thánh Thể bản nguyên luyện thành sơ hình Vạn Đạo Hỗn Độn Thể, sức mạnh nhục thân có thể xưng đáng sợ.

Trong cùng cấp bậc, không nói những nhánh phụ Man tộc huyết mạch hi bạc này, ngay cả Man tộc thuần huyết chân chính cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn về sức mạnh!Bắt được rồi?Cứ thế nhẹ nhàng mà bắt được sao?Ngay cả thân thể cũng không hề run rẩy mà đã bắt được rồi?Lục Thiên Hành, Kỷ Yên Nhiên, Lật Na, Long Tiểu Cúc và những người khác cùng tướng sĩ xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại mạnh đến thế!

Bọn họ biết Diệp Đông Hoàng thiên phú trác tuyệt, danh tiếng lừng lẫy, nhưng điều này cũng chỉ là thành tựu của thiên phú và cường giả dưới trướng, thực lực bản thân hắn, bọn họ cũng không xem trọng!

Dù sao, cho dù là thiên tài, cũng cần thời gian để trưởng thành!

Diệp Đông Hoàng mười hai tuổi thiên phú dù tốt đến đâu thì có thể mạnh đến mức nào?

Thế nhưng bọn họ phát hiện, suy nghĩ của bọn họ thật là quá buồn cười, thiên tài, không phải là thứ bọn họ có thể lý giải!

Bọ họ lại làm sao biết, trên đời này có một loại người gọi là hack!

Là thứ bọn họ vĩnh viễn khó có thể lường trước!Đông Phương Bất Bại, Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết mấy người cũng chấn động tương tự, bọn họ biết thực lực của Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng chỉ bằng nhục thân đã dễ dàng nắm giữ một thương đáng sợ kia!Hưu!

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Diệp Đông Hoàng trở tay ném trường thương trở lại, trường thương phá không, lấy tốc độ càng đáng sợ hơn bắn ngược về!Thuẫn bài!

Thị vệ bên cạnh tiểu tướng Man tộc quát lớn, mười mấy binh lính cầm thuẫn chắn trước mặt, kín kẽ không kẽ hở!Oanh long!

Trường thương trong nháy mắt xuyên thủng thuẫn bài, đánh bay mười mấy binh lính cầm thuẫn Man tộc, dưới ánh mắt kinh hãi của tiểu tướng Man tộc, một thương xuyên qua, sức mạnh cường đại khiến hắn bay lên, bay xa mười mấy mét, trường thương cắm vào đất, thi thể tiểu tướng Man tộc treo lơ lửng trên không trung!Diệp Đông Hoàng phủi phủi tay, ánh mắt lạnh lẽo, phảng phất giẫm chết một con kiến, không hề để tâm.Tê!

Tê!Nhìn thấy cảnh tượng này, từng trận tiếng hít khí lạnh vang lên, bất kể là Man tộc hay tướng sĩ giữ thành đều kinh hãi không thôi!

Phong thái tuyệt thế khi nhẹ nhàng nắm giữ trường thương bay tới, trở tay trấn sát tiểu tướng Man tộc, khiến người ta chấn động tâm thần!Người này là ai?

Ánh mắt Ba Bá Thiên rơi trên người Diệp Đông Hoàng, hỏi.Chết một tiểu tướng Man tộc đối với hắn mà nói không đáng kể, nhưng thực lực của Diệp Đông Hoàng đã khơi dậy hứng thú của hắn!Người này hẳn là Trấn Nam Vương Diệp Đông Hoàng gần đây đến Nam Sơn quận, nghe nói hắn mới mười hai tuổi, không ngờ thực lực lại mạnh đến vậy!Diệp Đông Hoàng?

Thiên tài?

Tốt lắm!

Chương 50

Tiên huyết của thiên tài là ngon nhất, lão tử thích nhất là bóp chết thiên tài!

Ba Bá Thiên cái lưỡi đỏ rực liếm môi, đôi mắt khát máu nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, như một con sói đói đã mười mấy ngày, tràn đầy hưng phấn! "Trấn Nam Vương!

Trấn Nam Vương!" Sau tiếng kinh hãi là những tiếng reo hò vang trời muốn nứt màng nhĩ.

Từng binh sĩ giữ thành vốn đã mỏi mệt bỗng chốc như được tiêm máu gà, toàn thân tràn đầy sức mạnh, cầm trường thương đâm tới tấp vào đại quân Nam Man đang muốn trèo lên tường thành.

Dưới khí thế cao ngút trời ấy, những đợt tấn công điên cuồng của Man tộc đều bị áp chế!

Tuy nhiên, đây chỉ là khởi đầu, đại quân công thành của Man tộc chỉ dùng mười lăm vạn, phía sau còn mười lăm vạn đại quân chưa động!

Địa hình Tam Sơn Quan chỉ lớn như vậy, ba mươi vạn đại quân cùng lúc xuất kích căn bản không thể triển khai!

Chia thành hai đội, cũng có thể luân phiên công thành!

Công thành là liều mạng chịu đựng, là đánh vào sự tiêu hao!

Thời gian từng chút trôi qua!

Sau một canh giờ, năm vạn đại quân Tam Sơn Quan chỉ còn bốn vạn!

Sau hai canh giờ, năm vạn đại quân chỉ còn hai vạn rưỡi!

Giảm quân số quá nửa, hơn nữa binh sĩ còn lại đều mệt mỏi rã rời, nếu không có Diệp Đông Hoàng đứng trên tường thành như một cây định hải thần châm cổ vũ sĩ khí, Tam Sơn Quan đã sớm bị công phá! "Vương gia, cứ thế này, cho dù binh sĩ giữ thành không sụp đổ, cũng sẽ không giữ được bao lâu nữa!" Lục Thiên Hành mình đầy máu tươi, chạy đến trước Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt bi thương và lo lắng.

Năm vạn đại quân chỉ còn hai vạn rưỡi, tổn thất quá nửa, hơn nữa những binh sĩ còn lại gần như ai cũng bị thương.

Kịch chiến hai canh giờ, tất cả mọi người đều đã kiệt sức, mệt mỏi rã rời, cho dù có tử thủ cũng không giữ được bao lâu! "Viện quân đã đến từ sớm, sau đợt xung kích tiếp theo, chính là lúc tiêu diệt đại quân Nam Man!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt nhìn đại quân Nam Man dưới thành.

Là bên công thành, tổn thất còn lớn hơn, ba mươi vạn đại quân giờ chỉ còn hai mươi vạn, hơn nữa đã luân phiên công thành một lần rồi! "Tốt!" Lục Thiên Hành ngẩn người, rồi tinh thần chấn động, lớn tiếng hô: "Các huynh đệ, kiên trì lên, viện quân sắp đến rồi!" "Hống hống!" "Hống hống!" Nghe thấy viện quân, các binh sĩ vốn đã mệt mỏi rã rời lại lần nữa phấn chấn, bởi vì họ đã nhìn thấy hy vọng.

Hy vọng sinh tồn!

Hy vọng chiến thắng!

Hy vọng, tưởng chừng hư vô mờ mịt, nhưng đôi khi lại có thể bùng phát sức mạnh vô tận!

Đó là niềm tin! "Giãy giụa trong tuyệt vọng!" Ba Bá Thiên tay cầm lang nha bổng nghe tiếng reo hò trên tường thành, cười khẩy một tiếng, vung tay lớn tiếng hô: "Các dũng sĩ Man tộc, lũ tiểu tử Nhân tộc không chịu nổi nữa rồi, tiền bạc, mỹ nữ đang ở ngay đó, hãy đạp nát bọn chúng, tận tình hoan hô đi!" "Sát!" Lời vừa dứt, Ba Bá Thiên tay

cầm lang nha bổng, một ngựa đi đầu, tiếng vang như chuông lớn, lập tức khơi dậy dục vọng của đại quân Man tộc, từng kẻ từng kẻ gào thét xung phong theo.

Lần này, hắn trực tiếp dốc toàn bộ hai mươi vạn đại quân ra, hơn nữa tự thân xuất chiến.

Độc giác thiết bì tê với bốn chi thô tráng đạp mạnh, mặt đất rung chuyển, như mãnh thú thái cổ xông thẳng tới, thế không thể cản.

Mặc dù hắn cảm thấy viện quân chỉ là khẩu hiệu khích lệ lòng người của Diệp Đông Hoàng và những kẻ khác trong lúc giãy giụa vô vọng, nhưng hắn lo sợ vạn nhất là thật, không muốn ngoài ý muốn, chuẩn bị một hơi đánh hạ Tam Sơn Quan. "Xong rồi!" "E rằng viện quân còn chưa đến, thành đã phá rồi!" Thiên quân vạn mã ồ ạt xông đến, đặc biệt là Ba Bá Thiên dẫn đầu xung phong, khí thế như núi đổ biển dời khiến binh sĩ giữ thành như rơi vào hầm băng, hy vọng vừa mới nhen nhóm lập tức hóa thành tuyệt vọng. "Thành bại tại nhất cử này, viện quân đã đến rồi, giữ được thành trì là thắng!" Thấy đại quân xông tới, Diệp Đông Hoàng gầm lên, tiếng vang như chuông thần trống chiều, đánh thức tất cả binh sĩ đang tuyệt vọng. "Thằng nhóc ranh, chết đến nơi còn dám khoe khoang!" Ba Bá Thiên tiện tay vớ lấy một cây trường thương ném ra, ngọn thương này còn đáng sợ hơn ngọn thương mà tiểu tướng trước đó bắn ra, ẩn chứa thần lực khủng bố!

Oanh!

Khí tức quanh Diệp Đông Hoàng bỗng nhiên bùng lên, như mặt trời rực rỡ chiếu rọi bốn phương, bất kể là binh sĩ giữ thành hay đại quân Man tộc đều đồng loạt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Hống!

Hống hống!

Từng tiếng rồng ngâm vang vọng trời đất, phía sau Diệp Đông Hoàng hiện lên từng ảo ảnh thần long, tổng cộng ba con: một con đen kịt như mực, như ma long nuốt chửng vạn vật; một con xanh biếc như gió, phiêu dật sắc bén, khó nắm bắt; một con toàn thân huyết hồng, như do máu tươi ngưng tụ thành, là khí huyết ngưng tụ mà thành!

Chân long vờn quanh, ánh mắt tóe lửa, thân ảnh Diệp Đông Hoàng lơ lửng giữa không trung, uy nghi như Thiên Đế chí tôn, thống lĩnh bát phương, uy nghiêm vô song.

Ngọn trường thương bay tới như điện chớp vậy mà lại dừng lại, ngưng đọng ngay trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Hấp Tinh Lãnh Địa, có thể thôn phệ tinh khí thần của người khác, có thể phóng ra hấp lực khủng bố, cũng có thể phóng ra xích lực kinh người, giống như từ trường vậy, ngọn trường thương kia chính là bị xích lực của Hấp Tinh Lãnh Địa cản lại, định hình giữa không trung!

Chân long vờn quanh, lơ lửng giữa hư không!

Cao quý uy nghiêm, bễ nghễ thiên hạ! "Vương gia quả nhiên là thiên thần hạ phàm, chân long chuyển thế!" Thấy cảnh này, tất cả binh sĩ giữ thành đều ánh mắt cuồng nhiệt, nếu không phải lúc này đang giữ thành, bọn họ đều đã quỳ bái thần phục. "Hắn thật sự là thiên thần hạ phàm, chân long chuyển thế sao?" Hai mươi vạn đại quân Man tộc trong lòng hoài nghi, tuy Thần Châu Đại Lục võ đạo hưng thịnh, nhưng võ đạo nơi đây cũng không quá mạnh, Tông Sư đã là cường giả khủng bố thần long thấy đầu không thấy đuôi, người bình thường kiến thức hạn hẹp.

Diệp Đông Hoàng thần uy như thế, tự nhiên khiến bọn họ kinh hồn bạt vía! "Giả thần giả quỷ, mau chết đi!" Ba Bá Thiên tự nhiên biết Diệp Đông Hoàng không phải thiên thần hạ phàm hay chân long

chuyển thế gì, chỉ là võ đạo cường đại, công pháp tạo ra dị tượng mà thôi.

Hắn từ trên lưng Độc Giác Thiết Bì Tê nhảy vọt lên, lang nha bổng trong tay mang theo thần uy hiển hách đánh xuống một gậy.

Chỉ cần giết được Diệp Đông Hoàng, uy vọng của hắn nhất định sẽ tăng vọt, sĩ khí đại quân Man tộc cũng sẽ càng cao, công phá Tam Sơn Quan sẽ dễ như trở bàn tay! "Vương gia cẩn thận!" Lục Thiên Hành kinh hô, uy danh của Ba Bá Thiên hắn đã nghe như sấm bên tai, có một nỗi sợ hãi bản năng.

Mặc dù Diệp Đông Hoàng biểu hiện bất phàm, nhưng hắn cũng không cho rằng Diệp Đông Hoàng có thể đối kháng với Ba Bá Thiên! "Phi Long Tại Thiên!" Một kim sắc thần long theo Diệp Đông Hoàng một chưởng bay ra, gào thét trời đất, long uy khủng bố quét sạch bốn phương, Giáng Long Thập Bát Chưởng tại khắc này trong tay Diệp Đông Hoàng đã phát huy ra uy lực kinh người!

Oanh!

Ba Bá Thiên một gậy đánh xuống, lại bị kim long trực tiếp đánh bay, thân thể vạm vỡ như một ngọn núi nhỏ nặng nề rơi vào giữa đại quân Man tộc! "Thủ lĩnh!" Đại quân Man tộc kinh hô, gây ra một trận hỗn loạn, Ba Bá Thiên là thủ lĩnh tối cao của chi đại quân này, một khi hắn chết, coi như trực tiếp bại trận rồi! "Vương gia uy vũ!" Binh sĩ giữ thành phấn chấn, lòng dâng trào cảm xúc, thân thể kiệt sức bỗng chốc nhiệt huyết sôi trào, dường như trong khoảnh khắc trở lại đỉnh phong, tràn đầy tinh lực, điên cuồng hô to. "Sát!" "Sát!" Đồng thời, tiếng hô giết vang trời muốn nứt màng nhĩ vang vọng khắp nơi, không xa một cánh đại quân như thủy triều từ phía sau sườn đánh tới đại quân Man tộc! "Là viện quân!" "Viện quân đến rồi!" "Viện quân đến rồi!" Thấy mười vạn đại quân do Bạch Khởi dẫn dắt xông tới, binh sĩ

giữ thành hoàn toàn sôi trào!

Bọn họ không nhận ra Bạch Khởi, nhưng nhận ra đại quân phía sau Bạch Khởi! "Thì ra Vương gia đã sớm bố cục mọi thứ, viện quân đã đến từ sớm, chính là để mai phục đối phương, một trận tiêu diệt đại quân Nam Man!" Lục Thiên Hành nước mắt giàn giụa, kích động khôn cùng.

Khoảnh khắc này, hắn vô cùng khâm phục Diệp Đông Hoàng!

Hắn chỉ nghĩ làm sao giữ được Tam Sơn Quan, nhưng Diệp Đông Hoàng lại nghĩ đến việc trực tiếp tiêu diệt kẻ địch xâm phạm.

Hai bên cao thấp lập tức rõ ràng!

Thấy đại quân của Bạch Khởi, Lục Thiên Hành biết, trận chiến này bọn họ đã thắng, hơn nữa sẽ là đại thắng!

Hèn chi Vương gia một chút cũng không hoảng sợ, còn có thể ôm kiều thê mỹ thiếp ngủ đến trưa, thì ra đã sớm an bài mọi thứ, thành công trong tầm tay!

Vận trù duy ác, quyết thắng ngàn dặm!

Vương gia thật lợi hại, uổng cho hắn còn lo lắng nửa ngày, hiểu lầm Vương gia! "Hậu quân biến tiền quân, phái mười lăm vạn chặn địch quân, những người khác theo ta công thành, ai chém giết được Trấn Nam Vương, thưởng vạn lượng hoàng kim, ngàn mỹ nữ, phong làm dũng sĩ số một Man tộc!" Ba Bá Thiên từ dưới đất bò dậy, lau đi vết máu trên khóe miệng, thấy đại quân của Bạch Khởi, sắc mặt dữ tợn, lớn tiếng gầm thét. "Chưa chết sao?

Cũng có chút thực lực!" Thấy Ba Bá Thiên đứng dậy, khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên, liếc nhìn Vương Ngữ Yên, Gia Cát Đại Lực và những người khác đang tái nhợt bên cạnh, phân phó: "Trận chiến này, mỗi người phải cận chiến chém giết mười kẻ địch!" Nói

xong, không đợi bọn họ đáp lời, hắn lăng không đạp bộ, từng bước từng bước đi về phía Ba Bá Thiên dưới thành.

Đối phương tuy đã xuất hiện hoảng loạn vì đại quân của Bạch Khởi đến, nhưng quân số và thực lực vẫn vượt qua phe Diệp Đông Hoàng!

Bắn người trước bắn ngựa, bắt giặc trước bắt vua!

Giết Ba Bá Thiên, trận chiến này liền thắng! "Mười tên Man tộc?

Lại còn phải cận chiến chém giết?" Gia Cát Đại Lực, Lật Na và những người khác trong lòng chấn động, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại giao cho họ nhiệm vụ như vậy, họ mới lần đầu ra chiến trường, nhiệm vụ này cũng quá khó đi! "Giết địch không khó, cái khó là chiến thắng chính mình, chỉ khi có một trái tim cường giả mới có thể trở thành cường giả!" "Nếu chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, sau này trong lòng Vương gia chúng ta chỉ là những bình hoa!" Kỷ Yên Nhiên ánh mắt quét qua vài người đang có chút sợ hãi, trầm giọng dặn dò.

Ở thế giới này, chỗ dựa lớn nhất của họ chính là Diệp Đông Hoàng, nếu bị Diệp Đông Hoàng từ bỏ, cả đời cũng chỉ vậy mà thôi! "Không sai, dưới kia có hai mươi vạn đại quân Man tộc, binh bại như núi đổ, với thực lực của chúng ta, chỉ cần chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng, giết mười tên địch nhân cũng không hề khó khăn, hãy tin vào chính mình!" Long Tiểu Cung khuyến khích, đối với nàng mà nói, giết mười tên địch nhân tự nhiên không thành vấn đề, vấn đề chủ yếu nằm ở Vương Ngữ Yên, Lật Na, An Địch, Giang Lai, Lý Sư Sư, Gia Cát Đại Lực sáu người.

Sáu người bọn họ hôm nay là lần đầu tiên ra chiến trường, tuy vừa rồi đã dùng cung tiễn bắn giết địch nhân, nhưng dùng cung tiễn và dùng đao trong tay để chém giết địch nhân hoàn toàn là hai khái niệm

khác nhau, vẫn còn sự khác biệt rất lớn!

Dùng đao tự tay chém vào thân thể địch nhân, cắt đứt cổ họng địch nhân, cảm giác đó hoàn toàn không thể so sánh với việc bắn giết địch nhân. "Đợi sau khi binh bại, chúng ta sẽ xông lên, mọi người phải cẩn thận, đao kiếm không có mắt, sinh mệnh chỉ có một lần!" Lương Hồng Ngọc cũng dặn dò!

Chương 51

Mọi người hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm chiến trường, mang theo sự kiên định và điên cuồng. "Giết hắn!" "Thả tên!" Dưới thành, Ba Bá Thiên thấy Diệp Đông Hoàng đi xuống thì lo lắng gầm lên, vừa rồi Diệp Đông Hoàng một chiêu Phi Long Tại Thiên, tuy không giết chết hắn, nhưng cũng khiến hắn trọng thương, không còn sức chiến đấu, chỉ có thể chỉ huy thuộc hạ xông lên!

Xiu xiu xiu!

Vô số mũi tên bắn về phía Diệp Đông Hoàng, vô số dũng sĩ Man tộc cũng gầm thét xông tới.

Trên tường thành, Lục Thiên Hành lớn tiếng chỉ huy binh sĩ bắn tên giết địch, yểm hộ Diệp Đông Hoàng!

Vô số mũi tên bay tới, khi bắn đến cách Diệp Đông Hoàng ba thước thì lần lượt dừng lại, ngưng đọng, bị Hấp Tinh Lãnh Địa của Diệp Đông Hoàng giữ lại.

Xiu xiu xiu!

Hấp Tinh Lãnh Địa của Diệp Đông Hoàng xích lực chấn động, vô số mũi tên bắn ngược trở lại!

A a a a!

Man tộc trong nháy mắt tử thương một mảng! "Giết hắn!" Ba Bá Thiên gầm lên, thân ảnh lại không kìm được mà lùi lại, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy sợ hãi.

Tuy vừa rồi chỉ giao thủ một chiêu, nhưng hắn đã cảm nhận sâu sắc sự cường đại của Diệp Đông Hoàng!

Loại sức mạnh kinh khủng như núi đổ biển dời kia, ngay cả Man

tộc vốn nổi tiếng về sức mạnh như hắn cũng phải kinh hồn bạt vía. "Bảo vệ thủ lĩnh!" "Sát a!" Từng binh sĩ Man tộc gầm thét, tiến lên không ngừng. "Kháng Long Hữu Hối!" Một kim long phủ nhào xuống, nơi nó đi qua, từng chiến sĩ Man tộc đều bị đánh bay, những kẻ xông lên đầu tiên càng bị tứ phân ngũ liệt, máu thịt văng tung tóe.

Vài chục mét quanh Ba Bá Thiên trong nháy mắt trống không, tạo thành một khoảng đất trống. "Bảo vệ thủ lĩnh!" Đại quân xung quanh như thủy triều tiếp tục xông tới, lần lượt gầm thét.

Diệp Đông Hoàng tuy rất cường đại, nhưng Ba Bá Thiên thân phận tối cao, bọn họ không thể lùi bước.

Oanh!

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng bỗng chốc hạ xuống đất, khí thế khủng bố trong nháy mắt chấn bay một mảng lớn, xung quanh lập tức trống không.

Nhìn Ba Bá Thiên như người khổng lồ trước mặt, thân ảnh Diệp Đông Hoàng từ từ bay lên ngang tầm với hắn.

Chân long vờn quanh thân, uy áp kinh khủng khiến Ba Bá Thiên có một xung động muốn quỳ xuống thần phục! "Sao có thể mạnh đến thế này?" Ba Bá Thiên tuyệt vọng, chênh lệch quá lớn, hắn chưa từng nghĩ có một ngày mình lại vô lực, yếu ớt đến thế! "Kẻ nào phạm Thiên Phong ta, dù xa cũng phải diệt!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nắm lấy cổ Ba Bá Thiên rồi tiện tay ném đi, Ba Bá Thiên như một ngọn núi nhỏ đập vào tường thành.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng vươn tay hút một cái, một cây trường thương trên đất bay lên, rơi vào tay hắn. "Bảo vệ thủ lĩnh!" Chiến sĩ Man tộc xung quanh gầm thét, lao về phía Diệp Đông Hoàng.

Xiu!

Không thèm để ý đến bọn họ, Diệp Đông Hoàng trở tay ném một cái, trường thương xé gió, trong nháy mắt đuổi kịp Ba Bá Thiên. "Không!" Trong tiếng kêu kinh hãi đầy tuyệt vọng của Ba Bá Thiên, trường thương đâm xuyên qua thân thể hắn, đóng chặt hắn lên tường thành!

Oanh!

Cả chiến trường bỗng chốc ngừng lại, hai mươi vạn đại quân Nam Man thấy Ba Bá Thiên bị đóng chặt trên tường thành, tất cả đều sững sờ!

Những binh sĩ đang công thành sợ hãi đến mức trực tiếp rơi từ thang mây xuống! "Thủ lĩnh tử trận rồi!" Sau sự tĩnh lặng, tiếng gầm thét kinh hoàng vang vọng, sự hoảng loạn nhanh chóng lan rộng. "Vương gia thần uy!" Lục Thiên Hành vui mừng như điên, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại cường đại dũng mãnh đến thế, trước đó hắn thật sự đã hiểu lầm rồi.

Binh bại như núi đổ, hai mươi vạn đại quân Nam Man sau khi Ba Bá Thiên chết lập tức trở thành một bãi cát tan tác, tranh nhau chạy trốn ra ngoài.

Tuy nhiên, Bạch Khởi dẫn mười vạn đại quân từ phía sau đánh tới cắt đứt đường lui, phía trước lại có thành trì cản trở, chỉ còn cách chạy về hai bên cánh, nhưng hai mươi vạn người, trong chốc lát căn bản khó mà tản ra.

Người chen người, người đẩy người, giẫm đạp lẫn nhau, trong chốc lát tử thương mấy vạn. "Các binh sĩ, đại quân Man tộc đã bại, mở cửa thành, theo ta xuất thành giết địch!" Lục Thiên Hành phấn khích mặt đỏ bừng, giọng khàn khàn mang theo sự phấn chấn chưa từng có, trực tiếp từ trên tường thành nhảy xuống, truy sát đại quân Man tộc! "Chúng ta cũng xuống đi!" Long Tiểu Cung tìm mấy sợi dây

thừng buộc vào tường thành, nắm chặt dây nhảy xuống, xem như làm gương. "Ta không phải bình hoa!" Giang Lai trong lòng phát ngoan, tuy không có huấn luyện chuyên môn, nhưng có tu vi Hậu Thiên làm chỗ dựa, nắm dây nhảy xuống thành không phải chuyện gì to tát, cái khó thật sự là phải tự tay giết mười tên địch nhân!

Rất nhanh những người khác cũng lần lượt xuống thành, cùng nhau xông vào đại quân tan tác.

Còn Diệp Đông Hoàng sau khi giết Ba Bá Thiên thì xông vào giữa đại quân, như giao long nhập biển, ba dị tượng chân long vờn quanh, Hấp Tinh Lãnh Địa bao phủ mười mét xung quanh, nơi nào đi qua binh sĩ Man tộc đều bị thôn phệ tinh khí thần, hóa thành bột phấn, thi cốt không còn!

Còn tinh khí thần bị thôn phệ đều hóa thành Vạn Đạo Chân Khí tinh thuần đổ vào đan điền rộng lớn không đáy của Diệp Đông Hoàng.

Kể từ khi luyện thành Vạn Đạo Hỗn Độn Thể sơ hình, đan điền của hắn đã khuếch đại vô số lần, cần lượng chân khí khổng lồ mới có thể lấp đầy.

Đây cũng là lý do hắn tự thân ra tay, đại khai sát giới! "Không... a..." "Mau tránh ra!

Ma quỷ đến rồi!" "Khốn kiếp!

Cút ngay cho lão tử!" Diệp Đông Hoàng dường như hóa thân thành một hắc động nuốt chửng vạn vật, nơi nào đi qua, vô số đại quân Man tộc kinh hoàng bỏ chạy, gan mật vỡ tan, thậm chí còn ra tay đánh giết đồng bạn cản đường. "Hít!" "Đây chính là sức mạnh của Vương gia sao?" Lật Na, Long Tiểu Cung và mười hai người khác đang truy sát đại quân Man tộc thấy cảnh này thì đồng tử co rút, toàn thân lạnh toát, đừng nói Man tộc, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy da đầu tê dại, tràn đầy kinh hãi và kính sợ!

Cái gì gọi là giết người không chớp mắt, thi cốt đầy đồng?

Đây chính là!

Cái gì là cỗ máy gặt hái sinh mệnh, hóa thân của tử thần?

Đây chính là!

Xuy!

Đột nhiên, một cây trường thương bay tới, xuyên thủng một chiến sĩ Nam Man phía sau Gia Cát Đại Lực, lực lượng kinh khủng mang theo thi thể hắn, trường thương cắm xuống đất, thi thể treo lơ lửng giữa không trung!

Máu tươi bắn tung tóe lên mặt Gia Cát Đại Lực, nhìn thi thể bị trường thương chống đỡ trước mặt, đầu óc Gia Cát Đại Lực trống rỗng, trên mặt vẫn còn cảm nhận được sự nóng bỏng của máu tươi!

Đầu óc nàng có chút đình trệ, không chỉ vì cái chết của chiến sĩ Man tộc, mà còn vì nàng suýt nữa đã chết!

Vừa rồi tên chiến sĩ Nam Man đó chính là từ dưới đất bò dậy, chuẩn bị đánh lén nàng, kéo nàng làm lá chắn! "Trên chiến trường mà cũng dám ngẩn người, chê chết không đủ nhanh sao?" Giọng nói lạnh lùng của Diệp Đông Hoàng vang lên, khiến mọi người giật mình tỉnh lại, Gia Cát Đại Lực càng cúi đầu, vô cùng xấu hổ. "Mọi người cẩn thận, dưới đất có rất nhiều kẻ địch bị thương nhưng chưa chết, bọn chúng rất có thể sẽ đột nhiên đánh lén trí mạng các ngươi!" Long Tiểu Cung hô lên, mọi người cảnh giác, chiến trường mấy chục vạn người, xác chất đầy đồng, rất nhiều kẻ thực ra chỉ bị trọng thương, không biết chừng nào sẽ cho ngươi một đòn chí mạng!

Sự tàn khốc của chiến trường, chỉ khi tự mình tham gia mới có thể cảm nhận sâu sắc!

Hai vạn đại quân từ trong thành xông ra, Bạch Khởi dẫn theo

mười vạn đại quân từ bên ngoài đánh tới, trước sau giáp kích, thế không ai địch nổi!

Sau một canh giờ, đại chiến hạ màn!

Phóng mắt nhìn, khắp nơi đều là thi thể, máu tươi tụ thành dòng suối nhỏ, lặng lẽ chảy, những binh sĩ sống sót mang theo niềm vui sống sót bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Long Tiểu Cung, Kỷ Yên Nhiên và mười hai người khác dìu đỡ lẫn nhau, khập khiễng bước tới, y phục đã sớm bị máu tươi và mồ hôi thấm ướt kết thành từng mảng, trên người mỗi người đều chi chít vết thương lớn nhỏ.

Hoàng hôn buông xuống, tàn dương như máu, chiếu rọi lên từng khuôn mặt thanh tú đầy máu tươi, thê mỹ, động lòng người!

Bốn canh giờ kịch chiến, đừng nói bọn họ, ngay cả Huyết Đao Lão Tổ cũng chật vật không chịu nổi, ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển, vận công khôi phục!

Tại đây, những người còn có thể giữ được hình tượng chỉ có Diệp Đông Hoàng, Đông Phương Bất Bại, Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết. "Đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?" Diệp Đông Hoàng đi đến trước mười hai cô gái, đứng trước mặt hắn là Gia Cát Đại Lực, hắn đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc dính máu trên trán nàng, nhàn nhạt hỏi. "Bẩm báo Vương gia, đã hoàn thành, tổng cộng chém giết ba mươi lăm kẻ địch, trong đó bắn giết hai mươi hai, cận thân chém giết mười ba!" Gia Cát Đại Lực đáp. "Ngươi rất tự hào sao?" Diệp Đông Hoàng nâng cằm nàng lên, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp và quật cường của nàng, u u nói. "Không có, thiếp thân chỉ là thành thật bẩm báo!" Gia Cát Đại Lực nói. "Tất cả đứng thẳng cho bản vương!" Diệp Đông Hoàng đột nhiên quát.

Phanh phanh phanh!

Kỷ Yên Nhiên, Tần Thanh, Long Tiểu Cung, Đường Tâm Di, An Nhiên, Lương Hồng Ngọc sáu người bản năng buông tay, đứng thẳng người, sáu người còn lại lập tức ngã xuống đất.

Diệp Đông Hoàng không nói gì, ánh mắt bình tĩnh và lạnh nhạt nhìn bọn họ, khí tức áp lực và kinh khủng bao trùm toàn trường.

Lật Na, Gia Cát Đại Lực, Vương Ngữ Yên sáu người vội vàng giãy giụa bò dậy, chân run rẩy, lảo đảo muốn ngã, toàn thân vừa mệt vừa đau, cảm giác như cơ thể đã không còn là của mình nữa!

Nhưng dưới ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, vì muốn tranh một hơi, cuối cùng bọn họ vẫn đứng thẳng dậy, lưng thẳng tắp, chỉ là chân vẫn không ngừng run rẩy, trên người chi chít vết thương lớn nhỏ không ngừng rỉ máu tươi, trông vô cùng đáng sợ.

Chương 52

Diệp Đông Hoàng không nói gì, cũng không cho bọn họ nghỉ ngơi chữa thương, không gian yên tĩnh lạ thường, Huyết Đao Lão Tổ ngồi một bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trong lòng càng thêm kính sợ.

Diệp Đông Hoàng bình tĩnh nhìn bọn họ, cũng không nói gì.

Một người thật sự cường đại không phải ở tu vi, mà là ở tâm!

Chỉ khi tâm cường đại mới là thật sự cường đại!

Bằng không, tu vi dù cao cũng chỉ là trăng trong gương, hoa trong nước, như lâu đài trên không, một thổi liền đổ.

Vì đã mười hai người này được hắn huấn luyện, hắn muốn bọn họ trở nên thật sự cường đại!

Hắn hoặc không quản, hoặc quản thì phải làm cho tốt nhất!

Bịch!

Không lâu sau, Vương Ngữ Yên là người đầu tiên không chịu nổi, ngất xỉu! "Ưm, đây là thiên đường sao?" Tắm rửa xong, Giang Lai vẩy vẩy mái tóc dài ướt đẫm, rồi vùi đầu vào chiếc giường mềm mại.

Nàng tận tình duỗi thẳng thân hình mềm mại quyến rũ, hưởng thụ hít sâu một hơi.

Giờ khắc này, nàng chỉ muốn yên tĩnh nằm đó, nằm đến thiên hoang địa lão, nằm đến biển cạn đá mòn, thậm chí một ngón tay cũng không muốn động! "Ta vẫn chưa chết sao?" Bên cạnh Giang Lai, Vương Ngữ Yên bất động nằm đó, đôi mắt đẹp ngây người nhìn trần nhà.

Nếu không phải nhãn cầu còn chuyển động, đã có thể xem như

người chết rồi, trước đó nàng còn tưởng mình đã chết. "Tên ma quỷ đó!" Vương Ngữ Yên khẽ lẩm bẩm, trong đầu hiện lên thân ảnh cao lớn uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng, trải nghiệm vừa rồi giống như một cơn ác mộng, khiến nàng cả đời khó lòng quên được!

Sau khi ngất xỉu ngoài thành, khi nàng tỉnh lại thì bị ném vào một cái ao rượu cồn, hoàn toàn là bị đau mà tỉnh!

Toàn thân đầy vết thương bị ném vào ao rượu cồn, cái cảm giác tê dại sảng khoái đó...

Xì!

Hít một ngụm khí lạnh!

Một canh giờ trước.

Sau khi nàng ngất xỉu, Lý Sư Sư, Giang Lai, Lật Na, An Địch, Gia Cát Đại Lực vài người cũng đạt đến cực hạn, không kiên trì nổi, lần lượt ngất xỉu, cuối cùng Diệp Đông Hoàng mới cho bọn họ xuống nghỉ ngơi.

Kỷ Yên Nhiên, Tần Thanh, Long Tiểu Cung, Đường Tâm Di, An Nhiên, Lương Hồng Ngọc sáu người kéo bọn họ về phòng, còn chưa kịp nghỉ ngơi và chữa thương thì đã được Diệp Đông Hoàng phái người báo, đã chuẩn bị xong dục trì (bồn tắm) cho bọn họ tắm rửa.

Sáu người trong lòng hơi ấm, xem ra Vương gia cũng không phải người quá vô tình, ngoài lạnh trong nóng.

Giờ khắc này bọn họ toàn thân đều là bùn máu, như vừa từ trong vũng máu bò ra, bẩn không thể tả!

Điều bọn họ muốn làm nhất chính là tắm rửa và nghỉ ngơi!

Với sự phấn khích, Kỷ Yên Nhiên sáu người không chút chần chừ, dùng hết sức bình sinh đỡ sáu người Vương Ngữ Yên đang ngất xỉu,

đi tới dục trì!

Đến dục trì, Long Tiểu Cung khựng lại, mùi hương quen thuộc đó dường như đưa nàng trở về những ngày làm đặc chủng binh năm xưa!

Đây đâu phải dục trì, đây mẹ kiếp là một ao rượu cồn!

Hơi ngoài dự liệu, nhưng cũng nằm trong lẽ thường!

Trên người bọn họ đều là vết thương, máu tươi và bùn đất khắp thân, tắm cồn là một lựa chọn không tồi, có thể tiêu độc sát khuẩn, phòng ngừa nhiễm trùng. "Cái này dùng rượu cồn để tắm có phải hơi tàn nhẫn quá không?" An Nhiên nhìn ao rượu cồn đó, rồi lại nhìn những vết thương khắp người mình, lập tức nổi da gà, toàn thân giật mình, nuốt nước bọt, khó mà tưởng tượng nhảy vào sẽ có cảm giác gì.

Mùi vị đó... tuyệt đối vĩnh viễn khó quên! "Tất cả còn ngây ra đó làm gì, đây là bản vương đặc biệt chuẩn bị cho các ngươi, thời gian một canh giờ, xuống đi!" Không biết từ lúc nào, Diệp Đông Hoàng đã bước vào, ngồi trên một chiếc ghế bọc da hổ, nhàn nhạt nói. "Vâng, Vương gia!" Sáu người trong lòng tuy có chút sợ hãi, nhưng đều không chút do dự, bọn họ trung thành trăm phần trăm, cho dù Diệp Đông Hoàng muốn bọn họ đi chết, bọn họ cũng sẽ không ngần ngại, huống chi là ngâm mình trong ao rượu cồn.

Nhìn cái ao trước mặt, Long Tiểu Cung ánh mắt kiên quyết, trực tiếp nhảy vào.

Tõm!

Nước bắn tung tóe! "Hít!" Long Tiểu Cung cắn chặt răng, môi đỏ mím chặt, thân thể bỗng nhiên co giật, toàn thân cơ bắp co rút, thật sự mẹ nó đau! "Tõm!" Kỷ Yên Nhiên vài người thấy Long Tiểu Cung đã

xuống, cũng không cam chịu thua kém, lần lượt nhảy vào ao rượu cồn, răng ngân ken két, tiếng hít khí lạnh vang lên không ngớt, đau đến không ngừng vặn vẹo. "Tất cả xuống đi!" Liếc nhìn sáu người An Địch, Lật Na còn đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh ao rượu cồn, Diệp Đông Hoàng vung tay một cái, sáu người như những hòn đá "tõm" mấy tiếng, lần lượt rơi vào trong ao! "A!" "A..." Nước bắn tung tóe, sáu tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, chấn động đến mức tai người ta đau nhói.

Khoảnh khắc này, sáu người đang hôn mê là Giang Lai, Vương Ngữ Yên, Lật Na, Gia Cát Đại Lực, Lý Sư Sư, An Địch thân thể co giật, bỗng nhiên đau đớn tỉnh lại!

Toàn thân như bị thiên đao vạn quả, lại như bị lửa thiêu, nóng rát bỏng, đau đến không muốn sống!

Từng người một "tõm tõm" bản năng vùng vẫy muốn thoát ra khỏi ao rượu cồn. "Xuống!" Diệp Đông Hoàng lại vung tay một cái, sáu người vừa mới bò đến mép ao còn chưa kịp hiểu rõ tình huống đã bị hất ngược ra, rồi lại nặng nề rơi vào ao rượu cồn.

Đợi bọn họ vừa bò dậy, giọng nói lạnh lùng của Diệp Đông Hoàng đã vang lên bên tai bọn họ: "Nếu các ngươi không muốn trở nên cường đại, không muốn có một ngày bị người khác bắt làm nô lệ làm vật mua vui, muốn làm bình hoa, các ngươi có thể rời đi!" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng như một lời nguyền khiến sáu cô gái thân thể run rẩy, lúc này bọn họ mới thấy Diệp Đông Hoàng đang ngồi bên mép ao, cùng với sáu người Long Tiểu Cung đang cắn răng im lặng chịu đựng bên cạnh họ.

Sáu người lập tức từ bỏ ý niệm bò ra khỏi ao, cắn răng, run rẩy bần bật, thân thể mềm mại vặn vẹo trong ao! "Người khác đều làm được, tại sao ta lại không?" "Ta muốn trở nên cường đại!" "Ta không

phải bình hoa!" Mười hai người trong miệng hít khí lạnh, toàn thân run rẩy, nhưng trong đầu có một giọng nói không ngừng mách bảo bọn họ, phải kiên trì, phải kiên trì nữa, nhất định phải chịu đựng!

Sự tàn khốc của chiến trường hôm nay bọn họ cũng đã tận mắt chứng kiến, không muốn chết thì chỉ có cách trở nên cường đại!

Một canh giờ sau, mười hai người lần lượt rời đi. "Tên ma quỷ đó!" "Thật ra Vương gia cũng coi như không tệ, cái bồn tắm rượu cồn đó cũng là vì tốt cho chúng ta, hơn nữa trong ao rượu cồn không chỉ có rượu cồn, còn hòa tan rất nhiều linh dược, dựa theo cảm nhận của thiếp thân, bên trong hẳn là có tương đương với Bách Niên Huyết Sâm nhất giai cực phẩm, Mộc Lan Tinh nhất giai thượng phẩm..." Nghe tiếng lầm bầm khe khẽ của Vương Ngữ Yên, Gia Cát Đại Lực bước vào cửa thấy Vương Ngữ Yên và Giang Lai đang nằm trên giường, dựa vào những linh dược nàng nhận biết được mấy ngày nay mà phân tích: "Nhiều dược liệu như vậy, giá trị quả không nhỏ!" "Đại Lực, ngươi đúng là không hổ danh là học bá, đến đâu cũng là học bá!" Giang Lai lật người, đôi mắt đẹp ngước lên, nhìn về phía Gia Cát Đại Lực, mang theo một nụ cười đánh giá nàng từ trên xuống dưới. "Ngươi nhìn gì?" Gia Cát Đại Lực nhìn lại bản thân, không có gì đặc biệt cả, không hiểu Giang Lai đang nhìn gì. "Chúng ta đều biết Vương gia thật ra ngoài lạnh trong nóng, nghiêm khắc với chúng ta chỉ là muốn chúng ta trở nên mạnh mẽ hơn, ngươi sốt sắng giúp Vương gia biện giải như vậy, có phải xuân tâm đã động rồi không?" Giang Lai cười nói. "Ngươi mới xuân tâm manh động, lớn đến vậy, so với Lật Na tỷ cũng không kém là bao!" Gia Cát Đại Lực đi đến mép giường, liếc nhìn trước ngực Giang Lai, vẻ mặt thần bí nói: "Ta nói cho ngươi biết, Vương gia thích nhất đó!" "Tất cả đang nói gì đó?

Khắp thiên hạ há chẳng phải đất của Vương, các ngươi đều là của bản vương!" Nghe thấy tiếng nói, Giang Lai, Gia Cát Đại Lực và

Vương Ngữ Yên thân thể run lên, giật mình.

Lúc này mới phát hiện không phải Diệp Đông Hoàng, mà là Kỷ Yên Nhiên và các cô gái khác bước vào, bắt chước giọng điệu và dáng vẻ của Diệp Đông Hoàng, trêu chọc bọn họ. "Ai da, Yên Nhiên tỷ, dọa chết thiếp thân rồi!" Gia Cát Đại Lực quay đầu nhìn Kỷ Yên Nhiên, vỗ vỗ ngực nhỏ, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, trách móc. "Học bá nhỏ thiên không sợ đất không sợ của chúng ta mà cũng biết sợ sao?" Tần Thanh trêu chọc, mấy ngày nay nàng đã học được một vài từ ngữ hiện đại. "Tần Thanh tỷ, tỷ cũng bắt nạt thiếp thân!" Sau một hồi đùa giỡn, mười hai người tụ tập lại, tổng kết những thu hoạch và cảm nghĩ của ngày hôm nay.

Ngày này, đối với bọn họ có thể nói là một ngày mang tính thời đại!

Cũng là một ngày khiến bọn họ lột xác hoàn toàn!

Phượng hoàng niết bàn, một bay thẳng lên trời cao! ...

Tam Sơn Quan, Tổng binh phủ. "Khải bẩm Vương gia, thống kê sơ bộ, quân ta tổng cộng tử trận hơn bốn vạn năm nghìn người, trọng thương ba vạn, đánh giết đại quân Nam Man hai mươi mốt vạn, bắt sống ba vạn năm nghìn..." Diệp Đông Hoàng nghe Bạch Khởi và Lục Thiên Hành báo cáo, chiến quả lần này tuy kinh người, nhưng tổn thất cũng rất lớn.

Năm vạn quân thủ Tam Sơn Quan cộng thêm mười vạn đại quân Nam Điền Đại Doanh tổng cộng mười lăm vạn, số người tử vong và trọng thương gần một nửa. "Làm tốt công tác hậu chiến an ủi, ngoài ra lần này Man tộc tổn thất thảm trọng, sẽ không chịu bỏ qua, lấy Bạch Khởi làm chủ chỉnh hợp số đại quân còn lại, chỉnh đốn quân đội chuẩn bị chiến đấu!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng, Vương gia!" Bạch Khởi bất kể tu vi hay năng lực thống quân, Lục Thiên Hành đều

không thể sánh kịp, hơn nữa quân thủ ban đầu của Tam Sơn Quan chỉ còn khoảng hai vạn, đa số đều trọng thương, lấy Bạch Khởi làm chủ, Lục Thiên Hành tự nhiên sẽ không có ý kiến.

Và trong khi Diệp Đông Hoàng đang dọn dẹp chiến trường, xử lý công tác hậu chiến, tin tức về trận chiến Tam Sơn Quan, chém đầu Ba Bá Thiên, tiêu diệt ba mươi vạn đại quân Nam Man như một cơn bão táp lấy Tam Sơn Quan làm khởi điểm nhanh chóng truyền khắp Thiên Phong Quốc và thậm chí cả các quốc gia lân cận.

Tên tuổi Diệp Đông Hoàng lại một lần nữa vang dội Thiên Phong Quốc, và cùng với đó vang dội khắp bốn phương còn có một cái tên mà trước đây mọi người chưa từng nghe nói đến – Bạch Khởi!

Mười vạn đại quân do Bạch Khởi dẫn dắt chính là lực lượng chủ chốt đánh bại ba mươi vạn đại quân Nam Man, với tư cách là người lãnh đạo quân đội, hắn tự nhiên nhận được sự chú ý lớn.

Và khi danh tiếng Bạch Khởi nổi lên, những chuyện xảy ra ở Nam Điền Đại Doanh lúc đó cũng hoàn toàn lan truyền.

Quận thủ Nam Sơn Quận Mộc Thiên Thành và thống lĩnh Nam Điền Đại Doanh Mộc Thiên Hằng cư nhiên muốn mượn đao giết người, mượn tay Man tộc để loại trừ Diệp Đông Hoàng, thậm chí không tiếc bỏ rơi Tam Sơn Quan và hàng trăm vạn dân chúng phía sau quan!

Và kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này chính là đương kim Hoàng đế Thiên Phong Quốc Diệp Lăng Thiên!

Diệp Lăng Thiên sợ Diệp Đông Hoàng uy hiếp hoàng vị của hắn, đã chỉ thị Mộc Thiên Thành và Mộc Thiên Hằng mượn đao giết người!

Hai người Mộc Thiên Thành là biểu cữu của Diệp Lăng Thiên,

mọi người không hề nghi ngờ việc Diệp Lăng Thiên chỉ thị, và sự thật cũng là như vậy!

Tin tức này truyền ra, cả Thiên Phong Quốc sôi sục!

Dân chúng bàn tán xôn xao, cách làm của Diệp Lăng Thiên thực sự quá độc ác, vô số nhân sĩ và sĩ phu không ngừng công kích!

Chương 53

Thiên Phong Quốc sóng ngầm cuồn cuộn, không khí ngột ngạt, gió thổi báo hiệu mưa to sắp đến!

Phàm là người có chút kiến thức đều biết, một cuộc biến cách vĩ đại sắp sửa diễn ra.

Một núi không thể chứa hai hổ!

Diệp Đông Hoàng và Diệp Lăng Thiên chú định không thể cùng tồn tại!

Giờ đây Diệp Đông Hoàng đánh bại đại quân Nam Man, danh vọng đang thịnh, lại chưởng khống Nam Sơn Quận, tuy so với Diệp Lăng Thiên còn yếu hơn không ít, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có sức phản kháng!

Nội chiến một chạm là bùng phát!

Thiên Phong Quốc ngoại ưu nội loạn, các quốc lân cận đều như hổ rình mồi, rục rịch muốn hành động, một khi Diệp Lăng Thiên động binh với Diệp Đông Hoàng, các quốc gia xung quanh khẳng định sẽ thừa nước đục thả câu!

Thiên Phong Quốc thậm chí có khả năng diệt vong!

Đi đâu về đâu, như một khối đá lớn đè nặng trong lòng vô số người, nặng trĩu, khiến người ta không thở nổi!

Nam Sơn Thành, Trấn Nam Vương phủ.

Sau khi chiến tranh kết thúc hai ngày, Diệp Đông Hoàng đã dẫn Đông Phương Bất Bại cùng những người khác trở về vương phủ.

Chỉ có Bạch Khởi tạm thời trấn giữ Tam Sơn Quan, đề phòng đại

quân Man tộc lại lần nữa tấn công.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp bậc: 2 (0/10000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Tiên Thiên Hậu Kỳ Khí Vận Điểm: 65110 Công pháp chính: Vạn Đạo Kinh Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo thế giới Chức năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Lưu ý: Cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, cấp bậc chưa đủ, nhiều chức năng khác vẫn chưa được biết) Trong phòng ngủ, Diệp Đông Hoàng nhìn bảng điều khiển ảo của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Lần này, sau khi tiêu diệt ba mươi vạn đại quân Nam Man, Khí Vận Điểm của hắn lập tức tăng thêm khoảng sáu vạn điểm.

Lần trước câu được Bản Nguyên Hoang Cổ Thánh Thể đã tiêu hao sạch bốn mươi vạn Khí Vận Điểm.

Sau đó, nhờ vào Khí Vận Điểm tăng lên mỗi ngày ở Tiếu Ngạo thế giới, hắn lại thùy điếu vài lần, câu được Bạch Khởi và một số vật phẩm khác.

"Vạn Đạo, Khí Vận Điểm của ta hiện giờ đủ để đến thế giới tiếp theo rồi chứ?" Diệp Đông Hoàng hỏi.

"Vạn Đạo" là tên gọi tắt hắn đặt cho Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Lần trước khi hắn có một vạn Khí Vận Điểm chuẩn bị đến thế giới tiếp theo, Vạn Đạo lại nói với hắn rằng Khí Vận Điểm không đủ, cần đến năm vạn.

Lý do là, sau khi hắn luyện thành sồ hình Vạn Đạo Hỗn Độn Thể, nhục thân quá mạnh, thực lực tăng vọt, lượng Khí Vận Điểm cần tiêu hao cũng tăng lên!

"Đinh!

Khí Vận Điểm đã đủ.

Phát hiện Ỷ Thiên thế giới.

Tiêu hao năm vạn Khí Vận Điểm có thể chân thân xuyên việt.

Có muốn xuyên việt không?" "Chân thân xuyên việt?

Còn có phương thức nào khác sao?" Nghe thấy âm thanh của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, Diệp Đông Hoàng nhạy bén nắm bắt trọng điểm trong đó.

Trước đây đâu có nói đến "chân thân xuyên việt" này.

Chẳng lẽ là vì sau khi thăng cấp lên cấp hai, lại có thêm các phương thức xuyên việt khác sao?

"Đinh!

Sau khi Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp, có ba loại phương thức xuyên việt!

Một, linh hồn đoạt xá xuyên việt, tiêu hao ít nhất, cần ba vạn Khí Vận Điểm.

Sau khi quay về, nhục thân bị đoạt xá sẽ hóa thành năng lượng tinh thuần dung nhập bản thể!

Hai, chân thân xuyên việt, tiêu hao bình thường, cần năm vạn Khí Vận Điểm!

Ba, thế đại xuyên việt, tiêu hao lớn nhất, cần mười vạn Khí Vận Điểm.

Lưu ý: Mười vạn là giá tham khảo, tùy theo nhân vật thế đại khác nhau mà giá cả khác nhau!" Ba loại phương thức, Diệp Đông Hoàng đều hiểu.

Linh hồn đoạt xá chính là chiếm cứ nhục thể của đối phương, chỉ

đưa linh hồn của mình qua, đương nhiên tiêu hao sẽ là ít nhất!

Chân thân xuyên việt thì không cần nói nhiều.

Phương thức thế đại xuyên việt cuối cùng cũng dễ hiểu, đó là thay thế nhân vật trong đó.

Nếu là nhân vật chính, Khí Vận Điểm cần thiết chắc chắn sẽ rất khủng khiếp!

Nếu là một nhân vật quần chúng không quan trọng, Khí Vận Điểm cần thiết đương nhiên sẽ tương đối ít hơn!

Trong ba loại phương thức, Diệp Đông Hoàng tương đối thích hai loại sau, loại thứ nhất hắn không thích!

Hắn có thể sẽ ở một thế giới rất lâu, nói không chừng sẽ có nữ nhân.

Dùng thân thể của người khác để cùng nữ nhân của mình, hắn không thể nào chấp nhận được!

Cho dù thân thể đó cuối cùng có hóa thành năng lượng dung nhập bản thể hắn cũng không được!

Nghĩ đến đây, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị vẫn sử dụng phương thức chân thân xuyên việt!

"Vạn Đạo, tỷ lệ thời gian giữa Thần Châu Đại Lục và Ỷ Thiên thế giới là bao nhiêu?" "Đinh!

Tỷ lệ thời gian là 1:50000!" "Chân thân xuyên việt Ỷ Thiên thế giới...

Khoan đã!

Nếu đã đến Ỷ Thiên thế giới, tốc độ chảy của thời gian ở Tiếu Ngạo thế giới có còn giống như ở Thần Châu Đại Lục nữa không?" Vừa định xuyên việt, Diệp Đông Hoàng đột nhiên nghĩ đến một vấn

đề quan trọng, vội vàng hỏi.

"Đinh!

Tốc độ chảy của thời gian ở các thế giới đã dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can có hai lựa chọn!

Một, đồng bộ với Thần Châu Đại Lục!

Hai, đồng bộ với thế giới mà Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đang ở!" "Thì ra là thế!" Diệp Đông Hoàng chợt hiểu ra, tâm tư vốn chuẩn bị đến Ỷ Thiên thế giới lập tức kìm nén lại!

Sở dĩ hắn muốn đến thế giới tiếp theo, chính là vì chỉ dựa vào nội tình của một Tiếu Ngạo thế giới, không đủ để ứng phó nguy cơ sắp tới!

Một khi Diệp Lăng Thiên khai chiến với hắn, hắn có nắm chắc đánh bại Diệp Lăng Thiên!

Nhưng một khi động thủ, các nước xung quanh tất nhiên sẽ nắm bắt cơ hội thừa nước đục thả câu, nhân cơ hội tiêu diệt bọn họ, chia cắt Thiên Phong Quốc.

Hắn tất phải tích lũy đủ thực lực, để đồng thời đánh bại Diệp Lăng Thiên và ứng phó các nước xung quanh tấn công!

Giờ đây, tốc độ chảy của thời gian ở Tiếu Ngạo thế giới có thể đồng bộ với Ỷ Thiên thế giới mà hắn sắp đến, hắn đương nhiên phải tận dụng thật tốt!

Đầu tiên, hắn truyền lệnh cho Bạch Khởi để y quay về từ Tam Sơn Quan!

Sau đó truyền lệnh cho Thượng Quan Hải Đường, Huyết Đao Lão Tổ cùng những thành viên khác mà hắn đã câu về nhưng không ở trong vương phủ, bảo họ phải đến vương phủ trước buổi trưa ngày

mai!

"Vương gia, có chuyện gì sao?" Đông Phương Bất Bại bước vào, nhìn Diệp Đông Hoàng không hề có chút thay đổi nào, có chút nghi hoặc.

Chẳng phải nói muốn đến thế giới khác sao?

Sao lại ra nhanh như vậy?

Hơn nữa, tu vi khí tức không hề thay đổi, không giống chút nào như đã từng đến thế giới khác!

"Đương nhiên là chuyện tốt!

Còn về việc đến thế giới khác, ngày mai hẵng đi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo Đông Phương Bất Bại ôm vào lòng.

Thân hình uyển chuyển mềm mại, ấm áp như ngọc, khiến người ta yêu không rời tay.

Ngoài thân thể mỹ lệ động lòng người, điều khiến Diệp Đông Hoàng càng yêu thích hơn chính là năng lực của nàng!

"Vương gia, chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Đông Phương Bất Bại đưa tay ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Môi đỏ hé mở, hơi thở như lan, đôi mắt đẹp lúng liếng, quyến rũ động lòng người!

Có thể là ngự tỷ, có thể là nữ vương, có thể là thanh thuần, có thể là quyến rũ!

Thật là yêu tinh!

"Trước hết phải thưởng cho nàng thật tốt đã!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, vùi mình vào giữa "đại sơn" hùng vĩ.

Màn trướng lay động, một đêm ca hát cười nói, khẽ hát khẽ ngâm!

… Sáng hôm sau.

“Hai mươi năm?

Thần thiếp nhất định có thể bồi dưỡng cho Bệ Hạ một đội đại quân Hậu Thiên đỉnh phong hơn hai mươi vạn người!” Ôm Diệp Đông Hoàng đang gối đầu trong lòng mình, Đông Phương Bất Bại ánh mắt hưng phấn, đảm bảo nói.

Diệp Đông Hoàng đã nói với nàng rằng hắn dự định ở lại Ỷ Thiên thế giới khoảng hai mươi năm, mà Tiếu Ngạo thế giới và Ỷ Thiên thế giới thời gian đồng bộ, nghĩa là có hai mươi năm để phát triển.

Chương 54

Trước đó, nàng đã mua sắm số lượng lớn hạt giống linh dược, chuẩn bị trồng trọt quy mô lớn ở Tiếu Ngạo thế giới, cuối cùng muốn đạt được mục đích toàn dân trồng trọt.

Mà có linh dược, thực lực của cả thế giới đều sẽ tăng lên đáng kể.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều cần thời gian!

Trước khi phổ biến việc toàn dân trồng trọt, đầu tiên phải khiến bá tánh học được cách trồng trọt.

Sau khi trồng, linh dược cũng có một chu kỳ sinh trưởng!

Mặc dù chu kỳ của linh dược phổ thông không quá dài, có loại vài tháng, có loại vài năm, loại dài thì vài chục năm!

Còn về những linh dược trên vài trăm năm thì không nói làm gì!

Những thứ đó không phải muốn trồng là có thể trồng được!

Hơn nữa, trồng linh dược còn cần linh khí dồi dào.

Mặc dù linh khí của Tiếu Ngạo thế giới đồng bộ với Thần Châu Đại Lục, nhưng tại vườn trồng linh dược tốt nhất vẫn nên bố trí Tụ Linh trận pháp!

Tất cả những điều này đều cần thời gian tích lũy nội tình!

Hai mươi năm thời gian, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng tuyệt đối có thể khiến thực lực Tiếu Ngạo thế giới tăng vọt gấp mười lần!

"Bạch Khởi có tài tuyệt thế tướng soái, có thể để hắn luyện binh!" Diệp Đông Hoàng nói.

"Tốt!" Đông Phương Bất Bại gật đầu, trong lòng có chút oán hận,

có cảm giác bảo bối của mình bị người khác cướp mất, nhưng nàng cũng không nói gì!

Bạch Khởi có tài tuyệt thế tướng soái, dùng hắn luyện binh có thể nâng cao thực lực tổng thể của quân đội, có lợi cho sự phát triển của Diệp Đông Hoàng!

Nàng sẽ không phản đối, cũng không thể phản đối, hơn nữa còn sẽ ủng hộ!

"Hoài bão vĩ đại như vậy, lòng dạ lại nhỏ mọn thế sao?" Cảm thấy tâm trạng Đông Phương Bất Bại dường như có chút sa sút, Diệp Đông Hoàng đưa tay nhéo nhéo, cười nói.

"Vương gia anh minh thần võ, thần thiếp tự nhiên để Vương gia làm chủ, ủng hộ quyết định của Vương gia!" Đông Phương Bất Bại mỉm cười quyến rũ, về việc dùng Bạch Khởi luyện binh, nàng thật sự không có ý kiến.

Chỉ là đối với đại quân của Tiếu Ngạo thế giới, nàng càng có xu hướng dùng thống soái của Tiếu Ngạo thế giới.

Bạch Khởi đối với nàng mà nói tương đương với người ngoài!

Có cảm giác bị người ta hái mất quả đào!

Nàng biết dùng Bạch Khởi là đúng, cũng ủng hộ, nhưng nàng cũng là người, trên phương diện tình cảm khó tránh khỏi có chút sa sút!

"Sau này Tiếu Ngạo thế giới giao cho nàng, để nàng quản lý!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, nhéo nhéo khuôn mặt tươi cười của nàng, nhìn vào đôi mắt to tròn của nàng mà cười nói.

Sau này thế giới nhiều lên, một mình hắn cũng không quản xuể, biện pháp tốt nhất chính là phân chia cho từng người quản lý.

Hắn chỉ cần quản lý bọn họ là được!

“Đa tạ Vương gia!” Đông Phương Bất Bại lập tức tươi cười rạng rỡ, ôm lấy đầu Diệp Đông Hoàng tặng một nụ hôn thơm, tràn đầy hưng phấn.

Mặc dù hiện tại nàng cũng quản lý mọi việc ở Tiếu Ngạo thế giới, nhưng có câu nói này của Diệp Đông Hoàng, mọi thứ hoàn toàn khác biệt!

Trước đây nàng chỉ tương đương với quản gia, mà hiện tại tương đương với nửa chủ nhân!

Dưới sự nhiệt tình của Đông Phương Bất Bại, Diệp Đông Hoàng cũng hưng trí bừng bừng, đã làm một phen “thần vận”! … Đến trưa.

Bạch Khởi, Thượng Quan Hải Đường, Huyết Đao Lão Tổ, Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, Trình Linh Tố, Mộ Dung Cửu, La Nghệ và những người khác đều tề tựu tại vương phủ, thông qua lối đi truyền tống mà Diệp Đông Hoàng đã thiết lập để tiến vào Tiếu Ngạo thế giới.

Bạch Ấu Vi, Lục Trúc cùng với Kỷ Yên Nhiên, Long Tiểu Kumo và mười hai người khác cũng tiến vào Tiếu Ngạo thế giới!

Đông Phương Bất Bại phụ trách thống nhất sắp xếp, Nhạc Linh San và Nghi Lâm phụ tá.

Toàn bộ Tiếu Ngạo thế giới bắt đầu vận hành với tốc độ cực nhanh!

Còn Diệp Đông Hoàng cũng tiêu hao năm vạn Khí Vận Điểm, chân thân xuyên việt đến Ỷ Thiên thế giới.

Hắn đã thiết lập tốc độ chảy của thời gian ở Tiếu Ngạo thế giới đồng bộ với Ỷ Thiên thế giới!

Chờ ngày hắn quay về lần nữa, cũng chính là lúc Thiên Phong thay đổi trời đất! … Cuối triều Nguyên, thiên hạ đại loạn, võ lâm tranh

đấu, các đội quân nghĩa sĩ phản Nguyên liên tiếp nổi dậy!

Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, không ai dám không tuân theo; Ỷ Thiên không xuất, ai dám tranh phong!

Giang hồ đồn rằng, người nào đoạt được Đồ Long đao liền có thể hiệu lệnh thiên hạ, xưng bá võ lâm!

Khoảng thời gian trước, Đồ Long đao tái hiện giang hồ, gây ra sóng gió máu tanh, cuối cùng Đồ Long đao rơi vào tay Thiên Ưng giáo, một trong Võ Đang Thất Hiệp là Du Đại Nham cũng vì thế mà thân chịu trọng thương.

Đát đát đát!

Bánh xe lăn vội vã, nghiền nát hàn phong rét buốt.

Tổng tiêu đầu Long Môn Tiêu Cục là Đô Đại Cẩm tự mình áp tiêu, hộ tống một cỗ xe ngựa phi nhanh trên quan đạo, đến chân núi Võ Đang thuộc Tương Dương phủ, thẳng tiến Võ Đang Sơn!

"Đây chính là Ân Tố Tố sao?" Trên cành cây, một thiếu niên tuyệt mỹ khoanh tay đứng đó, ánh mắt sâu thẳm sắc bén nhìn từ xa về bóng người áo trắng theo sau xe tiêu của Đô Đại Cẩm.

Bóng người ấy có chút mỏng manh, da trắng hơn tuyết, thân hình mảnh mai, lông mày cong mũi thẳng.

Đôi mắt trong trẻo động lòng người, sáng rõ có thần.

Môi đỏ răng trắng, nhìn từ xa cứ ngỡ là một công tử phong lưu tuấn tú chốn trần thế, thực chất lại là một mỹ nhân tuổi mười sáu mười bảy nữ giả nam trang.

Tất cả những điều này đều không thoát khỏi mắt thiếu niên.

Hắn lặng lẽ đứng đó, vô hình trung tựa hồ có một cỗ khí thế nắm giữ thiên địa, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Thiếu niên không phải ai khác, mà chính là Diệp Đông Hoàng vừa mới đến Ỷ Thiên thế giới không lâu!

Diệp Đông Hoàng giáng lâm ở một thành nhỏ thuộc Tương Dương phủ.

Hắn đang ở quán trà uống một chén trà, chuẩn bị dò la tin tức, lại vừa hay nhìn thấy cờ hiệu của Long Môn Tiêu Cục!

Bốn chữ "Long Môn Tiêu Cục" lập tức hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Diệp Đông Hoàng tỉ mỉ quan sát, phát hiện bọn họ đang hộ tống một thanh niên nam tử bị trọng thương!

Liên tưởng đến tin tức về thế giới này, Diệp Đông Hoàng cũng đại khái hiểu rõ hiện tại đang ở thời điểm nào, kịch bản mới vừa bắt đầu!

Hắn đến Ỷ Thiên thế giới, mục đích cuối cùng đương nhiên là khống chế thế giới này, trở thành Hoàng đế, thu thập Khí Vận!

Muốn làm Hoàng đế, chỉ dựa vào một mình hắn đương nhiên không được!

Hắn từng nghĩ đến việc đưa đại quân của Tiếu Ngạo thế giới sang, nhưng lại phát hiện Vạn Đạo Điếu Hoàng Can không thể mở ra ở thế giới này, nhiều nhất chỉ có thể lấy ra một số vật phẩm đã chứa bên trong, có thể dùng như một chiếc nhẫn trữ vật.

Có lẽ chờ Vạn Đạo Điếu Hoàng Can cấp bậc cao hơn, mới có thể đưa người bên trong đến thế giới này.

Ngoài ra, hắn phát hiện sau khi Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp hai, lại có thêm một chức năng mới, có thể giống như pháp bảo trong thế giới tu chân mà thu vào đan điền dưỡng nuôi.

Không thể đưa đại quân của Tiếu Ngạo thế giới sang đây, Diệp Đông Hoàng đành phải tự mình chinh phục thế giới này.

Bước đầu tiên, chiêu mộ cường giả, khống chế Minh Giáo!

Bước thứ hai, phát triển lớn mạnh, khu trừ Thát Lỗ, tái tạo Càn Khôn!

Diệp Đông Hoàng không coi trọng Long Môn Tiêu Cục, nhưng hắn lại rất thích một người liên quan đến đó!

Đó chính là con gái của giáo chủ Thiên Ưng giáo Ân Thiên Chính —— Ân Tố Tố!

Đây là một nữ nhân có thể sánh ngang với Đông Phương Bất Bại của Tiếu Ngạo thế giới, dung mạo thanh lệ không gì sánh được, đẹp tựa thiên tiên, trí kế trăm bề, vừa chính vừa tà!

Nhìn khắp Ỷ Thiên thế giới, mỹ nữ có trí tuệ và võ công có thể sánh với nàng cũng chỉ có một mình Triệu Mẫn mà thôi!

Nàng là yêu nữ, tràn đầy linh khí và tà khí, nhưng thực chất, nàng càng chân tình!

Đáng tiếc gặp phải loại người như Trương Thúy Sơn, đó chính là một bi kịch!

Diệp Đông Hoàng đi theo Long Môn Tiêu Cục, chuẩn bị thu phục nàng.

Điều này về sau cũng sẽ giúp ích rất nhiều cho hắn!

Giống như Đông Phương Bất Bại của Tiếu Ngạo thế giới!

"Này!" Không lâu sau, đoàn người Long Môn Tiêu Cục gặp sáu đạo nhân đi tới từ phía đối diện.

Sau một hồi giao tiếp, tổng tiêu đầu Đô Đại Cẩm cho rằng đối phương là sáu vị trong Võ Đang Thất Hiệp, bèn giao Du Đại Nham đang trọng thương cho đối phương rồi hoàn thành nhiệm vụ quay về.

Ân Tố Tố ẩn mình trong bóng tối thấy vậy, cảm thấy có điều

không ổn, bèn lén lút đi theo.

"Các ngươi là ai?" Ân Tố Tố cưỡi ngựa đuổi theo, nhìn thấy đạo nhân cầm đầu, lớn tiếng chất vấn.

"Tại hạ là Tống Viễn Kiều của Võ Đang, mấy vị này là các sư đệ đồng môn của ta!" Nam tử hóa trang thành đạo nhân cầm đầu chắp tay, âm thầm đánh giá Ân Tố Tố.

Hắn chính là A Tam, người của Kim Cương Môn, cao thủ dưới trướng Nhữ Dương Vương của Mông Nguyên.

Chương 55

Mục đích hắn cướp Du Đại Nham đi chính là muốn dùng Đại Lực Kim Cương Chưởng phế Du Đại Nham, gây mâu thuẫn giữa Võ Đang và Thiếu Lâm, để Nhữ Dương Vương có thể ngư ông đắc lợi, tiêu diệt thế lực phản Nguyên!

"Ngươi nói dối!

Võ Đang Thất Hiệp tình như thủ túc, nay Du Tam Hiệp bị thương, các ngươi không quan tâm đến vết thương của hắn mà lại truy hỏi tung tích Đồ Long đao!" Giọng điệu của Ân Tố Tố trở nên sắc bén, "Nói!

Các ngươi mạo danh đệ tử Võ Đang, rốt cuộc có ý đồ gì?" "Vậy xin hỏi cô nương với Du Đại Nham lại có quan hệ gì?" A Tam thấy mình bị vạch trần, cũng lười che giấu, thấy Ân Tố Tố không nói nên lời, bực bội nói: "Đã không có quan hệ, thì đừng có ở đây lo chuyện bao đồng!" "Ta cố tình muốn quản!" Ánh mắt Ân Tố Tố sắc bén.

Du Đại Nham bị nàng làm bị thương, nàng kính trọng nghĩa hiệp của đối phương, nên mới nhờ Long Môn Tiêu Cục đưa đến Võ Đang, chính là không muốn Du Đại Nham xảy ra chuyện.

Lời vừa dứt, nàng rút kiếm khỏi vỏ, vung về phía A Tam!

"Làm càn!" Sắc mặt A Tam lạnh đi, giết thêm một người đối với hắn mà nói chẳng có chút áp lực nào.

Hai người giao thủ vài chiêu, Ân Tố Tố liền rơi vào thế hạ phong, nhưng muốn đánh bại Ân Tố Tố cũng không dễ dàng!

Hưu hưu hưu!

Vài chiếc Mai Hoa Tiêu bắn ra như chớp, cực kỳ sắc bén.

Đồng tử Ân Tố Tố co rút, "đương đương" hai tiếng, nàng chặn được hai chiếc, nhưng vẫn có hai chiếc đánh trúng cổ tay trắng như tuyết của nàng.

"A!" Nàng đau đớn kêu lên, Ân Tố Tố bị đánh bay ra ngoài, cảm thấy cánh tay đã tê dại.

Nàng biết tiêu có độc, không dám chần chừ, chuẩn bị bỏ trốn!

Chỉ là vừa quay người, liền đâm vào một vòng ôm ấm áp vững chắc.

"Mỹ nhân như vậy mà còn dùng ám khí, thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc!" Giọng nói trêu chọc nhàn nhạt vang lên, Ân Tố Tố ngẩng đầu, cuối cùng cũng nhìn rõ người tới.

Người đến trông chừng khoảng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo cương nghị, tuấn mỹ vô song!

Lông mày kiếm mắt sao, khí chất phi phàm!

Dưới ánh mắt bình tĩnh ấy ẩn chứa một loại tôn quý và bá khí toát ra từ tận xương tủy!

"Thật là một thiếu niên anh hùng, khí khái phi phàm, anh tư bừng bừng!" Ánh mắt Ân Tố Tố lộ ra một tia si mê.

Diệp Đông Hoàng đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở, không mấy nữ nhân có thể chống đỡ được mị lực của hắn.

Cái đẹp của hắn không phải loại đẹp âm nhu, mà là một loại đẹp cực kỳ dương cương bá đạo, mang theo một luồng khí tức xâm lược mạnh mẽ, khiến người ta không thể nào dứt ra được.

Xưa nay mỹ nữ yêu anh hùng, Ân Tố Tố tuy là yêu nữ ma giáo, nhưng nội tâm lại sùng bái anh hùng.

Đây cũng là lý do nàng tha cho Du Đại Nham, còn tốn rất nhiều

tinh lực đưa Du Đại Nham về Võ Đang, cuối cùng còn nhất kiến chung tình với Trương Thúy Sơn!

Điều này trông có vẻ hơi si tình, nhưng nàng lại là người si tình chung tình, cuối cùng lại chịu kết cục chết cùng Trương Thúy Sơn!

"Tiểu tử, ngươi là ai?

Cũng muốn lo chuyện bao đồng sao?" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, A Tam trong lòng nổi giận.

Dưới chân núi Võ Đang này, tùy lúc đều có thể gặp người của Võ Đang, hắn phải nhanh gọn lẹ làm xong việc rồi rút lui, vậy mà không ngờ lại liên tiếp gặp phải kẻ lo chuyện bao đồng!

Ân Tố Tố hoàn hồn, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của mình, cảm thấy vô cùng mất mặt, e thẹn vô cùng, trên má ngọc lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu, quyến rũ không nói nên lời!

Cảm nhận hơi ấm trong lòng, nàng muốn đứng dậy, nhưng lại bị Diệp Đông Hoàng ôm chặt cứng, trong lòng càng thêm xấu hổ.

"Bản tọa không thích lo chuyện bao đồng, nhưng chuyện bao đồng của nàng ta thì cố tình phải quản!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, nhìn Ân Tố Tố đang e thẹn vô hạn, mang theo chút xấu hổ, bá đạo nói.

"Tiểu tử, muốn anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì?

Lão tử thành toàn cho các ngươi, đưa các ngươi đi làm một đôi uyên ương dưới suối vàng!" A Tam giơ tay vung lên, vài chiếc Mai Hoa Tiêu bắn ra như chớp, thẳng tắp nhắm vào Diệp Đông Hoàng!

"Cẩn thận!" Ân Tố Tố kinh hô, sự lợi hại của Mai Hoa Tiêu nàng vừa rồi đã lĩnh giáo qua rồi, hơn nữa còn có độc, một khi bị bắn trúng thì sẽ nguy hiểm!

"Kháng Long Hữu Hối!" Diệp Đông Hoàng mặt không biểu cảm,

một chưởng nhẹ nhàng đẩy ra, tựa như một tiếng long ngâm vang vọng, kim long do chân khí ngưng tụ gào thét bay ra, chấn văng Mai Hoa Tiêu, khiến chúng quay ngược lại, đánh vào ngực A Tam!

"A a a a a a!" Đồng thời, sáu tiếng kêu thảm thiết vang lên, kim long xuyên qua ngực A Tam, đánh thẳng vào năm người phía sau.

Quần áo trên người sáu người lập tức vỡ nát, ngũ tạng lục phủ vỡ vụn, trợn trừng mắt, không cam lòng ngã xuống đất!

"Hít!" "Một chưởng chấn chết sáu người?" Ân Tố Tố kinh ngây người, quên mất mình vẫn còn đang trong lòng Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp tràn đầy chấn động.

Thực lực của A Tam còn mạnh hơn nàng, ước chừng có tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, vậy mà lại bị một chưởng đánh chết, không hề có chút nghi ngờ!

Cường giả Tiên Thiên!

Lại còn là cường giả Tiên Thiên cực kỳ mạnh mẽ!

"Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp.

Thiếp thân là Ân Tố Tố, vẫn chưa dám hỏi ân công cao tính đại danh?" Hoàn hồn từ sự chấn động, Ân Tố Tố nhích nhẹ cơ thể, ý bảo Diệp Đông Hoàng buông nàng ra, đồng thời cảm kích nói.

"Diệp Đông Hoàng!" "Tam ca!" Diệp Đông Hoàng vừa mới mở miệng, kèm theo tiếng vó ngựa, một thanh niên đạo nhân cưỡi ngựa chạy đến, lớn tiếng gào thét.

Nhìn thấy cỗ xe ngựa phía trước Diệp Đông Hoàng, y liền nhảy vọt lên, thi triển khinh công lao tới!

"Tam ca!" Lao vào trong xe ngựa, nhìn thấy Du Đại Nham đang nằm bên trong, Trương Thúy Sơn phát ra một tiếng gào giận rung trời.

Khi xác định Du Đại Nham tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, y mới quay người, mắt đỏ hoe nhìn về phía Diệp Đông Hoàng và Ân Tố Tố, "Tại hạ là Trương Thúy Sơn, xin hỏi hai vị huynh đài, hai vị có biết ai đã làm thương tam ca của ta không?" Trong mắt Ân Tố Tố lóe lên một tia hoảng loạn, đang do dự có nên trả lời hay không thì Diệp Đông Hoàng mở miệng nói: "Du Đại Nham tranh đoạt Đồ Long đao với người khác mà bị thương, kỹ nghệ không bằng người, do chính y tự chuốc lấy.

Bản tọa hôm nay cứu y một lần, từ đây coi như xong, cáo từ!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng ôm Ân Tố Tố nhảy vọt lên, chuẩn bị rời đi!

Đối với Trương Thúy Sơn, Diệp Đông Hoàng thật sự không có hứng thú gì, nếu là Trương Tam Phong thì còn tạm được.

"Là ngươi làm thương tam ca của ta?

Mau đứng lại cho ta!" Trương Thúy Sơn ngẩn người, sau đó nổi giận, thi triển Võ Đang Thê Vân Túng đuổi theo!

Ngâm!

Diệp Đông Hoàng cau mày, trở tay một chưởng!

"Phốc!" Một con kim long chân khí đập vào người, Trương Thúy Sơn phun ra một ngụm máu tươi, thân ảnh như diều đứt dây bay ra ngoài, đâm gãy hai cây đại thụ, rơi mạnh xuống đất.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng nể mặt Trương Tam Phong mà nương tay, một chưởng vừa rồi đã đủ để lấy mạng y!

"Thật bá đạo!" Đôi mắt đẹp của Ân Tố Tố chấn động, ngẩn ngơ nhìn Diệp Đông Hoàng, cảm nhận lồng ngực ấm áp vững chắc của hắn, trái tim đập thình thịch!

Bí ẩn, mạnh mẽ, bá đạo, tràn đầy mị lực nam tính khiến nàng khó lòng chống cự!

Hắn rốt cuộc là ai?

Cường giả như vậy, không nên vô danh tiểu tốt mới phải!

Nàng xác định mình trước đây chưa từng gặp đối phương, đối phương vì sao lại muốn cứu nàng?

Ra tay nghĩa hiệp sao?

Hay là có ý đồ gì khác? … "Diệp công tử, chúng ta vốn không quen biết, vì sao người lại giúp ta?" Ân Tố Tố hỏi ra sự nghi hoặc trong lòng.

Diệp Đông Hoàng không ra tay, nàng cũng có thể trốn thoát, nhưng Du Đại Nham khẳng định sẽ gặp độc thủ của những kẻ kia.

Từ lời nói vừa rồi của Diệp Đông Hoàng với Trương Thúy Sơn, hiển nhiên hắn ra tay không chỉ để cứu nàng, mà còn muốn cứu Du Đại Nham.

Mục đích chính là để giúp nàng xóa bỏ một chút áy náy trong lòng vì đã làm thương Du Đại Nham và đoạt Đồ Long đao!

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đối với Diệp Đông Hoàng lại càng thêm một phần hảo cảm!

"Vì ta thích nàng!" Ôm Ân Tố Tố đáp xuống một tảng đá lớn, Diệp Đông Hoàng nhìn đôi mắt động lòng người của nàng, không chút che giấu nói.

"Ta…" Ân Tố Tố ngây người.

Cho dù trong lòng nàng đã cảm nhận được Diệp Đông Hoàng thích nàng, nhưng lại không thể ngờ Diệp Đông Hoàng lại thẳng thắn nói ra như vậy, nhất thời vừa thẹn vừa bối rối, không biết làm sao.

Những chuyện khác, nàng trí kế trăm bề, nhưng chuyện tình cảm, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

“Ưm!” Nhìn thấy Ân Tố Tố ánh mắt ngây người, dáng vẻ không biết làm sao.

Diệp Đông Hoàng cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng.

Khí tức nam tính nồng nặc ập đến, đôi mắt đẹp của Ân Tố Tố trợn tròn, lập tức kinh ngây người!

Sao có thể như vậy!

Mới chỉ là lần đầu gặp mặt mà thôi!

Cho dù ngươi đã cứu ta, cho dù ta đối với ngươi có một chút hảo cảm, nhưng sao ngươi có thể như vậy?

Sau một khắc ngây người, Ân Tố Tố thẹn quá hóa giận, bản năng vung một chưởng tới!

“Bốp!” Diệp Đông Hoàng nắm chặt cổ tay nàng, mạnh mẽ và bá đạo.

Lâu sau, khi Ân Tố Tố sắp không thở nổi, Diệp Đông Hoàng buông nàng ra, mấy cái bật nhảy, biến mất trong rừng cây!

Chương 56

“Đáng ghét!

Hỗn đản!

Đồ tể!

Dám khinh bạc lão nương, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!” Ngón tay ngọc ngà như hành lá nhẹ nhàng ấn lên đôi môi hơi sưng đỏ, Ân Tố Tố cuối cùng cũng bùng nổ, phẫn nộ mắng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng chịu thiệt thòi lớn đến vậy, lại bị người ta khinh bạc!

“Hả?

Độc của ta đã giải rồi sao?” Lúc này, Ân Tố Tố phát hiện Mai Hoa Tiêu trên cổ tay nàng không biết từ lúc nào đã bị rút ra, cùng với độc tố cũng bị bức xuất.

Điều này hiển nhiên là do Diệp Đông Hoàng đã làm khi khinh bạc và nắm lấy cổ tay nàng lúc nãy!

Độc trên Mai Hoa Tiêu vô cùng lợi hại, nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại lặng lẽ bức xuất độc tố ra cho nàng, võ công này còn kinh khủng hơn nàng tưởng tượng!

“Diệp Đông Hoàng, ta nhất định sẽ tìm được ngươi!” Ánh mắt Ân Tố Tố mông lung, nhìn về hướng Diệp Đông Hoàng rời đi, ánh mắt kiên định. … Võ Đang Sơn, trong đạo quán.

“Sư phụ!” Thanh âm của Trương Thúy Sơn vang lên, Trương Tam Phong cùng Tống Viễn Kiều và những người khác vội vàng ra nghênh đón.

Sắp tới là sinh nhật chín mươi tuổi của Trương Tam Phong, các đệ tử xuống núi đều đã trở về Võ Đang để chúc thọ Trương Tam Phong.

"Sư phụ, tam ca gặp kẻ gian nhân...

ám toán..." Trương Thúy Sơn hai tay ôm ngang Du Đại Nham, mặt đầy máu bẩn trộn lẫn mồ hôi, chạy đến trước mặt Trương Tam Phong quỳ xuống, khóc không thành tiếng, lớn tiếng nói.

Mọi người kinh hãi, chỉ thấy thân Trương Thúy Sơn lay động, liền ngã về phía sau.

Y chạy đường dài không ngừng nghỉ như vậy, thêm vào nỗi đau trong lòng, và bị Diệp Đông Hoàng chấn thương, cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, vừa nhìn thấy sư phụ và các đồng môn liền ngất đi.

"May mà, còn cứu được!" Trương Tam Phong biết Trương Thúy Sơn không có gì đáng ngại lớn, chỉ là ngất đi mà thôi, liền vội vàng đến bên Du Đại Nham, kiểm tra một lượt, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm!

Mọi người đưa Du Đại Nham vào nhà, Trương Tam Phong dùng công lực thâm hậu giúp Du Đại Nham bức xuất độc châm và độc tố ở cổ.

"Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, Du Đại Nham vốn vì được Trương Thúy Sơn đưa về mà ngất đi, nay lại lần nữa tỉnh lại, nhìn thấy Trương Tam Phong, Du Đại Nham nước mắt chảy đầy mặt, tựa như đứa trẻ bị oan ức trở về nhà.

Dưới ánh mắt lo lắng của mọi người, Du Đại Nham kể lại sự việc đã xảy ra một lần, chỉ là y cũng không biết người làm y bị thương tên gọi là gì.

Đồng thời tổng tiêu đầu Long Môn Tiêu Cục là Đô Đại Cẩm cũng đến Võ Đang Sơn tạ tội, kể lại những chuyện bọn họ biết cho mọi người Võ Đang.

"Tam ca!" Trương Thúy Sơn tỉnh lại, nhìn thấy Du Đại Nham không sao mới cuối cùng yên tâm, đồng thời kể lại những chuyện y biết cho Trương Tam Phong và những người khác!

"Sư phụ, chính là hắn, chính là hắn đã làm thương tam ca, còn nói gì mà đưa tam ca về, từ đây coi như xong, đâu có chuyện dễ dàng như vậy!" Trương Thúy Sơn vẽ ra họa tượng của Diệp Đông Hoàng, phẫn nộ nói.

Nghĩ đến việc mình vẫn không phải đối thủ, không thể báo thù, trong lòng càng thêm uất ức.

"Thúy Sơn, khoan thai chớ vội.

Vừa rồi vi sư đã kiểm tra thương thế của con, con bị chưởng lực chí cương chí dương bá đạo làm thương.

Công lực của đối phương rất thâm hậu, nếu không phải nương tay thì con đã chết rồi!" Trương Tam Phong không vội không chậm, tiếp tục nói: "Với công lực của đối phương, muốn cướp Đồ Long đao thì căn bản không cần phải lén lút ám toán.

Kẻ làm thương Đại Nham khẳng định là người khác, hơn nữa Đại Nham đã nhìn thấy diện mạo của hung thủ, chính là một nữ tử!" "Nữ tử?

Là nàng ta!" Trong đầu Trương Thúy Sơn lập tức hiện lên hình dáng Ân Tố Tố, y cầm bút vẽ ra.

"Là nàng ta!" "Là nàng ta!" Du Đại Nham và Đô Đại Cẩm nhìn thấy họa tượng, đồng thanh nói.

"Hả?" Mọi người nghi hoặc nhìn về phía Đô Đại Cẩm.

Cảm nhận ánh mắt của mọi người, Đô Đại Cẩm vội vàng nói: "Chính là nàng ta ủy thác tiêu cục chúng ta hộ tống Du Tam Hiệp về đây!" "Hai người bọn họ là một bọn, quả nhiên, bọn họ chính là hung thủ!" Trương Thúy Sơn phẫn nộ nói.

"Sư phụ, thi thể của sáu kẻ mạo danh đệ tử Võ Đang đã được đưa về rồi!" Lúc này, Mạc Thanh Cốc dẫn theo các đệ tử Võ Đang khiêng sáu cỗ thi thể trở về.

Trước đó, khi Du Đại Nham tỉnh lại, y lờ mờ nhớ rằng những kẻ muốn gây bất lợi cho y dường như đã bị người khác đánh chết, thế nên Mạc Thanh Cốc mới dẫn người xuống đó kiểm tra.

"Sáu người này bị một chưởng chấn chết, dường như là Hàng Long Thập Bát Chưởng của Cái Bang!" Trương Tam Phong kiểm tra một lượt thi thể, trong lòng thầm kinh hãi.

Chân khí của đối phương bá đạo và tinh thuần đến mức trước nay chưa từng thấy, nếu là ông đối đầu, cũng không có nắm chắc có thể thắng được.

Nhìn bức họa tượng của Diệp Đông Hoàng, ông không thể hiểu nổi giang hồ từ khi nào lại xuất hiện một thiếu niên tông sư đáng sợ đến vậy!

"Bọn họ chẳng lẽ là người của Cái Bang?" Trương Thúy Sơn và những người khác có chút nghi hoặc.

Hàng Long Thập Bát Chưởng chỉ có bang chủ mới có thể học được, nhưng Diệp Đông Hoàng hiển nhiên không phải đương nhiệm bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long.

"Hưu!" Lúc này, Trương Tam Phong vỗ mạnh vào ngực A Tam, ba chiếc Mai Hoa Tiêu từ trong cơ thể bắn ra, găm vào cây cột bên cạnh!

“Mai Hoa Tiêu của Thiếu Lâm, còn có độc!” Trương Thúy Sơn rút Mai Hoa Tiêu trên cột ra, nhìn vết máu đen trên đó, “Chẳng lẽ là người của Thiếu Lâm?” “Không thể nào, đệ tử Thiếu Lâm sao có thể hạ độc trên Mai Hoa Tiêu?” Đô Đại Cẩm lớn tiếng phản bác, hắn chính là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, đương nhiên phải bảo vệ danh dự của Thiếu Lâm.

“Mai Hoa Tiêu này là của kẻ đã chết, hắn dùng độc tiêu tấn công đối phương, nhưng bị đối phương một chưởng đánh bật lại, hơn nữa còn cùng bốn người bên cạnh đều bị một chưởng chấn chết!” Trương Tam Phong lắc đầu, sau đó nhìn về bảy đệ tử, trịnh trọng căn dặn: “Chuyện của Đại Nham đã rất rõ ràng.

Là do vị Ân tiểu thư này làm, mục đích là Đồ Long đao.

Nhưng sau khi đối phương làm thương Đại Nham, lại không hề có sát tâm, trái lại còn nhờ Long Môn Tiêu Cục hộ tống suốt đường, hơn nữa còn âm thầm đi theo bảo hộ!

Thấy sáu kẻ này mạo danh đệ tử Võ Đang muốn gây bất lợi cho Đại Nham, nàng ta đã ra tay ngăn cản, nhưng không địch lại đối phương.

Cuối cùng vị thiếu hiệp này ra tay cứu giúp, một chưởng đánh chết bọn chúng, cứu Đại Nham!

Cuối cùng hắn nói với Thúy Sơn rằng dùng ơn cứu Đại Nham để bù đắp việc Ân tiểu thư làm thương Đại Nham.

Đại Nham bình an vô sự, chuyện này đích xác coi như xong rồi, vậy nên chuyện này đến đây là kết thúc, sau này ai cũng không được nhắc đến chuyện báo thù!

Sau này gặp vị thiếu hiệp này không được xung đột, đối phương chính là một thiếu niên tông sư!” Trương Tam Phong căn dặn đi căn

dặn lại, không muốn bọn họ vì đắc tội Diệp Đông Hoàng mà cuối cùng mất mạng vô ích!

"Tông sư?" Võ Đang Thất Hiệp, Đô Đại Cẩm và những người khác đều đồng loạt kinh hãi.

Nếu không phải lời này do Trương Tam Phong nói ra, bọn họ có chết cũng không tin.

Đô Đại Cẩm và mấy người nữa càng âm thầm ghi nhớ hình dáng của Diệp Đông Hoàng và Ân Tố Tố, liệt vào hàng những người không thể chọc ghẹo nhất!

"Vâng, sư phụ!" Bảy người Tống Viễn Kiều đồng loạt đáp.

Du Đại Nham không sao, cộng thêm Diệp Đông Hoàng đích xác đã cứu Du Đại Nham một lần, oán khí trong lòng bọn họ cũng tiêu tan không ít.

Sau khi biết đối phương là tông sư, càng không dấy lên chút ý niệm báo thù nào.

Tông sư là khái niệm gì, bọn họ rất rõ ràng, không dám chiêu họa đại địch lớn như vậy cho Võ Đang!

"Viễn Kiều, Liên Chu, những kẻ này hẳn là người của Thiếu Lâm.

Con hãy dẫn bọn họ đến Thiếu Lâm hỏi thử, xem có thể điều tra ra manh mối gì không?" Trương Tam Phong phân phó nói.

Sáu người này định hãm hại Du Đại Nham, tuy không thành công, nhưng cũng phải đòi một lời giải thích!

"Vâng, sư phụ!" Tống Viễn Kiều và Du Liên Chu dẫn các đệ tử Võ Đang kéo thi thể sáu người A Tam đến Thiếu Lâm.

Đô Đại Cẩm nghĩ ngợi một lát, cũng đi theo cùng.

Chuyện Diệp Đông Hoàng là tông sư cũng phải nói cho Thiếu Lâm

biết!

Về những chuyện này, Diệp Đông Hoàng không hay biết.

Giờ phút này hắn đang tiến đến Vương Bàn Sơn ở cửa sông Tiền Đường, hắn biết Thiên Ưng giáo sẽ tổ chức Đại hội Dương Đao Lập Uy ở đó!

Đến lúc đó, Ân Tố Tố và Tạ Tốn đều sẽ ở đó, vừa hay nhân cơ hội này, thu phục cả bọn họ!

Tạ Tốn là một trong Tứ Đại Hộ Giáo Pháp Vương của Minh Giáo, chỉ cần thu phục hắn, Diệp Đông Hoàng sẽ tiến thêm một bước đến việc khống chế Minh Giáo.

Trên thuyền lớn của Thiên Ưng Giáo, Tiền Đường Giang. "Thường đàn chủ, đã điều tra được tin tức về Diệp Đông Hoàng chưa?" Ân Tố Tố thay nữ trang, thanh lệ động lòng người, đẹp đến mức không thể tả, ánh mắt trong veo mang theo một tia chờ mong.

Thường Kim Bằng có chút ngại ngùng: "Ân cô nương, chức hạ đã phát động sức mạnh trong giáo điều tra, tạm thời vẫn chưa nghe nói trên giang hồ có tin tức về một thiếu niên cường giả tên Diệp Đông Hoàng!" Ánh mắt mong chờ của Ân Tố Tố lập tức ảm đạm, nàng phất tay bảo Thường Kim Bằng lui xuống, trong lòng phiền não!

Trong tâm trí nàng hiện lên dáng vẻ anh tuấn, hào sảng của Diệp Đông Hoàng, một chưởng diệt địch, trở tay trấn lui Trương Thúy Sơn.

Lông mày kiếm mắt sao, khí phách ngạo nghễ thiên hạ, tự tin coi thường anh hùng trong thiên hạ như cỏ rác!

Dáng vẻ uy vũ làm người ta mê mẩn!

Nghĩ đến cảnh cuối cùng bị đối phương cưỡng hôn, Ân Tố Tố có cảm giác như toàn thân bị điện giật, hai má đỏ bừng, không biết là vì tức giận hay xấu hổ!

Ôm một bụng tâm sự, Ân Tố Tố trở về giường, ôm chăn trằn trọc không ngủ được.

Sáng hôm sau.

Ân Tố Tố dẫn Thường Kim Bằng đến Vương Bàn Sơn.

Vương Bàn Sơn nằm giữa biển ngoài cửa Tiền Đường Giang, là một hòn đảo hoang vắng, bình thường không có người ở, nhưng hôm nay lại rất náo nhiệt.

Thiên Ưng Giáo tổ chức Dương Đao Lập Uy Đại Hội tại đây, tập hợp nhiều võ giả giang hồ như Hải Sa Phái, Cự Kình Bang, Thần Quyền Môn!

Chương 57

"Cảm tạ các vị hào kiệt giang hồ tề tựu tại Dương Đao Đại Hội của Thiên Ưng Giáo, cung nghênh giáo chủ thiên kim, đường chủ Tử Vi Đường Ân Tố Tố cô nương!" Đường chủ Chu Tước Đường Thường Kim Bằng chủ trì mở lời.

Lời vừa dứt, Ân Tố Tố một thân đồ võ, anh tư hào sảng bước ra từ phía sau khán đài, ánh mắt sắc bén quét qua đám đông bên dưới, lớn tiếng nói: "Chắc hẳn mọi người đều biết mục đích của đại hội hôm nay, ta cũng không nói nhiều lời vô ích, bản giáo vừa mới có được một thanh bảo đao, tên là Đồ Long Đao!" "Đồ Long Đao?" Lời vừa dứt, những tiếng bàn tán xôn xao nổi lên, danh tiếng của Đồ Long Đao, chỉ cần là võ giả giang hồ, không ai là chưa từng nghe nói qua.

Đó chính là bảo đao Đồ Long được mệnh danh là Chí Tôn Võ Lâm, có được nó có thể hiệu lệnh thiên hạ, không ai dám không tuân! "Giáo chủ bản giáo thành thật lo sợ các vị anh hùng không biết Đồ Long Đao đã thuộc về bản giáo, vì vậy cung thỉnh các vị đến đây, để tận mắt chiêm ngưỡng chân dung bảo đao!" Nhìn những người đang kinh ngạc và nghi ngờ, Ân Tố Tố tiếp tục nói. "Xin mời Ân cô nương dương đao lập uy!" Lúc này, Thường Kim Bằng liền vén tấm vải che bảo đao ra, cung kính nói! "Thật sự là Đồ Long Đao sao?" Nhìn thấy Đồ Long Đao, quần hùng kích động, ánh mắt sáng rực, hận không thể dán mắt vào.

Chỉ là trong lòng vẫn chưa xác định, hơn nữa Thiên Ưng Giáo thực lực cường đại, bọn họ cũng không dám làm càn.

Ân Tố Tố dùng bàn tay thon dài như ngọc nâng Đồ Long Đao, vung lên trong không trung, thanh đại đao nặng trăm cân gào thét, hàn

quang lấp lánh.

Oanh!

Ân Tố Tố một đao chém xuống, một cái đỉnh đồng cao nửa người bị chém làm đôi gọn gàng, mà Đồ Long Đao lại không hề hấn gì! "Thật là bảo đao a!" Mọi người đều kinh ngạc, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Đồ Long Đao, vốn có chút nghi ngờ, nhưng nhìn thấy cảnh này, trong lòng đã cơ bản xác định tám chín phần! "Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, không ai dám không tuân!" Ánh mắt sắc bén của Ân Tố Tố nhìn về phía mọi người, giọng nói uy nghiêm bá đạo vang lên, tùy tay đưa Đồ Long Đao cho Thường Kim Bằng, "Hôm nay mời các vị đến, ngoài việc chiêm ngưỡng phong thái bảo đao ra, còn có một chuyện muốn tuyên bố với các vị!" "Các ngươi hãy nghe đây, từ hôm nay trở đi sẽ không còn Hải Sa Phái, Thần Quyền Môn, Cự Kình Bang, Giang Nam chỉ có một Thiên Ưng Giáo!" Ân Tố Tố dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ tuyên bố, như thể hạ lệnh. "Ân đường chủ, lời này của ngươi là ý gì?" Dưới đài lập tức có người đứng ra chất vấn.

Thiên Ưng Giáo tuy mạnh, nhưng muốn bọn họ quy thuận, cũng không dễ dàng như vậy. "Ý ta là từ hôm nay trở đi, các ngươi phải quy thuận môn hạ Thiên Ưng Giáo, phục tùng Thiên Ưng Giáo sai khiến!" Ân Tố Tố nói thẳng thừng. "Thiên Ưng Giáo các ngươi xưa nay vẫn bức người, giờ lại được voi đòi tiên, các ngươi làm như vậy chẳng phải quá đáng lắm sao!" "Đúng vậy, quá đáng thật!" "Chúng ta thề chết không theo!" "Đúng, thề chết không theo!" Quần chúng phẫn nộ, tiếng gầm gừ vang lên không ngớt. "Xem ra ta không còn lựa chọn nào khác, Thường đàn chủ, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!" Ân Tố Tố nói với vẻ lạnh lùng, lui về phía sau, Thường Kim Bằng cầm Đồ Long Đao tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn về phía mọi người. "Đúng là bá đạo!" Trên đỉnh núi, Diệp Đông Hoàng cầm một bầu rượu

lười biếng tựa vào một tảng đá lớn, hứng thú nhìn xuống Dương Đao Lập Uy Đại Hội của Thiên Ưng Giáo.

Bởi vì giáo chủ Ân Thiên Chính và Ân Dã Vương có việc không thể đến, nên do Ân Tố Tố chủ trì!

Bành bành bành! "Còn ai dám không phục?

Phàm là những kẻ không gia nhập Thiên Ưng Giáo ta, đều đứng ra đây cho ta!" Thường Kim Bằng một đao chém chết ba tên đầu têu không phục, ánh mắt lạnh lẽo quét qua mọi người, nói một cách lạnh lùng, đầy khí phách!

Nguyên Quảng Ba của Hải Sa Phái, Quá Tam Quyền của Thần Quyền Môn, Mạch Kình của Cự Kình Bang ba người nhìn nhau, mặt mày ủ dột, có chút chần chừ.

Thiên Ưng Giáo đối với bọn họ là một quái vật khổng lồ, không phải là thứ bọn họ có thể chọc vào.

Nhưng đã quen làm lão đại, nay bảo bọn họ quy thuận, trong lòng lại một ngàn vạn lần không cam lòng!

Ầm ầm!

Đại chiến sắp bùng nổ, nhưng đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này, từ xa truyền đến một tiếng nổ lớn, một đệ tử Thiên Ưng Giáo hoảng hốt chạy đến: "Không hay rồi, không hay rồi, thuyền của chúng ta đều bị nổ tung rồi!" Vương Bàn Sơn ở ngoài Tiền Đường Giang, là một hòn đảo cô lập, không có thuyền, bọn họ sẽ không thể rời đi! "Ai làm?" Thần sắc Ân Tố Tố lạnh lẽo, vậy mà có người dám nổ thuyền của Thiên Ưng Giáo nàng, thật là muốn chết.

Roạt!

Đột nhiên, một tiếng sư tử gầm vang lên, chỉ thấy từ sau gốc cây lớn vọt ra một người, thân hình người đó phi thường khôi vĩ, đầu đầy

tóc vàng, xõa tung trên vai, đôi mắt xanh biếc phát sáng, trong tay cầm một cây lang nha bổng dài một trượng sáu bảy thước, đứng trên sân khấu, uy phong lẫm lẫm, thật như thiên thần thiên tướng vậy. "Xin hỏi tôn giá cao tính đại danh?" Thường Kim Bằng cảnh giác nhìn người đến, hỏi. "Không dám, tại hạ họ Tạ, tên chữ là Tốn, tự Thối Tư, có một ngoại hiệu, gọi là 'Kim Mao Sư Vương'." Tạ Tốn ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đồ Long Đao trong tay Thường Kim Bằng, chậm rãi nói. "Thì ra là Tạ tiên sinh, không biết đến đây có quý can gì?" Thường Kim Bằng chất vấn.

Oanh!

Tạ Tốn không trả lời, lang nha bổng trong tay nặng nề cắm xuống đất, khí lãng mạnh mẽ lan ra, trong sự kinh hãi của mọi người, hắn ra tay như tia chớp, ba hai chiêu liền đánh chết Thường Kim Bằng và đoạt lấy Đồ Long Đao trong tay! "Đao tốt!" Tạ Tốn đánh giá Đồ Long Đao, khen ngợi hết lời. "Thì ra là Tạ tiền bối, Thiên Ưng Giáo chúng ta và ngươi không quen biết, vì sao vừa lên đảo đã hủy thuyền giết người, thanh đao này... là của Thiên Ưng Giáo chúng ta!" Cố kìm nén sự tức giận trong lòng, Ân Tố Tố tiến lên, nhìn thoáng qua Đồ Long Đao trong tay Tạ Tốn, trầm giọng nói.

Võ công của Tạ Tốn tuy rất lợi hại, nhưng nàng cũng không phải người sợ chuyện, nếu một câu cũng không nói, sau này danh tiếng của Thiên Ưng Giáo chẳng phải sẽ bị hủy hoại sao? "Thanh đao này là do các ngươi tạo ra sao?" Tạ Tốn như thể đang nhìn thấy người phụ nữ mình yêu, ngón tay vuốt ve bảo đao, liếc nhìn Ân Tố Tố.

Ân Tố Tố khựng lại, thanh đao này quả thực không phải do bọn họ tạo ra.

Thấy đối phương không nói được lời nào, Tạ Tốn tiếp tục nói: "Thanh đao này là các ngươi cướp được từ tay người khác, nay rơi

vào tay Tạ Tốn ta, thì nó là của ta, thiên kinh địa nghĩa!" "Có lý!" Diệp Đông Hoàng ngửa đầu, ừng ực uống một ngụm rượu lớn, gật gật đầu, cá lớn nuốt cá bé, ai nắm quyền lớn, đao đó thuộc về kẻ đó! "Ta nói lại lần nữa, thanh đao này là của Thiên Ưng Giáo chúng ta!" Ân Tố Tố nổi giận, vừa nói vừa xông về phía Tạ Tốn, thực lực của Ân Tố Tố đại khái ở Hậu Thiên thập trọng, đối mặt với Tạ Tốn tương đương với Tiên Thiên trung hậu kỳ, hoàn toàn không phải đối thủ! "A!" Không bao lâu, Ân Tố Tố liền bị Tạ Tốn một chưởng đánh trúng, bay ngược ra ngoài.

Xoẹt!

Diệp Đông Hoàng ném bầu rượu, từ đỉnh núi nhảy xuống, trong nháy mắt đã đến sau lưng Ân Tố Tố, đưa tay ôm lấy eo thon mềm mại của nàng, đỡ lấy nàng. "Là hắn!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Ân Tố Tố tâm thần chấn động, không ngờ Diệp Đông Hoàng, người mà nàng đã tìm kiếm bấy lâu nay, lại xuất hiện ở đây.

Lần nữa nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, trong lòng nàng không còn chút xấu hổ hay tức giận nào, chỉ còn lại sự kinh hỷ.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian dường như ngừng lại, giữa không trung như va chạm những tia lửa tình yêu.

Ân Tố Tố vội vàng cúi đầu, vô cùng thẹn thùng, khuôn mặt trắng nõn hiện lên vài vệt hồng quyến rũ!

Đỉnh tuyết nguy nga nhấp nhô, một trái tim đập thình thịch, dường như muốn nhảy ra ngoài!

Không ngờ lần thứ hai gặp mặt, nàng vẫn chật vật như vậy!

Lại được đối phương cứu rồi! "Thanh đao này, ta muốn mang đi, các vị không có dị nghị gì chứ?" Sau khi đánh bay Ân Tố Tố, Tạ Tốn liền không quan tâm nữa, nhìn xuống đám đông dưới đài, tuy là hỏi,

nhưng giọng điệu lại không cho phép nghi ngờ. "Ha ha, Tạ tiền bối đức cao vọng trọng, danh tiếng vang xa bốn biển, hoàn toàn có tư cách sở hữu thanh bảo đao này, chúng ta mọi người đều rất tán đồng a!" Bang chủ Hải Sa Phái Nguyên Quảng Ba cười ha hả, vội vàng phụ họa tâng bốc, vẻ mặt nịnh nọt.

Với thực lực của Tạ Tốn vừa rồi ba hai chiêu đã đánh chết Thường Kim Bằng, đánh bại Ân Tố Tố, bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ, dù sao Tạ Tốn không lấy, bọn họ cũng không thể có được. "Các hạ chính là bang chủ Hải Sa Phái Nguyên Quảng Ba phải không?" Tạ Tốn tiến lên hỏi. "Chính là tại hạ!" Nguyên Quảng Ba cười nói. "Sư phụ ta là ai?

Lại thuộc môn phái nào, ta đã làm những chuyện tốt gì?" Tạ Tốn liên tiếp ba câu hỏi, Nguyên Quảng Ba vẻ mặt xấu hổ, đúng là nịnh bợ không đúng chỗ rồi! "Hừ, những điều này ngươi đều không biết, còn nói ta đức cao vọng trọng, danh tiếng vang xa bốn biển, đúng là giả dối, một lũ nói càn, Tạ Tốn ta ghét nhất loại tiểu nhân ti tiện như ngươi!" Tạ Tốn gầm lên giận dữ, tiếp tục nói: "Năm ngoái ở Dư Diêu ngươi đã hại chết cả nhà Trương Đăng Vân, đầu tháng trước, lại giết Âu Dương Dư Thanh ở Hải Môn, những chuyện tốt này đều do ngươi làm phải không?" Nguyên Quảng Ba vừa xấu hổ vừa giận dữ, không ngờ Tạ Tốn lại biết cả những chuyện này, muốn động thủ lại kiêng dè thực lực của Tạ Tốn.

Bên cạnh, Quá Tam Quyền của Thần Quyền Môn cười gian, cho ngươi nịnh bợ, giờ thì chuột đội hũ gạo rồi chứ gì? "Quá chưởng môn Thần Quyền Môn, phải không?" Lúc này, Tạ Tốn nhìn về phía Quá Tam Quyền đang đắc ý xem kịch vui. "Tại hạ Quá Tam Quyền, bái kiến Tạ tiền bối!" Quá Tam Quyền chắp tay, trong lòng lại cảnh giác. "Thôi Phi Yên là người thân nào của ngươi?" Tạ Tốn vừa mở miệng, sắc mặt Quá Tam Quyền biến đổi, thầm nghĩ không hay rồi, nhưng

cũng không thể không trả lời: "Là chị dâu của ta!" "Ngươi không đoan chính, hại chết nàng ta, có phải việc này không?" Tạ Tốn gầm lên giận dữ, Quá Tam Quyền không nói được lời nào. "Còn có Mạch bang chủ của Cự Kình Bang, chính vào tháng năm năm nay, ngươi đã cướp một chiếc thuyền viễn dương, đẩy mấy chục thương khách trên thuyền xuống biển, chết đuối, còn cưỡng hiếp bảy người phụ nữ đến chết, thật là thiên lý khó dung!" "Tạ Tốn ta trọng đạo lý nhất, ba người các ngươi cùng lên, nếu đánh thắng ta, các ngươi có thể đi, nếu không, ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của các ngươi!" Nguyên Quảng Ba ba người nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ ngoan độc, bọn họ biết hôm nay dù thế nào cũng không thể yên ổn, ba người cùng lúc ra tay.

Đáng tiếc, khoảng cách thực lực quá lớn, ba người cùng ra tay cũng không chặn được Tạ Tốn mấy chiêu, liền bị đánh chết! "Các ngươi đều là những kẻ có mắt như mù, đều đáng chết!" Tạ Tốn ánh mắt quét qua tất cả mọi người có mặt, chuẩn bị mở sát giới. "Diệp đại ca, Tạ Tốn đã hủy thuyền của chúng ta, cướp Đồ Long Đao, e rằng muốn giết người diệt khẩu, chúng ta phải nghĩ cách rời đi, hắn chắc chắn đã chừa lại thuyền cho mình!" Ân Tố Tố ghé vào tai Diệp Đông Hoàng, nói nhỏ, cảm nhận hơi thở nóng rực của Diệp Đông Hoàng bên tai, đôi má ngọc vốn hồng hào lại càng đỏ hơn! "Nàng không tin ta sao?" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng khẽ nhếch lên, bàn tay ôm eo Ân Tố Tố dùng sức, thân hình mềm mại của nàng khẽ run lên, cả người dán chặt vào lòng Diệp Đông Hoàng, vô cùng thẹn thùng.

Đã đến lúc nào rồi, ngươi còn có tâm trạng đùa giỡn sao?

Mặc dù thực lực của Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng Tạ Tốn trông cũng không phải dễ đối phó, nàng không muốn Diệp Đông Hoàng mạo hiểm, đợi sau khi rời đi rồi triệu tập cường giả Thiên Ưng Giáo đối phó Tạ Tốn cũng không muộn! "Tiểu cô nương thông minh

thật!" Ánh mắt Tạ Tốn dừng trên người Ân Tố Tố và Diệp Đông Hoàng: "Hai vị tài tử giai nhân, một đôi bích nhân, vốn dĩ ta cũng không muốn, nhưng thế sự như vậy, ta không thể không giết các ngươi!" "Tiểu tử, khinh công của ngươi vừa rồi không tệ, lại còn rất ngông cuồng, ra tay đi, thắng được ta, các ngươi có thể đi!" Tạ Tốn nhìn Diệp Đông Hoàng, hiển nhiên những lời thì thầm vừa rồi của hai người đã lọt vào tai hắn.

Diệp Đông Hoàng xuất hiện từ trước hắn đã phát hiện ra, chỉ là không để ý.

Lúc đó Diệp Đông Hoàng còn chưa vận dụng một phần công lực nào, càng không dùng khinh công thân pháp gì, cho nên trong mắt Tạ Tốn tuy không tệ, nhưng vẫn chưa đáng để hắn kiêng dè. "Tạ Tốn, ngoại hiệu Kim Mao Sư Vương!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, chậm rãi mở miệng, Tạ Tốn cau mày, những điều này vừa nãy hắn đã nói rồi, không biết Diệp Đông Hoàng có ý gì, vừa định nổi giận, lại thấy Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói: "Từng là một trong Tứ Đại Pháp Vương của Minh Giáo!" Thân ảnh Tạ Tốn vừa định nổi giận liền khựng lại, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại biết nhiều như vậy!

Hắn đã rời Minh Giáo được mấy năm rồi, ngay cả Ân Tố Tố, con gái của Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cũng không nhận ra hắn, thế hệ trẻ, rất ít người biết những chuyện này. "Minh Giáo Tứ Đại Pháp Vương, Tử Bạch Kim Thanh, Tử Sam Long Vương, Bạch Mi Ưng Vương, Kim Mao Sư Vương, Thanh Dực Bức Vương, bởi vì giáo chủ Dương Đỉnh Thiên mất tích, mà mỗi người tự tách ra!" "Tử Sam Long Vương vì Hàn Thiên Diệp đã rời Minh Giáo, Bạch Mi Ưng Vương tự lập Thiên Ưng Giáo..." Nói đến đây, Diệp Đông Hoàng nhìn Ân Tố Tố. "Kim Mao Sư Vương chính là một trong Tứ Đại Pháp Vương của Minh Giáo, từng cùng phụ thân ta đồng là Tứ Đại Pháp Vương!" Ân Tố Tố kinh ngạc nhìn Diệp Đông Hoàng đang nói cười

phong độ, bình thản, trong lòng càng thêm tò mò, là con gái của Bạch Mi Ưng Vương, nàng lại còn không biết nhiều bằng Diệp Đông Hoàng.

Chương 58

Đương nhiên, nếu là ca ca Ân Dã Vương của nàng, những điều biết được sẽ nhiều hơn nàng rất nhiều!

Đây đều là những chuyện cũ năm xưa, Ân Thiên Chính bình thường cơ bản sẽ không kể cho nàng nghe! "Ngươi là ai?

Sao ngươi lại biết được những chuyện này?" Ánh mắt Tạ Tốn trở nên ngưng trọng, biết Tứ Đại Pháp Vương thì không sao, nhưng biết chuyện của Tử Sam Long Vương và Hàn Thiên Diệp thì phi thường rồi, chuyện này trong Minh Giáo cũng không có nhiều người biết. "Tiểu tử này là ai?

Sao lại biết nhiều đến vậy?

Chẳng lẽ còn muốn thuyết phục Tạ Tốn tha cho hắn một con đường sống?" Phía dưới, một đám võ lâm nhân sĩ như lâm đại địch, tò mò nghi hoặc nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, không biết đối phương từ đâu xuất hiện! "Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, sư tòng Hỗn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn!" Không để ý Tạ Tốn, Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói. "Ngươi là ai?" Hai chữ Thành Côn như sấm sét giữa trời quang, nổ tung trong đầu Tạ Tốn, khí tức của hắn đột nhiên trở nên cuồng bạo, vèo một tiếng lao về phía Diệp Đông Hoàng, năm ngón tay thành trảo, chụp vào cổ Diệp Đông Hoàng. "Cẩn thận!" Ân Tố Tố bị Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, cảm nhận luồng chưởng phong sắc bén ập đến, kinh hô thành tiếng.

Lúc này Tạ Tốn cuồng bạo cho nàng cảm giác như một con sư tử nổi giận, muốn vồ người mà nuốt chửng, bất cứ lúc nào cũng có thể xé nát người.

Ngâm!

Một chưởng đánh ra, kèm theo tiếng rồng ngâm chấn động màng tai, một con chân khí kim long hung hăng đâm vào người Tạ Tốn.

Oanh long!

Như một quả pháo bắn trúng ngực Tạ Tốn, thân hình hắn như búp bê vải rách bị đánh bay, Đồ Long Đao tuột khỏi tay.

Xoẹt!

Diệp Đông Hoàng đưa tay chụp lấy bảo đao đang rơi, một tay ôm mỹ nhân trong lòng, một tay cầm Đồ Long Bảo Đao, trở tay trấn áp Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn.

Tất cả những điều này nói ra thì dài dòng, kỳ thực chỉ trong nháy mắt.

Mọi người hoàn hồn, nhìn Tạ Tốn nằm dưới đất, nhìn Diệp Đông Hoàng như thiên thần giáng trần, cái thế vô song, tất cả đều chấn động, như đang mơ!

Thì ra đây mới là đại lão ẩn mình! "Thật lợi hại!" Ân Tố Tố đôi mắt đẹp mê mẩn, bị phong thái trong khoảnh khắc đó của Diệp Đông Hoàng hoàn toàn chinh phục, dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, toàn thân mềm nhũn, trái tim đập thình thịch! "Hàng Long Thập Bát Chưởng?

Công lực thật thâm hậu!" Tạ Tốn từ dưới đất bò dậy, trong lòng kinh hãi, hắn vậy mà không đỡ nổi một chiêu, đây là yêu nghiệt từ đâu đến, cho dù từ trong bụng mẹ đã bắt đầu luyện võ, cũng không thể mạnh đến vậy chứ?

Hơn nữa hắn biết đối phương đã thủ hạ lưu tình, nếu không phải đối phương cuối cùng đã thu hồi chưởng lực, hắn hiện giờ đã là người chết rồi! "Đa tạ Diệp thiếu hiệp đã thủ hạ lưu tình!" Tạ Tốn bò dậy, chắp tay cảm tạ. "Bản tọa Diệp Đông Hoàng, chí hướng là khu

trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn của ta..." Chưa đợi Diệp Đông Hoàng nói xong, Tạ Tốn đã trực tiếp cắt ngang: "Tạ Tốn ta nợ các hạ một mạng, muốn thu hồi khi nào cũng được, nhưng muốn ta bán mạng làm kẻ đánh thuê, thứ lỗi khó lòng tuân mệnh!" "Diệp đại ca thật sự có chí lớn cao cả, lo nước thương dân, là bậc đại hiệp, lo nước thương dân, đây mới là chân anh hùng, đại hào kiệt!" Ân Tố Tố trong chớp mắt đã bổ sung rất nhiều điều, hình tượng của Diệp Đông Hoàng cũng lập tức trở nên cao lớn uy vũ vô cùng.

Mặc dù Thiên Ưng Giáo không thể coi là chính phái, và nàng cũng có thể coi là yêu nữ của tà giáo, nhưng điều đó không ngăn cản nàng sùng bái anh hùng hào kiệt.

Những sự tích của Quách đại hiệp và Hoàng Dung nữ hiệp từng trấn thủ Tương Dương, nàng cũng đã nghe nói qua, vô cùng sùng bái!

Trong nguyên tác, nàng đi theo Trương Thúy Sơn, còn cải tà quy chính làm người tốt, thật đáng thương đáng tiếc! "Tạ Tốn, ngươi sư tòng Hỗn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn, võ công trí mưu của ngươi có hơn Thành Côn không?" "Ngươi có tìm được Thành Côn ở đâu không?" "Ngươi có báo được thù huyết hải thâm cừu của cả nhà mười ba mạng người không?" Diệp Đông Hoàng không vì lời từ chối của Tạ Tốn mà tức giận, quân bài tẩy của hắn còn chưa dùng ra, ánh mắt dừng trên người Tạ Tốn, liên tiếp ba câu hỏi, khiến Tạ Tốn nổi giận xung thiên, như điên như dại! "A a a, Thành Côn, ta muốn giết ngươi!" Tạ Tốn gầm lên giận dữ, mắt đỏ ngầu, dáng vẻ điên cuồng, khiến những người xung quanh liên tục lùi lại, sợ lỡ không cẩn thận bị Tạ Tốn đang phát điên xé thành mảnh vụn!

Oanh!

Đột nhiên, một cỗ khí thế kinh khủng từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng lan tỏa ra, trấn áp lên người Tạ Tốn.

Tạ Tốn vốn đã trọng thương, thân thể chấn động, lập tức bị áp xuống đất, khó lòng động đậy.

Dưới uy áp như thiên uy này, hắn cũng bình tĩnh lại, khôi phục thần trí. "Ngươi có thể giúp ta tìm Thành Côn?" Tạ Tốn cũng không ngốc, tự nhiên hiểu rằng Diệp Đông Hoàng nói nhiều như vậy, không ngoài mục đích muốn hắn vì Diệp Đông Hoàng mà hiệu lực.

Nếu Diệp Đông Hoàng thật sự có thể giúp hắn báo thù rửa hận, hắn hiệu trung Diệp Đông Hoàng cũng không phải là không thể. "Đương nhiên, chỉ cần ngươi hiệu trung bản tọa, ta nhất định có thể giúp ngươi tìm được Thành Côn, để ngươi đích thân báo thù!" Diệp Đông Hoàng nói. "Ngươi thật sự có thể tìm được Thành Côn?" Tạ Tốn vẫn còn nghi ngờ, những năm này hắn đã dùng đủ mọi cách, nhưng vẫn không tìm được tung tích của Thành Côn. "Ngươi có lựa chọn sao?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh lẽo, hắn biết Thành Côn hiện giờ chắc đang dưới trướng Nhữ Dương Vương hoặc ở Thiếu Lâm Tự.

Nhưng hiện tại nói cho Tạ Tốn biết, đối phương chắc chắn sẽ không nhịn được mà đi báo thù, cho nên Diệp Đông Hoàng tạm thời không định nói cho hắn. "Được, ta tin ngươi, sau này mạng ta sẽ là của ngươi, nhưng nếu để ta biết ngươi lừa ta, cho dù liều chết ta cũng sẽ không để ngươi sống yên!" Tạ Tốn liếc nhìn Ân Tố Tố một cái, ý tứ không nói cũng tự hiểu, cho dù ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng giết người bên cạnh ngươi thì không vấn đề gì chứ?

Oanh!

Lời vừa dứt, Tạ Tốn như bị trọng kích, cả người bay ngang ra ngoài, hung hăng đập vào một cây trụ đá. "Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, Tạ Tốn lần này thật sự chỉ còn nửa cái mạng! "Bản tọa không muốn nghe lại lời như vậy, đã đáp ứng giúp ngươi tìm Thành

Côn, cho dù Thành Côn có ở địa ngục, bản tọa cũng có thể bắt hắn ra!" Giọng Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt băng giá, khí tức kinh khủng khiến mấy ngàn võ giả có mặt như rơi vào hầm băng, từng người từng người run sợ, vốn tưởng Diệp Đông Hoàng xuất hiện bọn họ sẽ được cứu.

Nhưng nay xem ra, Diệp Đông Hoàng còn kinh khủng hơn Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn!

Nói không chừng cũng sẽ giống như Tạ Tốn, giết hết bọn họ, để ngăn chặn tin tức Đồ Long Đao bị tiết lộ! "Diệp đại ca, Tạ tiền bối cũng chỉ là vô tâm chi ngôn, huynh bớt giận!" Ân Tố Tố vội vàng khuyên nhủ, trong lòng lại ngọt ngào, cho rằng Diệp Đông Hoàng vì muốn bảo vệ nàng, vì Tạ Tốn uy hiếp nàng mà tức giận.

Kỳ thực Diệp Đông Hoàng chỉ ghét bị người khác uy hiếp, dù chỉ là một lời nói ngông cuồng cũng không được. "Đây là một viên Tẩy Tủy Đan, sau khi dùng không những có thể tẩy tủy phạt mạch, tiêu trừ vết thương ngầm trong cơ thể, còn có thể cải thiện tư chất căn cốt, cũng có thể giúp ngươi khôi phục thương thế!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên Tẩy Tủy Đan ném cho Tạ Tốn, tư chất võ công của Tạ Tốn không tệ, có thể bồi dưỡng một phen.

Mà Tẩy Tủy Đan đối với hắn mà nói, cũng không phải là thứ quý giá gì.

Hiệu quả tẩy tủy phạt mạch còn không bằng hắn vận chuyển Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh tiêu hao chút chân khí để giúp người khác tẩy tủy phạt mạch.

Đương nhiên, loại công việc nặng nhọc này Diệp Đông Hoàng bình thường đều lười làm.

Cùng lắm cũng chỉ giúp những người phụ nữ của hắn tẩy tủy phạt mạch, cải thiện tư chất!

Đánh một gậy rồi lại cho một quả ngọt, chiêu thức dùng người này, Diệp Đông Hoàng cũng đã thuần thục.

Đợi Tạ Tốn thể nghiệm được cái tốt của Tẩy Tủy Đan, trong lòng tự nhiên sẽ càng thêm cảm kích và kính sợ.

Có thể tùy tiện lấy ra một viên đan dược nghịch thiên như vậy, hình tượng của Diệp Đông Hoàng trong lòng Tạ Tốn lập tức sẽ trở nên càng thêm thần bí cao lớn, khiến người ta vừa kính vừa sợ. "Tẩy Tủy Đan?" Tạ Tốn tiếp nhận đan dược, đối với những công năng mà Diệp Đông Hoàng nói, bán tín bán nghi, trên đời này có loại đan dược mạnh như vậy sao?

Mặc dù nghi ngờ, nhưng hắn không chút do dự, một hơi nuốt xuống, khoanh chân tọa thiền, vận chuyển chân khí luyện hóa, khôi phục thương thế. "Tố Tố, nàng nói những người này nên làm gì?" Diệp Đông Hoàng nhìn Ân Tố Tố, hỏi. "Diệp công tử, Ân đường chủ, tha mạng a, tiểu nhân thề, những gì hôm nay thấy và nghe tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài một chữ, nếu không trời đánh sét đánh, không được chết tử tế!" Lời Diệp Đông Hoàng vừa dứt, các võ giả vẫn luôn chú ý đến bọn họ như tỉnh mộng, trong chớp mắt kinh hãi đổ mồ hôi lạnh, đồng loạt quỳ xuống đất, không ngừng thề thốt đủ kiểu.

Vừa rồi Tạ Tốn vì Đồ Long Đao không bị tiết lộ mà muốn giết người diệt khẩu, nay Diệp Đông Hoàng, kẻ ác hơn cả Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, mười phần tám chín cũng sẽ làm vậy.

Nhưng Diệp Đông Hoàng quá kinh khủng, trước khi hắn chưa đích thân nói ra muốn giết bọn họ, bọn họ không dám có bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào! "Diệp đại ca, vừa rồi Tạ tiền bối cũng đã nói, những người này không ai là không tội ác tày trời, giang hồ tư sát, sinh tử do mệnh, nhưng bọn họ cướp bóc thương thuyền, cưỡng hiếp phụ nữ vô tội, chết có thừa tội, cứ giết hết đi, còn có thể trừ hại cho dân!" Ân Tố

Tố không chút chần chừ, nàng vốn dĩ muốn thu phục những người này, nhưng Diệp Đông Hoàng giờ đã đoạt Đồ Long Đao, nàng cũng không nghĩ đến việc lấy lại.

Trước hết nàng không có bản lĩnh lấy lại, cho dù cha nàng Ân Thiên Chính có đến e rằng cũng không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, thứ hai nàng không muốn đối địch với Diệp Đông Hoàng.

Chính xác hơn mà nói, nàng đã sa vào lưới tình rồi.

Lần đầu gặp mặt, nàng gọi Diệp công tử, nay đã gọi Diệp đại ca rồi!

Cho nên vì Diệp Đông Hoàng không bị võ lâm nhân sĩ truy sát, giết người diệt khẩu là lựa chọn tốt nhất!

Nàng sợ Diệp Đông Hoàng không nỡ hoặc kiêng kỵ, còn cố ý chỉ ra rằng những người này đều là thập ác bất xá, làm đủ chuyện xấu, chết có thừa tội, có thể thấy tâm tư nàng tinh tế, chu đáo. "Đã như vậy, vậy thì giết hết đi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói.

Những người này chết hay không hắn cũng không quan tâm, chỉ là muốn thử Ân Tố Tố, câu trả lời của Ân Tố Tố khiến hắn rất hài lòng.

Chứng tỏ đối phương hoàn toàn vì hắn mà suy nghĩ, từ phủ Tương Dương đến Vương Bàn Sơn này, mất mấy tháng công phu, cuối cùng cũng thành công, đã thu phục được nàng! "Chó nam nữ, các ngươi không cho chúng ta đường sống, huynh đệ, cùng hắn liều mạng!" "Người phụ nữ này đẹp như vậy, nhưng lại độc ác thế, huynh đệ, chúng ta cùng nhau ra tay giết tên tiểu tử này, cùng nhau hưởng dụng người phụ nữ này!" "Nói đúng, cùng hắn liều mạng, thắng thì có bảo đao mỹ nhân, thua thì hai mươi năm sau lại là một hảo hán!" "Giết chết bọn chúng!" Lời Diệp Đông Hoàng vừa dứt, không gian tĩnh lặng, như sự yên tĩnh trước khi núi lửa phun trào.

Ngay sau đó từng tiếng gầm gừ vang lên, mấy ngàn võ giả mắt đỏ ngầu vung đao kiếm trừng trừng nhìn Diệp Đông Hoàng và Ân Tố Tố.

Thỏ cùng đường còn cắn người, huống hồ những kẻ liều mạng này!

Lúc này, bọn họ chỉ có một ý niệm, giết chết Diệp Đông Hoàng, hành hạ Ân Tố Tố đến chết!

Để Diệp Đông Hoàng và Ân Tố Tố hối hận khi đến thế giới này, để hai người biết bọn họ cũng không phải dễ chọc! "Giết!" Theo từng tiếng gầm giận dữ, tất cả võ giả mắt đỏ ngầu, điên cuồng lao về phía Diệp Đông Hoàng và Ân Tố Tố!

Chương 59

"Bảo vệ Đường chủ!" Đệ tử Thiên Ưng Giáo lớn tiếng gầm lên, xông lên, nhưng đối mặt với mấy ngàn võ giả căn bản không đủ nhìn.

Rất nhanh, đám võ giả đã giết đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, vô số đao kiếm chém xuống.

Đang đang đang!

Diệp Đông Hoàng nắm Đồ Long Đao tùy ý chém ra một nhát, đao khí dài bốn mươi mét bùng nổ, tất cả binh khí đều đứt thành hai đoạn.

Xuy xuy xuy!

Ngay sau đó, máu tươi văng tung tóe, mấy chục võ giả bị chém ngang lưng thành hai đoạn!

Cảnh tượng huyết tinh như vậy trong nháy mắt trấn áp tất cả mọi người, nhưng nghĩ đến việc Diệp Đông Hoàng định diệt toàn bộ bọn họ, vô số võ giả lại một lần nữa không sợ chết mà xông lên.

Còn về việc trốn?

Nơi đây là một hòn đảo cô lập, thuyền lại bị nổ tung, nhiều nhất còn lại một chiếc, căn bản không thể trốn thoát!

Chỉ có giết chết Diệp Đông Hoàng, bọn họ mới có thể sống sót!

Trước cái chết, mỗi người đều bùng phát sức mạnh mười hai phần!

Đáng tiếc, trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều là vô ích!

Diệp Đông Hoàng buông tay ôm Ân Tố Tố, thân ảnh khẽ động, dường như có vô số thân ảnh, đây đều là tàn ảnh do tốc độ quá nhanh mà lưu lại, theo từng tàn ảnh hiện lên, từng đóa huyết hoa yêu dị nở

rộ.

Đồ Long Đao như hóa thành lưỡi hái tử thần, từng võ giả hoặc bị chém đứt hoặc bị cắt ngang cổ!

Diệp Đông Hoàng quá nhanh, nơi hắn đi qua, từng võ giả như cắt lúa mà ngã xuống từng mảng.

Gần hai ngàn võ giả trong chốc lát đã mất đi hơn một nửa, khoảnh khắc này, bảy tám trăm võ giả còn lại hoàn toàn sụp đổ, tứ tán bỏ chạy! "Hấp Tinh Lãnh Địa!" Thấy mọi người muốn trốn, Diệp Đông Hoàng không hứng thú đuổi giết khắp đảo, trực tiếp triển khai Hấp Tinh Lãnh Địa, phía sau ba con chân long dị tượng hiện lên, lực hút kinh khủng bao trùm trăm mét vuông.

Tinh khí thần của những võ giả này, mạnh nhất cũng chỉ Hậu Thiên lục thất trọng, đa số là Hậu Thiên nhất nhị trọng, nhanh chóng bị thôn phệ, bao gồm cả những võ giả bị Diệp Đông Hoàng chém giết trước đó.

Dưới sự gia trì của ba con chân long dị tượng, Diệp Đông Hoàng cách mặt đất ba thước, lơ lửng giữa không trung, tay cầm bảo đao, ngạo nghễ thiên hạ, như một tôn cái thế chiến thần, vô song thiên hạ! "Chậc, Kim Mao Sư Vương ta giết người như ma, nhưng so với hắn, dường như cũng chẳng là gì!" Tạ Tốn không biết từ lúc nào đã mở mắt, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng như hóa thân hắc động, thôn phệ tinh khí thần của các võ giả trong phạm vi trăm mét xung quanh, trong lòng kinh hãi!

Từng võ giả tinh khí thần bị thôn phệ, cuối cùng hóa thành tro bụi, bay theo gió, càng cảm thấy một cỗ hàn ý lạnh thấu đỉnh đầu, trong lòng đối với Diệp Đông Hoàng càng thêm kính sợ!

Diệp đại ca thần công cái thế, sát phạt quả đoán, mưu trí hơn người, lòng mang đại chí, không biết huynh ấy tiếp theo sẽ làm gì?

Nhìn Diệp Đông Hoàng đại khai sát giới, Ân Tố Tố cũng bị chấn động!

Nhưng lại không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại càng thêm kính phục!

Đây mới là khí chất bá chủ, trong lòng mong chờ con đường tiếp theo của Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng nói muốn khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn, ban đầu nàng có ý muốn lôi kéo Diệp Đông Hoàng gia nhập Thiên Ưng Giáo, nhưng giờ nàng đã không còn ý niệm đó nữa!

Diệp Đông Hoàng là người sẽ không chịu khuất phục dưới người khác.

Không lâu sau, cả Vương Bàn Sơn chỉ còn lại Diệp Đông Hoàng, Ân Tố Tố và Tạ Tốn ba người sống.

Đan điền mênh mông như biển của Diệp Đông Hoàng cũng càng thêm sung mãn, tin rằng không bao lâu nữa sẽ có thể chất đầy tiên thiên chân khí.

Một canh giờ sau.

Ba người Diệp Đông Hoàng đi trên chiếc thuyền lớn mà Tạ Tốn đã chuẩn bị để trở về đại lục. "Công tử, chúng ta tiếp theo đi đâu?" Tạ Tốn đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, trong mắt mang theo một tia kính sợ, không chỉ vì võ công tuyệt thế và thủ đoạn kinh khủng mà Diệp Đông Hoàng đã thể hiện trước đó, mà còn vì công hiệu nghịch thiên của Tẩy Tủy Đan.

Không những giúp hắn khôi phục thương thế, tẩy tủy phạt mạch, những vết thương ngầm và tai họa ngầm do tu luyện Thất Thương Quyền trước đây đều đã được chữa khỏi, cả người hắn cảm thấy nhẹ nhõm, như thể trẻ lại hai mươi tuổi.

Đối với hắn mà nói, đây quả thực là ân tái tạo, từ tận đáy lòng thần phục Diệp Đông Hoàng!

Đợi Diệp Đông Hoàng giúp hắn tìm được Thành Côn báo thù rửa hận xong, cho dù Diệp Đông Hoàng có bảo hắn đi chết, hắn cũng sẽ không do dự! "Nơi đây cách Hồ Điệp Cốc không xa, y thuật của Hồ Thanh Ngưu không tệ, có thể dùng được!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt u u, thản nhiên nói. "Hồ Thanh Ngưu là người của Minh Giáo, công tử là muốn thu phục hắn ủng hộ công tử lên làm giáo chủ Minh Giáo, sau đó lợi dụng sức mạnh của Minh Giáo khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn?" Tạ Tốn không ngốc, thấy Diệp Đông Hoàng nhắc đến Hồ Thanh Ngưu, thêm vào hắn, dường như có chút hiểu được ý đồ của Diệp Đông Hoàng! "Không tệ, Minh Giáo là một trong những thế lực phản Nguyên lớn nhất, bất quá sau khi Dương Đỉnh Thiên mất tích, Minh Giáo chia năm xẻ bảy, không còn được như trước, với thực lực của ta, trọng chỉnh Minh Giáo, nhất định có thể tái tạo càn khôn!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ, tràn đầy tự tin mạnh mẽ, nhưng Tạ Tốn lại không mấy lạc quan, nói: "Công tử không phải người của Minh Giáo, cho dù võ công cái thế, có ta ủng hộ, e rằng cũng rất khó phục chúng, hơn nữa Dương giáo chủ cũng không biết còn tại thế hay không!" "Ngươi có biết tại sao Thành Côn lại muốn giết cả nhà ngươi không?" Nghe vậy, Diệp Đông Hoàng đột nhiên hỏi, Tạ Tốn khựng lại, vấn đề này hắn cũng trăm mối vẫn không giải được, nếu Thành Côn chỉ đơn thuần là thèm muốn vợ hắn, dường như cũng không hợp lý.

Ân Tố Tố nghe vậy, âm thầm trầm tư, không biết Diệp Đông Hoàng sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này, kỳ thực nàng vẫn đang nghĩ có nên thuyết phục cha nàng giúp đỡ Diệp Đông Hoàng hay không. "Thành Côn và phu nhân của Dương Đỉnh Thiên là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm!" "Cái gì?" Tạ Tốn khựng lại, không ngờ

lại có bí mật động trời như vậy. "Bởi vì Dương Đỉnh Thiên thế lực lớn, cha mẹ Dương phu nhân đã gả nàng cho Dương Đỉnh Thiên, nhưng Thành Côn vẫn không từ bỏ, lén lút tư thông với Dương phu nhân, và nơi họ hẹn hò chính là mật đạo ở Quang Minh Đỉnh của Minh Giáo, nơi mà chỉ các giáo chủ đời trước mới biết!" "Làm sao có thể?" Tạ Tốn khó tin, càng cảm thấy không thể tin được là Diệp Đông Hoàng sao lại biết những chuyện này, những chuyện này có thể nói là tuyệt mật.

Đến hắn còn không biết! "Có gì mà không thể, có một ngày Dương Đỉnh Thiên đang tu luyện Càn Khôn Đại Na Di trong mật đạo, nghe thấy lời tư tình của Thành Côn và phu nhân hắn, liền tẩu hỏa nhập ma mà chết, đây chính là bí ẩn về sự mất tích của hắn!" "Dương giáo chủ vậy mà lại mất tích như vậy?" Tạ Tốn trừng lớn mắt, kinh ngạc không thôi, không ngờ Dương Đỉnh Thiên hùng tài vĩ lược lại chết thảm như vậy, thật sự là tạo hóa trêu người.

Ân Tố Tố yên lặng lắng nghe, đối với Diệp Đông Hoàng càng thêm sùng bái, trên đời này dường như không có gì là Diệp Đông Hoàng không biết, thật sự quá lợi hại! "Dương phu nhân biết chuyện, xấu hổ phẫn uất đến cực độ, tự sát thân vong, còn Thành Côn vì cái chết của Dương phu nhân cũng trở nên điên cuồng, hắn thề sẽ hủy diệt Minh Giáo, nhưng Minh Giáo cao thủ như mây, một mình hắn căn bản không làm được!" "Cho nên hắn khắp nơi châm ngòi quan hệ giữa Minh Giáo và các phái giang hồ, giết cả nhà ngươi chính là muốn ngươi vì tìm hắn mà khắp nơi giết chóc người của võ lâm giang hồ, khiến Minh Giáo khắp nơi đối địch!" "Ngươi giết Không Kiến, Thành Côn cũng đã ra sức rất nhiều!" "Thì ra là vậy!" Tạ Tốn chợt hiểu ra, những điều Diệp Đông Hoàng nói tuy có chút kinh người, nhưng không phải là có thể tùy tiện bịa đặt ra, dù là mật đạo Quang Minh Đỉnh, hay Càn Khôn Đại Na Di, hơn nữa lại hợp tình hợp lý.

Đồng thời, thấy Diệp Đông Hoàng như thể vô sở bất tri, biết nhiều bí mật mà hắn còn không biết, đối với Diệp Đông Hoàng giúp hắn tìm được Thành Côn càng thêm tin tưởng!

Một tuần sau. "Hồ Điệp Cốc, đúng là một nơi không tệ!" Diệp Đông Hoàng dẫn Tạ Tốn và Ân Tố Tố đến Hồ Điệp Cốc, đập vào mắt là một biển hoa.

Hồ Điệp bay lượn tiên cảnh, mỹ lệ vô cùng, như thế ngoại đào nguyên.

Nhưng Diệp Đông Hoàng nhìn ra được, những kỳ hoa dị thảo ở đây đa số đều có độc, vẻ ngoài mỹ lệ ẩn chứa hiểm nguy chết người, đều là dược thảo do Hồ Thanh Ngưu trồng. "Công tử, Hồ Thanh Ngưu người như tên gọi, cố chấp như trâu, không dễ nói chuyện!" Tạ Tốn nhìn Hồ Điệp Cốc, nhắc nhở.

Hồ Thanh Ngưu được gọi là Y Tiên Hồ Điệp Cốc, nhưng còn có một ngoại hiệu là 'Kiến Tử Bất Cứu' (thấy chết không cứu), tính khí của hắn có thể thấy rõ. "Cho dù thật sự là một con trâu cố chấp, bản tọa cũng có thể khiến hắn ngoan ngoãn làm việc!" Diệp Đông Hoàng không để ý, nếu một Hồ Thanh Ngưu cũng không đối phó được, hắn còn làm giáo chủ Minh Giáo làm gì, còn nói gì đến việc tranh bá thiên hạ, trực tiếp đi rửa mặt ngủ đi thì hơn! "Diệp đại ca, luôn bá đạo và tự tin như vậy!" Ân Tố Tố không nghi ngờ, nàng tin rằng, cho dù Hồ Thanh Ngưu có là một con trâu cố chấp, Diệp Đông Hoàng cũng có cách thu phục. "Thằng nhóc hoang dã nào đến đây, thật là ngông cuồng!" Lúc này, một tiếng hừ lạnh đầy tức giận vang lên.

Một nam tử thanh tú từ trong cốc bước ra, hằm hằm nhìn Diệp Đông Hoàng.

Người này không ai khác, chính là chủ nhân nơi đây, Y Tiên Hồ Điệp Cốc Hồ Thanh Ngưu.

“Tên tiểu tử ranh ma từ đâu tới, quả thật cuồng vọng!” Hồ Thanh Ngưu mặt đầy giận dữ bước ra, thấy Tạ Tốn bên cạnh Diệp Đông Hoàng thì khựng lại, nói: “Sư Vương, tiểu tử này là ai?

Cũng là người Minh Giáo sao?” “Hồ Thanh Ngưu, vị này là Diệp Đông Hoàng Diệp công tử, vị này là con gái Ưng Vương Ân Tố Tố.

Diệp công tử văn trị võ công, trác nhiên có thành tựu, thiên phú tài tình, chấn cổ thước kim.

Kể từ khi Dương Giáo chủ mất tích, Minh Giáo tứ phân ngũ liệt, Diệp công tử có ý muốn trọng chỉnh Minh Giáo, khu trừ Thát Lỗ, khôi phục hà sơn, đặc biệt đến đây mời ngươi gia nhập ủng hộ!” Tuy Hồ Thanh Ngưu tính khí quái gở, nhưng đối xử rất tốt với đệ tử Minh Giáo.

Những đệ tử Minh Giáo bị thương đều được hắn tận tâm cứu chữa mà không lấy một xu.

Tạ Tốn cũng không muốn hắn và Diệp Đông Hoàng xảy ra xung đột, liền vội vàng giới thiệu.

Những ngày này, càng ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng, Tạ Tốn càng cảm thấy Diệp Đông Hoàng thâm bất khả trắc, cực kỳ đáng sợ!

Hồ Thanh Ngưu tuy y thuật cao minh, nhưng đối mặt với Diệp Đông Hoàng, căn bản không thể tạo nên một làn sóng nhỏ nào!

Nghe vậy, Hồ Thanh Ngưu cũng tò mò đánh giá Diệp Đông Hoàng từ trên xuống dưới.

Dung mạo quả thật tuấn tú, hiếm thấy, khí độ cũng phi phàm, đúng là một nhân kiệt.

Nhưng nhìn qua chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, cho dù luyện võ từ trong bụng mẹ, thì có thể lợi hại đến mức nào?

Còn muốn trọng chỉnh Minh Giáo, khu trừ Thát Lỗ, quả thật là dị tưởng thiên khai.

Nghĩ đến đây, Hồ Thanh Ngưu thu hồi ánh mắt, nhìn Tạ Tốn, mặt đầy nghiêm túc nói: "Sư Vương, xem ra ngài quả nhiên bệnh không hề nhẹ, đến chỗ ta là đúng rồi!" Nói xong, Hồ Thanh Ngưu nhìn Diệp Đông Hoàng, mất kiên nhẫn nói: "Tiểu tử ngươi, cút ngay!" Ầm!

Lời vừa dứt, một luồng khí thế khủng bố bỗng chốc tỏa ra từ cơ thể Diệp Đông Hoàng, như núi lửa phun trào, uy nghiêm tôn quý, cuồng bạo bá đạo.

Thân thể Hồ Thanh Ngưu trầm xuống, như bị một ngọn núi lớn đè nặng, tu vi Hậu Thiên đỉnh phong của hắn hai chân run rẩy, lập tức bị áp đảo quỳ rạp trên đất, không thể động đậy.

"Tiểu tử giỏi, võ công quả nhiên lợi hại!" Hồ Thanh Ngưu võ công tuy bình thường, nhưng kiến thức phi phàm, biết mình đã nhìn lầm người.

Nhưng hắn há lại là người dễ dàng khuất phục, tức giận nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, nghiến răng nghiến lợi: "Tiểu tử, muốn ta ủng hộ ngươi làm Giáo chủ, nằm mơ đi, có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi!" "Ngươi nghĩ bản tọa không dám giết ngươi sao?" Giọng Diệp Đông Hoàng vẫn bình tĩnh, nhưng cái ngữ khí lạnh nhạt đó, cái sự lạnh lùng coi sinh mạng như cỏ rác đó, khiến Hồ Thanh Ngưu trong lòng run lên!

Hắn không hề nghi ngờ Diệp Đông Hoàng thật sự sẽ giết hắn!

Nhưng, để hắn cứ thế khuất phục chẳng phải quá mất mặt sao?

Kẻ sĩ có thể chết, không thể nhục!

Trong lòng Tạ Tốn nóng vội, nhìn Diệp Đông Hoàng, muốn nói lại thôi.

Vốn định nói gì đó, nhưng đối diện với ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, hắn lại nuốt lời muốn nói vào trong.

Chương 60

Thoắt thoắt thoắt!

Đột nhiên, một bóng dáng y đen bay lướt đến, giơ tay ba mũi độc châm bắn về phía Diệp Đông Hoàng.

"Đừng!" Hồ Thanh Ngưu nhìn thấy bóng dáng này, đồng tử co rút, lớn tiếng kinh hô.

Diệp Đông Hoàng thực lực hắn vừa nãy đã cảm nhận sâu sắc, ra tay với hắn chẳng khác nào tìm chết.

Bóng dáng này không ai khác chính là thê tử của hắn, người được mệnh danh Độc Tiên Vương Nan Cô.

Hai người họ là sư huynh muội, một người tinh thông y thuật, một người tinh thông độc thuật, trên giang hồ được gọi là Y Tiên, Độc Tiên.

Hai người vốn là vợ chồng ân ái, nhưng vì Vương Nan Cô hiếu thắng, muốn vượt qua Hồ Thanh Ngưu, nên hai người vẫn luôn đấu pháp!

Phụt phụt phụt!

Ba mũi độc châm cách thân Diệp Đông Hoàng ba thước liền như rơi vào vũng lầy, ngưng trệ giữa không trung.

Sau đó, Diệp Đông Hoàng giơ tay cách không một trảo, mỹ phụ áo đen liền như gà con bị tóm trong tay.

"Đây là thê tử Vương Nan Cô của ngươi phải không?" Kẹp cổ Vương Nan Cô, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Hồ Thanh Ngưu đang mặt đầy khó coi, tràn đầy lo lắng.

Tuy là câu hỏi, nhưng giọng nói lại tràn đầy khẳng định.

"Ngươi muốn làm gì?

Họa không liên lụy đến người nhà, uổng cho ngươi võ công cái thế, thiên phú trác tuyệt, lại lấy người nhà ra sỉ nhục uy hiếp, đồ tiểu nhân ti tiện, có bản lĩnh thì nhắm vào ta!" Hồ Thanh Ngưu giận dữ gào lên.

Tuy Vương Nan Cô vẫn luôn giận dỗi hắn, tranh cường hiếu thắng, nhưng tình yêu của hắn dành cho Vương Nan Cô chưa bao giờ giảm bớt.

"Cũng xem như đại mỹ nhân, chết đi thật đáng tiếc!" Diệp Đông Hoàng thu hồi ánh mắt, đánh giá khuôn mặt xinh đẹp của Vương Nan Cô.

Nàng cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, coi như đang ở độ tuổi phong hoa chính mậu.

"Diệp Đại ca người…" Ân Tố Tố muốn nói lại thôi, có chút thất vọng về Diệp Đông Hoàng.

Nàng tuy không phải người tốt, đối với kẻ địch cũng tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn, nhưng Hồ Thanh Ngưu không thể coi là kẻ địch.

Diệp Đông Hoàng dùng Vương Nan Cô uy hiếp, thực sự là mất điểm!

Tạ Tốn cũng vậy, nắm chặt nắm đấm, muốn nói gì đó lại tạm thời nhịn xuống!

"Ngươi tha cho nàng, ta đồng ý với ngươi là được!" Hồ Thanh Ngưu nghiến răng, thở dài một hơi, phảng phất như già đi mấy chục tuổi.

Hắn có thể không quan tâm đến tính mạng của mình, cương quyết đối đầu với Diệp Đông Hoàng đến cùng, nhưng không thể nhìn Vương Nan Cô chết đi.

"Sư huynh, không cần cầu xin hắn, muốn giết thì giết, thiếp thân không sợ chết, chúng ta kiếp sau lại làm vợ chồng!" Vương Nan Cô cũng cứng rắn, kiên cường vô cùng.

"Diệp Đại ca…" Ân Tố Tố nhịn không được mở lời, muốn cầu tình.

Tạ Tốn nắm chặt nắm đấm, nội tâm giằng xé, cảm thấy Diệp Đông Hoàng làm vậy thực sự quá ti tiện.

Vợ chồng Hồ Thanh Ngưu dù sao cũng là người Minh Giáo, hắn sao có thể trơ mắt nhìn?

Nhưng đối phương thực lực hắn hoàn toàn không thể chống lại, hắn không sợ chết, nhưng hắn muốn báo thù, tìm Thành Côn báo thù, nếu bây giờ chết đi, thù của hắn phải làm sao?

"Các ngươi không cần nói nhiều, ta tự có chủ trương!" Diệp Đông Hoàng phất tay, ngăn cản Ân Tố Tố và Tạ Tốn đang định mở lời.

"Hồ Thanh Ngưu, bản tọa cho ngươi một cơ hội, đây là một viên độc dược, Vương Nan Cô có thể sống sót hay không thì xem y thuật của chính ngươi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên độc dược nhét vào miệng Vương Nan Cô, bắt nàng nuốt xuống.

Sau đó đẩy Vương Nan Cô đến trước mặt Hồ Thanh Ngưu, đồng thời thu hồi khí thế đang áp chế Hồ Thanh Ngưu.

"Sư huynh, sinh tử hữu mệnh, bình thường tâm tức khả!" Vương Nan Cô nở một nụ cười rạng rỡ, an ủi nói.

"Sư muội, nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng chết!" Hồ Thanh Ngưu ôm chầm lấy Vương Nan Cô, xông vào bên trong thảo lư,

chuẩn bị giải độc cho Vương Nan Cô!

Viên độc dược này là một món đồ chơi nhỏ mà Diệp Đông Hoàng ngẫu nhiên chế tạo được sau khi đọc hàng trăm quyển y thư ở thế giới Tiếu Ngạo.

Hắn đặt tên là Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn.

Sau khi uống thuốc này, không đầy một canh giờ, người sẽ mất hết hơi thở sinh mệnh, rơi vào trạng thái giả chết.

Nhưng ý thức vẫn còn, nếu không có thuốc giải, cần ba ngày sau mới có thể tỉnh lại!

Trong ba ngày này tuy có cảm nhận, nhưng lại như người chết, giống như chết trong mộng vậy, cái tên Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn cũng chính vì thế mà ra!

"Đây là độc gì?" Trong thảo lư, Hồ Thanh Ngưu bận đến đầu bù tóc rối.

Nếu là người khác trúng độc, hắn chắc chắn sẽ rất hưng phấn nghiên cứu thuốc giải, bởi vì hắn thích nhất là chữa trị các loại bệnh nan y, càng khó càng có thách thức, sau khi thành công, hắn càng có cảm giác thành tựu!

Nhưng giờ đây người trúng độc lại là vợ hắn, hắn chỉ muốn giải độc, hoàn toàn không thể hưng phấn nổi.

Một canh giờ sau.

Vương Nan Cô rơi vào trạng thái giả chết, Hồ Thanh Ngưu không nhìn ra manh mối, chỉ nghĩ y thuật của mình không tinh, không thể giải độc, để Vương Nan Cô độc phát thân vong mà chết.

"Ha ha, độc này là ai chế tác?" Hồ Thanh Ngưu tự giễu cười một tiếng, toàn thân phảng phất như mất hết sức lực.

Hắn vô dụng, ngay cả thê tử của mình cũng không cứu được, còn Y Tiên, Y Tiên cái chó chết gì!

Hắn hiện tại chỉ muốn biết độc này là ai nghiên cứu ra, sau đó xuống dưới bồi Vương Nan Cô, khỏi để nàng một mình dưới đó cô đơn!

"Món đồ chơi nhỏ bản tọa tùy tay làm ra, còn được chứ?

Ngươi dường như không muốn sống nữa?" Diệp Đông Hoàng lại lấy ra một viên Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn, nhìn Hồ Thanh Ngưu đang sống không còn gì lưu luyến, lòng tro nguội lạnh, nói.

"Sư muội đã chết, ta sống cũng vô vị, kỹ không bằng người, ta cũng không trách ngươi!" Hồ Thanh Ngưu lấy ra một bình thuốc, chuẩn bị tự sát.

Vương Nan Cô đang trong trạng thái giả chết nghe vậy, lòng như dao cắt, muốn mở miệng nói cho Hồ Thanh Ngưu biết nàng chưa chết, nhưng dù nàng cố gắng thế nào cũng không thể mở miệng.

Nghĩ đến trước đây nàng hiếu thắng luôn đối đầu với Hồ Thanh Ngưu, khiến hai người không thể sống yên ổn, trong lòng càng hối hận!

Nếu thời gian có thể quay ngược, nếu trời cao có thể cho nàng một cơ hội nữa, nàng tuyệt đối sẽ không tùy hứng dùng thân thể mình ép Hồ Thanh Ngưu đấu pháp thi thố với nàng!

Tuyệt đối sẽ không làm Hồ Thanh Ngưu khó xử, nhất định sẽ làm một người vợ tốt!

Chỉ là hiện tại, nàng chỉ có thể mang theo sự phẫn hận đối với Diệp Đông Hoàng và sự áy náy đối với Hồ Thanh Ngưu, lòng nóng như lửa đốt, lặng lẽ nhìn, chờ chết.

Đương nhiên, mắt nàng đã nhắm lại, chỉ có thể dùng tâm để nhìn!

… “Cuối cùng tiễn ngươi một đoạn!” Diệp Đông Hoàng ném viên Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn trong tay qua.

“Đa tạ, nó tên là gì?” Tiếp lấy viên thuốc, Hồ Thanh Ngưu tự nhiên không biết Vương Nan Cô còn chưa chết, cũng không biết Vương Nan Cô trong lòng đang nghĩ gì, không chút do dự nuốt vào một hơi.

Đối với loại độc mà ngay cả hắn cũng không thể giải, trong lòng hắn tràn đầy tò mò.

Sau khi nuốt độc dược, trong mắt Hồ Thanh Ngưu khôi phục một tia tinh quang, cẩn thận cảm nhận dược hiệu của nó.

Là một kẻ cuồng y học, cho dù sắp chết, hắn cũng muốn tìm ra thuốc giải, như vậy hắn chết mà không hối tiếc!

“Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn!” Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói, cũng không quản Hồ Thanh Ngưu có nghe thấy hay không.

“Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn!

Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn!” Nửa khắc sau, Hồ Thanh Ngưu lẩm bẩm năm chữ ‘Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn’ trong miệng, ánh mắt lúc sáng lúc tối, cuối cùng đột nhiên điên cuồng cười lớn.

“Tam Nhật Mộng Hồn Đoạn, ra là thế, ra là thế, ha ha ha!” Hồ Thanh Ngưu cười điên cuồng không ngừng, nước mắt tuôn rơi mà cũng không để ý, nhảy vọt người lên, chạy khắp thảo lư tìm thuốc, một trận lục lọi, hưng phấn không thôi.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, Hồ Thanh Ngưu tuy đã tìm ra ý tưởng giải độc, nhưng vẫn còn thiếu một chút, vì vậy trực tiếp giả chết đi qua!

“Diệp Đại ca, người đã giết bọn họ?” Ân Tố Tố nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trong lòng tràn đầy thất vọng.

Tạ Tốn hai tay nắm chặt Đồ Long Đao, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng.

Đồ Long Đao nặng nề như vậy, Diệp Đông Hoàng đương nhiên giao cho Tạ Tốn vác.

Không trả lời, dưới ánh mắt của hai người, Diệp Đông Hoàng trực tiếp đi đến trước mặt Vương Nan Cô, Vạn Đạo Chân Khí ngưng tụ ở lòng bàn tay, một chưởng ấn vào ngực nàng, Chân Khí lưu chuyển trong cơ thể nàng một vòng!

"Phụt!" Một lát sau, Vương Nan Cô bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, tỉnh lại.

Mọi chuyện vừa rồi nàng đều biết, hướng về Diệp Đông Hoàng cung thân cúi đầu: "Đa tạ Diệp công tử chỉ điểm, khiến thiếp thân tỉnh ngộ, nếu không ngày sau gây ra đại họa, hối hận không kịp!" Cử chỉ này của Vương Nan Cô, khiến Ân Tố Tố và Tạ Tốn khó hiểu.

Nhưng họ biết, đã Vương Nan Cô không sao, Hồ Thanh Ngưu khẳng định cũng sẽ không chết.

Hơn nữa trong chuyện này còn có ẩn tình mà họ không biết!

Họ vừa rồi đã hiểu lầm Diệp Đông Hoàng!

"Học vô chỉ cảnh, y độc bất phân gia, các ngươi vốn là vợ chồng, không cần thiết phân thắng thua gì, đồng tâm hiệp lực, mới có thể cùng tiến bộ, leo lên đỉnh cao hơn!" Hồ Thanh Ngưu và Vương Nan Cô y học thiên phú không tệ, Diệp Đông Hoàng không ngại chỉ điểm bọn họ một phen, nếu bọn họ cứ tiếp tục đấu như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện, tự mình trúng độc mà chết.

Ngay sau đó Diệp Đông Hoàng tuần tự cứu Hồ Thanh Ngưu tỉnh lại.

Lúc này Hồ Thanh Ngưu cũng đã hiểu dụng ý của Diệp Đông

Hoàng, nhìn thấy Vương Nan Cô không còn giận dỗi mình nữa, trong lòng đại hỉ, cung thân cúi đầu: "Đa tạ Diệp công tử, ta Hồ Thanh Ngưu đời này không phục mấy người, Diệp công tử võ công cái thế, y thuật siêu tuyệt, trí tuệ phi phàm, ta cam tâm khẩu phục, tin tưởng Diệp công tử tất sẽ trọng chỉnh Minh Giáo, khu trừ Thát Lỗ, khôi phục hà sơn, có việc gì cần hiệu lực, ta Hồ Thanh Ngưu vạn chết không từ!" "Các ngươi hãy đến Minh Giáo, đến lúc đó ủng hộ bản tọa trở thành Giáo chủ là được!" Diệp Đông Hoàng phân phó, sau đó đưa cho bọn họ những y thư ở thế giới Tiếu Ngạo và một số bí tịch luyện đan cơ bản của thế giới chính.

Hai người như được bảo bối, cảm kích vô cùng.

"Không ngờ trên đời lại có thuật tinh diệu huyền ảo như vậy, chỉ tiếc những linh dược trên này e là rất khó tìm!" "Diệp công tử quả thật hào phóng, lại ban tặng bí tịch quý giá như vậy cho chúng ta, đại ân như vậy thật là kiếp này khó báo!" Hồ Thanh Ngưu và Vương Nan Cô mở y thư và thuật luyện đan cơ bản mà Diệp Đông Hoàng tặng, kích động như lão quang côn vạn năm nhìn thấy một tuyệt thế mỹ nữ tự dâng đến cửa, trong lòng càng cảm kích hơn.

Chương 61

Mặc dù bọn họ nóng lòng muốn nghiên cứu những bí tịch đó, nhưng cũng không dám quên việc Diệp Đông Hoàng giao phó, chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện trong Hồ Điệp Cốc xong sẽ lập tức đến Côn Luân Sơn Quang Minh Đỉnh, ủng hộ Diệp Đông Hoàng!

Còn Diệp Đông Hoàng ba người thì không nán lại lâu, trực tiếp cáo từ rời đi.

"Diệp Đại ca, trên đời này còn có gì là người không biết sao?" Ra khỏi Hồ Điệp Cốc, Ân Tố Tố vẫn còn chút nghi hoặc, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tạ Tốn cũng vậy.

Càng như vậy, hai người càng cảm thấy Diệp Đông Hoàng thần bí khó lường.

Nghĩ đến trước đây đã hiểu lầm Diệp Đông Hoàng, trong lòng càng thêm hổ thẹn, thề rằng sau này nhất định không thể dễ dàng kết luận.

"Thật ra cũng không có gì, ta biết Vương Nan Cô vì tranh cường hiếu thắng mà giận dỗi Hồ Thanh Ngưu, nàng muốn chứng minh mình hạ độc thắng được Hồ Thanh Ngưu giải độc, nhưng lại sợ Hồ Thanh Ngưu cố ý buông lỏng để nàng thắng, cho nên nàng đều tự hạ độc mình, khiến Hồ Thanh Ngưu không thể không dốc sức giải độc!" "Cứ thế này, Vương Nan Cô sớm muộn gì cũng sẽ tự mình trúng độc mà chết, dù sao hạ độc cũng dễ hơn giải độc, Hồ Thanh Ngưu chưa chắc đã luôn có thể thắng được nàng!" Nói đến đây, Ân Tố Tố và Tạ Tốn cũng đã hiểu.

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng tương đương với việc đóng vai một kẻ

xấu, trong cửa tử, hai người sống chết cùng nhau, thậm chí đã đi một vòng từ quỷ môn quan trở về, chỉ khi mất đi mới biết trân trọng.

Vương Nan Cô cũng vì thế mà tỉnh ngộ, hiểu ra việc trước đây dùng mạng mình để tranh đấu với Hồ Thanh Ngưu là hành động tùy hứng vô tri đến mức nào, hơn nữa y thuật của Diệp Đông Hoàng trực tiếp nghiền ép cả hai người họ.

Nàng tự nhiên cũng không còn tâm tư tranh đấu với Hồ Thanh Ngưu, thế là hai người trở lại hòa hảo!

Diệp Đông Hoàng tương đương với việc làm ông tơ bà nguyệt một lần!

Binh pháp nói, công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách!

Tóm Vương Nan Cô uy hiếp Hồ Thanh Ngưu, loại phương pháp sơ cấp này, cho dù miễn cưỡng ép Hồ Thanh Ngưu quy phục, đối phương cũng sẽ không thật tâm quy phụ, sau khi thu phục, tác dụng cũng không lớn, Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không sử dụng.

"Diệp công tử quả thật liệu sự như thần, lợi hại!" Tạ Tốn kinh thán không ngớt.

Diệp Đông Hoàng chỉ đóng vai một lần kẻ xấu đã thu phục Hồ Thanh Ngưu đầu trâu này, còn kéo theo Vương Nan Cô, người phụ nữ hiếu thắng kia.

Bề ngoài nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại có vô vàn khó khăn.

Trước hết, phải biết chuyện riêng tư của vợ chồng Hồ Thanh Ngưu.

Hồ Thanh Ngưu ẩn cư ở Hồ Điệp Cốc, người ngoài khó gặp, Vương Nan Cô lại càng thần xuất quỷ một, không sống ở Hồ Điệp Cốc.

Số người biết hai người là vợ chồng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Huống hồ còn biết chuyện riêng tư tuyệt mật là hai người rõ ràng ân ái có tình cảm nhưng lại đấu đá lẫn nhau!

Chỉ vài ngày ở chung, hắn phát hiện Diệp Đông Hoàng dường như biết mọi chuyện, bày mưu tính kế, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, không ai có thể thoát khỏi!

Giờ phút này, trong lòng hắn có chút mong đợi Diệp Đông Hoàng kiểm soát Minh Giáo trở thành Giáo chủ Minh Giáo!

Chắc hẳn toàn bộ giang hồ võ lâm thậm chí thiên hạ, đều sẽ vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng mà phát sinh biến hóa long trời lở đất, có lẽ thật sự có thể khu trừ Thát Lỗ, khôi phục Đại Việt!

Giờ phút này, hắn cảm thấy đại cừu nhân Thành Côn của hắn, trước mặt Diệp Đông Hoàng, cũng chẳng là gì, có lẽ Diệp Đông Hoàng từ trước đến nay chưa từng để mắt tới!

Thế nên hắn tin rằng, ngày hắn tự tay chặt đầu Thành Côn để báo thù rửa hận, sẽ không còn xa nữa! … "Nghe nói Đồ Long Đao tái hiện giang hồ, nay lại mất tích!" "Đúng vậy, vốn dĩ Thiên Ưng Giáo đoạt được Đồ Long Đao, kết quả lại muốn ở Vương Bàn Sơn tổ chức cái gọi là Dương Đao Lập Uy Đại Hội, thế này thì hay rồi, làm mất Đồ Long Đao, nghe nói ngay cả con gái Ưng Vương Bạch Mi, Ân Tố Tố cũng mất tích!" "Cũng không biết là cường giả nào đã cướp đi Đồ Long Đao, ra tay thật tàn nhẫn, những người tham gia Dương Đao Lập Uy Đại Hội như Cự Kình Bang, Thần Quyền Môn, Hải Sa Phái đều bị diệt khẩu!" "Các ngươi nói tại sao chỉ có Ân Tố Tố mất tích, có khi nào là Thiên Ưng Giáo tự biên tự diễn, âm thầm cất giấu Đồ Long Đao để nghiên cứu từ từ không?" "Chắc không phải, Thiên Ưng Giáo nếu muốn giấu đi, căn bản không cần phải rầm rộ tổ chức cái Dương Đao Lập Uy Đại Hội gì đó.

Ta nghe nói Ân Tố Tố kia là một tuyệt thế đại mỹ nhân!" "Ngươi thử nghĩ xem, kẻ cướp Đao Long Đao chắc chắn muốn tìm một nơi hẻo lánh để nghiên cứu bí mật của Đồ Long Đao, nhưng hắn cũng là người, một mình chẳng lẽ không cô đơn?

Không cần phát tiết?

Khi tham ngộ mệt mỏi, có một nữ nhân để đùa bỡn, chẳng phải rất tốt sao?" "Huynh đài nói rất đúng, xem ra muốn tìm được kẻ cướp đao, e là khó rồi.

Có bảo đao có mỹ nữ, trong thời gian ngắn đối phương khẳng định sẽ không xuất hiện!" Diệp Đông Hoàng ba người rời khỏi Hồ Điệp Cốc, đi về phía Tây Vực Côn Luân Sơn.

Dọc đường đi, giới giang hồ võ lâm bàn tán nhiều nhất chính là Đồ Long Đao, thực tế thì những người đã từng thấy Đồ Long Đao lại không có mấy ai.

Tạ Tốn ôm Đồ Long Đao đi qua không chút che giấu, cũng không ai nhận ra, thật nực cười khi từng võ giả vẫn đang điên cuồng tìm kiếm!

Còn về việc Ân Tố Tố mất tích, đó chỉ là tin tức đối ngoại, Ân Thiên Chính biết Ân Tố Tố không sao.

Dù sao Diệp Đông Hoàng cũng không hạn chế tự do của Ân Tố Tố, nàng theo hắn, tự nhiên cũng đã báo tin bình an về nhà.

"Đồ Long Đao?" Trong đám đông, một nữ tử xinh đẹp da trắng như tuyết, dáng người cao ráo, mày thanh mắt lớn, ánh mắt đột nhiên liếc thấy Đồ Long Đao trong tay Tạ Tốn, kiều khu bỗng nhiên run lên, lập tức bị thu hút ánh nhìn!

Không nghĩ nhiều, nữ tử bước chân vừa động đã chuẩn bị đuổi theo!

“Cô nương, ngươi đuổi theo sẽ chết đấy!” Nữ tử một bước còn chưa kịp đặt xuống, một bàn tay to lớn đột nhiên từ phía sau vươn ra, ấn lên vai nàng, một giọng nói từ tính vang lên bên tai nàng. … “Cô nương, ngươi đuổi theo sẽ chết đấy!” Nữ tử một bước còn chưa kịp đặt xuống, một bàn tay to lớn đột nhiên từ phía sau vươn ra ấn lên vai nàng, một giọng nói từ tính vang lên bên tai nàng.

Choang!

Ngay khoảnh khắc bàn tay ấn lên vai nàng, nữ tử rút kiếm, khí tức đột nhiên trở nên sắc bén.

Đừng nhìn bề ngoài nàng nhu nhược, xinh đẹp động lòng người, nhưng ra tay lại vô cùng sắc bén và ngoan độc.

Choang!

Tuy nhiên, bảo kiếm vừa mới ra khỏi vỏ nửa phân, bàn tay to lớn đang ấn lên vai nàng cũng đồng thời ra tay, ấn vào chuôi kiếm của bảo kiếm, khiến nữ tử không thể rút kiếm ra.

Nữ tử quay đầu lại, nhìn thấy người đến.

Là một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nam tử một thân trường bào màu trắng, hóa trang thành thư sinh, dung mạo tuấn nhã, phong độ phi phàm, ánh mắt u buồn, cử chỉ ung dung tao nhã.

Đối với thiếu nữ mà nói, nam nhân trung niên trưởng thành và quyến rũ như vậy, lực sát thương có thể nói là khủng khiếp.

“Ngươi là ai?

Muốn làm gì?” Nữ tử tuy không nới lỏng cảnh giác, nhưng cũng không kịch liệt như trước, chất vấn hỏi.

Nữ tử này chính là đệ tử yêu quý của Diệt Tuyệt Sư Thái phái Nga Mi, Kỷ Hiểu Phù.

Vì Đồ Long Đao tái hiện giang hồ, nàng được Diệt Tuyệt Sư Thái phái đi tìm kiếm.

Nga Mi phái do Quách Tĩnh và Hoàng Dung phu phụ thành lập, Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm cũng do Quách Tĩnh và Hoàng Dung đúc, các đời chưởng môn Nga Mi đều biết bí mật của Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm!

Ỷ Thiên Kiếm từ sau Quách Tương vẫn luôn là trấn phái chi bảo của Nga Mi, nhưng vì sư huynh của Diệt Tuyệt, Cô Hồng Tử luận võ với Dương Tiêu bị mượn đi.

Cô Hồng Tử bại trận, tức giận mà chết, Dương Tiêu lại không coi trọng Ỷ Thiên Kiếm, bỏ mặc nó, khiến Ỷ Thiên Kiếm cuối cùng rơi vào tay quân Nguyên.

Diệt Tuyệt Sư Thái một lòng muốn tìm lại Ỷ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao để phát triển Nga Mi, trước khi phái đệ tử xuống núi, đã nói cho các đệ tử biết hình dạng của Đồ Long Đao.

Vì vậy Kỷ Hiểu Phù khi nhìn thấy Đồ Long Đao trong tay Tạ Tốn, liền nhận ra ngay.

Dù sao, hình dạng của Đồ Long Đao khác biệt, rất dễ nhận biết!

"Tại hạ Dương Tiêu, thấy cô nương phong thần ngọc tú, không nỡ để cô nương đi lên đó mất mạng, bảo vật tuy tốt, nhưng cũng cần có mạng để lấy!" Dương Tiêu chậm rãi mở lời.

Hắn từ Tọa Vong Phong của Côn Luân Sơn đến Giang Nam, một là vì Đồ Long Đao xuất thế, hai là vì Ưng Vương Bạch Mi của Thiên Ưng Giáo.

Không ngờ không gặp được Ưng Vương Bạch Mi, lại bất ngờ gặp được Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn.

Cây đao trong tay Tạ Tốn hắn tuy không nhận ra, nhưng hắn cơ

bản có thể xác định đó chính là Đồ Long Đao.

Binh khí của Tạ Tốn là song đầu lang nha bổng, nay lại ôm một thanh bảo đao, có thể khiến Tạ Tốn từ bỏ binh khí vốn có, đủ thấy sự quý giá của thanh đao này.

Nay lại ở vùng Giang Nam nơi Đồ Long Đao xuất thế, câu trả lời không cần nói cũng tự hiểu.

Kẻ cướp Đồ Long Đao ở Vương Bàn Sơn chính là Tạ Tốn, còn nữ nhân kia chính là Ân Tố Tố, sở dĩ chưa chết, hẳn là Tạ Tốn niệm tình nghĩa huynh đệ kết bái với Ưng Vương Bạch Mi.

Dương Tiêu trực tiếp não bổ toàn bộ quá trình, hơn nữa còn hợp tình hợp lý.

"Ngươi chính là đại ma đầu dâm tặc Dương Tiêu?" Kỷ Hiểu Phù kinh hô, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén.

Đây chính là người mà sư phụ nàng căm ghét nhất, không có một.

Nàng giơ tay giết về phía Dương Tiêu.

"Nga Mi Kiếm Pháp?

Ra là đệ tử của lão ni cô Diệt Tuyệt kia, lão tình nhân Cô Hồng Tử của nàng ta luận võ thua, không chịu thua mà tự mình tức chết, trách ta sao?" Dương Tiêu dễ dàng đỡ được đòn tấn công của Kỷ Hiểu Phù, trêu ghẹo nói.

Hắn và Quang Minh Hữu Sứ Phạm Dao của Minh Giáo được xưng là Tiêu Dao Nhị Tiên, phong lưu phóng khoáng.

Nay tuy đã bốn mươi tuổi, nhưng tu vi phi phàm, nhìn không già chút nào, hơn nữa ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có cảm giác xao động đã lâu khi nhìn Kỷ Hiểu Phù, thiếu nữ hai mươi tuổi này.

"Ma đầu này võ công quả nhiên lợi hại!" Kỷ Hiểu Phù bỏ chạy,

trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Trận chiến vừa rồi, nàng hoàn toàn bị trêu đùa, nếu không phải đối phương không muốn làm tổn thương nàng, nàng căn bản không thể thoát được.

"Có ý tứ!" Nhìn bóng dáng yêu kiều của Kỷ Hiểu Phù đang bỏ chạy, trái tim vốn không gợn sóng của Dương Tiêu cũng nổi lên từng đợt gợn sóng, lắc đầu, đuổi theo Tạ Tốn. … Duyệt Lai Khách Sạn.

Dương Tiêu đến bao sương nơi Diệp Đông Hoàng ba người đang ở.

"Sư Vương, đã lâu không gặp, phong thái càng hơn trước!" Dương Tiêu nhìn Tạ Tốn, cảm thấy võ công của đối phương mạnh hơn rất nhiều so với lần gặp trước, chào hỏi.

Còn về Diệp Đông Hoàng, hắn căn bản không nhìn ra sâu cạn, chỉ coi là một tiểu bạch kiểm đi cùng Ân Tố Tố, trực tiếp bỏ qua!

"Ra là Dương Tả Sứ, ta cũng đang định đến Côn Luân Sơn Quang Minh Đỉnh tìm ngươi, không ngờ lại gặp trước ở đây!" Tạ Tốn có chút bất ngờ, sau đó nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trịnh trọng nói: "Dương Tả Sứ, cho ngươi trịnh trọng giới thiệu một chút, vị này là Diệp Đông Hoàng Diệp công tử, Diệp công tử không chỉ võ công cái thế, mà còn ôm ấp chí lớn, lập chí khu trừ Thát Lỗ, khôi phục hà sơn, quả là kỳ tài tuyệt thế trăm năm khó gặp!" "Ra là Diệp công tử, thất kính thất kính, tông chỉ của Minh Giáo ta cũng là khu trừ Thát Lỗ, khôi phục hà sơn, cùng Diệp công tử quả là chí đồng đạo hợp!" Dương Tiêu không ngờ Tạ Tốn lại ca ngợi một thiếu niên như vậy, trong lòng tò mò, lập tức không dám xem thường Diệp Đông Hoàng, âm thầm đánh giá, càng đánh giá càng phát hiện Diệp Đông Hoàng phi phàm.

Chương 62

Thoạt nhìn, Diệp Đông Hoàng dường như chỉ là một thiếu niên tuấn mỹ bình thường, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện hắn sâu thẳm như tinh không vô biên, khiến người ta khó lòng dò xét, vô hình trung toát ra một luồng khí chất chí tôn chí quý, khí thôn sơn hà bá đạo.

"Dương Tả Sứ nói rất đúng, chỉ là Minh Giáo kể từ khi Dương Đỉnh Thiên mất tích, tứ phân ngũ liệt, Tử Sam Long Vương phá giáo mà ra không biết tung tích, Bạch Mi Ưng Vương tự lập môn hộ, Kim Mao Sư Vương lang thang giang hồ khắp nơi giết người, Dương Tả Sứ và Ngũ Tán Nhân cùng Thanh Dực Bức Vương các người bất hòa, Thiên Địa Phong Lôi Tứ Môn cũng vì thế mà mâu thuẫn chồng chất với Ngũ Hành Kỳ, toàn bộ Minh Giáo là một đống cát rời!" Khi Diệp Đông Hoàng mở lời, sắc mặt Dương Tiêu trở nên ngưng trọng, không ngờ Diệp Đông Hoàng tuổi nhỏ như vậy lại hiểu rõ Minh Giáo đến thế, hắn nheo mắt đánh giá Diệp Đông Hoàng, trầm giọng nói: "Diệp công tử đối với Minh Giáo ta quả là hiểu rõ, không biết có cao kiến gì?" Giọng Dương Tiêu vừa dứt, bầu không khí lập tức trở nên vi diệu, ai cũng có thể cảm nhận được ý lạnh lẽo trong giọng nói của Dương Tiêu.

Ân Tố Tố yên lặng ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng, không nói một lời.

"Minh Giáo sở dĩ như vậy chính là vì thiếu một Giáo chủ, bản tọa bất tài, nguyện đảm nhiệm chức Giáo chủ Minh Giáo, trọng chỉnh càn khôn!" Diệp Đông Hoàng không hề che giấu dã tâm của mình.

"Diệp công tử quả thật tâm hoài đại chí, Dương Tiêu kính Diệp công tử một chén!" Giọng Dương Tiêu hàm chứa sự tức giận, cho dù

Minh Giáo tứ phân ngũ liệt, cũng không phải mèo hoang chó dại nào cũng có thể đến làm càn.

Hắn vung tay, chén rượu trước mặt bay lên, bắn ra, hắn muốn dạy cho Diệp Đông Hoàng một bài học, cho hắn biết thế nào là trời cao đất rộng.

"Đa tạ!" Diệp Đông Hoàng đưa tay liền vững vàng bắt lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch, toàn bộ quá trình nhất khí hạ thành, như hành vân lưu thủy, tiêu sái phiêu dật, khiến Dương Tiêu âm thầm nhíu mày.

Vừa rồi Tạ Tốn nói Diệp Đông Hoàng võ công cái thế, hắn tưởng là lời thổi phồng, không ngờ võ công của Diệp Đông Hoàng thật sự rất mạnh.

"Đến mà không đi thì không phải lễ độ, bản tọa cũng xin đáp lễ Dương Tả Sứ một chén!" Diệp Đông Hoàng vung tay áo, chén rượu trước mặt đột ngột bay ra.

Dương Tiêu vận Chân Khí bắt lấy chén rượu, nhưng lại cảm thấy một luồng sức mạnh khủng bố như núi đổ biển tràn áp chế đến, Chân Khí lập tức bị phá vỡ, chén rượu trong đồng tử hắn phóng đại.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn khẳng định sẽ bị chén rượu đập vào mặt, tuy nhiên chén rượu lại đột nhiên dừng lại đúng lúc này, vững vàng lơ lửng trước mặt hắn, rượu trong chén cũng không hề rung động.

"Hít!" Dương Tiêu kinh hãi, đây là công lực dạng gì?

Cách một cái bàn mà vẫn có thể vững vàng nâng đỡ chén rượu, e rằng không phải Tông Sư cường giả sao?

Bản thân hắn là tu vi Tiên Thiên đỉnh phong, Diệp Đông Hoàng có thể dễ dàng nghiền ép hắn, cho dù không phải Tông Sư, cũng không

kém là bao!

Lúc này, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Tạ Tốn lại ca ngợi Diệp Đông Hoàng đến vậy, hóa ra đây thật sự là một yêu nghiệt, lại còn là một cường giả tuyệt thế không thể đánh giá bằng tuổi tác! … "Diệp công tử võ công xuất thần nhập hóa, Dương Tiêu bội phục!" Ngoài sự kinh hãi, Dương Tiêu cầm lấy chén rượu trước mặt, uống cạn một hơi.

Khí tức áp bức trong không gian lập tức tiêu tan vô hình, như thể chưa từng xuất hiện.

Bọn họ tuy không thật sự so tài, nhưng chỉ thấy một phần mà biết toàn bộ, từ một chiêu vừa rồi, Dương Tiêu liền biết võ công của Diệp Đông Hoàng vượt xa hắn.

"Võ công của Diệp công tử tự nhiên không cần nói nhiều, trước đây ở Hồ Điệp Cốc, người còn giúp vợ chồng Hồ Thanh Ngưu trở lại hòa hảo, lấy y thuật khuất phục hai người họ!" Tạ Tốn cũng thuận thế mở lời.

Ý ngoài lời nói, chính là Diệp Đông Hoàng trí mưu xuất chúng, y thuật cao minh, còn thắng cả Hồ Thanh Ngưu, đồng thời ẩn ý nói rõ ý Hồ Thanh Ngưu sẽ ủng hộ Diệp Đông Hoàng.

Và lập trường của hắn, rõ ràng, Dương Tiêu không thể không biết!

"Không ngờ Diệp công tử còn là một Thần y, lại có thể khuất phục Hồ Thanh Ngưu đầu trâu kia!" Trong lòng Dương Tiêu chấn động, tuy cảm thấy khó tin, nhưng hắn biết với tính cách của Tạ Tốn cho dù quy phục Diệp Đông Hoàng, cũng sẽ không lừa hắn về chuyện này!

Hơn nữa võ công của Diệp Đông Hoàng đã khó tin đến vậy, có

thành tựu khó tin trong y thuật dường như cũng không phải không thể chấp nhận!

Hiện nay Minh Giáo tứ phân ngũ liệt, ngày càng suy yếu, quả thực cần một vị thủ lĩnh hùng tài đại lược để chấn hưng.

Dương Tiêu cũng vẫn luôn nỗ lực vì điều này.

Nhưng hắn biết với võ công và uy vọng của mình, căn bản không thể hợp nhất Minh Giáo.

Nếu hắn có thể, Minh Giáo cũng sẽ không ra nông nỗi này.

Nghĩ đến đây, Dương Tiêu trong lòng có chút ý động.

"Diệp công tử, đã như vậy, ta cũng nói thẳng, cho dù có Sư Vương, Hồ Thanh Ngưu và ta ủng hộ, ngươi lại có nắm chắc gì để trọng chỉnh Minh Giáo?

Bức Vương, Ngũ Tán Nhân và những người khác cũng là những kẻ kiệt ngạo bất tuần, không dễ dàng ủng hộ ngươi đâu!" Kể từ khi Dương Đỉnh Thiên mất tích, những người này vẫn luôn tranh đấu với hắn.

Nếu Diệp Đông Hoàng không thể thu phục những người này, cho dù hắn ủng hộ Diệp Đông Hoàng lên làm Giáo chủ, dùng võ lực trấn áp, cũng sẽ khiến Minh Giáo nguyên khí đại thương.

"Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng!" Không lập tức trả lời, Diệp Đông Hoàng nhìn Tạ Tốn, từ trong tay hắn lấy Đồ Long Đao, ngón tay vuốt ve thân đao lạnh lẽo nặng nề, nói: "Các ngươi nghĩ một thanh bảo đao thật sự có thể hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng sao?" "Đồ Long Đao dù sắc bén đến mấy cũng chỉ là một thanh đao mà thôi, trong mắt Dương Tiêu ta, chính là đồng nát sắt vụn!" Dương Tiêu cuồng ngạo nói.

Ngày xưa khi hắn đánh bại Cô Hồng Tử của Nga Mi cũng nói như

vậy, trực tiếp vứt bỏ Ỷ Thiên Kiếm, cuối cùng nó rơi vào tay quân Nguyên.

"Nếu là bản thân Đồ Long Đao, chỉ có thể coi là thần binh lợi khí, không thể hiệu lệnh thiên hạ, nhưng không có gió thì không có sóng, câu sấm truyền này lưu truyền giang hồ mấy chục năm tự nhiên không phải là không có căn cứ, nó chỉ đến một bí mật lớn ẩn chứa trong Đồ Long Đao!" Diệp Đông Hoàng tự tin nói.

"Ngươi biết bí mật của Đồ Long Đao?" Ánh mắt Dương Tiêu ngưng lại.

Hắn tuy không coi trọng bản thân Đồ Long Đao, nhưng đối với bí mật ẩn giấu trong thanh Đồ Long Đao được xưng là võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long này lại không khỏi tò mò.

Tạ Tốn, Ân Tố Tố cũng nín thở, đặc biệt là Tạ Tốn, những ngày này hắn ôm Đồ Long Đao cũng không ít lần nghiên cứu, nhưng vẫn không hề phát hiện ra điều gì.

"Bí mật này chính là liên quan đến một bộ binh pháp kỳ thư —— Võ Mục Di Thư!" Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của ba người, Diệp Đông Hoàng không bán tín bán nghi, trực tiếp nói ra.

"Võ Mục Di Thư?

Chẳng lẽ là bộ binh pháp kỳ thư Võ Mục Di Thư do Nhạc Vũ Mục viết?" Dương Tiêu kinh hô, hơi thở không tự chủ được trở nên dồn dập.

Hắn tự nhiên biết Võ Mục Di Thư, càng biết tác dụng trọng đại của Võ Mục Di Thư đối với Minh Giáo.

Minh Giáo là một trong những thế lực chủ yếu chống Nguyên, nếu có được bộ binh pháp kỳ thư này, trên chiến trường chống Nguyên sẽ như cá gặp nước, thậm chí lật đổ triều Nguyên cũng không phải là

không thể!

Võ Mục Di Thư đối với Minh Giáo mà nói còn quý giá hơn cả một bộ thần công bí tịch.

"Chính là nó!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

"Ra là thế, trách không có thuyết võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng!" Dương Tiêu ba người bỗng nhiên hiểu ra, họ đều là người thông minh, chỉ cần một điểm là thông suốt.

Có Võ Mục Di Thư, trên chiến trường sẽ không ai địch nổi, có khả năng đoạt lấy thiên hạ, tức là khả năng hiệu lệnh thiên hạ.

"Có Võ Mục Di Thư, với võ công của bản tọa, ngồi lên vị trí Giáo chủ Minh Giáo, không vấn đề gì chứ?" Diệp Đông Hoàng nhìn Dương Tiêu, chỉ cần thuyết phục Dương Tiêu, hắn lên làm Giáo chủ coi như đã thành công một nửa.

"Với võ công của Diệp công tử, mang theo Võ Mục Di Thư gia nhập Minh Giáo, tin rằng sẽ không có ai không phục!" Dương Tiêu ánh mắt đầy hưng phấn.

Hắn đã cố gắng duy trì Minh Giáo, nhưng vẫn không thể ngăn cản sự suy tàn của nó, nay cuối cùng đã nhìn thấy hy vọng chấn hưng!

"Ta đây sẽ trở về tổng đàn Quang Minh Đỉnh triệu tập chúng nhân Minh Giáo cung kính chờ Diệp công tử đại giá!" Một hồi sảng khoái trò chuyện, Dương Tiêu cáo từ rời đi, trở về Côn Luân Sơn Quang Minh Đỉnh chuẩn bị những việc tiếp theo.

Trời đã tối, Diệp Đông Hoàng sau khi dùng cơm cũng không vội rời đi, liền ở lại khách sạn.

"Diệp Đại ca, trên đời này còn có gì là người không biết sao?" Trong phòng, Ân Tố Tố vừa giúp Diệp Đông Hoàng dọn giường, trong

mắt đầy vẻ sùng bái.

Bí mật của Tạ Tốn, bí mật của Hồ Thanh Ngưu, bí mật của Minh Giáo, nay ngay cả bí mật của Đồ Long Đao cũng biết, thật không biết còn có gì là Diệp Đông Hoàng không biết nữa.

"Đương nhiên có!" Nhìn Ân Tố Tố đang cúi người dọn giường như một hiền thê lương mẫu, nhìn thấy đường cong quyến rũ đó, Diệp Đông Hoàng tiến lên, từ phía sau ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

"Là gì vậy?" Ân Tố Tố kiều khu run lên, trái tim nàng như nai con loạn nhịp, căng thẳng bồn chồn, không biết phải làm sao, bề ngoài lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh hỏi.

"Thâm sâu của nàng!" "Ta?" Ân Tố Tố ngẩn ra, có chút không hiểu, nàng còn có gì là Diệp Đông Hoàng không biết sao?

"A!" Không đợi nàng nghĩ nhiều, cả người đã bị Diệp Đông Hoàng bế lên, bàn tay ngọc trắng nõn thon dài như măng xuân đẩy ngực Diệp Đông Hoàng săn chắc mạnh mẽ, ngọc giáp cuồn cuộn, phi hồng như máu.

"Đừng!" Giọng nói không lớn, mang theo vẻ dụ hoặc nửa muốn cự tuyệt nửa muốn nghênh đón, Diệp Đông Hoàng tự nhiên biết nàng là chưa chuẩn bị và không thể căng mình với phụ nữ, tự nhiên sẽ không bỏ dở giữa chừng, một tay ném nàng lên giường, trận chiến bùng nổ.

Kim phong ngọc lộ vừa gặp gỡ, thắng vạn cảnh nhân gian!

Đối với nữ nhân, Diệp Đông Hoàng từ trước đến nay không bao giờ khách khí, chẳng lẽ để dành qua năm mới sao? … Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng sao thưa, trừ nam nữ còn thao lao tinh lực dồi dào suốt đêm, đa số mọi người đều đã chìm vào giấc mộng, nhưng lúc

này lại có một mỹ nhân áo trắng không ngủ, lặng lẽ từ trong phòng đi ra.

"Tâm nguyện cả đời của sư phụ chính là tìm lại Ỷ Thiên Kiếm, đoạt được Đồ Long Đao, phát triển Nga Mi, nếu ta mang Đồ Long Đao về, sư phụ nhất định sẽ rất vui!" Kỷ Hiểu Phù cầm bảo kiếm đến bên ngoài phòng Tạ Tốn, lấy ra một nén mê hương qua song cửa sổ đưa vào.

Một lát sau, thấy thời gian đã đủ, nàng mở song cửa sổ và nhanh nhẹn chui vào.

Trong phòng, Tạ Tốn ôm Đồ Long Đao ngủ say, Kỷ Hiểu Phù đến bên giường, nhìn thanh bảo đao Đồ Long truyền thuyết mà nàng trước đây chỉ thấy qua tranh vẽ, ánh mắt kích động, bàn tay run rẩy khẽ vươn ra nắm lấy bảo đao.

Roẹt!

Tuy nhiên, ngay khi nàng sắp chạm vào bảo đao, Tạ Tốn lẽ ra phải bị mê man lại đột nhiên mở mắt, đôi mắt xanh lục phát sáng dọa Kỷ Hiểu Phù giật mình, bản năng cảm thấy nguy hiểm, mũi chân nhón nhẹ, thân ảnh bỗng nhiên bay ngược về phía sau.

"Chết!" Tạ Tốn một đao chém ra, đao khí tung hoành, nguy hiểm tột độ xông lên tâm trí, Kỷ Hiểu Phù bản năng rút kiếm ngang đỡ.

Choang!

Trường kiếm gãy nát, Kỷ Hiểu Phù bị đao khí chém bay ra ngoài phòng.

Vừa định bỏ chạy, Tạ Tốn đã nhảy vọt ra, chắn trước mặt nàng, hổ thị đam đam, lạnh lùng quát: "Xem ngươi chạy đi đâu?" Rầm!

Đường đi bị chặn, Kỷ Hiểu Phù trong hoảng loạn cắn răng đâm đầu vào căn phòng ngủ bên cạnh, rõ ràng biết không thể thoát được,

nhưng vẫn phải chạy, giống như người chết đuối nhìn thấy một cọng rơm cứu mạng vậy.

Dù biết vô dụng, cũng muốn giãy giụa lần cuối!

"Hửm?" Tạ Tốn vừa động, nhìn thấy căn phòng kia liền dừng bước.

Đó là phòng của Diệp Đông Hoàng, hắn còn biết Ân Tố Tố cũng ở bên trong, cô nam quả nữ, cùng ở một phòng, có thể làm gì, không cần nói cũng tự hiểu.

Hắn tuyệt đối không dám mạo muội xông vào.

Nếu nhìn thấy điều không nên nhìn, nói không chừng sẽ bị Diệp Đông Hoàng một chưởng đánh chết!

Đến lúc đó chẳng phải oan uổng sao?

Võ công của Diệp Đông Hoàng mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu, chắc chắn biết tình hình bên ngoài, hắn chỉ cần chờ đợi phân phó là được.

Dù sao với võ công của nữ nhân kia cũng sẽ không có uy hiếp gì!

Chương 63

"Thật lợi hại!" Trong phòng, Kỷ Hiểu Phù dựa vào cánh cửa gỗ của nội các, thở hổn hển, đôi mắt đẹp nhìn ra bên ngoài, lòng còn sợ hãi, vừa rồi nàng cứ ngỡ mình đã chết rồi.

"Kẻ kia vì sao không đuổi theo vào đây?" Hít sâu một hơi, Kỷ Hiểu Phù đầy bụng nghi hoặc.

Mặc dù không hiểu, Kỷ Hiểu Phù cũng không nghĩ nhiều, tạm thời giữ được mạng đã là vạn hạnh rồi.

Đôi mắt đẹp đánh giá xung quanh, trong phòng có ánh đèn lờ mờ, xem ra người bên trong vẫn chưa ngủ.

Kỷ Hiểu Phù cẩn thận từng li từng tí đi vào trong, muốn xem nơi đây ở là người nào!A!

Vừa mới bước vào nội các, còn chưa nhìn rõ tình huống bên trong ra sao, Kỷ Hiểu Phù đã cảm thấy một luồng hấp lực cực lớn bao phủ tới, kéo nàng vào trong phòng.

Bốp!

Kỷ Hiểu Phù hồi thần, một bàn tay lớn như gọng kìm sắt đã bóp chặt cổ nàng, khiến nàng suýt nữa không thở nổi, khuôn mặt trắng nõn sưng đỏ.

Mắt nhìn tới, nàng cuối cùng cũng thấy rõ người đang nắm giữ mình, chính là đồng bạn của kẻ sở hữu Đồ Long Đao lúc trước, bên cạnh còn có nữ nhân kia.

Hai người không một mảnh vải che thân, đặc biệt là nữ nhân kia, đôi mắt mị hoặc như tơ, khuôn mặt tuyệt mỹ phiếm lên từng trận triều hồng, vừa nhìn đã biết hai người trước đó đang làm chuyện xấu

gì.

Cảnh tượng này, cú sốc thị giác tức thời khiến Kỷ Hiểu Phù vẫn còn là khuê nữ hoảng sợ như bị điện giật, đồng thời nàng cũng hiểu vì sao Tạ Tốn không đuổi theo vào!

Đáng tiếc, nàng vẫn không thoát được!

Cảm nhận bàn tay siết chặt trên cổ, Kỷ Hiểu Phù từ bỏ kháng cự, nàng biết mình chết chắc rồi!Xoẹt!

Tuy nhiên, ngay lúc đó Ân Tố Tố đột nhiên ra tay, điểm huyệt Kỷ Hiểu Phù, kéo nàng lên giường.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Diệp Đông Hoàng, Ân Tố Tố mị hoặc cười, "Diệp đại ca, nữ nhân này trông cũng không tệ, có thể chạy tới đây cũng xem như có duyên, số mệnh không nên tuyệt, tặng cho chàng làm một món quà nhỏ!" Nói rồi Ân Tố Tố xé toang y phục của Kỷ Hiểu Phù, vốn dĩ Kỷ Hiểu Phù đã chuẩn bị sẵn sàng chờ chết, đồng tử co rút, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Ân Tố Tố, cứ như nhìn thấy một con quỷ.

Đáng tiếc nàng bị điểm huyệt, không thể động đậy, không thể mở miệng, trái tim như nhảy ra khỏi cổ họng.

Còn kẻ khởi xướng Ân Tố Tố cũng căng thẳng không thôi.

Đêm nay nàng đã biết sự cường hãn của Diệp Đông Hoàng, nhục thân khủng bố kia căn bản không phải người có thể sở hữu.

Một mình nàng căn bản không ứng phó nổi, không cách nào khiến Diệp Đông Hoàng thỏa mãn, trong lòng hổ thẹn, mà với thực lực và địa vị hiện giờ của Diệp Đông Hoàng, tương lai nhất định sẽ không thiếu nữ nhân.

Thậm chí nàng không chút nghi ngờ Diệp Đông Hoàng có thể khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn, đến lúc đó Diệp Đông Hoàng chính

là Hoàng đế, hậu cung giai lệ ba ngàn, nàng không thể ngăn cản, cũng không ngăn cản nổi.

Sinh tồn và phồn diễn là bản năng của sinh mệnh, sinh vật giống đực đều bản năng muốn chiếm hữu nhiều sinh vật giống cái hơn, truyền bá gen của mình đi xa nhất có thể.

Mà nam nhân tự nhiên muốn chiếm hữu nhiều mỹ nữ hơn!

Lúc đó dung mạo của nàng không bằng hiện tại, lại không thể thỏa mãn Diệp Đông Hoàng, nàng phải dựa vào điều gì để độc chiếm ân sủng của Diệp Đông Hoàng?

Ngoài việc bản thân trở nên cường đại, trở nên ưu tú hơn, cũng không thể khiến Diệp Đông Hoàng sinh lòng chán ghét.

Nữ nhân lòng dạ hẹp hòi lại hay ghen tỵ chắc chắn sẽ khiến nam nhân chán ghét.

Hôm nay nàng tặng Kỷ Hiểu Phù cho Diệp Đông Hoàng, một là để bù đắp sự hổ thẹn vì trước đó không thể khiến Diệp Đông Hoàng thỏa mãn.

Hai là để Diệp Đông Hoàng biết nàng tốt, càng sủng ái nàng hơn!

Ba là để biểu minh bản thân có thể dung nạp nữ nhân khác, tương lai Diệp Đông Hoàng lên ngôi Hoàng đế, vị trí Hoàng hậu chắc chắn sẽ thuộc về nàng!

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Kỷ Hiểu Phù bước vào, trong lòng nàng đã lóe lên vô số ý niệm, cuối cùng đưa ra quyết định này!Ánh mắt Diệp Đông Hoàng dừng trên khuôn mặt Ân Tố Tố, hơi có chút bất ngờ.

Mặc dù Ân Tố Tố là yêu nữ Ma Giáo, nhưng cũng không ngờ nàng lại đại lượng và bạo dạn đến thế.

“Nàng quả nhiên là một yêu nữ!” Ý niệm chuyển động, Diệp Đông Hoàng cũng đại khái hiểu được suy nghĩ trong lòng Ân Tố Tố, véo nhẹ khuôn mặt nõn nà của nàng, cười mắng.

“Diệp đại ca thích là tốt rồi!” Ân Tố Tố duyên dáng cười, cảm thấy Diệp Đông Hoàng càng thêm sủng nịch nàng vài phần, trong lòng cao hứng, chứng tỏ mọi việc nàng làm đều đáng giá.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Kỷ Hiểu Phù mặt xám như tro, nàng biết mình kiếp này khó thoát rồi!

Diệp Đông Hoàng cũng không khách khí, vốn dĩ Kỷ Hiểu Phù trộm đao còn xông vào phòng hắn, hắn sẽ giết nàng, nhưng Ân Tố Tố lại bày ra màn này, hắn cũng không tiện phụ ý tốt của nàng.

Dù sao Kỷ Hiểu Phù có chết hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn!Bên ngoài, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn chờ một lát, thấy Diệp Đông Hoàng không phân phó gì, liền quay về phòng tiếp tục nghỉ ngơi.

Còn về Kỷ Hiểu Phù ra sao, y lười quản, cũng không quản nổi!

Từ khoảnh khắc Kỷ Hiểu Phù bước vào phòng Diệp Đông Hoàng, vận mệnh của Kỷ Hiểu Phù đã không còn nằm trong tay y, mà do Diệp Đông Hoàng quyết định!Một đêm cuồng phong bão vũ, Kỷ Hiểu Phù cảm thấy mình như một chiếc thuyền con giữa biển lớn!

Sóng lớn cuồn cuộn, từng đợt từng đợt cuốn tới, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp nhấn chìm.

Khoảnh khắc đó, trong đầu nàng không có phẫn nộ hận thù, cũng không có thống khổ rên rỉ, mà chỉ có sự run rẩy đến từ thân thể và linh hồn!

Đây còn là người sao?Trưa ngày thứ hai, Kỷ Hiểu Phù mở mắt, u u tỉnh lại, đôi mắt vô thần ngơ ngác nhìn trần nhà, tràn đầy mê mang.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nàng mới lết thân thể mệt mỏi rã rời bò dậy.

Nhìn vết máu đỏ chói trên ga giường, Kỷ Hiểu Phù rút bảo kiếm ra.

Xoẹt!

Do dự hồi lâu, nàng không tự vẫn mà dùng kiếm xé toạc ga giường, lấy một mảnh trong đó cất vào lòng, rồi hướng về Côn Luân Sơn Tây Vực đuổi theo.

Nàng không phải chỉ qua một đêm đã bị Diệp Đông Hoàng thuyết phục, mà là muốn dùng thân hữu dụng cuối cùng này giúp sư phụ làm một việc, đó chính là Đồ Long Đao!

Nàng biết với thực lực của mình không thể trộm được bảo đao, nhưng nàng có thể đi theo Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người, truyền tin tức cho sư phụ của nàng, Diệt Tuyệt Sư Thái!Gần về đêm, Kỷ Hiểu Phù cuối cùng cũng đuổi kịp đoàn người của Diệp Đông Hoàng, xa xa theo sau.

"Công tử, phía sau có một cái đuôi, có cần giải quyết không?" Tạ Tốn làm động tác cắt cổ, với thực lực của Kỷ Hiểu Phù tự nhiên không thể giấu được bọn họ, ngay cả Ân Tố Tố cũng đã phát hiện rồi!

Đêm qua Diệp Đông Hoàng không chỉ biết được "sâu cạn" của nàng, còn dùng Vạn Đạo Chân Khí giúp Ân Tố Tố sơ thông, khuếch triển kinh mạch, tẩy tủy phạt cốt.

Khiến tu vi của Ân Tố Tố một phen đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, thực lực bạo tăng một đoạn.

"Không cần quản nàng!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói, theo thì cứ theo, cho dù Diệt Tuyệt có đến, giết đi là được!Đêm đó, trong phòng khách sạn, điều khiến Diệp Đông Hoàng bất ngờ là Ân Tố Tố

đã bắt Kỷ Hiểu Phù mang tới cho hắn, đối với việc này Diệp Đông Hoàng cũng không nói gì, chấp nhận thiện ý này.

Ngày thứ ba!

Ngày thứ ba!

Ngày thứ tư! ...

Ước chừng nửa tháng sau, Diệp Đông Hoàng cuối cùng cũng tới Côn Luân Sơn Tây Vực, còn Kỷ Hiểu Phù ban ngày đi theo sau bọn họ, buổi tối lại bị Ân Tố Tố bắt vào phòng Diệp Đông Hoàng.

Ban đầu nàng còn giãy giụa một chút, sau đó thì dứt khoát không phản kháng nữa!

Không biết là đã quen rồi, hay là đã không phản kháng nổi, vậy thì cứ nằm xuống mà tận hưởng!Trong nguyên tác, Kỷ Hiểu Phù bị Dương Tiêu nhìn trúng, sau khi bị cưỡng bức liền bị giam cầm, canh giữ nghiêm ngặt, khiến nàng không thể tự sát, mãi đến hai tháng sau, Kỷ Hiểu Phù mới nhân lúc Dương Tiêu gặp địch nhân xâm nhập mà thoát đi.

Sau khi thoát đi, nàng phát hiện bị Dương Tiêu sỉ nhục hai tháng đã mang thai!

Cuối cùng sinh hạ Dương Bất Hối, không oán không hối, dường như cũng đã bị thuyết phục rồi!Đến Côn Luân Sơn, Diệp Đông Hoàng và Tạ Tốn chia nhau ra.

Tạ Tốn đi tới Tổng đàn Minh Giáo Quang Minh Đỉnh, còn Diệp Đông Hoàng thì dự định đi tìm Cửu Dương Chân Kinh.

Kỷ Hiểu Phù không theo Tạ Tốn, mà đi theo sau Diệp Đông Hoàng.

“Diệp đại ca, sao chàng lại biết Cửu Dương Chân Kinh ở trong

bụng con vượn trắng?" Đi theo Diệp Đông Hoàng tìm Cửu Dương Chân Kinh, Ân Tố Tố đầy vẻ hiếu kỳ, không biết những bí mật võ lâm này Diệp Đông Hoàng làm sao mà biết được, lại một lần nữa có cảm giác phảng phất không có gì là Diệp Đông Hoàng không biết.

Nhớ tới đây, Ân Tố Tố không khỏi nghĩ tới câu trả lời của Diệp Đông Hoàng ở Duyệt Lai khách sạn, khuôn mặt cười "bá" một cái liền đỏ bừng vô cùng!

Đêm đó, nàng cuối cùng cũng hiểu được "sâu cạn" hóa ra còn có một tầng ý nghĩa ẩn dụ khác.A!

Không đợi Diệp Đông Hoàng trả lời, một tiếng kinh hô từ phía sau vang lên, Diệp Đông Hoàng quay người nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen như con dơi lướt xuống, tóm lấy Kỷ Hiểu Phù.

"Oa, ngon miệng thật, nữ oa oa trắng nõn biết bao!" Bóng đen nhìn chằm chằm Kỷ Hiểu Phù, mắt phát sáng, cắn một cái vào cổ ngọc trắng nõn mềm mại kia!

"A!

Đừng!" Kỷ Hiểu Phù kinh hoàng la lớn, nhắm mắt lại, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Đây là quái vật từ đâu tới, lại dám muốn ăn thịt nàng?

Đáng sợ nhất là nàng một chút sức phản kháng cũng không có, đối phương quá mạnh!

"A a a!" Cơn đau trên cổ không hề ập đến như dự kiến, bên tai ngược lại vang lên từng tiếng quái khiếu.

Kỷ Hiểu Phù mở mắt, liền thấy một bóng người hùng vĩ, phong thái như ngọc đứng phía sau con quái vật kia.

Một tay nắm lấy đầu quái vật, mặc cho đối phương giãy giụa thế

nào cũng không cắn được hắn!

"Là hắn!" "Quả nhiên, hắn vẫn còn quan tâm ta!" Trong mắt Kỷ Hiểu Phù lộ ra vẻ vui mừng, khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, tâm thần lay động, có một loại mong đợi và thỏa mãn không tên.

"Kỷ Hiểu Phù à Kỷ Hiểu Phù, ngươi đang nghĩ gì vậy, tên dâm tặc này chỉ là muốn đùa giỡn ngươi thêm một thời gian nữa, nên mới cứu ngươi thôi!" Đồng thời, một thanh âm khác vang lên trong lòng Kỷ Hiểu Phù.

Các loại ý niệm đan xen, không ai biết sự mâu thuẫn, rối rắm và tâm lý phức tạp trong lòng nàng lúc này.

"A a a, tiểu tử, ngươi là ai?" Thanh Dực Bức Vương vừa giận vừa khó chịu, miệng la lớn, không tự chủ buông Kỷ Hiểu Phù ra, một chưởng vỗ về phía Diệp Đông Hoàng.

Chưởng phong sắc bén, dứt khoát tàn độc!

Y khi tu luyện Hàn Băng Miên Chưởng chí âm chí hàn đã xảy ra sai sót, trong kinh mạch tích tụ hàn độc chí hàn, chỉ cần vận nội lực là hàn độc sẽ phát tác.

Chương 64

Nếu không hút máu tươi giải độc, toàn thân huyết mạch sẽ đông cứng thành băng.

Lúc này, hàn độc của y đã phát tác, toàn thân lạnh buốt, nóng lòng muốn hút máu tươi.

Oanh!

Đối mặt với chưởng này, Diệp Đông Hoàng thần sắc không đổi, phản tay chụp một cái, như bắt gà con mà tóm lấy cổ Vi Nhất Tiếu – Thanh Dực Bức Vương, sức mạnh cường hoành như gọng kìm sắt khiến Vi Nhất Tiếu khó lòng động đậy.

Đồng thời, Kỷ Hiểu Phù trước đó bị Vi Nhất Tiếu tóm lấy cũng vì Vi Nhất Tiếu buông tay mà ngã vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Khoảnh khắc này, Kỷ Hiểu Phù có một cảm giác ấm áp, an toàn, vững chãi chưa từng có, thật muốn cứ như vậy dựa vào lòng hắn cả đời.

Không để ý đến tâm lý của Kỷ Hiểu Phù lúc này, lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng Vạn Đạo Chân Khí phun trào, dũng mãnh nhập vào cơ thể Vi Nhất Tiếu.

Vạn Đạo Chân Khí cường hoành bá đạo như giao long nhập biển, dễ dàng nghiền nát hàn độc tích tụ trong kinh mạch của Vi Nhất Tiếu, lại như gió xuân mưa móc mà tẩm bổ, phục hồi ba mạch âm bị tổn thương của y.

Oanh!

Hàn độc nhiều năm một sớm được thanh trừ, lại được Vạn Đạo Chân Khí của Diệp Đông Hoàng tu phục ba mạch âm, một luồng khí

tức cường hoành bỗng nhiên từ trong cơ thể Vi Nhất Tiếu tràn ra.

Tu vi vốn dĩ bị kẹt ở Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong của y một phen đột phá đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ.

"Ta khỏi rồi, ta đột phá rồi?" Vi Nhất Tiếu bị Diệp Đông Hoàng tùy tiện đẩy một cái ngã xuống đất cũng không chút để ý, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn và khó tin.

Không ngờ hàn độc gây phiền toái cho y nhiều năm cứ thế được chữa khỏi, kéo theo tu vi cũng đột phá!

"Đa tạ công tử tái tạo chi ân, đại ân đại đức, không biết lấy gì báo đáp, sau này nếu có sai khiến, dù là lên núi đao xuống biển lửa, tại hạ cũng không từ!" "Bản tọa là Diệp Đông Hoàng!" "A, hóa ra ngài chính là Diệp công tử, quả nhiên nhất biểu nhân tài, võ công cái thế, khác biệt phi phàm, trách không được cái tên Dương Tiêu tâm cao khí ngạo kia cũng suy tôn Diệp công tử đến vậy, nếu là Dương Tiêu làm Giáo chủ, ta Vi Nhất Tiếu là người đầu tiên không phục, nhưng Diệp công tử làm Giáo chủ, ta giơ hai tay tán thành!" Vi Nhất Tiếu kinh ngạc, rồi chợt hiểu ra, trước đó y đã nhận được tin tức từ Dương Tiêu, chuẩn bị tiến cử một thiếu niên tên Diệp Đông Hoàng làm Giáo chủ, lúc đó trong lòng y tự nhiên không phục, lần này về Quang Minh Đỉnh cũng là chuẩn bị lật đổ Dương Tiêu.

Nhưng không ngờ lại âm sai dương thác gặp được Diệp Đông Hoàng ở đây.

Võ công hùng mạnh của Diệp Đông Hoàng cũng khiến y chấn động, y cũng hiểu vì sao Dương Tiêu lại suy tôn Diệp Đông Hoàng đến thế.

Với võ công của Diệp Đông Hoàng cộng thêm hôm nay đã cứu y, đối với y có ân tái tạo, y không phải người vong ân phụ nghĩa, tự nhiên sẽ không phản đối Diệp Đông Hoàng làm Giáo chủ!"Nghe nói

Bức Vương khinh công thiên hạ nhất tuyệt, Bản tọa vừa hay muốn tìm một con vượn trắng ở Côn Luân Sơn này, không biết có thể giúp đỡ chăng?" Diệp Đông Hoàng hỏi, Côn Luân Sơn rất lớn, hắn tuy biết đại khái vị trí của Cửu Dương Chân Kinh, nhưng thêm một người giúp đỡ, tốc độ cũng nhanh hơn.

"Diệp công tử nói đùa rồi, trước mặt Diệp công tử, chút kỹ xảo nhỏ nhoi của tại hạ nào đáng nhắc tới, công tử muốn tìm vượn trắng, tại hạ tự nhiên vạn chết không từ!" Vi Nhất Tiếu vội vàng đáp, tốc độ Diệp Đông Hoàng xuất hiện phía sau y lúc nãy y cũng biết, tuyệt đối nhanh hơn y không chỉ một bậc.

Khinh công mà y vẫn tự hào đã bị đả kích không còn gì, đâu dám nói gì "thiên hạ nhất tuyệt" trước mặt Diệp Đông Hoàng!

"Diệp công tử, tại hạ lập tức đi tìm đây!" Vi Nhất Tiếu chắp tay, loáng một cái, vội vã rời đi, còn Diệp Đông Hoàng cũng không chậm trễ tiếp tục tìm kiếm vượn trắng.

Lần này có thêm một người đồng hành —— Kỷ Hiểu Phù.Ngày thứ nhất, Diệp Đông Hoàng không tìm thấy vượn trắng, cùng Ân Tố Tố và Kỷ Hiểu Phù ở trong sơn động một đêm.

"Diệp công tử!" "Diệp công tử!" Sáng sớm ngày thứ hai, tiếng của Vi Nhất Tiếu vang vọng trong sơn cốc, giọng nói ẩn chứa ý phấn khích, xem ra là đã tìm thấy vượn trắng.

Quả nhiên, Diệp Đông Hoàng dẫn Ân Tố Tố và Kỷ Hiểu Phù tìm đến Vi Nhất Tiếu, chỉ thấy bên cạnh Vi Nhất Tiếu còn đi theo một con vượn trắng.

"Diệp công tử, ngài xem con vượn trắng này có phải là con ngài muốn tìm không?" Vi Nhất Tiếu bước tới, chỉ vào con vượn trắng đang hoảng sợ bất an bên cạnh, hỏi.

“Không sai!” Diệp Đông Hoàng nhìn vào bụng vượn trắng, với thực lực của hắn, có thể cảm nhận rõ ràng trong bụng vượn trắng có thứ gì đó, hiển nhiên chính là Cửu Dương Chân Kinh mà hắn muốn tìm.Xuy lạp!

Đến gần vượn trắng, Diệp Đông Hoàng chụm ngón tay thành đao rạch bụng nó, Vi Nhất Tiếu và Kỷ Hiểu Phù đều hiếu kỳ nhìn, không biết Diệp Đông Hoàng muốn làm gì.

Ân Tố Tố biết Diệp Đông Hoàng đến tìm Cửu Dương Chân Kinh, trong lòng ẩn ẩn có chút suy đoán, chỉ là không hiểu vì sao Cửu Dương Chân Kinh lại ở trong bụng vượn trắng.

Rạch bụng vượn trắng, Diệp Đông Hoàng lấy ra một vật thể hình chữ nhật được bọc giấy dầu đặt sang một bên, nhìn thần tình kinh hoảng của vượn trắng, lấy kim chỉ khâu vết thương lại.

Dưới sự khống chế của chân khí, kim chỉ phảng phất như máy móc từ trong ra ngoài từng lớp từng lớp nhanh chóng khâu lại, chưa đến một hơi thở đã khâu xong vết thương.

“Hắn xem ra cũng không quá xấu xa!” Thấy hành động của Diệp Đông Hoàng, Kỷ Hiểu Phù thầm nghĩ.

Nếu là một kẻ xấu, sao lại quan tâm sống chết của một con súc sinh chứ?

“Đó là thứ gì, lại giấu trong bụng vượn trắng, xem ra thời gian cũng không ngắn!” Vi Nhất Tiếu thầm suy tư, y nghe từ Dương Tiêu nói, Diệp Đông Hoàng biết rất nhiều bí mật võ lâm, bao gồm bí mật của Đồ Long Đao, nay xem ra quả nhiên không giả.

“Cửu Dương Chân Kinh!” “Hắn mạnh mặc hắn mạnh, gió nhẹ thổi núi xanh.

Hắn ngang mặc hắn ngang, trăng sáng rọi sông lớn.

Hắn cứ ngang tàng cứ tàn ác, ta cứ một hơi chân khí đầy đủ." Diệp Đông Hoàng mở giấy dầu ra lật xem nội dung Cửu Dương Chân Kinh, với thiên phú đã tăng lên gấp ngàn lần của hắn hiện giờ, qua mắt không quên chỉ là cơ bản, đọc một lượt, đối với chân ý trong đó đã lĩnh ngộ được bảy tám phần.

Bản Cửu Dương Chân Kinh này tính là công pháp tam giai cực phẩm hoặc có lẽ miễn cưỡng đạt tới tứ giai, tam giai cực phẩm tương ứng với cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư, cũng coi như một công pháp không tệ.

Trong đó ẩn chứa ý Cửu Dương, chí cương chí dương, lập ý thâm viễn.

"Dung hợp Cửu Dương Chân Kinh!" Diệp Đông Hoàng không chút do dự, thế giới này có thể dung hợp một loại công pháp thuộc tính, đáng để dung hợp chỉ có Cửu Dương Chân Kinh và Cửu Âm Chân Kinh, nhưng hắn càng thiên về Cửu Dương Chân Kinh.

"Tiêu hao một ngàn khí vận điểm dung hợp Cửu Dương Chân Kinh!" Thanh âm máy móc của Vạn Đạo vang lên, áo nghĩa của Cửu Dương Chân Kinh dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, vô số áo nghĩa Cửu Dương hiện ra, Diệp Đông Hoàng phảng phất như đang ở giữa mặt trời, mặt trời gay gắt như lửa, liệt dương chưng sôi.

Sau lưng hắn hiện ra chín vầng mặt trời, chói lọi rực rỡ, đốt trời nấu biển.

Vi Nhất Tiếu, Ân Tố Tố và Kỷ Hiểu Phù lập tức cảm thấy một trận sóng nhiệt ập tới, ba người trực tiếp bị hất bay, trong lòng kinh hãi.

Bọn họ đâu từng thấy cảnh tượng khủng bố như vậy, tuy nhiên đây mới chỉ là bắt đầu, sau lưng Diệp Đông Hoàng lại hiện ra một hắc động, hắc động này phảng phất có thể thôn phệ vạn vật, nhìn một cái

liền khiến người ta trầm luân, nhiếp hồn đoạt phách.

Theo hắc động hiện ra, bên cạnh lại xuất hiện một cơn lốc xoáy, lốc xoáy xoay tròn nhanh chóng, phảng phất có thể xé rách vũ trụ tinh hà, tiêu diệt thiên địa vạn vật.“Đây là cái quỷ gì?” Vi Nhất Tiếu trợn tròn mắt, kinh hãi cực độ, sống nhiều năm như vậy, cảm giác cứ như đang nằm mơ, đây thật sự là dị tượng do sức người có thể tạo thành sao?

“Diệp đại ca quả nhiên không phải phàm nhân!” Ân Tố Tố đôi mắt đẹp si mê, nhìn Diệp Đông Hoàng sau lưng dị tượng liên tục, uyển như thiên thần hạ phàm, tâm thần lay động, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Kỷ Hiểu Phù cũng bị trấn áp, cảm thấy như mộng như huyễn.

Quá không chân thực rồi.

Gầm!

Đột nhiên, một tiếng rồng ngâm vang vọng thiên địa, một thần long bay vút lên trời, ba dị tượng phía trước đều là dị tượng do Diệp Đông Hoàng dung hợp Cửu Dương Chân Kinh, Hấp Tinh Đại Pháp và Thần Phong Quyết mà sinh ra.

Thần long khí huyết này là do Diệp Đông Hoàng luyện thành sơ hình Vạn Đạo Hỗn Độn Thể nên nhục thân quá mức cường đại, khí huyết như rồng mà sinh ra.

Gầm gầm gầm!

Cùng với thần long khí huyết thăng lên, chín vầng mặt trời nối liền thành một Thái Dương Thần Long, toàn thân bốc cháy ngọn lửa, mang theo khí tức khủng bố mà cực nóng.

Hắc động hóa thành một Hắc Sắc Thần Long thôn phệ tất cả, lốc xoáy cũng hóa thành một Thanh Sắc Thần Long uyển như phong bạo

ngưng tụ, đến đây bốn điều thần long dị tượng cùng tụ hội phía sau Diệp Đông Hoàng, càng hiển uy nghiêm tôn quý, hùng tư tuyệt thế.

Một lát sau, tất cả dị tượng thu liễm trở về cơ thể Diệp Đông Hoàng, Vi Nhất Tiếu ngẩng đầu, lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng tràn đầy kính sợ và cuồng nhiệt.

Đây quả thực là thần nhân a!

Nếu trước đó y ủng hộ Diệp Đông Hoàng làm Giáo chủ là vì võ công và ân đức, vậy thì bây giờ là cuồng nhiệt và sùng bái!"Bức Vương, đây là Cửu Dương Chân Kinh, ngươi tìm thấy có công, hãy tự mình sao chép một phần!" Diệp Đông Hoàng tùy tay ném Cửu Dương Chân Kinh cho Vi Nhất Tiếu, nói.

"Đây...

Đa tạ Giáo chủ!" Vi Nhất Tiếu vội vàng đỡ lấy Cửu Dương Chân Kinh ôm vào lòng, sững sờ, khó tin Diệp Đông Hoàng lại tặng bản công pháp tuyệt thế này cho y, nhưng thấy giọng điệu không thể nghi ngờ của Diệp Đông Hoàng, lời từ chối vừa tới miệng đã nuốt ngược trở về, quỳ một gối xuống đất bái tạ.

Khoảnh khắc này, bất kể người khác nhìn thế nào, trong lòng y Diệp Đông Hoàng chính là Giáo chủ rồi!

"Đây là điều ngươi xứng đáng!" Một bản Cửu Dương Chân Kinh, không tính là gì, Vi Nhất Tiếu tìm thấy vượn trắng có công, có công thì phải thưởng!

Tìm thấy Cửu Dương Chân Kinh, Diệp Đông Hoàng cũng không chậm trễ, cùng Vi Nhất Tiếu đi tới Quang Minh Đỉnh.

"Sao không đi nữa?" Trên đường đi đến Tổng đàn Minh Giáo Quang Minh Đỉnh, nhìn Kỷ Hiểu Phù đang chuẩn bị quay về, Ân Tố Tố nắm lấy tay Kỷ Hiểu Phù, không cho phép nghi ngờ nói: "Đã đến

đây rồi, còn muốn quay về?" Nói xong, kéo Kỷ Hiểu Phù theo Diệp Đông Hoàng lên Quang Minh Đỉnh, những ngày này nàng theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng, cũng nhìn ra Diệp Đông Hoàng tuy không mấy quản Kỷ Hiểu Phù, nhưng kỳ thực vẫn còn chút tình cảm.

Bằng không trước đó cũng sẽ không cứu Kỷ Hiểu Phù từ tay Vi Nhất Tiếu!

Đã như vậy, nàng liền giúp Diệp Đông Hoàng giữ Kỷ Hiểu Phù lại, Kỷ Hiểu Phù bị Ân Tố Tố nắm giữ, tượng trưng giãy giụa một chút rồi ngoan ngoãn đi theo lên Quang Minh Đỉnh.

Miệng thì nói không muốn, thân thể lại rất thành thật!

Ân Tố Tố cảm thấy không dùng bao nhiêu sức đã kéo Kỷ Hiểu Phù lên Quang Minh Đỉnh, trong lòng cười lạnh.

Tình cảm lâu ngày nảy sinh, trong nguyên tác Dương Tiêu còn thuyết phục được Kỷ Hiểu Phù, huống hồ Diệp Đông Hoàng?

Chỉ là Kỷ Hiểu Phù vì chính tà chi niệm, nên không tiện đi theo lên Quang Minh Đỉnh.

Nhưng Ân Tố Tố kéo nàng, trong lòng nàng tức khắc có cớ để thuyết phục chính mình!

Ta là bị ép buộc!Ba ngày sau.

Tổng đàn Minh Giáo, Đại sảnh Nghị sự.

Trong đại sảnh, cao tầng Minh Giáo tề tựu, Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu ôm một thanh bảo kiếm thần sắc thản nhiên, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn ôm Đồ Long Đao đứng một bên, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu thân ảnh thẳng tắp, thần sắc cung kính.

Ngũ Tán Nhân Bành Hòa Thượng Bành Oánh Ngọc, Thiết Quan Đạo Nhân Trương Trung, Lãnh Diện Tiên Sinh Lãnh Khiêm, Bố Đại

Hòa Thượng Thuyết Bất Đắc và Chu Điên tề tựu đại điện, ngoài ra còn có Hồ Thanh Ngưu phu phụ từ Hồ Điệp Cốc chạy tới.

"Bức Vương, Diệp công tử kia sao còn chưa tới, hắn thật sự thần kỳ đến vậy sao?" Chu Điên chờ có chút sốt ruột, nói thẳng thừng.

Nếu không phải nghe Vi Nhất Tiếu kể một số sự tích về Diệp Đông Hoàng, y đã sớm mở miệng mắng chửi rồi!

"Đợi ngươi gặp Giáo chủ sẽ biết sự lợi hại của Giáo chủ!" Vi Nhất Tiếu thần sắc cung kính, trong mắt mang theo cuồng nhiệt, nếu không phải tận mắt chứng kiến, y cũng sẽ không tin thế gian này còn có người như Diệp Đông Hoàng."Khiến chư vị chờ lâu rồi!" Không đợi Chu Điên mở miệng, thanh âm của Diệp Đông Hoàng vang lên, dẫn Ân Tố Tố bước vào đại điện.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng đạo ánh mắt lập tức đổ dồn lên người Diệp Đông Hoàng, Ngũ Tán Nhân Minh Giáo đều chưa từng gặp Diệp Đông Hoàng, đối với Diệp Đông Hoàng chỉ giới hạn ở lời kể của Dương Tiêu và những người khác.

Cảm nhận ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu sải bước từng bước về phía trên đại điện.

Mỗi bước tiến lên, uy áp trên người lại tăng cường một bội, khi đi tới trước bảo tọa phía trên đại điện, uy áp khủng bố đã bao trùm toàn bộ đại điện.

Chương 65

Dương Tiêu, Tạ Tốn, Vi Nhất Tiếu và những người khác phảng phất cảm thấy một ngọn núi lớn đè trên lưng, hô hấp cũng trở nên khó khăn, nhịn không được muốn quỳ rạp xuống đất.

Ngay cả Dương Tiêu vốn biết thực lực khủng bố của Diệp Đông Hoàng cũng kinh hãi vô cùng, thầm giật mình.

Thực lực của Diệp Đông Hoàng cường đại hơn y tưởng tượng không biết bao nhiêu lần, Ngũ Tán Nhân càng kinh hãi, thực lực của bọn họ yếu nhất, áp lực như núi.

Mãi cho đến khi Diệp Đông Hoàng ngồi xuống bảo tọa tôn quý nhất kia, cũng không ai dám mở miệng nói một chữ "không".

Hôm nay Diệp Đông Hoàng đến làm Giáo chủ, muốn thuận lợi ngồi lên vị trí Giáo chủ, trước hết về thực lực phải khiến mọi người tâm phục khẩu phục, nên hắn vừa đến đã cho mọi người một màn hạ mã uy."Hôm nay để Dương Tả Sứ triệu tập mọi người vì việc gì, chắc hẳn mọi người đều đã nghe nói rồi!

Tổng cộng hai việc!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt mang theo uy áp quét qua mọi người, nói: "Việc thứ nhất, giải khai bí mật Đồ Long Đao!

Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hào lệnh thiên hạ, không ai dám không theo, Ỷ Thiên không xuất, ai dám tranh phong, hai mươi bốn chữ này trên giang hồ không ai không biết không ai không hiểu, nhưng rốt cuộc có bí mật gì lại ít người biết!" Diệp Đông Hoàng vừa mở miệng, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, đối với bí mật này, chỉ cần là võ giả thì không ai không hiếu kỳ.

"Dương Tả Sứ cân nhắc khá chu đáo, đã tìm được Ỷ Thiên Kiếm

rồi, không tệ!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng dừng trên tay Dương Tiêu, hắn cũng không hề phân phó Dương Tiêu đi tìm Ỷ Thiên Kiếm, nhưng Dương Tiêu cảm thấy Diệp Đông Hoàng đã biết bí mật của Đồ Long Đao, chắc hẳn cũng biết bí mật của Ỷ Thiên Kiếm.

Mà trong Đồ Long Đao có Võ Mục Di Thư, vậy Ỷ Thiên Kiếm thì sao?

Mang theo sự hiếu kỳ này, y trên đường quay về Quang Minh Đỉnh đã đoạt lại Ỷ Thiên Kiếm từ tay Nguyên Thất.

"Các ngươi có biết Quách Tĩnh Hoàng Dung?" "Phu phụ Quách Đại Hiệp một đời trấn thủ Tương Dương, chống lại ngoại xâm, cuối cùng chiến tử Tương Dương, người hiệp nghĩa vĩ đại, vì nước vì dân, chúng ta há có thể không biết!" Dương Tiêu đáp, mọi người gật đầu, Minh Giáo, lập chí khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn, đối với phu phụ Quách Tĩnh từng chống lại đại quân Mông Cổ đều vô cùng kính phục.

"Phu phụ Quách Đại Hiệp và Đồ Long Đao này có quan hệ gì?" Chu Điên là kẻ nóng tính, nhịn không được nói.

"Bởi vì Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm này chính là do phu phụ Quách Tĩnh sai người đúc tạo!" Diệp Đông Hoàng vươn tay, cách không chụp một cái, liền lấy Đồ Long Đao trong tay Tạ Tốn và Ỷ Thiên Kiếm trong tay Dương Tiêu vào tay, mọi người kinh hãi.

Không chỉ chấn kinh bởi đao kiếm này là do Quách Tĩnh Hoàng Dung sai người đúc, càng kinh hãi bởi thủ đoạn cầm nã cách không lấy vật của Diệp Đông Hoàng, thật sự lợi hại!"Năm đó đại quân Mông Cổ nam hạ, phu phụ Quách Đại Hiệp tự biết Tương Dương thành không giữ được, mà bọn họ cũng đã quyết tâm sống chết cùng Tương Dương, nhưng lại không đành lòng để tuyệt học của mình thất truyền!" "Thế là dưới sự kiến nghị của Hoàng Dung, dùng Huyền

Thiết Trọng Kiếm do Thần Điêu Đại Hiệp Dương Quá tặng cùng với Quân Tử Kiếm, Thục Nữ Kiếm và các loại tinh thiết khác đúc thành Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm!" "Vậy có nghĩa là bí mật ẩn giấu trong Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm chính là tuyệt học của Quách Đại Hiệp sao?" Chu Điên bừng tỉnh, kinh hô.

"Không sai, những gì Quách Đại Hiệp học cả đời, quan trọng nhất chính là binh pháp kỳ thư Võ Mục Di Thư do Nhạc Phi Nhạc tướng quân biên soạn cùng với Cửu Âm Chân Kinh và Hàng Long Thập Bát Chưởng mà y học được!" "Bọn họ đã lần lượt đặt chúng vào trong Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm, hy vọng một ngày nào đó, hậu nhân có thể dựa vào binh pháp võ công này, khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" "Bởi vì hai bảo đao bảo kiếm này đều là thần binh đương thế, cực kỳ khó hủy hoại, cần một tay cầm đao một tay cầm kiếm, vận đủ nội lực khiến chúng va chạm, đao kiếm đồng thời đứt gãy, như vậy mới có thể lấy ra binh pháp võ công bên trong!" "Người không biết bí mật tuyệt đối khó lòng có được, cho dù có được bảo đao bảo kiếm cũng sẽ không nghĩ đến việc hủy hoại chúng, đây cũng là để phòng tránh binh pháp võ công rơi vào tay kẻ xấu!" "Thì ra là thế!" Vi Nhất Tiếu, Chu Điên và những người khác bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra thuyết Đồ Long Đao hào lệnh thiên hạ là xuất phát từ binh pháp kỳ thư bên trong, còn Ỷ Thiên không xuất, ai dám tranh phong thì là vì tuyệt thế võ công bí tịch ẩn chứa bên trong.

Trong lòng bọn họ không khỏi cảm khái trí tuệ của Hoàng Dung và dụng tâm lương khổ của phu phụ Quách Tĩnh.

"Bí mật của đao kiếm này, quả thật ẩn giấu rất sâu, dụng tâm lương khổ!" Tạ Tốn trong lòng tự giễu cười một tiếng, thật buồn cười y trước đó còn muốn cướp đoạt Đồ Long Đao trốn ở một nơi nào đó âm thầm tham ngộ.

Nếu không gặp Diệp Đông Hoàng, y dù có tham ngộ cả đời cũng

đừng hòng giải khai bí mật bên trong.

"Dương Tả Sứ, lần này ngươi đoạt được Ỷ Thiên Kiếm quả là đại công một kiện, bằng không chúng ta dù có biết bí mật cũng không thể có được bí tịch!" Tạ Tốn nhìn Dương Tiêu, nói.

Vi Nhất Tiếu, Ngũ Tán Nhân và những người khác cũng nhìn Dương Tiêu, mặc dù không có hảo cảm với Dương Tiêu, nhưng không thể không nói, đối phương đoạt được Ỷ Thiên Kiếm quả thật là đại công một kiện.

Bằng không, bọn họ còn phải chạy một chuyến đến Đại Đô bên kia tranh giành!

"Giáo chủ, chắc hẳn muốn có được bí tịch trong đao, không chỉ có một phương pháp này chứ?" Dương Tiêu không trả lời, mà nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Lúc đó Diệp Đông Hoàng không bảo y đi tìm Ỷ Thiên Kiếm, Diệp Đông Hoàng bản thân cũng không đi, nhưng Diệp Đông Hoàng không thể nào vừa nói cho bọn họ bí mật mà lại không có cách nào lấy ra bí tịch.

Cho nên, Diệp Đông Hoàng chắc chắn có phương pháp khác có thể lấy ra bí tịch!

Chỉ là y vắt óc suy nghĩ, cũng không nghĩ ra còn có phương pháp khả thi nào khác.

Đồ Long Đao y đã xem qua, trừ phi dùng lửa, bằng không khó lòng phá hủy.

Mà dùng lửa phần lớn sẽ làm hỏng bí tịch bên trong, không thể dùng!

Mọi người nghe vậy, đều nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, bọn họ cũng không nghĩ ra còn có phương pháp nào khác có thể lấy ra bí

tịch.Cảm nhận ánh mắt của mọi người, Diệp Đông Hoàng cắm Ỷ Thiên Kiếm cầm trên tay trái xuống đất, chụm ngón tay thành đao, một chưởng vỗ vào thân đao bên cạnh của Đồ Long Đao.

"Dùng tay vỗ đao?

Sẽ không nghĩ dùng tay chém đứt Đồ Long Đao chứ?" Nhìn động tác của Diệp Đông Hoàng, mọi người đều kinh ngốc, mắt rớt đầy đất, còn có thể như vậy sao?

Không phải đang đùa chứ?

Ngươi võ công tuy cao, nhưng đây chính là Đồ Long Bảo Đao, chém sắt như bùn, kiên cố không thể phá hủy!

Loảng xoảng!

Thanh âm trong trẻo vang lên, Đồ Long Đao đoạn thành hai khúc.

Mọi người thân thể run lên, lập tức bị vả mặt, khó tin nhìn thanh Đồ Long đã đứt gãy!

Thật sự đã bị chém đứt!

Đây không phải là một thanh đao giả chứ?

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ dù thế nào cũng không tin!

Diệp Đông Hoàng một chưởng chém đứt Đồ Long Đao!

"Thật lợi hại!" Ân Tố Tố đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, phát hiện Diệp Đông Hoàng vừa nãy không hề dùng bất kỳ chân khí nào gia trì, nghĩa là Diệp Đông Hoàng chỉ dựa vào nhục thân đã chém đứt Đồ Long Bảo Đao.

Đây còn là người sao?

Quả thực quá khủng bố rồi!!

Khoảnh khắc này, Ân Tố Tố cuối cùng cũng hiểu vì sao Diệp Đông Hoàng lại khủng bố đến vậy!

Vì sao từ trước đến nay chỉ có trâu chết vì mệt chứ không có ruộng xấu hơn, ở Diệp Đông Hoàng đây lại không áp dụng được.

Nhục thân của Diệp Đông Hoàng quả thực sánh ngang thần binh lợi khí, có thể mệt chết mới là lạ!

Nàng đột nhiên phát hiện, giữ Kỷ Hiểu Phù lại thật sự là một lựa chọn sáng suốt, bằng không nàng thật không chịu nổi!Loảng xoảng!

Trong sự kinh hãi của mọi người, Diệp Đông Hoàng lấy ra Võ Mục Di Thư bên trong Đồ Long Đao, sau đó y hệt như cũ chém đứt Ỷ Thiên Kiếm, lấy ra Cửu Âm Chân Kinh và Hàng Long Thập Bát Chưởng bên trong.

"Diệp công tử võ công cái thế, đức tài kiêm bị, nay lại giải khai bí mật Đồ Long Đao Ỷ Thiên Kiếm, sẽ khiến Minh Giáo ta như hổ thêm cánh, ta Dương Tiêu với thân phận Quang Minh Tả Sứ Minh Giáo, đề nghị Diệp công tử đảm nhiệm chức Giáo chủ đời thứ ba mươi tư của Minh Giáo ta, dẫn dắt chúng ta chỉnh đốn Minh Giáo, khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" Dương Tiêu hoàn hồn, bước tới một bước, nói dõng dạc.

"Ta Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu đồng ý Diệp công tử làm Giáo chủ đời thứ ba mươi tư của Minh Giáo ta!" Vi Nhất Tiếu không chút do dự bày tỏ ủng hộ Diệp Đông Hoàng làm Giáo chủ.

Tiếp đó Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, Hồ Thanh Ngưu phu phụ đều lần lượt bày tỏ ủng hộ Diệp Đông Hoàng.

Chu Điên và Ngũ Tán Nhân sau khi chứng kiến sự cường đại thần bí của Diệp Đông Hoàng, cũng không phản đối.

"Chức hạ bái kiến Giáo chủ!" Tất cả mọi người có mặt nhất trí

tán đồng, Diệp Đông Hoàng tức khắc trở thành Giáo chủ đời thứ ba mươi tư của Minh Giáo, toàn thể bái lạy.

"Không cần đa lễ, đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng ngồi trên ghế chủ vị, uy nghiêm vô hình bao trùm toàn trường, uyển như một vị đế hoàng cái thế.

Mọi người đứng dậy, cảm nhận luồng uy nghiêm khí thế này, càng thêm kính sợ, đồng thời trong mắt ẩn ẩn mang theo hưng phấn.

Bọn họ phảng phất nhìn thấy một vị bá chủ tuyệt thế, đế vương cái thế quật khởi!

Bọn họ tin rằng, dưới sự dẫn dắt của Diệp Đông Hoàng, Minh Giáo nhất định có thể đạt tới đỉnh phong chưa từng có!

"Từ bây giờ, hy vọng mọi người gạt bỏ hiềm khích cũ, đồng lòng hiệp lực, làm lớn mạnh Minh Giáo, khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" Diệp Đông Hoàng uy nghiêm đích mục quang tảo quá Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu, Ngũ Tán Nhân và những người khác.

Trước đây vì mâu thuẫn chồng chất giữa bọn họ, khiến Minh Giáo bị chia năm xẻ bảy, giáo chúng bên dưới cũng xung đột mâu thuẫn nặng nề.

"Chúng hạ cẩn tuân lệnh Giáo chủ, khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" Mọi người đồng thanh hô lớn, lòng người hợp nhất.

"Đây là Vạn Đạo Kinh, là tuyệt thế công pháp do Bản tọa sáng tạo, tặng cho các ngươi để tăng cường thực lực!" Diệp Đông Hoàng vươn tay ấn một cái, không gian lập tức tĩnh lặng, từng đạo ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, chỉ thấy Diệp Đông Hoàng vung tay lên, mười bản Vạn Đạo Kinh hiện ra.

Dưới sự khống chế của Diệp Đông Hoàng, chúng chính xác rơi vào tay Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu, Tạ Tốn, Ngũ Tán Nhân và Hồ

Thanh Ngưu phu phụ.

Thủ đoạn lấy vật giữa không trung này lại một lần nữa chấn động mạnh mọi người.

Nhưng nghĩ đến đủ loại thần kỳ của Diệp Đông Hoàng, điều này dường như cũng chẳng là gì!

"Đa tạ Giáo chủ tứ pháp!" Mọi người bái tạ, nghĩ đến võ công khủng bố của Diệp Đông Hoàng, liền tâm triều dâng trào, kích động không thôi.

"Muốn làm lớn mạnh Minh Giáo, trước hết phải làm lớn mạnh thực lực của tất cả đệ tử Minh Giáo, bản Vạn Đạo Kinh này các ngươi hãy dựa theo tu vi của các đệ tử Minh Giáo mà phân phát từng tầng, nhưng vô công thụ lộc, chỉ sẽ làm tiêu diệt hùng tâm!" "Lần này xem như Bản tọa mới lên vị trí Giáo chủ, ban thưởng cho tất cả đệ tử Minh Giáo, tiếp theo muốn có được công pháp tu luyện tầng tiếp theo, thì cần phải dùng điểm công lao để mua!" "Các ngươi hãy lấy Dương Tả Sứ làm chủ, chế định chế độ công lao tương ứng!" Diệp Đông Hoàng phân phó nói, kỳ thực thế giới Tiếu Ngạo có chế độ cống hiến liên quan có thể trực tiếp dùng.

Nhưng việc này cũng không tính là khó, giao cho bọn họ tự mình làm, cũng có thể tăng thêm cảm giác thành tựu và thuộc về của bọn họ.

"Giáo chủ đại đức, cẩn tuân lệnh Giáo chủ!" Mọi người cúi người lĩnh mệnh, đối với sự đại lượng của Diệp Đông Hoàng cũng chấn động, lại dám truyền thần công như vậy cho tất cả đệ tử Minh Giáo, thật sự đã mở ra tiền lệ chưa từng có từ xưa đến nay.

E rằng cũng chỉ có Diệp Đông Hoàng có khí phách và tự tin này.

Dương Tả Sứ, Ỷ Thiên Kiếm này là do ngươi đoạt được, Cửu Âm

Chân Kinh và Hàng Long Thập Bát Chưởng ngươi hãy chép lại một bản, đồng thời lệnh người đem Ỷ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao đúc lại, luyện thành một thanh Đế Vương Chi Kiếm!" Dương Tiêu chần chừ một lát, nghĩ bụng Cửu Âm Chân Kinh tuy là tuyệt thế võ công, nhưng với võ công của Diệp Đông Hoàng, e rằng cũng chẳng đáng để mắt tới, liền không chối từ. "Đa tạ Giáo chủ, chức hạ xin tuân theo giáo chủ chi lệnh!" Dương Tiêu tiến lên nhận lấy bí tịch và đao kiếm đã gãy làm đôi, cung thân đáp.Trong mắt Chu Điên cùng Ngũ Tán Nhân đều tràn ngập vẻ hâm mộ, đó chính là Cửu Âm Chân Kinh và Hàng Long Thập Bát Chưởng lừng danh thiên hạ.

Cho dù chưa từng nghe qua, chỉ riêng việc chúng được lấy ra từ Ỷ Thiên Kiếm và là tuyệt học của Quách Đại Hiệp cũng đủ biết sự quý giá của chúng.

Tuy nhiên, Ỷ Thiên Kiếm là do Dương Tiêu đoạt về, nên việc Giáo chủ ban cho hắn một bản thì họ cũng không có lời nào để nói!

Vị Nhất Tiếu trước đó đã được Diệp Đông Hoàng ban cho Cửu Dương Chân Kinh nên cũng chẳng có gì đáng để hâm mộ, hơn nữa thứ hắn quan tâm hơn cả là Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng! Dặn dò xong những việc trọng yếu, mọi người lần lượt lui xuống, nóng lòng lấy Vạn Đạo Kinh mà Diệp Đông Hoàng ban tặng ra xem. "Thật không ngờ trên đời lại có công pháp huyền diệu cường đại đến thế?" "Thật khó mà tưởng tượng được Giáo chủ rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới nào mới có thể sáng tạo ra võ công kinh thế hãi tục như vậy, quả là công tham tạo hóa, uyển như tiên thần!" Khi xem Vạn Đạo Kinh, Dương Tiêu, Tạ Tốn, Vị Nhất Tiếu, Ngũ Tán Nhân cùng chư vị cao thủ đều chấn động, như nhặt được chí bảo.

Bọn họ đều là cao thủ đỉnh tiêm đương thời, nhãn lực phi phàm, giờ phút này cũng kích động đến không kìm được. "Giáo chủ lại muốn truyền bá công pháp như vậy xuống, thật là đại khí phách, đại thủ bút

a!" Dương Tiêu trong mắt lộ tinh mang, phảng phất nhìn thấy một đội quân vô địch quét ngang thiên hạ đang chậm rãi quật khởi, trái tim trầm tịch sống dậy, nhiệt huyết sôi trào.

Từ trên người Diệp Đông Hoàng, hắn nhìn thấy một tia sáng chói lọi xuyên phá bóng tối!

Đó là ánh rạng đông của hy vọng!

Dưới ân uy song trọng của Diệp Đông Hoàng, các cao tầng Minh Giáo không chỉ triệt để quy tâm, mà từng người còn hừng hực khí thế! Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm được đưa đến Liệt Hỏa Kỳ để đúc lại, tin tức Diệp Đông Hoàng kế nhiệm chức Giáo chủ đời thứ ba mươi tư cũng từng bước truyền xuống, cho tất cả đệ tử Minh Giáo và giang hồ võ lâm đều biết.

Chương 66

Sau đó, Dương Tiêu cùng mọi người bắt đầu xây dựng chế độ công lao để đổi lấy Vạn Đạo Kinh.

Trong lúc Minh Giáo đang diễn ra một cuộc đại biến cách, Chưởng môn phái Nga Mi, Diệt Tuyệt Sư Thái, cũng đã tới Côn Luân Sơn. "Đã tìm thấy Hiểu Phù chưa?" Diệt Tuyệt Sư Thái nhìn đám đệ tử Nga Mi trước mặt, trầm giọng hỏi, tâm tình nàng ta vô cùng tệ.

Nàng ta phí hết thiên tân vạn khổ cuối cùng cũng tra ra Ỷ Thiên Kiếm đang nằm trong tay ai, nhưng khi nàng ta chạy tới muốn đoạt lại thì lại bị Dương Tiêu nhanh chân đoạt mất trước một bước.

Điều này khiến nàng ta vô cùng phẫn nộ!

Cũng chính vì chuyện Ỷ Thiên Kiếm mà nàng ta không kịp tới tìm Kỷ Hiểu Phù ngay lập tức! "Khải bẩm Sư phụ, ám hiệu mà Kỷ Sư muội để lại chúng con đều đã xem qua, nhưng không tìm thấy người, chắc hẳn đã bị ma đầu của Ma Giáo bắt đi rồi, hơn nữa theo tin tức của Kỷ Sư muội thì Đồ Long Đao cũng đang nằm trong tay Ma Giáo!" Đinh Mẫn tiến lên một bước đáp, tâm tình nàng ta khá tốt, bởi vì Kỷ Hiểu Phù rơi vào tay Ma Giáo, cơ bản là có chết không sống.

Cho dù còn sống, e rằng cũng đã bị ma đầu Ma Giáo làm ô uế, còn mặt mũi nào kế thừa Nga Mi?

Như vậy thì không ai tranh sủng, tranh đoạt vị trí chưởng môn với nàng ta nữa.

Đương nhiên, tâm trạng vui vẻ này nàng ta tự nhiên sẽ không biểu lộ ra, để Diệt Tuyệt nhìn thấy. "Ma Giáo!

Lại là Ma Giáo!" Diệt Tuyệt một chưởng đập nát cái bàn bên

cạnh, giận không thể kìm.

Ỷ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao đều rơi vào tay Ma Giáo, liệu đối phương đã biết được bí mật trong đó chăng?

Nghĩ tới đây, Diệt Tuyệt có một loại xung động muốn lập tức xông thẳng lên Quang Minh Đỉnh!

Nhưng lý trí đã ngăn cản sự phẫn nộ và nóng vội của nàng ta, nàng ta rất rõ, dựa vào sức mạnh của phái Nga Mi căn bản không thể xông lên Quang Minh Đỉnh.

Nàng ta hận Dương Tiêu thấu xương, nếu có thể, nàng ta đã sớm xông lên rồi! "Hoài Bích Kỳ Tội, Thủ Tử Chi Đạo!" Trong mắt Diệt Tuyệt lóe lên một tia ngoan lệ, những năm qua nàng ta vẫn luôn suy nghĩ làm sao để tiêu diệt Dương Tiêu, báo thù rửa hận cho vị tình nhân Đại Sư huynh Cô Hồng Tử, nhưng Dương Tiêu võ công cao lại có Minh Giáo làm hậu thuẫn, nàng ta rất khó báo thù.

Giờ đây Đồ Long Đao đang nằm trong tay Ma Giáo, trên giang hồ không biết có bao nhiêu người thèm muốn, chỉ cần tiết lộ một chút phong thanh, nhất định có thể triệu tập các phái võ lâm giang hồ cùng nhau chinh phạt Ma Giáo! "Quay về!" Nghĩ tới đây, Diệt Tuyệt phất tay áo, quay về Nga Mi, tính toán lâu dài.Diệt Tuyệt dẫn theo đệ tử Nga Mi trở về, mà tin tức Diệp Đông Hoàng trở thành Giáo chủ đời thứ ba mươi tư của Minh Giáo cũng rất nhanh chóng truyền khắp giang hồ, như một quả bom rơi xuống hồ, gây nên sóng gió ngập trời.

Diệp Đông Hoàng là ai?

Trước đây chưa từng có ai nghe qua!

Nhưng chỉ sau một đêm liền trở thành Giáo chủ Minh Giáo, không ai là không hiếu kỳ.

Ba chữ Diệp Đông Hoàng nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán sau

bữa cơm của giới võ lâm giang hồ.

Ngay sau đó, tin tức Đồ Long Đao nắm trong tay Minh Giáo cũng không cánh mà bay.

Diệp Đông Hoàng và Minh Giáo trong khoảnh khắc trở thành tiêu điểm của cả giang hồ, vô số nhân sĩ võ lâm giang hồ bắt đầu rục rịch.Giang Nam, Tổng đàn Thiên Ưng Giáo. "Đa, người tìm con có việc gì?" Ân Dã Vương, Đường chủ Thiên Vi Đường của Thiên Ưng Giáo, đi đến trước mặt Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính, hỏi. "Dương Tiêu vừa gửi tới một phong thư, muốn ta trở về dưới trướng Minh Giáo!" Ân Thiên Chính đưa thư cho Ân Dã Vương, ánh mắt xa xăm, nhìn xuống núi sông vô tận phía dưới. "Dựa vào cái gì?

Chỉ dựa vào việc Dương Tiêu không biết từ đâu tìm được một tiểu bạch kiểm về làm Giáo chủ ư?

Tên tiểu tử đó còn cướp Đồ Long Đao của chúng ta và dụ dỗ muội muội, ta còn chưa tìm hắn tính sổ, hắn lại còn muốn thôn tính Thiên Ưng Giáo của chúng ta sao?" Ân Dã Vương giận dữ nói, đối với Diệp Đông Hoàng hắn cũng chẳng thèm để mắt tới. "Dựa vào cái gì?

Ngươi biết được những gì?" Ân Thiên Chính quở trách, Ân Dã Vương tuy có năng lực nhưng quá cuồng ngạo tự đại, tính cách này sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt. "Ngươi nghĩ Giáo chủ Minh Giáo dễ làm vậy sao?

Đồ Long Đao là do Diệp Đông Hoàng đoạt từ tay Tạ Tốn, lại còn thu phục Tạ Tốn, áp chế Dương Tiêu, Vị Nhất Tiếu, Ngũ Tán Nhân cùng chư vị cao thủ của Minh Giáo, ngươi có làm được không?" Ân Thiên Chính đưa bức thư Ân Tố Tố viết cho hắn cho Ân Dã Vương, trên đó ghi chép chi tiết về việc Diệp Đông Hoàng thu phục Tạ Tốn và trở thành Giáo chủ Minh Giáo. "Chuyện này cũng quá xạo đi?

Một chưởng đánh gãy Đồ Long Đao, Ỷ Thiên Kiếm sao?

Quả nhiên phụ nữ khi yêu đều là ngốc nghếch, chuyện hoang đường thế này cũng bịa ra được!" Thấy những việc Ân Tố Tố kể về Diệp Đông Hoàng, Ân Dã Vương chẳng nghĩ ngợi gì, cười khẩy nói.

Đồ Long Đao hắn cũng đã thấy qua, ngay cả Đa hắn là Ân Thiên Chính cầm binh khí cũng không thể làm hư tổn chút nào, Diệp Đông Hoàng lại còn tay không một chưởng đánh gãy?

Đơn giản là tưởng tượng viển vông! "Ngươi mới là ngốc, nếu lời này là giả, đâm một cái là lộ, Tố Tố có cần thiết phải bịa đặt chuyện hoang đường này sao?

Cho dù muốn nâng cao thực lực của Diệp Đông Hoàng, cũng không cần phải nói dối như vậy!" "Hơn nữa Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, Thanh Dực Bức Vương Vị Nhất Tiếu, ngay cả ta cũng chưa chắc là đối thủ, Diệp Đông Hoàng có thể thu phục bọn họ, người như vậy có thể đơn giản sao?" "Còn về Dương Tiêu, thực lực của hắn ngươi cũng biết, ta cũng không phải đối thủ!" Ân Thiên Chính giận mắng, hận sắt không thành thép, không thể nghi ngờ nói: "Chuẩn bị một chút, ngày mai khởi hành tới Quang Minh Đỉnh của Minh Giáo, còn về việc trở về Minh Giáo, đợi gặp Diệp Đông Hoàng tự khắc sẽ phân rõ!" Hắn đối với Minh Giáo vẫn còn tình cảm, chỉ là trước đây Minh Giáo không có Giáo chủ, chia năm xẻ bảy, tranh đấu kịch liệt, hắn mới nổi giận rời khỏi Minh Giáo tự lập Thiên Ưng Giáo.

Giờ đây việc trở lại Minh Giáo cũng không phải không thể, điều then chốt là phải xem Diệp Đông Hoàng có thật sự bản lĩnh hay không! "Vâng, Đa!"Đại Đô, Nhữ Dương Vương Phủ. "Vương gia, giờ đây Ma Giáo đã đoạt được Đồ Long Đao, giang hồ võ lâm rục rịch, Diệt Tuyệt của Nga Mi đối với Dương Tiêu hận thấu xương, nay đang chuẩn bị mượn cơ hội này liên kết các đại môn phái vây công Minh Giáo, tại hạ có thể thuyết phục Thiếu Lâm gia nhập trong đó, đến lúc đó lấy Lục Đại Môn Phái làm chủ công Minh Giáo sẽ

không còn là vấn đề!" Thành Côn đứng trước Nhữ Dương Vương, cung thân kiến nghị: "Đại chiến vừa khởi, Vương gia phái binh mai phục xung quanh, chờ khi Minh Giáo và Lục Đại Phái lưỡng bại câu thương, đó chính là ngày một mẻ tiêu diệt Minh Giáo và các đại môn phái!" "Không tồi!

Kế hoạch này rất hay, cứ để ngươi giúp đỡ liên hợp Lục Đại Phái cùng vây công Minh Giáo!" Nhữ Dương Vương trầm ngâm nửa khắc, gật đầu tán thưởng.

Giờ đây thế lực phản Nguyên nổi lên như nấm sau mưa, binh lực của hắn cũng khó lòng trấn áp hoàn toàn, kế hoạch 'ngư ông đắc lợi' của Thành Côn rất phù hợp với tâm ý của hắn. "Vâng, Vương gia!" Thành Côn cung thân, lĩnh mệnh lui xuống. "Dương Đỉnh Thiên, ngươi cứ chờ đấy, rất nhanh ta sẽ đưa Ma Giáo của ngươi tới làm bạn với ngươi!" Thành Côn trong lòng thầm độc địa, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn.

Muốn thúc đẩy Lục Đại Phái vây công Quang Minh Đỉnh, chỉ riêng một mình Diệt Tuyệt bôn ba chưa chắc thành công, hắn cũng phải góp sức vào!Côn Luân Sơn, Tổng đàn Quang Minh Đỉnh. "Là nàng!

Sao nàng lại ở đây?" Dương Tiêu đi tới hậu viện nơi Diệp Đông Hoàng ở, ánh mắt lướt qua, thân thể khẽ chấn động, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Trước mặt hắn có một nữ tử bạch y thanh lệ mỹ mạo, thành thục ung dung, chính là Kỷ Hiểu Phù mà hắn đã từng gặp mặt một lần.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trái tim trầm tịch của hắn đã có một cảm giác xao động.

Hắn vốn định đoạt lấy nàng, nhất thân phương trạch, nhưng vì sau khi gặp Diệp Đông Hoàng, hắn đã bị những đại sự tiếp theo làm lỡ, cũng không có thời gian để trêu ghẹo nàng.

Không ngờ lại lần nữa gặp ở tổng đàn Quang Minh Đỉnh này, đối phương là người của phái Nga Mi, sao lại ở đây? "Chẳng lẽ vì Đồ Long Đao mà lén lút lẻn vào?" Trong đầu Dương Tiêu chợt lóe lên ý niệm này.

Lần đầu tiên gặp nhau ở Giang Nam, nàng ta chính là đi theo sau Tạ Tốn và Diệp Đông Hoàng, thèm muốn Đồ Long Đao. "Tổng đàn Quang Minh Đỉnh giới bị sâm nghiêm, với võ công của nàng rất khó lẻn vào, hơn nữa nếu nàng từ Giang Nam đến đây, tất nhiên là đi theo Giáo chủ và Tạ Tốn, mà với võ công của Giáo chủ và Tạ Tốn không thể nào không phát hiện được!" Dương Tiêu trực tiếp loại trừ khả năng nàng đi theo Diệp Đông Hoàng và Tạ Tốn lẻn vào, ánh mắt hắn trên dưới đánh giá.

Với kiến thức phong phú về nữ nhân của hắn, hắn lập tức phát hiện sự khác biệt trên người Kỷ Hiểu Phù.

Nàng ta mày mắt hàm xuân, toàn bộ khí chất và thân hình đều có chút khác biệt so với lần đầu hắn gặp.

Theo kinh nghiệm của hắn, nàng ta hiển nhiên đã bị người khác đoạt lấy.

Đây là nơi ở của Diệp Đông Hoàng, kết quả không cần nói cũng tự hiểu!

Đồng thời cũng có thể giải thích vì sao nàng lại xuất hiện ở đây.

Nghĩ tới đây, Dương Tiêu trong lòng thở dài, hắn tuy lần đầu gặp đã có chút động lòng, nhưng dù sao cũng chỉ gặp một lần, hơn nữa còn chưa thân quen, cũng chưa đoạt lấy, coi như người xa lạ.

Giờ đây Kỷ Hiểu Phù đã trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, hắn tự nhiên sẽ không còn ý nghĩ nào khác nữa. "Dương Tiêu cầu kiến Giáo chủ!" Thu hồi ánh mắt, Dương Tiêu đến cửa, khẽ gật đầu

với Kỷ Hiểu Phù, lớn tiếng nói.

Kỷ Hiểu Phù không để ý, tự mình nghiên cứu Vạn Đạo Kinh mà Diệp Đông Hoàng ban cho. "Đã tìm thấy lối vào mật đạo rồi sao?" Diệp Đông Hoàng từ trong phòng đi ra, nhìn về phía Dương Tiêu, chuyện của Dương Đỉnh Thiên hắn đã sớm nói với Tạ Tốn, giờ đây tự nhiên cũng đã nói cho các đệ tử Minh Giáo. "Vâng, dựa theo tin tức Giáo chủ cung cấp, chúng thuộc hạ đã tìm thấy lối vào mật đạo trong tẩm thất của phu nhân Dương giáo chủ trước đây!" Dương Tiêu trong lòng vẫn còn nghi hoặc, không biết Diệp Đông Hoàng làm sao biết được lối vào mật đạo, ngay cả hắn cũng không biết lối vào mật đạo nằm ở đâu. "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng mở lời, sau khi tìm thấy lối vào mật đạo tự nhiên là sẽ đi đưa thi cốt của Dương Đỉnh Thiên ra ngoài an táng.

Tạ Tốn, Vị Nhất Tiếu, Ngũ Tán Nhân cùng các cao tầng Minh Giáo đều đã tụ tập đông đủ, chỉnh tề đợi ở một bên, cùng với sự đến của Diệp Đông Hoàng cùng nhau đi đến lối vào mật đạo.

Mặc dù Minh Giáo có quy định mật đạo chỉ được do các đời Giáo chủ tiến vào, nhưng Diệp Đông Hoàng là Giáo chủ, để họ đi vào cũng không tính là trái quy tắc.

Rất nhanh, một đoàn người liền đến nơi Dương Đỉnh Thiên qua đời, nhìn thi cốt của đối phương, trong lòng thầm xót xa, một đại kiêu hùng cứ thế vì tức giận mà tẩu hỏa nhập ma, lặng lẽ vô danh chết ở nơi này.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng, e rằng bọn họ cả đời cũng sẽ không biết. "Giáo chủ, ở đây có một phong di thư!" Dương Tiêu lấy ra một phong thư, phủi phủi bụi, đưa tới trước mặt Diệp Đông Hoàng. "Dương Giáo chủ trước khi chết muốn Sư Vương tạm thời đảm nhiệm vị trí Giáo chủ Minh Giáo!" Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái,

đưa cho Dương Tiêu, mà mọi người thì bị câu nói của Diệp Đông Hoàng làm chấn kinh. "Dương Giáo chủ lúc sinh thời không biết có Giáo chủ vị thiên tài kiệt xuất hùng tài đại lược như vậy, nên mới có suy nghĩ như thế, chức hạ tự biết mình năng lực hữu hạn, không thể đảm nhiệm, cũng tuyệt đối không dám có chút ý nghĩ viển vông!" Tạ Tốn quỳ một gối xuống đất, vội vàng nói. "Sư Vương nói chí phải, Dương Giáo chủ cũng chỉ là muốn Sư Vương tạm thời đảm nhiệm, sau đó tìm được Giáo chủ thích hợp, giờ đây Giáo chủ chính là người thích hợp nhất!" Dương Tiêu xem xong di thư của Dương Đỉnh Thiên rồi đưa cho mọi người, phụ họa nói.

Những người khác cũng vội vàng biểu thái, Diệp Đông Hoàng không nói thêm gì, chỉ là một phong di thư mà thôi, cũng không ảnh hưởng được hắn.

Chương 67

Sau đó lấy đi Dương Bì Quyển Càn Khôn Đại Na Di, mọi người cũng đưa thi cốt của phu phụ Dương Đỉnh Thiên ra khỏi mật đạo an táng.Mọi việc của Minh Giáo, sau khi có Diệp Đông Hoàng làm chủ tâm cốt, đều vận hành nhanh chóng, có trật tự và hiệu quả.

Chế độ công lao điểm do Dương Tiêu và những người khác thiết lập cũng đã hoàn thành, sau khi Diệp Đông Hoàng phê duyệt đã chính thức bắt đầu truyền bá Vạn Đạo Kinh.

Người có tu vi càng cao càng nhận được nhiều lợi ích, bởi vì có thể nhận được công pháp Vạn Đạo Kinh phù hợp với tu vi, và muốn có được công pháp tiếp theo thì cần phải lập công lao để đổi lấy.

Ngày này, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính dẫn theo Ân Dã Vương đến Tổng đàn Quang Minh Đỉnh của Minh Giáo bái kiến Diệp Đông Hoàng.

Trong đại điện hùng vĩ uy nghiêm và trang trọng, Diệp Đông Hoàng ngồi trên bảo tọa Giáo chủ, Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu đứng ở vị trí đầu tiên bên trái phía dưới, phía sau lần lượt là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, Thanh Dực Bức Vương Vị Nhất Tiếu và phu phụ Hồ Thanh Ngưu.

Đối diện với họ là Chu Điên, Bành Oánh Ngọc cùng Ngũ Tán Nhân của Minh Giáo.

Ân Thiên Chính và Ân Dã Vương bước vào đại điện, đại điện tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân khẽ của họ vang vọng.

Nhìn Diệp Đông Hoàng đang ngồi tĩnh lặng trên bảo tọa với vẻ không giận mà uy, hắn phảng phất như trở về thời kỳ huy hoàng cường đại của Minh Giáo khi Dương Đỉnh Thiên còn tại thế.

Ân Dã Vương đi theo sau Ân Thiên Chính, càng đi tới phía trước áp lực càng lớn, mỗi bước đi tựa ngàn cân.

Hắn vốn định thử xem Diệp Đông Hoàng có bao nhiêu cân lượng, nhưng ý nghĩ này ngay lập tức tan biến vào mây khói ngay khi hắn bước vào đại điện.

Hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, đối diện với ánh mắt bình tĩnh mà sâu thẳm của Diệp Đông Hoàng, cả người hắn như bị điện giật.

Trong mắt hắn, phảng phất nhìn thấy một tôn Đế Hoàng chí tôn chí quý, cái thế vô song, bao quát ức vạn dặm sơn hà, thống ngự tứ hải bát hoang, duy ngã độc tôn.

Sự tôn quý và uy nghiêm vô hình toát ra từ tận xương tủy khiến hắn kinh hồn bạt vía, không nhịn được có cảm giác muốn quỳ phục bái lạy!

Khoảnh khắc này, tất cả sự kiêu ngạo, tất cả sự ngông cuồng của hắn, ngay khi đối diện với ánh mắt của Diệp Đông Hoàng đã bị đả kích đến tan nát!

Hắn đối mặt với Diệp Đông Hoàng giống như một phàm nhân đối mặt với một vị Thiên Đế.

Bất kể là thực lực hay tinh thần, thậm chí là tầng thứ sinh mệnh, Diệp Đông Hoàng hoàn toàn nghiền ép hắn, khiến hắn không ra tay nhưng lại không thể nảy sinh chút ý niệm phản kháng nào.

Ân Thiên Chính đi phía trước cũng không khá hơn Ân Dã Vương bao nhiêu, bất kể Ân Tố Tố trong thư đã kể về sự thần kỳ và cường đại của Diệp Đông Hoàng như thế nào, cũng không thể sâu sắc bằng cảm nhận trực tiếp trong khoảnh khắc này.

Đây là một cường giả còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn cả Dương

Đỉnh Thiên!

Không chỉ họ, những người đã từng chứng kiến sự cường đại của Diệp Đông Hoàng như Dương Tiêu và những người khác cũng chấn động tương tự dưới uy áp vô hình của Diệp Đông Hoàng, trong lòng càng thêm kính sợ. "Chức hạ Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính bái kiến Giáo chủ!" Ân Thiên Chính đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, không chút do dự quỳ một gối xuống đất bái.

Câu này cũng thể hiện thái độ của hắn, từ nay về sau Thiên Ưng Giáo không còn tồn tại, chỉ còn Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính. "Chức hạ Ân Dã Vương bái kiến Giáo chủ!" Ân Dã Vương hơi sững sờ, có chút bất ngờ nhưng cũng trong dự liệu.

Nếu như chưa gặp Diệp Đông Hoàng trước đó, hắn nhất định sẽ đứng ra phản đối.

Nhưng sau khi bị Diệp Đông Hoàng ra oai phủ đầu vừa rồi, hắn nào dám có chút ý kiến nào. "Hoan nghênh Ưng Vương, Dã Vương trọng phản Minh Giáo, đáng chúc mừng, không cần đa lễ." Diệp Đông Hoàng khẽ nâng tay, cười nói, khí tức khủng bố bao trùm đại điện trong nháy mắt tan biến. "Đa tạ Giáo chủ!" Ân Thiên Chính và Ân Dã Vương đứng dậy, cảm nhận áp lực đã tan biến, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng. "Hoan nghênh Ưng Vương trọng phản Minh Giáo, chúc mừng chúc mừng!" Dương Tiêu cùng những người khác trong lòng cũng thở dài một hơi, tiến lên cung hạ đạo. "Khải bẩm Giáo chủ, chức hạ một đường đi tới phát hiện nhân sĩ võ lâm giang hồ đang tụ tập hướng về Minh Giáo, sau đó thăm dò được một vài phong thanh, Diệt Tuyệt Sư Thái của Nga Mi đang liên hợp với Lục Đại Môn Phái như Võ Đang, Thiếu Lâm, v.v. chuẩn bị vây công Quang Minh Đỉnh!" Sau khi hàn huyên vài câu với Dương Tiêu và những người khác, Ân Thiên Chính tiến lên bẩm báo. "Một đám ô hợp chi chúng, không đáng lo ngại, đây là Vạn Đạo Kinh do Bản tọa

tự sáng tạo, tặng cho Ưng Vương và Dã Vương, chúc hai vị thuộc hạ trọng phản Minh Giáo!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, tiện tay lấy ra hai bản Vạn Đạo Kinh, dưới sự khống chế của chân khí, chúng lần lượt rơi vào tay hai người Ân Thiên Chính. "Đa tạ Giáo chủ!" Ân Thiên Chính và Ân Dã Vương cúi tạ lui xuống.

Tiếp theo, mọi người bàn bạc xong phương pháp đối phó với Lục Đại Môn Phái rồi mới tự mình tản đi, chuẩn bị nghênh đón cuộc vây công của Lục Đại Môn Phái!Nửa năm sau.

Lấy Lục Đại Môn Phái gồm Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân làm chủ, giương cao khẩu hiệu trừ ma vệ đạo, báo thù rửa hận, vô số bang phái giang hồ lớn nhỏ đều tề tựu dưới Quang Minh Đỉnh của Côn Luân Sơn, chuẩn bị tiến công Quang Minh Đỉnh, một mẻ tiêu diệt Minh Giáo. "Dương Đỉnh Thiên, ngươi cứ chờ đấy, rất nhanh Ma Giáo của ngươi sẽ xuống làm bạn với ngươi!" Tại lối ra mật đạo Quang Minh Đỉnh, Thành Côn nhìn ngọn núi nguy nga một cái, rồi chui vào trong mật đạo Quang Minh Đỉnh.

Bên trong, hắn đã cất giấu rất nhiều thuốc nổ, chờ khi Lục Đại Môn Phái và các nhân sĩ võ lâm giang hồ tụ tập trên Quang Minh Đỉnh, hắn sẽ cho tất cả mọi người bay lên trời!Dạ sắc như thủy, phồn tinh điểm điểm. "Giáo chủ!" Trong tẩm thất, Kỷ Hiểu Phù hiếm khi chủ động đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, giúp hắn nới y phục.

Hơn nửa năm trôi qua, lâu ngày sinh tình, Kỷ Hiểu Phù tuy không phản cảm Diệp Đông Hoàng, nhưng có lẽ vì nhiều nguyên nhân mà nàng chưa bao giờ chủ động. "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!" Diệp Đông Hoàng dang rộng hai tay, nhìn động tác vụng về của Kỷ Hiểu Phù, đối với tâm tư của nàng hắn cũng đã đoán được bảy tám phần.

Lục Đại Môn Phái dẫn theo vô số võ giả giang hồ thèm muốn Đồ

Long Đao vây công Quang Minh Đỉnh, đối với người ngoài mà nói, Minh Giáo tuyệt đối thập tử nhất sinh, nhưng đối với những người biết thực lực của Diệp Đông Hoàng, ví dụ như Kỷ Hiểu Phù, thì lại không xem trọng Lục Đại Phái. "Muốn ta tha cho Diệt Tuyệt?" Diệp Đông Hoàng trực tiếp mở lời, một câu nói đã vạch trần tiểu tâm tư của Kỷ Hiểu Phù. "Giáo chủ, nếu người đánh bại Lục Đại Phái, người có thể tha cho Sư phụ của thiếp thân không?" Kỷ Hiểu Phù với đôi mắt ướt át nhìn Diệp Đông Hoàng, vẻ đáng thương khiến bất kỳ nam nhân nào cũng khó lòng từ chối. "Lý do!" Diệp Đông Hoàng không hề động lòng, nếu dễ dàng thỏa hiệp như vậy, sau này chẳng phải sẽ tùy ý bị người khác bày bố sao? "Chỉ cần Giáo chủ tha cho Sư phụ của thiếp thân, sau này thiếp thân sẽ là nữ nhân của người!" Kỷ Hiểu Phù trầm mặc một lát, đột nhiên nói, cảm nhận ánh mắt Diệp Đông Hoàng trên dưới đánh giá, vội vàng bổ sung: "Sư phụ có ân giáo dưỡng với thiếp thân, chỉ cần Giáo chủ tha cho Sư phụ của thiếp thân, xem như giúp thiếp thân báo đáp ân giáo dưỡng, sau này thiếp thân và Nga Mi không còn liên quan, toàn tâm toàn ý thị phụng Giáo chủ!" Thân thể của nàng đã sớm là của Diệp Đông Hoàng, không tính là con bài, con bài duy nhất nàng có thể nghĩ ra chính là toàn bộ con người nàng, bao gồm cả thân và tâm.

Ngẩng đầu lên, Kỷ Hiểu Phù đối mặt với ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, bốn mắt nhìn nhau, không hề nhượng bộ.

Vút!

Đột nhiên, cánh tay đang dang rộng của Diệp Đông Hoàng thu lại, khoác áo ngoài, quay người rời đi. "Giáo chủ giận rồi sao?" Kỷ Hiểu Phù sững sờ, toàn thân lập tức mất hết khí lực, trong mắt tràn ngập thất vọng và ảm đạm. "Giáo chủ chắc là có việc ra ngoài, nếu Giáo chủ giận sẽ chỉ ném ngươi ra ngoài thôi!" Ân Tố Tố đi tới, kéo tay Kỷ Hiểu Phù ngồi xuống, nói: "Nhưng ta nói cho ngươi biết, Giáo chủ

nhiều nhất có thể tha cho Diệt Tuyệt một lần, sau này thế nào ngươi phải nghĩ cho kỹ!" "Ngươi ở Minh Giáo cũng đã hơn nửa năm rồi, điều gì là chính, điều gì là tà?

Năm đó Cô Hồng Tử bị Dương Tả Sứ đánh bại, tự mình tức chết, có thể trách Dương Tả Sứ sao?

Mà Diệt Tuyệt những năm qua điên cuồng truy sát người của Minh Giáo, ra tay tàn độc, còn hơn cả Ma Giáo trong miệng nàng ta!" "Lần này nàng ta lại liên hợp Lục Đại Môn Phái vây công Quang Minh Đỉnh, ngươi thật sự nghĩ nàng ta vì báo thù sao?

Chuyện này e rằng chỉ là một nguyên nhân thôi đúng không?

Mục đích thật sự cũng không khác gì các phái khác, chẳng qua là vì Đồ Long Đao!" "Bí mật của Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm, nàng ta chắc chắn biết, cho nên những năm qua nàng ta mới chấp nhất tìm kiếm Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm!" Kỷ Hiểu Phù trầm mặc không nói, thực ra những điều này nàng ta đều biết, nhưng Diệt Tuyệt dù sao cũng có ân với nàng ta, thấy đối phương gặp nạn, nàng ta không thể không quản!

Ân Tố Tố cũng biết, cho nên nàng ta vừa rồi cũng nói, Diệp Đông Hoàng nhiều nhất có thể tha cho Diệt Tuyệt một lần, coi như giúp Kỷ Hiểu Phù báo đáp ân tình của Diệt Tuyệt.

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng không biết, cũng không muốn biết, hắn rời đi là vì phát hiện một con chuột nhỏ đang lén lút chui vào tổng đàn Minh Giáo!"Dương Đỉnh Thiên chết rồi, Minh Giáo quả nhiên lại khôi phục được vài phần diện mạo!" Thành Côn lén lút quan sát bốn phía, thăm dò thực lực Minh Giáo hiện tại, trong lòng thầm than, đối với Diệp Đông Hoàng tràn đầy hiếu kỳ.

Một người có thể trong vòng nửa năm ngắn ngủi hợp nhất Minh Giáo đang chia năm xẻ bảy lại với nhau, một người trước đây chưa

từng được nghe nói đến trên giang hồ, người như vậy, phảng phất toàn thân đều là bí ẩn. "Thành Côn, ngươi gan không nhỏ, dám tự tiện xông vào Minh Giáo của Bản tọa?" Ngay khi Thành Côn đang hiếu kỳ trong lòng, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói hờ hững nhưng đầy bá khí — Huyễn Âm Chỉ!

Thành Côn thân thể cứng đờ, một luồng khí lạnh từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu, không nói hai lời, quay người một chỉ, tiên phát chế nhân.

Vừa ra tay đã sử dụng độc môn tuyệt kỹ của hắn — Huyễn Âm Chỉ, quả quyết ngoan độc, không cho Diệp Đông Hoàng một chút cơ hội lật ngược tình thế.

Bùm!

Kèm theo luồng hàn khí thấu xương, Thành Côn một chỉ điểm vào ngực Diệp Đông Hoàng. "Tiểu tử, trúng một ký Huyễn Âm Chỉ của ta, tư vị thế nào?" Thành Côn thu tay, đứng trước mặt Diệp Đông Hoàng, lúc này mới có thời gian tỉ mỉ đánh giá, phát hiện Diệp Đông Hoàng hóa ra lại là một tiểu bạch kiểm trông mười bảy mười tám tuổi, nhất thời hứng thú tiêu tan.

Hắn còn tưởng là cao thủ nào, dọa hắn một phen, kết quả chỉ là một tiểu bạch kiểm, hại hắn lo lắng vô ích. "Đây chính là Huyễn Âm Chỉ?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng không chút gợn sóng, như nhìn người chết mà nhìn Thành Côn, đồng thời chụm ngón tay thành kiếm, một chỉ điểm ra. "Sao có thể?" Thành Côn trợn tròn mắt, trúng một ký Huyễn Âm Chỉ của hắn lại không có chuyện gì, còn có thể phản kháng?

Đặc biệt là ngón tay đó điểm tới, phảng phất như khóa chặt không gian xung quanh, khiến hắn không thể trốn thoát, không thể chống cự, tựa như đế vương thẩm phán, vua muốn thần chết, thần không thể

không chết.

Càng khiến hắn kinh hãi chính là đó lại là độc môn tuyệt kỹ Huyễn Âm Chỉ của hắn?

Sao có thể như vậy?

Binh!

Một chỉ rơi vào ngực Thành Côn, như một quả bom nổ tung, đánh văng Thành Côn ra xa, động tĩnh lớn lập tức kinh động các thủ vệ và cao thủ Minh Giáo xung quanh.

Vút vút vút!

Từng thủ vệ xuất hiện, bắt giữ Thành Côn. "Thành Côn!" Tạ Tốn đến, nhìn thấy Thành Côn, mắt hắn trong nháy mắt đỏ bừng, mối thù tích tụ bao năm lập tức bùng nổ, một chiêu Thất Thương Quyền oanh ra, quyền ấn ngập trời giáng xuống.

Dương Tiêu cùng những người khác muốn ngăn cản, nhưng bị Diệp Đông Hoàng giơ tay ngăn lại, Thành Côn đối với hắn không có tác dụng gì, không cần giữ lại mạng sống.

Mà hắn vừa rồi không một chỉ ấn chết Thành Côn chính là để Tạ Tốn tự tay báo thù.

Đây là điều Diệp Đông Hoàng đã hứa với Tạ Tốn.

Oanh long!

Liên tục mười ba quyền, Tạ Tốn mới dừng tay, quỳ trên đất khóc rống!

Hắn cuối cùng cũng báo được đại thù rồi!

Còn về Thành Côn, tự nhiên đã chết không thể chết thêm nữa!

Chương 68

"Sư Vương cuối cùng cũng đại thù được báo!" Nhìn Tạ Tốn, Dương Tiêu, Vị Nhất Tiếu, Ân Thiên Chính và những người khác trong lòng cảm khái, cũng thay hắn thật lòng cảm thấy vui mừng. "Được rồi, không có chuyện gì nữa!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, quay người về phòng.

Trong phòng, Kỷ Hiểu Phù đã đợi từ lâu, đặc biệt nhiệt tình.

Một đêm mây mưa núi Vu, vân vũ đoạn tràng, không đủ để người ngoài biết được.Ngày thứ hai, Nghị Sự Đại Sảnh. "Giáo chủ, Ỷ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao đã được đúc lại theo yêu cầu của người, xin Giáo chủ kiểm tra và đặt tên!" Dương Tiêu bưng một thanh bảo kiếm tiến lên, dâng lên Diệp Đông Hoàng.

Trải qua hơn nửa năm, Liệt Hỏa Kỳ tăng ca ngày đêm, cuối cùng cũng đã dung luyện Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm thành một thanh tuyệt thế bảo kiếm, từ nay về sau không còn Ỷ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao nữa!

Diệp Đông Hoàng nhận lấy bảo kiếm, thân kiếm và vỏ kiếm đều được chế tạo từ cùng một chất liệu, hàn quang lấp lánh, nặng trịch và lạnh buốt.

Choang!

Diệp Đông Hoàng rút bảo kiếm ra, khẽ búng ngón tay, trường kiếm vang lên tiếng ngân trong trẻo, chất lượng so với Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm trước đây còn vượt trội hơn một bậc, hắn không khỏi gật đầu, nói: "Ừm, không tệ, cứ gọi là Đông Hoàng Kiếm đi!" "Cung hạ Giáo chủ có được Đông Hoàng Kiếm!" Dương Tiêu trong lòng đại hỉ, mọi người đồng thanh hô vang.

Thực ra Đông Hoàng Kiếm tuy rằng vượt trội hơn Đồ Long Đao và Ỷ Thiên Kiếm một bậc, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, vẫn còn quá yếu.

Trong lúc nói chuyện, hắn quán Vạn Đạo Chân Khí vào Đông Hoàng Kiếm, dưỡng nuôi bảo kiếm.

Vạn Đạo Chân Khí ẩn chứa ý Hấp Tinh, có thể khiến Đông Hoàng Kiếm thôn phệ tinh hoa của các loại thần thiết khác để tự cường hóa, ngày sau nhất định có thể trở thành một thanh tuyệt thế thần kiếm.

Từ một thanh phàm kiếm đi theo hắn trưởng thành thành một tuyệt thế thần kiếm.

Quá trình này, cũng có thể khiến Diệp Đông Hoàng và Đông Hoàng Kiếm đạt đến độ khế hợp một trăm phần trăm, sau này dùng sẽ càng thêm đắc tâm ứng thủ, phát huy ra hai trăm phần trăm uy lực!"Ngũ Hành Kỳ và Thiên Địa Phong Lôi Tứ Môn giáo chúng đã an bài ổn thỏa, chờ Lục Đại Môn Phái tới, nhất định sẽ giáng cho họ một đòn nặng nề, không biết Giáo chủ còn có sắp xếp nào khác không?" Dương Tiêu hỏi, tất cả mọi người đều xoa quyền sát chưởng, chiến ý hừng hực, từ khi Dương Đỉnh Thiên mất tích, Minh Giáo chia năm xẻ bảy, thanh thế đại không bằng trước, giờ đây cũng là lúc trọng chấn uy danh Minh Giáo rồi! "Lục Đại Môn Phái đường xa tới đây, chúng ta tự nhiên phải bày tỏ sự hoan nghênh, hãy tới Quang Minh Quảng Trường đợi bọn họ!" Diệp Đông Hoàng ngữ khí bình tĩnh, toát ra sự tự tin và bá đạo khó tả, giờ đây hắn có thực lực tuyệt đối để nghiền ép Lục Đại Môn Phái, không cần chơi bất kỳ âm mưu quỷ kế nào. "Giáo chủ anh minh!" Mọi người đồng thanh cung duy, đi theo sau Diệp Đông Hoàng đến Quang Minh Quảng Trường.

Quang Minh Quảng Trường là một quảng trường lớn nằm gần tổng đàn Quang Minh Đỉnh, là nơi Minh Giáo tổ chức đại hội, nơi đó

đất đai rộng rãi, toàn bộ Quang Minh Đỉnh đều thu vào tầm mắt. "Truyền lệnh cho Ngũ Hành Kỳ và Thiên Địa Phong Lôi Tứ Môn giáo chúng, chỉ cần thiết lập cạm bẫy, dùng cung tiễn, lăn mộc, v.v.

để ngăn cản là được, không cần giao chiến trực diện, bảo tồn thực lực rút về đây!" Diệp Đông Hoàng ngồi trên bảo tọa phía trên Quang Minh Quảng Trường, bao quát toàn bộ Quang Minh Đỉnh, với nhãn lực của hắn, đã nhìn thấy đám người đang từ xa kéo tới Quang Minh Đỉnh. "Vâng, Giáo chủ!" Dương Tiêu truyền lệnh xuống, đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, tuy rằng không còn quyền lợi như ngày trước, trên đầu có thêm một vị Giáo chủ, nhưng cả người hắn lại vô cùng nhẹ nhõm.

Khi Diệp Đông Hoàng chưa đến, hắn gánh vác đại kỳ của Minh Giáo thật sự có cảm giác không thở nổi, đặc biệt là khi Thanh Dực Bức Vương và Ngũ Tán Nhân, v.v. chống đối hắn, càng khiến hắn tâm lực giao thoa.

Giờ đây có Diệp Đông Hoàng tọa trấn, Tam Đại Hộ Giáo Pháp Vương tụ tập, lại có Ngũ Tán Nhân, Ngũ Hành Kỳ, v.v., thực lực so với thời Dương Đỉnh Thiên cũng không kém bao nhiêu.

Nếu tính thêm thực lực khủng bố của Diệp Đông Hoàng, đã hoàn toàn nghiền ép Minh Giáo thời Dương Đỉnh Thiên, hà cớ gì phải sợ Lục Đại Môn Phái!Dưới Quang Minh Đỉnh. "Không Văn Đại Sư, giờ đây đã tới dưới Quang Minh Đỉnh, không biết Đại Sư có ý kiến gì?" Tống Viễn Kiều của phái Võ Đang hỏi, thực ra đối với việc công đánh Minh Giáo lần này hắn không muốn tới, nhưng vì năm phái khác đều đã đồng ý, lại có Ân Lê Đình đòi giết lên Minh Giáo cứu Kỷ Hiểu Phù, hắn cũng không tiện không đồng ý, tuy nhiên suốt đường đi hắn đều là xuất công không xuất lực. "Theo ta thấy, cứ trực tiếp giết lên diệt Ma Giáo là được!" Chưởng môn phái Hoa Sơn Tiên Vu Thông lớn tiếng ồn ào, hận không thể lập tức xông lên, người không biết còn tưởng

hắn và Minh Giáo có thâm cừu đại hận, thực ra cũng chỉ là thèm muốn Đồ Long Đao mà thôi. "Đúng vậy, chúng ta Lục Đại Môn Phái tề tựu, hà tất bày mưu tính kế gì, cứ đường đường chính chính nghiền ép qua, cho Ma Giáo biết lợi hại!" Không ít người đồng thanh phụ họa. "Được thôi, chúng ta cứ trực tiếp giết lên, trên đường cẩn thận Ma Giáo mai phục!" Không Văn Đại Sư gật đầu, đưa ra quyết định cuối cùng, một đám người xông thẳng lên Quang Minh Đỉnh. "Sát!" Vừa tiến lên không lâu, hai bên đột nhiên truyền đến tiếng hò hét giết chóc, hàng trăm cung tiễn thủ đột nhiên xông ra, cung như sét đánh, tiễn như mưa rào. "Cẩn thận, địch tập!" Không Văn Đại Sư lớn tiếng nhắc nhở, âm thanh dưới sự gia trì của chân khí truyền rõ ràng vào tai mỗi người.

Vút vút vút!

Vô số mũi tên rơi xuống, như cuồng phong bão vũ, mọi người tuy được nhắc nhở vội vàng rút kiếm ngăn cản, nhưng cũng không thể cản hết vô số mũi tên.

A!

A a!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, trong chớp mắt đã có gần trăm đệ tử bị thương hoặc tử vong.

Nhưng lúc này mọi người cũng đã phản ứng kịp, vừa né tránh, vừa phản kích.

Tuy không có cung tiễn, nhưng trong số những người có mặt, cường giả Tiên Thiên đã có vài chục người, hơn nữa còn có cường giả gần tới Tông Sư như Không Văn Đại Sư, niêm hoa trích diệp đều có thể gây thương tích cho người.

Chỉ thấy Không Văn Đại Sư một chưởng đánh ra, tảng đá vỡ vụn

hóa thành vô số ám khí bắn về phía đệ tử Minh Giáo, các cao thủ khác cũng tương tự, trong khoảnh khắc, đệ tử Minh Giáo thương vong vài chục người. "Rút!" Đội trưởng dẫn đầu lớn tiếng hô, dựa vào lợi thế địa hình nhanh chóng rút lui, Lục Đại Môn Phái không thể đuổi theo, đành phải tiếp tục tiến lên, nhưng lúc này mọi người đều đã nâng cao cảnh giác, cẩn thận hơn rất nhiều.

Sau đó các loại cạm bẫy, đá lăn, v.v. không ngừng xuất hiện, Lục Đại Môn Phái tuy đều đẩy lùi, nhưng cũng đều tổn thất không ít. "Những yêu nhân Ma Giáo này thật đáng ghét, chỉ biết trốn tránh, dùng tên lén lút ám hại người!" "Đợi lão tử giết lên tổng đàn, nhất định phải xé xác bọn chúng thành tám mảnh!" Các đệ tử Lục Đại Môn Phái trong lòng lửa giận ngút trời, chửi bới ầm ĩ nhưng lại chẳng thể làm gì được. "Mọi người cẩn thận, giờ đã sắp đến tổng đàn rồi, nhưng phản kích của Ma Giáo lại không quá kịch liệt, phía sau có thể có quỷ kế lớn hơn!" Không Văn Đại Sư dặn dò, Minh Giáo tuy thế yếu, nhưng nội tình vẫn còn đó.

Bọn họ lần này xông lên lại quá dễ dàng, những phục binh kia vừa phản kích đã bại lui, điều này rất bất thường.

Hơn nữa, các cao thủ của Minh Giáo một người cũng chưa xuất hiện. "Đại Sư đa lo rồi, Ma Giáo chẳng qua là ô hợp chi chúng, đối mặt với Lục Đại Phái chúng ta không bỏ chạy đã là không tệ rồi!" "Bọn chúng có thể muốn giữ chủ lực lại tổng đàn, bất kể thế nào, thực lực của chúng ta vượt xa Ma Giáo, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào trước thực lực tuyệt đối cũng chỉ có thể hoàn toàn tan nát!" "Đúng vậy!

Bọn chúng tụ tập lại một chỗ vừa hay một mẻ hốt gọn, đỡ phải tốn công tìm kiếm khắp nơi!" Các đại môn phái tuy có chút tổn thất, nhưng một đường thế như chẻ tre, sĩ khí như hồng, cộng thêm sự dụ hoặc của Đồ Long Đao, nhất cổ tác khí xông thẳng tới tổng đàn

Quang Minh Đỉnh.

Rất nhanh, lấy Lục Đại Môn Phái làm chủ, các nhân sĩ võ lâm giang hồ đã giết tới Quang Minh Quảng Trường.

Trên đài cao phía trên quảng trường, Diệp Đông Hoàng tay cầm Đông Hoàng Kiếm, ngồi trên bảo tọa Giáo chủ, bên cạnh là Ân Tố Tố và Kỷ Hiểu Phù, ánh mắt bình tĩnh bao quát toàn bộ Quang Minh Đỉnh!

Phía sau hắn là Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, Thanh Dực Bức Vương Vị Nhất Tiếu, Ngũ Tán Nhân cùng phu phụ Hồ Thanh Ngưu.

Phía dưới là Ngũ Hành Kỳ và Thiên Địa Phong Lôi Tứ Môn với hàng ngàn giáo chúng, từng người đều toàn bộ vũ trang, tay cầm cường cung nỏ cứng, chỉnh tề uy nghiêm, sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, khí thế của tất cả mọi người liền liên kết thành một khối, chấn thiên hám địa. "Là hắn!

Chẳng trách hắn có thể trong thời gian ngắn ngủi ngồi lên vị trí Giáo chủ Ma Giáo!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng trên đài cao, Tống Viễn Kiều cùng Võ Đang Thất Hiệp thân thể chấn động, lập tức nhận ra Diệp Đông Hoàng, nghĩ tới lời sư phụ bọn họ nói đối phương là một cường giả đáng sợ cảnh giới Tông Sư, trong lòng liền áp lực như núi. "Là Hiểu Phù!

Ta phải đi cứu Hiểu Phù!" Ân Lê Đình nhìn thấy Kỷ Hiểu Phù bên cạnh Diệp Đông Hoàng, mắt hắn trong nháy mắt đỏ bừng, liền muốn xông lên, nhưng bị Tống Viễn Kiều giữ lại, nói: "Lục đệ, ngươi bình tĩnh một chút, không thể lỗ mãng!" "Đúng vậy, Lục đệ, giờ đây các đại môn phái tề tựu, Diệt Tuyệt Sư Thái cũng ở đây, ngươi đừng nóng vội!" Du Liên Chu và những người khác cũng vội vàng kéo Ân

Lê Đình, không nói Diệp Đông Hoàng, ngay cả Dương Tiêu, Tạ Tốn, Ân Thiên Chính và những người bên cạnh cũng không có ai dễ đối phó.

Xông lên chẳng khác nào tìm chết! "Ma đầu, mau chóng thả Hiểu Phù ra!" Diệt Tuyệt tính khí nóng nảy, nhìn thấy Kỷ Hiểu Phù, đốn thì xông lên trước, ánh mắt sắc bén trừng Diệp Đông Hoàng, phảng phất muốn băm vằm hắn thành vạn mảnh.

"Sư phụ, triều Nguyên hôn ám, tàn bạo bất nhân, dân chúng lầm than, Minh Giáo đã đảm nhiệm nghiệp lớn phản Nguyên qua mấy đời, cùng với tông chỉ Nga Mi chúng ta là một, không phải kẻ xấu, mọi người hà cớ gì không đồng lòng hợp sức, cùng nhau khu trừ giặc Thát…" Nhìn thấy Diệt Tuyệt, Kỷ Hiểu Phù giật bắn mình, sợ đối phương cùng Diệp Đông Hoàng phát sinh xung đột, vội vàng mở lời, muốn khuyên Diệt Tuyệt hạ sơn.

"Ngươi đồ nhi nghịch ngợm, ngươi lại dám nói những ma đầu này là người tốt?

Ngươi hãy nói lại lần nữa xem?" Diệt Tuyệt mắt trợn trừng, giận đến nỗi mũi không còn là mũi, mắt không còn là mắt, cảm nhận ánh mắt khác lạ từ mọi phía đổ dồn về, vẻ mặt tái mét, cảm thấy vô cùng mất mặt, giận không thể át.

"Sư phụ, đệ tử bất hiếu, cầu sư phụ vì thương sinh thiên hạ mà suy tính, hạ sơn đi, mọi người đều là nghĩa sĩ phản Nguyên, không cần thiết phải tàn sát lẫn nhau, khiến Nguyên triều ngồi không hưởng lợi ngư ông!" Kỷ Hiểu Phù cũng biết nàng không thể khuyên nổi Diệt Tuyệt, nhưng nàng cũng không biết có thể làm gì, chỉ đành tận lực mà làm.

"Nghiệt đồ, hôm nay vi sư sẽ giết ngươi nghiệt đồ, thanh lý môn hộ!" Diệt Tuyệt giận sôi máu, mũi chân điểm nhẹ, thân ảnh như chim

yến, bay vút lên, phất trần trong tay dương lên, từng sợi tơ trắng tuyết dưới sự quán chú của chân khí như những cây kim cương thẳng tắp lao về phía ngực Kỷ Hiểu Phù.

Xuy lạp!

Phất trần xé gió, xé rách không khí, mang theo từng trận âm bạo, chói tai người, khí tức sắc bén khiến Kỷ Hiểu Phù có cảm giác bị xuyên thủng.

Trong mắt ngấn lệ, nàng biết Diệt Tuyệt đã thực sự ra tay hạ sát, cả người như rơi vào hang băng.

"Lão ni cô, trước mặt Giáo chủ, còn dám càn rỡ!" Diệp Đông Hoàng không động, Dương Tiêu phía sau tiến lên một bước, một chưởng vỗ ra, chưởng lực đáng sợ hóa thành thực chất, nặng nề oanh lên phất trần.

Tu vi Tiên Thiên đỉnh phong nguyên bản của hắn sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, thực lực lại càng tiến thêm một tầng.

Lực lượng khủng khiếp như bài sơn đảo hải truyền tới từ phất trần, Diệt Tuyệt kinh hãi, như bị trọng kích, cả người bị đánh bay, rơi xuống đất lùi mấy bước liền mới đứng vững thân hình, khí huyết trong người cuồn cuộn, vẻ mặt lúc xanh lúc đỏ.

"Sư phụ!" Đinh Mẫn Quân và các đệ tử Nga Mi vội vàng đỡ lấy Diệt Tuyệt, trong lòng kinh hãi, không ngờ sư phụ bọn họ lại không đỡ nổi một chiêu của Dương Tiêu, chênh lệch này cũng quá lớn rồi.

"Thật mạnh!" Không Văn Đại Sư của Thiếu Lâm đồng tử co rút, ánh mắt ngưng trọng, thực lực của Diệt Tuyệt không yếu, lại bị Dương Tiêu một chưởng đánh lui, nếu là hắn ra tay, cũng không có nắm chắc có thể chiến thắng Dương Tiêu.

Không chỉ Không Văn, các phái Võ Đang, Không Động, Hoa Sơn,

Côn Luân cũng đều thầm kinh hãi, khí thế hung hãn ban đầu lập tức giảm đi mấy phần.

"Ma đầu này công lực thật thâm hậu!" Sau một hồi, Diệt Tuyệt bình phục khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, vừa thẹn vừa giận, nàng vẫn luôn muốn tìm Dương Tiêu báo thù, nhưng chênh lệch thực lực này thật sự quá lớn.

"Không Văn Đại Sư, ngài phát lệnh đi, nói nhiều với bọn chúng làm gì, mọi người cùng xông lên, tiêu diệt ma giáo!" Chưởng môn Hoa Sơn phái Tiên Vu Thông nhìn Dương Tiêu và Diệt Tuyệt, kiến nghị.

Lần này bọn họ không chỉ có Lục đại môn phái, phía sau còn có vô số bang phái lớn nhỏ và tán tu, một khi khai chiến, hắn có thể ẩn mình phía sau tọa thu ngư nhân chi lợi.

Không Văn Đại Sư ngẩng đầu nhìn Diệp Đông Hoàng cùng mấy ngàn giáo chúng Minh Giáo phía trước, với thực lực của hắn không nhìn thấu tu vi của Diệp Đông Hoàng, nhưng những người khác và đám đệ tử Minh Giáo kia lại không dễ đối phó.

Mấy ngàn đệ tử Minh Giáo kia, không những được trang bị cung mạnh nỏ cứng, mà dường như còn tu luyện cùng một loại công pháp, khí tức liên kết thành một khối tạo thành đại quân, một khi động thủ, cho dù bọn họ dựa vào đông người có thể thắng, ít nhất cũng phải chết thương một nửa.

Đệ tử Thiếu Lâm của hắn cũng sẽ tổn thất không nhỏ, đây cũng là lý do hắn không lập tức tổng tấn công ngay khi tới Quang Minh Quảng Trường.

"Ngươi là chưởng môn Hoa Sơn phái Tiên Vu Thông?" Cảm nhận ngọn lửa giận dữ của Hồ Thanh Ngưu sắp không thể kìm nén phía sau, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Tiên Vu Thông, giọng nói bình tĩnh phảng phất có một ma lực thần kỳ khiến Hồ Thanh Ngưu mắt đỏ

ngầu không khỏi bình tĩnh lại.

"Không sai, chính là bản tọa, ngươi tiểu tử chính là Giáo chủ ma giáo Diệp Đông Hoàng?" Tiên Vu Thông tuy ngạc nhiên trước thực lực của Dương Tiêu, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng, một tiểu tử miệng còn hôi sữa trông mười bảy mười tám tuổi như vậy, hắn cũng chẳng mấy để tâm, vẻ mặt ngạo nghễ.

Chương 69

Tuy nhiên, hắn tuy không coi Diệp Đông Hoàng ra gì, nhưng đối phương có thể nhận ra hắn chỉ bằng một cái nhìn, chứng tỏ hắn trên giang hồ uy danh lừng lẫy, vẫn đáng để hắn vui mừng.

Diệp Đông Hoàng đứng dậy, lăng không từng bước một đi xuống đài cao, đi tới trước mặt Tiên Vu Thông.

"Giáo chủ!" Hồ Thanh Ngưu ánh mắt lay động, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại vì chuyện của hắn mà đích thân ra mặt.

Hắn không lo lắng cho an nguy của Diệp Đông Hoàng, nhưng Tiên Vu Thông đối với Diệp Đông Hoàng chỉ như một con kiến hôi, căn bản không cần Diệp Đông Hoàng đích thân xuất thủ.

Giết gà dùng đao mổ trâu!

Ân tình này của Diệp Đông Hoàng dành cho hắn mới là điều khiến hắn cảm động nhất!

"Khinh công thật lợi hại!" So với sự bình tĩnh của các cao thủ Minh Giáo, các cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn… các phái khác đều thầm kinh hãi, không ngờ Diệp Đông Hoàng tuổi còn nhỏ mà khinh công lại cao minh đến thế.

"Tiên Vu Thông, năm xưa ngươi đối xử bạc tình bạc nghĩa với một nữ tử Miêu Cương, khiến nàng bị Kim Tàm Cổ Độc hành hạ hấp hối, đệ tử Minh Giáo ta Hồ Thanh Ngưu ba ngày ba đêm không ngủ, hao phí tâm huyết cứu sống tính mạng ngươi!" Nhìn Tiên Vu Thông đang chấn kinh, Diệp Đông Hoàng bình tĩnh mở lời.

"Hồ thuyết bát đạo!" Trong mắt Tiên Vu Thông ẩn hiện một tia hoảng loạn, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Thấy Diệp Đông Hoàng không động thủ, các cường giả các phái có mặt đều tò mò nhìn qua, vểnh tai nghe, đối với chuyện bát quái và chuyện xấu của người khác, rất ít ai không cảm thấy hứng thú.

"Sau đó Hồ Thanh Ngưu cùng ngươi kết nghĩa kim lan, còn gả muội muội hắn Hồ Thanh Dương cho ngươi!" Nói rồi, Diệp Đông Hoàng bước về phía Tiên Vu Thông, thân ảnh không cao lớn lại mang đến áp lực mạnh mẽ cho Tiên Vu Thông, phảng phất như một con hồng thủy mãnh thú đang từng bước một áp sát hắn.

"Hoàng mao tiểu nhi, hồ thuyết bát đạo, đừng có đổ tội cho ma giáo!" Tiên Vu Thông vô cùng phẫn nộ, trong lòng bất an, nhưng thân thể lại không động thanh sắc mà lặng lẽ tiếp cận Diệp Đông Hoàng.

Tiểu xảo ấy, đương nhiên không qua mắt được Diệp Đông Hoàng, khóe miệng hắn hơi nhếch, lộ ra một tia khinh thường, Tiên Vu Thông phẩm hạnh ra sao, hắn còn không rõ sao?

Muốn ám toán hắn?

Đúng là nằm mơ!

Quả nhiên, ngay khắc sau, Tiên Vu Thông đột nhiên bạo phát, quạt giấy trong tay vung lên, ba cây đinh độc cùng với Kim Tàm Cổ Độc do hắn điều chế rắc tới Diệp Đông Hoàng.

Cảnh Tiên Vu Thông đột nhiên bạo phát khiến những người đứng xem mắt tròn xoe mồm há hốc, biểu cảm khác nhau.

Có người khinh bỉ Tiên Vu Thông ám toán lén lút, có người hả hê, cười lạnh không ngừng, còn cường giả Minh Giáo thì nhìn Tiên Vu Thông như nhìn một kẻ ngốc.

Sự đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, không ai hiểu rõ hơn bọn họ, đừng nói những ám khí kia không thể trúng Diệp Đông Hoàng, cho dù có trúng, với thực lực khủng khiếp của Diệp Đông Hoàng cũng có thể

trong chớp mắt bức độc kịch độc ra ngoài.

Quả nhiên, chân khí Diệp Đông Hoàng chấn động, đinh độc và độc vụ lập tức bật ngược lại, nhất thời nhập vào cơ thể Tiên Vu Thông.

"A di đà Phật!" Không Văn Đại Sư niệm một tiếng Phật hiệu, Tiên Vu Thông ra tay lén lút trước, thủ đoạn ác độc sau, khiến hắn cũng không tiện ra tay cứu giúp.

Trời gây nghiệp, còn có thể tha!

Tự gây nghiệp, không thể sống!

"A…" Trong chớp mắt, Tiên Vu Thông đau đớn than khóc, vội vàng lấy giải dược ra muốn giải độc.

Nhưng Diệp Đông Hoàng không cho hắn cơ hội, một tay chộp lấy, bình thuốc trực tiếp bay ra, rơi vào tay Diệp Đông Hoàng. …… "Đưa ta!

Mau đưa ta giải dược!" Toàn thân như bị vạn ngàn con sâu gặm nhấm, đau thấu xương tủy, Tiên Vu Thông mắt đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn, không ngừng gầm thét.

"Tiểu tử, giao ra giải dược!" Các cường giả Hoa Sơn phái còn lại tuy khinh bỉ cách làm của Tiên Vu Thông, nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, xông về phía Diệp Đông Hoàng!

"Cút!" Diệp Đông Hoàng quát nhẹ một tiếng, tiếng quát như sấm sét, chấn động không gian, khiến mấy cường giả Hoa Sơn phái bị đánh bay, lập tức trấn nhiếp tất cả mọi người.

"Muốn giải dược?

Hãy khai hết những chuyện xấu ngươi đã làm rõ ràng!" Diệp Đông Hoàng dương dương tự đắc giơ lọ giải dược trong tay, thú vị nói.

Chúng đệ tử Hoa Sơn phái không dám tiến lên, các phái còn lại

đều khinh bỉ hành vi của Tiên Vu Thông, đồng thời cũng tò mò về bí mật của hắn, chọn cách im lặng, lạnh lùng đứng xem.

"A… cầu xin ngươi… mau đưa ta giải dược!" Tiên Vu Thông nước mắt giàn giụa, lăn lộn dưới đất, không ngừng cầu xin, thực sự quá khó chịu rồi.

Sống không bằng chết!

Diệp Đông Hoàng không hề dao động, lạnh lùng nhìn.

"Ta nói, ta nói!" Sau một lúc, Tiên Vu Thông cuối cùng không thể chịu đựng nổi, vội vàng nói: "Ngươi nói đều là thật, sau này ta coi trọng quyền thế của Hoa Sơn phái, bỏ rơi Thanh Dương, cưới con gái chưởng môn Hoa Sơn!" Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao, đặc biệt là Hoa Sơn phái, một số đệ tử ban đầu muốn cầu Không Văn Đại Sư của Thiếu Lâm ra tay cứu Tiên Vu Thông, lúc này cũng rụt cổ lại, vẻ mặt xấu hổ.

"Chỉ vì ngươi bạc tình bạc nghĩa, Hồ Thanh Dương uất ức tự sát, một xác hai mạng!" Diệp Đông Hoàng quát lớn, nhìn Tiên Vu Thông với ánh mắt càng thêm khinh bỉ.

"Bây giờ, ta đều đã nói rồi, là ta có lỗi với Thanh Dương, cầu xin ngươi, ngươi mau đưa giải dược cho ta!" Tiên Vu Thông cầu xin.

"Ngươi vẫn chưa khai xong phải không?

Sư huynh Bạch Viên của ngươi là Minh Giáo chúng ta giết ư?" Tiên Vu Thông nghe vậy, thân thể chấn động, một khi hắn thừa nhận thì sẽ thân bại danh liệt, Hoa Sơn sẽ không còn dung thân cho hắn!

Nhưng lúc này hắn thực sự không chịu nổi, nỗi đau khổ này còn không bằng chết đi cho sướng.

"Ta nói, là ta vì chức chưởng môn mà sát hại sư huynh Bạch Viên rồi đổ tội cho Minh Giáo!" Mọi người ồ lên, một mảnh xôn xao, ánh

mắt nhìn Tiên Vu Thông đầy khinh thường và khinh bỉ, kỳ thực bọn họ tự hỏi mình có mấy ai là người tốt?

"Mau, mau đưa ta giải dược!" Tiên Vu Thông bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy, hắn chỉ muốn có được giải dược, cho dù khắc sau có chết cũng đáng!

Bởi vì hắn bây giờ sống không bằng chết, muốn tự sát cũng không làm được!

"Giải dược?

Ngươi cứ chờ đó!" Diệp Đông Hoàng lạnh lùng cười, ngón tay nắm chặt giải dược hơi dùng lực, chân khí tuôn ra.

Bành!

Bình thuốc trong chớp mắt hóa thành bột phấn.

"Không, giải dược của ta!

Giải dược của ta!" Tiên Vu Thông đổ sụp xuống đất, không ngừng phủi phủi nơi bột thuốc rơi xuống.

Đáng tiếc giải dược đã sớm bị chân khí của Diệp Đông Hoàng tiêu diệt, cho dù hắn có phủi sạch bách lý vuông cũng vô ích.

"A a a, giết ta đi, giết ta đi a…" Tiên Vu Thông bi thảm gào thét, đau khổ than khóc, nhưng mọi người đối với hắn cũng không còn đồng tình nữa.

Bạc tình bạc nghĩa, đùa giỡn nữ tử, sát hại đồng môn, mỗi một điều đều đủ để hắn chết một ngàn lần một vạn lần.

"A di đà Phật, Diệp Giáo chủ, sát nhân bất quá đầu điểm địa, tra tấn như vậy có phải quá đáng không!" Không Văn Đại Sư chắp hai tay, chất vấn, với tư cách là người chủ trì cuộc tấn công Quang Minh Đỉnh này, Tiên Vu Thông tuy tự chuốc lấy họa, nhưng đối với uy

vọng của hắn cũng là một đòn nặng nề, hắn không thể giữ thể diện.

"Ngươi có thể giết hắn!" Diệp Đông Hoàng không cho là đúng, mũi chân điểm nhẹ, thân ảnh bay vút lên không, quay trở lại đài cao ngồi, dáng vẻ phiêu dật linh động, tựa như tiên nhân.

Chỉ là, khi Diệp Đông Hoàng quay người lại, khí tức cả người trong chớp mắt đã thay đổi.

Bá đạo, uy nghiêm, không ai sánh bằng, tựa như thượng cổ ma thần, ánh mắt lạnh lùng và bình tĩnh quét qua Lục đại môn phái.

Các cao thủ Lục đại môn phái thân thể hơi run rẩy, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không tên.

"Bây giờ đến lúc giải quyết vấn đề của chúng ta rồi, các ngươi muốn đơn đả độc đấu hay cùng nhau xông lên?" Lời vừa dứt, Dương Tiêu, Tam đại Hộ giáo Pháp Vương, Ngũ Tán Nhân và các cao thủ khác đồng loạt tiến lên một bước, khí tức mạnh mẽ không hề che giấu mà lan tỏa ra, bao trùm cả quảng trường.

Phía dưới mấy ngàn đệ tử Minh Giáo cung tên đã giương, giương cao đao kiếm, đồng loạt hô lớn.

"Sát!

Sát!

Sát!" Tiếng hô vang dội mang theo khí tức sát phạt ngút trời, chấn động cả đất trời.

"Minh Giáo đã sớm có chuẩn bị, Diệp Đông Hoàng lại là cường giả Tông Sư mà ngay cả sư phụ (Trương Tam Phong) cũng kiêng dè, dưới trướng cường giả như mây, lát nữa hãy xem tình hình, không nên cứng đối cứng, bảo toàn thực lực là chính, thực sự không ổn thì rút lui sớm!" Nhìn thấy đệ tử Minh Giáo khí thế hùng hậu, Tống Viễn Kiều ánh mắt ngưng trọng, dặn dò sáu người còn lại.

Bọn họ và Minh Giáo vốn không có ân oán gì lớn, không đáng để dùng tính mạng đệ tử Võ Đang đi liều mạng, chết một cách vô nghĩa.

"Đại ca, tên đại ma đầu đó đã cướp Hiểu Phù đi rồi, không giết hắn ta còn mặt mũi nào sống trên đời, hôm nay dù có chết ta cũng phải cắn xé hắn một miếng thịt!" Gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, Ân Lê Đình mắt đỏ ngầu.

Thù giết cha, hận cướp vợ, không đội trời chung!

Hắn nắm chặt bảo kiếm trong tay, hận không thể lập tức xông lên.

Kỷ Hiểu Phù tuy chỉ là vị hôn thê của hắn, chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng hắn đã vừa gặp đã yêu, hồn xiêu mộng vợi, trong lòng hắn nàng không khác gì thê tử.

"Lục đệ!" Mọi người há hốc miệng, không biết nên khuyên thế nào, đứng ở góc độ của Ân Lê Đình, hắn muốn báo thù cũng không thể trách cứ, bọn họ cũng không tiện khuyên hắn từ bỏ.

Nhưng võ công của Diệp Đông Hoàng thực sự quá cao, người khác không biết, Trương Tam Phong đã đặc biệt dặn dò bọn họ!

"Lục đệ, Minh Giáo thế lớn, nếu sự việc không thể làm gì, chúng ta trước tiên rút lui, sau này lại nghĩ cách, ngươi xem Kỷ sư muội ở Minh Giáo cũng không có nguy hiểm gì!" Tống Viễn Kiều thở dài một tiếng, kỳ thực người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Kỷ Hiểu Phù đã đi theo Diệp Đông Hoàng, chỉ có Ân Lê Đình tự mình không muốn tin, còn muốn cướp về.

Bên kia, Diệt Tuyệt Sư Thái Nga Mi nhíu chặt mày, nàng tuy tính cách nóng nảy, xông xáo như lửa, nhưng nàng không ngốc.

Hiện nay tình thế đối với Lục đại môn phái rất bất lợi, chuyện Tiên Vu Thông khiến sĩ khí liên quân Lục đại phái giảm sút, nàng muốn từ tay Minh Giáo đoạt lại Ỷ Thiên Kiếm, tranh đoạt Đồ Long

Đao khó như lên trời.

Các phái còn lại cũng đều có những suy tính riêng, từng người đều muốn kiếm lợi đồng thời bảo toàn thực lực của mình, khiến mọi người căn bản không thể đoàn kết một lòng.

"A di đà Phật!" Không Văn niệm một tiếng Phật hiệu, với tư cách là người chủ trì cuộc tấn công Quang Minh Đỉnh này, hắn tiến lên một bước, vung tay đưa Tiên Vu Thông đang đau khổ than khóc dưới đất về phía Hoa Sơn phái, ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

"Diệp Giáo chủ, Nguyên đế hôn ám, quân Nguyên hoành hành, dân chúng lầm than, triều Nguyên mới là kẻ địch lớn nhất của chúng ta." Không Văn vừa mở lời, tất cả mọi người có mặt trong lòng giật mình, không hẹn mà cùng nhìn qua, đây là ý gì, chẳng lẽ muốn cầu hòa với ma giáo?

Nhưng các đại môn phái kính trọng uy vọng của Không Văn Đại Sư trong võ lâm, không vội vàng mở lời chất vấn, chờ đợi lời tiếp theo của Không Văn Đại Sư.

Diệp Đông Hoàng không nói gì, bình tĩnh nhìn Không Văn.

Chương 70

"Song phương hỏa tịnh, vô luận thắng bại, tất sẽ thương vong thảm trọng, nhưng ân oán của Minh Giáo và các phái lại không thể không giải quyết, chi bằng song phương có thù oán tiến lên một trận, vô luận kết quả ra sao, ân oán lưỡng thanh, Diệp Giáo chủ ý hạ như hà?" Không Văn lúc này đã không còn tâm tư tiêu diệt ma giáo, thực lực của Diệp Đông Hoàng sâu không lường được, cao thủ ma giáo như mây, hắn không có một chút nắm chắc nào, có khi còn viên tịch tại đây.

Còn về ân oán và Đồ Long Đao, chờ hắn về Thiếu Lâm rồi tính kế lâu dài.

Điều này cũng coi như cho mình và các đại phái một lối thoát.

"Không sao!" Diệp Đông Hoàng không để ý, Dương Tiêu và một chúng cao thủ Minh Giáo thì nhíu mày.

Hiện tại Minh Giáo chiếm ưu thế, hoàn toàn có thể giữ chân Lục đại phái lại.

Nhưng Diệp Đông Hoàng đã đồng ý, bọn họ cũng không có cách nào.

Không Văn Đại Sư cũng không để ý thái độ của Diệp Đông Hoàng, quay đầu nhìn về phía Lục đại phái, "Không biết các vị đồng đạo cho là thế nào?" …… "Đại sư từ bi tâm hoài, lời nói rất đúng, Võ Đang ta tán đồng!" Tống Viễn Kiều không chút do dự nói.

"Côn Luân phái ta cũng đồng ý!" Hà Thái Trùng phu phụ nói.

"Không Động phái đồng ý!" "Hoa Sơn phái đồng ý!" "Nga Mi phái đồng ý!" Cuối cùng Diệt Tuyệt Sư Thái cũng đành chấp thuận.

Sau khi song phương đồng ý, Không Văn nhường ra sân đấu, Viên Âm tiến lên, nhìn về phía Tạ Tốn, "Ác tặc, ngươi sát hại Không Kiến sư bá, xuống đây chịu chết!" "Viên Âm Đại Sư, xin mời!" Tạ Tốn nhảy xuống, song đầu Lang Nha Bổng cắm xuống đất, chắp tay nói.

"Chịu chết!" Viên Âm cũng không khách khí, Đại Lực Kim Cương Chưởng thi triển, xông về phía Tạ Tốn.

Oanh!

Hai người giao thủ, gậy ảnh ngập trời, quyền ý cuồn cuộn, đều là tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, thực lực không chênh lệch là bao, ngươi tới ta lui, đánh khó phân thắng bại.

"Kim Mao Sư Vương, quả nhiên danh bất hư truyền!" Viên Âm càng đánh càng kinh hãi trong lòng, cứ thế này thì xem ai chịu không nổi trước.

Nhưng Viên Âm không muốn so đấu hao tổn công lực, bèn sử dụng sở trường của hắn là Thiếu Lâm Bát Nhược Chưởng.

Là một trong Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ của Thiếu Lâm, uy lực phi phàm, hơn nữa hắn đã luyện đến Đại thành.

Khi ra tay, uy phong lẫm liệt, như Thái Sơn áp đỉnh, thế không thể đỡ.

Tạ Tốn thấy vậy, Lang Nha Bổng trong tay cắm xuống đất, vận khí đề công.

Thất Thương Quyền!

Là võ công truyền thế tuyệt thế của Không Động phái, quyền pháp này khi ra quyền thanh thế vang dội.

Một quyền có bảy luồng kình lực khác nhau, hoặc cương mãnh, hoặc âm nhu, hoặc cương trung hữu nhu, hoặc nhu trung hữu cương,

hoặc hoành xuất, hoặc trực tống, hoặc nội súc.

Kẻ địch không chống đỡ nổi luồng kình lực không ngừng tuôn tới này, liền sẽ bị nội thương.

Oanh!

Quyền kình và chưởng lực va chạm, thổi tung một trận cuồng phong.

Rắc!

Rắc!

Nền đá xanh dưới chân vỡ nát, lấy hai người làm trung tâm, hình thành một hố sâu đường kính khoảng một trượng.

Phốc!

Giằng co vài nhịp thở, Viên Âm một ngụm máu tươi phun ra, thân ảnh như một con búp bê vải rách bay ngược ra xa, vẻ mặt mệt mỏi, bị thương không nhẹ.

Tạ Tốn cũng không nhịn được lùi lại, liên tiếp giẫm nát mấy khối đá mới đứng vững thân hình.

"Viên Âm Đại Sư, đã nhường rồi!" Tạ Tốn chắp tay, Viên Âm mắt trợn tròn đầy phẫn nộ, đành chịu vì kỹ năng không bằng người, nhất thời lửa giận công tâm, ộc ra một ngụm máu tươi lớn, ngất xỉu trên đất.

Đệ tử Thiếu Lâm vội vàng tiến lên đỡ Viên Âm lui xuống, Không Văn Đại Sư nhìn Tạ Tốn cũng bị thương, muốn ra tay nhưng lại cảm thấy có vẻ thừa lúc người khác nguy nan, hơn nữa hắn vừa ra tay, e rằng sẽ khiến Diệp Đông Hoàng xuất thủ.

"Tạ Tốn, ngươi trộm quyền phổ trấn tông Thất Thương Quyền của Không Động phái ta, chịu chết đi!" Không Động Ngũ Lão thấy Tạ

Tốn bị thương, tự cho rằng Thất Thương Quyền của mình đã đại thành, lập tức nhảy ra.

Chỉ cần giết Tạ Tốn, Không Động phái không những uy vọng tăng lớn, bọn họ cũng có thể báo thù rửa hận.

"Xin mời!" Tạ Tốn cũng không khách khí, hắn tuy bị thương, nhưng tu luyện Vạn Đạo Kinh, không chỉ chân khí cường hoành hùng hậu hơn mấy lần, mà nhục thân cũng cường đại hơn một phần, đối mặt với Không Động Ngũ Lão cũng không hề yếu thế.

"Giết!" Không Động Ngũ Lão đồng thời ra tay, sử dụng chính là quyền pháp trấn phái Thất Thương Quyền.

Tạ Tốn cũng vậy, song phương ra quyền đối oanh, Thất Thương Quyền đối Thất Thương Quyền, tiếng âm bạo khủng khiếp nổ vang trong không trung, Không Động Ngũ Lão bị một quyền đánh bay, trọng thương ngã xuống đất.

Hiện trường rơi vào tĩnh mịch, mọi người đều không ngờ Tạ Tốn lại mạnh mẽ đến thế, không những đánh bại Viên Âm mà còn mang thương đánh bại Không Động Ngũ Lão, thực lực Minh Giáo này thật sự đáng sợ a.

Phải biết rằng đây còn chỉ là một trong Tam đại Pháp Vương, ngoài ra còn có Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu chưa xuất thủ.

Nhất thời, Lục đại môn phái cùng các tán tu giang hồ im lặng, không ai dám tiến lên khiêu chiến.

"Diệp Đông Hoàng, nếu là nam nhân thì hãy thả Hiểu Phù ra, ta muốn cùng ngươi quyết đấu!" Trên quảng trường Quang Minh yên tĩnh vang lên một tiếng gầm giận dữ, Ân Lê Đình nhân lúc Tống Viễn Kiều mấy người không chú ý, rút kiếm xông lên, tình cảm sâu nặng

nhìn về phía Kỷ Hiểu Phù, "Hiểu Phù, đừng sợ, ta tới cứu nàng rồi!" "Lục đệ!" Tống Viễn Kiều mấy người đại kinh, muốn ngăn cản cũng không kịp, chỉ có thể lo lắng nhìn, một khi tình huống không ổn, bọn họ sẽ xông lên, bảy người liên thủ thi triển kiếm trận có lẽ có sức tự vệ.

"Đây chẳng phải Ân Lục Hiệp của Võ Đang sao?" "Nghe nói hắn và Kỷ Hiểu Phù của Nga Mi có hôn ước!" "Đúng là kẻ si tình!" "Các ngươi nói Diệp Đông Hoàng có ra tay không?" Nhìn thấy Ân Lê Đình, mọi người nghị luận xôn xao, ánh mắt trêu tức, phảng phất nhìn thấy một mảnh trời xanh biếc trên đỉnh đầu Ân Lê Đình.

Khí tức sát phạt ban đầu cũng vì sự xuất hiện của Ân Lê Đình mà dường như đã đổi vị.

Vị của chuyện bát quái!

"Thực xin lỗi, Ân Lục Hiệp, ngươi là người tốt, ngươi đi đi, là ta có lỗi với ngươi!" Nhìn Ân Lê Đình giận đến tóc dựng ngược ở phía dưới, người mà nàng chỉ mới gặp mặt một lần, Kỷ Hiểu Phù đầy áy náy, đã ban cho hắn một tấm thẻ "người tốt".

"Không, ta không tin, nhất định là đại ma đầu này ép buộc nàng!" Ân Lê Đình gầm lớn, như một con sư tử đực nổi giận xông về phía Diệp Đông Hoàng.

"Lục đệ!" Tống Viễn Kiều gầm lên, xông về phía Diệp Đông Hoàng, đây chẳng phải là tìm chết sao?

Ban đầu Diệp Đông Hoàng tùy ý một chưởng đã trọng thương Trương Thúy Sơn, đó là còn nương tay rồi.

"Ân Lục Hiệp, ta không thích ngươi, người ta thích là Giáo chủ, là ta có lỗi với ngươi, ngươi muốn giết thì giết ta đi!" Kỷ Hiểu Phù thân thể mềm mại khẽ run, quay đầu nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, ý

ngoài lời chính là cầu Diệp Đông Hoàng tha cho Ân Lê Đình, từ nay về sau nàng cũng không còn nợ đối phương bất cứ điều gì, một lòng một dạ phụng sự Giáo chủ.

"Tránh ra!" Giọng nói lạnh nhạt của Diệp Đông Hoàng vang lên, hắn không có thói quen để nữ nhân đứng chắn phía trước, huống hồ còn là vì một nam nhân khác.

"A!

Vì sao?" Vẻ Kỷ Hiểu Phù và Diệp Đông Hoàng thể hiện trong mắt Ân Lê Đình, thật như tình ý nồng nàn.

Ân Lê Đình cảm thấy lòng như bị đâm một nhát dao, không thể tự lừa mình dối người nữa, lập tức sụp đổ.

Leng keng!

Trường kiếm rơi xuống đất, Ân Lê Đình gào thét điên cuồng chạy xuống núi.

"Lục đệ!" Tống Viễn Kiều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đuổi theo, chúng nhân Võ Đang cũng nối gót theo sau.

Lập tức, các phái đang xem kịch đều ngây người, Võ Đang cứ thế mà bỏ chạy sao?

Kỷ Hiểu Phù cúi đầu lùi về phía sau Diệp Đông Hoàng, phảng phất như một tiểu nữ hài làm sai chuyện.

Đối với một khúc nhạc đệm nhỏ như vậy, Diệp Đông Hoàng căn bản không để tâm, cảm thấy có chút nhàm chán!

Kẻ si tình khờ dại, đến cuối cùng trắng tay!

Hà Thái Trùng phu phụ của Côn Luân phái nhìn nhìn xung quanh, dường như chỉ có Côn Luân bọn họ là chưa từng xuất chiến!

Nhưng cân nhắc thực lực song phương, liền quả quyết chọn cách

ẩn mình.

Nhất thời, trong sân lại một lần nữa rơi vào tĩnh mịch.

"A di đà Phật, Diệp Giáo chủ, không biết có thể chỉ giáo chăng?" Thấy không ai ra tay, Không Văn tiến lên, chắp hai tay.

Hắn cảm thấy thực lực của Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng cứ thế xám xịt rời đi khẳng định không được, ít nhất cũng phải thử sâu cạn của Diệp Đông Hoàng, về cũng có đối sách.

Huống hồ, không đánh mà rút lui, có tổn hại đến uy vọng của Thiếu Lâm! …… "Không Văn Đại Sư xuất thủ rồi, xem tiểu ma đầu kia còn dám ngông cuồng không!" "Không Văn Đại Sư thực lực sâu không lường được, nghe nói đã đạt Tông Sư chi cảnh, tiểu tử kia tuy khinh công không tầm thường, nhìn có vẻ có chút thực lực, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Không Văn Đại Sư!" Nhìn thấy Không Văn xuất thủ, quần hùng tinh thần chấn động, những người ban đầu xám xịt buồn bã đều phấn khởi lên.

Trước đó vẫn luôn bị ma giáo áp chế đánh cho, đã sớm nghẹn một bụng khí!

"Không Văn Đại Sư, cẩn thận!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Không Văn, nhưng không đứng dậy, cũng không có ý định xuống sân, hắn chỉ kiếm làm chỉ, chuẩn bị xuất thủ.

"Cuồng vọng!

Thật sự quá cuồng vọng rồi!" "Thật sự tưởng rằng có chút thực lực thì không biết trời cao đất rộng, quá không xem Đại sư ra gì rồi!" "Đại sư, đánh chết hắn!" Quần hùng phẫn nộ, gầm thét không ngừng, bọn họ không biết thực lực chân chính của Diệp Đông Hoàng, tuy cảm thấy có chút mạnh, nhưng mạnh nữa thì mạnh đến đâu?

Chúng tăng Thiếu Lâm càng thêm giận dữ, chưa từng có ai dám

miệt thị Thiếu Lâm như vậy!

Không Văn lúc này cũng giận rồi, ngươi thực lực tuy mạnh, nhưng ta cũng không phải bùn nặn, quả thực quá sỉ nhục người khác!

Trong lòng đã quyết định, lát nữa sẽ hung hăng giáo huấn Diệp Đông Hoàng, cho hắn biết cái gọi là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, đừng thấy thiên phú xuất chúng mà coi trời bằng vung, coi anh hùng thiên hạ như không!

Hống!

Diệp Đông Hoàng xuất thủ, một chưởng vỗ ra, tiếng rồng ngâm trận trận, chính là Kháng Long Hữu Hối trong Hàng Long Thập Bát Chưởng!

Hàng Long Thập Bát Chưởng tuy không phải là tuyệt thế võ công gì, nhưng cương mãnh bá đạo, đường hoàng hùng liệt, khá phù hợp với phong cách lấy thế đè người của Diệp Đông Hoàng.

Không Văn không dám chậm trễ, một chưởng vỗ ra, hóa thành một bàn tay vàng lớn, thần uy lẫm liệt.

Chính là Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cương Chưởng!

Chương 71

Oanh!

Hai chưởng va chạm trong không trung, bàn tay vàng lớn trong chớp mắt tan nát, một con kim long vẫy đầu vẫy đuôi gào thét bay về phía Không Văn.

"Thật mạnh!" Không Văn đồng tử co rút, không ngờ Diệp Đông Hoàng tùy tiện một chưởng lại mạnh mẽ đến thế, trong chớp mắt đã phá vỡ Đại Lực Kim Cương Chưởng của hắn.

"Long Trảo Thủ!" Không dám chậm trễ, Không Văn sử dụng tuyệt kỹ thành danh của mình, một móng rồng vàng vắt ngang không trung, mang theo khí tức khủng bố xé nát tất cả từ trên trời giáng xuống, vồ tới kim sắc thần long.

"Không Văn Đại Sư đã xuất toàn lực rồi!" Khí tức khủng bố khiến tất cả cường giả có mặt chấn động không thôi, tim như nhảy lên đến cổ họng, lần này chắc chắn có thể đỡ được chứ?

Rắc!

Móng rồng tan nát, hư ảnh thần long vàng tối đi một phần, ngay lập tức oanh thẳng vào ngực Không Văn, như một quả bom nổ tung, trong tiếng nổ vang trời, Không Văn một ngụm máu tươi phun ra, thân thể bay ngang ra xa.

Trời đất!

Các huynh đệ có mặt kinh ngạc ngây người, Không Văn Đại Sư là cường giả mạnh nhất trong bọn họ, vậy mà không đỡ nổi một chưởng đã trọng thương sao?

Chênh lệch này chẳng phải quá lớn rồi sao!

Yêu nghiệt này từ đâu tới, chẳng lẽ là lão quái vật nào đó phản lão hoàn đồng giả heo ăn thịt hổ?

Khắc này, ánh mắt mọi người nhìn Diệp Đông Hoàng đầy sợ hãi, hóa ra đây mới là Đại ma đầu thực sự!

Thật đáng cười khi trước đó bọn họ còn không coi ra gì, cho rằng chỉ là một Giáo chủ bù nhìn do Minh Giáo đẩy ra!

"Sư thúc!" Viên Âm chạy lên đỡ Không Văn, lấy ra một viên đan dược trị thương đưa vào miệng Không Văn, ánh mắt kinh hãi đầy lo lắng.

Trận chiến hôm nay, ma giáo áp đảo Lục đại phái, tất sẽ uy chấn giang hồ, không biết sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió.

"Giáo chủ uy vũ!" "Giáo chủ uy vũ!" "Giáo chủ uy vũ!" Tiếng hoan hô đinh tai nhức óc vang vọng tận trời xanh, vô số đệ tử Minh Giáo nhiệt huyết sôi trào, tâm triều bành trướng.

Diệp Đông Hoàng như thiên thần giáng trần, một chưởng đánh bại Không Văn Thiếu Lâm, quả thực quá mạnh rồi!

Đây, chính là Giáo chủ của bọn họ!

"A di đà Phật, Diệp Giáo chủ thần công cái thế, bần tăng bội phục!" Uống thuốc xong, vẻ mặt Không Văn khôi phục một tia huyết sắc, chắp hai tay, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trong lòng kinh hãi, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh nói: "Bần tăng cáo từ, hậu hội hữu kỳ!" Nói xong, hắn cùng đệ tử Thiếu Lâm vội vàng rời đi.

Thực lực của Diệp Đông Hoàng quá mạnh rồi, hắn phải nhanh chóng trở về bẩm báo tin tức này cho Phương trượng.

Hơn nữa ở lại đây, khiến hắn không có cảm giác an toàn, nếu Diệp Đông Hoàng giữ chân tất cả bọn họ lại thì chết oan uổng rồi.

Các phái còn lại thấy Thiếu Lâm chạy thục mạng, nào còn dám ở lại đây, từng người vội vàng rời đi.

"Thật đáng ghét!

Không ngờ ma giáo sau Dương Đỉnh Thiên lại xuất hiện một đại ma đầu như vậy!" Diệt Tuyệt lòng không cam, nhưng cũng hiểu đại thế đã mất, dưới sự khuyên nhủ hết lần này đến lần khác của các đệ tử, nàng phẫn uất rời đi.

"Giáo chủ, cứ thế thả bọn họ đi sao?" Nhìn các phái rời đi, Chu Điên vẻ mặt không cam, Minh Giáo hắn là nơi nào, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

"Các ngươi cũng nghĩ như vậy ư?" Diệp Đông Hoàng nhìn Chu Điên, ánh mắt lần lượt quét qua mặt Dương Tiêu, Tạ Tốn và những người khác, mọi người im lặng, hiển nhiên cũng không muốn dễ dàng thả người của Lục đại phái đi.

"Lần này đánh lui bọn họ, đủ để Minh Giáo uy chấn giang hồ, không cần thiết phải liều mạng đổ máu với bọn họ, thực lực chúng ta tuy vượt Lục đại phái, nhưng đối phương nhân số đông đảo, một khi động thủ cho dù có thể tiêu diệt bọn họ, cũng sẽ tổn thất thảm trọng, được không bù mất!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt u u, phảng phất thu trọn Côn Luân vào trong mắt, tiếp tục nói: "Quan trọng nhất là Lục đại phái mỗi phái đều có nội tình riêng, giết hết bọn họ, thì sẽ thật sự cùng các môn các phái không chết không thôi, trở thành kẻ địch chung của võ lâm giang hồ!" Kỳ thực hắn còn có câu quan trọng nhất chưa nói, đó chính là hắn cảm giác được xung quanh Quang Minh Đỉnh có cường giả rình mò, hẳn là cường giả triều Nguyên, thêm vào việc hắn biết Thành Côn đã đầu hàng Nhữ Dương Vương, cơ hội ngàn năm có một như vậy, đối phương khẳng định sẽ không bỏ lỡ.

Giờ phút này, con đường về của các đại môn phái e rằng đã tràn

ngập phục binh của Nhữ Dương Vương!

Lục đại phái căn bản không thể chạy thoát, lại không cần tổn thương một binh một tốt nào của hắn, đồng thời còn có thể tiêu hao một số cao thủ và binh lực của Nhữ Dương Vương.

Có thể nói là một mũi tên trúng bốn đích!

"Hiện nay việc cấp bách là phát triển lớn mạnh, lật đổ triều Nguyên, chứ không phải liều mạng đổ máu với các phái giang hồ, để triều Nguyên ngồi hưởng lợi ngư ông!" Trong lúc nói chuyện, trên người Diệp Đông Hoàng toát ra một loại khí thế vô địch nắm trọn thiên hạ trong lòng bàn tay.

Khắc này, toàn thân hắn phảng phất tản mát ra vạn trượng hào quang, hào quang của hắn khiến người khó nhìn thẳng, sự vĩ đại của hắn khiến người kính sợ sùng bái!

"Giáo chủ thánh minh!" Khắc này, vô luận là Dương Tiêu hay chúng nhân Minh Giáo, đều bị khí tức của Diệp Đông Hoàng lây nhiễm, trong mắt đầy vẻ bái phục, thân ảnh của Diệp Đông Hoàng trong đầu bọn họ vô hạn phóng đại, phảng phất nhìn thấy một vị cái thế kiêu hùng bày mưu tính kế, một vị vô thượng quân vương cười thế quật khởi.

Ân Tố Tố, Kỷ Hiểu Phù đôi mắt đẹp nhìn đầy si mê, Diệp Đông Hoàng của khắc này tràn đầy mị lực vô cùng.

Không cần nói chuyện, không cần một ánh mắt, chỉ là đứng ở đó, cũng khiến bọn họ có cảm giác toàn thân mềm nhũn, không thể kiềm chế.

Nếu Kỷ Hiểu Phù biết, trong lòng Diệp Đông Hoàng Diệt Tuyệt đã là người chết, không biết sẽ có cảm tưởng gì!

"Dọn dẹp chiến trường, bố trí lại phòng ngự, nói không chừng

quân Nguyên sẽ thừa cơ này tấn công Quang Minh Đỉnh!" Lần này Minh Giáo tuy không tổn thất bao nhiêu nhân thủ, nhưng các cạm bẫy thông đến Quang Minh Đỉnh đã bị phá hủy rất nhiều, những thứ này đều cần bố trí lại, còn có thi thể của các môn các phái cùng tán tu giang hồ để lại cũng cần phải xử lý.

"Dạ, Giáo chủ!" Dương Tiêu và những người khác thân thể chấn động, vội vàng đi sắp xếp nhân thủ, bố trí lại phòng ngự, còn Diệp Đông Hoàng thì đưa Ân Tố Tố và Kỷ Hiểu Phù trở về tổng đàn.

"Giáo chủ, tạ ơn người!" Về đến phòng, Kỷ Hiểu Phù cúi người trịnh trọng bái tạ, tuy Diệp Đông Hoàng trước đó đã nói lý do tha cho Lục đại phái, nhưng Tiên Vu Thông của Hoa Sơn phái chẳng phải đã chết rồi sao?

Sư phụ nàng Diệt Tuyệt vì quan hệ với Dương Tiêu mà thù hận Minh Giáo, gặp người Minh Giáo đều giết không tha.

Diệp Đông Hoàng hoàn toàn có lý do giữ lại Diệt Tuyệt, nhưng cuối cùng lại không ra tay với Diệt Tuyệt, hiển nhiên là vì nàng.

Còn Ân Lê Đình của Võ Đang cũng vậy!

"Ồ, nàng muốn tạ ơn thế nào?" Diệp Đông Hoàng đầy hứng thú nhìn Kỷ Hiểu Phù, trêu chọc nói.

"Giáo chủ đã tha cho sư phụ thiếp thân và Ân Lục Hiệp, từ nay về sau thiếp thân cũng không còn nợ bọn họ, sau này toàn tâm toàn ý phụng sự Giáo chủ!" Kỷ Hiểu Phù nhẹ nhàng kéo dải ngọc thắt lưng, trường quần trượt xuống, nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng.

"Bẩm báo Dương Tả Sứ, quân Nguyên đã tới, giết sạch không tha, không cần bẩm báo!" Diệp Đông Hoàng hướng ra ngoài cửa phân phó một tiếng, một tay ôm Kỷ Hiểu Phù đi vào trong.

Giai nhân mỹ ý, há có thể phụ lòng? …… "Giáo chủ quả là thâm

mưu viễn lự, quân Nguyên quả nhiên đã tới!" Không lâu sau, Dương Tiêu liền nhận được tin tức, ba vạn quân Nguyên đang giết tới Quang Minh Đỉnh, trong lòng kinh ngạc than thở, phân phó cấp dưới toàn lực phòng thủ xong, vội vàng tới tổng đàn tìm Diệp Đông Hoàng bẩm báo.

"Giáo chủ bảo ta chuyển lời Dương Tả Sứ, quân Nguyên đến, giết sạch không tha, không cần bẩm báo!" Dương Tiêu trở về tổng đàn không gặp được Diệp Đông Hoàng, lại được báo cho tin tức này.

Hắn ngây người, trong lòng càng thêm kính sợ, vội vàng đi xuống chỉ huy tiêu diệt quân Nguyên.

Ba vạn quân Nguyên tuy không ít, nhưng dựa vào địa hình và cơ quan cạm bẫy thì tiêu diệt cũng không khó.

Vì Diệp Đông Hoàng đã nói không cần bẩm báo, hiển nhiên là có việc bận, hắn tự nhiên sẽ không thức thời mà chạy tới quấy rầy.

Dù sao cũng không phải đại sự sinh tử tồn vong, chỉ vẻn vẹn ba vạn quân Nguyên mà thôi.

Phía Minh Giáo liên tiếp đại thắng, còn Lục đại phái thì vô cùng thảm.

Bọn họ khi tấn công Quang Minh Đỉnh đã tổn thất không nhỏ, hơn nữa Không Văn, Viên Âm, Không Động Ngũ Lão, Diệt Tuyệt những cường giả này đều mang thương, khi trở về lại còn phân tán, bị quân Nguyên mai phục, liền như bắt rùa trong chum.

Diệt Tuyệt kịch chiến với mấy ngàn quân Nguyên, cuối cùng kiệt sức, không muốn bị bắt, tự sát bỏ mình, đệ tử Nga Mi phái bị bắt mấy chục người, số còn lại đều chết trận.

Các cường giả các đại phái khác cũng vậy, hoặc là chết trận hoặc là bị bắt!

Tất cả đều đúng như Diệp Đông Hoàng đã liệu!

Hắn không tổn một binh một tốt nào đã tiêu diệt Lục đại phái tấn công Minh Giáo, lại còn tiêu hao không ít sức mạnh của quân Nguyên!

Chỉ chờ hắn truyền tin tức Lục đại phái bị quân Nguyên mai phục ra ngoài, Lục đại phái và toàn bộ võ lâm giang hồ sẽ đổ dồn ánh mắt vào quân Nguyên, hắn liền có thể an tâm phát triển, mưu đồ thiên hạ! …… "Thống khoái!

Đã lâu rồi chúng ta chưa được thống khoái đến vậy!" Dương Tiêu, Tạ Tốn, Ân Thiên Chính, Ngũ Tán Nhân cùng chư vị trở về Minh Giáo tổng đàn.

Người người bọn họ đều dính vết máu, thần tình lại vô cùng phấn khởi, bởi trên người bọn họ đều là máu của địch nhân!

Đã lâu lắm rồi, bọn họ chưa được chiến đấu thống khoái đến nhường này!

"Vẫn là Giáo chủ thánh minh, nếu chúng ta liều chết cùng Lục Đại Phái, nay gặp Nguyên binh đột kích, e rằng sẽ tổn thất thảm trọng, hậu quả khôn lường!" Chu Điên lòng còn sợ hãi, nghĩ lại liền thấy một trận kinh hãi.

Khi ấy, hắn còn có chút không phục, nếu Diệp Đông Hoàng nghe lời hắn mà giao chiến cùng Lục Đại Phái, e rằng giờ đây Quang Minh Đỉnh đã bị Nguyên binh chiếm cứ!

Nghĩ đến đây, Chu Điên càng thêm kính phục Diệp Đông Hoàng.

"Phải đó, những điều này hắn đều nằm trong dự liệu của Giáo chủ.

Giáo chủ quả là bày mưu tính kế, quyết thắng ngàn dặm!" Dương Tiêu cảm khái, càng tiếp xúc, càng cảm thấy Diệp Đông Hoàng sâu không lường được, khó mà dò xét.

Hắn hoàn toàn tâm phục khẩu phục khi ủng hộ Diệp Đông Hoàng

trở thành Giáo chủ.

"Bái kiến Giáo chủ!" Bước vào đại điện, mọi người đều cúi đầu bái Diệp Đông Hoàng, ai nấy đều hưng phấn vô cùng vì vừa thắng trận.

Cuộc chiến bên ngoài kết thúc, cuộc chiến của Diệp Đông Hoàng đương nhiên cũng kết thúc.

Dù hắn có chịu đựng được, Kỷ Hiểu Phù cũng chẳng còn sức lực!

Nàng lúc này vẫn đang nằm trên giường!

"Không tệ, xem ra các ngươi đã đại thắng hoàn toàn!" Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, không cần hỏi cũng biết kết quả, hắn đã sớm đoán được.

"Tất cả là nhờ Giáo chủ thánh minh!" Mọi người đồng thanh đáp.

"Lần này Nguyên binh sẽ không chỉ đối phó Minh Giáo chúng ta.

Ta nghĩ, Lục Đại Phái rời đi trước đó cũng sẽ bị tập kích.

Hãy phát động mạng lưới tình báo để thăm dò tình hình các đại phái!" Diệp Đông Hoàng nhìn Vi Nhất Tiếu, nói: "Vi Bức Vương, khinh công của ngươi là tốt nhất, hãy xem Lục Đại Phái có cao thủ nào bị bắt không.

Chương 72

Nếu có, hãy điều tra rõ họ bị giam giữ ở đâu!" "Vâng, Giáo chủ!" Sáu Đại Môn Phái vây công Quang Minh Đỉnh khép lại màn, khi mọi người đều cho rằng Minh Giáo sẽ vì thế mà diệt vong, kết quả lại nằm ngoài dự đoán của tất cả.

Minh Giáo đã áp đảo Lục Đại Phái, cuối cùng còn tiêu diệt ba vạn Nguyên binh.

Còn Lục Đại Phái, sau khi thảm bại rời khỏi Quang Minh Đỉnh, lại gặp mai phục, toàn quân bị diệt.

Giang hồ chấn động, các đại phái đều không thể ngồi yên, phân phó đệ tử môn hạ đi thăm dò tin tức.

Có người cho rằng Lục Đại Phái bị Minh Giáo tiêu diệt, nhưng cùng với tin tức các cao thủ Lục Đại Phái bị bắt và giam giữ tại Vạn An Tự ở Đại Đô lan truyền, mọi ánh mắt tức khắc chuyển về Vạn An Tự.

Tin tức này đương nhiên là do Diệp Đông Hoàng cho người truyền ra, còn tin tức về Vạn An Tự thì do Vi Nhất Tiếu thăm dò được.

Điều khá kỳ lạ là Triệu Mẫn vẫn chưa ra đời, nhưng những người bị bắt của Lục Đại Phái vẫn bị giam tại Vạn An Tự.

Hai tháng sau, một tin tức chấn động giang hồ!

Trương Tam Phong phái Võ Đang hạ sơn, tay cầm Chân Võ Kiếm cùng các cao tăng Thiếu Lâm xông vào Vạn An Tự ở Đại Đô, giải cứu các cường giả của các phái bị bắt.

Tuy nhiên, các phái vẫn tổn thất thảm trọng.

Như Nga Mi, Diệt Tuyệt đã chết, người kế nhiệm mà nàng nhìn

trúng là Kỷ Hiểu Phù đã bị Diệp Đông Hoàng mang đi, trong số các đệ tử còn lại không ai có thể gánh vác đại sự.

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng không can thiệp, vững vàng ngồi tại Quang Minh Đỉnh, tựa như người cầm cờ, không ngừng phát triển đại quân dưới trướng, khuếch trương thực lực, củng cố địa bàn!

Năm năm sau.

Oanh long!

Một cỗ khí tức khủng bố như mặt trời đông thăng bốc lên từ hậu viện tổng đàn Quang Minh Đỉnh.

Thân thể Diệp Đông Hoàng từ từ nổi lên khỏi mặt đất, bốn chân long quanh thân lượn lờ, tựa như Thiên Đế giáng thế, quân lâm thiên hạ, uy chấn bát phương!

Hống!

Long ngâm trận trận, một chân long màu đỏ thẫm gào thét hóa thành chín vầng mặt trời!

Một chân long đen kịt hóa thành hắc động vô biên, một chân long xanh biếc hóa thành phong bạo vô tận, một chân long khí huyết quán xuyên trời đất.

Đây là dị tượng do Diệp Đông Hoàng dung hợp công pháp và khí huyết chân long!

"Cuối cùng cũng đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong!" Diệp Đông Hoàng tĩnh mở mắt, dị tượng phân trình trong đồng tử đen láy: Thiên Đế giáng lâm, ngự trị Cửu Trọng Thiên, dưới chân khổ hải nổi lên, một vầng trăng sáng hiện ra, Tiên Vương phủ phục, sau lưng Âm Dương Sinh Tử Đồ luân chuyển, uy nghiêm vô song, thống ngự bát hoang, phủ khám vạn giới.

Tu vi đột phá, sơ hình Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cũng tiến bộ một chút, cũng chính vì Vạn Đạo Hỗn Độn Thể mà đan điền của hắn trở nên rộng lớn, khiến hắn bị kẹt ở Tiên Thiên hậu kỳ năm năm.

Nếu không phải hắn dung hợp Hấp Tinh Đại Pháp, có thể thôn phệ tinh khí thần của người khác làm của riêng, đừng nói năm năm, ngay cả trăm năm cũng khó mà lấp đầy đan điền.

"Giáo chủ đột phá rồi!" "Động tĩnh này… còn là người nữa sao?" Các cao thủ Minh Giáo, giáo chúng đều chấn động, cuồng nhiệt, hưng phấn.

Trong mắt bọn họ, Diệp Đông Hoàng không còn là người, mà là thần, một vị thần toàn năng!

"Giáo chủ quả thực quá mạnh!" Ân Tố Tố, Kỷ Hiểu Phù đôi mắt đẹp tràn đầy si mê, ngưỡng mộ.

Những năm qua, hai người bọn họ dưới sự bồi dưỡng của Diệp Đông Hoàng, tu vi đã đạt đến Tiên Thiên hậu kỳ, trên giang hồ cũng được xem là cường giả.

"Cung hạ Giáo chủ, thần công đại thành, thiên hạ vô địch, thọ dữ trời dài!" Diệp Đông Hoàng đột phá, Dương Tiêu và các thuộc hạ tề tựu đại điện quỳ bái, ai nấy ánh mắt cuồng nhiệt, kích động vô cùng.

"Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng hư không nâng tay, giọng nói bình tĩnh, mỗi cử chỉ đều mang theo một loại uy nghiêm vô hình khiến người ta bái phục, trong lòng kính sợ.

"Đa tạ Giáo chủ!" Dương Tiêu tiến lên một bước, tiếp tục nói: "Giáo chủ thần uy, bày mưu tính kế, mấy năm gần đây đại quân khởi nghĩa tung hoành ngang dọc, liên chiến liên thắng, nay Nguyên triều đã như ngọn nến trước gió, việc khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn, chỉ là vấn đề thời gian!" "Nghe nói Chu Nguyên Chương đang tập kết

đại quân, chuẩn bị triệt để đánh bại đại quân của Nhữ Dương Vương, một trận định càn khôn!" Chu Điên tiến lên, ngữ khí chua ngoa, bất mãn nói: "Tiểu tử kia cầm Vạn Đạo Kinh của Giáo chủ, khắp nơi thu mua nhân tâm, thật không biết hắn đang có âm mưu gì!" Lời vừa dứt, không khí đại điện tức thì trở nên vi diệu, từng người nín thở nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Câu nói này là điều bọn họ muốn nói nhưng không tiện mở lời.

Võ công của Chu Nguyên Chương chỉ ở mức bình thường, dùng binh cũng bình thường, nhưng hắn lại rất giỏi thu phục nhân tâm, cộng thêm việc luôn ở tiền tuyến, hắn đã chiếm được lòng các tướng lĩnh và quân lính trong quân, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân và những người khác đều coi hắn là đại ca, nhờ vậy hắn mới có thể trở thành tướng lĩnh thống lĩnh tiền tuyến.

Dương Tiêu và những người khác lờ mờ nhận ra dã tâm của đối phương không nhỏ.

Dù không cho rằng hắn có thể uy hiếp được Diệp Đông Hoàng, nhưng bọn họ cũng không hề có hảo cảm với Chu Nguyên Chương!

"Vạn Đạo Kinh là do bản tọa truyền xuống, Chu tướng quân phân phát theo công lao cũng là điều nên làm.

Đại chiến sắp tới, sau này không cần nói những lời như vậy nữa!" Diệp Đông Hoàng trầm ngâm một lát, nhìn Chu Điên, cảnh cáo.

Trong năm năm, tuy hắn phần lớn thời gian đều tọa trấn Quang Minh Đỉnh, nhưng đối với mọi việc trong thiên hạ đều rõ như lòng bàn tay.

Chu Nguyên Chương có chút chuyện vặt, không cần Chu Điên, Dương Tiêu và những người khác nói, hắn cũng biết rất rõ.

Chu Nguyên Chương chính là Minh Thái Tổ sau này, có dã tâm và

thủ đoạn, Diệp Đông Hoàng làm sao có thể mặc kệ hắn?

Trước kia chỉ là tạm thời không để ý đến hắn, cảm thấy hắn còn có chút giá trị!

Thế nhưng Chu Nguyên Chương lại cho rằng hắn là kẻ ngốc dễ lừa, gần đây Minh Giáo sắp thắng, thiên hạ sắp đổi chủ, cho nên càng thêm kiêu ngạo.

"Vâng, Giáo chủ!" Chu Điên tuy trong lòng bất mãn, nhưng Diệp Đông Hoàng đã mở lời, hắn cũng không dám phản bác.

Dương Tiêu và những người khác cũng vậy.

Bất quá, bọn họ cũng không quá để tâm.

Chu Nguyên Chương tuy có chút mưu mô, mặt dày, lại giỏi thu phục nhân tâm, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Diệp Đông Hoàng!

Võ công thì khỏi nói, về trí mưu, Diệp Đông Hoàng cũng có thể áp đảo hắn.

Bọn họ tin rằng Chu Nguyên Chương sẽ không thể gây ra sóng gió gì.

"Càng đến lúc cuối cùng, càng phải cẩn thận.

Ví như Nguyên triều chó cùng rứt giậu, tất cả lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất tay, dặn dò.

"Vâng, Giáo chủ!" Mọi người cúi người cáo lui, trong đại điện chỉ còn lại Diệp Đông Hoàng và Ân Tố Tố.

"Giáo chủ, vừa mới nhận được tin tức, Huyền Minh Nhị Lão đã ám sát Chu Nguyên Chương thành công, tin tức rất nhanh sẽ truyền từ tiền tuyến về!" Ân Tố Tố lấy ra một tờ giấy, đưa cho Diệp Đông Hoàng nói.

“Ừm!” Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu.

Ở thế giới này, hắn cũng đã thành lập một cơ quan tình báo và ám sát – La Võng.

Tên gọi này giống nhau, sau này có thể hợp nhất La Võng của Thần Châu Đại Lục và Tiếu Ngạo thế giới.

Hiện tại, tổ chức này do Ân Tố Tố chưởng quản.

Thiên hạ sắp định, đối với Chu Nguyên Chương đầy dã tâm, Diệp Đông Hoàng đương nhiên sẽ không nương tay.

Những lời hắn nói với Dương Tiêu và những người khác vừa rồi chẳng qua chỉ là lời nói xã giao.

Hắn đã sớm sai Ân Tố Tố phái người tiếp xúc với Huyền Minh Nhị Lão dưới trướng Nhữ Dương Vương.

Hai người này võ công cao, nhưng lòng trung thành thì bằng không, ai có thể cho họ quyền thế lợi ích, họ sẽ trung thành với người đó.

Nguyên triều đã tàn, thế cục đã mất, Huyền Minh Nhị Lão muốn tìm đường thoát khác, và Diệp Đông Hoàng của Minh Giáo chính là lựa chọn tốt nhất.

Hai bên vừa vặn hợp ý, và để muốn nương tựa Diệp Đông Hoàng, lễ gặp mặt chính là đầu của Chu Nguyên Chương.

Để họ có thể ám sát thành công, Diệp Đông Hoàng còn tặng họ một bản Vạn Đạo Kinh để tăng cường công lực.

Hai người liên thủ miễn cưỡng có thể địch Tông Sư, sau khi có được Vạn Đạo Kinh, thực lực lại tăng vọt một bậc, Tông Sư bình thường chưa chắc đã là đối thủ của họ.

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, cộng thêm Vạn Đạo Kinh mà

Diệp Đông Hoàng ban tặng, họ mới dám đi ám sát Chu Nguyên Chương.

Họ không sợ Chu Nguyên Chương, mà là sợ Diệp Đông Hoàng sẽ mượn tay giết người, diệt khẩu!

"Huyền Minh Nhị Lão đâu?" Diệp Đông Hoàng hỏi.

"Đã bí mật đến đây, chuẩn bị bái kiến Giáo chủ!" "Ừm, không tệ!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, hắn vẫn rất yên tâm khi Ân Tố Tố làm việc.

Hắn vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại đầy đặn của nàng, nhìn khuôn mặt tươi tắn động lòng người kia, cười nói: "Đêm nay sẽ hảo hảo thưởng cho nàng!" "Giáo chủ!" Ân Tố Tố thẹn thùng, e ấp nép vào lòng Diệp Đông Hoàng, trong lòng tràn đầy mong đợi và hưng phấn.

Ngày thứ hai.

"Khải bẩm Giáo chủ, tiền tuyến vừa truyền tin tức khẩn cấp, Chu tướng quân bị ám sát thân vong, hung thủ tám chín phần mười là cao thủ Huyền Minh Nhị Lão dưới trướng Nhữ Dương Vương.

Nay quân tâm chấn động, kính xin Giáo chủ định đoạt!" Dương Tiêu dâng lên chiến báo khẩn cấp từ tiền tuyến, trầm giọng nói.

"Chu tướng quân thân tử, quả là một tổn thất lớn của bổn giáo, khiến người ta đau lòng…" Diệp Đông Hoàng đau lòng tiếc thương, sau khi truy điệu một lượt, tiếp tục nói: "Truyền lệnh xuống, bản tọa minh nhật sẽ khởi hành đến tiền tuyến, vì Chu tướng quân báo thù rửa hận!" "Giáo chủ thánh minh!" Dương Tiêu và những người khác tinh thần chấn động, đồng thanh đáp.

Thực ra, hôm qua khi Chu Điên nói Chu Nguyên Chương có ý đồ bất chính, bọn họ đã muốn khuyên Diệp Đông Hoàng đến tiền tuyến

để tạo dựng danh vọng, thu phục quân tâm!

Nay Chu Nguyên Chương đã chết, Diệp Đông Hoàng đích thân đến, quả là đại khoái nhân tâm!

Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ vui trong lòng, không ngốc đến mức biểu hiện ra ngoài.

Đêm xuống, Diệp Đông Hoàng và Ân Tố Tố lặng lẽ xuống núi qua mật đạo Quang Minh Đỉnh Minh Giáo, rời khỏi nơi đây.

Tại Thiên Hạ Nhất Gia Khách Sạn.

"Sư huynh, ngày mai chúng ta thật sự phải đến Quang Minh Đỉnh gặp Diệp Đông Hoàng sao?

Chương 73

Hắn sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

Chúng ta đã giết Chu Nguyên Chương, tuy không ai thấy chân diện mục của chúng ta, nhưng chúng ta có hiềm nghi rất lớn.

Một khi chúng ta xuất hiện dưới trướng Diệp Đông Hoàng, người khác tự nhiên sẽ nghi ngờ Diệp Đông Hoàng chỉ thị chúng ta giết Chu Nguyên Chương!" Hạc Bút Ông ôm một vò mỹ tửu, vẫn còn chút lo lắng.

"Chắc là không.

Với thực lực của chúng ta hiện giờ, ngay cả Diệp Đông Hoàng muốn động đến chúng ta cũng không dễ.

Một khi trở mặt mà không giết được chúng ta, chúng ta sẽ tuyên dương những việc hắn làm ra ngoài, đến lúc đó hắn sẽ thanh danh tồi tệ.

Vả lại, chúng ta nên gia nhập La Võng trở thành sát thủ trong bóng tối, người khác sẽ không nhận ra chúng ta!

Còn về sau, khi Diệp Đông Hoàng lên làm Hoàng đế, ai còn nhớ đến một Chu Nguyên Chương nhỏ bé kia chứ?

Dù có nhận ra chúng ta, ai còn dám nhắc chuyện năm xưa?" Lộc Trượng Khách nghiêm túc phân tích.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng trước đó đã ban cho họ Vạn Đạo Kinh, họ sẽ không đi giết Chu Nguyên Chương, rủi ro quá lớn, được không bù mất.

"Cũng đúng.

Với thực lực của chúng ta hiện giờ, ngay cả Diệp Đông Hoàng cũng nhất định sẽ trọng dụng chúng ta.

La Võng tuy là một tổ chức trong bóng tối, nhưng thế lực và địa vị lại rất cao, gia nhập La Võng cũng không tệ!" Hạc Bút Ông gật đầu, trái tim treo lơ lửng cũng thả lỏng, chung quy vẫn là thực lực đã mang lại cho họ sự tự tin mạnh mẽ.

Họ tin rằng Diệp Đông Hoàng không dám dễ dàng động đến họ!

"Ai?" Đột nhiên, ánh mắt Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông trở nên sắc bén, thân thể tức khắc căng cứng, vung tay mở tung cửa phòng, quát lớn.

Cửa phòng mở ra, đập vào mắt là một thân ảnh động lòng người, đeo mặt nạ tinh xảo màu tím.

Thân hình uyển chuyển, đường cong bốc lửa, khiến Lộc Trượng Khách không khỏi lén nuốt nước bọt.

Bất quá, trong mắt hắn không dám lộ ra chút dâm tà nào, vẻ lạnh lùng trên mặt cũng tức khắc biến mất, thay vào đó là vẻ nịnh nọt, chắp tay nói: "Bái kiến phu nhân!" Hắn tuy háo sắc, cũng biết người trước mắt là một đại mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng càng hiểu rõ người phụ nữ này là cấp trên của hắn sau này, lại còn là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, không phải hiện tại hắn có thể đắc tội.

Đương nhiên, nếu sau này có cơ hội, thì chưa chắc đã thế!

"Không biết phu nhân đêm khuya đến đây, có điều gì chỉ thị?" Hạc Bút Ông chắp tay hỏi, cả hai trong lòng đều thầm suy tư dụng ý của Ân Tố Tố khi đến đây.

"Giáo chủ biết các ngươi ở đây, đặc biệt đến để ủy lạo các ngươi!" Ân Tố Tố giọng nói thanh lãnh, vừa nói đã cùng Diệp Đông Hoàng bước vào phòng.

“Giáo chủ?” Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông giật mình, hai người nhìn nhau, trong lòng đều có dự cảm chẳng lành, vội vàng đóng cửa lại, tiến lên bái: “Lộc Trượng Khách (Hạc Bút Ông), bái kiến Giáo chủ!” Bọn họ không ngờ thiếu niên trông không hề bắt mắt vừa rồi lại chính là Giáo chủ Minh Giáo.

Giờ phút này âm thầm đánh giá, trong lòng càng thêm kinh hãi, phát hiện đối phương tựa như một ngọn thần sơn hùng vĩ, chỉ ngồi đó thôi đã có cảm giác áp bức khiến bọn họ không thở nổi.

Rõ ràng, vừa rồi đối phương đã thu liễm khí tức, khiến họ không chú ý.

Cả hai đều là những kẻ đã nửa bước bước vào cảnh giới Tông Sư, vậy mà vừa rồi lại coi thường Diệp Đông Hoàng, điều này nói lên cái gì?

Nói lên thực lực của đối phương còn mạnh hơn bọn họ!

“Hai ngươi đều không tệ, cho nên bản tọa đặc biệt đích thân đến tiễn hai ngươi một đoạn đường!” Diệp Đông Hoàng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp thẳng thắn.

“Giáo chủ quá khen, chức hạ nào dám nhận Giáo chủ đích thân đến tiễn đưa!” Hai người đang khom lưng, ánh mắt giao nhau.

Cùng nhau sống mấy chục năm, tâm ý đã sớm tương thông, vừa nói chuyện đã đột nhiên ra tay, một chưởng đánh về phía Diệp Đông Hoàng.

Huyền Minh Thần Chưởng!

Môn võ công chí âm chí hàn này, sau khi dung nhập Vạn Đạo Kinh, uy năng càng thêm khủng bố, toàn bộ căn phòng trong nháy mắt ra tay dường như bị đóng băng, kết thành một lớp băng sương.

Hai người cũng rất quả quyết, Diệp Đông Hoàng vừa mở lời, bọn

họ liền không chút do dự, ra tay trước để chiếm ưu thế!

Trong mắt bọn họ, chỉ cần chế phục được Diệp Đông Hoàng, sau này những thứ họ có thể đạt được sẽ càng nhiều hơn!

"Ha ha, không ngờ Giáo chủ Minh Giáo cũng chỉ đến thế!" Huyền Minh Thần Chưởng không chút sai lệch oanh vào ngực Diệp Đông Hoàng, Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông sửng sốt, rồi tức khắc mừng rỡ không thôi.

Bọn họ tin rằng, cho dù Trương Tam Phong ngồi đây, trúng Huyền Minh Thần Chưởng của bọn họ cũng phải mất nửa cái mạng, huống chi là Diệp Đông Hoàng, tiểu tử lông sữa này.

Xem ra danh tiếng của Diệp Đông Hoàng cũng chỉ là hư danh.

Nghĩ đến đây, Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông trong lòng lập tức nảy sinh một ý niệm: chỉ cần khống chế được Diệp Đông Hoàng, cũng đồng nghĩa với việc khống chế Minh Giáo, bọn họ có thể làm Thái Thượng Hoàng.

"Tiểu tử, chỉ bằng ngươi mà còn muốn giết chúng ta sao?

Khi lão tử tung hoành giang hồ, ngươi còn không biết đang bú sữa ở đâu!" Lộc Trượng Khách thu chưởng, vẻ mặt trêu tức, nói đến bú sữa, ánh mắt không khỏi nhìn về phía đôi gò bồng đảo của Ân Tố Tố.

Trước đây hắn vì sợ người khác nên chỉ có thể kiềm chế dục vọng của mình, không dám có chút ý niệm nào.

Nay Diệp Đông Hoàng đã bị trọng thương, chỉ có thể mặc kệ bọn họ xâu xé, ý niệm vốn bị đè nén tức thì như núi lửa phun trào mà bùng phát, không thể kiềm chế được.

Quả không hổ danh là một con lộc dâm đãng!

"Cũng chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu.

Lộc Trượng Khách háo sắc, Hạc Bút Ông hảo tửu, nhược điểm của hai người quá rõ ràng.

Võ công thiên phú tuy không tệ, nhưng giữ lại cũng chẳng có tác dụng lớn.

"Cái gì?" Nghe vậy, Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông bản năng cảm thấy không ổn, nhưng chưa kịp phản ứng, Diệp Đông Hoàng đã vươn tay tóm lấy cổ hai người.

Bọn họ muốn né tránh, nhưng không gian xung quanh dường như bị cấm cố, từ lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng truyền đến một cỗ hấp lực khủng bố, khiến bọn họ không thể trốn thoát, không thể né tránh.

"A a a, ngươi... ngươi làm sao có thể không sao?" Lộc Trượng Khách nhìn Diệp Đông Hoàng đang bóp cổ mình như bóp gà con, khó mà tin nổi.

Vừa rồi bọn họ rõ ràng đã dùng Huyền Minh Thần Chưởng đánh trúng Diệp Đông Hoàng, hơn nữa không hề lưu thủ, Diệp Đông Hoàng làm sao có thể không hề hấn gì?

"Bản tọa muốn giết các ngươi, cứ duỗi cổ ra, rửa sạch sẽ mà đợi là được, còn dám phản kháng?" Diệp Đông Hoàng dùng lực ngón tay, "rắc" một tiếng, bóp nát cổ họng hai người.

Đồng thời, một vòng xoáy đen hiện lên trong lòng bàn tay, tinh khí thần của hai người lập tức bị thôn phệ, hóa thành tro bụi, theo gió mà tan.

"Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, phủi tay, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, dường như chỉ vừa bóp chết hai con kiến.

"Tu vi của Giáo chủ, quả là sâu không lường được!" Ân Tố Tố trong mắt tràn đầy si mê, trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên nàng hiểu rõ ý nghĩa "sâu cạn" trong lời của Diệp Đông

Hoàng, trên khuôn mặt xinh đẹp tức khắc hiện lên một vệt hồng hà, nhìn Diệp Đông Hoàng đang bước đi xa, vội vàng theo sau.

"Giáo chủ, thiếp thân giúp người cởi y phục!" Giải quyết Huyền Minh Nhị Lão không mất nhiều thời gian, trở về tẩm thất cũng chỉ vừa rạng sáng.

"Vẫn là ta giúp nàng!" Diệp Đông Hoàng một tay kéo Ân Tố Tố lại, cúi người hôn nàng, bàn tay lớn luồn vào trong trường quần của Ân Tố Tố.

Chu Nguyên Chương và Huyền Minh Nhị Lão đều do Ân Tố Tố xử lý, ban ngày hắn đã nói sẽ hảo hảo thưởng cho nàng, Diệp Đông Hoàng đương nhiên sẽ không thất hứa.

Là một đế vương, hắn nhất ngôn cửu đỉnh!

"Ưm~" Ba ngày sau.

Diệp Đông Hoàng dẫn theo các cường giả dưới trướng, nhanh chóng phi ngựa đến tiền tuyến.

Còn về cái chết của Huyền Minh Nhị Lão, không hề gây ra chút sóng gió nào.

Cái chết của Chu Nguyên Chương cũng chỉ có thể đổ lỗi cho địch quân ám sát.

Đại doanh quân khởi nghĩa.

Lưu Bá Ôn, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân và những người khác, vốn đã nhận được tin tức, dẫn theo tướng tài sĩ tốt xếp hàng chờ đợi cách đại doanh mười dặm.

"Bái kiến Giáo chủ, cung nghênh Giáo chủ đại giá!" Lưu Bá Ôn cùng mọi người tiến lên, quỳ một gối, cung kính nghênh tiếp.

Bá bá bá!

Ba mươi vạn tướng sĩ, đen kịt một mảng, vô biên vô tận, nối liền trời đất.

Từ trước mặt Diệp Đông Hoàng bắt đầu, kéo dài đến quân doanh, từng người quỳ một gối, gào thét khản cổ.

"Bái kiến Giáo chủ, cung nghênh Giáo chủ đại giá!" "Bái kiến Giáo chủ, cung nghênh Giáo chủ đại giá!" "Bái kiến Giáo chủ, cung nghênh Giáo chủ đại giá!" Tiếng hô vang dội lần lượt vang lên, cuối cùng hội tụ thành một dòng hồng lưu nhân đạo, trực xung lên trời cao, chấn động tứ phương, vang vọng trong núi rừng thung lũng, mãi không dứt.

"Các tướng sĩ đã vất vả rồi!" Tiếng nói vang vọng đầy uy lực, dưới sự chấn động của Tiên Thiên chân khí hùng hồn, truyền đi rất xa, vang vọng thung lũng, rõ ràng lọt vào tai ba mươi vạn tướng sĩ.

Vô số tướng sĩ lòng trào dâng, nhiệt huyết sôi trào.

"Khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" Ba mươi vạn tướng sĩ kích động gầm thét.

"Khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" "Khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" Trong tiếng gào thét kích động của ba quân tướng sĩ, Diệp Đông Hoàng theo Lưu Bá Ôn, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân và những người khác đi đến trung quân đại trướng.

"Khải bẩm Giáo chủ, Chu tướng quân bị ám sát thân vong, hung thủ là sát thủ do Nhữ Dương Vương phái đến, kính xin Giáo chủ trị tội!" Vừa bước vào trướng, Lưu Bá Ôn đã tiến lên thỉnh tội.

Hắn không tìm được hung thủ, trong lòng cũng đoán hung thủ có thể không phải là Nhữ Dương Vương, nhưng hung thủ chỉ có thể là Nhữ Dương Vương.

"Chức hạ hộ vệ bất lợi, kính xin Giáo chủ trị tội!" Từ Đạt,

Thường Ngộ Xuân và những người khác cũng nối tiếp nhau quỳ xuống thỉnh tội.

"Đại chiến sắp tới, phạt trước cứ ghi lại, lệnh cho các ngươi lập công chuộc tội!" Đại chiến sắp tới, Diệp Đông Hoàng đương nhiên sẽ không xử phạt bọn họ.

"Đa tạ Giáo chủ!" "Khải bẩm Giáo chủ, Nhữ Dương Vương đã tập kết mười vạn kỵ binh và mười vạn bộ binh, chuẩn bị thừa lúc Chu tướng quân bị ám sát, quân tâm ta bất ổn mà một lần tiêu diệt đại quân ta.

Chương 74

Dự kiến một ngày sau sẽ đến!" Lưu Bá Ôn chắp tay, tiếp tục nói: "Phía trước là Sơn Thành, có mười vạn thủ quân.

Nếu chúng ta không thể nhanh chóng công chiếm trước khi đại quân Nhữ Dương Vương đến, sẽ phải đối mặt với cục diện bị hai mặt giáp kích!" "Nếu đã như vậy, truyền lệnh chỉnh quân bị chiến, sáng mai công thành, trong nửa ngày nhất định phải hạ được Sơn Thành!" Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một chút, trực tiếp ra lệnh.

"Giáo chủ, cho dù có cao thủ trong giáo trợ giúp, muốn công hạ Sơn Thành có mười vạn thủ quân trong nửa ngày cũng là điều không thể…" Sắc mặt Lưu Bá Ôn hơi biến đổi.

Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân mấy người cũng thầm giận dữ, làm sao có thể công hạ Sơn Thành trong nửa ngày được chứ?

"Không cần nói nhiều, ngày mai bản tọa sẽ đích thân công thành!" Diệp Đông Hoàng vung tay áo, không cho phép nghi ngờ.

"Giáo chủ, không thể!

Ngàn vàng chi tử, không ngồi bên đường nguy hiểm.

Thân thể vạn kim của Giáo chủ sao có thể đích thân lĩnh binh công thành?" Lưu Bá Ôn và những người khác giật mình sợ hãi.

Điều này quá điên cuồng rồi!

Dù nói người võ công cái thế (bọn họ cũng chỉ nghe nói, cụ thể mạnh đến mức nào thì không rõ), nhưng trên tường thành có vô số cường cung cứng nỏ, đến lúc đó vạn mũi tên cùng bắn ra, dù là cường giả Tiên Thiên cũng phải hận tại chỗ.

"Được rồi, cứ vậy quyết định, lui xuống đi!" Ánh mắt uy nghiêm

của Diệp Đông Hoàng quét qua, mạnh mẽ và bá đạo.

Chỉ là một tòa thành trì nhỏ bé, đừng nói mười vạn đại quân, ngay cả trăm vạn hắn cũng không sợ.

Diệp Đông Hoàng thần sắc kiên quyết, mọi người đành tạm thời lui ra, xem có thể nghĩ ra cách nào khác không.

"Giáo chủ quá xốc nổi rồi!" Ra khỏi đại trướng, Lưu Bá Ôn ngửa mặt lên trời than thở.

"Giáo chủ từ khi kế nhiệm vị trí Giáo chủ năm năm trước, anh minh duệ trí, chưa từng làm việc gì mà không nắm chắc.

Chắc hẳn Giáo chủ có tính toán riêng!" Thường Ngộ Xuân chỉ có thể an ủi mình như vậy, dù sao bọn họ cũng không thể thay đổi suy nghĩ của Diệp Đông Hoàng.

"Giáo chủ tự có tính toán, chúng ta cứ chấp hành mệnh lệnh là được!" Từ Đạt mở lời, mọi người gật đầu, cũng không còn cách nào khác.

Ngày thứ hai.

Đông!

Đông!

Đông!

Sáng sớm, sau ba tiếng trống, ba quân tập kết.

Từ Đạt thân khoác giáp trụ, tay ấn trường đao bên hông, bước lên phía trước.

Thân ảnh thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, không giận mà uy!

"Nguyên binh đã là cung tên hết đà, cho nên phái người ám sát Chu tướng quân, ba quân bi thống.

Giáo chủ quyết định, hôm nay đích thân xuất chinh, thề phải phá Sơn Thành!" Từ Đạt ánh mắt sắc bén quét qua các tướng sĩ phía dưới, cúi người nói: "Có thỉnh Giáo chủ!" Diệp Đông Hoàng tay cầm Đông Hoàng Kiếm, từng bước từng bước đi lên đài điểm tướng.

Bước chân không nhanh, trầm ổn hữu lực.

Bóng lưng không cao lớn của hắn, theo mỗi bước chân tiến lên, dường như càng lúc càng trở nên vĩ đại, cuối cùng tựa như ngang bằng với trời, vô cùng hùng vĩ.

"Bái kiến Giáo chủ!" Ba quân tướng sĩ tề tề bái lạy, tiếng hô chấn động cửu tiêu.

"Nguyên triều tàn bạo, chúng sinh lầm than.

Hôm nay thề phá Sơn Thành, khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" Không nói lời thừa thãi, Diệp Đông Hoàng rút Đông Hoàng Kiếm, chỉ lên trời.

Ba mươi vạn tướng sĩ nhiệt huyết sôi trào, ý chí chiến đấu dâng cao.

"Khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" "Khu trừ Thát Lỗ, khôi phục giang sơn!" Ba mươi vạn tướng sĩ tề tề gào thét, tiếng hô giận dữ chấn động màng tai như tiếng gầm của Lôi Thần, khiến Diệp Đông Hoàng không khỏi nhiệt huyết sôi trào, hào tình ngút trời.

"Xuất phát!" Tiếng trống trận vang dội, ngựa hí vang trời, ba mươi vạn đại quân đồng loạt khởi hành, lao về phía chiến trường.

Diệp Đông Hoàng cưỡi ngựa, Lưu Bá Ôn và Từ Đạt theo sát bên cạnh.

Sơn Thành, Tướng quân phủ.

"Tướng quân, không hay rồi, phản tặc công thành rồi!" Một binh sĩ

hoảng hốt chạy đến, vẻ mặt lo lắng sợ hãi.

“Cái gì?

Chẳng phải nói Chu Nguyên Chương đã bị giết rồi sao?

Sao lại công thành nhanh đến vậy?” “Ai lĩnh binh?” “Lên tường thành!” Thủ tướng Sơn Thành giật mình bật dậy, khoác lên giáp trụ, vội vàng chạy về phía tường thành.

Khí tức áp lực bao trùm toàn bộ Sơn Thành, mây đen vần vũ như muốn nuốt chửng thành trì, gió tràn ngập cả lầu cao báo hiệu cơn mưa núi sắp đến.

“Hống!” “Hống!” Ngoài Sơn Thành, ba mươi vạn đại quân tề tề dàn trận, đen kịt một mảng, vô biên vô tận.

Đao thương sáng loáng sắc nhọn chói mắt, giáp trụ đen kịt tỏa hàn quang lấp lánh, các tướng sĩ vung vẩy binh khí, gào thét giận dữ.

“Cũng tạm được!” Diệp Đông Hoàng cưỡi chiến mã, xa xa trông về tòa đại thành nguy nga phía trước.

Tường thành cao lớn và dày kiên cố, xung quanh bố trí vô số cường nỏ, thủ quân gần mười vạn.

Nếu cưỡng công, không chỉ tổn thất cực lớn, mà trong thời gian ngắn cũng không thể công hạ.

Nhưng nếu có hắn, thì mọi chuyện sẽ khác!

“Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi một bài học, trước sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều là hư vô!” Mâu quang Diệp Đông Hoàng khẽ động, đợi khi hắn thống nhất thiên hạ sẽ bố trí võ đạo khắp thiên hạ, toàn bộ Ỷ Thiên thế giới đều sẽ là đại bản doanh của hắn.

Ngày hôm nay, hắn sẽ cho thế nhân thấy sự cường đại của võ đạo.

Một là, tăng thêm lòng hướng võ của toàn dân.

Hai là, thiết lập hình tượng vô địch của bản thân, xây dựng quyền uy tối thượng!

"Đánh trống, công thành!" Diệp Đông Hoàng rút Đông Hoàng Kiếm, chỉ về phía trước, hạ lệnh.

Đông đông đông đông!

Tiếng trống hùng hồn vang lên, chấn động tinh không, khuấy động hoàn vũ.

"Sát!" "Sát!" "Sát!" Mười vạn đại quân đồng loạt tiến lên, tiếng gào thét, tiếng trống giao hòa, hình thành một cỗ hồng lưu khổng lồ khí thế ngất trời.

Vô số tướng sĩ nhiệt huyết sôi trào, dốc sức xông thẳng về phía Sơn Thành.

"Chuẩn bị!" Thủ thành tướng lĩnh nắm chặt bảo kiếm, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, giơ trường kiếm lên, nhìn về phía vô số đại quân đang ùa đến như kiến cỏ, chân hắn không khỏi run rẩy, khí thế này quá đáng sợ!

"Phóng tiễn!" Khi đại quân cách tường thành năm trăm bước, thủ thành tướng lĩnh quát lớn một tiếng.

Hưu hưu hưu, vạn mũi tên cùng bắn ra, vô số mũi tên như mưa xé toạc không khí lao xuống.

A a a!

A a a a!

Mũi tên xuyên thấu huyết nhục, xé nát thân thể người, máu thịt văng tung tóe.

Vô số tướng sĩ ngã xuống thành từng mảng như lúa bị gặt, nhưng

binh sĩ phía sau vẫn nối gót tiền lên, không màng thân mình, dốc sức xông về phía trước.

Đồng thời, vô số mũi tên cũng bay về phía tường thành, vô số khí giới công thành cỡ lớn cũng tấn công Sơn Thành.

Trong vài nhịp thở, trên thành và dưới thành máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng, ước chừng vạn người đã bỏ mạng.

Đây chính là chiến trường lớn, tựa như máy xay thịt, sinh mệnh như cỏ rác, chẳng đáng một xu.

Diệp Đông Hoàng bình tĩnh quan sát.

Lòng hắn kiên cố như bàn thạch, cảnh tượng này tự nhiên sẽ không khiến hắn có bất kỳ dao động nào.

Hễ là chiến trận, thương vong là điều khó tránh.

Kiếp trước, hắn đã quen nhìn sinh tử.

Lưu Bá Ôn bên cạnh thấy vậy, không khỏi thầm gật đầu.

Diệp Đông Hoàng tuy võ công cái thế, năm năm trước đã đánh bại Lục Đại Môn Phái, nhưng đánh trận và bình thường luận võ thì không giống nhau.

Sự tàn khốc của chiến tranh không thể so với việc hảo dũng đấu ngoan trên giang hồ bình thường.

Cao thủ võ lâm chưa từng đánh trận mà đến trước quân đội, đối mặt với thiên quân vạn mã, căn bản không có dũng khí chiến đấu.

Đối mặt với chiến trường máu chảy thành sông, máu thịt bay tứ tung, đôi khi còn không bằng binh sĩ bình thường.

Chỉ là hắn căn bản không biết, Diệp Đông Hoàng đã sớm quen với chiến trường, điều này đối với hắn căn bản không có bất kỳ áp lực nào.

“Giá!” Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng hai chân dùng lực kẹp vào bụng ngựa, cả người như một tia chớp xông thẳng vào chiến trường.

“Giáo chủ!” Lưu Bá Ôn, Từ Đạt và những người khác kinh ngạc ngây người.

Chương 75

Giáo chủ sao lại hành động xốc nổi đến vậy?

Cứ thế xông lên sao?

"Toàn quân xuất kích, bảo hộ Giáo chủ!" Từ Đạt cũng đành bất đắc dĩ, lập tức hạ lệnh.

Trước mặt ba mươi vạn tướng sĩ này, nếu Diệp Đông Hoàng xảy ra chuyện, vấn đề sẽ rất lớn, trận chiến này không cần đánh cũng đã bại rồi.

"Sát!

Sát!

Sát!" Hai mươi vạn đại quân còn lại gào thét, theo Diệp Đông Hoàng xông về phía trước.

Các cao thủ Minh Giáo cũng đã sớm theo sát sau Diệp Đông Hoàng khi hắn xông lên.

Hưu hưu!

Vô số mũi tên bay tới, bắn về phía Diệp Đông Hoàng.

Xung quanh Diệp Đông Hoàng trong vòng một trượng dường như có một lớp bình chướng, dễ dàng cản lại tất cả mũi tên, khó mà làm hắn bị thương chút nào!

"Nỏ bắn đá, tất cả nhắm vào người đó, bắn!" "Bắn chết hắn!" "Nhanh lên!" "Đừng ngừng!" Thủ thành tướng lĩnh thấy Diệp Đông Hoàng xông đến, mắt sáng rực, tràn đầy hưng phấn.

Đây chính là Giáo chủ Ma Giáo, đầu lĩnh phản tặc!

Chỉ cần giết được hắn, không chỉ là đại công một kiện, phong hầu

tiến tước không phải là chuyện khó nói, mà nguy cơ của Sơn Thành cũng tức khắc được giải quyết!

Hưu hưu hưu!

Từng mũi tên sắt tinh xảo to bằng cánh tay người lớn, mang theo uy thế khủng bố xé toạc mọi thứ, gào thét lao về phía Diệp Đông Hoàng.

Phong mang sắc bén khiến mũi tên chưa đến đã có cảm giác bị xuyên thủng.

"Bảo hộ Giáo chủ!" Vô số tướng sĩ gào thét giận dữ, không màng thân mình xông về phía Diệp Đông Hoàng, bảo vệ xung quanh.

Từng cái khiên nhanh chóng tập trung lại gần Diệp Đông Hoàng!

Loại tên do nỏ bắn đá bắn ra có uy lực cực lớn, khiên cũng không cản nổi, đối với cường giả Tiên Thiên cũng có uy hiếp cực lớn.

Bá!

Diệp Đông Hoàng nhảy vọt lên, con chiến mã dưới thân hắn bị một mũi tên xuyên thủng, sức mạnh cực lớn trực tiếp xé nát nó thành hai mảnh.

Tiên huyết bắn tung tóe, máu thịt văng tứ tung!

Hưu!

Lại là hai mũi tên khổng lồ gào thét lao về phía Diệp Đông Hoàng.

Hống!

Đông Hoàng Kiếm vung lên, mang theo sức mạnh khủng bố chém nát hai mũi tên tựa như trường thương thành hai mảnh.

Đồng thời, sau lưng Diệp Đông Hoàng hiện lên bốn hư ảnh thần long, cả người hắn lơ lửng giữa không trung, tựa như thiên thần hạ

phàm, thần uy hạo đãng, quân lâm thiên hạ!

Hống hống hống!

Dị tượng thần long sau lưng gào thét, toàn bộ chiến trường dường như ngưng đọng.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng đang lơ lửng giữa không trung, mắt trợn tròn há hốc mồm kinh ngạc tột độ!

"Cái này sao có thể?

Đây còn là người sao?" Thủ thành tướng lĩnh trong mắt tràn đầy kinh hãi, ngay cả Tông Sư cũng không thể lơ lửng giữa không trung.

Diệp Đông Hoàng tuy không phải Tông Sư, nhưng dị tượng thần long sau lưng gia trì, có thể khắc phục lực hấp dẫn của đại địa, giúp hắn phi hành giữa không trung.

"Tiếp tục!" "Bắn cho ta!" "Bắn chết hắn!" "Đừng ngừng!" Thủ thành tướng lĩnh chết dí nhìn chằm chằm bóng dáng Diệp Đông Hoàng, kinh hãi gào thét.

Hô hô hô hô!

Mũi tên gào thét bay ra, thế nhưng Diệp Đông Hoàng lại dường như không thấy gì, như dạo bước nhàn nhã mà hư không bước về phía Sơn Thành.

Tất cả mũi tên đều rơi rụng khi cách hắn trong vòng một trượng.

Khi Diệp Đông Hoàng đến cách tường thành ba mươi mét, một kiếm vung ra, vài trăm thủ quân phía trước bị chém ngang lưng, máu thịt văng tung tóe.

Tường thành cũng bị chém ra một vết nứt khổng lồ.

"Giáo chủ thần uy, sở hướng vô địch!" "Giáo chủ thần uy, sở

hướng vô địch!" Đại quân Minh Giáo phấn khích không thôi, từng người như không sợ chết mà xông thẳng về phía trước.

Còn tướng sĩ Sơn Thành tuy tổn thất không lớn, nhưng đã bị dọa vỡ mật, sĩ khí hoàn toàn tiêu tan.

Oanh long!

Diệp Đông Hoàng hướng cửa thành tung một quyền, long ngâm trận trận, một kim long gào thét lao ra, cánh cửa thành kiên cố dày ba thước ầm ầm nổ tung, hóa thành mảnh vụn bay đầy trời.

"Sát!" "Sát sát sát!" Đại quân Minh Giáo hưng phấn gào thét ầm ĩ, từng người như tiêm máu gà mà phấn khích không thôi, ý chí chiến đấu dâng cao xông vào trong thành.

Diệp Đông Hoàng cứ thế lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, sau lưng bốn thần long lượn lờ, hùng tư vĩ ngạn, phong thái tuyệt thế, khiến vô số anh hùng phải nghiêng mình kính phục!

Binh bại như núi đổ, tướng sĩ Sơn Thành không đầu hàng thì cũng tứ tán chạy trốn!

Đại quân Minh Giáo xông vào thành, chiếm lĩnh Sơn Thành.

"Đại quân nghỉ chỉnh, sáng mai sẽ trực tiếp tấn công đại quân Nhữ Dương Vương, thẳng tiến Đại Đô!" Diệp Đông Hoàng phân phó.

"Vâng, Giáo chủ!" Lưu Bá Ôn, Từ Đạt lĩnh mệnh.

Trải qua trận chiến hôm nay, bọn họ mới phát hiện mình chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Đối với Diệp Đông Hoàng, bọn họ đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục, trong mắt tràn đầy kính sợ và cuồng nhiệt.

Đối với một thần nhân như Giáo chủ, không có gì có thể cản bước hắn.

Một người có thể phá thiên quân, một người địch một quốc gia, không cần bất kỳ kế sách nào, chỉ cần nghiền ép mà qua là được.

Hóa ra võ công đạt đến trình độ nhất định thật sự có thể coi thường số lượng, một người địch một quốc gia, muốn làm gì thì làm!

Ngày thứ hai, đại quân xuất phát.

Hô hô~ Trên bình nguyên, tiếng gió gào thét, trong không khí tràn ngập sát khí.

Chiến mã hí vang, hai quân đối đầu, đen kịt một mảng.

Diệp Đông Hoàng cưỡi chiến mã, đứng trước ba quân, thân hình cao lớn thẳng tắp, tựa như vực sâu biển cả.

Đối diện là hai mươi vạn đại quân do Nhữ Dương Vương tập kết, trong đó có mười vạn kỵ binh tinh nhuệ, là sức mạnh cuối cùng của Nguyên triều.

"Sát!" Không nói lời thừa thãi, Nhữ Dương Vương một tiếng lệnh hạ, chiến mã hí vang, mười vạn kỵ binh Mông Cổ vung vẩy trường đao lao về phía Diệp Đông Hoàng.

Vạn ngựa phi nước đại, mười vạn kỵ binh, một đợt xung kích, tựa như núi lở đất rung, khiến người ta chấn động.

Diệp Đông Hoàng dẫn theo hai mươi lăm vạn đại quân, trong đó có năm vạn kỵ binh.

Nếu không phải hôm qua đã chứng kiến Diệp Đông Hoàng đại phát thần uy, Lưu Bá Ôn, Từ Đạt và những người khác quyết sẽ không dám đại chiến với Nhữ Dương Vương có mười vạn kỵ binh trên bình nguyên này.

"Sát!" Diệp Đông Hoàng một tiếng lệnh hạ, một mình xông lên trước, nếu không có hắn ra tay, đối mặt với mười vạn kỵ binh, Minh

Giáo sẽ tổn thất cực lớn!

"Diệp Đông Hoàng, bổn vương muốn xem ngươi có đúng là thiên thần hạ phàm hay không, có thể ngăn được mười vạn kỵ binh của bổn vương chăng?" Nhữ Dương Vương cười lạnh.

Diệp Đông Hoàng thực lực rất mạnh, hắn không phủ nhận, nhưng hắn không tin Diệp Đông Hoàng trên chiến trường mười vạn kỵ binh này còn có thể như cá gặp nước, đánh bại hắn như khi công phá Sơn Thành!

Kỵ binh xung trận không giống thủ thành, chỉ cần cửa thành bị phá, phe thủ thành sẽ rất bị động.

Còn kỵ binh trên bình nguyên này hoàn toàn dựa vào thực lực, ngươi thực lực dù mạnh đến đâu, một người lại có thể giết được mấy kẻ?

Hống!

Diệp Đông Hoàng một quyền đánh ra, tiếng rồng ngâm vang trời, khí tức kinh khủng quét ngang ra.

Kỵ binh của Nhữ Dương Vương lập tức kinh hãi, chiến mã bất an hí vang.

Một kim long dài vài trượng gào thét xông ra, lao vào giữa kỵ binh, chỉ một thoáng đã xé nát mấy trăm kỵ binh.

Khí tức kinh khủng chấn động khiến mấy ngàn kỵ binh xung quanh ngã ngựa, bị kỵ binh phía sau giẫm đạp thành thịt nát.

Uy long như thực chất kia quét về phía kỵ binh Nhữ Dương Vương, phương trận kỵ binh lập tức đại loạn, rất nhiều chiến mã thậm chí chân mềm nhũn, trực tiếp ngã lăn ra đất.

Ngay cả chiến mã miễn cưỡng không ngã cũng bất an cuống quýt,

thậm chí quay đầu chạy về phía sau, mà phía sau lại là kỵ binh đang xông lên, va vào nhau, giẫm đạp lẫn nhau, nhất thời tử thương vô số! "Sao có thể chứ?

Sao lại như vậy?" "Đây còn là người sao?" Nhữ Dương Vương ngây người, hai bên còn chưa giao chiến, kỵ binh của y đã tổn thất quá nửa, số còn lại cũng loạn thành một đoàn, sức chiến đấu mất sạch, như vậy còn đánh thế nào?

Chương 76

Một chiêu phá tan mười vạn kỵ binh, Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng giữa hư không, không tiếp tục ra tay.

Với thân phận Giáo chủ, không thể chuyện gì cũng dựa vào y! "Giáo chủ thần uy!" "Khu trừ Thát Lỗ, khôi phục Trung Nguyên!" Năm vạn kỵ binh Minh Giáo không hề chịu ảnh hưởng, trái lại dưới cái thế thần uy của Diệp Đông Hoàng càng thêm hưng phấn, sức chiến đấu bùng nổ.

Từng người hò reo lớn tiếng, liều mạng xông sát, kỵ binh Nhữ Dương Vương vốn đã loạn thành một đoàn, sau một đợt xung kích của kỵ binh Minh Giáo thì gần như toàn diệt.

Ngay sau đó hai mươi vạn bộ binh nghiền ép tới, theo sau năm vạn kỵ binh xông về phía mười vạn bộ binh cuối cùng của Nhữ Dương Vương!

Trận chiến đến đây đã kết thúc, thắng bại không còn chút hồi hộp nào! "Xong rồi!" "Hoàn toàn xong rồi!" Toàn thân Nhữ Dương Vương dường như bị rút cạn sức lực, thất thần nhìn những tướng sĩ không ngừng bị chém giết, lòng đau như cắt.

Y sao cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại cường đại đến mức này, một mình đã chấn nhiếp mười vạn kỵ binh.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng, trận chiến này, y chưa chắc đã bại! "Giáo chủ quả là thần nhân!" Ánh mắt của Lưu Bá Ôn cùng những người khác nhìn Diệp Đông Hoàng đã hoàn toàn thay đổi, trong lòng vừa thán phục vừa kính sợ sâu sắc. "Đại thế đã mất rồi!" Nhữ Dương Vương ngửa mặt lên trời thở dài, sự diệt vong của triều Nguyên đã là định cục, vô lực xoay chuyển, bi ai thay! "Các ngươi

đầu hàng đi!" Nhữ Dương Vương thở dài nói. "Vương gia!" Các tướng lĩnh bi hô, lờ mờ đoán được ý đồ của Nhữ Dương Vương.

Xuy!

Nhữ Dương Vương rút bảo đao ra, dưới ánh mắt bi thống của các tướng lĩnh, một đao cắt cổ.

Nhữ Dương Vương tử trận. "Vương gia!" Mọi người quỳ trên mặt đất, nhìn thi thể của Nhữ Dương Vương, trong lòng ngũ vị tạp trần. "Truyền lệnh xuống, đầu hàng!" Các tướng lĩnh đứng dậy truyền lệnh xuống dưới trướng, thà sống còn hơn chết, bọn họ còn chưa đến mức theo chủ tuẫn táng.

Chiến tranh hạ màn, Minh Giáo Nghĩa Quân đại thắng hoàn toàn, sĩ khí như hồng.

Diệp Đông Hoàng hai lần xuất thủ, một quyền phá thành, một quyền phá quân, hình tượng vĩ đại cái thế vô địch khắc sâu vào quân tâm, trở thành tồn tại như thần.

Một canh giờ sau, trận chiến hoàn toàn kết thúc.

Diệp Đông Hoàng khao thưởng tam quân, ngày thứ hai sau khi chỉnh đốn lại quân đội liền tiến thẳng tới Đại Đô.

Các lộ đại quân một đường thế như chẻ tre, nơi đi qua, tướng lĩnh giữ thành nghe phong mà chạy, quân sĩ còn lại đều mở thành đầu hàng, bách tính chật đường hoan nghênh.

Cuối triều Nguyên, bách tính bị áp bức, dân chia làm bốn đẳng, mâu thuẫn dân tộc gay gắt, người Mông Cổ không cần lao động cũng có thể hưởng thụ tất cả tài sản của người Hán và các dân tộc khác, cái giá duy nhất để giết người là bồi thường một con lừa.

Mà Minh Giáo Nghĩa Quân của Diệp Đông Hoàng kỷ luật nghiêm minh, sau khi phá thành, kẻ nào dám cướp bóc, giết người, dâm lược

đều bị giết không tha!

Bởi vậy, Minh Giáo đại quân đi đến đâu, bách tính nơi đó đều hoan hô nhảy nhót, cung nghênh vương sư!

Nửa năm sau, Minh Giáo đại quân công phá Đại Đô, Nguyên Thuận Đế dẫn theo tam cung hậu phi, Hoàng Thái tử cùng những người khác chạy khỏi Đại Đô, qua Cư Dung Quan chạy về Thượng Đô!

Tuy nhiên trên đường lại gặp ám sát, Nguyên Thuận Đế và Hoàng Thái tử bị giết, thích khách mang theo thủ cấp của bọn họ nghênh ngang rời đi.

Đại Đô, Hoàng cung. "Khải bẩm Giáo chủ, Quang Minh Hữu Sứ Phạm Dao cầu kiến!" Dương Tiêu đến Ngự Thư Phòng, bẩm báo. "Cho hắn vào!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt nói. "Vâng!" Không lâu sau, một nam tử phong độ ngời ngời, khí vũ bất phàm bước vào, hắn chính là Quang Minh Hữu Sứ Phạm Dao.

Phạm Dao trong tay xách hai cái hộp, mặc dù hộp được niêm phong kỹ càng, nhưng vẫn có mùi máu tanh nồng nặc bốc ra. "Chức hạ Quang Minh Hữu Sứ Phạm Dao bái kiến Giáo chủ, trước đây không thể lên Quang Minh Đỉnh bái kiến Giáo chủ, xin Giáo chủ trị tội!" Phạm Dao tiến lên một bước vái chào, xin tội nói.

Diệp Đông Hoàng nhậm chức Giáo chủ năm năm, hôm nay là lần đầu tiên hắn đích thân bái kiến Diệp Đông Hoàng. "Phạm Hữu Sứ những năm nay ở ngoài thu thập tình báo, có tội gì?

Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói.

Những năm này hành tung của Phạm Dao y cũng rõ, cơ bản hoạt động quanh khu vực Đại Đô, cũng cung cấp cho Minh Giáo rất nhiều tình báo.

Nhữ Dương Vương Phủ cũng là nơi hắn thường lui tới, đương nhiên hắn hiện tại cũng chưa thực sự thâm nhập vào Nhữ Dương Vương Phủ làm nội gián, nên cũng không hủy dung! "Đa tạ Giáo chủ!" Phạm Dao nhận lấy hộp hắn mang vào trước đó, dâng lên nói: "Chức hạ biết Nguyên Thuận Đế dẫn theo thân thích chạy trốn, đặc biệt tiến đến truy sát, nhờ hồng phúc của Giáo chủ, đã lấy được thủ cấp của Nguyên Thuận Đế cùng Thái tử, xin hiến cho Giáo chủ!" "Quả nhiên là vậy!" Dương Tiêu đứng một bên, trước đó hắn đã có chút suy đoán, nay tận tai nghe thấy, được chứng thực, trong lòng vẫn chấn động.

Đồng thời, hắn cũng hiểu vì sao Phạm Dao mãi không đến bái kiến Diệp Đông Hoàng.

Bởi vì hắn muốn chuẩn bị một món đại lễ cho Diệp Đông Hoàng!

Ban đầu, khi Diệp Đông Hoàng kế vị Giáo chủ thì Phạm Dao không có mặt, mà Dương Tiêu cùng những người khác phù trì Diệp Đông Hoàng lên làm Giáo chủ, xem như là công thần khai quốc.

Hắn không muốn bị chậm hơn Dương Tiêu, chỉ là những năm này Minh Giáo phát triển quá nhanh, một đường thế như chẻ tre, hắn cũng không tìm được cơ hội lập đại công nào, cho đến lần này công phá Đại Đô, Nguyên Thuận Đế chạy trốn!

Đây đối với hắn mà nói chính là cơ hội ngàn năm có một, cũng là cơ hội cuối cùng.

Hắn không quản ngàn dặm xa xôi, cuối cùng cũng chém được thủ cấp của Nguyên Thuận Đế, công lao này không hề thua kém Dương Tiêu cùng những người khác! "Không tồi, lần này Phạm Hữu Sứ lập đại công, đợi ngày Bản tọa đăng cơ, sẽ cùng ban thưởng!" Diệp Đông Hoàng liếc nhìn một cái, hứa xuống một lời hứa.

Nguyên Thuận Đế đối với y tuy không quá quan trọng, nhưng việc

đối phương chém giết Nguyên Thuận Đế quả thực là một đại công, thưởng phạt phân minh mới có thể trường trị cửu an! "Nhờ phúc Giáo chủ, chức hạ không dám nhận công!" Phạm Dao khiêm tốn nói. "Công là công, có công thì thưởng, có lỗi thì phạt, lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất tay, không cho phép nghi ngờ nói. "Vâng, tạ Giáo chủ, chức hạ xin cáo lui!" Dương Tiêu và Phạm Dao đều cung kính lui xuống, rời khỏi Ngự Thư Phòng, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Đông Hoàng tuy không cố ý nhắm vào bọn họ, nhưng uy nghiêm vô hình tản mát ra vẫn khiến bọn họ run sợ, không dám có chút sơ suất.

Đây là uy áp ở tầng thứ sinh mệnh, là uy nghiêm của đế hoàng! "Chúc mừng Phạm Hữu Sứ, chém giết Nguyên Thuận Đế, danh chấn thiên hạ!" Dương Tiêu cung kính nói, hai người họ cũng là người quen cũ, quen biết mấy chục năm rồi. "Dương Tả Sứ nói đùa rồi, Dương Tả Sứ những năm này phụ tá Giáo chủ, lao khổ công cao, điểm công nhỏ mọn này của tiểu đệ làm sao sánh bằng!" Hai người tán gẫu xã giao một lúc, cùng nhau rời đi.

Hai người rời đi, Ân Tố Tố đến thư phòng của Diệp Đông Hoàng, trong lòng còn ôm một hài nhi. "Giáo chủ, hài nhi này có gì đặc biệt sao?" Ân Tố Tố ôm đứa con gái nhỏ của Nhữ Dương Vương, mà nàng cướp từ Nhữ Dương Vương phủ, đầy bụng nghi hoặc.

Nàng nói, một tiểu nghiệt chủng, trực tiếp giết đi là xong! "Chỉ là thấy nàng thiên phú không tồi, có thể bồi dưỡng, sau này cứ gọi là Triệu Mẫn, là con của nghĩa quân tướng sĩ tử trận!" Diệp Đông Hoàng liếc nhìn hài nhi trong lòng Ân Tố Tố, nói. "Vâng, Giáo chủ!" Ân Tố Tố gật đầu, nàng hiểu ý Diệp Đông Hoàng, từ nay về sau Triệu Mẫn chính là hậu duệ của liệt sĩ nghĩa quân tên Triệu Mẫn, không ai sẽ biết nàng là con gái của Nhữ Dương Vương, Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ.

Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ đã chết rồi!

Hiện tại trong tay nàng là hậu duệ của liệt sĩ nghĩa quân —— Triệu Mẫn!

Một tháng sau, Diệp Đông Hoàng đăng cơ xưng đế!

Ngày này, cũng là thời khắc lịch sử, Diệp Đông Hoàng cử hành đại điển đăng cơ, mở ra một chương mới của lịch sử.

Diệp Đông Hoàng thân mặc minh hoàng sắc long bào, đầu đội bình thiên quan, mười hai dải miện lưu rủ xuống, che đi khuôn mặt uy nghiêm bá khí, chỉ có một đôi mắt sâu thẳm tĩnh lặng rõ ràng có thể thấy, uyển như tinh không mênh mông vô bờ, thần bí uy nghiêm.

Giờ lành đã đến, Diệp Đông Hoàng bước ra khỏi đại điện, dẫn quần thần tế tự thiên địa, lập quốc hiệu là Hạ, niên hiệu Đông Hoàng. "Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Quần thần quỳ bái, tiếng hô sơn hà vang vọng trời đất, không dứt hồi lâu.

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng chính thức trở thành một đế vương.

Đến với Ỷ Thiên thế giới năm năm, từ khi lên ngôi Giáo chủ, đến nay đăng cơ xưng đế, Khí Vận Điểm vốn còn lại không đáng kể trên bảng thuộc tính Vạn Đạo Hư Nghĩ lại tăng lên ba mươi vạn. "Chư khanh bình thân!" Sau khi tế tự thiên địa, Diệp Đông Hoàng chính thức đăng cơ.

Trở về Hoàng cung, Diệp Đông Hoàng đoan tọa trên long ỷ tôn quý uy nghiêm, chí cao vô thượng ở Kim Loan Điện, dưới bình thiên quan, đôi mắt sâu thẳm phủ nhìn quần thần đang quỳ bái.

Đây chính là quyền lực!

Hoàng quyền chí cao vô thượng!

Uy nghiêm đế hoàng chí tôn chí quý lan tỏa ra, bao trùm toàn bộ đại điện, không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng, nhìn thêm một lần dường như cũng là một sự phỉ báng, bất kính. "Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng đế chiếu viết: Nữ tử Ân Tố Tố, hiền lương thục đức, đức tài kiêm bị, là điển phạm của thiên hạ, phong làm Hoàng hậu, thống lĩnh hậu cung, mẫu nghi thiên hạ!" Bên cạnh, một tiểu thái giám bắt đầu tuyên chỉ.

Sau khi kiến quốc, tự nhiên là việc phong thưởng được quần thần quan tâm nhất.

Ai theo ngươi đánh thiên hạ mà không muốn gia quan tiến tước, phong thê ấm tử?

Sau Ân Tố Tố, Kỷ Hiểu Phù cũng được phong làm Quý phi.

Chương 77

Phần còn lại là phong thưởng quan viên.

Diệp Đông Hoàng duy trì Tam Tỉnh Lục Bộ chế trước đây, nhưng phế bỏ Tam Tỉnh và Binh Bộ, thêm vào Nội Các và Quân Bộ.

Nội Các quản lý Lại Bộ, Hình Bộ, Hộ Bộ, Công Bộ.

Quân Bộ dưới quyền đã tăng thêm bốn quân đoàn, mỗi quân đoàn mười vạn người.

Tùy theo tình hình, số lượng quân đoàn không cố định, sau này có nhu cầu tùy thời có thể tăng thêm.

Lưu Bá Ôn, Dương Tiêu và Phạm Dao cùng những người khác vào Nội Các, được phong hầu tước.

Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân cùng những người khác vào Quân Bộ, đồng dạng phong hầu tước.

Diệp Đông Hoàng cũng không keo kiệt với các cao thủ Minh Giáo như Tứ Đại Hộ Giáo Pháp Vương, Ngũ Tán Nhân, dựa theo năng lực và công tích của bọn họ mà gia quan tiến tước.

Tử Sam Long Vương Đại Ỷ Ti đã sớm một năm trước dẫn Hàn Thiên Diệp trọng thương đến Minh Giáo cầu cứu, bị Diệp Đông Hoàng trấn áp, Đại Ỷ Ti trở về Minh Giáo, Hàn Thiên Diệp cũng gia nhập Minh Giáo.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng còn thiết lập Cẩm Y Vệ và Đông Hán, Cẩm Y Vệ giám sát bách quan, Đông Hán giám sát giang hồ, mạng lưới ẩn trong bóng tối, ba chân kiềng lập, chế ước lẫn nhau.

Các cao thủ Minh Giáo công lao lớn, nhưng đa số là người giang hồ, không thích hợp làm quan, Cẩm Y Vệ và Đông Hán rất phù hợp

với bọn họ.

Đa số Tứ Đại Hộ Giáo Pháp Vương và Ngũ Tán Nhân đều gia nhập Cẩm Y Vệ hoặc Đông Hán.

Cùng với việc Diệp Đông Hoàng đăng cơ, mọi việc đều đi vào quỹ đạo.

Đông Hoàng năm thứ hai, mùa xuân, tháng ba.

Một năm thời gian, Diệp Đông Hoàng đã hoàn toàn quét sạch tất cả thế lực phản kháng trong thiên hạ, bốn bể quy về một mối, thiên hạ nhất thống, danh vọng đạt đến đỉnh phong chưa từng có.

Ngày hôm sau, Diệp Đông Hoàng lâm triều, ban bố một loạt chỉ lệnh.

Tất cả võ lâm môn phái, thế gia hào tộc đăng ký lập sổ, phân phối lại đất đai theo nhân khẩu, thu thập tất cả bí tịch võ công trong thiên hạ...

Chính lệnh ban ra, thiên hạ xôn xao.

Thế lực của các thế gia hào tộc và võ lâm môn phái không hề nhỏ, đặc biệt là thế gia, từ xưa đến nay luôn là đối tượng khiến nhiều hoàng đế đau đầu.

Nhưng đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, đều không thành vấn đề!

Kẻ không tuân theo, giết!

Kẻ phản kháng, giết!

Hiện giờ thiên hạ mới định, Diệp Đông Hoàng như mặt trời ban trưa, đại quân dưới trướng kính y như thần minh, hơn nữa đại quân đa số là bách tính nghèo khổ, sẽ không phản đối Diệp Đông Hoàng.

Trong tay nắm đại quân, chưởng khống sinh tử, ai dám không phục, sao gia diệt tộc!

Kẻ phản kháng đều là người chết!

Vô số đầu người lăn lóc, dưới thủ đoạn thiết huyết như vậy, ý chỉ của Diệp Đông Hoàng nhanh chóng được thi hành.

Đại thể phương châm đã giao phó xuống, Diệp Đông Hoàng không còn quản nhiều nữa, y chỉ cần kết quả cuối cùng!

Dặn dò xong mọi việc, Ân Tố Tố lưu thủ Hoàng cung, Diệp Đông Hoàng dẫn theo Kỷ Hiểu Phù và vài thủ hạ nhẹ nhàng rời khỏi Hoàng cung, đi đến phủ Tương Dương, Võ Đang Sơn.

Đến thế giới này sáu năm, đại danh của Trương Tam Phong như sấm bên tai, nhưng lại vô duyên gặp mặt.

Đương nhiên, y có thể dùng một đạo thánh chỉ triệu Trương Tam Phong nhập triều yết kiến, nhưng y muốn ra ngoài đi dạo, tiện đường đến Võ Đang, Thiếu Lâm để kiến thức một phen, coi như du lịch thiên hạ, thể ngộ hồng trần.

Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường!

Những gì học được trên giấy tờ cuối cùng cũng nông cạn, bế môn tạo xa có thể trở thành cường giả, nhưng không thể trở thành tuyệt thế cường giả.

Tu vi của y đã đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong, bước tiếp theo chính là cảnh giới Tông Sư.

Y đã lĩnh ngộ Hấp Tinh Chi Thế, Phong Chi Thế, Cửu Dương Chi Thế, thành tựu Tông Sư đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Nhưng trong lòng y có một cảm giác khác, nếu y cứ như vậy mà thành tựu Tông Sư, cho dù có Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, cũng chỉ là ăn cơm thừa của người khác, cuối cùng thành tựu e rằng cũng chỉ đạt đến trình độ của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Mặc dù Vạn Đạo Điếu Hoàng Can là một tồn tại mà vô tận vũ trụ, ức ức triệu sinh linh khó có thể với tới, nhưng cũng có một giới hạn, Diệp Đông Hoàng không muốn bị kẹt dưới giới hạn đó.

Đã có cơ hội đứng trên đỉnh phong, bất luận thế nào cũng phải thử một lần, đây cũng là lý do Diệp Đông Hoàng tạm thời không vội thành tựu Tông Sư, mà tiến đến Võ Đang muốn gặp Trương Tam Phong.

Trên đời này có thể có rất nhiều người học được Thái Cực Quyền, Thái Cực Kiếm, nhưng Trương Tam Phong chỉ có một!

Nửa tháng sau. "Võ Đang Sơn!" Ánh mắt Kỷ Hiểu Phù phức tạp, có cảm giác như mơ, trong lòng cảm khái, theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng, cũng chẳng có gì phải khó xử.

Nàng cùng Ân Lê Đình, cộng thêm lần ở Quang Minh Đỉnh cũng chỉ gặp có hai lần, ngày đó nàng cũng xem như cứu đối phương một mạng, không nợ đối phương gì.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng xa xăm, nhìn về phía Võ Đang Sơn, trong cảm nhận của y, trên đỉnh núi có một đạo khí tức như mặt trời mọc giữa trưa, rực rỡ chói chang, có được uy thế như vậy hiển nhiên là Trương Tam Phong.

Cỗ khí tức này, người thường không thể cảm nhận được.

Diệp Đông Hoàng không phóng thích khí tức, cũng không cố ý thu liễm.

Khi ánh mắt y xa xa nhìn về phía đỉnh Võ Đang Sơn, nơi đó cũng có một ánh mắt tựa hồ cảm ứng được mà nhìn về phía Diệp Đông Hoàng. "Bệ hạ viễn đạo mà đến, lão đạo có thất lễ không nghênh đón từ xa, mong Bệ hạ thứ tội!" Bốn mắt nhìn nhau, một thanh âm du dương vang lên trong tai Diệp Đông Hoàng.

Vài hơi thở sau, liền có một lão giả tóc trắng mặt trẻ, tiên phong

đạo cốt đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, chắp tay vái chào.

Đánh giá Trương Tam Phong trước mặt, Diệp Đông Hoàng âm thầm gật đầu.

Cường giả của thế giới này y đã gặp không ít, ví như Dương Tiêu, Huyền Minh Nhị Lão, Không Văn cùng những người khác, nhưng so với Trương Tam Phong, bọn họ như đom đóm với trăng sáng, không thể so sánh.

Diệp Đông Hoàng có một cảm giác, nếu không dựa vào nhục thân kinh khủng và Vạn Đạo Chân Khí cường hãn của y, y có lẽ thực sự không phải đối thủ của Trương Tam Phong.

Nghĩ đến đây, trong mắt Diệp Đông Hoàng ẩn hiện một tia hưng phấn, chuyến đi này quả nhiên là đúng! "Không cần đa lễ, đã ngưỡng mộ đại danh Trương Chân Nhân từ lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, hư thủ nâng lên, tạm thời kiềm chế xúc động muốn luận bàn với Trương Tam Phong. "Bệ hạ, xin mời!" Trương Tam Phong dẫn đường phía trước, đưa Diệp Đông Hoàng và Kỷ Hiểu Phù cùng những người khác lên núi.

Trên núi, Tống Viễn Kiều đã dẫn các đệ tử Võ Đang xếp hàng chờ đợi, thấy Diệp Đông Hoàng đến, vội vàng vái chào: "Bái kiến Bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt liếc nhìn mọi người một cái, không để ý đến bọn họ, đi theo Trương Tam Phong đến đại điện.

Diệp Đông Hoàng nhập tọa, Kỷ Hiểu Phù ngồi ở vị trí bên cạnh y, Trương Tam Phong ngồi đối diện.

Tĩnh Huyền, Tĩnh Hư hai người theo Diệp Đông Hoàng đến thì đứng gác ở ngoài cửa.

Hai người họ là đệ tử Nga Mi, coi như là sư tỷ của Kỷ Hiểu Phù.

Sau khi Diệt Tuyệt sư thái qua đời, Nga Mi suy tàn, nay theo bên cạnh Kỷ Hiểu Phù, không chỉ có hai người họ, mà còn có các đệ tử Nga Mi khác nữa. "Bệ hạ viễn đạo mà đến, không biết có gì phân phó?" Trương Tam Phong trong lòng nghi hoặc.

Võ Đang của ông cũng không vi phạm pháp luật hay loạn kỷ cương, ý chỉ của Diệp Đông Hoàng ông đều y pháp chiếu bạn, vì thế còn giải tán rất nhiều đệ tử Võ Đang, nên chắc không phải đến hưng sư vấn tội.

Hơn nữa, nếu muốn hưng sư vấn tội, cũng không cần Diệp Đông Hoàng đích thân đến, càng không đến mức không mang theo cao thủ dưới trướng!

Nhưng không phải vấn tội, thì là làm gì?

Võ Đang của ông có gì hấp dẫn Diệp Đông Hoàng? "Trương Chân Nhân là võ học Tông Sư, Trẫm muốn đến kiến thức một phen, mong Trương Chân Nhân không tiếc chỉ giáo!" Diệp Đông Hoàng nói khách khí, nhưng âm thanh lại tràn đầy vẻ không cho phép nghi ngờ, không để lại cho ông đường từ chối. "Bệ hạ quá khen rồi, đã Bệ hạ có nhã hứng như vậy, lão đạo dám không phụng mệnh?" Trương Tam Phong cũng hiểu ý trong lời Diệp Đông Hoàng, tự nhiên sẽ không từ chối, cũng không dám từ chối.

Cho dù ông không sợ Diệp Đông Hoàng, Võ Đang cũng không dám đắc tội Diệp Đông Hoàng. "Như vậy rất tốt, hy vọng Trương Chân Nhân đừng làm Trẫm thất vọng!" Diệp Đông Hoàng nhìn sâu vào Trương Tam Phong, một cỗ áp lực kinh khủng ập đến, khiến Trương Tam Phong trong lòng kinh hãi, đối với thực lực của Diệp Đông Hoàng có một nhận thức sâu sắc hơn, ánh mắt ngưng trọng.

Ông biết, ông nhất định phải toàn lực ứng phó!

Võ Đang, Võ Đạo Trường.

Tống Viễn Kiều, Du Liên Chu cùng Võ Đang Thất Hiệp cung kính đứng bên cạnh Võ Đạo Trường, trong lòng thấp thỏm.

Luận võ với Diệp Đông Hoàng, bất luận thắng thua, đều sẽ khiến người ta rất bất an.

Diệp Đông Hoàng và Trương Tam Phong đứng giữa Võ Đạo Trường, đối mặt nhau.

Xuy!

Diệp Đông Hoàng cách không một trảo, Đông Hoàng Kiếm đang được Kỷ Hiểu Phù ôm trong lòng bay ra rơi vào lòng bàn tay y, vang lên tiếng "tranh tranh".

Những năm này trải qua sự tẩm bổ của Vạn Đạo Chân Khí của y, Đông Hoàng Kiếm đã sớm khác xưa, ở thế giới võ hiệp này, xứng danh thần binh. "Sư phụ!" Tống Viễn Kiều ôm Chân Võ Kiếm của Trương Tam Phong, gọi.

Hưu!

Trương Tam Phong cách không một trảo, Chân Võ Kiếm đã nằm trong tay ông, kiếm thế vô hình lan tỏa ra.

Chương 78

Ông đã rất nhiều năm không dùng Chân Võ Kiếm rồi, nay một lần nữa cầm trong tay, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hào khí.

Những năm này ông ở Võ Đang Sơn, rất ít khi động thủ với ai, cũng không phụ sự sắc bén khi còn trẻ.

Đương nhiên, đây không phải nói ông đã yếu đi, mà chính xác hơn là đã thu liễm phong mang, giấu đi sự sắc bén. "Bệ hạ, xin mời!" Trương Tam Phong mở lời, kiếm thế vô hình uyển như núi lửa phun trào.

Khí thế trên người Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt trở nên lăng lệ bá đạo, uy áp kinh khủng lan tỏa, y giơ tay một kiếm chém xuống.

Không có bất kỳ hoa văn cầu kỳ nào, chỉ là một nhát chém đơn giản, dường như muốn chém tan mọi trở ngại trước mắt, tiêu diệt tất cả kẻ địch cản đường, đường hoàng bá đạo.

Tống Viễn Kiều, Trương Thúy Sơn cùng sáu người kia trong lòng lập tức nhảy lên tận cổ.

Truyền thuyết về Diệp Đông Hoàng bọn họ đã nghe rất nhiều, khi công phá Quang Minh Đỉnh bọn họ cũng đã gặp một lần, nhưng vẫn cảm thấy kinh khủng vô biên, thâm bất khả trắc.

Đối thủ càng mạnh, Diệp Đông Hoàng càng thể hiện thực lực mạnh hơn!

Đương!

Trương Tam Phong thân thể bất động, giương kiếm đỡ và kéo, Thái Cực vận chuyển, không hề cứng đối cứng, mà là khéo léo hóa giải nhát kiếm kinh khủng của Diệp Đông Hoàng.

Đương đương đương đương!

Diệp Đông Hoàng một kiếm rồi lại một kiếm chém xuống, Phong Chi Thế trợ lực, Cửu Dương Chi Thế trợ uy, Hấp Tinh Chi Thế trợ lực, Phong Chi Kiếm Thế, Cửu Dương Kiếm Thế, Hấp Tinh Kiếm Thế bao quanh.

Chính là một kiếm do Diệp Đông Hoàng những năm này lĩnh ngộ, dung nhập Phong Chi Thế, Cửu Dương Chi Thế, Hấp Tinh Chi Thế vào kiếm thế mà hình thành.

Y hiện tại biết rất nhiều thứ, nhưng lại không phải là của riêng y, như Phong Chi Thế, Cửu Dương Chi Thế, Hấp Tinh Chi Thế, đều là sau khi y dung nhập công pháp, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can giúp y lĩnh ngộ.

Giống như Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đã cho y một thanh bảo kiếm, bảo kiếm là của y, nhưng cũng có thể nói không phải của y!

Chỉ có luyện hóa thanh kiếm, khắc lên đó dấu ấn của riêng mình, thanh kiếm đó mới thực sự là của y!

Bởi vậy, điều y muốn làm là dung hợp những thứ này thành thứ độc quyền của riêng y!

Đây chính là con đường Tông Sư mà y đã nhìn thấy!

Y đến Võ Đang Sơn tìm Trương Tam Phong, chính là muốn kiến thức một phen Thái Cực Kiếm Thế của Trương Tam Phong, hy vọng có thể từ đó có chút cảm ngộ.

Diệp Đông Hoàng không sử dụng sức mạnh nhục thân, cũng không dùng Vạn Đạo Chân Khí, nếu không thì trước sức mạnh tuyệt đối, Trương Tam Phong căn bản không đỡ nổi vài kiếm của y, cũng mất đi mục đích y đến đây.

Diệp Đông Hoàng không dùng chân khí, Trương Tam Phong tự

nhiên cũng không dùng.

Hai người thuần túy so kiếm, nhưng khí tức lan tỏa xung quanh vẫn khiến người ta kinh hồn bạt vía, Tống Viễn Kiều cùng những người khác càng lùi xa hơn.

Mười trượng vuông xung quanh hai người sớm đã hóa thành biển kiếm, kiếm thế bao trùm, va chạm lẫn nhau.

Cường giả không lĩnh ngộ "thế" nếu bước vào trong đó, trong nháy mắt sẽ bị xé nát, sự hung hiểm trong đó có thể tưởng tượng được. "Mạnh quá!" Ánh mắt Trương Thúy Sơn chằm chằm nhìn chiến trường, âm thầm kinh hãi trong lòng.

Trong mắt hắn, Trương Tam Phong chính là tiên nhân hóa thần, một tồn tại như thần.

Diệp Đông Hoàng tuy danh tiếng vang xa, nay lại quý là Hoàng đế, nhưng trong lòng hắn cũng không cho rằng Diệp Đông Hoàng trên võ đạo có thể sánh ngang với Trương Tam Phong.

Nay thấy hai người thế quân lực địch, không, phải nói Diệp Đông Hoàng đang điên cuồng tấn công, mà Trương Tam Phong đang phòng thủ, nhìn có vẻ Diệp Đông Hoàng dường như còn chiếm thượng phong.

Thực ra hai người lúc này quả thực là thế quân lực địch, Chân Võ Kiếm trong tay Trương Tam Phong diễn hóa Thái Cực, Thái Cực luân chuyển, hoặc cương hoặc nhu.

Khi nhu, thì như trường giang đại hà, miên man bất tuyệt.

Khi cương, thì như ghềnh đá giữa biển, mặc cho cuồng phong bão vũ, sóng lớn ngút trời, ta vẫn vững vàng bất động! "Thiên tư của Bệ hạ, quả thực là hiếm thấy trên đời.

Người thường cùng cực cả đời cũng khó mà lĩnh ngộ một loại

'thế', Bệ hạ lại lĩnh ngộ ba loại kiếm thế, chỉ là ba loại kiếm thế này dường như vẫn chưa hoàn toàn viên mãn, nếu không e rằng lão đạo khó có thể đỡ nổi một kiếm!" Trương Tam Phong vừa chống đỡ, vừa cảm ngộ kiếm thế võ đạo của Diệp Đông Hoàng.

Muốn bước vào cảnh giới Tông Sư, tất phải lĩnh ngộ "thế", thiên địa vạn vật đều có "thế"!

Thủy Thế, Hỏa Thế, Mộc Thế, Thổ Thế... những cái này là thế tự nhiên, tương đối dễ lĩnh ngộ.

Trên đó còn có các loại binh khí chi thế, như Kiếm Thế, Đao Thế, Thương Thế...

độ khó vừa phải.

Lên trên còn có kiếm thế, đao thế ẩn chứa các loại thuộc tính, cùng với một số "thế" vô cùng đặc biệt như Quang, Ám, Thời Gian, Không Gian...

đặc biệt là loại sau, cực kỳ khó lĩnh ngộ.

Cửu Dương Kiếm Thế và Hấp Tinh Kiếm Thế của Diệp Đông Hoàng đều được coi là những loại khá khó lĩnh ngộ.

Có thể lĩnh ngộ một loại đã là tuyệt thế thiên kiêu, Diệp Đông Hoàng lại lĩnh ngộ hai loại, còn có Phong Chi Kiếm Thế!

Quan trọng là tuổi còn nhỏ như vậy, Trương Tam Phong trong lòng hổ thẹn, so với Diệp Đông Hoàng, thiên phú của ông dường như bị đè xuống đất mà ma sát! "Không hổ là Trương Tam Phong, Thái Cực Kiếm Thế này lĩnh ngộ quả thực tinh xảo, bác đại tinh thâm, diệu bất khả ngôn!" Khi Trương Tam Phong chấn kinh trước sự lĩnh ngộ rộng lớn của Diệp Đông Hoàng, nào hay biết trong lòng Diệp Đông Hoàng cũng đang kinh thán trước sự lĩnh ngộ sâu sắc và tinh túy của ông.

Nếu không phải sự áp chế của giới hạn thế giới, Trương Tam Phong e rằng lập tức có thể thành tựu Đại Tông Sư.

Lĩnh ngộ "thế" mới có thể thành Tông Sư, sau đó "thế" lĩnh ngộ tinh thâm.

Khi lĩnh ngộ đạt đến bốn thành, liền có thể đột phá đến Đại Tông Sư.

Khi lĩnh ngộ đạt đến bảy thành, liền có thể tấn thăng Vô Thượng Đại Tông Sư.

Thái Cực Kiếm Thế của Trương Tam Phong ít nhất đã lĩnh ngộ năm thành.

Nếu không phải Trương Tam Phong phòng thủ nhiều hơn tấn công, và y lại lĩnh ngộ ba loại kiếm thế, e rằng y đã bại rồi!

Đương nhiên, sự thất bại này chỉ là khi Diệp Đông Hoàng không sử dụng nhục thân và chân khí, nếu không với nhục thân kinh khủng cùng Vạn Đạo Chân Khí, cho dù Trương Tam Phong toàn lực ứng phó, y cũng có thể đánh nát Trương Tam Phong.

Hai người thân ảnh như gió, một người trầm ổn phiêu dật, một người bá đạo kiêu ngạo, trông rất mãn nhãn.

Đây chính là Tông Sư, nhất cử nhất động, ngay cả khi chiến đấu, cũng tràn đầy vẻ đẹp, vẻ đẹp bạo lực!

Hai người chiến đấu, chính là nửa canh giờ.

Diệp Đông Hoàng đối với con đường phía sau càng nhìn rõ hơn, ba loại kiếm thế ẩn ẩn hợp nhất, hóa thành một đạo chí cường kiếm thế.

Oanh!

Đột nhiên, thân ảnh hai người ầm ầm tách ra, gạch đá trên mặt đất vỡ nát một tầng.

Tống Viễn Kiều cùng những người khác đầy lo lắng nhìn tới, khói bụi tan đi, Diệp Đông Hoàng và Trương Tam Phong đứng đối mặt nhau. "Bệ hạ tu vi cao thâm, lão đạo thua rồi!" Trương Tam Phong chắp tay.

Vừa rồi một kiếm cuối cùng của Diệp Đông Hoàng tuy bức lui ông, nhưng không tính là thắng.

Bất quá, Diệp Đông Hoàng cũng không dùng toàn lực, ông có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, một khi bùng phát, tất nhiên sẽ kinh thiên động địa, ông tuyệt đối không phải đối thủ. "Sư phụ thua rồi?" Tống Viễn Kiều, Trương Thúy Sơn cùng những người khác nghe vậy, trong lòng khó chịu.

Trong lòng bọn họ, Trương Tam Phong chính là tồn tại vô địch, nhân vật như thần tiên. "Nhất định là Sư phụ nhường Bệ hạ!" "Kiếm, sát phạt lợi khí!" Diệp Đông Hoàng nhấc Đông Hoàng Kiếm lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua thân kiếm, dường như đang đánh giá, dường như đang tự nói, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Chân Võ Kiếm trong tay Trương Tam Phong, "Bụi bám quá lâu, sẽ sinh rỉ sét.

Kiếm rỉ sét đã không thể giết địch, cũng không thể hộ chủ, cuối cùng chỉ có thể đào thải!" Chân Võ Kiếm là một thanh bảo kiếm, tuy lâu không động đến, nhưng cũng không sinh rỉ sét, bất quá đã bám bụi trần, nhưng cũng gần như rỉ sét rồi! "Lão đạo đã đất vàng chôn đến cổ rồi, chẳng còn mấy năm để sống, không biết Bệ hạ có gì cần lão đạo cống hiến không?" Trương Tam Phong tự nhiên hiểu ý Diệp Đông Hoàng, hiển nhiên là muốn ông cống hiến, làm lợi kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng.

Nếu không đồng ý, câu cuối cùng 'đã không thể giết địch, cũng không thể hộ chủ, cuối cùng chỉ có thể đào thải' chính là kết cục. "Đào

thải" có nghĩa là Võ Đang sẽ không còn tồn tại.

Diệp Đông Hoàng tùy tay ném đi, Đông Hoàng Kiếm cắm vào vỏ kiếm Kỷ Hiểu Phù đang ôm.

Y lấy ra một bản Vạn Đạo Kinh ném cho Trương Tam Phong, xoay người rời đi.

Kỷ Hiểu Phù cùng vài người vội vàng theo sau. "Cung tiễn Bệ hạ!" Trương Tam Phong chắp tay, sau đó nhìn vào bí tịch trong tay. "Vạn Đạo Kinh!" Môn công pháp này ông tự nhiên đã từng nghe nói qua, tương truyền tất cả mọi người trong Minh Giáo đều đang tu luyện, là một bản vô thượng công pháp.

Trương Tam Phong tò mò mở ra, xem qua loa một lần, lập tức tâm thần chấn động.

Một thế giới võ đạo hùng vĩ tráng lệ dường như mở ra trước mắt, thế giới này Tông Sư đã là đỉnh phong, không thấy đường lui.

Trên Vạn Đạo Kinh lại giảng thuật phía sau còn có Đại Tông Sư, Vô Thượng Đại Tông Sư, thậm chí là cường giả Thiên Nhân cấp bậc trên đó. "Chân Nhân chính đang tuổi tráng niên, ngày sau trường sinh không nói làm gì, ắt có thể trọng chấn kiếm phong, phi kinh trảm cức, kiến công lập nghiệp!" Ngay khi lòng Trương Tam Phong vốn tĩnh lặng như hồ nước ngàn năm bỗng dấy lên sóng lớn kinh thiên, thanh âm lạnh nhạt của Diệp Đông Hoàng từ dưới núi xa xa truyền đến.

Chương 79

Trương Tam Phong hiểu ý Diệp Đông Hoàng.

Nếu Diệp Đông Hoàng có thể khiến ông tấn thăng võ đạo cao hơn, tuổi thọ của ông sẽ kéo dài.

Vô Thượng Đại Tông Sư có thể sống mấy trăm năm, ông hiện tại còn chưa đến trăm tuổi, chẳng phải đang tuổi tráng niên sao?

Đến lúc đó, ông sẽ cần phải vì Diệp Đông Hoàng cống hiến sức lực! "Sư phụ, sao vậy?" Tống Viễn Kiều, Trương Thúy Sơn cùng những người khác vây quanh, thấy Trương Tam Phong sắc mặt khác lạ, lo lắng hỏi, e rằng vừa rồi luận võ đã bị thương. "Bệ hạ đã tặng một phần đại lễ.

Sau này Bệ hạ có bất kỳ phân phó gì, Võ Đang ta đều phải dốc hết sức mình.

Các con muốn nhập triều làm quan cũng có thể, ngày sau vi sư cũng sẽ nhập triều vì Bệ hạ mà cống hiến, báo đáp ân đức của Bệ hạ!" Trương Tam Phong liếc nhìn Tống Viễn Kiều cùng sáu người kia, đặc biệt là Trương Thúy Sơn.

Năm năm trước Trương Thúy Sơn không bị Diệp Đông Hoàng một chưởng đánh chết, chắc chắn là vì hôm nay.

Lại còn trước đó khi công phá Quang Minh Đỉnh, Ân Lê Đình xông lên cũng không bị đánh chết.

Tuy nói là có quan hệ với Kỷ Hiểu Phù, nhưng chắc hẳn cũng là Diệp Đông Hoàng cân nhắc mà nương tay.

Bởi vậy, đối mặt với lời mời của Diệp Đông Hoàng, ông không có đường từ chối. "Vâng, Sư phụ!" Tống Viễn Kiều cùng sáu người kia

đầu óc mờ mịt, thấy Trương Tam Phong không phải nói đùa, cũng không dám hỏi nhiều, cung kính đáp lời.

Rời khỏi Võ Đang, Diệp Đông Hoàng đi dạo một vòng rừng núi.

Tam Độ Thiếu Lâm đều chỉ là Bán Bộ Tông Sư, Diệp Đông Hoàng không để ý, ngược lại lại gặp một lão hòa thượng cảnh giới Tông Sư.

Bất quá lão hòa thượng này đã gần đến đại hạn, thiên phú võ công so với Trương Tam Phong kém xa, khiến Diệp Đông Hoàng rất thất vọng.

Thêm vào đó Thiếu Lâm dường như không mấy thành thật, Diệp Đông Hoàng "sát gà dọa khỉ", cuối cùng một kiếm đánh chết hắn, rồi rời khỏi Thiếu Lâm.

Du lịch một vòng thiên hạ, Diệp Đông Hoàng tiện đường tiêu diệt vô số tham quan ô lại, thế gia hào tộc, gặp ba trăm sáu mươi lần ám sát.

Số người bị giết vượt quá mười vạn, chấn kinh thiên hạ.

Mười vạn người này đương nhiên không phải do Diệp Đông Hoàng đích thân giết, mà là do sao gia diệt tộc cộng lại.

Cuối cùng, Diệp Đông Hoàng đi đến đâu, quan viên nơi đó đều run rẩy, sợ hãi đến chân mềm nhũn.

Nhưng uy danh của Diệp Đông Hoàng lại càng vang dội, vô số bách tính hoan hô cổ vũ.

Tuy nhiên, các thế gia hào tộc lại hoảng sợ bất an, giam tất cả con em hoàn khố trong nhà, không cho phép bước ra ngoài một bước, cho đến khi Diệp Đông Hoàng trở về Hoàng cung, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trở về Hoàng cung, Diệp Đông Hoàng bắt đầu tiềm tâm tu luyện.

Đối với phương hướng tu luyện tiếp theo y đã hiểu rõ, đó chính là dung hợp tất cả kiếm thế thành một, hóa thành kiếm thế độc quyền của y, y đặt tên là Vạn Đạo Kiếm Thế.

Vạn Đạo Kiếm Thế dựa trên Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, dung hợp bách gia võ học và vạn đạo mà thành. "Vạn Đạo" chỉ là cách gọi chung, không phải vừa đúng một vạn, có lẽ vài chục, vài trăm, vài ngàn, vài vạn, đều có khả năng.

Nếu là người thường, muốn lĩnh ngộ Vạn Đạo Kiếm Thế của riêng mình e rằng rất khó, thậm chí là không thể.

Nhưng Diệp Đông Hoàng có Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, có Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Dung hợp một loại công pháp liền có thể lĩnh ngộ một loại kiếm thế.

Cho dù mỗi thế giới chỉ có thể dung hợp một loại, chư thiên vạn giới, thế giới vô số, y chỉ cần không cầu tinh, mà cầu rộng, vẫn cực kỳ dễ dàng.

Ví như Dịch Cân Kinh, Huyết Đao Kinh của Huyết Đao Lão Tổ, công pháp của Trình Linh Tố, công pháp của Mộ Dung Cửu, công pháp của Diệp Cô Thành, La Nghệ, Bạch Khởi, Thượng Quan Hải Đường...

Trước đây, y đi theo con đường "cầu tinh", đối với công pháp của bọn họ tự nhiên không để mắt.

Nay cần "cầu rộng" thì đương nhiên có thể dùng được.

Những người này đều ở Tiếu Ngạo thế giới, Diệp Đông Hoàng tuy không thể mang bọn họ qua đây, nhưng có thể truyền gửi vật phẩm.

Y chỉ cần truyền tín cho Đông Phương Bất Bại, bảo hắn thu thập

công pháp lại, y liền có thể có được công pháp!

Ngoài việc dựa vào con đường dung hợp công pháp của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, thiên phú gấp trăm lần của Diệp Đông Hoàng cũng giúp y nhanh chóng lĩnh ngộ các loại "thế".

Có phương hướng, Diệp Đông Hoàng tràn đầy khí thế.

Mỗi ngày ngoài việc dành một ít thời gian xử lý triều chính, thời gian còn lại cơ bản đều tiềm tâm tu luyện.

Về sau, Diệp Đông Hoàng giao phần lớn việc triều chính cho Ân Tố Tố và các văn võ đại thần xử lý, y rất ít khi xuất hiện, chỉ đưa ra các phương án phát triển cho bọn họ, việc thực thi cụ thể, không cần y.

Rất nhiều phương án đều đã thành thục, sớm đã được thử nghiệm ở Tiếu Ngạo thế giới, hoàn toàn không có vấn đề.

Đầu tiên tự nhiên là phú dân cường quốc, cường quân cường quốc.

Diệp Đông Hoàng trực tiếp đưa ra các loại cây trồng năng suất cao, các loại nông nghiệp, công nghiệp khí cụ tiên tiến, các loại phương pháp sản xuất tiên tiến, phú dân cường quốc hoàn toàn không thành vấn đề.

Bách tính áo ấm cơm no, sau đó bố võ thiên hạ, mở thiết võ cử, khích lệ bách tính lòng hướng võ!

Đông Hoàng năm thứ sáu, Đại Hạ Vương Triều đạt đến sự cường thịnh chưa từng có trong lịch sử!

Diệp Đông Hoàng bố võ thiên hạ, khắp nơi có thể thấy bóng dáng luyện tập Vạn Đạo Quyền, từ trẻ con sáu bảy tuổi đến lão giả trăm tuổi, quốc lực cường thịnh chưa từng có.

Thường Ngộ Xuân, Từ Đạt cũng dẫn đại quân chinh phạt bốn phía, nơi đi qua, chiến vô bất thắng, công vô bất khắc, sở hướng vô địch, chân chính trở thành thiên triều thượng quốc, vạn bang triều cống, tứ di thần phục.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng cũng đưa các sách về Linh dược chủng thực, Trận pháp cơ sở, Luyện khí cơ sở, Luyện đan cơ sở... vào khoa cử.

Những khoa mục này, chỉ cần ngươi có một hạng giỏi, liền có thể được trọng dụng.

Ví như ngươi giỏi trận pháp, cho dù những thứ khác đều không biết, nhưng thiên phú trận pháp vượt trội hơn mọi người, thì ngươi có thể giành được Trạng nguyên khoa trận pháp.

Mỗi ngành mỗi nghề, chỉ cần ngươi có thiên phú, siêu quần bạt tụy, liền có thể được trọng vọng!

Bởi vì Ỷ Thiên thế giới vẫn chưa dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, linh khí không đủ nồng đậm, toàn dân luyện võ đã tiêu hao rất lớn, nên Diệp Đông Hoàng không phổ biến linh dược chủng thực, chỉ là đang chuẩn bị.

Đông Hoàng năm thứ mười lăm.

Phong cách của Ỷ Thiên thế giới đã hoàn toàn thay đổi, có chút cảm giác giống thế giới huyền huyễn.

Người người luyện võ, ngành nghề Luyện Khí Sư, Trận Pháp Sư, Luyện Đan Sư hưng khởi.

Bởi vì linh dược khan hiếm, ngành Luyện Đan Sư tương đối tiêu điều.

Nhưng toàn bộ thế giới đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, mà Diệp Đông Hoàng trong mười năm đã nghiên cứu bách gia võ học, lĩnh

ngộ được mấy chục loại kiếm thế, đáng tiếc vẫn chưa lĩnh ngộ ra Vạn Đạo Kiếm Thế mà y mong muốn.

Chính là cái gọi là "nhất pháp thông, vạn pháp thông, nhất đạo sinh vạn đạo", Diệp Đông Hoàng biết con đường của y không sai, chỉ là vẫn còn thiếu đủ nền tảng, còn cần tích lũy.

Bất quá y cũng không vội, tu vi tuy vẫn dừng lại ở Tiên Thiên đỉnh phong, nhưng thực lực của y so với trước ít nhất đã tăng lên gấp đôi, một quyền liền có thể dễ dàng đánh nát Tông Sư, thậm chí Đại Tông Sư phổ thông.

Mà tuổi thọ đối với y càng không có ảnh hưởng gì, Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh mà y tu luyện vốn đã khiến y có tuổi thọ vượt xa võ giả bình thường, sau khi luyện thành Hỗn Độn Thể Sơ Hình Vạn Đạo, bản nguyên sinh mệnh lại càng tăng mạnh, tuổi thọ vượt quá ngàn năm, y có thừa thời gian. "Diệp Lăng Thiên, Trẫm đến rồi!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia lăng lệ, đối với kẻ ba lần năm lượt muốn lấy mạng y, y tuyệt đối sẽ không khách khí.

Tất cả điển tịch võ học y đều đã đọc xong, Ỷ Thiên thế giới đối với y cũng không còn gì giúp đỡ, y cũng đã đến lúc trở về rồi!

Thần Châu Đại Lục, Trấn Nam Vương phủ.

Tiêu hao mười vạn Khí Vận Điểm, Diệp Đông Hoàng từ Ỷ Thiên thế giới trở về Vương phủ, theo thực lực của hắn tăng cường, mỗi lần cần Khí Vận Điểm đều tăng lên nhanh chóng.

Hắn đi Ỷ Thiên thế giới chỉ tiêu hao năm vạn, trở về đã tăng lên đến mười vạn.

Mười vạn đối với Diệp Đông Hoàng hiện giờ tài lực dồi dào mà nói cũng chẳng đáng là gì, ánh mắt hắn nhìn về bảng điều khiển ảo Vạn Đạo: Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp độ: 2 (0/10000) Chủ nhân:

Diệp Đông Hoàng Tu vi: Tiên Thiên đỉnh phong Khí Vận Điểm: 2521456 Công pháp dung hợp: Vạn Đạo Kinh Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo thế giới Chức năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú thích: Cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, cấp độ chưa đủ, nhiều chức năng vẫn chưa biết) Lần này Diệp Đông Hoàng có vật tư của Tiếu Ngạo thế giới làm nền tảng, khiến Ỷ Thiên thế giới phát triển cực nhanh, số Khí Vận Điểm thu được tăng vọt một đoạn lớn.

Đương nhiên, trong đó cũng vì Ỷ Thiên thế giới vốn là thế giới cấp hai, bản thân mạnh hơn Tiếu Ngạo thế giới.

"Trước tiên câu Ỷ Thiên thế giới về!" Trở về Thần Châu Đại Lục, Diệp Đông Hoàng không chút do dự, lấy Vạn Đạo Điếu Hoàng Can ra, dùng sức vung một cái, lưỡi câu vàng theo sợi dây liên kết trong cõi vô hình phá không bay đi, hướng về Ỷ Thiên thế giới mà câu.

Đã có kinh nghiệm câu Tiếu Ngạo thế giới lần đầu, lần này Diệp Đông Hoàng có thể nói là nhẹ nhàng quen thuộc, bất quá số Khí Vận Điểm tiêu hao khiến hắn có chút xót xa, tốn đủ hai trăm vạn Khí Vận Điểm mới câu Ỷ Thiên thế giới về dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Theo Ỷ Thiên thế giới dung nhập, Diệp Đông Hoàng có thể rõ ràng cảm nhận được uy năng của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đang dần phục hồi, mạnh hơn không ít. …… Ỷ Thiên thế giới, đỉnh núi Võ Đang.

Oanh!

Theo Ỷ Thiên thế giới dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, trời đất tựa hồ vang lên tiếng nổ ầm, quy tắc thế giới biến hóa, linh khí bạo trướng, một luồng khí tức khủng bố xông thẳng lên trời cao.

Một lão giả tóc trắng mặt trẻ, tiên phong đạo cốt, vươn người đứng dậy, y sam phần phật, không gió tự động.

Khí tức trên người không ngừng tăng vọt!

Trong khoảnh khắc đã đột phá giới hạn Tông Sư, đạt đến Đại Tông Sư!

Chương 80

Đại Tông Sư sơ kỳ!

Đại Tông Sư sơ kỳ đỉnh phong!

Đại Tông Sư trung kỳ!

"Là Sư phụ!" "Sư phụ đột phá rồi!" "Khí tức thật khủng bố!" Tống Viễn Kiều cùng các đệ tử Võ Đang khác nhìn thấy Trương Tam Phong, kinh hỉ xen lẫn chấn động.

Bọn họ đương nhiên cũng cảm nhận được sự biến hóa của trời đất, nhưng không ngờ lại ảnh hưởng lớn đến Trương Tam Phong như vậy.

Ngay sau đó, một chuyện càng khiến bọn họ kinh ngạc hơn xảy ra, chỉ thấy râu tóc vốn đã bạc trắng của Trương Tam Phong rõ ràng chuyển từ trắng sang đen bằng mắt thường, phía sau ẩn hiện đồ Thái Cực, cảnh tượng kinh người.

Một lát sau, Trương Tam Phong tu vi dừng lại ở Đại Tông Sư hậu kỳ, cả người cũng trẻ lại, giống như một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nếu bước ra ngoài, tuyệt đối sẽ không có ai nhận ra hắn!

"Thì ra là vậy, Bệ hạ quả là thần nhân!" Cảm nhận sự biến hóa của bản thân, Trương Tam Phong kinh thán trong lòng.

Giờ đây hắn đã hoàn toàn hiểu rõ lời Diệp Đông Hoàng năm xưa, hơn nữa còn nhìn thấy con đường võ đạo tương lai.

Khoảnh khắc này, trẻ lại không chỉ là thân thể hắn, mà còn là trái tim hắn!

Cả người không còn sự uể oải, thờ ơ như trước, trong mắt tràn

đầy ý chí chiến đấu, đó là ý chí hướng về đỉnh phong võ đạo!

Bên cạnh, Chân Võ Kiếm tranh tranh vang lên, dường như cảm nhận được tâm tình của chủ nhân mà hân hoan nhảy múa.

Trương Tam Phong năm xưa sát phạt quả đoán, khai sáng Võ Đang một mạch, đã trở lại rồi!

Khoảnh khắc này, ở Ỷ Thiên thế giới, không chỉ Trương Tam Phong đột phá, mà tuyệt đại đa số võ giả khắp thế giới ít nhiều đều đột phá, tu vi đại tiến.

"Đa tạ Bệ hạ ân tứ!" "Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Vô số tiếng hô vang dội khắp nơi trên thế giới.

Đã có kinh nghiệm từ Tiếu Ngạo thế giới, Diệp Đông Hoàng sớm biết sẽ xảy ra tình huống như vậy, cho nên trước khi hắn trở về Thần Châu Đại Lục đã truyền cáo thiên hạ: Hắn sẽ thay đổi quy tắc thế giới, ban phúc cho thiên hạ, khiến Đại Việt đế quốc người người như rồng, ai ai cũng có cơ hội trường sinh bất tử!

Ban đầu mọi người chỉ bán tín bán nghi, nhưng giờ đây cảm nhận linh khí bạo trướng, tu vi đột phá, sự nghi ngờ trong lòng lập tức tan biến.

Mặc dù Diệp Đông Hoàng nói chỉ là cơ hội, hơn nữa cơ hội này vô cùng nhỏ nhoi, nhưng dù sao cũng là cơ hội.

Ngay lập tức, uy vọng và thanh thế của Diệp Đông Hoàng lại một lần nữa phá vỡ bầu trời, đạt đến đỉnh cao chưa từng có.

Không để ý đến những biến hóa trong Ỷ Thiên thế giới, Diệp Đông Hoàng đem quy tắc của Tiếu Ngạo thế giới dời sang, thiết lập trong Ỷ Thiên thế giới.

Ví như, phàm là người từ đó đi ra đều sẽ tự động tiếp nhận thông tin của Thần Châu Đại Lục, cấm tiết lộ bí mật của thế giới đó và

thông tin của Diệp Đông Hoàng, v.v.

"Thăng cấp!" Làm xong tất cả những điều này, Diệp Đông Hoàng nhìn số Khí Vận Điểm còn lại hơn năm mươi vạn, không chút do dự.

Hắn cảm thấy việc Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp có lợi ích to lớn cho mình, không cần thiết phải tham chút tiện nghi mà tiết kiệm Khí Vận Điểm, rõ ràng có thể thăng cấp lại không thăng.

"Đinh!

Phát hiện một thế giới cấp hai, Khí Vận Điểm đủ, phù hợp điều kiện, tiêu hao một vạn Khí Vận Điểm, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp!" Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp thành công, một loạt thông tin tràn vào não hải, Diệp Đông Hoàng phát hiện hạn chế dung hợp công pháp vậy mà biến mất rồi.

Thì ra Vạn Đạo Điếu Hoàng Can dung hợp công pháp vốn không có bất kỳ hạn chế nào, trước kia nó nói hắn một thế giới chỉ có thể dung hợp một loại công pháp, hắn đã cảm thấy có chút kỳ lạ, đã có thể dung hợp một loại, tại sao không thể dung hợp mười loại, trăm loại, thì ra kẻ lường gạt này đã lừa hắn.

Mà Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đưa ra lời giải thích là: Túc chủ quá yếu, một lần dung hợp quá nhiều công pháp lộn xộn sẽ khiến túc chủ nhận thức sai lệch, bất lợi cho việc tu hành võ đạo về sau.

Còn Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đạt đến cấp ba, chắc hẳn túc chủ đã có đủ thực lực, nên hạn chế được giải trừ!

Đối với điều này, trong lòng Diệp Đông Hoàng chỉ có một câu: khốn kiếp!

Đương nhiên, cũng có một tin tức khiến Diệp Đông Hoàng vô cùng hưng phấn, đó là hiện giờ Vạn Đạo Điếu Hoàng Can có thể câu những thế giới dưới cấp ba, bất quá số Khí Vận Điểm cần tiêu hao vô

cùng lớn.

Tiếu Ngạo thế giới được tính là thế giới cấp một, nếu muốn câu một thế giới tương tự, cần một trăm vạn Khí Vận Điểm.

Nếu là loại thế giới không có linh khí, không đáng chú ý như "Ái Tình Chung Cư", chỉ cần mười vạn Khí Vận Điểm là đủ.

"Hiện giờ Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đã cấp ba, Thùy Điếu một lần tốn một vạn Khí Vận Điểm, không biết có gì khác biệt không?" Diệp Đông Hoàng quan sát Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, tùy tay vung một cái, lưỡi câu vàng trong nháy mắt biến mất vào hư không, vẫn là hương vị cũ, bất quá dường như lại có chút khác biệt, khác biệt ở đâu Diệp Đông Hoàng tạm thời không nói rõ được.

"Sơn xanh nước biếc, cảnh trí không tồi, đáng tiếc chỉ có một người, xem ra không còn lựa chọn nào khác!" Ý thức của Diệp Đông Hoàng gắn liền với lưỡi câu, nhìn thấy một dãy núi tựa như tiên cảnh nhân gian, đáng tiếc vị trí lưỡi câu của hắn chỉ có một người.

Khi lưỡi câu hạ xuống, Diệp Đông Hoàng tuy có thể khống chế lưỡi câu, nhưng phạm vi có thể câu có hạn, nhiều nhất cũng chỉ khoảng ngàn mét xung quanh lưỡi câu, trong phạm vi ngàn mét này, người có giá trị nhất chính là thiếu niên đang luyện kiếm kia.

Vút!

Lưỡi câu câu lấy thiếu niên, trong nháy mắt biến mất trong rừng núi.

"Sư đệ!" "Sư huynh!" Tiếng kinh hô vang lên, ba thiếu nữ y phục trắng như tuyết tựa tiên tử trên trời bay vút tới, trong đó hai người giống hệt nhau như song sinh, đáng tiếc thiếu niên đã sớm biến mất, căn bản không tìm thấy chút dấu vết nào.

Phập!

Diệp Đông Hoàng kéo cần câu, một quả cầu sáng màu tím từ hư không được kéo ra, rơi xuống đất, quang hoa tiêu tán hóa thành một thiếu niên tuấn mỹ.

"Vô Nhai Tử, Tiên Thiên đỉnh phong, thiên phú dị bẩm!" "Thì ra là Vô Nhai Tử của Thiên Long thế giới, đây là khi hắn còn thiếu niên, lúc trước ta rời đi thấy ba thiếu nữ xinh đẹp, chẳng lẽ là Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải tỷ muội?" Diệp Đông Hoàng suy đoán trong lòng, quan sát Vô Nhai Tử, tuy rằng kém hắn một chút, nhưng cũng coi như một mỹ nam tử, trách không được khiến các sư tỷ sư muội cùng môn tương ái tương sát, đến chết mới thôi.

Không biết giờ đây không có Vô Nhai Tử, Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy là trở thành tỷ muội tốt cả đời, hay vẫn tiếp tục tương ái tương sát, đến chết mới thôi?

Trấn Nam Vương phủ, Nghị Sự Sảnh.

Diệp Đông Hoàng sau khi thử nghiệm Vạn Đạo Điếu Hoàng Can câu lấy Vô Nhai Tử, không tiếp tục Thùy Điếu, mà triệu tập tất cả cường giả của Tiếu Ngạo và Ỷ Thiên thế giới lại.

Trong Nghị Sự Đại Sảnh rộng lớn, nhân tài tề tựu.

Diệp Đông Hoàng ngồi trên ghế chủ vị, hai bên trái phải lần lượt là Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố.

Đông Phương Bất Bại tu luyện hai mươi năm ở Tiếu Ngạo thế giới, sớm đã tấn cấp Tông Sư cảnh, giờ đã đạt đến Tông Sư trung kỳ.

Ân Tố Tố, khi Ỷ Thiên thế giới dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thì, cũng nhờ sự thay đổi quy tắc thế giới và linh khí bạo trướng mà đột phá đến Tông Sư cảnh.

Không chỉ nàng, trong Ỷ Thiên thế giới Kỷ Hiểu Phù, Dương Tiêu, Phạm Dao, Tứ Đại Pháp Vương, Lưu Bá Ôn, Từ Đạt, Thường Ngộ

Xuân đều đã tấn cấp Tông Sư cảnh.

Trong Tiếu Ngạo thế giới, Nghi Lâm, Nhạc Linh San, Khúc Dương, Lưu Chính Phong, Đồng Bách Hùng, Thích Kế Quang, Vương Dương Minh đều là Tông Sư cảnh.

Trong đó Thích Kế Quang và Vương Dương Minh là nhân tài mà Đông Phương Bất Bại đã khai quật trong hai mươi năm qua.

Diệp Đông Hoàng cũng quan sát hai người, cả hai đều là danh nhân lịch sử nhà Minh, danh khí phi phàm, ảnh hưởng cực lớn, nhưng tuổi tác chênh lệch rất nhiều, lẽ ra không nên xuất hiện cùng lúc.

Bất quá nghĩ đến đây là Tiếu Ngạo thế giới, không phải lịch sử, việc họ cùng xuất hiện cũng chẳng là gì.

Cả hai trông có khí chất bất phàm, ánh mắt có thần, thiên phú tài tình, xứng danh nhân trung long phượng.

Diệp Đông Hoàng cũng lười quản tại sao họ xuất hiện, chỉ cần có ích là được.

Nhìn hỉ sắc không giấu được trong mắt Đông Phương Bất Bại, liền biết hai người này vô cùng tài năng.

Dù sao, những người xuất thân từ bản địa Tiếu Ngạo thế giới, được coi là hệ phái thân cận của Đông Phương Bất Bại, cho dù cùng phục vụ Diệp Đông Hoàng, khi số lượng người đông lên, cũng sẽ tự phân chia thành các đoàn thể.

Giống như hiện tại, rất tự nhiên đã hình thành ba đoàn thể: một là đoàn thể Tiếu Ngạo lấy Đông Phương Bất Bại làm thủ lĩnh.

Một là đoàn thể Ỷ Thiên lấy Ân Tố Tố làm thủ lĩnh, còn lại đương nhiên là Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, Bạch Khởi và những người được Diệp Đông Hoàng câu về, được tính là đoàn thể lấy hắn làm chủ.

Trong số đó, Bạch Khởi đã đạt đến Tông Sư đỉnh phong, là cường giả chỉ đứng sau Đại Tông Sư hậu kỳ Trương Tam Phong tại hiện trường.

Kế đến là Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, tu vi đạt đến Tông Sư hậu kỳ.

Thượng Quan Hải Đường, Huyết Đao Lão Tổ cũng đã đạt đến Tông Sư sơ kỳ.

Mộ Dung Cửu, Trình Linh Tố, Bạch Ấu Vi, Lục Trúc và Long Tiểu Kumo, Kỷ Yên Nhiên mười hai người đều đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong.

Chuyến đi Ỷ Thiên lần này, Diệp Đông Hoàng có thể nói là qua một đêm phát tài, riêng cường giả Tông Sư cảnh đã có hơn hai mươi người, Đại Tông Sư cũng có một.

Cả Thiên Phong Quốc cũng chưa chắc có nhiều Tông Sư như vậy.

"Bản vương chuẩn bị cất binh tiêu diệt Diệp Lăng Thiên, chư vị có ý kiến gì không?" Nhìn xuống đám đông phía dưới, Diệp Đông Hoàng không nói lời vô ích, thẳng thắn mở lời.

"Khải bẩm Vương gia, với thực lực hiện tại của chúng ta, tiêu diệt Diệp Lăng Thiên không khó, nhưng Thiên Phong Quốc phía đông giáp Xích Việt Nam, phía bắc tiếp Càn Nguyên Quốc, phía tây cận Thần Mộc Quốc, phía nam có Man tộc, tất cả đều đang lăm le.

Một khi Vương gia hành động, bọn chúng tất sẽ thừa nước đục thả câu!

Bởi vậy, trận chiến này phải tốc chiến tốc thắng.

Một khi chúng ta ra tay, nếu bức bách Diệp Lăng Thiên, hắn có thể sẽ từ bỏ trấn thủ biên cảnh, điều đại quân trở về tấn công chúng ta.

Do đó, nếu không muốn quân đội các nước khác trường khu trực nhập, chúng ta cần phái quân đến trấn thủ!" Vương Dương Minh bước lên một bước, tiếp tục nói: "Chỉ cần Vương gia có thể nhanh chóng hạ gục Diệp Lăng Thiên, trở thành chủ của Thiên Phong Quốc, đại quân biên cảnh tự nhiên sẽ vì Vương gia mà dùng!" Diệp Đông Hoàng yên lặng lắng nghe kiến nghị của mọi người, trong lòng đã có quyết định.

Hắn có Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, việc điều động đại quân kỳ thực rất tiện lợi.

Trước kia hắn giữ lại năm mươi vạn Khí Vận Điểm chưa dùng, có thể kiến lập năm con đường Lưỡng Giới Thông Đạo.

Lưỡng Giới Thông Đạo có thể di động, chỉ cần giao lệnh bài thông đạo đặc chế cho một người, người đó mang đi, khi đến được đích, có thể thông qua lệnh bài kiến lập thông đạo, thả đại quân của Tiếu Ngạo hoặc Ỷ Thiên thế giới ra.

Bởi vậy, hắn hoàn toàn có thể phái vài vị tướng quân lần lượt đến bốn cửa biên quan Đông, Nam, Tây, Bắc, âm thầm chờ đợi.

Nếu đại quân biên cảnh của Thiên Phong Quốc không giữ được hoặc rút lui, họ có thể dựa vào lệnh bài mà thả đại quân của Tiếu Ngạo hoặc Ỷ Thiên thế giới ra, trấn thủ biên cảnh.

Đã có quyết định, Diệp Đông Hoàng bắt đầu bố trí.

Bước đầu tiên, xuất sư hữu danh, phát bố Hịch Văn Tiễu Tặc.

Chương 81

Rất nhanh, một bản Hịch Văn Tiễu Tặc do Vương Dương Minh chấp bút đã chiêu cáo thiên hạ.

"Phàm người hiền minh mưu tính nguy hiểm để chế biến biến cố, trung thần lo lắng khó khăn để lập quyền.

Bởi vậy, có những người phi thường, rồi mới có những việc phi thường; có những việc phi thường, rồi mới lập những công lao phi thường, phàm việc phi thường ấy, vốn là điều người phi thường mưu tính vậy.

Thái tử Diệp Lăng Thiên, bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, Tiên Đế bệnh nặng, nằm trong cấm trung, liền ra tay kiêu kính, tiện hành hạ độc, khiến Nam Man nhập cảnh, vì loại trừ chính địch, cản trở cứu viện, trăm họ ly tán, sinh linh đồ thán, trời đất khó dung, người thần cùng phẫn nộ..." Trên hịch văn chủ yếu nêu hai điểm: một là Diệp Lăng Thiên hạ độc giết Tiên Đế, đồng thời không thừa nhận thân phận Hoàng đế của Diệp Lăng Thiên; một là chỉ huy Mộc Thiên Thành bất chấp sống chết của trăm họ lợi dụng Man tộc để trừ bỏ Diệp Đông Hoàng.

Theo hịch văn này chiêu cáo thiên hạ, cả Thiên Phong Quốc sôi sục.

Trước kia mọi người đã có dự cảm, có thể sắp khai chiến, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, hơn nữa còn là Diệp Đông Hoàng tiên phong ra tay.

Tiên Đế có phải bị hạ độc chết không, Diệp Đông Hoàng cũng không rõ, bất quá tám chín phần là vậy.

Dù sao Tiên Đế là một cường giả Tông Sư cảnh, đang độ tuổi

sung mãn, sao có thể đột nhiên băng hà?

Trong đó tất nhiên có ẩn tình, khả năng lớn nhất chính là do Diệp Lăng Thiên làm, hắn là người hưởng lợi lớn nhất từ chuyện này.

Mà điều khiến trăm họ phẫn nộ nhất đương nhiên là điểm thứ hai.

Tranh đấu hoàng thất, bọn họ không quan tâm, cũng không quan tâm ai làm Hoàng đế, nhưng Diệp Lăng Thiên vì muốn giết Diệp Đông Hoàng, lại muốn năm vạn binh sĩ Tam Sơn Quan và mấy trăm vạn trăm họ phải chôn cùng, điều này quá đáng rồi.

Đơn giản là không coi tính mạng của bọn họ ra gì.

Hịch Văn Tiễu Tặc của Diệp Đông Hoàng vừa ra, dư luận lập tức bùng nổ, trà quán tửu lầu, chợ búa tửu quán khắp nơi đều bàn tán về Diệp Đông Hoàng và Diệp Lăng Thiên.

Thần Phong Thành, Hoàng Cung.

"Phế vật!

Một lũ phế vật!" Nhìn Hịch Văn Tiễu Tặc của Diệp Đông Hoàng, Diệp Lăng Thiên giận không thể kìm nén, không ngờ một Diệp Đông Hoàng nhỏ bé lại gây ra chuyện lớn như vậy, càng phẫn nộ sự vô năng của Mộc Thiên Thành.

Đường đường một quận thủ, nắm giữ mười vạn đại quân, lại dễ dàng bị hạ gục.

Bị hạ gục cũng thôi, lại còn liên lụy đến hắn, để lại nhược điểm cho Diệp Đông Hoàng.

Giờ đây danh tiếng của hắn coi như hoàn toàn bị hủy hoại!

"Lăng Nhất!" Sau cơn phẫn nộ, Diệp Lăng Thiên phân phó.

"Chủ nhân!" Thân ảnh Lăng Nhất xuất hiện, quỳ trước mặt Diệp Lăng Thiên.

“Cầm lệnh bài của Trẫm, đến Cung Phụng Điện thỉnh hai vị Cung phụng cấp Tông Sư đi Nam Sơn quận lấy thủ cấp của Diệp Đông Hoàng!” Diệp Lăng Thiên lấy ra một khối lệnh bài giao cho Lăng Nhất, phân phó.

“Vâng, Chủ nhân!” Lăng Nhất tiếp lấy lệnh bài, chỉ cảm thấy nặng trĩu, trong lòng kinh hãi.

Xem ra Bệ hạ thật sự nổi giận rồi, nếu không phải liên quan đến đại sự quốc bản, bình thường sẽ không kinh động các Tông Sư của Cung Phụng Đường.

Giờ đây lại trực tiếp thỉnh hai vị, đủ thấy sát tâm của Diệp Lăng Thiên đối với Diệp Đông Hoàng!

“Truyền Mộc Thiên Bá nhập cung kiến Trẫm!” Lăng Nhất rời đi, Diệp Lăng Thiên phân phó tiểu thái giám đang nín thở bên cạnh.

Mộc Thiên Bá là cậu ruột của hắn, là biểu ca của Mộc Thiên Thành, đã một chân bước vào cảnh giới Tông Sư, thực lực kinh người.

Mớ hỗn độn ở Nam Sơn quận đã do Mộc Thiên Thành để lại, vậy thì cứ để Mộc Thiên Bá đi thu dọn.

Hắn đã phái hai vị Tông Sư đi, giết Diệp Đông Hoàng thừa sức.

Chỉ cần giết Diệp Đông Hoàng, tùy tiện phái một đại thần cũng có thể thu phục Nam Sơn quận.

Sở dĩ phái Mộc Thiên Bá đi, chỉ là để đối phó với đại quân Nam Man có thể sắp quay trở lại.

Gió lộng đầy lầu báo hiệu mưa núi sắp đến, mây đen bao phủ thành như muốn sụp đổ.

Theo Hịch Văn Tiễu Tặc của Diệp Đông Hoàng được phát bố,

Thiên Phong Quốc phong khởi vân dũng, lòng người hoảng loạn.

Những kẻ dã tâm như mèo ngửi thấy mùi tanh, rục rịch muốn hành động.

Mà bên ngoài Thiên Phong Quốc, các nước lân cận cũng giống như mèo ngửi thấy mùi tanh, từng nước đều điều binh khiển tướng, chuẩn bị chia nhau một miếng thịt!

Càn Nguyên Quốc.

Nằm ở phía bắc Thiên Phong Quốc, Hoàng đế đương kim Càn Vô Đạo thiên phú dị bẩm, ba mươi tuổi thành Tông Sư, năm mươi tuổi thành Đại Tông Sư, thủ đoạn khốc liệt, thiết huyết bá đạo, uy danh hiển hách.

Càn Nguyên Quốc dưới sự cai trị của hắn trở nên cường đại chưa từng có, đối với Thiên Phong Quốc láng giềng vẫn luôn lăm le.

Kể từ khi Tiên Đế của Thiên Phong Quốc băng hà, hắn liền nhìn thấy cơ hội, chuẩn bị nam hạ.

Giờ đây Hịch Văn Tiểu Tặc của Diệp Đông Hoàng vừa phát ra, nội chiến bùng nổ, cơ hội ngàn năm có một như vậy hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua, lập tức lấy Đại Tướng Quân Càn Vô Thiên làm soái, dẫn theo trăm vạn đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng thẳng tiến về phía nam.

Không chỉ Càn Nguyên Quốc, Hoàng đế Mộc Lâm Sâm của Thần Mộc Quốc nằm ở phía tây Thiên Phong Quốc, lấy Mộc Bách Tùng làm soái, cũng dẫn theo trăm vạn đại quân tiến về phía đông.

Hoàng đế Xích Thiên Long của Xích Việt Nam nằm ở phía đông Thiên Phong Quốc, lấy Xích Hỏa Long làm soái, dẫn theo trăm vạn đại quân tây tiến.

Đồng thời, Man tộc lần trước chịu đại bại tại Tam Sơn Quan, lấy

Ba Đại Lực làm soái, dẫn theo trăm vạn đại quân quay trở lại, thề phải rửa sạch sỉ nhục trước đây, báo thù rửa hận.

Các nước vừa động, vùng Âm Dương Vực vốn dĩ bề ngoài nhìn khá yên tĩnh lập tức nổi lên một trận phong bạo cấp mười hai, thậm chí còn gây chú ý đến Âm Dương Tông, chúa tể của Âm Dương Vực.

Thần Châu Đại Lục, vạn quốc san sát, tông phái, thế gia vô số, cường giả vi tôn, ai mạnh kẻ đó có thể trở thành chúa tể, nắm giữ sinh tử của người khác.

Trong Âm Dương Vực này, Âm Dương Tông chính là chúa tể tuyệt đối!

Hàng trăm quốc độ lớn nhỏ trong vùng đất này, tất cả đều là phụ thuộc quốc của Âm Dương Tông, mỗi năm bọn họ đều phải đến Âm Dương Tông triều bái tiến cống, dâng mỹ nhân.

Đương nhiên, động tĩnh ở Thiên Phong Quốc này, đối với Âm Dương Tông mà nói chỉ là vài con kiến nhỏ đánh nhau, nhiều nhất thì các đệ tử bên dưới sẽ dành chút tâm tư chú ý, tầng lớp cao hơn căn bản sẽ không để tâm.

Nam Sơn quận, Trấn Nam Vương phủ.

Diệp Đông Hoàng ngồi ở phía trên Nghị Sự Đại Sảnh, phía dưới là một chúng văn võ đại thần.

Khoảnh khắc này, trong lòng mọi người đều tràn đầy kích động, cơ hội đại triển thân thủ cuối cùng cũng đến rồi.

"Bạch Khởi!" Diệp Đông Hoàng gọi.

"Mạt tướng tại!" Bạch Khởi bước lên, quỳ một gối, âm thanh trầm bổng mạnh mẽ.

"Bản vương giao cho ngươi trăm vạn đại quân Tiếu Ngạo thế

giới, trấn thủ Tam Sơn Quan, nếu có địch đến xâm phạm, giết không tha!" Diệp Đông Hoàng giao một khối lệnh bài Lưỡng Giới Thông Đạo cho Bạch Khởi.

Có khối lệnh bài này, hắn có thể mở Lưỡng Giới Thông Đạo giữa Tiếu Ngạo thế giới và Thần Châu Đại Lục ở nơi cần thiết, điều động trăm vạn đại quân ra.

Kiến lập một Lưỡng Giới Thông Đạo cần mười vạn Khí Vận Điểm.

Trừ việc trước đó đã kiến tạo một cái trong Vương phủ, Diệp Đông Hoàng lại kiến tạo thêm bốn cái, tiêu tốn bốn mươi vạn Khí Vận Điểm.

Sau đó lại tiêu tốn mười vạn Khí Vận Điểm để kiến lập một Lưỡng Giới Thông Đạo giữa Ỷ Thiên và Tiếu Ngạo thế giới.

Đến đây, năm mươi vạn Khí Vận Điểm còn lại của hắn lại dùng hết sạch.

"Mạt tướng lĩnh mệnh!" Bạch Khởi nhận lấy lệnh bài do Bạch Ấu Vi đưa tới, ánh mắt kích động.

Đây chính là trăm vạn đại quân, hơn nữa lại là trăm vạn đại quân tu vi Hậu Thiên đỉnh phong.

"Vương Dương Minh!" Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói.

"Mạt tướng tại!" Vương Dương Minh bước ra khỏi hàng, không ngờ lần này hắn cũng có cơ hội độc lập lĩnh một quân, kích động nói.

"Bản vương giao cho ngươi trăm vạn đại quân Tiếu Ngạo thế giới, trấn thủ biên cảnh phía bắc!" "Mạt tướng lĩnh mệnh!" "Diệp Cô Thành, phụ tá!" Diệp Đông Hoàng nghĩ nghĩ, để an toàn, cũng phái Diệp Cô Thành đi cùng.

Dù sao Vương Dương Minh chỉ vừa mới đột phá đến Tông Sư, nếu gặp cao thủ, có thể sẽ chịu thiệt.

"Vâng!" Diệp Cô Thành lạnh nhạt đáp.

Sau đó, Diệp Đông Hoàng ra lệnh Thích Kế Quang dẫn theo trăm vạn đại quân Tiếu Ngạo thế giới, Tây Môn Xuy Tuyết phụ tá, trấn thủ biên cảnh phía tây.

Ra lệnh Thường Ngộ Xuân dẫn theo trăm vạn đại quân Ỷ Thiên thế giới, Dương Tiêu, Phạm Dao và Tứ Đại Pháp Vương Tạ Tốn làm phụ tá, trấn thủ biên cảnh phía đông.

Tiếu Ngạo thế giới tổng cộng có bốn trăm vạn đại quân, Ỷ Thiên thế giới có ba trăm vạn.

Đã dùng bốn trăm vạn, còn lại ba trăm vạn đại quân chờ lệnh.

Sắp xếp xong mọi việc, Diệp Đông Hoàng dẫn theo Ân Tố Tố, Đông Phương Bất Bại và Trương Tam Phong trực tiếp tiến về Thần Phong Thành.

Diệp Lăng Thiên đã biết chỉ cần giải quyết Diệp Đông Hoàng, Nam Sơn quận sẽ được bình định; Diệp Đông Hoàng đương nhiên cũng hiểu, chỉ cần hắn tiêu diệt Diệp Lăng Thiên, Thiên Phong Quốc cơ bản sẽ bị đoạt lấy.

Ba ngày sau, trên đường Diệp Đông Hoàng tiến về Thần Phong Thành, hai vị khách không mời đã đến Trấn Nam Vương phủ, chính là hai vị Cung phụng cảnh giới Tông Sư do Diệp Lăng Thiên phái đi ám sát Diệp Đông Hoàng, Tà Vô Tâm và Tà Vô Lệ.

"Không ở đây!" Hai người tiềm nhập Vương phủ, ngay lập tức xông vào phòng của Diệp Đông Hoàng, nhưng không phát hiện ai.

Đang định đi tìm ở những nơi khác thì hai người họ đã bị bao vây.

Đó chính là Thượng Quan Hải Đường, Huyết Đao Lão Tổ và La Nghệ đang ở lại Vương phủ.

Trong Vương phủ, nương thân của Diệp Đông Hoàng là Đông Phương Thanh Y, cùng Bạch Ấu Vi và những người khác đều đã được thu vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can để đi cùng Diệp Đông Hoàng đến Thần Phong Thành.

"Ba Tông Sư!" Nhìn thấy ba người Thượng Quan Hải Đường, Tà Vô Tâm và Tà Vô Lệ đều ngây người.

Chương 82

Ngay cả chủ nhân còn chưa chạm tới, đã bị ba vị Tông Sư bao vây, đây là cái nhiệm vụ quỷ quái gì vậy?

Trong lòng hai người đã mắng tổ tông mười tám đời của Diệp Lăng Thiên một lượt, cảm thấy bị lừa rồi, nhiệm vụ này rõ ràng là bảo bọn họ đi chịu chết.

"Đi!" Hai người nhìn nhau một cái, không hề có ý niệm tử chiến với ba Tông Sư, muốn rời đi.

Thế nhưng Thượng Quan Hải Đường ba người sao có thể để bọn họ rời đi.

Năm vị Tông Sư lập tức giao chiến với nhau.

Đều là tu vi Tông Sư sơ kỳ, nhưng ba người Thượng Quan Hải Đường bất kể là công pháp hay thiên phú đều vượt xa hai người Tà Vô Tâm.

Chưa đầy một khắc, hai người đã bị chém giết, chết một cách uất ức.

Một khúc nhạc đệm nhỏ như vậy, Diệp Đông Hoàng không hề hay biết, vẫn đang trên đường đến Thần Phong Thành.

Hai ngày sau, Diệp Đông Hoàng cuối cùng cũng đến bên ngoài Thần Phong Thành, trong một rừng cây bí mật, hắn thả ra năm mươi vạn đại quân, do Từ Đạt suất lĩnh.

Diệp Đông Hoàng ngồi lên cỗ xe xa hoa khổng lồ do chín con Độc Giác Long Mã kéo, hùng dũng hướng về Thần Phong Thành.

Trên xa liễn, Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố ngồi bên trái phải Diệp Đông Hoàng.

Mỹ nhân trong lòng, đại quyền trong tay, đại để cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ầm ầm ầm!

Năm mươi vạn đại quân vừa động, khí thế ngút trời, tinh kỳ giương cao ngạo nghễ trong gió.

Đao giáp chỉnh tề, hàn ý bức người!

Chưa kịp đến gần, tất cả mọi người trong Thần Phong Thành đều có thể cảm nhận mặt đất đang rung chuyển.

Người có kiến thức biết có đại quân đang đến gần, người không có kiến thức còn tưởng địa long đang lật mình.

"Không hay rồi!

Địch tập!" Thủ tướng Thần Phong Thành Mộc Huyền Dân đột nhiên đứng bật dậy, kinh hãi nhìn ra ngoài Thần Phong Thành, chỉ thấy khói bụi mù mịt, một mảng quân đội đen kịt đang bước những bước chân chỉnh tề, hùng dũng khí phách hướng về Thần Phong Thành mà đến.

"Địch tập!

Đóng cửa thành!

Mau đóng cửa thành!" Mộc Huyền Dân kinh hãi gào thét.

Hắn có thể làm Thủ tướng Thần Phong Thành, ngoài mối quan hệ với Diệp Lăng Thiên, đương nhiên cũng có chút bản lĩnh.

Nhìn thấy đại quân đen kịt, liên miên bất tuyệt kia, ít nhất hai ba mươi vạn, hắn biết sự tình nghiêm trọng rồi!

"Mau đi bẩm báo Bệ hạ, có mấy chục vạn đại quân đột kích!" Mộc Huyền Dân gào thét, đồng thời chỉ huy đại quân thủ thành.

Lúc này, đại quân tạo phản tám chín phần là người của Diệp Đông Hoàng, mà hắn lại bị trói buộc với Diệp Lăng Thiên, cùng vinh cùng nhục, cùng mất cùng còn.

Không chỉ hắn, cả gia tộc họ Mộc đều như vậy, bởi vì đương kim Thái hậu Mộc Thiên Tuyết là mẫu thân của Diệp Lăng Thiên, là người của gia tộc họ Mộc.

Rất nhanh, tin tức đại quân áp sát thành như cơn phong ba cuốn khắp Thần Phong Thành, trăm họ trong thành lũ lượt thu dọn đồ đạc, đóng cửa cài then, trốn trong nhà.

Thời điểm này, ra ngoài xem náo nhiệt là chết nhanh nhất!

Bất quá cũng có kẻ không sợ chết hoặc người nghệ cao nhân đảm đại, ra ngoài xem náo nhiệt.

"Cái gì?

Diệp Đông Hoàng đã áp sát thành rồi?" Diệp Lăng Thiên nhận được tin tức, bật đứng dậy, sau kinh ngạc là đầy phẫn nộ.

"Đây là mấy chục vạn quân, đến tận dưới thành mới phát hiện ra, từng kẻ một mắt đều mù rồi sao?" "Truyền lệnh Cấm Vệ Quân, Hộ Vệ Quân toàn bộ tiến đến thủ thành!" Tuy phẫn nộ, nhưng Diệp Lăng Thiên vẫn phải nhanh chóng bố trí, điều động quân đội thủ thành.

Quân đội trong thành tuy không nhiều, nhưng chỉ cần giữ được một hai ngày, viện quân sẽ đến!

Hơn nữa, cường giả của Thiên Phong Quốc cơ bản đều tập trung ở Thần Phong Thành, quân đội không giữ được, phái cường giả ra ngoài thì vẫn có thể, một Tông Sư có thể địch lại mười vạn đại quân.

Bên ngoài Thần Phong Thành.

"Hống hống!" "Hống hống!" Năm mươi vạn đại quân bày trận,

cùng nhau gầm lên giận dữ.

Các tướng sĩ và tướng lĩnh thủ thành nhìn đội quân dài vô tận, che trời lấp đất, uy vũ hùng tráng kia, chỉ cảm thấy hai chân run rẩy, gối mềm nhũn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

"Nhiều đại quân như vậy, làm sao có thể giữ được?" "Thật sự là Diệp Đông Hoàng!

Hắn lấy đâu ra nhiều đại quân như vậy?" Mộc Huyền Dân nắm chặt bảo kiếm, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng đang ngồi trên long liễn ở phía trước đại quân, ánh mắt chấn động tràn đầy nghi hoặc.

Năm mươi vạn đại quân này, mỗi người đều trang bị tinh lương, khí huyết hùng hồn, võ đạo có thành tựu.

Ngay cả đại quân tinh nhuệ nhất của Thiên Phong Quốc cũng chỉ đến thế mà thôi!

Hắn thật sự không thể nghĩ ra Diệp Đông Hoàng làm thế nào mà âm thầm kiến lập được một chi đại quân như vậy.

"Người trên thành nghe đây, mau mau mở cửa thành đầu hàng!

Trấn Nam Vương nhân từ, chỉ cần bỏ tối theo sáng, nhất luật miễn tội, bằng không thiên uy giáng lâm, tất khiến các ngươi chết không chỗ chôn!" Từ Đạt tay cầm trường thương, chỉ về phía trước, âm thanh cuồn cuộn.

Dưới tu vi Tông Sư cảnh của hắn, chấn động đến mức các tướng sĩ thủ thành tai ù tai điếc, tâm kinh đảm chiến.

"Diệp Đông Hoàng, ngươi dẫn binh vây thành, đại nghịch bất đạo, muốn tạo phản sao?" Mộc Huyền Dân đứng trên tường thành, lấy hết dũng khí, lớn tiếng chất vấn.

Dưới chân hoàng thành, hắn tuy sợ hãi, nhưng cũng không thể đánh mất khí thế và thể diện.

"Công thành!" Diệp Đông Hoàng lười phí lời với hắn, Mộc Huyền Dân còn chưa có tư cách đó.

"Giết!" Từ Đạt tay cầm trường thương, nhất mã đương tiên xông thẳng tới, năm mươi vạn đại quân cùng nhau xông lên chém giết.

"Bắn tên!" Mộc Huyền Dân gào lớn, vô số mũi tên rơi xuống.

Hấp Tinh Lĩnh Vực của Diệp Đông Hoàng tản ra, bảo vệ long liễn, bất động như núi.

Trương Tam Phong phía sau hắn nhảy vọt lên, Chân Võ Kiếm trong tay vung một cái, kiếm khí tung hoành mười mấy mét, trong nháy mắt chém giết Mộc Huyền Dân cùng mấy trăm binh sĩ xung quanh.

Thân ảnh hắn đáp xuống trước cửa thành, một chưởng ấn lên cánh cửa thành nặng nề.

Dưới chưởng lực của Đại Tông Sư, cho dù cửa thành nặng nề kiên cố cũng ầm ầm nổ tung.

Đại quân trường khu trực nhập, mười vạn đại quân ở lại giữ cửa thành, lại phân ba mươi vạn đại quân đi công chiếm ba cửa thành còn lại.

Cuối cùng mười vạn đại quân vây quanh Diệp Đông Hoàng tiến thẳng đến Hoàng Cung.

Trên đường, gặp gỡ năm vạn Cấm Vệ Quân và Hộ Vệ Quân đến tăng viện, hai bên không nói lời nào, trực tiếp khai sát.

Từ Đạt, với tư cách cường giả Tông Sư cảnh, dẫn đầu xung kích, lực sát thương khủng bố.

Ngoài ra còn có Võ Đang Thất Hiệp cũng đến, bảy người bọn họ đồng dạng đột phá đến cảnh giới Tông Sư, dưới sự áp đảo của thực lực cường đại, Cấm Vệ Quân và Hộ Vệ Quân rất nhanh bị đánh bại, Diệp Đông Hoàng trường khu trực nhập đến trước Hoàng Cung.

Lúc này, Diệp Lăng Thiên đã dẫn theo một chúng cao thủ đợi từ lâu.

"Cửu đệ, không ngờ ngươi ẩn giấu thật sâu, lại có thể bất tri bất giác chiêu mộ được nhiều cường giả như vậy, còn bồi dưỡng được năm mươi vạn đại quân!" Diệp Lăng Thiên ánh mắt dừng lại trên Diệp Đông Hoàng, lần đầu tiên cảm nhận được áp lực nặng nề.

Trước kia, trong lòng hắn, Diệp Đông Hoàng chỉ là một tiểu tử có thiên phú nhưng chưa trưởng thành, hắn căn bản không để vào mắt.

Hiện giờ nhìn thấy bên cạnh Diệp Đông Hoàng có hai mỹ nữ Tông Sư, xung quanh còn có chín cường giả Tông Sư, trong lòng tràn đầy đố kỵ, ghen ghét.

"Đó là mỹ nữ Tông Sư cảnh!

Hắn một người cũng không có!

Diệp Đông Hoàng lại có đến hai người!" Lại còn có thủ hạ Tông Sư cảnh, hắn có thể tùy ý sai khiến chỉ có hai ba người, những người khác đều không phải hắn có thể tùy ý sai khiến!

So với Diệp Đông Hoàng, hắn cảm thấy mình làm Hoàng đế thật sự quá ư là vô dụng!

"Diệp Lăng Thiên, những lời giả dối đó không cần phải nói, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Đối với Diệp Lăng Thiên, Diệp Đông Hoàng không chút khách khí.

Hắn đối với hoàng thất không có chút quy thuộc cảm nào, ngay cả cái tên Hoàng đế lão tử tiện nghi Diệp Vô Nhai kia.

Hắn từ trong bụng mẹ đã khôi phục ý thức, hiểu được không ít bí mật.

Năm đó, nương hắn đột nhiên xuất hiện, hôn mê trong hoàng cung.

Vì quá mức xinh đẹp, ngay cả Diệp Vô Nhai có ba ngàn giai lệ hậu cung cũng không nhịn được mà nhặt xác.

Vì lần đó, Diệp Đông Hoàng đã ra đời!

Đông Phương Thanh Y không thích Diệp Vô Nhai, sau đó cũng chưa từng cho Diệp Vô Nhai sắc mặt tốt.

Diệp Vô Nhai trong lòng hổ thẹn, thêm vào việc Diệp Đông Hoàng khi sinh ra thiên phú xuất chúng, nên rất sủng ái Diệp Đông Hoàng.

Nhưng Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Thanh Y kỳ thực không được các thành viên hoàng tộc khác tiếp nhận.

Cũng vì vậy, Diệp Đông Hoàng dù được sủng ái, dù thiên phú xuất chúng, cũng không thể làm Thái tử.

Chương 83

Trong triều, các văn võ đại thần cũng rất ít người quy thuận Diệp Đông Hoàng.

Bởi vậy, khi Diệp Vô Nhai đột nhiên băng hà, thế lực vốn không mạnh của Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt bị Diệp Lăng Thiên hủy diệt, sau đó đuổi hắn ra khỏi hoàng thành, chuẩn bị giết hắn.

"Tiểu tử, ngươi chính là Diệp Đông Hoàng?

Sao lại nói chuyện với đại ca ngươi như vậy, tuổi còn nhỏ mà sát tính đã nặng như thế, tiện tỳ kia dạy ngươi như vậy sao?" Nghe thấy lời Diệp Đông Hoàng nói, Diệp Lăng Thiên còn chưa mở miệng, bên cạnh đã bước ra một lão giả không giận mà uy.

Lão giả mặc mãng long bào, khuôn mặt uy nghiêm bá đạo, nhìn qua là biết ngay là người nắm quyền của hoàng tộc.

Ánh mắt sắc bén dừng lại trên Diệp Đông Hoàng, lớn tiếng quát mích.

"Xin lỗi nương của ta, bằng không Bản vương sẽ diệt ngươi!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh đi.

Lão già này hắn nhận ra, lúc mới sinh ra đã gặp một lần, tên là Diệp Nam Thiên.

Là phụ thân của Diệp Vô Nhai, cũng chính là gia gia của hắn.

Vì nguyên do bị 'nhặt xác', Đông Phương Thanh Y không có hảo cảm với hoàng thất, đối với bọn họ đều rất lạnh nhạt.

Thêm vào đó bản thân lai lịch bất minh, nên Diệp Nam Thiên vô cùng chán ghét Đông Phương Thanh Y và Diệp Đông Hoàng.

“Quả nhiên nghiệt chủng do tiện tỳ sinh ra thì vẫn là nghiệt chủng, thứ không có giáo dưỡng!

Thật cho rằng có vài tên Tông Sư thủ hạ là có thể vô pháp vô thiên, làm càn làm bậy sao?

Lão phu hôm nay sẽ thay hoàng tộc dọn dẹp môn hộ, tránh cho ngày sau làm ô uế thanh danh!” Diệp Nam Thiên tức đến mức mắt không phải mắt, mũi không phải mũi, chưa từng có ai dám uy hiếp hắn.

Giờ đây đại đình quảng chúng, trước mặt vô số người, hắn vậy mà bị một tiểu nghiệt chủng uy hiếp, quả là sỉ nhục lớn!

“Chết đi!” Thân ảnh Diệp Nam Thiên vừa động, cả người hóa thành một luồng cuồng phong quét tới.

Năm đó khi hắn thoái vị đã là Tông Sư đỉnh phong, một lòng muốn đột phá đến cảnh giới Đại Tông Sư, mới nhường ngôi Hoàng đế cho Diệp Vô Nhai.

Bởi vậy, đối mặt với vài cường giả Tông Sư sơ kỳ, hắn căn bản không để vào mắt.

Còn về thực lực của Trương Tam Phong, hắn căn bản không nhìn thấu, cũng không để ý.

Hắn không hề nghĩ đối phương sẽ là một Đại Tông Sư!

“Dám chọc giận Hoàng gia gia, thật đúng là không biết sống chết!” Diệp Lăng Thiên trong lòng cười lạnh.

Diệp Nam Thiên đã một chân bước vào cảnh giới Đại Tông Sư, trong số các lão tổ hoàng thất đều là người có số má.

Giờ đây đích thân ra tay, Diệp Đông Hoàng chết chắc rồi!

Không chỉ Diệp Lăng Thiên nghĩ vậy, văn võ và các cường giả

hoàng thất xung quanh hắn cũng đều nghĩ như vậy.

Thế nhưng, các cường giả và giáp sĩ xung quanh Diệp Đông Hoàng lại đồng loạt cười lạnh, trong mắt tràn đầy châm chọc.

Các cường giả đều hiểu sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng, đặc biệt là Trương Tam Phong.

Còn quân sĩ đối với Diệp Đông Hoàng có một loại tín nhiệm mù quáng và cuồng nhiệt, trong mắt bọn họ, Diệp Đông Hoàng là vô sở bất năng, là tồn tại như thần.

Xoẹt!

Khoảnh khắc kế tiếp, Diệp Lăng Thiên và một chúng cường giả hoàng thất hoàn toàn ngớ người.

Chỉ thấy một luồng lực lượng khủng bố từ trong cơ thể Diệp Nam Thiên bùng nổ, nhục thân trong nháy mắt bị xé nát, chết không toàn thây.

"Làm sao có thể?" "Hoàng gia gia sao có thể bị Diệp Đông Hoàng một chưởng đánh chết?" Diệp Lăng Thiên không kìm được lùi lại một bước, thân thể chao đảo như muốn ngã.

Nếu Diệp Nam Thiên bị cường giả thủ hạ của Diệp Đông Hoàng đánh chết, hắn còn có thể chấp nhận.

Nhưng Diệp Đông Hoàng mới bao nhiêu tuổi?

Sao có thể một quyền đánh chết Diệp Nam Thiên đã một chân bước vào Đại Tông Sư?

"Chẳng lẽ đã đột phá đến Đại Tông Sư rồi?" "Giết!" Diệp Đông Hoàng lười phí lời với bọn họ, nghe bọn họ nói nhảm chỉ khiến người ta tức giận.

"Giết!" Từ Đạt và những người khác trong nháy mắt xông thẳng

đến Diệp Lăng Thiên.

Chủ nhục thần tử, vừa rồi Diệp Nam Thiên một tiếng tiện tỳ nghiệt chủng, bọn họ đã sớm nén một bụng khí, giờ đây mang theo sự phẫn nộ mà xông tới chém giết.

Trương Tam Phong vung Chân Võ Kiếm trong nháy mắt xông đến các cường giả Tông Sư xung quanh Diệp Lăng Thiên.

Đừng nhìn trước đó hắn ở Võ Đang tu thân dưỡng tính, một khi ra tay, cũng sát phạt quả đoán, sắc bén vô tình.

Dù sao, có thể trở thành Tông Sư võ học, ai lại là kẻ mềm lòng nương tay? "Đại tông sư ư?" "Làm sao có thể?

Lại là Đại tông sư!" Trương Tam Phong vừa ra tay, tất cả cường giả đều chấn động.

Cường giả Tông sư đã là tồn tại thần long thấy đầu không thấy đuôi, mạnh mẽ đến mức một người có thể sánh bằng một quân đoàn.

Diệp Lăng Thiên, thân là Hoàng đế, cũng phải giữ vài phần kính trọng đối với cường giả Tông sư.

Mà Đại tông sư càng là lực lượng trấn quốc, Hoàng thất Thiên Phong quốc cũng chỉ còn hai vị Đại tông sư cuối cùng.

Đó là trụ cột chống trời, kim chỉ nam định hải của Thiên Phong quốc, phi sự vong quốc diệt tộc thì sẽ không xuất quan. "Mau thỉnh lão tổ tông!" Một vị cường giả Tông sư của Hoàng thất gầm lên.

Tông sư và Đại tông sư nhìn qua đều ở cùng một cấp độ, nhưng thực lực lại chênh lệch cực lớn.

Khi "thế" lĩnh ngộ đạt đến bốn thành sẽ phát sinh một chất biến, xem như đạt đến tiểu thành, đây cũng là nguồn gốc của Đại tông sư.

Khi "thế" đạt đến bảy thành, lại sẽ phát sinh một chất biến nữa, từ

đó liền có Vô Thượng Đại tông sư. "Đúng, còn có lão tổ tông!" Diệp Lăng Thiên cũng ngây người ra, nghe tiếng gầm của Tông sư Hoàng thất, tựa như người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng, vội vàng lấy ra một khối lệnh phù rồi bóp nát.

Khối lệnh phù này là vật chuyên dụng của Hoàng đế, chỉ khi đến thời khắc nguy cấp vong quốc diệt tộc mới có thể sử dụng.

Vút vút vút!

Chỉ trong khoảnh khắc này, Trương Tam Phong đã chém giết ba vị cường giả cảnh giới Tông sư, cơ bản không có một Tông sư nào có thể đỡ nổi một kiếm của ông.

Ầm!

Đúng lúc này, từ sâu trong Hoàng cung bỗng nhiên tràn ra hai luồng khí tức khủng bố.

Diệp Lăng Thiên bao gồm một chúng cường giả Hoàng thất đều lộ vẻ hưng phấn.

Lão tổ tông đã xuất quan!

Bây giờ có cứu rồi!

Vút vút!

Ngay sau đó, hai thân ảnh già nua uy nghiêm nhanh chóng xuất hiện trước mặt Diệp Lăng Thiên.

Ánh mắt đục ngầu chợt lóe tinh quang, như sư tử tỉnh giấc, kiêu ngạo nhìn bốn phía, bá khí mười phần. "Ngươi là ai?" Diệp Phi Thiên nhìn Trương Tam Phong, âm thầm đánh giá, trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Ông ta đã sống hơn hai trăm tuổi, những Đại tông sư của các nước xung quanh ông ta đều quen biết, nhưng chưa từng thấy Trương Tam

Phong.

Đại tông sư không phải cải trắng, mỗi người đều uy danh lừng lẫy, huống hồ Trương Tam Phong còn là Đại tông sư hậu kỳ, chắc chắn đã thành tựu Đại tông sư từ rất lâu rồi.

Ông ta không quen biết, tám chín phần mười không phải người của các nước xung quanh. "Trương Tam Phong!" Trương Tam Phong cũng đánh giá hai người đối diện, đây là Đại tông sư thật sự, ông vẫn là lần đầu gặp phải, trong mắt dấy lên chiến ý, ẩn ẩn có chút hưng phấn. "Ngươi vì sao lại đến Hoàng thất ta gây loạn?

Nếu không có lý do hợp lý, dù ngươi là Đại tông sư, hôm nay cũng phải lưu lại cái mạng này!" Diệp Tinh Vũ và Diệp Phi Thiên nhìn nhau, hiển nhiên đều chưa từng nghe đến tên Trương Tam Phong.

Bất quá, Trương Tam Phong thực lực rất mạnh, là Đại tông sư hậu kỳ.

Hai người bọn họ liên thủ cũng không có chắc chắn hạ được Trương Tam Phong, cho nên không dám quá bức bách. "Lão tổ..." Một vị Tông sư Hoàng thất ghé tai Diệp Tinh Vũ giải thích vài câu, khiến hai người Diệp Tinh Vũ nhíu mày.

Bọn họ còn tưởng là ngoại địch xâm lấn, không ngờ lại là nội loạn.

Hai người lúc này cũng đặt ánh mắt lên người Diệp Đông Hoàng.

Diệp Tinh Vũ trên dưới đánh giá rồi nói: "Ngươi chính là Diệp Đông Hoàng đi, không ngờ Hoàng thất còn có hậu khởi chi tú như ngươi, thật đúng là anh hùng xuất thiếu niên!" "Lão tổ tông, Diệp Đông Hoàng tuy thiên phú không tệ, nhưng lại là một tên bạch nhãn lang, vừa rồi còn một quyền đánh nát Nam Thiên gia gia, thật sự là vô nhân tính, thập ác bất xá!" Diệp Lăng Thiên nghe vậy, trong lòng chợt

thắt lại, vội vàng mở miệng.

Thân là Hoàng đế, hắn thấu hiểu Hoàng gia vô tình.

Diệp Đông Hoàng bất kể là tu vi võ đạo, cường giả dưới trướng, hay thiên phú võ đạo đều mạnh hơn hắn.

Diệp Tinh Vũ hai người điều chuyển mũi giáo phò tá Diệp Đông Hoàng làm Hoàng đế cũng không phải không có khả năng.

Chương 84

Một khi Diệp Tinh Vũ hai người ủng hộ Diệp Đông Hoàng, hắn sẽ không còn một chút cơ hội nào. "Diệp Đông Hoàng, ngươi tính toán làm thế nào?" Diệp Phi Thiên nhíu mày, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Hôm nay một lúc tổn thất bốn Tông sư, trong lòng ông ta cũng bực bội.

Nhưng dưới trướng Diệp Đông Hoàng có một Đại tông sư và mười Tông sư, thực lực như vậy khiến ông ta cũng không dám tùy tiện động thủ.

Dù có thể thắng, cũng là thắng thảm, đến lúc đó Thiên Phong quốc sẽ xong đời! "Diệp Lăng Thiên tất phải chết, kẻ nào cản ta, kẻ đó chết!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt mở miệng.

Hắn tuy không có mấy hảo cảm với Hoàng thất, nhưng chung quy cũng có một chút huyết duyên.

Chỉ cần không chọc hắn, hắn cũng sẽ không giết sạch. "Bọn họ là từ đâu tới?" Diệp Tinh Vũ nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Đông Hoàng, chỉ Trương Tam Phong và những người khác.

Vấn đề này vô cùng quan trọng, cũng là điều khiến người ta nghi hoặc nhất.

Diệp Đông Hoàng tuổi còn nhỏ, làm sao lại tìm được nhiều cường giả đến vậy để trung thành?

Trong đó có âm mưu gì không?

Diệp Đông Hoàng có phải đã bị người khác lợi dụng, hoặc thầm đạt thành hiệp nghị với thế lực nào đó, vì báo thù mà bán đứng Thiên

Phong quốc?

Diệp Lăng Thiên nghe vậy, trái tim lập tức thót lên tận cổ.

Hắn hiểu rõ Diệp Tinh Vũ đã nghiêng về phía Diệp Đông Hoàng.

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng có thể giải thích rõ ràng hoặc chứng minh cường giả dưới trướng là trung thành với hắn, thì hắn sẽ bị vô tình vứt bỏ, giao cho Diệp Đông Hoàng xử trí.

Xuy!

Diệp Đông Hoàng không nói lời vô nghĩa, rút kiếm chém ra.

Hắn tuy vẫn chưa thăng cấp Tông sư, nhưng đã lĩnh ngộ mấy chục loại "thế", thêm vào nhục thân khủng bố và Vạn Đạo Chân Khí, một kiếm này có thể xưng là khủng bố.

Trời và đất nối liền thành một đường, không chỗ nào để trốn, không chỗ nào để thoát, trời đất phảng phất đều nằm dưới một kiếm này!

Đây là một kiếm do hắn tổng hợp bách gia võ học, dung hợp thành một mà sáng tạo ra!

Thiên Địa Nhất Kiếm!

Một kiếm này tuy vẫn còn là sơ hình, nhưng giờ khắc này đã triển lộ tuyệt thế chi uy.

Mắt Trương Tam Phong sáng lên, dưới một kiếm này, ông cảm thấy khí tức tử vong đã lâu lắm rồi mới lại ập tới.

Nếu như ông đối mặt với một kiếm này, dù không chết, cũng sẽ mất đi nửa cái mạng. "Không hay rồi!" Trực diện một kiếm này, hai vị Đại tông sư Diệp Tinh Vũ và Diệp Phi Thiên lập tức dựng tóc gáy, nguy cơ chưa từng có bao trùm tới.

Trong đồng tử của bọn họ, một đạo kiếm quang rực rỡ đến cực

hạn như sao băng bỗng chốc phóng đại, bọn họ phảng phất thấy Tử Thần đang đứng trước mặt, vẫy gọi bọn họ!

Già rồi!

Vô dụng rồi!

Dưới một kiếm này, hai người lập tức từ bỏ ý định chống cự.

Bọn họ biết, dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng không thể đỡ nổi một kiếm này!

Đây là một kiếm tử vong, một kiếm tất sát!

Hô hô ~ Kiếm quang hạ xuống, gió lạnh khẽ thổi vào má.

Hai người Diệp Tinh Vũ ngẩn ngơ hoàn hồn, hai lọn tóc dài từ thái dương bay xuống, ánh mắt phức tạp.

Khoảnh khắc này, bọn họ đã hiểu ra!

Hiểu vì sao Diệp Đông Hoàng có thể thu phục nhiều cường giả đến vậy, bởi vì người ta có thực lực!

Đương nhiên, trong đó khẳng định có bí mật, nhưng ai mà không có bí mật?

Bí mật này cũng không phải bọn họ có tư cách biết!

Bọn họ cũng không còn bất kỳ lựa chọn nào khác! "Từ nay về sau, Diệp Đông Hoàng chính là Hoàng đế Thiên Phong quốc, bất kỳ quyết định nào của hắn đều phải vô điều kiện chấp hành, bao gồm cả chúng ta!" Diệp Tinh Vũ và Diệp Phi Thiên hai người chắp tay, coi như tạ ơn Diệp Đông Hoàng đã không giết, rồi nhìn bốn phía, tuyên bố.

Hô!

Diệp Lăng Thiên phảng phất bị rút cạn toàn bộ khí lực, mềm nhũn ngã xuống đất!

Hắn đã bại rồi!

Bại hoàn toàn!

Không còn một chút cơ hội nào nữa!

Vút!

Đột nhiên, Lăng Nhất túm lấy Diệp Lăng Thiên bỏ chạy.

Hắn là tâm phúc của Diệp Lăng Thiên, khoảnh khắc này vẫn còn nghĩ đến việc đưa Diệp Lăng Thiên đi, lòng trung thành đáng khen.

Chỉ là dựa vào một mình hắn là Tông sư, làm sao có thể mang theo Diệp Lăng Thiên chạy thoát dưới mí mắt Diệp Đông Hoàng?

Hô ~ Kiếm quang lóe lên, Trương Tam Phong đã xuất hiện trước mặt Lăng Nhất, máu tươi bắn tung tóe, một kiếm phong hầu!

Ngày hôm đó, toàn bộ Thần Phong Thành tiếng gió hạc kêu, con đường vốn náo nhiệt phi phàm chỉ còn gió lạnh thấu xương, đừng nói người, ngay cả bóng ma cũng khó mà thấy được.

Những người duy nhất đi lại là từng đội giáp sĩ mang khôi giáp sắc bén, ánh mắt sắc như chim ưng tuần tra bốn phía, sát khí nồng đậm bao trùm khắp thân, hồi lâu không tan.

Ngày hôm đó, không biết bao nhiêu Vương công quý tộc bị tịch thu gia sản diệt tộc.

Diệp Tinh Vũ và Diệp Phi Thiên hai Đại tông sư sau khi tuyên bố Diệp Đông Hoàng là Hoàng đế Thiên Phong quốc thì tiếp tục bế quan, không còn xen vào chuyện bên ngoài.

Từng Tông sư Hoàng thất cũng tuyên bố bế quan, sợ bị liên lụy.

Bọn họ bây giờ không dám bày cái uy lão tổ tông trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Ngay cả Diệp Nam Thiên còn bị Diệp Đông Hoàng một quyền đánh nát, huống hồ là bọn họ?

Bọn họ cũng biết võ đạo của Diệp Đông Hoàng mạnh đến đáng sợ, ngay cả hai vị lão tổ cảnh giới Đại tông sư liên thủ cũng không phải đối thủ của một chiêu, bọn họ nào dám chọc vào Diệp Đông Hoàng.

Dù dưới trướng con cháu có liên quan đến Diệp Lăng Thiên, bọn họ cũng giả vờ không biết, mặc cho Diệp Đông Hoàng bắt giữ chém giết.

Đương nhiên, những người chưa từng động thủ với Diệp Đông Hoàng, chưa từng giúp Diệp Lăng Thiên chèn ép ám sát hắn, Diệp Đông Hoàng không động tới.

Hắn cũng không phải kẻ hiếu sát.

Chỉ cần những người này sau này không đến chọc hắn, hắn cũng sẽ không động đến bọn họ.

Đương nhiên, gia tộc Mộc thị của mẫu thân Diệp Lăng Thiên, Mộc Thiên Tuyết, Diệp Đông Hoàng trực tiếp sao gia diệt tộc, không một ai thoát.

Trong một ngày, Diệp Đông Hoàng đã nắm giữ cục diện.

Có thực lực tuyệt đối cộng thêm Diệp Tinh Vũ và Diệp Phi Thiên đã lên tiếng, tương đương với việc Thiên Phong quốc đổi một Hoàng đế mà thôi, cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Huống hồ, Diệp Lăng Thiên cũng vừa mới lên ngôi không lâu, tương đương với việc sau khi Tiên đế băng hà, giữa đường xảy ra chút trắc trở, sau đó truyền vị đến tay Diệp Đông Hoàng.

Cuộc nội chiến vốn oanh liệt tập trung vô số ánh mắt này, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã kết thúc một cách đầu voi đuôi

chuột.

Ngày hôm sau.

Diệp Lăng Thiên, Mộc Thiên Tuyết cùng một chúng gia quyến thân tín bị vạn tiễn xuyên tâm giữa chốn đông người, mấy nghìn đầu người lăn lóc trên đất.

Diệp Đông Hoàng chính thức tuyên cáo trở thành Thiên Phong quốc chi chủ, mà Diệp Lăng Thiên triệt để trở thành lịch sử.

Nam Sơn Quận, Thanh Thủy Trấn. "Ta đã nói mà, Trấn Nam Vương mới là thiên mệnh chi tử.

Diệp Lăng Thiên giết cha đoạt vị, mưu hại huynh đệ, vì đạt mục đích còn muốn dẫn Man tộc vào cảnh, hy sinh mấy trăm vạn bách tính, chỉ vì tư lợi của hắn, thật sự là tang tâm bệnh cuồng.

Bây giờ thì gặp báo ứng rồi!" "Ai nói không phải!

Lần trước may mà Bệ hạ trí mưu hơn người, không những phá tan âm mưu của Diệp Lăng Thiên còn đánh bại ba mươi vạn đại quân Nam Man, giữ vững Tam Sơn Quan.

Bằng không nơi đây đã trở thành bãi săn của những tên Man tộc đó, không biết bao nhiêu bách tính gặp nạn rồi!" Trong tửu quán, khách nhân ba năm tụm năm lại ngồi cùng nhau, nghị luận sôi nổi.

Mỗi khi nhắc đến Diệp Lăng Thiên, ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi, nghe tin Diệp Lăng Thiên bị chém đầu, lại lập tức vỗ bàn tán thưởng, đấm ngực giậm chân, hả hê trong lòng.

Bọn họ đều là người Nam Sơn Quận, lần trước kế hoạch "mượn đao giết người" của Diệp Lăng Thiên nếu thành công, bọn họ có thể đã chết hoặc trở thành nô lệ của Nam Man, vợ con của bọn họ có thể đang chịu đựng sự lăng nhục giày vò.

Chương 85

Bọn họ đối với việc ai làm Hoàng đế cũng không quan tâm, nhưng chiêu "mượn đao giết người" của Diệp Lăng Thiên thực sự quá ác độc, nghiêm trọng uy hiếp đến sự an toàn tính mạng của bọn họ, nên mới khiến bọn họ hận thấu xương! "Diệp Đông Hoàng!" Trên bàn bên cạnh, một nam tử toàn thân khoác hắc bào nắm chặt quyền, mắt đỏ ngầu, tràn đầy cừu hận.

Hắn chính là Mộc Thiên Bá, người được Diệp Lăng Thiên phái đến tiếp quản Nam Sơn Quận.

Kết quả hắn còn chưa đến Nam Sơn Quận, Thần Phong Thành đã truyền đến tin dữ, Diệp Đông Hoàng đoạt được Hoàng vị, không những Diệp Lăng Thiên thân vong, gia tộc của hắn cũng bị tru diệt cả nhà.

Cũng chính vì hắn ở bên ngoài, thêm vào tu vi cảnh giới Bán bộ Tông sư mới thoát được một kiếp, nhưng cũng chỉ có thể ẩn mình trong bóng tối, không dám lộ diện. "Nghe nói mấy nước xung quanh đã xuất binh, chuẩn bị thừa nước đục thả câu, cũng không biết Bệ hạ có thể ứng phó được không...

Ưm?

Ta đang nói chuyện với ngươi đó, ngươi nhìn gì vậy?

Nước miếng chảy ra rồi kìa?" Trên bàn bên cạnh Mộc Thiên Bá có hai thanh niên áo trắng đang ngồi, trong đó một người đang hưng phấn kể những tin tức nhỏ nhặt mà hắn biết, kết quả người bạn ngồi đối diện lại si mê nhìn về phía sau hắn, hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói. "Ta xem xem ngươi đang nhìn cái gì...

Chết tiệt, đẹp quá..." Thanh niên nhíu mày, quay đầu lại, lập tức

ngây người.

Chỉ thấy một mỹ nữ đeo mặt nạ vàng thướt tha bước tới.

Dù không nhìn thấy dung nhan đối phương, nhưng không một ai thấy nàng mà không nghi ngờ rằng dưới lớp mặt nạ kia ẩn giấu một dung nhan tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành đến mức nào!

Nữ tử thân hình uyển chuyển, đầy đặn mê người, bộ ngực vĩ ngạn khiến người ta kinh tâm động phách.

Điều hấp dẫn nhất vẫn là khí chất độc đáo trên người nàng, tựa như ác ma vươn đôi tay siết chặt lấy nhãn cầu của ngươi, kéo ngươi về phía vực sâu không đáy.

Khiến ngươi biết rõ đó là ma uyên, nhưng cũng cam tâm tình nguyện nhảy xuống, cam nguyện trầm luân trong đó, khó lòng tự thoát ra.

Nữ tử tay trái cầm một thanh trường đao thon dài, là kiểu Đường đao, rất hợp với vóc dáng của nàng, trong vẻ anh tư bạt sảng mang theo một phong tình độc đáo.

Nàng bước vào tửu quán, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Mộc Thiên Bá, người đã đạt đến cảnh giới Bán bộ Tông sư, tự nhiên cũng chú ý đến nàng.

Dù kinh diễm trước khí chất và thân hình của đối phương, trong lòng hắn càng nhiều hơn là cảnh giác.

Không sai, chính là cảnh giác!

Võ giả, tu vi càng cao, cảm quan càng mạnh, hắn có một cảm giác mãnh liệt rằng đối phương là đến tìm hắn! "Mộc Thiên Bá!" Nữ tử đến trước mặt Mộc Thiên Bá ba thước, dừng bước, đứng yên.

Dưới mặt nạ vàng lộ ra đôi mắt sắc bén mà động lòng người, ánh

mắt khóa chặt nam tử hắc bào đang ngồi cạnh bàn rượu. "Ngươi làm sao biết là ta?" Ý niệm đầu tiên của Mộc Thiên Bá là không thừa nhận, nhưng nhìn ánh mắt khẳng định và ngữ khí tự tin của đối phương, hắn biết phủ nhận là vô dụng, thân phận của hắn đã bại lộ.

Bất quá hắn cũng không sợ, nữ nhân này tuy nhìn có vẻ thực lực không yếu, hắn là cường giả Tiên Thiên, nhưng hắn lại là Bán bộ Tông sư.

Dưới Tông sư, chưa có ai có thể khiến hắn e sợ. "Bởi vì ta là Lật Na a!" Môi đỏ mê người của Lật Na khẽ nhếch lên, khóe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền mê hoặc, giọng nói tự tin mà động lòng người khiến các tửu khách xung quanh hồn phách đều như tan chảy.

Nhưng Mộc Thiên Bá không có tâm tư thưởng thức, đồng tử co rút, toàn thân căng chặt, dựng tóc gáy, như mèo xù lông.

Xuy lạp!

Đao quang lóe qua, Mộc Thiên Bá trợn tròn mắt, thân thể ở trạng thái nửa đứng dậy, bảo kiếm trong tay vừa mới rút ra được nửa đã cứng đờ, trong mắt tràn đầy không cam lòng và sợ hãi, "Đây là đao pháp gì?" "Bá Đao!" Lật Na trường đao vào vỏ, uốn éo thân hình yểu điệu, xoay người rời đi.

Nàng ra tay gọn gàng dứt khoát, chỉ có giọng nói nhàn nhạt vang vọng trong đầu mọi người, như mộng như ảo.

Ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo đao khí bỗng nhiên từ bên trong cơ thể Mộc Thiên Bá bạo phát, hắc bào bao trùm quanh thân lập tức bị xé rách, bảo kiếm trong tay vừa mới ra vỏ được nửa cùng với toàn bộ người hắn bị nứt ra, từ giữa trán trở xuống, chia thành hai nửa. "Sss!" Cảnh tượng kinh hoàng như vậy lập tức khiến một chúng tửu khách

đang ngây dại nhìn bóng dáng xinh đẹp của Lật Na rời đi bừng tỉnh.

Nhìn thấy hiện trường máu me đầm đìa, thảm không nỡ nhìn, không ít người "oa" một tiếng rồi nôn ra.

Quả nhiên, thứ càng đẹp càng nguy hiểm!

Ngươi vĩnh viễn không thể đoán được dưới vẻ đẹp cực hạn kia ẩn giấu nguy cơ trí mạng đến mức nào! "Mộc Thiên Bá?

Chẳng lẽ người này chính là cữu cữu của Diệp Lăng Thiên, Mộc Thiên Bá?" Dù không ít người biểu hiện không được tốt, nhưng cũng có không ít người có tài năng và gan lớn tiến lên xem xét, nghĩ đến cái tên Lật Na nói trước đó, từng tiếng kinh hô vang lên.

Uy danh của Mộc Thiên Bá ở Thiên Phong quốc không nói là người người đều biết, nhưng chỉ cần có chút kiến thức thì ai cũng rõ!

Đây chính là thân cữu cữu của Diệp Lăng Thiên, thân ca ca của Thái hậu Mộc Thiên Tuyết, là Hoàng thân quốc thích thật sự!

Bản thân hắn còn là một cường giả Tiên Thiên hùng mạnh, nghe nói đã một chân bước vào cảnh giới Tông sư, ở Thiên Phong quốc cũng là một đại cao thủ. "Lật Na là ai?

Lại một đao chém Mộc Thiên Bá, chẳng lẽ là Tông sư?" "Cái này còn cần nói sao, Lật Na khẳng định là người của Bệ hạ, không ngờ lão tử còn có thể tận mắt thấy một vị Tông sư, lại còn là một Tông sư xinh đẹp đến vậy!" "Cẩn thận ta móc mắt ngươi ra bây giờ!" "Có thể nhìn thêm một cái, dù có bị móc mắt ra cũng đáng!" "Xì, cứ khoác lác đi, nếu thật sự móc mắt ngươi ra, ngươi chẳng phải sẽ khóc lóc gọi mẹ, quỳ xuống cầu xin gọi bà nội sao?" Lật Na rời đi, tửu quán lập tức như vỡ tổ, từng tửu khách hưng phấn không thôi, nghị luận sôi nổi.

Còn về phần sợ hãi, thì không hề tồn tại.

Thế giới võ đạo, ngày nào mà chẳng có người chết?

Huống hồ người chết còn là Mộc Thiên Bá, đây gọi là tội có đáng.

Bất quá, nghĩ đến thực lực khủng bố của Lật Na, trong lòng mọi người dấy lên một trận sợ hãi.

Nếu sớm biết đối phương là một cường giả Tông sư, đánh chết bọn họ cũng không dám trợn mắt nhìn chằm chằm mãi như vậy.

Kỳ thực Lật Na chỉ là Tiên Thiên đỉnh phong, cách Tông sư còn một chút.

Nhưng nàng tu luyện Vạn Đạo Kinh, chân khí hùng hậu, nhục thân cường đại, vượt xa cường giả đồng cảnh giới như Mộc Thiên Bá.

Mà Bá Đao thì lại là nàng dung hợp chiêu cuối A Tỳ Đạo Tam Đao của tuyệt thế đao pháp Hùng Bá Thiên Hạ từ thế giới Thiên Hạ Đệ Nhất mà sáng tạo thành, bá đạo lăng lệ, chú trọng một đao tất sát.

Kết quả, không cần nói cũng rõ.

Mộc Thiên Bá bị một đao chém thành hai nửa, sự bá đạo của Bá Đao có thể thấy rõ!

Còn về Hùng Bá Thiên Hạ tự nhiên là do Diệp Đông Hoàng lần trước câu được!

Lần trước hắn câu hơn một trăm lần, không những câu được Lật Na, Gia Cát Đại Lực, Kỷ Yên Nhiên và hơn mười người khác, còn có đủ loại bí tịch võ công và đan dược, Hùng Bá Thiên Hạ chỉ là một trong số đó.

Hai mươi năm thời gian, không chỉ Lật Na lột xác, mà Gia Cát Đại Lực, Giang Lai, An Địch, Lý Sư Sư và những người khác cũng đều lột xác trở thành cường giả.

Giờ khắc này, bọn họ cũng đang chấp hành nhiệm vụ tại các nơi

trong Thiên Phong quốc, truy sát những kẻ sót lại có liên quan đến Diệp Lăng Thiên.

Trong Thiên Phong quốc đang kịch biến, thế lực rửa bài lại từ đầu, có người hoảng sợ, có người hưng phấn, có người rơi vào địa ngục, có người một bước lên trời, bay lên thiên đường, tinh phong huyết vũ, khổ hải giãy giụa.

Ngoài Thiên Phong quốc, núi mưa cũng sắp đến.

Phong Nguyên Quan.

Đại quan thứ nhất ở phía Bắc Thiên Phong quốc, trấn thủ Càn Nguyên quốc, binh lính bốn mươi vạn, do Phong Lạc Tuyết cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong trấn giữ. "Thật đúng là nhà dột gặp mưa suốt đêm, thời buổi đa sự a!" Phong Lạc Tuyết khoác giáp trụ, lưng thẳng tắp, xa xa nhìn về phía đại quân đen kịt đang áp sát, trong mắt tràn đầy bất lực.

Cường giả Tông sư bình thường sẽ không ở lại đây trấn thủ biên quan.

Nếu có địch nhân xâm phạm, sẽ phái cường giả Tông sư hiệp trợ, nhưng giờ vẫn chưa có cường giả Tông sư nào đến, nàng cũng không trông mong nữa.

Nội chiến của Thiên Phong quốc nàng cũng đã nghe nói, việc không điều động đại quân biên quan về bình loạn đã là vạn hạnh.

Kỳ thực Diệp Lăng Thiên cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng đột nhiên binh lâm thành hạ, còn chưa kịp điều động đại quân Thiên Phong quốc trấn áp Diệp Đông Hoàng đã bị tiêu diệt! "Diệp Lăng Thiên cái tên phế vật này, ngay cả một đứa nhóc con cũng không đánh thắng, lại còn nhanh chóng bị tiêu diệt như vậy!" Ngoài Phong Nguyên Quan, Đại tướng quân Càn Nguyên quốc Càn Vô Thiên cưỡi chiến mã

đứng trước trăm vạn đại quân, xa xa nhìn Phong Nguyên Quan, nhịn không được chửi rủa.

Hắn không có quan hệ gì với Diệp Lăng Thiên, chỉ là Diệp Lăng Thiên bại quá nhanh, khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Giờ trăm vạn đại quân nam hạ, để hắn xám xịt quay về tự nhiên là không thể.

Trăm vạn đại quân vừa động, tiêu hao là một con số thiên văn, hắn nhất định phải thu hồi lại từ Thiên Phong quốc! "Công thành!" Càn Vô Thiên trường kiếm chỉ xuống, năm mươi vạn đại quân tề chỉnh tiến lên, bước chân đều tăm tắp, vác thang mây, khiêng thuẫn bài, đẩy xe công thành từng bước một tiến tới.

Mặt đất rung chuyển, cát vàng ngập trời, một mảnh sát khí đằng đằng.

Vì Diệp Đông Hoàng đã đánh bại Diệp Lăng Thiên, hắn càng phải nắm chặt thời gian, thừa lúc Diệp Đông Hoàng đang ở trong nước bình định loạn lạc, một hơi công phá Phong Nguyên Quan, đến lúc đó có thể trường khu trực nhập.

Hắn biết Xích Việt Nam, Thần Mộc quốc và Nam Man cũng đồng loạt xuất binh tấn công Thiên Phong quốc.

Dù Diệp Đông Hoàng có bình định nội loạn, cũng là nguyên khí đại thương, làm sao có thể chống đỡ liên quân bốn nước bọn họ? "Thả tên!" Trên tường thành, Phong Lạc Tuyết chỉ huy thủ thành, một trận chiến công thành thảm liệt bùng nổ.

Chương 86

Từng sinh mệnh tươi sống như rạ lúa bị gió thổi đổ rạp thành từng mảng, khoảnh khắc đã xác chất đầy đồng, máu chảy thành sông.

Một canh giờ sau.

Thấy mãi không công hạ được, Càn Vô Thiên đích thân dẫn binh xung kích.

Với tu vi Tông sư đỉnh phong của hắn gia nhập chiến trường, nếu không có thủ đoạn hiệu quả để chống đỡ, đó tất sẽ là một tai nạn. "Càn Vô Thiên!" Phong Lạc Tuyết toàn thân chấn động, ánh mắt ngẩng lên liền thấy Càn Vô Thiên khí tức khóa chặt nàng, lao đến giết nàng.

Một khi nàng bị giết, sĩ khí tất nhiên sẽ sụt giảm, trận cước hỗn loạn, Phong Nguyên Quan sẽ bị công phá trong chớp mắt! "Chặn hắn lại!

Thả tên!" Phong Lạc Tuyết gầm lên.

Nàng chỉ có Tiên Thiên đỉnh phong, ngay cả một chiêu của Càn Vô Thiên cũng không đỡ nổi, chỉ có thể dùng tính mạng binh sĩ để cản.

Thế nhưng Càn Vô Thiên căn bản không dây dưa với những binh sĩ đó, trực tiếp chém giết ra một con đường máu, một kiếm giết thẳng đến Phong Lạc Tuyết. "Xong rồi!

Mạng ta thế là hết!" Mắt Phong Lạc Tuyết tràn đầy tuyệt vọng và không cam lòng.

Nếu có một Tông sư giúp nàng chặn Càn Vô Thiên, nàng có chắc chắn giữ được Phong Nguyên Quan.

Nhưng giờ nàng vừa chết, quân tâm tan rã, binh bại như núi đổ.

Mấy chục vạn tướng sĩ Phong Nguyên Quan đều sẽ phải chôn cùng nàng!

Vút!

Lúc này, một đạo kiếm quang rực rỡ đến cực hạn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, như trời xanh mây trắng không tì vết.

Chiêu này từ trên cao đánh xuống, thế kiếm hạ kích huy hoàng tấn cấp, tất cả kiếm khí lạnh thấu xương, mũi kiếm sắc bén đáng sợ đến không thể chống đỡ!

Sắc bén tột cùng, rực rỡ tột cùng, huy hoàng tột cùng!

Nhưng trong mắt Phong Lạc Tuyết, đây chính là ánh sáng hy vọng, là ranh giới giữa thiên đường và địa ngục, sự chấn phấn trong lòng nàng có thể tưởng tượng được! "Ai?" Càn Vô Thiên gầm lên giận dữ.

Hắn, người trải qua trăm trận chiến, cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm tột độ, tử vong ập tới.

Hắn ngẩng đầu lên, một đạo kiếm quang chém xiên tới, như tia chớp kinh hoàng, như cầu vồng chấn động trời.

Không ai có thể hình dung được vẻ rực rỡ và huy hoàng của một kiếm này, cũng không ai có thể hình dung được tốc độ của một kiếm này, đó không chỉ là một thanh kiếm, mà là sự phẫn nộ của Lôi Thần, là một kích của tia chớp.

Xuy lạp!

Máu tươi bắn tung tóe, đầu người bay lên. "Một kiếm thật khủng bố, một kiếm thật đẹp!" Trong đầu Càn Vô Thiên cuối cùng lóe lên một ý niệm, ngay sau đó liền chìm vào bóng tối vô biên.

Một thân ảnh áo trắng như tuyết nhẹ nhàng hạ xuống, như trích tiên trên trời, giáng trần nhân gian! "Giết a!" "Giết!" Cùng lúc đó, phía

sau đại quân Càn Nguyên quốc xuất hiện trăm vạn đại quân, xông thẳng về phía đại quân Càn Nguyên quốc.

Vị tướng lĩnh dẫn đầu chính là Từ Đạt, người được phái đến tăng viện trong chuyến này.

Vì có Lưỡng Giới Thông Đạo Lệnh Bài do Diệp Đông Hoàng ban cho, có thể phóng thích trăm vạn đại quân ở bất kỳ nơi nào, Từ Đạt tự nhiên sẽ không cứ thế mà làm phóng thích trăm vạn đại quân rồi cùng Phong Lạc Tuyết thủ thành.

Hắn đã sớm đến phía sau đại quân Càn Nguyên quốc, tại một nơi hoang vắng rộng lớn phóng thích trăm vạn đại quân, chỉ chờ lúc này từ phía sau tập kích, tiền hậu giáp kích, một lần diệt sạch đại quân Càn Nguyên. "Đa tạ đại nhân cứu mạng chi ân, mạn phép hỏi đại nhân xưng hô thế nào?" Phong Lạc Tuyết từ trong chấn kinh hoàn hồn, tiến lên chắp tay bái tạ, vẻ mặt sùng bái kính sợ.

Một kiếm chém giết Càn Vô Thiên, đây là điều nàng trước đây còn không dám nghĩ tới.

Diệp Cô Thành vẩy một cái, những giọt máu trên mũi kiếm rơi xuống, không nhìn Phong Lạc Tuyết, xa xa nhìn ra ngoài thành, giọng nói đạm mạc vang lên: "Dưới trướng Trấn Nam Vương, Diệp Cô Thành!" Thiên Phong quốc, biên cảnh phía Tây, Phong Mộc Quan. "Ngươi là ai?" Đại tướng quân Thần Mộc quốc Mộc Tùng Bách chấn động nhìn chằm chằm thân ảnh áo trắng như tuyết trước mặt, ánh mắt oán độc, kinh hãi mà không cam lòng. "Tây Môn Xuy Tuyết!" Tây Môn Xuy Tuyết khẽ thổi một cái, một chuỗi hoa máu trên mũi kiếm rơi xuống, ngay sau đó "binh" một tiếng, Mộc Tùng Bách ngã xuống đất tử vong.

Dưới cửa thành, Thích Kế Quang cũng dẫn trăm vạn đại quân xuất hiện phía sau đại quân Thần Mộc quốc, thừa lúc đối phương công

thành, trực tiếp xông ra, giết bọn họ một trận trở tay không kịp.

Thiên Phong quốc, biên cảnh phía Đông, Phong Long Quan.

Thường Ngộ Xuân cũng dẫn trăm vạn đại quân giết đại quân Xích Việt Nam một trận trở tay không kịp, Đại tướng quân Xích Việt Nam cảnh giới Tông sư đỉnh phong Xích Hỏa Long bị Dương Tiêu, Phạm Diêu, Tạ Tốn và mấy vị Đại tông sư khác vây công mà chết.

Thiên Phong quốc, biên cảnh phía Nam, Tam Sơn Quan.

Man tộc Ba Đại Lực dẫn binh trực tiếp xung kích, mắt thấy sắp công hạ Tam Sơn Quan chỉ có mười mấy vạn người trấn giữ thì Bạch Khởi dẫn đại quân từ phía sau xông ra, thế như chẻ tre, một kiếm chém đầu Ba Đại Lực!

Thiên Phong quốc, Thần Phong Thành. "Báo!

Phong Nguyên Quan đại thắng, trăm vạn đại quân Càn Nguyên quốc toàn quân phúc diệt!" Tín sứ mang theo tin thắng trận phi ngựa vào thành, một đường lớn tiếng hô to, kinh động vô số bách tính Thần Phong Thành. "Phong Nguyên Quan đại thắng?

Trăm vạn đại quân toàn quân phúc diệt?" "Thật hay giả vậy?" "Tín sứ đã đến rồi, làm sao có thể là giả?" "Thật là trời giúp Thiên Phong, Bệ hạ anh minh thần võ!" Vô số bách tính kích động hô hoán, nước mắt lão lệ tuôn trào.

Các nước xung quanh đến xâm lược, bọn họ tự nhiên đã nghe nói, không ngờ nhanh như vậy đã truyền đến tin thắng trận.

Trong lúc Thiên Phong quốc vừa mới kết thúc nội chiến, tin này có thể nói là đại khoái nhân tâm.

Tin tức này Diệp Đông Hoàng đã sớm biết rồi, thế giới này tuy không có điện thoại, nhưng có Truyền Tín Phù, Truyền Tín Thạch các loại công cụ truyền âm.

Tín sứ mang đến chỉ là chiến báo bằng văn bản chi tiết hơn.

Một đường hô to cũng là để khích lệ lòng người, cổ vũ sĩ khí.

Nếu là chiến báo thất bại, sẽ không long trọng như vậy mà đưa vào thành, chỉ lén lút đưa đến Hoàng cung! "Báo!

Phong Mộc Quan đại thắng, trăm vạn đại quân Thần Mộc quốc toàn quân phúc diệt!" Chưa đợi mọi người hoàn hồn, chiến báo của Phong Mộc Quan lại truyền đến, lập tức khiến vô số ánh mắt kinh ngạc!

Chiến thắng vang dội như vậy đã không biết bao nhiêu năm chưa từng có rồi! "Báo!

Phong Long Quan đại thắng, trăm vạn đại quân Xích Việt Nam toàn quân phúc diệt!" "Chết tiệt, Bệ hạ đây là nghịch thiên rồi sao?" "Thật hay giả vậy, Thiên Phong quốc chúng ta lại lợi hại đến vậy ư?" Chiến báo liên tiếp truyền đến, mọi người bị chấn động đến choáng váng, cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Thiên Phong quốc ở các nước xung quanh tuy không tính là quá yếu, nhưng cũng không mạnh lắm, giờ một lúc truyền đến ba tin thắng trận, là điều bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Giờ thì hết rồi chứ?

Mọi người nhịn không được nghĩ thầm. "Báo..." Ý niệm vừa thoáng qua trong đầu mọi người, bên ngoài thành đã vang lên tiếng hô lớn của tín sứ. "Được, lại còn có thật!" "Khẳng định là của Tam Sơn Quan!" Mọi người trố mắt nhìn, bất quá trên mặt lại biểu hiện rất bình thường, phảng phất như đã quen rồi! "Báo!

Tam Sơn Quan đại thắng, trăm vạn đại quân Nam Man toàn quân phúc diệt!" "Quả nhiên!" Mọi người mang vẻ mặt đã sớm dự liệu, đợi tín sứ rời đi, Thần Phong Thành lập tức vỡ tổ.

Nội loạn vừa mới bình định, đã tiêu diệt địch nhân bốn phương xâm phạm.

Đây là bốn trăm vạn đại quân, có thể xưng là đại thắng chưa từng có.

Vô số bách tính chạy khắp nơi, nghị luận sôi nổi, thăm dò khắp chốn, muốn biết chi tiết về trận đại thắng này.

Không chỉ Thần Phong Thành, toàn bộ Thiên Phong quốc, thậm chí các nước xung quanh như Xích Việt Nam, Càn Nguyên quốc, Thần Mộc quốc và Nam Man đều vỡ tổ.

Bốn nước giận dữ không thôi, từng mật thám được phái đi, điều tra nguyên nhân thất bại, tổng kết kinh nghiệm giáo huấn, thề sẽ cuốn thổ trọng lai, báo thù rửa hận, rửa sạch sỉ nhục trước đó.

Bọn họ đã chịu thiệt lớn như vậy, nếu không đòi lại, chẳng phải sẽ bị người ta cười rụng răng sao?

Sức mạnh của bốn nước còn không bằng một Thiên Phong quốc đang xảy ra nội loạn ư?

Đến khi cuốn thổ trọng lai, sẽ không còn là những trận đánh nhỏ nhặt, chiếm giữ một số thành trì địa bàn, mà tất sẽ là một trận chiến diệt quốc!

Đừng nói Tông sư, ngay cả Đại tông sư cũng sẽ được điều động!

Đối với tất cả những điều này, Diệp Đông Hoàng không biết, nhưng trong lòng ít nhiều cũng đoán được một chút.

Ai đã chịu thiệt lớn như vậy cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, huống hồ còn là bốn đại quốc chiếm ưu thế tuyệt đối.

Diệp Đông Hoàng cũng biết, bọn họ tám chín phần mười sẽ liên hợp lại.

Lần trước bọn họ tuy cùng ra tay, nhưng các bên lại không có liên hệ gì, phương châm chiến lược cũng không thống nhất.

Chương 87

Bất quá, lần này, Diệp Đông Hoàng sẽ không bị động chịu đòn!

Chính cái gọi là tiên phát chế nhân, hậu phát chế vu nhân!

Hắn muốn chủ động xuất kích, tiêu diệt bốn nước, kiến lập một Đại Việt Đế quốc cường thịnh.

Nửa tháng sau.

Thiên Phong quốc cơ bản đã ổn định trở lại, toàn quốc trên dưới nhiệt huyết sôi trào, hoan hô tước dược.

Khắp các ngõ hẻm, người kể chuyện, người hát hí kịch, người bàn luận sôi nổi, đều là về bốn trận đại thắng trước đó.

Diệp Đông Hoàng tuy vẫn chưa cử hành đại điển đăng cơ xưng đế, nhưng uy vọng đã đạt đến đỉnh phong chưa từng có.

Bạch Khởi, Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, Thích Kế Quang, Vương Minh Dương, Thường Ngộ Xuân và những người khác cũng đồng loạt vang danh lừng lẫy, một sớm thành danh thiên hạ biết!

Mà Diệp Đông Hoàng lúc này đang trong mật thất Hoàng cung, nhìn về phía Vạn Đạo Hư Nghĩ Diện Bản.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Đẳng cấp: 3 cấp (0/1000000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Tiên Thiên đỉnh phong Khí Vận Điểm: 1611406 Công pháp chủ tu: Vạn Đạo Kinh Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Thoa Chư Thiên (Chú: Cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, đẳng cấp không đủ, nhiều công năng chưa thể biết) "Đã đến lúc đi đến thế giới tiếp theo rồi!" Nhìn số Khí Vận Điểm bùng nổ

hơn một trăm vạn, Diệp Đông Hoàng không hề bất ngờ.

Tiêu diệt bốn trăm vạn đại quân của bốn nước, trở thành chúa tể Thiên Phong quốc, Khí Vận Điểm bùng nổ là rất bình thường. "Tìm kiếm thế giới tiếp theo!" Diệp Đông Hoàng phân phó.

Bên ngoài hắn đều đã chuẩn bị xong xuôi, cường giả dưới trướng đều đã thông qua Lưỡng Giới Thông Đạo tiến vào thế giới Tiếu Ngạo hoặc Ỷ Thiên.

Hắn tuy thực lực rất mạnh, nhưng vẫn chưa mù quáng tự đại đến mức có thể càn quét bốn nước xung quanh.

Không nói gì khác, Đại tông sư của bốn nước cộng lại ít nhất cũng hơn mười vị.

Mà hắn trừ mình có thể địch Đại tông sư, chỉ có Trương Tam Phong là một cường giả Đại tông sư.

Tiếp đến là Bạch Khởi, Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng bọn họ đều chưa phải Đại tông sư, tu vi vẫn còn kém một chút.

Đợi hắn lần này trở về, dưới trướng sẽ không thiếu Đại tông sư nữa! "Đinh!

Phát hiện thế giới Bất Lương Nhân cấp ba trung phẩm, thế giới Đại Tống cấp ba thượng phẩm, thế giới Tùy Đường cấp ba cực phẩm, thế giới Đại Tần cấp bốn hạ phẩm, thế giới Phong Vân cấp bốn trung phẩm.

Mời chọn thế giới!" "Lại có năm thế giới, còn phân chia cấp bậc thế giới nữa sao?" Diệp Đông Hoàng hơi ngạc nhiên.

Chắc là một số thay đổi sau khi Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp lên cấp ba.

Dựa theo những gì hắn biết trước đó, thế giới Ỷ Thiên được tính

là cấp hai cực phẩm, có cường giả Tông sư nhưng rất ít.

Cấp ba hạ phẩm thì có không ít Tông sư, thậm chí cá biệt Đại tông sư.

Cấp ba trung phẩm có không ít Đại tông sư, thậm chí Vô Thượng Đại tông sư!

Cấp ba thượng phẩm thì có không ít Vô Thượng Đại tông sư, thậm chí Vô Địch Đại tông sư!

Cấp ba cực phẩm thì có Vô Địch Đại tông sư, thậm chí có cường giả cảnh giới Thiên Nhân khủng bố trên cả Vô Địch Đại tông sư.

Vô Địch Đại tông sư là cường giả lĩnh ngộ "thế" đạt đến mười thành, là cực hạn của Tông sư!

Mà cường giả cảnh giới Thiên Nhân, có thể nói đã không còn là người nữa, đó là tồn tại khủng bố siêu phàm thoát tục thật sự.

Âm Dương Tông, chúa tể Âm Dương Vực, chính là vì có cường giả cảnh giới Thiên Nhân tọa trấn, đệ tử chân truyền không quá mấy nghìn, nhưng lại có thể thống trị mấy trăm quốc gia lớn nhỏ trong Âm Dương Vực, khống chế mấy chục vạn dặm cương vực, uy danh hiển hách. "Đi thế giới Bất Lương Nhân!" Diệp Đông Hoàng hơi trầm ngâm.

Hắn cần trải qua lịch luyện ở các thế giới khác nhau, tích lũy võ đạo nội tình, tự nhiên sẽ bắt đầu từ thế giới yếu nhất. "Đinh!

Khóa định thế giới Bất Lương Nhân, tỷ lệ thời gian 1:50000.

Mời chọn phương thức xuyên việt!" "Một, Linh Hồn Đoạt Xá xuyên việt, cần năm vạn Khí Vận Điểm!" "Hai, Chân Thân xuyên việt, cần mười vạn Khí Vận Điểm!" "Ba, Thế Đại xuyên việt, Khí Vận Điểm chờ xác định!" "Vẫn chưa thử Thế Đại xuyên việt, vừa hay thử một chút.

Chọn Thế Đại xuyên việt!" Diệp Đông Hoàng do dự một lát, đưa ra quyết định.

Dù sao hiện tại hắn cũng không thiếu Khí Vận Điểm, tiêu mấy chục vạn cũng không đáng kể gì. "Đinh!

Chọn Thế Đại xuyên việt.

Mời chọn nhân vật thế đại!" "Nhân vật chính Lý Tinh Vân, cần một trăm vạn Khí Vận Điểm!" "Trùm phản diện Viên Thiên Cương, cần tám mươi vạn Khí Vận Điểm!" "Nữ đế Thủy Vân Cơ, cần sáu mươi vạn Khí Vận Điểm!" "Nam phụ Trương Tử Phàm, cần năm mươi vạn Khí Vận Điểm!" Cuối Đường triều, Chu Ôn soán ngôi Đường, lập nên Đại Lương, thiên hạ đại loạn, phiên trấn cát cứ, quần hùng nổi dậy!

Trong thiên hạ hiện nay, ngoài Lương Quốc do Lương Đế Chu Ôn kiến lập, còn có hai phiên vương cát cứ hùng mạnh khác, một là Kỳ Vương Lý Mậu Trinh của Kỳ Quốc, một là Tấn Vương Lý Khắc Dụng của Tấn Quốc.

Bọn họ đều ngấm ngầm lập nên các tổ chức sát thủ, trưởng tử của Lương Đế Chu Ôn là Chu Hữu Khuê lập ra Huyền Minh Giáo, tự xưng Minh Đế, dưới trướng có Quỷ Vương Chu Hữu Văn, Tứ Đại Thi Tổ, Mạnh Bà, Thủy Hỏa Phán Quan, Ngũ Đại Diêm Quân, Hắc Bạch Vô Thường cùng các cường giả khác.

Em gái của Kỳ Vương Lý Mậu Trinh là Thủy Vân Cơ lập ra Huyễn Âm Phường, tự xưng Nữ Đế, dưới trướng có Cửu Thiên Thánh Cơ và thị nữ Cơ Như Tuyết.

Lý Mậu Trinh đã sớm rời khỏi Kỳ Quốc, Kỳ Vương hiện tại do Thủy Vân Cơ nữ cải nam trang mà thay thế, trước mặt người khác nàng là Kỳ Vương Lý Mậu Trinh, trong bóng tối nàng là Nữ Đế Huyễn Âm Phường.

Còn Tấn Quốc thì lập ra Thông Văn Quán, do nghĩa tử của Tấn Vương Lý Khắc Dụng là Lý Tự Nguyên chưởng quản, bao gồm Thập Tam Thái Bảo, Lý Tự Nguyên là lão đại trong Thập Tam Thái Bảo.Du Châu Thành, khách sạn.

"Sư ca!

Sư ca, huynh tỉnh lại đi! " "Huynh đừng hù dọa muội a!" "Huynh muốn gì?" Trong mơ màng, Diệp Đông Hoàng cảm thấy một đôi tay nhỏ mềm mại không ngừng lay đầu hắn, bên tai truyền đến từng tiếng nói gấp gáp dễ nghe.

"Sư ca!

Xem ra muội phải dùng tuyệt chiêu rồi!" Cô gái vung một chưởng tới.

Diệp Đông Hoàng bỗng nhiên mở mắt, liền thấy một bàn tay nhỏ trắng nõn như ngọc mang theo chưởng phong hô hoán tới gương mặt hắn.

Ba!

Diệp Đông Hoàng giơ tay liền tóm lấy bàn tay nhỏ đang vung tới, ánh mắt sắc bén nhìn sang.

Một bóng dáng màu tím lọt vào tầm mắt, quả nhiên là một cô gái tuổi đôi mươi.

Cô gái có gương mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo, đẹp đến động lòng người.

Một sợi dây buộc tóc màu tím buộc mái tóc dài như thác nước lên, mắt sáng răng trắng, giữa trán điểm một nốt mai trang, đeo khuyên tai màu tím.

Nàng mặc một bộ váy màu tím nhạt, đai lưng màu tím thắt nút về

phía phải, dưới thân mặc một chiếc quần ngắn màu tím đậm, để lộ đôi chân dài trắng nõn thon thả như cột ngà voi.

Với ánh mắt đã nhìn qua vô số nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, cô gái trước mắt cũng là một tuyệt thế đại mỹ nhân, chỉ là giữa hàng mi vẫn còn mang một nét non nớt.

"Sư ca, huynh không sao chứ?

Huynh làm sao vậy?" Cô gái bị Diệp Đông Hoàng nắm chặt cổ tay trắng nõn, đối mặt với ánh mắt bình tĩnh mà sâu thẳm, uy nghiêm mà bá đạo kia, tâm thần chấn động, cảm thấy sư ca đã thay đổi, có một cảm giác xa lạ!

Dưới ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, toàn bộ con người nàng dường như không thể ẩn mình, trần trụi phơi bày trước mặt đối phương, không có chút bí mật nào.

Đồng thời, đối diện với ánh mắt xâm lược không chút che giấu của Diệp Đông Hoàng, một cảm giác chưa từng có dâng trào trong lòng!

Trái tim nàng đập thình thịch, gò má ửng hồng.

"Ta làm sao vậy?

Trước đây bị sư ca nhìn cũng đâu có cảm giác gì?

Chẳng lẽ ta..." Cô gái dùng sức cánh tay, muốn thoát khỏi cổ tay đang bị Diệp Đông Hoàng nắm lấy!

Nhưng đối mặt với ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, nàng không khỏi cúi đầu, không dám nhìn thẳng, cánh tay cũng không dùng được chút sức lực nào.

"Lục Lâm Hiên, Lý Tinh Vân, Dương Thúc Tử..." Tuy nhiên Diệp Đông Hoàng lúc này đang nhìn nàng, trong lòng lại đang sắp xếp

những ký ức tràn vào đại não, những ký ức này giống như chính hắn đã trải qua.

Không đúng, những kinh lịch này chính là do hắn đích thân trải qua!

Trước đây hắn đã chọn thế đại xuyên việt, nhân vật thế đại chính là nhân vật chính Lý Tinh Vân của thế giới Bất Lương Nhân.

Lúc này hắn dường như có chút hiểu rõ đây là cách thế đại như thế nào.

Hắn dường như đã thế đại Lý Tinh Vân từ 'căn bản'!

Nói một cách dễ hiểu hơn, chính là từ khi sinh ra đã thế đại Lý Tinh Vân, tương tự như hắn bị phong ấn ký ức, vẫn luôn trải qua quỹ tích của Lý Tinh Vân, cho đến bây giờ ký ức mới được giải phong.

Đương nhiên, bản thân hắn không có nửa xu quan hệ với Lý Tinh Vân và người thân của Lý Tinh Vân.

Còn về việc hắn đã biến nhỏ như thế nào, rồi lại dần dần lớn lên đến bây giờ, hoàn thành việc thế đại, điều này có thể liên quan đến thời không, không phải điều mà hắn hiện tại có thể lý giải được.

"Một trăm vạn Khí Vận Điểm này tiêu tốn cũng rất đáng!" Sắp xếp xong ký ức 'Lý Tinh Vân' cả đời trong đầu, Diệp Đông Hoàng phát hiện ký ức này tương đương với kinh nghiệm chuyển thế trọng sinh của hắn, có thể biến thành tư lương và nội tình của hắn.

Tương đương với việc hắn đã trải qua một kiếp của Lý Tinh Vân, đương nhiên kiếp này chỉ có mười bảy tuổi."Sư ca, huynh làm đau người ta rồi sao?" Giọng Lục Lâm Hiên lại vang lên, còn trở nên sắc bén, cố ý làm ra vẻ hung dữ nói: "Mau buông tay, đừng tưởng huynh là bệnh nhân thì ta không dám đánh huynh đấy nhé?" Diệp Đông Hoàng hoàn hồn, cảm thụ một chút bản thân, không có bất kỳ biến hóa

nào so với trước khi hắn đến, bất luận là tu vi hay dung mạo!

Chương 88

Trong lòng hắn vô cùng hài lòng với lần thế đại xuyên việt này.

Trong rừng trăm hoa, nở rộ đón xuân, ngoài hiên bóng hình xinh đẹp, thoảng như chim hồng kinh ngạc.

Diệp Đông Hoàng tâm tình không tồi, đánh giá mỹ nhân trước mắt, dùng sức kéo một cái, thân hình mềm mại kiều diễm của Lục Lâm Hiên liền ngã nhào vào lòng hắn.

"Sư ca, huynh làm gì vậy?

Huynh không phải trúng thi độc sao?

Chẳng lẽ đầu óc bị thiêu hỏng rồi?" Lục Lâm Hiên kinh hãi, trước đây sư ca chưa từng dám không nghe lời nàng, đối với nàng thì răm rắp tuân theo, dùng lời hiện tại mà nói chính là một tên si tình mù quáng, bây giờ sao lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?

Lục Lâm Hiên đôi mắt đẹp tò mò, đưa tay sờ trán Diệp Đông Hoàng!

Không phát sốt a?

Chẳng lẽ đầu óc bị thi độc làm hỏng rồi?

"Thi độc bé nhỏ đối với Trẫm...

đối với ta tính là gì?" Diệp Đông Hoàng khinh thường nói, giây phút hắn tỉnh lại, thi độc đã bị hắn vận công luyện hóa trong nháy mắt.

Hắn hiện tại vừa hay đang ở thời điểm cốt truyện bắt đầu không lâu, mới bước chân giang hồ, trên đường bị Hắc Bạch Vô Thường của Huyền Minh Giáo đánh trúng, nhiễm phải thi độc của đối

phương.“Sư ca, huynh không sao rồi sao?

Thật là tốt quá!” Lục Lâm Hiên reo lên vui vẻ, muốn đứng dậy khỏi lòng Diệp Đông Hoàng, nhưng lại bị hắn kéo lại.

“Ừm, cho nên sư ca quyết định chiêu đãi muội!” Nhìn gương mặt xinh đẹp thanh tú của Lục Lâm Hiên, Diệp Đông Hoàng cười gian một tiếng, cúi đầu hôn.

Tên si tình, cuối cùng không có gì cả!

Phải ra tay trước để giành lợi thế!

Nếu cứ theo cốt truyện gốc, Lục Lâm Hiên chính là trong lần này đi mua thuốc cho hắn thì bị Trương Tử Phàm say rượu dây dưa, sau đó còn bị Trương Tử Phàm say rượu cưỡng hiếp.

Lục Lâm Hiên bất đắc dĩ, cuối cùng cũng chỉ có thể nửa đẩy nửa chiều theo Trương Tử Phàm!

Chuyện như vậy sao có thể xảy ra trên người hắn, dung hợp ký ức trước đây, Lục Lâm Hiên trước mắt này chính là người cùng hắn lớn lên từ nhỏ, thanh mai trúc mã, giống như cây cải trắng lớn lên trong vườn hắn, làm sao có thể để con heo khác ủi mất!

“Sư ca, huynh... huynh muốn làm gì?” Nhìn sư ca trở nên mạnh mẽ bá đạo trước mặt, Lục Lâm Hiên có một dự cảm không lành, trái tim như nai con chạy loạn, đập thình thịch!

Trước đây nàng sao không phát hiện, sư ca lại có khí khái nam tử như vậy, mạnh mẽ cương trực như vậy, tràn đầy mùi vị đàn ông như vậy!

Bị cánh tay mạnh mẽ của hắn ôm, cảm giác trong lòng vô cùng vững chãi!

“Muội nói làm gì?” Diệp Đông Hoàng cười nói: “Cô nam quả nữ,

cùng ở một phòng, củi khô lửa bốc, còn có thể làm gì?" "Sư ca, không được!" "Huynh nếu dám đối với ta...

đối với ta... như vậy... tin không ta đánh huynh?" Lục Lâm Hiên giơ nắm đấm nhỏ, uy hiếp nói.

"Mạnh mẽ như vậy?

Xem ra sư muội muội thích bạo lực..." Diệp Đông Hoàng khẽ cười một tiếng, cúi đầu dùng sức hôn!

"Không được!" Lục Lâm Hiên kinh hô, không ngờ sư ca gan lớn đến vậy, lại dám cưỡng hôn nàng.

Lát nữa không đánh cho huynh răng rụng đầy đất, không tìm thấy đường về nhà!

Đột nhiên, đôi mắt đẹp của Lục Lâm Hiên trợn tròn, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Một bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng đã thò vào bên trong chiếc quần ngắn của nàng.

Lập tức, thân thể Lục Lâm Hiên chấn động, mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng, hai tai ửng hồng, thẹn thùng nhắm mắt lại.

Mặc cho Diệp Đông Hoàng làm càn!Tử vi bay ngang trời, đế tinh tỏa sáng, hùng chủ giáng thế, thiên hạ nhất thống!

Cách Du Châu Thành không xa, trong Tàng Binh Cốc, một thân ảnh khôi ngô thẳng tắp đứng trên đỉnh núi, nhìn ngắm tinh không, vừa kinh vừa mừng.

Thân ảnh này toàn thân bao bọc kín mít, đeo mặt nạ và đội đấu lạp, khí tức sâu như vực thẳm, chính là Đại Boss Viên Thiên Cương của thế giới Bất Lương Nhân.

Ông là người sống từ thời Thái Tông đến nay, đã hơn ba trăm tuổi,

nguyện vọng lớn nhất chính là phò tá Lý thị di cô Lý Tinh Vân trùng chấn giang sơn, tái kiến Đại Đường thịnh thế.

Nay Lý Tinh Vân mới bước chân giang hồ, ông đã chuẩn bị xong, không ngờ lúc này đế tinh đột biến, hào quang rực rỡ!

Mặc dù ông không biết vì sao lại xảy ra biến hóa này, nhưng đây đối với ông mà nói cũng không phải chuyện xấu.

"Thiên cơ khó lường, không biết đã xảy ra chuyện gì, hay là Lý Tinh Vân có biến hóa trọng đại nào chăng?" Viên Thiên Cương âm thầm nhíu mày, hiện tại ông ta lại nóng lòng muốn sớm gặp Lý Tinh Vân, xem xem biến hóa này có liên quan gì đến Lý Tinh Vân hay không!

Lý Tinh Vân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến thiên cơ đột nhiên biến đổi, thậm chí khiến xu thế thiên hạ đại thế cũng bị nghịch chuyển!

Phải biết, ông ta bày bố cục mấy trăm năm, cũng không nắm chắc có thể thay đổi thiên hạ đại thế!Ngày thứ hai.

Du Châu Thành, khách sạn.

"Sư ca!" Lục Lâm Hiên nằm trong lòng Diệp Đông Hoàng, muốn nói lại thôi!

Đôi mắt tựa thu thủy, hàm chứa tình ý nồng nàn, trông càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Nét non nớt vốn có giữa hàng mi cũng biến mất, càng thêm vẻ phong tình thành thục!

"Ừm!" Diệp Đông Hoàng khẽ vuốt lưng Lục Lâm Hiên, trong đầu suy tư kế hoạch tiếp theo.

Võ công thế giới này từ thấp đến cao chia thành Tiểu Tinh Vị,

Trung Tinh Vị, Đại Tinh Vị, Tiểu Thiên Vị, Trung Thiên Vị, Đại Thiên Vị, và còn có cảnh giới trên Đại Thiên Vị!

Thực lực hiện tại của hắn ít nhất tương đương Đại Thiên Vị!

Tuy nhiên chưa từng giao thủ cụ thể với võ giả thế giới này, hắn cũng không dám chắc.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, đây chỉ là một thế giới tam cấp trung phẩm, hắn là không có cường giả nào có thể uy hiếp đến hắn.

Đại Boss lớn nhất thế giới này phải kể đến Viên Thiên Cương, một cường giả tồn tại từ thời Đường Thái Tông.

Hắn ta tổ chức Bất Lương Nhân, thế lực trải rộng khắp thiên hạ, trung thành với Đại Đường!

Với thân phận và thực lực 'Lý Tinh Vân' hiện tại của Diệp Đông Hoàng, hắn có thể dễ dàng thu phục quy tâm.

Có Bất Lương Nhân, tương đương với có một mạng lưới tình báo, nhưng muốn thành tựu đế hoàng bá nghiệp, còn cần địa bàn và quân đội!

Với thân phận hiện tại của hắn, Lương Quốc và Huyền Minh Giáo là kẻ địch, còn lại là hai thế lực phiên vương Kỳ Quốc và Tấn Quốc.

Tấn Quốc dã tâm quá lớn, Kỳ Quốc là tốt nhất, vì Kỳ Vương Lý Mậu Trinh hiện tại chính là Nữ Đế Thủy Vân Cơ của Huyễn Âm Phường, cũng chính là em gái của Kỳ Vương Lý Mậu Trinh thật!

Chỉ cần thu phục được nàng, thế lực của Huyễn Âm Phường và Kỳ Quốc sẽ nằm gọn trong tay hắn.

Không như Tấn Quốc và Thông Văn Quán, bên trong mọi người đều có ý đồ riêng, dã tâm bừng bừng, tâm tư quá nhiều, thu phục rất

phiền phức!

"Sư ca, huynh đang nghĩ gì vậy?" Lục Lâm Hiên đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng, đưa tay lay lay trước mắt hắn.

"Đang nghĩ giúp muội tìm một người tỷ muội!" Diệp Đông Hoàng cười nói, Nữ Đế Huyễn Âm Phường, Diệp Đông Hoàng sớm đã muốn kiến thức một phen rồi!

"Huynh cái đồ đại phôi đản, không thèm để ý huynh nữa!" Lục Lâm Hiên liếc Diệp Đông Hoàng một cái, chui vào trong chăn, oán giận nói.

Mặt trời đã lên cao ba sào.

Diệp Đông Hoàng và Lục Lâm Hiên mới thức dậy, rời khỏi khách sạn.

"Sư ca, chúng ta vì sao không đi Tàng Binh Cốc nữa?" Lục Lâm Hiên khoác tay Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý, cười tủm tỉm hỏi.

Có phu thê chi thực, cả trái tim Lục Lâm Hiên đều đặt trên người Diệp Đông Hoàng, ngữ khí cũng trở nên ôn nhu như nước!

"Chuyện Tàng Binh Cốc không gấp, chúng ta cứ đến Phượng Tường trước!" Diệp Đông Hoàng nói, hắn biết Viên Thiên Cương đang ở Tàng Binh Cốc, trước đây sư phụ Dương Thúc Tử bảo bọn họ xuống núi đi Tàng Binh Cốc, chính là do Viên Thiên Cương giao phó.

Dù sao, Dương Thúc Tử chính là một trong những Bất Lương Nhân, thuộc hạ của Bất Lương Soái Viên Thiên Cương.

"Thế nhưng sư phụ không phải nói muốn chúng ta đi Tàng Binh Cốc sao?" Lục Lâm Hiên không hiểu, nàng cảm thấy sư ca sau khi trúng thi độc tỉnh lại, cứ như biến thành một người khác vậy.

Bây giờ ngay cả Tàng Binh Cốc cũng không đi nữa!

Nhưng mà, sư ca của nàng dường như trở nên có khí khái nam tử hơn, có mị lực hơn!

"Đợi chúng ta đến Phượng Tường rồi đi cũng như nhau thôi!" Diệp Đông Hoàng kiên quyết nói, hắn không đi Tàng Binh Cốc, Viên Thiên Cương cũng sẽ đến tìm hắn, cho nên căn bản không cần phải đi.

Lục Lâm Hiên nghe vậy, cũng không nói nhiều nữa!

Dù sao hiện giờ sư ca rất có chủ kiến, nàng đi theo là được rồi!

Những chuyện khác, nàng cũng lười quản!Du Châu kiều đầu.

"Ai u, mấy ngày không gặp, tiểu muội muội được tư nhuận càng thêm kiều diễm động lòng người, thật là tiện sát nô gia rồi!" Diệp Đông Hoàng và Lục Lâm Hiên vừa đi đến đầu cầu Du Châu, một đám người áo đen đeo mặt nạ quỷ, cầm loan đao đã chặn đường, đồng thời, một giọng nói yểu điệu ẻo lả vang lên, một đen một trắng hai bóng người xuất hiện.

Đây là một đôi nam nữ!

Chương 89

Nam tử một thân áo đen, đội mũ đen, nữ tử thì ngược lại, một thân tuyết trắng, tựa như Hắc Bạch Vô Thường của địa phủ.

Vừa rồi nói chuyện chính là nữ tử áo trắng, nữ tử áo trắng tựa vào lòng nam tử áo đen, đầy hứng thú nhìn Lục Lâm Hiên và Diệp Đông Hoàng.

"Hắc Bạch Vô Thường!" Lục Lâm Hiên nhìn thấy hai người, trong mắt lập tức lộ ra ánh mắt cừu hận, năm đó chính là hai người này đã giết chết phụ thân nàng, Lục Hữu Kiếp.

"Hai người các ngươi chính là đệ tử của Dương Thúc Tử sao?" Giọng nói trung khí mười phần vang lên, đám người tản ra, một nam tử để ngực trần lộ xương ức, bước đi hùng dũng mà đến, cúi nhìn Diệp Đông Hoàng và Lục Lâm Hiên, chất vấn với vẻ bề trên: "Nói, Dương Thúc Tử ở đâu?" "Ngươi là ai?

Ngươi bảo nói là nói sao?" Lục Lâm Hiên không chút khách khí nói, trông hung thần ác sát, còn cùng Hắc Bạch Vô Thường dây dưa, nhìn là biết không phải người tốt!

"Ai u, tiểu muội muội, vị này chính là một trong Ngũ Đại Diêm Quân của Huyền Minh Giáo chúng ta, đứng thứ năm là Nam Nhạc Hành Sơn phân đà đà chủ Chiêu Thánh Diêm Quân, không muốn chịu khổ thì mau chiêu đi!" Bạch Vô Thường Thường Tuyên Linh nói giọng yểu điệu, trong lúc nói chuyện còn không quên nịnh bợ!

"Muốn chiêu sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Chiêu Thánh Diêm Quân Tưởng Chiêu Nghĩa, thất vọng lắc đầu.

Ngũ Đại Diêm Quân danh tiếng vang dội, kỳ thực chỉ là mấy tên yếu ớt, lão đại mạnh nhất Nhân Thánh Diêm Quân Tưởng Nhân Kiệt

cũng bất quá Đại Tinh Vị, miễn cưỡng có thực lực Tiểu Thiên Vị, hắn ước tính hắn là tương đương Tiên Thiên đỉnh phong.

Trung Thiên Vị hoặc có thực lực Tông Sư Cảnh, nhưng phải gặp qua mới biết.

"Tiểu tử, đã nhận ra bản tọa, thì thành thật khai báo vị trí của Dương Thúc Tử, khỏi phải chịu nhục nhã!" Chiêu Thánh Diêm Quân Tưởng Chiêu Nghĩa ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo mở miệng, không ngờ một tiểu tử mới bước chân giang hồ cũng nhận ra hắn, xem ra uy danh của hắn đã truyền khắp thiên hạ rồi!

"Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói.

"Không biết trời cao đất rộng, bắt hắn lại cho ta!" Tưởng Chiêu Nghĩa hạ lệnh.

"Giết!" Hắc Bạch Vô Thường và một đám lâu la của Huyền Minh Giáo xông tới Diệp Đông Hoàng và Lục Lâm Hiên.

"Hừ!" Lục Lâm Hiên rút kiếm xông lên.

Diệp Đông Hoàng không động, thấy Hắc Vô Thường Thường Hạo Linh và một đám lâu la xông tới hắn, Hấp Tinh Lãnh Địa triển khai.

Phanh phanh phanh!

Lâu la Huyền Minh Giáo như pháo hoa trong nháy mắt bạo nổ, hóa thành một đoàn huyết vụ.

Binh!

Tiếp theo, Hắc Vô Thường Thường Hạo Linh cũng trong nháy mắt bạo nổ, mà Bạch Vô Thường Thường Tuyên Linh đang xông về phía Lục Lâm Hiên thì thân ảnh dừng lại, bị Lục Lâm Hiên một kiếm chém giết.

“Cái gì?” Lục Lâm Hiên kinh ngạc, nhìn Thường Tuyên Linh bị chém giết trước mặt và các cường giả Huyền Minh Giáo biến mất xung quanh, nàng một mặt ngơ ngác!

“Làm sao có thể?” Sắc mặt Tưởng Chiêu Nghĩa kịch biến, đồng thời cảm giác có một luồng lực lượng khủng bố đè nặng lên người hắn, trước luồng lực lượng này, hắn yếu ớt như một tòa nhà, không có chút sức phản kháng!

Đây là sức mạnh gì?

Trung Thiên Vị hay là Đại Thiên Vị?

Hay là...

Dù sao cũng đã không phải sức mạnh mà hắn có thể lý giải được!

Một luồng sợ hãi khó tả từ sâu thẳm đáy lòng dâng trào, nhanh chóng quét khắp toàn thân, khiến một người xưa nay giết người như ma của hắn cũng có cảm giác toàn thân lạnh buốt.

Binh!

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh khủng muốn tuyệt vọng của Tưởng Chiêu Nghĩa, kiếm thế trong Hấp Tinh Lãnh Địa của Diệp Đông Hoàng ép xuống, trực tiếp nghiền nát hắn, hóa thành một đoàn huyết vụ!

“Oa, sư ca, huynh khi nào trở nên lợi hại như vậy?” Lục Lâm Hiên chấn động nhìn Diệp Đông Hoàng, đầy hiếu kỳ và nghi hoặc, làm sao cũng không nghĩ ra Diệp Đông Hoàng đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy.

“Ta lợi hại, muội không thích sao?” Diệp Đông Hoàng không trả lời, cười hỏi, còn Lục Lâm Hiên không biết nghĩ đến điều gì, gò má ửng hồng, khẽ bĩu môi, vội vàng cúi đầu.

Trong lòng tràn đầy hạnh phúc, hiện giờ Hắc Bạch Vô Thường đã chết, thù của nàng đã báo, lại có Diệp Đông Hoàng, toàn thân nói không nên lời sự nhẹ nhõm vui vẻ.

"Hát!" "Khụ ~" Lúc này, một thanh niên tóc trắng mặt đỏ bừng từ phía sau lảo đảo đi tới, thanh niên một thân mùi rượu, dáng vẻ lấc cấc, nhìn thấy Lục Lâm Hiên, ánh mắt mê say lập tức sáng ngời.

"Nương tử!" Thanh niên tóc trắng vẻ mặt dâm tà, dang tay xông về phía Lục Lâm Hiên.

"Sư ca!" Lục Lâm Hiên có chút sợ hãi núp bên cạnh Diệp Đông Hoàng.

"Tên này hẳn là Trương Tử Phàm của Thông Văn Quán đi?" Diệp Đông Hoàng đánh giá thanh niên tóc trắng đang xông tới, thời gian địa điểm, thanh niên tóc trắng, tu vi không yếu, tất cả cộng lại, khiến Diệp Đông Hoàng lập tức đoán ra thân phận của đối phương.

Theo cốt truyện gốc, Lục Lâm Hiên chính là bị tên này lợi dụng lúc say rượu nhiều lần chiếm tiện nghi, cuối cùng càng quá đáng hơn, mượn rượu say cưỡng hiếp Lục Lâm Hiên.

Thời đại này, nữ tử vô cùng xem trọng trinh tiết, thêm vào Trương Tử Phàm tướng mạo cũng không tệ, Lục Lâm Hiên cuối cùng cũng chỉ có thể gả cho hắn!

"Nương tử!" Trương Tử Phàm cười gian, xông tới bắt lấy Lục Lâm Hiên, cũng không biết là say thật hay giả say.

Thực ra người say rồi, căn bản rất khó làm chuyện xấu, trừ phi căn bản không say, chỉ là mượn rượu lớn mật, muốn mượn cơ hội này làm một số chuyện bình thường không dám làm.

Binh!

Diệp Đông Hoàng một cước đá lên, đá Trương Tử Phàm xuống

sông dưới cầu.

Cú đá này tuy đã khống chế sức mạnh, sẽ không đá nát Trương Tử Phàm, nhưng cũng có thể lấy mạng nhỏ của hắn.

Chỉ có ngàn ngày làm kẻ trộm, nào có ngàn ngày phòng kẻ trộm đạo lý!

Diệp Đông Hoàng không muốn có một ngày thức dậy, phát hiện trên đầu một mảnh xanh xanh thảo nguyên.

Hắn lại không phải dê, không cần thảo nguyên!

"Sư ca, bá khí quá!" Lục Lâm Hiên tràn đầy hưng phấn, nàng sớm đã muốn đá Trương Tử Phàm một cước rồi, chỉ là có Diệp Đông Hoàng ở đây, nàng không muốn biểu hiện quá thô lỗ.

Một cước đá chết Trương Tử Phàm, đối với Diệp Đông Hoàng mà nói giống như dẫm chết một con côn trùng đáng ghét, căn bản không để trong lòng, kéo Lục Lâm Hiên rời khỏi Du Châu Thành.Huyền Minh Giáo, tổng đà.

Một lão bà tử thân hình còng cõi, đầu đầy tóc bạc, chống gậy, nhìn tin tức mà thuộc hạ truyền về.

"Tưởng Chiêu Nghĩa và Hắc Bạch Vô Thường đi tìm Lý Tinh Vân, kết quả tại đầu cầu Du Châu toàn bộ thân tử, thi cốt vô tồn!" Giọng nói già nua từ trong miệng lão bà tử chậm rãi vang lên, bà ta là nhân vật số hai của Huyền Minh Giáo hiện tại, Mạnh Bà.

Minh Đế Chu Hữu Khuê bế quan, mọi sự vụ của Huyền Minh Giáo đều do bà ta chưởng quản.

Mà thân phận thật sự của bà ta kỳ thực là Thiên Hữu Tinh Thạch Dao, một trong Thiên Cương Tam Thập Lục Giáo Úy của Bất Lương Nhân dưới trướng Viên Thiên Cương.

Thạch Dao bản thân là một cường giả Trung Thiên Vị, lại còn là một tuyệt sắc mỹ nữ!

"Thật là phế vật!" Một người mặc hắc bào, tay cầm tam xoa kích, không nhìn rõ mặt, toàn thân bao phủ trong một bộ áo giáp, lạnh lùng mở miệng, ngữ khí có vẻ khinh thường.

Hắn là Thủy Phán Quan Dương Miểu, một trong Thủy Hỏa Phán Quan của Huyền Minh Giáo.

"Đồ vô dụng!" Đối diện, một thân hồng bào, trang phục tương tự, tay cầm song lưỡi hái, thân ảnh đó mở miệng nói.

Chính là Hỏa Phán Quan Dương Viêm, một trong Thủy Hỏa Phán Quan, cả hai đều là cường giả Trung Thiên Vị, thực lực không tồi, nhưng trí thông minh đáng lo.

"Lần này để huynh đệ họ Tưởng cùng đi, lão thân muốn xem là kẻ nào đang giở trò quỷ!" Giọng nói già nua của Mạnh Bà mang theo một chút sắc bén, bà ta lấy ra một tờ giấy nhỏ buộc vào bồ câu đưa thư, thả nó bay đi.Tàng Binh Cốc, mật thất.

"Là ai đang giúp Lý Tinh Vân?" Viên Thiên Cương nhìn tin tức, trong mắt suy tư, Lý Tinh Vân từ nhỏ đến lớn, nhất cử nhất động đều nằm trong sự khống chế của ông ta, nhưng những chuyện xảy ra ở Du Châu Thành lại nằm ngoài dự liệu của ông ta, khẳng định có cường giả khác đã can thiệp.

Nhưng ông ta lại không nghĩ ra là ai đã can thiệp.

"Đêm qua đế tinh sáng chói, khẳng định có liên quan đến Lý Tinh Vân, xem ra bản soái phải điều tra kỹ lưỡng một phen!" Ánh mắt Viên Thiên Cương sâu thẳm, cảm giác trong một đêm, dường như đã xảy ra rất nhiều biến hóa, ông ta muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.Du Châu phân đà.

“Đại ca!” “Lão ngũ chết thật thảm, ngay cả thi cốt cũng không lưu lại!” “Nhất định phải xé Lý Tinh Vân thành vạn mảnh!” “Dùng đầu Lý Tinh Vân tế điện linh hồn ngũ đệ trên trời!” Trong mật thất dưới lòng đất, bốn nam tử cao thấp không đều, khí tức hùng hồn tụ tập lại, căm phẫn sục sôi, bi thương không dứt.

Bọn họ chính là bốn vị còn lại trong Ngũ Đại Diêm Quân của Huyền Minh Giáo.

Lão đại Tưởng Nhân Kiệt, Nhân Thánh Diêm Quân, đà chủ phân đà Bắc Nhạc Hằng Sơn.

Lão nhị Tưởng Sùng Đức, Sùng Thánh Diêm Quân, đà chủ phân đà Trung Nhạc Tung Sơn.

Lão tam Tưởng Huyền Lễ, Huyền Thánh Diêm Quân, đà chủ phân đà Tây Nhạc Hoa Sơn.

Lão tứ Tưởng Nguyên Tín, Nguyên Thánh Diêm Quân, đà chủ phân đà Đông Sơn Thái Sơn.

“Tiểu tử kia không ẩn giấu hành tung, hẳn là có chỗ dựa, không thể khinh suất, chúng ta cùng đi, cẩn thận hành sự!” Tưởng Nhân Kiệt trịnh trọng dặn dò, bọn họ nhận được tin của Mạnh Bà liền chạy đến phân đà Du Châu, tin tức chi tiết đã nắm rõ, đối với thủ đoạn của người ra tay, cũng rất kiêng kỵ.

Hiện giờ Tưởng Chiêu Nghĩa đã chết, hắn không muốn những người còn lại lại xảy ra chuyện gì.

“Mọi việc nghe đại ca!” Ba người Tưởng Sùng Đức gật đầu, một hàng bốn người đuổi theo Diệp Đông Hoàng.Huyễn Âm Phường, tổng đà.

“Nô tỳ bái kiến Nữ Đế!” Một nữ tử quỳ một gối, đối diện với bóng người sau rèm lụa màu hồng, cúi người quỳ lạy.

Nữ tử dung mạo tinh xảo, xinh đẹp động lòng người, giữa hàng mi mang một nét thanh lãnh, tựa như một băng mỹ nhân, nàng chính là thị nữ thân cận của Nữ Đế Huyễn Âm Phường, Cơ Như Tuyết.

"Có một việc giao cho ngươi đi làm, nếu làm thành thì xem như ngươi lập công chuộc tội!" Giọng nói uy nghiêm mà dễ nghe truyền ra từ phía sau rèm lụa mỏng màu hồng.

Xuyên qua rèm, ẩn ẩn có thể thấy một bóng dáng tuyệt mỹ vô cùng yêu kiều động lòng người.

Bóng dáng ấy nửa nằm trên ghế, bàn tay nhỏ trắng nõn đỡ chiếc cằm tinh xảo, mang theo vẻ lười biếng!

Dáng vẻ yêu kiều, xinh đẹp động lòng người, câu hồn đoạt phách!

"Vâng, Nữ Đế, nô tỳ nhất định không làm nhục sứ mệnh!" Cơ Như Tuyết quỳ một gối, trịnh trọng nói, trước đây nàng phụng mệnh đi đoạt Hỏa Linh Chi, giao chiến với Huyền Minh Giáo bị thương, được Lý Tinh Vân dùng Hỏa Linh Chi cứu chữa, vì thế không đoạt được Hỏa Linh Chi, nhiệm vụ thất bại.

"Trước đó còn phải thử xem thực lực của ngươi thế nào!" Giọng nói lười biếng uy nghiêm của Nữ Đế vang lên, ngay sau đó một nhóm nữ đệ tử Huyễn Âm Phường cầm kiếm xông ra, tấn công Cơ Như Tuyết, khảo nghiệm thực lực của nàng.

Giữa đao quang kiếm ảnh, Cơ Như Tuyết thân ảnh như gió, mạnh mẽ đánh lui mọi người.

Chương 90

"Đủ rồi, không hổ là người đã dùng Hỏa Linh Chi, thực lực đã đạt đến Đại Tinh Vị!" Giọng Nữ Đế vang lên, ngăn cản mọi người muốn tiếp tục ra tay, công nhận thực lực của Cơ Như Tuyết.

"Ngươi xem xem, người này có phải là người đã cứu ngươi lúc trước không?" Cùng với giọng nói của Nữ Đế, một nữ đệ tử lấy ra một bức họa triển khai trước mặt Cơ Như Tuyết, người trong bức họa chính là Diệp Đông Hoàng.

"Là hắn!" Cơ Như Tuyết đôi mắt đẹp khẽ động, thành thật đáp.

"Hiện giờ Thông Văn Quán và Huyền Minh Giáo đều đang tìm hắn, hắn là có liên quan đến Dương Thúc Tử và Long Tuyền Kiếm, ngươi đi mang hắn về!" Nữ Đế phân phó.

Long Tuyền Kiếm liên quan đến bảo tàng mà Đường Thái Tông Hoàng Đế để lại, nghe nói bên trong còn có bí tịch võ công và thuốc trường sinh, không ai là không động lòng.

"Vâng, nô tỳ nhất định mang Lý Tinh Vân về!" Cơ Như Tuyết đáp, rời khỏi Huyễn Âm Phường đi về phía Du Châu Thành."Sư ca, Huyễn Âm Phường là gì?" Trên đường, Lục Lâm Hiên cũng đã biết địa điểm mục đích chuyến đi này của Diệp Đông Hoàng, hiếu kỳ hỏi.

"Huyễn Âm Phường là một thế lực, là một tổ chức chuyên ám sát, thu thập tình báo dưới trướng Kỳ Vương, tương tự như Huyền Minh Giáo do Lương Đế Chu Ôn kiến lập, và Thông Văn Quán do Tấn Vương Lý Khắc Dụng kiến lập!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên giải thích.

"Ồ." Lục Lâm Hiên nửa hiểu nửa không gật đầu, Thông Văn Quán nàng cũng chưa từng nghe nói qua, Huyền Minh Giáo thì biết một

chút, dù sao tám năm trước phụ thân nàng chính là bị Hắc Bạch Vô Thường của Huyền Minh Giáo giết chết.

"Sư ca, cuốn Vạn Đạo Kinh này huynh từ đâu mà có, công pháp lợi hại như vậy ta sao lại không biết?" Lục Lâm Hiên như một đứa trẻ tò mò tiếp tục hỏi, chủ yếu là mấy ngày nay Diệp Đông Hoàng biểu hiện quá thần kỳ rồi.

Không chỉ võ công xuất thần nhập hóa, kiến thức uyên bác, dường như vô sở bất tri, còn lấy ra rất nhiều thứ nàng chưa từng thấy chưa từng nghe nói qua, ví như Vạn Đạo Kinh, còn giúp nàng sơ thông kinh mạch, tẩy tủy phạt cốt, khiến tu vi nàng đột phá nhanh chóng, cả người thoát thai hoán cốt.

Nàng hoài nghi, ngay cả sư phụ nàng cũng không lợi hại bằng Diệp Đông Hoàng!

"Sau này muội sẽ biết, đây là công pháp được suy diễn dựa trên công pháp ta tự mình tu luyện!" Diệp Đông Hoàng không giải thích nhiều, lúc này hai người đã rời khỏi Du Châu Thành, đang đi về phía Phượng Tường.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Đột nhiên, một sợi dây thừng to bằng nửa thân ngựa đột ngột từ dưới đất nổi lên, Diệp Đông Hoàng và Lục Lâm Hiên song song phi nhanh, căn bản không kịp dừng lại, mắt thấy vó ngựa sắp vấp vào sợi dây thừng, Diệp Đông Hoàng một cái thủ đao chém xuống.

Xuy lạp!

Chân khí hóa đao, trong nháy mắt chặt đứt sợi dây thừng, hai người dùng sức kéo dây cương!

"Hú!" Chiến mã giơ vó trước lên, phát ra một tiếng hí cao vút, dừng lại gấp.

Xung quanh trong rừng lập tức, xông ra một đám người áo đen đeo mặt nạ quỷ, từng người cầm loan đao bao vây Diệp Đông Hoàng và Lục Lâm Hiên.

"Huyền Minh Giáo!" Lục Lâm Hiên nghiến răng, đôi mắt đẹp ác độc trừng trừng nhìn đám người Huyền Minh Giáo, thật là âm hồn bất tán, đi đến đâu cũng có!

Giống như keo da chó, làm sao vứt cũng không vứt bỏ được.

"Tiểu tử, thành thật khai báo, Dương Thúc Tử và Long Tuyền Kiếm ở đâu, là ai đã giết ngũ đệ của ta?" Đám giáo chúng Huyền Minh Giáo tản ra, bốn nam tử ăn mặc tương tự Tưởng Chiêu Nghĩa bước đi hùng dũng mà đến.

Người đứng đầu nam tử chăm chú nhìn Diệp Đông Hoàng, chất vấn với vẻ bề trên.

Diệp Đông Hoàng nhìn về phía người nói.

Người này thân hình bình thường, không cao không thấp, không mập không gầy, trên người có một luồng khí tức trầm ổn, trí tuệ.

Hẳn là Tưởng Nhân Kiệt, đứng đầu Ngũ Đại Diêm Quân của Huyền Minh Giáo.

Bên trái đi theo một người mặt vô cảm, rất trầm mặc, lùn tịt, hẳn là lão nhị Tưởng Sùng Đức!

Bên phải đi theo hai nam tử thân hình cao lớn, trong đó một người rất gầy, hẳn là lão tam Tưởng Huyền Lễ, người còn lại tự nhiên là lão tứ Tưởng Nguyên Tín.

Chỉ là ánh mắt hai người này không nhìn hắn, đầy vẻ nóng bỏng nhìn chằm chằm bộ ngực kiêu ngạo và thân hình động lòng người của Lục Lâm Hiên, liếm ngón tay, rục rịch.

“Người chết thì không cần biết nhiều như vậy!” Diệp Đông Hoàng không hứng thú nói nhiều với bọn họ, Ngũ Đại Diêm Quân Huyền Minh Giáo, danh tiếng vang dội, thực lực lại không đáng để ca ngợi.

Ngay cả Tưởng Nhân Kiệt mạnh nhất, đối với hắn mà nói cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

“Đại ca nói nhiều với hắn làm gì?

Tiểu tử này nhìn là biết loại cứng đầu, vừa thối vừa cứng, đánh chết cũng không khai!” Tưởng Huyền Lễ nhìn ngắm dung mạo xinh đẹp của Lục Lâm Hiên, nóng lòng nói: “Bất quá loại người này có một nhược điểm chí mạng, đó chính là trọng tình trọng nghĩa!” Bọn họ thực lực không ra sao, nhưng với tư cách Ngũ Đại Diêm Quân Huyền Minh Giáo, đã gặp qua đủ loại người, biết loại người nào thì dùng thủ đoạn nào.

“Tam ca nói đúng, chỉ cần chúng ta bắt được bọn họ, đối với tiểu mỹ nhân này dùng hình một phen, bảo đảm tiểu tử này cái gì cũng khai!” Tưởng Nguyên Tín liếm liếm môi, trong mắt bọn họ, bọn họ đồng thời ra tay, Diệp Đông Hoàng và Lục Lâm Hiên đã là vật trong túi, khó thoát.

Nhiệm vụ lần này căn bản không có độ khó, khiến hắn cảm thấy rất nhàm chán!

Bất quá đối với tiểu mỹ nhân Lục Lâm Hiên dùng hình một phen, hắn lại hứng thú dạt dào.

Hắn thích nhất là thẩm vấn mỹ nữ, có thể tùy ý làm càn, tận tình phát huy!

“Tiểu tử, hãy gọi hết đồng bọn của ngươi ra đi!” Tưởng Nhân Kiệt chẳng thèm để ý hai tên đã bị tinh trùng lên não kia, hắn nhìn

chằm chằm Diệp Đông Hoàng, ánh mắt ngưng trọng, đề phòng bốn phía.

Hắn không tin Diệp Đông Hoàng có thể giết Tưởng Chiêu Nghĩa, hắn tin chắc Diệp Đông Hoàng có đồng bọn hỗ trợ!

"Chỉ bằng các ngươi?

Cũng xứng sao?" Diệp Đông Hoàng vừa dứt lời, Tưởng Huyền Lễ và Tưởng Nguyên Tín, hai tên vẫn còn đang dán mắt vào Lục Lâm Hiên mà ngắm, bỗng nhiên không hề có dấu hiệu gì mà nổ tung, hóa thành một đoàn huyết vụ.

Đến chết, bọn họ cũng không hiểu mình đã chết như thế nào!

"Tam đệ!

Tứ đệ!" Tưởng Nhân Kiệt và Tưởng Sùng Đức kinh hô, thân thể chợt căng thẳng, lưng dựa lưng, như lâm đại địch, "Là ai?

Cút ra đây cho lão tử, lén la lén lút thì tính là anh hùng hảo hán gì!" Tưởng Nhân Kiệt giận dữ rống lên, nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của những kẻ khác, trong lòng càng thêm kinh sợ.

"Oa, sư huynh, huynh thật lợi hại!" Lục Lâm Hiên nhìn Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp tràn ngập những ngôi sao nhỏ, vừa nãy hai tên kia thật đáng ghét, ánh mắt dâm mị nhìn nàng khiến nàng khó chịu khắp người, ghê tởm vô cùng.

"Là ngươi?

Ngươi dùng yêu pháp gì?" Ánh mắt Tưởng Nhân Kiệt chợt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trong mắt vẫn mang vẻ khó tin.

"Muốn bắt ta, hãy để Minh Đế đích thân tới đi!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, thiên địa chi thế áp xuống thân hai người.

Tưởng Nhân Kiệt và Tưởng Sùng Đức lập tức cảm thấy thiên địa đè ép đến, một câu cũng chưa kịp nói đã bị áp bạo, hóa thành hai đoàn huyết vụ.

Đồng thời, đám lâu la của Huyền Minh Giáo cũng bị áp bạo.

"Oa!

Sư huynh huynh thật lợi hại!" Lục Lâm Hiên lúc này sùng bái đến cực điểm, cảm thấy Diệp Đông Hoàng đã vô địch rồi.

"Sư huynh, bao giờ người ta mới có thể giống huynh, một ý niệm là có thể khiến địch nhân 'phanh' một tiếng, hóa thành pháo hoa?" Lục Lâm Hiên mắt đẹp tràn đầy mong đợi, cảm thấy cách giết địch như vậy thật quá ngầu!

"Muội nỗ lực tu luyện, có công pháp và linh đan ta cho, tin rằng rất nhanh sẽ được thôi!" Diệp Đông Hoàng nói.

Hiện giờ tu vi của Lục Lâm Hiên tương đương Tiên Thiên sơ kỳ.

Nàng là nữ chính, được khí vận của thế giới này ưu ái, tu luyện một ngày ngàn dặm.

Chỉ cần đạt tới Tông Sư cảnh, là có thể dùng thế áp người, trực tiếp biến kẻ địch yếu hơn thành pháo hoa!

"Vâng!" Lục Lâm Hiên ra sức gật đầu, trong lòng thề, phải nỗ lực tu luyện, không thể để sư huynh bỏ quá xa.

Bằng không, mỗi lần chiến đấu nàng chỉ có thể đứng một bên nhìn, hô 666!

Thế thì có khác gì bình hoa!

Lục Lâm Hiên ta là người muốn trở thành nữ hiệp, sao có thể làm bình hoa?

"Hừ!

Làm sao có thể?

Lý Tinh Vân lại lợi hại như vậy?" Cách đó không xa, một gã đàn ông gầy gò với chỏm tóc đỏ trên đỉnh đầu, mồm nhọn tai khỉ, nhìn Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Dưới thân hắn còn có một gã khổng lồ vạm vỡ như núi, hắn ta ngồi trên vai gã khổng lồ.

Hai người này chính là hai trong số Thập Tam Thái Bảo của Thông Văn Quán: gã gầy gò tên Lý Tồn Trung, là môn chủ Trung Tự Môn, xếp thứ chín, âm hiểm xảo trá, thủ đoạn tàn độc, nhưng võ công không cao.

Gã khổng lồ tên Lý Tồn Hiếu, là môn chủ Hiếu Tự Môn, xếp thứ mười, đầu óc ngu độn, trung hậu thật thà, nhưng võ công rất mạnh, Đại Thiên Vị đỉnh phong, sức mạnh vô cùng, được xưng là thiên hạ đệ nhất mãnh sĩ.

Hai người bọn họ vốn ra ngoài tìm Trương Tử Phàm mang về, nhưng khi đến Du Châu Thành lại phát hiện Trương Tử Phàm đã bị người giết, sau một hồi dò hỏi, cộng thêm tin tức từ Thông Văn Quán truyền đến, bọn họ mới biết là Diệp Đông Hoàng đã giết Trương Tử Phàm.

Mục đích của chuyến này, một là muốn dò la tung tích của Dương Thúc Tử và Long Tuyền Kiếm, hai là báo thù cho Trương Tử Phàm!

"Hai người các ngươi đã xem lâu như vậy, còn không ra!" Diệp Đông Hoàng nhìn qua.

Ngũ Đại Diêm Quân của Huyền Minh Giáo quá yếu, khiến hắn không hề có hứng thú, nhưng Lý Tồn Hiếu trong thế giới này cũng coi là một cường giả.

Dựa vào thực lực của Lý Tồn Hiếu, hắn cũng có thể đối chiếu rất

tốt thực lực của các cường giả trong thế giới này!

Mà tổ hợp Lý Tồn Trung và Lý Tồn Hiếu này, quá đặc sắc, hắn vừa nhìn đã nhận ra hai người, bao gồm cả mục đích của đối phương cũng đoán được bảy tám phần.

"Bị phát hiện rồi?" Lý Tồn Trung giật mình, bọn họ cách Diệp Đông Hoàng hơn hai trăm mét, tự cho là ẩn nấp rất tốt, không ngờ vẫn bị phát hiện.

Chẳng biết hai trăm mét đối với Diệp Đông Hoàng căn bản không là gì, bọn họ vừa đến, Diệp Đông Hoàng đã phát hiện rồi!

"Thập đệ, tiến lên!" Lý Tồn Trung không chút do dự, đã bị phát hiện, vậy thì đánh một trận thôi.

Diệp Đông Hoàng thủ đoạn quỷ dị, nhưng hắn vẫn có niềm tin vào Lý Tồn Hiếu, Đại Thiên Vị đỉnh phong, trong thời này cũng là cường giả đỉnh cấp.

"Gầm!" Lý Tồn Hiếu đứng dậy, tựa như một gã khổng lồ nhỏ, hai tay đấm ngực rồi lao về phía Diệp Đông Hoàng, bước chân giẫm xuống đất, cả mặt đất dường như đều đang rung chuyển.

Chương 91

"Đây là ai?" Lục Lâm Hiên cảm nhận khí tức kinh khủng ập đến, không khỏi giật mình.

Thực lực Đại Thiên Vị đỉnh phong đối với nàng mà nói quá mạnh mẽ, khó mà chống đỡ, mạnh hơn Ngũ Đại Diêm Quân trước đó không biết bao nhiêu lần, không khỏi lo lắng cho Diệp Đông Hoàng.

"Thông Văn Quán Lý Tồn Trung và Lý Tồn Hiếu!" Vừa nói, Lý Tồn Hiếu đã lao đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, nắm đấm to như quả bóng đá mang theo cương phong sắc bén đánh xuống, lá cây bay lả tả, cuồng phong gào thét.

Diệp Đông Hoàng phản thủ một quyền đánh tới, không dùng quá nhiều sức, chỉ có sức mạnh đại khái tương đương Tông Sư đỉnh phong.

Hai nắm đấm rõ ràng không cân xứng va chạm vào nhau trong không trung.

Còn Lý Tồn Trung ngồi trên vai Lý Tồn Hiếu thì tách ngón trỏ và ngón giữa ra, hung ác đâm thẳng vào hai mắt Diệp Đông Hoàng.

"Sư huynh, cẩn thận!" Lục Lâm Hiên rút kiếm chém ra, chém về phía Lý Tồn Trung, chỉ là vẫn chậm một bước.

"Ầm!" Tiếng nổ trầm đục như sấm vang lên, Diệp Đông Hoàng cảm thấy một cỗ đại lực ập đến, nếu là cường giả Tông Sư bình thường, dưới một quyền này e rằng sẽ bị chấn bay ngay lập tức, nhưng thân thể của Diệp Đông Hoàng quá mạnh mẽ, chút sức lực này đối với hắn không có chút ảnh hưởng nào.

Còn Lý Tồn Hiếu thì thân thể chấn động, bị hắn một quyền chấn

bay.

Lúc này hai ngón tay của Lý Tồn Trung cách mắt Diệp Đông Hoàng chưa đầy một tấc, khoảnh khắc tiếp theo là có thể chọc mù Diệp Đông Hoàng.

Ánh mắt hắn tàn nhẫn và hưng phấn, chỉ cần một kích này thành công, bọn họ coi như đã hạ được Diệp Đông Hoàng.

"Cút!" Đúng lúc này, nắm đấm mà Diệp Đông Hoàng đánh ra hóa thành đại chưởng, một chưởng hung hăng giáng xuống mặt Lý Tồn Trung.

"Bốp!" Lý Tồn Trung thực lực không mạnh, lập tức bị Diệp Đông Hoàng đánh nát đầu, trước khi chết vẫn mang theo vẻ tàn nhẫn và hưng phấn, hoàn toàn không ngờ Diệp Đông Hoàng chịu cứng một quyền của Lý Tồn Hiếu mà vẫn còn thừa sức tiếp tục tấn công hắn.

"Gầm!" Lý Tồn Hiếu nhảy bật dậy, nhìn thấy thi thể của Lý Tồn Trung, hắn như một dã thú phát điên lao về phía Diệp Đông Hoàng, gầm rống liên hồi.

"Lý Tồn Hiếu, Đại Thiên Vị đỉnh phong, xấp xỉ thực lực Tông Sư hậu kỳ!" Diệp Đông Hoàng trong lòng đã có phán đoán, cũng chẳng rảnh mà chơi đùa với Lý Tồn Hiếu nữa, hắn tăng cường sức mạnh thân thể.

Trên người hắn không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng Lục Lâm Hiên đứng bên cạnh hắn dường như có cảm giác kinh khủng như một đầu cự thú đang tỉnh giấc, dường như có thể cảm nhận được sức mạnh bùng nổ kinh thiên động địa ẩn chứa trong cơ thể Diệp Đông Hoàng!

"Ầm!" Diệp Đông Hoàng một quyền đánh ra, không khí bị đánh nổ, tức thì hình thành một đường chân không, quyền kình hóa thành

một quyền ấn màu vàng kim oanh lên người Lý Tồn Hiếu.

"Bốp!" Thân thể đang lao đến của Lý Tồn Hiếu chợt khựng lại, giây tiếp theo đột nhiên nổ tung, tứ phân ngũ liệt, huyết nhục bay khắp nơi!

"A!" Lục Lâm Hiên giật nảy mình, mặc dù nàng đã giết không ít người, nhưng bao giờ đã thấy cảnh tượng một quyền đánh người tứ phân ngũ liệt như thế này, sự va chạm thị giác mạnh mẽ khiến nàng không nhịn được mà thét lên một tiếng.

"Mạnh mẽ, bá đạo, ngoan độc, kiên nghị, không ngờ một thời gian không gặp, biến hóa lại lớn đến thế, chẳng trách Đế Tinh cũng đã xảy ra biến hóa!" Trên đỉnh một ngọn núi lớn, Viên Thiên Cương vẫn toàn thân bao bọc kín mít, đội đấu lạp và mặt nạ, chắp tay đứng đó, xa xa nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng chấn động không dứt.

Lý Tinh Vân là người thế nào, hắn rõ như lòng bàn tay, yếu đuối thiếu quyết đoán, thích làm thiện, làm hiệp khách thì được, làm đế vương căn bản không đủ tư cách!

Đặc biệt là khi thân ở loạn thế, Đại Đường đã diệt vong, muốn làm một đế vương chấn chỉnh càn khôn, tính cách như vậy căn bản không được.

Vì thế, hắn đã chuẩn bị một loạt kế hoạch để bồi dưỡng Lý Tinh Vân, nhưng hiện giờ còn chưa thực thi, Lý Tinh Vân vừa mới hạ sơn, cả người đã thay đổi, biến thành hình mẫu mà hắn lý tưởng!

Trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tuy nhiên, đúng lúc này, một ánh mắt xa xa nhìn tới, bốn mắt đối diện, trong lòng Viên Thiên Cương giật thót!

Hắn bị phát hiện rồi!

Sao có thể chứ?

Viên Thiên Cương khó mà tin được, hắn cách Diệp Đông Hoàng những một nghìn mét, lại còn là khoảng cách đường chim bay!

Nhưng khi đối diện với ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, hắn biết Diệp Đông Hoàng đã phát hiện ra hắn rồi!

Tuy cảm thấy hoang đường, nhưng hắn không thể không tin!

"Thượng Quan Vân Khuyết, ngươi lập tức đi hỏi Dương Thúc Tử tất cả mọi chuyện liên quan đến Lý Tinh Vân, nhất định phải thật chi tiết!" Viên Thiên Cương phân phó với một nam tử âm nhu bên cạnh.

Nam tử âm nhu này tên Thượng Quan Vân Khuyết, là một trong Thiên Cương Tam Thập Lục Giáo Úy của Bất Lương Nhân dưới trướng Viên Thiên Cương, không thích nữ nhân, chạm vào một chút cũng thấy bẩn, thích tiểu tiên nhục như Lý Tinh Vân.

Phân phó xong, cũng chẳng đợi đối phương hồi đáp, Viên Thiên Cương tung người nhảy xuống đỉnh núi, lao về phía Diệp Đông Hoàng!

Vì đối phương đã phát hiện ra hắn, hơn nữa ý tứ trong ánh mắt vừa rồi đã nói cho hắn biết, hắn không thể không đi gặp Diệp Đông Hoàng! …… "Sư huynh, làm sao vậy?

Huynh đang nhìn gì?" Sau sự kinh hãi, Lục Lâm Hiên khôi phục bình tĩnh, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng đang nhìn tới, nhưng lại chẳng thấy gì, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

"Vút!" "A, ngươi là ai?" Lục Lâm Hiên vừa dứt lời, một quái nhân thân hình cao lớn, toàn thân bao phủ trong hắc bào và mặt nạ đấu lạp đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, tựa như dịch chuyển tức thời đột nhiên xuất hiện, làm nàng giật nảy mình.

"Không tệ, không ngờ võ công của ngươi lại tiến bộ đến mức

này!" Không để ý đến Lục Lâm Hiên, Viên Thiên Cương đánh giá Diệp Đông Hoàng.

Bình tĩnh như nước, sâu thẳm như vực thẳm, thậm chí khiến hắn cũng có cảm giác nhìn không thấu.

Hắn âm thầm kinh ngạc, không biết trên người Diệp Đông Hoàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại có thể khiến một người thay đổi lớn đến thế!

"Ta biết trong lòng ngươi có rất nhiều nghi vấn, hãy đi theo ta đến Tàng Binh Cốc, đến lúc đó ngươi sẽ hiểu rõ mọi chuyện!" Viên Thiên Cương nói.

"Tàng Binh Cốc?" Lục Lâm Hiên trong lòng kinh ngạc, đây chẳng phải là nơi sư phụ bảo bọn họ đến sao?

Quái nhân này là ai?

Tại sao lại muốn bọn họ đi theo đến Tàng Binh Cốc?

"Được!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, Lục Lâm Hiên có chút lo lắng kéo kéo ống tay áo của Diệp Đông Hoàng, thấy Diệp Đông Hoàng thần sắc kiên quyết, cũng không tiện nói gì.

Ngay sau đó, ba người cùng nhau lên đường đến Tàng Binh Cốc! …… Kiếm Lư.

Đây là nơi Lý Tinh Vân và Lục Lâm Hiên lớn lên, cũng là chỗ ở ẩn của Dương Thúc Tử, ít người tới, hôm nay lại có thêm một vị khách không mời mà đến.

"Thượng Quan Vân Khuyết, ngươi tới làm gì?" Trong Kiếm Lư, Dương Thúc Tử nhìn người đến, không khách khí nói.

Thượng Quan Vân Khuyết vẻ ngoài gầy yếu, mặc y phục màu hồng, cử chỉ phong tao, ẻo lả, cứ như một nữ nhân.

“Ai u, Dương Thúc Tử, ngươi nghĩ người ta muốn đến thăm cái lão già thúi tha nhà ngươi sao?” Thượng Quan Vân Khuyết bấm ngón tay hoa lan, vẻ mặt ghét bỏ, yểu điệu nói: “Chẳng phải Đại Soái bảo người ta đến sao!” “Lý Tinh Vân đã hạ sơn, những chuyện khác không còn liên quan gì đến ta nữa!” Dương Thúc Tử lạnh nhạt nói.

“Đại Soái bảo ta hỏi ngươi, Lý Tinh Vân gần đây có biến hóa gì không?

Chẳng hạn như võ công, tính cách?” Thượng Quan Vân Khuyết hỏi.

“Không có, trước khi hắn hạ sơn mọi thứ như thường, không có gì thay đổi!” Dương Thúc Tử suy nghĩ một lát, vẫn trả lời.

“Ngươi hãy nghĩ kỹ lại xem?

Chuyện này rất quan trọng, Đại Soái đích thân dặn dò!” Thượng Quan Vân Khuyết nhíu mày, câu trả lời này không phải là điều hắn muốn, Đại Soái chắc chắn cũng sẽ không hài lòng, đến lúc đó hắn về chắc chắn sẽ bị mắng!

“Không có là không có, ta có làm được gì đâu!” Dương Thúc Tử vẻ mặt không kiên nhẫn, xoay người về nhà, lười biếng để ý Thượng Quan Vân Khuyết.

“Cái này…” Thượng Quan Vân Khuyết bất lực, Dương Thúc Tử hắn là sẽ không lừa hắn, vậy thì sự thay đổi của Lý Tinh Vân chắc chắn là sau khi hạ sơn mới xảy ra.

“Xin cáo từ!” Thượng Quan Vân Khuyết không ở lại lâu, trực tiếp rời khỏi Kiếm Lư.

Hắn cần dò la chuyện sau khi Lý Tinh Vân hạ sơn, còn phải tìm cho Đại Soái một mỹ nữ thuần khiết trẻ trung xinh đẹp. …… Tổng đà Thông Văn Quán.

Trước một cái hang rắn khổng lồ, một nam tử vận bạch y, hóa trang thành nho sinh, đầu to tai lớn trông có vẻ ôn văn nhã nhặn, đang chắp tay đứng, ánh mắt sâu thẳm mà bình tĩnh.

Hắn lặng lẽ nhìn vô số độc xà trong hang rắn phía trước thè lưỡi, quấn quýt lấy nhau.

Hắn chính là Thánh Chủ Thông Văn Quán Lý Tự Nguyên, đứng đầu Thập Tam Thái Bảo!

Đừng thấy hắn có vẻ hiền lành, ôn văn nhã nhặn, nhưng lại là một ngụy quân tử đích thực, tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn độc ác, những kẻ đối đầu với hắn đều bị ném xuống hang rắn cho rắn ăn!

"Đại ca, dưới đây có tin tức truyền đến!" Một nam tử vội vàng đi tới, thần sắc ngưng trọng.

Hắn là Lý Tự Chiêu, Thập Tam Thái Bảo Thông Văn Quán xếp thứ ba, là anh em ruột với Lý Tự Nguyên.

"Chuyện gì vậy?" Lý Tự Nguyên hỏi.

"Đại ca, Cửu đệ, Thập đệ đi điều tra chuyện Thiếu chủ bị hại, tất cả đều bị giết hại!" Lý Tự Chiêu hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Cửu đệ bị người ta một quyền đánh nát đầu mà chết, Thập đệ thân thể vô song, thiên sinh thần lực, cũng bị người ta một quyền đánh nát, thân thể tứ phân ngũ liệt!" "Đồng thời, cùng chết với họ còn có Tứ Đại Diêm Quân của Huyền Minh Giáo!" "Quả nhiên ngày càng thú vị rồi!" Lý Tự Nguyên cười lạnh, qua nửa khắc, trầm ngâm nói: "Xem ra bên cạnh Lý Tinh Vân có cường giả bảo hộ, có thể một quyền đánh nát Thập đệ, thực lực của kẻ đó có thể tưởng tượng được, người này sẽ là ai đây?" "Đại ca, bây giờ phải làm sao đây?" Lý Tự Chiêu hỏi.

"Dốc toàn lực tìm kiếm tung tích của Lý Tinh Vân, nhưng không được khinh cử vọng động!" Nghe nói trong Long Tuyền bảo tàng có

vô số vàng bạc châu báu, bí tịch thần công đỉnh cấp, thậm chí còn có thần dược cải tử hồi sinh, dù thế nào, hắn cũng không thể bỏ qua!

"Vâng!" Lý Tự Chiêu lui xuống, đi làm việc!

Đồng thời nhận được tin tức không chỉ có Thông Văn Quán, Huyền Minh Giáo cũng nhận được tin tức, phái Thủy Hỏa Phán Quan Dương Miễu, Dương Viêm đi.

Huyễn Âm Phường Nữ Đế cũng phái Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên trong Cửu Thiên Thánh Cơ đi tìm Cơ Như Tuyết.

Nhưng chẳng biết lúc này Cơ Như Tuyết đã bị Thượng Quan Vân Khuyết bắt đến Tàng Binh Cốc của Bất Lương Soái. …… Tàng Binh Cốc, trong thư phòng.

Viên Thiên Cương và Diệp Đông Hoàng đối diện đứng đó, Viên Thiên Cương nhìn Diệp Đông Hoàng, đột nhiên mở miệng nói: "Lý Tinh Vân, ngươi sinh vào năm Cảnh Phúc thứ ba của Đại Đường!" "Tổ phụ ngươi là Ý Tông Hoàng Đế Lý Thôi, sinh phụ ngươi là Chiêu Tông Hoàng Đế Lý Diệp!" "Ngươi có mười huynh đệ, ngươi xếp thứ mười!" "Năm Thiên Hữu nguyên niên, Lương Vương làm loạn, tám huynh đệ ngươi chết trong cung biến, cửu ca Lý Chúc của ngươi bị Chu Ôn lập làm hoàng đế bù nhìn!" "Năm Thiên Hữu thứ tư, bị ép nhường ngôi hoàng vị, năm sau bị giết!" "Năm đó ngươi bị đánh tráo cứu thoát, sau lưu lạc dân gian, gặp Lục Hữu Kiếp nhờ vả, cơ duyên xảo hợp bái Dương Thúc Tử làm sư!" Viên Thiên Cương chậm rãi mở lời, một hơi nói ra thân thế lai lịch cũng như những năm tháng kinh nghiệm của Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng không nói gì, những điều này hắn đều biết, nhưng hắn không biểu lộ ra.

Chương 92

"Ngươi chắc hẳn đang nghĩ, ta làm sao biết được?" Thấy Diệp Đông Hoàng trầm mặc không nói, Viên Thiên Cương trong lòng không khỏi khen ngợi, thân thế kinh nghiệm của mình bị người khác biết rõ như lòng bàn tay, lại vẫn có thể xử sự bất kinh, tâm tính thật không tệ.

"Năm Trinh Quán nguyên niên của Đại Đường, thuật sĩ Viên Thiên Cương tiến kinh, được Thái Tông Hoàng Đế thưởng thức phong làm Quốc Sư!" "Sau vì Thái Tông Hoàng Đế luyện chế thuốc trường sinh, năm Trinh Quán thứ hai mươi, thuốc trường sinh luyện thành, nhưng lại xảy ra sai sót!" "Viên Thiên Cương thử ăn xong, tuy đạt được mục đích trường sinh, nhưng lại biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, dung mạo hoàn toàn biến đổi, Thái Tông Hoàng Đế thấy vậy, đến chết cũng không dám dùng!" Viên Thiên Cương tự mình mở lời, tiếp tục nói: "Dung mạo Viên Thiên Cương bị hủy hết, biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, tự nhiên không thể tiếp tục đảm nhiệm Quốc Sư, sau đó từ chức Quốc Sư, thành lập Bất Lương Nhân, chuyên môn phụ trách Hoàng Đế, Viên Thiên Cương là Bất Lương Soái!" "Ngươi chính là Viên Thiên Cương phải không!" Diệp Đông Hoàng bình tĩnh nói.

"Không sai!

Năm đó nghịch tặc làm phản, triều đình không có sức tiễu diệt, ta biết đại thế đã mất, liền cho giải tán Bất Lương Nhân, tiềm phục tại các phiên trấn, bang phái giang hồ, chờ đợi một cơ hội, đông sơn tái khởi!" "Bây giờ cơ hội cuối cùng đã đến!" Viên Thiên Cương hùng hồn mà kích động, quỳ một gối xuống, nói: "Thần Bất Lương Soái Viên Thiên Cương tham kiến Điện hạ!" "Thần thỉnh Điện hạ lấy

thương sinh thiên hạ làm niệm mà khởi binh xưng đế, tiễu diệt Chu Ôn, hưng phục Đại Đường!" "Chu Ôn tàn bạo bất nhân, hoang dâm vô đạo, ngay cả con dâu mình cũng không buông tha, thiên hạ bách tính khổ vì Chu Ôn đã lâu, bây giờ chính là thời cơ tốt để khởi binh!" "Điện hạ là hoàng thất chính thống, đích hệ huyết mạch, chỉ cần vung tay một cái, thiên hạ ắt sẽ hưởng ứng theo, khôi phục Đại Đường, trùng kiến Trinh Quán thịnh thế, chỉ ngày một ngày hai!" Viên Thiên Cương hùng hồn kích động, mong đợi nhìn Diệp Đông Hoàng.

"Đại Soái trung tâm, nhật nguyệt khả giám, có Đại Soái tương trợ, chấn chỉnh càn khôn, tự khắc sẽ là chỉ ngày một ngày hai!" Diệp Đông Hoàng bình tĩnh gật đầu, tán thưởng nói.

"Điện hạ anh minh, trời phù hộ Đại Đường!" Viên Thiên Cương vui mừng như điên, cao hô nói.

Hắn thật sự sợ Diệp Đông Hoàng không nguyện ý, xem ra khoảng thời gian này quả nhiên đã xảy ra chuyện gì đó khiến người này triệt để lột xác rồi.

"Được rồi, đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng nói.

"Tạ Điện hạ!" Mặc dù cảm thấy Diệp Đông Hoàng biểu hiện ngoài sức tưởng tượng, nhưng hắn cũng không đào sâu, chỉ cần Diệp Đông Hoàng nguyện ý xưng đế là đủ rồi!

Những chuyện khác đối với hắn đều không quan trọng!

Ngay sau đó Viên Thiên Cương lại kể cho Diệp Đông Hoàng không ít chuyện.

"Cốc cốc!" Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi!" Viên Thiên Cương nói.

"Đại Soái, những thứ ngài cần đã chuẩn bị xong rồi!" Thượng Quan Vân Khuyết bước vào, cung kính nói.

“Ta biết rồi, ngươi ở lại đây chăm sóc Điện hạ thật tốt!” Viên Thiên Cương phân phó.

“Vâng!” Thượng Quan Vân Khuyết đáp.

“Điện hạ, chắc hẳn ngài cũng mệt rồi, có bất cứ điều gì cần cứ việc phân phó Thượng Quan Vân Khuyết!” Viên Thiên Cương hướng Diệp Đông Hoàng hành lễ, cáo từ rời đi, kỳ thực hắn sau khi dùng thuốc trường sinh, ngoài việc biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, còn có một tác dụng phụ.

Đó là mỗi cách một khoảng thời gian, hắn đều phải thông qua thải bổ nữ tử để duy trì sinh mệnh của mình.

“Điện hạ, có gì cần, người ta đều có thể làm thay?” Viên Thiên Cương đi rồi, Thượng Quan Vân Khuyết bấm ngón tay hoa lan, mắt đẹp chứa tình, nhìn Diệp Đông Hoàng, yểu điệu nói.

Vừa nói, hắn vừa đưa tay chạm vào lồng ngực rắn chắc cường tráng của Diệp Đông Hoàng. …… “Ngươi chuẩn bị thứ gì cho Bất Lương Soái?” Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh lẽo, nhiệt độ phòng dường như lập tức giảm xuống mấy chục độ, Thượng Quan Vân Khuyết tâm thần chấn động, dường như nhìn thấy một Tử Thần đang nhìn chằm chằm mình, toàn thân không khỏi rùng mình, bàn tay đang chạm vào ngực Diệp Đông Hoàng cứng đờ giữa không trung, cả người hắn sắp ngạt thở rồi!

Thật đáng sợ!

Lại là một quái vật!

Thượng Quan Vân Khuyết trong lòng điên cuồng gào thét, trên người Diệp Đông Hoàng hắn cảm nhận được loại áp lực kinh khủng như khi đối mặt với Viên Thiên Cương, trong mắt tràn đầy kinh hãi, hắn rụt tay lại, cười khan, nói: “Điện hạ, huynh dọa chết người ta

rồi!" "Nói!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt phun ra một chữ.

"Nói thì nói thôi mà, làm gì mà hung dữ với người ta, chẳng phải Đại Soái nhà ta có mỗi chút sở thích đó thôi sao?

Không phải ta nói xấu hắn đâu, cứ thích chơi cái gì thải âm bổ dương, ngươi đừng nói là ta nói đấy nhé!" Thượng Quan Vân Khuyết bĩu môi, vẻ mặt oán hận.

"Thải âm bổ dương?" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, quả nhiên, trong nguyên tác Viên Thiên Cương chính là ở Tàng Binh Cốc này chuẩn bị thải bổ thị nữ Cơ Như Tuyết của Nữ Đế Thủy Vân Cơ, sau này bị Lý Tinh Vân ngăn cản cứu thoát, sau đó Viên Thiên Cương đổi người khác.

Bây giờ hắn đến rồi, rất nhiều tình tiết đều thay đổi, từ sau khi hắn thay thế Lý Tinh Vân, hắn vẫn chưa gặp Cơ Như Tuyết, chắc hẳn sẽ không phải là Cơ Như Tuyết.

"Dẫn ta qua đó!" Diệp Đông Hoàng phân phó, bất kể có phải Cơ Như Tuyết hay không, Diệp Đông Hoàng đều chuẩn bị đi một chuyến, nếu là thì tốt nhất, có thể cứu nàng, coi như tặng Nữ Đế một món quà nhỏ trước.

Nếu không phải, cũng không ảnh hưởng, hắn đang lo không có cơ hội thể hiện thực lực với Viên Thiên Cương, vừa lúc nhân cơ hội này ra oai một phen, sau này sai khiến mới càng đắc ý.

Mục đích này mới là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn muốn đi.

"Cái gì?" Thượng Quan Vân Khuyết giật mình, dẫn Diệp Đông Hoàng qua đó chẳng phải là tự tìm rắc rối sao?

Diệp Đông Hoàng chắc sẽ không sao, hắn e rằng không chết cũng phải lột da.

"Hừ?" Diệp Đông Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt lạnh

lẽo, trong lòng Thượng Quan Vân Khuyết run rẩy.

Nghĩ đến cảnh tượng kinh khủng Diệp Đông Hoàng một quyền đánh nát Lý Tồn Hiếu trước đó, cộng thêm đối phương vẫn là hậu duệ Lý Đường, hoàng tử long tôn, là chủ tử của hắn, cho dù một quyền đánh chết hắn, cũng không có chỗ nào để nói lý, liền vội vàng nói: "Được được được, người ta dẫn ngươi đi là được, nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng nói là người ta dẫn ngươi đi đấy nhé!" "Đi thôi!" …… Tàng Binh Cốc, trong mật thất dưới lòng đất.

"Đây là đâu?

Bọn họ muốn làm gì?" Cơ Như Tuyết trần trụi nằm trên giường đá trong mật thất.

Trên người nàng chỉ che một tấm lụa đỏ bằng tơ tằm.

Giường đá lạnh lẽo truyền đến từng đợt hơi lạnh, nhìn mật thất mờ tối dưới ánh đèn vàng mờ nhạt, bốn phía tĩnh mịch không tiếng động.

Tay chân nàng không thể động đậy, một trái tim chìm sâu xuống đáy cốc, tràn đầy kinh khủng!

Nỗi kinh khủng của sự không biết!

"Két két!" Cửa đá mở ra, tiếng ma sát mặt đất vang lên, Cơ Như Tuyết trong lòng giật mình, đột nhiên quay đầu lại, "Ai?" Tiếng bước chân trầm nặng vang lên, từng bước từng bước đi tới!

Mỗi bước chân đều như giẫm lên tim nàng, nỗi kinh hoàng càng lúc càng đậm, sợ hãi càng sâu.

"Ngươi là ai?" "Ngươi muốn làm gì?" "Ngươi đừng qua đây!" Cơ Như Tuyết cố làm ra vẻ kiên cường, lớn tiếng quát.

"Vút!" Người đến co ngón tay búng ra, điểm vào yết hầu nàng.

Thân thể không thể động đậy, giờ lại càng không thể mở miệng, nỗi kinh hoàng vô tận từ đáy lòng tuôn trào, bao trùm khắp toàn thân!

Chỉ có thể đảo mắt, mắt trừng trừng nhìn!

Mặc người giết thịt, mặc người xoa nắn!

Đáng thương, yếu ớt, bất lực, run rẩy bần bật!

"Ha ha, ngươi với bổn soái có duyên, không bao lâu nữa, sinh mệnh của ngươi sẽ dung hợp cùng bổn soái… đây… chính là may mắn không ai sánh kịp!" Một quái nhân đội đấu lạp và mặt nạ sắt, toàn thân bao bọc kín mít, xuất hiện trước mặt Cơ Như Tuyết, khẽ cười lớn.

Quái nhân cúi người, ghé sát vào nàng, hít sâu một hơi, vẻ mặt say mê, nói: "Dù cách tấm lụa đỏ này, bổn soái cũng có thể cảm nhận được khí tức thanh xuân từ trong cơ thể ngươi tỏa ra!" Nhìn quái nhân gần trong gang tấc, nghe hắn nói những lời điên rồ, Cơ Như Tuyết càng thêm kinh khủng, ánh mắt không ngừng dao động!

"Ai!" Thấy ánh mắt sợ hãi của Cơ Như Tuyết, Viên Thiên Cương thở dài một tiếng.

Hắn nhìn chằm chằm dung nhan tinh xảo vô hà của Cơ Như Tuyết, làn da trắng như tuyết, mềm mại đến mức có thể thổi bay, đường cong linh lung dù cách tấm lụa đỏ vẫn không thể che giấu!

Viên Thiên Cương thở dài nói: "Xem ra ngươi và những cô gái trước đây đều giống nhau, trời ban cho ngươi một thể xác kiều mỹ vô hà, nhưng lại không phú cho ngươi trí tuệ tương xứng!" Nói đến đây, giọng Viên Thiên Cương đột nhiên cao vút lên: "Dù ngươi da thịt như mỡ đông, dung mạo tựa tiên nữ, nhưng trước mặt tuế nguyệt, sinh mệnh của ngươi chẳng qua chỉ là phù du!" "Thanh xuân trong thân thể các ngươi không có bất kỳ ý nghĩa nào, chỉ khi dung nhập vào thân thể

bổn soái, mới có thể thực hiện giá trị chân chính của nó!" "Bổn soái sớm đã nhìn thấu bản chất của quang âm!" "Bổn soái đã động tất được huyền bí của sinh mệnh!" Giọng Viên Thiên Cương hùng hồn, tràn đầy kiêu ngạo và tự hào: "Trong mắt bổn soái, thời gian đã đình trệ, sinh mệnh của các ngươi không có bất kỳ ý nghĩa nào, tựa như lũ kiến hôi!" Vừa nói, Viên Thiên Cương tháo mặt nạ xuống, lộ ra một dung nhan mục nát, thối rữa, xương trắng lởm chởm, răng nanh hoàn toàn lộ ra ngoài, còn kinh khủng hơn lệ quỷ, đáng sợ hơn Tu La.

Đồng tử Cơ Như Tuyết co rút, hô hấp cũng ngưng trệ, nàng giật nảy mình, đầu óc trống rỗng!

Đây còn là người sao?

Ma quỷ đến từ địa ngục cũng chỉ đến thế thôi phải không?

Hơn nữa, hắn còn muốn… chỉ nghĩ thôi đã lạnh toát cả người!

Thà chết đi còn hơn!

Cơ Như Tuyết không dám nhìn Viên Thiên Cương, quá đáng sợ rồi!

Viên Thiên Cương cũng biết mình đáng sợ đến mức nào, nhưng không sao cả.

"Mặc kệ ngươi thấy hay không, bổn soái vẫn ở đây!" "Mặc kệ ngươi nguyện ý hay không, ngươi đều sẽ hóa thành dưỡng chất của bổn soái!" "Đây chính là ý nghĩa tồn tại của những người như các ngươi đến tận bây giờ!" Giọng Viên Thiên Cương lạnh nhạt, tựa như thần linh cao cao tại thượng, phủ khám chúng sinh.

"Xoẹt!" Viên Thiên Cương đại thủ dùng sức xé một cái, thoát xuống bộ hắc bào, lộ ra thân thể kinh người.

"Không!" Cơ Như Tuyết trong lòng gào thét.

Kinh khủng, sợ hãi, bất lực!

Tuy nhiên, bóng dáng như ma quỷ kia sẽ không vì nỗi sợ hãi hay không nguyện ý của nàng mà dừng lại.

"Không!" Trong đồng tử, bóng dáng như lệ quỷ kia không ngừng phóng đại, Cơ Như Tuyết triệt để tuyệt vọng rồi.

"Bốp!" Đột nhiên, cửa đá của mật thất dưới lòng đất bị một cước đạp mạnh phá tung, lộ ra một thân ảnh hùng tư lẫm liệt, phong thần như ngọc.

Hắn đứng ở cửa lớn, thân ảnh sừng sững tựa như một thiên thần, trang nghiêm vững chãi, cương dương bá đạo!

"Quả nhiên là Cơ Như Tuyết!" Nhìn thấy thân ảnh trên giường đá, Diệp Đông Hoàng hơi có chút bất ngờ, quán tính của kịch bản vẫn rất lớn, sự xuất hiện của hắn đã thay đổi rất nhiều, không ngờ Cơ Như Tuyết vẫn nằm ở đây.

"Buông nàng ra!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt, bình tĩnh nhìn Viên Thiên Cương, giọng nói lạnh lùng mang theo ý chí không cho phép cự tuyệt.

"Là hắn!" Nhìn thấy thân ảnh Diệp Đông Hoàng tựa thiên thần hạ phàm, Cơ Như Tuyết tinh thần chấn động, sống sót sau tai ương, mắt đẹp lóe lệ quang, mừng rỡ như điên!

Chỉ khi trải qua loại bất lực, kinh khủng, hoang mang trước đó, mới hiểu được hy vọng nhìn thấy lúc này quý giá đến nhường nào, khó khăn lắm mới có được!

Vô số cảm xúc đan xen phun trào!

Đó là một loại vui sướng khó tả, không thể nói nên lời!

"Ngươi làm sao lại tìm được đến đây?" Viên Thiên Cương đứng

dậy, khoác hắc bào dưới đất lên, đội đấu lạp và mặt nạ, xoay người nhàn nhạt nhìn Diệp Đông Hoàng, đùa cợt nói: "Buông nàng ra?" "Ngươi nói buông là buông?

Bổn soái chẳng phải rất mất mặt sao?" …… "Ngươi nói buông là buông?

Bổn soái chẳng phải rất mất mặt sao?" Giọng Viên Thiên Cương mang theo một tia tức giận, ai bị người khác quấy rầy vào lúc như vậy cũng sẽ không vui vẻ.

Chương 93

Hắn tuy muốn phò tá Diệp Đông Hoàng xưng đế, tự xưng thuộc hạ, nhưng không có nghĩa là hắn hoàn toàn nghe theo Diệp Đông Hoàng, ít nhất hiện tại hắn không cho rằng Diệp Đông Hoàng có tư cách sai khiến hắn.

Ngoài cửa đá, Thượng Quan Vân Khuyết nghe tiếng Viên Thiên Cương phát nộ, co rụt cổ, trong lòng tràn đầy kinh khủng!

Uy thế của Viên Thiên Cương nặng nề đến nhường nào, có thể tưởng tượng được!

Đây cũng là mục đích Diệp Đông Hoàng đến, chính là muốn cho Viên Thiên Cương một cái hạ mã uy!

"Ngay cả lời của ta cũng không nghe, vậy ta chẳng phải cũng rất mất mặt sao!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói, trong không khí tràn ngập một cỗ sát khí, khí tức áp bức tràn ngập cả mật thất.

Nỗi kinh hỉ vừa rồi của Cơ Như Tuyết dường như bị một chậu nước lạnh dội xuống đầu, trong mắt tràn đầy lo lắng, quái vật không ra người không ra quỷ trước mặt này mạnh đến mức nào, nàng không rõ!

Nhưng nàng có cảm giác, dường như còn mạnh hơn cả Nữ Đế!

Nàng không nghĩ Diệp Đông Hoàng có thể đối phó được quái vật này!

"Tiểu tử, hôm nay bổn soái sẽ dạy ngươi một lần nữa, cái gì gọi là nhận rõ hiện thực!" Viên Thiên Cương từng dạy Diệp Đông Hoàng (Lý Tinh Vân) võ công khi hắn còn nhỏ, nhưng gần đây Diệp Đông Hoàng biểu hiện ngoài sức tưởng tượng, hắn cũng muốn xem võ công

của Diệp Đông Hoàng rốt cuộc đã đạt đến tầng thứ nào, tại sao đột nhiên lại mạnh hơn một đoạn lớn như vậy.

"Bổn soái cho ngươi biết, bổn soái nhận ngươi là Điện hạ thì ngươi mới là, bổn soái không nhận ngươi, ngươi chẳng là cái gì cả!" Viên Thiên Cương bá khí mười phần, cuồng ngạo mở miệng.

"Hay lắm!

Ta cũng chưa từng cần người khác thừa nhận, bố thí, mọi thứ ta muốn đều sẽ dùng nắm đấm của chính mình để đoạt lấy!" Khí thế Diệp Đông Hoàng không hề kém cạnh, thiên hạ từ trước đến nay đều là cường giả vi tôn, cá lớn nuốt cá bé, không phô bày đủ thực lực, người khác sẽ không tôn trọng ngươi!

Tôn nghiêm, địa vị, là dùng nắm đấm đánh ra, chứ không phải dựa vào sự ban ơn, bố thí của người khác!

"Không uổng là phượng tử long tôn, có chí khí!

Hôm nay bổn soái sẽ thử xem, bấy nhiêu năm qua võ công của ngươi tiến bộ bao nhiêu!" Viên Thiên Cương dứt lời, không khí dường như cũng ngưng đọng lại!

Mắt đẹp Cơ Như Tuyết trừng lớn, cảm giác lồng ngực bị một tảng đá lớn đè nặng, dường như muốn ngạt thở!

"Ra tay đi!" Viên Thiên Cương chắp tay đứng đó, nhàn nhạt nhìn Diệp Đông Hoàng.

"Ầm!" Diệp Đông Hoàng cũng không khách khí, thân ảnh vừa động, hai người liền va chạm vào nhau.

Không có đại chiêu hoa mỹ, chỉ là mỗi quyền mỗi cước, tay, khuỷu tay, chân, đầu gối, mỗi bộ phận trên cơ thể đều hóa thành lợi khí sát phạt!

Mỗi chiêu mỗi thức, phong lôi gào thét, mỗi quyền mỗi cước, khai sơn nứt đá!

"Mạnh quá!" Thượng Quan Vân Khuyết nhìn mà mắt hoa loạn, chấn động không thôi, Viên Thiên Cương trong mắt hắn là tồn tại như thần, lão quái vật sống ba trăm năm, không thể chiến thắng.

Tuy nhiên Diệp Đông Hoàng lại không hề thua kém, quả thực là một tiểu quái vật!

"Tiểu tử này tu luyện thế nào, thân thể thật mạnh mẽ!" Viên Thiên Cương càng đánh càng kinh hãi, bên ngoài đều nói Lý Tồn Hiếu của Thông Văn Quán thân thể cường hãn, thiên hạ vô song, xưng là thiên hạ đệ nhất dũng sĩ, nhưng so với Diệp Đông Hoàng, quả thực yếu bùng bét!

Hoàn toàn không có tính chất so sánh!

Trong mắt hắn, thân thể Diệp Đông Hoàng, tựa như thần binh lợi khí, kiên cố bất hoại, thế không thể cản.

"Không hổ là Đại Boss của thế giới này, công lực quả nhiên mạnh mẽ, còn mạnh hơn Trương Tam Phong một chút, tuyệt đối đạt tới Đại Tông Sư đỉnh phong!" Diệp Đông Hoàng cũng âm thầm kinh hãi, nếu không phải hắn hấp thu Hoang Cổ Thánh Thể bản nguyên, luyện thành Vạn Đạo Hỗn Độn Thể sơ hình, thân thể vô song, căn bản không phải đối thủ của Viên Thiên Cương.

Dù sao, tu vi thực sự của hắn hiện tại mới là Tiên Thiên đỉnh phong, còn kém Viên Thiên Cương trọn hai đại cảnh giới!

"Thân thể này luyện thành như thế nào?

Xem ra phải dùng toàn lực rồi!" Viên Thiên Cương trăm mối không giải, Thiên Cương Quyết vận chuyển, lực lượng kinh khủng như núi lửa bùng phát, quét ra ngoài, sóng lớn cuồn cuộn, từng đợt cao

hơn từng đợt!

Tuy nhiên cỗ lực lượng này tuy mạnh, nhưng lại được hắn khống chế rất tốt, không hề tràn ra ngoài, nếu không cả mật thất sẽ bị chấn nát!

Có thể thấy Viên Thiên Cương khống chế sức mạnh đạt tới mức nhập vi!

"Thiên Cương Tinh Thần Quyền!" Viên Thiên Cương một quyền oanh ra, sau lưng dường như có ba mươi sáu ngôi sao cổ xưa sáng lên, mỗi ngôi sao đều có một thần linh, vô tận tinh thần chi lực gia thân, mênh mông vô biên, kinh khủng vô cùng!

"Vừa lúc thử Vạn Đạo Quyền vừa mới sáng tạo ra… Đệ nhất thức, Quân Lâm Thiên Hạ!" Diệp Đông Hoàng năm ngón tay nắm chặt, kinh mạch toàn thân nổi lên, tựa như từng con chân long sống lại, khí tức kinh khủng bùng phát, dung luyện tất cả tinh túy quyền pháp mà hắn đã học trước đây thành một quyền.

Một quyền xuất, tứ hải quy nhất, thiên hạ thần phục!

Một quyền xuất, vạn vật quy hư, vũ trụ luân hồi!

Một quyền xuất, vũ trụ bát hoang, duy ngã độc tôn!

Kèm theo quyền này, dị tượng sau lưng Diệp Đông Hoàng dâng lên, Khổ Hải vô biên, Minh Nguyệt cao thăng, một thân ảnh Thiên Đế phù hiện, thân khoác Cửu Long Bào, đầu đội Bình Thiên Quan, mười hai miện lưu rủ xuống, uy nghiêm vô song, chí tôn chí quý.

Dung mạo hắn không thể thấy, không thể nhìn, sau lưng Âm Dương Sinh Tử Đồ luân chuyển, quanh thân vũ trụ tinh thần vờn quanh!

Hắn chính là trung tâm của thiên địa vũ trụ, một quyền đánh ra, vũ trụ luân hồi, vạn vật tịch diệt.

“Hừ!” Mắt đẹp Cơ Như Tuyết trừng lớn, ngây người nhìn thân ảnh Diệp Đông Hoàng tựa Thiên Đế, ngoài chấn động, vẫn là chấn động, ngoài kính sợ, vẫn là kính sợ!

“Đây là người sao?” Ánh mắt Thượng Quan Vân Khuyết kính sợ, phủ phục trên đất, không dám nhìn thẳng.

“Một quyền thật bá đạo!” Viên Thiên Cương chấn động không thôi, ngay sau đó Thiên Cương Tinh Thần Quyền của hắn bị băng diệt, một cỗ lực lượng kinh khủng nổ tung ở ngực hắn, cả người hắn trực tiếp bị oanh bay, cắm vào bức tường đá kiên cố của mật thất.

Hắc bào trên người, mặt nạ sắt và đấu lạp trên đầu lập tức bị cương phong xé nát, lộ ra dung nhan kinh người.

Diệp Đông Hoàng thu quyền, chắp tay đứng đó, tựa như một ngọn núi lớn không thể vượt qua sừng sững giữa thiên địa, đứng ở đó, Thượng Quan Vân Khuyết, Cơ Như Tuyết không dám thở mạnh, chỉ có kính sợ, thần phục.

“Rắc!

Bốp bốp!” Thân thể Viên Thiên Cương chấn động, từ trong bức tường đá nhảy ra ngoài, khóe miệng rỉ máu, nhìn Diệp Đông Hoàng bá khí uy nghiêm, lộ ra một nụ cười rợn người, “Quả là anh hùng xuất thiếu niên, một quyền thật bá đạo, hay lắm ‘Quân Lâm Thiên Hạ’, có đế vương chi phong, bá giả phong phạm, đúng là trời phù hộ Đại Đường!” “Còn chiến không?” Diệp Đông Hoàng nói.

Thực lực Viên Thiên Cương đích xác rất mạnh, chịu một quyền toàn lực của hắn, chỉ bị chút vết thương nhỏ, nhưng nếu cứ đánh tiếp, Diệp Đông Hoàng có tuyệt đối nắm chắc sẽ trấn áp hắn.

“Nếu Điện hạ đã để mắt đến nữ nhân này, thần tự nhiên sẽ hiến cho Điện hạ!” Viên Thiên Cương nói, trong ngữ khí mang theo sự

cung kính, khoảnh khắc này, hắn mới thật sự công nhận Diệp Đông Hoàng.

Thực lực không kém gì hắn, hắn trước đây lại không hề phát hiện, có thể thấy thành phủ của Diệp Đông Hoàng thâm sâu!

Võ công trí mưu xuất chúng như vậy, có tư cách làm chủ tử của hắn.

"Nếu không có gì khác, thần xin cáo lui!" Tâm tình không tốt, Viên Thiên Cương cũng không muốn ở lại đây, vừa nói vừa định rời đi.

"Bản công pháp này cầm lấy tu luyện, sau này không được phép sử dụng tà thuật thải âm bổ dương nữa!" Diệp Đông Hoàng lấy ra Vạn Đạo Kinh ném cho hắn, khinh thường nói: "Với chút tu vi của ngươi, còn dám nói gì là nhìn thấu bản chất của quang âm, động tất áo nghĩa của sinh mệnh, sau này nếu ngươi còn dám nói năng khoác lác như vậy, ta còn thấy thay ngươi mất mặt!" "Ngươi!" Viên Thiên Cương giận dữ không thể kiềm chế, lại dám xem thường thuốc trường sinh mà hắn luyện chế, liền muốn giáo huấn Diệp Đông Hoàng, nhưng xét thấy thực lực của hai người xấp xỉ nhau, đánh tiếp cũng sẽ không có kết quả.

Mà Diệp Đông Hoàng lại rất thần bí, cuối cùng hắn đè nén cơn giận trong lòng, cầm Vạn Đạo Kinh phất tay áo rời đi!

Diệp Đông Hoàng đi đến trước mặt Cơ Như Tuyết, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cơ Như Tuyết, nếu tính cả kiếp làm Lý Tinh Vân thì là lần thứ hai.

Dáng vẻ cũng được, tuy là nữ chính của thế giới Bất Lương Nhân, nhưng Diệp Đông Hoàng không mấy hứng thú với nàng.

Người hắn để mắt tới là Nữ Đế Thủy Vân Cơ, bất quá Cơ Như Tuyết cũng coi như một tỳ nữ theo kèm. "Vạn Đạo Kinh?" Mang theo

một bụng hỏa khí trở về phòng, Viên Thiên Cương mở bí tịch trong tay, khẽ nhíu mày, nhưng vẫn không nhịn được mà lật xem.

Vừa xem, cả người liền chìm đắm vào trong đó, khó mà tự thoát ra được. "Thế gian lại có công pháp thần kỳ đến vậy?" Viên Thiên Cương càng xem càng kích động, càng xem càng chấn kinh! "Hậu Thiên mười hai trọng, Tiên Thiên cảnh, Tông Sư, Đại Tông Sư, Vô Thượng Đại Tông Sư, Thiên Nhân……" "Thực lực của ta chắc hẳn ở giữa Đại Tông Sư và Vô Thượng Đại Tông Sư, chỉ cần chuyển tu, dung nhập Thiên Cương Quyết vào Vạn Đạo Kinh, đủ để ta thoát thai hoán cốt, khôi phục dung mạo, không còn cái bộ dạng nửa người nửa quỷ này nữa!" "Hơn nữa, cho dù không có thuốc trường sinh, dựa vào tu vi võ đạo cũng có thể sống mấy trăm năm, nếu như tu luyện đến Thiên Nhân cảnh, đủ nghìn năm thậm chí tuổi thọ còn dài hơn……" Giờ khắc này, ngay cả tâm cảnh của Viên Thiên Cương cũng không còn bình tĩnh nữa!

Cảm giác mình trước đây quả thực là ếch ngồi đáy giếng, cái pháp môn thải âm bổ dương của hắn để duy trì sinh mệnh, thật sự quá yếu kém! "Nhìn thấu bản chất của quang âm, thấu hiểu bí ẩn của sinh mệnh?

Quả nhiên nực cười!" Viên Thiên Cương lắc đầu, tự giễu cười một tiếng, trên mặt nóng bừng! "Điện hạ từ đâu có được loại công pháp vô thượng này?

Hơn nữa còn không chút do dự mà ban cho bản soái?" Sau khi đọc xong bí tịch, Viên Thiên Cương cố nhịn xung động muốn tu luyện ngay lập tức, lông mày nhíu chặt!

Trong lòng có một bụng nghi hoặc! "Mặc kệ thế nào, Điện hạ chắc sẽ không muốn mạng ta, cùng lắm là chịu sự khống chế của người mà thôi!" "Mộng tưởng của ta là khôi phục Đại Đường thịnh

thế, Điện hạ lợi hại như vậy, lại có công pháp thần diệu đến thế, tương lai tất định sẽ kiến lập một vương triều vĩnh hằng ngàn năm vạn năm!" "Bản soái có thể cùng kiến lập và chứng kiến sự ra đời của một Đại Đường vương triều vĩnh hằng bất hủ ngàn năm vạn năm, thì dù có làm bề tôi cả đời cũng tính là gì!" Nghĩ đến đây, Viên Thiên Cương bỗng nhiên chợt thông suốt, hắn từ trước đến nay chưa từng nghĩ mình sẽ làm hoàng đế, cũng không có dã tâm lớn như vậy, hắn chỉ muốn khôi phục Đại Đường thịnh thế.

Hắn không thể nhìn ra Vạn Đạo Kinh có vấn đề gì hay không, nhưng Diệp Đông Hoàng chắc chắn sẽ không tốt bụng ban không cho hắn!

Hắn sau khi tu luyện phần lớn sẽ bị người ta khống chế!

Nhưng hắn vẫn không nhịn được sự dụ hoặc của Vạn Đạo Kinh, quyết định tu luyện!

Hắn không muốn sống cả đời nửa người nửa quỷ như vậy, vĩnh viễn không có điểm dừng!

Nếu Diệp Đông Hoàng thật sự muốn giết hắn, hắn cũng cam chịu!

Hắn tu luyện Vạn Đạo Kinh chính là một ván cược!

Cược thắng, khôi phục dung mạo, tuổi thọ đại tăng, chứng kiến và tham gia vào sự ra đời của một vương triều vĩnh hằng chưa từng có từ xưa đến nay, từ đó nghe lệnh Diệp Đông Hoàng.

Cược thua, mạng sẽ mất!

Tuy nhiên, hắn tin tưởng vào thực lực và giá trị của chính mình!

Hắn tin rằng, một Viên Thiên Cương còn sống, sẽ hữu dụng hơn với Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng sẽ không để hắn chết!

Chương 94

Cho nên ván cược này, hắn sẽ không thua!

Có quyết định, Viên Thiên Cương lập tức bắt đầu tu luyện!

Hắn có vô số linh dược, bản thân tu vi cường đại, nhục thân cũng rất mạnh.

Vạn Đạo Kinh vận chuyển, khí huyết hùng hồn trong cơ thể được điều động, hoạt động sôi nổi, quanh thân bao phủ một tầng huyết vụ.

Hoa hoa!

Máu chảy cuộn trào, sôi trào như biển!

Thời gian trôi qua, toàn bộ nhục thân của Viên Thiên Cương biến hóa nhanh chóng!

Khuôn mặt vốn thối rữa lộ xương bắt đầu nảy sinh sinh cơ, từng lớp thịt thối rụng xuống, cơ thịt mới mọc lên.

Một ngày sau đó.

Một cỗ khí tức cường đại từ trong cơ thể lan tỏa ra, Viên Thiên Cương mở mắt, nhìn vào gương, bộ dạng vốn mục nát không chịu nổi như lệ quỷ đã hoàn toàn thay đổi, khôi phục lại vẻ tuấn mỹ của hắn trước khi dùng thuốc trường sinh, thực lực cũng đã thăng tiến một đoạn lớn. "Thật là vô thượng chân kinh a!" Viên Thiên Cương kinh thán, bất kể Diệp Đông Hoàng vì mục đích gì mà ban Vạn Đạo Kinh cho hắn, giờ khắc này trong lòng hắn tràn ngập cảm kích.

Không chậm trễ, Viên Thiên Cương cầm lấy hắc bào, đấu lạp, mặt nạ đeo lên, xách Long Tuyền Kiếm đi đến chỗ Diệp Đông Hoàng.

Đeo mặt nạ lâu, thường khó mà tháo xuống được, hắn hiện tại đã

quen với việc đeo mặt nạ và đấu lạp, hoàn toàn ẩn giấu bản thân. "Vi thần bái kiến Điện hạ, đa tạ Điện hạ tái tạo chi ân!" Thấy Diệp Đông Hoàng, Viên Thiên Cương bái tạ nói. "Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng đối với việc này cũng không bất ngờ, trước đó trong mật thất đã cho hắn thấy vũ lực, Vạn Đạo Kinh coi như ân đức, ân uy tịnh thi, coi như đã sơ bộ thu phục được Viên Thiên Cương. "Tạ Điện hạ!" Viên Thiên Cương đứng dậy, dâng Long Tuyền Kiếm, nhìn Cơ Như Tuyết bên cạnh Diệp Đông Hoàng, muốn nói lại thôi. "Vô phương, cứ nói thẳng!" Diệp Đông Hoàng nói, hắn biết Viên Thiên Cương tiếp theo muốn nói gì, những điều này hắn cũng không sợ bị người khác biết. "Điện hạ, đây chính là Long Tuyền Kiếm, nay vật về chủ cũ!" Viên Thiên Cương cũng không do dự, quỳ một gối, dâng Long Tuyền Kiếm. "Ừm!" Diệp Đông Hoàng cầm Long Tuyền Kiếm, tạo hình thì không tệ, nhưng miễn cưỡng đạt đến tam giai trung phẩm, cũng tương tự như Ỷ Thiên Kiếm, Đồ Long Đao, nếu hắn dùng sức, cũng có thể hủy đi nó. "Đây chính là Long Tuyền Kiếm sao?" Cơ Như Tuyết ánh mắt đặt trên Long Tuyền Kiếm, mục đích cuối cùng mà Nữ Đế phái nàng ra ngoài không phải là vì Long Tuyền Kiếm sao?

Nàng đã biết, Diệp Đông Hoàng lại là hậu duệ hoàng thất Lý Đường, hơn nữa thực lực của Diệp Đông Hoàng vượt xa tưởng tượng, thật không biết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ Nữ Đế giao cho nàng. "Nay Điện hạ đã trưởng thành, văn trị võ công, trác tuyệt hữu thành, thần định giờ sẽ đi liên hệ các phương cho Điện hạ, chiêu binh mãi mã, đợi mọi việc đã ổn thỏa, chỉ cần Điện hạ hô một tiếng, ắt sẽ một lần lật đổ bạo chính của Chu Ô, trùng tố Đại Đường thịnh thế!" Viên Thiên Cương tiếp tục nói, trong mắt mang theo một tia hưng phấn.

Diệp Đông Hoàng cười đại như vậy, có hắn tương trợ, hắn tin rằng ngày đó sẽ không còn xa nữa. "Tốt, vậy làm phiền Đại Soái rồi!"

Diệp Đông Hoàng gật đầu, đồng ý nói. "Không dám, đây đều là chức trách thần nên tận lực!" Viên Thiên Cương khiêm tốn nói. "Lát nữa ta rời khỏi Tàng Binh Cốc, sẽ đi Huyền Minh Giáo một chuyến, không biết Đại Soái có gì cần căn dặn không?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Viên Thiên Cương, trong Huyền Minh Giáo, Mạnh Bà chính là một trong những Bất Lương Nhân dưới trướng Viên Thiên Cương.

Hắn đến Huyền Minh Giáo một là muốn tiêu diệt đối phương, hai là tự nhiên muốn lấy hạ quyển Cửu U Huyền Thiên Thần Công mà Minh Đế Chu Hữu Khuê tu luyện và thượng quyển Cửu U Huyền Thiên Thần Công mà Quỷ Vương Chu Hữu Văn tu luyện.

Hắn phát hiện dung hợp công pháp cường đại từ các thế giới khác nhau, có thể khiến uy lực của Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh càng trở nên khủng bố và cường đại hơn.

Còn dung hợp công pháp cùng một thế giới, dung hợp nhiều rồi thì không có hiệu quả gì nữa!

Hắn suy đoán chắc là công pháp của các thế giới khác nhau ẩn chứa các quy tắc hoặc pháp tắc độc đáo của thế giới đó.

Thế giới Bất Lương Nhân có không ít công pháp cường đại, ví dụ như Cửu U Huyền Thiên Thần Công của Huyền Minh Giáo, Chí Thánh Càn Khôn Công của Thông Văn Quán Lý Tự Nguyên tu luyện, Huyễn Âm Quyết của Huyễn Âm Phường Nữ Đế tu luyện, Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết của Thiên Sư Phủ Trương Huyền Lăng, Thiên Cương Quyết của Viên Thiên Cương.

Thiên Cương Quyết hắn đã sớm có được, Lý Tinh Vân trước đây tu luyện chính là Thiên Cương Quyết. "Khải bẩm Điện hạ, Mạnh Bà của Huyền Minh Giáo chính là Thiên Hữu Tinh Thạch Dao trong ba mươi sáu giáo úy Bất Lương Nhân, ta sẽ truyền tin cho nàng ấy nghe theo phân phó của Điện hạ!" Cảm nhận ánh mắt của Diệp Đông

Hoàng, Viên Thiên Cương trong lòng giật thót, có một cảm giác mãnh liệt, dường như Diệp Đông Hoàng biết hắn có người trong Huyền Minh Giáo, liền không chút do dự nói.

Với thực lực của Diệp Đông Hoàng, thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà người không thể đến?

Hắn cũng không cần lo lắng! "Ừm, vậy làm phiền Đại Soái rồi!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, sau khi thương nghị xong xuôi mọi việc, Diệp Đông Hoàng dẫn theo Cơ Như Tuyết và Thượng Quan Vân Khuyết rời khỏi Tàng Binh Cốc, đi về phía Huyền Minh Giáo. …… Huyễn Âm Phường, tổng đà. "Lý Tinh Vân lại là hậu duệ hoàng thất Lý Đường, thập hoàng tử của Chiêu Tông Hoàng Đế!" Nữ Đế Thủy Vân Cơ với đôi chân dài trắng nõn thon thả khẽ cong, vẻ lười biếng, bán nằm trên tháp, đọc tin tức Cơ Như Tuyết truyền thư về, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc. "Người đâu!" Nữ Đế mỹ mâu lộ ra một tia tinh mang, phân phó nói: "Lập tức truyền lệnh cho Cơ Như Tuyết cùng Huyền Tịnh Thiên, Diệu Thành Thiên, bảo các nàng theo sát bên Lý Tinh Vân mà hảo hảo hầu hạ, cho dù phải dùng mỹ nhân kế, cũng phải đưa Lý Tinh Vân về Phượng Tường!" Có Lý Tinh Vân tức là có danh nghĩa đại nghĩa, tuyệt đối không thể để người khác cướp mất! "Vâng!" …… Ngựa!

Ngựa ngựa!

Giữa rừng núi, bốn con tuấn mã phi nhanh, Diệp Đông Hoàng một mình dẫn đầu, đón gió xuân, tóc dài tung bay, y sam phần phật.

Lục Lâm Hiên và Cơ Như Tuyết song song đi bên cạnh Diệp Đông Hoàng, còn có một Thượng Quan Vân Khuyết nương nương khang phá hỏng phong cảnh đi phía sau!

Rời khỏi Tàng Binh Cốc, bốn người liền nhanh chóng thúc ngựa đi về phía Huyền Minh Giáo, có Mạnh Bà làm nội ứng, tổng đàn Huyền

Minh Giáo tự nhiên không phải là nơi bí ẩn gì. "Nếu có thể mỗi ngày sư ca cưỡi ngựa khắp nơi du ngoạn thì tốt rồi!" Lục Lâm Hiên mỹ mâu lén lút nhìn Diệp Đông Hoàng bên cạnh, vẻ mặt hạnh phúc, liếc mắt nhìn Cơ Như Tuyết đối diện, trong mắt lóe lên một tia cảnh giác và địch ý! "Tiểu tử, sống cuộc sống khá thoải mái a!" Đột nhiên, một đen một đỏ hai đạo thân ảnh xuất hiện, chặn trước Diệp Đông Hoàng và mấy người. "Khiến huynh đệ chúng ta vạn dặm xa xôi chạy đến đây, lát nữa sẽ cho ngươi cũng được hưởng thụ một chút!" Thân ảnh mặc hồng bào, tay cầm song lưỡi hái cười nói. "Điện hạ, là Thủy Hỏa Phán Quan của Huyền Minh Giáo!" Thượng Quan Vân Khuyết nắm chặt trường đao bên hông, đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, cảnh giác nói. "Lại là Huyền Minh Giáo, thật đúng là âm hồn bất tán!" Lục Lâm Hiên nhỏ giọng mắng, Cơ Như Tuyết cũng nắm chặt bảo kiếm trong tay, với tư cách là thị nữ thân cận của Nữ Đế, danh tiếng Thủy Hỏa Phán Quan của Huyền Minh Giáo nàng tự nhiên đã từng nghe nói qua.

Nếu chỉ một mình nàng, chắc chắn sẽ quay đầu bỏ chạy, nhưng có Diệp Đông Hoàng ở đây, nàng cũng không có gì phải sợ. "Cũng có chút kiến thức, nhớ kỹ rồi, ta là Hỏa Phán Quan Dương Viêm của Huyền Minh Giáo!" Dương Viêm hai lưỡi hái trong tay cắm xuống đất, ngạo nghễ nói. "Ta là Thủy Phán Quan Dương Miểu!" Dương Miểu mặc hắc bào cũng cắm tam xoa kích trong tay xuống đất, ngạo nghễ nói. "Tiểu tử, không muốn chịu nỗi đau da thịt, thì thành thật giao ra tung tích của Dương Thúc Tử và Long Tuyền Kiếm!" Hai người nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, như phán quan chủ tể sinh tử, căn bản không thèm để Diệp Đông Hoàng vào mắt, đây là bình nguyên, chỉ có bốn người Diệp Đông Hoàng, cũng không thấy cường giả nào khác.

Mặc dù biết Lý Tồn Hiếu của Thông Văn Quán đã bị giết, nhưng

bọn họ cũng không mấy bận tâm, trong mắt bọn họ Lý Tồn Hiếu chẳng qua chỉ là một tên ngốc to xác, chỉ có man lực mà thôi, còn không biết chết thế nào nữa. "Đây chính là Long Tuyền Kiếm, muốn thì đến mà lấy đi!" Diệp Đông Hoàng nhắc đến Long Tuyền Kiếm đang treo trên lưng ngựa, giơ giơ lên, rõ ràng ngay trước mắt, nhưng nực cười là hai người vẫn không biết. "Cái gì?

Long Tuyền Kiếm?" Dương Viêm, Dương Miểu kinh hô, nhìn chằm chằm Long Tuyền Kiếm, hơi thở trở nên dồn dập, lập tức lao về phía Diệp Đông Hoàng, mục tiêu thẳng Long Tuyền Kiếm.

Phanh phanh!

Hai người đến nhanh, đi còn nhanh hơn, Diệp Đông Hoàng cầm Long Tuyền Kiếm cùng chuôi kiếm vung lên, hai người lập tức bay ra ngoài.

Xoạt!

Long Tuyền Kiếm ra khỏi vỏ, Dương Viêm, Dương Miểu vừa mới bò dậy, lưỡi kiếm lạnh lẽo đã chỉ vào cổ họng bọn họ, "Với chút thực lực này của các ngươi mà cũng muốn cướp Long Tuyền Kiếm?

Các ngươi là nội gián Chu Ô phái đến bên cạnh Chu Hữu Khuê sao?" "Ngươi làm sao biết?" Hai người đang kinh hãi trước võ công của Diệp Đông Hoàng, đột nhiên nghe vậy, càng trừng to mắt, đây là bí mật lớn nhất của bọn họ, Diệp Đông Hoàng làm sao biết được? "Người chết thì không cần biết nhiều như vậy!" "Đợi đã, chỉ cần ngươi tha cho chúng ta, ngươi muốn gì cũng được!" Dương Viêm, Dương Miểu vội vàng mở miệng, bọn họ không muốn chết, vất vả lắm mới tu luyện đến Trung Thiên Vị, liên thủ, thủy hỏa tương tế, đủ để sánh ngang Đại Thiên Vị, bọn họ còn có cả cuộc đời dài để hưởng thụ. "Các ngươi có gì?

Chi bằng giết đi thì hơn!" Long Tuyền Kiếm nhắc lên, Diệp Đông

Hoàng sắp giết bọn họ. "Chúng ta có thể đầu hàng, vì ngươi hiệu lực!" Khí tức tử vong ập đến, hai người vội vàng mở miệng, võ công của Diệp Đông Hoàng ít nhất cũng là Đại Thiên Vị, thần phục Diệp Đông Hoàng cũng không mất mặt. "Điện hạ, hai kẻ này vừa nhìn đã biết là cỏ đầu tường, chi bằng giết đi cho ổn thỏa!" Thượng Quan Vân Khuyết tiến lên, nói giọng ẻo lả. "Hình như, có chút lý!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, Long Tuyền Kiếm sắp chém xuống. "Lý công tử, chúng ta phát thệ, sau này nhất định trung thành cảnh cảnh, vì công tử mã thủ thị chiêm, nếu vi phạm lời thề này, trời tru đất diệt, không được chết tử tế!" Hai người vội vàng phát thệ, đứng trước cửa sinh tử, chỉ cần bảo toàn được tính mạng nhỏ bé, mọi thứ khác đều có thể bỏ qua. "Được, nếu như các ngươi không thành thật, không cần trời tru đất diệt, bản tọa một kiếm chém chết các ngươi!" Diệp Đông Hoàng vung một kiếm, thu kiếm vào vỏ.

Ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt đất nứt ra một khe nứt dài mấy chục mét, sâu không thấy đáy.

Nuốt!

Dương Viêm, Dương Miểu nuốt nước bọt, kinh hãi nhìn khe nứt đó, đây còn là người sao? "Đa tạ công tử!" Hai người chắp tay cúi chào, nhìn ánh mắt Diệp Đông Hoàng tràn đầy kính sợ, thực lực này e là còn không kém Minh Đế là bao! "Đi Huyền Minh Giáo!" Diệp Đông Hoàng kẹp bụng ngựa, đi về phía trước, Lục Lâm Hiên và Cơ Như Tuyết theo sát phía sau, Thượng Quan Vân Khuyết trừng mắt nhìn hai người, rồi cũng theo lên. "Đi Huyền Minh Giáo?" Dương Viêm, Dương Miểu liếc nhìn nhau, không ngờ Diệp Đông Hoàng gan lớn đến vậy, lại dám xông vào Huyền Minh Giáo, nhưng lúc này bọn họ cũng không tiện nói gì, chỉ có thể theo sau.

Thực ra trong lòng bọn họ ẩn ẩn có chút mong đợi, nếu Diệp Đông Hoàng chết rồi, bọn họ chẳng phải lại khôi phục tự do sao?

Chương 95

…… Huyền Minh Giáo, tổng đà. "Thủy Hỏa Phán Quan vẫn chưa có tin tức sao?" Một người lùn thấp bé như đứa trẻ ba tuổi, đeo đồ trang sức hình khô lâu, trên trán có hai chiếc sừng cong, mi tâm có ấn ký ngọn lửa, chắp tay sau lưng, nhàn nhạt hỏi.

Hắn chính là Minh Đế Chu Hữu Khuê của Huyền Minh Giáo, cũng là đại nhi tử của Lương Đế Chu Ô.

Vì cưỡng ép tu luyện hạ quyển Cửu U Huyền Thiên Thần Công, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, thân hình trở nên thấp bé, nửa người nửa quỷ, thê tử Trương thị của hắn cũng đã dâng cho phụ thân Lương Đế Chu Ô.

Chu Ô thích nhất một đám con dâu, đặc biệt yêu quý thê tử Trương thị của Minh Đế Chu Hữu Khuê.

Huyền Minh Giáo được thành lập theo lệnh của Chu Ô, dùng để đối kháng với Huyễn Âm Phường của Kỳ Vương và Thông Văn Quán của Tấn Vương.

Tuy nhiên những năm gần đây, vì Chu Ô không thích Chu Hữu Khuê, Chu Hữu Khuê đối với Chu Ô cũng tràn ngập địch ý.

Huyền Minh Giáo coi như là một bảo chướng quan trọng để Chu Hữu Khuê sau này đoạt lấy hoàng vị, nhưng Chu Hữu Khuê lại không biết Thủy Hỏa Phán Quan là người của Chu Ô, còn Mạnh Bà là người của Viên Thiên Cương.

Huyền Minh Giáo của hắn, căn bản chẳng có mấy người thật sự trung thành với hắn! "Vẫn chưa có tin tức!" Mạnh Bà đứng sau Minh Đế, nàng tự nhiên biết Thủy Hỏa Phán Quan đã bị Diệp Đông Hoàng thu phục, nhưng nàng sẽ không nói cho Chu Hữu Khuê. "Báo, khải

bẩm Minh Đế, Thủy Hỏa Phán Quan đã trở về, còn mang theo Lý Tinh Vân và những người khác!" Đột nhiên, một đệ tử Huyền Minh Giáo vội vàng chạy đến, bẩm báo nói. "Ha ha, quả nhiên vẫn phải dựa vào người của mình mới được!" Chu Hữu Khuê cười lớn, trong lòng hắn Mạnh Bà và Thủy Hỏa Phán Quan chính là người của mình, là những người hắn tin tưởng nhất. "Hửm?" Theo Diệp Đông Hoàng và mấy người Thủy Hỏa Phán Quan bước vào đại điện, sắc mặt Chu Hữu Khuê lập tức âm trầm xuống.

Điều này hoàn toàn không giống với những gì hắn dự tính, chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều có thể nhìn ra Thủy Hỏa Phán Quan đã phản bội.

Đối phương căn bản không phải bắt Lý Tinh Vân về, mà là dẫn Lý Tinh Vân đến để gây sự. "Hai kẻ các ngươi lại dám phản bội ta?" Chu Hữu Khuê đại nộ, hai con mắt nhỏ bé nhìn chằm chằm Thủy Hỏa Phán Quan, sát khí ngút trời, Thủy Hỏa Phán Quan run rẩy, không dám nhìn Chu Hữu Khuê.

Đừng thấy Chu Hữu Khuê thân hình thấp bé, như một đứa trẻ ba tuổi, nhưng bản lĩnh thì không nhỏ.

Tu vi Đại Thiên Vị đỉnh phong, làm người tâm ngoan thủ lạt, âm hiểm xảo trá, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, Dương Viêm, Dương Miểu hai người thấy Chu Hữu Khuê nổi giận, trong lòng có chút sợ hãi. "Thật đáng thương lại đáng buồn!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt nhàn nhạt nhìn xuống tên lùn bé nhỏ trước mặt, vì nghiệp đế vương của Chu Ô mà luyện công biến mình thành ra thế này, còn đưa cả vợ mình đi hầu hạ Chu Ô, cuối cùng Chu Ô vẫn không thích hắn, thậm chí còn chán ghét, cũng chẳng còn ai như vậy nữa. "Tiểu tử, ngươi tìm chết!" Chu Hữu Khuê lập tức nổi khùng, giận tím mặt, hắn ghét nhất người khác nói về thân thể của hắn, Cửu U Huyền Thiên Thần Công vận chuyển, sắp sửa ra tay.

Ngay lúc đó.

Mạnh Bà đứng sau Chu Hữu Khuê ra tay!

Huyễn Long Trượng trong tay một trượng đập thẳng vào đầu Chu Hữu Khuê, nguy cơ mạnh mẽ ập đến, Chu Hữu Khuê phản ứng không thể không nhanh, hai tay chắn ngang, một cỗ cự lực khủng bố ập tới.

Rắc rắc.

Tiếng xương cốt trật khớp vang lên, Chu Hữu Khuê như búp bê vải rách lập tức bị đánh bay. "A a a, Mạnh Bà, ngươi lại cũng phản bội ta?" Chu Hữu Khuê nặng nề rơi xuống đất rồi bò dậy, như ác ma từ địa ngục, gào thét khản cả cổ, hoàn toàn không ngờ Mạnh Bà lại tập kích hắn. "Bất Lương Nhân Thạch Dao bái kiến Điện hạ!" Không để ý đến Chu Hữu Khuê, Mạnh Bà chống Huyễn Long Trượng đi đến trước Diệp Đông Hoàng, khom người bái một cái. "Không cần đa lễ!" Nhìn bộ dạng già nua của đối phương, Diệp Đông Hoàng toàn thân không tự nhiên, lát nữa phải giúp nàng ấy khôi phục dung mạo. "Bất Lương Nhân?

Điện hạ?" Chu Hữu Khuê nhất trận mộng bức, tình huống này là sao đây?

Bất Lương Nhân hắn biết, là do Viên Thiên Cương kiến lập vào thời Thái Tông Hoàng Đế, chuyên môn phục vụ hoàng thất, chẳng lẽ Lý Tinh Vân là tàn dư hoàng thất tiền triều sao? "Tên lùn kia, ngươi nghe cho rõ đây, vị này chính là thập hoàng tử Lý Tinh Vân Điện hạ của Chiêu Tông Hoàng Đế, ngươi cái tên loạn thần tặc tử, còn không mau thúc thủ tựu cầm?" Thượng Quan Vân Khuyết dường như thấy được sự nghi hoặc của Chu Hữu Khuê, tiến lên một bước, ngạo nghễ mở miệng, kẻ không biết còn tưởng hắn là con phượng tử long tôn. …… "Hậu duệ Lý Đường?

Phượng tử long tôn?" Dương Viêm, Dương Miểu đứng một bên

cũng kinh ngạc ngây người, tất cả những gì xảy ra hôm nay khiến cái đầu vốn đã không phát triển của bọn họ hoàn toàn ngưng trệ.

Mạnh Bà, người đã cùng bọn họ làm việc nhiều năm, lại là Bất Lương Nhân, còn Lý Tinh Vân lại là hoàng tử tiền triều! "Thì ra Lý Tinh Vân chính là tàn dư tiền triều!" Trong lòng Chu Hữu Khuê lóe lên một tia tinh mang, Thạch Dao (Mạnh Bà) tuy cũng có tu vi Đại Thiên Vị, nhưng vẫn yếu hơn hắn một bậc, hai tay hắn tuy bị phế, nhưng thương thế cũng không nặng.

Bạt!

Khoảnh khắc tiếp theo, Chu Hữu Khuê ra tay, dưới công lực cường đại của hắn, cánh tay bị chấn gãy xương phảng phất như khôi phục, một chưởng đánh bay Thượng Quan Vân Khuyết lao thẳng về phía Diệp Đông Hoàng.

Bắt giặc phải bắt vua, mà Diệp Đông Hoàng trông có vẻ yếu nhất, chỉ cần bắt được Diệp Đông Hoàng, những người khác sẽ bó tay bó chân, hắn sẽ có thể tuyệt địa phùng sinh, nghịch chuyển cục diện. "Điện hạ cẩn thận!" Thạch Dao vẫn luôn chú ý Chu Hữu Khuê, vội vàng chắn trước Diệp Đông Hoàng, Huyễn Long Trượng một trượng đập xuống.

Ầm!

Hai người giao thủ, Thạch Dao bị đẩy lùi mấy bước, Chu Hữu Khuê lại một lần nữa sát tới, Thạch Dao muốn ra tay lần nữa, lại bị Diệp Đông Hoàng đè vai, dưới ánh mắt nghi hoặc của nàng, Diệp Đông Hoàng nhấc tay, Chu Hữu Khuê phảng phất như chủ động đưa mình đến, bị nắm lấy cổ, nhấc bổng lên không.

Ầm!

Sức mạnh cường đại trấn áp chân khí của Chu Hữu Khuê, ngón

tay dùng lực.

Rắc!

Một tay bóp nát cổ họng Chu Hữu Khuê, Diệp Đông Hoàng tùy tay vứt hắn xuống đất, như vứt rác rưởi. "Thật lợi hại!" Thạch Dao trong lòng chấn động, Chu Hữu Khuê dù bị thương, cũng có thực lực không kém nàng, không ngờ lại bị bóp chết dễ dàng như bóp một con gà con.

Nàng biết không phải Chu Hữu Khuê quá yếu, mà là Diệp Đông Hoàng quá mạnh!

Thượng Quan Vân Khuyết đi đến trước Chu Hữu Khuê, hung hăng nhổ một bãi.

Hắn thì không có gì bất ngờ, ngay cả Bất Lương Soái còn không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, giết Chu Hữu Khuê đúng là như chơi vậy. "Điện hạ, không phát hiện Cửu U Huyền Thiên Thần Công!" Thượng Quan Vân Khuyết cúi xuống, lục soát khắp thi thể Chu Hữu Khuê, cũng không có chút phát hiện nào. "Thạch Dao, ngươi vốn là Mạnh Bà của Huyền Minh Giáo, có biết Chu Hữu Khuê giấu Cửu U Huyền Thiên Thần Công ở đâu không?" Thượng Quan Vân Khuyết lại nhìn về phía Thạch Dao, Thạch Dao lắc đầu, cái này nàng thật sự không biết.

Rầm!

Diệp Đông Hoàng một chỉ điểm ra, một đạo kiếm khí kích nát đồ trang sức khô lâu trên đầu Chu Hữu Khuê, lộ ra Huyền Minh Đồng Ấn ẩn giấu bên trong. "Huyền Minh Đồng Ấn?" Thượng Quan Vân Khuyết nhặt lên xem xét một phen, nịnh bợ cười nói: "Điện hạ anh minh, tuệ nhãn như cự!" "Đóng lên đầu hắn!" Diệp Đông Hoàng phân phó nói. "Vâng!" Thượng Quan Vân Khuyết đóng Huyền Minh Đồng Ấn lên đầu Chu Hữu Khuê, một thiên công pháp hiện ra, chính là hạ quyển Huyền Thiên Thiên của Cửu U Huyền Thiên Thần Công! "Đi

thôi, đi tìm Chu Hữu Văn!" Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái, phân phó nói. "Điện hạ, Cửu U Huyền Thiên Thần Công còn chưa chép xuống a?" Thượng Quan Vân Khuyết kêu lên, rất là khó hiểu. "Ta đã nhớ kỹ rồi, các ngươi muốn chép thì cứ chép!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên mở miệng, mọi người ngẩn ra, cái này cũng quá đả kích người rồi, nhìn một cái là đã nhớ kỹ?

Người với người sao lại khác biệt lớn như vậy! "Điện hạ, mời đi lối này!" Thạch Dao tiến lên dẫn đường, Thượng Quan Vân Khuyết và Dương Viêm, Dương Miểu lưu lại trong điện, sao lục Huyền Thiên Thiên của Cửu U Huyền Thiên Thần Công, đây đối với bọn họ cũng là vô thượng thần công.

Quỷ Vương Chu Hữu Văn là nhị đệ của Chu Hữu Khuê, võ công cao cường, nhưng khi bế quan tu luyện lại bị Chu Hữu Khuê tập kích, giam cầm lại!

Địa điểm giam cầm ngoài Chu Hữu Khuê ra chỉ có Thạch Dao biết!

Là địa lao dưới Tiêu Lan Điện!

Tổng đà Huyền Minh Giáo có mật đạo trực tiếp thông đến đó. "Thạch Dao, bộ dạng này của ngươi nhìn thật khó chịu, ta giúp ngươi khôi phục!" Trong mật đạo, không có người ngoài, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Thạch Dao, rõ ràng là một tuyệt sắc đại mỹ nữ, nhưng lại mang bộ dạng bà lão còng lưng, có chút mất hứng. "Đa tạ Điện hạ!" Thạch Dao cung thân bái một cái, trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Diệp Đông Hoàng thích những nữ nhân hiểu chuyện lại có năng lực như Thạch Dao.

Nàng có thể tiềm phục Huyền Minh Giáo nhiều năm, leo lên vị trí nhị bả giao y mà không bị phát hiện, các công việc lớn nhỏ của Huyền

Minh Giáo cơ bản đều do nàng xử lý, năng lực của nàng có thể tưởng tượng được.

Ông!

Diệp Đông Hoàng đặt bàn tay lên trán Thạch Dao, vầng sáng nhàn nhạt hiện ra, chói mắt đoạt mục.

Trong vầng sáng, thân thể Thạch Dao bắt đầu biến hóa, lớp hóa trang trên người tan vỡ, tấm lưng còng trở nên thẳng tắp, thân hình trở nên thon dài cao ráo.

Mái tóc bạc trắng tan vỡ, mái tóc dài màu tím mềm mại như thác nước phi sái xuống, tùy ý vươn dài, rủ xuống ngang eo!

Thân tư linh lung, yểu điệu động nhân!

Trán tóc tím tách ra, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ không tì vết!

Đôi mắt như nước mùa thu chứa đầy tình ý, động lòng người! "Mạnh Bà già nua lại biến thành một tuyệt sắc đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành!" Cơ Như Tuyết trong mắt tràn đầy chấn hám, quá bất ngờ rồi, cứ như biến hóa phép thuật vậy. "Nàng ta lại là một đại mỹ nữ, thật thần kỳ!" Lục Lâm Hiên mỹ mâu tràn đầy hiếu kỳ, ngơ ngẩn nhìn.

Chương 96

Thế giới rộng lớn, thật sự là vô kỳ bất hữu, ai có thể ngờ Mạnh Bà bà lão của Huyền Minh Giáo khiến người ta nghe danh đã sợ lại là một đại mỹ nữ trẻ tuổi! "Ta khôi phục rồi?" Thạch Dao mở mắt, đánh giá bản thân, mười ngón tay mảnh mai trắng nõn như măng xuân, làn da như ngọc, trắng nõn sáng bóng!

Trong mỹ mâu khó mà che giấu được vẻ vui mừng.

Rõ ràng là một đại mỹ nữ, ai lại cam lòng cả ngày sống như một bà lão chứ! "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng thu tay lại, trên dưới đánh giá một phen, hài lòng gật đầu, như vậy nhìn thuận mắt hơn nhiều! "Sư ca, huynh không được nhìn!" Lục Lâm Hiên hoàn hồn, nhìn Mạnh Bà liền làu bàu nói. "Mặc vào đi!" Không để ý đến Lục Lâm Hiên, Diệp Đông Hoàng lấy ra hai bộ trường bào ném cho Thạch Dao. "Đa tạ Điện hạ!" Thạch Dao nhận lấy trường bào, thoải mái đại phương, khom người cúi chào, khoác y phục lên, che đi thân hình thướt tha. "Hồ ly tinh!" Lục Lâm Hiên mỹ mâu u oán, nhỏ giọng mắng.

Nàng cũng rõ Diệp Đông Hoàng thân là phượng tử long tôn, tương lai nhất định không thiếu nữ nhân. "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, dưới sự dẫn dắt của Thạch Dao đi đến trước một cánh cửa đá.

Két!

Cánh cửa đá nặng nề từ từ mở ra. "Ai?" Trong cửa đá, một giọng nói trung khí mười phần, uy thế bức người vang lên.

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, liền thấy một nam tử mặt đen, tóc đỏ, râu quai nón, thân hình vĩ ngạn.

Quan sát khí tức của hắn, hắn là Đại Thiên Vị đỉnh phong, nhưng lại mạnh hơn Chu Hữu Khuê một bậc, cùng là Đại Thiên Vị đỉnh

phong, thực lực chênh lệch cũng rất lớn.

Tuy nhiên hiện giờ trên người hắn có thương tích, thực lực đại giảm, e là ngay cả thực lực Đại Thiên Vị cũng không còn! "Thượng quyển Cửu U Huyền Thiên Thần Công ở đâu?" Diệp Đông Hoàng không phí lời, trực tiếp hỏi. "Hừ!" Chu Hữu Văn lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp không để ý đến Diệp Đông Hoàng, hắn bị giam ở đây sở dĩ không chết, chính là vì Chu Hữu Khuê muốn từ hắn mà có được thượng quyển Cửu U Huyền Thiên Thần Công Cửu U Thiên. "Nói!" Diệp Đông Hoàng trong mắt hiện lên một đạo quang mang như mộng huyễn, đây là một loại huyễn thuật mà hắn học được.

Những năm này hắn đã trải qua mấy thế giới, công pháp võ kỹ học được không biết bao nhiêu, đồng thuật huyễn thuật tự nhiên sẽ không thiếu. "Ở trong ván gỗ dưới giường phòng ta!" Chu Hữu Văn thân thể run lên, ánh mắt mất đi quang thải, ngơ ngác nói.

Rắc.

Có được đáp án mình muốn, Diệp Đông Hoàng tiện tay bóp nát cổ Chu Hữu Văn, quay người rời đi.

Chu Ô soán Đường, Chu Hữu Khuê, Chu Hữu Văn đều là nhi tử của Chu Ô, đối với hắn mà nói đều là kẻ địch, đối với kẻ địch, Diệp Đông Hoàng từ trước đến nay chưa từng mềm tay!

Rời khỏi mật đạo, Thạch Dao đi lấy thượng quyển Cửu U Huyền Thiên Thần Công Cửu U Thiên giao cho Diệp Đông Hoàng, đến đây Diệp Đông Hoàng đã có được Cửu U Huyền Thiên Thần Công hoàn chỉnh. …… Một bên khác, sau khi Diệp Đông Hoàng rời khỏi Tàng Binh Cốc, Viên Thiên Cương cũng không nhàn rỗi.

Trước tiên công bố thân phận của Diệp Đông Hoàng ra thế gian!

Tin tức Diệp Đông Hoàng là huyết mạch hoàng thất Đại Đường,

thập hoàng tử của Chiêu Tông, truyền khắp thiên hạ.

Lập tức, thiên hạ xôn xao, tứ phương gió nổi.

Lương Đế Chu Ô hạ chỉ thông tập Diệp Đông Hoàng, giết chết không luận!

Thông Văn Quán Lý Tự Nguyên nhận được tin tức, bắt đầu tìm mọi cách lôi kéo Diệp Đông Hoàng.

Còn về ân oán với Diệp Đông Hoàng trước đó, so với nghiệp vương triều thì đều không đáng kể!

Có Diệp Đông Hoàng, tương đương với có cờ nghĩa chính nghĩa, xuất sư hữu danh, có thể hiệu triệu thiên hạ hữu chí chi sĩ gia nhập!

Còn Huyễn Âm Phường vì mối quan hệ của Cơ Như Tuyết, đã sớm nhận được tin tức này, đã sớm hành động!

Nhận được tin Diệp Đông Hoàng đang đi về phía Phượng Tường, Nữ Đế Thủy Vân Cơ trong lòng đại hỉ, tràn đầy mong đợi. …… …… Duyệt Lai Khách Sạn.

Đoàn người Diệp Đông Hoàng sau khi rời khỏi Huyền Minh Giáo liền đi về phía Phượng Tường, trên đường dừng lại nghỉ ngơi, chuẩn bị ăn no uống đủ rồi lại tiếp tục lên đường đến Phượng Tường. "Xin hỏi, vị nào là Lý Tinh Vân Lý công tử?" Lúc này, hai mỹ nữ sắc đẹp hơn người, phong thái yêu kiều bước vào khách sạn, hỏi. "Là các ngươi, các ngươi sao lại đến đây?" Thấy người đến, Cơ Như Tuyết kinh ngạc nói.

Hai người này không phải ai khác, chính là Diệu Thành Thiên và Huyền Tịnh Thiên trong Cửu Thiên Thánh Cơ của Huyễn Âm Phường. "Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên bái kiến Lý công tử!" Thấy Cơ Như Tuyết, hai người mắt sáng lên, lập tức khóa chặt Diệp Đông Hoàng, bởi vì trên bàn đó chỉ có một mình Diệp Đông Hoàng là

nam nhân. "Nữ Đế bảo các ngươi đến?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía hai người, hai người có thể nhanh chóng tìm đến đây, Cơ Như Tuyết quả thật công không thể mất. "Công tử tuệ nhãn như cự, Nữ Đế sau khi biết Lý công tử, đặc biệt phái chúng thiếp đến bảo hộ và hầu hạ công tử!" Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, một người ngồi bên trái, một người ngồi bên phải, cười duyên nói. "Mỹ nhân kế a, không thành công đâu!" Thượng Quan Vân Khuyết ngồi ở bàn bên cạnh, chua chát nói, ánh mắt u oán nhìn Diệp Đông Hoàng khiến hắn rùng mình. "Hồ ly tinh!" Lục Lâm Hiên mỹ mâu trừng mắt nhìn hai người, Cơ Như Tuyết cũng không kém.

Mặc dù nàng và Diệp Đông Hoàng còn chưa xác định quan hệ, nhưng Diệp Đông Hoàng đã cứu nàng hai lần, đặc biệt là ở địa hạ thạch thất Tàng Binh Cốc, trái tim nàng đã sớm chìm đắm.

Hiện trường duy nhất bình thản tự nhiên chính là Thạch Dao, trên mặt nàng vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, mỹ nhân như ngọc, tiếu yếm như hoa. "Tiểu muội muội, mèo nhà ai mà không trộm cá, nam nhân nào mà chẳng đa tình, Lý công tử thân là Thiên Hoàng quý tộc, nghi biểu đường đường, bản lĩnh cao cường, phong lưu phóng khoáng, bên cạnh có mấy hồng phấn giai nhân cũng là chuyện bình thường mà thôi!" Huyền Tịnh Thiên nhìn Lục Lâm Hiên và Cơ Như Tuyết, khoác tay Diệp Đông Hoàng nói. "Đúng vậy a, Lý công tử, nữ nhân hay ghen tuông thì không nên có!" Diệu Thành Thiên phụ họa nói. "Hồ ly tinh, ngươi nói ai nhỏ con hả?" Lục Lâm Hiên ngẩng đầu ưỡn ngực, không chút yếu thế. "Con trai!" "Con trai ta đi đâu rồi!" "Con trai ta mất rồi, các ngươi có thấy con trai ta không?" Ngay lúc không khí tràn ngập mùi thuốc súng, một lão già điên đảo bước vào, thấy ai cũng hỏi có thấy con trai ông ta không. "Con trai ta mất rồi, ngươi có thấy con trai ta không?" Lão già điên đến kéo tay Thượng

Quan Vân Khuyết, hỏi. "Cút cút cút, ai biết con trai ngươi?" Thượng Quan Vân Khuyết không kiên nhẫn, như xua ruồi mà vẫy tay, vẻ mặt ghét bỏ. "Ai da!" Lão già điên thất vọng quay người, nhìn thấy Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên, Lục Lâm Hiên, Cơ Như Tuyết và Thạch Dao, lập tức mắt sáng lên, bàn tay dơ bẩn vươn về phía bàn tay nhỏ của Diệu Thành Thiên gần ông ta nhất, "Vị cô nương này tướng mạo thoát tục, xương cốt kinh kỳ, tuyệt phi phàm nhân thế gian!" Vừa nói, lão già điên vốn đi tìm con trai lập tức biến thành một gã đại thúc bỉ ổi. "Ơ, không đúng a, sao lại lạnh như vậy?" Lão già điên sờ sờ, vẻ mặt mê đắm, nhưng lại cảm thấy tay không đúng, cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào, một thanh bảo kiếm đã chắn trước người ông ta.

Ông ta đang ôm sờ chính là bảo kiếm, chứ không phải bàn tay mềm mại của mỹ nữ! "Ơ?

Long Tuyền Kiếm!" Lão già điên kinh ngạc kêu lên, tò mò đánh giá Long Tuyền Kiếm, ánh mắt bỉ ổi cũng biến mất. "Lão già, ngươi là ai?

Sao lại nhận ra Long Tuyền Kiếm?" Thượng Quan Vân Khuyết trừng mắt nhìn lão già điên, ánh mắt cảnh giác, những người khác cũng vậy.

Long Tuyền Kiếm tuy danh tiếng vang xa, lại liên quan đến Long Tuyền Bảo Tàng, nhưng người thật sự đã từng thấy thì không có mấy.

Lão già điên này trông có vẻ điên điên khùng khùng, miệng lẩm bẩm tìm con trai, lại còn vẻ mặt bỉ ổi háo sắc, lại còn nhận ra Long Tuyền Kiếm.

Xem biểu cảm bỉ ổi vừa rồi của hắn, động tác nhanh nhẹn, hiển nhiên võ công không yếu. "Trương Huyền Lăng?" Diệp Đông Hoàng cầm Long Tuyền Kiếm chắn trước lão già điên, trong đầu chợt lóe lên một cái tên.

Trương Huyền Lăng, Sùng Huyền Chân Nhân của Huyền Vũ Sơn Thiên Sư Phủ, sinh phụ của Trương Tử Phàm, tiền nhiệm Trương Thiên Sư.

Năm đó Chu Ô xưng đế, biết hắn võ công cái thế, muốn thu hắn về dùng, nhưng bị hắn cự tuyệt, bèn phái cao thủ Huyền Minh Giáo công đánh Huyền Vũ Sơn, tính toán tiêu diệt Thiên Sư Phủ.

Và ngay lúc hắn đại chiến với cao thủ Huyền Minh Giáo, Lý Tự Nguyên, Thánh Chủ Thông Văn Quán đã rình rập từ lâu, cuối cùng cũng tìm được cơ hội cướp đi nhi tử Trương Tử Phàm của hắn.

Muốn dùng Trương Tử Phàm uy hiếp Trương Huyền Lăng giao ra Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết.

Vì cướp lại Trương Tử Phàm, Trương Huyền Lăng và Lý Tự Nguyên đại chiến một trận!

Kết quả Trương Huyền Lăng vì trước đó đã đại chiến với cao thủ Huyền Minh Giáo, tiêu hao quá lớn, lực bất tòng tâm, bị Lý Tự Nguyên một chưởng đánh rơi xuống vực sâu.

Mặc dù giữ lại được một mạng, nhưng cũng trở nên điên điên khùng khùng.

Còn Trương Tử Phàm cũng bị Lý Tự Nguyên đưa về Thông Văn Quán nhận làm nghĩa tử, trở thành Thiếu Chủ Thông Văn Quán, trước đó đã bị Diệp Đông Hoàng sát hại. "Trương Huyền Lăng của Huyền Vũ Sơn Thiên Sư Phủ?" Thạch Dao thần sắc ngưng trọng, trước kia với tư cách Mạnh Bà nhị bả thủ của Huyền Minh Giáo, đối với đại danh của Trương Huyền Lăng tự nhiên sẽ không không biết, năm đó Huyền Minh Giáo còn từng vây công Huyền Vũ Sơn. "Lão già này chính là Trương Huyền Lăng Thiên Sư của Huyền Vũ Sơn sao?" Thượng Quan Vân Khuyết trong mắt tràn đầy khó tin, bản thân Trương Huyền Lăng có thực lực Đại Thiên Vị đỉnh phong, tu luyện

Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết, uy chấn bát phương, chỉ là đã mất tích rất nhiều năm rồi. "Kiếm tốt!" Trương Huyền Lăng phảng phất không nghe thấy tiếng kinh hô của bọn họ, bàn tay dơ bẩn sờ vào Long Tuyền Kiếm, tán thán nói.

Ầm!

Đột nhiên, từ chuôi kiếm dũng mãnh tuôn ra một cỗ sức mạnh khủng bố va vào ngực hắn, một ngụm tiên huyết phun ra, Trương Huyền Lăng ngã xuống đất, còn chưa kịp bò dậy thì đột nhiên ôm đầu thống khổ kêu lớn.

Chương 97

"Ta là ai?" "Ta đến từ đâu?" "Ta sẽ đi về đâu?" "A!

Con trai ta!" Từng bức họa vụt qua, Trương Huyền Lăng thống hô nhưng ánh mắt lại càng ngày càng sáng, hắn nhớ lại rồi, tất cả mọi chuyện đều nhớ lại rồi!

Năm đó Huyền Minh Giáo vây công Huyền Vũ Sơn, con trai hắn bị Lý Tự Nguyên cướp đi, cuối cùng hắn bị đánh xuống vực sâu. "Long Tuyền Kiếm?

Ngươi là ai?" Trương Huyền Lăng đứng dậy, nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, "Trương Huyền Lăng, giao ra Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết, bản tọa tiễn ngươi đi gặp con trai ngươi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói. "Con trai ta?

Ngươi đã làm gì con trai ta?" Trương Huyền Lăng nghe vậy, giận tóc xù, như sư tử nổi giận, quanh thân lôi đình vờn quanh, khí tức khủng bố tràn ngập khắp tửu điếm.

Khách xung quanh thấy vậy, lăn lộn bò trườn, điên cuồng chạy ra khỏi quán. "Ngươi lão bất tử, dám vô lễ với Điện hạ!" Dương Viêm, Dương Miểu tay cầm tam xoa kích, song lưỡi hái lao lên, Thượng Quan Vân Khuyết và Thạch Dao cũng chắn trước Diệp Đông Hoàng.

Chiến đấu bùng nổ ngay lập tức! "Người của Huyền Minh Giáo?" Thấy Dương Viêm, Dương Miểu, Trương Huyền Lăng nổi giận đùng đùng, chiến đấu tức khắc bùng nổ.

Bản thân Trương Huyền Lăng là Đại Thiên Vị đỉnh phong, có thực lực Tông Sư đỉnh phong, nhưng toàn thân đều là thương tích.

Thạch Dao là Đại Thiên Vị tu vi, tương đương Tông Sư hậu kỳ,

Thượng Quan Vân Khuyết và Dương Viêm, Dương Miểu đều là Trung Thiên Vị tu vi, tương đương Tông Sư sơ trung kỳ.

Năm người lao ra khỏi quán, chiến thành một đoàn.

Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết chí cương chí dương, hấp nạp vạn thiên lôi đình dùng cho mình, khi xuất chiêu thì điện chớp sấm vang, cương mãnh vô cùng, ngay cả Trương Huyền Lăng đã dầu hết đèn cạn, lại vẫn không hề yếu thế. "Lão già bỉ ổi này lại lợi hại như vậy!" Diệu Thành Thiên đi bên cạnh Diệp Đông Hoàng ra ngoài, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, đồng thời cũng kinh ngạc vì bên cạnh Diệp Đông Hoàng lại có nhiều cường giả như vậy.

Ầm ầm ầm!

Trương Huyền Lăng liều chết một kích, giết ra khỏi vòng vây, xông về phía Diệp Đông Hoàng, "Con trai ta?

Ngươi đã làm gì con trai ta?" Hắn tuy nhớ mười tám năm trước con trai hắn bị Lý Tự Nguyên cướp đi, nhưng Diệp Đông Hoàng vừa nãy nhắc đến con trai hắn, nên hắn nhận định Diệp Đông Hoàng biết tung tích con trai hắn.

Diệp Đông Hoàng cũng thật sự biết. "Bảo vệ công tử!" Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên xông lên, đáng tiếc thực lực của bọn họ đối mặt với Trương Huyền Lăng vẫn quá yếu, lập tức bị chấn bay. …… Rắc!

Khoảnh khắc kế tiếp, Trương Huyền Lăng xông đến trước Diệp Đông Hoàng, dưới ánh mắt kinh ngạc cùng chấn động của Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên, Diệp Đông Hoàng một tay siết chặt cổ Trương Huyền Lăng.

Tích lí ba la!

Tia sét lóe sáng, cánh tay Diệp Đông Hoàng bị điện giật tê dại,

Vạn Đạo Chân Khí tuôn ra, trấn áp Trương Huyền Lăng. "Công tử lại lợi hại đến vậy sao?" Hai người Huyền Tịnh Thiên ngẩn người, sự khủng bố của Trương Huyền Lăng vừa rồi họ tận mắt thấy, vậy mà lại bị Diệp Đông Hoàng một chiêu chế phục! "Giao Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết ra đây!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng, một luồng tinh mang như mộng ảo lóe lên, tựa hồ có Cửu Cung Bát Quái xoay chuyển, vạn vật vũ trụ luân hồi, thâm thúy vô ngần.

Não hải Trương Huyền Lăng vang lên một tiếng oanh minh, tư duy đình trệ, tựa hồ nhìn thấy một tôn Đế Hoàng tối cao, chí đại vô thượng, uy nghiêm tôn quý, bao trùm cả hỗn độn thiên địa đang hiện lên.

Người cao không thể đo lường, lớn không thể đong đếm.

Cao cao tại thượng, phủ thị vạn vật thiên địa!

Đồng tử lãnh đạm vô tình, uy nghiêm vô song rũ xuống một tia nhìn, dưới tia nhìn này, hắn không thể nảy sinh bất kỳ cảm xúc nào khác, dù có bắt hắn phải chết, hắn cũng sẽ không chút do dự mà tự sát. "Vâng!" Trương Huyền Lăng đáp, Diệp Đông Hoàng liền buông tay.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Trương Huyền Lăng thần sắc ngây dại, bắt đầu diễn luyện chiêu thức của Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết. "Thiên Linh sơn trung hàn băng trụy, Thần Đường môn lí mãn thiên tinh, lôi cuồn cuộn, vũ phân phân, dũng tuyền trì nội thâm hựu thâm, đông ốc điểm đăng tây ốc lượng, tử ngọ mão dậu bất li phân..." Trương Huyền Lăng vừa biểu diễn, vừa lẩm nhẩm khẩu quyết, hai cái hợp lại mới là Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết hoàn chỉnh. "Hít!" Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, đặc biệt là Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên, lần đầu chứng kiến sự đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, càng thêm kinh hãi, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại có thể

khống chế cả cường giả như Trương Huyền Lăng.

Thạch Dao, Lục Lâm Hiên và Cơ Như Tuyết dù đã từng thấy Diệp Đông Hoàng khống chế Quỷ Vương Chu Hữu Văn, giờ phút này vẫn cảm thấy chấn động. "Đi thôi!" Sau khi đoạt được Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết, Diệp Đông Hoàng một chưởng diệt sát Trương Huyền Lăng, thản nhiên nói. "Vâng, Công tử!" Huyền Tịnh Thiên, Diệu Thành Thiên hoàn hồn, trong mắt tràn đầy kính sợ sùng bái, vội vàng đi theo.

Một đoàn người hùng dũng hướng Phượng Tường mà đi.

Tổng đà Thông Văn Quán. "Đại ca, Huyền Minh Giáo đã bị Lý Tinh Vân diệt rồi, mà Lý Tinh Vân lại đang hướng Phượng Tường, nhiều nhất ba ngày là tới Phượng Tường, chúng ta rất khó kéo hắn về phía mình!" Lý Tự Chiêu vội vàng đến trước mặt Lý Tự Nguyên, bẩm báo. "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống hồ Lý Tinh Vân là tiểu tử huyết khí phương cương như vậy, bị đám nữ nhân Huyễn Âm Phường kia mê hoặc, còn không phải hồn xiêu phách lạc sao!" Lý Tự Nguyên tâm tình trầm trọng, nếu Diệp Đông Hoàng tới Phượng Tường, Kỳ Vương sẽ như hổ thêm cánh, đối với hắn mà nói rất bất lợi. "Đại ca, chi bằng chúng ta..." Lý Tự Chiêu làm một động tác cắt cổ, ý nói đã không có được thì cũng không thể để người khác có được. "Ngươi nghĩ Lý Tinh Vân dựa vào điều gì mà có thể diệt Huyền Minh Giáo?" Lý Tự Nguyên không gật đầu, thản nhiên hỏi. "Nghe nói Thủy Hỏa Phán Quan của Huyền Minh Giáo đã phản bội đầu quân cho Lý Tinh Vân, nhưng Lý Tinh Vân phía sau chắc chắn có một cường giả đáng sợ, chỉ là không biết là ai?" Lý Tự Chiêu trầm ngâm nói. "Bất Lương Nhân, Bất Lương Soái Viên Thiên Cương!" Lý Tự Nguyên trầm giọng nói. "Viên Thiên Cương?

Viên Thiên Cương thời Thái Tông Hoàng Đế sao?" Lý Tự Chiêu kinh hô, Bất Lương Nhân hắn đương nhiên từng nghe nói qua, chỉ là sau khi Chu Ôn soán Đường, Bất Lương Nhân giải tán, bặt vô âm tín.

"Không sai!

Viên Thiên Cương đã sống hơn ba trăm năm, thực lực có thể xưng đáng sợ, chúng ta không động được Lý Tinh Vân!" Lý Tự Nguyên gật đầu, trong lòng đầy uất ức. "Vậy chúng ta phải làm sao?

Cứ thế này nhìn sao?" Lý Tự Chiêu không cam lòng, cứ trơ mắt nhìn kẻ địch lớn mạnh, cảm giác này thật khó chịu. "Cây cối trỗi cao giữa rừng, gió ắt sẽ vùi dập.

Giờ đây người nên lo lắng không phải chúng ta, mà là Chu Ôn!" Lý Tự Nguyên ánh mắt thâm sâu, đã có tính toán trong lòng.

Hậu duệ Lý Đường và Chu Ôn soán Đường, vốn không đội trời chung, Lý Tinh Vân đến Phượng Tường, quả thực có thể gia tăng uy thế của Kỳ Quốc, nhưng đồng thời cũng sẽ phải đối mặt với hỏa lực chủ yếu của Lương Đế Chu Ôn. "Đại ca anh minh!" Lý Tự Chiêu tức thì hiểu ra, sự âm u trong lòng tan biến, cung kính nói.

Ba ngày sau.

Phượng Tường Thành, cửa thành.

Kỳ Vương Lý Mậu Trinh, do Nữ Đế Thủy Vân Cơ đóng giả, dẫn theo Cửu Thiên Thánh Cơ của Huyễn Âm Phường và một đám văn võ đang đợi ở cửa thành.

Nàng vận vương bào, cao quý nặng nề!

Mắt sáng răng trong, dung mạo thanh tuấn, khí chất lạnh lùng, thần thái rạng ngời!

Thân hình cao ráo, búi tóc cài mũ quan, anh tư hiên ngang.

Bên hông treo một thanh trường kiếm, nàng tĩnh lặng đứng đó, thần sắc cương nghị, thản nhiên tự nhược, khí phách phi phàm.

Giữa đôi lông mày có hai vệt son đỏ, ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân

toát lên vẻ thành thục và cao lãnh, quanh thân tản ra một luồng khí tràng bá đạo thâm trầm mạnh mẽ, vương giả phong phạm hiển lộ vô nghi. "Quả là một kỳ nữ tử!" Diệp Đông Hoàng dẫn một đoàn người chậm rãi đi tới, nhìn thấy Thủy Vân Cơ hạc lập kê quần ở phía trước, trong lòng tán thán.

Dù Thủy Vân Cơ lúc này đang vận nam trang, hắn cũng không khỏi vì nàng mà khuất phục.

Một người diễn hai vai!

Bên ngoài, nàng là chư hầu cát cứ một phương, Kỳ Vương Lý Mậu Trinh quyền thế ngập trời.

Trong bóng tối, nàng là Nữ Đế Huyễn Âm Phường cao cao tại thượng, tựa như cửu thiên nữ thần, không thể với tới!

Giữa loạn thế tranh đấu, giang hồ hiểm ác, nàng phải gây dựng uy tín!

Đối nội phải bồi dưỡng thủ hạ, khoan dung yêu dân!

Đối ngoại phải bao quát toàn cục, nhìn thấu thế cục, phân biệt lợi hại được mất, giữ vững bản thân, khai thác tiến thủ!

Phía sau quyền thế ngập trời, uy danh vang xa của nàng, là một gánh nặng như Thái Sơn, chỉ một chút sai lầm, sẽ là vạn kiếp bất phục, phấn thân toái cốt! "Kỳ Vương Lý Mậu Trinh dẫn Phượng Tường văn võ, bái kiến Điện hạ, cung nghênh Điện hạ đại giá quang lâm!" Thủy Vân Cơ tiến lên, đến trước Diệp Đông Hoàng, quỳ một gối xuống, thanh âm trong trẻo vang vọng, khí thế mười phần. "Bái kiến Điện hạ, cung nghênh Điện hạ đại giá quang lâm!" Tất cả mọi người đồng loạt quỳ rạp xuống đất, tiếng hô chấn động cửu thiên. "Không cần đa lễ, xin đứng dậy!" Diệp Đông Hoàng lớn tiếng nói, cúi người nắm tay Thủy Vân Cơ đỡ nàng dậy. "Tạ Điện hạ!" Thủy Vân

Cơ đứng dậy, dẫn Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người tiến về Kỳ Vương Phủ.

Kỳ Vương Phủ.

Chương 98

Thủy Vân Cơ thiết yến khoản đãi, đón gió rửa bụi cho Diệp Đông Hoàng. "Kỳ Vương thủ hạ quả nhiên là mỹ nữ như mây a!" Qua ba tuần rượu, Diệp Đông Hoàng đi tới bên cạnh Thủy Vân Cơ, đưa tay ôm lấy bờ vai thơm của nàng, ánh mắt lướt qua Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên và vài người khác trong số Cửu Thiên Thánh Cơ Phạm Âm Thiên trước đó đang ở bên cạnh nàng, trêu chọc nói. "Điện hạ quá khen rồi, Điện hạ nếu thích, cứ việc phân phó, các nàng đều rất nguyện ý vì Điện hạ mà cống hiến!" Thân thể Thủy Vân Cơ run lên, bị Diệp Đông Hoàng ôm lấy, một luồng khí tức dương cương nam tử mạnh mẽ truyền đến, khiến trái tim nàng đập thình thịch, cố gắng nhịn xuống sự khó chịu, nói.

Nàng từ trước tới nay chưa từng thân cận nam nhân đến vậy, bên ngoài nàng là Kỳ Vương, địa vị cao quyền trọng, uy nghiêm vô song!

Đương nhiên sẽ không có nam nhân nào dám đến gần nàng.

Trong bóng tối, nàng là Nữ Đế Huyễn Âm Phường, cao cao tại thượng, thần thánh không thể xâm phạm!

Hơn nữa, Huyễn Âm Phường từ trên xuống dưới đều là nữ nhân, nàng cả ngày ở trong đó, đừng nói nam nhân, ngay cả bóng dáng nam nhân cũng không thấy một ai!

Huống chi là bị nam nhân ôm lấy! "Kỳ Vương, nghe nói Nữ Đế Huyễn Âm Phường dưới trướng ngươi võ công cao cường, mỹ mạo vô song, ta rất muốn được diện kiến một lần, ngươi sẽ không từ chối chứ?" Cảm nhận thân thể cứng đờ, sắc mặt không tự nhiên của Thủy Vân Cơ, Diệp Đông Hoàng kề tai nàng, thanh âm không lớn, nhưng lại mang theo quyết tâm tất kiến. "Điện hạ muốn gặp đương nhiên là

được!" Lông mày thanh tú của Thủy Vân Cơ khẽ nhíu không dễ phát hiện, bị Diệp Đông Hoàng trêu chọc đến khó chịu, miễn cưỡng giữ bình tĩnh nói: "Chỉ là Nữ Đế tính cách thanh lãnh cô độc, không dễ đối đãi, đến lúc đó nếu có chỗ đắc tội, còn xin Điện hạ rộng lượng bỏ qua!" "Vậy sao?

Cứ yên tâm đi!" Diệp Đông Hoàng khóe môi nhếch lên, nhìn Thủy Vân Cơ biểu diễn mà không lộ chút sơ hở nào, thực sự muốn tặng nàng một tượng Oscar nhỏ! "Kỳ Vương thân mình quả là thơm ngát!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng ngửi tóc nàng bên tai, thì thầm nói.

Thấy đối phương sắp không nhịn được mà phát tiết, Diệp Đông Hoàng đột nhiên buông tay, trở lại chỗ ngồi. "Điện hạ thật là lớn mật, dám đi trêu chọc Nữ Đế!" Khóe miệng Huyền Tịnh Thiên và các Cửu Thiên Thánh Cơ khác khẽ giật, lặng lẽ cúi đầu, giả vờ như không nhìn thấy.

Các văn võ đại thần khác lại chẳng thấy có gì, chỉ cho rằng Diệp Đông Hoàng và Kỳ Vương quan hệ rất tốt, người xưa quan hệ thân cận chẳng phải thích ôm ấp, thậm chí là ngủ chung sao.

Huống hồ Diệp Đông Hoàng chỉ ôm vai Kỳ Vương, lại càng bình thường hơn! "Hỗn đản!" Thủy Vân Cơ nắm chặt nắm đấm, thực sự muốn ra tay với Diệp Đông Hoàng, đồng thời trong lòng nghi hoặc, Diệp Đông Hoàng thích nam nhân sao?

Hay là đã phát hiện nàng là nữ nhân? "Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên, lát nữa hai ngươi hãy đưa Điện hạ đi gặp Nữ Đế!" Thủy Vân Cơ nén giận trong lòng, sắc mặt như thường, không chút biểu cảm phân phó. "Vâng, chức hạ tuân mệnh!" Diệu Thành Thiên và Huyền Tịnh Thiên bước ra, cung kính nói.

Đại Lương, Biện Châu, Tiêu Lan Điện. "Một đám phế vật, phế vật!" Trên long ỷ dát vàng lộng lẫy, một nam tử thân hình to lớn béo

phì, vận mãng long bào, đang lớn tiếng mắng chửi.

Nam tử mặt đầy râu quai nón, khóe miệng lộ ra hai chiếc răng nanh, cổ đeo một chiếc vòng tay rồng vàng lớn, trong lòng ôm một nữ nhân xinh đẹp kiều mị.

Hắn chính là Lương Đế Chu Ôn, cha ruột của Minh Đế Huyền Minh Giáo Chu Hữu Khuê và Quỷ Vương Chu Hữu Văn!

Mà nữ nhân trong lòng hắn chính là Trương Thị, thê tử của Chu Hữu Khuê.

Chu Hữu Khuê chết rồi, hắn ngược lại không đau lòng, mà còn rất cao hứng, nhưng Huyền Minh Giáo bị diệt, lại khiến hắn vô cùng đau xót, đặc biệt là khi biết đứa con trai hắn yêu nhất Chu Hữu Văn cũng đã chết, còn kẻ bên cạnh hắn lại là Chu Hữu Khuê giả mạo, điều này càng khiến hắn tức giận không thể kiềm chế.

Huyền Minh Giáo là thế lực quan trọng để hắn chế ngự Huyễn Âm Phường và Thông Văn Quán, bên trong Thủy Hỏa Phán Quan và Mạnh Bà đều là người của hắn, đều là cao thủ, nay toàn bộ đã mất!

Điều hắn không biết là, Mạnh Bà từ đầu đến cuối vốn không phải người của hắn, mà Thủy Hỏa Phán Quan giờ đây cũng đã bị Diệp Đông Hoàng thu phục! "Truyền lệnh Vương Ngạn Chương, hãy để hắn dẫn theo Vô Địch Đại Tướng Quân và năm mươi vạn đại quân, đoạt lấy Phượng Tường, mang đầu Lý Mậu Trinh và Lý Tinh Vân về đây, nếu không thành công thì hãy tự mang đầu về gặp trẫm!" Chu Ôn hạ lệnh, Vô Địch Đại Tướng Quân, là một khẩu thần võ đại pháo trọng hình, lực phá hoại cực mạnh, vô cùng đáng sợ! "Vâng!" Nội thị lui xuống truyền chỉ, Chu Ôn vẫn chưa nguôi giận, ánh mắt hung tàn đầy tính sói nhìn về phía Trương Thị đang run sợ trong lòng hắn! "Bệ hạ!" Thân thể mềm yếu của Trương Thị run lên, càng thêm sợ hãi, khẽ khàng kêu lên.

Nàng biết Chu Ôn lại muốn trút giận lên người nàng, mỗi lần đều tra tấn nàng sống dở chết dở, muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Phượng Tường, Kỳ Vương Phủ.

Yến hội kết thúc, tân khách tan đi, Lục Lâm Hiên, Thạch Dao, Thượng Quan Vân Khuyết cùng những người khác lưu lại Kỳ Vương Phủ, còn Diệp Đông Hoàng thì theo Diệu Thành Thiên và Huyền Tịnh Thiên đến Huyễn Âm Phường diện kiến Nữ Đế.

Tổng đà Huyễn Âm Phường cũng ở Phượng Tường Thành, cách Kỳ Vương Phủ không xa, thuận tiện cho Thủy Vân Cơ quản lý.

Đây là một tòa các lầu vĩ đại, cao lớn hùng vĩ.

Quỳnh lâu ngọc vũ, liên miên bất tuyệt.

Hoa đăng sa trướng, ngũ quang thập sắc, mỹ luân mỹ hoán, chiếu sáng đình đài lầu các như ban ngày.

Diệu Thành Thiên và Huyền Tịnh Thiên dẫn đường phía trước, trên đường gặp không ít thị vệ cung kính hành lễ, đều là nữ tử tư sắc không tệ, nhưng so với Diệu Thành Thiên và Huyền Tịnh Thiên trước mắt thì kém xa.

Trên đường, quanh co khúc khuỷu, đi qua những vườn nhỏ u tĩnh, giả sơn hồ nước, đình đài lầu các, thanh u tĩnh mịch, phong cảnh làm say đắm lòng người, bố cục tổng thể hoa lệ mà không tục, kiều diễm mà không mị.

Ước chừng một nén hương sau, Diệp Đông Hoàng theo Diệu Thành Thiên và Huyền Tịnh Thiên tới một tòa các lầu tinh mỹ. "Khải bẩm Nữ Đế, Điện hạ đã tới!" Huyền Tịnh Thiên tiến lên, cung kính bẩm báo. "Mời Điện hạ vào!" Thanh âm Nữ Đế ưu mỹ, nhưng lại mang theo vẻ thanh lãnh cự người ngoài ngàn dặm, không mặn không

nhạt, cảm giác có chút lạnh nhạt. "Điện hạ, mời!" Hai người đẩy cửa, đưa tay ra hiệu, khẽ khom người.

Diệp Đông Hoàng bước vào cửa, Huyền Tịnh Thiên và hai người đóng cửa lại, canh giữ bên ngoài.

Hương thơm thoang thoảng của nữ tử và hoa cỏ lan tỏa, vương vấn nơi chóp mũi, thanh tân dễ chịu, Diệp Đông Hoàng hít nhẹ một hơi, chậm rãi tiến lên, ánh mắt đánh giá xung quanh, cuối cùng dừng lại trên bóng dáng yểu điệu phía sau tấm bình phong sa liêm.

Với nhãn lực của hắn, đừng nói tấm sa liêm mỏng manh, ngay cả một bức tường cũng không cản được ánh mắt hắn, đương nhiên hắn đã nhìn thấy Nữ Đế Thủy Vân Cơ phía sau sa liêm.

Nữ Đế ngũ quan tinh xảo, giữa đôi lông mày có hai vệt son đỏ!

Lông mày mắt như họa, đẹp không sao tả xiết!

Đồng tử như làn thu thủy sáng rỡ tựa tinh thần.

Thân hình cao ráo, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng hơn tuyết, có thể thổi bay mà nát!

Dải lụa đỏ thắt ngang trán, tóc búi cao, bên trên cài đầy trâm cài phượng vàng dài thẳng đối xứng, phía sau rủ xuống một lọn tóc!

Nàng nghiêng người, một tay chống cằm trắng nõn tinh xảo, tĩnh lặng nằm nửa người ở đó!

Mười ngón tay thon dài, trắng như ngọc, khẽ vuốt ve mèo cưng 'Mai Quả', khuôn mặt không giận tự uy mang theo vẻ lười biếng, uyển chuyển như một nữ vương mỹ lệ gợi cảm, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ ngoan độc và quyết tuyệt. "Ừm?" Dưới ánh mắt Diệp Đông Hoàng, lông mày Nữ Đế khẽ nhíu, bàn tay nhỏ vuốt ve Mai Quả chợt khựng lại, có cảm giác toàn thân bị nhìn thấu, trần trụi bày ra trước mặt người khác. "Nữ Đế thật là kiêu căng, ta đích thân đến đây, ngươi lại

trốn sau bình phong, ngay cả mặt cũng không lộ ra, đó là đạo đãi khách sao?" Diệp Đông Hoàng bước về phía Nữ Đế, ra tay trước để chiếm ưu thế, cố ý làm ra vẻ tức giận, lớn tiếng chất vấn. "Điện hạ thứ tội, thiếp thân chỉ là thảo dã giang hồ, không hiểu quy củ, mạo phạm Điện hạ, mong Điện hạ rộng lượng bỏ qua!" Thanh âm Nữ Đế từ tốn vang lên, không hề bị lay động, thản nhiên nói: "Thiếp thân dung mạo xấu xí, sợ làm ô uế tuệ nhãn của Điện hạ, xin Điện hạ thứ lỗi!" "Ồ, vậy ta càng muốn nhìn xem, nói không chừng còn có thể giúp ngươi chỉnh dung, khiến ngươi biến thành đại mỹ nữ?" Diệp Đông Hoàng khóe miệng nhếch lên, thân ảnh khẽ động, liền vén màn, đứng trước Nữ Đế, phủ nhìn nàng. "Meo!" Mai Quả thấy người lạ, kêu lên một tiếng kinh hãi, rụt vào lòng Nữ Đế. "Ngươi!" Nữ Đế xoa xoa đầu Mai Quả lông xù, ngồi dậy, trừng mắt nhìn Diệp Đông Hoàng: "Ngươi không biết xông vào khuê phòng nữ tử như vậy là vô lễ lắm sao?" "Nữ nhi giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, ta cũng là thảo dã giang hồ, vẫn mong Nữ Đế rộng lượng bỏ qua!" Diệp Đông Hoàng không chút che giấu mà đánh giá Nữ Đế từ trên xuống dưới, thản nhiên nói. "Ngươi!" Nữ Đế cứng họng, không ngờ lời nàng vừa nói lại bị Diệp Đông Hoàng nguyên vẹn trả lại nhanh đến vậy. "Kỳ Vương nữ trang mỹ lệ vô song, mà dáng vẻ tức giận này, cũng thật là đẹp mắt!" Diệp Đông Hoàng không chút che giấu mà đánh giá Nữ Đế, trêu chọc nói. "Điện hạ đã sớm biết rồi phải không?" Nữ Đế không quá đỗi ngạc nhiên, chuyện này tuy bí ẩn, nhưng người biết cũng không ít, xem ra ban ngày Diệp Đông Hoàng đã cố ý chiếm tiện nghi của nàng.

Diệp Đông Hoàng cười mà không nói, chỉ nhìn nàng, giống như nhìn một bảo vật hi thế, từ từ thưởng thức.

Ánh mắt mang tính xâm lược, khí tức nam tử nồng đậm, khiến Nữ Đế vốn luôn trầm ổn tháo vát khó lòng chống đỡ, trái tim nàng đập loạn xạ!

Mười ngón tay thon dài, bàn tay nhỏ như chồi non không ngừng khẽ vuốt ve lưng Mai Quả. "Điện hạ người cũng đã gặp rồi, xin trở về đi!" Thủy Vân Cơ không chịu nổi ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, trực tiếp đuổi khách. "Cảnh đẹp ý vui, giai nhân ở bên, cứ thế mà rời đi, há chẳng đáng tiếc sao?" Diệp Đông Hoàng đưa tay, một tay ôm lấy Nữ Đế vào lòng.

Loại nữ nhân này nói dễ đối phó cũng dễ đối phó, nói không dễ đối phó cũng không dễ đối phó, mấu chốt vẫn là xem thủ đoạn.

Oanh!

Trên người Nữ Đế tức khắc bùng phát khí tức khủng bố, chân khí bàng bạc như sóng cồn biển lớn đánh vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, hùng dũng mãnh liệt, càng lúc càng mạnh.

Lực lượng đáng sợ này dù là Tông Sư cũng có thể chấn thương!

Nhưng thân thể Diệp Đông Hoàng tựa hồ được thần thiết đúc thành, mặc cho sóng lớn ngập trời, cuồng phong bão vũ, hắn vẫn bất động như núi. "Thật mạnh!" Nữ Đế trong lòng chấn động, ban đầu nàng sợ một chưởng đánh chết Diệp Đông Hoàng, không dùng toàn lực, nhưng giờ đã bùng phát toàn lực, Diệp Đông Hoàng lại vẫn vững như bàn thạch, mặc cho nàng dùng sức thế nào cũng không thể thoát ra.

Oanh!

Không đợi nàng nghĩ nhiều, khí tức tựa bài sơn đảo hải từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng bùng phát, như bão táp quét tan mọi thứ mà áp chế chân khí của nàng trở lại cơ thể, khiến nàng bị kiềm chặt đến mức hoàn toàn không thể cử động. "Sao có thể mạnh đến vậy?" Nữ Đế kinh hãi, đôi mắt đẹp mở to, không thể tin được nhìn Diệp Đông Hoàng.

Nàng rất tự tin vào thực lực của mình, nhưng đối mặt với Diệp Đông Hoàng, lại giống như một đứa trẻ yếu ớt.

Trước đây nàng từng nghe thuộc hạ nói Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng chưa từng tận mắt thấy, trong suy nghĩ của nàng, Diệp Đông Hoàng dù có mạnh đến mấy, tối đa cũng chỉ ở cấp Trung Thiên Vị, cùng lắm là Đại Thiên Vị.

Chương 99

Giờ đây nàng cuối cùng cũng đã thể nghiệm được cái 'mạnh' này mạnh đến mức nào, là điều chưa từng thấy trước đây. "Nhiều năm như vậy, một mình ngươi đóng hai vai, giữa vòng vây của bầy sói mà chống đỡ Kỳ Quốc và Huyễn Âm Phường, trong mắt người khác, ngươi là Nữ Đế cao cao tại thượng, tuyệt thế vô song, là chư hầu quyền thế ngập trời cát cứ một phương, nhưng sự cô độc tịch mịch phía sau ngươi thì ai biết?

Lại có thể nói chuyện cùng ai?" Sau khi trấn áp Nữ Đế, Diệp Đông Hoàng ôm nàng ngồi trên tháp, lưng tựa vào lan can một bên.

Má Nữ Đế mỹ lệ vô song ửng hồng, không ngừng giãy giụa, nghe những lời đó lại như bị điện giật, cả người cứng đờ trong lòng Diệp Đông Hoàng.

Vài câu nói lơ là đó, tựa như một con dao nhọn đâm thẳng vào nơi sâu thẳm nhất, mềm yếu nhất trong nội tâm nàng!

Mười vạn Vu Cổ Thập Nhị Động, Thập Nhị Động Lĩnh khó tìm tung tích...

Long Tuyền Kiếm liên quan đến Long Tuyền Bảo Tàng, mà manh mối cuối cùng của Long Tuyền Bảo Tàng nằm trong một bảo hạp!

Bên trong bảo hạp có Miêu Cương Thánh Cổ trấn giữ, chỉ có người của Thập Nhị Động mới có thể giải khai.

Mười sáu năm trước, huynh trưởng nàng, tức Lý Mậu Trinh Kỳ Vương chân chính, đã rời Kỳ Quốc đi Thập Nhị Động tìm cách giải mật Miêu Cương Thánh Cổ, giao Kỳ Quốc và Huyễn Âm Phường lại cho nàng.

Bị Diệp Đông Hoàng dùng vài lời nói đâm trúng nỗi đau, Nữ Đế ánh mắt hoảng hốt, tựa hồ quay trở lại mười sáu năm trước: "Huynh thật sự muốn đi?

Vì sao?" Nữ Đế vẫn còn là thiếu nữ, rưng rưng chất vấn. "Vì Kỳ Quốc!" Lý Mậu Trinh nói. "Thập Nhị Động chỉ là một truyền thuyết, huynh thật sự muốn vì tìm kiếm một nơi hư vô mờ mịt mà bỏ lại tất cả mọi người sao?" Nữ Đế không cam lòng, muốn níu kéo. "Đó không phải là một truyền thuyết..." Lý Mậu Trinh nói. "Huyễn Âm Phường thì sao?" Nữ Đế truy hỏi. "Có muội!" Lý Mậu Trinh nói. "Còn Kỳ Quốc?" Nữ Đế nói. "Sau khi ta đi, muội chính là Kỳ Vương!" Lý Mậu Trinh nói. "Huynh điên rồi!" Nữ Đế gào lên. "Ta biết đây không phải trách nhiệm muội nên gánh vác, làm Vương, trước tiên phải học cách mất đi, đây là số mệnh của người Lý gia chúng ta, muội sẽ mất đi tự do của mình, tình yêu tương lai của muội, thậm chí là sinh mệnh, muội sẽ bị giam cầm trên vương tọa cho đến chết, nhưng sinh ra làm người, có một số việc không thể không làm..." Chuyện cũ hiện rõ mồn một trước mắt, Kỳ Quốc và Huyễn Âm Phường đè nặng lên đôi vai yếu ớt của nàng, nội ưu ngoại hoạn, bầy sói vây quanh, không ai biết mười sáu năm qua nàng đã vượt qua như thế nào.

Diệp Đông Hoàng không quấy rầy, cứ thế siết chặt ôm nàng, để nàng tựa vào lồng ngực ấm áp mạnh mẽ của hắn! "Hô!" Ngoài đại điện, Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên thở dài một hơi thật dài, trái tim đang treo ngược dần dần thả lỏng.

Vừa rồi khí tức bùng phát của hai người khiến họ gần như nghẹt thở, kinh hồn bạt vía, nhưng lại không biết phải làm sao!

Giờ đây bên trong dường như đã yên tĩnh trở lại, khiến họ hơi an tâm, nhưng cũng không biết bên trong tình huống thế nào, muốn vào xem lại không dám. "Có thể buông ra được chưa?" Nửa khắc sau, Nữ Đế ngẩng đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn Diệp Đông Hoàng, nhưng

ánh mắt lại không còn lạnh lẽo, sắc bén như trước. "Đêm nay ta sẽ ở lại đây!" Diệp Đông Hoàng cười rạng rỡ, hai chân dùng sức, ôm Nữ Đế nằm xuống tháp. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Ánh mắt Nữ Đế hoảng loạn, như đứa bé gái nhỏ gặp phải sói xám, vẻ mặt nghiêm nghị, muốn phản kháng nhưng lại không có thực lực.

Chẳng lẽ đêm nay sẽ bị Bá Vương Cường Thượng Cung sao?

Kế hoạch một năm ở mùa xuân, kế hoạch một ngày ở buổi sáng.

Ngày hôm sau, mặt trời mọc cao, ánh dương rực rỡ, dưới sự tưới nhuần của sương đêm, vạn vật tươi tốt, sinh cơ bừng bừng.

Trong Huyễn Âm Phường, từng thiếu nữ diệu linh thức dậy, hoa chi chiêu triển, tăng thêm vài phần sức sống cho Huyễn Âm Phường thanh u tĩnh mịch. "Điện hạ đã ở lại phòng Nữ Đế một đêm sao?" "Hình như là vậy!" Xoa xoa đôi mắt còn ngái ngủ, Diệu Thành Thiên và Huyền Tịnh Thiên đang đứng gác cửa nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Nữ Đế cao lãnh bá đạo lại có thể để nam nhân ở lại qua đêm, nói ra e rằng sẽ khiến không biết bao nhiêu người kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt. "Hỗn đản đáng ghét, nhưng nhìn cũng khá tuấn tú!" Trong phòng, Nữ Đế nằm nửa người bên cạnh Diệp Đông Hoàng, một tay chống cằm tinh xảo, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang say ngủ của Diệp Đông Hoàng, không rời mắt.

Đêm qua, Diệp Đông Hoàng quả thực đã dựa vào võ lực mà ôm Nữ Đế ở lại một đêm, nhưng hắn không làm gì cả, nếu không thì nàng cũng sẽ không bình tĩnh như vậy, còn có tâm tư đánh giá hắn. "Cái tên hỗn đản này thật sự là tiểu hài tử mười bảy tuổi sao?" Nhìn hàng lông mày kiếm rậm rạp, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt cương nghị tuấn lãng như điêu khắc của Diệp Đông Hoàng, Nữ Đế khó mà tin được.

Chưa nói đến võ công kinh thế có thể dễ dàng trấn áp nàng, chỉ nói

đến khả năng nắm bắt lòng người đã khiến nàng kinh hãi.

Nàng chấp chưởng Kỳ Quốc và Huyễn Âm Phường mười sáu năm, tâm trí và trí tuệ tự nhiên không cần nói nhiều, nếu tối qua Diệp Đông Hoàng thật sự muốn làm gì nàng, nàng không thể phản kháng, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ vô cùng phản cảm.

Nhưng Diệp Đông Hoàng cứ thế ôm nàng, không làm gì cả.

Nàng gối đầu trong lòng Diệp Đông Hoàng, nằm suốt một đêm.

Lý trí nói cho nàng biết đây là thủ đoạn của Diệp Đông Hoàng, muốn chinh phục nàng.

Nhưng cảm tính lại khiến nàng rất lưu luyến.

Dựa vào lồng ngực ấm áp thoải mái đó, khiến nàng rất vững vàng, rất an tâm, tựa hồ đã tìm được bến đỗ cho tâm hồn.

Nàng một mình chống đỡ Kỳ Quốc và Huyễn Âm Phường, còn phải đối mặt với vô số cường địch bên ngoài, trái tim nàng rất mỏi mệt, rất mỏi mệt.

Tất cả những điều này, nàng không thể nói ra, cũng không tìm được ai để nói, càng không tìm được một bờ vai vững chắc để dựa dẫm!

Mặc dù nàng biết Diệp Đông Hoàng làm tất cả những điều này có lẽ chỉ là muốn thu phục nàng, muốn mưu đoạt cơ nghiệp Kỳ Quốc của nàng, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà trầm luân.

Diệp Đông Hoàng tỉnh dậy, liền thấy Nữ Đế đang nhìn chằm chằm hắn, nhìn đến xuất thần. "Đẹp mắt không?" Diệp Đông Hoàng hỏi. "Ai thèm nhìn ngươi, Điện hạ cường bách chức hạ, thật uổng làm nhân quân, ngươi bây giờ có thể rời đi rồi!" Trong mắt Nữ Đế lóe lên một tia hoảng loạn, vội vàng ngồi dậy, sửa sang y phục ngồi thẳng, cố làm ra vẻ cao lãnh, chất vấn. "Cường bách?

Trước đó là ai hai tay ôm chặt đến vậy, ngủ say đến thế?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng đầy vẻ trêu chọc, đến nửa đêm, Nữ Đế phát hiện không có gì nguy hiểm, lại thêm cảnh giác nửa đêm cũng mệt mỏi rồi, tâm thần vừa thả lỏng, liền không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi, sau khi ngủ thiếp đi liền bản năng ôm chặt lấy Diệp Đông Hoàng, hiển nhiên là trong lòng thiếu cảm giác an toàn. "Ai ôm chặt chứ, bớt tự luyến đi!" Nữ Đế thà chết không thừa nhận, nàng tỉnh lại quả thực đang ôm chặt Diệp Đông Hoàng, nhưng thấy đối phương ngủ say, cứ ngỡ Diệp Đông Hoàng không biết, xem ra đều là giả vờ.

Đối phương đã tỉnh từ sớm!

Đáng ghét!

Hỗn đản!

Tỉnh rồi còn giả vờ ngủ!

Nữ Đế trong lòng nghiến răng mắng thầm! "Đến tặng nàng một món quà nhỏ!" Diệp Đông Hoàng ngồi dậy, lấy ra một bản Vạn Đạo Kinh tặng cho Nữ Đế. "Ai thèm đồ của ngươi!" Nữ Đế quay đầu đi, vẻ mặt kiêu ngạo.

Tối qua bị Diệp Đông Hoàng cường bách, dù không làm gì nàng, nhưng cũng không thể nhanh chóng thỏa hiệp như vậy.

Nàng không cần thể diện sao? "Ta đi đây, lát nữa gặp lại!" Diệp Đông Hoàng đặt Vạn Đạo Kinh vào lòng nàng, đứng dậy rời đi. "Hỗn đản!

Chết đi!" Nhìn Vạn Đạo Kinh trong lòng, Nữ Đế tức giận không kìm được, chộp lấy Vạn Đạo Kinh ném về phía Diệp Đông Hoàng.

Đây là cái gì?

Coi nàng là kỹ nữ sao?

Xem nàng là ai?

Thật sự coi Huyễn Âm Phường của nàng là thanh lâu sao, mà hình như Huyễn Âm Phường của nàng quả thực có nghiệp vụ này! "Ta đây là một mảnh chân thành, là do nàng tự nghĩ nhiều rồi!" Diệp Đông Hoàng lóe người, rời khỏi phòng, chỉ có thanh âm nhàn nhạt vọng lại, tựa hồ biết Nữ Đế đang nghĩ gì trong lòng. "Điện hạ!" Thấy Diệp Đông Hoàng, Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên cung kính hành lễ, trong lòng hoảng sợ, đứng ở cửa mà vẫn cảm nhận được cuồng phong bão vũ bên trong, thật không biết Diệp Đông Hoàng đã làm gì, khiến Nữ Đế tức giận đến vậy.

Trêu chọc Nữ Đế một phen, Diệp Đông Hoàng tâm tình không tệ, dưới sự hầu hạ của hai người Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên, ở lại Huyễn Âm Phường dùng bữa sáng. "Vạn Đạo Kinh?" Trong phòng, Nữ Đế trút giận xong lại nhặt Vạn Đạo Kinh về, tò mò nhìn thử!

Thật thơm!

Vừa nhìn liền mê mẩn, chút không vui trước đó tức khắc tan biến không còn tăm tích, ôm Vạn Đạo Kinh, như thể có được chí bảo. "Điện hạ, đến thử tổ yến này chứ?" Diệu Thành Thiên một tay bưng bát, một tay cầm thìa, đút đến bên miệng Diệp Đông Hoàng, Huyền Tịnh Thiên bưng một bát canh thanh đạm. "Ngươi dường như bệnh không nhẹ!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Diệu Thành Thiên, hỏi. "Tỷ tỷ bẩm sinh tuyệt mạch, bệnh đã ăn sâu vào cốt tủy, thời gian không còn nhiều nữa!" Ánh mắt Huyền Tịnh Thiên ảm đạm, thanh âm mang theo một chút bi thương.

Chương 100

"Cũng không phải bệnh gì to tát, ta giúp ngươi sơ thông một chút là được rồi!" Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái, không để ý nói. "Đa tạ Điện hạ!" Hai người nghe vậy, tức thì mừng rỡ, võ công Diệp Đông Hoàng thâm bất khả trắc, nói có biện pháp thì nhất định có biện pháp. "Đến đây đi!" Diệp Đông Hoàng đi tới bên giường tháp, ngồi xuống, Diệu Thành Thiên vẫy tay. "Điện hạ, hay là để hôm khác rồi nói đi, dù sao nhất thời nửa khắc cũng chưa chết được!" Sắc mặt hai người Diệu Thành Thiên đỏ ửng, có chút do dự.

Các nàng không phải không cam lòng, khi Nữ Đế bảo các nàng hầu hạ Diệp Đông Hoàng thì các nàng đã có sự chuẩn bị rồi.

Chỉ là Diệp Đông Hoàng tối qua mới cùng Nữ Đế thân mật, sáng nay đã như vậy với các nàng, chẳng phải là công khai chê bai Nữ Đế sao, đến lúc đó Nữ Đế còn không lột da các nàng ra sao? "Nghĩ gì vậy?

Đến đây!" Diệp Đông Hoàng quát, vừa nhìn đã biết hai người nghĩ lệch lạc rồi. "A, vâng!" Diệu Thành Thiên vội vàng đi tới, mất một nén hương thời gian, Diệp Đông Hoàng giúp Diệu Thành Thiên sơ thông toàn thân kinh mạch, tiện thể giúp nàng tẩy tủy phạt mạch, không chỉ chữa khỏi bệnh cho nàng, mà còn khiến nàng thoát thai hoán cốt. "Đa tạ Điện hạ!" Diệu Thành Thiên đứng dậy bái tạ, cảm thấy chưa từng tốt đến vậy, lòng cảm kích càng sâu đậm, Huyền Tịnh Thiên cũng từ đáy lòng vui mừng cho nàng, trong mắt khẽ hiện lên một tia ghen tị không dễ phát hiện. "Ngươi cũng qua đây đi!" Diệp Đông Hoàng liếc nhìn Huyền Tịnh Thiên một cái, cũng coi như có duyên, dù sao cũng không tốn bao nhiêu thời gian. "Đa tạ Điện hạ!" Huyền Tịnh Thiên đại hỉ, nàng không dám cầu Diệp Đông Hoàng giúp đỡ, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại chủ động mở lời.

Cũng mất một nén hương thời gian, sau khi xong xuôi, Diệp Đông Hoàng dẫn hai người trở về Kỳ Vương Phủ.

Khoảng chừng giữa trưa, Nữ Đế Thủy Vân Cơ mới lấy thân phận Kỳ Vương xuất hiện tại Kỳ Vương Phủ, hiển nhiên là vì Vạn Đạo Kinh mà nhập thần rồi.

Những ngày tiếp theo, Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người ở lại Kỳ Vương Phủ, buổi tối thỉnh thoảng đến Huyễn Âm Phường ôm Nữ Đế ở lại một đêm!

Đương nhiên, chỉ là đơn thuần ở lại một đêm, không làm gì cả.

Những ngày không đến đó, đương nhiên là ở bên Lục Lâm Hiên.

Hắn không phải tối nào cũng đến Huyễn Âm Phường, ba năm ngày mới đến một lần, để lại ấn tượng càng sâu đậm hơn!

Sự có mặt hay không của hắn vào ban đêm sẽ tạo thành sự đối lập rõ rệt cho Nữ Đế, khiến nàng cảm thụ càng sâu.

Ban đầu, Nữ Đế còn giãy giụa vài cái, sau đó giãy giụa mang tính tượng trưng, cuối cùng mặc nhận sự tồn tại của Diệp Đông Hoàng!

Thoáng chốc, một tháng đã trôi qua.

Dưới trướng Chu Ôn, đại tướng Vương Ngạn Chương suất lĩnh năm mươi vạn đại quân binh lâm thành hạ, đại chiến sắp nổ ra, khí tức căng thẳng ngột ngạt bao trùm toàn bộ Phượng Tường!

Đùng!

Đùng đùng!

Trống trận oanh minh, vang vọng trời đất.

Trước Phượng Tường Thành, năm mươi vạn đại quân xếp thành từng phương trận, chỉnh tề uy nghiêm, khí thế ngất trời.

Vương Ngạn Chương tay cầm trường thương, cưỡi trên lưng ngựa, bất động như sơn, ánh mắt sắc bén nhìn về Phượng Tường Thành, khí tức thâm trầm, uy vũ bất phàm. "Quả là một hổ tướng!" Diệp Đông Hoàng và Thủy Vân Cơ cùng những người khác đi lên tường thành, nhìn Vương Ngạn Chương đang đứng trước ba quân trận, tán thưởng nói. "Điện hạ muốn thu hắn làm của riêng sao?" Thủy Vân Cơ gật đầu, khoảng thời gian ở chung với Diệp Đông Hoàng, trái tim nàng đã hoàn toàn luân hãm, chỉ còn thiếu bị Diệp Đông Hoàng "ăn sạch" thôi! "Nếu có thể!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói, nếu Vương Ngạn Chương không nguyện ý, hắn cũng không cưỡng cầu. "Sư ca, cái vật to lớn kia là cái gì vậy?" Lục Lâm Hiên chỉ vào một thứ giống như chiến xa phía sau Vương Ngạn Chương, phía trên có một khẩu nòng pháo to lớn đen sì, đôi mắt đẹp tràn đầy tò mò.

"Đại pháo!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt bình tĩnh, thứ này trông có chút hù dọa, nhưng đối với hắn lại chẳng uy hiếp gì, không đáng nhắc tới.

Khi ở thế giới Tiếu Ngạo, hắn đã có thể ngăn cản, huống hồ hiện giờ?

"Lý Mậu Trinh, mau chóng mở thành đầu hàng, giao nộp nghịch tặc Lý Tinh Vân, bản tướng sẽ tâu lên Bệ hạ xin tha cho ngươi một mạng!" Vương Ngạn Chương trường thương chỉ thẳng, lớn tiếng quát lên với thành trên.

Thủy Vân Cơ thân ảnh thẳng tắp, đứng trên đầu thành, khảng khái hùng hồn: "Nghịch tặc Chu Ôn mưu triều soán vị, hoang dâm vô đạo, tàn bạo bất nhân, người người đều có thể tru diệt!

Bản vương thâm chịu hoàng ân, thuận thiên ứng mệnh, tất sẽ phò tá Điện hạ tiễu diệt phản tặc, trùng kiến Đại Đường thịnh thế!" Nàng ánh mắt lãnh liệt uy nghiêm nhìn về phía Vương Ngạn Chương:

“Vương Ngạn Chương, Điện hạ nhân hậu trọng tài, niệm ngươi là một nhân tài, chỉ cần ngươi bỏ tối về sáng, lập tức hàng phục, Điện hạ nhất định không chấp hiềm khích cũ, ủy thác trọng trách!” “Ngu muội cố chấp!” Vương Ngạn Chương không nói thêm nữa, hắn vốn không giỏi tranh luận với người khác, trường thương chỉ thẳng, lớn tiếng ra lệnh: “Khai pháo!” Ầm ầm!

Một tiếng nổ chấn động Phượng Tường Thành, vang dội khắp trời đất, tất cả mọi người đều cảm nhận được đại địa đang rung chuyển, hệt như địa long trở mình.

Một quả cầu lửa xé rách không khí, mang theo uy thế khủng bố như chẻ tre bạo xạ lao tới.

“Trời ạ, đây là cái gì?” Binh sĩ giữ thành không nhận ra đại pháo, nhìn thấy quả cầu lửa đang bay tới, tiếng pháo nổ vang vọng bên tai, ai nấy đều kinh hồn bạt vía, hoảng sợ tới cực điểm.

Vút!

Diệp Đông Hoàng một bước đạp ra, thân ảnh hùng vĩ ngạo nghễ đứng giữa hư không, xung quanh chín con chân long vờn quanh, ngửa mặt lên trời gào thét.

Kể từ khi Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đạt tới cấp ba, hắn dung hợp công pháp không còn hạn chế.

Cho đến nay, hắn đã dung hợp ít nhất vài trăm loại, đủ mọi thuộc tính.

Cuối cùng, tất cả dị tượng hợp nhất, hóa thành dị tượng chín con chân long.

“Sư ca!” Lục Lâm Hiên kinh hô, đôi mắt đẹp mở to, khó tin nhìn Diệp Đông Hoàng tựa như thiên thần giáng thế.

Cảnh tượng này thực sự quá đỗi kinh người, khó mà tưởng tượng

được.

"Đây chính là thực lực của hắn sao?" Thủy Vân Cơ đôi mắt đẹp đầy vẻ tò mò, chăm chú nhìn Diệp Đông Hoàng.

Dưới sự tôn lên của dị tượng phi phàm này, phát pháo vừa rồi của Vương Ngạn Chương bỗng trở nên tầm thường, hào quang hoàn toàn bị Diệp Đông Hoàng che lấp.

Giờ khắc này, không ai còn lo lắng Diệp Đông Hoàng không đỡ nổi công kích của đại pháo!

"Hắn chính là Lý Tinh Vân?

Giả thần giả quỷ!" "Thằng nhãi!" Vương Ngạn Chương lòng kinh hãi, nhưng không muốn tin vào những gì mình thấy là thật!

Nếu là thật, trận chiến này còn cần thiết nữa sao?

Phàm nhân đối kháng thiên thần, có thể thắng được sao?

Mặc dù trong lòng hắn cảm thấy điều này là thật, nhưng vẫn không muốn tin, không muốn thừa nhận mình sẽ thất bại!

Năm mươi vạn địch quân, hàng triệu bách tính Phượng Tường Thành, vạn người chú mục.

Giờ khắc này, thân thể Diệp Đông Hoàng tuy không phải quá cao lớn, nhưng lại hiện ra vô cùng vĩ ngạn, trở thành tiêu điểm của trời đất, vô số ánh mắt đều hội tụ.

Chấn động, kính sợ, nghi ngờ, khinh thường, sùng bái...

Xuy lạp!

Quả cầu lửa mang theo nhiệt độ nóng bỏng kéo theo một vệt đuôi lửa dài lao thẳng về phía Diệp Đông Hoàng.

"Nhất định phải thành công!" "Bắn chết hắn!" Vương Ngạn

Chương ánh mắt chăm chú nhìn Diệp Đông Hoàng đang ngạo nghễ lơ lửng giữa không trung, nắm đấm siết chặt, lòng bàn tay đẫm mồ hôi.

Một trái tim treo ngược lên cổ họng, không ngừng cầu nguyện.

Một khi Diệp Đông Hoàng đỡ được, đối với hắn sẽ là đòn chí mạng.

Quân tâm sĩ khí của ba quân tướng sĩ sẽ bị hủy diệt ngay lập tức, đừng nói công thành, e rằng chính bản thân bọn hắn cũng sẽ tan rã.

"Sư ca lợi hại nhất rồi, nhất định có thể đỡ được cái thứ đại pháo chết tiệt đó!" "Điện hạ nhất định sẽ đỡ được!" Trên tường thành, Lục Lâm Hiên, Thủy Vân Cơ, Thạch Dao, Cơ Như Tuyết, Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên và những người khác cũng không kìm được mà trở nên căng thẳng.

Diệp Đông Hoàng trông có vẻ rất lợi hại, nhưng ngàn vạn lần đừng có trông vẻ bề ngoài mà vô dụng!

Trong ánh mắt vạn người chú mục, Diệp Đông Hoàng giơ tay một điểm, quả cầu lửa to cỡ quả bóng đá lập tức ngưng đọng trên không trung.

Hắn vẫy tay một cái, nó liền xoay tròn trong tay Diệp Đông Hoàng, hệt như một quả bóng rổ.

"Làm sao có thể?" Vương Ngạn Chương kinh hô, mặt xám như tro tàn.

Vô Địch Đại Tướng Quân mà hắn vẫn luôn tự hào lại biến thành món đồ chơi trong tay Diệp Đông Hoàng.

Trận này còn đánh làm sao được nữa?

"Công thành!" Vương Ngạn Chương tuy kinh hãi, nhưng cũng là đại tướng dày dạn trận mạc.

Hắn biết giờ khắc này chỉ có cách lập tức công thành, nếu không chốc lát quân tâm tan rã, thì thật sự vô lực xoay chuyển trời đất!

"Đi!" Diệp Đông Hoàng một chưởng đẩy ra, quả cầu lửa lập tức bay ngược trở lại với tốc độ nhanh hơn, nặng nề nện vào đại pháo, hay nói đúng hơn là "Vô Địch Đại Tướng Quân" trong miệng bọn chúng.

Ầm ầm!

Vô Địch Đại Tướng Quân tựa như một ngọn núi nhỏ trong chớp mắt tứ phân ngũ liệt.

Ba động và mảnh vỡ khủng bố quét ngang bốn phía, hàng trăm binh sĩ xung quanh thảm thiết kêu lên một tiếng, hồn về cố hương.

"Điện hạ vạn tuế!" "Điện hạ vạn tuế!" Tiếng hoan hô vang trời dậy đất nổi lên từ Phượng Tường Thành.

Đại quân Lương Quốc vừa nghe lệnh của Vương Ngạn Chương định hành động, đã bị cảnh tượng đột ngột này trấn trụ, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Chương 101

Trong mắt bọn họ, Diệp Đông Hoàng chính là thần, mà bọn họ chỉ là phàm nhân, phàm nhân làm sao có thể đối kháng thần?

Bọn họ nghe nói Diệp Đông Hoàng là hậu duệ Lý Đường, giờ trông y như chân long chuyển thế.

Uy nghiêm của Đại Đường mấy trăm năm qua vẫn còn tồn tại trong lòng người, bọn họ thân là phản tặc, bản năng liền thấy chột dạ!

"Công thành!" "Tiến công!" Vương Ngạn Chương vung trường thương, không ngừng gầm thét.

Quân lệnh như sơn, dưới tiếng gầm thét của Vương Ngạn Chương, binh sĩ xung quanh bắt đầu tiến lên.

Một khi hình thành thế công, hắn chưa chắc đã không có cơ hội chiếm Phượng Tường.

Hống!

Ngay lúc đó, từng trận tiếng rồng ngâm vang vọng thiên hạ.

Diệp Đông Hoàng tựa như thần linh hạ phàm, bước đi giữa hư không, từng bước từng bước đi về phía Vương Ngạn Chương.

Mỗi bước tiến lên, uy thế trên người hắn lại càng nồng đậm hơn một phần.

Kétt!

Kétt!

Chiến mã hí vang, bồn chồn nhúc nhích, bản năng cảm thấy sợ hãi.

Vô số binh sĩ không kìm được mà lùi lại một bước, tựa như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng, khó thở.

“Giết!” Vương Ngạn Chương cắn răng một cái, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đang tới gần, tung người nhảy lên, thương xuất như rồng, hung hăng đâm tới.

Chỉ cần giết được Diệp Đông Hoàng, hắn sẽ có hy vọng!

Keng!

Trường thương đâm tới, Diệp Đông Hoàng đưa tay nắm lấy cán thương, lòng bàn tay dùng lực.

Ong ong!

Trường thương rung chuyển, lực chấn động khủng bố khiến cánh tay Vương Ngạn Chương tê dại, trường thương thoát thủ bay ra.

“Không ổn!” Ý niệm của Vương Ngạn Chương vừa mới dấy lên, hắn đã cảm thấy một lực mạnh mẽ đánh vào eo.

Đó là Diệp Đông Hoàng dùng trường thương quật vào người hắn, sức mạnh kinh khủng trong chớp mắt đã quật bay hắn, rơi xuống tường thành Phượng Tường.

“Bắt lấy!” Thủy Vân Cơ một tiếng ra lệnh, binh sĩ dưới quyền liền bắt lấy Vương Ngạn Chương.

“Kẻ nào bỏ vũ khí xuống, miễn tội chết!” Diệp Đông Hoàng ném trường thương trong tay đi, trường thương gào thét, nặng nề cắm xuống đất.

Rắc!

Đại địa tựa như mạng nhện, lấy trường thương làm trung tâm mà lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Cảnh tượng khủng bố khiến vô số binh sĩ quỳ rạp xuống đất, run rẩy bần bật!

Keng!

Keng!

“Ta đầu hàng!” “Ta đầu hàng!” Vô số binh khí rơi xuống đất, năm mươi vạn đại quân tề tề quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hô.

Chủ tướng trong chớp mắt đã bị người ta bắt sống, mà Diệp Đông Hoàng có phải người không?

Không phải!

Đó là thần!

Là chân long chuyển thế!

Là chân long thiên tử!

Ai còn dám phản kháng?

Đừng nói binh sĩ, ngay cả mấy vị phó tướng cũng không chút khí tiết mà lập tức đầu hàng.

Vương Ngạn Chương, người ở cảnh giới Đại Thiên Vị còn bị bắt sống trong chớp mắt, bọn họ đâu dám đứng ra dẫn đại quân xung kích, làm vậy chẳng khác nào tìm chết!

“Điện hạ vạn tuế!” “Điện hạ vạn tuế!” Trong Phượng Tường Thành vang lên tiếng hoan hô chấn động tai.

Từng người một mặt đỏ bừng cổ thô, nhìn Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ lơ lửng giữa không trung, ánh mắt cuồng nhiệt.

Thủy Vân Cơ thở phào một hơi thật dài, chưa bao giờ cảm thấy đánh trận lại dễ dàng đến thế.

Một người thôi mà đã bắt sống năm mươi vạn đại quân, điều này trước đây nàng căn bản không dám tưởng tượng.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, có một người đang giúp nàng gánh vác gánh nặng trên vai!

Thật tốt!

“Mở cửa thành!

Thu nhận hàng quân!” Thủy Vân Cơ hạ lệnh, vô số binh sĩ trong thành xông ra, thu lấy binh khí, dọn dẹp chiến trường.

“Điện hạ thực sự quá lợi hại, không tốn một binh một tốt mà đã đánh bại năm mươi vạn đại quân, thật đúng là thần nhân!” “Đó là, Điện hạ chính là chân mệnh thiên tử, nghịch tặc Chu Ôn đã đến lúc tận số rồi.

Sẽ không mất bao lâu, Điện hạ sẽ có thể trọng chỉnh càn khôn, tái kiến Đại Đường thịnh thế!” “Đúng vậy!” Từng binh sĩ một phấn khích không thôi, tự hào lây.

Thống kê thu hoạch, thu nhận hàng binh, những việc này Diệp Đông Hoàng không quản, đều giao cho Thủy Vân Cơ xử lý.

Mà tin tức về trận chiến này cũng nhanh chóng lan truyền khắp bốn phía, tin rằng sẽ không mất mấy ngày là sẽ truyền khắp thiên hạ.

Danh tiếng của Diệp Đông Hoàng cũng sẽ theo đó mà chấn động thiên hạ, cổ vũ sĩ khí, phấn chấn lòng người! ...

Kỳ Vương phủ.

Thủy Vân Cơ bày đại yến tiệc, chúc mừng Diệp Đông Hoàng đại thắng hoàn toàn.

Văn võ bá quan mặt mày hồng hào, hân hoan hỉ khí.

Yến tiệc kết thúc, Thủy Vân Cơ trở về tổng đà Huyễn Âm Phường, thay lại nữ trang, ôm chú mèo Mai Quả, lười biếng nằm trên giường, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve lưng Mai Quả.

Không lâu sau, Diệp Đông Hoàng từ bên ngoài bước vào, vén rèm, không hề khách khí đi thẳng vào, ngồi ngay xuống giường lớn bên

cạnh Thủy Vân Cơ.

"Meo!" Mai Quả kêu lớn một tiếng bất mãn.

Chính là tên gia hỏa này, lần nào cũng tranh chủ nhân với nó!

"Hôm nay đánh thắng trận, Nữ Đế đại nhân của chúng ta sao vẫn một mình im lặng ở đây vậy?" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm Thủy Vân Cơ vào lòng, kề vào tai nàng khẽ nói.

"Thiếp thân không thích náo nhiệt, thị phi thành bại thoảng qua như không!" Thủy Vân Cơ không phản kháng, mặc cho Diệp Đông Hoàng ôm, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, giọng nói thanh lãnh động lòng người vang lên.

Nàng không thích náo nhiệt, nàng ngồi lên vị trí Kỳ Vương, trở thành Nữ Đế Huyễn Âm Phường cũng là bất đắc dĩ.

Ca ca Lý Mậu Trinh mười sáu năm trước rời đi, vứt bỏ tất cả mọi thứ này cho nàng, nàng chỉ có thể một mình nghiến răng gánh vác!

"Ồ?

Nữ Đế đại nhân của chúng ta từ khi nào lại đa sầu đa cảm thế?" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, nâng khuôn mặt tuyệt mỹ không tì vết của nàng lên, nhìn đôi mắt sáng rực động lòng người kia, lấy ra một hồ rượu, mỉm cười rạng rỡ, "Hoàng đồ bá nghiệp chỉ trong lời nói, không phụ đời người một trận say!" "Đến đây, uống rượu!" Diệp Đông Hoàng nâng hồ rượu, đưa đến bên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng.

"Gạt người!" Thủy Vân Cơ liếc xéo hắn, nàng mới không tin lời quỷ quái của Diệp Đông Hoàng, nàng liếc hắn một cái, vạn phần phong tình, vô cùng duyên dáng.

Đối với hoàng đồ bá nghiệp, Diệp Đông Hoàng kỳ thực cũng không cố chấp đến vậy, chỉ muốn đứng trên đỉnh phong nhất, làm chủ

vận mệnh của chính mình.

Hoàng đồ bá nghiệp chỉ là một thủ đoạn để đạt được mục đích!

Những điều này, hắn tự nhiên sẽ không đi giải thích.

"Có câu nói rằng 'nữ nhân không say, nam nhân không có cơ hội'!" Diệp Đông Hoàng nhìn đôi mắt động lòng người của nàng, nói.

"Thiếp thân sẽ không say, chàng sẽ không có cơ hội!" Thủy Vân Cơ cười duyên dáng, cả gác lầu dường như mất đi màu sắc trong chốc lát, chỉ còn lại nụ cười khuynh thế của nàng, mỹ diễm vô song, rực rỡ động lòng người.

Ực ực!

Nữ Đế đưa tay đón lấy hồ rượu trước mặt, ngửa đầu uống cạn, hào mại ngút trời, hào tình vạn trượng!

Phong tình của giờ khắc này, làm kinh diễm thời gian, kinh diễm thiên địa, khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn khó quên.

Thanh Hà ẩm tửu, nghĩ cũng chỉ đến thế mà thôi!

"Nữ Đế đại nhân của ta quả nhiên hào tình!" Diệp Đông Hoàng tâm tình sảng khoái, lại lấy ra một hồ rượu khác, ngửa đầu uống cạn.

"Mỹ nhân, mỹ tửu, Nữ Đế sao không múa một khúc?" Một lát sau, Nữ Đế má hồng ửng, đôi mắt đẹp mơ màng, Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, nói.

Nữ Đế một vũ, tất khuynh thành tuyệt thế, thế gian vô song, mang một phong tình khác biệt!

Chương 102

"Thiếp thân từ trước đến nay không múa!" Nữ Đế khẽ nhếch khóe môi, kiêu ngạo nói.

"Không biết múa sao?" Diệp Đông Hoàng hỏi.

"Là từ trước đến nay không múa vì người khác!" Nữ Đế sửa lời.

Nàng tự nhiên sẽ ca múa, chỉ là không múa vì người khác.

Với thân phận địa vị của nàng, cũng không cần phải múa để mua vui cho người.

"Chẳng lẽ ta là người khác?" Diệp Đông Hoàng dùng sức ôm chặt eo Thủy Vân Cơ, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nàng: "Chỉ vì một mình ta mà múa!" "Chỉ vì một mình ta mà múa!" Bốn mắt nhìn nhau, thời gian dường như ngưng đọng, đại điện tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có giọng nói ôn nhu mà bá đạo của Diệp Đông Hoàng vang vọng khắp đại điện, vang vọng trong lòng nàng.

Choang!

Đột nhiên, tiếng kiếm ngâm trong trẻo vang lên, Thủy Vân Cơ tựa như một mỹ nhân ngư trượt ra khỏi lòng Diệp Đông Hoàng, nhảy vọt lên.

Ánh trăng nhàn nhạt từ trên gác lầu rọi xuống, chiếu lên thân tư kiều diễm động lòng người của nàng, hệt như tiên tử trên trời, nữ thần cung trăng.

Đinh linh linh ~ Diệp Đông Hoàng vung tay một cái, lấy ra một cây cổ cầm, mười ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc.

Những ngón tay linh động bỗng dứt khoát gảy, dây đàn chấn động, những âm phù ngân vang bay lên, khí thế hùng tráng, tựa như giao

long xuất hải, rồng bay vạn dặm, phượng múa cửu thiên.

Bất luận kiếp trước hay kiếp này, Diệp Đông Hoàng đều tinh thông âm luật.

Kiếp này, tu luyện Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, thiên phú càng thêm khủng bố, liên quan đến bách gia võ học, cầm kỳ thư họa, thiên văn địa lý, y dược trận pháp, có thể nói không gì không tinh thông, không gì không biết.

Đệm tấu một khúc, tự nhiên là chuyện nhỏ như con thỏ.

Nữ Đế tự mình múa Kiếm Kinh Hồng như rồng, một động tác nhẹ nhàng, một ánh mắt vô tình cũng đủ làm rung động lòng người, khiến người ta mê đắm!

Người xem như núi sắc tự tang, trời đất vì thế chín đê ngang.

Uyển như xạ chín mặt trời rơi, kiêu sa như quần đế tham long tường.

Đến như sấm sét thu nổi giận, dừng như sông biển ngưng thanh quang.

Vũ kỹ của nàng không nhiệt tình như lửa, cũng không nhu tình như nước, nhưng lại khiến người ta tinh thần chấn động, nhiệt huyết bừng bừng.

Nhìn dáng múa nhanh nhẹn sắc bén của nàng, thân ảnh khuynh thành tuyệt thế, tựa như đang chiêm ngưỡng vạn dặm sơn hà tráng lệ.

Giang sơn như họa, mỹ nhân như thi, như si như túy!

Choang!

Trường kiếm về bao, một khúc vũ kết thúc.

Diệp Đông Hoàng ấn một cái vào cổ cầm, tiếng đàn lập tức dừng bặt.

Hắn đưa tay kéo một cái, cơ thể mềm mại yểu điệu của Nữ Đế liền đổ vào lòng.

Nhìn giang sơn như họa, mỹ nhân như thi, "Nữ Đế một vũ kinh động trời đất, khiến nhân gian vạn vật đều mất đi nhan sắc!" "Chỉ vì chàng mà múa!" Bốn mắt nhìn nhau, tất cả đều không cần nói thành lời.

Diệp Đông Hoàng một tay bế nàng lên, đi vào trong.

Trong màn trướng phấn hồng, ngọc thể hoành trần, mỹ nhân như ngọc thế như hồng... ...

Mặt trời lên cao ba sào.

Ánh dương chiếu lên mặt Diệp Đông Hoàng, hắn mở mắt ra, liền nhìn thấy một khuôn mặt cười tuyệt mỹ không gì sánh bằng, thần thái rạng rỡ, xinh đẹp động lòng người.

Thủy Vân Cơ không biết đã tỉnh từ lúc nào, một tay chống cằm trắng nõn, đôi mắt đẹp tĩnh lặng nhìn hắn.

Khuôn mặt tuyệt mỹ đã bớt đi vẻ thanh lãnh thường ngày, trong mắt nhiều thêm một tia ôn nhu.

"Sớm!" Diệp Đông Hoàng tùy miệng nói.

"Còn sớm ư?

Đã quá giữa trưa rồi!" Thủy Vân Cơ liếc xéo hắn một cái.

Hôm qua đại thắng, không biết bao nhiêu chuyện cần xử lý, hôm nay còn ngủ đến giữa trưa.

Chuyện gì đã xảy ra giữa đêm, ai cũng có thể đoán được, nàng còn có chút ngại ngùng không dám gặp người!

"Quá giữa trưa ư?

Vẫn chưa ‘tảo thao’ mà!” Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve làn da như ngọc.

“Đừng náo, dậy thôi!” Thủy Vân Cơ khuôn mặt đỏ bừng, đập nhẹ bàn tay đang nghịch ngợm của Diệp Đông Hoàng, hầu hạ hắn rời giường thay y phục.

Diệp Đông Hoàng cũng chỉ nói chơi vậy, hai người dậy ăn cơm, sau đó liền xử lý các sự việc hậu chiến.

Năm mươi vạn hàng quân vẫn cần thu biên.

Còn về Vương Ngạn Chương, nếu Đại Lương chưa diệt vong, e rằng rất khó chiêu hàng, Diệp Đông Hoàng cũng lười quản hắn, cứ để hắn ở trong ngục.

Phượng Tường đại thắng, tuy có không ít việc, nhưng mọi thứ đều phát triển có trật tự, bách tính hoan hô, trên dưới một lòng.

Diệp Đông Hoàng bảo Thủy Vân Cơ truyền Vạn Đạo Kinh xuống từng tầng một, cường quân bị chiến, chuẩn bị cho việc tiến công Biện Châu, giải quyết Lương Đế Chu Ôn sắp tới.

Trong lúc Diệp Đông Hoàng và Thủy Vân Cơ chỉnh quân bị chiến, tin tức về trận chiến Phượng Tường cũng triệt để lan truyền.

Các sự tích về Diệp Đông Hoàng càng truyền càng thần kỳ, chân long chuyển thế, thiên thần hạ phàm cũng chẳng là gì.

Các bản khác nhau đều được kể có đầu có đuôi, thần hồ kỳ thần.

Các sự tích về Diệp Đông Hoàng còn được viết thành từng cuốn truyện ký, vô số khách sạn tửu quán, người kể chuyện, diễn kịch đều nói về Diệp Đông Hoàng.

Trong một thời gian, danh tiếng của Diệp Đông Hoàng đại chấn, vô số nhân sĩ tài hoa nặng lòng với Đại Đường đều lũ lượt kéo đến

Phượng Tường, chỉ để một lần chiêm ngưỡng dung nhan thật của Diệp Đông Hoàng!

Lương Đế Chu Ôn nổi giận lôi đình, ra lệnh sao chém Vương Ngạn Chương cả nhà, tru diệt cửu tộc.

Mà vì vừa đại bại tổn thất năm mươi vạn đại quân, cũng khiến hắn trong thời gian ngắn không thể lần nữa chinh phạt Diệp Đông Hoàng, chỉ đành mỗi ngày ở trong hoàng cung trút giận lên cung nữ.

Không biết bao nhiêu cung nữ thái giám đã chết, ngay cả phi tần mỹ nhân cũng bị hắn giày vò không ít!

Sự tàn bạo của hắn cũng khiến vô số văn võ hàn tâm, không ít người trong lòng nảy sinh những ý nghĩ khác.

Một bên khác, Tấn Vương Lý Khắc Dụng xuất quan, ra sức chiêu binh mãi mã, mở rộng thế lực.

Thiên hạ gió nổi mây vần, cảnh núi mưa sắp đến gió lùa đầy lầu.

...

Một năm sau.

Bên ngoài Biện Châu thành.

Bách vạn đại quân chỉnh tề đứng thẳng, tựa như một trường long đen kịt miên man bất tận.

Thiết giáp đen sì nối thành một mảng, đao thương sáng loáng chói mắt, tinh kỳ che trời, phấp phới trong gió.

Một cỗ long liễn to lớn xa hoa do chín con tuấn mã kéo từ trong đại quân sử xuất, vững vàng dừng lại trước trận tiền ba quân.

Diệp Đông Hoàng lười biếng tựa vào bảo tọa vàng rực trên long liễn.

Thạch Dao ngồi bên cạnh hắn, Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành

Thiên thị phụng hai bên.

Trong một năm, cộng thêm năm mươi vạn hàng quân đã được chỉnh hợp trước đó, tổng cộng một trăm vạn đại quân dưới sự dẫn dắt của Diệp Đông Hoàng, một đường thế như chẻ tre, đi vào chốn không người.

Đến đâu, cơ bản không gặp phải sự chống cự đáng kể nào.

Đa số thành quan thấy đại quân của Diệp Đông Hoàng đến, liền trực tiếp mở thành đầu hàng.

Cho dù có kẻ ngoan cố chống cự, Diệp Đông Hoàng chỉ một quyền oanh nát cửa thành, đại quân trực tiếp xông vào giết chóc.

"Điện hạ thật sự quá lợi hại, thiếp nghĩ không đến nửa năm là đã có thể thống nhất thiên hạ, tái tạo càn khôn!" Thạch Dao hái một quả bồ đào bóc vỏ đút vào miệng Diệp Đông Hoàng, nhìn lướt qua Biện Châu thành, cười duyên dáng nói.

Biện Châu thành tuy có năm sáu mươi vạn đại quân, lại có mười môn đại pháo, nhưng trong mắt nàng, hôm nay là có thể phá thành, Đại Lương hôm nay sẽ diệt vong!

"Điện hạ tự nhiên là lợi hại, Thạch Dao tỷ tỷ chẳng phải đã sớm thâm sâu cảm nhận rồi sao?" Diệu Thành Thiên ngồi bên cạnh Thạch Dao, đôi mắt đẹp chớp chớp, trêu ghẹo nói.

"Sáng nay thiếp còn thấy Thạch Dao tỷ tỷ chân mềm nhũn ra đó!" Diệu Thành Thiên phụ họa nói, ngữ khí ẩn chứa một tia chua chát, ghen tị.

"Vậy chắc ngươi hoa mắt rồi!" Thạch Dao không nói nhiều, tiếp tục bóc bồ đào đút cho Diệp Đông Hoàng.

Huyền Diệu Thiên hai người cũng không mở miệng nữa, chuyên tâm hầu hạ Diệp Đông Hoàng.

Một năm thời gian, các nàng biết Diệp Đông Hoàng kỳ thực vẫn khá dễ đối xử, nhưng nếu cứ lải nhải không ngừng, nhất định sẽ khiến người ta phiền chán, cho nên các nàng đều hiểu được phải biết điểm dừng, khi nào nên nói, khi nào không nên nói.

Đây cũng là một trong những lý do Diệp Đông Hoàng mang các nàng theo.

Đối với Thạch Dao, Diệp Đông Hoàng rất yêu thích, có thể nói chỉ kém Thủy Vân Cơ Nữ Đế.

Chương 103

Võ công cao, năng lực mạnh, rất hiểu chuyện, lại xinh đẹp, năng lực cũng không hề thua kém Thủy Vân Cơ.

Từ việc nàng ngụy trang thành Mạnh Bà ở Huyền Minh Giáo mà làm mưa làm gió, hầu như hoàn toàn nắm quyền Huyền Minh Giáo là có thể thấy rõ.

Một năm trước nàng đã được Diệp Đông Hoàng thu nhận, còn có Cơ Như Tuyết, thị nữ thân cận của Thủy Vân Cơ.

Còn về Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên, Diệp Đông Hoàng tuy vẫn chưa thu nạp, nhưng cũng coi như đã nội định.

Các nàng tương đương với tì nữ bồi giá của Thủy Vân Cơ, người khác không thể động vào, Diệp Đông Hoàng lúc nào muốn đều có thể.

"Lý Tinh Vân, ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách sao?

Hiện giờ Biện Châu thành của Trẫm tụ tập năm mươi vạn đại quân, mười môn Vô Địch Đại Tướng Quân, dù ngươi có thể công hạ, ngươi sẽ tổn thất bao nhiêu tướng sĩ?

Ngươi còn có thể giữ được Biện Châu không?" Lương Đế Chu Ôn tự mình đến trên tường thành, nhìn Diệp Đông Hoàng, lớn tiếng nói: "Chỉ cần ngươi lui binh, Trẫm sẽ phong ngươi làm Vương, bình phân thiên hạ, hà tất phải liều chết sống?" "Đây chính là Chu Ôn?

Trông xấu xí đến vậy mà còn ra ngoài hù người!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một tên mập lùn, trông như một con quái thú.

Minh Đế Chu Hữu Khuê cũng vậy, giống như một tiểu quái thú, quả nhiên có cha nào con nấy.

“Bình phân thiên hạ?

Ngươi cũng xứng sao?” Diệp Đông Hoàng đứng dậy, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Thiên hạ này chỉ có thể là của hắn, từ trước đến nay không có chuyện bình phân.

“Thằng nhãi ranh, cuồng vọng!” Chu Ôn đại nộ, chỉ vào Diệp Đông Hoàng, lớn tiếng quát: “Cho Trẫm khai pháo!” “Oanh chết hắn!” “Oanh chết hắn!” Chu Ôn biểu cảm hung tợn, tựa như một con dã thú muốn ăn thịt người, trong mắt tràn đầy điên cuồng!

Hắn đã nhận ra, Diệp Đông Hoàng và hắn, không thể cùng tồn tại!

Giữa hai người, chỉ có thể một kẻ sống!

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Tiếng oanh minh chấn động vang lên, cả Biện Châu thành đều kịch liệt rung chuyển, nhà cửa lắc lư, cát bụi xối xả rơi xuống.

“Công thành!” Diệp Đông Hoàng một tiếng hạ lệnh, thân ảnh bay vút lên, quanh thân thần quang lấp lánh, tản ra khí tức trấn áp thiên địa mạnh mẽ.

Bách vạn đại quân tinh thần chấn động, từng người gào thét xung phong.

Diệp Đông Hoàng chính là phượng tử long tôn, thiên hoàng quý trụ, còn thân tiên sĩ tốt, bọn họ sao dám tham sống sợ chết?

Thạch Dao và Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên ba người đồng dạng lao thẳng lên tường thành.

Các nàng đi theo không phải để làm bình hoa, Cửu Thiên Thánh Cơ dưới trướng Nữ Đế Thủy Vân Cơ vốn là những trợ thủ đắc lực, đánh trận giết người, sát phạt vô song.

Còn về Thạch Dao sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, tu vi đã đạt tới Tông Sư đỉnh phong, thực lực bản thân càng thêm khủng bố, trong số các nữ nhân chỉ kém Thủy Vân Cơ Nữ Đế đã tấn thăng Đại Tông Sư.

Trên tường thành, những nòng pháo đen kịt sâu thẳm theo sự rung chuyển kịch liệt của nòng pháo, phun ra lưỡi lửa, từng quả cầu sắt mang theo ngọn lửa bay vọt ra, lao thẳng về phía Diệp Đông Hoàng.

"Trảm!" Diệp Đông Hoàng trong mắt hai đạo kiếm ý rực rỡ lóe lên, Đông Hoàng Kiếm hoành trảm mà ra, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, một kiếm quang lạnh mười chín châu!

Tất cả mọi người có mặt toàn thân lạnh toát, tựa như hàng tỷ thần kiếm như mưa tên phủ kín trời đất rơi xuống, cảm giác toàn thân đau nhói, dường như muốn xé toạc bọn họ ra.

"Điện hạ mỗi lần ra tay đều kinh diễm đến vậy, mạnh mẽ đến vậy!" Thạch Dao, Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên đôi mắt đẹp lóe lên dị sắc.

Nhìn Diệp Đông Hoàng ra tay, tựa như một loại hưởng thụ thị giác, đáng tiếc trong vẻ đẹp ấy lại ẩn chứa sát cơ kinh thiên.

Phanh phanh phanh phanh phanh phanh!

Mười môn đại pháo bắn ra đạn pháo vừa ra khỏi nòng, đã bị kiếm khí sắc bén chém thành hai nửa, sau đó kiếm khí thế không giảm, oanh kích vào mười môn đại pháo và tường thành.

Ầm ầm!

Tiếng oanh minh cực lớn vang lên, mười môn đại pháo và binh sĩ trên tường thành trong chớp mắt hóa thành tro bụi.

"A, ma quỷ a!" "Đừng giết ta, đừng giết ta!" "Ta đầu hàng!

Ta đầu hàng!" Nhìn chiến hữu trước mặt cùng với Vô Địch Đại

Tướng Quân bị Diệp Đông Hoàng một kiếm chém giết, binh sĩ giữ thành xung quanh triệt để sụp đổ, gào khóc thảm thiết, điên cuồng la hét.

"Làm sao có thể?" Chu Ôn toàn thân run rẩy, mềm nhũn ngã xuống đất.

Vô Địch Đại Tướng Quân mà hắn vẫn tự hào trong chớp mắt đã không còn, trận này còn đánh làm sao được nữa?

"Đại Lương của Trẫm, xong rồi!" Chu Ôn mất đi tất cả sức lực, hai mắt vô thần, lòng như tro nguội.

Nửa canh giờ sau, Diệp Đông Hoàng chiếm lĩnh Biện Châu thành.

"Quỳ xuống!" Dương Viêm, Dương Miểu hai người áp giải Chu Ôn đến trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Hai người bọn họ lúc đầu khi bị Diệp Đông Hoàng thu phục trong lòng còn có chút bất mãn, giờ đã sớm tâm phục khẩu phục, đặc biệt là sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, đã sớm phụng Diệp Đông Hoàng như thần minh.

"Hai ngươi là phản đồ!" Chu Ôn mắng lớn.

Dương Viêm, Dương Miểu vốn là người hắn cài cắm ở Huyền Minh Giáo để giám sát con trai Chu Hữu Khuê của hắn, không ngờ cuối cùng lại đầu hàng Diệp Đông Hoàng.

"Trảm!" Diệp Đông Hoàng lười liếc hắn một cái.

Một bạo quân vô đức vô năng, hoang dâm vô đạo, hắn mới lười phí lời với hắn.

Dương Viêm, Dương Miểu nghe vậy, cũng không chần chừ, trực tiếp kéo Chu Ôn xuống.

"Không!" Cùng với một tiếng kêu thảm thiết của Chu Ôn, Đại

Lương diệt vong.

"Tiến thành!" Diệp Đông Hoàng chiếm lĩnh Biện Châu, các sự việc hậu chiến giao cho Thạch Dao, Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên cùng nhau xử lý, nhân tiện xử lý tàn đảng của Chu Ôn và những kẻ lọt lưới.

Có Thạch Dao vài người, Diệp Đông Hoàng lập tức nhàn rỗi hơn hẳn.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng Diệp Đông Hoàng mang Thạch Dao đến, còn Nữ Đế Thủy Vân Cơ cần trấn thủ Phượng Tường, không thể mang theo.

"Điện hạ, nô tỳ hầu hạ người thay y phục!" Buổi tối, Diệu Thành Thiên và Huyền Tịnh Thiên đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng.

Nhìn thân ảnh động lòng người của hai nàng, Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm các nàng lên.

Các nàng vốn là do Thủy Vân Cơ đưa đến hầu hạ hắn.

Diệp Đông Hoàng cũng không cần khách khí, có thể nói, Cửu Thiên Thánh Cơ dưới trướng Thủy Vân Cơ, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể chiếm hữu các nàng!

"Điện hạ!" Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên đôi mắt đẹp mơ màng, một trái tim như nai con chạy loạn, nguyện vọng mong chờ bấy lâu cuối cùng cũng thực hiện được.

Các nàng tuy có chút thẹn thùng, nhưng không hề câu nệ, nhiệt tình như lửa.

Một đêm mây mưa, không đủ để người ngoài biết! ...

Thái Nguyên, Tấn Vương phủ.

Một nam tử đội nón lá và mặt nạ sắt, toàn thân khoác hắc bào, đi

đến trước Vương phủ.

Hắn chính là Bất Lương Soái Viên Thiên Cương.

Sau khi có được Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, tu vi của hắn càng lên một tầng lầu, đạt đến cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư.

"Đứng lại, Vương phủ trọng địa, không được tự ý xông vào!" Thủ vệ rút đao, lớn tiếng quát.

Phanh phanh phanh!

Viên Thiên Cương đi thẳng vào.

Những hộ vệ cản đường hắn không hề có dấu hiệu gì đã bạo nổ, chỗ nào hắn đi qua, không ai có thể ngăn cản.

"Không ngờ Bất Lương Soái đại giá quang lâm, bản vương thất lễ không ra đón từ xa!" Trong Vương phủ, một nam tử ngồi trên xe lăn, uy nghiêm bá khí, chậm rãi mở miệng.

Phía sau hắn là một nữ tử đeo mặt nạ và một số hắc y quỷ diện nhân.

"Lý Khắc Dụng, bản soái cho ngươi một cơ hội, lập tức đến Biện Châu, hiệu trung Điện hạ!" Viên Thiên Cương thân hình khôi ngô, từ trên cao nhìn xuống Lý Khắc Dụng, giọng nói không chút nghi ngờ.

"Bản vương tự nhiên trung thành với Đại Đường, chỉ là hành động bất tiện, không thể đến Biện Châu cung hạ Điện hạ đăng cơ đại hỉ.

Khi đó bản vương nhất định sẽ chuẩn bị một phần đại lễ dâng lên!" Lý Khắc Dụng lạnh nhạt mở miệng.

Hiện giờ võ công của hắn đã đạt đến trên Đại Thiên Vị, tương đương cảnh giới Đại Tông Sư, nơi đây lại là sào huyệt của hắn, hắn

cũng không sợ Viên Thiên Cương.

“Ngươi tìm chết, bản soái sẽ tiễn ngươi một đoạn!” Giọng nói lạnh lẽo đạm mạc của Viên Thiên Cương vang lên.

Hiện giờ đạt đến cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư, đang ý khí phong phát, không tìm được người để thử công lực, không ngờ Lý Khắc Dụng lại tự dâng mình đến cửa.

Đã không biết thức thời, vậy thì chỉ đành diệt trừ!

Choang!

Nữ tử đeo mặt nạ và vài hắc y nhân phía sau Lý Khắc Dụng trong chớp mắt rút kiếm bao vây Viên Thiên Cương.

Nữ tử này chính là Lý Tồn Nhẫn, người đứng thứ mười ba trong Thập Tam Thái Bảo và đội ám sát ‘Thương’ dưới trướng nàng.

Chương 104

Viên Thiên Cương không thèm nhìn bọn họ một cái, một chưởng ấn xuống.

Phanh phanh phanh!

Lý Tồn Nhẫn và các thành viên 'Thương' dưới trướng nàng toàn bộ bạo nổ, hóa thành một đoàn huyết vụ.

"Hửm?" Lý Khắc Dụng khẽ cau mày, hắn phát hiện thực lực của Viên Thiên Cương dường như có chút nằm ngoài dự liệu.

Đương nhiên, Lý Tồn Nhẫn và những người khác quá yếu, vẫn không thể nhìn ra thực lực cụ thể của Viên Thiên Cương.

"Lý Khắc Dụng, chết trong tay bản tọa, cũng là vinh hạnh của ngươi!" Viên Thiên Cương không nói nhiều, một chưởng đánh chết Lý Khắc Dụng, xoay người rời đi.

Còn về Tấn Quốc, có Bất Lương Nhân dưới trướng hắn ở đó, sẽ không thể gây loạn.

Hắn đã kinh doanh Bất Lương Nhân ba trăm năm, thế lực trải khắp thiên hạ, chỉ chờ Diệp Đông Hoàng phái người tiếp quản Tấn Quốc.

Hiện giờ, ba thế lực lớn nhất, Lương Quốc bị Diệp Đông Hoàng tiêu diệt, Kỳ Quốc là của Thủy Vân Cơ, đã sớm hiệu trung Diệp Đông Hoàng.

Tấn Quốc còn lại bị Viên Thiên Cương thu phục.

Thiên hạ đến đây, bước đầu đại định.

Danh tiếng của Diệp Đông Hoàng quét ngang thiên hạ, uy thế vô

song.

“Chu Ôn làm loạn, hoàng thất ly nạn, hoành chinh bạo liễm, tàn bạo bất nhân, thiên hạ khổ sở đã lâu!” “May mắn thay, Thập hoàng tử Lý Tinh Vân Điện hạ của Chiêu Tông Hoàng Đế, thiên tư thần võ, văn trị võ công, trác tuyệt thành tựu, thảo phạt phản nghịch, tru diệt nghịch tặc, công lao vô cùng lớn!” “Sẽ đăng cơ xưng đế tại Biện Châu thành vào ngày Rằm tháng sau, trùng kiến Đại Đường, hiệu Đông Hoàng, đặc biệt chiêu cáo thiên hạ, phổ thiên đồng khánh!” Ngay sau đó, chiếu thư của Diệp Đông Hoàng truyền khắp thiên hạ.

Thiên hạ xôn xao, bách tính ai nấy đều hân hoan cổ vũ, chạy đi báo tin, vô cùng phấn khích. ...

Ngày Rằm tháng Ba.

Diệp Đông Hoàng đăng cơ xưng đế, vẫn tiếp tục dùng quốc hiệu Đại Đường, hiệu Đông Hoàng.

“Phong Thủy Vân Cơ làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Phong Thạch Dao, Lục Lâm Hiên, Cơ Như Tuyết, Huyền Tịnh Thiên, Diệu Thành Thiên làm Quý phi!” “Phong Viên Thiên Cương làm Hộ Pháp Đế quốc...” “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Phong thưởng kết thúc, Diệp Đông Hoàng chính thức xưng đế, danh chính ngôn thuận, thiên hạ quy tâm.

Vương Ngạn Chương bị bắt sống trước đó cũng đã quy thuận.

Cơ cấu quốc gia bắt đầu vận hành, chỉnh hợp các châu thế lực.

Đông Hoàng nguyên niên, tháng Giêng.

Thục Vương, Ngô Vương, Sở Vương nghe danh mà hàng, phủ phục xưng thần.

Đông Hoàng nguyên niên, tháng Sáu.

Lý Mậu Trinh, người đã rời Kỳ Quốc đến Thập Nhị Động mười sáu năm trước, quay về, quy thuận dưới trướng Diệp Đông Hoàng.

Đông Hoàng nguyên niên, tháng Mười.

Dưới sự thuyết phục của Thạch Dao, Tứ Đại Thi Tổ của Huyền Minh Giáo nguyên bản là Tướng Thần, Dinh Câu, Hạn Bạt, Hầu Khanh cũng quy thuận Diệp Đông Hoàng.

Đông Hoàng năm thứ ba, Diệp Đông Hoàng bố võ thiên hạ.

Truyền bá Vạn Đạo Kinh, linh dược chủng thực, luyện đan, luyện khí, trận pháp và các cơ sở khác khắp thiên hạ.

Đông Hoàng năm thứ mười, tháng Giêng.

Diệp Đông Hoàng thống ngự tứ hải, uy chấn bát hoang, nhất ngôn cửu đỉnh.

Cường mẽ thay đổi quốc hiệu thành Hạ, dùng chính tên của mình là Diệp Đông Hoàng!

Hành động này tuy khiến người ta khó tin, Viên Thiên Cương thậm chí không hài lòng, nhưng dưới uy thế của Diệp Đông Hoàng, dù là Viên Thiên Cương cũng không dám phản đối.

Đông Hoàng năm thứ hai mươi.

Thế giới Bất Lương Nhân bách hoa tề phóng, biến thành phong cách huyền huyễn!

Diệp Đông Hoàng cũng được xưng là Hạ Hoàng, Võ Tổ, Đạo Tổ.

Tuy nhiên, lúc này Diệp Đông Hoàng vẫn chỉ có tu vi Tiên Thiên đỉnh phong!

Đối với điều này, Diệp Đông Hoàng cũng không vội vã.

Vạn đạo cao lâu phải từ mặt đất mà lên.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh tuy đã cho hắn một nền tảng vượt xa vô số người, nhưng trên nền tảng này có thể tiếp tục tiến xa đến đâu, vẫn phải dựa vào cơ sở vững chắc.

Ầm ầm!

Sâu trong Hoàng cung, thỉnh thoảng có cửu thiên lôi đình từ trên trời giáng xuống, các loại dị tượng phân trình: khổ hải chủng kim liên, hải thượng thăng minh nguyệt, tử khí đông lai, âm dương sinh tử đồ, tiên vương lâm cửu thiên, thiên đế trấn hoàn vũ...

Ban đầu, mọi người còn kinh hô, kinh ngạc tò mò, nhưng theo thời gian trôi đi, tất cả mọi người ở Biện Châu thành đều quen thuộc.

Nếu không có những dị tượng này, bọn họ có lẽ ngược lại sẽ cảm thấy không yên tâm, thiếu thiếu cái gì đó!

"Bệ hạ bế quan ba tháng rồi, sao vẫn chưa xuất quan?" Trong Hoàng cung, Lục Lâm Hiên nhìn về phía sâu trong Hoàng cung, sâu trong mắt ẩn chứa chút lo lắng.

Trước đây Diệp Đông Hoàng bế quan, nhiều nhất cũng chỉ một hai tháng.

Hiện giờ nàng tu vi đạt tới Tông Sư đỉnh phong, một thân cung trang, lãnh diễm cao quý, phong tình thành thục.

"Bệ hạ có lẽ có điều cảm ngộ, không cần lo lắng!" Thạch Dao thu lại ánh mắt nhìn về phía sâu trong Hoàng cung, bình tĩnh nói.

Tu vi của nàng đã đạt tới Đại Tông Sư đỉnh phong, giống như Thủy Vân Cơ.

Trong hậu cung này, uy thế của nàng chỉ kém Thủy Vân Cơ, trên triều đình cũng rất có uy thế.

"Vâng!" Lục Lâm Hiên gật đầu.

Mà Diệp Đông Hoàng quả thật có điều cảm ngộ.

Sau khi xưng đế, hắn đã vạch ra cương lĩnh phát triển, triều chính cơ bản giao cho Thủy Vân Cơ, Thạch Dao, Viên Thiên Cương và Lý Mậu Trinh xử lý.

Thủy Vân Cơ và Lý Mậu Trinh là huynh muội, Viên Thiên Cương và Thạch Dao từng là cấp trên cấp dưới, vừa vặn hình thành hai tiểu đoàn thể.

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng không bận tâm, chỉ cần không ảnh hưởng đến chiến lược phát triển của hắn là được.

Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, không có tiểu đoàn thể mới là bất thường!

Chỉ cần cuối cùng lấy lợi ích của Diệp Đông Hoàng làm chủ, không cản trở phương châm chiến lược của hắn, có thể thúc đẩy đế quốc phát triển, thì hình thành bao nhiêu tiểu đoàn thể cũng được!

Không bị tạp sự quấy rầy, Diệp Đông Hoàng thu thập bách gia võ học của thế giới Bất Lương Nhân để dung hợp nghiên cứu, chủ yếu lấy Cửu U Huyền Thiên Thần Công của Huyền Minh Giáo, Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết của Thiên Sư Phủ, Chí Thánh Càn Khôn Công của Thông Văn Quán, Huyễn Âm Quyết, Thiên Cương Quyết làm trọng.

Chí Thánh Càn Khôn Công là do Viên Thiên Cương dâng lên.

Tấn Vương Lý Khắc Dụng và Lý Tự Nguyên của Thông Văn Quán và những người khác đều đã bị Viên Thiên Cương tiêu diệt.

Các loại võ công của thế giới này, cộng thêm các loại võ công của thế giới Tiếu Ngạo, Ỷ Thiên và Thần Châu Đại Lục, Diệp Đông Hoàng tiềm tâm nghiên cứu, tu luyện.

Sau hai mươi năm, cuối cùng đã dung hợp tinh túy trong đó, lĩnh ngộ ra Vạn Đạo Chi Thế độc nhất thuộc về hắn!

Vạn Đạo Chi Thế, hấp thu tinh hoa vạn đạo, thống ngự vạn đạo.

Ầm ầm!

Trên không trung một tiếng sấm sét, vô tận ô vân tụ lại, hình thành lôi vân vạn dặm.

Cả Biện Châu thành chìm vào màn đêm, thiên uy giáng lâm, khí tức áp bách khủng bố bao trùm, vô số sinh linh run rẩy bần bật, hoảng sợ bất an.

Viên Thiên Cương, Lý Mậu Trinh, Thủy Vân Cơ và những người khác trong chớp mắt nhìn về phía sâu trong Hoàng cung!

Hống!

Một tiếng rống dài, thân ảnh Diệp Đông Hoàng bỗng vọt ra, lao thẳng lên trời, ngạo nghễ đứng dưới vô tận lôi vân, tựa như một tôn đế vương tuyệt thế, ngạo thị cửu thiên, phủ khám bát hoang!

"A, là Bệ hạ!" "Chẳng trách động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn là Bệ hạ lại đột phá rồi!" "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Nhìn thấy thân ảnh hùng vĩ của Diệp Đông Hoàng, vô số bách tính Biện Châu thành đang hoảng sợ bất an lập tức phấn chấn hẳn lên, dường như có Diệp Đông Hoàng ở đây, dù trời có sập xuống cũng có thể đỡ được.

"Lôi kiếp thật khủng bố!

Còn chưa giáng xuống mà đã có cảm giác linh hồn run rẩy, toàn thân run sợ, nếu đánh thẳng vào ta, chẳng phải sẽ bị đánh thành tro trong chớp mắt sao?" Viên Thiên Cương đứng trên nóc đại điện, thân thể thẳng tắp khẽ run rẩy, trong lòng tràn ngập kinh hãi.

Những năm qua tu vi của hắn vẫn luôn tiến bộ, sớm đã vượt xa chính mình trước kia không biết bao nhiêu lần, nhưng khi đối mặt Diệp Đông Hoàng, hắn chỉ có một cảm giác: sâu không lường được,

như núi cao vời vợi!

"Chẳng lẽ Bệ hạ đây là muốn đột phá đến Thiên Nhân cảnh?" Lý Mậu Trinh ánh mắt sáng rực.

Bản thân nàng võ công rất cao, sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, cũng đã đạt tới Vô Thượng Đại Tông Sư, mạnh hơn Thủy Vân Cơ một chút, chỉ kém Viên Thiên Cương.

"Không thể nào, ta cảm giác trong cõi u minh có một loại hạn chế, Vô Thượng Đại Tông Sư đã là cực hạn rồi!" Viên Thiên Cương mở miệng, giọng nói của hắn lại không quá chắc chắn.

"Chúng ta cảm giác là cực hạn, nhưng Bệ hạ có lẽ chính là tồn tại phá vỡ cực hạn đó!" Lý Mậu Trinh nói, nàng cũng có cảm giác như Viên Thiên Cương, nhưng thực lực của Diệp Đông Hoàng sâu không lường được, lại có thể lấy ra Vạn Đạo Kinh loại công pháp vô thượng này, việc phá vỡ cực hạn mà họ cảm nhận cũng không phải là không thể!

Viên Thiên Cương gật đầu, không thể không công nhận.

Chương 105

Ầm!

Trên bầu trời một tiếng sấm sét, trong màn đêm một đạo lôi quang xé tan bóng tối, thắp sáng cả bầu trời sao.

Dưới vô số ánh mắt kinh sợ, một con lôi long to bằng thùng nước từ trong mây lôi lao nhanh xuống, khí tức khủng bố tựa hồ khiến cả thiên địa cũng phải run rẩy.

"A!" Vô số bá tánh kinh hô, sợ hãi đến mức chân tay mềm nhũn nằm rạp trên đất.

Thủy Vân Cơ, Thạch Dao, Lục Lâm Hiên cùng những người khác chăm chú nhìn lên không trung, đôi tay ngọc nắm chặt, toát mồ hôi lạnh thay Diệp Đông Hoàng.

Phập!

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, đôi con ngươi sâu thẳm như tinh không tựa hồ bắn ra hai đạo kiếm quang chói lọi, xé tan bóng đêm, thắp sáng bầu trời sao.

"Lôi kiếp ư?" Diệp Đông Hoàng lẩm bẩm, hắn dung hợp trăm nhà võ học, hấp thu tinh túy của Vạn Đạo, lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế độc nhất vô nhị thuộc về mình.

Vạn Đạo Chi Thế, một đạo thông vạn đạo, một đạo sinh vạn đạo, vạn đạo quy nhất, một đạo ngự vạn đạo.

Khoảnh khắc hắn lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế, liền nước chảy thành sông mà tấn thăng Tông Sư.

Thế nào là Tông Sư?

Khai tông lập phái, làm thầy người khác, thành ngôn luận của một gia tộc, đó chính là Tông Sư!

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng không muốn bị Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh trói buộc, muốn đi theo con đường thuộc về chính mình, hắn đã sớm có thể tấn thăng Tông Sư, Đại Tông Sư, thậm chí Thiên Nhân rồi!

"Bệ hạ!" Thủy Vân Cơ cùng những người khác kinh hô.

Ầm!

Dưới vạn chúng chú mục, lôi long lao thẳng xuống, oanh thẳng lên đỉnh đầu Diệp Đông Hoàng.

Lôi đình lóe sáng, đánh tóe lửa điện, khiến Diệp Đông Hoàng lập tức biến thành người điện, khiến vô số người da đầu tê dại, tim đập thình thịch.

Nếu đổi lại là họ, đã sớm bị đánh thành tro rồi.

Ca ca!

Diệp Đông Hoàng xoay xoay cổ, xương cốt kêu lách tách, toàn thân tê dại lại có chút đau nhói.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thủy Vân Cơ, Thạch Dao cùng những người khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, bất kể lúc nào, Diệp Đông Hoàng cũng sẽ không khiến họ thất vọng!

Vĩnh viễn vẫn vô địch như vậy!

Tuy nhiên, mây lôi trên trời tựa hồ bị sự coi thường của Diệp Đông Hoàng chọc giận, từng con lôi long lao xuống, tựa như mưa bão liên miên không dứt.

"Bệ hạ có thể chống đỡ được không?" Lòng mọi người lại lần

nữa thắt lại, cho dù họ có lòng tin vô tận vào Diệp Đông Hoàng, nhưng nhìn Diệp Đông Hoàng bị biển lôi nhấn chìm, cũng không khỏi kinh hồn bạt vía, linh hồn run rẩy.

"Nuốt chửng!" Diệp Đông Hoàng bị biển lôi nhấn chìm, cho dù là thể phách cường đại của hắn cũng cảm thấy toàn thân đau nhói, chân tay tê dại.

Hắn vận chuyển Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, xung quanh hiện lên từng hố đen nuốt chửng.

Vạn Đạo Chi Thế, một đạo ngự vạn đạo, một đạo sinh vạn đạo.

Huống hồ hắn đã sớm lĩnh ngộ Hấp Tinh Chi Thế, có thể nuốt chửng tinh khí thần của người khác.

Giờ đây, hắn trực tiếp lấy Vạn Đạo Chi Thế diễn hóa thành Nuốt Chửng Chi Thế, nuốt chửng biển lôi, rèn luyện nhục thân.

Lôi kiếp này không phải là kiếp tấn thăng Tông Sư của hắn, mà là thiên địa khảo nghiệm do hắn lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế nghịch thiên như vậy mà dẫn tới.

Vừa hay Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của hắn còn chưa thật sự luyện thành, nói không chừng có thể mượn lực lượng khủng bố của lôi kiếp lần này để luyện thành.

Hô hô ~ hô hô ~ Giữa thiên địa tựa hồ nổi lên cuồng phong, rất nhanh mọi người liền phát hiện ra sự dị thường.

Xung quanh Diệp Đông Hoàng hiện lên từng hố đen lớn bằng nắm tay, những hố đen này không lớn, nhưng chi chít.

Từng đạo lôi đình bị xé rách, nghiền nát, nuốt chửng.

"Bệ hạ đang nuốt chửng lôi kiếp?" Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, ngoài sự chấn động, từng ánh mắt trở nên cuồng nhiệt.

Từ xưa đến nay, thiên uy là đáng sợ nhất, từ cổ chí kim, ai dám làm như vậy?

Thế mà Diệp Đông Hoàng đã làm được!

"Bệ hạ thần uy, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tiếng hô cuồng nhiệt vang vọng khắp vũ trụ, Diệp Đông Hoàng sớm đã được thần thoại hóa, trở thành tồn tại như thần.

Việc nuốt chửng lôi kiếp dường như cũng không còn là gì đáng kinh ngạc!

Ông ông!

Cùng với việc lôi đình không ngừng bị nuốt chửng, lôi kiếp trên trời tựa hồ bị chọc giận hoàn toàn, vạn dặm mây lôi cuộn trào, hình thành một cơn lốc sấm sét khổng lồ.

Cơn lốc không ngừng xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh, tựa hồ có thứ gì đó khủng bố sắp từ trong cơn lốc xuất hiện!

Ầm!

Thiên địa chấn động, một cây trường thương vây quanh lôi đình từ từ hiện ra.

Nó dài trăm trượng, rộng mười trượng, tựa như trụ chống trời, áp chế xuống Diệp Đông Hoàng.

"Sì!" "Bệ hạ!" Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người chấn động không thôi.

Lôi kiếp còn có thể biến thành trường thương sao?

Đây là cái gì?

Thương của Lôi Thần ư?

Lại còn lớn như vậy, dài như vậy, thô như vậy?

Ai mà chịu nổi?

Trong mắt Diệp Đông Hoàng lôi đình lóe sáng, cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm, hắn điều chỉnh hơi thở, tập trung tinh thần chờ đợi.

Choang!

Khoảnh khắc sau, Thương của Lôi Thần bắn thẳng xuống, tất cả mọi người nín thở, mở to mắt, sợ rằng bỏ lỡ dù chỉ một chút.

"Bệ hạ là mạnh nhất, nhất định có thể chống đỡ được!" Thủy Vân Cơ trong lòng cầu nguyện, nàng tin rằng bất kể khó khăn gì cũng không làm khó được Diệp Đông Hoàng!

"Sư huynh cố lên!" Lục Lâm Hiên nắm chặt nắm tay phấn nộn, trong lòng nàng vẫn thích gọi Diệp Đông Hoàng là Sư huynh.

Bởi vì, Sư huynh là của một mình nàng, còn Bệ hạ là của tất cả mọi người.

"Quân Lâm Thiên Hạ!" Thương của Lôi Thần nhanh chóng phóng đại trong đồng tử, Diệp Đông Hoàng nắm quyền, đề khí, một quyền đánh ra.

Đây là một quyền do hắn tự sáng tạo, trước đây còn chỉ là sơ hình, nhưng cũng đã một quyền trấn áp Viên Thiên Cương.

Giờ đây lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế, thức thứ nhất Quân Lâm Thiên Hạ của Vạn Đạo Quyền này đã sơ bộ đăng đường nhập thất, uy năng không thể sánh bằng trước đây!

"Là Quân Lâm Thiên Hạ của Bệ hạ!" Viên Thiên Cương kinh hô, đối với một quyền này hắn vẫn còn ký ức mới nguyên.

Khi trước ở thạch thất dưới Tàng Binh Cốc, vì hắn muốn hái bổ Cơ Như Tuyết mà bị Diệp Đông Hoàng ngăn cản, Diệp Đông Hoàng

đã dùng chiêu này đánh bại hắn.

Ong!

Diệp Đông Hoàng một quyền đánh ra, phía sau hiện lên một hư ảnh đế hoàng vĩ ngạn vô biên.

Người bước chân lên vũ trụ tinh hà, lưng tựa vạn cổ thương khung, uy nghi không thể tả, sức mạnh không thể nói hết, cái thế vô song, cũng nắm quyền đánh ra.

Khoảnh khắc này, tựa hồ vạn ngàn thế giới gia thân, vô cùng vĩ lực gia trì, xuyên thấu chư thiên vạn đạo, vũ trụ tinh hà.

Ầm!

Quyền đầu của Diệp Đông Hoàng và Thương của Lôi Thần va chạm, hư không ngưng trệ.

Khoảnh khắc sau, cương phong khủng bố bùng nổ, Thương của Lôi Thần tựa cột chống trời tan vỡ, hóa thành vô vàn mưa lôi.

Hô hô hô ~ Diệp Đông Hoàng nhanh chóng vận chuyển Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, tham lam mà phóng túng hấp thu vô tận mưa lôi, dung nhập vào bản thân, cường hóa thể phách.

Sức mạnh của Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cũng hiển lộ không ngừng vào lúc này, điên cuồng hấp thu.

"Nát rồi!" "Bệ hạ một quyền nghiền nát Thương của Lôi Thần!" "Bệ hạ uy vũ!" Vạn chúng hoan hô nhưng không ảnh hưởng Diệp Đông Hoàng chút nào.

Mây lôi trên trời tựa hồ mất hết thể diện, giận tím mặt.

Trong lôi đình lốc xoáy khổng lồ hiện ra một tòa cung điện hùng vĩ.

Cung điện trong suốt, lấp lánh, tựa như thần cung trên trời.

Kỳ thực, thần cung này hoàn toàn do sức mạnh lôi đình ngưng tụ.

Cung điện hiện ra, tất cả mọi người nín thở, lòng lại lần nữa thắt lại.

Chương 106

Ầm!

Cung điện lôi đình áp chế xuống, Diệp Đông Hoàng nắm chặt Đông Hoàng Kiếm, kiếm khí khủng bố lan tràn ra.

Trải qua những năm tháng bồi dưỡng này, Đông Hoàng Kiếm sớm đã từ phàm thiết biến thành thần binh.

Đặc biệt là sau khi Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế, hắn đem Vạn Đạo Chi Thế dung nhập vào Đông Hoàng Kiếm, khiến Đông Hoàng Kiếm có kiếm hồn, uy lực tăng vọt.

"Thiên Địa Nhất Kiếm!" Và Quân Lâm Thiên Hạ như nhau, sau khi lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế, Thiên Địa Nhất Kiếm cũng lột xác, chân chính đăng đường nhập thất.

Một kiếm vung ra, kiếm quang sắc bén tựa hồ chém đứt vũ trụ tinh hà, chém đứt vạn cổ tuế nguyệt!

Một kiếm này, là sự hưởng thụ của thị giác, là vẻ đẹp cực hạn, như thơ như họa!

"Thật đẹp!" Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều say đắm trong phong tình của kiếm này, như si như dại, ngay cả các cường giả như Viên Thiên Cương, Lý Mậu Trinh cũng không ngoại lệ!

Đây là một kiếm cực hạn, cũng là một kiếm cực mỹ, có thể khiến người ta trong lúc say mê mà không đau đớn thăng lên thiên đường, vãng sinh cực lạc.

Xuy lạp!

Cung điện lôi đình bị một kiếm chém tan, kiếm thế không ngừng, ngay cả mây lôi trên trời cũng bị một kiếm chém tan, tan biến thành

mây khói.

Đương nhiên, mây lôi thực ra không phải do Diệp Đông Hoàng chém tan.

Kiếm này tuy khủng bố, nhưng còn chưa thể chém tan vạn dặm mây lôi.

Chỉ là vì cung điện lôi đình chính là đạo lôi kiếp cuối cùng, lôi kiếp kết thúc, mây lôi tự nhiên tiêu tán.

Hoa hoa hoa!

Cung điện lôi đình bị chém tan hóa thành biển lôi, bao phủ Diệp Đông Hoàng, để Diệp Đông Hoàng thỏa sức hấp thu, nuốt chửng!

"Mây lôi tan rồi ư?" "Kết thúc rồi sao?" Không biết từ lúc nào, mọi người tựa như vừa tỉnh sau một giấc mộng lớn, từ một kiếm cực hạn cực mỹ của Diệp Đông Hoàng mà hoàn hồn.

Trên không trung đã không còn mây lôi, chỉ có thân ảnh Diệp Đông Hoàng hùng vĩ hiên ngang đứng trên hư không, tựa như chiến thần bất bại, vô thượng đế hoàng. …… "Bệ hạ thần uy, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Bệ hạ thần uy, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng hiên ngang đứng trên hư không, tất cả mọi người quỳ bái hô vang.

Âm thanh của họ cuồng nhiệt, tràn đầy kính sợ sùng bái.

Diệp Đông Hoàng không để ý đến họ, thân ảnh lóe lên biến mất trong màn đêm, trở về tẩm cung.

Diệp Đông Hoàng rời đi, cả Biện Châu thành sôi trào, đêm nay định trước là một đêm không ngủ.

Viên Thiên Cương cùng những người khác tuy muốn gặp Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng biết không phải lúc, Diệp Đông Hoàng hiển

nhiên không rảnh để ý đến họ.

Thủy Vân Cơ cùng những người khác trở về tẩm cung, tụ tập lại một chỗ, chờ đợi Diệp Đông Hoàng.

Còn Diệp Đông Hoàng lúc này đang thể nghiệm những biến hóa của bản thân.

Sau khi hấp thu vô tận sức mạnh lôi đình, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của hắn cuối cùng cũng luyện thành, bất quá chỉ là Linh Thể cảnh sơ cấp nhất.

Căn cứ vào tin tức hắn nhận được, trên Linh Thể cảnh còn có Vương Thể, Hoàng Thể, Đế Thể, Thánh Thể, Thần Thể …… "Nhục thân ít nhất đã mạnh hơn gấp mười lần, ước chừng chỉ dựa vào nhục thân cũng có thể đánh nát Vô Thượng Đại Tông Sư!" Diệp Đông Hoàng nắm chặt quyền, toàn thân tràn đầy sức mạnh, đây là cảm giác cường đại!

Hắn toàn bộ đều thoát thai hoán cốt, thiên phú trên cơ sở ban đầu ít nhất lại tăng lên gấp mười lần.

Cộng thêm thiên phú tăng lên gấp một ngàn lần trước đó, tổng cộng là mười ngàn lần, hắn cảm giác chỉ dựa vào thiên phú cũng có thể quật khởi, sở hướng vô địch.

Công pháp võ kỹ thông thường, hắn nhìn một cái là có thể học được, thậm chí khai thác đổi mới!

Điều càng khiến hắn phấn chấn hơn là Vạn Đạo Hỗn Độn Thể luyện thành còn thức tỉnh một môn thần thông —— Vạn Đạo Đế Mâu!

Vạn Đạo Đế Mâu, có thể phá tan mọi hư vọng trên thế gian, trên tận bích lạc dưới tận hoàng tuyền, cũng có thể chấn nhiếp tinh thần, hủy diệt ý thức, diệt sát địch nhân, công thủ kiêm bị.

“Đinh, Chủ nhân tu vi đột phá, tìm được con đường của chính mình, Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh hóa thành công pháp độc nhất vô nhị thuộc về chính mình, xin hãy đặt tên!” Âm thanh như máy móc của Vạn Đạo vang lên, khiến Diệp Đông Hoàng hơi kinh ngạc.

Chuyển niệm một cái, tựa hồ cũng đúng!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh là một bản công pháp vô thượng, tu luyện theo từng bước cũng có thể trở thành một cường giả vô thượng khủng bố, nhưng không thể siêu thoát khỏi trói buộc thành tựu của chính Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh.

Kỳ thực Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh càng giống một bản tổng cương công pháp thích hợp cho mọi sinh linh tu luyện, mỗi một người đều có thể tu luyện ra con đường thuộc về chính mình, giống như một ngàn độc giả thì có một ngàn Hamlet.

“Vậy gọi là Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh đi!” Diệp Đông Hoàng tùy tiện đặt tên, dù sao cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi. **Vạn Đạo Điếu Hoàng Can:** **Đẳng cấp:** 3 cấp (0/100000) **Chủ nhân:** Diệp Đông Hoàng **Tu vi:** Tông Sư hậu kỳ (Vạn Đạo Chi Thế tam thành ngũ) **Công pháp:** Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Tam giai) **Thần thông thức tỉnh:** Vạn Đạo Đế Mâu (phá trừ hư vọng, chấn nhiếp tinh thần, hủy diệt ý thức) **Võ kỹ tự sáng:** Thiên Địa Nhất Kiếm, Quân Lâm Thiên Hạ **Tử công pháp:** Vạn Đạo Kinh **Khí Vận Điểm:** 4.812.400 **Thế giới dung hợp:** Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới **Công năng:** Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Thoa Chư Thiên (Chú: cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, cấp bậc không đủ, nhiều công năng chưa thể biết được) “Tông Sư cấp bậc ba?” Nhìn vào cột công pháp trên bảng ảo Vạn Đạo, Diệp Đông Hoàng sắp xếp lại tin tức trong đầu, trong lòng cảm khái.

Nếu nói tiềm lực của Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh là một trăm, thì tiềm lực của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh của hắn là một trăm ba mươi, đây chính là lợi ích của việc đứng trên vai người khổng lồ.

Trực tiếp bỏ xa người khác một khoảng cách xa vời vợi!

Hô!

Lâu sau, Diệp Đông Hoàng thở ra một hơi trọc khí thật dài, xuyên qua ba thế giới, cộng thêm Thần Châu Đại Lục, kiếp trước kiếp này cộng lại gần trăm năm, giờ đây cuối cùng cũng chân chính đăng đường nhập thất, bước vào cánh cửa con đường cường giả, đặt nền móng vững chắc cho tương lai.

Diệp Đông Hoàng đứng dậy, đến hậu cung.

Thủy Vân Cơ, Thạch Dao, Lục Lâm Hiên cùng những người khác đều có mặt.

"Bệ hạ!" "Bái kiến Bệ hạ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đến, chúng nữ sắc mặt hân hoan, vội vàng vây lại.

"Không cần đa lễ, chỉ là tu vi đột phá, không cần lo lắng!" Nhìn ánh mắt lo lắng của mọi người, Diệp Đông Hoàng an ủi vài câu, nói: "Đêm nay không còn sớm, mọi người đều về nghỉ ngơi đi!" "Vâng, Bệ hạ, thần thiếp cáo lui!" Thạch Dao, Lục Lâm Hiên cùng những người khác cáo lui, trở về tẩm cung của mình.

"Bệ hạ, thần thiếp hầu hạ thay y phục!" Thủy Vân Cơ đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng cởi ngọc đai ngang eo Diệp Đông Hoàng, cởi ngoại bào.

Diệp Đông Hoàng lắc đầu, một tay ôm lấy kiều khu mềm mại của Thủy Vân Cơ.

Hắn không thích cảm giác mềm mại nhu tình như nước này, lúc này hắn vẫn nhiệt tình như lửa.

Rầm!

Ném Thủy Vân Cơ lên giường, Diệp Đông Hoàng nhích người lên trên.

Tu vi Đại Tông Sư đỉnh phong của Thủy Vân Cơ, không hề mong manh đến mức chạm vào là vỡ!

Những năm tháng say đắm cháy bỏng, thời gian thoáng chốc trôi qua.

Chớp mắt đã là một tuần.

"Đã đến lúc phải rời đi!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt sâu xa.

Trong một tuần này, hắn không chỉ luôn bên Thủy Vân Cơ, mà còn ở bên Thạch Dao, Lục Lâm Hiên mấy người.

Ân sủng đều như nhau, tuy không thể nói là tuyệt đối công bằng, nhưng cũng không đến nỗi lạnh nhạt với ai.

Trên đời này vốn không có sự công bằng tuyệt đối!

"Bệ hạ, chúng thần thiếp chờ người trở về!" Thủy Vân Cơ, Thạch Dao, Lục Lâm Hiên cùng những người khác lưu luyến nhìn Diệp Đông Hoàng.

Tuy Diệp Đông Hoàng đã nói rất nhanh sẽ trở về, nhưng nỗi sợ hãi về điều chưa biết, trong lòng họ vẫn rất bất an.

"Yên tâm đi, Trẫm đã thử nghiệm rất nhiều lần rồi, sẽ không có bất kỳ sai sót nào đâu!" Diệp Đông Hoàng ôm Thủy Vân Cơ vào lòng, sau đó ôm luôn những người khác vào lòng, ôm một lúc rồi dặn dò: "Được rồi, lát nữa Trẫm sẽ đến đón các nàng!

Đợi lát nữa linh khí bùng nổ, quy tắc thiên địa thay đổi, các nàng nắm bắt cơ hội, hẳn sẽ có thể đột phá!" Diệp Đông Hoàng giao phó xong, nói với Vạn Đạo: "Hồi quy!" "Đinh!

Tiêu hao một trăm vạn Khí Vận Điểm, phản hồi Thần Châu Đại Lục!" Một đạo tử quang vô hình bao phủ Diệp Đông Hoàng, trong chớp mắt biến mất trước mặt chúng nữ.

Khi đến vì thế giới lớn xuyên qua tiêu hao khá lớn, khi trở về vì tu vi đột phá, cũng tốn một trăm vạn Khí Vận Điểm.

"Thần thiếp cung tiễn Bệ hạ!" Thủy Vân Cơ cùng mấy nữ quỳ bái tiễn, trong mắt đầy mong đợi, lo lắng, không ngừng biến hóa. …… Thần Võ Đại Lục, Thiên Phong Quốc, Hoàng Cung.

"Trở về rồi!" Diệp Đông Hoàng mở mắt, chuyến đi thế giới Bất Lương Nhân này, thu hoạch không ít, không chỉ lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế, tấn thăng Tông Sư, quan trọng hơn là đã đặt định nền tảng võ đạo vững chắc sau này.

"Trước tiên hãy đưa thế giới Bất Lương Nhân về đây!" Diệp Đông Hoàng lấy ra Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, tùy tay vung ra.

Lần này trực tiếp tiêu hao ba trăm vạn Khí Vận Điểm mới đem thế giới Bất Lương Nhân dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Vốn dĩ, hai mươi năm tích lũy ở thế giới Bất Lương Nhân cộng thêm thế giới Tiếu Ngạo và Ỷ Thiên mới đạt tới bốn trăm tám mươi vạn Khí Vận Điểm chưa từng có, nhưng cộng thêm một trăm vạn vừa rồi để hồi quy, tổng cộng đã tiêu hao bốn trăm vạn Khí Vận Điểm.

Tuy nhiên, tất cả đều đáng giá!

"Linh khí trở nên nồng đậm rồi!" "Sự áp chế trong cõi u minh đã biến mất, không gian trở nên vô cùng vững chắc, thật là đoạt lấy tạo hóa của thiên địa!" Viên Thiên Cương giang hai tay, cảm thụ biến hóa của thế giới, chấn động, hân hoan, kính sợ, sùng bái, các loại cảm xúc từ đáy lòng trào dâng.

Tu vi của hắn cũng lập tức đạt tới Vô Thượng Đại Tông Sư trung

kỳ.

“Bệ hạ thật đúng là thần nhân!” Lý Mậu Trinh tu vi tăng trưởng không nhiều, bản thân nàng nội tình đã không bằng Viên Thiên Cương, trước đó cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới Vô Thượng Đại Tông Sư, giờ đây chỉ khiến tu vi củng cố một phen, chứ không hề đột phá!

Ầm!

Trong hoàng cung, hai luồng khí tức khủng bố bùng nổ, chính là Nữ Đế Thủy Vân Cơ và Thạch Dao.

Hai người họ đều mắc kẹt ở Đại Tông Sư đỉnh phong đã lâu, giờ đây cơ duyên vừa tới, song song tấn thăng cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư!

Chương 107

Lục Lâm Hiên, Cơ Như Tuyết, Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên cùng những người khác đều tấn thăng cảnh giới Đại Tông Sư.

Khoảnh khắc này, thế giới Bất Lương Nhân không biết bao nhiêu người đột phá, mà tất cả những điều này đều nhờ Diệp Đông Hoàng ban ơn!

"Cảm tạ Bệ hạ hậu tứ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Cả thế giới đều hô vang, âm thanh chấn động màng nhĩ hóa thành một hồng lưu nhân đạo cuồn cuộn.

Khí Vận Điểm của Diệp Đông Hoàng bùng nổ, Đế Hoàng khí trên người cũng tăng vọt, uy thế đế hoàng càng thêm mạnh mẽ.

"Con ta lại mạnh hơn rồi!" Đông Phương Thanh Y cảm nhận uy áp từ người Diệp Đông Hoàng truyền đến, trong mắt tràn ngập vẻ vui mừng.

Đối với bí mật của Diệp Đông Hoàng, nàng biết một vài điều, nhưng chưa từng hỏi han.

Nếu Diệp Đông Hoàng muốn nói với nàng, không cần nàng hỏi cũng sẽ nói với nàng, bằng không nàng đi hỏi lại khiến Diệp Đông Hoàng khó xử!

Nàng cũng không đố kỵ cơ duyên của Diệp Đông Hoàng, chỉ cần Diệp Đông Hoàng bình an vô sự, vui vẻ hạnh phúc, nàng đã mãn nguyện rồi! …… Càn Nguyên Quốc, Càn Nguyên Thành.

Gầm!

Một con Giao Long màu xanh dài mười trượng kéo một cỗ xe ngựa xa hoa từ trên trời lao nhanh xuống, khí tức cuồn cuộn quét

ngang bốn phía, khiến vô số bá tánh Càn Nguyên Thành run rẩy, hoảng sợ bất an.

Xe ngựa lao nhanh trên không trung, trực tiếp đến phía trên hoàng cung.

Đối mặt với kẻ xâm nhập đột ngột này, không một vệ binh nào của Càn Nguyên Quốc dám bắn cung ngăn cản, chỉ vì trên xe ngựa có một lá cờ vàng, trên cờ thêu một đóa hoa sen đen trắng xen kẽ!

Đóa hoa sen đen trắng xen kẽ này chính là biểu tượng của Âm Dương Tông.

Trong Âm Dương Vực, không ai dám đắc tội Âm Dương Tông, họ một lời có thể thay đổi triều đại, một lời có thể định hưng vong của ức vạn sinh linh.

Trên xe ngựa nghiêng người nằm một thanh niên, thanh niên thân mặc trường bào màu trắng, trước ngực thêu một đóa hoa sen đen trắng sáu cánh, vẻ mặt lười nhác, trong lòng ôm hai nữ tử gợi cảm quyến rũ.

Hai nữ tử thân mặc y phục sa đỏ bán trong suốt, trên sa y thêu một đóa hoa sen đen trắng năm cánh, để lộ đôi vai ngọc trắng nõn cùng bầu ngực, vạt sa y xẻ rất cao, đôi chân dài trắng như tuyết ẩn hiện.

Hai người mắt mị như tơ, mặc cho thanh niên sờ soạng, trên mặt treo nụ cười quyến rũ động lòng người.

"Là cường giả của Âm Dương Tông!" "Con Giao Long kia khí tức thật khủng bố, mạnh hơn cả lão tổ, tuyệt đối là Giao Long cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư!" "Là Chân truyền đệ tử của Âm Dương Tông!" Trong hoàng cung vô số cường giả bị kinh động, những người có kiến thức lập tức nhận ra thân phận của thanh niên.

Hoa sen đen trắng của Âm Dương Tông rất có quy củ, chỉ có hoa

sen chín cánh mới là của Khai Sơn Tổ Sư Âm Dương Tông.

Hoa sen tám cánh là của Thái Thượng Trưởng Lão và Tông Chủ Thiên Nhân cảnh, bảy cánh là của Trưởng Lão Vô Địch Đại Tông Sư cảnh, sáu cánh là của Chân truyền đệ tử Vô Thượng Đại Tông Sư cảnh, năm cánh là của đệ tử nội môn Đại Tông Sư cảnh.

"Hoàng đế Càn Nguyên Quốc Càn Vô Đạo, bái kiến ba vị Thượng sứ, ba vị Thượng sứ đại giá quang lâm, thất lễ không ra đón, xin hãy thứ tội!" Càn Vô Đạo vội vã chạy ra khỏi hoàng cung, nhìn thấy người đến, trong lòng chấn động, vội vàng cúi lạy.

"Đứng dậy đi, bản tọa là Chân truyền Lại Nguyệt Kinh của Âm Dương Tông, ra ngoài lịch luyện, hôm nay vừa khéo tới đây, tiện đường ghé qua xem xét!" Lại Nguyệt Kinh thần sắc kiêu ngạo, phủ thị Càn Vô Đạo cùng văn võ đại thần Càn Nguyên Quốc, nhàn nhạt mở miệng, đồng thời ra hiệu cho Giao Long kéo xe từ từ hạ xuống.

Cường giả Tông Sư cảnh ở Thần Châu Đại Lục không thể phi hành, Đại Tông Sư miễn cưỡng có thể bay một đoạn ngắn, Vô Thượng Đại Tông Sư cơ bản có thể phi hành chạy đường, chỉ đến Thiên Nhân cảnh, mới có thể tùy tâm sở dục, nương hư không ngự khí, ngao du thiên địa.

"Thượng sứ có thể đại giá quang lâm Càn Nguyên Quốc, là vinh hạnh của Càn Nguyên ta, ta đã phân phó chuẩn bị yến tiệc, vì ba vị Thượng sứ tiếp phong rửa trần!" Càn Vô Đạo đến trước Lại Nguyệt Kinh, tràn đầy nhiệt tình, trong lòng lại hận đến chết, lại phải tốn kém nhiều!

"Như vậy, quấy rầy rồi!" Lại Nguyệt Kinh nhàn nhạt nói, đối với yến tiệc gì đó, hắn không có hứng thú, điều hắn hứng thú là mỹ nữ mà Càn Vô Đạo chuẩn bị cho hắn.

"Nói gì mà quấy rầy, Thượng sứ xin mời!" Càn Vô Đạo hư thủ

dẫn đường, tự mình dẫn lối.

"Càn Vô Đạo, nghe nói các ngươi ở đây tựa hồ rất náo nhiệt?" Trong yến tiệc Lại Nguyệt Kinh hỏi, trước đó chiến sự của Thiên Phong Quốc và Càn Nguyên Quốc cùng các nước xung quanh, hắn tự nhiên cũng nghe nói rồi!

"Thượng sứ nói quá rồi, kỳ thực chính là Thiên Phong Quốc không giảng đạo nghĩa, xuất động Đại Tông Sư giết chóc bừa bãi, bởi vậy chúng ta tứ quốc quyết định cùng phái Đại Tông Sư cường giả, tiêu diệt Thiên Phong Quốc!" Càn Vô Đạo không giấu diếm, Âm Dương Tông giám sát thiên hạ, bình thường sẽ không nhúng tay vào tranh đấu của các quốc gia phía dưới, chỉ cần đúng hạn dâng cống triều bái là được.

Việc cống nạp là tính theo địa vực, nếu ngươi diệt quốc gia khác, tiền cống của quốc gia đó sẽ do ngươi gánh vác!

"Các ngươi khi nào xuất phát?

Bản tọa cũng đi xem náo nhiệt!" Lại Nguyệt Kinh mở miệng, tứ quốc liên thủ, Thiên Phong Quốc khẳng định chỉ có đường chết, hắn đi qua nhặt vài mỹ nữ làm lô đỉnh cũng không tệ.

Bình thường hắn cũng không thể tùy tiện cướp đoạt, dù sao các quốc gia mỗi năm cống nạp vô số mỹ nữ, xem như đã nộp phí bảo hộ.

Nhưng nữ tử của những tiểu thế lực đó lại có mấy ai là mỹ nữ?

Mỹ nữ mà hắn cần không chỉ phải đẹp, tu vi võ đạo cũng phải cao.

Trong điều kiện này, chỉ có hoàng tộc thế gia là nhiều nhất, nhưng hắn cũng không thể tùy ý đi cướp đoạt mỹ nữ của những hoàng tộc thế gia này!

Bằng không Âm Dương Tông dù mạnh đến mấy cũng sẽ loạn mất!

“Sáng mai xuất phát, Thượng sứ nguyện ý, tự nhiên là cầu còn không được!” Càn Vô Đạo trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt, trong lòng lại muốn khóc.

Đây là muốn cướp chiến lợi phẩm của hắn đây mà, quan trọng là hắn còn không dám không đồng ý.

Chân truyền đệ tử của Âm Dương Tông, hắn vạn vạn không thể đắc tội! …… Đêm, Thanh Lộ Cung.

“Phụ hoàng, người muốn đem con dâng cho người khác làm lô đỉnh sao?” Càn Thanh Lộ đôi mắt đẹp tràn ngập tuyệt vọng nhìn Càn Vô Đạo, một khi đã làm lô đỉnh, con đường võ đạo của nàng sẽ bị phế bỏ.

“Thanh Lộ, Âm Dương Tông chúng ta đắc tội không nổi, hơn nữa con thiên phú cũng không tệ, Thượng sứ chưa chắc sẽ hái bổ con, nếu con biểu hiện tốt, nói không chừng còn song tu với con, con cũng có thể một bước lên mây, gia nhập Âm Dương Tông!” Càn Vô Đạo khuyên, với thân phận địa vị của Lại Nguyệt Kinh, chí ít cũng phải là nữ tử Tông Sư cảnh mới có tư cách.

Tông Sư vốn đã ít, huống hồ còn là mỹ nữ thuần khiết.

Hiện tại hắn có thể tìm được chỉ có Càn Thanh Lộ.

Đương nhiên, hắn cũng có thể không hiến nàng lên, nhưng chắc chắn sẽ đắc tội Lại Nguyệt Kinh.

So sánh, trong hai cái hại chọn cái nhẹ hơn, hắn cũng chỉ có thể hy sinh người sau!

“Được!” Càn Thanh Lộ nghiến răng, nàng biết mình không còn lựa chọn nào khác.

Càn Vô Đạo thở phào nhẹ nhõm, phân phó người tắm rửa thay y phục cho nàng rồi đưa đến phòng Lại Nguyệt Kinh, trong lòng vô

cùng uất ức.

Càn Thanh Lộ tuy không phải là người con gái mà hắn yêu quý nhất, nhưng cũng là một người hắn khá yêu thích. …… Ngày thứ hai.

Lại Nguyệt Kinh từ trên người Càn Thanh Lộ bò dậy, hái bổ một mỹ nữ Tông Sư cảnh, tâm tình rất tốt, xuân phong đắc ý ngồi lên xe ngựa theo hai vị Đại Tông Sư của Càn Nguyên Quốc là Càn Huyền Đức và Càn Huyền Thiên đến Thiên Phong Quốc.

Càn Huyền Đức và Càn Huyền Thiên không có tọa kỵ cấp Vô Thượng Đại Tông Sư, hai người mỗi người cưỡi một con Bạch Hạc cảnh giới Đại Tông Sư.

Bọn họ đã ước định với Thần Mộc Quốc, Xích Việt Nam, Nam Man, mỗi nhà xuất động hai vị Đại Tông Sư, trực tiếp xông vào Thần Phong Thành, tiêu diệt hoàng thất Thiên Phong Quốc.

Muốn phát động chiến tranh diệt quốc, trước tiên phải tiêu diệt chiến lực cấp cao của đối phương, bằng không cường giả đối phương một khi chạy thoát, hậu hoạn vô cùng.

Một Đại Tông Sư không có gì ràng buộc thì khó lòng phòng bị, phá hoại gây ra không cần nói cũng hiểu, nhất định phải nhất kích tất sát, không cho Đại Tông Sư của Thiên Phong Quốc có cơ hội chạy thoát!

Lúc này, trong tẩm cung Càn Nguyên Quốc, Càn Thanh Lộ nằm vô thần trên chiếc giường lộn xộn, thân thể ngọc ngà trắng như ngưng chi đầy rẫy vết thương.

Lâu sau, nàng mơ hồ đứng dậy, tùy ý nhặt một bộ y phục khoác lên, đi về phía bên ngoài.

"Thanh Lộ!" Càn Vô Đạo bước đến, trong mắt tràn đầy đau lòng, trong lòng uất ức khôn tả.

Càn Thanh Lộ lại không để ý đến hắn, đi thẳng qua bên cạnh hắn,

hướng ra ngoài hoàng cung.

Càn Vô Đạo muốn nói lại thôi, chính tay hắn đem đối phương đưa vào phòng Lại Nguyệt Kinh, mặc người chà đạp, hái bổ, lòng hắn cũng rỉ máu, nhưng hắn có thể làm gì?

Lại Nguyệt Kinh, hắn đắc tội không nổi!

Hắn rất muốn một đao chém chết Lại Nguyệt Kinh.

Nhưng hắn không thể, cũng không có thực lực đó, trừ phi có một ngày hắn có thể thành tựu Thiên Nhân, thậm chí trên Thiên Nhân!

Bởi vì, Lại Nguyệt Kinh là người của Âm Dương Tông, cường giả Thiên Nhân cảnh của Âm Dương Tông không chỉ một hai người, thậm chí còn có lão tổ ẩn tàng siêu việt Thiên Nhân cảnh!

"Các ngươi theo sát Thanh Lộ, bảo đảm an toàn cho nàng!" Nhìn bóng lưng mơ hồ tuyệt vọng của Càn Thanh Lộ, Càn Vô Đạo phân phó một thái giám cảnh giới Tông Sư.

Đâu biết rằng, cuộc chia ly này chính là vĩnh biệt! …… "Công tử tu vi lại tinh tiến không ít, tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ có thể trở thành Vô Địch Đại Tông Sư!" Trên xe ngựa của Lại Nguyệt Kinh của Âm Dương Tông, Liễu Mị Nhi tựa vào lòng Lại Nguyệt Kinh, cười tủm tỉm nói.

Nàng cũng là đệ tử Âm Dương Tông, bất quá chỉ là đệ tử nội môn, và chị gái nàng Liễu Nghiên Nhi là chị em song sinh, cũng là bạn lữ song tu của Lại Nguyệt Kinh!

"Vô Địch Đại Tông Sư không hề dễ dàng như vậy, hy vọng lần này Thiên Phong Quốc có thể có chút thu hoạch đi!" Lại Nguyệt Kinh đưa tay vuốt ve trong lòng Liễu Mị Nhi, trong mắt mang theo mong đợi.

"Công tử, thiếp thân trước đây có được một tiểu đạo tin tức, giờ

đây mẫu thân của Hoàng đế Thiên Phong Quốc Diệp Đông Hoàng rất có thể là một cường giả tuyệt thế bị thương, tuy tu vi đã bị phế bỏ, nhưng nếu công tử hái bổ tinh khí thần của nàng, tuyệt đối có thể trở thành Vô Địch Đại Tông Sư, thậm chí Thiên Nhân!" Liễu Nghiên Nhi mở miệng, Âm Dương Tông tu luyện đạo âm dương, cách chính thống nhất tự nhiên là nam nữ song tu, cả hai bên đều có thể có lợi, bổ trợ lẫn nhau cùng tiến bộ!

Thứ đến là hái bổ.

Hái bổ có hai loại, một loại chỉ hái bổ nguyên âm của đối phương, sẽ không lấy mạng đối phương, Càn Thanh Lộ chính là bị hái bổ nguyên âm, cũng tức là đoạn tuyệt đường võ đạo sau này!

Còn có một loại hái bổ bá đạo nhất, đó là hái bổ tinh khí thần của đối phương, trực tiếp lấy mạng người sau.

"Hai tiểu lãng nữ các ngươi, có phải đã nhìn trúng cái tên tiểu bạch kiểm Diệp Đông Hoàng kia rồi không?" Lại Nguyệt Kinh véo má Liễu Nghiên Nhi, hắn tuy không cố ý điều tra, nhưng cũng đã nghe nói đến danh tiếng của Diệp Đông Hoàng.

Nghe nói là một tiểu thiên tài, mới mười mấy tuổi, tu vi chí ít cũng trên Tông Sư!

Đối phương chắc chắn có bí mật, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến hắn phải đích thân đến Thiên Phong Quốc một chuyến.

"Công tử anh minh!" Liễu Nghiên Nhi mị hoặc cười, không hề che giấu.

Chương 108

Nàng tu luyện đến cảnh giới Đại Tông Sư, số nam tử bị nàng hái bổ cũng không ít!

Đương nhiên, nàng dùng phương pháp cực kỳ bá đạo, sẽ không để đối phương chạm vào thân thể nàng, trực tiếp hái bổ tinh khí thần của đối phương.

"Không thành vấn đề, đến lúc đó mẹ hắn thuộc về ta, còn cái tên tiểu bạch kiểm kia thì giao cho các ngươi!" Lại Nguyệt Kinh vung tay, quyết định vận mệnh của Diệp Đông Hoàng và Đông Phương Thanh Y.

Đâu biết rằng, tử thần đã mở rộng miệng, chờ hắn nhảy vào!

Thiên Phong Quốc, Thần Phong Thành, Hoàng cung.

Giờ khắc này, đã là sáng ngày thứ hai Diệp Đông Hoàng trở về Thần Châu Đại Lục, hắn đang lâm triều. "Bái kiến Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Diệp Đông Hoàng ngự tọa trên long ỷ vàng rực, phủ xuống phía dưới văn võ bá quan.

Các cường giả đến từ ba thế giới Tiếu Ngạo, Ỷ Thiên, Bất Lương Nhân tề tụ một đường, nhân tài đông đảo, cường giả như mây, trong lòng hắn dâng lên một cỗ cảm giác thành tựu to lớn.

Bên cạnh hắn là Nữ Đế Thủy Vân Cơ, Thạch Dao, Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố.

Những năm gần đây, Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố liều mạng tu luyện, thêm vào nguồn tài nguyên khổng lồ cùng sự sủng hạnh của Diệp Đông Hoàng trước kia, thể chất đã thoát thai hoán cốt, tu vi đột phá mạnh mẽ, đã đạt đến cảnh giới Vô Thượng Đại Tông

Sư.

Nhạc Linh San và Nghi Lâm đứng phía sau Đông Phương Bất Bại, hai người tu vi đạt đến đỉnh phong Đại Tông Sư.

Phía sau Thạch Dao là Lục Lâm Hiên, phía sau Thủy Vân Cơ là Cơ Như Tuyết, Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên, mấy người bọn họ cũng đều ở đỉnh phong Đại Tông Sư.

Còn phía sau Ân Tố Tố có ba người, một là Kỷ Hiểu Phù, một là Triệu Mẫn đã trưởng thành (thực chất cũng đã ngoài ba mươi, gần bốn mươi), còn có một đại mỹ nữ áo vàng mà Diệp Đông Hoàng không quen biết.

Hắn liếc nhìn một cái, ý niệm chuyển động, Diệp Đông Hoàng thân là chủ nhân Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, muốn tìm hiểu về bất kỳ ai trong đó, chỉ trong tích tắc liền có thể minh bạch thân phận đối phương, người kia chính là Dương Nhược Hi của Cổ Mộ Phái từ thế giới Ỷ Thiên.

Kỷ Hiểu Phù, Triệu Mẫn và Dương Nhược Hi ba người cũng đều là tu vi đỉnh phong Đại Tông Sư.

Trong số văn võ bá quan phía dưới, Trương Tam Phong nổi bật nhất, trong hai mươi năm này, từ Đại Tông Sư hậu kỳ đã thăng cấp lên Vô Địch Đại Tông Sư!

Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết và Bạch Khởi đều đã đạt đến Vô Thượng Đại Tông Sư hậu kỳ, cộng thêm Lý Mậu Trinh và Viên Thiên Cương, tính cả những nữ nhân của hắn, hiện tại đã có một Vô Địch Đại Tông Sư và chín Vô Thượng Đại Tông Sư.

Đại Tông Sư thì có đến vài chục vị, gồm Thích Kế Quang, Vương Dương Minh, Lâm Bình Chi, Đồng Bách Hùng, Khúc Dương, Lưu Chính Phong, Bình Nhất Chỉ từ thế giới Tiếu Ngạo, cùng Thường

Ngộ Xuân, Từ Đạt, Lưu Bá Ôn, Dương Tiêu, Phạm Diêu, Tứ Đại Pháp Vương, Ngũ Tán Nhân từ thế giới Ỷ Thiên.

Thế giới Bất Lương Nhân có Tứ Đại Thi Tổ: Tướng Thần, Doanh Câu, Hầu Khanh, Hạn Bạt, và mấy vị khác trong Cửu Thiên Thánh Cơ ngoài Huyền Tịnh Thiên và Diệu Thành Thiên.

Cuối cùng còn có Thượng Quan Hải Đường, Huyết Đao Lão Tổ, Mộ Dung Cửu, Trình Linh Tố cùng Gia Cát Đại Lực, Long Tiểu Kumo và mười hai người khác do Diệp Đông Hoàng câu lên. "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng giơ tay hư không nhấc lên, ánh mắt lướt qua từng người phía dưới, tâm tình đại hảo.

Chờ khi diệt trừ bốn quốc gia xung quanh, hắn sẽ chính thức đăng cơ xưng đế, phong thưởng quần thần. "Tình thế hiện tại, chư vị đã rõ.

Lần trước, Càn Nguyên, Thần Mộc, Xích Long, Nam Man mỗi bên xuất binh trăm vạn tấn công đã bị Trẫm tiêu diệt, bọn chúng tất định sẽ cuốn thổ trọng lai!" Diệp Đông Hoàng dẫn đề, nói được nửa chừng thì dừng lại, ánh mắt nhìn về phía quần thần. "Khải bẩm Bệ hạ, hiện giờ chúng ta binh cường mã tráng, dù cho Tứ Quốc liên thủ cũng chẳng phải đối thủ của chúng ta, tất nhiên phải giáng cho bọn chúng một đòn thật nặng, lấy răng trả răng, lấy máu trả máu!" Viên Thiên Cương liền đứng ra, cung thân nói: "Để phòng ngừa địch nhân phát hiện thực lực cường đại của chúng ta sau đó không địch lại mà đào tẩu, trước tiên cần phái cường giả thâm nhập địch quốc, dùng thế sấm sét tiêu diệt các cường giả của chúng, thi hành chặt đầu, tránh cho cường giả của chúng sau khi trốn thoát lại báo thù chúng ta, ám sát hoặc phá hoại trong nước!" "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, nói: "Trước tiên nói về Nam Man, ai nguyện ý đi tru sát cường giả của chúng?" "Thần nguyện vãng!" Phàm là cường giả cảnh giới Đại Tông Sư trở lên đều đồng loạt tiến lên một bước, thỉnh mệnh, đây là cơ hội tốt để lập công, ai cũng không muốn chậm chân hơn người. "Kể từ

khi chuyện này do Viên Thiên Cương đề xuất, vậy do ngươi phụ trách đi một chuyến!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Viên Thiên Cương, với thực lực của hắn, diệt trừ tầng lớp cao nhất của Man tộc tuyệt đối không thành vấn đề.

Vả lại, Viên Thiên Cương cũng không đi một mình, cường giả Đại Tông Sư tự nhiên phải dẫn theo mấy người, chỉ là lấy hắn làm chủ. "Thần tuân chỉ!" Viên Thiên Cương lĩnh mệnh, lui sang một bên. "Bạch Khởi!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Bạch Khởi. "Bái kiến Bệ hạ!" Bạch Khởi tiến lên một bước, chờ đợi mệnh lệnh. "Trước đây ngươi trấn thủ Tam Sơn Quan, nay liền do ngươi phụ trách công đánh Nam Man!" Diệp Đông Hoàng phân phó.

Viên Thiên Cương dẫn người đi chặt đầu, thành trì và lãnh địa Nam Man tự nhiên cần quân đội đi chiếm lĩnh. "Thần lĩnh chỉ!" Bạch Khởi lĩnh chỉ, lui sang một bên. "Diệp Tinh Vũ, Diệp Phi Thiên, mau ra chịu chết!" Đột nhiên, đúng lúc Diệp Đông Hoàng chuẩn bị sắp xếp công đánh cường giả Xích Việt Nam, một tiếng gầm lớn từ trên không trung cuồn cuộn truyền đến, âm thanh hùng vĩ vang vọng khắp Thần Phong Thành, vô số bá tánh kinh hãi.

Chỉ thấy từng con phi cầm vỗ cánh bay lượn trên không Thần Phong Thành, tổng cộng có tám con, mỗi con đều cõng một cường giả khí tức uyên sâu tựa biển, uy nghiêm như núi.

Điều đáng sợ hơn là trên không tám con phi cầm kia còn có một con giao long mang khí tức khủng bố vô cùng, giao long kéo theo một cỗ xe niện xa hoa, phía trên có một lá cờ Âm Dương Liên Hoa to lớn.

Các cường giả có kiến thức đều biết, đó là kỳ xí của Âm Dương Tông! "Âm Dương Tông?" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tự có vũ trụ tinh hà biến hóa, Cửu Cung Bát Quái xoay tròn, ánh mắt xuyên qua đại điện nhìn thấy Lại Nguyệt Kinh đang ngồi trên xa niện giữa hư

không!

Đối với Âm Dương Tông, Diệp Đông Hoàng đương nhiên không thể không biết.

Còn về Càn Huyền Đức, Càn Huyền Thiên và sáu vị Đại Tông Sư khác của Thần Mộc, Xích Long, Nam Man, hắn trực tiếp bỏ qua! "Ba lão quỷ, ngươi còn chưa chết à!" Trong hoàng cung, tiếng Diệp Tinh Vũ vang lên, cùng Diệp Phi Thiên bạo xạ mà ra, đến trước mặt hai Đại Tông Sư có thân hình dị thường cao lớn khôi ngô, hai vị Đại Tông Sư này tự nhiên là Ba Thiên Hạ và Ba Thiên Thượng của Nam Man.

Người Nam Man thân hình khôi ngô, cao hơn người thường rất nhiều, liếc mắt một cái là có thể nhận ra. "Tám Đại Tông Sư!" Ánh mắt hai người Diệp Tinh Vũ quét qua, tuy rằng đội hình này rất mạnh, nhưng hiện tại bọn họ không có gì đáng sợ, dưới trướng Diệp Đông Hoàng có một Đại Tông Sư, mà bản thân Diệp Đông Hoàng thực lực lại vượt xa Đại Tông Sư bình thường, Thiên Phong Quốc của bọn họ cũng không phải không có sức chiến đấu! "Hửm?" Đột nhiên, hai người Diệp Tinh Vũ phảng phất cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện Lại Nguyệt Kinh của Âm Dương Tông ở phía trên.

Bởi vì vừa rồi Ba Thiên Hạ gầm lớn, bọn họ vừa ra khỏi mật thất đã dồn sự chú ý vào tám Đại Tông Sư, nhất thời bỏ qua Lại Nguyệt Kinh trên không trung. "Diệp Tinh Vũ (Diệp Phi Thiên) bái kiến Thượng sứ, không biết Thượng sứ đại giá quang lâm, thất lễ không kịp nghênh đón, xin hãy thứ tội!" Sắc mặt hai người biến đổi, vội vàng cung kính nói.

Trong lòng hai người thấp thỏm, ngấm ngầm đoán ý đồ của Lại Nguyệt Kinh!

Nếu đối phương cùng một phe với Ba Thiên Hạ, Càn Huyền Đức

và những người khác, vậy thì xong rồi! "Bản tọa chỉ là đi ngang qua, các ngươi cứ làm việc của mình đi, không cần bận tâm đến ta!" Lại Nguyệt Kinh thần sắc ngạo nghễ, ra vẻ siêu nhiên thế ngoại, phủ mắt nhìn thiên hạ.

Hắn hai tay ôm hai mỹ nữ trong lòng, năm ngón tay xoa nắn gì đó, há miệng ăn linh quả do bàn tay ngọc ngà của mỹ nữ đưa tới, quả là một cảnh tiêu dao khoái hoạt. "Vâng!" Hai người Diệp Tinh Vũ chắp tay, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ cũng biết Âm Dương Tông bình thường sẽ không can dự vào tranh đấu của bọn họ, ánh mắt lập tức nhìn về phía tám Đại Tông Sư Ba Thiên Hạ và những người khác. "Cùng nhau ra tay, diệt bọn chúng đi!" Ba Thiên Thượng mở miệng, lúc này hắn nào có hứng thú đơn đả độc đấu, nếu bị thương chẳng phải sẽ tạo cơ hội cho kẻ khác sao?

Bọn họ đều là trụ cột, định hải thần châm của một quốc gia, không cho phép có chút sai sót nào! "Ba huynh nói rất đúng!" Càn Huyền Đức gật đầu, bọn họ đều biết không ai trong số họ có thể đơn độc ra tay liều mạng, để kẻ khác ngư ông đắc lợi, chỉ có tất cả cùng nhau ra tay giáng cho hai người Diệp Tinh Vũ một đòn sấm sét.

Đợi diệt Thiên Phong Quốc, mọi người lại cùng nhau phân chia lợi lộc. "Viên Thiên Cương, Lý Mậu Trinh, Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành, đi giết tám Đại Tông Sư kia!" Diệp Đông Hoàng ngự tọa trên long ỷ trong Kim Loan Điện, phân phó.

Còn về người của Âm Dương Tông, đợi sau khi tám Đại Tông Sư bị diệt, bọn chúng chắc chắn sẽ tò mò tiến vào xem xét, dù sao Diệp Đông Hoàng cũng không thể chủ động ra ngoài bái kiến.

Một đệ tử chân truyền của Vô Thượng Đại Tông Sư mà thôi, chưa đủ tư cách!

Vả lại, bọn chúng đã định là địch nhân!

Bởi vì Diệp Đông Hoàng không thể mỗi năm dâng lên Âm Dương Tông trăm mỹ nữ cảnh giới Tiên Thiên trở lên, mà Âm Dương Tông cũng không thể nhìn Diệp Đông Hoàng quật khởi!

Hai bên không thể cùng tồn tại! "Vâng!" Bốn người Viên Thiên Cương lĩnh mệnh, rời khỏi đại điện, thân ảnh bay vút lên không.

Đại Tông Sư có thể bay lượn tạm thời, bốn người bọn họ đều là Vô Thượng Đại Tông Sư, ngự không mà đi tự nhiên không thành vấn đề, chỉ là không thể duy trì lâu!

Thần Phong Thành, trên không.

Tám Đại Tông Sư cường đại khí tức tràn ngập, bao vây hai người Diệp Tinh Vũ, khí tức áp bức tràn đầy toàn bộ không gian, khiến vô số bá tánh Thần Phong Thành run rẩy, hoảng sợ bất an.

Người có mắt đều biết, Thiên Phong Quốc đã gặp phải đại kiếp chưa từng có! "Diệp Đông Hoàng sao còn chưa đến?" Ánh mắt Diệp Tinh Vũ và Diệp Phi Thiên ngưng trọng, trong lòng sốt ruột.

Đối mặt với tám Đại Tông Sư, hai người bọn họ căn bản không thể chống đỡ được mấy chiêu. "Chịu chết đi!" Ba Thiên Hạ gầm lên giận dữ, khí tức cuồng bạo tuôn ra, Lang Nha Bổng dài ba trượng giơ lên, cả người hắn như một ngọn núi nhỏ từ lưng phi cầm nhảy xuống. "Công tử, chàng nói hai người bọn họ có thể chống đỡ được mấy hơi thở?" Liễu Nghiên Nhi với thân tư vũ mị tựa vào lòng Lại Nguyệt Kinh, đôi mắt đẹp đầy hứng thú nhìn xuống phía dưới, giống như đang xem một đám khỉ đánh nhau. "Nhiều nhất là mười hơi thở...

Hửm?" Lại Nguyệt Kinh liếc nhìn một cái, ánh mắt lãnh đạm như nhìn mấy con kiến, đây là sự kiêu ngạo của hắn thân là chân truyền đệ tử Âm Dương Tông.

Nhưng hắn vừa dứt lời, bốn luồng khí tức Vô Thượng Đại Tông

Sư đột nhiên bùng phát từ phía dưới.

Xuy xuy!

Một đạo kiếm quang huy hoàng từ dưới bay lên, chém xéo tới.

Ba Thiên Hạ và Ba Thiên Thượng vừa mới giơ Lang Nha Bổng còn chưa kịp vung xuống, đầu người hai người đã bay lên, máu tươi bắn ra cao ba thước.

Ý thức cuối cùng của bọn họ nhìn thấy Càn Huyền Đức và Càn Huyền Thiên hai người ngơ ngác không biết làm gì, đầu người cũng bay lên dưới một đạo kiếm quang, sau đó ý thức liền chìm vào bóng tối, không còn biết gì nữa!

Hai đạo thân ảnh bạch y như tuyết thu kiếm, lăng không ngạo lập, phiêu nhiên tựa tiên!

Chương 109

Bọn họ tự nhiên là Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, mỗi người giết hai Đại Tông Sư, quả thực dễ như chém dưa thái rau.

Đối diện, Viên Thiên Cương bóp cổ hai vị Đại Tông Sư của Thần Mộc Quốc, giống như bóp chết gà con, dùng sức bóp một cái, tiêu diệt bọn họ.

Lý Mậu Trinh cũng tương tự bóp cổ hai vị Đại Tông Sư của Xích Việt Nam, tiện tay bóp chết! "Thật soái!

Thật ngầu!

Thật lợi hại!" Liễu Nghiên Nhi và Liễu Mị Nhi đôi mắt đẹp mê ly, nhìn bóng dáng thẳng tắp lạnh lùng cô độc của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành, cảm thấy toàn thân mềm nhũn, tê dại cả người!

Bọn họ nào đã từng thấy tuyệt thế kiếm khách lạnh lùng cô độc như vậy! "Hai con sói con hóa!" Lại Nguyệt Kinh hai tay dùng sức túm lấy người hai cô gái trong lòng, mắng rủa. "A!

Công tử, chàng làm người ta đau!" Hai người oán trách nhìn Lại Nguyệt Kinh, kiều mắng không chịu. "Chờ lát nữa xem ta thu thập các ngươi thế nào!" Lại Nguyệt Kinh hai tay dùng sức xoa nắn, hung ác nói, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào bốn người Diệp Cô Thành.

Âm Dương Vực lớn nhỏ có hàng trăm quốc gia, trong đó không ít quốc gia đều có một hai Vô Thượng Đại Tông Sư, nhưng có thể một lúc xuất ra bốn người, lại còn trẻ tuổi như vậy, thì không hề nhiều!

Có được thủ bút này, trừ Âm Dương Tông, cũng chỉ có những đế quốc cường đại xếp hạng trong top mười kia, nhưng trong số các đế quốc đó tuyệt đối không có Thiên Phong Quốc! "Này... sao có thể?"

Hai người Diệp Tinh Vũ đã chuẩn bị liều mạng, kết quả còn chưa ra tay, địch nhân đã chết sạch!

Hai người lập tức như quả bóng xì hơi, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin nhìn bốn người Diệp Cô Thành.

Viên Thiên Cương và Lý Mậu Trinh bọn họ chưa từng nghe nói hay gặp qua, nhưng Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành thì bọn họ biết, chẳng phải nói là cường giả Tông Sư sao?

Sao mới mấy ngày không gặp mà hai người đã thành Vô Thượng Đại Tông Sư rồi?

Tốc độ đề thăng này chẳng phải quá nhanh sao? "Các ngươi là ai?

Cũng là người của Thiên Phong Quốc sao?" Lại Nguyệt Kinh nhìn chằm chằm bốn người Diệp Cô Thành, chất vấn.

Theo tin tức của hắn, Thiên Phong Quốc lẽ ra không có Vô Thượng Đại Tông Sư, dù có ẩn giấu thì nhiều nhất cũng chỉ một hai người, không thể nào một lúc xuất hiện bốn người. "Có vấn đề gì, tự mình đi hỏi Bệ hạ!" Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng liếc nhìn Lại Nguyệt Kinh một cái, từ tận đáy lòng khinh thường loại người tu luyện công pháp thải âm bổ dương này.

Lời vừa dứt, y liền xoay người rời đi.

Diệp Cô Thành cũng vậy, thậm chí còn không liếc nhìn Lại Nguyệt Kinh một cái! "Các hạ chính là Thượng sứ của Âm Dương Tông phải không?

Bệ hạ đang đợi ngươi trong đại điện, mời!" Viên Thiên Cương thì không kiêu ngạo như Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, trong lòng trầm ngâm một lát, rồi hướng về Lại Nguyệt Kinh chắp tay mời. "Rất tốt!

Bản tọa muốn xem thử!" Sắc mặt Lại Nguyệt Kinh lạnh như

băng, tức giận đến bật cười.

Ngay cả quốc chủ những nước đứng đầu Âm Dương Vực khi thấy hắn đến cũng phải ra ngoài nghênh đón, vậy mà một tên Diệp Đông Hoàng của Thiên Phong Quốc nhỏ bé này không những không ra, ngay cả thủ hạ cũng kiêu căng đến vậy, hắn muốn xem Diệp Đông Hoàng có bản lĩnh gì. "Mời!" Viên Thiên Cương và Lý Mậu Trinh dẫn đường phía trước.

Bọn họ đương nhiên nghe ra Lại Nguyệt Kinh đang tức giận, nhưng thì sao chứ?

Người khác sợ Âm Dương Tông, cung phụng ngươi như tổ tông, nhưng bọn họ thì không sợ, bọn họ có niềm tin vào Diệp Đông Hoàng! "Hừ!" Một tay ôm eo mềm mại của một mỹ nhân, Lại Nguyệt Kinh hếch mũi đi theo Viên Thiên Cương và Lý Mậu Trinh đến Kim Loan Điện. "Này..." Vừa bước vào đại điện, dù Lại Nguyệt Kinh luôn bình tĩnh, trái tim kiêu ngạo của hắn cũng phải kinh ngạc đến ngây người!

Trong đại điện, hàng chục văn võ bá quan xếp thành bốn hàng, tu vi đều trên Tông Sư, tuyệt đại đa số là Đại Tông Sư, thậm chí có rất nhiều Vô Thượng Đại Tông Sư!

Nhiều cường giả tụ tập như vậy, khiến Lại Nguyệt Kinh có cảm giác như trở về Âm Dương Tông! "Làm sao có thể có nhiều Đại Tông Sư và Vô Thượng Đại Tông Sư như vậy?" Liễu Nghiên Nhi và Liễu Mị Nhi cũng kinh ngạc ngây người, hai người bọn họ đều là tu vi đỉnh phong Đại Tông Sư, cũng có thể cảm nhận được sự khủng bố của các cường giả trong đại điện! "Không ngờ một Thiên Phong Quốc nhỏ bé lại có nhiều cường giả đến vậy, thật khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!" Lại Nguyệt Kinh chấn động trong chốc lát rồi khôi phục lại vẻ kiêu ngạo và phong khinh vân đạm như trước.

Vài chục Đại Tông Sư thì sao?

Gần mười Vô Thượng Đại Tông Sư thì sao?

Âm Dương Tông của hắn có rất nhiều, Vô Địch Đại Tông Sư cũng có mấy chục người, Vô Thượng Đại Tông Sư trên trăm, Đại Tông Sư hàng ngàn, còn có cường giả Thiên Nhân Cảnh!

Tùy tiện phái ra mấy Vô Địch Đại Tông Sư cũng có thể diệt sạch tất cả mọi người trong đại điện! "Mỹ nữ cực phẩm cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư, đáng tiếc nguyên âm đã mất, thật là bạo điễn thiên vật a, tên tiểu bạch kiểm này đáng chết!" Trong lòng có chỗ dựa, Lại Nguyệt Kinh ánh mắt không hề kiêng nể đánh giá, đầu tiên đập vào mắt tự nhiên là bốn mỹ nữ cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư bên cạnh Diệp Đông Hoàng: Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố, Thủy Vân Cơ và Thạch Dao!

Mỗi người trong số họ đều là thiên địa sủng nhi được khí vận của một thế giới ưu ái, khuynh thành tuyệt thế, lại có tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư, võ công và dung mạo đều thuộc hàng đỉnh tiêm ưu tú nhất trong toàn bộ Âm Dương Vực!

Khiến Lại Nguyệt Kinh mắt đỏ hoe, một nỗi đau xót dâng lên, nếu có thể cho hắn thải bổ thì tốt biết mấy! "Tuy nguyên âm đã mất, nhưng tu vi cao như vậy, cực phẩm đến thế, tùy tiện thải bổ một người cũng đủ để thăng cấp Vô Địch Đại Tông Sư rồi!" Ánh mắt Lại Nguyệt Kinh trở nên nóng bỏng, mặc dù nguyên âm không còn, nhưng vẫn nên thải bổ tinh khí thần.

Sau khi đè nén sự kích động trong lòng, Lại Nguyệt Kinh tiếp tục đánh giá những người khác, Kỷ Hiểu Phù, Nghi Lâm, Lục Lâm Hiên và các mỹ nữ đỉnh phong Đại Tông Sư khác đã mất nguyên âm.

Nếu là trước đây hắn sẽ vô cùng khao khát, nhưng dưới sự tương phản của Thủy Vân Cơ, Ân Tố Tố, Đông Phương Bất Bại và Thạch Dao, hắn đã không còn hứng thú đến thế! "Đây còn có mấy mỹ nữ

cực phẩm đỉnh phong Đại Tông Sư vẫn còn thân thể hoàn bích!" Khi ánh mắt hắn rơi vào Triệu Mẫn, Dương Nhược Hi, Lại Nguyệt Kinh tràn đầy hưng phấn.

Khi hắn nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh, Lý Sư Sư, Gia Cát Đại Lực, Mộ Dung Cửu và hơn mười mỹ nữ cực phẩm Đại Tông Sư vẫn còn thân thể hoàn bích đứng phía trước, ánh mắt hắn đã không thể rời đi, vui mừng như điên! "Nhiều mỹ nữ cực phẩm như vậy, nếu ta chiếm hữu toàn bộ, e rằng chưa đến hai năm đã có thể thăng cấp Thiên Nhân Cảnh!" Lại Nguyệt Kinh cảm thấy toàn thân huyết dịch đang sôi trào, dục vọng không ngừng nảy nở!

Giờ khắc này, hắn muốn một mình nuốt trọn tất cả mỹ nữ này!

Không thể nói cho Âm Dương Tông biết!

Không thể để Âm Dương Tông biết!

Trong lòng Lại Nguyệt Kinh ý niệm không ngừng kiên định, Âm Dương Tông đều là một đám sói, một khi biết được, hắn còn có thể chia được mấy người?

Hắn muốn một mình độc chiếm!

Tất cả đều là của hắn! "Bản tọa là Lại Nguyệt Kinh, chân truyền đệ tử Âm Dương Tông, ngươi chính là Diệp Đông Hoàng?

Không tệ, quả là anh hùng xuất thiếu niên, tiền đồ vô lượng a!" Lại Nguyệt Kinh cố nén sự phấn khích trong lòng, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, thần sắc kiêu ngạo, trực tiếp lôi Âm Dương Tông ra. "Ngươi đến Thiên Phong Quốc làm gì?" Diệp Đông Hoàng như thể không nghe thấy Âm Dương Tông, thần sắc bình tĩnh, ngữ khí lãnh đạm uy nghiêm, như một vị đế vương phủ thị thiên địa.

Lại Nguyệt Kinh thầm cau mày, trong lòng không vui.

Trước đó hắn đã phát hiện Diệp Đông Hoàng dường như không

nể mặt hắn, nay xem ra nào chỉ là không nể mặt, mà còn trực tiếp xem hắn như phạm nhân để thẩm vấn.

Với thân phận của hắn, Hoàng đế nào trong Âm Dương Vực dám không nể mặt hắn?

Giống như trước đây ở Càn Nguyên Quốc, hắn chưa nói một lời, Càn Vô Đạo chẳng phải cũng ngoan ngoãn dâng con gái lên để hắn đùa giỡn thải bổ đó sao?

Tuy nhiên, vì muốn độc chiếm tất cả nguồn tài nguyên mỹ nữ ở đây, hắn vẫn cố nén cơn giận trong lòng, tiếp tục nói: "Sư tôn phái bản tọa hạ sơn lịch luyện, hy vọng có thể sớm ngày đột phá đến Thiên Nhân Cảnh, để tiếp quản vị trí của người!

Ngươi cũng biết bản tọa tu luyện Âm Dương Hoan Hỉ Kinh, cần mỹ nữ song tu.

Sư tôn bảo bản tọa hạ sơn lịch luyện, chính là để tìm kiếm mỹ nữ song tu!" Lại Nguyệt Kinh trực tiếp lôi sư tôn Thiên Nhân Cảnh của mình ra, ý uy hiếp không nói cũng rõ, đồng thời minh xác nói ra hắn cần mỹ nữ, ánh mắt rơi vào Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh.

Ý tứ không nói cũng rõ, chính là muốn hai người này!

Sở dĩ lựa chọn Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh, một là vì hai người bọn họ trông rất giống nhau, có cảm giác như song bào thai.

Hơn nữa, khí chất đạm nhiên điềm tĩnh, tri tính và trí tuệ trên người hai người cũng khiến hắn máu huyết sôi trào, hận không thể lột bỏ y phục của họ, ra sức xoa nắn!

Hai là, hai người bọn họ đứng cùng với một nhóm văn võ bá quan, hiển nhiên vẫn chưa phải nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, tu vi cũng chỉ Đại Tông Sư, nghĩ rằng Diệp Đông Hoàng sẽ không không đáp ứng!

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng đồng ý, sau khi hắn thải bổ hai người chắc chắn có thể thăng cấp Vô Địch Đại Tông Sư, đến lúc đó hắn sẽ có tự tin trấn áp Diệp Đông Hoàng, chiếm hữu tất cả nguồn tài nguyên mỹ nữ ở đây.

Sau đó lợi dụng những nguồn tài nguyên này, nói không chừng còn có thể thăng cấp Thiên Nhân Cảnh, đến lúc đó hắn trở về tông môn, sẽ có cơ hội tranh đoạt vị trí Tông chủ! "Nếu ngươi nguyện ý giúp đỡ, bản tọa tu vi đột phá, ngày sau tiếp quản vị trí của sư tôn, đưa ngươi vào Âm Dương Tông, thậm chí trở thành đệ tử chân truyền cũng không thành vấn đề!" Lại Nguyệt Kinh sợ Diệp Đông Hoàng từ chối, lại ném ra một mồi nhử hấp dẫn!

Chân truyền Âm Dương Tông!

Trong Âm Dương Vực này, ai mà không muốn?

Hắn tin rằng Diệp Đông Hoàng tuyệt đối sẽ không từ chối!

Chương 110

Lời đã nói đến mức này, nếu từ chối thì đồng nghĩa với việc đối địch với hắn, đối địch với sư tôn Thiên Nhân Cảnh đằng sau hắn, đối địch với Âm Dương Tông!

Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh bị ánh mắt của Lại Nguyệt Kinh nhìn đến nổi da gà khắp người, một trận buồn nôn, đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bọn họ sinh ra trong thời Chiến Quốc của thế giới Tầm Tần Ký, nơi đó nhân mạng như cỏ rác, nữ tử rất nhiều khi giống như một món hàng hóa dùng để giao dịch.

Âm Dương Tông cường đại như vậy, Diệp Đông Hoàng hy sinh bọn họ cũng là đáng giá!

Trong tình huống này, tuyệt đại đa số đế vương đều sẽ vì tránh đắc tội Âm Dương Tông mà lựa chọn hy sinh bọn họ!

Đầy triều văn võ, vô số ánh mắt đều nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, chờ đợi quyết định của hắn! "Phế hắn đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Trương Tam Phong, nhàn nhạt nói. "Hô ~" Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh thở dài một hơi thật dài, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy cảm kích, ngưỡng mộ.

Bọn họ sớm đã hiểu, từ khi bị Diệp Đông Hoàng câu tới, bọn họ chính là người của Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng tùy lúc có thể lâm hạnh bọn họ, cũng có thể tặng bọn họ cho người khác.

Vế trước bọn họ còn có thể chấp nhận, vế sau bọn họ tuyệt đối không nguyện ý! "Phế hắn đi, còn muốn Trẫm tự mình ra tay!" Diệp

Đông Hoàng phủ xuống phía dưới, ánh mắt không hề dao động, phảng phất như kẻ bị giết không phải là đệ tử của Âm Dương Tông, chúa tể Âm Dương Vực, mà chỉ là hai con mèo con chó con.

Trương Tam Phong nghe vậy, tâm thần chấn động, biết được sự chần chừ vừa rồi của mình đã khiến Diệp Đông Hoàng bất mãn, lập tức không dám chần chừ.

Lão ra tay! "Ngươi..." Oanh!

Lại Nguyệt Kinh vừa mở miệng, một cỗ khí thế khủng bố đã ập đến trấn áp hắn.

Chỉ thấy lão già ban nãy đứng một bên, không hề thu hút sự chú ý, một chưởng đánh tới hắn.

Động tác đó nhìn có vẻ chậm chạp, nhưng lại khiến hắn khó lòng né tránh! "Vô Địch Đại Tông Sư!" Lại Nguyệt Kinh kinh hô, giơ tay cản lại, nhưng lại cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng như sóng thần cuồn cuộn ập đến, từng đợt từng đợt liên miên không dứt, oanh vào ngực hắn, cả người hắn như chịu trọng kích, một ngụm máu tươi phun ra, đập vào cây cột đá. "Giết ta, sư tôn của ta lập tức sẽ biết!

Ngươi dám động đến ta, Âm Dương Tông sẽ không tha cho các ngươi!" Lại Nguyệt Kinh bò dậy, gầm lên liên hồi, trong lòng tràn đầy sợ hãi!

Diệp Đông Hoàng này quả là một tên điên không pháp vô thiên, dám làm chuyện đại bất kính với thiên hạ mà ra tay với hắn!

Giờ khắc này hắn đã không còn vẻ ý khí phong phát như trước, giống như dã thú phát cuồng, gào thét thảm thiết.

Rắc!

Lần này, Trương Tam Phong không để ý đến lời uy hiếp của hắn, một chưởng oanh nát đan điền của hắn, phế bỏ hắn, rồi nắm cổ hắn

quẳng vào giữa đại điện. "Nói nói về thực lực của Âm Dương Tông đi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở miệng, trong mắt ẩn hiện tinh mang biến ảo, chính là thần thông Vạn Đạo Đế Mâu mà hắn thức tỉnh khi Vạn Đạo Hỗn Độn Thể đạt đến cảnh giới Linh Thể.

Lại Nguyệt Kinh nhìn thấy ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, thân thể chấn động, những lời lẽ hung ác vốn định nói ra lập tức nuốt ngược trở về, hai mắt vô thần, ngây dại mở miệng: "Tương truyền Âm Dương Tông có một vị lão tổ vượt trên Thiên Nhân và năm cường giả Thiên Nhân Cảnh.

Ta đã từng gặp hai cường giả Thiên Nhân Cảnh, một là Tông chủ Nguyệt Vô Ngân, một là Tông chủ phu nhân Hoa Thiên Vũ!

Dưới Tông chủ có ba mươi sáu vị Trưởng lão Vô Địch Đại Tông Sư, một trăm linh tám vị đệ tử chân truyền Vô Thượng Đại Tông Sư, một ngàn hai trăm đệ tử nội môn Đại Tông Sư, một vạn đệ tử ngoại môn..." "Không hổ là chúa tể của Âm Dương Vực, thật mạnh!" Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Nếu không phải bọn họ biết Diệp Đông Hoàng thủ đoạn phi phàm, đối mặt với thế lực như vậy, dựa vào thực lực của bọn họ căn bản không thể chiến thắng.

Đối phương chỉ cần phái ra một cường giả Thiên Nhân Cảnh là có thể đoàn diệt bọn họ!

Thẩm vấn xong, tinh mang trong mắt Diệp Đông Hoàng lóe lên, phảng phất hóa thành hai hắc động, thôn phệ vạn vật, bá đạo mà trực tiếp đoạt lấy toàn bộ ký ức của Lại Nguyệt Kinh.

Kẻ sau thảm kêu một tiếng, lập tức trở thành kẻ ngốc. "Thu dọn sạch sẽ tất cả vật phẩm trên người hắn, tống vào đại lao!" Diệp Đông Hoàng vươn tay chộp một cái, giữa không trung đoạt lấy Trữ Vật Giới Chỉ trên tay Lại Nguyệt Kinh, rồi phân phó.

Phàm là đệ tử chân truyền của Âm Dương Tông đều để lại một ngọn Trường Mệnh Đăng trong tông môn, một khi chết, tông môn sẽ biết.

Diệp Đông Hoàng tạm thời không chuẩn bị khai chiến với Âm Dương Tông, cho nên đã giữ lại một mạng cho hắn.

Đương nhiên, dù cho Âm Dương Tông có biết, Diệp Đông Hoàng cũng không sợ!

Âm Dương Tông điều tra cái chết của Lại Nguyệt Kinh ít nhất cần một ngày, từ Âm Dương Tông phái cường giả đến, ít nhất cần ba ngày, mà người đến nhiều nhất cũng chỉ là Trưởng lão cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư.

Dù sao cũng chỉ là cái chết của một đệ tử chân truyền, không cần cường giả Thiên Nhân Cảnh ra tay!

Còn về việc Lại Nguyệt Kinh trước đó nói có một sư tôn Thiên Nhân Cảnh, hoàn toàn là dùng để lừa gạt Diệp Đông Hoàng, tăng thêm con bài của mình!

Sau khi sưu hồn, Diệp Đông Hoàng đã hiểu rõ những điều này. "Bệ hạ, chuyện này không thể giấu được bao lâu, chúng ta nên ứng phó thế nào với sự báo thù sắp tới của Âm Dương Tông?" Sau khi Lại Nguyệt Kinh bị đưa xuống, Lưu Bá Ôn tiến lên hỏi. "Chuyện này Trẫm tự có chủ trương, hiện tại tiếp tục thảo luận kế hoạch trước đây, lấy tốc độ nhanh nhất diệt trừ bốn quốc gia xung quanh!" Diệp Đông Hoàng khoát tay.

Hiện tại hắn cần Khí Vận Điểm, sau đó đi đến thế giới tiếp theo.

Chỉ cần đến thế giới tiếp theo, hắn sẽ có đủ thời gian phát triển, thực lực của tất cả mọi người sẽ lại một lần nữa thăng tiến một bậc lớn!

Thiên Phong Quốc, Hoàng Cung.

Triều hội kết thúc, Viên Thiên Cương dẫn theo Thượng Quan Vân Khuyết cùng Tứ Đại Thi Tổ của Bất Lương Nhân tiến thẳng đến hang ổ Nam Man, tiêu diệt chiến lực cấp cao của địch.

Bạch Khởi dẫn hai trăm vạn đại quân từ Tam Sơn Quan tấn công Man tộc.

Trương Tam Phong dẫn theo Võ Đang Thất Hiệp tiến thẳng đến kinh đô Xích Việt Nam Quốc, tiến hành chiến thuật "chém đầu", tiêu diệt chiến lực cấp cao của địch.

Thường Ngộ Xuân dẫn hai trăm vạn đại quân cùng Dương Tiêu, Phạm Diêu, Tứ Đại Pháp Vương, Ngũ Tán Nhân… tiến thẳng đến Xích Việt Nam!

Diệp Cô Thành cùng Long Tiểu Kumo, Kỷ Yên Nhiên và mười hai người khác tiến thẳng đến kinh đô Càn Nguyên Quốc, tiến hành "chém đầu".

Vương Dương Minh thống lĩnh hai trăm vạn đại quân cùng Lâm Bình Chi, Khúc Dương, Đồng Bách Hùng, Lưu Chính Phong… tấn công Càn Nguyên Quốc.

Cuối cùng, Tây Môn Xuy Tuyết cùng Cửu Thiên Thánh Cơ của Huyễn Âm Phường tiến thẳng đến kinh đô Thần Mộc Quốc, tiến hành "chém đầu".

Thích Kế Quang dẫn hai trăm vạn đại quân cùng La Nghệ dẫn theo Yến Vân Thập Bát Kỵ và Huyết Đao Lão Tổ tấn công Thần Mộc Quốc!

Tám trăm vạn đại quân chia làm bốn lộ, lần lượt xuất phát từ Tam Sơn Quan, Phong Long Quan, Phong Nguyên Quan, Phong Mộc Quan.

Mỗi một lộ đều có vài vị Đại Tông Sư cường giả dẫn dắt, thế như

chẻ tre, tiến vào đất địch như chốn không người.

Nhất thời, thiên hạ chấn động, các nước chấn kinh, hoảng sợ bất an! …… Càn Nguyên Quốc, Hoàng Cung!

"Lão tổ tử rồi, tám vị Đại Tông Sư của bốn nước đều bị miểu sát, bốn vị Vô Thượng Đại Tông Sư…" Càn Nguyên Quốc Hoàng đế Càn Vô Đạo nhìn tin tức thám tử truyền về, ngây ngẩn thất thần.

Hắn không hiểu vì sao Thiên Phong Quốc lại có nhiều Vô Thượng Đại Tông Sư như vậy.

Giờ binh lâm thành hạ, Càn Nguyên Quốc xem như đã xong rồi!

"Các đệ tử ưu tú trong hoàng tộc đều đã bí mật phái đi rồi chứ?" Càn Vô Đạo tựa như già đi vô số lần, hỏi thăm.

Từ khi vừa nhận được tin hai vị lão tổ Càn Huyền Đức, Càn Huyền Thiên thân tử, hắn đã bắt đầu hành động.

Đối phương có ít nhất bốn vị Vô Thượng Đại Tông Sư, chắc chắn sẽ rất nhanh giết đến, điểm này hắn rất rõ ràng!

"Bệ hạ, đều đã tiễn đi rồi, Người có muốn tạm thời tránh mũi nhọn này không?" Lão thái giám theo Càn Vô Đạo nhiều năm nhịn không được khuyên nhủ.

Ở lại đây, một khi cường giả đối phương giết đến, chỉ có một con đường chết.

"Trẫm không thể đi!" Càn Vô Đạo lắc đầu, đột nhiên cảm thấy gì đó, cười thê lương một tiếng, "Hiện tại muốn đi cũng không được rồi!" Lão thái giám cũng cảm thấy gì đó, như lâm đại địch, đứng chắn trước Càn Vô Đạo.

Soạt soạt!

Trên không truyền đến từng tiếng chim hót, Diệp Cô Thành cùng

Long Tiểu Kumo, Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh và mười hai người khác từ phi cầm bước xuống, khóa chặt mục tiêu trong hoàng cung, từng bước một tiến lại gần!

Bá bá bá bá bá!

Từng đạo thân ảnh phi tốc xuất hiện, không lâu sau, bên cạnh Càn Vô Đạo đã tụ tập ba mươi vị Tông Sư và một vị Đại Tông Sư.

Cường giả Tiên Thiên càng tổ thành một tiểu đội nghìn người!

"Diệp Cô Thành, không ngờ ngươi đã đột phá đến cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư rồi!" Nhìn Diệp Cô Thành đi phía trước, ánh mắt Càn Vô Đạo ảm đạm, cười thê lương: "Diệp Đông Hoàng thật là đại thủ bút, lại phái một Vô Thượng Đại Tông Sư và mười hai Đại Tông Sư cùng ra tay, quả thật xem trọng Trẫm!" Nhìn thấy đội hình phía sau Diệp Cô Thành, Càn Vô Đạo biết, hắn chết chắc rồi, Càn Nguyên Quốc cũng xong rồi, không còn chút đường phản kháng nào.

Đối với Diệp Cô Thành, hắn cũng biết, chỉ mấy ngày trước đối phương một kiếm chém chết đệ đệ hắn Càn Vô Thiên!

Lúc đó tin tức hắn nhận được đối phương là một vị Đại Tông Sư, nay lại là một vị Vô Thượng Đại Tông Sư!

"Các ngươi không phải người của Thiên Phong Quốc phải không?" Càn Vô Đạo đánh giá Long Tiểu Kumo, Lật Na và mười hai mỹ nữ Đại Tông Sư cực phẩm với phong thái khác nhau, khí tức sắc bén.

Với nhãn lực của hắn, tự nhiên một ánh mắt liền phát hiện, trừ Lật Na, mười hai người còn lại đều vẫn là xử nữ.

Tổ hợp mỹ nữ Đại Tông Sư cực phẩm như vậy, ngay cả mười đại quốc hàng đầu cũng khó mà có được, đặc biệt là ở Âm Dương Vực này.

Chương 111

Âm Dương Tông tiêu hao đại lượng mỹ nữ thiên phú xuất chúng, tu vi cường đại, muốn tập hợp đủ nhiều như vậy thật là quá khó.

Âm Dương Tông đúng là có một đám lớn mỹ nữ cực phẩm, nhưng đều đã song tu với người, nếu không hắn đã nghi ngờ những người này là của Âm Dương Tông rồi!

"Sát!" Diệp Cô Thành không phí lời với hắn, rút kiếm chém một nhát, đầu Càn Vô Đạo lập tức bay lên.

Kiếm của hắn vốn sắc bén, ra tay tất sát, huống hồ còn hơn Càn Vô Đạo một cảnh giới, hoàn toàn không có bất kỳ huyền niệm nào!

"Vô Đạo!" Vị Đại Tông Sư duy nhất còn lại gầm lên giận dữ.

Hắn chính là gia gia của Càn Vô Đạo, mắt đỏ ngầu xông thẳng về phía Diệp Cô Thành, đáng tiếc ngay khoảnh khắc tiếp theo, đầu lâu của hắn cũng bay lên!

Xuy lạp!

Khoảnh khắc Diệp Cô Thành ra tay, Long Tiểu Kumo, Kỷ Yên Nhiên, Gia Cát Đại Lực, Lật Na, Vương Ngữ Yên, Giang Lai, An Địch, An Nhiên Lý Sư Sư… cũng động thủ, kiếm khí, đao khí sắc bén xẹt qua, xung quanh Tông Sư, võ giả Tiên Thiên ngã xuống từng loạt!

Mười ba người tựa như hóa thân thành cỗ máy giết chóc, không có bất kỳ lời nói nào, chỉ có sát!

Đối với kẻ địch nhân từ, chính là đối với chính mình tàn nhẫn!

Nếu để những người này chạy thoát, họ có thể sẽ ẩn nấp trong bóng tối trả thù, tìm cơ hội tập kích ám sát, phòng không thể phòng, không những nguy hiểm mà còn rất phiền phức!

Không đến nửa canh giờ, cao tầng Càn Nguyên Quốc bị diệt.

Lọt lưới chắc chắn không ít, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể sau này từ từ truy sát.

Tình hình các nước Thần Mộc, Nam Man và Xích Việt Nam cũng không khác biệt là bao.

Dưới công thế cường đại của Diệp Đông Hoàng, bọn họ căn bản không có sức phản kháng.

Bốn lộ đại quân của Diệp Đông Hoàng càng quét mọi nơi, đặc biệt là sau khi hoàng thất bị diệt, hầu như tất cả thành trì đều đầu hàng, tuyệt đại đa số tướng lĩnh trấn giữ thành đều bỏ thành mà chạy!

Chỉ trong ba ngày, dưới công thế hủy diệt của Diệp Đông Hoàng, Càn Nguyên, Thần Mộc, Nam Man, Xích Việt Nam tan rã.

Các nước xung quanh chấn kinh, ai nấy đều tự lo cho mình.

Bốn nước bị phá diệt, cũng triệt để khiến cường quốc mạnh nhất vùng đất này, Lôi Minh Quốc đứng thứ ba Âm Dương Vực, phải coi trọng.

Trước đó khi Diệp Đông Hoàng phá diệt liên quân bốn nước, Lôi Minh Quốc đã chú ý đến rồi.

Lúc đó tốc độ của Diệp Đông Hoàng quá nhanh, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, hắn đã diệt Càn Nguyên bốn nước.

Giờ khắc này, Quốc chủ Lôi Minh Quốc, Lôi Bá Thiên, lòng nặng trĩu.

Trọng tâm của các mật thám xung quanh đều hướng về Diệp Đông Hoàng, biết mình biết địch, trăm trận trăm thắng!

Tuy thực lực Diệp Đông Hoàng thể hiện ra bây giờ rất mạnh, nhưng hắn cũng không sợ.

Lão tổ khai quốc Lôi Minh Quốc, Lôi Minh Thượng Nhân, là một cường giả Thiên Nhân Cảnh.

Tuy đã thân tử nhưng đã để lại nội tình bất phàm cho Lôi Minh Quốc.

Trừ Lôi Bá Thiên là Vô Địch Đại Tông Sư, còn có hai vị Vô Địch Đại Tông Sư lão tổ, mười hai Vô Thượng Đại Tông Sư, và mấy chục Đại Tông Sư!

Thực lực như vậy khiến Lôi Minh Quốc trong hàng chục tiểu quốc với mấy ngàn dặm xung quanh tựa như bá chủ, xếp thứ ba trong số hàng trăm quốc độ toàn bộ Âm Dương Vực.

Vì Diệp Đông Hoàng cường thế xuất kích, các nước nổi dậy như mây gió.

Còn kẻ đầu sỏ, lúc này đang ngồi trấn giữ trong hoàng cung Thiên Phong Quốc, nhìn bảng điều khiển Vạn Đạo Hư Nghĩ chỉ mình hắn thấy, lộ ra một nụ cười!

Trước đó hắn quay về và câu thế giới Bất Lương Nhân đã tiêu tốn bốn trăm vạn Khí Vận Điểm, chỉ còn lại hơn tám mươi vạn.

Giờ diệt Càn Nguyên, Thần Mộc, Nam Man, Xích Long bốn nước, Khí Vận Điểm lập tức tăng vọt lên ba trăm năm mươi vạn.

Nếu hắn chỉnh hợp bốn nước này, triệt để chưởng khống chúng, Khí Vận Điểm sẽ lại bùng nổ!

"Thăng cấp!" Diệp Đông Hoàng vốn định tiến hành Thùy Điếu, nhưng phát hiện Vạn Đạo Điếu Hoàng Can có thể thăng cấp nữa, bèn quyết định thăng cấp trước.

Giờ hắn đã không phải người thiếu chút Khí Vận Điểm kia, không cần keo kiệt.

Hơn nữa, cấp độ Vạn Đạo Điếu Hoàng Can càng cao, hắn Thùy Điếu càng an toàn, đây mới là điều quan trọng nhất!

"Đinh!

Phát hiện đã dung hợp một thế giới cấp ba, phù hợp điều kiện thăng cấp.

Tiêu hao mười vạn Khí Vận Điểm, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp!" Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp độ: 4 (0/1000000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Tông Sư hậu kỳ (Vạn Đạo Chi Thế 3.5 thành) Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Tam Giai) Thần thông thức tỉnh: Vạn Đạo Đế Mâu (phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) Tự sáng võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Quân Lâm Thiên Hạ Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí Vận Điểm: 3422400 Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo Thế Giới, Ỷ Thiên Thế Giới, Bất Lương Nhân Thế Giới Chức năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú: cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, cấp độ chưa đủ, nhiều chức năng còn chưa biết) "Đinh!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can cấp bốn, giải khóa một bộ Đế Hoàng Sáo Trang, giải khóa Vạn Đạo Điếu Hoàng Can Chủ Thế Giới!" Giọng nói máy móc của Vạn Đạo vang lên, Diệp Đông Hoàng hơi sững sờ.

Nếu biết có lợi ích này, hắn đã thăng cấp từ sớm rồi.

Ý niệm vừa động, một quang đoàn màu tím hiện ra, bên trong quang đoàn là bộ Đế Hoàng Sáo Trang. …… "Bình Thiên Quan, Cửu Long Bào, Đế Hoàng Ngoa, Phong Thần Bảng, Đế Hoàng Ấn, Đế Hoàng Kiếm, thật là đại thủ bút!" Nhìn sáu kiện bảo vật lơ lửng trong quang đoàn màu tím, Diệp Đông Hoàng trong lòng chấn động.

Sáu kiện bảo vật này hiện tại cấp độ chưa cao, đại khái tương

đương cực phẩm Tam Giai, nhưng toàn bộ đều là vật phẩm tương liên với khí vận.

Chỉ cần có khí vận dưỡng dục, cấp độ của chúng sẽ không ngừng đề thăng, uy năng không ngừng bùng nổ.

Khí vận càng mạnh, uy lực càng cường đại.

Phong Thần Bảng ở đây và Phong Thần Bảng trong thế giới thần thoại không giống nhau, nhưng có một số điểm tương tự.

Phong Thần Bảng một khi liên kết với khí vận một quốc gia, liền có thể trấn áp khí vận quốc gia, khiến võ vận hưng long, phong điều vũ thuận.

Kế đó có thể sắc phong văn võ bá quan, phàm là người được phong đều có thể dựa theo vị phân của mình mà hưởng thụ khí vận quốc gia gia trì, không những vạn tà bất xâm, còn có thể gia trì tu luyện.

Nếu người được phong phản bội đế quốc, Phong Thần Bảng còn có thể cảm ứng được mà nhắc nhở Diệp Đông Hoàng, có thể thông qua Phong Thần Bảng trực tiếp mạt sát nghịch tặc phản quốc!

"Vốn dĩ Trẫm còn định đi thế giới khác, sau đó mới lập quốc.

Giờ có Phong Thần Bảng, nên lập quốc trước, rồi mới đi thế giới khác!" Diệp Đông Hoàng luyện hóa Bình Thiên Quan, Cửu Long Bào, Đế Hoàng Ngoa và mặc vào người, trong lòng đã có quyết định.

Như vậy có thể tối đa hóa lợi ích, văn võ bá quan dưới quyền hắn có khí vận quốc gia gia trì, tu luyện tất sẽ đột phi mãnh tiến.

Tiếp đó, Diệp Đông Hoàng luyện hóa Phong Thần Bảng, Đế Hoàng Ấn, Đế Hoàng Kiếm.

Những thứ này đều là vật trấn áp khí vận chuẩn bị cho hắn, rất dễ

dàng luyện hóa thành công.

"Đế Hoàng Ấn này cần Trẫm đề tự?" Sau khi luyện hóa thành công, Đế Hoàng Ấn truyền ra một đạo tin tức.

Diệp Đông Hoàng cầm lấy nó, mặt dưới của nó trơn nhẵn như ngọc, không có bất kỳ văn tự hay đồ án nào!

"Tự Cường Bất Tức, Ký Thọ Vĩnh Xương!" Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một chút, sửa lại tám chữ "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương" trên truyền quốc ngọc tỷ đời trước.

Nam nhi đương tự cường, trên không nhờ trời, dưới không nhờ đất, ở giữa dựa vào đôi tay của chính mình, thành tựu đế hoàng bá nghiệp!

Ông!

Trên Đế Hoàng Ấn truyền ra một đạo ba động, phía dưới hiện lên tám chữ cổ kính "Tự Cường Bất Tức, Ký Thọ Vĩnh Xương".

Bốn phía đại tự hiện lên bốn đường viền đồ án chân long nối tiếp nhau.

Còn ở bốn mặt xung quanh Đế Hoàng Ấn cũng hiện lên đồ án: một mặt hiện nhật nguyệt tinh thần, một mặt hiện sơn xuyên thảo mộc, một mặt hiện nhân tộc đao canh hỏa chủng, chiến thiên đấu địa, một mặt hiện tứ hải quy nhất, thiên hạ nhất thống.

"Vạn Đạo Điếu Hoàng Can Chủ Thế Giới?" Sau khi chơi đùa một lúc với Phong Thần Bảng, Đế Hoàng Ấn, Đế Hoàng Kiếm, Diệp Đông Hoàng thu chúng vào đan điền, ý thức hướng vào bên trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can mà nhìn.

Chỉ thấy một đại thế giới rộng lớn vô ngần hiện ra trong đầu Diệp Đông Hoàng.

Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới và Bất Lương Nhân thế giới tựa như ba vì tinh tú vây quanh Chủ Thế Giới.

"Cũng không tệ, sau này có thể làm đại bản doanh, còn có thể thiết lập một giới hạn cho các thế giới xung quanh, đạt đến tu vi nhất định liền có thể 'phi thăng' Chủ Thế Giới!" Diệp Đông Hoàng đánh giá một lượt Vạn Đạo Điếu Hoàng Can Chủ Thế Giới, hài lòng gật đầu, đồng thời thiết lập ba kênh truyền tống, khiến Tiếu Ngạo, Ỷ Thiên, Bất Lương Nhân thế giới liên kết với Chủ Thế Giới.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp bốn, Diệp Đông Hoàng phát hiện việc thiết lập kênh truyền tống bên trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can không cần tiêu hao Khí Vận Điểm, hắn một niệm là có thể sinh thành!

Hắn còn có thể như thần sáng thế mà một niệm thay đổi thế giới bên trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, một niệm thương hải tang điền, một niệm thiên phiên địa phúc!

"Cảm giác cầm nắm hình như cũng khác rồi, câu thử vài lần xem sao!" Nắm chặt Vạn Đạo Điếu Hoàng Can đã thăng cấp bốn, Diệp Đông Hoàng nóng lòng muốn thử.

Hắn hiện tại có hơn ba trăm vạn Khí Vận Điểm, căn cứ tin tức nhận được, chân thân xuyên việt Đại Tống thế giới chỉ cần một trăm vạn Khí Vận Điểm, còn dư hơn hai trăm vạn Khí Vận Điểm, đủ để hắn tiêu xài.

"Thùy Điếu!" Diệp Đông Hoàng vung cần câu, Kim Sắc Điếu Câu dường như trở nên càng huyền ảo trầm trọng hơn, tiêu hao mười vạn Khí Vận Điểm lập tức biến mất vào hư không, vượt qua vũ trụ hư không, đến một phương thế giới.

"Đinh!

Phát hiện Nhị Cấp Cực Phẩm thế giới Tam Thiếu Gia Kiếm, tiêu phí một trăm chín mươi vạn Khí Vận Điểm, có thể câu nó lên!" Giọng nói máy móc của Vạn Đạo vang lên, Diệp Đông Hoàng không chút do dự.

Mười vạn Khí Vận Điểm để câu một thứ gì đó và hai trăm vạn Khí Vận Điểm để câu một thế giới, căn bản không cần lựa chọn.

"Tiêu phí một trăm chín mươi vạn Khí Vận Điểm, câu nó lên!" Diệp Đông Hoàng phân phó, cần câu móc lấy thế giới đó trực tiếp câu lên, tạm thời dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp bốn, Diệp Đông Hoàng nhận được tin tức, thế giới câu lên không chỉ có thể dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, mà còn có thể dung hợp lẫn nhau, tăng cường bản nguyên thế giới.

Chương 112

Tuy rằng sau khi dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, bất kể phẩm cấp nào của thế giới dường như đều trở nên như nhau, nhưng bản chất khác biệt vẫn tồn tại.

Ví dụ như Tiếu Ngạo thế giới, một khi tách khỏi Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, lập tức sẽ bị đánh trở về nguyên hình, biến thành thế giới cấp một.

"Tạm thời cứ như vậy, đợi khi đi Đại Tống thế giới, sẽ thử dung nhập thế giới vừa câu được vào Tiếu Ngạo thế giới, nói không chừng có thể khiến Tiếu Ngạo thế giới biến thành thế giới cấp ba!" Diệp Đông Hoàng thu Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, tiếp tục xử lý quốc sự, đồng thời ban bố chiếu thư đăng cơ: "Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng Đế chiếu viết: Thiên Phong cự biến, tiêu yên di mạn, thương sinh đồ đồ, nội ưu ngoại hoạn, Trẫm khởi Nam Sơn, trấn Nam Man, thoái ngoại địch, vãn cuồng lan ư ký đảo, phù đại hạ chi tương khuynh ……" "Nay thuận thiên ứng mệnh, vào mùng mười lăm tháng tám đăng cơ xưng đế, định quốc hiệu Đại Việt, kiến nguyên Đông Hoàng ……bố cáo thiên hạ, hàm sử văn chi!" …… Nửa tháng sau.

Mùng mười lăm tháng tám.

Thần Phong Thành, Hoàng Cung.

Diệp Đông Hoàng thân khoác Cửu Long Bào, chân đạp Đế Hoàng Ngoa, đầu đội Bình Thiên Quan, ngồi lên Kim Loan Điện đã được mở rộng.

Đại điện nguy nga tráng lệ như cung điện thần tiên trên trời, uy nghiêm đại khí, hùng vĩ túc mục.

"Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Văn võ

bá quan tề tựu, trên mặt mang theo hưng phấn.

Giờ đây Càn Nguyên, Thần Mộc, Xích Long, Nam Man tứ quốc cơ bản đã dung nhập vào bản đồ Thiên Phong Quốc, hình thành nên Đại Việt Đế Quốc hiện tại.

"Bình thân!" Giọng nói bình tĩnh mà uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng vang lên, hắn ngồi cao trên long ỷ, phủ khám thiên hạ, một cỗ hào khí bốn biển tám phương đều nằm dưới chân tự nhiên mà sinh.

Hiện tại chỉ là bắt đầu, không lâu nữa, Thần Châu Đại Lục cũng sẽ trải dưới chân hắn!

"Tạ Bệ hạ!" Văn võ bá quan đứng dậy, ánh mắt kích động mà mong chờ.

Ông!

Diệp Đông Hoàng vung tay, một cuộn kim sắc quyển trục từ từ triển khai giữa không trung, sông núi xã tắc dường như đều nằm gọn trong đó, huyền diệu vô song, chính là Phong Thần Bảng mà Diệp Đông Hoàng đã có trước đó!

Roar!

Một tiếng rồng ngâm kinh thiên vang vọng trong lòng tất cả mọi người, một Kim Long khí vận dài trăm trượng lao xuống, dung nhập vào Phong Thần Bảng.

Từ nay Phong Thần Bảng trấn áp khí vận một quốc gia, khí vận cũng dưỡng dục Phong Thần Bảng, khiến nó không ngừng lớn mạnh.

Phong Thần Bảng triển khai, dài chín thước năm tấc, ba chữ 'Diệp Đông Hoàng' cổ kính treo cao trên đó, như một đế hoàng phủ khám thiên hạ, thần bí uy nghiêm.

"Phong Thái phi Đông Phương Thanh Y làm Thiên Hậu!" Diệp

Đông Hoàng kim khẩu ngọc ngôn, tiếng nói vừa dứt, trên Phong Thần Bảng liền hiện lên bốn chữ màu tím 'Đông Phương Thanh Y', phía trước chú thích 'Thiên Hậu', vị trí dưới Diệp Đông Hoàng, chỉ thấp hơn một chút, chói mắt đoạt mục.

Đông Phương Thanh Y trong lòng khẽ động, cảm thấy khí vận quốc gia đã sản sinh một sự liên kết mạnh mẽ với nàng.

Đôi mắt mỹ lệ hiếu kỳ nhìn Phong Thần Bảng của Diệp Đông Hoàng, lóe lên một tia dị sắc.

"Phong Thần Bảng của Đông Hoàng quả thật huyền diệu, đã có sơ hình của vương triều khí vận rồi!" Đông Phương Thanh Y trong mắt tràn đầy sự vui mừng an ủi, có nhi tử như thế, chồng còn cầu gì nữa!

"Phong Đông Phương Bất Bại làm Thần Hậu, tứ hiệu Nhật Hậu!" "Phong Ân Tố Tố làm Thần Hậu, tứ hiệu Tố Hậu!" "Phong Thủy Vân Cơ làm Thần Hậu, tứ hiệu Huyễn Hậu!" "Phong Thạch Dao làm Thần Hậu, tứ hiệu Thạch Hậu!" Từng đạo sắc lệnh ban ra, trên Phong Thần Bảng liền tự nhiên hiện lên từng cái tên.

Vị trí Thần Hậu cũng sát bên Diệp Đông Hoàng, vị trí thấp hơn Thiên Hậu một chút.

"Phong Bạch Ấu Vi, Nghi Lâm, Kỷ Hiểu Phù, Lục Lâm Hiên làm Thánh Phi!" "Phong Nhạc Linh San, Lục Trúc, Diệu Thành Thiên, Huyền Tịnh Thiên, Lật Na làm Đế Cơ!" Diệp Đông Hoàng chia hậu phi của mình làm ba cấp bậc: Thần Hậu, Thánh Phi, Đế Cơ.

"Phong Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh, Lý Sư Sư, Lương Hồng Ngọc, Vương Ngữ Yên, Long Tiểu Kumo, Đường Tâm Di, An Nhiên, An Địch, Gia Cát Đại Lực, Lật Na, Giang Lai làm Thập Nhị Tiên Cơ danh hiệu!" "Trẫm thiết lập Thập Bát Quốc Sĩ, Nhị Thập Tứ Kiếm Tiên, Tam Thập Lục Thần Tướng, Thất Thập Nhị Cung Phụng, Nhất Bách Linh Bát Hộ Pháp.

Bốn danh hiệu phía trước vị phân nhất trí, Nhất Bách Linh Bát Hộ Pháp thấp hơn một bậc!" Diệp Đông Hoàng mở lời, trên Phong Thần Bảng hiện lên từng danh xưng vị phân.

"Phong Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành làm Đế Quốc Kiếm Tiên!" Diệp Đông Hoàng kim khẩu ngọc ngôn, dưới "Nhị Thập Tứ Kiếm Tiên" hiện lên tên hai người Diệp Cô Thành.

Hiện tại chỉ có hai người, sau này nhất định sẽ tập hợp đủ hai mươi bốn Kiếm Tiên, hơn nữa kiếm khách tuyệt đối sẽ vượt xa con số đó, chỉ có hai mươi bốn kiếm khách mạnh nhất mới có thể đạt được danh hiệu Nhị Thập Tứ Kiếm Tiên!

"Phong Trương Tam Phong, Viên Thiên Cương, Lý Mậu Trinh làm Đế Quốc Cung Phụng!" "Phong Bạch Khởi, La Nghệ, Vương Dương Minh, Thích Kế Quang, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân làm Đế Quốc Thần Tướng!" "Phong Dương Tiêu, Phạm Diêu, Tạ Tốn, Ân Thiên Chính, Đại Khỉ Ti, Vi Nhất Tiếu, Ngũ Tán Nhân, Khúc Dương, Lưu Chính Phong, Đồng Bách Hùng, Tứ Đại Thi Tổ, Huyết Đao Lão Tổ, Vô Nhai Tử làm Đế Quốc Hộ Pháp!" "Thiết lập Đan Đường, Trình Linh Tố, Mộ Dung Cửu, Hồ Thanh Ngưu, Bình Nhất Chỉ làm Đan Đường trưởng lão!" "Thiết lập La Võng, Thiên La Địa Võng, vô khổng bất nhập, như ảnh tùy hình.

Thiên La chủ sát, Địa Võng chủ thám…" Diệp Đông Hoàng tương đương với việc chia La Võng làm hai bộ phận.

Bộ phận Thiên La do sát thủ tạo thành, chủ yếu phụ trách nhiệm vụ ám sát.

Bộ phận Địa Võng do thám tử tạo thành, phụ trách tiềm phục do thám, thu thập tin tức.

Hiện tại do Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố, Thủy Vân Cơ và Thạch Dao phụ trách, Thượng Quan Hải Đường cũng nằm trong đó.

Diệp Đông Hoàng chỉ thiết lập khung sườn đại khái, các thành viên nội bộ, phân chia cấp bậc… vẫn cần hoàn thiện.

Tiêu phí nửa ngày công phu, Diệp Đông Hoàng mới hoàn thành việc phong thưởng.

Đại Việt Đế Quốc chính thức cất cánh, quần thần đấu chí ngút trời, liên hệ với đế quốc ngày càng khăng khít.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Quần thần triều bái, tiếng hô vang vọng cửu thiên.

Diệp Đông Hoàng gật đầu, nỗ lực bao nhiêu năm qua, cơ nghiệp của hắn ở Thần Châu Đại Lục cuối cùng cũng có hình dáng rồi!

"Lôi Minh Quốc Lôi Chiến, đặc biệt đến chúc mừng Hạ Hoàng đăng cơ đại điển!" Ngay lúc quân thần cùng vui, khí thế tưng bừng, một âm thanh như sấm sét vang vọng.

Đi kèm với âm thanh là khí tức khủng bố của Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, khiến vô số bách tính Thần Phong Thành run rẩy sợ hãi, như ngọn đèn tàn trong gió, chao đảo sắp tắt, hoảng sợ bất an!

"Tìm chết!" Diệp Đông Hoàng trong lòng lạnh lẽo, một Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong mà dám đến gây rối, thật sự là không biết sống chết.

Hắn liếc nhìn Trương Tam Phong, nhàn nhạt thốt ra một chữ: "Trảm!" Lực lượng Lôi Chiến rất mạnh, chỉ còn một bước nữa là bước vào cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư.

Ngay cả Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết ra tay, cũng chưa chắc có thể một kiếm chém giết hắn.

"Vâng, Bệ hạ!" Trương Tam Phong tiến lên bái, lập tức bước một bước, rời khỏi Kim Loan Điện.

Ở đây trừ Diệp Đông Hoàng, cũng chỉ có Trương Tam Phong có nắm chắc một kiếm chém giết kẻ đến gây rối! …… "Khốn nạn, dám làm loạn trong đại điển đăng cơ của Bệ hạ, thật là tìm chết!" "Bệ hạ nhất định sẽ cho hắn biết tay!" Trong Thần Phong Thành, vô số bách tính mắng mỏ giận dữ, phẫn hận trừng mắt nhìn Lôi Chiến đứng chắp tay trên lưng một con chim lớn trên không trung, mong chờ Diệp Đông Hoàng ra tay, cho hắn một bài học khó quên cả đời!

"Suỵt, ngươi có biết Lôi Minh Quốc là tồn tại thế nào không?

Đó là cường đại đế quốc đứng thứ ba Âm Dương Vực, có Vô Địch Đại Tông Sư tọa trấn, trừ Âm Dương Tông và mấy đế quốc hàng đầu, ai dám đắc tội bọn họ?" Một võ giả có kiến thức nói nhỏ, trong mắt tràn đầy uất ức và bất lực, ẩn ẩn còn mang theo một tia kính sợ và hoảng loạn.

"Ai, chẳng lẽ cứ để hắn chèn ép như vậy sao?" Nghe vậy, từng võ giả nắm chặt nắm đấm, trong lòng tràn đầy bất cam.

"Thực lực không bằng người, có cách nào…" Một võ giả Tiên Thiên lắc đầu thở dài, chỉ là lời còn chưa nói hết, một đạo kiếm quang sắc bén từ hoàng cung bay ra, chính là Trương Tam Phong rút kiếm chém một nhát, kiếm khí khủng bố tung hoành vài trăm mét, một kiếm chém thẳng vào Lôi Chiến!

"Vô Địch Đại Tông Sư!" Cảm ứng kiếm khí khủng bố kia, Lôi Chiến trong lòng kinh hãi, muốn ngăn cản, nhưng căn bản không kịp, hơn nữa một kiếm này quá mạnh quá huyền ảo, hắn căn bản không đỡ nổi.

Xuy lạp!

Cả người lẫn chim, Lôi Chiến bị một kiếm chém thành hai nửa.

Ý niệm cuối cùng trong lòng hắn chính là 'thám tử hại ta'.

Tin tức Trương Tam Phong là Vô Địch Đại Tông Sư ngoại trừ người của Diệp Đông Hoàng, ngoại nhân không hề biết.

Chuyện này liên quan đến Lại Nguyệt Kinh của Âm Dương Tông, Diệp Đông Hoàng đã sớm phong tỏa tin tức.

Nếu Lôi Bá Thiên của Lôi Minh Quốc biết Diệp Đông Hoàng dưới trướng có Vô Địch Đại Tông Sư, hắn chắc chắn sẽ không phái Lôi Chiến đến, mà sẽ phái một vị Vô Địch Tông Sư đến chấn nhiếp Diệp Đông Hoàng, cho Diệp Đông Hoàng một cú hạ mã uy!

Đáng tiếc trên đời không có nếu như hoặc giả sử, một niệm thiên đường, một niệm địa ngục!

"Thực lực không bằng người thì sao?

Chúng ta không có thực lực, nhưng không thể không có cốt khí!" Một thanh niên ngẩng đầu, ánh mắt cuồng nhiệt, liếc xéo vị võ giả Tiên Thiên vừa nói chuyện, lập tức quỳ xuống đất, hướng về phía hoàng cung bái: "Bệ hạ uy vũ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Ngay sau đó, Thần Phong Thành vang lên tiếng hô sơn hô hải khiếp động trời đất.

Một cỗ cảm giác thuộc về và tự hào tự nhiên mà sinh, đây chính là Bệ hạ của bọn họ —— Diệp Đông Hoàng!

Cú hạ mã uy của Lôi Chiến không thành công, ngược lại còn giúp Diệp Đông Hoàng lập uy, giết gà dọa khỉ!

"Sáng sớm ngày mai, Trẫm sẽ đến thế giới tiếp theo, các ngươi đều xuống chuẩn bị!" Nhìn văn võ bá quan nhiệt tình cao trào, Diệp Đông Hoàng phân phó.

Văn võ đại thần ở đây đều là thân tín của hắn, đều biết chuyện tiểu thế giới, rất nhiều người đã trải qua hai lần, cho nên hắn cũng không hề né tránh!

Hơn nữa có Vạn Đạo Điếu Hoàng Can hạn chế, cũng không có ai sẽ phản bội, cũng không ai có thể phản bội!

"Đa tạ Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tất cả mọi người mắt sáng ngời, sau khi bãi triều đều hưng phấn đi chuẩn bị.

Diệp Đông Hoàng ở Thần Phong Thành chuyên môn kiến lập một trận truyền tống hai giới, nối liền với Chủ Thế Giới của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, Diệp Đông Hoàng mệnh danh là Vạn Đạo Thế Giới.

Bọn họ đều có thể thông qua trận truyền tống tiến vào Vạn Đạo Thế Giới, sau đó thông qua Vạn Đạo Thế Giới đi đến bất kỳ tiểu thế giới nào.

Đồng thời, Càn Nguyên, Thần Mộc, Nam Man, Xích Long tứ quốc cũng có trận truyền tống hai giới nối liền Vạn Đạo Thế Giới, bọn họ cũng có thể thông qua Vạn Đạo Thế Giới nhanh chóng đến Càn Nguyên tứ quốc.

Lúc này, Bạch Khởi, Từ Đạt và các tướng lĩnh cần phải quay về sắp xếp, tập hợp những tướng sĩ có tiềm lực lại với nhau, sáng sớm ngày mai tiến vào Vạn Đạo Thế Giới tu luyện.

Những tướng sĩ không có tiềm lực thì ở lại bên ngoài trấn thủ cương thổ.

Dù sao, Diệp Đông Hoàng khi đi đến thế giới khác, cũng chỉ là thay đổi tốc độ thời gian giữa Vạn Đạo Thế Giới và các tiểu thế giới với Thần Châu Đại Lục.

Người không có tiềm lực tiến vào cũng chỉ là tiêu hao sinh mệnh, rất khó thăng lên cảnh giới cao hơn.

"Đông Phương, Trẫm trước đó đã câu được một thế giới Nhị Cấp Cực Phẩm, Trẫm sẽ dung nhập nó vào Tiếu Ngạo thế giới tặng cho

nàng, nàng hãy sắp xếp những việc còn lại!" Diệp Đông Hoàng giữ Đông Phương Bất Bại lại nói.

"Đa tạ Bệ hạ, thần thiếp nhất định sẽ sắp xếp tốt hậu tục sự nghi!" Đông Phương Bất Bại đôi mắt mỹ lệ sáng ngời, tràn đầy hưng phấn.

Như vậy, không những có thể đề thăng cấp độ Tiếu Ngạo thế giới, còn có thể tăng cường nội tình của nó, đơn giản là bánh từ trời rơi xuống.

Diệp Đông Hoàng cũng là cân nhắc Đông Phương Bất Bại ở giai đoạn đầu đã xuất lực nhiều nhất, giúp đỡ hắn rất lớn, nên mới đem thế giới Tam Thiếu Gia Kiếm này dung nhập Tiếu Ngạo thế giới.

Chương 113

Đông Phương Bất Bại quay về Tiếu Ngạo thế giới, Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, thế giới Nhị Cấp Cực Phẩm Tam Thiếu Gia Kiếm liền dung hợp với Tiếu Ngạo thế giới.

Oanh long!

Trời đất chấn động, toàn bộ thế giới kịch biến, bản nguyên thế giới dung hợp, đại lục của hai thế giới dung hợp làm một, diện tích thế giới biến lớn, cấp độ cũng đề thăng đến Tam Cấp Hạ Phẩm.

Mà tất cả sinh linh của hai thế giới vẫn kinh hãi, chấn động không thôi.

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiển hóa trên không trung của Tiếu Ngạo thế giới đã dung hợp, hóa thành một thân ảnh vĩ ngạn vô biên, thần thánh uy nghiêm, tựa như Thiên Đế phủ khám chúng sinh.

"Đây là chuyện gì?" "Khí tức thật khủng bố!" "Đây là thần linh sao?" Tạ Hiểu Phong, Yến Thập Tam và các cường giả trong thế giới Tam Thiếu Gia Kiếm ngây ngốc nhìn thân ảnh khủng bố của Diệp Đông Hoàng, chấn động không thôi.

Trước đó trời sụp đất lở, tựa như diệt thế, cũng chỉ có thần linh mới có được uy lực như vậy phải không?

Diệp Đông Hoàng tự nhiên không mạnh đến mức đó, nhưng trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, hắn chính là thần, là chúa tể, một niệm thiên phiên địa phúc, một niệm thương hải tang điền.

"Thiên thần giận dữ, cầu xin Người tha thứ tội lỗi của chúng con…" Vô số bách tính trong thế giới Tam Thiếu Gia Kiếm quỳ lạy trên mặt đất, cho rằng thần linh giáng nộ, không ngừng cầu nguyện,

không ngừng sám hối.

"Là Bệ hạ!" "Bệ hạ giáng lâm, chúng ta được cứu rồi!" "Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Không giống với những người trước, bách tính của Tiếu Ngạo thế giới nguyên bản nhìn thấy thân ảnh vĩ ngạn của Diệp Đông Hoàng, kích động hô lớn.

Bọn họ tự nhiên nhận ra Diệp Đông Hoàng, cho rằng Diệp Đông Hoàng đến cứu bọn họ!

"Mọi người không cần sợ hãi, Trẫm đã dùng đại pháp lực dung hợp hai thế giới.

Chỉ cần mọi người tuân thủ quy tắc của Đại Việt Đế Quốc, Đại Việt Đế Quốc đối xử với tất cả như nhau, ai ai cũng có cơ hội trở nên mạnh mẽ!" Giọng nói uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng vang vọng khắp cả thế giới, hồi tưởng trong đầu tất cả sinh linh.

Cư dân nguyên bản của Tiếu Ngạo thế giới lập tức yên lòng, cao hô vạn tuế.

Những sinh linh mới dung nhập tuy có rất nhiều nghi hoặc, nhưng cũng tạm thời an tâm.

Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, thân ảnh biến mất, những việc còn lại Đông Phương Bất Bại sẽ xử lý!

"Nửa tháng này chưởng khống bốn nước Càn Nguyên, Khí Vận Điểm đã bùng nổ hơn hai trăm vạn.

Cộng với một trăm bốn mươi vạn còn lại trước đó, tổng cộng bốn trăm hai mươi vạn!" Sau khi xử lý xong thế giới vừa câu được, Diệp Đông Hoàng nhìn Khí Vận Điểm trên bảng điều khiển Vạn Đạo Hư Nghĩ, quyết định Thùy Điếu thêm vài lần, tăng cường nội tình.

Dù sao hắn chỉ cần giữ một trăm vạn Khí Vận Điểm để đi Đại Tống thế giới là đủ.

"Đinh!

Phát hiện Tam Cấp Hạ Phẩm thế giới Đại Minh Giang Hồ, tiêu hao hai trăm chín mươi vạn Khí Vận Điểm có thể câu nó lên!" Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vung một cái, trong đầu Diệp Đông Hoàng vang lên âm thanh nhắc nhở.

Lúc này hắn phát hiện sau khi Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp, chỉ cần gặp thế giới dưới cấp bốn, hắn đều không cần câu người hoặc vật nữa, trực tiếp câu cả thế giới.

"Tiêu hao hai trăm chín mươi vạn Khí Vận Điểm, câu nó lên!" Diệp Đông Hoàng dùng lực kéo cần câu, câu thế giới Đại Minh Giang Hồ lên dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, ý thức quét qua thế giới Đại Minh Giang Hồ, hắn phát hiện đây là một thế giới dung hợp, lấy "Thiên Hạ Đệ Nhất" làm chủ, dung hợp "Tiểu Lý Phi Đao" và "Lục Tiểu Phụng".

"Thế giới này nên xử lý thế nào đây?" Ý thức Diệp Đông Hoàng bao trùm toàn bộ thế giới Đại Minh, ý niệm chợt lóe, hắn nghĩ đến Thượng Quan Hải Đường.

Nàng chính là mật thám Huyền Tự Nhất Hào của Hộ Long Sơn Trang trong thế giới Thiên Hạ Đệ Nhất, nghĩa nữ của Thiết Đảm Thần Hầu.

Trong thế giới Đại Minh này, hiện tại đích xác thiếu Thượng Quan Hải Đường.

Hơn nữa căn cứ vào cảm ứng của hắn, Thượng Quan Hải Đường đích xác có liên hệ với thế giới này, nói rõ Thượng Quan Hải Đường chính là người của thế giới này, không phải thế giới tương tự hoặc thế giới song song.

Thượng Quan Hải Đường từ khi hắn còn yếu đã theo hắn, là một

trong những người đầu tiên hắn câu được.

Khi Diệp Đông Hoàng dưới trướng không có người, nàng đã một mình tiềm vãng Nam Sơn Quận thăm dò tình hình, làm rõ âm mưu của Mộc Thiên Thành, cuối cùng phá vỡ âm mưu của Mộc Thiên Thành, giúp đỡ thiết lập La Võng, lao khổ công cao.

Nghĩ đến đây, Diệp Đông Hoàng đem Thượng Quan Hải Đường từ Vạn Đạo Thế Giới dời ra!

"Vi thần bái kiến Bệ hạ, không biết Bệ hạ có phân phó gì?" Thượng Quan Hải Đường bái, trong lòng nghi hoặc, không biết Diệp Đông Hoàng gọi nàng có việc gì, không phải đã sắp xếp xong rồi sao?

Diệp Đông Hoàng sáng sớm ngày mai đi thế giới khác, còn bọn họ đều ở trong Vạn Đạo Thế Giới tu luyện.

Đi một chuyến đến thế giới khác, cũng chỉ mất vài canh giờ, nhiều nhất sẽ không quá một ngày, hắn là không có chuyện gì mới phải!

"Chỉ có Bệ hạ một mình!" Dư quang lén lút đánh giá xung quanh, phát hiện đang ở tẩm cung của Diệp Đông Hoàng, hơn nữa không có nữ nhân khác, lại đúng vào ban đêm.

"Chẳng lẽ Bệ hạ muốn…" Trái tim Thượng Quan Hải Đường không khỏi căng thẳng, cũng không biết là thấp thỏm hay mong chờ hay là…" "Ngươi qua đây!" Diệp Đông Hoàng nhìn Thượng Quan Hải Đường, phân phó.

"Vâng, Bệ hạ!" Thượng Quan Hải Đường đứng dậy, đi đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, một phỏng đoán trong lòng nàng càng thêm khẳng định, khuôn mặt trắng nõn không khỏi ửng hồng.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Bệ hạ muốn lâm hạnh nàng là vinh hạnh của nàng, lẽ nào nàng còn có thể cự tuyệt?

Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, Thượng Quan Hải Đường khẽ run, thân thể tức khắc căng chặt.

Đối với Diệp Đông Hoàng, bản thân nàng tràn đầy ái mộ, cho dù không có, nếu Diệp Đông Hoàng muốn nàng, nàng cũng sẽ không phản kháng!

Nàng cúi đầu, lòng như nai tơ loạn đập.

Tuy nhiên, khắc sau, Diệp Đông Hoàng lại đưa nàng đến không trung thế giới Đại Minh Giang Hồ.

Nhìn Hộ Long Sơn Trang quen thuộc bên dưới, đồng tử Thượng Quan Hải Đường co rụt lại, nàng không ngờ còn có ngày được trở về nơi đây.

"Bệ hạ, đây… đây là thế giới trước kia của vi thần sao?" Giọng Thượng Quan Hải Đường khẽ run, từng hình ảnh cũ vụt qua.

Tuy nàng hoàn toàn trung thành với Diệp Đông Hoàng, nhưng đối với thế giới mình sinh trưởng, chung quy vẫn có đôi phần tình cảm.

"Không tệ!" Diệp Đông Hoàng khẳng định gật đầu, y nắm giữ thế giới này, mọi thứ bên trong y đều rõ như lòng bàn tay.

"Bệ hạ…" Đột nhiên, Thượng Quan Hải Đường chợt nghĩ đến điều gì, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, muốn nói lại thôi.

Nàng muốn cầu Diệp Đông Hoàng đừng giết nghĩa phụ Thiết Đảm Thần Hầu và những bằng hữu, đồng sự cũ là Đoạn Thiên Nhai, Quy Hải Nhất Đao.

Nhưng lời đến bên miệng lại không biết mở lời thế nào.

Nếu bọn họ đầu phục Diệp Đông Hoàng, y đương nhiên sẽ không giết họ, nhưng nếu họ đối địch với Diệp Đông Hoàng, vậy nàng lại lấy tư cách gì cầu y tha cho họ?

“Trẫm định giao thế giới này cho Khanh xử lý!” Diệp Đông Hoàng ôm Thượng Quan Hải Đường trở lại tẩm cung, mở miệng liền nói ra một câu kinh thiên động địa!

“Bệ hạ, vi thần hà đức hà năng, sao dám thụ đại ân này…” Thượng Quan Hải Đường vội vàng từ chối, bị lời Diệp Đông Hoàng làm cho choáng váng.

Mấy người khác quản lý thế giới đều là vị phân Thần Hậu, ví như Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố, Thủy Vân Cơ và các nàng khác.

“Không cần chối từ, Trẫm tin Khanh có năng lực này, cũng có công lao này.

Chu Vô Thị, Đoạn Thiên Nhai và những kẻ khác, Khanh tự mình xử lý, Khanh sẽ không khiến Trẫm thất vọng chứ?” Diệp Đông Hoàng nâng đầu nàng lên, nhìn vào đôi mắt động lòng người của nàng, không cho phép nghi ngờ.

“Vi thần... vi thần tuân chỉ, nhất định dốc hết sức mình, hoàn thành nhiệm vụ!” Thượng Quan Hải Đường do dự một lát, trầm giọng đáp, tức khắc cảm thấy trong lòng nặng trĩu, ân tình này, quá đỗi trầm trọng!

“Trẫm phong Khanh làm Huyền Hậu, Khanh có thể đến điều động đại quân của La Nghệ hoặc Bạch Khởi trợ giúp!” Diệp Đông Hoàng lấy ra Phong Thần Bảng, ban cho nàng một phong hiệu.

Sau đó nên làm thế nào, y tin nàng có thể lo liệu ổn thỏa.

“Thần thiếp bái tạ Bệ hạ, nhất định không phụ long ân của Bệ hạ!” Thượng Quan Hải Đường tạ ơn, trong lòng cảm động.

“Được rồi, đứng dậy đi!” Diệp Đông Hoàng ôm nàng lên, đi về phía chiếc giường trong điện.

Thượng Quan Hải Đường tuy e thẹn nhưng cũng không phải

người lúng túng, chủ động hầu hạ.

Đêm xuân ngắn ngủi, hải đường sắc xuân, mây mưa mấy độ, đêm tàn trời sáng!

Ngày hôm sau.

"Bệ hạ, đợi Người trở về, thần thiếp nhất định sẽ cho Người thấy một Đại Việt Đế Quốc hoàn toàn mới!" Nhìn khuôn mặt say ngủ của Diệp Đông Hoàng, Thượng Quan Hải Đường thầm phát thệ.

Sau cuộc "giao lưu sâu sắc" đêm qua, ánh mắt nàng nhìn Diệp Đông Hoàng giờ đây đã hoàn toàn khác biệt so với trước.

Một nữ tác gia nào đó từng nói, con đường nhanh nhất dẫn đến sâu thẳm tâm hồn một nữ nhân chính là... liệu có chiếm hữu được thân thể một nữ nhân hay không, tình cảm hoàn toàn sẽ khác biệt.

Hơn nữa, đêm qua Thượng Quan Hải Đường được Diệp Đông Hoàng gia phong Huyền Hậu, dưới sự gia trì của khí vận một quốc gia lại cùng Diệp Đông Hoàng song tu, tu vi đỉnh phong Đại Tông Sư nguyên bản của nàng đã đột phá, nước chảy thành sông tấn thăng đến cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư!

Diệp Đông Hoàng tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, dung hợp võ học bách gia, trong đó tự nhiên có loại song tu.

Hơn nữa, y còn dung hợp Âm Dương Hợp Kinh của Âm Dương Tông, hiệu quả song tu cũng cực kỳ tốt.

Đương nhiên, tu vi Diệp Đông Hoàng không cao, nhưng thể chất và công pháp đều quá bá đạo, nên tu vi đề thăng không lớn, cũng không rõ ràng.

Tiếp đó, sau khi hầu hạ Diệp Đông Hoàng thức dậy rửa mặt, Thượng Quan Hải Đường mang theo tin tức Diệp Đông Hoàng trao về Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị và những kẻ khác, đi đến thế giới

Đại Minh Giang Hồ.

Nàng không ngờ nghĩa phụ Chu Vô Thị của mình lại luôn nhăm nhe ngai vàng của Chu Hậu Chiếu, muốn mưu phản.

Đương nhiên, những điều này đối với nàng đều không còn quan trọng nữa!

Nàng hiện giờ trung thành với Diệp Đông Hoàng, y không chỉ là chủ tử của nàng, mà còn là nam nhân của nàng.

Nàng muốn giúp Diệp Đông Hoàng kiến lập một Đại Việt Đế Quốc, Đại Minh Đế Quốc cũng nên thoái vị rồi!

Sau khi nàng tiến vào thế giới Đại Minh Giang Hồ, Diệp Đông Hoàng cũng triệt để dung nhập thế giới Đại Minh Giang Hồ vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Chương 114

Trong khoảnh khắc, cả thế giới kịch biến, linh khí bạo trướng!

Những người vốn là Tông Sư đỉnh phong như Chu Vô Thị, Tào Chính Thuần, Lý Tầm Hoan, Lục Tiểu Phụng, Thượng Quan Kim Hồng đều lần lượt tấn thăng Đại Tông Sư.

Vô số võ giả đột phá, thiên hạ chấn động.

Nghi hoặc, không hiểu, khủng hoảng, hưng phấn... các loại cảm xúc lan tràn.

Khi vô số thế lực tha thiết muốn biết chuyện gì đã xảy ra, Thượng Quan Hải Đường bước vào Hộ Long Sơn Trang!

Đối với việc Thượng Quan Hải Đường làm thế nào, Diệp Đông Hoàng không quản!

Dụng người thì không nghi, nghi người thì không dùng!

Y nhìn bảng điều khiển ảo Vạn Đạo.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp bậc: Cấp 4 (0/1000000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Tông Sư hậu kỳ (Vạn Đạo Chi Thế ba thành năm) Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Tam giai) Thần thông thức tỉnh: Vạn Đạo Đế Mâu (phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, tiêu diệt ý thức) Võ kỹ tự sáng tạo: Thiên Địa Nhất Kiếm, Quân Lâm Thiên Hạ Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí vận điểm: 1222400 Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh Giang Hồ Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (chú: cần tiêu hao khí vận điểm.

Ngoài ra, cấp bậc chưa đủ, nhiều công năng vẫn chưa biết) "Chân thân xuyên việt thế giới Đại Tống!" Diệp Đông Hoàng không chút do

dự, những điều này y đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một triệu khí vận điểm bốc cháy hóa thành một luồng hồng lưu tử khí bao bọc Diệp Đông Hoàng biến mất trong tẩm cung.

Thế giới Đại Tống.

Đây là một thế giới của võ giả, một thế giới thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, cũng là một loạn thế!

Quân tử tiểu nhân, anh hùng hảo hán, kiêu hùng hiệp khách, đế vương tướng soái, giang hồ tư sát, đế quốc tranh bá.

Nhìn hồng nhan khuynh thế, ai nói anh hùng vô lệ; đao quang kiếm ảnh, hiệp cốt nhu tình.

Thiên Sơn Sơn Mạch, liên miên vô tận, núi cao hiểm trở, thẳng tắp xuyên mây.

Sườn núi mây mù lượn lờ, tựa cảnh tiên gian trần, tuy dấu chân người hiếm thấy, nhưng lại danh chấn giang hồ.

Cái Tiêu Dao Phái thần bí mà cường đại kia liền nằm trong Thiên Sơn này.

Tổ sư sáng lập Tiêu Dao Phái là một tuyệt thế cường giả, nay đã bặt vô âm tín mấy chục năm.

Ba đệ tử dưới trướng tuy ít khi xuống núi, nhưng cũng vang danh giang hồ!

Kẻ từng gặp qua, tuyệt khó quên được, được xưng là Tiêu Dao Tam Tuyệt!

Tuyệt mỹ, tuyệt tiên, tuyệt trần, ba người tiên tung khó tìm, đẹp như tiên nữ, võ đạo thông tiên!

Từng có biển cả khó làm nước, trừ đi Vu Sơn không phải mây!

Bọn họ chính là Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải!

Đại sư tỷ Vu Hành Vân truyền thừa Thiên Trường Địa Cửu Bất Lão Trường Xuân Công của Tiêu Dao Phái, tu vi đã nhập hóa cảnh, mấy chục năm như một ngày, thanh xuân vĩnh trú, tại Phiêu Miểu Phong Thiên Sơn kiến lập Linh Thứu Cung.

Nhị sư tỷ Lý Thu Thủy, truyền thừa Tiểu Vô Tướng Công của Tiêu Dao Phái.

Tiểu sư muội cũng là muội muội song sinh của Lý Thu Thủy, truyền thừa Bắc Minh Thần Công của Tiêu Dao Phái.

Hai người tu vi như Vu Hành Vân, xuất thần nhập hóa, dung nhan vĩnh trú, ở kề bên Vu Hành Vân, cư ngụ tại Thiên Trì Tuyết Sơn, đỉnh núi chính của Thiên Sơn!

Truyền thuyết, ban đầu ba đệ tử của Tiêu Dao Tử không có Lý Thương Hải.

Chỉ vì nhị đệ tử Vô Nhai Tử trước đó đột nhiên mất tích, nên y mới thu Lý Thương Hải làm tiểu đồ đệ, truyền thừa Bắc Minh Thần Công mà Vô Nhai Tử từng tu luyện.

Phiêu Miểu Phong, Linh Thứu Cung!

Khí sương mờ ảo bao phủ đại điện u tĩnh mà mị hoặc, hương thơm thoang thoảng của hoa cỏ hòa lẫn với u hương nữ tử lan tỏa, tràn ngập một khí tức mê người!

Rào rào rào ~ Trung tâm đại điện là một hồ tắm suối nước nóng khổng lồ, trong hồ trải đầy cánh hoa hồng, phấn, tím.

Cùng với tiếng nước rào rào, một tuyệt mỹ nữ tử tựa tiên nữ từ trong hồ ngẩng đầu lên!

Nàng hất mái tóc dài ẩm ướt như thác nước sau lưng, những giọt

nước văng tung tóe.

Da nàng như mỡ đông, tay như ngón ngọc, mắt trong răng trắng, thanh lệ thoát tục, tựa một bức họa tuyệt thế như thơ.

Nàng chính là Đại sư tỷ Vu Hành Vân, một trong Tiêu Dao Tam Tuyệt danh mãn giang hồ, nhưng hiếm người được thấy!

Sau lưng nàng còn có bốn nữ tử tuyệt sắc hầu hạ.

Bốn người giống hệt nhau, chỉ khác ở Mai Lan Trúc Cúc, mỗi nàng một phong tình, chính là thị nữ thân cận của nàng: Mai Kiếm, Trúc Kiếm, Lan Kiếm, Cúc Kiếm.

Cảnh tượng này, khi kết hợp lại, quả thật là một bữa tiệc thị giác, lay động lòng người.

Chỉ là nơi đây không có người ngoài, phong cảnh động lòng người này, không ai có thể thấy!

Đột nhiên, một đạo tử quang không ai thấy được từ hư không hạ xuống.

Ánh sáng tán đi, lộ ra một thân ảnh cao lớn hùng vĩ, phong thần như ngọc, thẳng tắp.

Thân ảnh này lông mày kiếm bay vào thái dương, mắt như chòm sao, ánh mắt bình tĩnh tự có một cỗ đế hoàng uy nghiêm xem thường thiên hạ, chí tôn chí quý, chí cường chí bá!

"Vừa đến đã được ban phúc lợi, lại là một tuyệt sắc Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong!" Nhìn cảnh đẹp tuyệt vời trước mắt có thể khiến người ta phun máu mũi, Diệp Đông Hoàng hơi bất ngờ.

Đương nhiên y không bất ngờ trước ngọc thể mỹ lệ của đối phương, mà là bất ngờ trước tu vi đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư.

Dù sao y từ trước đến nay không thiếu nữ nhân, đặc biệt là mỹ nữ.

Trước khi đến đây y mới vừa lâm hạnh Thượng Quan Hải Đường.

Ngọc thể tuyệt diệu của nàng ấy tuyệt không thua kém người trước mắt.

Chẳng lẽ thế giới này đều mạnh như vậy sao?

Hay vừa đến đã đụng phải trùm cuối?

"Ai?" Nhìn thấy nam tử lạ mặt đột nhiên xuất hiện, đôi mắt đẹp của Vu Hành Vân lộ rõ sát cơ, thẹn thùng phẫn nộ đến cực điểm.

Không ngờ ngay trên địa bàn của mình đang tắm lại bị nhìn trộm, thật là sỉ nhục lớn!

Đặc biệt là đối phương còn thành công, nàng lúc này hoàn toàn không mảnh vải che thân bày ra trước mặt đối phương, cũng không biết đối phương đã nhìn trộm bao lâu.

Nghĩ đến đây nàng càng có ý muốn thổ huyết!

"Chết đi!" "Dâm tặc, chịu chết!" Vu Hành Vân thẹn thùng phẫn nộ đến cực điểm, vung tay, nước bắn tung tóe, trong đó vài giọt nước tụ lại thành những mảnh băng mỏng bắn về phía Diệp Đông Hoàng.

Đồng thời Vu Hành Vân từ trong hồ nhảy vọt lên, một kiện trường quần trắng tức khắc bay lên bao phủ thân thể quyến rũ của nàng.

"Vạn Đạo Lãnh Địa!" Mắt Diệp Đông Hoàng hơi híp lại.

Y lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế, sau khi đột phá đến cảnh giới Tông Sư liền ngưng tụ Vạn Đạo Lãnh Địa, từ trước đến nay chưa từng dùng qua, đúng lúc thử nghiệm.

Trong Vạn Đạo Lãnh Địa, lấy Vạn Đạo Chi Thế làm chủ, thống

ngự tam thiên đại thế: Cửu Dương Chi Thế tựa liệt diễm cuồn cuộn, Cửu Âm Chi Thế băng hàn thấu xương, Hấp Tinh Chi Thế thôn phệ tinh khí thần, Phong Đao Tuyết Nhận...

Nếu không thể chống đỡ Vạn Đạo Lãnh Địa của Diệp Đông Hoàng, mà rơi vào trong đó, tư vị kia khó có thể diễn tả, không chỉ có thể hưởng thụ cảm giác băng hỏa cửu trọng thiên, còn có thể chịu ngàn đao vạn nhát, lóc xương róc thịt.

Ong ong!

Những mảnh băng mỏng chấn động, vừa tiến vào Vạn Đạo Lãnh Địa liền bị suy yếu từng tầng, cuối cùng dừng lại trước Diệp Đông Hoàng một thước, khó lòng tiến thêm nửa phân.

Diệp Đông Hoàng vươn tay, hai ngón kẹp lấy mảnh băng mỏng, tỉ mỉ đánh giá!

"Tiểu dâm tặc từ đâu ra, trông chỉ có Tông Sư hậu kỳ, nhưng thế này thật mạnh, thật bá đạo, cái lãnh địa này càng cổ quái!" Thân ảnh động lòng người hoàn mỹ vô hạ của Vu Hành Vân nhẹ nhàng rơi xuống đất, lén lút đánh giá Diệp Đông Hoàng, trong lòng đầy kinh nghi, nhưng động tác tay lại không chậm.

Thấy Diệp Đông Hoàng cản được Sinh Tử Phù của nàng, nàng không chút ngừng nghỉ thi triển Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, đã lĩnh ngộ chín thành chín Trường Xuân Chi Thế để hộ thân, cường hành xé rách Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng, lao thẳng tới.

Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng tuy cường hoành bá đạo, nhưng dù sao cũng chỉ lĩnh ngộ được ba thành rưỡi.

Bốn thành là một sự thuế biến, là ngưỡng cửa của Đại Tông Sư; bảy thành lại là một sự thuế biến, là ngưỡng cửa của Vô Thượng Đại Tông Sư.

Thế của y và Trường Xuân Chi Thế chín thành chín của Vu Hành Vân, có thể nói là khác biệt trời vực!

Nhưng Diệp Đông Hoàng cũng không sợ, nhấc tay đánh ra một chưởng!

Tu vi của y quả thật kém Vu Hành Vân một đoạn lớn, nhưng nhục thân của y khủng bố, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể linh thể cảnh.

Cho dù đối mặt Vô Địch Đại Tông Sư, Diệp Đông Hoàng cũng không hề nao núng!

Có đánh lại được hay không, y phải thử mới biết, nhưng đối phó Vu Hành Vân thì hoàn toàn không thành vấn đề!

Đừng thấy Vô Địch Đại Tông Sư chỉ là thế đạt đến mười thành, so với chín thành chín chỉ kém một đường, nhưng một đường này chính là trời với đất, là một lằn ranh mà rất nhiều người dốc cả đời cũng khó vượt qua!

Mười thành, đại diện cho viên mãn, đại diện cho việc đã đi đến cực hạn trên thế, không thể tiến thêm!

Oanh long!

Bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng và ngọc thủ của Vu Hành Vân va chạm, kình khí cường đại lấy Diệp Đông Hoàng và Vu Hành Vân làm trung tâm lan tỏa ra bốn phía.

Chương 115

Cả cung điện tức khắc bị thổi bay, bốn người Mai Lan Trúc Cúc tu vi không yếu, đều có tu vi Đại Tông Sư, nhưng trong trường hợp này hoàn toàn không thể xen vào, trực tiếp bị dư ba thổi bay ra ngoài.

Một cỗ đại lực truyền đến từ cánh tay, Vu Hành Vân lùi lại mấy bước loạng choạng, mà thân thể Diệp Đông Hoàng vẫn kiên cố bất động như bàn thạch, không hề lay chuyển.

"Sức mạnh thật cường đại!" Trong lòng Vu Hành Vân chấn động.

Trước kia nhìn thấy Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng, tuy kinh ngạc, nhưng cũng không quá lo lắng, dù sao nó chưa trưởng thành thì chưa thể uy hiếp nàng.

Nhưng sức mạnh nhục thân này lại là sức mạnh thực sự, có thể uy hiếp đến nàng rồi!

"Chủ nhân!" Bốn người Mai Lan Trúc Cúc kinh hô, không ngờ Diệp Đông Hoàng lợi hại như vậy, lại có thể một chưởng đẩy lùi Vu Hành Vân, vội vàng xông đến trước mặt Vu Hành Vân, thần sắc cảnh giác!

"Ngươi là ai?" Vu Hành Vân không vội động thủ, thực lực của Diệp Đông Hoàng đã được nàng công nhận, nhưng chuyện Diệp Đông Hoàng nhìn trộm cũng không thể cứ thế bỏ qua!

"Diệp Đông Hoàng, dám hỏi cô nương danh húy?" Diệp Đông Hoàng không giải thích, nhiều chuyện giải thích cũng vô ích, y cũng lười giải thích.

Hơn nữa đã nhìn rồi, giải thích xong thì có thể coi như chưa nhìn sao?

Đối phương muốn truy cứu vẫn sẽ truy cứu!

Nhiều khi Diệp Đông Hoàng cũng lười giải thích, Trẫm đã nhìn rồi, thì sao?

"Vẫn còn dám giả vờ, thật cho rằng ta Vu Hành Vân dễ bắt nạt sao!" Vu Hành Vân giận cực hóa cười.

Nàng không tin Diệp Đông Hoàng không biết mình, không biết lại chạy đến nhìn trộm?

Ở Phiêu Miểu Phong Linh Thứu Cung này còn có người nào không biết nàng sao?

"Quả nhiên là Vu Hành Vân!" Trước đó nhìn thấy võ công ngưng thủy thành băng, Diệp Đông Hoàng đã có chút suy đoán, nay coi như đã chứng thực!

"Dâm tặc, chịu chết!" Vu Hành Vân hoạt lực toàn khai.

Cho dù nhục thân Diệp Đông Hoàng cường đại, hôm nay cũng phải khiến y trả giá đắt, nếu không về sau chẳng phải ai cũng có thể đến nhìn trộm nàng sao?

Oanh oanh oanh!

Khí tức khủng bố lan tỏa khắp Phiêu Miểu Phong.

Hai người từ mặt đất bay lên không trung, rồi đến đỉnh núi, kinh động vô số đệ tử Phiêu Miểu Phong.

Từng người mắt đầy kinh hãi, không ngờ có nam nhân dám đến Phiêu Miểu Phong gây rối!

Tuy vì Vô Nhai Tử mất tích, Vu Hành Vân không chịu tình thương, nhưng Phiêu Miểu Phong này cũng là cấm địa của nam nhân!

"Sư tỷ lại đang đánh nhau với ai?

Là ai vậy?" Trên đỉnh Thiên Trì Tuyết Sơn đối diện Phiêu Miểu Phong, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải cảm ứng được động tĩnh, từ đỉnh núi nhảy vọt xuống, hướng về Phiêu Miểu Phong.

Vừa đến Phiêu Miểu Phong đã thấy Diệp Đông Hoàng đang chiến đấu với Vu Hành Vân.

"Tên dâm tặc kia thật lợi hại!" "Chủ nhân nhất định sẽ đánh bại hắn, khiến hắn hối hận khi đến Phiêu Miểu Phong!" Chúng nữ đệ tử Linh Thứu Cung nghị luận xôn xao, ánh mắt chờ mong mang theo lo lắng, dù sao Diệp Đông Hoàng trông rất khó đối phó!

"Lại là một nam nhân, còn là một mỹ nam tử, chẳng lẽ là kẻ theo đuổi sư tỷ, theo đuổi không thành, giận tím mặt?

Hay là nhịn không được cưỡng đoạt?" Nghe các đệ tử Linh Thứu Cung nghị luận, Lý Thu Thủy đầy hứng thú xem kịch, tự mình tưởng tượng ra vô số màn kịch.

"Nam nhân kia trông tu vi không cao, nhưng nhục thân sao lại mạnh như vậy?

Thật lợi hại!" Lý Thương Hải đôi mắt đẹp đầy tò mò, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, trên dưới đánh giá.

Nàng và Lý Thu Thủy sống tại Thiên Trì Tuyết Sơn, mấy năm, mười năm cũng chưa chắc thấy một lần nam nhân.

Hơn nữa, nam nhân bình thường căn bản không lọt vào mắt nàng, không chỉ nàng, Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân cũng tương tự.

Trên đời này mỹ nam tử vừa tuấn tú vừa võ công cao cường không nhiều, lại vừa hay để các nàng gặp được thì càng ít hơn!

"Sao vậy?

Muội muội xuân tâm manh động rồi?" Lý Thu Thủy mắt ba liếc

chuyển, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một nụ cười trêu chọc.

"Trong lòng nếu không có ý nghĩ, lại sao có thể nghĩ đến tầng này?

Ta thấy là tỷ tỷ xuân tâm đãng dạng mới phải!" Lý Thương Hải cười khẽ.

Nàng biết tỷ tỷ và đại sư tỷ khi còn trẻ có thiện cảm với Vô Nhai Tử, đáng tiếc Vô Nhai Tử đột nhiên mất tích, tình cảm của họ còn chưa bắt đầu đã kết thúc!

Bảy tám mươi năm trôi qua, e rằng các nàng ngay cả dáng vẻ của Vô Nhai Tử cũng không nhớ rõ nữa, dù sao đó cũng chỉ là sự ngưỡng mộ mơ hồ thời niên thiếu.

Có lẽ những năm Vô Nhai Tử mất tích, các nàng còn có chút hoài niệm, nhưng giờ đây đã sớm lãng quên.

Chỉ là thời gian trôi đi, tu vi càng cao, thanh xuân của các nàng vẫn như cũ, nhưng người thường thì đã sớm không lọt vào mắt.

Các nàng ẩn cư trên Thiên Sơn này, thời gian càng lâu, tâm tư càng lạnh lẽo, tựa như những tiên tử không vướng khói lửa trần gian!

"Không ngờ thế gian còn có kỳ tài như tiểu hữu đây, thật may mắn, thật may mắn!" Đột nhiên, một giọng nói u du trầm bổng, ẩn chứa sự tang thương vang lên, tựa như có ma lực thần kỳ, vang vọng khắp thung lũng trên không, chứa đựng huyền cơ vũ trụ, thấu triệt lẽ đời ấm lạnh, khiến Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải khẽ run, mừng rỡ vô vàn.

"Sư phụ!" Trong lòng Vu Hành Vân khẽ động, không còn động thủ với Diệp Đông Hoàng nữa, quay người nhìn đi.

Diệp Đông Hoàng cũng dừng lại, chỉ thấy một thiếu niên bạch y tuấn mỹ phi phàm đạp hư ngự gió mà đến.

Vừa nãy còn cách mấy ngàn mét, chớp mắt đã đến gần.

Đôi mắt sâu thẳm của y chứa đầy tang thương, tựa như có rất nhiều câu chuyện.

Hiển nhiên tuổi của đối phương tuyệt đối không phải trẻ như vẻ ngoài.

Diệp Đông Hoàng cũng không hề bất ngờ.

Kiếp này y cũng gần trăm tuổi rồi, mấy người Vu Hành Vân đoán chừng cũng không kém là bao.

Tu vi càng cao, nhìn tuổi tác từ trước đến nay không phải nhìn bề ngoài.

"Vô Địch Đại Tông Sư, nói không chừng một chân đã bước vào Thiên Nhân Cảnh rồi!" Trong lòng Diệp Đông Hoàng cũng trở nên ngưng trọng.

Đây mới là trùm cuối thật sự!

Đối phương khí chất siêu phàm, phiêu dật xuất trần, lại ở trên Thiên Sơn này, nghĩ đến cũng chỉ có người sáng lập Tiêu Dao Phái, Tiêu Dao Tử là phù hợp!

"Sư phụ!" Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải đến trước mặt Tiêu Dao Tử, kích động bái lạy, đôi mắt đẹp ẩn ẩn ướt át, hồng hồng!

Tiêu Dao Tử tuy vẫn luôn ẩn cư trong Thiên Sơn, nhưng đã nhiều năm chưa từng xuất thế, các nàng đều cho rằng Tiêu Dao Tử đã rời đi rồi!

"Được rồi, các con đều đã lớn cả rồi, thiên hạ không có yến tiệc nào không tàn.

Mỗi người đều có con đường riêng của mình!" Tiêu Dao Tử nhìn

ba người Vu Hành Vân, thở dài nói.

Y vốn không định gặp các nàng.

Những năm này y ngoài vui đùa hồng trần, chính là ẩn cư Thiên Sơn chuyên tâm tu luyện, hy vọng có thể đạt đến cảnh giới trên Vô Địch Đại Tông Sư, phá toái hư không!

Nhưng lại mãi không thể khám phá ra bức bình chướng cuối cùng kia!

Sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, khiến y nhìn thấy một tia hy vọng để phá toái hư không!

Võ công của Diệp Đông Hoàng rất đặc biệt, là một loại công pháp y chưa từng thấy qua nhưng lại dị thường huyền ảo bá đạo!

Mà nhục thân cường hãn của Diệp Đông Hoàng, khiến y mơ hồ cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm.

Một trận chiến với Diệp Đông Hoàng có lẽ có thể phá vỡ bế tắc, giúp y tấn thăng cảnh giới cao hơn!

Đây chính là mục đích y xuất hiện!

"Ngươi chính là Tiêu Dao Tử?" Diệp Đông Hoàng nhìn đối phương, thế giới này có chút giống thế giới Thiên Long, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Nghĩ đến thế giới Đại Minh Giang Hồ y đã từng câu trước đó, y đoán đây rất có thể là một thế giới dung hợp.

"Không tệ, tiểu hữu võ công độc đáo, nhục thân cường hãn, hiếm thấy trên đời.

Chẳng hay có thể luận bàn một phen?" Tiêu Dao Tử nói thẳng không kiêng nể.

Đến cảnh giới của y, cũng không thèm quanh co với Diệp Đông

Hoàng.

"Đúng có ý này!" Diệp Đông Hoàng cũng muốn kiến thức thực lực của Vô Địch Đại Tông Sư một phen.

Y tu luyện Vạn Đạo Chi Thế, chính là muốn chắt lọc sở trường của bách gia dung nhập vào bản thân.

Đóng cửa chế xe, khó mà tiến bộ.

Luận bàn với Tiêu Dao Tử cũng chính là điều y mong muốn trong lòng.

"Sư phụ, Người muốn luận bàn với tên dâm tặc này sao?" Đôi mắt đẹp của Vu Hành Vân trợn tròn, không thể tin được.

Diệp Đông Hoàng trông tuy rất mạnh, nhưng nàng không cho rằng y có thể đấu lại Tiêu Dao Tử.

"Dâm tặc?" Tiêu Dao Tử, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải đồng loạt quét mắt nhìn Vu Hành Vân, ánh mắt trêu chọc, nhìn đến nỗi Vu Hành Vân trong lòng rợn tóc gáy, mặt đỏ bừng, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không muốn giải thích.

Chương 116

Chuyện này chỉ càng giải thích càng đen!

"Mời!" Tiêu Dao Tử nhìn Vu Hành Vân đầy ẩn ý, không dây dưa, làm một thủ thế mời với Diệp Đông Hoàng.

Bản thân y là người phóng khoáng, Vu Hành Vân thế nào y cũng lười quản.

Sư phụ dẫn dắt vào cửa, tu hành tại cá nhân!

"Mời!" Diệp Đông Hoàng không khách khí, Vạn Đạo Lãnh Địa tức khắc rực rỡ tỏa ra.

Lãnh địa này tuy có thể ảnh hưởng rất nhỏ đến Tiêu Dao Tử, nhưng cũng có thể tăng cường khả năng khống chế xung quanh của bản thân y!

Vút!

Đồng thời, Đông Hoàng Kiếm đã được nắm chặt trong tay.

Sự dưỡng dục những năm này, thanh kiếm đã sớm không còn như trước, mũi nhọn vô song, kiếm thế cường đại lấy Diệp Đông Hoàng làm trung tâm lan tỏa ra!

Khoảnh khắc này, Diệp Đông Hoàng tựa một tuyệt thế đế hoàng, cái thế kiếm thần!

"Kiếm hay!" Tiêu Dao Tử nhìn Đông Hoàng Kiếm một cái, cảm nhận kiếm khí sắc bén và linh tính của nó, không khỏi tán thán.

Trong tay y cũng xuất hiện một thanh kiếm, Tiêu Dao Kiếm, kiếm thế vô hình lan tràn!

Đinh đinh đinh!

Hai người còn chưa ra tay, kiếm thế vô hình đã va chạm vào nhau trong hư không, đè ép lẫn nhau, hỏa hoa bắn ra tung tóe.

Khắc sau, hai đạo thân ảnh va vào nhau.

Đang đang đang đang đang!

Trên không trung xuất hiện vô số đạo thân ảnh, mỗi thân ảnh đều tung ra một chiêu và dừng lại giữa không trung, nhưng đó chỉ là tàn ảnh, tốc độ của hai người quá nhanh!

Khoảnh khắc này, Diệp Đông Hoàng đã kiến thức được thực lực của Vô Địch Đại Tông Sư!

Thật đáng sợ!

Trước chênh lệch tu vi khổng lồ, thứ duy nhất y có thể dựa vào chính là nhục thân cường hãn khủng bố.

Một lực hàng mười hội, một lực phá vạn pháp.

Hư không dưới sự giao chiến của hai người tựa như mặt nước gợn lên từng đợt sóng lăn tăn!

"Vừa rồi hắn lại không dùng toàn lực!" Vu Hành Vân nắm chặt nắm đấm, trong lòng không biết là tư vị gì.

Không biết nên vui vì Diệp Đông Hoàng nhường nàng, hay nên giận vì Diệp Đông Hoàng xem thường nàng.

Trong sự mâu thuẫn giằng xé, nàng càng hiếu kỳ, rốt cuộc nhục thân này của Diệp Đông Hoàng luyện thế nào mà lại mạnh đến vậy!

"Thật lợi hại!" Đôi mắt đẹp của Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải lộ ra một tia tinh quang và chấn động.

Nhìn dáng vẻ anh tư cường hãn bá đạo của Diệp Đông Hoàng, trái tim từ xưa đến nay hiếm khi lay động của các nàng đã dấy lên một tia gợn sóng!

Nhục thân cường tráng đến thế này quả thực là một hung thú hình người, nếu ở trên giường thì có chịu nổi không?

"Phi, nghĩ cái gì vậy!" Khuôn mặt Lý Thu Thủy đỏ bừng, lẽ nào độc thân lâu quá rồi mà lại nghĩ đến chuyện đáng xấu hổ như vậy?

Vội vàng đè nén sự e lệ trong lòng, chuyên tâm quan chiến.

Trận chiến như vậy có thể nói là trăm năm khó gặp, quan sát chắc chắn sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

"Quân Lâm Thiên Hạ!" Diệp Đông Hoàng thu kiếm, năm ngón tay nắm chặt, toàn thân kinh mạch nổi lên, tựa như từng con chân long sống lại.

Khí tức khủng bố từ trong cơ thể bùng phát, như mãnh thú hồng hoang thức tỉnh, tuyệt thế bá hoàng, xem thường thiên hạ.

Một quyền ra, tứ hải quy nhất, thiên hạ thần phục!

Một quyền ra, vạn vật quy hư, vũ trụ luân hồi!

Một quyền ra, vũ trụ bát hoang, duy ngã độc tôn!

Cùng với quyền này, vô biên dị tượng sau lưng Diệp Đông Hoàng nổi lên: Khổ hải vô biên, minh nguyệt cao thăng.

Một tôn Thiên Đế thân ảnh hiện lên, đoan tọa trên bảo tọa thiên địa, mình khoác cửu long bào, đầu đội bình thiên quan, mười hai dải miện rủ xuống, phủ khám tứ hải bát hoang, uy nghiêm vô song, chí tôn chí quý.

Diện mạo y không thể thấy, không thể nhìn.

Sau lưng âm dương sinh tử đồ luân chuyển, quanh thân vũ trụ tinh thần vây quanh.

Y chính là trung tâm của thiên địa vũ trụ.

Một quyền đánh ra, vũ trụ phá diệt, vạn vật luân hồi.

Quyền này của Diệp Đông Hoàng xuyên thấu thiên địa, hư không tựa như mạng nhện nứt ra từng vết nứt, hiển nhiên đã đạt đến cực hạn của thế giới này!

"Một quyền thật cường đại!" "Một quyền thật bá đạo!" "Một quyền thật uy mãnh!" Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải hô hấp dồn dập, đôi mắt đẹp trợn tròn, ánh mắt sáng rực.

Quyền tuyệt thế này, dường như không phải đánh về phía Tiêu Dao Tử, mà là đánh mạnh vào tâm trí các nàng!

Cái bóng anh tư bá đạo tuyệt đại kia càng sâu sắc in vào trong não hải, không cách nào xua đi!

Dưới quyền này, không chỉ thân thể mềm mại của các nàng run rẩy, mà linh hồn cũng đang chiến đấu!

"Quyền pháp hay!" Mắt Tiêu Dao Tử đột nhiên sáng bừng, cười lớn một tiếng, không hề lưu thủ, lực lượng khủng bố của Vô Địch Đại Tông Sư một chưởng đánh ra, rõ ràng là Thiên Sơn Lục Dương Chưởng!

Thiên Sơn Lục Dương Chưởng trong tay y và trong tay Vu Hành Vân thi triển ra, hoàn toàn khác biệt, giản dị phản phác quy chân, khủng bố tuyệt luân!

Oanh long!

Một quyền một chưởng va chạm, như sao chổi đâm vào địa cầu, hư không tầng tầng vỡ nát, khí lãng khủng bố bùng nổ, chấn động khiến ba người Vu Hành Vân liên tục lùi lại, kinh hãi không thôi!

"Tiểu dâm tặc này lại lợi hại đến vậy?" Trong lòng Vu Hành Vân năm vị tạp trần, ngay cả nàng cũng không tự nhận ra, lúc này nàng đối với Diệp Đông Hoàng đã không còn sự phẫn nộ và sát cơ ban đầu,

ngược lại tràn đầy hiếu kỳ.

Thậm chí còn có một chút thích thú và kiêu ngạo!

Diệp Đông Hoàng tuấn tú thế này, lợi hại thế này, có thể cùng sư tôn của nàng một trận chiến, không đi nhìn trộm Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải, lại chuyên môn chạy đến nhìn trộm nàng, chẳng phải nói lên mị lực của nàng phi phàm sao?

"Vu Hành Vân a Vu Hành Vân, ngươi đang nghĩ gì vậy?" Vu Hành Vân đột nhiên lắc đầu, xua đi những ý nghĩ không thể tin nổi kia.

Nhưng những ý nghĩ này dường như đã bén rễ, không sao xua đi được, khiến nàng mơ hồ có cảm giác hưng phấn và tự hào!

Đây chính là mị lực mà thực lực cường đại và dung nhan tuấn tú mang lại!

Cùng một chuyện, người khác nhau mang đến cảm giác hoàn toàn không giống nhau!

Nếu đổi lại là một kẻ vừa xấu vừa yếu ớt, Vu Hành Vân khẳng định sẽ không cảm thấy chút tự hào nào.

Có chăng chỉ là sỉ nhục và phẫn nộ vô tận, không xé ngươi ra thành tám mảnh đã là may mắn lắm rồi!

"Lại đến!" Trên không trung, Tiêu Dao Tử và Diệp Đông Hoàng đối quyết một quyền.

Tiêu Dao Tử cảm ngộ rất nhiều, hưng phấn không thôi, khí tức trên người y cường đại hơn trước một đoạn lớn!

Y cảm thấy phá toái hư không ngay trước mắt!

Y đã mơ hồ nhìn thấy cánh cửa lớn, chỉ còn kém chọc thủng lớp màng mỏng cuối cùng kia!

Y có linh cảm mãnh liệt, cơ hội đột phá chính là ở đây!

“Chiến!” Diệp Đông Hoàng cũng thốt ra một tiếng, một chân đạp lên hư không, dấy lên từng đợt sóng lăn tăn.

Thân ảnh đứng vững, chiến ý dâng cao.

Đây là lần đầu tiên y gặp phải cường giả như vậy!

Chiến!

Chiến!

Chiến!

Oanh!

Khí tức trên người y đột nhiên bạo trướng, hóa ra Vạn Đạo Chi Thế đột phá, một hơi từ ba thành rưỡi bạo trướng đến bốn thành rưỡi, đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư!

“Trong chiến đấu lại đột phá, thật sự là Tông Sư a!” “Thật là một quái vật!” Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải chấn động khôn tả, không thể tin được nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng.

Trước đó tuy các nàng cảm thấy Diệp Đông Hoàng chỉ là Tông Sư, nhưng không thật sự xác định, có khả năng y đã tu luyện pháp ẩn giấu tu vi nào đó.

Nay thì đã là chứng cứ xác thực rồi!

Không ngờ Diệp Đông Hoàng lại thật sự chỉ là một Tông Sư!

“Thiên Địa Nhất Kiếm!” Diệp Đông Hoàng vung ra một kiếm, kiếm quang sắc bén tựa như chém đứt vũ trụ tinh hà, chém đứt vạn cổ tuế nguyệt!

Chương 117

Kiếm này, là sự hưởng thụ thị giác, thiên địa ban ân.

Thiên địa dường như đều nằm dưới kiếm này, khí thôn hoàn vũ, bao quát bát hoang, cũng là một kiếm cực kỳ đẹp đẽ, như thơ như họa, diệu bất khả ngôn!

"Thật đẹp!" Khoảnh khắc này, trừ Tiêu Dao Tử ra, tất cả mọi người đều chìm đắm trong phong tình của kiếm này, như si như túy, ngay cả Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải cũng không ngoại lệ!

Đây là một kiếm cực hạn, cũng là một kiếm cực kỳ mỹ lệ, có thể khiến người ta trong sự đắm say mà không chút đau khổ thăng nhập thiên đường, vãng sinh cực lạc.

"Kiếm hay!" Tiêu Dao Tử trường khiếu một tiếng.

Tâm thần y dường như đều bị kiếm này thôn phệ, dốc hết tất cả đánh ra một quyền!

"Bốp!" Cùng với quyền này oanh ra, tựa như âm thanh bình chướng vỡ nát lại tựa như nắp bình bị bật ra vang lên trong cơ thể Tiêu Dao Tử.

Khắc sau.

Một cỗ khí tức khủng bố như sông vỡ đê từ trong cơ thể y phun trào ra, quanh thân thần quang vây quanh, tựa như thiên nhân!

Y đã đột phá rồi!

Vô Địch Đại Tông Sư chi thượng, cảnh giới Thiên Nhân!

Oanh!

Thiên Địa Nhất Kiếm của Diệp Đông Hoàng tức khắc bị nghiền nát, mà quyền thế của Tiêu Dao Tử không giảm, một quyền oanh lên người y!

Phốc!

Diệp Đông Hoàng như gặp trọng kích, một ngụm máu tươi phun ra, cả người như một viên đạn pháo lướt qua trên không trung một đường cong tuyệt đẹp, không biết bị đánh bay đi đâu!

Đây là lần đầu tiên y bị trọng thương!

Uy lực của Thiên Nhân, khủng bố đến vậy! "Diệp Đông Hoàng!" Thấy Diệp Đông Hoàng bị đánh bay, tâm thần Vũ Hành Vân chợt căng thẳng, không hiểu sao có chút lo lắng, muốn đuổi theo xem thử nhưng lại bị cảnh tượng của Tiêu Dao Tử làm cho kinh ngạc ngẩn ngơ! "Đây chính là Phá Toái Hư Không, Bạch Nhật Phi Thăng trong truyền thuyết!" "Sư phụ đã đột phá!" Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải cũng chấn động nhìn cảnh tượng kinh người trên hư không.

Tiêu Dao Tử thần quang vờn quanh, không gian xung quanh như tấm giấy bị xé rách tan nát, duy chỉ có thân ảnh ông sừng sững giữa hư không, uyển như thần linh, thần uy ngạo nghễ bất thế! "Đây chính là Phá Toái Hư Không sao?" Tiêu Dao Tử dang hai tay cảm thụ sức mạnh cường đại khắp cơ thể, kích động không thôi.

Thế giới này vốn không có thuyết Thiên Nhân Cảnh, Phá Toái Hư Không chính là Thiên Nhân Cảnh.

Oanh long!

Giữa trời đất, gió nổi mây vần, vô tận mây đen hội tụ, lôi xà giáng vũ, khí tức khủng bố áp lực bao trùm cả thiên địa, khoảnh khắc này, tất cả cường giả trong Đại Tống thế giới đều cảm ứng được. "Phá Toái Hư Không!

Quả nhiên có Phá Toái Hư Không!

Thật sự có Phá Toái Hư Không!" Tại Đông Kinh Khai Phong Phủ của Đại Tống, sâu trong hoàng cung, một thân ảnh khôi ngô thân khoác long bào, khí tức uy nghiêm chợt mở mắt, xa xa vọng về phía Thiên Sơn Phiêu Miểu Phong, mạnh mẽ đứng dậy, lập tức rời khỏi mật thất, đứng sừng sững trên không hoàng cung, vui mừng như điên! "Thái Tổ!" Đại Tống Hoàng đế cùng vô số cường giả Khai Phong Phủ chấn hám, khoảng cách quá xa, bọn họ chỉ lờ mờ cảm giác được uy áp và khí tức áp lực giữa trời đất, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có Vô Địch Đại Tông Sư mới thật sự cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra! "A Di Đà Phật, phía trước có đường, quả nhiên vẫn là Tiêu Dao thí chủ đi trước một bước!" Tàng Kinh Các Thiếu Lâm, một lão tăng quét dọn ngẩng đầu, đôi mắt đục ngầu tinh mang bắn ra, vọng về phía Thiên Sơn, mấy chục năm qua tâm cảnh không dao động lại dấy lên từng gợn sóng.

Người xuất gia tứ đại giai không, lại há là không?

Vô dục vô niệm bản thân chính là niệm!

Lão tăng tuy không hỏi thế sự, nhưng trong lòng há lại không có khát vọng Phá Toái Hư Không! "Phá Toái Hư Không!" Bang chủ Quyền Lực Bang Yến Cuồng Đồ nhãn thần như điện, thần sắc như cuồng, tràn đầy khát khao cháy bỏng.

Khoảnh khắc này, cùng với sự đột phá của Tiêu Dao Tử, từng Vô Địch Đại Tông Sư ẩn mình khắp thiên hạ đều trở nên kích động, bọn họ đã nhìn thấy con đường phía trước!

Phá Toái Hư Không tuy có ghi chép trong cổ tịch, nhưng chưa từng được tận mắt chứng kiến, rất nhiều người trong lòng vẫn bán tín bán nghi, nay lại được chứng thực hoàn toàn!

Đương nhiên, những điều này đối với những võ giả yếu hơn hoặc

bách tính bình thường thì không có bất kỳ ảnh hưởng nào! "Sư phụ!" Trên không Phiêu Miểu Phong, Vũ Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải kinh hô, vừa kích động vừa không nỡ, bọn họ biết lần này Tiêu Dao Tử thật sự phải rời đi!

Hưu!

Tiêu Dao Tử nhìn thoáng qua hướng Diệp Đông Hoàng bị đánh bay, trong lòng áy náy, đưa tay chỉ một cái, một quyển bí tịch liền phá không bay ra, biến mất không dấu vết, cuối cùng rơi vào lòng Diệp Đông Hoàng!

Vừa rồi ông toàn lực một quyền, thêm vào uy lực đột phá, tuy trọng thương Diệp Đông Hoàng, nhưng ông có thể cảm ứng được Diệp Đông Hoàng chưa chết, quyển bí tịch kia chính là Tiêu Dao Ngự Phong ghi chép tất cả võ công và tâm đắc của ông.

Một là để cảm tạ Diệp Đông Hoàng đã giúp ông đột phá, hai là coi như đền bù! "Mỗi người một duyên pháp, không cần đau lòng, sau này hữu duyên tự sẽ tương kiến!" Tặng xong bí tịch, Tiêu Dao Tử nhìn lướt qua ba người Vũ Hành Vân đầy luyến tiếc, thân ảnh từ từ biến mất trong hư không đang vỡ nát, chỉ còn âm thanh nhàn nhạt vọng lại trong tai ba người.

Thế giới này, Vô Địch Đại Tông Sư đã là cực hạn, ông đột phá đến Thiên Nhân Cảnh, thế giới đã không thể dung nạp, liền bài xích ông ra ngoài! "Cung tiễn Sư phụ!" Ba người Vũ Hành Vân cúi mình hành lễ, bái tiễn. "Sư phụ người Phá Toái Hư Không Bạch Nhật Phi Thăng rồi, sau này cũng không biết còn có thể gặp lại chăng!" Lý Thu Thủy thở dài một tiếng, đè xuống sự chấn hám trong lòng, nàng hiện tại mới là Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, vẫn còn hai đạo thiên tiệm kẹt lại, muốn Phá Toái Hư Không, thật khó, khó lắm! "Phải đó, nếu chúng ta không thể Phá Toái Hư Không, sau này e rằng không có

cơ hội gặp lại Sư phụ!" Nhìn không gian đang dần khép lại, Vũ Hành Vân thu hồi ánh mắt, trong đầu hiện lên thân ảnh Diệp Đông Hoàng đang được nâng đỡ.

Trong lòng nàng tràn đầy sự hiếu kỳ đối với Diệp Đông Hoàng, Tông Sư cảnh mà đã có thể đối chiến Vô Địch Đại Tông Sư, lâm trận đột phá đạt tới Đại Tông Sư, còn khiến Tiêu Dao Tử trong chiến đấu đốn ngộ, Phá Toái Hư Không...

Tất cả mọi chuyện đều như một con mèo nhỏ cào cấu trong tim nàng, khiến nàng ngứa ngáy khó chịu, huống chi nàng còn bị Diệp Đông Hoàng nhìn thấy hết, trong lòng có một loại tình cảm khác lạ. "Đúng vậy, chúng ta vẫn nên bế quan tu luyện thật tốt, tranh thủ sớm ngày Phá Toái Hư Không, truy tìm bước chân Sư phụ!" Lý Thu Thủy phụ họa nói. "Sư muội nói rất đúng, vừa rồi quan chiến, thu hoạch không ít, ta đang chuẩn bị bế quan tu luyện, sẽ không tiếp đãi hai vị sư muội nữa!" Vũ Hành Vân tiếp lời, nhìn Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách! "Sư tỷ nói phải, muội muội cũng đang muốn bế quan tu luyện, xin cáo từ!" Lý Thu Thủy kéo Lý Thương Hải, cáo từ rời đi. "Sư tỷ, tạm biệt!" Lý Thương Hải vẫy tay, theo sau Lý Thu Thủy. "Diệp Đông Hoàng, chiếm tiện nghi xong còn muốn chạy sao?" Khóe miệng Vũ Hành Vân nhếch lên, đuổi theo hướng Diệp Đông Hoàng. "Tỷ, chúng ta không phải về bế quan tu luyện sao?" Lý Thương Hải đi theo Lý Thu Thủy rời đi, lại phát hiện không phải đường về Thiên Trì Tuyết Sơn, trong lòng nghi hoặc. "Bế quan tu luyện mà có ích, chúng ta đã sớm thành Vô Địch Đại Tông Sư rồi!" Lý Thu Thủy liếc Lý Thương Hải một cái, nói: "Muội có muốn gặp Diệp Đông Hoàng không?

Có muốn xem Tiêu Dao Ngự Phong của Sư phụ không?" "Cái này...

Vậy vừa rồi tỷ lừa Sư tỷ à?" Lý Thương Hải lập tức hiểu ra,

động tác của Tiêu Dao Tử vừa rồi nàng cũng thấy, hơn nữa nàng đối với Diệp Đông Hoàng cũng rất hiếu kỳ, cũng muốn gặp đối phương. "Lại đây!" Lý Thu Thủy không đáp lời, đột nhiên kéo Lý Thương Hải trốn sau một tảng đá lớn giữa núi.

Ngay khi Lý Thương Hải chuẩn bị hỏi điều gì, nàng đột nhiên có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lại. "A, Sư tỷ cũng lén đi rồi sao?" Lý Thương Hải bịt miệng, trong lòng kinh hô, đợi Vũ Hành Vân rời đi, nàng mới hỏi: "Vậy chúng ta hà tất không đi cùng?

Dù sao Sư phụ cũng đã giao Tiêu Dao Ngự Phong cho Diệp Đông Hoàng, chúng ta cùng đi xem cũng có sao đâu?" "Tiêu Dao Ngự Phong có thể cùng xem, nhưng Diệp Đông Hoàng thì một mình sao mà chia?" Lý Thu Thủy liếc nàng một cái, nàng đã sớm đoán ra Vũ Hành Vân và Diệp Đông Hoàng chắc chắn có gì đó với nhau! "Đi, chúng ta nhất định phải tìm thấy Diệp Đông Hoàng trước một bước!" Lý Thu Thủy kéo Lý Thương Hải nhanh chóng rời đi, nàng và Vũ Hành Vân đều rất mạnh mẽ, dù có tìm nam nhân cũng phải là người tốt nhất, mà Diệp Đông Hoàng cũng là nam nhân đầu tiên khiến nàng động lòng.

Trận chiến vừa rồi, nàng cảm thấy thiên hạ không thể có nam nhân nào ưu tú hơn Diệp Đông Hoàng, nếu để Vũ Hành Vân giành trước, sau này tìm nam nhân chẳng phải sẽ thua kém Vũ Hành Vân một bậc sao? "Tỷ và Sư tỷ đều thích Diệp Đông Hoàng sao?" Đi theo Lý Thu Thủy rời đi, Lý Thương Hải cảm thấy lòng mình rối bời, không nói nên lời, hồn phách bay bổng.

Chưa kể đến sự chấn động của Phiêu Miểu Phong và các cường giả trong thiên hạ, Diệp Đông Hoàng bị Tiêu Dao Tử một quyền trọng thương, năm sáu cái xương sườn gãy rời, ngũ tạng lục phủ nứt ra từng khe hở, toàn thân không thể nhúc nhích, từ trên không trung tự do rơi xuống.

Nếu không phải đã luyện thành Vạn Đạo Hỗn Độn Thể, nhục thân kinh khủng, đổi lại là Đại Tông Sư khác thậm chí Vô Địch Đại Tông Sư, chắc chắn đã bị Tiêu Dao Tử một quyền đánh nát thành tro bụi!

Đây chính là thực lực của cường giả Thiên Nhân Cảnh!

Vô Địch Đại Tông Sư và Thiên Nhân tuy chỉ cách nhau một sợi, nhưng lại là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, chênh lệch thực lực uyển như trời vực.

Lúc này!

Trên thảo nguyên hoang vắng, một nữ tử váy xanh dung mạo tuyệt sắc vô song, ung dung hoa quý, đang cưỡi ngựa phi roi, ý khí phong phát, rong ruổi khắp nơi. "Hô, bản tiểu thư cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" Nữ tử váy xanh ngẩng đầu, chiếc cằm trắng nõn mịn màng dưới ánh mặt trời tản ra vẻ quyến rũ, như ngọc ngưng chi, đôi mắt linh động trí tuệ khẽ híp lại, hưởng thụ một cách khoan khoái.

Cưỡi ngựa rong ruổi giang hồ, trời đất mặc sức tiêu dao!

Nàng vốn là thiên kim vương hầu quý tộc, lại khát vọng giang hồ, một mình ra ngoài phiêu bạt.

Nhưng nàng không giống những thiên kim quý tộc bình thường, nàng không chỉ trí tuệ hơn người, thiên phú dị bẩm, mà còn từ nhỏ đã luyện võ, nay ở tuổi đôi mươi đã là võ giả Đại Tông Sư sơ kỳ.

Trí tuệ và võ công của nàng đủ để nàng đứng vững trên giang hồ!

Đột nhiên, một cái bóng ập đến, nhanh chóng phóng đại, che khuất ánh mặt trời, đôi mắt đẹp của Triệu Sư Dung lộ ra một tia sắc bén, phất tay áo một cái, ống tay áo màu xanh lục bay ra, sức mạnh tưởng như nhẹ nhàng và ống tay áo mềm mại lại lập tức đánh bay cái bóng đang ập đến!

Bình!

Một tiếng rên trầm, Diệp Đông Hoàng như trúng đòn nặng, một ngụm máu tươi phun ra, nặng nề ngã xuống đất, bất động!

Chương 118

"Ơ, người này không phải đánh lén sao?" Đôi mắt Triệu Sư Dung đảo một vòng, nhìn Diệp Đông Hoàng bất động trên mặt đất, nàng biết vừa rồi mình đã hiểu lầm, vội vàng xuống ngựa kiểm tra! "Thương thế thật nặng!" Sơ lược kiểm tra Diệp Đông Hoàng một lượt, Triệu Sư Dung thầm kinh hãi, chịu trọng thương như vậy mà vẫn chưa chết, cũng là kỳ tích, đương nhiên cũng nói rõ võ công đối phương không yếu.

Nếu là người bình thường, đã chết mấy trăm lần rồi! "Coi như ngươi vận khí tốt, cứ xem như bản tiểu thư vừa ra tay đánh ngươi là để bồi thường!" Triệu Sư Dung do dự một lát, ôm Diệp Đông Hoàng đặt lên lưng ngựa, lật người lên ngựa rời đi, chuẩn bị đưa Diệp Đông Hoàng đi chữa trị. "Đây tính là may mắn hay bất hạnh đây?" Khi bị Triệu Sư Dung ôm lên ngựa, Diệp Đông Hoàng đã tỉnh lại, hắn bị Triệu Sư Dung đánh ngất, giờ lại được đối phương cứu, thật đúng là dở khóc dở cười.

Thực ra thương thế của hắn tuy nặng, nhưng sự cường đại của Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cũng đang không ngừng phục hồi vết thương cho hắn, cho dù không có Triệu Sư Dung, hắn cũng sẽ không mất bao lâu để khôi phục khả năng hành động.

Hắn cũng không phải là không có chút sức phản kháng nào, ngay cả Đại Tông Sư muốn giết hắn cũng không dễ dàng như vậy!

Không lâu sau, Triệu Sư Dung dẫn Diệp Đông Hoàng đến một khách sạn, đặt Diệp Đông Hoàng lên giường, chuẩn bị đi tìm y sư. "Không cần, y sư bình thường đối ta không có tác dụng gì!" Diệp Đông Hoàng ngồi dậy, vặn vẹo cổ, xương cốt toàn thân kêu răng rắc,

hóa ra những xương sườn bị chấn gãy trước đó đã nối lại. "Ngươi tỉnh rồi à, nhưng thương thế của ngươi..." Triệu Sư Dung muốn nói lại thôi, nàng cũng hiểu y sư bình thường không có ích, nhưng nàng chắc chắn sẽ đi tìm y sư có thể trị thương thế của võ giả. "Ta tự mình có thể làm!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh vận chuyển, trong cơ thể truyền ra tiếng "hoa hoa", huyết dịch toàn thân như sông lớn cuồn cuộn không ngừng, khí tức cường đại từ trong cơ thể tràn ra.

Hống!

Khí huyết cường đại sau lưng ngưng tụ thành một con giao long khí huyết, ngửa mặt lên trời gào thét, quãng thời gian trên đường vừa rồi Diệp Đông Hoàng đã khôi phục không ít, cho nên cũng không sợ Triệu Sư Dung.

Nếu đối phương có ác ý, hắn lật tay liền có thể diệt. "Thật lợi hại, nhục thân thật khủng bố, hắn là tu luyện ngoại công sao?" Triệu Sư Dung đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, chấn hám không thôi, nàng sinh ra trong gia đình vương hầu quý tộc, cũng đã gặp qua rất nhiều cường giả, nhưng Diệp Đông Hoàng lại khác biệt với tất cả cường giả mà nàng từng gặp.

Trên người Diệp Đông Hoàng có một loại khí chất đặc biệt, bá đạo, tôn quý, uy nghiêm, khiến nàng liên tưởng đến đương kim Đại Tống Hoàng đế Triệu Cát.

Điều càng khiến nàng kinh ngạc là trên người Diệp Đông Hoàng phảng phất có một loại ma lực thần kỳ, khiến người ta muốn lại gần, không thể dứt ra!

Khí huyết bôn dũng, Vạn Đạo Chân Khí lưu chuyển, không ngừng tư nhuận phục hồi vết thương trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, nhưng thương tích nhục thân thì dễ khôi phục, còn Quyền Ý của Tiêu Dao

Tử thì không phải một sớm một chiều có thể loại bỏ.

Tông Sư tu luyện "Thế", "Thế" tu luyện đến tận cùng, khi đạt thập thành viên mãn, chính là cực hạn của Tông Sư, Vô Địch Đại Tông Sư!

Cường giả Thiên Nhân Cảnh tu luyện "Ý", "Thế" đạt thập thành viên mãn dung hợp với cảm ngộ của bản thân mà thuế biến thành "Ý", như Quyền Ý, Kiếm Ý, Đao Ý, Tật Phong Kiếm Ý, Cửu Dương Kiếm Ý, Vạn Đạo Kiếm Ý... "Ý" là sự thăng hoa và thuế biến của "Thế", đây là sự thăng hoa về bản chất, dù Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh của Diệp Đông Hoàng lợi hại, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là Đại Tông Sư sơ kỳ, muốn loại bỏ Tiêu Dao Quyền Ý của Tiêu Dao Tử, chỉ có thể dựa vào công phu mài nước chảy đá mòn.

May mà nhục thân hắn cường đại, Tiêu Dao Quyền Ý tuy áp chế một phần thực lực của hắn, nhưng cũng không phải là không có sức tự vệ! "Hô!" Nửa canh giờ sau, Diệp Đông Hoàng thở ra một hơi trọc khí thật dài, mở mắt ra liền thấy một khuôn mặt tuyệt sắc non nớt lại tràn đầy hiếu kỳ, hiển nhiên là Triệu Sư Dung. "Ngươi không sao rồi?" Triệu Sư Dung nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, nàng vẫn luôn đứng cạnh bên, một là hiếu kỳ, hai là hộ pháp, thấy Diệp Đông Hoàng thu công mới mở miệng hỏi.

Trước đó khi kiểm tra thân thể Diệp Đông Hoàng, nàng phát hiện trong cơ thể hắn có một cỗ lực lượng kinh khủng đang ngăn cản thương thế của Diệp Đông Hoàng khôi phục, loại sức mạnh đó khiến nàng kinh hồn bạt vía!

Nàng rất hiếu kỳ đó là sức mạnh gì, Diệp Đông Hoàng đã loại bỏ nó chưa?

Nếu đã loại bỏ, thì là làm cách nào? "Cũng tạm ổn, ta tên Diệp Đông Hoàng, ngươi tên gì?" Diệp Đông Hoàng đánh giá Triệu Sư Dung, đối phương dung mạo xuất chúng, khí chất bất phàm, xem ra

không phải người bình thường, nói không chừng hắn từng nghe qua.

Đối với tình hình thế giới này, hắn không rõ lắm, đang muốn tìm hiểu một phen, Triệu Sư Dung xem như là người có sẵn! "Ta tên Triệu Sư Dung, trước đó thật ngại quá, đã làm ngươi bị thương, nhưng ta cũng đã cứu ngươi, chúng ta coi như hòa!" Triệu Sư Dung cười nói, nàng tuy rất thông minh, nhưng mới ra giang hồ, Diệp Đông Hoàng là người đầu tiên nàng nói chuyện cùng, trong lòng không tự giác thân cận hơn một chút. "Ngươi có quen một người tên Lý Trầm Chu không?" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, nghĩ đến một nhân vật phù hợp, trong thế giới Thần Châu Kỳ Hiệp của Ôn tiên sinh có một nhân vật được xưng là Nữ Gia Cát, Nữ Quản Trọng, chính là Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung, ngoại hiệu "Lưu Vân Thủy Tụ", xuất thân từ thế gia vương hầu, sau này là một trong tam cự đầu của Quyền Lực Bang, càng là thê tử của Bang chủ Quyền Lực Bang "Quân Lâm Thiên Hạ" Lý Trầm Chu. "Lý Trầm Chu?

Chưa từng nghe nói!" Triệu Sư Dung nghiêng đầu suy nghĩ một lát, lắc đầu, hiếu kỳ hỏi: "Làm sao vậy?

Ngươi có thù với hắn, lẽ nào hắn đã đánh ngươi bị thương?" "Xem dáng vẻ của ngươi thì là trốn từ trong nhà ra, đến giang hồ du ngoạn phải không?" Diệp Đông Hoàng không đáp lời, đánh giá Triệu Sư Dung, nàng tuy thông tuệ, nhưng mới ra giang hồ, khí chất thiên kim tiểu thư trên người không phải một sớm một chiều có thể thay đổi, Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. "Sao?

Lẽ nào ngươi cũng vậy?

Trông ngươi cũng không giống người giang hồ bình thường!" Triệu Sư Dung không phủ nhận, cũng không cho Diệp Đông Hoàng cơ hội giải thích, tiếp tục nói: "Ngươi tiếp theo có tính toán gì không, hay

là cùng ta xông pha giang hồ, ta sẽ bảo vệ ngươi?" Nàng cảm thấy Diệp Đông Hoàng không giống người xấu, cho dù là người xấu nàng cũng không sợ, nàng cảm thấy một mình xông pha giang hồ không có gì thú vị, muốn tìm một bạn đồng hành!

Diệp Đông Hoàng chính là lựa chọn không tệ, võ công không tồi, người lại đẹp trai, còn là người đầu tiên nàng quen biết và có chút giao thiệp sau khi rời nhà. "Ngươi bảo vệ ta?" Diệp Đông Hoàng liếc mắt nhìn ngực nàng một cái, ngực không lớn, nhưng khẩu khí lại không nhỏ. "Đương nhiên!" Triệu Sư Dung chú ý tới ánh mắt liếc nhìn của Diệp Đông Hoàng vừa rồi, hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, uyển như một chú công chúa nhỏ kiêu ngạo, lúc này nhìn lại dường như cũng không nhỏ thật. "Vậy ngươi hãy nói thử về cục diện thiên hạ hiện nay, có những nhân vật lợi hại hay bang phái nào?" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, giả vờ khảo nghiệm hỏi.

Trước đó gặp Vũ Hành Vân và Tiêu Dao Tử mấy người, dường như có chút khác biệt so với những gì hắn tìm hiểu, Vũ Hành Vân và Lý Thu Thủy lại không thành kẻ thù.

Trong lòng hắn ẩn ẩn có một suy đoán, có lẽ là do hắn đã câu Vô Nhai Tử đi mất.

Nay gặp Triệu Sư Dung, hắn càng khẳng định đây là một thế giới dung hợp, những gì hắn từng tìm hiểu chắc chắn có sự khác biệt so với thế giới này. "Vừa nhìn là biết ngươi là một tên tiểu tử mới ra giang hồ, hôm nay ta sẽ phổ cập kiến thức giang hồ cho ngươi thật kỹ!" Triệu Sư Dung một cái nhìn đã xuyên thấu mục đích thật sự của Diệp Đông Hoàng, trong lòng dấy lên một cỗ tự hào và kiêu ngạo.

Nàng tuy cũng mới ra giang hồ, nhưng tin tức trên giang hồ đã nắm rõ bảy tám phần. "Trước tiên nói cho ngươi về đỉnh phong võ đạo là Vô Địch Đại Tông Sư, Đại Tống, Liêu, Kim, Tây Hạ, trong đó

Tây Hạ yếu nhất, nhưng mỗi quốc gia đều có một lão tổ cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư!" "Trong giang hồ, có Tiêu Dao Tử của Thiên Sơn Tiêu Dao Phái đã biến mất nhiều năm, Bang chủ Quyền Lực Bang Yến Cuồng Đồ uy danh lừng lẫy nhất đương kim võ lâm, truyền thuyết hắn là nhờ phục dụng Vô Cực Tiên Đan mới đến sau mà thành tựu Vô Địch Đại Tông Sư, Thiếu Lâm tự là chỗ dựa của võ lâm, có thể có một vị Vô Địch Đại Tông Sư ẩn mình!" Triệu Sư Dung như kể chuyện quý báu mà nói, nhắc đến Vô Địch Đại Tông Sư, trong mắt nàng cũng tràn đầy khao khát và kính sợ, đó đều là những nhân vật trấn quốc, tồn tại trên đỉnh kim tự tháp.

Mỗi lời nói, mỗi hành động, đều liên quan đến vận mệnh của vô số sinh linh. "Không ngờ ta vừa tới đã gặp một vị, hơn nữa thế giới này dường như không ít Vô Địch Đại Tông Sư a!" Diệp Đông Hoàng tâm tư cấp chuyển, giờ khắc này hắn đã xác định đây chính là một thế giới dung hợp, ít nhất đã dung hợp Thiên Long Bát Bộ và Thần Châu Kỳ Hiệp hai thế giới. "Những chuyện đó ngươi đừng nghĩ tới nữa, nó cách chúng ta quá xa rồi!" Triệu Sư Dung cắt ngang suy tư của Diệp Đông Hoàng, tiếp tục nói: "Hiện nay trong võ lâm, những nhân vật dẫn đầu thế hệ trẻ có uy danh nhất phải kể đến Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, Trung Cầu Bại, Kiều Phong bái sư Thiếu Lâm, hiện là Bang chủ Cái Bang, một tay Hàng Long Thập Bát Chưởng uy chấn giang hồ!" "Nam Mộ Dung là Mộ Dung Phục ở Cô Tô, tuyệt kỹ Đẩu Chuyển Tinh Di, lấy đạo của người trả về cho người!" "Trung Cầu Bại là một tán tu giang hồ, hiệu Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại, tay cầm một thanh trọng kiếm, tung hoành vô địch!" "Thế nào?

Có phải cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đa sắc đa màu, cũng muốn xông pha tạo dựng danh tiếng không?" Triệu Sư Dung đơn giản giới thiệu một lượt các cường giả vô địch và anh tài hậu khởi giang hồ, đôi mắt đẹp cười tủm tỉm nhìn hắn, giọng nói tràn đầy dụ hoặc! "E

rằng giang hồ chưa chắc đã mỹ hảo như ngươi tưởng tượng!" Diệp Đông Hoàng rất bình thản, cái gì mà thấy chuyện bất bình hô một tiếng, rút đao tương trợ, cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân, cái gì mà bát lớn uống rượu, miếng lớn ăn thịt, cái gì mà xong việc phủi áo đi, công danh ẩn mình, cái gì mà trượng kiếm giang hồ, tiêu dao tự tại… Đa phần đều tồn tại trong truyện, càng nhiều hơn là lừa bịp lẫn nhau, là đao quang kiếm ảnh, là tranh giành danh lợi!

Rất nhiều khi, điều chưa biết là tốt đẹp, đến khi thật sự trải qua, thường rất khó có lại nhiệt huyết và hứng thú ban đầu, thậm chí là chán ghét và hối hận! "Nói cứ như ngươi rất hiểu vậy, có phải trước đó bị người ta hãm hại, một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng không?" Triệu Sư Dung bĩu môi, cho rằng Diệp Đông Hoàng trước đó bị thương là do mới bước vào giang hồ không có kinh nghiệm gặp phải kẻ xấu, nếu đổi lại là nàng, tuyệt đối sẽ cho đối phương biết tay!

Diệp Đông Hoàng cũng không tranh biện, một nha đầu mới ra giang hồ mà thôi, đợi nàng trải qua nhiều rồi sẽ hiểu!

Tuy nhiên, thiên phú tiềm lực của Triệu Sư Dung không tồi, dù sao cũng là một trong tam cự đầu Quyền Lực Bang trong Thần Châu Kỳ Hiệp, tồn tại như Nữ Gia Cát.

Nếu không phải vậy, Diệp Đông Hoàng mới lười phí lời với nàng lâu như vậy! "Ta nghe nói Bang chủ Cái Bang Kiều Phong cũng đã đến Giang Nam, dường như là vì chuyện Phó Bang chủ Mã Đại Nguyên bị sát hại, chúng ta đi xem thế nào?" Triệu Sư Dung mắt đảo một vòng, lên tiếng cổ vũ. "Cũng được!" Diệp Đông Hoàng cũng muốn kiến thức Kiều Phong của thế giới này, nhân tiện thăm dò tình hình cụ thể của thế giới.

Được Diệp Đông Hoàng đồng ý, Triệu Sư Dung rất phấn khởi, hai người kết bạn mà đi.

Trên đường đi, Diệp Đông Hoàng phát hiện Triệu Sư Dung tuy mới ra giang hồ, nhưng rất thông minh, việc thăm dò tin tức càng là có một tay.

Không lâu sau, hắn liền từ một đệ tử Cái Bang mà biết được tin tức Cái Bang sẽ tụ hội tại Hạnh Tử Lâm, dường như có đại sự gì đó. "Hạnh Tử Lâm?" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, dường như đã gặp phải một đại sự, nhân tiện xem Cái Bang của thế giới này ra sao.

Hạnh Tử Lâm, Đại Nghĩa Phân Đà.

Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung đến nơi cũng không gây ra sự chú ý nào, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Kiều Phong và các vị trưởng lão Cái Bang.

Lúc này Toàn Quan Thanh và bốn vị trưởng lão đang bức cung. "Kia chính là Kiều Phong ư!" Triệu Sư Dung đôi mắt đẹp đánh giá Kiều Phong, ẩn ẩn có chút thất vọng, so với tưởng tượng của nàng có chút khác biệt, không đẹp trai đến thế.

Đặc biệt là khi đã có Diệp Đông Hoàng đẹp trai đến mức thảm tuyệt nhân hoàn làm tiêu chuẩn, Kiều Phong tuy thân hình khôi ngô, nhưng quá thô cuồng, dương cương thì thừa, nhưng vẻ đẹp trai thì kém chút.

Nếu so với những tiểu thịt tươi bình thường, vẻ thô cuồng dương cương của Kiều Phong cũng là một loại đẹp trai, nhưng Diệp Đông Hoàng không phải là tiểu thịt tươi bình thường có thể sánh được.

Hắn không chỉ đẹp đến mức thảm tuyệt nhân hoàn, mà cũng không thiếu khí chất dương cương bá đạo, thậm chí khí chất còn bá đạo uy nghiêm hơn cả Kiều Phong.

Cho dù sinh ra trong thế gia vương hầu, đã quen nhìn các loại thiên

kiêu nhân tộc, công tử thế gia, Triệu Sư Dung cũng có một cảm giác kinh diễm.

Bằng không, chỉ dựa vào lần đầu gặp gỡ, Triệu Sư Dung há lại mời Diệp Đông Hoàng đi cùng nàng!

Đẹp trai, chính là có thể làm theo ý muốn! "Vô Thượng Đại Tông Sư sơ kỳ!" Diệp Đông Hoàng cũng đang đánh giá Kiều Phong, thân hình hùng tráng, hào sảng thô cuồng, thầm gật đầu.

Tu vi của hắn quả thực không tầm thường, mới ba mươi tuổi mà đã đạt đến Vô Thượng Đại Tông Sư, chân chính chiến lực tuyệt đối vượt xa Vô Thượng Đại Tông Sư sơ kỳ!

Giữa sân, đối mặt với sự bức cung của bốn vị trưởng lão, Kiều Phong truy hỏi tung tích của hai vị Truyền Công và Chấp Pháp trưởng lão, mới biết tất cả những việc này đều do Toàn Quan Thanh gây ra, bốn vị trưởng lão phản bội hắn cũng là do Toàn Quan Thanh xúi giục, còn giam cầm hai vị Truyền Công và Chấp Pháp trưởng lão.

Kiều Phong phái người đi đón hai vị Truyền Công và Chấp Pháp trưởng lão đang bị giam cầm đến, sau đó thuyết phục mọi người, Chấp Pháp trưởng lão thỉnh ra pháp đao, muốn chiếu theo bang quy xử quyết bốn vị trưởng lão phản bội bang chủ.

Chương 119

"Kiều Bang chủ quả nhiên lợi hại!" Triệu Sư Dung khen ngợi, không ngờ một trận phản loạn như vậy lại được giải quyết dễ dàng! "Chuyện này mới chỉ bắt đầu, còn lâu mới kết thúc!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói. "Bốn vị trưởng lão đều đã từ bỏ phản kháng, lẽ nào Toàn Quan Thanh còn có hậu thủ gì?" Triệu Sư Dung nhìn về phía kẻ chủ mưu của sự kiện lần này, có chút không hiểu, Toàn Quan Thanh chỉ là một phân đà chủ mà thôi, có năng lượng lớn đến vậy sao? "Ngươi xem uy vọng của Kiều Phong cao như vậy, bốn vị trưởng lão làm sao có thể dễ dàng bị Toàn Quan Thanh xúi giục mà phản bội?" Diệp Đông Hoàng tùy ý tìm một lý do, ai bảo hắn biết kịch tình chứ. "Quả thật vậy, lẽ nào Toàn Quan Thanh còn nắm giữ hậu thủ lợi hại nào, hoặc là chuyện này đằng sau còn có người khác?" Triệu Sư Dung gật đầu, từ chuyện vừa rồi nàng cũng nhìn ra Kiều Phong ở Cái Bang uy vọng rất cao, trong tình huống bình thường, bốn vị trưởng lão không nên phản bội. "Kiều Bang chủ lại lấy đức báo oán, còn giúp bọn họ thoát tội!" Lúc này Kiều Phong đã cầm pháp đao đâm vào người mình, đồng thời kể lại công tích của bốn vị trưởng lão, khiến Triệu Sư Dung cảm động, đổi lại là nàng tuyệt đối không làm được.

Diệp Đông Hoàng cũng có chút bội phục, cầm đao liền đâm vào người mình, cũng là một kẻ cứng cỏi.

Nếu có thể thu phục được thì cũng là một đại tướng, nhưng rất khó.

Hơn nữa loại người này quá trọng trung nghĩa, rất khó hiệu trung hắn. "Báo, quân tình khẩn cấp!" Đột nhiên, ngay khi chuyện bốn vị trưởng lão phản bội vừa được giải quyết gần xong, một đệ tử Cái

Bang phi nhanh đến, đưa tin tức cho Kiều Phong, nhưng Kiều Phong còn chưa kịp xem đã bị Từ trưởng lão vội vàng chạy đến ngăn lại.

Tiếp đó, Khang Mẫn, góa phụ của Phó Bang chủ Mã Đại Nguyên được mời đến, cùng với Đan Chính, Đàm Công, Đàm Bà, Triệu Tiền Tôn, Trí Quang Đại Sư và các danh túc võ lâm khác. "Quả phụ Mã môn Khang thị bái kiến Bang chủ!" Khang Mẫn phong tư yêu kiều, đến trước mặt Kiều Phong cúi người thi lễ.

Chuyện tiếp theo đương nhiên là lấy ra lá thư Huyền Từ viết cho tiền nhiệm Bang chủ Uông Kiếm Thông, từ từ giải khai thân thế của Kiều Phong. "Người nữ nhân này vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt!" Triệu Sư Dung nhìn dáng vẻ của Khang Mẫn, bĩu môi, hỏi: "Ngươi nói Kiều Bang chủ thật sự là người Khất Đan sao?" "Đương nhiên!" Giọng Diệp Đông Hoàng không lớn nhưng rất khẳng định, ai bảo hắn biết kịch tình chứ. "Vị tiểu huynh đệ này, ngươi trả lời khẳng định như vậy, chẳng lẽ biết điều gì?" Võ công của Kiều Phong rất cao, Diệp Đông Hoàng tuy nói nhỏ nhưng hắn nghe rất rõ, ngữ khí khẳng định kia khiến hắn cảm giác Diệp Đông Hoàng dường như biết điều gì đó.

Trước đó Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung đến, hắn đương nhiên đã chú ý, chỉ là lúc đó không có thời gian để ý!

Bá bá bá!

Kiều Phong mở miệng, ánh mắt tất cả mọi người đồng loạt đổ dồn về phía Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung, bị nhiều người nhìn như vậy, Triệu Sư Dung cũng có chút căng thẳng, nhưng lại thấy Diệp Đông Hoàng thong dong bước tới. "Ngươi biết cái gì chứ!" Triệu Sư Dung lẩm bẩm oán trách, giậm chân một cái, vội vàng đi theo.

Đã là đi cùng nhau, có chuyện gì nàng cũng không thể bỏ mặc Diệp

Đông Hoàng. "Tên tiểu tử kia, ba mươi năm trước ngươi e rằng còn chưa ra đời, ngươi biết cái gì?" Triệu Tiền Tôn nhìn Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt giễu cợt: "Chuyện ở đây không phải ngươi có thể xen vào, hay là về nhà bú sữa đi!" Mọi người cũng vẻ mặt trêu chọc, cười ha hả, thiếu niên nhân thích khoe khoang, nhưng đây là chuyện ngươi có thể nhúng tay vào sao? "Bú sữa?" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên, nhìn về phía Khang Mẫn phong tư yêu kiều, phong tình vạn chủng, ánh mắt không hề che giấu rơi vào trước ngực nàng, "Vị này chính là Mã phu nhân ư, nghe nói trên người nàng có hai cái bánh trung thu, vừa trắng vừa tròn!" Lời Diệp Đông Hoàng vừa dứt, cả Hạnh Tử Lâm chìm vào một khoảng tĩnh lặng như chết, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, tròng mắt như rớt xuống đất.

Không ai ngờ Diệp Đông Hoàng lại táo bạo đến vậy, dám trước mặt tất cả người Cái Bang mà trêu ghẹo Khang Mẫn, góa phụ của Mã Phó Bang chủ đã khuất.

Đây là khiêu khích cả Cái Bang, đơn giản là tự tìm cái chết! "Ngươi làm gì vậy?" Triệu Sư Dung kéo kéo tay áo Diệp Đông Hoàng, cảm nhận từng đạo ánh mắt giết người từ bốn phía truyền đến, trong lòng rợn tóc gáy, giận dữ nói.

Không chừng nàng cũng phải cùng hắn bỏ mạng tại đây rồi!

Thật đúng là bị liên lụy mà chết! "Con hồ ly tinh này, chẳng phải chỉ giỏi giả đáng thương sao, nhìn cái vẻ phong tao đó, có gì tốt chứ!" Triệu Sư Dung trong lòng mắng Diệp Đông Hoàng cả trăm ngàn lần, lẽ nào nàng thua kém Khang Mẫn sao?

Trước đây cũng không phát hiện Diệp Đông Hoàng là loại người này a!

Đặc biệt là dáng vẻ lẳng lơ của Khang Mẫn, khiến nàng rất phản cảm.

Chuyện của Kiều Phong hiển nhiên là do nàng ta âm thầm mưu tính, còn giả vờ thành bộ dạng nạn nhân, đáng thương đáng thương, để chiếm được lòng thương hại của người khác!

"Vị đây chắc hẳn là Mã phu nhân, nghe nói trên người nàng có hai chiếc bánh trung thu, vừa trắng vừa tròn!" Lời nói của Diệp Đông Hoàng khiến Kiều Phong nhíu mày.

Tuy y không thích Khang Mẫn, nhưng lại rất kính trọng Mã Đại Nguyên.

Nếu Diệp Đông Hoàng không có một lời giải thích hợp lý, y cũng sẽ không chịu bỏ qua.

"Tên tiểu tử này cũng quá to gan rồi, đúng là lão thọ tinh treo cổ ghét mệnh dài, không biết sống chết!" Đan Chính, người hộ tống Khang Mẫn đến, thầm cười lạnh trong lòng.

Vẻ quyến rũ động lòng người, dáng vẻ đáng thương của Khang Mẫn khiến hắn kích động suốt đường, nhưng cũng không dám có bất kỳ hành động quá phận nào.

Đây là quả phụ của Mã Đại Nguyên Bang chủ Cái Bang, mà Mã Đại Nguyên vừa mới chết, trêu ghẹo đối phương chính là đang vả mặt Cái Bang, chắc chắn sẽ gây ra sự phẫn nộ của công chúng, kết cục sẽ rất thảm.

"Tên tiểu tử này có ý gì?" Khang Mẫn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Đông Hoàng.

Ánh mắt đối phương trong veo, hiển nhiên không phải ham mê sắc đẹp của nàng, cũng không phải cố ý trêu ghẹo nàng, vậy thì… chuyện nàng và Bạch Thế Kính đã bại lộ!

Bởi vì câu nói vừa rồi chính là lời Bạch Thế Kính đã nói khi hắn và nàng tình tứ trên giường.

Tên tiểu tử này phải chết!

"Tiểu tử kia, Phó bang chủ Mã thảm tử, ngươi vậy mà còn dám trêu ghẹo quả phụ của y, tìm chết!" Bạch Thế Kính nghe vậy, sắc mặt biến đổi, nhìn về phía Khang Mẫn, đúng lúc thấy nàng đang nháy mắt ra hiệu cho hắn.

Trong lòng hắn liền "lộp bộp" một tiếng, biết chuyện đã bại lộ, lập tức nộ phát xung quan, không nói hai lời, một chưởng đánh tới.

Giết người diệt khẩu!

"Cẩn thận!" Triệu Sư Dung kinh hô, đồng thời chắn trước Diệp Đông Hoàng.

Võ công của Diệp Đông Hoàng tuy không tệ, nhưng vết thương trước đó chưa lành, nàng sợ Diệp Đông Hoàng sẽ bị đánh chết ngay lập tức.

Bành!

Triệu Sư Dung vung tay áo va chạm với Bạch Thế Kính, một luồng đại lực ập tới, chấn lui nàng, khí huyết cuộn trào.

Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy eo nàng, đỡ lấy nàng.

"Tiểu tử, dám trêu ghẹo Mã phu nhân, dù ngươi có trốn sau lưng nữ nhân cũng phải chết!" Bạch Thế Kính đại nghĩa lẫm nhiên, thực lực Đại Tông Sư hậu kỳ hiển lộ không chút nghi ngờ, lần nữa xông về phía Diệp Đông Hoàng.

Hống!

"Dừng tay!" Một tiếng long ngâm, Kiều Phong chắn ở giữa, cản Bạch Thế Kính đang định tiếp tục ra tay, quát lớn.

"Ô ô, phu quân của thiếp thân chết thảm quá, chàng ấy vừa mới mất, đã bị người ta khi dễ.

Thiếp thân còn sống để làm gì, Đại Nguyên, thiếp thân đến bồi chàng đây!" Khang Mẫn che mặt khóc nức nở, giọng nói nghẹn ngào, khiến người ta đau lòng, làm cho các trưởng lão và đệ tử Cái Bang phẫn nộ không thôi.

"Giết hắn!" "Giết tên tiểu tử này!" Các đệ tử Cái Bang giận dữ gào thét, đồng loạt tiến lên, sắp sửa cùng nhau tấn công.

"Mọi người nghe ta nói một câu, nếu vị tiểu huynh đệ này thật sự đã xuất ngôn bất tốn, trêu ghẹo Mã phu nhân, ta Kiều Phong là người đầu tiên sẽ không bỏ qua cho hắn!" Kiều Phong giơ tay lên, quát lớn một tiếng, trấn áp tất cả mọi người, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trầm giọng nói: "Vị tiểu huynh đệ này, xin ngươi hãy cho ta một lời giải thích hợp lý!" "Vừa rồi câu nói kia không phải ta nói, mà là vị Bạch trưởng lão này nói đó, nếu không tại sao hắn lại kích động đến thế?" Diệp Đông Hoàng phẩy phớt như không nhìn thấy các đệ tử Cái Bang đang nghĩa phẫn điền ưng muốn xé xác hắn, ánh mắt dừng trên người Bạch Thế Kính, lại liếc qua Khang Mẫn, khinh thường nói: "Mấy chiếc bánh trung thu không biết bao nhiêu người đã ăn qua, dù có lớn hơn, trắng hơn, tròn hơn nữa, ta cũng không có hứng thú!" Khi nói câu cuối cùng này, Diệp Đông Hoàng đã ghé sát tai Triệu Sư Dung, nói đầy ẩn ý.

"Xí!

Vô sỉ!" Triệu Sư Dung mặt đỏ bừng, nói cái lời gì vậy trời, nhưng nghe xong trong lòng lại thấy thoải mái.

Nàng sớm đã nhìn hồ ly tinh Khang Mẫn kia không vừa mắt rồi!

Không biết đã ngủ với bao nhiêu nam nhân!

Tiện nhân!

Đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!

Nhưng Diệp Đông Hoàng vừa rồi thở ra một hơi bên tai nàng, ý tiềm ẩn là hắn không coi trọng Khang Mẫn, mà thích nàng sao?

Nghĩ đến đây, nàng vươn tay đẩy mạnh Diệp Đông Hoàng, nhưng không đẩy được, trong lòng càng thêm ngượng ngùng.

"Nói bậy bạ, tất cả huynh đệ Cái Bang đều đang nhìn, còn muốn vu oan cho ta, tìm chết!" Bạch Thế Kính giận không kìm được, nhưng trong lòng lại hoảng sợ tột độ, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại thực sự biết chuyện hắn và Khang Mẫn, giờ phút này hắn chỉ muốn giết Diệp Đông Hoàng để diệt khẩu!

"Muốn giết người diệt khẩu ư?" Khí tức trên người Diệp Đông Hoàng đột nhiên bùng nổ, dù bị thương, hắn cũng không phải là người ai cũng có thể khi dễ!

Hổ tử uy do tại!

Oanh!

Khí tức khủng bố và khí thế cường đại đột nhiên từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng tràn ra, uy nghiêm bá đạo, chí tôn chí quý, bất khả nhất thế, ngạo thị thiên địa.

Khí thế ấy lập tức trấn áp tất cả các đệ tử Cái Bang đang phẫn nộ.

Mấy thế giới cộng lại đã làm Hoàng đế tám chín chục năm, uy nghiêm trên người Diệp Đông Hoàng sâu đậm đến mức ngay cả Kiều Phong cũng không thể sánh bằng.

Khí tức uy nghiêm đó đè ép mọi người nhất thời không dám nói lời nào, run rẩy lo sợ, phảng phất như đang đối mặt với một vị đế hoàng chí cao vô thượng thống trị thiên địa.

"Bạch Thế Kính, ngươi và Khang Mẫn cấu kết gian trá, hợp mưu hại chết Mã Đại Nguyên, còn muốn chối cãi?" Sau khi trấn áp Bạch Thế Kính, Diệp Đông Hoàng nhìn chằm chằm vào mắt hắn, một tiếng

quát nộ, tựa như sấm sét giữa trời xanh vang vọng trong đầu Bạch Thế Kính, chấn động khiến Bạch Thế Kính choáng váng, ý thức hỗn loạn phiêu diêu.

Đồng thời, Vạn Đạo Đế Mâu của Diệp Đông Hoàng lặng lẽ thi triển, ảnh hưởng tư duy của Bạch Thế Kính.

"Không thể nào!

Ngươi làm sao có thể biết những điều này?" Ý thức của Bạch Thế Kính bị Diệp Đông Hoàng ảnh hưởng, hai mắt đỏ ngầu, không hề suy nghĩ, bật thốt ra lời, gào thét giận dữ: "Không thể nào!" Oanh!

Lời nói của Bạch Thế Kính vừa dứt, hiện trường lập tức chìm vào im lặng!

Một lát sau, tựa như một quả bom nổ tung trong đầu tất cả mọi người, ngay cả Kiều Phong, người vốn không tin Bạch Thế Kính và Khang Mẫn có gian tình, cũng run lên bần bật, bị chấn động tận tâm can, khó mà tin được!

Chương 120

Nhưng lời nói của Bạch Thế Kính vừa rồi đã là một cách thừa nhận gián tiếp, y không tin cũng phải tin!

Chuyện này hóa ra là thật!

Bạch Thế Kính vậy mà lại thật sự cấu kết với Khang Mẫn hại chết Mã Đại Nguyên!

Chính bọn họ giương đông kích tây, còn vu oan cho y đã giết Mã Đại Nguyên!

"Ta… ta…" Bạch Thế Kính vừa thốt lời đã hối hận, hắn không biết mình sao lại nói ra những lời như vậy, cảm nhận vô số ánh mắt kỳ lạ đang đồng loạt đổ dồn về phía mình, vừa hổ thẹn vừa tuyệt vọng, há hốc mồm, không biết phải biện bạch thế nào.

Bây giờ, hắn chỉ biết mình xong rồi!

Thân bại danh liệt!

Hoàn toàn xong rồi!

"Sách sách, không ngờ Bạch Thế Kính và Mã phu nhân lại có một chân, thật sự nằm ngoài dự liệu!" Triệu Tiền Tôn "sách sách" nói, vẻ mặt như đang xem kịch hay.

"Nữ nhân này quả nhiên lẳng lơ!" Đan Chính nhìn Khang Mẫn với thân hình quyến rũ, trong lòng nóng rực, không khỏi dâng lên một chút ghen tị với Bạch Thế Kính.

"Là ta có lỗi với Mã Phó bang chủ, ta đáng chết!" Bạch Thế Kính không còn mặt mũi sống, vớ lấy thanh pháp đao dùng để chấp pháp trước mặt, định tự sát.

“Bạch trưởng lão, rốt cuộc chuyện này là sao?” Kiều Phong nắm lấy cánh tay Bạch Thế Kính, chất vấn.

“Không có gì để nói, ta xuống Cửu Tuyền sẽ xin tội với Mã Phó bang chủ!” Bạch Thế Kính thoát khỏi tay Kiều Phong, một dao đâm vào lồng ngực.

“Bạch trưởng lão!” Tay Kiều Phong cứng đờ giữa không trung, thấy đối phương đã quyết tâm, cuối cùng cũng không tiện ngăn cản.

Chết lúc này có lẽ còn giữ được chút thể diện, đối với Bạch Thế Kính mà nói cũng coi như một loại giải thoát.

“Ai!” Các trưởng lão và đệ tử Cái Bang khác thở dài một tiếng, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, Trưởng lão chấp pháp thiết diện vô tư khiến người ta kính sợ vậy mà lại có gian tình với quả phụ của Mã Phó bang chủ.

Thật sự khiến người ta bất ngờ!

“Các ngươi để ta chết đi, chết cho rồi, Đại Nguyên chết rồi, các ngươi từng người một đều đến khi dễ ta, Bạch Thế Kính khi dễ ta, các ngươi cũng khi dễ ta…” Khang Mẫn bị Đàm bà lôi kéo, nước mắt giàn giụa, không ngừng giãy giụa, tìm cái chết, vẻ thê lương khiến người ta thương xót.

Nàng thấy Bạch Thế Kính chết rồi, lập tức đổ hết tội lỗi lên đầu Bạch Thế Kính.

Nàng bị cưỡng bức!

Nàng không hề cấu kết với Bạch Thế Kính!

Chính Bạch Thế Kính đã giết Mã Đại Nguyên rồi cường hành chiếm đoạt nàng!

Nàng cũng là người bị hại!

“Mã phu nhân, có uất ức gì nàng hãy nói ra, chúng ta sẽ làm chủ cho nàng!” Đàm bà lôi kéo Khang Mẫn đang muốn tìm chết, an ủi.

“Khang Mẫn, diễn xong chưa?” Nhìn Khang Mẫn đang tìm cái chết, Diệp Đông Hoàng lạnh lùng nói: “Nàng vốn là tình nhân của Đoàn Chính Thuần Đại Lý Đoàn thị, nàng coi trọng quyền thế địa vị của đối phương, nhưng tiếc là đối phương đã có vợ, nàng căn bản không có cơ hội làm Vương phi, nàng bị bỏ rơi, nàng muốn báo thù đối phương!” “Nàng coi trọng Mã Đại Nguyên, người có thể trở thành Bang chủ, nhưng tiếc là Mã Đại Nguyên không thể lên làm Bang chủ, nàng không thể làm Bang chủ phu nhân, vì vậy nàng rất thất vọng!” “Thế là nàng đi quyến rũ Kiều Phong, nhưng Kiều Phong căn bản không để ý đến nàng, nàng sinh lòng oán hận, lại quyến rũ Bạch Thế Kính và Toàn Quan Thanh, từ đó mới có chuyện ngày hôm nay!” Diệp Đông Hoàng liên tiếp ba lần chất vấn, lời lẽ đanh thép, khí thế cường đại chấn động khiến Khang Mẫn ngây người, toàn thân cứng đờ!

Diệp Đông Hoàng làm sao mà biết được?

Khang Mẫn trong lòng vừa kinh vừa sợ, đầy nghi hoặc.

Chuyện nàng và Đoàn Chính Thuần ngay cả Mã Đại Nguyên cũng không biết! … “Thật là đẹp trai!

Thật là bá khí!

Không ngờ tên gia hỏa này lại có khí chất nam nhân đến vậy!” Triệu Sư Dung ngẩng đầu, nhìn bóng dáng cao ngất của Diệp Đông Hoàng, gương mặt kiên nghị bá khí, ánh mắt không khỏi đờ đẫn!

Khoảnh khắc này nàng mới phát hiện ra người nam nhân này lại bá khí đến thế!

Trước đây nàng vậy mà lại nhìn lầm rồi!

Nghĩ đến cuộc gặp gỡ tình cờ trước đó với Diệp Đông Hoàng, lẽ

nào đây chính là duyên phận?

"Tiểu tử, ngươi vu khống trắng trợn, chuyện này có liên quan gì đến ta, dù ngươi có biện bạch cho Kiều Phong thế nào, ngươi cũng không thể thay đổi sự thật Kiều Phong là người Khế Đan!" Toàn Quan Thanh bị Diệp Đông Hoàng nhắc đến, trong lòng lập tức "lộp bộp" một tiếng, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, biết không thể dây dưa chuyện Khang Mẫn với Diệp Đông Hoàng, vội vàng chuyển chủ đề.

Quả nhiên, lời này vừa thốt ra, sự chú ý của mọi người đều chuyển sang hướng Kiều Phong là người Khế Đan, ngay cả Kiều Phong cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, y rất muốn Diệp Đông Hoàng nói cho y biết, những gì những người này nói đều không phải sự thật, y không phải người Khế Đan!

"Bản tọa không đến đây để tranh biện với các ngươi, cũng không có hứng thú quản chuyện lộn xộn của các ngươi, chỉ là tình cờ tiện thể nói ra vài sự thật đã biết, các ngươi tin hay không tùy ý!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Toàn Quan Thanh, không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt đạm nhiên nhưng bá đạo của Diệp Đông Hoàng, Toàn Quan Thanh bản năng sợ hãi, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi lớn, không tự chủ lùi lại một bước, không dám phản bác.

Tuy thiên vạn người ta vẫn cứ đi!

Diệp Đông Hoàng đứng đó, giống như mặt trời trên trời cao, tất cả ánh mắt đều tập trung vào hắn, vạn chúng chú mục!

Trên người hắn có một sức hút và uy nghiêm đặc biệt, khiến tất cả mọi người trong Hạnh Tử Lâm đều phải im lặng.

"Kiều Phong, chuyện thân thế của ngươi bọn họ nói quả thật không sai, điều duy nhất bị che giấu chính là nguyên nhân phụ mẫu ngươi quay về Thăng Long và người đại ca cầm đầu là ai!" Đón lấy ánh mắt hi vọng của Kiều Phong, Diệp Đông Hoàng nói thẳng.

“Quả nhiên là vậy!” Kỳ thực trước đó khi Trí Quang đại sư và những người khác nói xong thân thế của y, y đã tin tám chín phần, chỉ là trong lòng vẫn gửi gắm một chút hi vọng mong manh mà thôi.

Bây giờ hi vọng đã tan vỡ!

“Vậy phụ mẫu ta tại sao lại quay về Thăng Long?

Người đại ca cầm đầu là ai?” Kiều Phong hỏi.

“A Di Đà Phật, vị thí chủ này, người đại ca cầm đầu liên quan trọng đại, lão nạp khẩn cầu thí chủ đừng nói ra tên của y!” Trí Quang đại sư bước lên một bước, cúi mình vái Diệp Đông Hoàng, lại nhìn về phía Kiều Phong: “Kiều bang chủ, năm đó trận chiến ở Yên Môn Quan, chúng ta đã giết lầm phụ mẫu ngươi.

Ngươi muốn báo thù, lão nạp nguyện một mình gánh chịu, muốn giết hay muốn chặt, tùy ngươi quyết!” “Tính ta Triệu Tiền Tôn một phần!” Triệu Tiền Tôn bước lên nói.

“Đại hòa thượng, ngươi nghĩ như vậy là có thể bảo vệ được vị đại ca cầm đầu kia sao?

Dù ta không nói, mọi chuyện sớm muộn gì cũng sẽ sáng tỏ!” Diệp Đông Hoàng lắc đầu, những người này dù chết cũng không muốn nói ra tên của vị đại ca cầm đầu, nhưng cuối cùng chẳng phải cũng là một công cốc sao, đáng thương đáng tiếc.

“Vẫn xin tiểu huynh đệ hãy cho ta biết chân tướng!” Kiều Phong chắp tay vái, y sẽ không hoàn toàn tin lời Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng muốn biết những gì Diệp Đông Hoàng nói.

Có mục tiêu, sau này y sẽ dễ điều tra hơn!

“Trong võ lâm hiện nay, ai là người có uy vọng cao nhất, có thể khiến hòa thượng Trí Quang và những người này dùng cả tính mạng để bảo vệ?” Diệp Đông Hoàng ánh mắt quét qua mọi người, cuối cùng

dừng lại trên người Kiều Phong.

"Là ai vậy?" Tất cả mọi người đều suy tư trong đầu, Kiều Phong cũng đang suy nghĩ, phảng phất như nghĩ ra điều gì đó, lại phảng phất như không nghĩ ra điều gì!

"Đừng nói!" Ánh mắt Trí Quang đại sư đầy vẻ cầu xin.

"Là ai?" Kiều Phong nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, trái tim cũng căng thẳng.

"Tên gia hỏa này làm sao mà biết những chuyện này?" Triệu Sư Dung được Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, nhất thời quên cả giãy giụa, cảm thấy Diệp Đông Hoàng đột nhiên trở nên thần bí.

Trước đó còn quanh co hỏi nàng chuyện giang hồ, bây giờ lại biết cả những bí mật ba mươi năm trước trong giang hồ, sự thay đổi này cũng quá lớn rồi!

"Phụ thân ngươi tên Tiêu Viễn Sơn, ba mươi năm trước cùng vợ con trở về Yên Môn Quan tảo mộ, ở ngoài Yên Môn Quan đã bị hai mươi mốt cao thủ võ lâm Thăng Long phục kích và vây giết.

Người cầm đầu tự nhiên là Huyền Từ phương trượng của Thiếu Lâm hiện nay, hơn nữa Tiêu Viễn Sơn còn là người tận lực vì hòa bình giữa Tống và Liêu!" Diệp Đông Hoàng không vòng vo, nói thẳng.

"Huyền Từ phương trượng!" "Thì ra là Huyền Từ phương trượng, trách không được Trí Quang đại sư và những người khác thà chết cũng không nói, cũng muốn bảo toàn đối phương!" Quần hùng xôn xao, đồng thời cũng chợt hiểu ra.

Trách không được ngay cả cựu Bang chủ Cái Bang Uông Kiếm Thông cũng không phải người đại ca cầm đầu, mà phải tuân theo mệnh lệnh của đối phương, hóa ra là Huyền Từ phương trượng Thiếu Lâm, như vậy cũng có thể nói thông được.

“Thì ra là Huyền Từ phương trượng!” Kiều Phong thất thần, khó mà tin được, hay nói đúng hơn là không muốn tin.

Y bái sư từ Huyền Khổ đại sư của Thiếu Lâm, có tình cảm rất sâu đậm với Thiếu Lâm.

“A Di Đà Phật!” Trí Quang đại sư nhắm mắt lại, không ngờ chuyện vẫn xảy ra!

“Ngươi làm sao biết được loại bí mật võ lâm này?” Triệu Sư Dung ngẩng đầu, đôi mắt đẹp đầy vẻ hiếu kỳ.

Loại bí mật võ lâm này cả thiên hạ chỉ có vài người biết, Diệp Đông Hoàng vậy mà lại hiểu rõ đến thế.

“Muốn biết sao, chúng ta có thể tìm một nơi vắng vẻ không người, thâm nhập giao lưu, ta sẽ từng chút từng chút một nói cho nàng biết!” Diệp Đông Hoàng ghé sát tai nàng nói nhỏ.

“Đồ đại xấu xa!” Triệu Sư Dung mắng nhỏ, vành tai đỏ bừng, ngượng ngùng không thôi.

“Năm đó Mộ Dung Bác muốn phục quốc, vì muốn châm ngòi chiến tranh Tống – Liêu, đã giả truyền tin tức cho Huyền Từ, nói phụ thân ngươi muốn đến Thiếu Lâm trộm bí tịch võ công, do đó mới có trận đại chiến ngoài Yên Môn Quan!” Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, tiếp tục nói.

Đã định bán cho Kiều Phong một ân tình, hắn tự nhiên sẽ không nói một nửa rồi bỏ dở, còn về sau này sẽ thế nào, hắn cũng lười quản.

“Cái gì?

Là Mộ Dung Bác cố ý giả truyền tin tức cho Huyền Từ phương trượng, thì ra tên này mới là kẻ chủ mưu, hại chúng ta thảm quá, nếu không phải đã chết, lão tử nhất định phải liều mạng với hắn!” Triệu Tiền Tôn nghe vậy, giận không kìm được.

Năm đó hắn suýt nữa thì chết, trận chiến ngoài Yên Môn Quan đã trở thành nỗi ám ảnh cả đời hắn, càng không ngờ bọn họ vậy mà chỉ là quân cờ của người khác, bị người ta lợi dụng!

"A Di Đà Phật, hóa ra là vậy, Huyền Từ phương trượng sau đó cũng có chút hoài nghi, chỉ là vì Mộ Dung Bác giả chết, chuyện này mới không giải quyết được, không ngờ hắn vậy mà mới là kẻ chủ mưu!" Trí Quang đại sư chợt mở mắt, đồng thời trong lòng cũng nhẹ nhõm một hơi.

Huyền Từ phương trượng chỉ là bị người ta lừa gạt lợi dụng, kẻ chủ mưu là Mộ Dung Bác.

"Chuyện tình thật đúng là khúc chiết ba vòng, không ngờ ngay cả Huyền Từ phương trượng và Mộ Dung Bác cũng bị liên lụy!" "Đúng vậy, một tin tức đã gây ra một chuỗi án mạng đẫm máu!" Mọi người bàn tán xôn xao, cảm giác như đang nghe kể chuyện vậy.

"Mộ Dung Bác!" Kiều Phong ghi nhớ cái tên này, nhưng đối phương đã chết rồi, y còn có thể làm gì?

"Thật ra Mộ Dung Bác chỉ là giả chết, ngươi vẫn còn cơ hội báo thù, phụ thân ngươi Tiêu Viễn Sơn cũng chưa chết!" Diệp Đông Hoàng lại ném ra một quả bom tấn.

Chương 121

"Không thể nào!

Năm đó chúng ta tận mắt thấy Tiêu Viễn Sơn ôm vợ con nhảy xuống vực sâu ngoài Yên Môn Quan, làm sao có thể không chết?" Triệu Tiền Tôn khó mà tin được nói.

Năm đó hắn suýt nữa bị giết, có bóng ma rất lớn về Tiêu Viễn Sơn, rất khó tưởng tượng nếu Tiêu Viễn Sơn xuất hiện trước mặt hắn sẽ ra sao.

"Ngươi nói y… phụ thân ta thật sự chưa chết?" Kiều Phong nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, giọng nói run rẩy, lúc này y cơ bản đã tin những gì Diệp Đông Hoàng nói.

"Không sai, năm đó y nhảy xuống vực sâu bị một cái cây chắn lại nên không chết!" Diệp Đông Hoàng khẳng định gật đầu, nhìn Kiều Phong: "Nếu ngươi muốn tìm Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác, có thể đến Thiếu Lâm Tự!" "Tiêu Viễn Sơn không chết tự nhiên là muốn báo thù Huyền Từ và bọn họ, hòa thượng Huyền Từ cũng không phải người tốt lành gì, bỏ vợ bỏ con, dung túng tình nhân làm hại giang hồ!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói.

"Tiểu tử, ngươi nói chuyện phải có căn cứ, đừng tưởng biết một vài bí mật năm đó là có thể nói bừa, vu khống Huyền Từ phương trượng!" Triệu Tiền Tôn giận dữ quát, dù sao năm đó cũng từng chiến đấu cùng nhau, đối với Huyền Từ hắn vẫn rất kính trọng.

"Tiểu tử, Huyền Từ đại sư đức cao vọng trọng, ngươi dám vu khống Huyền Từ đại sư, ta Đan Chính là người đầu tiên không đồng ý!" Đan Chính cũng đứng ra, hắn và Huyền Từ tự nhiên không có giao tình gì, nhưng Thiếu Lâm là võ lâm kiều thủ, hắn chỉ là muốn ba kết,

nịnh nọt.

"A Di Đà Phật, một chuyện ra một chuyện khác, vẫn xin thí chủ thu hồi lời nói vu khống Huyền Từ phương trượng vừa rồi và xin lỗi!" Dù lời Diệp Đông Hoàng nói nghe có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng Trí Quang đại sư tuyệt đối không tin, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, muốn đòi một lời giải thích.

"Ngươi không có chứng cứ thì đừng nói bậy!" Triệu Sư Dung nhỏ giọng nhắc nhở, lời Diệp Đông Hoàng nói tuy nghe kinh người, nhưng nàng bản năng tin tưởng Diệp Đông Hoàng, song không có chứng cứ, nàng tin cũng vô ích, người khác sẽ không tin.

Với uy vọng của Huyền Từ, Diệp Đông Hoàng e rằng sẽ trở thành võ lâm công địch, khó mà đi được một bước.

Kiều Phong cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, y rất khó tin Huyền Từ là loại người như Diệp Đông Hoàng nói, nhưng y cảm thấy Diệp Đông Hoàng hẳn sẽ không nói suông.

Giống như lời y vừa nói trông có vẻ trêu ghẹo Khang Mẫn, nhưng thực chất lại là lời tình tứ giữa Bạch Thế Kính và Khang Mẫn.

"Đương nhiên có chứng cứ!" Diệp Đông Hoàng dứt khoát nói, giọng nói đanh thép đầy sức mạnh.

Lập tức khiến tất cả những người đang thanh thảo hắn đều im bặt, ánh mắt đồng loạt nhìn tới, muốn biết Diệp Đông Hoàng có thể đưa ra chứng cứ gì. … "Diệp Nhị Nương, muốn biết tung tích con trai của ngươi thì hãy ra đây đi!" Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Diệp Đông Hoàng nhìn ra ngoài, nơi Diệp Nhị Nương đang ẩn mình trên một cây đại thụ chuẩn bị bỏ đi.

"Cảm giác thật mẫn duệ!" Kiều Phong thầm kinh hãi, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại phát hiện ra Diệp Nhị Nương đang ẩn mình bên

ngoài.

Với thực lực của y thì tự nhiên đã sớm phát hiện rồi, chỉ là tạm thời không có thời gian để ý.

"Con trai của ta!

Ngươi biết con trai của ta ở đâu sao?" Diệp Nhị Nương nghe vậy, thân thể run lên, vốn dĩ sau khi nghe Diệp Đông Hoàng nói về chuyện Huyền Từ, nàng đã định bỏ đi, nhưng lúc này vì tình yêu con trai mãnh liệt, nàng lại không thể không xông ra.

"Một trong Tứ Đại Ác Nhân, Vô Ác Bất Tác Diệp Nhị Nương!" "Nàng ta sao lại ở đây!" "Nàng ta đến đây muốn làm gì?" Nhìn thấy Diệp Nhị Nương, mọi người xôn xao, Tứ Đại Ác Nhân khét tiếng, rất nhiều người đều nhận ra.

"Tiểu tử, chứng cứ ngươi nói không lẽ chính là nàng ta sao?

Ngươi chẳng lẽ muốn nói cho ta biết Diệp Nhị Nương chính là tình nhân của Huyền Từ đại sư sao, hahaha!" Đan Chính nhìn thấy Diệp Đông Hoàng gọi Diệp Nhị Nương ra, không nhịn được cười nhạo.

"Hahaha, đúng vậy, nếu Diệp Nhị Nương là tình nhân của Huyền Từ phương trượng, ta Triệu Tiền Tôn sẽ chặt đầu xuống làm dạ hồ!" Triệu Tiền Tôn cười ngả nghiêng, bụng hắn đau nhói.

Gần như tất cả mọi người đều ôm bụng cười lớn, duy chỉ có người không cười nổi chính là Diệp Nhị Nương, bởi vì nàng chính là tình nhân của Huyền Từ.

"Cầu xin ngươi, nói cho ta biết con trai của ta ở đâu, cầu xin ngươi, đừng nói ra, ngươi muốn ta làm gì cũng được, cầu xin ngươi, ta nhớ con trai của ta…" Diệp Nhị Nương quỳ trên mặt đất, bò đến chân Diệp Đông Hoàng, không ngừng khóc lóc cầu xin.

Khoảnh khắc này nàng vẫn không quên cầu xin Diệp Đông Hoàng đừng nói ra chuyện nàng và Huyền Từ.

"Đây là Diệp Nhị Nương Vô Ác Bất Tác sao?" "Nàng ta chẳng lẽ không phải Tứ Đại Ác Nhân giả mạo sao?" Nhìn Diệp Nhị Nương quỳ lạy khóc lóc cầu xin, tất cả mọi người đều kinh ngạc, khó mà tin được, cảm giác như đang nằm mơ vậy.

"Con mụ điên này lại phát bệnh gì?" Nhạc Lão Tam Ngạc Thần đang ẩn mình trong bóng tối chưa xuất hiện và Vân Trung Hạc Cùng Hung Cực Ác nhìn nhau, khó mà tin được nhìn Diệp Nhị Nương, cảm thấy rất mất mặt!

"Muốn biết tung tích con trai của ngươi, hãy kể về chuyện của ngươi và Huyền Từ đi!" Diệp Đông Hoàng không hề lay động, thản nhiên nói.

Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận!

"Ta và Huyền Từ không có bất kỳ quan hệ gì!" Diệp Nhị Nương tuy nhớ con thiết tha, nhưng cũng không muốn hủy hoại danh tiếng và địa vị của Huyền Từ.

Lúc này biết cầu xin Diệp Đông Hoàng vô ích, nàng đột nhiên bùng nổ, định túm lấy Diệp Đông Hoàng, ép hắn nói ra tung tích con trai nàng, sau đó giết người diệt khẩu.

Bá!

Con dao găm sắc bén đâm về phía Diệp Đông Hoàng, lập tức khiến tất cả mọi người kinh ngạc, không ngờ người phụ nữ vừa rồi trông còn đáng thương vô trợ lại trong nháy mắt trở nên độc ác hung tàn.

Tuy nhiên, điều này mới phù hợp với thân phận Tứ Đại Ác Nhân của Diệp Nhị Nương!

Đương!

Diệp Đông Hoàng không hề có bất kỳ động tác nào, khi con dao găm cách Diệp Đông Hoàng mười phân, Kiều Phong đứng một bên vươn tay nắm lấy cổ tay Diệp Nhị Nương!

"Trước mặt ta Kiều Phong, ngươi còn dám hành hung!" Kiều Phong năm ngón tay dùng lực vặn một cái, đánh rớt con dao găm trong tay Diệp Nhị Nương, bá khí mười phần nói.

"Buông Nhị Nương ra!" Nhạc Lão Tam và Vân Trung Hạc giận dữ quát, từ bên ngoài xông tới.

Dù sao cũng là đồng bọn, không thể thấy chết mà không cứu!

Hống!

Một tiếng long ngâm, chỉ thấy Kiều Phong một chưởng đánh ra, chính là Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Vân Trung Hạc và Nhạc Lão Tam hai người liên thủ cũng bị chấn bay, nhìn nhau một cái, không chút do dự bỏ chạy mất dạng.

Bọn họ tuy là đồng bọn, nhưng trước cái chết, tự nhiên là mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

"Tiểu tử, chứng cứ ngươi nói đâu?" Triệu Tiền Tôn nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, đầy vẻ trêu tức, hắn mới không tin Diệp Nhị Nương và Huyền Từ có quan hệ.

Trong hiện trường cũng chỉ có Triệu Sư Dung tin lời Diệp Đông Hoàng, nàng nhìn Diệp Nhị Nương.

Cùng là phụ nữ, khi nói đến Huyền Từ, ánh mắt của đối phương rõ ràng khác lạ.

Liên tưởng đến lời Diệp Đông Hoàng vừa nói, nàng khẳng định Diệp Nhị Nương và Huyền Từ tuyệt đối có quan hệ.

"Còn nhớ ta vừa nói, ba mươi năm trước trận chiến ngoài Yên

Môn Quan, Tiêu Viễn Sơn không chết sao?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt quét qua mọi người, nhìn về phía Kiều Phong.

Kiều Phong gật đầu, chỉ là có chút nghi hoặc, sao lại nói đến Tiêu Viễn Sơn nữa rồi!

"Tiểu tử, ngươi đừng đánh trống lảng, chuyện này có liên quan gì đến Tiêu Viễn Sơn?" Đan Chính chất vấn.

"Đương nhiên có liên quan, Diệp Nhị Nương sở dĩ có danh hiệu Vô Ác Bất Tác trong giang hồ là vì nàng thích cướp bóc con cái nhà người khác, sau khi trêu đùa xong thì giết chết!" "Thật là táng tâm bệnh cuồng, thập ác bất xá!" Kiều Phong trong lòng đại nộ, những chuyện này y tự nhiên đã từng nghe nói qua, bây giờ nghe vậy, cộng thêm kẻ chủ mưu đang ở ngay trước mắt, càng thêm phẫn nộ, dùng sức lôi một cái, ném mạnh Diệp Nhị Nương xuống đất.

"Nhưng Diệp Nhị Nương vốn dĩ là một nữ nhân đoan trang hiền thục, tâm địa thiện lương, vì con của nàng bị người ta cướp đi, cho nên tính cách vặn vẹo, biến thành bộ dạng hiện tại!" Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói, mọi người chợt hiểu ra, trách không được Diệp Nhị Nương thích cướp con của người khác, thì ra là vì con của chính nàng bị người ta cướp đi, trong lòng không khỏi dâng lên một chút đồng tình.

"Cầu xin ngươi đừng nói nữa, đừng nói nữa…" Diệp Nhị Nương bò trên mặt đất, không ngừng cầu xin.

"Các ngươi biết người cướp con nàng là ai không?" Diệp Đông Hoàng hỏi.

"Là ai vậy?" "Là Tiêu Viễn Sơn!" Triệu Sư Dung được Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, hai mắt sáng rực, đột nhiên nói.

Nàng vẫn luôn lắng nghe kỹ từng lời Diệp Đông Hoàng nói, đặc

biệt là khi Diệp Đông Hoàng vừa rồi đặc biệt nhắc đến Tiêu Viễn Sơn, phảng phất như một cánh cửa lớn mở ra, trong lòng có cảm giác khoát nhiên khai lãng.

"Làm sao có thể?

Tại sao?" Kiều Phong khó mà tin được, trong lòng y đã thừa nhận Tiêu Viễn Sơn chính là phụ thân y, không muốn tin phụ thân y sẽ cướp con của người khác.

"Vậy nàng nói thử xem!" Diệp Đông Hoàng buông Triệu Sư Dung ra, muốn xem biểu hiện của nàng.

Triệu Sư Dung cười duyên một tiếng, nhìn Diệp Đông Hoàng, cảm thấy Diệp Đông Hoàng lúc này đặc biệt có mị lực!

Một người điều khiển toàn bộ cục diện, sự tự tin và trí tuệ bày mưu tính kế, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, càng khiến nàng say mê, phương tâm rung động!

Nàng hơi ngẩng đầu, kiêu ngạo nhưng tự tin, đôi mắt đẹp quét qua toàn trường, dưới vô số ánh mắt tò mò và nghi hoặc, nàng hắng giọng một tiếng, lớn tiếng nói: "Tin rằng mọi người đều biết, trên đời không có yêu thương vô cớ, cũng không có hận thù vô cớ, sở dĩ người cướp đi đứa con của Diệp Nhị Nương mười phần thì tám chín phần chính là kẻ thù của Diệp Nhị Nương hoặc nam nhân của Diệp Nhị Nương!" Mọi người gật đầu, rất đồng tình với câu nói này.

"Vừa rồi Diệp Đông Hoàng nói, Diệp Nhị Nương khi đó tâm địa thiện lương, lại là một nữ nhân, hẳn là sẽ không có kẻ thù lớn nào, sở dĩ kẻ thù cướp đi đứa con của nàng rất có thể chính là kẻ thù của nam nhân nàng!" "Mà nam nhân của Diệp Nhị Nương là ai?

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng tuy không nói rõ, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng chính là Huyền Từ phương trượng!" "Không thể nào!

Huyền Từ phương trượng làm sao có thể có con với Diệp Nhị Nương, đây là vu khống, đây là nói bừa!" Lời nói của Triệu Sư Dung vừa dứt, mọi người lập tức không đồng ý, nhưng Triệu Sư Dung cũng không hề sợ hãi, giơ tay áp xuống, tiếp tục nói: "Mọi người tạm thời cứ xem đây là một giả thiết đi!" "Nếu là Huyền Từ phương trượng, vậy kẻ thù của y hiển nhiên chính là Tiêu Viễn Sơn chưa chết, mà Tiêu Viễn Sơn tại sao lại cướp đi con của bọn họ mà không phải giết bọn họ?" "Ta đoán có lẽ liên quan đến Kiều bang chủ, trận chiến Yên Môn Quan, Kiều bang chủ bị đưa đến dưới Thiếu Thất Sơn được người ta thu dưỡng, trong mắt Tiêu Viễn Sơn có lẽ cũng giống như cướp đi con của y vậy, sở dĩ y muốn báo thù, vì vậy cướp đi đứa con của Diệp Nhị Nương cũng hợp tình hợp lý!" Triệu Sư Dung tự tin nói xong, quay về bên cạnh Diệp Đông Hoàng, kiêu ngạo nhếch cằm lên.

"Không tệ!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, khen ngợi.

Hắn tuy đã nói không ít tin tức, nhưng Triệu Sư Dung có thể liên kết tất cả những tin tức này lại, hợp lý suy luận ra kết quả, không thể không nói tư duy rất rõ ràng và chặt chẽ.

"Không phải vậy đâu, các ngươi nói bậy, ta và hắn không có chút quan hệ nào!" Diệp Nhị Nương the thé gào thét, trạng thái như phát điên.

Tất cả mọi người nhìn Diệp Nhị Nương, có người suy tư, có người tin, có người không tin, có người cười lạnh, vẻ mặt như đang xem kịch, có người thì mong Huyền Từ gặp chút scandal… "Thí chủ, những lời này chỉ là từ một phía của ngươi, Diệp Nhị Nương cũng đã thừa nhận không có bất kỳ quan hệ gì với Huyền Từ phương trượng, vẫn xin ngươi đừng cố tình gây sự, thu hồi lời nói vừa rồi và xin lỗi!" Mặc dù lời Diệp Đông Hoàng nói nghe có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng Trí Quang đại sư tuyệt đối không tin, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, muốn đòi một lời giải thích.

“Diệp Nhị Nương, Tiêu Viễn Sơn chưa chết, mục đích của y chính là muốn Huyền Từ thân bại danh liệt, báo thù rửa hận, dù ta không nói, cũng sớm muộn gì sự thật cũng sáng tỏ, chuyện này ngươi không thể giấu mãi được, ngươi không muốn biết tung tích con trai của các ngươi, không muốn biết nó sống hay chết sao?” Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Diệp Nhị Nương, giọng nói mê hoặc, đồng thời Vạn Đạo Đế Mâu thi triển, lặng lẽ ảnh hưởng tâm thần Diệp Nhị Nương.

Lúc này, tâm thần Diệp Nhị Nương đã gần như sụp đổ, Diệp Đông Hoàng không tốn chút sức lực nào, là có thể ảnh hưởng và khống chế nàng.

“Tất cả đều là lỗi của ta, là ta quyến rũ y, là lỗi của ta, cầu xin ngươi nói cho ta biết tung tích con trai của ta đi, cầu xin ngươi, chỉ cần ngươi nói cho ta biết tung tích con trai, ngươi muốn ta làm gì cũng được…” Diệp Nhị Nương sụp đổ khóc lớn, ôm lấy chân Diệp Đông Hoàng, nước mũi nước mắt giàn giụa không ngừng cầu xin.

Mọi người lòng sinh thương xót, nhưng nghĩ đến những hành động ác độc của nàng, lại cảm thấy tội có đáng.

Tuy nhiên câu nói này của nàng, cũng lập tức làm bùng nổ toàn trường, mọi người tâm thần chấn động mạnh, quả thực là một tin tức động trời!

“Phương trượng Huyền Từ của Thiếu Lâm vậy mà lại thực sự có tình nhân có con trai, lại còn là Diệp Nhị Nương!” “Phụt!” Trí Quang đại sư phun ra một ngụm máu tươi, hai chân duỗi thẳng, ngất xỉu.

Chuyện này bùng phát, không biết sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào cho Phật môn và Thiếu Lâm, dù sao thì thanh danh của Thiếu Lâm chắc chắn sẽ bị tổn hại!

“Con trai ngươi tên Hư Trúc, hiện đang ở Thiếu Lâm Tự!” Không

thèm để ý đến Hòa thượng Trí Quang đang hộc máu ngất xỉu, trong khi tất cả mọi người còn đang kinh ngạc đến không thốt nên lời, Diệp Đông Hoàng một cước đá văng Diệp Nhị Nương, nhàn nhạt nói.

Chương 122

"Hư Trúc, Thiếu Lâm Tự!" Diệp Nhị Nương tâm thần chấn động, liền vội vàng lồm cồm bò dậy, lảo đảo vấp váp chạy về phía Thiếu Lâm, nàng muốn gặp con trai mình!

Nàng nhớ con trai mình rồi!

Mọi người không ngăn cản, lúc này cũng không còn tâm tư vì dân trừ hại, trừ gian diệt ác, bọn họ đều bị tin tức Huyền Từ và Diệp Nhị Nương có tư tình chấn động đến tột cùng!

"Được rồi, lời cần nói đã nói xong, xin cáo từ!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Kiều Phong, ở đây tất cả mọi người, ngoại trừ Triệu Sư Dung đi cùng hắn, duy chỉ có Kiều Phong là khiến hắn phải nhìn nhiều hơn một chút, những người khác Diệp Đông Hoàng căn bản không để vào mắt.

"Đa tạ tiểu huynh đệ trượng nghĩa thẳng lời, đợi ta tự mình tra rõ chân tướng năm xưa rồi sẽ đến bái tạ tiểu huynh đệ!" Kiều Phong chắp tay vái chào Diệp Đông Hoàng, xem như đã thiếu Diệp Đông Hoàng một ân tình.

Đương nhiên, nếu hắn tra ra Diệp Đông Hoàng lừa hắn, lại là chuyện khác!

"Ừm!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, kéo bàn tay mềm mại của Triệu Sư Dung rời đi.

Thân thể mềm mại của Triệu Sư Dung khẽ run lên, nhưng lại không rút tay về, tựa như không hay biết gì mà theo sát bên cạnh Diệp Đông Hoàng.

Biểu hiện của Diệp Đông Hoàng hôm nay nằm ngoài dự liệu của

nàng, bá khí mà tự tin, bày mưu tính kế, chưởng khống toàn trường!

Dù cho vạn người, ta vẫn cứ tiến tới!

Khí chất và khí phách này đã công kích sâu sắc vào tâm hồn mềm mại của nàng, khiến nàng bị chinh phục, đây mới là cuộc sống mà nàng mong muốn!

"Diệp Đại Ca, huynh nói Khang Mẫn kia có chết không?" Triệu Sư Dung bị Diệp Đông Hoàng kéo tay, giọng nói không khỏi yếu đi vài phần, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi.

"Chắc là không chết được!" Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một lát, đáp.

Khang Mẫn rất biết cách giả đáng thương, tâm cơ thâm sâu, tuy không biết võ công, nhưng lại rất biết dùng thân thể mình làm vũ khí.

Ôn nhu hương, mộ anh hùng, người bình thường căn bản không thể chống lại sự dụ hoặc của Khang Mẫn!

"Diệp Đại Ca, hôm nay huynh khiến nàng ta thảm hại như vậy, nàng ta nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để báo thù huynh, huynh phải cẩn thận!" Triệu Sư Dung nhắc nhở.

"Không tồi, nhìn người khá chuẩn!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nhéo nhéo gò má xinh đẹp của nàng, không hổ là Triệu Sư Dung, quan sát rất tinh tế, những điều này hắn tự nhiên cũng biết.

Nếu không phải hắn bị thương, dù Kiều Phong ngăn cản, hắn cũng chắc chắn một chưởng giết chết Khang Mẫn, để trừ hậu hoạn.

"Diệp Đại Ca biết là tốt rồi!" Triệu Sư Dung quay đầu đi, tránh khỏi tay Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp hung hăng trừng hắn một cái.

"Buông ta ra, cứu mạng!" "Kêu đi, cứ kêu thoải mái đi, nơi này tiền không thôn, hậu không quán, ngươi có kêu rách họng cũng sẽ

không có ai đến cứu ngươi đâu, ha ha ha!" "Cứu mạng!

Cứu ta với…" Rời khỏi Hạnh Tử Lâm, Diệp Đông Hoàng Hoàng và Triệu Sư Dung đi khoảng một nén nhang, liền có tiếng cầu cứu và tiếng cười lớn truyền vào tai bọn họ.

Diệp Đông Hoàng thần sắc như thường, không có bất kỳ biến hóa nào.

Hắn đã cảm tri được, cách bọn họ hai trăm mét trên bãi cỏ, có ba người, một nam hai nữ.

Người đàn ông kia Diệp Đông Hoàng đã từng gặp trước đó, chính là Vân Trung Hạc, người xếp thứ tư trong Tứ Đại Ác Nhân hung ác tột cùng.

Còn về hai cô gái, Diệp Đông Hoàng không quen biết, một cô gái áo xanh bị điểm huyệt đạo đứng một bên, không thể động đậy.

Một cô gái áo hồng đã bị đẩy ngã xuống đất, Vân Trung Hạc với vẻ mặt cười dâm đãng đang xé rách y phục của cô gái áo hồng.

"Ban ngày ban mặt, trời đất quang minh, lại dám cưỡng hiếp nữ tử, đáng chết!" Triệu Sư Dung mặt đầy giận dữ, mũi chân khẽ nhón, mấy cái phi thân đã xông qua.

Nàng không phải là một vị Bồ Tát nào, chỉ là mới xuất giang hồ, cảm thấy hành hiệp trượng nghĩa khá thú vị.

Nếu không sau này nàng cũng không thể trở thành một trong Tam Cự Đầu của Quyền Lực Bang!

"Chính là ngươi tên dâm tặc này, đáng chết!" Nhìn thấy Vân Trung Hạc, Triệu Sư Dung lập tức nhận ra đối phương, bàn tay nhỏ bé vung lên, ống tay áo dài bay ra, thẳng đến Vân Trung Hạc!

"Tiểu mỹ nhân xinh đẹp quá, lão tử quả là có diễm phúc không

nhỏ!" Cảm ứng được động tĩnh phía sau, Vân Trung Hạc túm lấy cặp Thiết Trảo Cương Trượng của mình, liền thấy Triệu Sư Dung đang phi thân đến, lập tức hai mắt sáng ngời.

Cô gái áo hồng dưới thân hắn đã là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng so với Triệu Sư Dung trước mắt, vô luận về dung mạo hay khí chất đều kém hơn một bậc.

Ầm ầm!

Thiết Trảo Cương Trượng của Vân Trung Hạc vung lên va chạm với ống tay áo của Triệu Sư Dung, cương phong bạo phát, Triệu Sư Dung bị chấn lui một bước.

"Vẫn là một đóa hồng có gai, lão tử thích!" Vân Trung Hạc ánh mắt dâm tà không kiêng nể gì đánh giá thân hình quyến rũ của Triệu Sư Dung, liếm liếm môi.

Cảm thấy hôm nay vận khí không tồi, lại có thể cùng lúc gặp được ba tuyệt sắc mỹ nhân!

"Không hổ là Tứ Đại Ác Nhân khét tiếng, thực lực thật mạnh!" Triệu Sư Dung thầm kinh hãi, đừng thấy trước đó Kiều Phong khinh miêu đạm tả một chưởng đã chấn lui Nhạc Lão Tam và Vân Trung Hạc, không phải hai người bọn họ quá yếu, mà là Kiều Phong quá mạnh!

Là một trong Tứ Đại Ác Nhân, có được danh tiếng như ngày nay, tuy là ác danh, nhưng cũng nói rõ thực lực của hắn không thể xem thường, nếu không đã sớm bị người khác diệt trừ rồi.

Giang hồ này thật sự không có mấy quân tử hiệp khách, nhưng những kẻ đạo mạo giả dối, đánh cờ hiệu trừ ma vệ đạo để muốn nổi danh thì không hề ít.

Vân Trung Hạc có tu vi Đại Tông Sư hậu kỳ, thiện trường khinh

công, tốc độ cực nhanh, ngay cả cường giả Vô Thượng Đại Tông Sư sơ kỳ cũng chưa chắc có tốc độ bằng hắn.

Vì vậy, mặc dù hắn khét tiếng, nhưng những năm này vẫn sống tiêu diêu tự tại.

"Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy mỹ nữ bao giờ à, móc mắt ngươi ra!" Hai người lại tiếp tục chiến đấu, Triệu Sư Dung tuy không phải đối thủ, nhưng cũng không yếu, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, tuy bị áp chế, nhưng cũng có thể tự vệ, chẳng qua muốn cứu người thì khó rồi.

Diệp Đông Hoàng từ phía sau thong thả đi đến, không hề có ý muốn giúp đỡ, hứng thú dạt dào nhìn hai người chiến đấu.

"Công tử, ngài có thể giúp ta giải huyệt đạo không?" Cô gái áo hồng y phục có chút lộn xộn, lộ ra đôi vai trắng như tuyết, xuân sắc động lòng người, kêu về phía Diệp Đông Hoàng.

Xoẹt xoẹt!

Diệp Đông Hoàng đi đến trước mặt cô gái áo hồng, đưa tay điểm một cái, giải khai huyệt đạo của đối phương.

"Tiểu nữ tử A Chu, còn chưa xin hỏi công tử đại danh?" A Chu kéo kéo vạt áo che ngực, chắp tay nói.

"Diệp Đông Hoàng!" "Đa tạ Diệp công tử cứu mạng chi ân!" A Chu bái tạ, sau đó nhanh chóng giải khai huyệt đạo của cô gái áo xanh A Bích bên cạnh.

Sau khi giải huyệt đạo, hai người không lập tức bỏ chạy, mà lại xông về phía Vân Trung Hạc.

"Khốn kiếp!" Vân Trung Hạc nổi giận, vì bị Triệu Sư Dung quấn lấy, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người giải khai huyệt đạo.

Có A Chu và A Bích gia nhập chiến trường, ba người liên thủ nhưng vẫn bị Vân Trung Hạc áp chế.

Không có gì khác, A Chu và A Bích hai người chỉ có tu vi Tông Sư, thực lực thật sự quá yếu.

"A Chu!" Diệp Đông Hoàng trầm tư, nếu theo tình tiết Thiên Long, hai người đáng lẽ phải xuất hiện ở Hạnh Tử Lâm cùng với Vương Ngữ Yên, Đoàn Dự và những người khác, nhưng bây giờ lại ở đây, mà Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên thì vẫn bặt vô âm tín.

Cơ duyên của Đoàn Dự là Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ, những thứ này đều do Vô Nhai Tử và Lý Thu Thủy ẩn cư sau khi rời động lưu lại dưới núi Vô Lượng ở Đại Lý, tuy nhiên Vô Nhai Tử đã sớm bị hắn câu đi rồi.

Vì vậy cơ duyên của Đoàn Dự coi như đã bị Diệp Đông Hoàng sớm đoạt mất, không chỉ Đoàn Dự, cơ duyên của Hư Trúc cũng không còn!

Còn Lý Thu Thủy hiện tại vẫn ở Thiên Sơn, vẫn là thân xử nữ, vậy tự nhiên sẽ không có con gái Lý Thanh La, cũng sẽ không có Vương Ngữ Yên, cũng sẽ không có Tây Hạ công chúa Lý Thanh Lộ.

Như vậy, Vương Ngữ Yên mà Diệp Đông Hoàng câu được trước đó không phải là Vương Ngữ Yên của thế giới này, mà là Vương Ngữ Yên của thế giới song song, có lẽ là Vương Ngữ Yên của thế giới Thiên Long thuần túy.

Phanh phanh!

A Chu và A Bích hai người bị Vân Trung Hạc đánh bay, rời khỏi chiến trường.

"Hai người các ngươi mau đi đi, hắn không làm gì được ta đâu!" Triệu Sư Dung vừa khó khăn chống đỡ Vân Trung Hạc, vừa lớn tiếng

kêu lên.

“Không được, chúng ta sao có thể bỏ mặc tỷ một mình mà chạy trốn!” A Chu và A Bích bò dậy, lau vết máu khóe miệng, kiên định nói.

Triệu Sư Dung đã cứu bọn họ, nếu để Triệu Sư Dung rơi vào ma trảo, cả đời bọn họ cũng sẽ không yên lòng.

“Hai người các ngươi ở lại cũng vô dụng, chỉ làm vướng chân ta, mau đi!” Triệu Sư Dung quát.

“Tiểu mỹ nhân, còn có tâm tư lo cho người khác, hôm nay ca ca sẽ cho ngươi biết niềm vui của việc làm phụ nữ, cho ngươi muốn sống muốn chết!” Vân Trung Hạc lúc này lười để ý đến A Chu và A Bích, dù có chạy rồi, chỉ cần có Triệu Sư Dung, cũng đáng giá!

Vân Trung Hạc tăng cường công thế, chuẩn bị một lần bắt gọn Triệu Sư Dung!

Còn về Diệp Đông Hoàng, trong mắt hắn chỉ là một tên tiểu bạch kiểm ăn bám, trước đó khi Bạch Thế Kính ở Cái Bang ra tay, còn là Triệu Sư Dung bảo vệ hắn, hắn căn bản không để vào mắt.

“Vân Trung Hạc, nếu ngươi thích muốn sống muốn chết như vậy, vậy ta sẽ cho ngươi hưởng thụ một phen!” Diệp Đông Hoàng không định xem kịch nữa, hắn vốn dĩ chỉ muốn Triệu Sư Dung rèn luyện một chút, tăng trưởng kinh nghiệm thực chiến, bây giờ cũng đã gần đủ rồi.

Triệu Sư Dung trong lòng hắn đã được coi là nữ nhân của hắn, tự nhiên không muốn nghe lời vũ nhục của người khác.

“Tiểu tử, bớt mồm mép lại, đợi lát nữa lão tử sẽ cho ngươi xem nữ nhân của ngươi sẽ bị lão tử dưới háng…” Vân Trung Hạc cười gian tà, hắn cảm thấy Triệu Sư Dung đã sắp không chống đỡ nổi rồi, lập tức sẽ đắc thủ, nhưng lời hắn còn chưa nói dứt, Diệp Đông

Hoàng đã ra tay rồi!

Bàn tay phải hắn giơ lên, tạo thành tư thế niêm hoa giữa không trung, A Chu A Bích tò mò nhìn sang, muốn xem Diệp Đông Hoàng có chiêu trò gì, chẳng lẽ là Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ Niêm Hoa Chỉ?

Ông!

Theo ngón tay Diệp Đông Hoàng động đậy, không khí ngưng tụ thành sương mù, rồi hóa thành giọt nước, cuối cùng ngưng tụ thành phiến băng mỏng manh giữa các ngón tay của Diệp Đông Hoàng!

Không sai, đây chính là Sinh Tử Phù do Vu Hành Vân tự sáng tạo!

Diệp Đông Hoàng tuy chỉ thấy Vu Hành Vân thi triển qua một lần, nhưng với tu vi của hắn, cộng thêm thiên phú tăng lên một vạn lần, chỉ cần một ánh mắt đã động sát được sự vi diệu của Sinh Tử Phù, thậm chí còn cải tiến nó trở nên mạnh mẽ và khủng bố hơn, có thể nói là phiên bản Sinh Tử Phù siêu cấp tiến hóa!

Xuy!

Diệp Đông Hoàng khẽ búng ngón tay, Sinh Tử Phù tức thì phá vỡ mọi thứ, xuyên vào trong cơ thể Vân Trung Hạc.

"Ngươi đã làm gì ta?" Vân Trung Hạc thất sắc kinh hãi, một chiêu chấn lui Triệu Sư Dung, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Đối mặt với Sinh Tử Phù của Diệp Đông Hoàng, hắn hoàn toàn không thể né tránh, nếu đó là ám khí, chẳng phải hắn đã chết rồi sao?

Chương 123

"Đó là cái gì?" A Chu, A Bích và Triệu Sư Dung thầm tò mò, phiến băng mỏng manh kia xuyên vào cơ thể Vân Trung Hạc dường như không có hiệu quả gì, nhưng Diệp Đông Hoàng không thể nào làm công vô ích.

Với thủ pháp ám khí của Diệp Đông Hoàng vừa rồi, nếu dùng ám khí, Vân Trung Hạc cũng tuyệt đối không thể né tránh, chắc chắn phải chết!

"Ngươi lập tức sẽ được hưởng thụ khoái lạc muốn sống muốn chết!" Diệp Đông Hoàng tiến lên ôm Triệu Sư Dung vào lòng, bá khí nói: "Đây chính là cái giá phải trả khi ngươi trêu ghẹo nữ nhân của ta!" "Ai là nữ nhân của ngươi!" Triệu Sư Dung ngượng ngùng không thôi, đưa tay đẩy đẩy Diệp Đông Hoàng, trong lòng lại ngọt ngào.

Còn A Chu và A Bích chỉ cảm thấy một làn "cẩu lương" từ trên trời giáng xuống, khiến các nàng choáng váng.

Đồng thời cũng tò mò Diệp Đông Hoàng phiến băng mỏng manh kia rốt cuộc có tác dụng gì, có thể khiến Vân Trung Hạc "muốn sống muốn chết" như thế nào.

Nghĩ đến từ này, hai người má ửng hồng, thật là quá xấu hổ!

"Ngươi rốt cuộc đã làm gì ta?" Vân Trung Hạc nghe vậy, ánh mắt chết chằm chằm vào Diệp Đông Hoàng, trong lòng hoảng sợ, đây là nỗi sợ hãi đối với sự không rõ.

"A, chuyện gì vậy?

Đau quá, ngứa quá…" Đột nhiên, Vân Trung Hạc kêu lớn, lập tức ngã xuống đất, toàn thân vừa đau vừa ngứa, khó chịu tột cùng! ……

“Đau quá, ngứa quá, khó chịu quá…” “Ngươi… ngươi đã làm gì ta?” Vân Trung Hạc ngã trên đất, không ngừng lăn lộn, dùng thân thể ma sát mạnh với mặt đất, không ngừng đưa tay gãi, nhưng càng gãi càng ngứa, càng gãi càng khó chịu.

“Cái này…” Triệu Sư Dung, A Chu và A Bích kinh ngạc nhìn Vân Trung Hạc, không ngờ phiến băng mỏng manh nhỏ bé kia lại có hiệu quả như vậy!

“Đây chính là Sinh Tử Phù, vốn là do Vu Hành Vân của Linh Thứu Cung Phiêu Miểu Phong tự sáng tạo, đây là ta sau khi cải tiến, ngươi là người đầu tiên thử nghiệm, cũng coi như vinh hạnh!” Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở lời, nghe mà khiến mọi người tâm thần chấn động, chỉ nghe cái tên thôi đã biết sự khủng bố của nó!

Lại còn là phiên bản cải tiến nữa!

Sinh Tử Phù, Sinh Tử Phù, sống chết đều nằm trong tay ta, khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết chẳng xong.

“Khi Sinh Tử Phù phát tác, mỗi ngày một nặng hơn, cơn ngứa và đau đớn kịch liệt sẽ tăng lên trong tám mươi mốt ngày, sau đó dần dần giảm bớt, sau tám mươi mốt ngày, lại tiếp tục tăng lên, cứ thế tuần hoàn không ngừng.” Nhìn Vân Trung Hạc thống khổ khó đương, Diệp Đông Hoàng không hề có chút đồng tình nào, những cô gái bị hắn nhục nhã khi dễ kia há chẳng phải cũng chịu nỗi đau khổ đến tột cùng sao?

Diệp Đông Hoàng không phải thánh nhân, nhưng đã để Vân Trung Hạc rơi vào tay mình, lại còn muốn khi dễ nữ nhân của hắn, vậy thì phải chuẩn bị tâm lý cho việc muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

“Hít!” Triệu Sư Dung, A Chu và A Bích nghe vậy, hít một ngụm khí lạnh, có cảm giác toàn thân lạnh buốt.

Mặc dù đã đoán được Sinh Tử Phù này sẽ khiến người ta cầu sống không được, cầu chết chẳng xong, nhưng giờ đây đích thân nghe được công hiệu của nó, càng cảm thấy chấn động, sống lưng lạnh toát.

"Người trúng Sinh Tử Phù, sẽ cảm thấy chỗ bị thương càng ngày càng ngứa, hơn nữa cơn ngứa dần dần xâm nhập, chưa đến một bữa ăn, ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng tự phát ngứa, bất luận công lực cao đến đâu, cũng không chịu nổi nỗi khổ tiên nga tra tấn này, thật sự là cầu sống không được, cầu chết chẳng xong!" Sinh Tử Phù do Diệp Đông Hoàng gieo xuống tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều so với Sinh Tử Phù của Vu Hành Vân.

Nguyên lý của Sinh Tử Phù cũng không phức tạp, chính là làm thế nào để lợi dụng nội lực dương cương và nội lực âm nhu phụ trợ trên phiến băng mỏng manh.

Diệp Đông Hoàng tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, trong đó ẩn chứa cửu âm cửu dương chi lực, Sinh Tử Phù được cấu tạo ra tự nhiên mạnh mẽ hơn của Vu Hành Vân.

Hơn nữa Sinh Tử Phù của Vu Hành Vân chỉ có biến hóa của âm dương nhị khí, tuy nhiên làm thế nào để phụ thêm ba phần dương, bảy phần âm, hoặc sáu phần âm, bốn phần dương, dù chỉ có âm dương nhị khí, nhưng thứ tự trước sau khác biệt, số lượng nhiều ít lại không giống, tùy tâm sở dục, biến hóa vạn thiên.

Còn Sinh Tử Phù của Diệp Đông Hoàng trong đó còn ẩn chứa các thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, có thể nói biến hóa vô cùng, khiến người ta càng thêm thống khổ khó chịu, cũng càng khó giải trừ.

Ngoại trừ Diệp Đông Hoàng, ai cũng không giải được Sinh Tử Phù của Diệp Đông Hoàng!

Đương nhiên, nếu có cường giả tuyệt thế vượt xa Diệp Đông

Hoàng, dùng sức mạnh tuyệt đối tự nhiên có thể phá trừ, nhưng muốn phá giải cũng là không thể!

"A a a, cầu xin ngươi, ta không chịu nổi nữa rồi, ngươi tha cho ta đi, sau này ta tuyệt đối không dám bất kính với nữ nhân của ngươi nữa!" Vân Trung Hạc nghe mà da đầu tê dại, thống khổ khó nhẫn, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, hắn thề nếu thoát được kiếp này, sau này gặp Diệp Đông Hoàng liền trốn tránh.

Thật sự quá khủng khiếp rồi, bất luận thực lực Diệp Đông Hoàng thế nào, chiêu Sinh Tử Phù này thôi cũng đủ khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, với khinh công của hắn mà còn không né tránh được, trên đời này sợ rằng không có bao nhiêu người có thể né tránh.

Ngay cả lão đại của hắn, Đoạn Diên Khánh, đứng đầu Tứ Đại Ác Nhân, cũng chưa chắc né tránh được.

"Ngươi nói nên xử trí hắn thế nào đây?" Không để ý đến Vân Trung Hạc, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Triệu Sư Dung, muốn xem nàng sẽ xử lý thế nào, có mềm lòng mà thả Vân Trung Hạc không.

"Tiên tử, ta sai rồi, ta không dám nữa, ta không phải người, cầu xin tiên tử, tha cho ta đi… A…" Vân Trung Hạc trên đất không ngừng lăn lộn, nghe vậy lập tức cầu xin Triệu Sư Dung.

Rất nhiều khi phụ nữ còn độc ác hơn đàn ông, ví dụ như Khang Mẫn, nhưng rất nhiều khi phụ nữ cũng dễ mềm lòng hơn đàn ông.

"Ngươi xem bộ dạng hắn đau khổ như vậy, thật đáng thương!" Triệu Sư Dung đôi mắt đẹp long lanh tinh ranh, đầy vẻ đồng tình nói.

"Tiên tử nói rất đúng, tiểu nhân biết sai rồi, sau này nhất định sẽ thống cải tiền phi, cải quá tự tân, cầu tiên tử đại lượng, tha cho tiểu nhân một con chó mạng đi!" Vân Trung Hạc nghe vậy, lập tức đại hỉ, xem ra có hy vọng, liền vội vàng tăng cường thế công, đầu cũng dập

đến vỡ máu, máu chảy không ngừng, trông cực kỳ khủng khiếp.

Hắn tin tưởng nhất định có thể làm lay động Triệu Sư Dung, khơi gợi lòng trắc ẩn của nàng!

"Hay là cho hắn một cái thống khoái đi!" Triệu Sư Dung vẻ mặt nghiêm túc, đầy vẻ đồng tình nói.

Đăng!

Vân Trung Hạc trong lòng giật thót một cái, khoảnh khắc này hắn dường như toàn thân không còn ngứa không còn đau nữa, chỉ cảm thấy một luồng hàn ý dâng lên trong lòng, thật là một nữ nhân độc ác!

Hắn cầu xin nửa ngày trời mà rốt cuộc chỉ cầu được một cái thống khoái!

Hắn bây giờ tuy khó chịu, nhưng vẫn chưa muốn chết mà!

"Tiên tử tha mạng a, tiểu nhân biết sai rồi, công tử cao sĩ quý thủ, đại nhân có đại lượng, tha cho tiểu nhân lần này đi, tiểu nhân sau này nhất định sẽ cải quá tự tân, làm lại cuộc đời, tích đức hành thiện, vì tiên tử và công tử mà cống hiến…" Vân Trung Hạc khổ sở cầu xin, hắn không muốn chết!

"Diệp Đại Ca, hay là tha cho hắn một mạng đi!" Triệu Sư Dung dường như không đành lòng, mở miệng cầu xin.

"Được thôi, mọi chuyện do nàng làm chủ!" Diệp Đông Hoàng cười nói.

"Đa tạ tiên tử, đa tạ công tử!" Vân Trung Hạc đại hỉ, không ngừng dập đầu bái tạ, trong lòng thầm thề: đợi khi hắn tìm được lão đại, nhất định sẽ biến Diệp Đông Hoàng thành người trụ (nhân trệ) rồi bắt hắn nhìn mình giam cầm Triệu Sư Dung lại, ngày đêm giày vò, để bọn họ cũng nếm thử thế nào là sống không bằng chết!

Bịch!

Tuy nhiên, ngay khi Vân Trung Hạc vừa chịu đựng sự giày vò của Sinh Tử Phù, vừa mơ mộng về việc trả thù Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung trong tương lai, một luồng đại lực đã oanh vào đan điền của hắn, đó chính là Triệu Sư Dung ra tay, một vung tay áo, đánh nát đan điền của hắn, phế bỏ hắn.

"A… Đan điền của ta… Võ công của ta…" Vân Trung Hạc thống khổ kêu gào, trạng thái như phát điên, mắt đỏ ngầu như dã thú điên cuồng chết chằm chằm vào Triệu Sư Dung, "Ngươi tiện nhân, ngươi nói mà không giữ lời, ngươi sẽ không được chết tử tế, sớm muộn gì cũng bị người khác chơi đến chết… A…" Vân Trung Hạc còn chưa nói xong, Triệu Sư Dung vung tay, một khối đá bay lên đập vào miệng hắn, đánh gãy tất cả răng, phế bỏ lưỡi hắn, chặn trong miệng hắn, khiến hắn không thể mở miệng nói được nữa!

"Hừ, khi những thiếu nữ bị ngươi lăng nhục giày vò cầu xin ngươi, ngươi có từng tha cho bọn họ không?

Ngươi vừa rồi còn muốn trả thù chúng ta thế nào, muốn giày vò ta ra sao chứ?" Triệu Sư Dung lạnh lùng hừ một tiếng, đôi mắt nàng quan sát rất tinh tế, Vân Trung Hạc vừa rồi tuy ẩn giấu rất kỹ, nhưng làm sao có thể qua mắt nàng.

Ngay sau đó lại vung ra năm khối đá, đánh gãy năm chi của Vân Trung Hạc, như vậy dù Vân Trung Hạc có tìm được phương pháp giải quyết Sinh Tử Phù, cũng đã bị phế rồi, khó có thể hại người được nữa.

A Chu và A Bích nhìn một màn tàn nhẫn như vậy, vốn dĩ còn có chút đồng tình, nhưng nghĩ đến cảnh ngộ vừa rồi của các nàng, nghĩ đến những thiếu nữ tuyệt vọng vô trợ bị Vân Trung Hạc chà đạp mà không có ai cứu giúp, chút đồng tình trong lòng các nàng lập tức tan

biến, chỉ cảm thấy hả hê.

"Yên tâm đi, Sinh Tử Phù của ta, thế giới này vẫn chưa có ai có thể giải khai!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, rất hài lòng với cách làm của Triệu Sư Dung, cũng hiểu rõ hậu giả lo lắng Sinh Tử Phù sẽ bị giải khai, nên mới phế bỏ Vân Trung Hạc, tràn đầy tự tin nói.

Cường giả Thiên Nhân Cảnh có lẽ có thể cường lực phá trừ Sinh Tử Phù của hắn, nhưng cường giả Thiên Nhân Cảnh căn bản không thể ở lại thế giới này, cũng sẽ không giúp Vân Trung Hạc một tên dâm tặc giải trừ Sinh Tử Phù, vì vậy Sinh Tử Phù trên người Vân Trung Hạc trong thế giới này được xưng là vô giải.

"Tiểu nữ tử A Chu (A Bích), đa tạ hai vị ân công cứu mạng chi ân!" A Chu và A Bích tiến lên, cúi mình bái tạ, nhìn Vân Trung Hạc đang thống khổ lăn lộn trên đất, vẫn còn kinh sợ trong lòng.

"Ta gọi Triệu Sư Dung, hai vị muội muội không cần khách khí!" Triệu Sư Dung xua xua tay, trong lòng rất thỏa mãn, đây là lần đầu tiên nàng hành hiệp trượng nghĩa, cũng coi như hoàn thành viên mãn.

"Nguyên lai là Triệu tỷ tỷ, đa tạ Triệu tỷ tỷ!" Hai người lại lần nữa bái tạ.

"Hai người các ngươi là người của Mộ Dung gia phải không, không biết có từng nghe nói đến Mạn Đà Sơn Trang, có gặp một nam tử tên Đoàn Dự không?" Diệp Đông Hoàng muốn xác định một số biến hóa của thế giới này, đặc biệt là Đoàn Dự, một trong những nhân vật chính, không biết không có Vô Nhai Tử, Đoàn Dự còn có thể quật khởi không.

"Diệp công tử tuệ nhãn như cự, chúng ta quả thật là tỳ nữ của Cô Tô Mộ Dung phủ, nhưng lại chưa từng nghe nói đến Mạn Đà Sơn Trang, cũng chưa từng gặp một nam tử tên Đoàn Dự, chúng ta sau khi ra ngoài nghe nói nơi này có một Cái Bang đại hội, dường như có liên

quan đến công tử nhà chúng ta, liền đến xem, kết quả còn chưa đến nơi đã gặp Vân Trung Hạc, bị hắn bắt lấy!" A Chu tuy kinh ngạc Diệp Đông Hoàng làm sao nhận ra các nàng, nhưng nhìn Diệp Đông Hoàng đã cứu mạng các nàng, vẫn thành thật đáp.

"Cái Bang đại hội bây giờ chắc đã kết thúc rồi, khu vực này cũng không an toàn, hai người các ngươi tốt nhất nên rời đi!" Diệp Đông Hoàng nhắc nhở một tiếng, coi như đã đáp lại câu hỏi vừa rồi của các nàng.

Ở đây có cao thủ của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, nếu các nàng gặp phải, cũng sẽ gặp nạn, thật ra Vân Trung Hạc chính là cao thủ của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.

Căn cứ theo lời A Chu, thế giới này quả nhiên tương tự như Diệp Đông Hoàng đã đoán, bởi vì Vô Nhai Tử bị hắn câu đi, rất nhiều người hoặc vật có liên quan đều đã phát sinh biến hóa tương ứng.

Hiện tại Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đến Thiếu Lâm xem một màn náo nhiệt, tiện thể chiêm ngưỡng các cường giả của thế giới này.

Trước đó hắn ở Cái Bang đã vạch trần thân thế của Kiều Phong và bí mật của Huyền Từ, Mộ Dung Bác và những người khác, chính là để các võ giả thiên hạ sớm tụ tập tại Thiếu Lâm, tức là đẩy nhanh thời gian diễn ra võ lâm đại hội sau này.

"Diệp Đại Ca, chúng ta là đi Thiếu Lâm sao?" Sau khi cáo từ A Chu và A Bích, Triệu Sư Dung hỏi.

"Thông minh!" Diệp Đông Hoàng tán thưởng, hắn ở Hạnh Tử Lâm nói nhiều như vậy không chỉ vì Kiều Phong, mà là để dọn đường cho việc đến Thiếu Lâm.

Xem ra Triệu Sư Dung cũng đã lờ mờ đoán ra một vài điều! ……
"Sinh Tử Phù!" Không lâu sau khi Diệp Đông Hoàng rời đi, một nữ tử

áo trắng như tuyết, lạnh nhạt như tiên bay xuống, đến trước mặt Vân Trung Hạc, đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ kinh hãi.

Nữ tử này không ai khác, chính là Vu Hành Vân từ Phiêu Miểu Phong đuổi theo Diệp Đông Hoàng mà đến.

Sinh Tử Phù là độc môn tuyệt kỹ do nàng tự sáng tạo, nàng chưa từng truyền thụ cho bất kỳ ai, không ngờ lại có người có thể sử dụng, hơn nữa dường như còn mạnh mẽ và bá đạo hơn Sinh Tử Phù của nàng, biến hóa vạn thiên, nàng hoàn toàn không thể giải khai.

"Có phải hắn không?" Vu Hành Vân lấy ra một bức họa, đặt trước mặt Vân Trung Hạc, lạnh lùng nói: "Thành thật khai báo, cho ngươi một cái thống khoái, nếu không sẽ khiến ngươi đau khổ gấp trăm lần!" "Ân ân!" Vân Trung Hạc không thể nói chuyện, dùng sức gật đầu, lúc này hắn đã không còn bất kỳ ham muốn cầu sống nào, chỉ muốn giải thoát.

"Đi về hướng nào rồi?" Vu Hành Vân tiếp tục truy vấn, ánh mắt càng thêm nồng nhiệt, nếu nàng không đoán sai, hẳn là Diệp Đông Hoàng đã thấy nàng thi triển Sinh Tử Phù một lần, liền học trộm và cải tiến.

Thiên phú võ học như vậy, thật sự khiến người ta không thể với tới, chấn động cổ kim, khiến nàng trong lòng càng thêm hứng thú với Diệp Đông Hoàng.

Không hổ là kỳ tài có thể giao chiến với sư phụ nàng, quả nhiên bất phàm, thiên phú dị bẩm!

"A a!" Vân Trung Hạc khó khăn giơ tay chỉ một hướng, chính là hướng Diệp Đông Hoàng rời đi, ánh mắt tràn ngập vẻ mong cầu nhìn Vu Hành Vân, hắn bây giờ chỉ có một ý niệm, đó chính là chết.

Sống quá gian nan, quá thống khổ, quá khó chịu rồi!

“Yên tâm, bản tọa nói là giữ lời, đây là tiễn ngươi một đoạn!” Vu Hành Vân giơ tay lên chuẩn bị một chưởng kết liễu Vân Trung Hạc.

Vân Trung Hạc nhắm mắt lại, mang theo một tia giải thoát!

Tuy nhiên, ngay khi Vu Hành Vân một chưởng đánh xuống, một đạo kiếm khí sắc bén bắn tới.

“Nhất Dương Chỉ!” Vu Hành Vân đã sống gần trăm tuổi, tuy hiếm khi hạ sơn, nhưng những võ học và nhân vật nổi tiếng trong giang hồ nàng cũng đều biết rõ, chỉ một ánh mắt đã nhận ra võ công mà kẻ đánh lén sử dụng.

Chương 124

Vu Hành Vân không chút do dự, một chưởng đánh về phía Vân Trung Hạc liền phản thủ đánh về phía kiếm khí đang bắn tới, chính là Dương Xuân Bạch Tuyết trong Thiên Sơn Lục Dương Chưởng!

Oanh!

Kiếm khí tan vỡ, Vu Hành Vân nhìn về phía người đến, là một người đàn ông chống gậy, vô cùng xấu xí!

Người này nàng cũng từng nghe nói qua, khá có danh tiếng trên giang hồ, chính là Đoạn Diên Khánh, đứng đầu Tứ Đại Ác Nhân, ác danh đầy mình.

"Lão Tứ!" Một nam tử hung thần ác sát bên cạnh Đoạn Diên Khánh nhìn thấy Vân Trung Hạc, kinh hô một tiếng, vung cây kéo cá sấu của mình chém về phía cổ Vu Hành Vân.

"Thì ra đây chính là dâm tặc Vân Trung Hạc vô ác bất tác!" Vu Hành Vân lập tức hiểu ra, trong mắt lộ ra một tia chán ghét, nàng vừa rồi đã ra tay, đã bị ngăn cản, coi như hoàn thành lời hứa, cũng lười quản Vân Trung Hạc, một chưởng đánh về phía Nhạc Lão Tam.

"Cút!" Giọng nói lạnh lùng uy nghiêm như tiếng sấm sét giữa trời quang nổ vang trong đầu Nhạc Lão Tam, chấn động khiến Nhạc Lão Tam thất điên bát đảo, đồng thời một chưởng như bài sơn đảo hải đánh tới.

"Trời đất quỷ thần ơi, nữ nhân này là ai vậy!" Cảm nhận uy thế khủng bố kia, Nhạc Lão Tam sợ đến tâm thần kịch chiến.

Hắn bất quá chỉ là Đại Tông Sư đỉnh phong, so với Vu Hành Vân kém hơn cả một đại cảnh giới, hoàn toàn không có chút khả năng so

sánh nào.

Oanh!

Nhạc Lão Tam phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, Đoạn Diên Khánh đưa tay ấn vào lưng Nhạc Lão Tam, đỡ lấy hắn, nhưng lại cảm thấy một luồng đại lực từ trên người Nhạc Lão Tam truyền đến, chấn động khiến cánh tay hắn tê dại, khí huyết cuồn cuộn.

"Không biết tiên tử là vị tiên tử nào trong Tiêu Dao Tam Tuyệt?" Đoạn Diên Khánh ánh mắt ngưng trọng, giọng nói khàn khàn vang lên.

Hắn là người câm, giọng nói này là từ trong bụng phát ra, dùng Phúc Ngữ.

"Vu Hành Vân!" Vu Hành Vân vẻ mặt lạnh lùng, bá khí mười phần, Đoạn Diên Khánh trên giang hồ tuy khá có danh tiếng, nhưng trong mắt nàng cũng bất quá chỉ là một tiểu bối mà thôi!

"Nguyên lai là cung chủ Linh Thứu Cung Phiêu Miểu Phong, vừa rồi đa tạ có chỗ đắc tội, còn xin thứ tội!" Đoạn Diên Khánh trực tiếp nhận thua, trong mắt hắn, Vân Trung Hạc nhất định là thấy Vu Hành Vân xinh đẹp muốn ra tay, lại vấp phải cao thủ, hắn không cần thiết vì chuyện này mà liều mạng, hơn nữa hắn cũng không thể đánh thắng.

Đương nhiên, nếu gặp phải người yếu hơn hắn, vì thể diện và để lung lạc thủ hạ, hắn cũng sẽ giết chết đối phương.

"Hừ!" Vu Hành Vân cũng lười chấp nhặt với hắn, nàng bây giờ đang nóng lòng muốn gặp Diệp Đông Hoàng, trực tiếp rời đi.

"Hô!" Nhạc Lão Tam thở hổn hển, trong lòng vẫn còn kinh sợ: "Sớm đã nghe nói Tiêu Dao Tam Tuyệt, đẹp như tiên nữ, công tham tạo hóa, vốn tưởng chỉ là thổi phồng, không ngờ thật sự khủng bố!" "Khi người ta tung hoành giang hồ, ngươi còn chưa ra đời, làm sao mà

không lợi hại!" Đoạn Diên Khánh nhàn nhạt nhưng giọng điệu ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Vân Trung Hạc, rất là tức giận, hôm nay suýt chút nữa đã khiến hắn gặp nạn.

Bình thường đi hái hoa thì thôi đi, lại một chút nhãn lực cũng không có, Vu Hành Vân cũng là người ngươi có thể động vào sao?

Nhạc Lão Tam cũng tức giận nhìn về phía Vân Trung Hạc, vừa rồi hắn suýt chút nữa đã chết!

"Lão đại, là Diệp Đông Hoàng làm, ngài giết ta đi!" Vân Trung Hạc trên đất khó khăn viết mười ba chữ, ánh mắt tràn đầy cầu xin nhìn về phía Đoạn Diên Khánh.

"Diệp Đông Hoàng?" Đoạn Diên Khánh nhíu mày, thì ra tên này đắc tội không phải Vu Hành Vân, vừa rồi hắn hình như đã hiểu lầm, còn Diệp Đông Hoàng hắn cũng biết, vẫn là mới nghe nói cách đây không lâu.

Tứ Đại Ác Nhân của bọn hắn đầu quân cho Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, lần này đến chính là để đối phó Cái Bang, không ngờ ở Hạnh Tử Lâm, Diệp Nhị Nương bị Diệp Đông Hoàng làm cho phát điên, không biết tung tích.

Hắn vì có việc, lúc này mới chạy tới, gặp được Nhạc Lão Tam, biết được tất cả mọi chuyện ở Hạnh Tử Lâm.

"Ngươi an tâm đi đi, mối thù của ngươi ta sẽ giúp ngươi báo!" Đoạn Diên Khánh cũng nhìn ra Vân Trung Hạc không chịu nổi sự giày vò, gậy sắt giơ lên, chỉ vào ngực Vân Trung Hạc, một đạo kiếm khí bắn ra, kết liễu tính mạng của Vân Trung Hạc.

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng không hề hay biết, lúc này hắn đang trong phòng khách sạn lật xem bí tịch Tiêu Dao Ngự Phong mà Tiêu Dao Tử đưa cho hắn.

Tiêu Dao Ngự Phong bao gồm tất cả võ công và tâm đắc của Tiêu Dao Tử, bao gồm Bắc Minh Thần Công, Thiên Trường Địa Cửu Bất Lão Trường Xuân Công và Tiểu Vô Tướng Công cùng các tuyệt học võ công khác.

"Dung hợp!" Xem qua một lần Tiêu Dao Ngự Phong, Diệp Đông Hoàng cơ bản đã lý giải được bảy tám phần, nhưng có sự trợ giúp của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, hắn có thể hoàn thành việc dung hợp nhanh hơn.

Hiện nay hắn đã lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế, sáng tạo ra Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, đặt nền móng võ đạo và phương hướng sau này, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can chỉ cần dựa theo phương hướng này mà suy diễn dung hợp là được!

"Tiêu hao mười vạn khí vận điểm, dung hợp Tiêu Dao Ngự Phong!" Âm thanh máy móc vang lên, một đạo tử khí bao phủ Diệp Đông Hoàng, vô số tin tức lóe lên trong đầu hắn.

Tất cả các yếu nghĩa võ học liên quan đến Thiên Trường Địa Cửu Bất Lão Trường Xuân Công, Bắc Minh Thần Công, Tiểu Vô Tướng Công cũng như Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, Thiên Sơn Chiết Mai Thủ và các võ học khác đều chảy trong lòng Diệp Đông Hoàng.

Bắc Minh Thần Công Diệp Đông Hoàng đã từng có được từ Vô Nhai Tử, cũng coi như đã dung hợp một lần, cơ bản có thể bỏ qua, nhưng các võ học khác cơ bản đều là những thứ hắn chưa từng học qua trước đây.

Vô số yếu nghĩa võ học dung hợp, Diệp Đông Hoàng đột nhiên có cảm giác hoát nhiên khai lãng, thì ra Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh đã đột phá đạt đến tứ giai, tức là cấp độ công pháp Thiên Nhân.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Đẳng cấp: 4 (0/1000000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Đại Tông Sư sơ kỳ (Vạn Đạo Chi Thế đạt

bốn thành năm) Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Tứ Giai 20/10000) Giác tỉnh thần thông: Vạn Đạo Đế Mâu (phá trừ hư vọng, chấn nhiếp tinh thần, diệt trừ ý thức) Tự sáng võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Quân Lâm Thiên Hạ Công pháp phụ: Vạn Đạo Kinh Khí vận điểm: 202400 Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh giang hồ Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (chú thích: cần tiêu hao khí vận điểm.

Ngoài ra, đẳng cấp chưa đủ, nhiều công năng vẫn chưa kích hoạt) "Đẳng cấp công pháp thăng cấp, số liệu hóa rồi, cũng không tồi!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía cột công pháp, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh muốn đạt đến ngũ giai, cần một vạn điểm số, mỗi khi dung hợp thêm một môn công pháp, đều sẽ tăng thêm điểm số.

Đương nhiên các thế giới khác nhau, công pháp càng mạnh, sau khi dung hợp điểm số càng nhiều.

Khi Diệp Đông Hoàng tu luyện Tiêu Dao Ngự Phong, Triệu Sư Dung cũng đang tu luyện Vạn Đạo Kinh mà Diệp Đông Hoàng đưa cho nàng, còn bên ngoài giang hồ thì phong vân nổi dậy.

Tục ngữ nói chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm, đặc biệt là tin đồn, bất kể ở thời đại nào cũng là điều mà quần chúng hóng chuyện cảm thấy hứng thú nhất.

Danh túc võ lâm hiện nay là Thiếu Lâm phương trượng Huyền Từ đại sư lại có tình nhân, lại còn là Diệp Nhị Nương, một trong Tứ Đại Ác Nhân, nghe nói hai người còn có một đứa con trai, vì bị phụ thân của Kiều Phong là Tiêu Viễn Sơn đoạt đi, mới khiến Diệp Nhị Nương trên giang hồ chuyên đi cướp con trai của người khác, sau đó giết chết, mang tiếng là kẻ vô ác bất tác.

Huyền Từ, một danh túc võ lâm, lập tức gây chấn động giang hồ,

đồng thời cùng hắn gây sốt còn có Kiều Phong, Diệp Nhị Nương, Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác và những người khác, còn là kẻ đầu têu của chuyện này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên cũng nổi tiếng!

Vô số ánh mắt đều đổ dồn về Thiếu Lâm, Thiếu Lâm đối với điều này cũng bất đắc dĩ, tuyên bố vào ngày mười lăm tháng bảy tới sẽ triệu tập võ lâm đại hội, triệt để giải quyết sự kiện của Huyền Từ, Kiều Phong và những người khác, cho đồng đạo võ lâm giang hồ một lời giải thích.

Vô số võ giả giang hồ lần lượt lên đường đến Thiếu Lâm, một võ lâm đại hội long trọng cứ thế kéo màn.

Trong phủ Khang Trạch thanh nhã.

"Đến đây, Tiểu Mẫn, lại cùng ta uống một ly nữa đi!" Một nam nhân trung niên nho nhã quý khí, mày rậm mắt lớn, một tay khẽ vuốt bờ vai thơm ngát của mỹ nhân bên cạnh, một tay nâng chén rượu, cười nói.

"Uống gì mà uống?

Thiếp đã chờ chàng ở đây bao năm, đến tận hôm nay chàng mới đến thăm thiếp, chàng thật vô lương tâm!" Mỹ nhân khẽ hờn dỗi, vẻ mặt u oán xen lẫn trách móc.

Hai người này không phải ai khác, nam nhân trung niên chính là Đại Lý Trấn Nam Vương Đoạn Chính Thuần từ Đại Lý vội vã đến, còn nữ nhân này tự nhiên là Khang Mẫn, người vợ góa của Mã Đại Nguyên, đã sớm có tư tình với Đoạn Chính Thuần.

Bạch Thế Kính đã chết, Khang Mẫn một mực khẳng định mình là nạn nhân, dáng vẻ đáng thương khiến người ta khó lòng xuống tay, vì vậy Cái Bang cũng không giết nàng, thậm chí chuyện của nàng và Toàn Quan Thanh cũng chìm vào quên lãng.

Còn Kiều Phong tự nhiên đã từ chức bang chủ, rời khỏi Cái Bang, nhưng trước khi đi vẫn còn giúp Cái Bang đánh lui cao thủ của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường!

"Tiểu Mẫn, tuy ta ở Đại Lý, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ về nàng.

Ta nghe tin nàng gả cho Mã Đại Nguyên, ta thật sự ba ngày ba đêm không ăn uống gì!" "Ha ha, ba ngày ba đêm, vậy chẳng phải chàng đã chết đói rồi sao?

Thiếp không tin đâu!" "Tiểu Mẫn, ta lừa nàng làm gì?" "Thiếp cũng muốn ở bên chàng!" "Ta biết mà, vẫn là nàng đối với ta tốt nhất!" Đoạn Chính Thuần ngữ khí chân thành, buông ra đủ loại lời ngon tiếng ngọt như không cần tiền, đáng tiếc hắn gặp phải Khang Mẫn, căn bản không ăn theo cách này, nhưng Khang Mẫn cũng không vạch trần, hai người lòng ai nấy giữ, cười đùa vui vẻ, phảng phất như trở về những ngày tháng tiêu dao khoái lạc năm xưa.

"Đoạn Lang, chàng lần này đến, có phải vì biết trượng phu thiếp đã mất không?" Khang Mẫn hỏi.

"Ta đến thăm nàng, sợ nàng đau buồn quá độ!" Đoạn Chính Thuần tự nhiên sẽ không nói, Mã Đại Nguyên đã chết, cơ hội của ta lại đến rồi.

"Chàng đó, chỉ biết nói lời hay thôi!" Khang Mẫn khẽ cười, phong tình vạn chủng, vẻ mặt không tin.

"Nếu ta không nhớ nàng, sao ta lại vội vã từ Đại Lý đến đây!" Đoạn Chính Thuần nghiêm nghị nói.

Khang Mẫn trong lòng khinh bỉ, nhớ nàng, là nhớ cái thân thể của nàng thì có!

"Được rồi, vậy chàng có biết thiếp đã sắp bị người ta ức hiếp đến

chết rồi không!" Khang Mẫn vẻ mặt thê thảm muốn khóc, phảng phất như chịu nỗi oan khuất tày trời, trông thật đáng thương, khiến người ta thấy mà thương.

"Lúc đến, ta có nghe vài lời đồn đại, nhưng ta tin Tiểu Mẫn nàng tuyệt đối không phải loại người đó, tất cả đều là lời đồn, nàng đừng để trong lòng!" Đoạn Chính Thuần an ủi nói.

"Đã biết là lời đồn, vậy chàng phải giúp thiếp báo thù, không thể để thiếp vô cớ chịu nỗi hàm oan này!" Khang Mẫn lay lay cánh tay Đoạn Chính Thuần, không chịu nói.

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp nàng, mấy lời đồn đại này rất nhanh sẽ qua đi thôi, không thể nóng vội.

Lại đây cùng ta thân mật, ta nhớ nàng chết mất!" Đoạn Chính Thuần tiến tới hôn lên má Khang Mẫn, dùng đến chiêu thức của mình.

Lời đồn đã lan ra, hắn có thể làm gì được?

Đợi thời gian lâu dần, tự nhiên sẽ bị lãng quên.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn tham gia vào những tranh chấp giang hồ.

"Chàng lại muốn lừa thiếp, chàng không muốn giúp thiếp sao?

Thiếp còn tưởng chàng đến để giúp thiếp, lại khiến thiếp mừng hụt một phen!" Khang Mẫn đẩy Đoạn Chính Thuần đang tiến tới ra, vẻ mặt không vui, đầy oán hận.

"Tiểu Mẫn, sao ta lại lừa nàng chứ?

Ta đương nhiên là đến giúp nàng rồi, chuyện này cần thời gian, giữa đêm hôm khuya khoắt này nàng đâu thể bảo ta đi ra ngoài nói với bọn họ rằng những chuyện này đều là lời đồn phải không?" Đoạn Chính Thuần đứng dậy, một tay bế Khang Mẫn theo kiểu công chúa,

cười nói: “Sao ta có thể để nàng mừng hụt được chứ?

Chúng ta hãy lên giường từ từ bàn bạc, chuyện lời đồn không vội trong đêm nay, ngày sau nói cũng không muộn!” “Không được, chuyện lời đồn có thể không quản, nhưng cái kẻ chủ mưu vu hãm thiếp nhất định phải chết!” Khang Mẫn đẩy ngực Đoạn Chính Thuần, kiên quyết nói: “Diệp Đông Hoàng và tiện nữ nhân đó vu hãm thiếp, hại thiếp thân bại danh liệt, nếu chàng không giúp thiếp giết chết hai người bọn họ, chàng đừng hòng đụng vào thiếp!” “Tiểu Mẫn, đêm nay trăng sáng như vậy, đừng nói những chuyện không vui đó.

Ta sẽ khiến nàng vui vẻ một phen!” Đoạn Chính Thuần không muốn đi giết người, tuy nói Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung không mạnh lắm, nhưng biết đâu người ta có cường giả đứng sau thì sao, hắn không muốn cứ thế mà kết thù, tham gia vào những cuộc chém giết giang hồ.

“Hừ, cái gì mà nhớ thiếp, toàn là lời quỷ quái, Diệp Đông Hoàng và tiện nhân đó đã khiến thiếp thân bại danh liệt, sống không bằng chết, chàng cũng không chịu giúp thiếp báo thù.

Thiếp sống còn có ý nghĩa gì nữa, chàng cứ để thiếp chết quách đi!” Khang Mẫn rút chủy thủ, không chút do dự đâm vào ngực mình, nếu Đoạn Chính Thuần không ngăn lại, nhát kiếm này nàng không chết cũng trọng thương.

“Nàng làm gì vậy?” Đoạn Chính Thuần giật mình, một tay tóm lấy tay Khang Mẫn, cảm nhận lực đạo trong tay, hắn biết Khang Mẫn đang làm thật, không phải dọa hắn.

Còn Khang Mẫn cũng đã tính toán kỹ Đoạn Chính Thuần sẽ không để nàng chết, cho nên nhát kiếm vừa rồi không hề lưu tình.

“Chàng cứu thiếp làm gì?

Thiếp bây giờ chỉ là một dâm phụ, một dâm phụ bị người đời khinh bỉ, thiếp còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa, chàng cứ để thiếp chết đi, để thiếp chết cho sạch sẽ, khỏi phải lưu lại trên đời làm người ta ghét bỏ...” Khang Mẫn đau khổ thét lên, gào thét, phảng phất như thật sự chịu ủy khuất vậy.

“Được được được, ta sẽ cho người đi giết bọn chúng, giúp nàng báo thù!” Đoạn Chính Thuần đành chịu, chỉ đành thỏa hiệp.

Chương 125

"Thiếp muốn chàng bây giờ phải phái người đi ngay!" Khang Mẫn vẫn không chịu, nàng không tin Đoạn Chính Thuần.

"Được được được!" Đoạn Chính Thuần nghiến răng, dù sao cũng đã đồng ý rồi, sớm muộn gì cũng như nhau, thế là phân phó hai vị thị vệ dưới trướng là Trử Vạn Lý và Chu Đan Thần đi giết Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung. (Trử Cổ Phó Chu là hai người, Trử Vạn Lý và Chu Đan Thần là hai người.

Vậy là bốn người) "Thiếp biết Đoạn Lang thương thiếp mà!" Khang Mẫn đạt được mục đích, bật khóc thành nụ cười, chủ động trao một nụ hôn nồng thắm.

"Đó là đương nhiên, bây giờ cứ để ta hảo hảo thương nàng!" Đoạn Chính Thuần lần này vì Khang Mẫn mà phái người đi giết Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung, đã trả giá nhiều như vậy, tự nhiên phải thu lại một chút lợi tức trên người Khang Mẫn, một tay bế đối phương bổ nhào lên giường.

Khang Mẫn đặc biệt nhiệt tình, cho Đoạn Chính Thuần một chút ngon ngọt.

Nàng biết vừa rồi Trử Vạn Lý và Chu Đan Thần chưa chắc đã giết được Diệp Đông Hoàng, sau này còn phải dùng đến Đoạn Chính Thuần.

Còn Đoạn Chính Thuần đêm nay vì Khang Mẫn mà đi giết Diệp Đông Hoàng, chẳng phải là vì khoảnh khắc này sao?

Hắn tự nhiên càng thêm ra sức, trước tiên cứ thu chút lợi tức đã!

"Diệp Đông Hoàng, Đoạn Chính Thuần..." Nửa canh giờ sau,

Đoạn Chính Thuần ôm Khang Mẫn say giấc nồng, Khang Mẫn khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn, trong mắt đầy vẻ âm ngoan, Diệp Đông Hoàng chỉ mới là khởi đầu. …… Diệp Đông Hoàng tự nhiên không biết Khang Mẫn đã xúi giục Đoạn Chính Thuần phái người đến giết mình, cho dù có biết cũng sẽ không để tâm, đến một người giết một người, đến hai người giết một đôi.

Hắn giờ phút này đang tu luyện, sau khi dung hợp Tiêu Dao Ngự Phong, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh tấn thăng tứ giai, sự cảm ngộ của hắn đối với Vạn Đạo Chi Thế đột phá mạnh mẽ, từ nguyên bản bốn thành năm đạt tới năm thành chín, tương đương với đỉnh phong Đại Tông Sư trung kỳ, chỉ còn một chút nữa là có thể đạt tới Đại Tông Sư hậu kỳ.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng cũng đang từng chút một mài mòn Tiêu Dao Quyền Ý mà Tiêu Dao Tử lưu lại trong cơ thể hắn, mỗi khi mài mòn được một phần, sự cảm ngộ của hắn đối với Tiêu Dao Quyền Ý lại mạnh thêm một phần, tăng thêm nội hàm cho võ đạo về sau.

Họa là nơi nương tựa của phúc, phúc là nơi ẩn chứa của họa!

Hắn và Tiêu Dao Tử một trận chiến, tuy bị trọng thương, nhưng cũng thu hoạch cực lớn, chủ yếu có ba điểm: thứ nhất, trong chiến đấu đột phá, tấn thăng Đại Tông Sư.

Thứ hai, đạt được Tiêu Dao Ngự Phong.

Thứ ba, chính là cảm ngộ Tiêu Dao Quyền Ý, đồng thời kiến thức được sự đáng sợ của cường giả Thiên Nhân Cảnh.

"Quả nhiên ngộ tính đáng sợ, tốc độ tu luyện thật nhanh!" Ngay khi Diệp Đông Hoàng đang tu luyện, một nữ tử thanh lãnh áo trắng như tuyết, đẹp như tiên nữ nhẹ nhàng hạ xuống, đến bên ngoài cửa phòng Diệp Đông Hoàng, cảm nhận Vạn Đạo Chi Thế đang lan tỏa

trên người hắn, trong lòng chấn động.

Nữ tử này không ai khác, chính là Vu Hành Vân từ Phiêu Miểu Phong truy đuổi xuống.

Nàng tận mắt nhìn thấy Diệp Đông Hoàng khi chiến đấu với sư phụ nàng đột phá tấn thăng Đại Tông Sư, mà giờ đây đã sắp đạt tới Đại Tông Sư hậu kỳ.

Mới có mấy ngày thôi sao?

Tốc độ tu luyện này quả thực đáng sợ!

Đến cảnh giới của nàng, càng có thể cảm nhận được sự cường hoành và uyên bác của Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng, tương ứng với việc muốn lĩnh ngộ loại thế này cũng càng khó khăn gấp bội.

Vạn vật trên đời, có được ắt có mất!

Một phần nỗ lực, một phần thu hoạch, thế càng khó lĩnh ngộ, uy lực càng cường đại.

"Cung chủ nửa đêm đến thăm, không biết có gì chỉ giáo?" Diệp Đông Hoàng giọng nói từ tốn vang lên từ trong phòng, "Nếu là đánh nhau, xin mời về đi, nếu là luận bàn phong nguyệt, vô cùng hoan nghênh!" "Cảm tri thật mẫn tiệp!" Vu Hành Vân thầm than, nàng đã cố gắng hết sức che giấu khí tức của mình, không ngờ Diệp Đông Hoàng trong lúc tu luyện vẫn lập tức cảm ứng được sự đến của nàng.

Thực ra, Diệp Đông Hoàng tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, cảm tri luôn là sở trường của hắn!

Cho dù cường giả Thiên Nhân Cảnh đến, Diệp Đông Hoàng cũng có nắm chắc phát hiện đối phương, huống chi chỉ là Vu Hành Vân ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư!

Két!

Vu Hành Vân nghe vậy, phất tay một cái, mở cửa sổ, nhẹ nhàng bay vào, đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, nhìn Diệp Đông Hoàng đang khoanh chân tọa thiền, ánh mắt sáng rực.

Diệp Đông Hoàng cởi trần, để lộ thân thể cường tráng hoàn mỹ và mạnh mẽ, cơ ngực vạm vỡ, bụng sáu múi, từng đường nét cơ bắp nhìn đầy sức mạnh mà không mất đi vẻ đẹp, khiến Vu Hành Vân mặt khẽ ửng hồng, trái tim đập thình thịch, đây là lần đầu tiên nàng ở khoảng cách gần như vậy nhìn thân thể một nam nhân.

Nhưng bề ngoài nàng vẫn thản nhiên, không chút né tránh mà đánh giá.

Vừa rồi nàng cảm ứng được trong cơ thể Diệp Đông Hoàng có một cỗ lực lượng đáng sợ khiến người ta phải giật mình, đó không phải là sức mạnh thuộc về Diệp Đông Hoàng, ngược lại còn khiến nàng có cảm giác quen thuộc.

Liên tưởng đến việc trước đó Diệp Đông Hoàng bị sư phụ nàng Tiêu Dao Tử một quyền đánh bay, trong lòng nàng khẳng định cỗ lực lượng kia chính là của sư phụ nàng Tiêu Dao Tử, cũng có nghĩa là thương thế của Diệp Đông Hoàng vẫn chưa hồi phục.

"Diệp công tử dường như bị thương?" Vu Hành Vân mắt đẹp đầy hứng thú nhìn Diệp Đông Hoàng, ý tứ sâu xa.

"Sao?

Nàng muốn thử xem?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thanh lãnh hoàn mỹ không tì vết của Vu Hành Vân, bốn mắt nhìn nhau, không hề yếu thế.

"Diệp công tử chỉ biết ức hiếp thiếp thân một nữ tử yếu đuối!" Đối mắt một cái, Vu Hành Vân thu hồi ánh mắt, không chút né tránh

ngồi xuống bên cạnh Diệp Đông Hoàng.

Cảnh tượng này, nếu để người khác biết được, không biết sẽ làm bao nhiêu người kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt!

Trong mắt thế nhân, Tiêu Dao Tam Tuyệt đều là những tiên tử trên trời cao không thể với tới, cô cao lãnh ngạo, không vướng bụi trần, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể đùa giỡn.

Diệp Đông Hoàng thì chẳng có cảm giác gì, Vu Hành Vân trong mắt hắn cũng chỉ là một đại mỹ nữ võ công cao cường mà thôi.

Rất nhiều nữ thần cao lãnh, sự cao lãnh của họ chẳng qua là đối với những kẻ tầm thường, trước mặt một số người, rất nhiều người trong số họ chẳng phải vẫn nhiệt tình như lửa, vẫn...

"Nàng không phải là nữ tử yếu đuối, nhưng dáng vẻ nàng như vậy thật sự khiến người ta rất muốn ức hiếp!" Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy bờ vai thơm ngát của Vu Hành Vân, dùng sức kéo một cái, áp sát vào khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp lóe lên một tia hoảng loạn, ý tứ sâu xa nói.

Khi Diệp Đông Hoàng ôm lấy bờ vai trắng như tuyết của Vu Hành Vân, trên cơ thể nàng tự động hiện ra một tầng Trường Xuân Chi Thế, chấn động lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng tê tê dại dại, nếu không phải nhục thân hắn cường đại, e rằng một chút đã chấn nát cánh tay hắn rồi.

Quả nhiên, tán gái là cần thực lực!

Điểm này, Diệp Đông Hoàng không thể rõ hơn được nữa.

Hắn dùng sức ấn xuống, cỗ lực lượng đáng sợ của Vạn Đạo Hỗn Độn Thể đè lên bờ vai trắng như tuyết của Vu Hành Vân.

"Ưm!" Vu Hành Vân khẽ rên một tiếng, thân thể mềm mại chùng xuống, phảng phất như một ngọn núi lớn đè lên người nàng.

Khoảnh khắc này, nàng có sự thể nghiệm sâu sắc hơn về sự cường đại của nhục thân Diệp Đông Hoàng.

"Nàng muốn cái này sao?" Ngay khi Vu Hành Vân chuẩn bị vận công phản kích, Diệp Đông Hoàng đột nhiên buông tay, thả nàng ra, ngược lại lấy Tiêu Dao Ngự Phong ra đưa đến trước mặt nàng.

"Tiêu Dao Ngự Phong?" Vu Hành Vân vừa mới dâng lên sức mạnh nhất thời đập vào không khí, khuôn mặt nàng hiện lên một tia đỏ ửng, trong lòng tức giận, nhưng nhìn thấy bí kíp mà Diệp Đông Hoàng lấy ra, mắt nàng tức thì sáng rực.

Đây chính là toàn bộ võ công và tâm đắc cả đời của Tiêu Dao Tử, với tư cách là đệ tử của Tiêu Dao Tử, nàng càng khó chống cự được sự dụ hoặc này.

"Chàng có điều kiện gì?" Vu Hành Vân tuy rất muốn xem, nhưng cũng biết trên đời không có bữa trưa miễn phí, trước khi đến nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Diệp Đông Hoàng không nói gì, hắn từ trên xuống dưới đánh giá Vu Hành Vân, đôi mắt như nước, nhưng lại mang theo vẻ lạnh lẽo nhàn nhạt, mày mắt như họa, ngũ quan tinh xảo, uyển như kiệt tác đẹp nhất của tạo hóa, dung nhan hoàn mỹ không tì vết không giống như thuộc về nhân gian.

Dưới chiếc cổ ngọc thon dài, núi đôi nhấp nhô, đường cong quyến rũ!

Một bộ váy trắng bao phủ cơ thể, eo thon không đủ một vòng tay ôm, đôi chân ngọc thon dài và mạnh mẽ, khí chất thoát tục, thanh lãnh động lòng người.

"Vô sỉ!

Chàng đừng hòng!" Vu Hành Vân bị Diệp Đông Hoàng nhìn đến

rất không tự nhiên, thẹn thùng tức giận nói.

Tuy nàng rất muốn xem Tiêu Dao Ngự Phong, nhưng sẽ không dùng thân thể để đổi.

"Ta sao lại vô sỉ chứ?

Ta chỉ muốn cho nàng mượn Tiêu Dao Ngự Phong xem vài ngày miễn phí, nếu nàng không muốn thì thôi!" Diệp Đông Hoàng thở dài, làm bộ muốn cất Tiêu Dao Ngự Phong đi.

"Hừ, đã vậy thì thiếp miễn cưỡng nhận lấy!" Vu Hành Vân khuôn mặt hiện lên vài đóa hồng hà, một tay đoạt lấy Tiêu Dao Ngự Phong, hừ lạnh một tiếng, hung hăng liếc Diệp Đông Hoàng một cái!

Nàng biết Diệp Đông Hoàng vừa rồi cố ý trêu chọc nàng, nhưng Diệp Đông Hoàng chịu cho nàng xem miễn phí, trong lòng nàng vẫn rất cảm kích.

Tiêu Dao Tử đã Phá Toái Hư Không mà đi, nếu để người khác biết được, vậy thì Tiêu Dao Ngự Phong này sẽ trở thành vô thượng bảo điển, cho dù là Vô Địch Đại Tông Sư cũng sẽ ra tay tranh đoạt.

Vô Địch Đại Tông Sư tuy sẽ không chuyển tu công pháp của Tiêu Dao Tử, nhưng có thể tham khảo, biết đâu có thể mượn đó đột phá, Phá Toái Hư Không, giá trị của nó có thể tưởng tượng được.

Nhưng, trong mắt Diệp Đông Hoàng, Tiêu Dao Ngự Phong bây giờ cũng không có giá trị quá lớn, mà muốn lấy thì phải cho trước, vì vậy hắn không chút do dự tặng cho Vu Hành Vân!

Vu Hành Vân không rời đi, ngồi ngay trên giường Diệp Đông Hoàng bắt đầu nghiên đọc, nàng chủ yếu xem những cảm ngộ và tâm đắc võ đạo của Tiêu Dao Tử, còn về Bắc Minh Thần Công và Tiểu Vô Tướng Công cùng các công pháp khác, hứng thú cũng không lớn.

Nàng đã tu luyện Thiên Trường Địa Cửu Bất Lão Trường Xuân

Công, không thể nào phế bỏ tu lại!

Công pháp của bản thân nàng cũng không yếu hơn mấy môn công pháp kia, hoàn toàn không có tất yếu!

"Sư tỷ không phải muốn bế quan tu luyện sao?

Sao lại tu luyện đến đây rồi, chẳng lẽ là tu luyện song tu công pháp?" Đột nhiên, một giọng nói mềm mại ngọt ngào từ bên ngoài vọng vào, hai bóng người áo trắng như tuyết, động lòng người nhẹ nhàng hạ xuống, đậu trên ban công ngoài cửa sổ.

"Tại hạ Lý Thu Thủy, mạo muội quấy rầy, kính xin Diệp công tử đừng trách tội!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng xuyên qua cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên hai nữ nhân thanh lệ thoát tục uyển như tiên tử cung trăng, hai người dung mạo, vóc dáng giống hệt nhau, như hai mặt trong gương, nhưng khí chất khác biệt, liếc mắt một cái là có thể phân biệt được hai người.

Tuy bọn họ và Diệp Đông Hoàng chỉ gặp nhau một lần, lẫn nhau cũng không quen biết, nhưng Diệp Đông Hoàng hiện nay danh tiếng lẫy lừng, hai người có thể tìm đến đây, tự nhiên cũng đã nghe ngóng được tên của Diệp Đông Hoàng.

"Mời vào!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng trong tình lý.

Tiêu Dao Tử đã tặng Tiêu Dao Ngự Phong cho hắn, việc thu hút Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy ba người đến cũng không có gì lạ.

"Sư muội chẳng phải cũng vậy sao?

Chẳng lẽ là xuống núi tìm bạn lữ song tu?" Nhìn thấy Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải đi vào, Vu Hành Vân thu Tiêu Dao Ngự Phong lại, tựa sát vào Diệp Đông Hoàng, vòng tay ôm lấy cánh tay hắn, châm chọc nói.

Hai người này quả nhiên là oan gia trời sinh, không ngờ không có Vô Nhai Tử, quan hệ hai người dường như vẫn không tốt lắm!

Chương 126

Diệp Đông Hoàng khoanh chân tọa thiền, ánh mắt bình tĩnh, mang theo khí thế mặc cho gió lay mưa đổ, ta vẫn vững vàng không động, yên lặng làm một người xem kịch.

"Đúng vậy, trước kia Diệp công tử và sư phụ một trận chiến, kinh thiên động địa, hình bóng anh tuấn phi phàm, khí phách cái thế vô song của Diệp công tử đã khiến tiểu muội không khỏi động lòng, hết lòng ngưỡng mộ, bởi vậy mới một đường đuổi theo bước chân của Diệp công tử, cuối cùng trời không phụ người có lòng, tại đây đã gặp được Diệp công tử!" Lý Thu Thủy không hề yếu thế, dáng người ưu nhã động lòng người khoan thai bước đến ngồi xuống bên cạnh Diệp Đông Hoàng, vòng tay ôm lấy cánh tay hắn, không chút e dè hay làm bộ, đôi mắt như nước thu thủy tràn đầy thâm tình, giống như một tiểu mê muội.

"Nàng buông tay ra!" Vu Hành Vân ôm lấy một cánh tay của Diệp Đông Hoàng kéo về phía mình, trừng mắt nhìn Lý Thu Thủy lạnh lùng nói.

Vốn dĩ nàng đối với Diệp Đông Hoàng chỉ có một chút hảo cảm, nhiều hơn là hiếu kỳ, nhưng nhìn Lý Thu Thủy chạy đến tranh giành với mình, lập tức không vui rồi.

"Sư tỷ, chị hung dữ như vậy, nam nhân nào dám thích chị?" Lý Thu Thủy không tức giận, vẫn cười tươi như hoa, ôn nhu như nước, ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng rúc vào lòng.

Diệp Đông Hoàng nhìn hai người, cảm nhận sự mềm mại truyền đến từ cánh tay, không thể không nói, Lý Thu Thủy trong phương diện quyến rũ nam nhân quả thực thành thạo hơn Vu Hành Vân.

Còn Lý Thương Hải đứng bên cạnh Lý Thu Thủy, nhìn tỷ tỷ mình và đại sư tỷ tranh cãi, có chút không biết làm sao, không biết nên giúp ai thì tốt hơn.

Không phải đến xem Tiêu Dao Ngự Phong sao?

Sao vừa gặp mặt đã biến thành tranh giành nam nhân rồi?

"Lần trước chàng đã nhìn thiếp hết rồi, chàng phải chịu trách nhiệm!" Vu Hành Vân dùng sức ôm chặt cánh tay Diệp Đông Hoàng, dùng đến sát thủ giản.

"Diệp công tử, thiếp thân cũng có thể cho chàng!" Lý Thu Thủy ghé sát vào tai Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, đầy vẻ mị hoặc, e rằng bất kỳ nam nhân nào cũng khó lòng chống cự được sự dụ hoặc như vậy.

Thật là yêu tinh!

"Vô liêm sỉ!" Vu Hành Vân mắt đẹp đầy phẫn nộ, không ngờ Lý Thu Thủy lại có thể nói ra những lời như vậy, khí tức trên người nàng ba động, nhịn không được muốn động thủ.

Trong thế giới võ đạo, động thủ là phương tiện tiện lợi, nhanh chóng và hiệu quả nhất.

"Sư tỷ đã thẹn quá hóa giận rồi sao?

Muốn động thủ rồi?" Lý Thu Thủy ánh mắt lưu chuyển, cười tươi như hoa, động thủ nàng cũng không sợ, hai người kẻ tám lạng người nửa cân, trong tình huống bình thường rất khó phân thắng bại.

"Thôi được rồi, coi ta không tồn tại sao?" Diệp Đông Hoàng rút cánh tay đang bị hai người ôm, không ngờ hai người này nhanh như vậy đã muốn đánh nhau, trong nguyên tác vì Vô Nhai Tử, hai người đã đấu cả đời, nay lại vì hắn mà muốn động thủ.

Hắn nên tự hào hay là tự hào đây?

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng biết nguyên nhân chủ yếu vẫn là hai người lòng tự cao ngạo mạn không chịu thua kém, trước kia có thể giữ hòa bình là vì chưa gặp phải ngòi nổ, nay lại là một điểm bùng nổ.

Diệp Đông Hoàng mở miệng, ánh mắt hai người đồng loạt quét về phía hắn, ý tứ không nói cũng tự hiểu: chàng giúp nàng ấy hay giúp thiếp?

Chàng nhất định phải đưa ra lựa chọn!

Đón nhận ánh mắt mong đợi của hai người, Diệp Đông Hoàng khẽ cười một tiếng, vươn tay ôm cả hai người vào lòng, nhìn ánh mắt kinh ngạc của họ, cười nói: "Chỉ có trẻ con mới làm bài tập chọn lựa, ta muốn tất cả!" "Còn có thao tác này sao?" Lý Thương Hải đứng một bên, vẻ mặt ngơ ngác, còn có cách làm này sao?

"Hừ!" Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy đồng thời lạnh hừ một tiếng, đối với kết quả này rất không hài lòng.

Bọn họ đâu có dễ dàng khuất phục như vậy, vươn tay dùng sức đẩy, muốn đẩy Diệp Đông Hoàng ra, nhưng hai cánh tay của Diệp Đông Hoàng lại như kìm sắt kiên cố không thể phá vỡ, không hề nhúc nhích.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng giải phóng một phần Tiêu Dao Quyền Ý đang bị kiềm chế trong cơ thể ra, khiến Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy khi tựa vào lòng hắn có thể cảm ứng rõ ràng.

Oanh!

Cảm nhận cỗ quyền ý đáng sợ đó, hai người thân hình mềm mại chấn động, lập tức từ bỏ giãy dụa, ý thức vươn vào trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, tỉ mỉ cảm ứng Tiêu Dao Quyền Ý mà Tiêu Dao Tử lưu lại trong cơ thể hắn.

“Là Tiêu Dao Quyền Thế của sư phụ, không đúng, bây giờ hình như không gọi là Tiêu Dao Quyền Thế...” Vu Hành Vân lẩm bẩm, trước đó nàng cách một đoạn cự ly, chỉ ẩn ẩn cảm giác được trong cơ thể Diệp Đông Hoàng có một cỗ lực lượng đáng sợ do Tiêu Dao Tử để lại.

Giờ đây, cảm nhận kỹ càng ở cự ly gần, nàng lại phát hiện cỗ lực lượng này đối với võ đạo của nàng có ích lợi rất nhiều, biết đâu có thể mượn đó cảm ngộ, đột phá đến cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư.

“Đây chính là sức mạnh của cường giả Phá Toái Hư Không Cảnh sao?” Lý Thu Thủy cũng chấn động tương tự, những điều Vu Hành Vân có thể hiểu, nàng tự nhiên cũng có thể hiểu.

Giờ phút này nàng cũng không còn bận tâm đến việc đấu khí với Vu Hành Vân, hai người phảng phất như quên mất mình đang bị Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, tựa vào ngực Diệp Đông Hoàng, tỉ mỉ cảm nhận và tham ngộ đạo quyền ý kia.

“Sao vậy?” Lý Thương Hải vẻ mặt nghi hoặc, không biết trong cơ thể Diệp Đông Hoàng có thứ gì hấp dẫn Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy đến vậy, mà hai người họ lại nhập thần đến thế.

“Tông Sư tu luyện thế, thế viên mãn và ý chí bản thân dung hợp thuế biến thành Ý.

Sức mạnh tàn lưu trong cơ thể ta chính là Tiêu Dao Quyền Ý mà Tiêu Dao Tử lưu lại sau khi tấn thăng Thiên Nhân Cảnh.

Thiên Nhân Cảnh chính là Phá Toái Hư Không mà các nàng nói!” Diệp Đông Hoàng từ tốn mở miệng, nhìn về phía Lý Thương Hải, “Nàng cũng có thể đến đây lĩnh ngộ một phen, ít nhiều gì cũng sẽ có chút thu hoạch!” “Thế chi thượng là Ý, Tiêu Dao Quyền Ý, Phá Toái Hư Không chính là Thiên Nhân Cảnh...” Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải trong đầu vang vọng lời nói của Diệp Đông Hoàng,

phảng phất như một cánh cửa hoàn toàn mới mở ra trước mắt họ, chấn động đến tỉnh ngộ, có cảm giác thông suốt rộng mở.

Có thể đích thân cảm nhận sự tồn tại của Ý, khiến họ đối với việc làm thế nào để đột phá lên Thiên Nhân Cảnh sau này có được một sự tham khảo, đây quả là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Nếu để các Vô Địch Đại Tông Sư của thế giới này biết trong cơ thể Diệp Đông Hoàng có một đạo Tiêu Dao Quyền Ý, không biết những Vô Địch Đại Tông Sư đó sẽ điên cuồng đến mức nào, biết đâu sẽ vì muốn đạt được quyền ý trong cơ thể Diệp Đông Hoàng mà bất chấp mọi giá.

Đạo quyền ý kia đối với Vô Địch Đại Tông Sư mà nói chính là ngọn đèn chỉ đường, soi sáng con đường phía trước.

Lý Thương Hải nghe mà mơ màng, thấy Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy như được bảo bối, cũng không do dự, đến phía sau Diệp Đông Hoàng, đưa tay đặt lên lưng Diệp Đông Hoàng, cảm nhận "Tiêu Dao Quyền Ý" trong lời của Diệp Đông Hoàng.

"Đây chính là Tiêu Dao Quyền Ý sau khi Tiêu Dao Quyền Thế của sư phụ thuế biến, là điều kiện để tấn thăng Thiên Nhân Cảnh!" Cảm nhận cỗ Tiêu Dao Quyền Ý đáng sợ và cường đại đó, Lý Thương Hải lập tức hiểu ra, tâm thần không tự chủ chìm đắm vào đó.

Ba người họ đều là đệ tử của Tiêu Dao Tử, tuy con đường đi khác nhau, nhưng suy cho cùng vẫn đồng căn đồng nguyên, Tiêu Dao Quyền Ý đối với họ giống như một mục tiêu, một ngọn đèn dẫn đường, chỉ rõ phương hướng cho họ.

Diệp Đông Hoàng không quấy rầy bọn họ, khẽ vuốt ve tấm lưng ngọc mịn màng của Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy, tâm thần cũng tập trung vào Tiêu Dao Quyền Ý mà Tiêu Dao Tử để lại trong cơ thể hắn.

Đạo quyền ý này tuy có lợi cho hắn, nhưng cũng áp chế thực lực của hắn, khiến thương thế trong cơ thể hắn khó mà lành lại.

Nếu hắn có thể lĩnh ngộ Tiêu Dao Quyền Ý, khi loại bỏ nó sẽ nhanh hơn, dễ dàng hơn!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mặt trời ban mai vừa mọc, ánh nắng rạng rỡ lén lút len vào căn phòng, chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị của Diệp Đông Hoàng, chiếu lên thân hình mềm mại hoàn mỹ động lòng người của Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải.

Cốc cốc cốc!

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên, lại là Triệu Sư Dung đầy phấn khởi bưng nước nóng đi tới.

Sau khi nàng tu luyện Vạn Đạo Kinh, không chỉ dung hợp công pháp bản thân tu luyện vào Vạn Đạo Kinh, thực lực tăng cường, tu vi cũng đột phá đến Đại Tông Sư trung kỳ.

"Diệp Đại ca thấy ta đột phá chắc chắn sẽ rất vui mừng!" Triệu Sư Dung đầy mong đợi, thầm nghĩ.

"Vào đi!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, lúc này Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải nghe tiếng liền ngồi thẳng dậy.

"Diệp...

Đại ca!" Triệu Sư Dung đẩy cửa vào, vừa mở miệng đã khựng lại.

Trong phòng Diệp Đông Hoàng lại còn có ba đại mỹ nữ!

Đánh giá ba người Vu Hành Vân, Triệu Sư Dung cũng có cảm giác kinh diễm, nhưng nhiều hơn là cảm thấy rất khó chịu.

"Không tồi, tu vi đã đạt tới Đại Tông Sư trung kỳ rồi!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, đi đến trước mặt Triệu Sư Dung, liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của nàng đã đột phá.

Hắn không giải thích, cũng không muốn giải thích, nữ nhân của hắn đã định không chỉ có một.

Với tư cách là Hoàng đế, có năng lực, hắn chưa bao giờ áp chế dục vọng của mình.

Mỹ nữ, tự nhiên là càng nhiều càng tốt, cho dù không dùng đến, cũng phải chiếm hữu!

Cứ bá đạo như vậy, cứ tham lam như vậy!

Thực ra có mấy vị Hoàng đế lại không như vậy, đây là dục vọng chiếm hữu của một thiên hạ chí tôn.

Những thứ tốt đẹp đều là của ta!

"Đều nhờ Diệp Đại ca giúp đỡ, Diệp Đại ca, bọn họ là ai?" Triệu Sư Dung miễn cưỡng cười một tiếng, cũng không như những nữ nhân bình thường mà tức giận bỏ đi, mà đặt nước nóng đã chuẩn bị cho Diệp Đông Hoàng xuống, nhìn về phía ba người Vu Hành Vân, hỏi.

"Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải!" Diệp Đông Hoàng giới thiệu ngắn gọn tên, sau đó chỉ vào Triệu Sư Dung, giới thiệu: "Triệu Sư Dung!" "Thì ra là ba vị tiên tử Tiêu Dao phái, ba vị tỷ tỷ hảo!" Triệu Sư Dung trong lòng chấn động, vốn dĩ nàng đã cảm thấy ba người Vu Hành Vân rất phi phàm, võ công chắc chắn rất cao, không ngờ lại chính là ba người được giang hồ xưng là 'Tiêu Dao Tam Tuyệt'.

Nàng thầm đánh giá ba người Vu Hành Vân, khi phụ thân nàng còn đang bú sữa thì ba người này đã danh chấn thiên hạ rồi, nhưng trên khuôn mặt họ lại không hề nhìn ra một chút dấu vết của thời gian.

"Diệp Đại ca có quan hệ gì với bọn họ?" Triệu Sư Dung suy tư, trước đó phù Sinh Tử Phù mà Diệp Đông Hoàng sử dụng nghe nói

chính là do Vu Hành Vân trước mắt này tự sáng tạo ra.

"Tiểu muội muội thật tuấn tú, tu vi cũng không tệ, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, một thế hệ người mới thay thế người cũ!" Lý Thu Thủy cười khen ngợi, Vu Hành Vân gật đầu, Lý Thương Hải cũng chào hỏi Triệu Sư Dung vài câu.

Diệp Đông Hoàng dùng nước nóng tắm rửa một phen, cũng không quản bọn họ.

Mấy nữ nhân này đều không phải đèn cạn dầu, Triệu Sư Dung thiếu sót duy nhất là tuổi còn nhỏ một chút, võ công không bằng ba người Vu Hành Vân.

Tắm rửa xong, ăn bữa sáng, Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung tiếp tục đi về phía Thiếu Lâm.

Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải tự nhiên đi cùng, bọn họ vẫn còn muốn cảm ngộ Tiêu Dao Quyền Ý, hơn nữa Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải còn chưa có Tiêu Dao Ngự Phong.

Diệp Đông Hoàng bảo bọn họ mỗi người tự sao chép một phần.

Suốt dọc đường, đoàn người Diệp Đông Hoàng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Bất luận đi đến đâu, đều có thể thu hút vô số ánh mắt hâm mộ ghen tỵ, thậm chí gây ra một chuỗi tai họa.

Ngư phủ đánh cá mất hồn, rơi xuống sông, người đi đường vô tri vô giác va vào cây lớn bên đường...

"Hai lão yêu bà!" Triệu Sư Dung trong lòng phỉ báng, suốt dọc đường nàng cũng biết ba người Vu Hành Vân và Diệp Đông Hoàng tạm thời vẫn chưa có quan hệ gì, nhưng đều đang nhắm vào Diệp Đông Hoàng.

Nàng tự nhiên cũng không thể yếu thế, mấy người tuy không đánh nhau, nhưng cũng âm thầm cạnh tranh.

Ba nữ nhân là một vở kịch, bốn nữ nhân...

Ặc?

Chương 127

Có thể đánh mạt chược đây!

Thanh Phong Trấn, Thanh Phong Tửu Tứ.

"Nghe nói Thiếu Lâm Phương Trượng sắp đổi người rồi, không biết ai sẽ trở thành tân nhiệm Phương Trượng?" "Chuyện Huyền Từ và Diệp Nhị Nương ồn ào khắp nơi, nghe đồn con trai của bọn họ ngay tại Thiếu Lâm, y còn mặt mũi nào làm Thiếu Lâm Phương Trượng, đổi người là điều tất yếu!" "Đúng vậy, thật không ngờ Phương Trượng Huyền Từ đức cao vọng trọng lại có cả tình nhân, còn sinh ra một đứa con trai!" "Hắc hắc, có gì đâu?

Hòa thượng chẳng lẽ không phải người?

Chẳng lẽ không phải nam nhân?

Nam nhân nào mà chẳng thích nữ nhân?

Trừ Huyền Từ ra, chỉ sợ trong bóng tối còn không biết bao nhiêu kẻ có tình nhân nữa!" "Chính xác, những hòa thượng đó chỉ là đạo mạo nghiêm nghị mà thôi!" Trong tửu quán, từng vị giang hồ hảo khách nhồm nhoàm uống rượu, ăn thịt, nghị luận ồn ào.

Thiếu Lâm tuy là võ lâm kiều thủ, khiến nhiều người kính sợ, nhưng trong giang hồ cũng không ít kẻ ghen ghét, không chịu thua kém.

Nay sau khi tai tiếng của Thiếu Lâm Phương Trượng Huyền Từ lộ ra, số kẻ nhân cơ hội giáng thêm đòn lại càng không ít.Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người cưỡi ngựa đến Thanh Phong Tửu Tứ, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sau khi xuống ngựa, bọn họ buộc ngựa vào cột bên ngoài tửu

quán, rồi ngồi xuống một chiếc bàn vuông.

Lý Thu Thủy tỷ muội ngồi cùng nhau, ba người còn lại mỗi người một phía."Thật đẹp!" "Đây chẳng phải là tiên tử trên trời giáng trần sao!" "Không ngờ trên đời còn có tiên tử mỹ lệ như thiên tiên vậy!" Một đám thực khách trong tửu quán, bao gồm cả lão bản và tiểu nhị, khi thấy Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người, lập tức ngây ngốc.

Từng người thất thần nhìn Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải và Triệu Sư Dung.

Bốn người họ, mỗi người đều là tuyệt thế mỹ nữ khó gặp, khi đi cùng nhau, sự chấn động ấy có thể tưởng tượng được.

Kỳ thực, giờ đây Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy cùng những người khác đều đã mang theo khăn che mặt, nhưng tiếc là vẫn không ngăn được mị lực tuyệt thế với tiên tư thần tú và khí chất siêu phàm thoát tục của họ, ngược lại còn có một vẻ đẹp mờ ảo, khiến người ta say đắm, mê hoặc lòng người."Tiểu nhị, mười cân thịt bò, mười cân rượu ngon nhất của quán các ngươi!" Nhìn tiểu nhị vẫn còn thất thần, Diệp Đông Hoàng cất tiếng gọi.

"A, được, năm vị khách quan xin đợi một lát!" Tiểu nhị hồi thần, gật đầu cúi mình khom lưng, cung kính khom người chín mươi độ, mặt đầy nịnh hót, lớn tiếng nói: "Mười cân thịt bò, mười cân Nữ Nhi Hồng!" Là một tiểu nhị quán rượu, hắn cũng đã thấy không ít chuyện đời, hắn rất rõ, hành động vừa rồi của hắn nói không chừng sẽ khiến khách nhân phản cảm, mang đến họa sát thân, chỉ là bốn người Vu Hành Vân quá đỗi xinh đẹp, khiến hắn nhất thời thất thần.

Giờ phút này, hắn không dám ngẩng đầu nhìn bốn nữ nhân, hắn sợ mình không nhịn được."Tiểu tử này là ai?

Phô trương như vậy, không sợ rước họa vào thân sao?" Các thực khách xung quanh hồi thần, vẫn còn lưu luyến thu lại ánh mắt, thấp

giọng bàn tán.

Mang ngọc có tội!

Vàng bạc châu báu, linh đan diệu dược, võ công bí tịch, quyền thế địa vị và mỹ nữ, khởi nguồn của những cuộc chém giết giang hồ, không ngoài mấy thứ này!

"Không quen, mười phần thì tám chín là công tử thế gia nào đó, mang theo mỹ nữ ra ngoài trải nghiệm giang hồ, tìm kiếm kích thích và điều mới lạ!" "Loại người này, thông thường không sống nổi qua ngày thứ hai!" Các thực khách nghị luận sôi nổi, bọn họ lăn lộn giang hồ, có chút nhãn lực, không thể nhìn ra bất kỳ khí tức giang hồ thô lỗ nào trên người Diệp Đông Hoàng, ngược lại càng giống một vị quý công tử thế gia.

Còn về Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải vì tu vi quá cao, bọn họ không thể nhìn ra, cho rằng không có tu vi gì.

Về phần Triệu Sư Dung, sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, khí tức ẩn tàng, bọn họ cũng không nhìn ra tu vi.

Rất nhanh, tiểu nhị đã mang rượu và thức ăn lên, mấy người Diệp Đông Hoàng cứ thế ăn uống, đối với những lời bàn tán xung quanh, họ như không nghe thấy.

Dù sao, đoàn người của bọn họ, dù đi đến đâu, cũng đều là tiêu điểm."Lão đại, tiểu tử Diệp Đông Hoàng ở kia kìa!" Bên ngoài tửu quán, Nhạc Lão Tam và Đoạn Diên Khánh đi tới, thấy Diệp Đông Hoàng, Nhạc Lão Tam vác Ngạc Ngư Tiễn, chỉ vào Diệp Đông Hoàng đầy hưng phấn.

Bọn họ đã gặp Vu Hành Vân, nhưng tiếc là lúc này Vu Hành Vân đang quay lưng về phía bọn họ, nên cũng không nhận ra.

"Ừm, đi báo thù cho Nhị Nương và lão Tứ!" Đoạn Diên Khánh gật

đầu, chống gậy bước tới.

Giữa Tứ Đại Ác Nhân tự nhiên không có tình nghĩa sâu đậm gì, nhưng bất kể là vì thể diện hay không muốn thuộc hạ nản lòng, Đoạn Diên Khánh với tư cách lão đại cũng phải đứng ra báo thù cho bọn họ.“Là lão đại trong Tứ Đại Ác Nhân, Ác Quán Mãn Doanh Đoạn Diên Khánh, và Hung Thần Ác Sát Nhạc Lão Tam!” “Thì ra tiểu tử kia chính là Diệp Đông Hoàng đã vạch trần bí mật của Huyền Từ, Kiều Phong và những người khác!” “Nghe nói hôm đại hội Cái Bang, Diệp Đông Hoàng làm Diệp Nhị Nương sống dở chết dở, suýt nữa phát điên!” “Lần này có trò hay để xem rồi!” Nghe tiếng Nhạc Lão Tam, thấy hai người Đoạn Diên Khánh, đám thực khách xôn xao bàn tán, mang theo vẻ đầy hứng thú, xem người khác gặp vận rủi cũng là một loại hưởng thụ.

Đặc biệt là Diệp Đông Hoàng lại dẫn theo bốn đại mỹ nữ, khiến lòng người tiện mộ, ghen ghét, căm hờn, chỉ mong Diệp Đông Hoàng gặp xui xẻo.

Tuy nhiên, Diệp Đông Hoàng thần sắc như thường, như không nghe thấy, tiếp tục uống rượu ăn thịt.

Hai tên tiểu nhân nhảy nhót, y căn bản không để trong lòng.

Triệu Sư Dung trước đó đã chứng kiến sự lợi hại của Sinh Tử Phù của Diệp Đông Hoàng, còn mấy người Vu Hành Vân có quan hệ không tầm thường với Diệp Đông Hoàng, hẳn là thực lực của Diệp Đông Hoàng cũng phi phàm, vì vậy cũng không lo lắng.

Đúng như câu nói, vật họp theo loài, người phân theo nhóm, nếu Diệp Đông Hoàng không có thực lực cường đại, mấy người Vu Hành Vân sẽ không đối với y khác biệt như vậy.“Tiểu tử, diễm phúc không nhỏ a, trước kia ở Hạnh Tử Lâm chỉ có một mỹ nữ, giờ lại thêm ba người nữa, vừa hay đưa các ngươi đi gặp lão Tứ, hắn thích mỹ nữ

nhất!" Nhạc Lão Tam vác Ngạc Ngư Tiễn, cười khẩy hai tiếng, mặt đầy hung thần ác sát, dọa cho các thực khách xung quanh biến sắc, không dám lớn tiếng bàn tán, nhìn bốn mỹ nữ Vu Hành Vân, trong lòng đầy tiếc nuối.

Giai nhân như vậy, lại sắp tan thành mây khói, thật đáng buồn đáng tiếc!

Đáng tiếc là bọn họ không dám đắc tội Tứ Đại Ác Nhân, nếu không e rằng không ít người sẽ đứng ra anh hùng cứu mỹ."Đoạn Diên Khánh, thú vị thật!" Diệp Đông Hoàng ngồi ở chủ vị, ngẩng đầu liền thấy bóng dáng Nhạc Lão Tam và Đoạn Diên Khánh, chơi vị nói: "Thiên Long Tự ngoài, bồ đề thụ hạ, Hoa Tử Lạp Tháp, Quan Âm tóc dài!" "Cái gì loạn thất bát tao thế, thằng nhóc!" Nhạc Lão Tam cảm thấy khó hiểu, các thực khách xung quanh cũng khó hiểu, Vu Hành Vân, Triệu Sư Dung, Lý Thu Thủy tỷ muội cũng nghi hoặc, không biết Diệp Đông Hoàng nói gì.

"Dừng tay!" Tuy nhiên, sắc mặt Đoạn Diên Khánh biến đổi, lập tức ngăn Nhạc Lão Tam đang định động thủ, hơi thở trở nên dồn dập, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, "Ngươi biết nàng là ai?" Giọng nói trầm thấp của Đoạn Diên Khánh vang lên, tuy rằng dùng phúc ngữ, nhưng ai cũng có thể nghe ra sự bức thiết trong đó!

Hắn nghĩ đến việc Diệp Đông Hoàng ở Hạnh Tử Lâm đã vạch trần chân tướng Yến Môn Quan ba mươi năm trước và mối quan hệ giữa Huyền Từ và Diệp Nhị Nương, trong lòng càng thêm khẳng định Diệp Đông Hoàng biết không ít bí ẩn võ lâm, bao gồm cả chuyện của hắn và vị Quan Âm tóc dài kia."Xem ra đoạn kịch tình này vẫn không thay đổi!" Thấy phản ứng của Đoạn Diên Khánh, Diệp Đông Hoàng bừng tỉnh, vừa rồi y cũng chỉ là dò xét một chút, dù sao thế giới này cũng không phải là Thiên Long thế giới đơn thuần, nhưng giờ nhìn lại,

phần lớn kịch tình vẫn tương tự.

"Đương nhiên!" Đánh giá Đoạn Diên Khánh và Nhạc Lão Tam, Diệp Đông Hoàng cảm thấy hai người này có thể thu về dùng cho mình.

Đoạn Diên Khánh tuy là thủ lĩnh Tứ Đại Ác Nhân, nhưng chủ yếu là tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn đối với kẻ địch, so với Diệp Nhị Nương cướp con giết người và Vân Trung Hạc khắp nơi cưỡng đoạt nữ tử thì tốt hơn không ít.

Thứ hai, Đoạn Diên Khánh song chân tàn phế, giọng nói cũng khàn, nhưng lại nhờ nghị lực mà không chỉ học được phúc ngữ, còn luyện thành tuyệt thế võ công, ngay cả Đại Lý Hoàng đế Đoạn Chính Minh cũng không phải đối thủ, thiên phú nghị lực phi thường, có tư cách trở thành thuộc hạ của y!

Còn về Nhạc Lão Tam, hắn được xem là người tốt nhất trong Tứ Đại Ác Nhân, thiên phú tuy bình thường, nhưng cũng coi như là kèm theo vậy."Nói cho ta biết nàng là ai?

Ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống!" Ánh mắt Đoạn Diên Khánh chấn động phấn khởi, năm đó hắn trọng thương sắp chết, chính là nữ nhân kia đã cho hắn sự ấm áp và vui vẻ chưa từng có, hắn cả đời khó lòng quên được.

Hai tín niệm mà hắn kiên trì, một là báo thù, một là vị Quan Âm tóc dài mỹ lệ vô song trong lòng hắn!

"Chỉ ngươi thôi mà cũng dám nói lời đại ngôn như vậy, không sợ gió lớn làm sứt lưỡi sao!" Vu Hành Vân nghe mà mơ hồ, dường như là để gây chú ý một chút, khinh thường nói."A... là ngươi!" Nhạc Lão Tam nghe vậy, đồng tử co rút, mông ngã vật ra đất.

Đối với giọng nói này, hắn vẫn còn nhớ rõ, hắn suýt nữa đã chết

rồi!

"Chỉ ngươi thôi cái đồ quả dưa, không cần Diệp công tử ra tay, ta chỉ một chưởng cũng đủ vỗ chết ngươi!" Lý Thu Thủy dường như không cam chịu thua kém, ngẩng đầu liếc Đoạn Diên Khánh một cái, đầy khinh thường.

"Hửm?" Đoạn Diên Khánh tâm thần chấn động, không ngờ Vu Hành Vân lại ở cùng Diệp Đông Hoàng, ngay sau đó nghe lời của Lý Thu Thủy, càng thêm phẫn nộ, nhưng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt biến đổi.

"Xin hỏi có phải Tiêu Dao Tam Tuyệt ba vị tiên tử đang ở đây?" Đoạn Diên Khánh đánh giá Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải, lúc này mới phát hiện, võ công của hai người thâm bất khả trắc, liên tưởng đến Vu Hành Vân bên cạnh, thân phận của đối phương cũng sắp sửa lộ ra!"Tiêu Dao Tam Tuyệt!" Từng tiếng kinh hô vang lên, cả tửu quán lập tức lặng như tờ, tiếng kim rơi có thể nghe thấy, chỉ có hơi thở dồn dập của mọi người cho thấy sự chấn động và kinh hãi trong lòng."Tiêu Dao Tam Tuyệt!" Từng thực khách chấn động không thôi, trên giang hồ người từng gặp họ không nhiều, nhưng người chưa từng nghe nói về họ cũng không ít.

Tuyệt mỹ, tuyệt tiên, tuyệt trần, tiên tung khó tìm, đẹp như thiên tiên, võ đạo thông tiên!

Từng trải qua bể cả khó thành nước, trừ bỏ Vu Sơn không là mây!

Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải!

"Chẳng trách ba vị tiên tử lại đẹp đến vậy, cứ như là tiên tử thật sự giáng trần!" Mọi người bừng tỉnh, giờ phút này, không còn ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào ba người Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải, trong mắt mang theo sự kính sợ và sùng bái."Tiêu Dao Tam Tuyệt!" Nhạc Lão Tam ngồi trên mặt đất, kinh hồn chưa định,

nay nghe vậy càng thêm kinh khủng.

Một Vu Hành Vân đã suýt giết chết hắn, giờ ở đây lại có đến ba người, hơn nữa nghe ý của đối phương, Diệp Đông Hoàng còn là một tồn tại đáng sợ hơn cả bọn họ!

Hắn vừa rồi vậy mà còn muốn giết sạch Diệp Đông Hoàng và mấy người Vu Hành Vân, nghĩ đến đây liền sống lưng phát lạnh, toàn thân lạnh toát."Không biết ba vị tiên tử ở đây, có nhiều điều đắc tội, còn xin tiên tử thứ tội!" Đoạn Diên Khánh chắp tay nhận lỗi, người ở dưới mái nhà người khác không thể không cúi đầu.

Hắn đã từng chứng kiến thực lực của Vu Hành Vân, bản thân căn bản không phải đối thủ, mà hắn lại song chân tàn phế, cũng không thể chạy thoát, chỉ còn cách chịu thua.

Lý Thu Thủy không đáp, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, chuyện này do Diệp Đông Hoàng mà ra, tất cả đều do Diệp Đông Hoàng quyết định."Đã gặp Diệp công tử, vừa rồi có nhiều điều đắc tội, xin Diệp công tử thứ tội, nếu Diệp công tử có phân phó, tại hạ nguyện ý cống hiến sức lực!" Đoạn Diên Khánh thấy vậy, lập tức hiểu rằng vận mệnh của mình giờ nằm trong tay Diệp Đông Hoàng.

Hắn mối thù lớn chưa báo, vẫn không muốn chết, vì vậy hắn không chỉ xin lỗi bằng lời nói, còn nguyện ý làm việc cho Diệp Đông Hoàng để bù đắp."Ta thấy ngươi thiên phú nghị lực không tệ, chỉ cần ngươi sau này cống hiến sức lực cho ta, ta có thể nói cho ngươi biết tung tích của Quan Âm tóc dài và con trai ngươi!" Diệp Đông Hoàng nói thẳng không che giấu, mọi người xung quanh đều dựng thẳng tai lên, tò mò lắng nghe, không ngờ lại nghe được một tin tức chấn động như vậy, Đoạn Diên Khánh vậy mà còn có con trai!

"Con trai?" Lòng Đoạn Diên Khánh chấn động mạnh, trong đầu một trận choáng váng, cây gậy chống không ngừng run rẩy, không ngờ

hắn vậy mà còn có con trai, chẳng lẽ Quan Âm tóc dài sau đêm đó, đã sinh con cho hắn?"Diệp đại ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Triệu Sư Dung trong mắt đầy tò mò, nàng phát hiện Diệp Đông Hoàng dường như biết rất nhiều chuyện, phảng phất như vô sở bất tri, nhưng trước đó có lúc lại phảng phất như không biết gì, giống như một tiểu tử mới bước chân ra đời, cực kỳ mâu thuẫn.

Điều đó khiến lòng nàng ngứa ngáy khó chịu, rất khó chịu!

"Con trai?

Lão đại còn có con trai sao?" Nhạc Lão Tam đang ngồi dưới đất một trận ngỡ ngàng, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Tất cả mọi người xung quanh cũng dựng thẳng tai lên, đầy tò mò về chuyện riêng tư của Đoạn Diên Khánh."Được, chỉ cần ngươi nói cho ta biết bọn họ là ai, ta sau này sẽ cống hiến sức lực cho ngươi!" Đoạn Diên Khánh tâm thần run rẩy, thấy ánh mắt Diệp Đông Hoàng nhìn đến, hít sâu một hơi, đáp ứng.

Sau khi biết mình có con trai, hắn đối với việc báo thù cũng không còn chấp nhất như vậy nữa, hơn nữa cống hiến sức lực cho Diệp Đông Hoàng, cũng đâu phải là không thể báo thù."Đoạn Diên Khánh, ngươi vốn là Diên Khánh Thái tử của Đại Lý Đoạn thị, vì chính biến cung đình mà lưu lạc bên ngoài.

Đến khi ngươi quay về, lại phát hiện Đoạn Chính Minh đã lên làm Hoàng đế!" Diệp Đông Hoàng mở lời, tựa như nói với Đoạn Diên Khánh, càng giống như giải đáp nghi hoặc trong lòng Triệu Sư Dung và những người khác.

Đoạn Diên Khánh lặng lẽ lắng nghe, trong mắt đầy vẻ mong chờ."Khi đó ngươi thân mang trọng thương, song chân tàn phế, không thể nói được, toàn thân đều là thương tích, căn bản không thể đoạt lại Hoàng vị, vì vậy ngươi đã đến Thiên Long Tự tìm Khô Vinh Đại Sư,

hy vọng người có thể làm chủ cho ngươi!" Những người hiểu biết về Đại Lý Đoạn thị đều biết Khô Vinh Đại Sư là thúc bá của Đoạn Diên Khánh, uy vọng cực cao, lúc đó Đoạn Diên Khánh đến tìm Khô Vinh Đại Sư là lựa chọn duy nhất.

Các đời Hoàng đế Đại Lý sau khi thoái vị đều xuất gia ở Thiên Long Tự, có thể nói Thiên Long Tự là một chỗ dựa vững chắc quan trọng của Đại Lý Đoạn thị."Đáng tiếc ngươi không gặp được Khô Vinh Đại Sư, ngay lúc ngươi tuyệt vọng, vô trợ sắp chết, một nữ tử áo trắng tóc dài đã xuất hiện, nàng như Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, đã trao cho ngươi hy vọng!" Nghe đến đây, Đoạn Diên Khánh trong mắt đầy hồi ức, đó là khoảng thời gian đau khổ nhất cũng là vui vẻ nhất trong đời hắn, mặc dù đã mấy chục năm trôi qua, tình cảnh lúc đó hắn vẫn còn nhớ như mới.

Đáng tiếc, lúc đó là ban đêm, hắn không thể nhìn rõ mặt đối phương!"Đại Lý Trấn Nam Vương Đoạn Chính Thuần hiện tại là một kẻ phong lưu, hắn tuy cưới Đao Bạch Phượng làm vợ, nhưng vẫn khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, tình nhân không ít!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cũng có chút bội phục bản lĩnh tán gái của Đoạn Chính Thuần, trừ Khang Mẫn là vì xem trọng quyền thế của hắn, những nữ nhân khác đều là thật lòng yêu thích Đoạn Chính Thuần, còn đều sinh cho hắn một nữ nhi xinh đẹp như hoa."Nghe nói Đoạn Chính Thuần và quả phụ của Mã phó bang chủ Cái Bang là Khang Mẫn cũng có tư tình, quả là một kẻ phong lưu a!" Mọi người thấp giọng bàn tán, chuyện Hạnh Tử Lâm trước đây đã sớm truyền khắp giang hồ, Khang Mẫn tự nhiên cũng được người ta vẫn thường nhắc đến, thuận tiện Đoạn Chính Thuần cũng có chút danh tiếng.

Đoạn Diên Khánh lúc này không có tâm tình quản chuyện phong lưu của Đoạn Chính Thuần, một lòng treo cao, hắn biết thân phận của vị Quan Âm tóc dài mà hắn tìm kiếm bấy lâu sắp sửa lộ ra!"Đoạn

Chính Thuần ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt, thê tử của hắn là Đao Bạch Phượng tự nhiên rất tức giận, đêm đó sau khi hai người tranh cãi, Đao Bạch Phượng đã xông ra khỏi nhà đến dưới gốc bồ đề bên ngoài Thiên Long Tự!" "Là nàng!" Đoạn Diên Khánh tâm thần chấn động, Diệp Đông Hoàng nói đến mức này, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì cơ bản đều có thể đoán ra."Không sai, nàng vì muốn báo thù Đoạn Chính Thuần, liền tìm một nam nhân xấu xí nhất, dơ bẩn nhất, ti tiện nhất thiên hạ mà ủy thân cho đối phương!" Nói đến đây, Diệp Đông Hoàng cũng không nói tiếp nữa, những gì Đoạn Diên Khánh muốn biết đều đã biết rồi!

"Tê!" Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, nhìn dáng vẻ của Đoạn Diên Khánh, không thể không nói, Đao Bạch Phượng đúng là một người độc ác, không biết sao lại có thể hạ thủ.

Thật là khẩu vị nặng!"Đao Bạch Phượng, Đoàn Dự!" Thân thể Đoạn Diên Khánh run rẩy, làm sao cũng không ngờ Đoàn Dự lại là con trai hắn, hắn thậm chí còn từng hãm hại đối phương, may mà không thành công.

"Ở kia!" Ngay lúc mọi người còn đang chấn động vì chuyện thê tử của Đại Lý Trấn Nam Vương có tư tình với Đoạn Diên Khánh, bên ngoài tửu quán lại có hai võ giả đi tới.

"Không hay rồi!

Là Đoạn Diên Khánh!" Hai người thấy Đoạn Diên Khánh, liền lật mình lên ngựa như muốn chạy trốn.

Hai người này tự nhiên là Chử Vạn Lý và Chu Đan Thần mà Đoạn Chính Thuần nghe lời Khang Mẫn phái đến giết Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung.

Là Tứ Đại Hộ Vệ của Đoạn Chính Thuần, bọn họ tự nhiên nhận ra tử địch của Đoạn Chính Thuần là Đoạn Diên Khánh."Bắt bọn họ

lại đây!" Diệp Đông Hoàng phân phó, vừa rồi y rõ ràng cảm thấy Chử Vạn Lý đang nhìn chằm chằm y, hiển nhiên là đến vì y.

"Được!" Đoạn Diên Khánh không chút do dự, hắn vốn đã đối đầu với Đoạn Chính Thuần, bắt hai tên hộ vệ của hắn càng không có áp lực.

Chốc lát sau, Chử Vạn Lý và Chu Đan Thần liền bị Đoạn Diên Khánh bắt đến trước mặt Diệp Đông Hoàng."Các ngươi đến làm gì?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Chử Vạn Lý, Vạn Đạo Đế Mâu thi triển, khống chế ý thức của đối phương.

"Vương gia giao đại chúng ta đến lấy thủ cấp của ngươi và Triệu Sư Dung!" Chử Vạn Lý ngây dại mở miệng, Chu Đan Thần bên cạnh trợn mắt, quát vào Chử Vạn Lý: "Ngươi làm gì vậy?

Chương 128

Ngươi muốn phản bội Vương gia sao?" "Là ngươi!

Ngươi đã làm gì hắn?" Ngay sau đó Chu Đan Thần phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng."Ồn ào!" Diệp Đông Hoàng điểm một ngón tay, một đạo kiếm khí bắn ra xuyên thủng đầu Chu Đan Thần.

"Nhất Dương Chỉ!" Đoạn Diên Khánh kinh hãi, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại biết Nhất Dương Chỉ.

"Vì sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn Chử Vạn Lý, tiếp tục thẩm vấn.

"Vì Khang Mẫn oán hận các ngươi vu oan sự trong sạch của nàng, cầu Vương gia giết các ngươi!" Chử Vạn Lý nói.

"Quả nhiên là tiện nhân Khang Mẫn này!" Triệu Sư Dung tức giận mắng, khi nghe đến Đoạn Chính Thuần, nàng đã có chút đoán được.

"Ngươi đi mang thủ cấp của Đoạn Chính Thuần và Khang Mẫn đến đây, thuận tiện còn có thể đi chứng thực lời ta vừa nói!" Nhận được tin tức muốn có, Diệp Đông Hoàng nhìn Đoạn Diên Khánh dặn dò: "Hy vọng ngươi đừng quên lời hứa vừa rồi!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng điểm một ngón tay về phía Chử Vạn Lý, kiếm khí xuyên thủng đầu lâu hắn, coi như là một lời cảnh cáo cho Đoạn Diên Khánh.

Phản bội y, kết cục sẽ là như vậy!"Chỉ lực Nhất Dương Chỉ lợi hại quá!" Thấy Diệp Đông Hoàng một ngón tay điểm sát Chử Vạn Lý, Đoạn Diên Khánh thầm kinh hãi.

Chỉ lực Nhất Dương Chỉ của hắn trong số các cao thủ Đại Lý Đoạn thị có thể nói chỉ đứng sau Khô Vinh Đại Sư của Thiên Long Tự, nhưng chỉ lực Nhất Dương Chỉ mà Diệp Đông Hoàng thi triển ra

lại còn vượt qua cả hắn, cũng không biết Diệp Đông Hoàng học được từ đâu.

Tuy nghi hoặc, nhưng Đoạn Diên Khánh cũng không dám hỏi.

Vì tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, thiên phú của Diệp Đông Hoàng không ngừng tăng lên theo sự trưởng thành của tu vi, giờ đây càng tăng đến một vạn lần thiên phú, võ học thông thường chỉ cần nhìn một lần là có thể tinh thông!

Mỗi khi đến một thế giới, Diệp Đông Hoàng đều sưu tầm võ học thiên hạ nghiên cứu, Nhất Dương Chỉ chính là học được ở thế giới Ỷ Thiên!

Trong thế giới Ỷ Thiên, Trang chủ Chu Vũ Liên Hoàn Trang Chu Trường Linh là hậu nhân của Chu Tử Liễu, đệ tử của Nhất Đăng Đại Sư Đoạn Trí Hưng, tự nhiên có môn võ công Nhất Dương Chỉ này, đáng tiếc Lục Mạch Thần Kiếm lại không truyền xuống, Diệp Đông Hoàng cũng không học được!

"Lợi hại quá!

Đây chính là Nhất Dương Chỉ của Đại Lý Đoạn thị sao?" Các thực khách giang hồ thầm kinh hãi, vốn tưởng Diệp Đông Hoàng chỉ là hạng thường, kết quả lại là một cao thủ, không chỉ biết các loại bí ẩn võ lâm, võ công bản thân lại càng đáng sợ.

Mặc dù Diệp Đông Hoàng chỉ ra tay giết Chu Đan Thần và Chử Vạn Lý, cũng không thể hiện ra lợi hại đến mức nào, nhưng có thể ngồi cùng Tiêu Dao Tam Tuyệt, xem ra mọi người vẫn lấy y làm chủ, một người như vậy ngươi dám nói võ công của y yếu sao?"Gia hỏa này chắc chắn cũng là một lão quái vật!" "Chẳng trách y có thể biết nhiều bí ẩn võ lâm đến vậy!" Khoảnh khắc này, không chỉ các thực khách xung quanh, ngay cả Đoạn Diên Khánh cũng coi Diệp Đông Hoàng là một cường giả cùng thế hệ với ba người Vu Hành Vân,

trong lòng càng thêm kính sợ.“Chức hạ đây sẽ đi lấy thủ cấp của Đoạn Chính Thuần và Khang Mẫn!” Đoạn Diên Khánh hít sâu một hơi, cúi chào Diệp Đông Hoàng một cái, rồi dẫn theo Nhạc Lão Tam kinh hồn chưa định rời khỏi tửu quán.

“Diệp đại ca, huynh nói Đoạn Diên Khánh có giết Đoạn Chính Thuần không?” Triệu Sư Dung có chút tò mò, Đoàn Dự là con trai ruột của Đoạn Diên Khánh, mà Đoạn Chính Thuần là cha nuôi của Đoàn Dự, một khi giết Đoạn Chính Thuần, Đoàn Dự khẳng định sẽ hận Đoạn Diên Khánh.

Đoạn Diên Khánh muốn cha con hòa giải như xưa, căn bản là không thể!“Không rõ, nhưng tuyệt đối sẽ giết Khang Mẫn!” Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một chút, lòng người khó dò, y cũng không chắc Đoạn Diên Khánh cụ thể sẽ làm gì.

“Sau khi bị chấn nhiếp vừa rồi, Đoạn Diên Khánh không dám đắc tội hoặc phản bội Diệp đại ca.

Ngay cả khi hắn không sợ chết, cũng phải suy nghĩ cho Đoàn Dự.

Khang Mẫn là kẻ đầu sỏ gây họa, nếu không giết, thì tương đương với phản bội Diệp đại ca rồi!” Triệu Sư Dung gật đầu, nghiêm túc phân tích.

Nhiệm vụ này đối với Đoạn Diên Khánh là một lựa chọn gian nan, nếu Đoạn Diên Khánh không biết Đoàn Dự là con trai mình, hắn giết Đoạn Chính Thuần tự nhiên không hề có áp lực, nhưng giờ thì khó nói rồi!

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng đều biết, cũng biết Đoạn Diên Khánh thậm chí sẽ phản bội y, nhưng không sao cả.

Đoạn Diên Khánh đối với y chỉ là một khúc dạo đầu nhỏ, một quân cờ nhỏ.

Nếu Đoạn Diên Khánh phản bội y, đến lúc đó tùy tay nghiền nát hắn cùng Đoạn Chính Thuần và những người khác là được.“Đi thôi!” Sau khúc dạo đầu nhỏ vừa rồi, năm người Diệp Đông Hoàng nghỉ ngơi chốc lát rồi tiếp tục lên đường, một đường du sơn ngoạn thủy, thẳng tiến Thiếu Lâm.“Sớm đã nghe nói Đoạn Vương gia Đại Lý phong lưu thành tính, ở bên ngoài không biết có bao nhiêu tình nhân, không ngờ lão bà của hắn cũng đội cho hắn một cái nón xanh thật lớn!” “Đúng vậy, lại còn là tên xấu xí, tồi tệ Đoạn Diên Khánh đó.

Không biết Đoạn Chính Thuần nghe được tin tức này sẽ thế nào?

Có tức chết không?” “E rằng sẽ tức đến thổ huyết, Đoạn Chính Thuần lần này xem như là mất mặt đến tận bà ngoại rồi!” “Đoạn Chính Thuần cũng tự làm tự chịu, vậy mà giờ vẫn còn dây dưa với dâm phụ Khang Mẫn kia, đội nón xanh cho Mã Đại Nguyên đã chết, đây cũng coi như tự gánh lấy hậu quả!” “Thật ra thì lão bà của hắn dây dưa với Đoạn Diên Khánh cũng coi như không tệ, ít nhất tiểu tử Đoàn Dự kia vẫn là huyết mạch của Đại Lý Đoạn thị bọn họ.

Nghe nói Đại Lý Hoàng đế Đoạn Chính Minh có ý lập Đoàn Dự làm người kế thừa, như vậy cơ nghiệp Đoạn thị cũng không rơi vào tay người ngoài, tương đương với việc chuyển giao lại cho dòng dõi Đoạn Diên Khánh!” “Ha ha, nói có lý, bọn họ lẽ ra phải cảm tạ Đoạn Diên Khánh mới phải!” Diệp Đông Hoàng rời đi, tửu quán lập tức bùng nổ, từng người như được tiêm máu gà, hưng phấn vô cùng, nghị luận sôi nổi, không bao lâu nữa, tin tức này sẽ truyền khắp thiên hạ.Khang Phủ, Nhã Cư.

“Tiểu Mẫn, nàng đừng lo lắng, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức!” Đoạn Chính Thuần nằm trên giường, một tay kéo Khang Mẫn vào lòng, mặt đầy cười gian, “Xem công phu Nhất Dương Chỉ gần đây của ta tiến bộ thế nào?” “Đừng giỡn!” Khang Mẫn nhìn khuôn mặt cười gian của Đoạn Chính Thuần, nói: “Thiếp cảm thấy tiểu tử Diệp

Đông Hoàng và tiểu tiện nhân kia không đơn giản, hay là Đoạn lang chàng phái thêm hai người nữa đi, đề phòng vạn nhất!" "Tiểu Mẫn, Chử Vạn Lý và Chu Đan Thần đã là hai trong số bốn cao thủ mà ta mang đến rồi, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu, nàng đừng lo nữa!" Đoạn Chính Thuần vuốt ve bàn tay mềm mại của Khang Mẫn.

Đừng thấy Khang Mẫn lòng dạ độc ác như rắn rết, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, nhưng dáng người dung mạo thì không có gì để chê, nếu không cũng sẽ không mê hoặc được Đoạn Chính Thuần, Mã Đại Nguyên, Bạch Thế Kính, Toàn Quán Thanh đến thần hồn điên đảo.Khang Mẫn nửa muốn cự tuyệt nửa muốn nghênh đón, trong lòng tuy hận Đoạn Chính Thuần không cưới nàng, nhưng giờ phút này cần lợi dụng thế lực của Đoạn Chính Thuần, tự nhiên phải cho đối phương chút mật ngọt.

Đoạn Chính Thuần cũng là lão thủ tình trường, trong lòng vừa nóng lên, liền muốn nhào tới.

Cốc cốc cốc!

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

"Chúa công, đại sự không hay rồi, Chử Vạn Lý và Chu Đan Thần đã xảy ra chuyện!" Giọng nói gấp gáp của Phó Tư Quy và Cổ Đốc Thành truyền vào tai Đoạn Chính Thuần, tựa như sét đánh ngang tai, khiến tay Đoạn Chính Thuần cứng đờ giữa không trung, sự hưng phấn và nóng bỏng vừa dâng trào lập tức bị dội một gáo nước lạnh, hắn bật dậy."Chuyện gì vậy?" Đoạn Chính Thuần mở cửa, đầy vẻ sốt ruột.

Hắn tuy phong lưu thành tính, nhưng đối với bốn thị vệ trung thành cảnh cảnh dưới trướng lại có tình nghĩa sâu đậm.

"Chúa công, bọn họ đều đã chết rồi!" Phó Tư Quy sai người khiêng hai cỗ thi thể vào, Đoạn Chính Thuần vén lên xem, giữa trán

hai người đều bị một đạo chỉ lực xuyên thủng.

"Đây là Nhất Dương Chỉ, lẽ nào là Đoạn Diên Khánh làm?" Đoạn Chính Thuần lập tức nghĩ đến Đoạn Diên Khánh, trên đời này người biết Nhất Dương Chỉ mà còn có thù oán với hắn chỉ có Đoạn Diên Khánh.

"Chúa công, thuộc hạ vừa nhận được tin tức, bọn họ bị Diệp Đông Hoàng giết, hơn nữa y còn thu phục Đoạn Diên Khánh, sai Đoạn Diên Khánh đến giết ngài, hơn nữa còn..." Nói đến đây, Phó Tư Quy ngừng lại, muốn nói lại thôi."Đúng là phế vật!" Khang Mẫn từ phía sau đi tới, nhìn thấy thi thể của Chử Vạn Lý và Chu Đan Thần, trong lòng phỉ báng, cảm thấy Đoạn Chính Thuần không đáng tin cậy nữa, phải tìm chỗ dựa khác thôi.

"Còn gì nữa?" Đoạn Chính Thuần lòng nóng như lửa đốt, đầy vẻ đau lòng, hối hận vì đã phái người đi giết Diệp Đông Hoàng.

Hắn vốn không muốn, nhưng tiếc là lúc đó bị Khang Mẫn quấn lấy không dứt, cũng không tiện từ chối.

Cứ ngỡ Diệp Đông Hoàng chỉ là một nhân vật nhỏ, giết rồi thì thôi!

"Hơn nữa Diệp Đông Hoàng còn công khai nói ra bí mật của Vương phi, nói Thế tử không phải... không phải... của ngài..." Cổ Đốc Thành tiếp lời, thật sự khó mở lời.

Bọn họ có thể tưởng tượng được, một khi nói ra tin tức đó, sẽ gây ra đả kích lớn đến mức nào cho Đoạn Chính Thuần.

Nhưng chuyện này đang truyền bá nhanh như bão táp trên giang hồ, muốn che giấu cũng không được, Đoạn Chính Thuần sớm muộn gì cũng sẽ biết, nói sớm một chút cũng tốt để Đoạn Chính Thuần có sự chuẩn bị tâm lý!"Vương phi?

Sao lại liên quan đến Vương phi?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Các ngươi nói đi!" Đoạn Chính Thuần tức giận, nói chuyện mà nói một nửa, cảm giác như ngực bị một tảng đá lớn đè nặng, khó thở, thật sự sắp tức chết rồi.

"Diệp Đông Hoàng nói... nói...

Thế tử là... là con trai của Vương phi và Đoạn Diên Khánh!" Phó Tư Quy lấy hết dũng khí, một hơi nói ra lời chôn giấu trong lòng, nói xong hai người quỳ rạp xuống đất, không dám nhìn sắc mặt Đoạn Chính Thuần!"Ngươi nói cái gì?" Đoạn Chính Thuần trợn mắt, khó tin, túm lấy cổ Phó Tư Quy, gầm lên.

"Chúa công..." Phó Tư Quy há miệng, không biết nên nói gì.

"Không thể nào!

Không thể nào!

Đây là lời đồn!" Đoạn Chính Thuần trông như phát điên, hắn không tin đây là sự thật, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, nếu chuyện này không có chút căn cứ nào, Phó Tư Quy tuyệt đối sẽ không nói ra.

"Đao Bạch Phượng vậy mà có gian tình với Đoạn Diên Khánh?" Khang Mẫn cũng trợn mắt, trong lòng đầy hưng phấn, có chút cảm giác vui vẻ khi người khác gặp họa.

Nàng đột nhiên cảm thấy, nếu Đoạn Chính Thuần có thể đối phó với Diệp Đông Hoàng, vượt qua kiếp nạn này, nàng đâu phải không thể khiến Đoạn Chính Thuần bỏ Đao Bạch Phượng, thực hiện giấc mộng Vương phi của mình."Chúa công, thuộc hạ nghe nói Đoạn Diên Khánh đã đến rồi, chúng ta hãy rời đi trước, trở về Đại Lý rồi tính sau!" Phó Tư Quy và Cổ Đốc Thành sốt ruột khuyên.

Đừng thấy Đoạn Diên Khánh là một kẻ tàn phế, nhưng hai người bọn họ và Đoạn Chính Thuần cộng lại cũng không phải đối thủ.

"Ta không tin!

Ta không tin!" Đoạn Chính Thuần đã quen với việc đội nón xanh cho người khác, nhưng khi chuyện này rơi vào chính mình thì lại không chịu nổi, nghe lời Phó Tư Quy, gầm lên: "Ta không tin, ta muốn tự mình đi hỏi Đao Bạch Phượng!" Nói rồi, hắn liền bước ra ngoài."Đoạn lang, chàng muốn vứt thiếp cho Đoạn Diên Khánh sao?" Khang Mẫn vội vàng kéo Đoạn Chính Thuần lại, giờ phút này nàng không thể bị vứt bỏ, Cái Bang chắc chắn sẽ không giúp nàng, hiện tại nàng có thể dựa vào chỉ có Đoạn Chính Thuần.

"Tiểu Mẫn, ta đưa nàng về Đại Lý!" Đoạn Chính Thuần cắn răng, hắn không thể trơ mắt nhìn Khang Mẫn ở lại đây chờ chết, kế sách hiện giờ chỉ có thể là đưa nàng cùng về Đại Lý.

Đương nhiên hắn không thể đưa Khang Mẫn vào Vương phủ, nhiều nhất là tìm một nơi ở Đại Lý để an bài cho nàng.

"Được!" Khang Mẫn không chút do dự.

Đoạn Chính Thuần chỉ cần trở về Đại Lý, quyền lực vẫn rất mạnh, nếu Đao Bạch Phượng thật sự có tư tình với Đoạn Diên Khánh, vị trí Vương phi của Đao Bạch Phượng cũng sẽ đến hồi kết, nói không chừng nàng ta sẽ có cơ hội lên ngôi!

Đoạn Chính Thuần dẫn theo thuộc hạ và Khang Mẫn không ngừng nghỉ trở về Đại Lý, nhưng không biết Đoạn Diên Khánh cũng đang trên đường đến Đại Lý.

Sau khi rời khỏi Diệp Đông Hoàng, Đoạn Diên Khánh không lập tức đi giết Đoạn Chính Thuần và Khang Mẫn, mà là đi đến Đại Lý tìm Đao Bạch Phượng, nóng lòng muốn làm rõ lời Diệp Đông Hoàng nói

có phải là thật hay không.Ba ngày sau.

Đoạn Diên Khánh đến Đại Lý, lẻn vào am miếu nơi Đao Bạch Phượng đang ở, chỉ thấy một nữ đạo sĩ dung mạo tú lệ tĩnh lặng ngồi trên bồ đoàn, ánh nắng chiều tà chiếu nghiêng lên khuôn mặt nàng, rực rỡ lấp lánh, tuy đã trung niên, nhưng nhan sắc không hề suy giảm.

Chính là Đại Lý Trấn Nam Vương phi Đao Bạch Phượng.

"Quan...

Quan Thế Âm Bồ Tát!" Đoạn Diên Khánh nhìn chằm chằm dung mạo đoan trang mỹ lệ của Đao Bạch Phượng, giống như Quan Âm Bồ Tát trong tranh, tâm thần chấn động, lẩm bẩm gọi.

Hắn vẫn là lần đầu tiên chính thức gặp Đao Bạch Phượng, cộng thêm lời nói của Diệp Đông Hoàng, ấn tượng đầu tiên chiếm ưu thế, khiến hắn vừa nhìn thấy Đao Bạch Phượng đã xác định đối phương chính là vị Quan Âm tóc dài đã ân ái với hắn một đêm bên ngoài Thiên Long Tự năm xưa, người đã cho hắn niềm tin để sống tiếp."Ai?" Đao Bạch Phượng quát, bỗng nhiên quay người.

Nàng ẩn cư tại đây, tin tức không mấy nhanh nhạy, cộng thêm tin tức còn chưa hoàn toàn truyền ra, nên không hề biết chuyện giữa nàng và Đoạn Diên Khánh đã sắp truyền khắp giang hồ.

"Thiên Long Tự ngoài, bồ đề thụ hạ, Hoa Tử Lạp Tháp, Quan Âm tóc dài!" Đoạn Diên Khánh ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm Đao Bạch Phượng, cây gậy không ngừng run rẩy, thần sắc kích động.

Trong đầu hắn phảng phất trở về đêm trăng tròn hơn hai mươi năm trước, hắn trên Hồ Quảng Đạo bị cường địch vây công, tuy tiêu diệt hết kẻ địch, bản thân lại mang trọng thương, song chân gãy nát, dung mạo hủy hoại, cổ họng bị kẻ địch chém ngang một đao, giọng nói cũng không phát ra được nữa.

Hắn đơn giản đã không còn giống một con người, toàn thân dơ bẩn hôi thối, trong vết thương đều là dòi bọ, mấy chục con ruồi nhặng vây quanh hắn vo ve bay lượn, hắn cố gắng chút hơi tàn cuối cùng đến Thiên Long Tự nhưng lại không gặp được Khô Vinh Đại Sư.

Hắn đã tuyệt vọng, nằm dưới gốc bồ đề chờ tử thần giáng lâm.

Chương 129

Tuy nhiên tử thần không đến, mà lại là một nữ tử áo trắng xinh đẹp như Quan Thế Âm Bồ Tát.

Nữ tử áo trắng nhìn hắn một cái, chầm chậm đi về phía hắn, từ từ cởi bỏ la sam trên người, ngã vào lòng hắn, vươn cánh tay như cánh hoa bạch sơn trà ôm lấy cổ hắn...

Những đám mây mờ nhạt trôi qua, che khuất mặt trăng, dường như mặt trăng vẫy gọi mây đến che mắt nó, không muốn chứng kiến cảnh tượng kỳ lạ này: một phu nhân cao quý như vậy, lại đem thân thể kiều diễm trắng như hoa ngọc, cánh hoa tuyết trao cho một tên ăn mày đầy máu mủ như thế.“Ngươi... ngươi làm sao biết được?” Đao Bạch Phượng lùi lại một bước, kinh hãi nhìn Đoạn Diên Khánh.

Nàng tự nhiên biết Đoạn Diên Khánh, cũng biết người mà nàng qua lại thân mật một đêm để báo thù Đoạn Chính Thuần năm xưa chính là Đoạn Diên Khánh.

Nhưng Đoạn Diên Khánh làm sao biết được?

Chuyện này trừ nàng ra, trên đời lẽ ra không có người thứ hai biết mới phải?

“Dự...

Dự nhi, là con trai của ta, phải không?” Đoạn Diên Khánh kích động mà thấp thỏm hỏi.“Ngươi nói bậy!

Dự nhi là Trấn Nam Vương Thế tử, không có bất kỳ quan hệ nào với ngươi tên ăn mày này!” Đao Bạch Phượng gầm lên.

Chuyện này quá mức động trời, một khi để người khác biết, không chỉ nàng xong đời, con trai nàng e rằng cũng xong đời!“Ngươi lừa ta,

chuyện này đã sắp truyền khắp giang hồ rồi, rất nhanh cả Đại Lý đều sẽ biết, ngươi giấu giếm cũng vô ích.

Ngươi nói cho ta biết, Dự nhi có phải con trai của ta không, nếu không phải, ta sẽ đi giết hắn!" Đoạn Diên Khánh biết nếu hắn không dùng chút thủ đoạn, Đao Bạch Phượng tuyệt đối sẽ không dễ dàng thừa nhận."Nương..." Ngay lúc Đoạn Diên Khánh và Đao Bạch Phượng đang nói chuyện, Đoàn Dự từ bên ngoài đi tới, vừa định mở miệng lại nghe thấy lời Đoạn Diên Khánh nói, đầu óng lên một tiếng vang dội, lời đến bên miệng liền vội vàng nuốt ngược lại, trốn sang một bên nghe lén."Làm sao có thể?

Ngươi làm sao biết được?

Chuyện này trừ ta ra không có bất kỳ ai biết!" Đao Bạch Phượng không tin, nhưng trong lòng lại có một dự cảm không tốt, nếu không phải như vậy, Đoạn Diên Khánh lại từ đâu mà biết được?

"Diệp công tử Diệp Đông Hoàng nói cho ta biết, bao gồm cả nguyên nhân năm đó nàng làm vậy, chính là vì muốn báo thù sự phong lưu của Đoạn Chính Thuần.

Nàng nói Dự nhi có phải con trai của ta không?" Mặc dù Diệp Đông Hoàng nói có lý, nhưng hắn muốn nghe Đao Bạch Phượng tự miệng nói ra, tốt nhất là có thể đưa ra chứng cứ nào đó."Diệp Đông Hoàng?

Chính là kẻ ở đại hội Cái Bang đã vạch trần Huyền Từ đại sư và Diệp Nhị Nương có gian tình, còn nói con trai của bọn họ ở Thiếu Lâm sao?" Đao Bạch Phượng tuy ẩn mình trong am ni cô tu hành thanh tịnh, nhưng cũng không phải cái gì cũng không biết.

Chuyện xảy ra ở Hạnh Tử Lâm của Cái Bang trước đó hiển nhiên nàng cũng đã nghe nói, dù sao đây cũng là một tin tức chấn động võ lâm."Không thể nào!

Con làm sao có thể là con trai của quái nhân này!" Đoàn Dự trong lòng vạn lần không tin, trốn ở góc tường, lúc này hắn chỉ muốn nghe mẫu thân lớn tiếng nói cho quái nhân kia biết: Không phải!

Hắn không phải con trai của quái nhân này!

"Nương, người nói đi, đây không phải sự thật, con là con trai của Đại Lý Trấn Nam Vương Đoạn Chính Thuần, không có bất kỳ quan hệ nào với hắn!" Đoàn Dự gầm lên, xông ra, không muốn tin kết quả này, kéo tay Đao Bạch Phượng, trong mắt đầy mong chờ.

Mong chờ đây không phải sự thật!

Mong chờ những lời vừa rồi đều là giả dối!

"Nương, có phải hắn ép người, là hắn uy hiếp người không!" Đoàn Dự gầm lên giận dữ, quay người nhìn chằm chằm Đoạn Diên Khánh, như một con sư tử phẫn nộ."Năm Bảo Định thứ hai của Đại Lý, ngày hai mươi ba tháng mười một năm Quý Hợi, sinh thần của Dự nhi nằm trên tấm kim bài nhỏ mà nó luôn mang theo bên mình!" Đao Bạch Phượng trầm mặc nửa khắc, chậm rãi mở miệng.

Nàng không muốn nói, nhưng nàng sợ có một ngày Đoạn Diên Khánh thật sự sẽ giết Đoàn Dự.

"Năm Bảo Định thứ hai của Đại Lý, sinh ngày hai mươi ba tháng mười một năm Quý Hợi!" Đoạn Diên Khánh lẩm bẩm, trong đầu hồi tưởng lại chuyện năm đó, kích động đến toàn thân run rẩy.

Đoàn Dự thật sự là con trai của hắn, hắn vậy mà lại có con trai rồi!"Không thể nào!

Nương, người nói đi, đây không phải sự thật, con là con trai của Đại Lý Trấn Nam Vương Đoạn Chính Thuần, không có bất kỳ quan hệ nào với hắn!" Đoàn Dự gầm lên, xông ra, không muốn tin kết quả này, kéo tay Đao Bạch Phượng, trong mắt đầy mong chờ.

Mong chờ đây không phải sự thật!

Mong chờ những lời vừa rồi đều là giả dối!

“Nương, có phải hắn ép người, là hắn uy hiếp người không!” Đoàn Dự gầm lên giận dữ, quay người nhìn chằm chằm Đoạn Diên Khánh, như một con sư tử phẫn nộ.

“Phượng Hoàng!” Ngay lúc này, giọng nói vội vàng hấp tấp của Đoạn Chính Thuần vang lên, từ khi nhận được tin tức, hắn đã không ngừng nghỉ chạy về Đại Lý, nóng lòng muốn tìm Đao Bạch Phượng để chứng thực, hệt như Đoạn Diên Khánh. "Cha!" Đoàn Dự kinh hỉ hô to, còn Đao Bạch Phượng sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy hoảng loạn, tựa như bị bắt quả tang điều khuất tất. "Quả nhiên, tin tức này đã truyền ra ngoài rồi sao?" Trái tim Đao Bạch Phượng chìm xuống đáy cốc, nhìn thấy Đoạn Chính Thuần vội vàng chạy tới, nàng liền biết những lời Đoạn Diên Khánh nói trước đó là thật. "Đoạn Diên Khánh!" Vừa vào cửa nhìn thấy Đoạn Diên Khánh, Đoạn Chính Thuần nghĩ đến tin tức mình vừa nhận được cùng những lời đồn đại trên giang hồ gần đây, chỉ cảm thấy đầu mình xanh lè, giận dữ xung thiên, chẳng nói chẳng rằng liền thi triển Nhất Dương Chỉ bắn tới. "Đoạn Chính Thuần!" Đoạn Diên Khánh cũng giận dữ, trước kia hắn hận Đoạn Chính Thuần và Đoạn Chính Minh cướp đoạt hoàng vị của hắn, muốn báo thù bọn họ.

Nhưng bây giờ, điều khiến hắn căm hận hơn lại là Đoạn Chính Thuần lại vì Khang Mẫn tiện nhân kia mà phái người đi giết Diệp Đông Hoàng, đây chẳng phải là tìm chết sao?

Đoạn Chính Thuần chết thì hắn rất vui, nhưng nếu chọc phải Diệp Đông Hoàng chắc chắn sẽ liên lụy đến Đoàn Dự.

Nếu Đoạn Chính Thuần bị Diệp Đông Hoàng giết, chẳng lẽ Đoàn Dự sẽ không đi báo thù?

Mà đi báo thù thì chắc chắn sẽ chết.

Oanh oanh oanh!

Hai người đầy phẫn nộ, giao chiến kịch liệt.

Đừng thấy cả hai đều học Đoạn thị kiếm pháp và Nhất Dương Chỉ, Đoạn Diên Khánh lại còn tàn phế đôi chân, nhưng Đoạn Chính Thuần hoàn toàn không phải đối thủ.

Kỳ thực không khó lý giải, Đoạn Diên Khánh gặp phải biến cố lớn, liều mạng luyện võ, còn Đoạn Chính Thuần thì bận rộn khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, công lực hai người cao thấp, tự nhiên không cần nói nhiều. "Phốc!" Không lâu sau, Đoạn Chính Thuần bị đánh bay thổ huyết, ngã xuống đất, hai tên hộ vệ dưới tay cũng bị Nhạc Lão Tam cản lại. "Không được!" "Không được làm hại cha ta!" Đao Bạch Phượng và Đoàn Dự kinh hô, cùng lúc đó, Đoàn Dự trong lúc cấp bách đã bản năng thi triển Lục Mạch Thần Kiếm.

Điều Diệp Đông Hoàng không biết là hắn đã câu đi Vô Nhai Tử, nhưng Đoàn Dự vẫn nhận được Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ.

Đây không phải do Vô Nhai Tử và Lý Thu Thủy để lại, mà là khi Tiêu Dao Tử tìm kiếm Vô Nhai Tử bị thất tung, tình cờ có được một số cảm ngộ, vì vậy đã lưu lại Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ vốn truyền cho Vô Nhai Tử trong một sơn động, vừa khéo bị Đoàn Dự tìm thấy.

Có thể nói là ý trời, tạo hóa trêu người! "Lục Mạch Thần Kiếm!" Đoạn Diên Khánh bị một chiêu này chấn lui, nhìn Đoàn Dự, vừa kinh vừa mừng.

Dù sao thì đây cũng là con trai hắn, cho dù Đoàn Dự không nhận hắn, thì vẫn là con trai hắn. "Chàng không sao chứ?" Đao Bạch

Phượng chạy tới đỡ Đoạn Chính Thuần dậy.

Nàng tuy hận Đoạn Chính Thuần bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng trong lòng vẫn yêu chàng, chính là cái gọi là "yêu sâu hận cũng sâu". "Đoạn Chính Thuần, ngươi chỉ có chút bản lĩnh này sao?

Ngươi với chút bản lĩnh này mà dám vì Khang Mẫn phái người đi giết Diệp Đông Hoàng?

Ngươi là chê mạng mình quá dài hay chê mình chết chưa đủ nhanh!" Đoạn Diên Khánh giờ phút này tâm tình rất phức tạp, cũng không biết có nên giết Đoạn Chính Thuần hay không. "Chàng lại đi tìm tiện nhân Khang Mẫn kia sao?" Đao Bạch Phượng nghe vậy, giận đến điên người, một tay ném Đoạn Chính Thuần xuống đất, phẫn nộ không cách nào kìm nén.

Nếu là nữ nhân khác, nàng đã không giận đến thế.

Nhưng Khang Mẫn là hạng người gì?

Không giữ phụ đạo, câu kết ngoại nhân giết chết trượng phu mình, loại dâm phụ như vậy, Đoạn Chính Thuần lại còn đi tìm nàng ta, còn vì nàng ta mà đi giết người? "Phượng Hoàng, nàng nói nàng có quan hệ gì với hắn không?" Đoạn Chính Thuần không đáp lời, chàng bây giờ chỉ muốn biết Đoàn Dự có phải con trai mình hay không. "Chàng còn có mặt mũi chất vấn ta?

Đúng, Dự nhi không phải con trai chàng, là con của Đoạn Diên Khánh!" Đao Bạch Phượng giận tím mặt, đây là lời giận dữ cũng là lời thật. "Không, Phượng Hoàng, nàng đang lừa ta, đúng không?" Đoạn Chính Thuần không tin, cũng không dám tin, nắm chặt vai Đao Bạch Phượng, nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Đao Bạch Phượng quay đầu đi, không dám đối mặt.

Đoàn Dự đứng một bên thất thần nhìn Đao Bạch Phượng và Đoạn

Chính Thuần, miệng lẩm bẩm: Không thể nào, không phải thật!

Tin tức nghe được hôm nay đối với hắn đả kích quá lớn, quá chấn động! "Đoạn Chính Thuần, Diệp công tử võ công cái thế, có quan hệ không tầm thường với Tiêu Dao Tam Tuyệt của Thiên Sơn Tiêu Dao Phái.

Hai tên thủ hạ của ngươi đều bị Diệp công tử dùng Nhất Dương Chỉ giết chết, chỉ lực đó ngay cả ta cũng không bằng.

Ngươi tự mình chọc phải Diệp công tử, để tránh liên lụy người khác, ngươi tự mình kết liễu hay để ta tiễn ngươi một đoạn?" Đoạn Diên Khánh tiến lên một bước, nhìn Đoạn Chính Thuần, hiếm thấy lại giải thích cho đối phương một phen. "Không, ngươi không thể giết chàng!" Đao Bạch Phượng vội vàng che chắn trước Đoạn Chính Thuần, giọng nói kiên quyết. "Giờ phút này muốn lấy mạng Đoạn Chính Thuần không phải ta, mà là Diệp công tử.

Theo quan sát của ta, thực lực Diệp công tử chí ít cũng ngang hàng với Tiêu Dao Tam Tuyệt.

Nếu đợi hắn tự mình ra tay, hậu quả chắc hẳn các ngươi cũng rõ!" "Ngươi đồ xấu xí kia, không được giết cha ta!" Đoàn Dự cũng xông tới, mắt đỏ hoe, lòng rối như tơ vò. "Đoạn Chính Thuần, Diệp công tử đã đến Thiếu Lâm rồi, ngươi tự mình liệu mà làm!" Thấy Đao Bạch Phượng và Đoàn Dự, Đoạn Diên Khánh biết mình không thể giết Đoạn Chính Thuần, trong lòng thở dài một tiếng, liền dẫn Nhạc Lão Tam đi giết Khang Mẫn. "Tất cả là tại chàng, lại dám vì tiện nhân Khang Mẫn kia mà chọc phải Diệp Đông Hoàng.

Nếu liên lụy đến Dự nhi, thiếp có hóa thành quỷ cũng không tha cho chàng!" Đao Bạch Phượng bỏ lại một câu ngoan độc, phẫn uất rời đi.

Đoạn Chính Thuần khiến nàng rất thất vọng, nàng cũng không còn

mặt mũi đối diện với Đoạn Chính Thuần nữa.

Chương 130

... "Không biết Đoạn Chính Thuần và Đao Bạch Phượng thế nào rồi?

Liệu có phế bỏ Đao Bạch Phượng không?

Ta có nên qua đó xem thử không?" Khang Mẫn bị Đoạn Chính Thuần an bài trong một đại trạch bên ngoài thành, giờ phút này một mình ngồi trước song cửa sổ, nhìn lên trời, suy nghĩ làm sao để có thể làm Vương phi. "Lần này nói ra còn phải cảm ơn tiểu tử Diệp Đông Hoàng kia, nếu không Đoạn Chính Thuần sao có thể đưa ta đến Đại Lý!" Khang Mẫn lẩm bẩm một mình, nàng phải nghĩ cách giết Diệp Đông Hoàng mới được, nếu không cứ có cảm giác trên đầu luôn treo một thanh đao.

Nàng tuy không biết võ công, nhưng thân thể nàng chính là vũ khí sắc bén nhất, chỉ cần biết lợi dụng, giết một người đối với nàng cũng không phải quá khó khăn. "Không tệ, rất nhanh nàng có thể đích thân cảm ơn Diệp công tử rồi!" Đoạn Diên Khánh dẫn Nhạc Lão Tam xuất hiện trước mặt Khang Mẫn, giọng nói u u vang lên, khiến Khang Mẫn giật mình, "Ngươi là ai?" "Giết nàng!" Đoạn Diên Khánh lười nói nhảm, phân phó Nhạc Lão Tam bên cạnh. "Ca ca!" Nhạc Lão Tam giơ Cạc Ngư Tiễn lên, từng bước từng bước đi về phía Khang Mẫn. "Không được!" Khang Mẫn sắc mặt tái nhợt, nhìn Cạc Ngư Tiễn sắc bén kia, cảm thấy lạnh sống lưng, cầu xin: "Đừng giết ta, các ngươi muốn gì cũng được, ta đều đáp ứng!" Vừa nói, Khang Mẫn phong tình vạn chủng ném một ánh mắt quyến rũ về phía Nhạc Lão Tam, làm điệu làm bộ.

Nàng không có võ công, vũ khí duy nhất chính là bản thân mình.

Đáng tiếc Nhạc Lão Tam không phải Vân Trung Hạc, không mấy hứng thú với nữ nhân, Đoạn Diên Khánh cũng vậy! "Chỉ cần thủ cấp của nàng!" Nhạc Lão Tam mở rộng Cạc Ngư Tiễn khổng lồ, lộ ra lưỡi đao sắc lạnh và gớm ghiếc, một nhát cắt tới! "Không..." Dưới chân Tung Sơn, tại Tung Sơn Khách Sạn. "Một gian phòng!" Diệp Đông Hoàng dẫn Triệu Sư Dung, Vu Hành Vân và hai tỷ muội Lý Thu Thủy bước vào khách sạn, lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Đến khi nghe Triệu Sư Dung nói, tất cả mọi người hóa đá, từng cặp mắt ghen tị, đố kỵ, không thể tin nổi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Một nam bốn nữ năm người, lại chỉ mở một gian phòng, có cần phải điên cuồng đến vậy không, còn có muốn người khác sống nữa không?

Đặc biệt là bốn mỹ nữ kia, tuy mang mạng che mặt, nhưng thân tư uyển chuyển động lòng người, khí chất phong hoa tuyệt đại, vừa nhìn đã biết là giai nhân khuynh thành tuyệt sắc, thật khiến người ta đau lòng quá đỗi! "Vị cô nương này, nàng xác định chỉ muốn một gian phòng sao?" Chưởng quỹ hoàn hồn, đầy kinh ngạc, lần nữa xác nhận: "Giường trong phòng của khách sạn chúng tôi đều là quy cách thông thường, e rằng không đủ chỗ cho năm người ngủ!" "Không cần ngươi quản, cứ mở phòng là được!" Triệu Sư Dung không giải thích, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải ba người đều ở bên Diệp Đông Hoàng cảm thụ Tiêu Dao Quyền Ý, nàng cũng ở bên Diệp Đông Hoàng tu luyện, căn bản không cần phòng dư. "Được, năm vị khách quan, mời!" Chưởng quỹ gật đầu, một tiểu nhị vội vàng tiến lên dẫn đường, đưa năm người Diệp Đông Hoàng lên lầu. "Tiểu tử này là ai?

Cũng tới tham gia võ lâm đại hội do Thiếu Lâm triệu tập ngày mai sao?" "Cái này còn phải nói à, đã đến đây rồi thì đương nhiên là tới tham gia võ lâm đại hội ngày mai.

Các ngươi nói một cái giường có ngủ được năm người không?" "Cái đó phải xem cách 'chồng chất' thế nào thôi, hắc hắc!" "Huynh đài cao kiến!" Đoàn người Diệp Đông Hoàng lên lầu, trong khách sạn lập tức nghị luận xôn xao.

Đàn ông tụ lại một chỗ, cơ bản đều bàn tán về nữ nhân, giờ thấy tổ hợp của Diệp Đông Hoàng này, làm sao nhịn được, từng người mặt đỏ tai hồng, như tiêm máu gà, hưng phấn dị thường. "Ta nghe nói Bách Hiểu Sinh Diệp Đông Hoàng bên cạnh dường như luôn có bốn mỹ nữ tuyệt sắc, trong đó ba người chính là Tiêu Dao Tam Tuyệt, các ngươi nói bọn họ có giống không?" Một đại hán ngồi bên cửa sổ đột nhiên mở miệng, lời vừa dứt, không khí náo nhiệt trong khách sạn lập tức chững lại, tất cả mọi người đều ngây người.

Suy nghĩ kỹ lại, hình như đúng thật là vậy.

Thế gian có không ít nữ tử xuất trần tuyệt sắc như vậy, nhưng vừa vặn một nam bốn nữ, cũng quá đỗi trùng hợp rồi.

Kể từ khi Diệp Đông Hoàng tại Thanh Phong Tửu Tứ vạch trần bí mật của Đoạn Diên Khánh và Đao Bạch Phượng, người giang hồ đã đặt cho Diệp Đông Hoàng biệt danh Bách Hiểu Sinh.

Nếu nói việc biết tin tức về trận chiến ngoài Nhạn Môn Quan ba mươi năm trước và bí mật giữa Huyền Từ và Diệp Nhị Nương là trùng hợp, vậy thì việc biết chuyện bí mật của Đoạn Diên Khánh và Đao Bạch Phượng cũng là trùng hợp sao?

Thiên hạ làm gì có nhiều trùng hợp đến thế, cho nên mọi người đều coi Diệp Đông Hoàng là một đại lão biết vô số bí mật võ lâm.

Một số kẻ đã làm chuyện xấu, việc khuất tất, giờ đây sợ nhất là gặp phải Diệp Đông Hoàng.

Và sau khi đoán được thân phận của Diệp Đông Hoàng, những lời

nghị luận sôi nổi ban đầu chợt im bặt, cho dù có nhịn không được mở miệng, cũng là bàn tán khẽ khàng, sợ bị Diệp Đông Hoàng và những người khác nghe thấy.

Đối với phong ba trong khách sạn, Diệp Đông Hoàng không hay biết, mà dù có biết cũng sẽ không để ý.

Sau khi họ ăn tối, liền cùng nhau bắt đầu tu luyện.

Suốt chặng đường du sơn ngoạn thủy cộng thêm cùng nhau tu luyện, Diệp Đông Hoàng và bốn người Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải, Triệu Sư Dung không chỉ quan hệ càng thêm thân mật, mà tu vi cũng đột nhiên tiến triển vượt bậc.

Vào đêm Vu Hành Vân đến, Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng đã lĩnh ngộ năm thành chín, đạt đến đỉnh phong Đại Tông Sư trung kỳ!

Mười ngày trước, Diệp Đông Hoàng tham ngộ Tiêu Dao Quyền Ý có sở cảm ngộ, Vạn Đạo Chi Thế lập tức đề thăng đến sáu thành năm, đạt đến Đại Tông Sư hậu kỳ, tiếp cận đỉnh phong Đại Tông Sư.

Ba ngày trước, Vạn Đạo Chi Thế lại lần nữa đột phá, đạt đến sáu thành chín, tức là đỉnh phong Đại Tông Sư.

Vạn sự khởi đầu nan, sau khi Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ Vạn Đạo Chi Thế thăng cấp Tông Sư, không chỉ thiên phú đề thăng đến một vạn lần, mà tu vi cũng như chẻ tre, không hề có chút bình cảnh nào!

Hiện giờ vừa cảm ngộ Tiêu Dao Quyền Ý do Tiêu Dao Tử để lại, vừa cùng Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải, Triệu Sư Dung dung hợp các "thế" mà mỗi người tự lĩnh ngộ, tương hỗ giao thoa, tương hỗ cảm ngộ, thúc đẩy hắn thay đổi mỗi ngày một khác, tu vi như ngồi hỏa tiễn.

Tương tự, tu vi Triệu Sư Dung cũng tiến triển vượt bậc, đạt đến

đỉnh phong Đại Tông Sư, hơn nữa từ Đại Tông Sư trung kỳ đến đỉnh phong Đại Tông Sư, chỉ mất hơn mười ngày, quả thực còn nhanh hơn ngồi hỏa tiễn!

Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải cũng gặt hái được nhiều lợi ích, nhưng vì Vô Địch Đại Tông Sư là một ngưỡng cửa lớn, nên vẫn kẹt ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư.

Lúc này, Diệp Đông Hoàng ngồi khoanh chân, Vạn Đạo Chi Thế tràn ra, bao trùm cả căn phòng, thống ngự vạn thế, bao dung vạn thế, hải nạp bách xuyên.

Vu Hành Vân tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, vừa cảm ngộ Tiêu Dao Quyền Ý, vừa phóng thích Trường Xuân Chi Thế dung nhập vào Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng.

Lý Thu Thủy cũng tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, Lý Thương Hải gối đầu sau lưng Diệp Đông Hoàng, cả hai cũng vừa cảm ngộ Tiêu Dao Quyền Ý trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, vừa phóng thích Thu Thủy Chi Thế và Thương Hải Chi Thế giao thoa với Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng.

Triệu Sư Dung khoanh chân ngồi một bên, dung hợp Lưu Vân Chi Thế mà nàng lĩnh ngộ với Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng, tương đương với năm người cùng nhau song tu, tương hỗ tham khảo và chứng thực.

Đây cũng là nhờ Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng có thể dung nạp trăm sông, mới có thể hình thành phương thức tu luyện kỳ lạ như vậy, và phương thức tu luyện này cũng khiến Diệp Đông Hoàng cùng tứ nữ quan hệ ngày càng thân mật, tu vi tiến triển nhanh chóng.

Mười ngày trước, Diệp Đông Hoàng cũng truyền Vạn Đạo Kinh cho Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải.

Ba người sau khi có được Vạn Đạo Kinh, đều lần lượt dung nhập Thiên Trường Địa Cửu Bất Lão Trường Xuân Công, Tiểu Vô Tướng Công và Bắc Minh Thần Công mà mình tu luyện vào Vạn Đạo Kinh.

Tu vi tuy không đột phá, nhưng thực lực lại bạo tăng một đoạn lớn, hảo cảm đối với Diệp Đông Hoàng càng sâu đậm.

Oanh!

Nửa đêm, một luồng khí tức cường đại đột ngột tràn ra từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng.

Vạn Đạo Chi Thế của hắn trong chớp mắt tăng cường một đoạn lớn, rõ ràng là Vạn Đạo Chi Thế đã đột phá, đạt đến bảy thành, thăng cấp Vô Thượng Đại Tông Sư. "Tê!

Khí tức thật đáng sợ!" "Đây là ai đột phá, chẳng lẽ là Vô Địch Đại Tông Sư sao?" "Hình như là căn phòng của một nam bốn nữ kia, khí tức này là của nam nhân đó.

Có thể dẫn theo bốn đại mỹ nữ tuyệt sắc tiêu dao khoái hoạt, quả nhiên bất phàm, mười phần thì tám chín phần là Bách Hiểu Sinh Diệp Đông Hoàng!" Khí tức khủng bố khi Diệp Đông Hoàng đột phá lập tức đánh thức tất cả mọi người trong khách sạn.

Từng võ giả đột ngột ngồi bật dậy, cảm nhận luồng Vạn Đạo Chi Thế cường hãn bá đạo kia, trong lòng kinh hãi.

Những võ giả vốn muốn chú ý đến Diệp Đông Hoàng càng thầm mừng thầm, may mà mình vẫn chưa đi trêu ghẹo nữ nhân của đối phương, nếu không thật sự chết cũng không biết chết thế nào!

Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng cường hãn, bá đạo, uy lực tuyệt luân hơn so với 'thế' thông thường.

Vạn Đạo Chi Thế bảy thành đã đủ để sánh ngang với 'thế' mười thành của một Vô Địch Đại Tông Sư bình thường.

Vì vậy, nhóm võ giả trong khách sạn đều lầm tưởng động tĩnh Diệp Đông Hoàng đột phá đến Vô Thượng Đại Tông Sư là đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư. "Chúc mừng Diệp đại ca, tấn thăng Vô Thượng Đại Tông Sư!" Triệu Sư Dung mỹ mục mở ra, đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, cung kính nói. "Chúc mừng, chúc mừng!" Ba người Vu Hành Vân cũng đầy vẻ hân hoan.

Tu vi Diệp Đông Hoàng tuy không cao, nhưng mấy ngày qua họ cũng bị thiên phú khủng bố và thủ đoạn xuất thần nhập hóa của hắn làm cho kinh ngạc và khuất phục. "Chỉ là chúc mừng suông bằng lời nói thôi sao?" Diệp Đông Hoàng tâm tình đại hảo, nhìn bốn đại mỹ nữ phong hoa tuyệt đại trước mặt, trong lòng khẽ động, dùng sức cánh tay, ôm Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy vào lòng, hôn nhẹ lên má trắng nõn của mỗi người. "Đừng mà!" Vu Hành Vân có chút ngượng ngùng, bàn tay ngọc thon dài đẩy cánh tay Diệp Đông Hoàng.

Còn Lý Thu Thủy thì ngược lại, vươn cánh tay ngó sen trắng muốt ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, đôi mắt thu ba lưu chuyển, mị hoặc cười một tiếng: "Sư tỷ không muốn, nhưng ta muốn!" Thấy đôi môi đỏ mọng mời gọi khẽ mở của Lý Thu Thủy, Diệp Đông Hoàng cúi người hôn xuống. "Hừ!" Vu Hành Vân ghen tị hừ lạnh, quay đầu đi. "Sư tỷ, muốn thì cứ nói, đừng ngại ngùng làm gì.

Ở đây đều là tỷ muội một nhà, tỷ còn giả vờ cao ngạo làm gì?" Lý Thu Thủy cười hì hì, trêu chọc nói. "Ngươi tưởng ai cũng như ngươi dục cầu bất mãn sao?" Hai người bắt đầu đấu khẩu, Diệp Đông Hoàng véo véo má họ, chọc đến hai ánh mắt oán trách.

Buông tay ra, Diệp Đông Hoàng ôm Triệu Sư Dung và Lý Thương Hải bên cạnh vào lòng, cúi người hôn một cái.

Trong lòng có chút bất đắc dĩ, chỗ này không gian không đủ, người lại quá đông, nếu không thì đã xử lý Lý Thu Thủy nóng lòng

muốn vậy rồi!

Ngày thứ hai.

Diệp Đông Hoàng dẫn mấy người Vu Hành Vân lên Thiếu Thất Sơn.

Các lộ võ lâm nhân sĩ nối gót không ngừng, đều là đến Thiếu Lâm tham gia võ lâm đại hội.

Còn đoàn người Diệp Đông Hoàng vừa xuất hiện, lập tức thu hút mọi ánh nhìn trên đường. "Là tiểu tử Diệp Đông Hoàng kia, chính là hắn đã làm bại hoại danh tiếng gia tộc Công tử gia chúng ta!" "Phi dã phi dã, là tiểu tử này nói bậy nói bạ!" Diệp Đông Hoàng vừa mới đến Thiếu Thất Sơn đã cảm nhận được ba luồng ánh mắt lạnh lùng chiếu tới, chính là Mộ Dung Phục và hai thủ hạ của hắn là Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng. "Người đó chính là Bách Hiểu Sinh Diệp Đông Hoàng gần đây danh tiếng nổi như cồn sao?

Chương 131

Trông cũng chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua đẹp trai như vậy, là muốn làm tiểu bạch kiểm sao?" "Ba mỹ nữ kia chẳng lẽ chính là Tiêu Dao Tam Tuyệt tam vị tiên tử sao?" "Mỹ nữ còn lại cũng thật đẹp, quả là diễm phúc không cạn a!" "Lần này có trò hay để xem rồi.

Hồi đó tại Hạnh Tử Lâm, Diệp Đông Hoàng từng nói phụ thân Mộ Dung Phục là Mộ Dung Bác năm xưa đã giả truyền tin tức hòng châm ngòi chiến tranh Liêu Tống, gây ra huyết chiến ngoài Nhạn Môn Quan.

Nay gặp mặt rồi, Mộ Dung Phục đương nhiên sẽ không bỏ qua Diệp Đông Hoàng!" "Các ngươi nói Mộ Dung Bác rốt cuộc đã chết hay chưa?" "Ai mà biết!" "Nghe nói Diệp Đông Hoàng tối qua đã đột phá trong khách sạn, không biết có đạt đến Vô Địch Đại Tông Sư chưa?" "Ngươi coi Vô Địch Đại Tông Sư là rau cải trắng à, làm gì dễ dàng đến thế.

Nhưng ta càng muốn biết tối qua năm người họ ở chung một phòng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắc hắc?" "Ngươi nói như vậy, ta cũng muốn biết..." Theo lời Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng mở miệng, tất cả ánh mắt đồng loạt đổ dồn về năm người Diệp Đông Hoàng, từng người một hăm hở, nghị luận xôn xao, đủ loại tin tức bát quái lan truyền như bay.

Diệp Đông Hoàng nghe vậy, thân ảnh khựng lại, nhìn về phía Mộ Dung Phục, Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác ba người. "Đồ man di, vọng tưởng phục quốc, si tâm vọng tưởng!" Diệp Đông Hoàng không nói gì, Triệu Sư Dung bên cạnh nhìn về phía Mộ Dung Phục, đầy vẻ châm biếm nói. "Phi dã phi dã, én tước sao biết chí của hồng hộc, côn trùng mùa hạ sao có thể nói chuyện băng tuyết!" Bao Bất Đồng lắc

đầu nguây nguẩy, mang theo câu cửa miệng đặc trưng của hắn, phản bác lại.

Hắn nói Diệp Đông Hoàng mấy người là én tước côn trùng mùa hạ! "Ếch ngồi đáy giếng, lòng người không đáy rắn nuốt voi!" Triệu Sư Dung không chỉ thông tuệ, mà còn khẩu xà biện giải linh lợi, không hề kém cạnh. "Phi dã phi dã..." Bao Bất Đồng đang định phản bác, lại bị Phong Ba Ác cắt ngang!

Phong Ba Ác thích đánh nhau nhất, không giỏi tranh luận với người khác, chỉ vào Triệu Sư Dung, quát lớn: "Nói nhảm gì, có bản lĩnh thì ra đây tỷ thí!" "Vừa hay, bản cô nương hôm nay sẽ dạy ngươi cách làm người!" Nửa tháng nay Triệu Sư Dung song tu với Diệp Đông Hoàng, đương nhiên, chỉ là song tu công pháp, không có tiếp xúc thân mật.

Trong khoảng thời gian này, tu vi của nàng bạo tăng, lại còn tu luyện Vạn Đạo Kinh, thực lực đề thăng không chỉ gấp mười, đang muốn tìm người thử sức.

Phong Ba Ác và Bao Bất Đồng đều là Đại Tông Sư đỉnh phong, tu vi ngang hàng với nàng, có thể nói là thiên tứ bồi luyện. "Lão tử sẽ không liên hương tiếc ngọc đâu, tiếp chiêu đi!" Phong Ba Ác rút kiếm, dưới ánh mắt giễu cợt, trêu ghẹo của các võ lâm nhân sĩ xung quanh, vọt lên.

Triệu Sư Dung không chút chần chừ, mũi chân nhón nhẹ, lăng không vọt lên, nhẹ như chim hồng kinh động, uyển chuyển như rồng lượn, thân tư thanh linh thoát tục khiến tất cả võ giả xung quanh mắt sáng rực, lớn tiếng tán thưởng.

Khăn che mặt nhẹ nhàng che đi, trong mông lung càng hiển lộ vẻ thần bí tiên linh, tựa hồ như nữ thần hạ phàm.

Diệp Đông Hoàng không ngăn cản, ánh mắt bình tĩnh.

Triệu Sư Dung thiên phú tiềm lực phi phàm, nhưng kinh nghiệm còn quá ít, cần phải tích lũy.

Cơ hội thực chiến như vậy khó có được, hắn cũng vô cùng ủng hộ.

Nữ nhân hắn yêu thích không phải là bình hoa, mà là những nữ trung anh kiệt có thể vì hắn hiến kế sách, trấn thủ một phương, quét sạch thiên hạ!

Đương nhiên, nếu có những bình hoa vô cùng xinh đẹp động lòng người, Diệp Đông Hoàng cũng không ngại cất giữ, thỉnh thoảng đem ra thưởng ngoạn cũng không tệ.

Dù sao thì đồ tốt đều là của ta, cho dù không dùng, cũng phải chiếm hữu!

Oanh!

Oanh oanh!

Kiếm pháp của Phong Ba Ác đại khai đại hợp, lăng lệ cay độc, kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Còn thân pháp của Triệu Sư Dung nhanh nhẹn linh động, mềm mại mà sắc bén, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, phong tư tuyệt thế, không hề lép vế, thậm chí còn ẩn ẩn có xu thế áp chế Phong Ba Ác.

Xem nàng chiến đấu, tựa như xem một bữa tiệc thị giác, một loại hưởng thụ tột cùng! "Đẹp quá!" "Tiên tử cố lên!" "Tiên tử tất thắng!" Các võ giả xung quanh hò reo, hưng phấn hô lớn.

Võ giả giang hồ vốn đã quen với máu chảy đầu rơi, một lời không hợp là rút đao tương hướng, máu văng ba thước.

Chiến đấu chính là thứ có thể kích thích thú tính và xung động của

họ nhất. "Nữ nhân này thật mạnh!" Phong Ba Ác thầm kinh hãi, áp lực ngày càng lớn.

Hắn ở giang hồ cũng có chút danh vọng, nếu thua dưới tay một nữ tử vô danh tiểu tốt, thì thật mất mặt quá chừng.

Hắn mất mặt không sao, quan trọng là còn làm Mộ Dung Phục mất mặt.

Điều này hắn không thể chấp nhận!

Binh!

Đáng tiếc, kết cục sẽ không vì ý muốn của ngươi mà thay đổi.

Ba mươi chiêu sau, Triệu Sư Dung một chiêu Lưu Vân Thủy Tụ đánh bay Phong Ba Ác, làm bùng nổ toàn trường, thu hoạch một lượng lớn người hâm mộ. "Phế vật!" Mộ Dung Phục sắc mặt khó coi, trong lòng thầm mắng, không những không thể áp chế Diệp Đông Hoàng, ngược lại còn bị vả mặt thêm một lần nữa. "Cô nương quả nhiên lợi hại, tại hạ Bao Bất Đồng, xin được tỷ thí!" Bao Bất Đồng đỡ Phong Ba Ác dậy, tiến lên một bước, muốn lấy lại thể diện. "Xì, đánh không lại còn muốn đánh luân phiên, thật là mất mặt!" "Có cần lão tử đấu với ngươi không?" Thấy Bao Bất Đồng ra trận, từng tiếng châm chọc vang lên.

Bọn họ không phải có thù oán gì với Mộ Dung Phục, chỉ là mỹ nữ giao chiến với người khác, quần chúng ăn dưa thường sẽ đứng về phía mỹ nữ. "Lui xuống!" Mộ Dung Phục cảm thấy Bao Bất Đồng cũng không phải đối thủ của Triệu Sư Dung, nếu thắng thì còn nói được, chứ nếu lại thua, hắn không thể mất mặt thêm nữa. "Vâng, công tử!" Bao Bất Đồng đầy vẻ không cam lòng lui xuống.

Ngay sau đó, Mộ Dung Phục ra trận, khiến mọi người ngây người.

Chẳng lẽ Mộ Dung Phục muốn tự mình ra tay?

Chuyện này cũng quá mất mặt rồi phải không? "Diệp Đông Hoàng, ngươi hủy hoại thanh dự của gia phụ ta, làm con, tại hạ không thể không thay gia phụ đòi lại công đạo, ra tay đi!" Mộ Dung Phục đương nhiên sẽ không đi khiêu chiến Triệu Sư Dung, như vậy quá mất mặt.

Hắn cảm thấy Diệp Đông Hoàng chỉ có tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư sơ kỳ, trong lòng đại định, dự tính dùng đầu Diệp Đông Hoàng để gây dựng một phen uy vọng! "Mộ Dung Phục khiêu chiến Diệp Đông Hoàng, lần này có trò hay để xem rồi!" "Không biết Mộ Dung Phục và Diệp Đông Hoàng ai mạnh ai yếu?" "Ta thấy Diệp Đông Hoàng có chút huyền hiểm!" Tất cả mọi người mắt sáng rực, lập tức hứng thú.

Mộ Dung Phục thành danh đã lâu, còn Diệp Đông Hoàng gần đây mới nổi danh, cũng không có chiến tích nào đáng nể.

Tuy rằng lời đồn Diệp Đông Hoàng rất lợi hại, nhưng những người có mặt đều chưa từng thấy qua, cũng nửa tin nửa ngờ. "Ngươi tiểu tử cũng xứng sao?

Kêu lão tử ngươi Mộ Dung Bác ra đây, may ra mới tạm đủ tư cách!" Vu Hành Vân liếc nhìn Mộ Dung Phục.

Tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư trung kỳ, chiến lực ước chừng tương đương với Vô Thượng Đại Tông Sư hậu kỳ bình thường.

Trên giang hồ cũng coi như không tệ, nhưng đối với nàng hoặc Diệp Đông Hoàng thì hoàn toàn không đáng để mắt.

Diệp Đông Hoàng tuy chỉ mới Vô Thượng Đại Tông Sư sơ kỳ, nhưng đã đủ sức đánh bại Vô Địch Đại Tông Sư.

Nếu thêm sức mạnh nhục thân khủng bố kia, đủ sức dễ dàng đánh bại Vô Địch Đại Tông Sư.

Thuở ban đầu Diệp Đông Hoàng đại chiến với Tiêu Dao Tử thì

mới ở cảnh giới Tông Sư, mà Tiêu Dao Tử trong số Vô Địch Đại Tông Sư khắp thiên hạ cũng là hàng đỉnh tiêm, gần như đã đặt một chân vào cảnh giới Thiên Nhân.

Cho nên nói, Mộ Dung Phục và Diệp Đông Hoàng hoàn toàn không có tính khả tỷ. "Vân tiên tử thật bá khí a!" "Đúng vậy, sư phụ của Vân tiên tử là Tiêu Dao Tử có thể sánh vai với các đại sư đời trước của Thiếu Lâm, Linh Huyền Tuệ Hư, ngang hàng với Huyền Từ Phương Trượng của Thiếu Lâm.

Mà Huyền Từ Phương Trượng trong mắt Vân tiên tử chắc cũng chỉ là một tiểu hòa thượng thôi!" "Vân tiên tử chẳng phải rất già rồi sao?" "Ngươi mới rất già!

Vân tiên tử công tham tạo hóa, nếu lại đột phá nữa, đủ sức sống mấy trăm năm tuổi thọ.

Hiện giờ đang ở độ tuổi thanh xuân tươi đẹp!" Một võ giả thấp giọng nghị luận, ánh mắt nhìn Vu Hành Vân vừa ngưỡng mộ vừa kính sợ. "Văn bối Cô Tô Mộ Dung Phục bái kiến Vân tiên tử.

Chỉ là đây là chuyện của văn bối và Diệp Đông Hoàng, mong tiền bối đừng nhúng tay!" Mộ Dung Phục nghe những lời nghị luận xung quanh, sắc mặt xanh mét, chắp tay với Vu Hành Vân, không kiêu ngạo không tự ti nói.

Tỷ muội Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải trông giống hệt nhau, cho nên Vu Hành Vân càng trở nên đặc biệt khác lạ, đây cũng là lý do các võ giả có mặt có thể nhận ra Vu Hành Vân.

Còn Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải, những người chưa từng cảm nhận khí tức của hai người, thì không thể phân biệt được.

Hắn tuy không biết Diệp Đông Hoàng làm sao mà câu được ba lão quái vật này, nhưng hắn cũng chẳng có gì phải sợ hãi.

Hắn cảm thấy cho dù không phải đối thủ của Vu Hành Vân, tự vệ cũng có thừa.

Đợi tu vi của hắn đề thăng thêm chút nữa, cái gì mà Tiêu Dao Tam Tuyệt, hắn cũng chẳng thèm để vào mắt! "Vị này chính là Vân tiên tử?

Vậy hai người bên cạnh nàng là Thu Thủy tiên tử và Thương Hải tiên tử sao?

Thật là đẹp quá đi, cũng không biết Diệp Đông Hoàng có quan hệ gì với họ!" "Diệp Đông Hoàng trông ngoài trừ mặt hơi trắng, có chút đẹp trai, biết nhiều thứ một chút, hình như cũng chẳng có ưu điểm gì khác?" Ánh mắt mọi người tập trung vào Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải.

Tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng dáng người tiên tư thần tú, khí chất thoát tục xuất trần đã khiến người ta mê mẩn, trái tim đập thình thịch.

Nhìn lại Diệp Đông Hoàng, lập tức dâng lên một trận ghen tị và đố kỵ!

Nghe nói tối qua, họ đều ngủ chung một phòng, nghĩ đến mà đau lòng! "Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, hôm nay vừa hay được kiến thức một phen!" Diệp Đông Hoàng giơ tay ngăn Vu Hành Vân còn muốn nói gì đó, tiến lên một bước, nhìn về phía Mộ Dung Phục.

Chương 132

Tiêu Dao Quyền Ý trong cơ thể hắn sau khi đột phá đến Vô Thượng Đại Tông Sư đã hoàn toàn bị loại bỏ, đương kim thiên hạ, không còn chút sợ hãi nào.

Võ lâm đại hội này là do hắn tự tay thúc đẩy, hắn đến đây không chỉ để xem náo nhiệt!

Mục đích hắn xuyên việt đến thế giới Đại Tống vẫn luôn không quên.

Đó chính là quét sạch thiên hạ, kiến lập một Đại Việt đế quốc, thu thập khí vận.

Vì vậy, hắn thúc đẩy võ lâm đại hội này, và tự mình đến đây, chính là để gây dựng danh vọng, chuẩn bị cho việc chiêu mộ nhân tài, kiến lập thế lực sau này.

Mộ Dung Phục trên giang hồ, võ công tuy không tính là đỉnh tiêm, nhưng danh tiếng không nhỏ, vừa hay có thể giẫm lên hắn mà thăng tiến. "Xin mời!" Mộ Dung Phục rút bảo kiếm, khí tức trên người trở nên lăng lệ, Đấu Chuyển Chi Thế tràn ra.

Một đám võ lâm nhân sĩ lập tức tinh thần chấn động, vội vàng lùi ra, vây thành một vòng tròn.

Trận chiến như vậy không mấy khi thấy, bỏ lỡ ắt sẽ hối hận suốt đời. "Ta ra một quyền!" Diệp Đông Hoàng đứng giữa sân, trên người không có bất kỳ khí tức lăng lệ nào, tuy nghìn vạn người ta vẫn đi, đạm nhiên tự tại, tự tin mà bá đạo. "Cuồng vọng!" Mộ Dung Phục lập tức nổi giận.

Một quyền đã muốn đánh bại hắn, ngươi tưởng ngươi là ai?

Vô Địch Đại Tông Sư sao?

Oanh!

Mộ Dung Phục ra kiếm, cả người hóa thành một đạo kiếm quang tựa như tia chớp đâm tới.

Mắt mọi người chợt nhói, cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Dường như từng thanh kiếm bén từ bốn phương tám hướng đâm tới, không chỗ nào để trốn, không chỗ nào để tránh, chỉ còn biết chờ chết.

Tâm thần chấn động, không hổ là Nam Mộ Dung Phục, thực lực quả nhiên không tầm thường, vừa ra tay đã biết bất phàm.

Nếu bọn họ đối diện với kiếm này, ắt chết không nghi ngờ, không có bất kỳ huyền niệm nào.

Nghĩ đến đây, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, muốn xem Diệp Đông Hoàng sẽ làm thế nào?

Liệu có bị một kiếm đâm chết, trở thành trò cười không? "Quân Lâm Thiên Hạ!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng vung một quyền ra, khí tức vốn đạm nhiên ôn hòa lập tức trở nên cường hãn bá đạo, tựa như từ một phiên phiên công tử nho nhã ôn hòa biến thành một đế vương cái thế sắt máu bá đạo!

Khí tức chí tôn chí quý, chí cường chí bá đó khiến tất cả mọi người lưng trầm xuống, suýt chút nữa quỳ xuống cao hô vạn tuế.

Cho dù miễn cưỡng đứng vững, cũng cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè nặng trên người, hô hấp khó khăn, toàn thân cứng ngắc.

Trong mắt Mộ Dung Phục, dường như thấy một bóng dáng Thiên Đế vĩ ngạn vô biên từ từ thăng lên.

Bóng dáng đó ánh mắt khinh miệt, tung hoành vạn cổ, chí tôn chí

quý, chí cao vô thượng, phủ khám vũ trụ tinh hà.

Trong mắt bóng dáng này, hắn chỉ như một con kiến hôi không đáng kể, có thể tùy tay nghiền chết. "Chết đi!" Mộ Dung Phục gào thét phẫn nộ, hắn tự nhủ những điều này đều là giả, đều là ảo ảnh!

Nhưng trái tim hắn, thân thể hắn, lại không kìm được run rẩy, sợ hãi!

Uy áp đó dường như đến từ cấp độ sinh mệnh, khiến hắn run rẩy và sợ hãi từ tận linh hồn, mỗi một tế bào trên toàn thân đều đang run rẩy, đều đang mách bảo hắn lùi bước, nhưng hắn làm sao có thể lùi bước!

Hắn nghiến răng, dốc hết toàn lực, một kiếm đâm tới! "Một quyền lợi hại quá!" "Một quyền bá đạo quá!" "Cảm giác ta không thể kiên trì nổi nữa, muốn quỳ xuống rồi!" Nhóm võ giả xung quanh không trực diện quyền thế của Diệp Đông Hoàng, không cảm nhận sâu sắc như Mộ Dung Phục, chỉ cảm thấy một quyền này của Diệp Đông Hoàng quá bá đạo, quá khủng bố!

Nào loại khí tức áp chế đó, họ không cần ra tay đã thua rồi.

Hoặc có thể nói, dưới một quyền này, họ đã không còn dũng khí ra tay!

Loảng xoảng!

Oanh!

Quyền đầu của Diệp Đông Hoàng va chạm với bảo kiếm của Mộ Dung Phục, lập tức làm gãy bảo kiếm của đối phương.

Sau đó, quyền thế không giảm, oanh thẳng vào ngực Mộ Dung Phục, giống như một quả bom nổ tung trong lồng ngực Mộ Dung Phục, máu tươi bắn ra tung tóe. "Phốc!" Mộ Dung Phục thổ huyết, cả người như một con búp bê vải rách văng ngược ra ngoài, đập mạnh

xuống đất, tạo thành một cái hố lớn. "Công tử gia!" "Công tử!" Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác đại kinh thất sắc, hoàn toàn không ngờ Diệp Đông Hoàng lại lợi hại đến thế, công tử của họ lại không đỡ nổi một quyền đã trọng thương rồi. "Quyền pháp hay!" Trong đám người, một thanh niên tuấn tú mắt sáng lên, trái tim vốn không lay động bởi bất kỳ điều gì từ xưa đến nay giờ lại kích động run rẩy.

Hắn yêu thích quyền pháp, hắn không dùng bất kỳ binh khí nào, đôi quyền đầu của hắn chính là binh khí.

Quyền là quyền!

Nắm quyền là nắm quyền!

Ra quyền có lực chính là quyền lực!

Nam nhân không thể một ngày không có quyền!

Ta chỉ tin vào quyền của mình.

Hắn chính là Lý Trầm Chu.

Nhìn thấy một quyền kia của Diệp Đông Hoàng, hắn như tìm được tri kỷ tiền hiền, niềm tin luyện quyền trong lòng càng thêm kiên định, hắn tin có một ngày, hắn cũng có thể làm được!

Thậm chí còn tốt hơn! "Chẳng bao lâu nữa, ta nhất định sẽ cùng ngươi phân cao thấp, xem thử là quyền đầu của ngươi lợi hại, hay của ta mạnh hơn!" Lý Trầm Chu nắm chặt quyền, trong mắt khó khăn lắm mới lộ ra một tia hưng phấn, đây là sự hưng phấn khi tìm được đồng loại.

Hắn hiện tại chỉ là đỉnh phong Đại Tông Sư, chưa đủ tư cách khiêu chiến Diệp Đông Hoàng, nhưng hắn tin thời gian này sẽ không quá lâu! "Lão đại!" Liễu Tùy Phong nhìn Lý Trầm Chu, rồi lại nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng thở dài một tiếng.

Diệp Đông Hoàng quá mạnh, nhưng hắn đối với Lý Trầm Chu cũng có lòng tin. "Ta không phải hoa mắt chứ?" "Mộ Dung Phục bị một quyền đánh thành chó chết, sống chết không rõ?" "Ta dựa, cái này cũng quá mạnh rồi!" Sau sự chấn động, trường đấu lập tức bùng nổ.

Bọn họ từng nghĩ Mộ Dung Phục sẽ bại, nhưng sao cũng không ngờ Mộ Dung Phục lại bị đánh bại chỉ bằng một quyền!

Lại còn Nam Mộ Dung, cái này cũng quá 'thủy' rồi chứ!

Dưới danh tiếng vang dội kỳ thực khó mà xứng đáng!

Đồ chó chết còn gần đúng! "Phục nhi!" Đột nhiên, một hắc y nhân bịt mặt phi vọt tới, vài lần cất bước đã đến bên cạnh Mộ Dung Phục, một tay nắm lấy cổ tay Mộ Dung Phục. "Hô!" Cảm nhận mạch đập của Mộ Dung Phục, hắc y nhân thở phào một hơi.

Tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng vẫn chưa chết.

Hắn vội vàng lấy ra vài viên đan dược cho Mộ Dung Phục uống.

Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác một bên ngây người, muốn ngăn cản nhưng không kịp.

Tuy nhiên thấy đối phương dường như không có ác ý gì, liền không mở miệng, chỉ cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương. "Tiểu tử, ngươi ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi chứ?" Hắc y nhân giao Mộ Dung Phục cho Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác, ánh mắt lạnh lẽo lăng lệ nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Mộ Dung Phục chính là truyền nhân duy nhất của hắn, suýt chút nữa đã bị phế.

Nếu Mộ Dung Phục bị phế, hắn còn làm sao hưng phục Đại Yến?

Cho dù hưng phục Đại Yến thì có ích gì?

Chẳng lẽ lại sinh thêm một đứa nữa?

Dường như cũng không phải là không được!

Hắn tuy tuổi tác không còn nhỏ, nhưng với tu vi của hắn, chuyện "ngạnh" lên vẫn không thành vấn đề.

Đến lúc đó cung giai lệ ba ngàn, cũng không phải là không thể! "Gia hỏa này là ai vậy?

Trông võ công dường như không yếu?" "Dường như muốn tìm lại thể diện cho Mộ Dung Phục, có quan hệ gì với Mộ Dung Phục?" "Có phải là Mộ Dung Bác không?

Chẳng phải nói Mộ Dung Bác chưa chết sao?" Các võ giả xung quanh nghị luận xôn xao, thần sắc phấn chấn.

Trận chiến vừa rồi tuy đặc sắc, nhưng Mộ Dung Phục quá vô dụng, quá ngắn ngủi, một quyền đã bị đánh thành chó chết!

Người này chắc phải mạnh hơn một chút, nói không chừng có thể xem được một trận long tranh hổ đấu.

Chương 133

"Đánh tiểu thì lão ra!" Diệp Đông Hoàng nhìn hắc y nhân, đạm nhiên tự tại nói: "Mộ Dung Bác, trước mặt ta thì không cần giấu đầu lộ đuôi nữa, muốn báo thù cho con trai ngươi, thì ra tay đi!" "Thật là Mộ Dung Bác sao?" "Xem ra Mộ Dung Bác thật sự chưa chết!" "Lần này có trò hay để xem rồi!" Từng võ giả hưng phấn dị thường.

Mộ Dung Bác là cao thủ đời trước, một trận chiến với Diệp Đông Hoàng, tất nhiên sẽ kinh thế hãi tục, khó gặp. "A Di Đà Phật, Mộ Dung thí chủ, đã lâu không gặp!" Một tiếng Phật hiệu vang lên, Huyền Từ Phương Trượng Thiếu Lâm dẫn một nhóm cao tăng Thiếu Lâm tách đám đông, từ từ đi tới.

“Này là Phương trượng Huyền Từ của Thiếu Lâm Tự, nhưng xem ra người không được khỏe?” “Bước chân hư phù, trung khí bất túc, đây không giống Phương trượng Huyền Từ với võ công tinh thâm a?” “Nghe nói Diệp Nhị Nương đã sớm đến Thiếu Lâm, chẳng lẽ lâu ngày gặp lại, tình khó kìm chế, củi khô lửa bốc, thao lao quá độ?

Hắc hắc!” Khi thấy Đại sư Huyền Từ dẫn một nhóm cao tăng Thiếu Lâm xuất hiện, vô số ánh mắt đều đổ dồn về.

Lúc nhìn Huyền Từ, mọi người trong lòng đều dấy lên nghi vấn, cảm thấy Huyền Từ hôm nay khác hẳn so với Huyền Từ mà họ từng thấy.

“Thế mà lại tán công, hoặc là nói đã truyền công lực cho người khác!” Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái liền nhìn ra sự bất thường của Huyền Từ.

Giờ khắc này, chủ động tán công là điều không thể, mười phần thì tám chín là đã truyền hết công lực của mình cho người khác.

Cộng thêm tin tức Diệp Nhị Nương đến Thiếu Lâm trước đó và Hư Trúc là con trai của họ được truyền ra, hẳn là công lực kia đã được truyền cho nhi tử Hư Trúc của y.

Diệp Đông Hoàng trong khoảnh khắc đã nghĩ đến rất nhiều điều.

Huyền Từ giờ thân bại danh liệt, hôm nay hẳn cũng ôm quyết tâm chết để cho quần hùng thiên hạ một lời giải thích.

Đã muốn chết, vậy thì một thân công lực cũng không nên lãng phí, truyền lại cho nhi tử Hư Trúc mà y nợ ơn nhiều cũng là lẽ đương nhiên.

"Mộ Dung Bác lão thí chủ, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện!" Phương trượng Huyền Từ dẫn một nhóm cao tăng tiến lên, nhìn thấy Mộ Dung Bác, trong lòng tràn đầy phẫn nộ, "Năm đó ngươi giả truyền tin tức, nói cao nhân Khiết Đan Tiêu Viễn Sơn muốn đến Thiếu Lâm cướp đoạt điển tịch võ học, dẫn đến gây ra đủ thứ đại họa!" Giọng Huyền Từ bi thống, mang theo hối hận và đau lòng, khiến các nhân sĩ võ lâm xung quanh ngầm gật đầu.

Chuyện năm đó quả thật không trách Huyền Từ, đều là quỷ kế của Mộ Dung Bác.

"Một tướng công thành vạn cốt khô, muốn thành tựu đế vương bá nghiệp, tự nhiên phải có hy sinh.

Năm đó ta giả truyền tin tức cho ngươi, ngươi không hề suy xét đã dẫn người đến ngoài Nhạn Môn Quan chặn giết, chẳng phải vì tiếc của giữ thân, sợ bí tịch võ học của mình rơi vào tay kẻ khác sao?

Giờ nói đạo lý đường hoàng, thật hư ngụy!" Mộ Dung Bác khinh thường bĩu môi, lạnh lùng hừ: "Cho dù tin tức của ta là giả, khi các ngươi nhìn thấy phu nhân và hài tử của Tiêu Viễn Sơn, chẳng lẽ không hề nghi ngờ sao?" "Các ngươi ngay cả phụ nữ ôm hài tử cũng

giết, còn mặt mũi nào nói ta?

Nếu lúc đó các ngươi không ôm ý niệm thà giết lầm còn hơn bỏ sót, sao lại có thể giết lầm thê tử của Tiêu Viễn Sơn?" "Chậc chậc, Mộ Dung Bác tuy là kẻ chủ mưu, nhưng lời nói không sai chút nào.

Một nữ nhân không biết võ công lại còn ôm hài tử, vậy mà cũng có thể ngộ sát, giờ còn nói gì hối hận, quả thật hư ngụy vô cùng!" Không ít nhân sĩ võ lâm ngầm gật đầu, trong lòng khinh bỉ.

"A Di Đà Phật, Mộ Dung Bác lão thí chủ ngươi vì một chút tư lợi, lại vô cớ hại chết vô số sinh mệnh vô tội, mà lão nạp cũng tự biết tội nghiệt sâu nặng, không thể tha thứ, lại còn phạm phải dâm giới.

Hôm nay việc đã rồi, tự khắc sẽ dùng cái chết để chỉnh lại quy tắc, để đền bù tội nghiệt!" Huyền Từ chắp hai tay lại, hôm nay y chính là muốn dùng tính mạng của mình để vãn hồi thanh danh của Thiếu Lâm và để kết thúc cuộc chiến ba mươi năm trước ngoài Nhạn Môn Quan.

"Là Tiêu Phong!" "Tiêu Phong đến rồi!" Đột nhiên, từng trận kinh hô vang lên, chỉ thấy đám đông nhanh chóng tách ra một con đường, thì ra là Tiêu Phong với dáng vẻ rồng đi hổ bước tiến lại.

Giờ đây y đã đổi họ thành Tiêu.

"Mộ Dung Bác, năm đó chính là ngươi giả truyền tin tức hại ta gia phá nhân vong?" Tiêu Phong trừng Mộ Dung Bác, chất vấn.

"Không sai!" Mộ Dung Bác ngẩng đầu, một bộ dạng ngươi có thể làm gì ta.

"Vậy thì tốt, chịu chết đi!" Tiêu Phong không thể nhịn được nữa cơn giận, một chiêu Phi Long Tại Thiên đánh tới.

Từng tiếng rồng ngâm vang dội, một nhóm võ giả xung quanh trong nháy mắt tản ra.

Không ngờ Mộ Dung Bác và Diệp Đông Hoàng chưa ra tay, ngược lại đã đánh nhau với Tiêu Phong trước!

"Bắc Tiêu Phong đối quyết cha của Nam Mộ Dung, không biết ai thắng ai bại?" "Hy vọng Mộ Dung Bác đừng như con trai hắn mà yếu đuối, một chiêu đã bị đánh bại!" "Nói không chừng Bắc Tiêu Phong và Nam Mộ Dung đều yếu đuối, đều là hư danh, một chiêu đã bị đánh bại!" Tiêu Phong và Mộ Dung Bác khai chiến, trong nháy mắt khiến toàn trường bùng nổ.

Diệp Đông Hoàng cũng không vội ra tay, mà đánh giá Tiêu Phong.

Lần trước gặp ở Hạnh Tử Lâm, Tiêu Phong mới là Vô Thượng Đại Tông Sư sơ kỳ, giờ đây thế mà đã thăng cấp Vô Thượng Đại Tông Sư trung kỳ rồi!

Quả không hổ là nhân vật chính, tốc độ tu luyện này cứ như cưỡi hỏa tiễn vậy!

"Thật mạnh!

Quả nhiên, lão tử còn lợi hại hơn nhi tử nhiều!" "Tiêu Phong cũng thật lợi hại, thế mà không hề yếu thế!" "Bắc Kiều Phong quả nhiên danh bất hư truyền!" Tiêu Phong và Mộ Dung Bác kịch chiến mấy chục chiêu, cương phong kích động, ngươi tới ta lui, vô cùng kịch liệt.

Tu vi của Mộ Dung Bác cao hơn Tiêu Phong, đã đạt đến Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, toàn thân công lực thâm hậu vô cùng.

Nhưng Tiêu Phong càng đánh càng dũng mãnh, càng đánh càng mạnh, Hàng Long Thập Bát Chưởng cương mãnh vô địch, thế không gì cản nổi, thế mà ẩn ẩn có xu thế áp chế Mộ Dung Bác!

"Bắc Kiều Phong quả thật danh bất hư truyền, Nam Mộ Dung thì có chút hư danh rồi!" Nhìn trận chiến trong sân, Vu Hành Vân cũng

không khỏi gật đầu.

Dù là nàng ra trận, cũng chưa chắc đã có thể chiến thắng cả hai người, nhưng giữ thế bất bại thì chắc chắn không thành vấn đề.

Ầm!

Đột nhiên, đúng lúc Tiêu Phong và Mộ Dung Bác đang chiến đấu kịch liệt, một hắc y nhân bịt mặt xông vào chiến trường.

Y khinh công tuyệt đỉnh, mấy lần nhảy vọt đã đến sau lưng Mộ Dung Bác, một chưởng đánh về phía Mộ Dung Bác.

Chưởng này cương mãnh bá đạo, uy lực phi phàm, khiến Mộ Dung Bác sau lưng dựng tóc gáy, cảnh giác dâng cao, không dám lơ là.

Hơn nữa y biết hắc y nhân bịt mặt này, đã cùng y ẩn thân ở Thiếu Lâm mấy chục năm, bọn họ cũng từng giao thủ mấy lần, võ công sâu không lường được.

Ầm!

Rầm rầm rầm!

Mộ Dung Bác trong lúc vội vàng giao một chưởng với hắc y nhân bịt mặt, một luồng đại lực ập đến, thân hình không nhịn được mà lùi lại.

Mỗi bước chân đáp xuống đất, đều giẫm ra một dấu chân thật sâu, đất đá bay tung tóe, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Ngươi là ai?” Tiêu Phong không tiếp tục ra tay, y không thèm cùng người khác liên thủ, trừng mắt nhìn hắc y nhân bịt mặt chất vấn.

Bởi vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, y vẫn chưa từng gặp mặt hắc y nhân bịt mặt, tức là Tiêu Viễn Sơn.

“Ngươi là Tiêu Viễn Sơn?” Mộ Dung Bác ổn định thân hình, nghĩ đến tin đồn giang hồ gần đây, một tia linh quang chợt lóe trong đầu.

Nếu Diệp Đông Hoàng nói Tiêu Viễn Sơn không chết, vậy Tiêu Viễn Sơn đã đi đâu?

Giờ đột nhiên xuất hiện một cường giả như vậy giúp đỡ Tiêu Phong, vậy thì đáp án đã rõ như ban ngày.

"Không sai!" Tiêu Viễn Sơn một tay giật tấm vải đen trên mặt xuống, không nhìn Mộ Dung Bác mà nhìn về phía Tiêu Phong, trong mắt lộ vẻ kích động.

"Ngươi là cha ta Tiêu Viễn Sơn?" Tiêu Phong chấn động cả người.

Mặc dù ngày đó nghe Diệp Đông Hoàng nói cha y không chết, nhưng nhiều năm như vậy chưa từng gặp, giờ đột nhiên nhìn thấy, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Đương nhiên, năm đó ta dẫn nương ngươi và ngươi về Thăng Long Tỉnh thăm thân, lại đột nhiên bị chặn giết ngoài Nhạn Môn Quan.

Bọn họ đã giết chết nương ngươi không hề có võ công.

Ta vốn mang ý chí chết mà nhảy xuống vách đá, nhưng lại bị một cái cây chắn lại cứu sống tính mạng.

Trời không để ta chết, chính là để ta báo thù!" Tiêu Viễn Sơn liếc nhìn Mộ Dung Bác, lại đảo mắt qua Huyền Từ, "Hôm nay cứ để cha con chúng ta liên thủ, vì nương ngươi đã khuất mà báo thù rửa hận!" "A Di Đà Phật, Tiêu thí chủ muốn báo thù, lão nạp cam nguyện chịu chết!" Huyền Từ chắp hai tay lại, chậm rãi mở miệng.

"Phụ thân, Mộ Dung Bác mới là kẻ chủ mưu hại chết nương ta, chúng ta giết y là được!" Tiêu Phong vốn không muốn giết Huyền Từ, hơn nữa Huyền Từ lúc này đã là một phế nhân, không có võ công, y càng không thể ra tay.

Vả lại, cho dù y không ra tay, Huyền Từ e rằng cũng không sống qua được hôm nay!

Ánh mắt Mộ Dung Bác ngưng trọng.

Một mình Tiêu Phong đã khiến y vô cùng vất vả, nếu có thêm Tiêu Viễn Sơn, y nói không chừng thật sự có thể bỏ mạng tại đây!

"Đại đức Thiên Trúc, cao thủ võ lâm Trung Thổ tề tựu Thiếu Lâm, luận bàn võ công, thật là một thịnh sự.

Không biết tiểu tăng có thể làm một vị khách không mời, đứng cạnh lắng nghe cao kiến được chăng?" Ngay lúc này, một giọng nói hùng hồn cao vút chậm rãi truyền đến, vang vọng trên bầu trời Thiếu Thất Sơn, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả võ giả.

Trong lòng họ thầm phỉ báng, người đến này cũng quá thích phô trương rồi.

Cứ như thể sợ người khác không biết mình đến vậy!

"Cao nhân hạ cố, tệ tự vô cùng vinh hạnh!" Huyền Từ nghe vậy, chắp hai tay lại, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

"Thổ Phiên Sơn Tăng Cưu Ma Trí, tham kiến Phương trượng Thiếu Lâm Tự!" Một thân ảnh bay vút đến, đáp xuống đối diện Huyền Từ, đứng cách Mộ Dung Bác không xa, tay cầm một chuỗi phật châu, phong thái uyên đình nhạc trì, bất động như núi.

"Quốc sư đích thân đến Thiếu Lâm, lão nạp có thất lễ không nghênh đón từ xa!" Huyền Từ khẽ gật đầu, cảm thấy Cưu Ma Trí dường như đến không có ý tốt.

"A Di Đà Phật!" Cưu Ma Trí niệm một tiếng Phật hiệu, nhìn về phía Mộ Dung Bác, "Mộ Dung tiên sinh, năm đó nghe nói tiên sinh Tây Quy, tiểu tăng vô cùng bi thống.

Hóa ra tiên sinh ẩn cư không ra, lại có thâm ý khác.

Hôm nay tương tụ, tiểu tăng thực sự rất vui!" "Tại hạ vì chuyện quốc gia đại sự mà giả chết một lần, khiến Đại sư người phải bận lòng rồi!" Thấy Cưu Ma Trí, Mộ Dung Bác vui vẻ, vươn tay bắt tay với Cưu Ma Trí, cười nói.

"Đâu dám đâu dám.

Năm đó tiểu tăng cùng tiên sinh luận võ luận kiếm, được tiên sinh chỉ điểm, lại còn được tiên sinh tặng cho yếu chỉ Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ Thiếu Lâm, tiểu tăng khắc cốt ghi tâm!" Cưu Ma Trí khẽ cười, nhìn về phía Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn, mục đích không nói cũng rõ, chính là muốn giúp Mộ Dung Bác.

"Vô Thượng Đại Tông Sư hậu kỳ, càng ngày càng thú vị rồi!" Diệp Đông Hoàng nhìn những biến hóa trong sân, khóe môi khẽ nhếch.

Hắn không đặt Cưu Ma Trí vào mắt, nhưng ẩn ẩn có thể cảm nhận được trong Thiếu Lâm Tự có một ánh mắt thâm thúy vẫn luôn chú ý đến nơi này.

Chắc hẳn chính là vị Tảo Địa Tăng cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư kia!

Chương 134

Không biết y có xuất hiện hay không?

Nếu Thiếu Lâm có nạn, y chắc chắn sẽ xuất hiện, hơn nữa Diệp Đông Hoàng phát hiện ra ẩn họa do luyện võ trong cơ thể Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn chưa chắc là do không tu Phật pháp mà vẫn cố luyện Thiếu Lâm võ công mà thành.

Mười phần thì tám chín là do sắp đặt.

Nghĩ đến Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn cuối cùng quy y Phật môn, bái nhập môn hạ của Tảo Địa Tăng, Diệp Đông Hoàng dường như đã hiểu ra chút gì!

Tất cả những điều này e rằng là do Tảo Địa Tăng sắp đặt, Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác từ khi bước vào Tàng Kinh Các đã rơi vào trong bẫy của Tảo Địa Tăng.

"Quốc sư Thổ Phiên Cưu Ma Trí?

Không biết thực lực ra sao?" "Mặc dù không thích Tiêu Phong, nhưng càng ghét Cưu Ma Trí hơn, một Quốc sư phiên bang, dám chạy đến võ lâm Trung Thổ của chúng ta mà giương oai, đánh nát trứng dái hắn ta!" Mộ Dung Bác khóa chặt Tiêu Viễn Sơn, Cưu Ma Trí đối chiến Tiêu Phong, trận chiến sắp bùng nổ.

Tất cả mọi người nín thở, cảm thấy đại hội võ lâm hôm nay không uổng công đến, thật sự quá đặc sắc!

Gầm!

Một tiếng rồng ngâm vang khắp trời đất, Tiêu Phong và Cưu Ma Trí đối chiến cùng nhau.

Võ công của y không có quá nhiều biến hóa, đi theo con đường

một chiêu ăn khắp thiên hạ, tới tới lui lui cũng chỉ là mấy chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng kia.

Nhưng trên thế gian này, người có thể ngăn được mấy chiêu của y lại không có bao nhiêu.

Còn đối thủ của y, Cưu Ma Trí, võ công lại vô cùng quảng bác, biến hóa đa đoan.

Cưu Ma Trí từ nhỏ đã thông minh mẫn tiệp, xem qua là không quên, si mê võ học, được thượng sư Ninh Mã phái mật giáo Thổ Phiên quốc truyền thụ thần công "Hỏa Diễm Đao".

Sau này lại kết giao bằng hữu với truyền nhân Cô Tô Mộ Dung thị là Mộ Dung Bác, dùng pháp quyết tu luyện "Hỏa Diễm Đao" để trao đổi, nhờ đó học được tuyệt học Thiếu Lâm phái.

"Kháng Long Hữu Hối!" Tiêu Phong một chưởng đánh ra, chân khí hóa rồng, uy áp khủng bố tựa bài sơn đảo hải, khiến người ta khó lòng chống đỡ.

"Bàn Nhược Chưởng!" Cưu Ma Trí sử dụng Nhiếp Ma Ngoại Đạo trong Bàn Nhược Chưởng, một trong Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ Thiếu Lâm.

Hai luồng chưởng lực cương mãnh va chạm, kình lực lấy bọn họ làm trung tâm quét khắp bốn phía, đá vụn bay tung tóe, từng võ giả không ngừng lùi lại, sợ bị liên lụy.

"Bắc Kiều Phong quả nhiên danh bất hư truyền, thế mà có thể đánh hòa với bần tăng.

Chỉ là bần tăng đột nhiên nhớ ra còn có việc quan trọng, xin hẹn ngày khác tái chiến!" Cưu Ma Trí lùi lại một bước, chỉ cảm thấy cổ họng ngọt lịm, máu tươi dâng lên, vì không muốn mất mặt mà cố nuốt xuống, để lại một câu rồi vội vàng rời đi.

“Sao lại đi rồi?” “Thế này đã chạy rồi sao?” “Còn là Quốc sư Thổ Phiên gì chứ, thật không chịu nổi một kích!” Mọi người tràn đầy thất vọng, thi nhau khinh bỉ.

Đáng tiếc Cưu Ma Trí đã rời khỏi Thiếu Lâm, căn bản không nghe thấy lời họ nói.

Lúc này y phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng đầy kinh hãi.

Y vốn muốn bán cho Mộ Dung Bác một ân tình, tiện thể phô trương thực lực của mình một phen, kết quả không ngờ lại gặp phải đối thủ mạnh, vừa mới ra trận đã bị đánh lui.

Mọi người tự nhiên không biết Cưu Ma Trí nghĩ gì, nhưng cũng đoán ra đối phương không phải đối thủ của Tiêu Phong nên đã trực tiếp bỏ chạy.

“Phế vật!” Mộ Dung Bác thầm mắng trong lòng, lại biến thành y một mình đối mặt với Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn.

Giờ khắc này là vì báo thù, tự nhiên không cần nói đến giang hồ đạo nghĩa.

Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn hai người liên thủ, Mộ Dung Bác lập tức trở nên nguy hiểm tột cùng, muốn chạy cũng không thoát.

“Mộ Dung Bác sắp bại rồi!” Lý Thu Thủy đảo đôi mắt đẹp, cục diện trong sân đã vô cùng rõ ràng.

“Có đại BOSS sắp xuất hiện rồi!” Diệp Đông Hoàng gật đầu, đột nhiên nói.

“Đại BOSS?” Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải và Triệu Sư Dung có chút nghi hoặc, không hiểu “đại BOSS” là có ý gì.

Nhưng cũng đoán được hẳn là có nhân vật lợi hại nào đó sắp xuất hiện.

Mộ Dung Bác và Tiêu Phong, Tiêu Viễn Sơn đối chưởng, ba người cách không va chạm chưởng lực.

Mộ Dung Bác lấy một đối hai, sắc mặt trắng bệch, sắp không trụ nổi.

"A Di Đà Phật!" Một tiếng Phật hiệu vang lên, các võ giả tại trường kinh ngạc, phát hiện một lão tăng chất phác không biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện giữa chưởng lực của Mộ Dung Bác và cha con Tiêu Phong, một mình chặn đứng chưởng lực của ba người.

Lão tăng này chính là Tảo Địa Tăng trong Tàng Kinh Các.

"Chết tiệt, đây là ai?

Thật lợi hại!" "Thiếu Lâm quả nhiên tàng long ngọa hổ, không ngờ còn có cường giả như vậy!" "Quả không hổ là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Thăng Long, thật sự lợi hại!" Thấy Tảo Địa Tăng xuất hiện, từng võ giả kinh hô, ánh mắt đầy kinh hãi.

Mộ Dung Bác, Tiêu Phong, Tiêu Viễn Sơn đã là cường giả mạnh nhất mà họ từng thấy, không ngờ lại còn có người có thể một mình đứng giữa ba người.

Đây là thực lực gì?

"Vô Địch Đại Tông Sư!" Ánh mắt Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải lập tức trở nên ngưng trọng.

Bọn họ cách cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư chỉ một đường, nhưng khoảng cách một đường này lại là khác biệt một trời một vực.

Sư phụ của họ Tiêu Dao Tử trước kia chính là Vô Địch Đại Tông Sư, bọn họ càng hiểu rõ sự khủng bố của Vô Địch Đại Tông Sư.

Đương nhiên có Diệp Đông Hoàng ở đây, các nàng cũng không sợ!

Dù sao, Diệp Đông Hoàng ở cảnh giới Tông Sư đã không yếu hơn

sư phụ Tiêu Dao Tử của các nàng, huống hồ giờ đã thăng cấp Vô Thượng Đại Tông Sư rồi!

"A Di Đà Phật!" Tảo Địa Tăng nhẹ nhàng hóa giải chưởng lực của ba người, lập tức trấn trụ tất cả mọi người, bao gồm cả Tiêu Viễn Sơn cũng không lập tức ra tay, ánh mắt ngưng trọng, "Ngươi là ai?" "Bần tăng chẳng qua chỉ là một lão tăng quét dọn ở Tàng Kinh Các mà thôi!" Tảo Địa Tăng đạm nhiên mở miệng.

Dùng lời hiện tại mà nói thì chính là đang phô trương.

"Ta ở Tàng Kinh Các ba mươi năm, sao chưa từng thấy ngươi?" Tiêu Viễn Sơn kinh ngạc không thôi, kỳ lạ hỏi.

"Tiêu cư sĩ toàn tâm chuyên chú vào điển tịch võ học, tâm không vướng bận, tự nhiên không thấy lão tăng!" Tảo Địa Tăng như một lão tăng chất phác giản dị, tiếp tục nói: "Còn nhớ lần đầu tiên cư sĩ đến Tàng Kinh Các trộm xem là một bộ Vô Tướng Kiếp Chỉ phổ.

Từ lúc đó, cư sĩ đã nhập ma đạo!" "Nếu bản thân không ẩn giấu khí tức mà trốn ở nơi người khác không thấy, sao người khác lại không thấy được!" Triệu Sư Dung bĩu môi, đối với lời Tảo Địa Tăng nói "tâm không vướng bận, liền không thấy" lại càng khinh thường bĩu môi.

Nếu là một hai lần thì có thể nói là trùng hợp, nhưng ba mươi năm thời gian, đều không gặp được một lần, quả thực hoang đường.

Nếu không phải cố ý ẩn nấp, nàng có chết cũng không tin.

Một nhóm nhân sĩ võ lâm xung quanh ngầm gật đầu, cảm thấy lão hòa thượng này không thành thật, chỉ biết khoác lác lừa gạt người.

Tuy nhiên, vì e ngại thực lực khủng bố của lão hòa thượng, lại không có ai dám nói ra như Triệu Sư Dung.

"Ngươi sao lại biết rõ đến vậy?" Tiêu Viễn Sơn nghe vậy, càng

thêm kinh hãi.

Y cảm thấy Tảo Địa Tăng lúc đó chắc chắn đã âm thầm giám thị y, nếu không sẽ không thể biết rõ ràng đến thế.

Mà y ba mươi năm qua lại không hề hay biết.

Nghĩ đến đây, sau lưng lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh, càng cảm thấy Tảo Địa Tăng cao thâm khó lường.

"Đáng tiếc thay, đáng tiếc thay!" Tảo Địa Tăng thở dài một tiếng, dường như không nghe thấy lời Triệu Sư Dung và Tiêu Viễn Sơn nói, tự mình nói tiếp: "Tiêu cư sĩ lần thứ hai đến trộm xem là một bộ Bàn Nhược Chưởng pháp.

Lúc đó lão tăng đã thầm than, biết cư sĩ nhập ma càng sâu, liền ở nơi cư sĩ thường lấy sách, đặt một bộ Pháp Hoa Kinh và Tạp A Hàm Kinh, hy vọng cư sĩ có thể mượn đi dụng tâm tham ngộ." "Ai ngờ cư sĩ lại chìm đắm vào võ công, đối với Phật pháp chính tông lại chẳng để tâm, vứt hai bộ kinh thư này sang một bên, tìm được một bộ Phục Ma Trượng pháp thì hớn hở bỏ đi!" "Ai, chìm đắm trong bể khổ, không biết đến bao giờ mới có thể tự thoát ra!" Tảo Địa Tăng thở dài một tiếng, khiến Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác và một nhóm võ giả xung quanh đều sởn tóc gáy.

Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác còn như vậy, nếu đổi lại là bọn họ, nghĩ đến thôi đã không khỏi rùng mình.

"Người xưa mua hạt trả ngọc, trở thành trò cười thiên hạ.

Hai vị cư sĩ vốn là cao nhân đương thế, lại cũng làm ra hành động ngu xuẩn này.

Ai, đối với mình và người khác, đều có hại mà không có lợi!" "Tâm của Mộ Dung cư sĩ, so với Tiêu cư sĩ lại càng tham lam và muốn nhiều hơn.

Tiêu cư sĩ tu tập, chỉ là võ học hiện có của Thiếu Lâm phái, còn Mộ Dung cư sĩ lại gom góp tất cả Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ của bản tự, sao chép hết các bản phụ, sau đó mới trở lại Tàng Kinh Các, trả lại nguyên bản." "Ngươi rốt cuộc là ai?

Ngươi muốn làm gì?" Mộ Dung Bác trong lòng bất an, vừa nghĩ đến mỗi lần y đến Tàng Kinh Các, lão hòa thượng này đều ở một bên theo dõi, y liền có cảm giác như có gai trong lưng, vậy mà mỗi lần y đều kiểm tra xung quanh, lại không phát hiện bất kỳ ai.

"Diệp đại ca, Tảo Địa Tăng này rốt cuộc muốn làm gì?" Triệu Sư Dung nghi hoặc.

Nếu muốn đối phó Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn, căn bản không cần phải nói những lời vô nghĩa này.

"Nàng cứ xem sẽ rõ!" Diệp Đông Hoàng nói úp mở, cười bí ẩn, khiến Triệu Sư Dung liếc trắng mắt nhìn hắn một cái, trong lòng lại suy tư dụng ý của Tảo Địa Tăng.

"Võ công của bản tự, ví như Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ Thiếu Lâm, mỗi hạng đều có thể gây thương tổn yếu hại, lấy mạng người, sắc bén độc ác.

Nhất thiết phải dùng Phật pháp từ bi tương ứng để hóa giải.

Chỉ khi Phật pháp càng cao, niệm từ bi càng mạnh, võ công luyện được mới càng cao!" "Tiêu cư sĩ, ngươi gần đây ở hai huyệt 'Lương Môn', 'Thái Ất' trên bụng dưới, có cảm thấy âm ỉ đau đớn không?" Tiêu Viễn Sơn toàn thân run rẩy, kinh hãi nói: "Thần tăng minh xét, quả đúng là như vậy!" "Vậy chỗ 'Quan Nguyên Huyệt' của ngươi tê dại bất nhân, gần đây lại ra sao?" Tảo Địa Tăng hỏi.

"Chỗ tê dại này mười năm trước chỉ lớn bằng ngón tay út, giờ đây... giờ đây hầu như đã lớn bằng miệng chén trà rồi!" Tiêu Viễn

Sơn càng thêm kinh ngạc, run rẩy nói.

Không ngờ những bệnh tật này của y lại là do luyện tập tuyệt kỹ Thiếu Lâm mà thành.

Một nhóm võ giả xung quanh càng thêm kinh ngạc, không ngờ võ công Thiếu Lâm còn phải tu tập Phật pháp mới có thể luyện, nếu không chỉ làm hại người hại mình, trong lòng chấn động.

"Thần tăng đã biết bệnh căn của gia phụ, mong người từ bi giải cứu." Tiêu Phong nghe vậy, lập tức tiến lên hai bước, quỳ xuống, bái lạy Tảo Địa Tăng, khẩn cầu.

"Tiêu Phong quả nhiên trọng tình trọng nghĩa!" Diệp Đông Hoàng trong lòng than thầm.

Chương 135

Tiêu Phong có thể vì cứu Tiêu Viễn Sơn mà không chút do dự quỳ xuống, đủ thấy lòng hiếu thảo.

Hắn thực ra rất thưởng thức Tiêu Phong, nhưng Tiêu Phong và hắn lại không cùng một đường.

Bất kể hắn đối với Tiêu Phong có bao nhiêu ân tình, Tiêu Phong cuối cùng cũng có thể trở mặt với hắn.

Bởi vì hắn cuối cùng sẽ lật đổ Đại Tống, quét sạch Liêu Quốc, Kim Quốc, Thổ Phiên, Tây Hạ và các quốc gia khác, thống nhất thiên hạ!

Mà những điều này đều là Tiêu Phong không muốn.

Trong nguyên tác, Gia Luật Hồng Cơ đối xử với Tiêu Phong cũng rất tốt, phong Tiêu Phong làm Nam Viện Đại Vương, nhưng Tiêu Phong cuối cùng vẫn ra tay với Gia Luật Hồng Cơ, uy hiếp người sau rút quân!

Diệp Đông Hoàng tin rằng, nếu đổi Gia Luật Hồng Cơ thành hắn, e rằng cũng không thể thay đổi quyết định của Tiêu Phong.

"Đã như vậy, thì đừng trách ta!" Diệp Đông Hoàng quyết định ra tay trước để chuẩn bị.

Dù sao Tiêu Phong là nhân vật chính của thiên mệnh, khí vận bất phàm.

Giờ không ra tay, sau này nói không chừng sẽ gây phiền phức cho hắn.

"Thí chủ xin đứng dậy, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, bần tăng nào có lý do không cứu!" Tảo Địa Tăng hư thủ đỡ, bi

thiên mẫn nhân nói.

"Đa tạ thần tăng!" Tiêu Phong đại hỉ, liên tục bái tạ.

"Lão hòa thượng, ai nói với ngươi rằng luyện tập võ công Phật môn nhất định phải tinh thông Phật pháp?" Giọng Diệp Đông Hoàng bình thản mà khinh thường vang lên, như tiếng sấm nổ, lập tức chấn kinh tất cả mọi người.

Sự khủng bố của Tảo Địa Tăng vừa rồi họ đã được chứng kiến, không ngờ Diệp Đông Hoàng thế mà còn dám nhảy ra khiêu khích đối phương.

Không biết là y không biết trời cao đất rộng hay thật sự có bản lĩnh?

"Diệp huynh đệ!" Tiêu Phong thấy Diệp Đông Hoàng đứng ra, nhíu mày, muốn nói lại thôi.

Diệp Đông Hoàng từng giúp y, y cũng không tiện nói gì.

Một nhóm cao tăng Thiếu Lâm Tự ánh mắt bất mãn, nếu không phải Tảo Địa Tăng còn chưa mở miệng, cộng thêm kiêng kỵ thực lực của Diệp Đông Hoàng, bọn họ đã sớm mở miệng la mắng rồi.

Thế mà dám vô lễ với Tảo Địa Tăng!

Còn các võ giả xung quanh thì lại mang vẻ mặt xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, nếu Diệp Đông Hoàng và Tảo Địa Tăng đánh nhau thì tốt biết mấy!

"A Di Đà Phật, không biết thí chủ có cao kiến gì!" Tảo Địa Tăng ngữ khí vẫn bình tĩnh, dường như vạn sự vạn vật đều không đặt trong lòng, không giận không hờn, một bộ dạng cao tăng đắc đạo, phản phác quy chân.

"Không cần nghiên đọc Phật pháp, bản tọa ở đây có một bí tịch,

sau khi tu luyện tự khắc có thể loại bỏ ẩn họa trong cơ thể!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một quyển Vạn Đạo Kinh, dưới ánh mắt hiếu kỳ của một nhóm võ giả mà ném cho Tiêu Phong.

"Diệp đại ca!" Triệu Sư Dung muốn nói lại thôi.

Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Các nàng đều biết sự lợi hại của Vạn Đạo Kinh, giải quyết ẩn họa trong cơ thể Tiêu Viễn Sơn chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng loại thần công bí tịch đó sao có thể dễ dàng truyền cho người khác?

Nếu các nàng không có quan hệ gì với Diệp Đông Hoàng, Diệp Đông Hoàng muốn làm gì thì các nàng tự nhiên không quản được.

Nhưng giờ đây mặc dù chưa nói rõ, mọi người trong lòng đều hiểu rõ, các nàng cũng tự xem mình là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng rồi!

"Không sao cả, chỉ là một quyển bí tịch thôi, có thể cứu một mạng người là đáng giá!" Diệp Đông Hoàng cho các nàng một ánh mắt trấn an.

Hắn tự nhiên sẽ không làm chuyện thua lỗ.

Vạn Đạo Kinh tuy là tuyệt thế công pháp, nhưng thoát thai từ Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, người tu luyện sẽ bị hắn khống chế.

Nếu nói Tiêu Viễn Sơn hiện tại có thể đỡ mấy chiêu của Diệp Đông Hoàng, thì sau khi y tu luyện Vạn Đạo Kinh trở nên mạnh hơn, ngược lại ngay cả một chiêu của Diệp Đông Hoàng cũng không đỡ nổi.

Bởi vì Diệp Đông Hoàng chỉ cần vận chuyển Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh để áp chế, Tiêu Viễn Sơn căn bản không thể phát huy chút

thực lực nào, cứ như cha đánh con, con chỉ có thể chịu đòn.

Vì vậy, tặng Vạn Đạo Kinh cho Tiêu Viễn Sơn, chẳng khác nào nắm giữ đối phương trong tay.

Nếu Tiêu Phong cũng tu luyện thì càng tốt, tương đương với việc trực tiếp phế bỏ y.

Nếu Tiêu Phong không cản trở đại sự của hắn, tu luyện Vạn Đạo Kinh tự nhiên hữu ích vô hại, tất cả đều tùy thuộc vào lựa chọn của cha con Tiêu Phong.

"Diệp huynh đệ, cái này... quá quý trọng rồi!" Tiêu Phong nắm Vạn Đạo Kinh.

Y không hề cảm thấy Diệp Đông Hoàng lừa gạt mình, nhưng chính vì thế mà y lại ngại không dám nhận.

Thế nhưng việc này lại liên quan đến tính mạng của phụ thân y, trong lòng rối bời.

"Không cần nói nhiều, môn võ công này có chỗ độc đáo, ngươi cũng có thể thử tu luyện!" Diệp Đông Hoàng xua tay, không cho phép nghi ngờ.

Như vậy, Tiêu Phong cũng không còn chối từ.

Dù sao Huyền Từ Thiếu Lâm nói gì thì nói cũng đã giết nương y, y không muốn lại chịu ân huệ của Thiếu Lâm.

"Đa tạ Diệp huynh đệ, sau này có việc gì dùng đến ta Tiêu Phong, cứ việc mở lời, xông pha dầu sôi lửa bỏng cũng không từ!" Tiêu Phong vái Diệp Đông Hoàng một cái, sau đó liền đưa Vạn Đạo Kinh cho Tiêu Viễn Sơn.

Tiêu Viễn Sơn bán tín bán nghi tiếp lấy Vạn Đạo Kinh, dưới vô số ánh mắt hiếu kỳ mà lật xem.

Là một tông sư võ học, lại từng xem qua vô số điển tịch trong Tàng Kinh Các Thiếu Lâm, Tiêu Viễn Sơn tự nhiên có kiến thức bất phàm.

Y lập tức cảm nhận được chỗ cường đại của Vạn Đạo Kinh, tâm thần bị cuốn hút, chìm đắm trong đó, vẻ mặt mê mẩn.

"Hay hay hay, quả nhiên là vô thượng thần công.

Có thần công do Diệp công tử ban tặng, ẩn họa trên người ta không cần mấy ngày liền có thể loại bỏ, thật sự quá tốt rồi!" Tiêu Viễn Sơn cười lớn sảng khoái, hưng phấn không thôi, khiến Tiêu Phong đang có chút lo lắng cũng yên tâm lại.

Trong lòng y càng thêm cảm kích Diệp Đông Hoàng.

Y tuy chưa xem Vạn Đạo Kinh, nhưng nhìn dáng vẻ phụ thân y, cũng có thể đoán được Vạn Đạo Kinh là bí tịch võ công huyền diệu thần kỳ đến mức nào, tuyệt đối là tuyệt thế võ công đỉnh tiêm nhất đương thế.

"Hử?" Tảo Địa Tăng khẽ cau mày khó nhận ra.

Chuyện có chút vượt ngoài dự liệu của y, nhưng để duy trì hình tượng cao nhân, y vẫn không buồn không vui, chậm rãi nói: "Tiêu cư sĩ nhập ma đã sâu, nếu không tu tập Phật pháp mà ngược lại còn cố luyện những tuyệt thế võ công khác, chỉ sẽ làm bệnh tình thêm nặng, hại người hại mình!" "Đa..." Tiêu Phong nghe vậy, tâm thần căng thẳng, muốn nói lại thôi.

Y sợ Tiêu Viễn Sơn thấy tuyệt thế võ công mà quên đi ẩn họa, hoặc có lẽ Vạn Đạo Kinh do Diệp Đông Hoàng ban tặng quả thật là tuyệt thế võ công, nhưng chưa chắc có thể loại bỏ ẩn họa.

"Phong nhi, con thật sự coi cha là lão hồ đồ sao?

Môn võ công này tuyệt đối có thể trị dứt mọi ẩn họa trong cơ thể

ta, không cần lo lắng!" Tiêu Viễn Sơn cất Vạn Đạo Kinh đi, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Tảo Địa Tăng, "Lão hòa thượng, ngươi bớt ở đây nói lời giật gân đi, đừng tưởng trên đời này chỉ có mình ngươi lợi hại!" "Chết tiệt, Vạn Đạo Kinh rốt cuộc là bí tịch võ công gì, thế mà lại lợi hại đến mức khiến Tiêu Viễn Sơn cũng phải tán thưởng như vậy?" Cảm nhận sự thay đổi của Tiêu Viễn Sơn, tất cả võ giả đều đồng loạt nhìn chằm chằm vào Vạn Đạo Kinh trong lòng Tiêu Viễn Sơn.

Đáng tiếc họ chỉ có thể nhìn thấy ba chữ lớn trên bìa, nội dung thì hoàn toàn không biết, cũng chưa từng nghe nói trên đời này còn có tuyệt thế võ công như vậy.

Nếu không phải Tiêu Viễn Sơn võ công cái thế, bên cạnh lại có Tiêu Phong, Diệp Đông Hoàng và những người khác, họ đều đã muốn ra tay cướp đoạt rồi.

"A Di Đà Phật, bần tăng chẳng qua chỉ là một lão tăng quét dọn ở Tàng Kinh Các, nói gì đến lợi hại?" Tảo Địa Tăng trong lòng tuy cũng hiếu kỳ Vạn Đạo Kinh, nhưng bề ngoài vẫn điềm tĩnh từ tốn, bình thản nói: "Tiêu cư sĩ đã không tin, bần tăng tự nhiên sẽ không miễn cưỡng!" Nói rồi, Tảo Địa Tăng nhìn về phía Mộ Dung Bác.

Cảm nhận ánh mắt đối phương, Mộ Dung Bác nghĩ đến nỗi khổ vạn châm xuyên thấu ba huyệt Dương Bạch, Liêm Tuyền, Phong Phủ trên người y mỗi ngày ba lần, liền cắn răng hỏi: "Thần tăng có nguyện ý cứu ta chăng?" "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, bần tăng tự sẽ không từ chối!" Tảo Địa Tăng không chút do dự.

Vừa rồi bị Diệp Đông Hoàng làm mất mặt, giờ cũng là lúc lấy lại rồi!

"Đa tạ thần tăng!" Mộ Dung Bác đại hỉ, không ngờ Tảo Địa Tăng thế mà thật sự đồng ý cứu y.

Bốp!

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Tảo Địa Tăng vung tay, liền đánh chết Mộ Dung Bác đang đầy kinh hãi không hiểu.

Không phải nói cứu y sao?

Sao lại giết y?

"Sợ quá!

Mộ Dung Bác thế mà không hề có sức hoàn thủ đã bị đánh chết rồi!" "Cái này cũng quá khủng bố rồi đi, chẳng phải y nói muốn cứu Mộ Dung Bác sao?

Sao lại đánh chết Mộ Dung Bác?" Tất cả võ giả kinh hãi đến tột độ, sởn tóc gáy.

Một mặt chấn động vì Tảo Địa Tăng một chiêu nhẹ nhàng đánh chết Mộ Dung Bác, một mặt chấn động vì Tảo Địa Tăng vừa miệng còn nói cứu người ta, trở tay đã giết chết người.

Cái tính tình phản phúc vô thường này mới là điều khiến người ta kinh khủng, nói không chừng lúc nào đó không biết không hay đã giết chết ngươi rồi!

"Mộ Dung Bác thật sự đã chết!

Ngươi muốn làm gì?" Tiêu Phong tiến lên sờ mạch Mộ Dung Bác, phát hiện Mộ Dung Bác đã chết, lập tức đại nộ, chất vấn.

Ra tay phản bội mà đánh chết Mộ Dung Bác, đây là hành vi tiểu nhân, y không quen nhìn!

Nghĩ đến vừa rồi y thế mà lại quỳ xuống cầu cứu loại người này, trong lòng càng thêm hối hận, thật là sỉ nhục lớn.

Giờ Mộ Dung Bác đã chết, y còn không thể tự tay báo thù cho nương y!

“A Di Đà Phật, bần tăng tự nhiên là vì muốn cứu người!” Đối mặt với sự khinh bỉ, kinh khủng, châm chọc của mọi người, Tảo Địa Tăng không để tâm.

Y biết những người này bây giờ có bao nhiêu khinh bỉ, châm chọc, lát nữa sẽ có bấy nhiêu sùng bái, kính sợ!

Chương 136

"Y nội thương quá nặng, cần phải cho y ngủ say như quy tức trước, sau đó mới tính chuyện giải cứu." Tảo Địa Tăng chậm rãi mở miệng, coi như là giải thích cho tất cả mọi người tại trường.

"Chẳng lẽ Mộ Dung Bác không chết?

Y... y là đang trị thương cho Mộ Dung Bác sao?

Trên đời này nào có pháp môn nào trước tiên đánh chết người rồi sau đó mới trị thương cho y?" Tất cả võ giả tại trường đều nghi hoặc, nhưng Tiêu Phong vừa rồi đã kiểm tra Mộ Dung Bác, phát hiện đối phương đã chết.

Hơn nữa Tiêu Phong không có lý do gì để nói dối, người chết sao có thể cứu sống được?

"Mộ Dung Bác rốt cuộc đã chết hay chưa?" Triệu Sư Dung tò mò hỏi.

"Không chết, coi như là trạng thái giả chết!" Diệp Đông Hoàng nhìn Tảo Địa Tăng.

Lúc này đối phương đã tự mình bắt đầu chữa thương cho Mộ Dung Bác.

Chẳng mấy chốc, mọi người liền thấy đỉnh đầu Mộ Dung Bác bốc lên từng luồng khí trắng, sau đó Tảo Địa Tăng không ngừng vỗ chưởng vào các huyệt đạo trên người Mộ Dung Bác, như "Đại Chùy Huyệt", "Ngọc Chẩm Huyệt" v.v.

Khí trắng trên đỉnh đầu Mộ Dung Bác càng lúc càng nồng.

Lại qua khoảng một chén trà, dưới ánh mắt kinh ngạc kính sợ của một nhóm võ giả, thân thể Mộ Dung Bác khẽ run rẩy, cuối cùng từ từ

mở mắt ra, sắc mặt hồng hào.

“Thật sự đã cứu sống rồi, thật là đoạt lấy tạo hóa trời đất, thần công vô lượng a!” “Thật lợi hại, thủ đoạn này quả là sánh ngang tiên nhân!” Từng võ giả kích động không thôi, ánh mắt nhìn Tảo Địa Tăng tràn đầy kính sợ sùng bái.

Tảo Địa Tăng trong lòng khá mãn ý.

Hình tượng thần bí cường đại của y đã khắc sâu vào lòng người.

Từ nay về sau, uy vọng của Thiếu Lâm sẽ in sâu vào lòng người, không thể lay chuyển.

Mặc dù quá trình này có chút sai sót nhỏ, nhưng cũng coi như viên mãn.

“A Di Đà Phật, thứ dân như bụi trần, đế vương cũng như bụi trần.

Đại Yến không phục quốc là không, phục quốc cũng là không.

Đệ tử khẩn cầu sư phụ thu nhập môn hạ, sớm tối lắng nghe giáo huấn!” Mộ Dung Bác chắp hai tay lại, cúi người bái, ngữ khí hòa nhã, không còn vẻ hung hăng như trước.

“Đại triệt đại ngộ, thiện tai, thiện tai!” Tảo Địa Tăng cười lớn, đầy vẻ vui mừng an ủi.

“Thần tăng thật đúng là cao nhân!” “Không ngờ ngay cả Mộ Dung Bác cũng cải tà quy chính rồi, quả không hổ là thần tăng!” Vô số võ giả bị Tảo Địa Tăng thuyết phục, trong lòng kính sợ sùng bái như nước sông cuồn cuộn, liên miên không dứt.

“Lão hòa thượng, ta rất hiếu kỳ.

Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn mấy chục năm nay đến Thiếu Lâm Tự trộm xem kinh thư võ học, ngươi rõ ràng đã phát hiện, cũng

có thực lực ngăn cản, vì sao không ngăn cản?" "Vì sao ngươi mãi đến hôm nay mới nói với họ rằng tu luyện võ học Thiếu Lâm có hậu họa?

Ngươi đã từ bi trong lòng, vì sao không sớm ra mặt nói với họ rằng tu luyện có ẩn họa?

Cứ nhất định phải đợi đến hôm nay khi bệnh tình của họ đã nghiêm trọng mới ra tay?" "Võ công Thiếu Lâm thật sự có ẩn họa sao?

Hay ẩn họa đó vốn dĩ chính là cái hố mà ngươi đã đào sẵn cho họ?

Chỉ là vì hôm nay?" "Nếu Tiêu Viễn Sơn cũng để ngươi cứu, chẳng phải y cũng sẽ quy y Phật môn sao?

Thiếu Lâm của ngươi trong chốc lát đã thu phục được hai tuyệt thế cao thủ rồi?" Ngay lúc mọi người đang kính sợ sùng bái Tảo Địa Tăng, Diệp Đông Hoàng đột nhiên đứng ra.

Dưới ánh mắt ngơ ngác của tất cả mọi người, hắn liên tiếp đặt ra bốn câu hỏi.

Giọng hắn không lớn nhưng vang vọng, như tiếng chuông thần buổi chiều, thức tỉnh lòng người.

"Phải đó, Tảo Địa Tăng đã từ bi mẫn thế, lòng mang từ thiện như vậy, vì sao trước đó đã phát hiện mà không ngăn cản, không nhắc nhở?" "Y vừa cứu sống Mộ Dung Bác, Mộ Dung Bác vốn lập chí phục hưng Đại Yến liền quy y Phật môn?

Sự thay đổi này cũng quá lớn rồi!" "Tất cả những điều này đều quá không hợp lý, lời giải thích duy nhất chính là Tảo Địa Tăng tự biên tự diễn một vở kịch, từ ban đầu đã tính kế Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn!" Nghĩ đến đây, tất cả mọi người toàn thân lạnh toát, ánh mắt nhìn Tảo Địa Tăng tràn đầy sợ hãi, không nhịn được lùi lại một bước, dường như Thiếu Lâm là long đàm hổ huyệt.

Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn giận dữ bùng nổ, trong lòng tràn

ngập lửa giận vô cùng.

Bọn họ cảm thấy Diệp Đông Hoàng nói không sai.

Mộ Dung Bác là người như thế nào?

Dày công tâm huyết vô số năm, luôn lấy phục hưng Đại Yến làm nhiệm vụ của mình, sao có thể dễ dàng quy y Phật môn như vậy?

Thủ đoạn tẩy não này cũng quá đáng sợ rồi!

Đối mặt với vô số ánh mắt chỉ trích, các cao tăng Thiếu Lâm đại nộ, vây Diệp Đông Hoàng lại.

Vẻ mặt không hề gợn sóng từ xưa đến nay của Tảo Địa Tăng cũng biến sắc.

Lửa giận trong lòng y cũng không thể áp chế được.

Là một Vô Địch Đại Tông Sư, ngay cả Hoàng đế một quốc gia cũng không dám nói chuyện với y như vậy.

Diệp Đông Hoàng thế mà mấy lần ba lượt phá hỏng chuyện tốt của y, trước đó còn vạch trần gian tình giữa Huyền Từ và Diệp Nhị Nương, hủy hoại thanh danh Phật môn của y.

Phật cũng có Nộ Mục Kim Cương!

Giờ khắc này, Tảo Địa Tăng đã nổi giận!

Thật đáng chết! "A Di Đà Phật, thí chủ nhất tái hủy báng thanh danh Thiếu Lâm ta, phỉ báng cao tăng Thiếu Lâm ta, là có thù oán với Thiếu Lâm ta, hay cảm thấy Thiếu Lâm ta dễ bắt nạt?

Phật ta lòng từ bi, nhưng cũng có nộ khí kim cương!" Giọng Huyền Từ khàn đặc, tuy võ công đã mất, khí thế lại vô cùng cứng cỏi.

Ông ta cảm thấy Diệp Đông Hoàng chính là đến Thiếu Lâm gây sự, Huyền Độ, Huyền Nạn, Huyền Sinh cùng các cao tăng Thiếu Lâm

khác cũng trừng mắt nhìn, đại có ý không hợp liền ra tay hàng yêu phục ma. "Sao vậy?

Âm mưu bại lộ, thẹn quá hóa giận, muốn động thủ giết người diệt khẩu ư?

Hay là muốn độ hóa ta như Mộ Dung Bác, biến thành tay sai, chó săn của Thiếu Lâm?" Diệp Đông Hoàng tóc dài bay phấp phới, tiến lên một bước, đối mặt với hàng trăm võ tăng Thiếu Lâm mà không hề run sợ, dù vạn người ta vẫn đi tới, thản nhiên tự nhược, tự tin bá đạo.

Một mình đối mặt Thiếu Lâm có gì mà phải sợ?

Tiêu Viễn Sơn nhìn Mộ Dung Bác đã quy y cửa Phật, chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo.

Nghe thấy mấy chữ "tay sai, chó săn", càng phẫn nộ không thôi, ông ta suýt nữa đã trúng kế.

Còn Tiêu Phong thì hối hận giận dữ, hắn suýt nữa đã tự tay đưa Tiêu Viễn Sơn cho Thiếu Lâm độ hóa! "Ngươi tiểu hòa thượng này thật là ngụy quân tử, ngươi tư thông với Diệp Nhị Nương trước, bỏ vợ bỏ con sau, lại còn mặc kệ Diệp Nhị Nương làm loạn giang hồ, mà còn từ bi với kim cương chi nộ ư?" Khí thế cường đại của Vũ Hành Vân tràn ra, thậm chí còn hơn cả Mộ Dung Bác, Tiêu Viễn Sơn trước đó, khiến các nhân sĩ võ lâm xung quanh liên tục lùi lại, lòng kinh hãi.

Ngay sau đó Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải, Triệu Sư Dung cũng tiến lên một bước, khí tức khủng bố áp bức đám võ giả tại chỗ không dám thở mạnh.

Trước đó mọi người chỉ thấy được thân tư mỹ mạo phong hoa tuyệt đại của mấy người Vũ Hành Vân, mà không biết thực lực rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Tuy rằng nghe nói Tiêu Dao Tam Tuyệt rất mạnh, nhưng rốt cuộc

cũng chưa tận mắt thấy, nay vừa nhìn, quả nhiên danh bất hư truyền!

Thực lực này, bất kỳ ai cũng không kém cạnh Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác, Tiêu Phong mấy người, thậm chí còn hơn hẳn.

Huyền Từ bị một phen lời nói của Vũ Hành Vân chèn ép đến sắc mặt tái mét, một đám cao tăng bên cạnh giận đến tóc dựng ngược, nhưng lại kiêng dè thực lực ba người Vũ Hành Vân không dám mạo hiểm động thủ.

Ngay khi sắp mở miệng phản bác, Tảo Địa Tăng lại lên tiếng. "A Di Đà Phật, mấy ngày trước, bần tăng cảm thấy Tiêu Dao thí chủ đã Phá Toái Hư Không mà đi, không thể gặp lại Tiêu Dao thí chủ một lần nữa, thật là một điều tiếc nuối trong đời!" Tảo Địa Tăng nhìn ba người Vũ Hành Vân, mang theo một chút hồi ức và tiếc nuối.

Thế nhưng lời ông ta nói ra lại khiến tất cả võ giả tại chỗ kinh hãi đến cực độ, kinh thiên động địa. "Phá Toái Hư Không?" "Sư phụ của Tiêu Dao Tam Tuyệt là Tiêu Dao Tử đã Phá Toái Hư Không mà đi rồi sao?" "Trên đời này thật sự có Phá Toái Hư Không ư?" Tiêu Viễn Sơn, Tiêu Phong cùng các cao thủ võ lâm khác đều chấn động tâm thần.

Truyền thuyết Phá Toái Hư Không vẫn luôn tồn tại, rất nhiều cổ tịch đều có ghi chép, ví như Thiếu Lâm Đạt Ma tổ sư theo ghi chép cũng là Phá Toái Hư Không mà đi.

Không ngờ rằng ở thời đại này lại có người thành công! "Hôm nay có thể gặp được ba vị thí chủ cũng là đại hạnh, chi bằng ba vị thí chủ hãy đến hậu đường đợi lát, đợi bần tăng xử lý xong chuyện tục ở đây, rồi chúng ta cùng đàm kinh luận đạo, có lẽ có thể giúp ba vị thí chủ tiến thêm một bước, cũng coi như kết mối duyên năm xưa với Tiêu Dao thí chủ!" Tảo Địa Tăng chậm rãi mở miệng, tựa như trưởng bối nâng đỡ vãn bối, khiến các võ giả xung quanh đều động lòng, hâm mộ

ghen tị.

Vị lão tăng này tuyệt đối là tồn tại Vô Địch Đại Tông Sư, có ông ta chỉ điểm, tu vi há chẳng phải sẽ tăng vọt sao?

Đây là cơ duyên bậc nào?

Đáng tiếc bọn họ không có một sư phụ tốt, cũng chẳng có giao tình với vị lão hòa thượng này!

Các võ giả xung quanh hâm mộ ghen tị, nhưng Diệp Đông Hoàng lại nhìn ra vị lão hòa thượng này không có ý tốt, rõ ràng là đang thèm muốn bí mật Phá Toái Hư Không của Tiêu Dao Tử, muốn có được từ trên người ba người Vũ Hành Vân.

Một khi ba người Vũ Hành Vân theo ông ta vào Thiếu Lâm, với thực lực Vô Địch Đại Tông Sư của ông ta cộng thêm nội tình của Thiếu Lâm, cho dù ba người Vũ Hành Vân liên thủ cũng căn bản không thể phản kháng, đến lúc đó chẳng phải mặc ông ta giày vò, muốn chơi thế nào thì chơi sao? "Ngươi lão hòa thượng này, thật là không biết xấu hổ, Thiếu Lâm không phải cấm nữ nhân tiến vào ư?

Ngươi còn muốn nữ nhân của ta đi theo ngươi đến hậu đường, ngươi muốn làm gì?" Diệp Đông Hoàng cười lạnh, vươn tay ôm Vũ Hành Vân và Lý Thu Thủy vào lòng, khiến hai người thẹn thùng không thôi, nhưng trong lòng lại không hề giận dữ, ngược lại còn mang theo một chút mừng thầm.

Diệp Đông Hoàng tuyên bố bọn họ là nữ nhân của hắn trước mặt các nhân sĩ võ lâm thiên hạ, tuy có chút bá đạo, nhưng cũng khiến bọn họ rất vui mừng. "Đúng vậy, Thiếu Lâm không phải cấm nữ nhân tiến vào sao?" Từng võ giả nghị luận ầm ĩ, đưa ra chất vấn.

Chương 137

"Huyền Từ phương trượng còn có tình nhân và con trai, thần tăng mời ba vị tiên tử vào thì có đáng gì?" Có võ giả nói với giọng điệu âm dương quái khí đầy châm chọc.

Tảo Địa Tăng tuy lợi hại, nhưng cũng không thể bịt miệng thiên hạ.

Thiếu Lâm tuy là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, nhưng những võ giả ghen tị, thù hận, ghét bỏ Thiếu Lâm cũng không ít, rất nhiều người không hề nể mặt Thiếu Lâm. "Kỳ thực ta rất tò mò thần tăng sẽ chỉ điểm ba vị tiên tử thế nào?" "Là dùng miệng hay dùng tay đây?" "Nghe nói Thiếu Lâm có Niêm Hoa Chỉ, Đại Lực Kim Cương Chỉ, Ma Ha Chỉ, Vô Tướng Kiếp Chỉ gì đó, không chỉ cương mãnh lăng lệ, mà còn biến hóa đa đoan... không biết ba vị tiên tử có chịu nổi không đây, hắc hắc!" "Kỳ thực còn có Long Trảo Thủ gì đó cũng không tệ!" Một võ giả đưa tay vồ vồ trong không trung, vẻ mặt gian xảo.

Từng võ giả mắt ráo hoảnh càng nói càng hưng phấn, càng nói càng quá đáng, không chỉ Thiếu Lâm chúng tăng nghe mà tức giận, trong mắt Diệp Đông Hoàng cũng lộ ra một tia sắc bén.

Đây không chỉ là vũ nhục Thiếu Lâm, mà còn là vũ nhục nữ nhân của hắn! "A Di Đà Phật!" Đột nhiên, Tảo Địa Tăng cất một tiếng Phật hiệu vang lên, hùng vĩ trang nghiêm, chấn động tai điếc.

Phốc phốc!

Mấy võ giả có giọng nói lớn nhất, nói chuyện tục tĩu và gian xảo nhất trong đám người lập tức bạo thể ngã xuống đất.

Mọi người kinh hãi, khủng bố vạn phần, nhao nhao ngậm miệng, hiện trường lập tức chìm vào im lặng, dám giận nhưng không dám

nói. "Thí chủ đã nhập ma đạo, đương nhiên phải ở lại Thiếu Lâm trừ bỏ ma khí, mới có thể xuống núi, nếu không chỉ hại người hại mình!" Tảo Địa Tăng chấn nhiếp mọi người, ánh mắt đục ngầu trở nên sắc bén bức người, tinh quang lấp lánh như xuyên thấu tâm hồn Diệp Đông Hoàng.

Oanh!

Uy áp ngút trời từ trên người Diệp Đông Hoàng tràn ra, càn quét bốn phía, tựa như một vị Viễn Cổ Thiên Đế đang ngủ say thức tỉnh, khí tức khủng bố khuấy động thiên địa và Tảo Địa Tăng đối chọi gay gắt.

Sự việc phát triển đến bước này, đã sớm cùng đường mạt lộ, nói thêm nữa cũng vô ích, phương thức cuối cùng có thể giải quyết vấn đề chỉ có nắm đấm.

Nếu Thiếu Lâm nắm đấm lớn, Diệp Đông Hoàng sẽ là ma, ba người Vũ Hành Vân cũng sẽ bị Tảo Địa Tăng lấy danh nghĩa đàm kinh luận đạo mà đưa vào Thiếu Lâm bức hỏi bí mật Phá Toái Hư Không của Tiêu Dao Tử.

Ngược lại, nếu Diệp Đông Hoàng nắm đấm lớn, vậy thì Thiếu Lâm hôm nay phải bị xóa tên! "Đây chính là thực lực của Diệp Đông Hoàng sao?

Khí tức thật khủng bố, cứ như một con Hồng Hoang Cự Thú đang thức tỉnh vậy!" "Đánh rồi, đây là tiết tấu muốn khiêu chiến Thiếu Lâm!" Đám võ giả nhao nhao lùi lại, tinh thần phấn chấn.

Khiêu chiến Thiếu Lâm, đây chính là thịnh sự trăm năm khó gặp, không ngờ lại để bọn họ gặp phải. "A Di Đà Phật!" Ánh mắt Tảo Địa Tăng ngưng trọng, từ trên người Diệp Đông Hoàng cảm nhận được một luồng uy hiếp mãnh liệt.

Hai tay ông ta chắp lại, một hư ảnh Đại Phật màu vàng từ sau lưng bay lên!

Uy nghiêm nộ mục!

Kim quang lấp lánh!

Chiếu rọi Tảo Địa Tăng như một vị cổ Phật giáng thế, tướng mạo trang nghiêm, thần thánh không thể xâm phạm.

Hư ảnh cổ Phật này rõ ràng là võ đạo dị tượng do Tảo Địa Tăng lĩnh ngộ Kim Cương Chi Thế đạt đến mười thành mà ngưng tụ thành.

Có dị tượng này gia trì, chiến lực bạo tăng gấp mấy lần, hoàn toàn không phải Vô Thượng Đại Tông Sư có thể sánh bằng, đây chính là sự vô địch của Vô Địch Đại Tông Sư.

Cho dù là cường giả đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư như Vũ Hành Vân, Lý Thu Thủy, cũng không thể ngưng tụ võ đạo dị tượng!

Chín thành chín của "thế" và mười thành viên mãn của "thế", nhìn như chỉ một đường chênh lệch, nhưng lại là trời với đất. "Đây chính là Vô Địch Đại Tông Sư sao?" "Uy thế này quả nhiên khủng bố, giản đơn không phải người!" "Không biết Diệp Đông Hoàng có tư cách gì mà dám đến Thiếu Lâm khiêu chiến!" Từng võ giả trợn tròn mắt, kinh hãi đến cực độ lại phấn chấn không thôi.

Vô Địch Đại Tông Sư chính là nhân vật cấp thần tiên trấn quốc, thần long thấy đầu không thấy đuôi, khó mà gặp được.

Nay có thể thấy một vị Vô Địch Đại Tông Sư ra tay, đó là vinh hạnh bậc nào, may mắn bậc nào? "Đây chính là thực lực Vô Địch Đại Tông Sư sao?" Tiêu Viễn Sơn trong lòng chấn động, trách không được ông ta mỗi lần đi Tàng Kinh Các đều không phát hiện đối phương, thực lực như thế này căn bản không phải ông ta có thể sánh bằng. "Vô Địch Đại Tông Sư thì sao chứ?" Tiêu Phong siết chặt nắm đấm, chăm

chú nhìn Diệp Đông Hoàng và Tảo Địa Tăng.

Một khi Diệp Đông Hoàng không địch lại, hắn sẽ không chút do dự xông ra, cho dù là Vô Địch Đại Tông Sư, hắn cũng dám cùng một trận chiến.

Theo hắn thấy, hôm nay Diệp Đông Hoàng đối đầu với Thiếu Lâm, hoàn toàn là vì hắn!

Tại Hạnh Tử Lâm, Diệp Đông Hoàng vì giúp hắn mà vạch trần chuyện của Huyền Từ, hủy hoại thanh danh Thiếu Lâm.

Hôm nay vì cứu cha hắn, lại vạch trần âm mưu của Tảo Địa Tăng, phá hỏng kế hoạch của đối phương, điều này mới kích nộ đối phương, cuối cùng đi đến thế đối lập với Thiếu Lâm.

Vì vậy, hắn không thể chối từ trách nhiệm!

Mối ân tình của Diệp Đông Hoàng, e rằng hắn một đời cũng không trả hết!

Ong!

Sau lưng Diệp Đông Hoàng cũng xuất hiện một dị tượng, chính là một hư ảnh Thiên Đế cái thế hoành áp vạn cổ!

Hắn đầu đội bình thiên quan, thân khoác cửu long bào, chân đạp đế hoàng ngoa, bên hông treo Đế Hoàng Kiếm, lưng tựa vũ trụ tinh hà, chân đạp vạn cổ hỗn độn, ánh mắt coi thường tất cả, thấu triệt vạn cổ, chí tôn chí quý, chí cường chí đại, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn. "Ta mẹ nó, Diệp Đông Hoàng cư nhiên cũng là Vô Địch Đại Tông Sư!" "Dị tượng thật khủng bố, ta cảm giác nhịn không được muốn quỳ xuống hô to, triều bái thần phục!" "Thiên hạ này quả nhiên ngọa hổ tàng long!" Nhìn thấy dị tượng sau lưng Diệp Đông Hoàng, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Đông Hoàng đã ẩn giấu tu vi, tu vi chân thật căn bản chính là Vô Địch Đại Tông Sư, ngay cả Tảo Địa Tăng

cũng cho là như vậy.

Nếu không Diệp Đông Hoàng làm sao có thể cường đại đến thế? "Đây chính là thực lực của ngươi sao?

Thật mạnh!" Lý Trầm Chu đứng giữa đám người, nắm đấm siết chặt, trong mắt chiến ý cao ngất.

Sẽ có một ngày, hắn cũng sẽ đứng ở vị trí này, vạn chúng chú mục, dù vạn người ta vẫn đi tới. "Quân Lâm Thiên Hạ!" Diệp Đông Hoàng tung một quyền, hư ảnh Thiên Đế phía sau cũng nâng tay ra quyền.

Hư ảnh này không phải dị tượng Vô Địch Đại Tông Sư mà mọi người tưởng, mà là công pháp dị tượng của Diệp Đông Hoàng tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh.

Bất quá dị tượng này và dị tượng Vô Địch Đại Tông Sư cũng không khác biệt là bao, hiệu dụng phi phàm, còn có thể gia trì sức mạnh!

Đợi đến khi Diệp Đông Hoàng tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư, dị tượng Vô Địch Đại Tông Sư sản sinh sẽ dung hợp làm một với đạo công pháp dị tượng này, dị tượng của hắn sẽ trở nên càng cường đại khủng bố hơn.

Nói không chừng còn có thể vượt cấp đối chiến cường giả Thiên Nhân Cảnh! "Bàn Nhược Chưởng!" Tảo Địa Tăng một chưởng ấn xuống hóa thành một đại thủ ấn màu vàng, khí tức khủng bố áp bách đến hư không run rẩy, tựa hồ không chịu nổi, như mặt hồ gợn sóng tầng tầng liên y! "Một lũ lừa ngốc, chịu chết đi!" Thấy bên Diệp Đông Hoàng tạm thời không thể nhúng tay vào, Vũ Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải và Triệu Sư Dung liền xông vào đám tăng nhân Thiếu Lâm khác!

Đã khai chiến rồi, vậy hôm nay cứ cho Thiếu Lâm một bài học nhớ đời.

Bọn họ không phải chưa từng nghĩ đến việc diệt Thiếu Lâm, nhưng Thiếu Lâm nội tình sâu dày, Diệp Đông Hoàng cản Tảo Địa Tăng thì không vấn đề gì, nhưng đoán chừng không thể giết được đối phương.

Vô Địch Đại Tông Sư là võ lực cực hạn của thế giới này, không dễ dàng đánh giết như vậy! "Thập Bát La Hán Trận!" "Kim Cương Phục Ma Trận!" Huyền Từ tuy võ công đã mất hết, nhưng uy vọng vẫn còn.

Hiện tại ông ta vẫn là phương trượng Thiếu Lâm, nhìn thấy bốn người Vũ Hành Vân xông tới, liền nhanh chóng ra lệnh.

Từng cao tăng chữ Huyền dẫn theo một đám võ tăng chữ Tuệ cầm côn bổng hợp thành một Kim Cương Phục Ma Trận và hai Thập Bát La Hán Trận vây khốn Vũ Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải.

Còn về Triệu Sư Dung, đỉnh phong Đại Tông Sư tuy không tệ, nhưng tùy tiện phái một cường giả là có thể cản lại! "Thật lợi hại!

Không hổ là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, uy lực của Thập Bát La Hán Trận và Kim Cương Phục Ma Trận quả nhiên phi phàm, một thoáng đã vây khốn ba vị tiên tử phái Tiêu Dao!" "Bất quá ba vị tiên tử cũng thật lợi hại, thân tư phiêu dật, tiêu dao linh động, phiêu nhiên như tiên, một mình độc kháng đại trận do đám võ tăng Thiếu Lâm bày ra mà không hề rơi vào thế hạ phong, ngược lại còn áp chế đối phương!" "Ước gì có thể cưới được một vị tiên tử thì tốt rồi!" "Tỉnh lại đi, ban ngày đừng có nằm mơ nữa, đợi ngươi thành Vô Địch Đại Tông Sư rồi hãy nói!" Oanh long!

Dưới ánh mắt căng thẳng mong chờ, hưng phấn cuồng nhiệt, nhiệt

huyết sôi trào của mọi người, Quân Lâm Thiên Hạ của Diệp Đông Hoàng và Bàn Nhược Chưởng của Tảo Địa Tăng va chạm vào nhau, uyển như sao chổi va vào địa cầu, kinh thiên động địa.

Khí kình khủng bố lấy điểm va chạm làm trung tâm bùng phát lan tràn, vô số gạch đá bay vút, có vài võ giả đứng gần mà thực lực không mạnh trực tiếp bị đá đập chết đập bị thương!

Có mấy người đầu bị đập nát, máu đỏ óc trắng bay tứ tung, khiến các võ giả xung quanh kinh hồn bạt vía, nôn thốc nôn tháo, liên tục lăn lê bò toài lùi lại.

Lúc này, dưới chân Thiếu Thất Sơn, đang có ba bóng người đi lên núi. "Kia... kia là Diệp công tử?" Đoàn Diên Khánh vừa đến trên núi, liếc mắt một cái đã thấy được thân ảnh cái thế bá tuyệt thiên hạ của Diệp Đông Hoàng dưới sự chiếu rọi của hư ảnh Thiên Đế, đồng tử co rút, gậy sắt run rẩy, kinh hãi đến cực độ.

Khí tức từ trên người Diệp Đông Hoàng lúc này tràn ra thật sự quá khủng bố, tựa hồ tùy ý là có thể nghiền chết nghiền nát hắn! "Hắn chính là Diệp Đông Hoàng?" Đoàn Chính Thuần tự nhiên cũng lập tức nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đang được vạn chúng chú mục, là tiêu điểm toàn trường.

Sắc mặt hắn trắng bệch, đầu "Oanh" một tiếng nổ tung, lập tức bị dọa ngất đi.

Hắn cư nhiên phái người đi giết một cường giả khủng bố như vậy, đơn giản là lão thọ tinh treo cổ ngại mệnh dài!

Khang Mẫn hại ta a! "Tiểu hữu quyền pháp thật bá đạo!" Cánh tay Tảo Địa Tăng khẽ run rẩy, nhìn Diệp Đông Hoàng với ánh mắt đầy ngưng trọng, coi Diệp Đông Hoàng là đối thủ.

Ông ta biết vừa rồi mình đã nhìn lầm, cư nhiên không hề phát hiện

Diệp Đông Hoàng là một vị Vô Địch Đại Tông Sư, nếu không cũng sẽ không dễ dàng xung đột với Diệp Đông Hoàng.

Mỗi một Vô Địch Đại Tông Sư đều là sủng nhi của thời đại, công tham tạo hóa, cho dù có mạnh có yếu, chênh lệch cũng sẽ không quá lớn, bình thường không ai làm gì được ai.

Chương 138

"Lão hòa thượng, ngươi cũng không tệ!" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng động, một quyền đập xuống, lại chính là Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cương Chưởng.

Tảo Địa Tăng cũng một chưởng đánh ra, cũng là Đại Lực Kim Cương Chưởng.

Tu vi Diệp Đông Hoàng không đủ, nhưng nhục thân cường đại, nhất lực phá vạn pháp.

Nhục thân Tảo Địa Tăng không thể so sánh với Diệp Đông Hoàng, nhưng Kim Cương Chi Thế mười thành viên mãn huyền diệu vô song, Đại Lực Kim Cương Chưởng trong tay ông ta hóa mục nát thành thần kỳ! "Đây mới là Đại Lực Kim Cương Chưởng chân chính!" "Không ngờ Diệp Đông Hoàng lại lợi hại đến thế!" Mọi người kinh thán, đây mới là cao thủ chân chính, cái gì mà Mộ Dung Phục, Mộ Dung Bác chi lưu, chỉ có thể coi là trò trẻ con. "Long Trảo Thủ!" "Vô Tướng Kiếp Chỉ!" "Kháng Long Hữu Hối!" "Nhất Chỉ Thiền Công!" Các loại võ học trong tay Diệp Đông Hoàng đều được tùy ý thi triển, bao gồm cả Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ và Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Tảo Địa Tăng cũng tinh thông các loại võ học Thiếu Lâm, hai người từng chiêu từng thức, nhìn thì đơn giản mộc mạc, nhưng lại phản phác quy chân, hung hiểm dị thường. "Không ngờ Diệp công tử võ công lại lợi hại đến thế, còn tinh thông các phái võ học, Hàng Long Thập Bát Chưởng trong tay hắn thi triển ra, còn mạnh hơn ta rất nhiều!" Tiêu Phong kinh thán, tuy không biết Hàng Long Thập Bát Chưởng của Diệp Đông Hoàng học từ đâu, nhưng hắn cũng không bận tâm. "Diệp công tử đối phụ tử chúng ta ân trọng như núi, hiện tại

đúng lúc cùng Diệp công tử diệt sạch đám lừa ngốc đạo mạo ngụy quân tử này của Thiếu Lâm!" Tiêu Viễn Sơn vốn đã thù hận Huyền Từ năm xưa giết vợ ông, hôm nay lại suýt chút nữa bị Tảo Địa Tăng độ hóa thành chó săn của Thiếu Lâm, trong lòng sớm đã chất chứa một ngọn lửa.

Thân ảnh ông ta động, một chưởng đánh về phía Huyền Từ. "Không hay rồi!

Bảo hộ phương trượng!" Huyền Độ kinh hô, thi triển tuyệt kỹ Niêm Hoa Chỉ của mình công về phía Tiêu Viễn Sơn, nhưng lại bị một chưởng chấn bay. "A Di Đà Phật!" Huyền Từ chắp hai tay lại, thấy Tiêu Viễn Sơn một chưởng chấn bay Huyền Độ rồi xông đến chỗ ông ta, nhưng không hề né tránh một chút nào.

Ông ta biết hiện tại mình căn bản không thể né tránh, chi bằng hào sảng chịu chết, giữ lại một chút thể diện.

Bành!

Tiêu Viễn Sơn một chưởng chấn nát ngũ tạng lục phủ của Huyền Từ, giết chết ông ta.

Lập tức, trong lòng ông ta có cảm giác khoáng đạt sáng rõ, tựa hồ nút thắt trong lòng đã bị đè nén ba mươi năm bỗng chốc được giải khai, sau đó phấn chấn xông vào đám đệ tử Thiếu Lâm khác.

Thế nhưng lúc này, Mộ Dung Bác đã bị Tảo Địa Tăng độ hóa lại cản đường Tiêu Viễn Sơn, hai người kịch chiến cùng nhau. "Mộ Dung lão tặc, chịu chết đi!" Tiêu Phong hít sâu một hơi, không còn do dự, cùng Tiêu Viễn Sơn xông vào Mộ Dung Bác. "Lão đại, chúng ta bây giờ có nên xông lên không?" Nhạc Lão Tam xách cá sấu tiễn, nhìn chằm chằm từng đệ tử Thiếu Lâm, hăm hở muốn thử sức.

Hắn đã đáp ứng hiệu trung Diệp Đông Hoàng, lúc này tự nhiên

phải vì Diệp Đông Hoàng mà chiến. "Giết!" Nhìn thoáng qua Diệp Đông Hoàng đang chiến đấu với Tảo Địa Tăng, Đoàn Diên Khánh quả quyết đưa ra quyết định.

Hắn khét tiếng xấu xa, không thể hòa hợp với những danh môn chính phái như Thiếu Lâm, hơn nữa, trước đó đã đáp ứng hiệu trung Diệp Đông Hoàng, lúc này nếu phản hối tuyệt đối không có đường sống.

Hai người bọn họ gia nhập chiến trường, ngược lại đã giúp Triệu Sư Dung chia sẻ không ít áp lực.

Oanh!

Trên không trung, Diệp Đông Hoàng và Tảo Địa Tăng ngoan cường đối chưởng một cái, thân thể hai người chấn động, đồng thời bay ngược ra.

Ngay sau đó, hai người lại lập tức kịch chiến cùng nhau, Diệp Đông Hoàng rõ ràng đang chiếm thượng phong. "Ma đầu này lợi hại đến thế, thần tăng nhất thời cũng không hạ được, ta trước tiên giết tiểu yêu nữ này!" Huyền Độ sau khi bị Tiêu Viễn Sơn một chưởng đánh bay, vết thương không nặng.

Thấy Diệp Đông Hoàng và Tảo Địa Tăng bất phân thắng bại, thậm chí còn áp chế Tảo Địa Tăng, ánh mắt ông ta nhìn Triệu Sư Dung đầy ác ý.

Hôm nay Thiếu Lâm thanh danh đã hoàn toàn mất sạch, vừa rồi Huyền Từ phương trượng còn bị một chưởng đánh chết ngay trước mặt ông ta, kẻ chủ mưu chính là Diệp Đông Hoàng.

Hơn nữa ông ta cũng phát hiện, hôm nay bọn họ e rằng không thể giữ chân Diệp Đông Hoàng lại, ngay cả ba người Vũ Hành Vân cũng rất khó giữ lại.

Nếu để Diệp Đông Hoàng đại náo Thiếu Lâm một trận mà lại bình an rời đi, Thiếu Lâm của ông ta há chẳng phải sẽ hoàn toàn mất sạch thanh danh?

Hơn nữa Triệu Sư Dung ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng, cũng không ít lần nói xấu Thiếu Lâm. "A Di Đà Phật, ma không phân nam nữ, đều là ma!" Huyền Độ lại nhìn thoáng qua Huyền Từ thảm tử, ánh mắt trở nên độc ác và cay nghiệt.

Năm ngón tay ông ta chộp một cái, ba phiến lá rụng từ mặt đất bay lên rơi vào giữa ngón cái và ngón trỏ của ông ta.

Tùy tay ném ra, lá rụng như ám khí sắc bén không gì không xuyên thủng, bắn thẳng vào tim Triệu Sư Dung.

Chính là Niêm Hoa Chỉ, một trong Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ! "Không hay rồi!" Nguy cơ mãnh liệt ập đến, Triệu Sư Dung dựng tóc gáy, khóe mắt liếc thấy động tác của Huyền Độ, muốn né tránh, nhưng đối thủ của nàng lại một côn đập xuống, khiến nàng không thể né tránh.

Nàng vung tay áo dài bên phải cản lại cây côn đập tới hung hăng kia, tay trái đánh về phía phiến lá bay tới.

Oanh!

Trước, sau giáp kích, Triệu Sư Dung tay phải cản lại trường côn, lại cảm thấy một cỗ đại lực ập đến, thân hình kiều diễm chấn động, cánh tay lập tức mất đi tri giác.

Tay trái miễn cưỡng cản được một phiến lá, hai phiến lá còn lại hung hăng đánh vào ngực nàng!

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, Triệu Sư Dung bị chấn bay ra ngoài, y sam màu lục nhạt nhuộm đỏ, uyển như đóa tường vi bi mỹ, sắp sửa

tàn úa. "Mẹ kiếp, thật là vô sỉ, lấy đông hiếp ít còn đánh lén!" "Tiên tử xinh đẹp như vậy xem ra sắp hương tiêu ngọc vẫn rồi!" Đám người xem náo nhiệt xôn xao.

Niêm Hoa Chỉ của Huyền Độ trong võ lâm cũng có chút danh khí, bị chính diện đánh trúng, vết thương có thể tưởng tượng được, mười phần thì tám chín phần là không sống nổi rồi! "Vô sỉ!" Tiêu Phong một chưởng chấn lui Mộ Dung Bác, phẫn nộ không thôi, không ngờ cao tăng Thiếu Lâm lại có hành vi như vậy, thật sự quá khiến hắn thất vọng rồi!

Hưu!

Diệp Đông Hoàng một chưởng chấn khai Tảo Địa Tăng, thân ảnh lập tức xuất hiện phía sau Triệu Sư Dung, ôm nàng vào lòng.

Sắc mặt hắn rất lạnh, vừa rồi hắn vẫn luôn chú ý đến biến hóa trong trường, chỉ là chiến trường biến hóa trong chớp mắt, khi Huyền Độ ra tay, hắn vừa vặn bị Tảo Địa Tăng giữ chân, không rảnh phân tâm. "Diệp đại ca!" Triệu Sư Dung đưa tay chạm vào khuôn mặt Diệp Đông Hoàng, cảm thấy sinh mệnh đang trôi đi nhanh chóng, nàng biết mình không ổn rồi. "Đừng nói chuyện, ta sẽ không để nàng có chuyện gì!" Diệp Đông Hoàng một đạo Vạn Đạo Chân Khí chú nhập vào cơ thể Triệu Sư Dung, phong bế vết thương của nàng, cầm máu, đồng thời lợi dụng năng lực trị thương của Vạn Đạo Chân Khí để chữa trị trái tim bị chấn nát bởi Niêm Hoa Chỉ của nàng. "Ừm ừm, Diệp đại ca, ta tin chàng, chàng là vô sở bất năng!" Triệu Sư Dung cười nhạt một tiếng, chỉ là khuôn mặt tái nhợt và vết máu đỏ tươi ở khóe môi lại bi mỹ đến thế, khiến người ta đau lòng đến vậy. "Dám làm nàng bị thương, ta diệt môn hắn!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía Tảo Địa Tăng. "Tiểu hữu thật bá đạo, lẽ nào chỉ cho phép các ngươi giết người, chúng ta thì phải bó tay chịu trói, khoanh tay chờ chết?" Tảo Địa Tăng lúc này không còn

phong thái cao thủ trước đó nữa, trở nên giống như người thường, có tham sân si hận nộ.

Vì Diệp Đông Hoàng, đệ tử Thiếu Lâm của ông ta cũng tử thương mấy chục người, tổn thất thảm trọng.

Ngay cả Huyền Từ cũng bị người ta một chưởng đánh chết, uy vọng tích lũy mấy trăm năm của Thiếu Lâm một sớm tan tành. "Không sai, ta muốn giết ngươi, ngươi không thể không chết!" Diệp Đông Hoàng khí thế ngút trời, tóc dài bay phấp phới, như một vị cái thế ma thần.

Triệu Sư Dung dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn khuôn mặt cương nghị của hắn, nghe giọng nói bá đạo của hắn, trong lòng ngọt ngào.

Lúc này, dù chết cũng đáng rồi.

Đám người xem náo nhiệt xung quanh dưới khí tức này đều kinh hồn bạt vía, có cảm giác muốn chạy trốn khỏi Thiếu Lâm, cảm thấy ở lại đây quá đáng sợ! "Hay cho ma đầu, hôm nay bần tăng sẽ vì giang hồ võ lâm trừ đi một mối họa!" Tảo Địa Tăng giận quá hóa cười, đã lâu không thấy người nào cuồng vọng đến thế, ngay cả Tiêu Dao Tử trước mặt ông ta, cũng không dám nói lời đại ngôn này. "Chết!" Diệp Đông Hoàng tay trái ôm Triệu Sư Dung, một bước bước ra, khí thế ngút trời, xuất hiện trước mặt Tảo Địa Tăng, một quyền đập xuống. "Ta xem ngươi làm sao giết ta?" Tảo Địa Tăng hoàn toàn không để ý, nhục thân Diệp Đông Hoàng tuy mạnh, nhưng muốn giết ông ta thì không thể.

Ông ta nâng tay một chiêu Bàn Nhược Chưởng đánh tới.

Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ trong tay ông ta cũng tùy ý thi triển, xuất thần nhập hóa.

Thế nhưng ngay khi hai chưởng sắp va chạm, một quyền của Diệp Đông Hoàng lại đột nhiên cố ý lệch đi một chút, tránh né va chạm với Tảo Địa Tăng, một quyền đánh vào ngực Tảo Địa Tăng.

Đồng thời, Bàn Nhược Chưởng của Tảo Địa Tăng cũng hung hăng đánh vào ngực Diệp Đông Hoàng.

Lấy mạng đổi mạng, lấy thương đổi thương!

Oanh long!

Toàn bộ quyền lực, chưởng lực của hai người nổ tung trên ngực đối phương.

Triệu Sư Dung cho dù được sức mạnh của Diệp Đông Hoàng bảo vệ, cũng có thể cảm nhận được lực lượng khủng bố khiến người ta kinh hãi kia!

Đó là sức mạnh khủng bố có thể hủy diệt nàng một trăm lần trong chớp mắt! "Diệp đại ca!" Triệu Sư Dung kinh hô, rất khó tưởng tượng một chưởng khủng bố kia rơi xuống thân thể sẽ như thế nào.

Mà Diệp Đông Hoàng liều mạng như vậy đều là vì nàng, nghĩ đến đây, trong lòng nàng càng cảm động và áy náy, đôi mắt đẹp đỏ hoe, đầy lo lắng. "Diệp Đông Hoàng!" Vũ Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải kinh hô một tiếng, khí tức khủng bố bùng phát, phá tan Thập Bát La Hán Đại Trận và Kim Cương Phục Ma Trận đang lung lay sắp đổ.

Các võ tăng Thiếu Lâm bày trận đều bị trọng thương, người thực lực yếu trực tiếp bị chấn chết.

Nhìn thấy Triệu Sư Dung trong lòng Diệp Đông Hoàng, ba người trong lòng đều tràn ngập ghen tuông!

Chương 139

Nếu người bị thương là bọn họ, Diệp Đông Hoàng có vì bọn họ mà liều mạng với Tảo Địa Tăng không?

Kỳ thực Diệp Đông Hoàng nào có liều mạng, Triệu Sư Dung cũng không thể để hắn liều mạng.

Hắn còn có Đông Phương Thanh Y, còn có một đám nữ nhân khác, hắn không thể vì một người trong số đó mà bỏ mặc tất cả những người còn lại đi liều mạng.

Với nhục thân của hắn, lấy thương đổi thương với Tảo Địa Tăng, sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Trước đó sở dĩ không làm vậy, chỉ là hắn có nắm chắc trong tình huống không bị thương mà hạ gục Tảo Địa Tăng.

Nay Triệu Sư Dung bị thương rồi, hắn cũng đành phải thay đổi kế hoạch, tốc chiến tốc thắng!

Triệu Sư Dung là nữ nhân hắn đã định sẵn, bị thương một chút thì bị thương một chút đi, dù sao rất nhanh sẽ hồi phục, tối nay cứ để Triệu Sư Dung bồi thường hắn thật tốt là được! "Phốc!" Tảo Địa Tăng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt âm trầm, ông ta đã không nhớ bao nhiêu năm rồi mình chưa từng bị thương.

Khóe miệng Diệp Đông Hoàng cũng rỉ ra một vệt máu, một chưởng của Vô Địch Đại Tông Sư quả nhiên không dễ chịu chút nào.

May mà Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của hắn cường đại, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh vận chuyển, vết thương vừa rồi cơ bản đã lành, nhưng bề ngoài vẫn là bộ dạng bị trọng thương. "Hay lắm hay lắm, ngươi muốn liều mạng với ta, vậy thì cứ xem ai liều mạng hơn ai!"

Tảo Địa Tăng nổi giận, ngay cả "bần tăng" cũng không dùng nữa, trực tiếp dùng "ta".

Toàn thân ông ta từng luồng kim quang tỏa ra, cà sa vỡ nát, lộ ra thân thể cường tráng tinh ranh!

Bề mặt cơ thể ông ta kim quang lưu chuyển, toát ra ý Kim Cương Bất Hoại, Bất Hủ Bất Hủy, đó chính là Kim Cương Lưu Ly Thể, công pháp luyện thể ông ta tu luyện.

Diệp Đông Hoàng nhục thân tuy cường đại, nhưng ông ta vẫn có lòng tin vào Kim Cương Lưu Ly Thể của mình! "Chiến!" Diệp Đông Hoàng ném Triệu Sư Dung cho Vũ Hành Vân, rồi cùng Tảo Địa Tăng kịch chiến cùng nhau.

Hai người quyền quyền đến thịt, cứ xem ai chịu không nổi trước! "Xì!

Thật là một kẻ ngoan độc, Diệp Đông Hoàng rõ ràng trước đó đang chiếm thượng phong, nay lại dùng đấu pháp liều mạng như vậy, xem ra nữ nhân kia đối với hắn thật sự rất quan trọng!" "Đúng vậy!

Nếu có một nam nhân nguyện ý vì ta mà liều mạng, ta dù chết cũng đáng!" Một đại thẩm mặt đầy mụn rỗ vác cây gậy lang nha, đôi mắt híp thành một khe, đầy vẻ hâm mộ ghen tị.

Bá bá bá!

Lời vừa dứt, khu vực xung quanh đại thẩm đó lập tức trống không một mảng, lực sát thương quá lớn! "Ti tiện!" Đột nhiên, tiếng kêu bi phẫn của Tảo Địa Tăng vang vọng khắp thiên địa, mọi người nghi hoặc, ngưng thần nhìn tới. "Xì!" Lập tức, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ thấy trong tay Diệp Đông Hoàng không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh bảo kiếm, bảo kiếm đã đâm xuyên qua ngực Tảo Địa

Tăng, từ sau lưng xuyên ra! "Thành vương bại khấu!" Diệp Đông Hoàng lười phí lời với ông ta, Đông Hoàng Kiếm chấn động một cái, lực lượng khủng bố bùng phát.

Bành!

Dưới ánh mắt không cam lòng oán hận của Tảo Địa Tăng, một nhát liền chấn nát ông ta, huyết nhục bay tứ tung.

Tảo Địa Tăng, chết! "Thần tăng!" Huyền Độ, Huyền Sinh cùng các đệ tử Thiếu Lâm kinh hãi nhìn không trung tràn ngập huyết vụ, mắt rách muốn nát, khó lòng tin nổi, Thần Tăng Tảo Địa Tăng - trụ cột, định hải thần châm của Thiếu Lâm, cứ thế mà chết sao? "Hít!" Tảo Địa Tăng cứ thế mà chết ư? "Một vị Vô Địch Đại Tông Sư lại tan xương nát thịt, thật đáng sợ!" "Thanh kiếm kia xuất hiện từ lúc nào?

Ta trước đây sao không thấy Diệp Đông Hoàng mang theo bảo kiếm?" "Thiếu Lâm phen này e rằng gặp họa rồi!" Tất cả võ giả đều kinh hãi nhìn Diệp Đông Hoàng cùng huyết vụ đang tràn ngập giữa không trung.

Có nghi hoặc, có không hiểu, có hưng phấn, có hả hê, cảm giác từng tế bào trong cơ thể đều đang run rẩy.

Vô Địch Đại Tông Sư đó, đây chính là nhân vật thần tiên cấp bậc trấn quốc, vậy mà lại cứ thế vẫn lạc!

Điều này trước đây bọn họ chưa từng nghĩ tới!

Cho dù Diệp Đông Hoàng dùng phương thức lấy thương đổi thương tàn nhẫn để chiến đấu, bọn họ cũng không cho rằng sẽ có Vô Địch Đại Tông Sư vẫn lạc!

Vô Địch Đại Tông Sư muốn bỏ chạy, căn bản không ai có thể cản được! "Thắng rồi!" Vu Hành Vân tóc dài như thác, khuôn mặt tinh xảo nở nụ cười duyên dáng, đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận khẽ nhếch

lên, "Ta đã biết chàng nhất định làm được mà!" "Không hổ là nam nhân Lý Thu Thủy ta đã để mắt tới, quả nhiên lợi hại!" Lý Thu Thủy mắt ba đưa tình, phong tình vạn chủng, trên gương mặt hoàn mỹ không tì vết dâng lên vẻ tự hào và kiêu ngạo.

Vô Địch Đại Tông Sư đã đứng trên đỉnh kim tự tháp, từ cổ chí kim, có mấy ai có thể đơn độc chém giết một vị Vô Địch Đại Tông Sư?

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng có yếu tố đánh lén, nhưng thành vương bại khấu, có bản lĩnh thì ngươi cũng đánh lén thử xem?

Đánh lén thành công thì đó chính là bản lĩnh! "Ngươi tên ma đầu này, ngươi vậy mà lại giết Thần Tăng!" Huyền Độ mắt đỏ ngầu, gào thét khản đặc, nhặt một chiếc lá rụng liền bắn về phía Diệp Đông Hoàng.

Hắn biết mình đã chết chắc!

Diệp Đông Hoàng có thể bỏ qua cho người khác, nhưng duy nhất sẽ không bỏ qua cho hắn, bởi vì hắn vừa rồi suýt chút nữa đã đánh chết Triệu Sư Dung. "Nếu ngươi đã sốt ruột như vậy, vậy Bản tọa sẽ tiễn ngươi một đoạn!" Diệp Đông Hoàng vươn tay, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, khẽ điểm về phía trước.

Một đạo kiếm khí bùng nổ bắn ra, xuyên thủng chiếc lá rụng do Huyền Độ dùng Niêm Hoa Chỉ lực đánh tới, sau đó kiếm khí không ngừng, tức khắc xuyên qua đầu Huyền Độ, diệt sát hắn! "Huyền Độ sư huynh!" "Sư thúc!" "Thái sư thúc!" Huyền Sinh cùng các cao tăng chữ Huyền và các đệ tử Thiếu Lâm đồng loạt kêu gào thảm thiết, tất cả võ giả đều cảm thấy lòng mình se lại.

Giang hồ chính là như vậy, không biết lúc nào sẽ bị người khác sát hại!

Cũng không ai cảm thấy Diệp Đông Hoàng làm sai, bản thân họ chính là kẻ địch, kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết.

Nếu Diệp Đông Hoàng thất bại, những người bên cạnh y sẽ giống như các đệ tử Thiếu Lâm lúc này, mặc người ta chém giết. "Từ nay về sau, sẽ không còn Thiếu Lâm nữa!" Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng giữa không trung, khí thế ngút trời, ánh mắt rơi vào ba chữ vàng "Thiếu Lâm Tự" đã trải qua bao thăng trầm.

Giọng nói vừa dứt, y liền vung kiếm chém ra, kiếm khí tung hoành ba trăm trượng.

Oanh!

Giữa tiếng kêu thảm thiết, bi ai của vô số đệ tử Thiếu Lâm, cánh cửa lớn Thiếu Lâm Tự bị chém thành hai nửa, tấm biển hiệu tượng trưng cho Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm cũng vỡ tan thành vô số mảnh, kiếm khí cuối cùng đâm sâu vào lòng đất, xé toạc một khe nứt dài mấy chục trượng. "Sát!" "Trảm yêu trừ ma, thề chết bảo vệ Thiếu Lâm!" "Giết tên đại ma đầu này!" Diệp Đông Hoàng một kiếm chém tan sơn môn, chém chết mấy chục đệ tử Thiếu Lâm, nhưng trong Thiếu Lâm Tự vẫn còn hàng trăm võ tăng cường đại, năm luồng khí tức cường hãn của các lão tăng từ trong Thiếu Lâm xông ra.

Đó là các cao tăng chữ Linh của Thiếu Lâm, mỗi người đều là Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, vị lão hòa thượng dẫn đầu chính là Linh Môn Đại Sư, sư phụ của Huyền Từ, phía sau còn có mấy chục cao tăng chữ Huyền, đều là cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư. "Thiếu Lâm quả nhiên có nội tình phi phàm, nhưng không có Tảo Địa Tăng thì dù có bao nhiêu cường giả cũng vô dụng!" "Đúng vậy, Vô Địch Đại Tông Sư mới là trụ cột chống trời thật sự, mới có thể gánh vác sự hưng suy của một quốc gia, sự hưng vong của một môn phái!" Nhìn thấy nội tình của Thiếu Lâm, tất cả võ giả đều chấn động,

nhưng cũng chỉ là chấn động mà thôi. "A Di Đà Phật!" Linh Môn Đại Sư niệm một tiếng Phật hiệu, ánh mắt đục ngầu nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, "Diệp thí chủ võ công cái thế, lão nạp bội phục.

Nay các đệ tử có oán với Diệp thí chủ đều đã thân vong, chuyện này đến đây là kết thúc, liệu có được không?" "Thiếu Lâm vậy mà lại chịu thua!" "Làm sao mà không chịu thua được?

Không có Vô Địch Đại Tông Sư, làm sao chống lại Diệp Đông Hoàng?" Chứng kiến cảnh này, từng võ giả xì xào bàn tán, không ngờ Thiếu Lâm, vốn là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, cũng có ngày này.

Nhưng người ở dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu? "Bản tọa nói lời giữ lời, đã nói diệt Thiếu Lâm của ngươi thì sẽ diệt Thiếu Lâm của ngươi!" Diệp Đông Hoàng giơ tay vung kiếm, liền chém về phía Linh Môn Đại Sư. "Thí chủ đã nhập ma, hôm nay lão nạp đành phải xả thân trừ ma vậy!" Linh Môn Đại Sư nhìn thấy kiếm khí của Diệp Đông Hoàng chém tới, đôi mắt đục ngầu trở nên sắc bén quyết tuyệt, hai tay chắp lại, một đạo kiếm ý đáng sợ từ trong cơ thể hắn bùng nổ, phá tan kiếm khí mà Diệp Đông Hoàng đánh tới.

Đạo kiếm ý này vừa xuất hiện, liền khuấy động mây gió khắp trời, tất cả võ giả đều cảm thấy cổ lạnh toát, dưới kiếm ý này cảm thấy một nỗi sợ hãi sâu sắc!

Kiếm ý đó dường như trực tiếp nhập vào tâm linh, muốn chém giết linh hồn của bọn họ! "Đây là Kiếm Ý?" Đồng tử Vu Hành Vân co rút, khó tin. "Làm sao có thể?" Lý Thu Thủy kinh hô, cổ kiếm ý này cùng Tiêu Dao Quyền Ý mà nàng từng cảm nhận trong cơ thể Diệp Đông Hoàng có bản chất tương đồng, hiển nhiên là cùng một tầng thứ, nhưng một Vô Thượng Đại Tông Sư làm sao có thể lĩnh ngộ Kiếm Ý? "Không thể nào!" Lý Thương Hải đột nhiên căng thẳng, cảm thấy một nỗi sợ hãi lớn, không thể hiểu tại sao một lão hòa thượng

đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư lại có Kiếm Ý. "Đây là sức mạnh gì, sao lại đáng sợ đến thế?" Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn trong lòng kinh hãi, đầy rẫy nghi hoặc.

Trên thế giới này, người biết về 'Ý' rất ít, trừ phi là những thế lực lớn từng sản sinh ra cường giả Phá Toái Hư Không và lưu lại truyền thừa, nếu không thì ngay cả Vô Địch Đại Tông Sư cũng chưa chắc đã biết về 'Ý'. "Bảo kiếm ẩn chứa Kiếm Ý của cường giả Thiên Nhân Cảnh!" Mắt Diệp Đông Hoàng lưu chuyển, tựa hồ có Cửu Cung Bát Quái biến hóa, vũ trụ tinh thần xoay vần, một cái nhìn đã xuyên thấu cơ thể Linh Môn Đại Sư.

Chỉ thấy trong cơ thể Linh Môn Đại Sư có một thanh bảo kiếm thần quang lấp lánh, thanh bảo kiếm đó không ngừng thôn phệ tinh khí thần của hắn, tức là hắn đang dùng chính cơ thể mình để dưỡng kiếm.

Cũng chính vì thế, hắn mới có thể vận dụng sức mạnh của bảo kiếm! "Đạt Ma Kiếm!" Diệp Đông Hoàng cảm nhận Kiếm Ý ẩn chứa bên trong tương tự với Đạt Ma Kiếm Pháp mà y từng xem qua, trong đầu y thoáng qua một tia sáng, đoán ra lai lịch của thanh bảo kiếm này.

Chắc hẳn năm xưa khi Đạt Ma tổ sư phá toái hư không, đã chú nhập Đạt Ma Kiếm Ý vào bội kiếm của mình lưu lại cho hậu nhân, hậu nhân trải qua tu dưỡng đã hình thành nên Đạt Ma Kiếm như ngày nay.

Đạt Ma Kiếm có thể dung nhập vào cơ thể, hiển nhiên đã đạt tới tầng thứ Thiên Nhân Cảnh cấp bốn. "Cung thỉnh Tổ Sư Pháp Kiếm!" Linh Môn Đại Sư và các cao tăng Thiếu Lâm đồng loạt cúi gập người chín mươi độ, nét mặt thành kính, ánh mắt cuồng nhiệt, khiến các võ giả xung quanh một phen ngỡ ngàng, không biết mấy lão hòa thượng này đang làm trò quỷ gì.

Hưu!

Chương 140

Khoảnh khắc tiếp theo, một thanh bảo kiếm mang theo Kiếm Ý phong mang vô thượng đột nhiên từ trong cơ thể Linh Môn Đại Sư bay ra, lơ lửng giữa không trung. "Trời ạ, trong cơ thể lão hòa thượng kia vậy mà lại bay ra một thanh bảo kiếm!" "Đây chẳng lẽ là Tiên Khí sao, kiếm khí thật đáng sợ!" "Không hổ là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, vậy mà lại có được thần binh lợi khí như thế này!" "Thanh bảo kiếm này cho ta cảm giác còn đáng sợ hơn cả Tảo Địa Tăng, phen này Diệp Đông Hoàng e rằng gặp họa rồi!" Nhìn thấy Đạt Ma Kiếm, từng võ giả đều kinh hô, bọn họ nào đã từng thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy.

Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải cùng những người khác cũng vội vàng lui về bên cạnh Diệp Đông Hoàng, từ trên Đạt Ma Kiếm cảm nhận được khí tức tử vong.

Nếu bọn họ đối mặt với Đạt Ma Kiếm, e rằng một kiếm cũng không thể đỡ nổi! "Kiếm hay!" Dưới ánh mắt lo lắng của Vu Hành Vân và những người khác, Diệp Đông Hoàng nhìn Đạt Ma Kiếm tán thán một tiếng, Đông Hoàng Kiếm trong tay y dưới sự tu dưỡng của y cũng chỉ là Thần Binh cực phẩm cấp ba, không thể sánh bằng Đạt Ma Kiếm.

Bất quá, tiềm lực của Đông Hoàng Kiếm tự nhiên không phải Đạt Ma Kiếm có thể so sánh.

Chờ khi Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ Kiếm Ý, Đông Hoàng Kiếm tự nhiên sẽ thuận lợi tấn thăng cấp bốn! "Ma đầu, hôm nay bần tăng sẽ dùng thanh Đạt Ma Kiếm do Đạt Ma tổ sư lưu lại này để độ hóa ngươi, đưa ngươi vãng sinh Cực Lạc!" Linh Môn Đại Sư hai tay run

rẩy nắm chặt chuôi Đạt Ma Kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Đông Hoàng, nhẹ nhàng chém xuống.

Xoẹt xoẹt!

Hư không trực tiếp bị xé toạc một vết nứt, kiếm ý sắc bén trực chỉ Diệp Đông Hoàng, khiến tất cả võ giả đều kinh hồn bạt vía, loại uy lực này thật sự quá khủng khiếp, quả thực không phải con người có thể sở hữu.

Trước đây Diệp Đông Hoàng và Tảo Địa Tăng đại chiến, cũng chỉ khiến hư không gợn lên từng lớp sóng gợn, nay Đạt Ma Kiếm vừa xuất, trực tiếp xé toạc hư không, chênh lệch này thật quá lớn! "Diệp đại ca!" Triệu Sư Dung được Vu Hành Vân ôm lấy, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Ba người Vu Hành Vân ánh mắt kiên quyết, đối mặt với sức mạnh cấp Thiên Nhân này, bọn họ biết mình không thể chống đỡ, nhưng cũng không hề lùi bước!

Cùng sinh cộng tử! "Thiên Địa Nhất Kiếm!" Diệp Đông Hoàng bước một bước, Đông Hoàng Kiếm bùng nổ sát cơ kinh thiên.

Đây là một kiếm mạnh nhất của y, vốn dĩ chuẩn bị cho Tảo Địa Tăng, nhưng vì Triệu Sư Dung bị thương mà chưa dùng tới.

Y dùng phương thức đồng quy vu tận và đánh lén trực tiếp kết liễu Tảo Địa Tăng.

Đương nhiên, Tảo Địa Tăng không đánh chết y, cũng không tính là đồng quy vu tận.

Vô tận kiếm quang giáng xuống, huy hoàng tột độ, bá đạo tột độ, thiên địa dường như trong một kiếm này liền thành một thể, cùng Kiếm Ý của Đạt Ma Kiếm va chạm vào nhau, hư không từng lớp vỡ vụn, kiếm khí tung khoé.

Vạn Đạo Lãnh Địa bao trùm bốn phía, thân thể Diệp Đông Hoàng vẫn bất động, từng đạo kiếm ý như những lưỡi dao sắc bén cắt vào cơ thể y, tạo ra vô số vết thương chằng chịt, máu tươi đầm đìa.

Phía sau, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải và Triệu Sư Dung mắt đong đầy nước mắt, nhìn thân thể Diệp Đông Hoàng tuy không quá cao lớn nhưng vô cùng vĩ ngạn, cảm động đến tột cùng.

Bọn họ biết, nếu không phải vì bọn họ ở phía sau, Diệp Đông Hoàng hoàn toàn có thể tránh né!

Xuy xuy xuy!

Đối diện, Linh Môn Đại Sư bị vô số kiếm ý tàn phá cắt xé, thân thể yếu ớt không chịu nổi của hắn so với Diệp Đông Hoàng trực tiếp bị xé thành vô số mảnh, chết không toàn thây.

Các hòa thượng xung quanh cũng chịu ảnh hưởng, chết và bị thương một mảng lớn.

Đây cũng là lý do Linh Môn Đại Sư rõ ràng có Đạt Ma Kiếm nhưng không dám tùy tiện động dụng, thậm chí còn chịu thua Diệp Đông Hoàng.

Bởi vì hắn căn bản không thể khống chế Đạt Ma Kiếm cấp Thiên Nhân!

Bá!

Diệp Đông Hoàng đi tới trước Đạt Ma Kiếm, dường như cảm ứng được uy hiếp, Đạt Ma Kiếm bùng nổ vô cùng kiếm ý sát về phía Diệp Đông Hoàng, nhưng đáng tiếc là thần kiếm không có chủ nhân, kiếm ý bản chất tuy cao, nhưng sức mạnh lại có hạn!

Nó có thể làm Diệp Đông Hoàng bị thương, nhưng không chí mạng!

Diệp Đông Hoàng đỉnh lấy biển kiếm ý, từng bước một đi về phía Đạt Ma Kiếm.

Mỗi bước đi đều khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Vu Hành Vân, Triệu Sư Dung bốn người đều nín thở, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước. "Diệp Đông Hoàng muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn thu phục thanh thần kiếm kia?" "Nếu Diệp Đông Hoàng có được thanh thần kiếm đó, chẳng phải sẽ vô địch rồi sao?" Từng võ giả ghen tị nhìn Diệp Đông Hoàng đang đi về phía Đạt Ma Kiếm giữa không trung, nếu không phải biết Kiếm Ý kia đáng sợ, không phải thứ bọn họ có thể chống cự, thì không biết sẽ có bao nhiêu người xông lên tranh đoạt.

Ông!

Diệp Đông Hoàng toàn thân đầm đìa máu tươi, trên người bị kiếm ý của Đạt Ma Kiếm đâm ra vô số vết thương, tựa như bị lăng trì vậy, nhưng y cũng cuối cùng đã đến trước Đạt Ma Kiếm, một tay nắm lấy nó.

Và ngay khoảnh khắc bàn tay nắm chặt Đạt Ma Kiếm, da thịt bị kiếm ý cắt xé đến mức máu thịt lẫn lộn, máu tươi nhuộm đỏ thanh Đạt Ma Kiếm!

Ông ông!

Đạt Ma Kiếm kêu leng keng, không ngừng rung chuyển. "Thần phục!" Diệp Đông Hoàng nắm chặt, vận chuyển Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh lấy máu tươi của mình làm dẫn để luyện hóa Đạt Ma Kiếm.

Đạt Ma Kiếm tuy là bội kiếm của Đạt Ma, nhưng vì Đạt Ma sau khi tấn thăng Thiên Nhân Cảnh đã bị bài xích rời khỏi thế giới này.

Đạt Ma Kiếm hoàn toàn dựa vào một đạo Đạt Ma Kiếm Ý và sự tu

dưỡng của hậu nhân mới tấn thăng cấp bốn, có thể nói là thần kiếm vô chủ!

Dưới Vô Thượng Công Pháp của Diệp Đông Hoàng, Đạt Ma Kiếm rất nhanh đã bị luyện hóa.

Ông!

Đạt Ma Kiếm khẽ rung, dường như là tiếng hoan hô chào đón chủ nhân, Diệp Đông Hoàng đại hỉ, thu hoạch được một thanh Thần Binh cấp bốn, vết thương lần này cũng coi như đáng giá! "Từ nay về sau, không còn Tùng Sơn Thiếu Lâm Tự nữa!" Diệp Đông Hoàng một tay Đông Hoàng Kiếm, một tay Đạt Ma Kiếm, toàn thân đầm đìa máu tươi, ngạo nghễ đứng giữa hư không, bao quát toàn bộ Thiếu Thất Sơn, giọng nói hùng tráng bá đạo vang lên, vang vọng trong tai mỗi người.

Oanh long!

Diệp Đông Hoàng tay cầm Đạt Ma Kiếm, một kiếm chém xuống, bổ cả Thiếu Lâm Tự thành hai nửa, vô số đệ tử Thiếu Lâm hoảng loạn tháo chạy! "Sát!" Diệp Đông Hoàng từ tay Vu Hành Vân đón lấy Triệu Sư Dung, bao quát bốn phía, một tiếng lệnh hạ.

Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải, Đoạn Diên Khánh, Nhạc Lão Tam liền xông vào.

Đối mặt với Thiếu Lâm đã không còn cao thủ, hoàn toàn là một cuộc đồ sát! "Diệp công tử, những đệ tử trong Thiếu Lâm Tự đó là vô tội, liệu có thể bỏ qua cho bọn họ không?" Tiêu Phong không đành lòng chứng kiến cảnh đồ sát lớn như vậy, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, cầu tình nói. "Trảm thảo bất trừ căn, xuân phong xuy hựu sinh!" Diệp Đông Hoàng một kiếm chém xuống, Mộ Dung Bác đã sớm sợ đến chân mềm nhũn và Mộ Dung Phục đang trọng thương hôn mê, cùng với Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác liền bị chém giết. "Diệp công tử

nói chí phải, những tên lừa ngốc Thiếu Lâm này, đều đáng chết!" Tiêu Viễn Sơn giật mình, vội vàng kéo Tiêu Phong xông vào Thiếu Lâm, cùng Vu Hành Vân và những người khác cùng nhau thanh trừ đệ tử Thiếu Lâm.

Tiêu Phong đứng yên tại chỗ không động, thần sắc mơ màng. "Từ nay về sau sẽ không còn Thiếu Lâm nữa!" Tất cả võ giả đều cảm thấy lòng mình se lại, không ngờ Thiếu Lâm, Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, cứ thế mà bị diệt môn!

Diệp Đông Hoàng ôm Triệu Sư Dung bước vào cửa.

Tàng Kinh Các vốn thanh u tịch tĩnh giờ càng thêm lạnh lẽo.

Không chỉ Tàng Kinh Các, mà cả Thiếu Lâm đều như vậy, ngoại trừ số ít đệ tử Thiếu Lâm thấy tình thế không ổn đã sớm bỏ trốn, còn lại đều bị tru diệt.

Mà các nhân sĩ võ lâm xung quanh thì ngưng lại ở bên ngoài tự miếu, không dám đặt chân vào một bước!

Bọn họ biết trong Thiếu Lâm có rất nhiều bảo tàng, như các loại võ công bí tịch, linh đan diệu dược, nhưng có uy thế hung hãn vô địch của Diệp Đông Hoàng đã tru diệt Vô Địch Đại Tông Sư trước đó, sau đó lại thanh trừ Thiếu Lâm, không ai dám vào thời khắc này mà bạt nha từ miệng hổ.

Bảo vật có tốt đến mấy, cũng phải có mệnh để hưởng dụng! "Đây chính là Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm sao!" Triệu Sư Dung mắt đẹp lấp lánh, hiếu kỳ đánh giá từng hàng giá sách ngay ngắn, giọng nói tuy vẫn yếu ớt, nhưng lại tràn đầy kích động và hưng phấn khó tả.

Nàng vẫn là lần đầu tiên đến Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm!

Ai có thể ngờ rằng Thiếu Lâm, Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, lại cứ thế bị Diệp Đông Hoàng tiêu diệt!

Mà Diệp Đông Hoàng... lại là nam nhân của nàng! "Võ công thiên hạ xuất Thiếu Lâm, tuy rằng phóng đại, nhưng tàng thư ở đây quả thật phong phú!" Diệp Đông Hoàng quét mắt qua vô số tàng thư dày đặc, có võ học điển tịch, có kinh văn Phật pháp, có y thuật tinh tượng... có thể nói là bao la vạn tượng.

Diệp Đông Hoàng đến đây chính là muốn mang tất cả những điển tịch này đi. "Diệp đại ca, nhiều điển tịch như vậy chàng định làm sao?

Mang đi hết sao?" Ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng những ngày này, Triệu Sư Dung mơ hồ biết Diệp Đông Hoàng ôm hoài bão lớn, có ý muốn nuốt chửng bát hoang, bao trùm bốn biển.

Nơi đây có thể làm căn cơ khai tông lập phái, nhưng lại không thích hợp làm căn cứ cho nghiệp bá vương.

Thông tuệ như nàng, liền đoán định, Diệp Đông Hoàng sẽ không ở lại đây! "Ừm, còn về việc làm sao để mang đi, lát nữa nàng sẽ biết!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, y không chỉ có không gian giới chỉ, còn có Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, bên trong có một Vạn Đạo Chủ Thế Giới cùng Tiếu Ngạo, Ỷ Thiên, Bất Lương Nhân, Đại Minh Giang Hồ bốn tiểu thế giới!

Đừng nói một Tàng Kinh Các nhỏ bé, ngay cả cả Tùng Sơn y cũng có thể dời đi.

Triệu Sư Dung trong lòng hiếu kỳ, nhưng không hỏi nhiều, trong lòng đầy mong đợi, nàng biết Diệp Đông Hoàng luôn có những thứ nằm ngoài dự liệu.

Chương 141

"Ta trước xem vết thương cho nàng!" Diệp Đông Hoàng đặt Triệu Sư Dung xuống, trước đó tình thế nguy cấp, y không có thời gian dư dả để kiểm tra kỹ lưỡng cho Triệu Sư Dung, chỉ dùng Vạn Đạo Chân Khí bảo vệ tâm mạch của nàng, đảm bảo nàng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. "Diệp đại ca, thiếp thân không vội đâu, chân khí của chàng đã phục hồi phần lớn vết thương trong cơ thể thiếp thân rồi, vết thương trên người chàng rất nặng, chàng hãy tự chữa trị trước đi!" Triệu Sư Dung khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhưng mang theo nụ cười rạng rỡ.

Trước đó Diệp Đông Hoàng và Tảo Địa Tăng chiến đấu, lấy thương đổi thương, cuối cùng tuy đã giết chết Tảo Địa Tăng nhưng y cũng bị thương không nhẹ!

Sau này lại trấn áp thu phục Đạt Ma Kiếm, bị kiếm ý làm cho toàn thân đầy vết thương, nếu không phải nhục thân Diệp Đông Hoàng cường hãn và đáng sợ, lực hồi phục cực kỳ biến thái, thì đã sớm chết mấy trăm lần rồi! "Vết thương của ta đã không còn đáng ngại nữa!" Y bào trên người Diệp Đông Hoàng khẽ rung, tất cả vết máu đều tiêu biến vô hình, những lỗ thủng trên y phục do kiếm ý xé rách cũng tức khắc khôi phục như mới, tựa như vừa được may vậy.

Y bào này của y không phải vật phàm, mà là Đế Hoàng Bào trong bộ Đế Hoàng Sáo Trang y từng đạt được, tuy hiện tại chỉ là cực phẩm cấp ba, không thể cản được Kiếm Ý cấp Thiên Nhân cấp bốn của Đạt Ma Kiếm, nhưng cũng đã giúp Diệp Đông Hoàng giảm bớt tổn thương rất lớn!

Thêm vào nhục thân cường đại của Diệp Đông Hoàng, thế nên vết

thương cũng không đáng sợ như vẻ ngoài.

Còn có dải buộc tóc trên đầu y, và đôi giày dưới chân y lần lượt là Bình Thiên Quan và Đế Hoàng Ngoa biến hóa mà thành, đây đều là một bộ, tuy phẩm cấp không cao, nhưng bản chất rất mạnh, diệu dụng phi phàm, không chỉ có thể tùy tâm sở dục biến hóa hình dạng, còn có thể thu vào trong cơ thể.

Phải biết rằng bảo vật thông thường, chỉ khi đạt đến cấp bốn mới có thể thu vào trong cơ thể! "Y phục của Diệp đại ca chẳng lẽ cũng là Tiên Khí?" Triệu Sư Dung mắt đẹp sáng lên, vươn tay sờ sờ y phục của Diệp Đông Hoàng, rồi lại véo véo.

Từng chứng kiến Đạt Ma Kiếm có thể thu vào cơ thể, nàng cũng đã biết trên đời này quả nhiên còn rất nhiều kỳ vật thần kỳ khó có thể tưởng tượng.

Xoẹt!

Không để ý đến sự hiếu kỳ của Triệu Sư Dung, Diệp Đông Hoàng xé toạc y phục dính máu của nàng, trên làn da trắng nõn như ngọc mỡ đã kết thành từng mảng máu đông, nhìn mà xót lòng!

Ngón tay thon dài của y nhẹ nhàng lướt qua, dưới Vạn Đạo Chân Khí, từng mảng máu đông bong ra, vỡ vụn, tiêu tán, lộ ra hai vết thương đỏ ửng.

Triệu Sư Dung rụt bàn tay đang đánh giá y phục của Diệp Đông Hoàng lại, nắm chặt một góc vạt áo của mình, khuôn mặt tái nhợt đột nhiên ửng lên vài vệt hồng hà quyến rũ.

Tuy nàng đã sớm thầm yêu Diệp Đông Hoàng, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng phơi bày vẻ đẹp của mình trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Cảm nhận đầu ngón tay mát lạnh của Diệp Đông Hoàng lướt qua

làn da, Triệu Sư Dung trong lòng thẹn thùng, không dám nhìn Diệp Đông Hoàng, điều khiến nàng xấu hổ nhất là lúc này trông nàng chắc chắn rất xấu xí!

Quả thật!

Máu đông bị Vạn Đạo Chân Khí của Diệp Đông Hoàng thanh trừ, lộ ra làn da trắng mịn, nhưng trong lớp da tuyết trắng đó lại có hai vết thương nhỏ nhắn màu hồng nhạt, làm mất đi phong cảnh tuyệt đẹp, hiển nhiên là do Niêm Hoa Chỉ của Huyền Độ gây ra.

Vạn Đạo Chân Khí ngưng tụ ở đầu ngón tay, đại chưởng nóng bỏng của Diệp Đông Hoàng ấn xuống. "Ưm!" Triệu Sư Dung kinh hô thành tiếng, cảm giác vết thương tê tê dại dại, lại như bị kiến cắn. "Nha!" Tựa hồ phát giác không nhã, Triệu Sư Dung vội vàng che đôi môi anh đào hồng nhuận lại, trong mắt tràn đầy thẹn thùng, hận không thể tìm một kẽ đất chui xuống.

Thời gian trôi qua, sắc mặt Triệu Sư Dung càng thêm hồng hào, cũng không biết là vì vết thương phục hồi, hay là nghĩ đến điều gì khác, ánh mắt mơ màng, hồn lạc chín tầng mây, trong đầu liên tục hiện lên những suy nghĩ miên man!

Sau một nén hương, vết thương của Triệu Sư Dung đã khôi phục như ban đầu, làn da trắng nõn mềm mại, không nhìn ra chút dấu vết nào của việc từng bị thương, đây chính là sự cường đại của Vạn Đạo Chân Khí.

Thế của vạn đạo, vạn đạo hợp nhất, một đạo sinh vạn đạo, một đạo thông vạn đạo!

Vạn Đạo Chân Khí có thể hóa thành bất kỳ loại chân khí nào, chữa thương tự nhiên không thành vấn đề. "Nàng đang nghĩ gì vậy?" Chữa lành vết thương, thấy đối phương vẫn còn mơ màng, không hề hay biết, Diệp Đông Hoàng bèn giở trò nghịch ngợm, dùng đại thủ véo nhẹ

một cái! "A!" Triệu Sư Dung kinh hô, bỗng nhiên tỉnh dậy, tức thì mặt đỏ bừng, lúc này mới phát hiện vết thương đã khỏi hoàn toàn, cảm nhận bàn tay của Diệp Đông Hoàng, thẹn thùng dịu dàng nói: "Diệp đại ca!" "Hôm nay vì nàng mà ta đã đổ biết bao nhiêu máu, buổi tối có phải nên đến lượt nàng rồi không?" Diệp Đông Hoàng không tiếp tục, đỡ Triệu Sư Dung dậy, ghé sát vào tai nàng, giọng nói ái muội.

Đến thế giới Đại Tống gần một tháng, Triệu Sư Dung, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải bốn tuyệt sắc giai nhân ngày đêm bầu bạn, nhưng bọn họ lại vẫn luôn tu luyện!

Không biết còn tưởng y không được!

Vừa rồi chữa thương, lửa trong lòng bị đốt lên, trước đó lại trải qua mấy phen ác chiến, cần phải hảo hảo phóng thích một phen.

Y không phải thánh nhân, chỉ là một phàm nhân có máu có thịt, có dục vọng!

Y có bản lĩnh chiếm hữu nhiều mỹ nữ như vậy, lẽ nào còn phải giả bộ quân tử tọa hoài bất loạn, tự làm mình khó chịu?

Y đâu phải tên biến thái tự hành hạ mình! "Vâng!" Triệu Sư Dung thẹn thùng mà mong đợi, mân mê ngón tay, không hề từ chối, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, khó nghe thấy.

Hôm nay Diệp Đông Hoàng vì nàng mà không tiếc lấy thương đổi thương, liều mạng với Tảo Địa Tăng, vì nàng mà diệt Thiếu Lâm, trong lòng nàng cảm động vô cùng, làm sao có thể có bất kỳ do dự nào.

Diệp Đông Hoàng diệt Thiếu Lâm, diệt Tảo Địa Tăng, chưa chắc đều là vì nàng, nhưng nàng nguyện ý xem Diệp Đông Hoàng làm tất cả vì nàng! "Hô!" Nhìn bộ dạng thẹn thùng của Triệu Sư Dung, Diệp Đông Hoàng hít sâu một hơi, mạnh mẽ kiềm chế xung động muốn

"chính pháp tại chỗ" nàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Triệu Sư Dung, y liền thu tất cả kinh thư điển tịch trong Tàng Kinh Các vào Vạn Đạo Chủ Thế Giới. "Chẳng lẽ là Không Gian Pháp Khí?" Đôi mắt to tròn của Triệu Sư Dung tràn đầy kinh ngạc, ngoan ngoãn đi theo sau Diệp Đông Hoàng, nhưng không hỏi nhiều.

Càng tìm hiểu sâu, nàng càng phát hiện Diệp Đông Hoàng thâm bất khả trắc!

Thu dọn Tàng Kinh Các xong, Diệp Đông Hoàng lại cướp sạch tài vật của Thiếu Lâm một lượt.

Đừng thấy người xuất gia tứ đại giai không, nhưng vàng bạc châu báu, các loại kỳ trân linh dược lại không thiếu thứ gì, chất đống như núi.

Nghèo văn giàu võ, tu luyện là một việc vô cùng hao phí tài nguyên, Thiếu Lâm muốn nuôi dưỡng nhiều võ tăng và cao thủ như vậy, tài phú tự nhiên là phi phàm, các loại điền sản, cửa hàng, địa khế càng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Diệp Đông Hoàng đến thì không từ chối, thu hết theo danh sách, đến lúc đó có thể tìm người quản lý, thành lập thế lực cũng cần một lượng lớn tiền bạc. "Tại hạ Đoạn Chính Thuần bái kiến Diệp công tử.

Trước đây tại hạ mắt không thấy Thái Sơn, bị Khang Mẫn mê hoặc, không biết trời cao đất rộng phái người thích sát Diệp công tử, tội đáng muôn chết, xin Diệp công tử trị tội!" Thu dọn bảo vật xong, Diệp Đông Hoàng và Triệu Sư Dung đến Đại Hùng Bảo Điện, Đoạn Chính Thuần đã tỉnh lại và cung kính đợi ở một bên, vội vàng tiến lên, ngũ thể đầu địa, thành hoàng thành khủng.

Trước khi đến, trong lòng hắn vốn không cam tâm, thậm chí còn căm hận Diệp Đông Hoàng đã khiến danh tiếng hắn tan nát, căm hận Diệp Đông Hoàng đã phái Đoạn Diên Khánh giết Khang Mẫn!

Nhưng sau khi đến Thiếu Lâm, hắn chứng kiến Diệp Đông Hoàng đại phát thần uy, trước là diệt sát Vô Địch Đại Tông Sư Tảo Địa Tăng, sau lại huyết tẩy Thiếu Lâm, sợ đến gan mật vỡ nát, hồn phi phách tán, đâu còn dám có nửa phần căm hận.

Giờ khắc này, hắn chỉ mong Diệp Đông Hoàng đừng giận cá chém thớt đến người khác là tốt rồi!

Đại Lý của hắn chỉ là một tiểu quốc biên thùy, không có Vô Địch Đại Tông Sư, đối mặt với Diệp Đông Hoàng căn bản không có chút sức phản kháng nào. "Nếu đã đáng chết, còn đến làm gì?" Giọng Diệp Đông Hoàng bình tĩnh, không hề chứa bất kỳ tình cảm nào, không nghe ra hỉ nộ, nhưng lại khiến Đoạn Chính Thuần tâm thần kịch chiến, Đoạn Diên Khánh và Nhạc Lão Tam thân thể chấn động, tức thì quỳ rạp xuống đất. "Chức hạ làm việc bất lợi, xin Diệp công tử giáng tội!" Đoạn Diên Khánh phủ phục xuống đất, run rẩy nói, cảm giác như có một ngọn núi lớn đè nặng lên ngực, có cảm giác không thở nổi. "Các ngươi nói ta nên làm thế nào đây?" Diệp Đông Hoàng ngồi xuống một cách đường hoàng, nhìn về phía Triệu Sư Dung cùng đi với y, và Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải đang đợi sau khi đã đồ sát đệ tử Thiếu Lâm, vẻ mặt đầy thú vị.

Tính cách của y giờ đây cũng đã thay đổi không nhỏ so với lúc mới đến, tuy vẫn sắt máu bá đạo, vẫn giết người không chớp mắt, nhưng lại không còn lạnh nhạt ít nói như trước.

Dù sao, hai mươi mấy năm làm sát thủ ở kiếp trước, so với gần một trăm năm cộng dồn qua mấy thế giới hiện tại, đã không còn đáng kể gì nữa.

Giờ đây trên người y đã không còn bóng dáng của sát thủ, mà nhiều hơn là hình bóng của một đế vương khó lường. "Nếu đã muốn giết chàng, đó chính là kẻ địch, giết!" "Nếu làm việc bất lợi, giữ lại

làm gì, giết!" Lý Thu Thủy là người đầu tiên mở miệng, giọng nói trong trẻo động lòng người, lọt vào tai Đoạn Chính Thuần và mấy người kia tựa như tiếng thì thầm của ác quỷ, tiếng nỉ non của tử thần, khiến thân thể bọn họ không ngừng run rẩy!

Nữ nhân này sát tính thật nặng. "Sinh Tử Phù tùy hầu!" Câu nói của Vu Hành Vân khiến Đoạn Diên Khánh và Nhạc Lão Tam sắc mặt cuồng biến, kinh hồn bạt vía.

Bọn họ đã biết Vân Trung Hạc năm xưa chính là trúng Sinh Tử Phù, nghĩ đến bộ dạng thê thảm của Vân Trung Hạc sống không được chết không xong, bọn họ tức thì có một loại xung động muốn tự sát.

Đoạn Chính Thuần không biết Sinh Tử Phù, nhưng thấy Đoạn Diên Khánh biến sắc, liền biết tuyệt đối không phải thứ gì tốt đẹp. "Kỳ thực giết hay không giết bọn họ đều được, vì vậy cứ xem bọn họ có giá trị hay không.

Nếu sống có thể mang lại nhiều lợi ích hơn cho Diệp đại ca, thì không giết, nếu không thì cứ giết!" Triệu Sư Dung suy nghĩ một chút, Diệp Đông Hoàng võ công cái thế, nhưng dưới trướng lại thiếu nhân thủ.

Đoạn Diên Khánh võ công không tệ, có thể làm được không ít việc, Đoạn Chính Thuần ở Đại Lý địa vị phi phàm, cũng có thể làm được nhiều việc.

Từ trên người bọn họ vơ vét một ít lợi ích, còn hơn là giết đi! "Không giết các ngươi cũng được, nghe nói Lục Mạch Thần Kiếm của Đoạn thị Đại Lý uy lực bất phàm.

Nếu ngươi hiến nó lên, chuyện trước kia sẽ bỏ qua!" Diệp Đông Hoàng cũng lười vòng vo, nói thẳng không kiêng dè. "Không thể nào, Lục Mạch Thần Kiếm là..." Đoạn Chính Thuần vừa nghe, không chút do dự cự tuyệt, Lục Mạch Thần Kiếm là võ học trấn tộc của bọn họ,

không thể nào dâng cho Diệp Đông Hoàng. "Đoạn Chính Thuần, công tử có thể để mắt đến Lục Mạch Thần Kiếm là vinh hạnh của Đoạn thị tộc ta, ngươi còn dám từ chối!" Đoạn Diên Khánh trực tiếp cắt lời Đoạn Chính Thuần, trao cho đối phương một ánh mắt nghiêm khắc, cung kính nói: "Công tử yên tâm, chức hạ nguyện ý cùng Đoạn Chính Thuần thuyết phục các trưởng bối Đoạn thị hiến Lục Mạch Thần Kiếm cho công tử!" "Thôi được, lần cuối cùng cho ngươi một cơ hội!" Diệp Đông Hoàng liếc nhìn Đoạn Diên Khánh, không kiên nhẫn phẩy tay, cơ hội này không chỉ dành cho Đoạn Diên Khánh, mà còn cho cả Đoạn Chính Thuần và Đoạn thị tộc.

Nếu không biết điều, Diệp Đông Hoàng sẽ không ngại tiêu diệt tất cả bọn họ.

Vì Đoạn Chính Thuần đã muốn giết y, dù là bị Khang Mẫn mê hoặc, nhưng không đưa ra một chút thành ý thực chất nào, mà đã muốn thoát tội, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Lần này nếu không khiến y hài lòng, y sẽ trực tiếp diệt môn bọn họ. "Đa tạ công tử!

Đa tạ công tử!" Đoạn Diên Khánh bái tạ, kéo Đoạn Chính Thuần nhanh chóng rời đi. "Đoạn Diên Khánh, ngươi hẳn phải biết Lục Mạch Thần Kiếm trân quý đến mức nào, ngươi nghĩ trưởng bối gia tộc sẽ dâng nó cho Diệp Đông Hoàng sao?" Rời khỏi Đại Điện, Đoạn Chính Thuần chất vấn, hắn vừa rồi đã quyết tâm chịu chết rồi. "Ngươi cho rằng chết một mình ngươi là xong sao?" Đoạn Diên Khánh giận mắng, đúng là đồng đội heo, trừ lừa gạt muội tử, chơi nữ nhân, còn biết làm gì nữa? "Ngươi chết rồi, Đoàn Dự có muốn báo thù không?

Đoạn thị có muốn báo thù không?

Chương 142

Cho dù không báo thù, Diệp công tử có nghĩ rằng Đoạn thị tộc ghi hận trong lòng, muốn trảm thảo trừ căn không?" Đoạn Diên Khánh liên tiếp chất vấn.

Đoạn Chính Thuần cứng họng, ánh mắt ngây dại nhìn Thiếu Thất Sơn, dường như vẫn còn ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, dường như nhìn thấy những thi thể tăng nhân Thiếu Lâm nằm la liệt trong tự miếu, máu chảy thành sông. "Lục Mạch Thần Kiếm và an nguy của tộc, tin rằng bọn họ sẽ đưa ra lựa chọn chính xác!" "Đi thôi, đừng để Diệp công tử đợi quá lâu!" Đoạn Diên Khánh và Đoạn Chính Thuần rời Tùng Sơn Thiếu Lâm trở về Đại Lý.

Diệp Đông Hoàng cũng dẫn theo Triệu Sư Dung, bốn nữ Vu Hành Vân cùng với khối tài sản tích lũy mấy trăm năm của Thiếu Lâm, rời Tùng Sơn đi về phía bắc.

Mà Diệp Đông Hoàng vừa rời đi, vô số nhân sĩ võ lâm liền ùn ùn xông vào Thiếu Lâm Tự, lục tung mọi thứ lên! "Mẹ nó, sao lại cướp sạch sẽ đến thế, ta rõ ràng thấy Diệp Đông Hoàng không mang theo gói đồ nào mà?" "Cha mẹ ơi, nơi này chẳng phải có một pho tượng Phật vàng lớn và hai pho nhỏ sao?

Sao lại bị dọn đi hết rồi?" "Ai có thể nói cho ta biết, mấy vạn bản điển tịch trong Tàng Kinh Các sao lại không còn một bản nào?" Các võ giả xông vào Thiếu Lâm Tự tìm bảo vật đều ngây người, Thiếu Lâm Tự vốn dĩ vàng son rực rỡ nay như bãi chiến trường mà sâu bọ vừa quét qua, bị cướp sạch trống rỗng, đừng nói ăn thịt, ngay cả canh cũng không húp được một ngụm.

Thật là quá tàn nhẫn!

Vô số võ giả thầm mắng, kỳ thực Diệp Đông Hoàng vẫn để lại không ít đồ vật, ví dụ như dạ hồ, y không hề lấy, bọn họ vẫn có thể húp được một ngụm canh.

Tuy không tìm thấy võ công bí tịch và vàng bạc châu báu, nhưng bọn họ vẫn kiên quyết tin rằng Diệp Đông Hoàng chắc chắn không mang đi, nhất định đã giấu ở một mật thất hoặc ám đạo nào đó trong tự miếu.

Tuy nhiên, mật thất tìm thấy không ít, nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ võ công bí tịch hay vàng bạc châu báu nào, ngược lại lại phát hiện một số thứ không nên thuộc về Thiếu Lâm Tự.

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không biết, cũng sẽ không quản.

Danh tiếng của Diệp Đông Hoàng cũng như một cơn bão cấp mười hai, lấy Thiếu Lâm làm trung tâm nhanh chóng càn quét khắp nơi trên Thần Châu, không chỉ các môn phái võ lâm bị kinh động, mà ngay cả các nước Tống, Liêu, Kim, Tây Hạ cũng đều hết sức coi trọng.

Vô Địch Đại Tông Sư, nhân vật thần tiên cấp bậc trấn quốc bị giết, Thiếu Lâm Tự - Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm bị diệt, tựa như một trận động đất cấp mười hai, khiến cả Thần Châu đều phải rung chuyển!

Đặc biệt là Diệp Đông Hoàng còn thu phục được một thanh thần kiếm ở Thiếu Lâm, thực lực bạo tăng, ẩn ẩn có xu thế được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất.

Đạt Ma Kiếm cũng khiến vô số võ giả đỏ mắt, mỗi khi nhắc đến, không ai không ghen tị thèm muốn, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể ghen tị thèm muốn mà thôi, không ai ngu đến mức bạt nha từ miệng hổ, đi tìm Diệp Đông Hoàng cướp bảo kiếm.

Đó là tìm chết!

Sự thật Thiếu Lâm bị diệt môn máu chảy thành sông đang bày ra ở đó!

Danh xưng "Bách Hiểu Sinh" của Diệp Đông Hoàng đã biến thành "Bách Hiểu Sát Thần Diệp Đông Hoàng", có thể khiến trẻ con nín khóc, khiến người ta nghe danh đã mất mật!

Nhưng thiên hạ xưa nay không thiếu những kẻ mạo hiểm, luôn có người tự tin đầy mình, danh tiếng của Diệp Đông Hoàng có thể trấn áp phần lớn mọi người, nhưng cũng có không ít cường giả rục rịch muốn cướp bóc Diệp Đông Hoàng.

Hoàng Hà Khách Sạn.

Khách sạn tựa vào Hoàng Hà, đứng trước cửa sổ lầu hai khách sạn, có thể nhìn thấy dòng nước Hoàng Hà, sóng cuộn mãnh liệt, cảnh sóng lớn vỗ bờ đặc sắc, Hoàng Hà Khách Sạn khách lưu như suối, cũng hấp dẫn không ít người.

Sau khi Diệp Đông Hoàng rời Tùng Sơn, y một đường đi về phía bắc, gần tối cuối cùng cũng đến được đây, liền ở lại Hoàng Hà Khách Sạn, chuẩn bị ngày mai lên thuyền men theo Hoàng Hà đi về phía đông đến Sơn Đông.

Nơi đó có Bát Bách Lý Thủy Bạc Lương Sơn dễ thủ khó công, mà đất Sơn Đông lại nhiều hào kiệt, vừa hay có thể làm căn cứ tạm thời cho nghiệp vương bá của y.

Đêm xuống, sao trời rực rỡ như nước, Hoàng Hà sóng cuộn, không ngừng nghỉ.

Cạch!

Diệp Đông Hoàng đẩy cửa, bước vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng, đèn đuốc sáng trưng, qua sự bố trí tinh tế, vừa tao nhã lại không mất đi sự lãng mạn, điều này tự nhiên không phải do Diệp Đông Hoàng bố trí, mà là của Triệu Sư Dung.

Bên trong rèm, trên chiếc giường mềm mại, một thân hình tuyết trắng tuyệt mỹ được bao bọc trong tấm chăn ấm áp, tấm chăn rất mỏng, phía trên thêu những áng mây phiêu dật, hoàn hảo phác họa đường cong yêu kiều.

Hiển nhiên là Triệu Sư Dung.

Lời nói của Diệp Đông Hoàng ban ngày ở Tàng Kinh Các, nàng đâu có quên, sau khi đến khách sạn, nàng liền bắt đầu chuẩn bị, trong sự lo lắng mong đợi, chỉ vì chờ đợi khoảnh khắc này. "Diệp đại ca!" Nghe thấy tiếng động, Triệu Sư Dung đột nhiên ngồi dậy, trái tim như nai con loạn nhịp, chăn trượt xuống, lộ ra thân hình tuyệt mỹ như ngọc mỡ trắng nõn, nhưng lại bị mái tóc dài như thác nước che khuất!

Tuy nhiên, loại phong tình quyến rũ nửa ẩn nửa hiện, muốn lộ còn che này, càng khiến người ta say mê, câu hồn đoạt phách. "Ừm!" Nhìn gương mặt kiều diễm tú lệ không son phấn mà vẫn khuynh thành, lòng Diệp Đông Hoàng nóng lên, sải bước tiến tới, ánh mắt y theo từng bước chân mà từ từ di chuyển xuống.

Cổ ngọc thon dài, trắng nõn phớt hồng.

Xương quai xanh tinh xảo, gợi cảm mê người. ...

Eo thon mềm mại như ngọc, đôi chân dài miên man tựa cột ngọc!

Trong đôi mắt đẹp mơ màng như nước, Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy vòng eo không đủ một vòng tay, Diệp Đông Hoàng cúi đầu, mạnh mẽ hôn lấy đôi môi đỏ rực như lửa đó.

Đầu núi tuyết ngọc tóc xanh rủ xuống, khe núi mờ ảo chẳng biết sâu bao nhiêu!

Dũng sĩ chân chính, dám xông pha!

Diệp Đông Hoàng hóa thân thành vận động viên trên sân, một hơi phá vỡ cánh cửa phong tỏa của đối phương, hai tay ôm bóng, dốc sức tiến công.

Nước Hoàng Hà, chảy cuồn cuộn không ngừng, sóng lớn dâng trào, khí thế hùng vĩ.

Trăng sáng treo cao, ánh trăng dịu nhẹ rải khắp vạn nhà, trong đêm tĩnh mịch thỉnh thoảng vang lên vài tiếng oanh yến hót véo von, ếch kêu vang.

Nhưng ở hai bên bờ Hoàng Hà này, tiếng sóng vỗ bờ lại càng nhiều hơn.

Ba ba ba!

Sông chảy ra biển, vĩnh viễn không ngừng nghỉ!

Ầm!

Ầm ầm!

Nước sông Hoàng Hà mênh mông cuồn cuộn, chảy không ngừng, sóng lớn vỗ bờ, âm thanh ào ạt vang vọng đôi bờ, vang vọng trong lòng vô số người đang trằn trọc không ngủ.

"Muội muội, muội vẫn chưa ngủ sao?" Lý Thu Thủy trở mình, nhìn Lý Thương Hải, muội muội song sinh bên cạnh y như đúc mình, đôi khi nhìn đối phương, nàng cứ ngỡ như đang soi gương vậy.

"Tỷ tỷ một mình trằn trọc không ngủ, lại còn nói muội chưa ngủ ư?" Ánh mắt Lý Thương Hải long lanh, giảo hoạt linh tuệ.

Thật ra, làm sao các nàng ngủ được, hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện không thể tin nổi.

Vô Địch Đại Tông Sư Tảo Địa Tăng chết, Đạt Ma Kiếm xuất thế,

Thiếu Lâm bị diệt… Mỗi một việc, đều là đại sự chấn động võ lâm.

Kinh nghiệm một ngày hôm nay còn đặc sắc, kích thích và nhiệt huyết sôi trào hơn cả mấy chục năm qua của các nàng.

Vài năm sau, dòng chảy thời gian trôi đi, khi hồi tưởng kỹ càng, nhất định đó sẽ là một đoạn tháng ngày huy hoàng khó quên!

Lý Thương Hải không có lòng tranh cường háo thắng mãnh liệt, đối với nàng, điều khó quên hơn cả là bóng dáng vĩ ngạn đứng thẳng trời đất kia!

Xung quan nhất nộ vì hồng nhan, máu nhuộm áo bào cuối cùng không hối!

Nghĩ đến bóng dáng vô địch của Diệp Đông Hoàng ôm Triệu Sư Dung huyết chiến với Tảo Địa Tăng, trái tim nàng lại đập thình thịch.

Giá như người bị thương lúc đó là nàng thì hay biết mấy!

"Muội nghe xem… hắn kêu lớn tiếng như vậy, là vui sướng hay đau khổ đây?" Lý Thu Thủy dịch người, áp sát Lý Thương Hải, giọng nói ái muội, đầy vẻ hiếu kỳ.

"Tỷ tỷ muốn biết vậy, qua thử xem không phải là được rồi sao?" Lý Thương Hải khẽ cười.

Các nàng ở ngay phòng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, với tư cách cường giả Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, thính lực vượt xa người thường, mơ hồ có thể nghe thấy động tĩnh bên trong.

Bất quá, võ giả bình thường thì không thể nghe được.

Diệp Đông Hoàng tuy không cố ý phong tỏa toàn bộ căn phòng, nhưng "thế" tự nhiên tỏa ra quanh thân hắn đã ngăn cản sự truyền bá của âm thanh.

Nếu không, khách sạn kết cấu gỗ thông thường, hiệu quả truyền

âm cực tốt, chẳng phải tất cả mọi người trong khách sạn đều sẽ nghe thấy sao, đến lúc đó còn để người khác ngủ nữa không!

"Nha đầu thối!

Ngay cả tỷ tỷ cũng dám trêu ghẹo, xem ta thu thập muội thế nào!" Lý Thu Thủy nghe vậy, gương mặt ửng hồng, vươn bàn tay trắng ngọc, mười ngón thon dài, trắng nõn tinh tế, giơ giơ trước mặt Lý Thương Hải, làm động tác vồ bắt rồi nhào tới.

"A, đừng mà, tỷ tỷ, muội sai rồi!" Lý Thương Hải kinh hô, vừa phản kích.

Hai người qua lại, đánh giỡn như hai cô bé, chẳng ai tin hai người này lại là Thu Thủy Tiên Tử và Thương Hải Tiên Tử lạnh lùng như tiên trong Tiêu Dao Tam Tuyệt.

Ong!

Không biết qua bao lâu, một luồng khí tức cường đại đột ngột từ phòng Triệu Sư Dung bốc lên, sau đó nhanh chóng biến mất.

Người bình thường sẽ không cảm nhận được gì nhiều, nhưng những võ giả có thực lực mạnh mẽ vẫn có thể cảm ứng rõ ràng điều gì đã xảy ra!

"Triệu Sư Dung đã đột phá, Vô Thượng Đại Tông Sư!" Vu Hành Vân, người cũng không ngủ được, đang khoanh chân đả tọa, bỗng nhiên mở mắt.

Đôi mắt đẹp lay động, nàng lẩm bẩm tự nói, trong lòng cảm khái.

Mới đó bao lâu, còn chưa đến một tháng, tu vi của Triệu Sư Dung đã như cưỡi hỏa tiễn, từ Đại Tông Sư sơ kỳ một đường thăng cấp đến Vô Thượng Đại Tông Sư.

Trong đó cố nhiên có mối quan hệ với thiên phú dị bẩm của Triệu

Sư Dung, nhưng phần lớn hơn vẫn là nhờ gặp được Diệp Đông Hoàng.

Nghĩ lại năm xưa, nàng từ Đại Tông Sư đến Vô Thượng Đại Tông Sư đã phải chịu không ít khổ sở, mất ròng rã năm năm tu luyện!

Chương 143

"Triệu Sư Dung đã đột phá, xem ra song tu còn có lợi cho việc tăng trưởng tu vi!" Mắt Lý Thu Thủy sáng rực.

Nếu đổi thành nàng, liệu có thể mượn cơ hội này đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Thu Thủy trở nên nóng bỏng, hận không thể lập tức xông qua.

May mà lý trí đã áp chế con quỷ trong lòng, cho dù có vội vã đến mấy, cũng không đến nỗi một ngày cũng không chờ được!

Bất kể thế nào, đêm nay vẫn là thời gian của Triệu Sư Dung!

"Ta đã đột phá rồi!" Triệu Sư Dung mặt đỏ bừng, phấn khích không thôi, cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Nàng vừa mới xuất đạo khi còn ở đỉnh phong Tông Sư, từ khi gặp Diệp Đông Hoàng, tu vi đã một đường đột phá.

Lần đầu tiên tu luyện Vạn Đạo Kinh, từ đỉnh phong Tông Sư đột phá đến Đại Tông Sư!

Sau đó, nhờ Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng và cùng Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải ba người cùng tu luyện, "thế" của bốn người các nàng dưới sự điều hòa của Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng, tương hỗ thúc đẩy, tương hỗ ấn chứng, tương hỗ tỉ thí, tu vi tăng vọt lên đỉnh phong Đại Tông Sư.

Đêm nay, cùng Diệp Đông Hoàng hòa hợp giao dung, âm dương song tu, cuối cùng một mạch xông tới, thế như chẻ tre đột phá rào cản giữa Đại Tông Sư và Vô Thượng Đại Tông Sư, đột phá đến cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư.

“Chúc mừng nàng đột phá đến Vô Thượng Đại Tông Sư!” Diệp Đông Hoàng lướt ngón tay qua gò má trắng nõn của Triệu Sư Dung, từ tận đáy lòng vui mừng thay nàng.

Đạt đến Vô Thượng Đại Tông Sư, trên giang hồ cũng được xem là một cường giả.

“Thiếp có thể đột phá đều nhờ Diệp đại ca, nếu không e rằng vẫn còn loanh quanh ở cảnh giới Tông Sư mất thôi!” Triệu Sư Dung tự biết mình, nàng tuy thiên phú không tồi, nhưng không có Diệp Đông Hoàng, nàng hiện tại nhiều nhất chỉ là Đại Tông Sư sơ kỳ, thậm chí vẫn còn kẹt ở đỉnh phong Tông Sư.

“Quả thật là vậy!” Nhìn đôi mắt mỹ lệ của nàng, Diệp Đông Hoàng dường như không hiểu khiêm tốn là gì, hắn gật đầu một cách nghiêm túc, khi Triệu Sư Dung hơi ngạc nhiên, hắn nói: “Đêm nay ta cũng coi như đã giúp nàng đột phá hai tầng rào cản rồi!” Triệu Sư Dung ngẩn ra, nàng từ đỉnh phong Đại Tông Sư đến Vô Thượng Đại Tông Sư không phải là một tầng sao?

Thấy ánh mắt trêu ghẹo của Diệp Đông Hoàng, Triệu Sư Dung bỗng nhiên hiểu ra, sắc mặt đỏ bừng như máu, dùng sức đẩy Diệp Đông Hoàng: “Diệp đại ca, chỉ biết khi dễ người ta thôi!” “Vừa mới đột phá, tu vi còn chưa ổn định, xem ra ta còn phải cố gắng gấp bội, giúp nàng củng cố tu vi, tranh thủ tiến thêm một tầng nữa, để nàng đạt đến đỉnh phong!” Diệp Đông Hoàng nghiêm túc nói, trong lòng rất vui.

Xem ra sau này hắn có thể dung nhập thêm một số điển tịch loại song tu vào Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, với thể chất tu vi của hắn đủ để nữ nhân của hắn đề thăng tu vi nhanh hơn.

Và hắn xuyên toa chư thiên, chinh phục vạn giới, không biết sẽ gặp bao nhiêu thiên chi kiêu nữ, tiên tử nữ hoàng, những điều này cũng có thể khiến tu vi của hắn tiến bộ.

Hắn tuy không dựa vào song tu mà trở nên cường đại, nhưng nếu đã có thể thuận tiện trở nên cường đại, thì sao lại không làm chứ!

Ngày thứ hai, Diệp Đông Hoàng mua một chiếc hoa thuyền, dẫn Triệu Sư Dung cùng vài cô gái xuôi theo Hoàng Hà, hướng về Sơn Đông.

Diệp Đông Hoàng đứng trên boong thuyền, nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn, đôi bờ núi xanh trùng điệp.

Ngắm nhìn giang sơn nghìn năm như thơ như họa, tâm cảnh hắn rộng mở, hào tình vạn trượng.

Triệu Sư Dung và Vu Hành Vân cùng vài cô gái đứng một bên, trò chuyện với nhau.

"Chúc mừng Triệu muội muội tấn thăng Vô Thượng Đại Tông Sư, thật đáng mừng đáng chúc!" Vu Hành Vân cúi người nói.

"Triệu muội muội dung quang rạng rỡ, thần thái động lòng người, thật khiến tỷ tỷ ghen tỵ chết mất!" Lý Thu Thủy trên dưới đánh giá, phát hiện Triệu Sư Dung không những trở nên càng thêm thành thục xinh đẹp, mà vóc dáng dường như cũng trở nên tốt hơn.

Chẳng lẽ đây chính là "liệu pháp vật lý" trong truyền thuyết, có thể "biến lớn" sao?

Nghĩ đến đây, Lý Thu Thủy không khỏi liếc nhìn Lý Thương Hải bên cạnh, dường như bộ ngực của Lý Thương Hải lớn hơn nàng một chút, chẳng lẽ là vì nàng ấy thích… "Tỷ tỷ nói đùa rồi, tỷ tỷ tiên tư ngọc tú, muội muội nào dám sánh bằng!" Triệu Sư Dung thản nhiên cười.

Đêm qua không chỉ từ một cô gái trở thành nữ nhân, mà tu vi cũng từ Đại Tông Sư tấn thăng Vô Thượng Đại Tông Sư, có thể nói là "một đêm cá hóa rồng", phong tình vạn chủng, khí chất không hề thua

kém Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải.

Khụ!

Đột nhiên, một tiếng chim hót xé kim loại nứt đá vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của các nàng.

Các nàng hiếu kỳ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cái bóng khổng lồ bao trùm đến, thì ra là một con chim lớn sải cánh dài mấy trượng.

Trên lưng con chim lớn, một bóng người áo xanh chắp tay đứng thẳng.

Gió mạnh gào thét, tóc dài bay phấp phới, y phục bay phần phật, nhưng bóng người kia lại sừng sững như núi, bất động như sơn.

Hắn lưng đeo một thanh trường kiếm nặng trịch màu đen tuyền, ánh mắt sắc bén, tựa như điện.

Trong khoảnh khắc Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu lên, hắn đã lập tức khóa chặt lấy Diệp Đông Hoàng.

"Thật là một tuyệt thế kiếm khách!" Diệp Đông Hoàng nhìn thoáng qua, liền có chút yêu thích đối phương.

Kiếm thế trên người đối phương sắc bén mà thuần túy, hiển nhiên là một kiếm khách.

Chiến ý lộ ra trong ánh mắt ấy khiến người ta kinh hãi.

Đây tuyệt đối là một tuyệt thế kiếm khách đủ sức sánh ngang Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết!

"Ngươi chính là Diệp Đông Hoàng?" Đại điểu hạ xuống, dừng lại đối diện thuyền lớn của Diệp Đông Hoàng.

Nam tử áo xanh với ánh mắt sắc như chim ưng nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng của con chim lớn, trong lòng chỉ có một cảm thán: Vãi!

Sao trên đời lại có con chim xấu đến vậy!

Đầu ngốc nghếch!

Lại còn có một khối thịt lồi đầy máu mủ!

Một con chim sa điêu!

"Không tệ!

Ngươi muốn khiêu chiến ta sao?" Diệp Đông Hoàng thấy chiến ý rực cháy trong mắt đối phương, mơ hồ đã đoán được phần nào.

Bất quá, điều khiến hắn ngạc nhiên là nam tử này chỉ có tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, lại dám đến khiêu chiến hắn, không biết là tự tin hay cuồng vọng.

Đối phương có thể nhận ra hắn, hiển nhiên là biết hắn, chắc hẳn cũng biết chiến tích của hắn ở Thiếu Lâm Tự.

Không biết điều gì đã cho hắn dũng khí đó.

"Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại sao?" Diệp Đông Hoàng trên dưới đánh giá.

Nam tử áo xanh đại khái khoảng hơn bốn mươi tuổi, đây không phải là nhìn ngoại hình, mà là căn cứ vào tinh khí thần cùng sinh mệnh lực tỏa ra từ đối phương mà phán đoán.

Đây cũng là điểm cường đại của Diệp Đông Hoàng khi tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, người bình thường không thể nhìn ra.

Nếu nhìn ngoại hình, nam tử áo xanh này trông như một thanh niên ngoài hai mươi, khí tức trầm ổn sắc bén, cô cao lạnh ngạo.

"Độc Cô Cầu Bại, xin chỉ giáo!" Nam tử áo xanh gật đầu với Diệp

Đông Hoàng, rút Huyền Thiết Trọng Kiếm sau lưng ra.

Độc Cô Kiếm Thế tràn ngập, âm thanh trầm bổng, kiên định sắc bén.

"Tiểu tử kia, ngươi chính là Độc Cô Cầu Bại?

Chỉ là một Vô Thượng Đại Tông Sư cỏn con, danh tiếng thì không nhỏ, lại còn dám xưng "Cầu Bại"?

Ngươi có tư cách gì khiêu chiến Diệp đại ca?" "Đúng vậy, ngươi tưởng ngươi là Vô Địch Đại Tông Sư hay cường giả Thiên Nhân Cảnh sao?

Lại còn Độc Cô Cầu Bại?" Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy mỗi người một câu, hiếm khi quan điểm nhất trí.

Các nàng đều là Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, tự nhận sẽ không yếu hơn Độc Cô Cầu Bại, đối với cái tên Độc Cô Cầu Bại này, các nàng khó chịu một cách khó hiểu.

"Hai vị tiên tử muốn chỉ giáo, tại hạ cầu còn không được!" Độc Cô Cầu Bại nhìn về phía Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy.

Hai người thực lực không yếu, có tư cách làm đối thủ của hắn!

"Cuồng vọng!" Vu Hành Vân thân ảnh khẽ động, phiêu nhiên bay lên.

Thân hình nàng nhẹ nhàng thanh thoát, tiêu dao muốn thành tiên.

Võ học Tiêu Dao Phái vốn đi theo con đường phiêu dật linh động, người của Tiêu Dao Phái cũng đều là trai tài gái sắc.

Hư Trúc thì ngoại lệ!

Còn về Lý Thu Thủy thì không động thủ.

Lại không phải sinh tử cừu sát, các nàng cũng có kiêu ngạo của

mình, không thèm liên thủ đối địch.

"Dương Xuân Bạch Tuyết!" Vu Hành Vân tung ra một chưởng, cương mãnh vô cùng, chính là chiêu thứ hai của Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.

Thiên Sơn Lục Dương Chưởng là một trong số ít những chưởng pháp cương mãnh của Tiêu Dao Phái, tổng cộng có chín thức, là một môn chưởng pháp kết hợp âm dương nhị khí.

Nếu trong cơ thể không có âm dương nhị khí, thì không thể lĩnh hội được sự diệu ảo của chưởng pháp này.

"Thiên Sơn Lục Dương Chưởng của sư tỷ tiến bộ không nhỏ nha!" Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải thầm than thở.

Các nàng cùng bái nhập môn hạ của Tiêu Dao Tử, những năm nay cũng tu luyện cùng nhau, coi như biết rõ ngọn ngành.

"Chưởng pháp hay!" Mắt Độc Cô Cầu Bại sáng rực, kiếm thế bùng nổ, kiếm thế cường đại hình thành kiếm thế lãnh địa.

Huyền Thiết Trọng Kiếm nặng trịch màu đen tuyền trong tay hắn dốc sức chém xuống, lại trông nhẹ nhàng mau lẹ, cử trọng nhược khinh.

Vu Hành Vân một chưởng đánh vào cạnh Huyền Thiết Trọng Kiếm, phát ra một tiếng trầm đục, thân ảnh bật lùi, sau đó tung ra chiêu Dương Quan Tam Điệp.

Trọng kiếm trong tay Độc Cô Cầu Bại đại khai đại hợp, cương mãnh bá đạo, kín kẽ không kẽ hở.

Chương 144

"Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

Độc Cô Cầu Bại đối với kiếm có sự lĩnh ngộ rất cao, kiếm pháp nhập thần.

Thời gian dài, Vu Hành Vân e rằng không phải đối thủ.

Trong đầu hắn không khỏi nhớ đến Độc Cô Cầu Bại trong Thần Điêu ở kiếp trước.

"Hoành hành giang hồ ba mươi năm, giết hết cừu địch, đánh bại tất cả anh hùng, thiên hạ không còn đối thủ, không biết làm sao, chỉ đành ẩn cư thâm cốc, lấy chim điêu làm bạn.

Than ôi!

Một đời cầu một đối thủ mà không được, thật cô đơn khó chịu!" "Vô địch thật cô độc biết bao, hôm nay e rằng phải bại rồi!" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng hơi cong lên.

Gặp hắn, há lại không bại?

Diệp Đông Hoàng trong đầu hồi tưởng lại lời giới thiệu trong Kiếm Trủng của Độc Cô Cầu Bại, kiếm đạo của hắn đại khái chia làm bốn giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất, Lợi Kiếm Cảnh: "Sắc bén cương mãnh, vô kiên bất tồi, trước hai mươi tuổi dùng nó cùng quần hùng Hà Sóc tranh phong." Giai đoạn thứ hai, Nhuyễn Kiếm Cảnh: "Kiếm mềm Tử Vi, dùng trước ba mươi tuổi, lỡ tay làm tổn thương nghĩa sĩ, là điềm không lành, bèn vứt bỏ vào thâm cốc." Giai đoạn thứ ba, Trọng Kiếm Cảnh: "Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công, trước bốn mươi tuổi

dùng nó hoành hành thiên hạ." Giai đoạn thứ tư, Vô Kiếm Cảnh: "Sau bốn mươi tuổi, không câu nệ vật chất, cỏ cây tre đá đều có thể làm kiếm.

Từ đó tinh tu, dần tiến đến cảnh giới Vô Kiếm Thắng Hữu Kiếm." Độc Cô Cầu Bại hiện tại coi như ở giai đoạn thứ ba Trọng Kiếm Cảnh.

Nếu đạt đến giai đoạn thứ tư, e rằng có thể lĩnh ngộ kiếm ý tấn thăng Thiên Nhân Cảnh!

"Thật lợi hại!" Vu Hành Vân một chiêu Dương Ca Thiên Quân oanh ra, thân ảnh bị chấn lùi, trong lòng kinh hãi.

Không ngờ Độc Cô Cầu Bại lại lợi hại đến thế, nàng đã rơi vào thế hạ phong, thêm vài trăm chiêu nữa, e rằng sẽ thất bại.

Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, nhưng trước mặt Diệp Đông Hoàng, nàng không muốn thua một tiểu tử hậu bối, cảm giác như vậy rất mất mặt.

Giống như nam nhân trước mặt nữ nhân mình yêu thích, cho dù không chống đỡ nổi, cũng phải nghiến răng cố giữ!

"Sinh Tử Phù!" Vu Hành Vân ra chiêu bằng bàn tay ngọc.

Nước sông Hoàng Hà hóa thành trường long bay lên, vô số giọt nước ngưng kết thành băng như vô số ám khí bắn về phía Độc Cô Cầu Bại.

Đinh đinh đinh!

Huyền Thiết Trọng Kiếm của Độc Cô Cầu Bại phòng thủ bốn phía, ba trăm sáu mươi độ không góc chết, Sinh Tử Phù căn bản không thể phá phòng!

"Thiên Sơn Chiết Mai Thủ!" Vu Hành Vân nghiến răng, càng đánh

càng khó khăn, còn Độc Cô Cầu Bại càng chiến càng dũng mãnh.

Nàng thất bại đã là chuyện sớm muộn.

"Cơ hội hiếm có, hai người các ngươi cũng cùng lên đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải.

Ba người hợp lực hẳn có thể chiến thắng Độc Cô Cầu Bại, ít nhất cũng có thể giữ thế bất bại.

"Được!" Lý Thu Thủy vốn muốn xem Vu Hành Vân chiến bại, nhưng Diệp Đông Hoàng đã nói rồi, nàng cũng không tiện từ chối, đành cùng Lý Thương Hải xông lên.

Mặc dù ba người đánh một có chút mất mặt, nhưng ai bảo Độc Cô Cầu Bại mạnh đến vậy chứ, riêng từng người các nàng đều không phải đối thủ!

"Hay!" Độc Cô Cầu Bại không giận mà mừng, đấu chí ngút trời.

Một người sao đủ, hắn muốn đấu ba người!

Oanh oanh oanh!

Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải gia nhập chiến trường, cục diện lập tức xoay chuyển.

Võ công ba người đồng xuất một nguồn, ba người liên thủ, thực lực bạo tăng!

Võ công của Độc Cô Cầu Bại tuy mạnh hơn một người đơn độc, nhưng chưa đạt đến mức độ nghiền ép, lúc này, ưu thế về số lượng đã phát huy tác dụng!

Diệp Đông Hoàng đứng trên boong thuyền, chắp tay đứng thẳng.

Đối diện là một con chim sa điêu lông ngốc, vỗ cánh, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm chiến trường như thể rất phấn khích.

“Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, giữa Độc Cô Cầu Bại?

Mộ Dung Phục hư danh, Kiều Phong thực lực rất mạnh, không ngờ Độc Cô Cầu Bại còn lợi hại hơn!” Triệu Sư Dung đứng cạnh Diệp Đông Hoàng.

Nàng tuy đã đột phá đến Vô Thượng Đại Tông Sư, nhưng so với Vu Hành Vân và mấy người kia vẫn còn tồn tại khoảng cách lớn.

Cho dù cùng là tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, thực lực cũng khác biệt một trời một vực, huống chi tu vi còn tồn tại khoảng cách lớn.

Ba người Vu Hành Vân ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư được coi là hàng đầu, còn Độc Cô Cầu Bại thì thuộc loại vô địch!

Trận chiến từ sáng đến trưa, Độc Cô Cầu Bại một chọi ba, cuối cùng vẫn không phân thắng bại.

“Được rồi, đánh tiếp cũng không có kết quả đâu!” Diệp Đông Hoàng hô ngừng.

Chiến đấu mấy canh giờ, cũng gần đủ rồi, đánh tiếp nữa cũng không có ý nghĩa lớn.

“Hiện tại ta muốn khiêu chiến ngươi!” Độc Cô Cầu Bại dừng tay, kiếm chỉ Diệp Đông Hoàng, vẫn không bỏ cuộc.

“Ngươi ngay cả ba chúng ta liên thủ cũng không đánh thắng, hà tất tự tìm nhục nhã?” Vu Hành Vân mở lời.

Thực lực của Diệp Đông Hoàng tuyệt đối có thể đánh bại ba người các nàng liên thủ, căn bản không phải Độc Cô Cầu Bại hiện tại có thể sánh được.

Tuy nhiên Độc Cô Cầu Bại phớt lờ như không nghe thấy, ánh mắt kiên định, không hề lay chuyển.

“Tiếp nhận lời khiêu chiến của ngươi, có ích lợi gì sao?” Diệp Đông Hoàng đánh giá Độc Cô Cầu Bại, ánh mắt đầy vẻ trêu đùa, như nhìn một con mồi sắp rơi vào bẫy.

“Ngươi muốn gì?” Độc Cô Cầu Bại nói.

“Nếu ngươi thua, sau này hãy hiệu trung ta!” Diệp Đông Hoàng không dùng chiêu trò hoa mỹ, cũng chẳng thèm dùng.

Hắn nói thẳng không chút kiêng dè, chính là dựa vào thực lực đánh bại ngươi, chinh phục ngươi.

“Có thể!” Độc Cô Cầu Bại không chút do dự.

Triệu Sư Dung, Vu Hành Vân và mấy người kia lại có chút ngạc nhiên, ngay sau đó nhìn Độc Cô Cầu Bại như nhìn kẻ ngốc.

Hắn cũng quá tự đại rồi sao.

Thật sự cho rằng mình sẽ không bại sao?

“Bất quá ta có một điều kiện, nếu một ngày nào đó ta đánh bại được ngươi, ta sẽ không còn hiệu trung ngươi nữa!” Độc Cô Cầu Bại bổ sung.

Điều kiện này khiến người ta hơi nghiêng mắt nhìn.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ động, ý niệm chuyển qua liền hiểu rõ ý đồ của Độc Cô Cầu Bại.

Độc Cô Cầu Bại hiện tại biết mình rất có thể không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, nhưng lại muốn khiêu chiến Diệp Đông Hoàng, hơn nữa hắn vô cùng tự tin, tự tin mình sớm muộn gì cũng có thể đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư, và sau khi đột phá có niềm tin đánh bại Diệp Đông Hoàng.

Đến lúc đó, hắn có thể rời đi, như vậy cũng không tính là chịu thiệt.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này hiệu trung Diệp Đông Hoàng, cũng có thể khiến mình biết nhục rồi dũng, tranh thủ sớm ngày đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư!

Đây là muốn mượn tay Diệp Đông Hoàng để vắt kiệt tiềm lực của mình.

"Được thôi!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cười thầm.

Còn muốn mượn tay hắn để vắt kiệt bản thân, quả thực chính là miếng thịt dâng tận cửa, kiếp này đừng hòng chạy thoát.

Cho dù hắn có đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư, cũng không thể đánh bại Diệp Đông Hoàng!

"Ngươi cứ nghỉ ngơi hồi phục một chút!" Diệp Đông Hoàng nói.

Độc Cô Cầu Bại không khách sáo từ chối.

Đối mặt với Diệp Đông Hoàng, hắn buộc phải giữ thái độ toàn thịnh, không thể có chút sơ suất nào.

"Mời!" Một canh giờ sau, Độc Cô Cầu Bại đứng dậy, khí thế tỏa ra, như một thanh tuyệt thế thần kiếm, sắc bén, bén nhọn, nhất vãng vô tiền, vô kiên bất tồi!

Diệp Đông Hoàng rút Đông Hoàng Kiếm ra.

Đã Độc Cô Cầu Bại là một kiếm khách, vậy thì hãy dùng kiếm đánh bại hắn!

Khí thế trên người Diệp Đông Hoàng từ từ lan ra, bá đạo, uy nghiêm, ngông nghênh, vạn vật quỳ phục!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Hai bóng người đột ngột va chạm vào nhau, kiếm khí tung hoành, xung quanh hai người biến thành một biển kiếm!

Lúc này nếu có người tiến vào phạm vi trăm mét xung quanh bọn họ, sẽ lập tức bị kiếm thế sắc bén vô song xé nát!

Đang đang đang đang đang!

Hai bóng người giao thoa, trong chớp mắt đã giao thủ mấy trăm chiêu!

Diệp Đông Hoàng tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, thống ngự vạn pháp vạn đạo, một đạo thông vạn đạo.

Với thiên phú vạn lần của hắn, võ học thông thường chỉ cần nhìn qua một lần là có thể học được.

Chương 145

Các loại kiếm pháp tinh diệu được hắn thi triển đến mức tận cùng!

Ví dụ như Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành, trong tay hắn, thực sự như tia chớp vụt qua, như cầu vồng vắt ngang trời.

Không ai có thể hình dung được sự huy hoàng của kiếm này, cũng không ai có thể hình dung được tốc độ của kiếm này!

Kiếm pháp của Độc Cô Cầu Bại cũng cao minh đến cực điểm, trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công, nhưng vẫn bị Diệp Đông Hoàng áp chế triệt để.

"Hay!" Tuy đang ở thế hạ phong tuyệt đối, nhưng Độc Cô Cầu Bại lại vô cùng hưng phấn.

Mỗi tế bào trên người hắn như đang run rẩy, đang gào thét, sảng khoái tràn đầy, nhiệt huyết sôi trào.

"Độc Cô Cầu Bại sắp bại rồi!" Vu Hành Vân nhìn Độc Cô Cầu Bại đang tả chi hữu truất, dần dần không chống đỡ nổi, nói.

"Ừm!" Lý Thu Thủy gật đầu, nói: "Nếu Diệp đại ca dùng toàn lực, Độc Cô Cầu Bại một chiêu cũng không đỡ nổi!" "Kiếm cuối cùng!" Toàn thân tinh khí thần của Độc Cô Cầu Bại ngưng tụ đến cực hạn.

Hắn cũng biết mình sắp bại, tất cả sức mạnh tập trung vào kiếm này.

Một kiếm chém xuống, sau lưng hiện ra hư ảnh một thanh cự kiếm, như tiên kiếm giáng trần, một kiếm khai thiên!

Đây là dị tượng chỉ Vô Địch Đại Tông Sư mới có thể ngưng tụ, nhưng Độc Cô Cầu Bại lúc này lại ngưng tụ ra được.

E rằng không bao lâu nữa hắn sẽ có thể tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư.

"Thiên Địa Nhất Kiếm!" Diệp Đông Hoàng thi triển ra kiếm pháp lợi hại nhất của mình, coi như là tôn trọng Độc Cô Cầu Bại.

Bất quá, hắn đã thu liễm phần lớn sức mạnh, nếu không, một kiếm đã có thể chém chết Độc Cô Cầu Bại!

Kiếm này huy hoàng đến cực điểm, cường thế vô song.

Dưới một kiếm này, trời đất thất sắc, vạn vật quỳ phục, định bốn cực, chấn bát hoang, hủy thiên diệt địa!

Ong!

Hai đạo kiếm quang huy hoàng cường đại va chạm vào nhau!

Khoảnh khắc này, ngược lại không hề có âm thanh nào, giữa thiên địa dường như một mảnh tịch mịch!

Không!

Không phải không có âm thanh, mà là âm thanh quá đỗi hùng vĩ!

Đại âm hi thanh, đại tượng vô hình!

Lớn đến cực hạn, liền không nhìn thấy, cũng không nghe thấy!

Đó là lãnh địa mà phàm nhân không thể chạm tới!

Oanh!

Khoảnh khắc tiếp theo, lực lượng kinh khủng đột nhiên bùng nổ, như vũ trụ bạo tạc, mênh mông cuồn cuộn, càn quét thiên địa!

Phụt!

Độc Cô Cầu Bại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như búp bê vải rách bị đánh bay ra ngoài, "phụt" một tiếng rơi xuống dòng Hoàng Hà cuồn cuộn không ngừng.

Ầm ầm ầm!

Sóng sông vỗ bờ, nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn, chảy không ngừng.

"Hắn không chết đó chứ?" "Hay là muốn giở trò quỵt nợ bỏ trốn rồi?" Nhìn dòng Hoàng Hà im lìm, Triệu Sư Dung, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải nói với giọng đùa cợt.

Với thực lực của các nàng, tự nhiên có thể cảm nhận được Độc Cô Cầu Bại đang rơi xuống Hoàng Hà không chết, cũng không bỏ trốn.

Hắn như trúng định thân thuật, yên lặng nằm dưới đáy sông.

Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng trên không Hoàng Hà, bất động như núi, không hề có chút mất kiên nhẫn.

Hắn tuy rằng tu vi thật sự chỉ ở sơ kỳ Vô Thượng Đại Tông Sư, nhưng xa xa không phải Độc Cô Cầu Bại có thể sánh bằng.

Kiếm vừa rồi, hắn thậm chí còn chưa dùng đến một phần mười sức mạnh.

Tình huống của Độc Cô Cầu Bại, hắn tự nhiên cũng có thể cảm ứng được.

"Sau hủy diệt mới là tân sinh!" "Không phá không lập, phá rồi mới lập!" Sóng lớn cuồn cuộn, toàn thân Độc Cô Cầu Bại đẫm máu.

Tóc dài bay lượn theo dòng nước Hoàng Hà, mặc cho nước sông xối rửa cũng không hề có cảm giác, nhưng ánh mắt lại càng lúc càng sáng!

Đột nhiên, một đạo kiếm ý cường hoành không rõ danh xưng dâng lên trong mắt hắn, tinh mang tứ xạ!

Đạo kiếm ý này chí cường chí phong, dường như có thể chém đứt

thiên địa vạn vật.

Nước sông Hoàng Hà cũng bị kiếm ý này chẻ đôi.

Khí tức trên người hắn cấp tốc tăng vọt, từ đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư tăng vọt đến Vô Địch Đại Tông Sư!

Hắn, đã đột phá!

Vô Địch Đại Tông Sư!

"Kiếm thế thật cường đại, hắn đã đột phá rồi!" "Thật lợi hại, cư nhiên cứ như vậy đột phá rồi.

Hèn chi hắn cố chấp khiêu chiến Diệp đại ca như vậy, đây là muốn bức bách chính mình, phá vỡ tầng rào cản cuối cùng đó!" "Hắn đã thành công rồi, dưới áp lực của Diệp đại ca một mạch xông phá tầng rào cản trước Vô Địch Đại Tông Sư, đứng trên đỉnh phong nhân thế!" Bốn cô gái chấn động, đặc biệt là ba người Vu Hành Vân.

Các nàng đã kẹt ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư mấy chục năm, "thế" sớm đã đạt đến chín phần chín phẩy chín chín chín chín… chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, một sợi dây cuối cùng!

Vô Địch Đại Tông Sư dường như gần ngay trong tầm tay, nhưng sợi dây này lại là vực sâu ngàn trượng, vực sâu vô tận!

Bức tường ngăn cản các nàng tấn thăng trông thì mỏng manh một tầng, dường như chỉ cần chọc một cái là vỡ, nhưng lại không tài nào xuyên thủng được.

Cảm giác đó… khiến người ta trong lòng ngứa ngáy, khó chịu vô cùng!

Các nàng biết, muốn tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư, không chỉ cần thiên phú, mà còn cần cơ duyên khí vận, cần một khế cơ.

Có lẽ khoảnh khắc tiếp theo liền đốn ngộ đột phá, cũng có lẽ cả

đời kẹt ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư.

Thế giới này có rất nhiều cường giả đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư, nhưng Vô Địch Đại Tông Sư thì chỉ có số ít!

"Đã đột phá rồi sao?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ ngưng tụ, có chút bất ngờ nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Đây mới chính là Độc Cô Cầu Bại, càng chiến càng mạnh.

Thiên phú này chuẩn kiểu nhân vật chính mẫu mực: đột phá trong nghịch cảnh, đại sát tứ phương, nghiền ép phản diện?

Ặc… hắn lại trở thành trùm cuối phản diện rồi!

Nếu đổi là người khác, hôm nay nói không chừng đã phải bại dưới tay Độc Cô Cầu Bại rồi!

Nhưng Độc Cô Cầu Bại gặp phải là hắn!

Hắn—Diệp Đông Hoàng!

"Ha ha, ta đã đột phá rồi!" "Vô Địch Đại Tông Sư!" Oanh một tiếng, nước Hoàng Hà nổ tung, kèm theo một trận cười lớn sảng khoái phấn khích, Độc Cô Cầu Bại từ từ bay lên từ giữa Hoàng Hà.

Kiếm khí vô tận vờn quanh thân, như thần trong kiếm, vương trong kiếm!

Vô Địch Đại Tông Sư, mục tiêu chí cao mà vô số võ giả trên thế giới này nằm mơ cũng mong cầu.

Ngay cả Độc Cô Cầu Bại, lúc này cũng khó lòng giữ bình tĩnh, vui mừng như điên.

Sức mạnh cường đại lưu chuyển trong cơ thể hắn.

Độc Cô Kiếm Thế viên mãn ngưng tụ thành từng thanh tiểu kiếm lơ lửng xung quanh, xếp đặt tổ hợp, tạo thành Độc Cô Lãnh Địa của

hắn.

Khoảnh khắc này, hắn cảm nhận được sự cường hoành của Vô Địch Đại Tông Sư.

Nếu đối mặt với chính mình trước đây, hắn có nắm chắc một kiếm chém giết!

"Tái lai!" Ánh mắt Độc Cô Cầu Bại như kiếm, sắc bén.

Độc Cô Kiếm Vực như thủy triều quét ra, bén nhọn sắc sảo, không giống Vạn Đạo Lãnh Địa của Diệp Đông Hoàng bao quát chư thiên, bao la vạn tượng.

Hai bên mỗi người một ưu nhược điểm.

Bất quá, Vạn Đạo Lãnh Địa của Diệp Đông Hoàng phẩm chất cao hơn, mạnh hơn!

Nhưng Độc Cô Kiếm Vực vì cảnh giới của Độc Cô Cầu Bại cao hơn Diệp Đông Hoàng, Độc Cô Kiếm Thế đã viên mãn, uy lực vô cùng.

Một bên phẩm chất cao, một bên cảnh giới mạnh, do đó hai lãnh địa không hề kém cạnh nhau, kịch liệt va chạm trên không trung, dấy lên từng tầng gợn sóng hư không, từng vết nứt không gian nhỏ xíu hiện ra.

Vô Địch Đại Tông Sư không có sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, mạnh là mạnh, yếu là yếu.

Độc Cô Cầu Bại nay một sớm đạt đến Vô Địch Đại Tông Sư, thực lực liền vượt qua Tảo Địa Tăng!

"Hay!" Diệp Đông Hoàng chiến ý bùng nổ, toàn lực khai hỏa, sau lưng hiện ra hư ảnh một tôn đế vương.

Chương 146

Khí tức khủng bố càn quét thiên địa, khuấy động mây gió khắp trời.

Đối mặt với Độc Cô Cầu Bại ở cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư, Diệp Đông Hoàng không còn giữ lại nữa.

"Hay!

Nếu lần này ta lại bại, từ nay về sau chỉ mình ngươi là theo!" Cảm nhận khí tức trên người Diệp Đông Hoàng, mắt Độc Cô Cầu Bại sáng rực.

Hắn biết vừa rồi Diệp Đông Hoàng đã thủ hạ lưu tình, nếu không hắn đã sớm bị một kiếm chém giết, cũng không có cơ hội đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư.

Hắn không muốn mắc nợ ân tình của người khác.

Nếu lần này bại, hắn sẽ không khiêu chiến Diệp Đông Hoàng, cũng sẽ không nói gì về chuyện rời đi nữa.

Quan trọng hơn là hắn có niềm tin!

Hắn tuy cầu bại, nhưng hắn sẽ không bại!

Nếu cùng cảnh giới mà cũng bại, hắn không còn gì để nói, e rằng cũng sẽ không có cơ hội thắng Diệp Đông Hoàng.

Đồng ý vĩnh viễn hiệu trung Diệp Đông Hoàng, cũng không coi là chịu thiệt!

"Đợi đúng câu này của ngươi!" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng hơi nhếch lên, trong lòng đại hỉ, một tuyệt thế kiếm khách Vô Địch Đại Tông Sư đã về tay!

Hắn cũng tự tin!

Tự tin có thể đánh bại Độc Cô Cầu Bại!

"Đây là chiêu ta vừa lĩnh ngộ—Vô Ngã Kiếm!" Lời vừa dứt, sau lưng Độc Cô Cầu Bại hiện ra hư ảnh một thanh cự kiếm, so với trước kia càng ngưng thực hơn, càng sắc bén hơn, càng nặng hơn, càng bá đạo.

Đây chính là dị tượng của Vô Địch Đại Tông Sư Độc Cô Cầu Bại!

Cùng với dị tượng này xuất hiện, trên người hắn cũng hiện lên một loại kiếm đạo vận vị khó diễn tả bằng lời!

Trong tay không kiếm, trong lòng không kiếm, vô ngã vô địch, vô thiên địa vạn vật!

Lại phảng phất trong tay có kiếm, trong lòng cũng có kiếm, thiên địa vạn vật đều là kiếm.

"Vô Ngã Kiếm!" Cảm giác huyền ảo khó tả dâng lên trong lòng.

Độc Cô Cầu Bại trường kiếm chỉ ra, giữa trời đất ức vạn kiếm quang sáng rực, vờn quanh hắn, lấy hư ảnh kiếm hình sau lưng hắn làm đầu, hướng về hắn triều bái, như đế vương trong kiếm, thần của kiếm đạo!

"Thật mạnh!" "Mạnh hơn Tảo Địa Tăng một bậc!" Bốn cô gái Vu Hành Vân chấn động, nắm chặt nắm đấm, không khỏi lo lắng.

Diệp Đông Hoàng lần này đã gặp phải đối thủ thực sự rồi.

Sát!

Âm thanh lạnh lẽo như kim loại cọ xát, trầm bổng trong trẻo.

Ức vạn kiếm quang dung nhập vào hư ảnh cự kiếm sau lưng Độc Cô Cầu Bại!

Hư ảnh kiếm vốn vô cùng hư ảo dường như trong khoảnh khắc ngưng thực lại, bùng phát ra thần quang rực rỡ vô địch!

Kiếm khí tung hoành, không gian xung quanh trong nháy mắt vỡ nát, sau đó lấy tốc độ trực tiếp vượt qua không gian chém xuống về phía Diệp Đông Hoàng!

Kiếm chưa tới, chỉ riêng kiếm khí đã chấn nát không gian xung quanh Diệp Đông Hoàng!

"Thiên Địa Nhất Kiếm!" Nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng ngưng trọng.

Độc Cô Cầu Bại tuyệt đối là một đối thủ cường đại.

Đông Hoàng Kiếm trong tay hắn bùng phát ra uy lực chưa từng có, một kiếm chém xuống!

Đồng thời, Bình Thiên Quan, Cửu Long Bào, Đế Hoàng Ngoa trên người hắn khôi phục nguyên hình.

Muốn động dụng sức mạnh của chúng, nhất định phải là nguyên hình mới được!

Trong khoảnh khắc, Diệp Đông Hoàng dường như từ một giang hồ hiệp khách biến thành một vị đế hoàng uy nghiêm, bá đạo cái thế, chí tôn chí quý, thống ngự bát hoang.

Trên cửu long bào, từng đạo chân long khí vàng kim du tẩu, hòa cùng bình thiên quan trên đầu và đế hoàng ngoa dưới chân Diệp Đông Hoàng, khiến thực lực của hắn ít nhất tăng thêm năm thành!

Hô hô ~ Tiếng gió rít gào, uy áp đế vương khủng bố bao trùm thiên địa, khiến không gian trở nên nặng nề, áp bách.

Vu Hành Vân bốn người chợt cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè nặng lồng ngực, khó thở, tràn đầy chấn động.

Hóa ra khi Diệp Đông Hoàng đối chiến Tảo Địa Tăng tại Thiếu Lâm Tung Sơn, hắn vẫn chưa dùng toàn lực!

Hống!

Chân long gào thét, quanh Diệp Đông Hoàng hiện lên chín con cửu trảo kim long màu vàng, thiên đế hư ảnh phía sau nâng tay, rút bội kiếm đeo bên hông, cùng Diệp Đông Hoàng một kiếm chém xuống!

Hai đạo thân ảnh trùng hợp!

Kiếm này là kiếm đỉnh phong chưa từng có của Diệp Đông Hoàng, cũng là lần đầu tiên hắn dùng sức mạnh của đế hoàng sáo trang để chiến đấu.

Đương nhiên, kiếm tuyệt thế này vẫn chưa phải cực hạn của Diệp Đông Hoàng!

Đế hoàng sáo trang gồm năm kiện, còn có Phong Thần Bảng và Đế Hoàng Ấn!

Phong Thần Bảng và Đế Hoàng Ấn trấn áp khí vận một quốc gia, liên kết với khí vận một quốc gia, tăng phúc cực kỳ khủng bố, nhưng khi động dụng cũng sẽ ảnh hưởng đến khí vận đế quốc, bởi vậy nếu không đến lúc sinh tử tồn vong, Diệp Đông Hoàng sẽ không dễ dàng sử dụng!

Oanh long!

Cạch cạch!

Dưới ánh mắt chấn động của Triệu Sư Dung bốn nữ, Vô Ngã Kiếm của Độc Cô Cầu Bại và Đông Hoàng Kiếm của Diệp Đông Hoàng va chạm vào nhau, dường như hai tinh cầu va chạm, bùng nổ khí tức kinh thiên, vô số võ giả trong vòng trăm dặm ngẩng đầu, run rẩy bần bật, dường như có đại khủng bố giáng lâm.

Cạch cạch cạch!

Lấy điểm va chạm của hai người làm trung tâm, không gian xung quanh vỡ nát như mạng nhện, trung tâm va chạm càng hóa thành một mảnh hỗn độn hư không, loạn lưu không gian tàn phá.

Xuy lạp!

Từng đạo kiếm khí bùng nổ trên người Diệp Đông Hoàng, xé rách cửu long bào thành những vết thương kinh người, Diệp Đông Hoàng khẽ hừ một tiếng, khóe miệng rỉ máu, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh vận chuyển, áp chế khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, từng vết thương nhanh chóng lành lại.

Cửu long bào bị xé rách cũng khôi phục như ban đầu!

"Phốc!" Đối diện, Độc Cô Cầu Bại phun ra một ngụm tiên huyết, trước ngực hiện lên mấy chục vết thương đầm đìa máu, khí tức giảm sút một đoạn lớn, ánh mắt ảm đạm.

"Ta bại rồi!" Độc Cô Cầu Bại có chút thất vọng, lại có chút vui mừng, trước kia cầu một bại mà không được, nay lại thật sự bại rồi!

Diệp Đông Hoàng không nói gì, đối với cảnh này cũng không bất ngờ!

"Ngươi không phải Vô Địch Đại Tông Sư!" Thu liễm tâm thần, Độc Cô Cầu Bại ánh mắt rực sáng nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, hắn không tin giữa thiên địa lại có công pháp ẩn giấu khí tức nào có thể che giấu "Thế" viên mãn đến mức chỉ còn hơn bảy thành.

Cho dù có, Diệp Đông Hoàng dùng bảy thành "Thế" đánh bại hắn, cũng xem như bị vượt cấp đánh bại!

"Ngươi bây giờ mới biết ư, Diệp đại ca tất nhiên không phải Vô Địch Đại Tông Sư, nhưng còn mạnh hơn Vô Địch Đại Tông Sư!" Triệu Sư Dung bốn nữ ngẩng đầu, mang theo một tia kiêu ngạo và tự

hào, trong lòng mong đợi, chờ khi Diệp Đông Hoàng tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư, thì sẽ lợi hại đến mức nào!

"Quả nhiên!

Ta bại rồi, tâm phục khẩu phục!" Độc Cô Cầu Bại không bất ngờ, mặc dù thực lực của Diệp Đông Hoàng bất khả tư nghị, nhưng ai lại quy định Vô Thượng Đại Tông Sư không thể lợi hại đến mức ấy, xem ra hắn còn cần phải nỗ lực gấp bội.

Lần này tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư, hắn cảm ngộ rất nhiều, còn sáng tạo ra Vô Ngã Kiếm, tin rằng không lâu nữa sẽ có thể chân chính đạt đến cảnh giới vô kiếm, cỏ cây trúc đá đều có thể là kiếm, thiên địa vạn vật không gì không thể làm kiếm.

"Chức hạ bái kiến Chúa công!" Độc Cô Cầu Bại thương thế hồi phục được một ít, đến trước Diệp Đông Hoàng, bái kiến.

Kể từ khi đã đáp ứng, hắn sẽ không thất hứa làm càn!

Thiên phú và thực lực của Diệp Đông Hoàng, cũng có tư cách khiến hắn nhận chủ.

"Không cần đa lễ, đây là Vạn Đạo Kinh, ban cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một bản Vạn Đạo Kinh đưa cho đối phương, Độc Cô Cầu Bại trịnh trọng tiếp lấy, lần nữa bái tạ.

Hắn tin những thứ Diệp Đông Hoàng lấy ra, hẳn không phải bí tịch bình thường.

"Diệp đại ca, hóa ra huynh cũng là thiên hoàng quý trụ, hậu duệ hoàng tộc, không biết là quốc gia nào?" Trở lại hoa thuyền, Triệu Sư Dung mấy nữ vây quanh, ánh mắt rực sáng, tràn đầy hiếu kỳ.

Trước đó các nàng đã gặp phụ tử Mộ Dung Bác, hậu duệ của nhà Đường Tùy một lòng muốn phục hưng Đại Yến, nên đối với việc Diệp Đông Hoàng là hậu duệ hoàng thất cũng không quá kinh ngạc.

Đương nhiên, trong lòng các nàng, phụ tử Mộ Dung Bác không thể so sánh với Diệp Đông Hoàng, đến xách giày cũng không xứng.

"Sau này các ngươi tự sẽ rõ!" Diệp Đông Hoàng không giải thích nhiều, hàn huyên vài câu, trở lại khoang thuyền trong phòng ngủ để tu luyện điều chỉnh.

Độc Cô Cầu Bại cũng tìm một gian phòng để tu luyện điều tức, thương thế của hắn nặng hơn Diệp Đông Hoàng nhiều, nhục thân cũng không thể sánh bằng sự cường hãn của Diệp Đông Hoàng, cần không ít thời gian để hồi phục.

"Vạn Đạo Kinh!" Điều tức xong, Độc Cô Cầu Bại hiếu kỳ mở bí tịch Diệp Đông Hoàng ban cho, ánh mắt vốn không mấy để ý chợt trở nên ngưng trọng, rồi sau đó là hân hoan, cảm động.

Hắn không ngờ Diệp Đông Hoàng ban cho lại là một bản thần công bí tịch như vậy, có thể dung hợp các công pháp khác, cũng không cần phải chuyển tu, chỉ cần đem pháp tu luyện ban đầu của hắn dung nhập Vạn Đạo Kinh, liền trở nên mạnh hơn, càng có tiềm lực hơn.

Đây tuyệt đối là thần công kỳ diệu, cường đại và huyền diệu nhất mà hắn từng thấy!

Xem xong một lượt, Độc Cô Cầu Bại không kiềm chế được bắt đầu tu luyện, sau khi chân chính tu luyện, hắn càng cảm nhận được sự cường đại của Vạn Đạo Kinh.

Chương 147

Giờ khắc này, hắn có chút minh bạch vì sao Diệp Đông Hoàng lại mạnh đến vậy.

Độc Cô Cầu Bại lập tức tu luyện nhập ma, cảm giác không ngừng mạnh lên khiến người ta say mê, còn sảng khoái hơn bất cứ thứ gì!

Trong lúc Độc Cô Cầu Bại tu luyện, con chim điêu ngốc nghếch của hắn cũng bay lượn trên không trung quanh hoa thuyền, thỉnh thoảng bay đi chơi, tỏ ra vô cùng linh tính và trí tuệ phi phàm.

Nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn sóng vỗ, hoa thuyền xuôi dòng hạ xuống, mặc dù không có người lái, nhưng Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người đều là cường giả trên Vô Thượng Đại Tông Sư, tùy tiện một người phân ra một tia "Thế" cũng có thể khống chế hướng đi của thuyền, không đến nỗi va vào ghềnh đá hay cây khô ven sông Hoàng Hà.

Trăng sáng như gương, sao trời rực rỡ, ánh sao nhàn nhạt trải khắp nhân gian, khoác lên đại địa từng lớp ánh bạc mơ hồ.

Một chiếc hoa thuyền tựa như chú cá linh hoạt du ngoạn trên Hoàng Hà, cửu khúc thập bát loan cũng không thể cản bước chân nàng, dù là đêm khuya, vẫn không ngừng nghỉ.

"Diệp đại ca!" Lý Thu Thủy gõ cửa, bước vào phòng Diệp Đông Hoàng, lớp sa mỏng manh khoác lên thân hình kiều diễm, nhẹ nhàng bước đi, đón ánh trăng nhàn nhạt như tiên tử dưới trăng, Hằng Nga chốn cung trăng.

"Đây là món canh cá chép vàng thiếp thân tự tay bắt từ Hoàng Hà mà nấu, Diệp đại ca nếm thử xem có hợp khẩu vị không?" Lý Thu Thủy mười ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, bưng một bát sứ

ngọc trắng tinh xảo, từng làn hơi nóng tựa khói trắng bay lên, hương cá nồng nàn lan tỏa, tràn ngập cả căn phòng, vương vấn nơi chóp mũi.

Hương phong phảng phất, Diệp Đông Hoàng nhìn Lý Thu Thủy trước mặt, ánh trăng nhàn nhạt phản chiếu dung nhan tuyệt mỹ của nàng, dường như khoác lên nàng một lớp khăn che mặt thần thánh, xinh đẹp, phiêu diêu, thánh khiết, tiên linh, tựa như tiên tử không vướng bụi trần.

Giữa hương cá thoang thoảng còn có một mùi hương u tĩnh đặc trưng của nữ tử trinh nguyên, ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ hạ xuống, dưới lớp váy sa mỏng lộ ra bờ vai ngọc tuyết và xương quai xanh tinh xảo động lòng người.

Phong quang ẩn hiện, tuyết phong ngạo nghễ!

Lớp sa y mỏng manh căn bản không che nổi thân hình ma quỷ động lòng người ấy, quả thực là một yêu tinh, ma nữ!

Tiên và yêu, mâu thuẫn mà đầy cám dỗ!

"Ngươi không phải đến đưa canh cá!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nhận lấy canh cá, uống cạn một hơi, tùy tay đặt sang một bên, ánh mắt rực sáng.

"Người ta không đến đưa canh cá, vậy còn có thể đưa gì?" Lý Thu Thủy mỉm cười yểu điệu, eo mềm vặn vẹo, vũ mị động lòng người, ánh mắt vô tình lướt qua, vạn phần phong tình, mang một vẻ quyến rũ khác biệt.

"Ngươi là đến để ta ăn ngươi!" Một tay ôm nàng lên, Diệp Đông Hoàng sải bước đi về phía giường bên trong.

Hắn vốn dĩ muốn "ăn" mấy nàng, chỉ là không ngờ Lý Thu Thủy dường như còn sốt ruột hơn cả hắn, vội vã tự mình đưa đến cửa!

Diệp Đông Hoàng đâu biết, tối qua Triệu Sư Dung đột phá cộng

thêm sự kích thích của Độc Cô Cầu Bại hôm nay, nàng mới sốt sắng như vậy muốn thử xem song tu với Diệp Đông Hoàng có thể đột phá được tầng chất cốc cuối cùng kia không.

Tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư!

"Đồ không biết xấu hổ!" Trên boong thuyền, Vu Hành Vân khẽ mắng, giọng chua chát, vừa nãy nhìn thấy Lý Thu Thủy cố ý trang điểm gợi cảm yêu kiều đi vào phòng Diệp Đông Hoàng, đến bây giờ vẫn chưa ra, hai người làm gì, nàng làm sao còn không đoán được.

Nước Hoàng Hà, sóng lớn dâng trào, dũng mãnh cuồn cuộn!

Trong phòng ngủ, xuân sắc triền miên, cuồng phong bạo vũ!

Độc Cô Cầu Bại cách biệt bốn phía, không vướng bận việc gì, chuyên tâm tu luyện.

Không biết từ khi nào, một cỗ khí tức khủng bố chợt lan tỏa từ trong hoa thuyền ra, Vu Hành Vân, Lý Thương Hải, Triệu Sư Dung chợt đứng dậy, vừa kinh vừa mừng.

"Vô Địch Đại Tông Sư!" Độc Cô Cầu Bại đang tu luyện đột nhiên mở mắt, hai đạo kiếm quang bùng nổ bắn ra, phong mang tất lộ, không ngờ sau hắn, nhanh như vậy lại có người tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư.

Ráng chiều cùng cô vụ bay liệng, nước thu cùng trời dài một màu.

Nước thu trời dài, Hoàng Hà sóng lớn!

Lý Thu Thủy mắc kẹt ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư mấy chục năm, hôm nay trước tiên đại chiến mấy canh giờ với Độc Cô Cầu Bại, lại ở trên Hoàng Hà này, cảm nhận sóng gió hùng vĩ của Hoàng Hà!

Trong lòng nàng cảm ngộ rất nhiều, chỉ thiếu một cơ duyên, liền

có thể đột phá tầng cửa sổ giấy kia, thấy được quang minh!

Giờ khắc này, hòa cùng Diệp Đông Hoàng thủy nhũ giao dung, linh hồn thăng hoa, trái tim cô tịch mấy chục năm nay vô cùng mãn túc, nàng không chỉ hoàn toàn giao phó chính mình cho nam nhân mà nàng ngưỡng mộ, còn cảm nhận được khoái lạc của một nữ nhân.

Giờ khắc này, tâm cảnh của nàng phát sinh thuế biến, thêm vào việc song tu với Diệp Đông Hoàng, cảm ngộ võ đạo của hai người hòa quyện vào nhau, màng ngăn cản nàng mấy chục năm ứng tiếng mà vỡ, nước chảy thành sông tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư!

"Chúc mừng, chúc mừng!" Diệp Đông Hoàng ôm thân hình mềm mại động lòng người của Lý Thu Thủy, cúi người hôn một cái, tràn đầy ý cười.

Hắn phát hiện kỳ thực Lý Thu Thủy, Vu Hành Vân và Lý Thương Hải ba người đều không khác biệt nhiều, bản thân thiên phú của các nàng rất tốt, nhưng lại mắc kẹt ở Vô Địch Đại Tông Sư mấy chục năm, kỳ thực là tâm cảnh có một chút chất cốc.

Các nàng quanh năm ở trên Thiên Sơn, cách tuyệt thế gian, cũng không có nam nhân, không có tình yêu.

Nay dưới sự "xung kích" của Diệp Đông Hoàng, tâm linh các nàng thuế biến, đột phá liền tự nhiên mà đến!

Rất nhiều cường giả thích du hí hồng trần, trong hồng trần ngộ đạo, chính là như vậy.

Có khi, một lần hồng trần lịch luyện, còn hữu dụng hơn vạn năm khổ tu!

Nghĩ đến đây, Diệp Đông Hoàng trở nên hưng phấn, nói không chừng hắn rất nhanh sẽ có bốn Vô Địch Đại Tông Sư rồi!

Thậm chí có một loại xung động muốn tìm Vu Hành Vân và Lý

Thương Hải thử xem!

Đương nhiên, chỉ là xung động mà thôi!

Hắn tự nhiên sẽ không làm vậy!

Diệp Đông Hoàng có rất nhiều nữ nhân, nhưng ít nhất đêm nay, hắn chỉ thuộc về Lý Thu Thủy!

Đêm nay nếu hắn cùng Vu Hành Vân và Lý Thương Hải "bện chặt" với nhau, nói không chừng sẽ phản tác dụng, khiến tâm cảnh hai người không viên mãn, ngược lại càng khó đột phá!

Diệp Đông Hoàng ôm Lý Thu Thủy, không đi ra ngoài, mọi người cũng biết điều không quấy rầy.

Đêm nay là thời gian thuộc về hai người bọn họ.

Hoa thuyền xuôi dòng hạ xuống, nhấp nhô phập phồng, dường như đang rung động, nhưng tốc độ lại cực nhanh, có một loại cảm giác "Sáng từ Bạch Đế giữa mây màu, ngàn dặm Giang Lăng một ngày về." Quả đúng là một ngày ngàn dặm.

Ngày thứ hai.

Lý Thu Thủy dung quang tỏa sáng, hai tay ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, không chút cố kỵ áp bộ ngực đầy đặn của nàng lên đó, lắng nghe lời chúc mừng của mọi người, tựa như tiểu tức phụ mới cưới, gương mặt ngọt ngào hạnh phúc.

"Đồ không biết xấu hổ!" Trong mắt Vu Hành Vân tràn đầy oán hận, đặc biệt là nhìn thấy vẻ lẳng lơ của Lý Thu Thủy, trong lòng ghen tị, thầm mắng.

Đối mặt với ánh mắt của Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy hoàn toàn không để ý, tựa như một tướng quân chiến thắng, đưa cho Vu Hành Vân một ánh mắt khiêu khích.

Chim dậy sớm thì có sâu để ăn!

Trách ta ư!

Giữa trưa.

Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người đến địa giới Sơn Đông, xuống thuyền lên ngựa, bao gồm cả Độc Cô Cầu Bại, cũng không cưỡi con điêu ngốc nghếch kia của hắn!

"Diệp đại ca, nghe nói địa giới này nhiều mã phỉ, lục lâm hảo hán, chúng ta có gặp phải không?" Triệu Sư Dung vung roi thúc ngựa, khí thế hừng hực.

Nàng sớm đã nghe nói ở đây có rất nhiều lục lâm hảo hán vang danh, đến đây một chuyến, tự nhiên muốn kiến thức một phen.

"Chắc chắn rồi, Lương Sơn Bạc chẳng phải là một hang ổ thổ phỉ sao?" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, cái gì mà lục lâm hảo hán, kỳ thực đa phần là những tên thổ phỉ cướp bóc, ức hiếp phụ nữ trẻ con, tuy rằng trong đó cũng có hảo hán, nhưng thổ phỉ thì nhiều hơn.

Các nàng đâu biết, giờ khắc này sáu người đã đến địa giới của một đám thổ phỉ.

Thanh Phong Sơn, Thanh Phong Trại.

"Trại chủ, dưới núi có mấy con dê béo!" Trong Tụ Nghĩa Sảnh của Thanh Phong Trại, một tên tiểu mao tặc đầu vàng chạy vào, mặt đầy hưng phấn, kích động đến toàn thân run rẩy, còn chưa vào cửa đã lớn tiếng báo tin vui!

"Dê béo gì?" Ngồi phía dưới, một tên hắc tỏa quỷ thân hình ngũ đoản, dung mạo thô lỗ tinh thần chấn động, đôi mắt nhỏ tọc mạch sáng rực.

Hắn chính là Nhị đương gia Thanh Phong Trại, Ải Cước Hổ

Vương Anh, trước đó bắt được một mỹ phụ là vợ Lưu Cao, đang định đưa về phòng để hưởng lạc, kết quả bị Tống Giang nhìn thấy, vì là vợ của Hoa Vinh đồng liêu, liền khuyên hắn thả đi!

Mặc dù Tống Giang đã hứa giúp hắn làm mối, hắn cũng vì nghĩa khí mà thả đi, nhưng trong lòng vẫn có một ngọn lửa khó mà xả ra, vô cùng khó chịu, muốn tìm người để phát tiết!

Dưới núi có dê béo đến, chẳng phải rất tốt sao?

Nếu có mỹ nữ, vậy thì càng tuyệt hơn!

"Bẩm Nhị Trại chủ, là một công tử ca, dẫn theo bốn mỹ nữ tuyệt sắc, còn có một kiếm khách hộ vệ!" Tên tiểu mao tặc báo tin nhắc đến mỹ nữ, lập tức mày râu hớn hở, hai mắt sáng rực, dường như hồn vía đều bay mất, ngây ngô, khóe miệng nước dãi chảy ròng!

Hắn từng làm tiểu tư trong nhà một đại quan, cũng từng thấy không ít thiên kim thế gia, danh kỹ thanh lâu, nhưng không một ai có thể sánh bằng bốn mỹ nữ hắn vừa thấy.

Quả thực không phải người!

Cứ như tiên nữ trên trời vậy!

Nào có sai, mỹ nữ cấp Vô Thượng Đại Tông Sư và Vô Địch Đại Tông Sư, trên thế giới này cũng không mấy khi thấy!

"Mỹ nữ?" Ải Cước Hổ Vương Anh nghe vậy, "xoát" một tiếng đứng dậy, nắm lấy vai tên tiểu mao tặc báo tin, kích động vô cùng, lần nữa xác nhận hắn không phải nghe nhầm chứ?

Chẳng lẽ thật sự là muốn gì được nấy?

Xem ra Ải Cước Hổ Vương Anh hắn vận may đã đến, đào hoa vận tới rồi.

Vừa mới thả đi một người, giờ lại bù cho hắn bốn người!

Tiểu hoàng mao trước mặt, hắn cũng biết, nhãn quang rất không tệ, nói là tuyệt thế mỹ nữ, thì chắc chắn là tuyệt thế mỹ nữ!

"A!

Vâng, Nhị Trại chủ, tiểu nhân từ trước đến nay chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp như vậy, cứ như tiên nữ vậy!" Tiểu hoàng mao thống thiết kêu lên một tiếng, vỗ ngực, ánh mắt si mê, tiếp tục nói: "Mỹ phụ bắt được trước đó so với các nàng thì chẳng khác gì thôn cô hán phụ, mấy huynh đệ giám thị thấy các nàng, suýt chút nữa rơi xuống vách núi mà không tự biết!" "Quá tốt rồi!" "Huynh đệ, theo ta!" Ải Cước Hổ Vương Anh bị lời nói kích thích đến mức lòng ngứa ngáy khó chịu, một khắc cũng không muốn chần chừ, vớ lấy cây trường thương đen nhánh của hắn, liền muốn xuống núi!

"Vương Anh huynh đệ, loại nữ tử tuyệt sắc này, nếu không phải tự thân bất phàm, thì cũng là có bối cảnh cường đại, tốt nhất đừng nên trêu chọc, ca ca đã hứa làm mối cho đệ, tuyệt không thất hứa, nhất định sẽ tìm cho đệ một tuyệt sắc!" Tống Giang ngồi một bên vội vàng khuyên nhủ!

Chương 148

Rất nhiều khi, nữ nhân càng đẹp càng không dễ chọc!

Danh hoa vô chủ, ngươi đâu biết phía sau nàng có bao nhiêu sứ giả hộ hoa, nói không chừng có thể vây Thanh Phong Sơn này mấy chục vòng, mỗi người một ngụm nước bọt cũng đủ nhấn chìm Thanh Phong Trại các ngươi!

Còn về danh hoa hữu chủ, người có thể thoát khỏi vô số kẻ theo đuổi, ôm mỹ nhân về, thì năng lượng của người đó có thể hình dung được, chỉ một người liền thắng vạn người!

Hơn nữa trong thế giới võ đạo, nữ tử càng đẹp siêu phàm thoát tục, võ công càng khủng bố!

Tu võ chính là tu thân, là sự thuế biến và thăng hoa của sinh mệnh!

Võ công càng cao, khí chất càng hấp dẫn người!

Cường giả võ đạo, càng nhiều là nhìn khí chất, vì dung mạo đã đạt đến cực hạn, không thể tiến thêm!

"Lời ca ca, tiểu đệ tự nhiên tin tưởng, nhưng nay thịt đã đến miệng, nào có lý do không ăn, sau này cũng không cần phiền ca ca nữa!" Vương Anh giờ đây trong đầu toàn là tuyệt sắc mỹ nữ, nào nghe lọt tai, kiên định nói: "Ca ca cứ yên tâm, tổng cộng chỉ có sáu người, chỉ có một hộ vệ, nào có bối cảnh gì, đa phần là những công tử thế gia vô vị, lén lút chạy ra trải nghiệm cuộc sống giang hồ, đối phó loại công tử ca này, tiểu đệ là sở trường nhất!" "Ca ca đợi lát, tiểu đệ đi rồi sẽ về ngay, đến lúc đó để các ca ca mỗi người chọn một người, mọi người cùng vui vẻ!" Nói xong, Vương Anh dẫn người vội vã xuống núi, đi về phía dưới núi!

“Ai!” Nhìn bóng lưng Ải Cước Hổ, Tống Giang thở dài.

Loại người mang theo mỹ nữ phô trương thanh thế này, trừ loại công tử thế gia ăn chơi trác táng như Vương Anh nói ra, khả năng lớn nhất là người ta tự thân nội tình đầy đủ, không sợ bất cứ sự kiêng kỵ nào!

“Ca ca, đừng lo lắng, Thanh Phong Trại trong vòng mấy trăm dặm, không có cường nhân nào, cho dù có, Nhị đệ cũng quen biết, sẽ không có vấn đề gì đâu!” Thấy Tống Giang thở dài, Đại đương gia Thanh Phong Trại Cẩm Mao Hổ Yến Thuận tiến lên an ủi.

“Ừm, hy vọng Vương Anh huynh đệ ôm được mỹ nhân về!” Tống Giang cũng không tiện nói gì, chỉ là trong lòng có một dự cảm không lành, đến lúc đó xem tình hình, tùy thời chuẩn bị chuồn.

Quan trọng hơn là hắn không phải người của Thanh Phong Trại, tin rằng cho dù Vương Anh đá phải thiết bản, với danh tiếng của hắn, đối phương cũng sẽ không làm khó hắn!

Bằng không, hắn bây giờ phải chuồn rồi!

Cẩm Mao Hổ Yến Thuận và Tống Giang nhàn nhã nói chuyện, mọi người chờ đợi, trong lòng mong mỏi, muốn xem mỹ nữ được tiểu hoàng mao miêu tả như tiên nữ là dáng vẻ ra sao!

Đến lúc đó bọn họ có được chia một phần không?

Trên núi này, mỹ nữ là tài nguyên khan hiếm, từng người một thèm khát khó nhịn, ánh mắt mong đợi nhìn về phía cửa!

Thanh Phong Sơn, quan đạo.

Đát đát đát!

Tiếng vó ngựa vang lên, sáu bảy tuấn mã như gió lốc lao nhanh qua.

Hoa!

Đột nhiên, một sợi dây thừng buộc nửa thân người chợt giăng lên, xung quanh truyền đến từng trận tiếng hò hét sát phạt!

Một tên hắc quỷ ẻo lả thân hình ngũ đoản vác một cây trường thương đen nhánh từ giữa núi nhảy xuống, trường thương nặng nề cắm xuống đất, tung bụi mù mịt, quát lớn: "Dừng lại!

Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn qua đây, để lại người và của!" "Hống!

Hống hống!" "Để lại người và của!!!" Đám thổ phỉ ùn ùn kéo đến vung đao thương, khoa trương võ uy, trấn nhiếp địch nhân.

Hu!

Diệp Đông Hoàng kéo dây cương, tuấn mã dưới thân một tiếng hí vang, chân trước giơ cao, chợt dừng lại.

"Sư Dung muội muội, muội chẳng phải muốn kiến thức lục lâm hảo hán sao?

Nhanh như vậy đã đến rồi!" Lý Thu Thủy ghìm ngựa dừng lại, liếc mắt nhìn Vương Anh, rồi nhìn về phía Triệu Sư Dung, mỹ mâu lưu chuyển, giọng nói kiều mị, tràn đầy trêu chọc.

"Tiểu mỹ nhân xinh đẹp quá!" Vương Anh nghe vậy, đôi mắt tục mạch sáng rực, nhìn chằm chằm Lý Thu Thủy, chỉ một cái liếc mắt, hồn vía đã bay mất!

Hảo hải nha!

Cảm giác nhân sinh đã đạt đến cao trào!

Nước dãi chảy ròng, vô cùng đê tiện!

Kỳ thực cũng không trách hắn, tu vi Lý Thu Thủy đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư, tự nhiên có một cỗ khí chất 'vô địch'.

Cho dù dung mạo nàng bình thường, dưới khí chất Vô Địch Đại Tông Sư, cũng tuyệt đối hấp dẫn người hơn những mỹ nhân tuyệt sắc có tu vi thấp hơn nàng.

Huống chi bản thân nàng đã đẹp đến nghẹt thở, tối qua trải qua sự tưới nhuận của Diệp Đông Hoàng, càng thêm vẻ phong tình thành thục, khiến người ta không thể kìm lòng.

Xung quanh từng tên thổ phỉ còn không bằng Vương Anh, chân cẳng mềm nhũn, tựa như đang run rẩy!

"Tìm chết?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt nâng lên, rơi trên gương mặt đê tiện của Vương Anh, một Đại Tông Sư mà cũng dám đến cướp bóc hắn, thật sự không biết sống chết.

"Hử?

Ngươi cái tiểu bạch kiểm kia, lập tức giao ra nữ nhân và tiền bạc, quỳ xuống dập đầu hai cái thật kêu, gia gia ta vui vẻ, may ra có thể tha cho ngươi một mạng?" Nghe thấy giọng của Diệp Đông Hoàng, Vương Anh ánh mắt luyến tiếc rời khỏi Lý Thu Thủy, ưỡn ngực, chỉ cao khí ngang nói.

Hắn thích nhìn người khác quỳ xuống cầu xin, sợ hãi, cuối cùng tuyệt vọng mà chết.

Chỉ là mặc cho hắn ưỡn ngực thế nào, cũng không che giấu được dáng vẻ ba tấc đinh, da cây khô của hắn, ngược lại càng giống một tên hề!

Bành!

Lời vừa dứt, thân thể Vương Anh chợt nổ tung, hóa thành một đoàn huyết vụ.

"Phí lời thật nhiều!" Diệp Đông Hoàng triển khai Vạn Đạo Lĩnh Địa, mấy chục tên thổ phỉ xung quanh còn chưa kịp hoàn hồn đã hóa

thành huyết vụ, đến chết cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đã đắc tội với ai!

"Diệt sơn trại đó!" Diệp Đông Hoàng thu hồi Vạn Đạo Lĩnh Địa, dường như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên phân phó.

"Vâng!" Độc Cô Cầu Bại bay lên không, bay về phía ngọn núi, những tên thổ phỉ này chắc chắn là ở trên núi gần đây, muốn tìm rất dễ dàng.

Rất nhanh.

Độc Cô Cầu Bại đã phát hiện ra Thanh Phong Trại, một đường bay qua, dọc đường từng tên thổ phỉ ngã xuống như lúa bị gió thổi, bị Độc Cô Lĩnh Địa của hắn xóa sổ!

Những tên thổ phỉ này chỉ biết ức hiếp dân lành yếu thế, tuyệt đại đa số đều là những kẻ cùng hung cực ác, làm không ít chuyện gian dâm cướp bóc!

Cho dù ban đầu là người tốt, nhưng chỉ cần gia nhập vào đó, rất nhanh sẽ không còn là người tốt nữa.

Bởi vì muốn sống thì phải giết người, sau khi giết người, nhìn thấy những nữ nhân bị bày ra trước mắt có thể tùy ý làm càn, mặc sức chà đạp, lại có mấy kẻ có thể giữ vững bản tâm.

Đê khẩu của dục vọng một khi đã mở, liền như hồng thủy một khi đã phát ra thì không thể thu lại.

Đã làm thổ phỉ, có mấy kẻ vô tội?

Giết chúng, không chút áp lực!

Thanh Phong Trại, Tụ Nghĩa Sảnh.

"Yến Thuận huynh đệ, Vương Anh huynh đệ sẽ không gặp chuyện gì chứ?

Mắt ta cứ giật giật, trong lòng khá bất an?" Tống Giang có một dự cảm không lành, đây là trực giác của một võ giả đối với nguy hiểm sắp đến, trực giác của hắn vốn luôn rất nhạy bén, rất chuẩn.

"Ca ca cứ yên tâm, ở Thanh Phong Sơn này, sẽ không có chuyện gì đâu!" Cẩm Mao Hổ Yến Thuận cười an ủi: "Nếu ca ca không yên tâm, để Tam đệ xuống xem thử!" "Hai vị ca ca cứ yên tâm, tiểu đệ đây sẽ xuống xem ngay!" Bạch Diện Lang Quân Trịnh Thiên Thọ lập tức đứng dậy, chuẩn bị xuống núi tra xét!

"Không hay rồi!" Đột nhiên, Tống Giang chợt đứng bật dậy, trong lòng kinh hãi, cảm thấy một cỗ "Thế" khủng bố giáng lâm, muốn chấn sát bọn họ, "Đại hiệp tha mạng, ta không phải người của Thanh Phong Trại, tại hạ Tống Giang!" Bành bành!

Lời vừa dứt, Yến Thuận và Trịnh Thiên Thọ bên cạnh Tống Giang còn chưa kịp phản ứng đã bị áp bạo.

"Giang hồ xưng là Kịp Thời Vũ, Hiếu Nghĩa Hắc Tam Lang Tống Giang?" Thân ảnh Độc Cô Cầu Bại hiện ra, nhìn người đang nằm bò trên đất đầy hoảng sợ, hỏi.

"Chút danh mỏng mạt, không đáng nhắc đến!" Tống Giang trong lòng thở phào nhẹ nhõm, từ từ bò dậy, chắp tay hành lễ với Độc Cô Cầu Bại, vội vàng nói: "Hắn là Vương Anh của Thanh Phong Trại đã mạo phạm tiền bối, tại hạ chỉ là đi ngang qua bị bọn chúng bắt đến, cùng bọn chúng không có quan hệ gì, còn xin tiền bối giơ cao đánh khẽ, tại hạ cảm kích vô cùng!" Tống Giang hạ thấp tư thái đến cực điểm, vội vàng phủi sạch quan hệ.

Tu vi của hắn không yếu, có tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư sơ kỳ, nhưng đối mặt với Độc Cô Cầu Bại, lại như đối mặt với một ngọn núi cao không thể vượt qua, núi cao ngẩng nhìn, khủng bố hơn bất kỳ cường giả nào mà hắn từng thấy.

Cường giả như vậy, tuyệt đối có thể trong nháy mắt miểu sát hắn.

Hắn trên giang hồ tuy có chút danh tiếng, nhưng đối với những kẻ lục lâm thảo mãng bình thường thì dễ dùng, đối mặt với người trước mắt này, hắn cũng không biết có hữu dụng hay không.

"Bản tọa sẽ cho ngươi một cơ hội, xuống dưới cầu Diệp công tử, có thể sống được hay không, thì xem chính ngươi!" Độc Cô Cầu Bại lúc này cũng lười giết hắn, mà Tống Giang hắn cũng từng nghe nói qua, đích xác không tính là người của Thanh Phong Trại.

"Đa tạ tiền bối!

Đại ân đại đức của tiền bối, Tống Giang khắc ghi tận xương, không bao giờ quên!" Tống Giang trịnh trọng mà thành kính, trong lòng đã hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Vương Anh một lượt.

Đúng là một công tử một hộ vệ, nhưng một hộ vệ này của người ta, lại địch được thiên quân vạn mã.

Cái quái gì mà dê béo chứ?

"Tiền bối xin đợi một lát, Thanh Phong Trại này tuy không lớn, nhưng cũng tích lũy không ít bất nghĩa chi tài, tại hạ sẽ đi lấy về dâng lên tiền bối và Diệp công tử làm chút lộ phí, mượn hoa dâng Phật, xem như chút lòng thành!" Tống Giang tu vi không tính là cao, chiến lực cũng bình thường, nhưng rất biết cách đối nhân xử thế, thành phủ rất sâu.

Nếu là những kẻ giang hồ thảo mãng bình thường lúc này chắc chắn sẽ vội vã xuống núi cầu xin tha thứ, còn hắn lại đi tìm bảo khố của Thanh Phong Trại, đem vàng bạc bên trong đóng gói mang đi.

Đầy đủ hai hòm gỗ lớn, may mà với tu vi của hắn, vác hai hòm vàng bạc châu báu không thành vấn đề.

Thấy Tống Giang đi ra, Độc Cô Cầu Bại nhẹ nhàng bay xuống núi,

Tống Giang vác theo vàng bạc vội vàng theo sau.

Không lâu sau, liền thấy năm người phía dưới, một nam bốn nữ, nam tử phong thần như ngọc, khí chất tôn quý, đôi mắt bình tĩnh sâu thẳm mang theo vẻ bá đạo và ngạo nghễ xem thường thiên hạ, siêu phàm thoát tục, xứng đáng là nhân trung long phượng.

Bốn nữ tử cũng đều phong hoa tuyệt đại, mỹ diễm không gì sánh kịp!

"Một lũ ngu xuẩn, trách không được chỉ có thể làm thổ phỉ, chết không toàn thây!" Tống Giang không dám nhìn nhiều Lý Thu Thủy bốn nữ, trong lòng thầm mắng.

Chương 149

Mỹ nữ tuyệt sắc như vậy mà cũng dám động ý đồ, quả thực là ông thọ treo cổ, chê mình sống lâu.

Nữ nhân đẹp đến một mức độ nhất định, thường đại biểu cho lực lượng khủng bố!

Nếu là danh hoa hữu chủ, thì 'chủ nhân' đó hoặc là thân phận tôn quý, hoặc là võ đạo thông thiên, giống như các loại xe sang phiên bản giới hạn, đồng hồ danh tiếng, không có thực lực, rất khó sở hữu.

Nếu là danh hoa vô chủ, thì bản thân nàng hoặc phía sau nàng chính là một cỗ sức mạnh khủng bố, bằng không sớm đã bị người ta bá chiếm rồi!

"Tại hạ Tống Giang, bái kiến Diệp công tử, đa tạ Diệp công tử ân cứu mạng!" Tống Giang tiến lên dập đầu bái lạy, cung kính nói: "Tại hạ đi ngang qua đây, bị cường nhân trên núi này cưỡng ép mời làm khách, may mắn được công tử đi qua, loại trừ cường nhân, mới thoát khỏi hiểm cảnh!" "Đây là tích súc của Thanh Phong Trại, tại hạ đã giúp công tử mang đến, trên đường xem như lộ phí!" Tống Giang đẩy vàng bạc bên cạnh lên, đồng thời biểu minh không có quan hệ với Thanh Phong Trại, hắn cũng là người bị hại, mà Diệp Đông Hoàng là đại ân nhân của hắn!

Như vậy, Diệp Đông Hoàng còn mặt mũi nào mà giết hắn?

"Cho ta một lý do để không giết ngươi!" Diệp Đông Hoàng đâu phải tiểu niên khinh mới ra lò, vẫn không hề động lòng, giọng nói đạm mạc, căn bản không ăn cái bộ này của Tống Giang.

Tống Giang này cũng coi là một nhân vật, người ta xưng Hiếu Nghĩa Hắc Tam Lang, không chỉ nói mặt hắn đen, mà tâm cũng đen!

Diệp Đông Hoàng đối với hắn không có hảo cảm, nhưng cũng không đến mức quá chán ghét!

"Diệp công tử này rốt cuộc là ai?" Trong lòng Tống Giang vạn con thảo nê mã chạy băng băng qua, lén lút đánh giá Diệp Đông Hoàng một cái, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển.

Căn cứ kinh nghiệm nhìn người nhiều năm của hắn, Diệp Đông Hoàng tuyệt đối không phải giang hồ thảo mãng.

Ánh mắt bá đạo mà tự tin, vô hình trung mang theo một cỗ uy nghiêm của kẻ bề trên, rất có khả năng là công tử vương hầu thế gia, lại còn là loại nắm thực quyền, nắm giữ sinh tử vô số người.

Hôm nay nếu hắn không đưa ra một lý do tốt, e rằng sẽ không thể rời khỏi Thanh Phong Sơn này.

"Tại hạ vừa nhìn thấy công tử liền dường như thấy được chỉ lộ minh đăng, nguyện theo hầu công tử tả hữu, đi trước chạy sau, tận lòng làm chó ngựa!" Tống Giang trong lòng nhất quyết, quỳ một gối xuống đất, tiếp tục nói: "Tại hạ trên giang hồ cũng coi như có chút danh tiếng mỏng mạt, công tử có điều gì cần, cứ việc phân phó, nói không chừng có thể giúp được công tử, vì công tử giảm bớt một chút phiền toái!" "Ồ?" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên, nhìn về phía Tống Giang.

Tống Giang này tuy tâm địa đen tối, nhưng không thể phủ nhận hắn là người thông minh, xử sự khéo léo, giỏi nhìn sắc mặt đoán ý người, tâm ngoan thủ lạt, ôm ấp đại chí, muốn làm quan.

Giờ khắc này đầu hàng, cũng không hoàn toàn vì bảo mệnh, mà là đoán Diệp Đông Hoàng thân phận phi phàm, muốn ôm đùi.

Đối mặt với sự xem xét của Diệp Đông Hoàng, Tống Giang ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, không khí dường như ngưng lại.

“Hãy nhớ kỹ, ta tên Diệp Đông Hoàng!” Thu hồi ánh mắt, Diệp Đông Hoàng vung roi thúc ngựa, đi về phía trước.

Lúc này, hắn tạm thời không có người phụ tá, Tống Giang này cũng không tệ!

Độc Cô Cầu Bại tuy lợi hại, nhưng trong việc dùng người xử sự thì không được, không bằng Tống Giang.

“Đa tạ công tử!” Tống Giang trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi Diệp Đông Hoàng tạo cho hắn áp lực quá lớn, hắn như chiếc thuyền cô độc giữa biển khơi, tùy thời có thể bị nuốt chửng, suýt chút nữa không chống đỡ nổi.

“Diệp Đông Hoàng?” Nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng rời đi, Tống Giang hồi tưởng lại cái tên Diệp Đông Hoàng, lập tức, một luồng khí lạnh từ chân thẳng thấu thiên linh cái.

“Bách Hiểu Sát Thần Diệp Đông Hoàng?” Tống Giang thất thanh, hai chân run rẩy không ngừng, là Kịp Thời Vũ, tin tức của hắn rất linh thông, tự nhiên đã nghe nói về sự tích Diệp Đông Hoàng diệt sát Vô Địch Đại Tông Sư Tảo Địa Tăng, huyết tẩy Thiếu Lâm Tự Tung Sơn.

Không ngờ hắn không chỉ gặp phải, mà còn đâm đầu vào chỗ chết.

“Tê!” Tống Giang hít một hơi khí lạnh, sờ sờ đầu.

“Ừm... vẫn còn trên cổ.” Nghĩ đến mà rợn người, vẫn còn kinh hồn bạt vía, hắn vác hai hòm châu báu, vội vàng đuổi theo.

Ba ngày sau.

Diệp Đông Hoàng cùng đoàn người đi thuyền xuôi theo Đại Vận Hà, tiến về Lương Sơn. "Công tử, còn hai ngày nữa là đến Lương Sơn.

Nghe nói thủ lĩnh Lương Sơn hiện giờ là Vương Luân!

Người này lòng dạ hẹp hòi, chẳng có bản lĩnh gì lớn, thật lãng phí cơ nghiệp tốt đẹp.

Tám trăm dặm thủy bạc Lương Sơn này chỉ có trong tay công tử mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất!" Diệp Đông Hoàng đứng vững nơi mũi thuyền, chắp tay sau lưng, ánh mắt thâm thúy, lẳng lặng nhìn hai bờ sông Vận Hà.

Tống Giang đứng một bên cung kính bẩm báo, trong mắt mang theo vẻ kính sợ.

Đây chính là một tồn tại đáng sợ đã một mình diệt Thiếu Lâm!

Mấy ngày nay đi theo bên Diệp Đông Hoàng, hắn không chỉ biết Diệp Đông Hoàng ôm chí lớn, có lòng ôm trọn bốn bể, nuốt chửng bát hoang, mà còn biết Diệp Đông Hoàng không chỉ là một Vô Địch Đại Tông Sư, còn thu phục được Trung Cầu Bại Độc Cô Cầu Bại và Tiêu Dao Tam Tuyệt!

Trong đó, Độc Cô Cầu Bại và Lý Thu Thủy lại là Vô Địch Đại Tông Sư.

Ba vị Vô Địch Đại Tông Sư!

Thực lực như vậy, quả là khủng bố, khiến hắn rất có tín tâm vào Diệp Đông Hoàng!

Trước kia hắn chỉ muốn đến Lương Sơn phát triển chút thế lực, để triều đình chiêu an, kiếm một quan nửa chức, làm rạng rỡ tông tổ!

Nay gặp được Diệp Đông Hoàng, hắn cảm thấy đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp!

Theo Diệp Đông Hoàng, sau này đại sự thành công, hắn sẽ là công thần khai quốc, há chẳng phải tốt hơn là được triều đình chiêu an sao?

Đương nhiên, chuyện này cũng có hiểm lớn, nhưng việc đời, hiểm

càng lớn, thu hoạch càng lớn!

Cái phách lực dám đánh cược một phen, hắn vẫn có! "Ừm!" Nghe Tống Giang giới thiệu, Diệp Đông Hoàng gật đầu, không bày tỏ ý kiến.

Một ngày sau, thủ lĩnh Lương Sơn Vương Luân đột ngột phát bệnh, bạo vong, Lương Sơn quần long vô thủ!

Chuyện này tự nhiên là sau khi Diệp Đông Hoàng tìm hiểu tin tức về Lương Sơn, phái Vu Hành Vân đi trước một bước, xử lý Vương Luân.

Hai ngày sau, Diệp Đông Hoàng dẫn theo Triệu Sư Dung cùng những người khác đến Lương Sơn, các hảo hán Lương Sơn đang quần long vô thủ đã cùng mời Diệp Đông Hoàng làm chủ Lương Sơn!

Sau khi vào Lương Sơn, Diệp Đông Hoàng bắt đầu chỉnh đốn mấy ngàn lâu la của Lương Sơn, chiêu binh mãi mã.

Đồng thời, tin tức hắn nhập trụ Lương Sơn cũng như một trận cuồng phong, nhanh chóng quét khắp thiên hạ.

Chỉ cần gia nhập Lương Sơn, sẽ được tặng công pháp bí tịch, chỉ cần lập công, sẽ có đủ loại linh đan diệu dược, tuyệt thế thần công!

Nhất thời, thiên hạ sôi sục, danh tiếng Diệp Đông Hoàng lại một lần nữa vang dội khắp thiên hạ.

Tất cả mọi người đều không ngờ Diệp Đông Hoàng vừa mới diệt Thiếu Lâm lại chạy đến Lương Sơn làm thảo khấu, xem ra còn chuẩn bị phân đất phong vương, tranh bá thiên hạ.

Thiên hạ gió nổi mây vần, có người xem trọng tu vi Vô Địch Đại Tông Sư của Diệp Đông Hoàng, có người xem trọng công pháp bí tịch, có người muốn theo hắn làm nên đại sự...

Mang trong mình đủ loại mục đích, vô số anh hùng hảo hán lũ lượt kéo đến Lương Sơn!

Nhận được tin tức, Sắc mặt Hoàng đế Tống Huy Tông của triều đình Đại Tống tái xanh.

Vốn dĩ hắn còn chuẩn bị chiêu mộ Diệp Đông Hoàng, kết quả còn chưa bắt đầu, Diệp Đông Hoàng đã chuẩn bị tạo phản rồi!

Nghĩ đến thực lực của Diệp Đông Hoàng, Tống Huy Tông đè nén cơn giận trong lòng, quyết định trước tiên chiêu an.

Để bày tỏ sự tôn trọng đối với Diệp Đông Hoàng đồng thời cũng để thể hiện uy thế của triều đình Đại Tống, Tống Huy Tông phái ra một Vô Địch Đại Tông Sư là Hoàng Thường, đi sứ Lương Sơn.

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng không biết, mà dù có biết cũng sẽ không bận tâm.

Lương Sơn, Tụ Nghĩa Sảnh.

Theo tin tức Diệp Đông Hoàng rộng rãi chiêu nạp anh hùng khắp thiên hạ truyền khắp bốn phương, vô số hảo hán lục lâm, cao thủ giang hồ nối nhau đến quy phục.

Lúc này, trong Tụ Nghĩa Sảnh tụ tập mấy chục người, đứng đầu ngoài Độc Cô Cầu Bại, Tống Giang đã được Diệp Đông Hoàng thu phục từ trước, còn có Lâm Xung, Võ Tòng, Lỗ Trí Thâm, cùng với Triều Cái, Ngô Dụng, Lưu Đường và Nguyễn thị tam huynh đệ đã cướp Sinh Thần Cương rồi đến quy phục. "Khải bẩm chúa công, vừa rồi nhận được tin tức, Triệu Cát đã phái Vô Địch Đại Tông Sư Hoàng Thường đến chiêu hàng chúa công!" Tống Giang đi theo Diệp Đông Hoàng khá sớm, lại có chút danh tiếng trên giang hồ, ngầm xếp vị trí đứng đầu trong số mọi người, lúc này đứng dậy bẩm báo: "Người này vốn là văn quan, nhưng từ Đạo Tạng Kinh Thư mà không thầy tự

thông, nội ngoại kiêm tu, tự học thành một vị tuyệt thế cao thủ.

Sau đó đem sở học của mình chú thành Cửu Âm Chân Kinh, một sớm đốn ngộ, trở thành Vô Địch Đại Tông Sư, tu vi thông thiên!" "Không cần bận tâm hắn, bất luận điều kiện gì, Bản tọa sẽ không chấp nhận chiêu an!" Diệp Đông Hoàng ngồi trên cao, ban cho mọi người một viên định tâm hoàn.

Bên cạnh hắn là Triệu Sư Dung cùng các nữ tử Lý Thu Thủy.

Diệp Đông Hoàng lướt mắt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Xung, "Lâm Xung, hiện giờ Lương Sơn đã chiêu mộ được bao nhiêu binh mã?" "Bẩm chúa công, hiện giờ binh mã có hai vạn người, tuy đều là tân binh, nhưng có binh khí áo giáp do chúa công cung cấp cùng Vạn Đạo Kinh, chỉ cần tăng cường huấn luyện, ba tháng là có thể hình thành sức chiến đấu nhất định!" Lâm Xung tiến lên một bước, ánh mắt cuồng nhiệt mà kính sợ.

Diệp Đông Hoàng không chỉ tu vi thông thiên, mà còn dường như vô sở bất năng, chỉ mới gia nhập Lương Sơn chưa đầy nửa tháng mà hắn đã tâm phục khẩu phục. "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, xem như khẳng định, tiếp tục nói: "Tiếp tục chiêu mộ người, nhưng thà thiếu chứ không tham, không có cảnh giới Hậu Thiên, không thu!" Thế giới này linh khí tương đối nồng đậm, chỉ cần dụng tâm tu luyện, dù thiên phú kém, mười năm cũng có thể tu luyện đến cảnh giới Hậu Thiên.

Hơn nữa, công pháp cơ sở, ở thế giới này cũng không khó có được.

Đương nhiên muốn tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên thì khó hơn, không chỉ cần thiên phú, mà còn phải có công pháp tương đối tốt mới được.

Người bình thường muốn có được, cái giá quá lớn!

Vì vậy, thế giới này tổ kiến quân đội võ giả cảnh giới Hậu Thiên không khó, còn cảnh giới Tiên Thiên thì rất khó! "Vâng, chúa công!" Lâm Xung trở về chỗ ngồi. "Các ngươi đều là những thủ lĩnh theo Bản tọa sớm nhất, vì vậy Bản tọa đã vô thường truyền cho các ngươi hai tầng đầu Vạn Đạo Kinh, tầng thứ ba các ngươi cũng cần dùng cống hiến để đổi!" Diệp Đông Hoàng lướt mắt qua mọi người, nói: "Tầng thứ nhất Vạn Đạo Kinh có thể tùy ý truyền cho người khác, truyền ra giang hồ cũng không sao, dù sao sau khi bọn họ tu luyện, muốn công pháp tầng cao hơn chỉ có thể đến chỗ Bản tọa!" Vạn Đạo Kinh sau khi được Diệp Đông Hoàng cải tiến, tầng thứ nhất tương ứng với cảnh giới Hậu Thiên, tầng thứ hai tương ứng với cảnh giới Tiên Thiên, tầng thứ ba tương ứng với cảnh giới Tông Sư, mà cảnh giới Tông Sư này chỉ một đại cảnh giới bao gồm từ Tông Sư đến Vô Địch Đại Tông Sư. "Võ Đạo Lâu vừa mới xây xong trên núi các ngươi đều biết chứ?

Chắc hẳn các ngươi cũng đã nghe nói một ít, trong tay Bản tọa có vô số bí tịch quý hiếm mà các ngươi không thể tìm thấy bên ngoài, ví dụ như luyện đan, luyện khí, trận pháp, vân vân!

Chỉ cần các ngươi tích cực cống hiến cho Lương Sơn, khiến Lương Sơn phát triển lớn mạnh trong thời gian ngắn nhất, những gì các ngươi muốn đều có thể đạt được!

Chương 150

Các ngươi hãy xuống dưới suy nghĩ kỹ lưỡng, Bản tọa cũng sẽ đưa ra cho các ngươi quy tắc đổi thưởng cụ thể!

Không còn việc gì khác, bãi triều!" Diệp Đông Hoàng lướt mắt qua mọi người, thấy không ai mở miệng, liền trực tiếp kết thúc hội nghị.

Hội nghị kết thúc, rời khỏi Tụ Nghĩa Sảnh, một nhóm thủ lĩnh ba năm người tụ lại với nhau bàn luận.

Trong số họ, rất nhiều người không hứng thú với luyện đan luyện khí, nhưng Vạn Đạo Kinh, không ai có thể nhịn được sức hấp dẫn.

Họ đều đã bắt đầu tu luyện Vạn Đạo Kinh, cảm thấy công pháp tu luyện trước đây chẳng khác gì rác rưởi.

Hơn nữa bọn họ còn nhận được không ít tin tức từ Diệp Đông Hoàng.

Nền tảng càng vững chắc, sau này tu luyện đến cảnh giới cao hơn càng dễ dàng.

Sau khi tu luyện, họ đều có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của mình tăng cường, sức hấp dẫn này không ai có thể kháng cự.

Quan trọng hơn là sự thần bí và cường đại của Diệp Đông Hoàng, khiến họ sâu sắc tâm phục khẩu phục và kính sợ.

Có thể tùy tay lấy ra mấy vạn bộ binh khí áo giáp từ hư không, có vô số tiền lương, có vô số thần công bí tịch mà họ chưa từng nghe thấy, có vô số linh đan diệu dược quý báu!

Trong mắt họ, Diệp Đông Hoàng chính là nhân vật trích tiên từ trên trời giáng xuống, tất sẽ làm nên nghiệp lớn!

Bất kể là vì công pháp hay vì danh lợi, từng người một đều tràn đầy nhiệt huyết!

Còn binh khí áo giáp những thứ này, tự nhiên là Diệp Đông Hoàng lấy ra từ thế giới trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! "Ca ca, chúng ta chỉ là kẻ thô kệch, chỉ có một thân sức mạnh, cũng không biết làm thế nào để sơn trại lớn mạnh, ca ca nói làm sao chúng ta liền làm vậy?" Rời khỏi Tụ Nghĩa Sảnh, Lỗ Trí Thâm và Võ Tòng đi theo bên Lâm Xung, mấy người họ quan hệ khá tốt, lấy Lâm Xung làm chủ. "Ta trước đây là một cấm quân giáo đầu, ngoài luyện binh ra, những thứ khác cũng không giỏi, ta nghĩ chúng ta chỉ cần luyện binh cho tốt, đó chính là đại công một kiện, đủ để đạt được thứ chúng ta muốn!" Lâm Xung không chút do dự, hắn sớm đã nghĩ kỹ rồi, lúc này sơn trại có thể nói là không có quân đội chính quy thực sự!

Họ chỉ cần phát triển quân đội lên, công lao sẽ không nhỏ hơn bất kỳ cống hiến nào khác. "Lời ca ca nói rất đúng, chúng ta cứ việc chiêu binh luyện binh, luyện binh cho tốt, đó chính là đại công một kiện, hà tất phải hao tâm tổn trí suy nghĩ những thứ khác!" Võ Tòng hết lời khen ngợi, ba người hăm hở rời đi, đấu chí ngút trời.

Một bên khác, Ngô Dụng và Triều Cái cùng bảy người vì cướp Sinh Thần Cương xong cùng nhau quy phục Lương Sơn, lúc này cũng thành một nhóm nhỏ, tụ lại bàn bạc. "Triều đại ca, ta nghĩ chúa công có chí hướng thiên hạ, không thể không có xưởng binh khí!" Ngô Dụng quạt quạt chiếc quạt lông, trầm ngâm nói: "Chúng ta sao không đi tìm kiếm một nhóm thợ rèn chế tạo binh khí áo giáp mang về Lương Sơn, vì chúa công mà tổ kiến một bộ môn chuyên chế tạo vũ khí quân dụng, sau này quân đội chúng ta sẽ không thiếu binh khí áo giáp nữa!" "Ngô tiên sinh, chúa công chẳng phải có binh khí áo giáp sao?

Chuyện này có phải là vẽ rắn thêm chân không?" Lưu Đường đầy vẻ không hiểu, chuyện Diệp Đông Hoàng trước đây từ hư không lấy ra mấy vạn bộ binh khí áo giáp, hắn vẫn còn nhớ như in, chấn động không thôi.

Những người khác cũng không hiểu nhìn về phía Ngô Dụng, đợi hắn giải thích.

Ngô Dụng bình tĩnh tự nhiên, quạt quạt chiếc quạt lông, tự tin nói: "Các ngươi cho rằng binh khí áo giáp có thể tự nhiên sinh ra từ hư không sao?" Mọi người lắc đầu, điều này đương nhiên không thể! "Các ngươi nên biết đạo lý ngồi không ăn núi lở, Lương Sơn chúng ta muốn phát triển, không thể hoàn toàn ỷ lại chúa công, phải tự cung tự cấp!" Ngô Dụng vô cùng khẳng định, nói: "Chúa công cũng không hy vọng chúng ta cái gì cũng dựa vào hắn, nếu không cần chúng ta làm gì?" "Ngô tiên sinh nói rất đúng, chúng ta cứ việc vì chúa công mà tổ kiến một bộ môn rèn đúc khí giới quân dụng, nhưng chuyện này vẫn phải thỉnh ý chúa công trước, sau đó mới có thể hành động!" Triều Cái một chùy định âm, đưa ra quyết định.

Mọi người gật đầu, bắt đầu chuẩn bị, đợi Diệp Đông Hoàng đồng ý sẽ lập tức hành động.

Một bên khác, Tống Giang cũng đang hành động, định lợi dụng nhân mạch của mình để chiêu mộ một số cường giả cho Diệp Đông Hoàng.

Như vậy, không chỉ có thể lập được công tích, mà những cường giả được hắn chiêu mộ về cũng sẽ nhớ ơn hắn, còn có thể củng cố địa vị của hắn.

Mọi người đều thi triển thần thông, chuẩn bị trổ tài, hiến kế hiến sách vì sự lớn mạnh của sơn trại.

Diệp Đông Hoàng thì ở cùng Triệu Sư Dung, giao lại một số chế

độ đổi cống hiến từ thế giới trước đó cho Triệu Sư Dung, để nàng chỉnh lý sửa đổi, khiến nó phù hợp với Lương Sơn hiện tại, để mọi người có thể có mục tiêu mà hoàn thành nhiệm vụ, sau đó đến Võ Đạo Lâu đổi lấy những thứ mình muốn.

Võ Đạo Lâu, đúng như tên gọi, bao gồm đủ loại tài nguyên võ đạo, ví dụ như võ công bí tịch, trong đó không chỉ có điển tịch hắn mang từ Tàng Kinh Các Thiếu Lâm đến, mà còn có đủ loại bí tịch của các thế giới khác, bao la vạn tượng.

Ngoài bí tịch, binh khí, đan dược, vân vân đều có!

Cũng chính là sự tồn tại của Võ Đạo Lâu, đã thu hút vô số anh hùng hảo hán lũ lượt kéo đến gia nhập Lương Sơn, cũng khiến Lương Sơn tràn đầy sức sống, từng người một đều đầy nhiệt huyết.

Triệu Sư Dung trí tuệ xuất chúng, tâm tư cẩn mật, hơn hẳn Ngô Dụng đa mưu túc trí rất nhiều, là quân sư của Lương Sơn hiện nay, trí nang của Diệp Đông Hoàng.

Giao những việc này cho Triệu Sư Dung xử lý, Diệp Đông Hoàng rất yên tâm.

Đêm đến, Diệp Đông Hoàng không đến làm phiền Triệu Sư Dung và Lý Thu Thủy.

Đã nửa tháng rồi, cũng đến lúc đi giúp đỡ Vu Hành Vân, xem liệu có thể giúp nàng đột phá tầng chất cốc cuối cùng, tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư hay không! "Bách Hiểu Sát Thần Diệp Đông Hoàng?" Trong dịch trạm dưới Lương Sơn, Hoàng Thường đầu đội khăn lụa, giống như một văn sĩ, đứng trước cửa sổ, nhìn về phía Lương Sơn, trong mắt lộ ra một tia thú vị.

Vô Địch Đại Tông Sư, được xưng là nhân vật thần tiên cấp trấn quốc, mỗi người đều là bậc tài hoa xuất chúng, mỗi người đều có chỗ

độc đáo của riêng mình, hắn cũng có chút mong đợi cuộc gặp mặt ngày mai.

Chỉ là kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa!

Hắn đợi không được đến ngày mai rồi!

Đêm buông như nước, tinh quang rực rỡ, trong đó một ngôi đế tinh vừa xuất hiện không lâu đặc biệt chói mắt, giống như Lương Sơn mới ra đời, như mặt trời ban trưa, vạn trượng hào quang, sức sống tỏa ra bốn phía.

Diệp Đông Hoàng đẩy cửa bước vào phòng Vu Hành Vân, trở tay đóng cửa lại. "Diệp đại ca!" Vu Hành Vân nghe tiếng, ngẩng đầu lên, vẻ thẹn thùng trong mắt chợt lóe rồi biến mất, đôi mắt tinh tú nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, "Diệp đại ca, huynh đến làm gì?" Giọng nói tràn đầy u oán, dường như đang nói: huynh không đi cùng Lý Thu Thủy, đến chỗ thiếp làm gì? "Nàng nói ta đến làm gì?" Diệp Đông Hoàng dường như không nghe thấy giọng nói u oán của Vu Hành Vân, đi thẳng đến bên cạnh nàng ngồi xuống, đưa tay ôm lấy thân hình yêu kiều đầy đặn của nàng vào lòng, ôm lấy vòng eo thon gọn, ngửi mùi hương thoang thoảng từ mái tóc nàng, "Đây chẳng phải là cho nàng thời gian chuẩn bị thật tốt, để nàng một lần đạt đến đỉnh phong sao!" Hơi thở nóng bỏng của Diệp Đông Hoàng phả vào vành tai mềm mại của nàng, gương mặt trắng nõn của Vu Hành Vân ửng hồng, như ráng chiều tà, kiều diễm động lòng người, nhu tình thẹn thùng trong đôi mắt đẹp như muốn rớt ra. "Diệp đại ca nói gì vậy!" Vu Hành Vân vùi đầu, không chịu nổi những lời ám chỉ trần trụi của Diệp Đông Hoàng. "Nàng đang nghĩ gì vậy?

Ta là nói để nàng tu vi đạt đến đỉnh phong, nàng lại cho là đỉnh phong gì?" Diệp Đông Hoàng nâng cằm nàng lên, hơi nhướng lên, nhìn đôi mắt đẹp thẹn thùng của nàng, trêu chọc nói. "Huynh… huynh chỉ

biết bắt nạt thiếp thôi!" Vu Hành Vân thẹn đến mức muốn chết, giống như một cô gái nhỏ yếu ớt không ngừng e lệ, vô cùng động lòng người. "Ha ha, ta chính là muốn bắt nạt nàng!" Trong lúc nói chuyện, bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng đã luồn vào trong tà váy dài của Vu Hành Vân.

Nhất thời, thân hình mềm mại của Vu Hành Vân run lên, toàn thân mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng, hai tai đỏ bừng, thẹn thùng nhắm mắt lại, không dám nhìn Diệp Đông Hoàng.

Cúi người, cúi đầu, Diệp Đông Hoàng hung hăng chiếm lấy đôi môi đỏ mọng kiều diễm của Vu Hành Vân, môi lưỡi giao triền.

Đêm không mênh mông, vầng trăng tròn sáng ngời cũng khó mà chịu nổi sự thẹn thùng, tự mình kéo đến từng đám mây mù, dường như muốn che đi đôi mắt của mình.

Tiếng côn trùng kêu rả rích, trong núi sông hồ đầm thỉnh thoảng vang lên vài tiếng ếch nhái.

Đêm buông như nước, vạn vật tĩnh lặng, đa số người đều đã chìm vào giấc mộng ngọt ngào, chỉ có một số ít hán tử cần cù vẫn đang nỗ lực cày cấy, tràn đầy nhiệt huyết, mồ hôi như mưa, phấn đấu vì một ngày mai tươi đẹp.

Oanh!

Trên không trung tựa hồ có một đạo kinh lôi, kinh động vô số cường giả, hai đạo khí tức khủng bố chợt từ trên Lương Sơn dâng lên, một đạo huy hoàng bá đạo, chí tôn chí quý, uyển như đế hoàng cái thế thống ngự bốn bể tám phương, một đạo viên mãn như ý, bá tuyệt thiên hạ, mang theo một cỗ thế vô địch.

Đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư!

Vô Địch Đại Tông Sư!

Diệp Đông Hoàng không biết nên nói Đông Hoàng Nội Kinh do hắn sáng tạo hiệu quả tốt, hay là Vu Hành Vân quá lợi hại, nguyên âm quá mức tinh thuần nồng hậu, vậy mà chỉ một lát đã khiến hắn đạt đến đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư.

Tuy hắn trước đó đã là hậu kỳ, nhưng tu vi càng về sau càng khó đề thăng.

Vu Hành Vân đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư hắn cũng không hề bất ngờ, nếu như không đột phá, hắn mới phải bất ngờ!

Đêm nay, hai người họ đồng thời đạt đến đỉnh phong!

Song hỉ lâm môn! "Sư tỷ quả nhiên đã đột phá rồi!" Lý Thu Thủy đôi mắt đẹp mở ra, cũng không quá bất ngờ.

Trong mắt Lý Thương Hải bên cạnh nàng lộ ra một tia ghen tị và mong đợi.

Nếu Lý Thu Thủy đột phá là ngẫu nhiên, vậy còn Vu Hành Vân thì sao?

Cũng là ngẫu nhiên ư?

Không thể nào!

Nghĩ đến đây, đôi mắt vốn dĩ đạm nhiên như nước của Lý Thương Hải không khỏi hiện lên một tia nóng rực và khó nhịn!

Sự hấp dẫn của Vô Địch Đại Tông Sư, có mấy người có thể kháng cự? "Là chúa công và Vân tiên tử!" "Vân tiên tử cũng đạt đến Vô Địch Đại Tông Sư rồi!" "Thật là trời phù hộ Lương Sơn ta, chúa công vạn tuế!" Lương Sơn trên dưới vô số cường giả chấn phấn, kích động không thôi, dưới khí tức khủng bố kia lập tức quỳ phục xuống đất, cao giọng hoan hô!

Đêm nay định trước là một đêm không ngủ! "Thế lực nào có bốn

Vô Địch Đại Tông Sư?

Ngay cả triều đình Đại Tống cũng không có đúng không?" Họ dường như đã nhìn thấy Lương Sơn quật khởi, xưng bá thiên hạ! "Chúa công nhất định có bí pháp đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư!" Từng cường giả thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt trở nên nóng rực.

Độc Cô Cầu Bại, Lý Thu Thủy, Vu Hành Vân những người này sau khi đi theo Diệp Đông Hoàng đều đã đột phá, nếu Diệp Đông Hoàng không có bí pháp hay thủ đoạn đặc biệt gì, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Nghĩ đến đây, từng người một đấu chí ngút trời.

Họ tin rằng chỉ cần họ nỗ lực lập công, cũng nhất định sẽ nhận được sự ban thưởng của Diệp Đông Hoàng, Vô Thượng Đại Tông Sư, Vô Địch Đại Tông Sư, đều không phải là mơ! "Vô Địch Đại Tông Sư!

Chương 151

Lương Sơn vậy mà vào lúc này lại có thêm một Vô Địch Đại Tông Sư nữa!" Trong dịch quán, thân ảnh Hoàng Thường nhảy vọt ra, lăng không ngạo nghễ đứng thẳng, nhìn về phía Lương Sơn, cảm thụ khí tức khủng bố trên đó.

Hắn do dự một lát cuối cùng không nhịn được sự hiếu kỳ, liền hướng Lương Sơn mà đi.

Hắn muốn xem Vô Địch Đại Tông Sư mới đột phá là ai, tiện thể hạ mình một chút, xem có thể lôi kéo được không! "Kẻ tự tiện xông vào Lương Sơn, chết!" Ngay khi Hoàng Thường vừa mới đến đại bản doanh Lương Sơn, một thế kiếm sắc bén lạnh lẽo chợt trấn áp xuống.

Hoàng Thường đại kinh, vội vàng tế xuất Cửu Âm Lãnh Địa để chống đỡ. "Đây là Vô Địch Đại Tông Sư nào ở Lương Sơn?" Đang lúc nghi hoặc, Hoàng Thường liền nhìn thấy Độc Cô Cầu Bại tay cầm Huyền Thiết Trọng Kiếm bước đến, mỗi một bước rơi xuống, khí thế lại càng tăng thêm một tầng.

Đối phương nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt như điện, chiến ý ngút trời. "Ngươi chính là Hoàng Thường?" Độc Cô Cầu Bại mở miệng, dường như hỏi, nhưng giọng nói lại vô cùng khẳng định.

Từ lần giao thủ với Diệp Đông Hoàng trước, hắn vẫn chưa từng chiến đấu với Vô Địch Đại Tông Sư nào khác.

Lý Thu Thủy tuy cũng vậy, nhưng dù sao cũng là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, hơn nữa trước khi đột phá họ đã từng chiến đấu rồi, tái chiến cũng không còn nhiều ý nghĩa.

Mà Hoàng Thường là Vô Địch Đại Tông Sư hắn gặp được ngoài Diệp Đông Hoàng và Lý Thu Thủy, sao có thể không khiến hắn hưng

phấn. "Ngươi là ai?" Hoàng Thường trợn tròn mắt, kinh hãi vô cùng.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng Diệp Đông Hoàng và Vô Địch Đại Tông Sư vừa mới đột phá không ở đây, tức là cộng thêm người trước mắt này, Lương Sơn có ba Vô Địch Đại Tông Sư rồi sao?

Hưu!

Ngay lúc đó, Lý Thu Thủy phiêu nhiên đến, chặn đứng đường lui của Hoàng Thường! "Lại thêm một người nữa!

Lương Sơn vậy mà có bốn Vô Địch Đại Tông Sư!" Nhìn thấy Lý Thu Thủy, Hoàng Thường càng thêm kinh hãi, trái tim vốn dĩ không lay động bởi chuyện cổ kim bỗng dấy lên sóng to gió lớn.

Sao cũng không ngờ Lương Sơn lại có nhiều Vô Địch Đại Tông Sư đến vậy!

Triều đình Đại Tống của hắn cũng chỉ có ba người mà thôi! "Tin tức có sai sót rồi!" Hoàng Thường ánh mắt ngưng trọng, hôm nay e là phải bỏ mạng ở đây rồi.

Bọn họ đều cho rằng Lương Sơn chỉ có một Diệp Đông Hoàng là Vô Địch Đại Tông Sư, còn lại đều là ô hợp chi chúng, không đáng lo!

Tuy nhiên, đây là một Vô Địch Đại Tông Sư sao? "Hoàng Thường bái kiến hai vị đạo hữu!" Hoàng Thường đánh giá Độc Cô Cầu Bại và Lý Thu Thủy.

Từ trên người Độc Cô Cầu Bại, hắn cảm nhận được mối uy hiếp nồng đậm, thực lực của người sau hiển nhiên không kém gì hắn.

Còn Lý Thu Thủy có thể trở thành Vô Địch Đại Tông Sư, dù có kém một chút, thì có thể kém đến đâu chứ. "Thì ra là Hoàng Thường đạo hữu, không biết đạo hữu cảm thấy Lương Sơn này thế nào?" Lý Thu Thủy cũng đánh giá Hoàng Thường, khí chất nho nhã, có phong thái của một đại nho.

Nếu đặt vào trong đám đông, rất khó nhận ra đây là một Vô Địch Đại Tông Sư. "Núi xanh nước biếc, nhân kiệt địa linh!" Hoàng Thường không biết Lý Thu Thủy có dụng ý gì, lén lút đánh giá xung quanh.

Nếu đối phương không có ý tốt, hắn cũng chỉ có thể đột phá vòng vây mà thoát ra, trở về Khai Phong bẩm báo tình hình nơi đây cho Triệu Cát.

Bốn vị Vô Địch Đại Tông Sư, lực lượng này dù đặt ở đâu, cũng đều có thể dễ dàng ảnh hưởng đến cục thế thiên hạ, thật sự quá đỗi trọng đại! "Đã như vậy, đạo hữu sao không ở lại Lương Sơn tu đạo?

Chúa công nhà ta có lẽ có thể giúp đạo hữu tấn thăng Thiên Nhân chi cảnh, tức là Phá Toái Hư Không.

Sau này trường sinh bất lão, đắc đạo thành tiên, há chẳng phải khoái hoạt sao?" Lý Thu Thủy giọng nói dụ hoặc, khéo léo khuyên bảo.

Nếu có thể chiêu phản Hoàng Thường, cũng có thể khiến thực lực Lương Sơn tăng mạnh, tuy hy vọng mong manh, nhưng cũng cần phải thử. "Phá Toái Hư Không chính là Thiên Nhân cảnh sao?

Thiên Nhân... cái xưng hô này quả là thích hợp, không biết đạo hữu nghe từ đâu vậy?" Hoàng Thường tránh nặng tìm nhẹ, tò mò không biết từ Thiên Nhân cảnh này là tự sáng tạo, hay là từ cổ xưa đã có. "Đương nhiên là do chúa công nhà ta nói.

Nếu đạo hữu theo chúa công nhà ta, với thiên phú của đạo hữu, đừng nói Thiên Nhân, ngay cả trên Thiên Nhân cũng chưa chắc là không thể!" Là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, Lý Thu Thủy cũng biết một số bí mật của Diệp Đông Hoàng, bao gồm cả chuyện ở Thần Châu Đại Lục.

Hoàng Thường có thể ở thế giới này tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư, thiên phú có thể thấy rõ, đợi đến Thần Châu Đại Lục, thành tựu Thiên Nhân tuyệt đối không thành vấn đề. "Đạo hữu biết trên Thiên Nhân sao?" Hoàng Thường hô hấp ngưng trệ, rất đỗi hiếu kỳ.

Ngay cả Độc Cô Cầu Bại cũng vậy, thế giới này ghi chép cao nhất chính là Phá Toái Hư Không.

Trên Thiên Nhân, tức là trên Phá Toái Hư Không.

Sau Phá Toái Hư Không sẽ bị bài xích ra ngoài, vì vậy chưa từng có ai biết trên đó là gì.

Lý Thu Thủy mỉm cười không nói, Hoàng Thường cũng không truy hỏi nữa, hắn biết không gia nhập Lương Sơn thì đối phương sẽ không nói cho hắn biết. "Đêm nay mạo muội quấy rầy, đa tạ đã dung thứ, cáo từ!" Hoàng Thường chắp tay, liền định rời đi.

Nơi đây có bốn Vô Địch Đại Tông Sư, khiến hắn cảm thấy rất không an toàn! "Đạo hữu đã đến rồi, sao có thể rời đi nhanh như vậy?" Lý Thu Thủy và Độc Cô Cầu Bại khóa chặt Hoàng Thường, khiến sắc mặt Hoàng Thường đại biến, thầm nghĩ không ổn, không dám nán lại lâu, liền muốn đột phá vòng vây.

Oanh!

Theo hắn vừa động, chiến đấu lập tức bùng nổ.

Trận chiến của ba Vô Địch Đại Tông Sư, nhất thời kinh động tất cả mọi người trên Lương Sơn. "Là Độc Cô tiền bối!" "Còn có Thu Thủy tiên tử!" "Người kia là Vô Địch Đại Tông Sư, lẽ nào chính là Hoàng Thường?" Có thể khiến hai vị Vô Địch Đại Tông Sư Độc Cô Cầu Bại và Lý Thu Thủy ra tay, không cần nghĩ cũng biết đó là Vô Địch Đại Tông Sư.

Mà tin tức Hoàng Thường sắp đến Lương Sơn gần đây cả Lương

Sơn đều đã biết. "Chúa công quả nhiên là muốn cùng triều đình đối đầu đến cùng!" Tống Giang, Lâm Xung, Triều Cái cùng những người khác nhìn trận chiến trên không, thầm nghĩ. "Độc Cô Cửu Kiếm quả nhiên lợi hại!" Hoàng Thường càng đánh càng kinh hãi trong lòng, đặc biệt là Độc Cô Cầu Bại, vậy mà lại mạnh hơn hắn một bậc.

Ước chừng Triệu Khuông Dận không dùng Xích Tiêu Kiếm, cũng chưa chắc là đối thủ.

Triều đình Đại Tống tổng cộng có ba vị Vô Địch Đại Tông Sư, ngoài hắn ra còn có Quỳ Hoa Lão Tổ tự sáng tạo Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Đại Tống khai quốc thái tổ Hoàng đế Triệu Khuông Dận. "Không được, ta phải rời đi càng sớm càng tốt!" Bị Độc Cô Cầu Bại và Lý Thu Thủy quấn lấy, Hoàng Thường lòng nóng như lửa đốt.

Nếu không thể nhanh chóng thoát thân, hắn nhất định sẽ bị mắc kẹt ở đây, đợi Diệp Đông Hoàng và một Vô Địch Đại Tông Sư khác đến, hắn sẽ không thể thoát được. "Di Hồn Đại Pháp!" Hoàng Thường trong mắt lóe lên một đạo quang mang quỷ dị, thi triển thủ đoạn công kích linh hồn áp đáy hòm.

Hắn không cầu có thể khống chế hai người, chỉ cần có thể trấn trụ hai người trong chốc lát, để hắn thoát thân là được! "Bí pháp quỷ dị thật!" Độc Cô Cầu Bại đầu óc chấn động, ngây người một thoáng, nhưng lập tức tỉnh táo lại, trong lòng chấn hám.

Hoàng Thường thừa dịp chốc lát ngây người đó, nhanh chóng thoát ly chiến trường, xoay người bỏ chạy.

Hưu!

Nhưng, ngay lúc hắn xoay người, một thanh thần kiếm khủng bố mang theo kiếm ý vô địch bạo xạ đến.

Đó là kiếm ý của cường giả Thiên Nhân cảnh!

Khiến Hoàng Thường toàn thân lạnh buốt, như rơi vào hang băng, từng sợi lông tơ trên người lập tức dựng đứng, cảm nhận được nguy cơ chưa từng có. "Đạt Ma Kiếm!" "Chúa công đã ra tay!" Độc Cô Cầu Bại và Lý Thu Thủy hoàn hồn, nhìn thấy Đạt Ma Kiếm, đều có một loại kính sợ, càng thêm khát vọng cảnh giới Thiên Nhân. "Hự!" Giữa lúc sinh tử tồn vong, toàn thân công lực của Hoàng Thường ngưng tụ lại, tung ra một chưởng đỉnh phong nhất đời hắn, chín chưởng ấn ngưng tụ lại, hóa thành một Cửu Âm Thần Chưởng chí âm chí hàn.

Oanh long!

Chưởng ấn kiên trì được một hơi thở liền ầm ầm vỡ nát, sau đó Đạt Ma Kiếm đánh trúng người Hoàng Thường, kiếm ý xuyên thấu cơ thể, bắn ra một cái hố sâu không thấy đáy trên mặt đất! "Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt Hoàng Thường trắng bệch như tờ giấy, quỳ một gối xuống đất, ánh mắt ảm đạm, còn chưa gặp được chính chủ mà đã bại rồi! "Giải xuống giam giữ cẩn thận!" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng vang lên, Đạt Ma Kiếm hoàn thành nhiệm vụ, vụt một tiếng bay trở về.

Vừa rồi một kiếm không làm Hoàng Thường bị thương yếu hại, với sinh mệnh lực của Vô Địch Đại Tông Sư, cho dù có kiếm ý lưu lại trong cơ thể, cũng sẽ không chết.

Nhưng nếu không loại bỏ kiếm ý, thực lực và thương thế của hắn cũng sẽ không thể khôi phục! "Diệp đại ca, huynh không ra ngoài xem sao?" Đạt Ma Kiếm bay về dung nhập vào cơ thể Diệp Đông Hoàng, Vu Hành Vân đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng.

Có Vô Địch Đại Tông Sư xâm nhập, vậy mà còn có thể vững như Thái Sơn ôm nàng trong lòng, cũng thật là không ai sánh bằng. "Trận chiến ở đây còn chưa kết thúc, ta đi đâu?" Diệp Đông Hoàng cười rạng rỡ, đưa tay dùng sức ôm lấy thân hình mềm mại của Vu Hành

Vân, trong tiếng kinh hô của nàng, một trận chiến khác lạ đã diễn ra.

Chương 152

Sự kịch liệt và bền bỉ vượt xa trận chiến của ba vị Vô Địch Đại Tông Sư vừa rồi.

Đại Tống, Biện Châu Khai Phong, Hoàng Cung. "Lương Sơn vậy mà có bốn vị Vô Địch Đại Tông Sư, trong đó hai người còn là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng!" Nhìn thấy tin tức do thám tử Lương Sơn truyền về, Triệu Cát trong sự ghen tị và đố kỵ tràn đầy hoảng sợ.

Mỹ nữ cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư, hắn cả đời cũng chưa từng chạm tới, Diệp Đông Hoàng vậy mà có hai người.

Điều này đã uy hiếp nghiêm trọng đến hoàng vị và giang sơn của hắn! "Hoàng lão cũng bị bắt rồi!" Triệu Cát vô lực ngồi trên ngai vàng, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng và ghen tị, cuối cùng suy sụp thở dài.

Hắn biết hắn phải đích thân thỉnh lão tổ xuất quan rồi!

Chuyện này đã liên quan đến hưng suy tồn vong của Đại Tống, không phải hắn có thể tự mình quyết định. "Bất hiếu tử tôn Triệu Cát, cầu kiến các vị Hoàng gia gia!" Không lâu sau, Triệu Cát đến cửa một cung điện dưới lòng đất, nơi đây là chốn bế quan của các vị lão tổ hoàng tộc.

Bên dưới liên kết với một long mạch, lại bố trí trận pháp cải biến phong thủy, tụ tập linh khí.

Thông thường, các cường giả hoàng tộc đạt đến đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư đều tu luyện ở đây.

Sâu bên trong nơi này chính là chốn bế quan tiềm tu của khai quốc thái tổ Hoàng đế Triệu Khuông Dận.

Oanh long!

Chốc lát sau, đại môn mở ra, một trung niên nam tử khí thế uy nghiêm bước ra, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Triệu Cát, "Có chuyện gì cần?" "Khải bẩm phụ hoàng, gần đây mới nổi lên một Vô Địch Đại Tông Sư tên là Diệp Đông Hoàng, tháng trước tại Tung Sơn Thiếu Thất Sơn đã giết Vô Địch Đại Tông Sư Tảo Địa Tăng, thu phục Đạt Ma Kiếm, diệt Thiếu Lâm, rồi tại Lương Sơn làm thảo khấu!" Triệu Cát vội vàng bẩm báo chi tiết tin tức hắn biết: "Hài nhi đã phái Hoàng lão đến chiêu an, kết quả bị giam giữ tại Lương Sơn.

Mà Diệp Đông Hoàng ngoài bản thân là một Vô Địch Đại Tông Sư, còn có hai nữ nhân là Vô Địch Đại Tông Sư, chính là hai trong số các đệ tử của Tiêu Dao Tử là Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân, cùng với một Vô Địch Đại Tông Sư thủ hạ là Độc Cô Cầu Bại!" "Bốn Vô Địch Đại Tông Sư?" Trung niên nam tử kinh hãi, bốn Vô Địch Đại Tông Sư đủ để lật đổ giang sơn Đại Tống, ngay cả hắn cũng không thể làm chủ.

Hắn chỉ là Triệu Húc, phụ thân của Triệu Cát, Tống Thần Tông, tu vi không quá đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư.

Rất nhanh, các lão tổ hoàng thất đều bị kinh động, bao gồm thái tổ Hoàng đế Triệu Khuông Dận, thái tông Hoàng đế Triệu Quang Nghĩa. "Đối phương có ý làm phản, nhất định phải tìm cách tiêu diệt!" Triệu Quang Nghĩa tuy tu vi cũng chỉ là đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư, nhưng bối phận rất cao, là em của Triệu Khuông Dận, địa vị trong hoàng thất chỉ đứng sau Triệu Khuông Dận. "Không sai, hơn nữa đối phương dường như có thể giúp cường giả đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư đột phá.

Hiện giờ đã có Độc Cô Cầu Bại, Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải ước chừng cũng sẽ sớm đột phá, tức là đối phương

rất có khả năng có năm Vô Địch Đại Tông Sư!" Triệu Khuông Dận ánh mắt ngưng trọng, bọn họ đã mất Hoàng Thường, chỉ còn lại hắn và Quỳ Hoa Lão Tổ hai Vô Địch Đại Tông Sư.

Hắn dùng Xích Tiêu Kiếm có khả năng đối phó Diệp Đông Hoàng, nhưng ít nhất còn cần bốn Vô Địch Đại Tông Sư phụ trợ mới được. "Diệp Đông Hoàng uy hiếp quá lớn, không chỉ đối với chúng ta là uy hiếp, mà đối với tất cả những người khác cũng là uy hiếp.

Chúng ta có thể liên hợp Liêu thái tổ Da Luật A Bảo Cơ, Tây Hạ Lý Nguyên Hạo, Kim quốc Hoàn Nhan A Cốt Đả cùng Bang chủ Quyền Lực Bang Yến Cuồng Đồ cùng nhau ra tay, tin rằng bọn họ cũng không muốn thấy Diệp Đông Hoàng quật khởi!" Triệu Quang Nghĩa dừng lại một chút, tự tin nói: "Hơn nữa Diệp Đông Hoàng đột nhiên quật khởi, lại có thể giúp người khác đột phá, chắc hẳn trên người hắn có bí mật rất lớn, không ai có thể không động tâm!" Trong lúc nói chuyện, hơi thở của Triệu Quang Nghĩa trở nên dồn dập.

Hắn đã kẹt ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư rất lâu rồi, bí quyết Diệp Đông Hoàng có thể giúp người khác đột phá đối với hắn chính là bảo vật vô giá.

Không chỉ hắn, ánh mắt của các cường giả đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư khác như Triệu Hằng, Triệu Trinh, Triệu Húc cũng trở nên nóng rực.

Ai mà không muốn đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư? "Được, chuyện này cứ giao cho ngươi!" Triệu Khuông Dận suy nghĩ một chút, một chùy định âm, giao cho Triệu Quang Nghĩa phụ trách liên lạc các lộ cường giả, đến lúc đó sẽ giáng cho Diệp Đông Hoàng một đòn sấm sét.

Không chỉ triều đình Đại Tống, các thế lực lớn như Liêu, Kim, Tây Hạ cũng lập tức nhận được tin tức Diệp Đông Hoàng ở Lương

Sơn, đều tỏ ra sốt ruột bất an.

Từng Vô Địch Đại Tông Sư lão tổ xuất quan, chuẩn bị đối phó Diệp Đông Hoàng.

Mỗi thế lực trong số họ đều không thiếu cường giả đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư.

Một khi có được bí mật của Diệp Đông Hoàng, họ có thể trong thời gian ngắn tạo ra rất nhiều Vô Địch Đại Tông Sư.

Không ai có thể nhịn được sự hấp dẫn này!

Cũng không ai có thể nhẫn nhịn Diệp Đông Hoàng một mình độc bá!

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không biết, ôm thân hình mềm mại của Vu Hành Vân ngủ đến tận giữa trưa.

Ngày hôm đó, Đoàn Diên Khánh và Đoàn Chính Thuần cũng đến Lương Sơn dâng lên bí tịch Lục Mạch Thần Kiếm.

Sau đó Đoàn Chính Thuần rời đi, Đoàn Diên Khánh ở lại.

Đồng thời, tin tức Hoàng Thường bị Diệp Đông Hoàng giam giữ tại Lương Sơn và Lương Sơn có bốn vị Vô Địch Đại Tông Sư cũng như một trận cuồng phong cấp mười hai quét khắp thiên hạ, cả thế giới chấn kinh.

Vô Địch Đại Tông Sư là gì?

Là cường giả vô địch đứng trên đỉnh phong nhân thế, thần long thấy đầu không thấy đuôi, cúi nhìn thiên hạ, trấn áp khí vận một quốc gia!

Nay Lương Sơn vậy mà có đến bốn người, lực lượng này thực sự quá đỗi khủng bố, đủ để thay đổi cục diện thiên hạ, định đoạt hưng suy tồn vong của một quốc gia!

Quan trọng hơn là, những Vô Địch Đại Tông Sư này đều là sau khi đi theo Diệp Đông Hoàng mới đột phá!

Vô số võ giả giang hồ nghe danh mà động, muốn gia nhập Lương Sơn, khiến thế lực của Diệp Đông Hoàng nhanh chóng bành trướng.

Đương nhiên, những võ giả có kiến thức ngấm ngầm cảm thấy một trận bão tố sắp đến, không hề nhất thời nóng nảy lập tức gia nhập Lương Sơn, mà là nán lại xung quanh Lương Sơn, quan sát tình hình, chờ thời cơ hành động.

Lương Sơn, Hậu Sơn.

Hưu!

Diệp Đông Hoàng chỉ tay điểm ra, một đạo kiếm khí sắc bén, ngưng luyện từ đầu ngón tay như tia laser bắn ra, xuyên thủng khối đá hoa cương lớn bằng một căn nhà cách đó trăm trượng.

"Diệp đại ca quả là thiên tài xuất chúng, Lục Mạch Thần Kiếm là trấn tộc võ học của Đoạn Thị Đại Lý, vậy mà chỉ xem một lần đã học được!" Vu Hành Vân đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, mắt đầy kinh ngạc.

Nếu nàng muốn học được, e rằng phải tốn nửa tháng, đây còn là bởi vì nàng là Vô địch Đại Tông Sư, tinh thông các loại võ học, võ đạo căn cơ thâm hậu.

"Nghe nói hiện giờ Đoạn Thị Đại Lý không một ai thực sự học được, bất quá đời này lại xuất hiện một thiên tài – Đoạn Dự, chỉ là Đoạn Dự không thích luyện võ, Lục Mạch Thần Kiếm của hắn cũng lúc hiểu lúc không, lúc linh nghiệm lúc không!" Lý Thu Thủy gật đầu, Lục Mạch Thần Kiếm tuyệt đối là một môn võ học cực kỳ khó học, bất quá đối với Vô địch Đại Tông Sư mà nói, cũng chẳng đáng là gì, dù sao mỗi vị Vô địch Đại Tông Sư đều là tồn tại đứng trên đỉnh

phong thế gian này.

Bản thân họ cũng có thể sáng tạo ra võ học sánh ngang Lục Mạch Thần Kiếm.

"Uy lực Lục Mạch Thần Kiếm do Diệp đại ca thi triển e rằng còn mạnh hơn cả người sáng lập!" Lý Thương Hải cảm thán, võ học thông thường Diệp Đông Hoàng chỉ cần nhìn một lần liền tinh thông, còn có thể cải tiến, Lục Mạch Thần Kiếm cũng không ngoại lệ.

Diệp Đông Hoàng đi đến trước khối đá lớn ban nãy, khối đá rộng trăm trượng, trên đó lại xuất hiện một lỗ thủng trong suốt to bằng ngón tay trỏ.

Uy lực đạo kiếm khí vừa rồi có thể tưởng tượng được, nếu người đứng thành một hàng, Diệp Đông Hoàng chỉ một ngón tay liền có thể bắn chết mấy trăm người.

"Cửa động này lại trơn bóng như ngọc!" Nhìn lỗ thủng trong suốt trên đá, Triệu Sư Dung cúi người, duỗi ngón trỏ ra, sờ vào lỗ thủng bị kiếm khí xuyên qua.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ rất thô ráp, không ngờ lại trơn nhẵn như được mài dũa qua.

Xem ra uy lực còn mạnh hơn tưởng tượng.

"Diệp đại ca, hiện giờ thiên hạ đều biết chúng ta có bốn Vô địch Đại Tông Sư, thế nhưng triều đình Đại Tống lại không có động tĩnh gì, e rằng đang ủ mưu gì đó!" Đứng thẳng người, Triệu Sư Dung nhìn về phía non sông vạn dặm, ẩn ẩn có chút bất an.

"Vô phương, binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn mà thôi!" Thanh âm bình tĩnh của Diệp Đông Hoàng tràn ngập bá khí khó tả, có phong thái tự tin "trừ ta còn ai".

Bất kể đối phương có âm mưu gì, ta tự một kiếm phá tan!

“Chúng ta tất nhiên tin tưởng Diệp đại ca, bất quá có câu song quyền nan địch tứ thủ, thiên hạ này vẫn còn không ít Vô địch Đại Tông Sư!” Triệu Sư Dung cảm thấy, địch nhân chắc chắn sẽ liên thủ, mà các thế lực liên thủ, có thể phát huy ra thực lực thế nào, nàng cũng khó mà lường được.

Mấy người không khỏi nhìn về phía Lý Thương Hải, nếu không có gì bất ngờ, đây sẽ là một Vô địch Đại Tông Sư.

Diệp Đông Hoàng hiện giờ cũng là Vô thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, nếu có được nguyên âm chi lực của Lý Thương Hải, nói không chừng cũng có thể tấn thăng Vô địch Đại Tông Sư.

Với chiến lực kinh khủng của Diệp Đông Hoàng, một khi tấn thăng Vô địch Đại Tông Sư, e rằng khi đó sẽ thực sự vô địch thiên hạ!

“Diệp đại ca!” Cảm nhận ánh mắt của Vu Hành Vân và mấy người kia, Lý Thương Hải khẽ kéo tay Diệp Đông Hoàng, ánh mắt ngập tràn vẻ thẹn thùng.

Nàng tự nhiên hiểu ý của Triệu Sư Dung và mọi người.

“Được rồi, Nhất Dương Chỉ và Lục Mạch Thần Kiếm các nàng tự luyện đi!” Nhìn ánh mắt của Lý Thương Hải, Diệp Đông Hoàng ném bí tịch Nhất Dương Chỉ và giản phổ Lục Mạch Thần Kiếm cho ba người Triệu Sư Dung, Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy, rồi một chiêu công chúa bế, ôm lấy Lý Thương Hải.

Nhất Dương Chỉ là cơ sở của Lục Mạch Thần Kiếm, tổng cộng chia chín phẩm, nhất phẩm cao nhất, ít nhất phải luyện đến Tứ phẩm mới có thể học Lục Mạch Thần Kiếm.

Mà Diệp Đông Hoàng đã sớm học được Nhất Dương Chỉ, vì vậy ngoài thiên phú ra, hắn nhìn một lần đã học được Lục Mạch Thần Kiếm!

“A, Diệp đại ca!” Thân thể khẽ nhẹ, Lý Thương Hải kinh hô, cảm nhận ánh mắt trêu chọc của Vu Hành Vân và mấy người kia, càng thêm thẹn thùng, ngượng ngùng vùi đầu vào lòng Diệp Đông Hoàng.

“Chúng ta tìm một nơi tĩnh mịch, một mình luyện Nhất Dương Chỉ và Lục Mạch Thần Kiếm!” Diệp Đông Hoàng mỉm cười với Lý Thương Hải, ôm nàng sải bước rời đi.

“Lục Mạch Thần Kiếm uy lực không nhỏ, cũng có thể luyện tập, tăng cường thêm chút thực lực!” Vu Hành Vân và mấy người kia chuẩn bị tu luyện một phen, đương nhiên muốn luyện Lục Mạch Thần Kiếm, họ phải học được Nhất Dương Chỉ trước, hơn nữa ít nhất phải đạt đến Tứ phẩm cảnh giới.

Ở một bên khác.

“Thương Hải, nàng biết chúng ta phải làm gì không?” Diệp Đông Hoàng đặt Lý Thương Hải lên giường, nhìn khuôn mặt tươi cười thẹn thùng tuyệt đẹp của nàng, đột nhiên hỏi.

Lý Thu Thủy sững sờ, vấn đề này không phải rất hiển nhiên sao?

“Chúng ta song tu, tranh thủ cả hai đều đạt tới Vô địch Đại Tông Sư!” Lý Thương Hải tuy không hiểu, nhưng vẫn có chút thẹn thùng trả lời, giọng nói rất nhỏ, yếu ớt như tiếng muỗi kêu.

“Sai!” Thế nhưng sắc mặt Diệp Đông Hoàng nghiêm nghị, giọng nói không lớn nhưng lại vô cùng kiên quyết, khiến Lý Thương Hải đầy nghi hoặc, không hiểu Diệp Đông Hoàng có ý gì, đôi mắt trong veo như nước ủy khuất nhìn Diệp Đông Hoàng, ẩn hiện tia lấp lánh.

Hai người ánh mắt giao nhau, Diệp Đông Hoàng đưa tay nâng khuôn mặt nàng, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt nàng, từng chữ từng câu nói: “Ta biết Đại Tống có thể sẽ liên hợp Vô địch Đại Tông Sư thiên hạ để đối phó ta, trong tay bọn họ khẳng định cũng

có Thiên nhân cấp thần binh, nhưng thì sao chứ?" Giọng Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ, bá khí vô hình tràn ngập cả căn phòng, ánh mắt đầy kiêu ngạo: "Dù cả thiên hạ có là địch của ta, dù ta chỉ là một Vô thượng Đại Tông Sư, ta Diệp Đông Hoàng vẫn vô địch thế gian, trấn áp thiên hạ địch!" "Diệp đại ca…" Lý Thương Hải tâm thần chấn động, ánh mắt si mê, nhìn thân ảnh tuy không cao lớn của Diệp Đông Hoàng lại cảm thấy vô cùng vĩ đại, tràn đầy mị lực khiến người ta điên cuồng.

Nàng dựa vào lòng hắn, có một cảm giác an toàn chưa từng có.

Chương 153

Chỉ là Diệp Đông Hoàng tại sao lại nói những điều này với nàng, là không muốn cùng nàng… "Diệp đại ca, chàng có phải ghét bỏ thiếp…" Giọng Lý Thương Hải nghẹn lại, lệ rơi rưng rưng, ngoài nguyên nhân này, nàng không nghĩ ra Diệp Đông Hoàng vì sao lại nói những điều này vào lúc này.

"Nàng nghĩ gì vậy chứ, ta sao có thể ghét bỏ nàng!" Diệp Đông Hoàng dùng ngón cái khẽ lau những giọt lệ trên mặt nàng, dõng dạc nói: "Ta nói những điều này chỉ là muốn nói cho nàng biết, ta Diệp Đông Hoàng căn bản không thèm dựa vào song tu hoặc đoạt lấy nguyên âm của các nàng để tăng tiến thực lực, song tu với các nàng chỉ là phụ trợ, tiện thể giúp các nàng tăng tiến thực lực!" Đang nói chuyện, Diệp Đông Hoàng lại một lần nữa nặng nề nâng khuôn mặt Lý Thương Hải, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, nói: "Ta muốn nàng, chỉ là vì thích nàng, ta muốn chiếm hữu nàng, có được thân xác nàng, trái tim nàng, trên người nàng khắc sâu dấu ấn của ta, chứ không phải vì lấy nguyên âm của nàng để tăng tiến thực lực!" Oanh!

Đầu Lý Thương Hải như có tiếng nổ vang vọng, ngây người nhìn Diệp Đông Hoàng, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Nàng muốn tấn thăng Vô địch Đại Tông Sư, cũng muốn giúp Diệp Đông Hoàng tăng tiến thực lực, nhưng vừa rồi dưới ánh mắt của Vu Hành Vân và mấy người kia, trong lòng nàng kỳ thực vẫn ẩn chứa chút uất ức.

Nàng muốn mạnh hơn, nhưng nàng cũng là một nữ nhân, nàng muốn lần đầu tiên chỉ thuần túy là vì thích, chứ không phải vì tăng tiến tu vi thực lực!

Nếu không, nàng cảm giác bản thân giống như một công cụ để tăng tiến thực lực!

"Diệp đại ca, cảm ơn chàng, thiếp hiểu rồi… ưm…" Lý Thương Hải trong lòng cảm động, vươn tay ôm chặt lấy cổ Diệp Đông Hoàng, chỉ là lời còn chưa nói xong đã bị chặn lại!

Tiếp theo, Diệp Đông Hoàng không hề có chút xót thương ngọc, thậm chí rất bạo lực!

Lý Thương Hải cảm thấy như cuồng phong bạo vũ ập đến, muốn xé nát nàng!

Nhưng nàng không hề có chút ủy khuất hay oán hận, ngược lại càng thêm hưng phấn điên cuồng!

Kỳ thực đầu óc nàng đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại phản ứng bản năng nguyên thủy nhất.

Khoảnh khắc này, nàng hoàn toàn quên đi song tu, quên đi tăng tiến thực lực, quên đi việc có đại địch sắp đến!

Cũng chính trong trạng thái vong ngã này, linh hồn nàng đang thăng hoa, tâm linh đang lột xác, nước chảy thành sông mà tấn thăng Vô địch Đại Tông Sư!

Nàng kẹt ở Vô thượng Đại Tông Sư mấy chục năm, thiếu không phải tu vi, mà là một cơ duyên, một tâm cảnh, một sự thăng hoa lột xác của linh hồn.

Sự đột phá của nàng cũng gây ra động tĩnh rất lớn, bất quá những điều này nàng tự nhiên không có tâm trí thừa thãi để bận tâm, cả trái tim nàng đều đặt trên người Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng cũng không để ý đến chuyện bên ngoài, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ban nãy hắn nói nhiều như vậy, không phải là vì khoảnh khắc này sao?

Lý Thương Hải vì lời nói của Vu Hành Vân và Triệu Sư Dung, trong lòng sẽ có một nút thắt, sẽ nghĩ đến việc tăng tiến thực lực, nghĩ đến việc giúp Diệp Đông Hoàng đột phá.

Như vậy ngược lại lại phạm đại kỵ, đến lúc đó khẳng định không thể đột phá!

Bởi vì nàng càng cố ý, càng khó phá vỡ những trói buộc cũ!

Giống như đã đi vào ngõ cụt, bất kể nàng có liều mạng tiến lên thế nào, cũng không thể tiến lên được.

Lúc này, lùi một bước biển rộng trời cao, đi sang bên cạnh, chính là đường lớn thênh thang.

Tu vi của Lý Thương Hải kẹt ở đây giống như đi vào ngõ cụt, nếu nàng cố ý nghĩ đến việc tăng tiến tu vi, sẽ không thể thoát khỏi ngõ cụt, sẽ mãi mãi kẹt ở đó.

Còn về Diệp Đông Hoàng, hắn biết bản thân đoạn thời gian này đột phá quá nhanh, Vô địch Đại Tông Sư là một ngưỡng cửa, mà Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh hắn tu luyện lại quá mạnh, cho dù có nguyên âm chi lực tích lũy gần trăm năm của Lý Thương Hải, cũng khó mà đột phá!

"Diệp đại ca, cảm ơn chàng!" Ngày hôm sau, Lý Thương Hải nép mình trong lòng Diệp Đông Hoàng như chim nhỏ, khuôn mặt tươi cười đầy hạnh phúc và thỏa mãn, khe khẽ nói.

Nàng biết đêm qua Diệp Đông Hoàng đã dụng tâm lương khổ, những lời nói đó cũng khiến nàng nhớ mãi không quên, sẽ trở thành ký ức cả đời nàng.

Khiến nàng cảm thấy hắn chính là nàng, Diệp Đông Hoàng muốn nàng, không phải để tăng tiến tu vi, mà đơn thuần là vì thích nàng.

"Đau không?" Diệp Đông Hoàng khẽ vuốt ve má nàng, đêm qua

hắn đã không hề lưu tình.

"Thiếp thích cảm giác cuồng phong bạo vũ của Diệp đại ca!" Lý Thương Hải nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, nói xong liền ngượng ngùng vùi mình vào chăn, với tu vi của nàng, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị thương.

Nghe Lý Thương Hải nói, Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, lại hung hăng bắt nạt nàng một lần nữa.

Rời khỏi phòng, Triệu Sư Dung và những người khác đến cung chúc Lý Thương Hải tấn thăng Vô địch Đại Tông Sư, bất quá Diệp Đông Hoàng không đột phá, khiến bọn họ có chút thất vọng. … Ba ngày sau.

Oanh!

Mấy chục đạo khí tức kinh khủng đột nhiên giáng lâm Lương Sơn, khí tức cuồng bạo khuấy động mây gió, trong khoảnh khắc ép vô số người trong phạm vi trăm dặm quanh Lương Sơn quỳ rạp xuống đất, kinh hoàng bất an.

"Khí tức thật kinh khủng!" "Trời ơi, đó là Thái Tổ Hoàng Đế Triệu Khuông Dận, không ngờ vẫn còn tại thế!" "Đó là Bang chủ Yến Cuồng Đồ của Quyền Lực Bang, chính là một Vô địch Đại Tông Sư đáng sợ!" "Đó là Quốc chủ Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ, hắn sao cũng đến rồi!" "Còn có Liêu Thái Tổ Gia Luật A Bảo Cơ, Kim Quốc Quốc chủ Hoàn Nhan A Cốt Đả!" Cảm nhận sáu thân ảnh kinh khủng trấn áp thiên địa ở phía trước nhất, vô số võ giả tâm thần kịch chấn, từng tiếng kinh hô vang lên, tim đập thình thịch, đây là dấu hiệu thiên băng địa liệt rồi! … "Sáu Vô địch Đại Tông Sư, mấy chục Vô thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, trận dung như thế này, thiên hạ ai có thể ngăn cản?" Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn nhìn từ xa trận dung đáng sợ trên không Lương Sơn, trong lòng thở dài.

Một tháng thời gian, tu vi của Tiêu Phong đã bước vào Vô thượng Đại Tông Sư hậu kỳ, chiến lực càng không phải cường giả Vô thượng Đại Tông Sư đỉnh phong thông thường có thể sánh được!

Hắn nợ Diệp Đông Hoàng ân tình, nhưng lại không muốn đối địch với Liêu và Tống, trong lòng hắn có một lý niệm trung quân ái quốc, vì vậy hắn tạm thời không xuất thủ, đợi đến khi Diệp Đông Hoàng không chống đỡ nổi nữa, hắn sẽ xuất thủ để trả ân tình cho Diệp Đông Hoàng.

Nhưng hắn cũng hiểu, dưới trận dung đáng sợ như vậy, hắn xen vào chỉ là tìm cái chết, tuyệt đối không thể cứu Diệp Đông Hoàng, nhưng đại trượng phu chết thì có gì phải sợ?

"Diệp Đông Hoàng, không biết ngươi có át chủ bài gì, có thể ngăn cản trận dung đáng sợ như vậy không?" Lý Trầm Chu cũng nhận được tin tức, đến gần quan sát, hắn cảm thấy Diệp Đông Hoàng hẳn là có át chủ bài.

Bằng không với trí tuệ của Diệp Đông Hoàng, trước khi có nắm chắc, hẳn là sẽ ẩn mình chờ thời, giấu tất cả Vô địch Đại Tông Sư dưới trướng đi.

Vô địch Đại Tông Sư muốn ẩn mình rất đơn giản, khi đột phá thì tìm một nơi không người, sau đó trừ phi là cường giả cùng cấp, nếu không căn bản không thể nhìn ra tu vi Vô địch Đại Tông Sư, vẫn có thể ngang nhiên đi lại hoạt động, chỉ cần không lộ ra thực lực Vô địch Đại Tông Sư là được.

Bá bá bá!

Từng đạo phá không thanh vang lên, Diệp Đông Hoàng dẫn Độc Cô Cầu Bại, Vu Hành Vân và những người khác xuất hiện đối diện Triệu Khuông Dận cùng đoàn người.

Ba mỹ nữ tuyệt sắc cấp Vô địch Đại Tông Sư vừa xuất hiện, lập tức thu hút vô số ánh mắt, trời đất dường như cũng ảm đạm đi vài phần.

"Oa oa oa, ba vị tiên tử thật là đẹp!" "A a a, ta không chịu nổi rồi!" "Tiên tử trên trời cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ!" "Ô ô, không chịu nổi rồi, ta muốn thăng hoa!" Vô số âm thanh quỷ khóc lang gào vang lên, vốn dĩ các võ giả, bách tính vì một loạt Vô địch Đại Tông Sư mà kinh hoàng sợ hãi, giờ đây vì sự xuất hiện của Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải dường như quên đi nỗi sợ hãi, ánh mắt si mê, ngây ngốc như khúc gỗ.

"Quả là diễm phúc không cạn a!" Lý Nguyên Hạo đầy vẻ đố kỵ, ánh mắt rơi vào Lý Thu Thủy.

Thân hình nàng uyển chuyển thướt tha trong bộ y phục trắng muốt, đôi lông mày như tranh vẽ, khẽ động trong gió, phiêu phiêu như tiên, khiến hắn cũng phanh nhiên tâm động.

Quan trọng là đối phương còn là Vô địch Đại Tông Sư, nếu có được, không chỉ ôm được mỹ nhân về, còn có thêm một trợ thủ đắc lực.

Trong Thiên Long, Lý Thu Thủy vốn là phi tử của hắn, đáng tiếc vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, hiện tại chẳng còn liên quan gì đến hắn nữa!

"Ba mỹ nữ Vô địch Đại Tông Sư!" Gia Luật A Bảo Cơ cũng đầy vẻ đố kỵ, mỹ nữ thông thường hắn không thiếu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng mỹ nữ Vô địch Đại Tông Sư tuyệt đối là hàng hiếm có, ngay cả hắn cũng không tìm được một người.

Trong lòng hắn cũng như Lý Nguyên Hạo, ngẫm nghĩ nếu tiêu diệt Diệp Đông Hoàng rồi, liệu có thể thu phục một hai người chăng.

Mỹ nữ Vô địch Đại Tông Sư, vừa có thể hưởng thụ, lại vừa có thể trợ giúp bản thân.

Nói tóm lại, giống như một thư ký vậy, có việc thì thư ký làm, không có việc thì… Không chỉ bọn họ, tại chỗ hầu hết đàn ông đều có suy nghĩ này, duy nhất không có suy nghĩ đó có lẽ là Quỳ Hoa Lão Tổ rồi!

Quỳ Hoa Lão Tổ dù có nghĩ cũng không có công cụ tác án!

Không đúng, vẫn còn Nhất Dương Chỉ gì đó mà?

"Ngươi chính là Diệp Đông Hoàng?" Triệu Khuông Dận ánh mắt uy nghiêm sắc bén rơi vào Diệp Đông Hoàng, mang theo sự dò xét, dường như muốn nhìn ra Diệp Đông Hoàng có bí mật gì.

"Không sai!

Sáu vị Vô địch Đại Tông Sư, quả thật là quá xem trọng ta rồi!" Diệp Đông Hoàng đảo mắt nhìn qua, trong sáu người Triệu Khuông Dận là mạnh nhất, mấy người còn lại đều xêm xêm, chênh lệch giữa các Vô địch Đại Tông Sư thông thường không quá lớn.

"Diệp Đông Hoàng, bản tọa niệm ngươi là nhân tài, chỉ cần ngươi quy thuận, bản tọa có thể bỏ qua mọi hiềm khích cũ, thậm chí ban cho ngươi chức tước, phong hầu bái tướng!" Triệu Khuông Dận khuyên nhủ, tuy cảm thấy hy vọng không lớn, nhưng vẫn muốn thử xem sao.

"Triệu Khuông Dận, ngươi có ý gì?" Lời Triệu Khuông Dận vừa dứt, Gia Luật A Bảo Cơ, Hoàn Nhan A Cốt Đả, Lý Nguyên Hạo và những người khác đều căng thẳng, nếu Diệp Đông Hoàng quy thuận Tống triều, bọn họ còn đường sống sao?

Bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý!

"Phế thoại không cần nói nhiều, chiến đi!" Diệp Đông Hoàng không thể quy thuận, Triệu Khuông Dận cũng không thể dâng giang

sơn Đại Tống, cuối cùng vẫn phải dựa vào võ lực để giải quyết.

"Triệu Khuông Dận, Diệp Đông Hoàng cứ giao cho các ngươi!" Lý Nguyên Hạo thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt khóa chặt Lý Thu Thủy, hắn muốn thử xem có thể dụ Lý Thu Thủy về được không.

Hơn nữa thực lực Diệp Đông Hoàng quá mạnh, hắn không muốn đối phó, nếu hắn có chút tổn thương nào, Tây Hạ sẽ xong đời.

Bên cạnh, Gia Luật A Bảo Cơ thấy Lý Nguyên Hạo khóa chặt Lý Thu Thủy, liền đặt ánh mắt lên Lý Thương Hải.

Hoàn Nhan A Cốt Đả thì nhìn về phía Vu Hành Vân, hai người đều giống Lý Nguyên Hạo, muốn dụ một người về.

Cuối cùng Yến Cuồng Đồ đành phải đối đầu Độc Cô Cầu Bại, bất quá hắn không sao, ngược lại chiến ý hừng hực, hắn cảm thấy Độc Cô Cầu Bại là cường giả chỉ đứng sau Diệp Đông Hoàng, địch càng mạnh, hắn càng hưng phấn.

"Giết!" Vạn chúng chú mục, đại chiến bùng nổ trong khoảnh khắc.

Lý Nguyên Hạo và Lý Thu Thủy kịch chiến với nhau.

"Lý tiên tử, chim khôn chọn cây mà đậu.

Diệp Đông Hoàng hôm nay chắc chắn phải chết, hà tất nàng cứ phải liều mạng vì hắn?

Thiên Sơn Tiêu Dao Phái của nàng cũng nằm trong cảnh nội Tây Hạ ta, sao không theo trẫm, trẫm sẽ phong nàng làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ!" "Ngựa hay không yên hai yên, nữ tử tốt không thờ hai chồng, chỉ ngươi cũng xứng?" Lý Thu Thủy một chiêu Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đánh tới, giọng đầy khinh thường.

Có Diệp Đông Hoàng rồi, nàng vĩnh viễn không thể dung nạp bất

kỳ ai khác!

Đây chính là mị lực của Diệp Đông Hoàng, trực tiếp chiếm trọn nàng, không cho người khác một kẽ hở nào để chen vào!

"Nếu đã như vậy, vậy trẫm sẽ cho nàng thấy có xứng hay không?" Lý Nguyên Hạo trong lòng nổi giận, đã khuyên nhủ không nghe, vậy thì dùng võ lực chinh phục nàng.

Bên cạnh, tình huống của Gia Luật A Bảo Cơ và Lý Thương Hải, Hoàn Nhan A Cốt Đả và Vu Hành Vân cũng gần giống Lý Nguyên Hạo, nói không được thì chỉ có thể đánh, hai bên đều chiến đấu đến bốc hỏa.

Còn Độc Cô Cầu Bại và Yến Cuồng Đồ hai người đấu rất kịch liệt, Yến Cuồng Đồ là cao thủ số một thiên hạ trước Lý Trầm Chu trong thế giới Thần Châu Kỳ Hiệp, võ công của hắn cũng chấn động cổ kim, đối mặt Độc Cô Cầu Bại cũng không hề yếu thế.

"Chiến rồi!" "Mười một vị Vô địch Đại Tông Sư tề tụ, cảnh tượng thế này, quả là ngàn năm khó gặp!" "Trận chiến này tất sẽ được ghi vào sử sách, lưu truyền thiên cổ!" Vô số người quan chiến kinh thán, chấn động, hưng phấn, bọn họ sắp chứng kiến một khoảnh khắc lịch sử!

Chương 154

"Xích Tiêu Kiếm, Cao Tổ chém Bạch Xà khởi nghĩa, đặt định cơ nghiệp Đại Tống bốn trăm năm!" Triệu Khuông Dận rút Xích Tiêu Kiếm ra, kiếm ý kinh người tràn ngập trời đất, đây chính là kiếm của bậc đế vương, được khí vận một quốc gia của các đời đế vương bồi dưỡng, dưỡng dục ra Đế Vương Kiếm Ý, uy lực vô cùng, mạnh hơn cả Đạt Ma Kiếm.

"Xích Tiêu Kiếm?

Kiếm ý thật mạnh!" "Quả nhiên có Thiên nhân cấp thần binh!" Vu Hành Vân và những người khác vẫn luôn âm thầm chú ý Diệp Đông Hoàng, thấy Triệu Khuông Dận rút Xích Tiêu Kiếm ra, trong lòng đều không khỏi lo lắng, danh tiếng của Xích Tiêu Kiếm thực sự quá lớn!

"Kiếm hay!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt rơi trên Xích Tiêu Kiếm, thầm đánh giá, không khỏi tán thán.

Đã là kiếm hay, vậy thì hắn muốn rồi!

"Diệp Đông Hoàng, có thể chết dưới Xích Tiêu Kiếm cũng là vinh hạnh của ngươi!" Quỳ Hoa Lão Tổ đứng phụng sự bên cạnh Triệu Khuông Dận, giọng nói the thé vang lên, không nam không nữ.

"Đạt Ma Kiếm!" Diệp Đông Hoàng khuất ngón tay bắn ra, trường kiếm keng keng vang vọng, nhìn về phía Triệu Khuông Dận và Quỳ Hoa Lão Tổ, nói: "Vừa hay siêu độ các ngươi!" "Cuồng vọng!" Quỳ Hoa Lão Tổ giận dữ quát, một chưởng đánh ra, phía sau hiện lên một đóa Quỳ Hoa hư ảnh khổng lồ.

Quỳ Hoa hướng dương, chí cương chí dương, khí tức đáng sợ của Vô địch Đại Tông Sư càn quét trời đất.

Có thể sáng tạo ra Quỳ Hoa Bảo Điển tấn thăng Vô địch Đại Tông Sư, thực lực của Quỳ Hoa Lão Tổ đích xác không tồi, bất quá đối với Diệp Đông Hoàng mà nói cũng chỉ đến vậy, thuở xưa hắn Vô thượng Đại Tông Sư sơ kỳ đã đánh bại Độc Cô Cầu Bại.

Hiện tại tuy chưa tấn thăng Vô địch Đại Tông Sư, nhưng cũng đã đạt đến Vô thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, Vạn Đạo Chi Thế lĩnh ngộ chín thành chín, so với lúc trước mạnh hơn ít nhất gấp mười.

Xuy lạp!

Diệp Đông Hoàng trong khoảnh khắc biến mất, giây tiếp theo, đã xuất hiện phía sau Quỳ Hoa Lão Tổ.

"Làm sao có thể?" Quỳ Hoa Lão Tổ lưng đối mặt Diệp Đông Hoàng, vẫn giữ tư thế ra chưởng, đồng tử co rút lại, thân thể đột nhiên nổ tung, tứ phân ngũ liệt!

"Tê!" "Chúa công thật lợi hại!

Vừa rồi kiếm đó ngay cả ta cũng không nhìn rõ!" Tống Giang, Võ Tòng, Lỗ Trí Thâm và những người khác hít vào một ngụm khí lạnh, trong sự chấn động kèm theo hưng phấn, bọn họ hiện tại đều gắn liền với Diệp Đông Hoàng, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn.

"Vừa rồi Chúa công nhân kiếm hợp nhất, trong khoảnh khắc phá tan Quỳ Hoa Thần Chưởng của Quỳ Hoa Lão Tổ, sau đó từ trong cơ thể hắn xuyên qua!" Lâm Xung có tu vi Vô thượng Đại Tông Sư hậu kỳ, miễn cưỡng nhìn ra được một chút động tác, kinh hãi nói.

"Sao có thể mạnh đến thế?" Lý Nguyên Hạo và mấy người kia kinh khủng, khí thế không khỏi yếu đi vài phần.

"Đây chính là nam nhân của nàng!" Lý Thu Thủy khinh miệt liếc nhìn Lý Nguyên Hạo, dường như là để chứng thực lời nói trước đó của hắn, khiến Lý Nguyên Hạo càng thêm hổ thẹn tức giận.

“Quả là anh hùng xuất thiếu niên!” Triệu Khuông Dận ngón tay khẽ vuốt Xích Tiêu Kiếm, Quỳ Hoa Lão Tổ bị giết ngay trước mặt hắn, trên mặt lại không nhìn ra chút biểu tình nào, dường như Quỳ Hoa Lão Tổ không phải người của hắn vậy.

“Không hổ là Thái Tổ Hoàng Đế, tâm tính này quả là cường đại!” Diệp Đông Hoàng thầm gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Triệu Khuông Dận, hôm nay hắn muốn cường thế tru sát kẻ địch đến phạm, chấn nhiếp thiên hạ!

Chỉ cần hắn cường thế tru diệt những Vô địch Đại Tông Sư trước mắt này, vậy thì uy thế của hắn sẽ đạt đến mức vô song, có thể xưng là thần tiên tại thế, thống nhất Tống, Liêu, Tây Hạ, Kim và các nước khác sẽ dễ như trở bàn tay.

“Bây giờ đến lượt Thái Tổ Hoàng Đế!” “Thái Tổ Hoàng Đế xem ra tự tin mười phần, tay nắm Xích Tiêu Kiếm, không biết Chúa công có đối phó được không!” Khoảnh khắc kích động lòng người đã đến, vừa rồi Diệp Đông Hoàng một kiếm chém Quỳ Hoa Lão Tổ tuy chấn động, nhưng sự bình tĩnh trấn định của Triệu Khuông Dận cũng khiến tất cả mọi người treo lơ lửng một trái tim, sự không biết trước càng khiến người ta sợ hãi.

Triệu Khuông Dận đã rất nhiều năm không xuất hiện trước mặt người đời, rốt cuộc mạnh đến mức nào, không ai biết.

Khoảnh khắc này không chỉ những người trên Lương Sơn, vô số bách tính, võ giả quan chiến, ngay cả Lý Nguyên Hạo, Gia Luật A Bảo Cơ, Hoàn Nhan A Cốt Đả đang kịch chiến cũng căng thẳng, thực lực Diệp Đông Hoàng một kiếm chém Quỳ Hoa Lão Tổ khiến người ta kinh sợ.

Thực lực của bọn họ cũng xêm xêm Quỳ Hoa Lão Tổ, cũng có nghĩa là Diệp Đông Hoàng cũng có thể một kiếm chém bọn họ, bọn họ

không thể không căng thẳng lo lắng.

Hô hô ~ Gió rít gào, Diệp Đông Hoàng và Triệu Khuông Dận đứng đối diện nhau, khí tức kinh khủng và áp bức càn quét bốn phương, tất cả mọi người nín thở, trợn tròn mắt, sợ bỏ lỡ dù chỉ một chút.

Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng động rồi!

Đạt Ma Kiếm trong tay hắn nhẹ nhàng vung ra, dường như một trận gió lướt qua cổ Triệu Khuông Dận, thân ảnh hắn đã đứng sau Triệu Khuông Dận.

"Chuyện gì thế này?

Thái Tổ Hoàng Đế sao không động đậy?" Tất cả mọi người ngây người, đầy nghi hoặc, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Xuy!

Một vết máu đột nhiên xuất hiện trên cổ Triệu Khuông Dận, máu tươi bắn ra ba thước, Xích Tiêu Kiếm một tiếng bi minh, tuột khỏi tay Triệu Khuông Dận.

"A!

Sao có thể?

Thái Tổ Hoàng Đế cứ thế bị giết rồi?" "Đây chẳng phải là đến một Thái Tổ Hoàng Đế giả sao?" "Vừa rồi Thái Tổ vì sao không phản kháng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Từng tiếng kinh hô vang lên, Lý Nguyên Hạo, Hoàn Nhan A Cốt Đả và mấy người vẫn luôn chú ý Triệu Khuông Dận và Diệp Đông Hoàng thân thể run rẩy, kinh hãi đến tột độ, vô tận sợ hãi dâng lên trong lòng, toàn thân lạnh buốt.

Xong rồi!

Hắn sao có thể mạnh đến thế!

Đơn giản không phải người!

Hắn chính là ma quỷ! … Hưu!

Lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng kim quang tuôn trào, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh vận chuyển, một tay chộp lấy Xích Tiêu Kiếm.

Xích Tiêu Kiếm keng keng vang vọng nhưng không phản kháng, ngược lại khi cảm nhận được công pháp hoàng đạo cường hoành bá đạo của Diệp Đông Hoàng thì mang theo một cỗ hoan hỉ và hưng phấn.

Xích Tiêu Kiếm lưu truyền nhiều năm, không biết đã trải qua tay bao nhiêu đời đế vương, có thể nói nó không có chủ nhân, cũng có thể nói có rất nhiều chủ nhân.

Do đó, sự cường đại và khí chất đế vương của Diệp Đông Hoàng lập tức giành được sự công nhận của Xích Tiêu Kiếm.

Còn về Triệu Khuông Dận, yếu ớt như vậy, căn bản không xứng làm chủ nhân của nó!

Diệp Đông Hoàng một tay nắm Xích Tiêu Kiếm, một tay cầm Đạt Ma Kiếm, ngạo nghễ đứng trên hư không, đế uy đáng sợ trấn áp bốn phương, vô số võ giả run rẩy, ánh mắt kính sợ mà cuồng nhiệt, tất cả ánh mắt đều không tự chủ mà hướng về Diệp Đông Hoàng.

Hắn, chính là tiêu điểm không thể tranh cãi, trung tâm của vạn chúng!

Bịch!

Thi thể Triệu Khuông Dận từ không trung rơi xuống, nặng nề đập xuống Lương Sơn, bụi đất bay lên, tiếng rơi xuống đất trầm đục như chuông thần trống chiều, mạnh mẽ gõ vào sâu thẳm tâm linh tất cả mọi người, toàn thân giật mình.

Lý Nguyên Hạo, Gia Luật A Bảo Cơ, Hoàn Nhan A Cốt Đả, Yến Cuồng Đồ bốn người dừng tay, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách

với đối thủ, tụ tập lại với nhau, kinh khủng nhìn chằm chằm thân ảnh vĩ đại như núi như nhạc của Diệp Đông Hoàng, mắt đầy bất an.

Toàn thân lạnh buốt, da gà nổi khắp người.

Không một Vô địch Đại Tông Sư nào không phải là tồn tại đứng trên đỉnh phong nhân thế?

Vô địch Đại Tông Sư Triệu Khuông Dận tay cầm Xích Tiêu Kiếm càng là cường giả chí cường trong số Vô địch Đại Tông Sư, giờ đây lại bị một kiếm chém giết, không hề có chút lực phản kháng nào, giống như vươn cổ ra để Diệp Đông Hoàng giết!

Cảnh tượng này mạnh mẽ trùng kích vào tâm linh bọn họ, đơn giản quá quỷ dị, quá chấn động!

"Diệp Đông Hoàng, rốt cuộc ngươi đã dùng thủ đoạn tà ác gì, ngươi muốn làm gì?" Lý Nguyên Hạo thân thể run rẩy, nỗi sợ hãi trong lòng không ngừng sinh trưởng, nhịn không được lớn tiếng quát, bề ngoài hung dữ nhưng bên trong lại yếu ớt, dường như làm như vậy có thể che giấu nỗi sợ hãi trong lòng.

"Ngươi thử xem không phải sẽ biết sao!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Lý Nguyên Hạo, khóe miệng khẽ nhếch, dường như nụ cười của ác ma, muốn kéo người ta vào vực sâu vô tận, hai mắt ẩn hiện tinh mang lưu động, hóa thành vũ trụ tinh không, sâu thẳm không dấu vết.

"Ngươi…" Đối mặt ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, Lý Nguyên Hạo thân thể run lên, dường như đi đến một tinh không vô tận, hoang vu cô tịch, gió nhẹ thổi qua, lập tức rùng mình, đáy lòng lạnh lẽo.

Hắn biết những điều này đều là giả, đều là huyễn tượng, thế nhưng mặc cho hắn giãy dụa thế nào, vẫn không thể thoát khỏi!

Hắn trong tinh không vô tận này giống như một giọt nước trong

đại dương, cho dù giãy giụa thế nào, cũng không thể tạo nên chút sóng gió nào.

Ngay khi hắn kinh hoàng bất an, tuyệt vọng vô trợ, tinh không cuồn cuộn, hiện lên vô tận hà quang, tử khí cuồn cuộn càn quét ức vạn dặm.

Một tôn thân ảnh vĩ đại cao không thể thấy, lớn không thể tả hiện ra, giống như một tôn Thiên Đế cái thế trấn áp vạn cổ, đội bình thiên quan, khoác cửu long bào, ngạo nghễ đứng trên hư không, đầu đội tinh hà, chân đạp hỗn độn, đế uy dường như muốn áp bạo hắn!

Hắn kinh sợ quỳ rạp trên đất, thân thể không ngừng run rẩy.

Ông!

Đột nhiên, đôi mắt như tinh thần của Thiên Đế bỗng nhiên mở ra, kim sắc đồng quang xuyên thủng vũ trụ tinh hà, Lý Nguyên Hạo tâm thần chấn động, gan mật đều nứt, đầu óng một tiếng, trong khoảnh khắc mất đi ý thức.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng đã lướt qua cổ Lý Nguyên Hạo, chém giết hắn.

"Không tốt!

Đây là một môn đồng thuật cực kỳ đáng sợ, ngay cả Vô địch Đại Tông Sư cũng không thể ngăn cản!" Yến Cuồng Đồ kinh hô, quay người bỏ chạy.

Khoảnh khắc này, không chỉ hắn, Gia Luật A Bảo Cơ, Hoàn Nhan A Cốt Đả và những người khác cũng phát hiện thủ đoạn của Diệp Đông Hoàng.

Thế giới này cũng có đồng thuật, huyễn thuật, giống như Di Hồn Đại Pháp trong Cửu Âm Chân Kinh của Hoàng Thường!

Bất quá bọn họ còn chưa nghe nói có người nào đồng thuật, huyễn thuật có thể lợi hại đến mức giết Vô địch Đại Tông Sư mà không phản ứng gì.

Thuở xưa Hoàng Thường thi triển Di Hồn Đại Pháp chấn nhiếp Độc Cô Cầu Bại và Lý Thu Thủy một khoảnh khắc, đó cũng là do Hoàng Thường không công kích hai người, nếu không trong lúc sinh tử nguy cơ, Vô địch Đại Tông Sư tuyệt đối có thể trong khoảnh khắc thanh tỉnh, bản năng phản kháng.

Mà Di Hồn Đại Pháp của Hoàng Thường, đã là huyễn thuật lợi hại nhất trong số Vô địch Đại Tông Sư rồi!

Đáng tiếc bọn họ gặp phải Vạn Đạo Đế Mâu của Diệp Đông Hoàng, đây là thần thông diễn sinh khi Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của Diệp Đông Hoàng tấn thăng Linh Thể Cảnh, không phải Di Hồn Đại Pháp nào có thể sánh được, uy năng còn vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Đây cũng xem như một át chủ bài mà Diệp Đông Hoàng vẫn luôn giữ lại!

"Vạn Đạo Đế Mâu!" Diệp Đông Hoàng không còn chơi đùa với bọn họ nữa, tinh mang trong mắt bạo trướng, hiện ra một đồ án Cửu Cung Bát Quái, Cửu Cung Bát Quái xoay chuyển, bên trong dường như ẩn chứa một vũ trụ tinh hà, một cỗ ba động vô hình trong khoảnh khắc bao trùm toàn trường.

Đang bỏ chạy Yến Cuồng Đồ, Hoàn Nhan A Cốt Đả và những người khác lập tức như trúng định thân thuật, thân thể khựng lại, cứng đờ giữa không trung.

Ánh mắt bọn họ trống rỗng, mang theo vô tận sợ hãi, không biết trong huyễn cảnh đang trải qua một mặt kinh khủng tuyệt vọng thế nào!

“Đây… đây chính là thực lực chân chính của Diệp đại ca?” Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải ngây người nhìn Vô địch Đại Tông Sư và cường giả Vô thượng Đại Tông Sư đang đứng hình giữa không trung, trong lòng chấn động.

Chương 155

Mặc dù biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, có thể có át chủ bài cường đại, nhưng sao cũng không ngờ át chủ bài lại cường đại kinh khủng đến thế!

"Dù cả thiên hạ có là địch của ta, dù ta chỉ là Vô thượng Đại Tông Sư, ta Diệp Đông Hoàng vẫn vô địch thế gian, vẫn trấn áp thiên hạ!" "Đây chính là Diệp đại ca!" Lý Thương Hải đôi mắt mê ly, trong đầu vang vọng thanh âm cuồng ngạo tự tin của Diệp Đông Hoàng đêm đó, hồi tưởng thân ảnh cường kiện bá đạo của Diệp Đông Hoàng, lập tức kiều khu khẽ run, đùi đẹp kẹp chặt, có một cảm giác run rẩy.

Nàng muốn!

"Đồng thuật thật kinh khủng!" Độc Cô Cầu Bại chấn động mà kinh hãi, nếu thuở xưa Diệp Đông Hoàng sử dụng môn đồng thuật này, hắn e rằng cũng không thể ngăn cản một chiêu, nghĩ đến mà trong lòng còn sợ hãi, một trận hậu sợ.

"Diệt hồn!" Dưới vô số ánh mắt chấn động, Diệp Đông Hoàng trong mắt lộ ra một tia ngoan lệ, tinh mang bỗng nhiên nở rộ, chỉ thấy mấy chục cường giả Vô thượng Đại Tông Sư đỉnh phong xung quanh như những con rối bị cắt dây rơi từ trên không trung xuống không tiếng động.

Trên người bọn họ đã không còn chút khí tức sinh mệnh nào, trực tiếp bị đồng thuật của Diệp Đông Hoàng diệt đi hồn phách.

"A a a!" "Đừng…" "Tha cho ta…" Yến Cuồng Đồ, Gia Luật A Bảo Cơ, Hoàn Nhan A Cốt Đả lập tức ôm đầu, khóc thét gào, dường như từng cây kim đâm mạnh vào đầu họ, đau đớn muốn sống không được, muốn chết không xong, từ không trung rơi xuống.

Vô địch Đại Tông Sư tâm linh có một sự lột xác, không phải Vô thượng Đại Tông Sư có thể sánh được, do đó Diệp Đông Hoàng tuy có thể khống chế bọn họ, nhưng lại không thể trong khoảnh khắc diệt đi hồn phách bọn họ.

Nếu Diệp Đông Hoàng tấn thăng Vô địch Đại Tông Sư, tâm linh ý chí lột xác, khi đó thi triển Vạn Đạo Đế Mâu uy lực càng mạnh, tuyệt đối có thể diệt sát Vô địch Đại Tông Sư!

Xuy xuy xuy!

Diệp Đông Hoàng không hề lưu tình, thân ảnh khẽ động, mọi người dường như thấy ba Diệp Đông Hoàng đồng thời vung một kiếm về phía ba người Yến Cuồng Đồ, chém giết đối phương.

Hô hô ~ Gió rít gào, trời đất một mảnh tĩnh mịch, sáu vị Vô địch Đại Tông Sư, mấy chục cường giả Vô thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, liên minh gần như bao gồm tất cả cường giả đỉnh cấp thiên hạ, cứ như vậy trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã bị Diệp Đông Hoàng đoàn diệt!

Đương thế đã vô địch!

Hắn… chính là Diệp Đông Hoàng!

"Chúa công thần uy, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tống Giang trong sự chấn động hồi phục tinh thần, quỳ lạy hô to, ngũ thể đầu địa, thanh âm vang vọng bốn phương, thành kính bao nhiêu có bấy nhiêu, cuồng nhiệt bao nhiêu có bấy nhiêu, giống như một kẻ cuồng tín của Diệp Đông Hoàng.

"Chỉ giỏi nịnh bợ!" Ngô Dụng đứng ngay bên cạnh Tống Giang, thấy động tác của đối phương trong lòng phỉ báng, nhưng động tác lại không hề chậm, vội vàng quỳ lạy hô to: "Chúa công thần uy, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Giọng hắn còn lớn hơn Tống Giang, còn thành

kính, còn cuồng nhiệt hơn.

Vì sự tồn tại của Diệp Đông Hoàng, Tống Giang không phải là lão đại Lương Sơn, hắn và Tống Giang đồng thời dưới trướng Diệp Đông Hoàng, tự nhiên trở thành đối thủ cạnh tranh!

"Chúa công thần uy, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Ngay sau đó trên Lương Sơn vang lên tiếng hô chấn động điếc tai, sau đó là bách tính xung quanh Lương Sơn, cuối cùng là các võ giả quan sát xung quanh, tất cả mọi người quỳ lạy hô to, thanh thế cuồn cuộn, càn quét tám phương, chấn thiên động địa.

Đổi trời rồi!

Tất cả mọi người đều biết một bá chủ tuyệt thế sẽ quật khởi như sao chổi, hắn chính là Diệp Đông Hoàng!

Hắn tất sẽ quét sạch bát hoang lục hợp, tứ hải quy nhất, thành tựu đế nghiệp thiên cổ.

"Ta không bằng hắn!" Lý Trầm Chu nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, nắm đấm siết chặt đột nhiên buông lỏng, dường như mất đi tất cả khí lực, mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Hắn tuy tự tin, nhưng cũng có tự mình hiểu lấy, hắn cả đời này đều không thể chiến thắng Diệp Đông Hoàng rồi.

"Lão đại!" Liễu Tùy Phong há miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói gì.

Nếu là trước đây, hắn khẳng định sẽ khuyên Lý Trầm Chu chấn tác tinh thần, nhưng Diệp Đông Hoàng như một ngọn núi lớn không thể vượt qua chắn trước mặt, trong lòng hắn cũng mất đi dũng khí đối kháng.

"Đều chết rồi, thiên hạ sắp loạn rồi, không biết sẽ chết bao nhiêu người!" Tiêu Phong thất thần nhìn lên trời, mấy chục người vừa chết,

mỗi người đều là lão tổ hoàng tộc, sáu Vô địch Đại Tông Sư kia càng là kim chỉ nam định hải thần châm của một quốc gia, giờ đây toàn bộ đều không còn!

"Diệp công tử hùng tài vĩ lược, nghĩ hẳn rất nhanh sẽ thống nhất thiên hạ, đến lúc đó sẽ không còn Liêu, Tây Hạ, Kim, Đại Tống và các quốc gia khác, mọi người cũng không cần phải tự giết lẫn nhau, đây chẳng phải là điều ngươi mong muốn nhất sao?" Tiêu Viễn Sơn khuyên nhủ, hắn chịu ân lớn của Diệp Đông Hoàng, lại tu luyện Vạn Đạo Kinh, trong tiềm thức đã nghiêng về Diệp Đông Hoàng, tu luyện càng sâu, độ trung thành càng cao, nếu không phải vì Tiêu Phong, hắn đã đi theo phò tá Diệp Đông Hoàng rồi!

"Phụ thân nói phải, là hài nhi ngu muội rồi!" Tiêu Phong trong mắt lộ ra một tia tinh mang, thiên hạ đại loạn đã không thể nghịch chuyển, đại thế của Diệp Đông Hoàng đã thành, không thể ngăn cản, chỉ có mau chóng bình định thiên hạ, mới có thể giảm bớt thương vong, vì vậy hắn quyết định đầu quân cho Diệp Đông Hoàng!

Một là báo đáp ân tình của Diệp Đông Hoàng năm xưa!

Hai là hắn cần quyền lực, có quyền lực, hắn có thể làm rất nhiều việc, có thể giảm bớt rất nhiều thương vong!

"Tiêu Viễn Sơn (Tiêu Phong) bái kiến Diệp công tử, xin Diệp công tử thu nhận!" Đã quyết định, Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn lập tức tiến lên bái kiến Diệp Đông Hoàng.

"Không cần đa lễ, đứng dậy đi!" Thấy hai người đến đầu quân, Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu.

Hắn không hề muốn giết Tiêu Phong, nhưng nếu dám cản đường hắn, bất kể là ai, giết không tha!

"Đa tạ Chúa công!" Hai người đứng dậy, xem như đã gia nhập

dưới trướng Diệp Đông Hoàng.

“Đi thôi, chúng ta trở về chỉnh hợp Quyền Lực Bang, cứ xem như là đầu danh trạng dâng lên bệ hạ!” Lý Trầm Chu nhìn sâu vào Diệp Đông Hoàng, dẫn Liễu Tùy Phong rời đi.

Đã không thể tranh giành với Diệp Đông Hoàng, vậy thì cùng Diệp Đông Hoàng làm một phen đại sự.

“Lão đại anh minh!” Liễu Tùy Phong gật đầu, bọn họ tự nhiên không muốn cứ thế sáp nhập vào, không có chút lễ vật gặp mặt nào, chẳng phải sẽ thấp hơn người khác một bậc sao? … Đại Tống, Khai Phong phủ, hoàng cung. "Làm sao có thể?

Làm sao có thể?" "Thái Tổ thần uy vô địch, sao có thể sa cơ lỡ vận?" "Tin tức này nhất định là giả, giả, giả!" Triệu Cát ánh mắt điên cuồng, khó mà tin được, tức giận xé nát tin tức trong tay, nhưng trên án thư, tất cả đều là tin tức về sự vẫn lạc của Thái Tổ cùng chư vị cường giả, và sự cái thế vô địch của Diệp Đông Hoàng. "Hết rồi!" "Trụ cột Đại Tống đã gãy đổ, Đại Tống sắp vong!" Triệu Cát tựa như mất hết khí lực, thất hồn lạc phách, ngã phịch xuống đất.

Nếu không phải mỗi đạo tin tức đều nhất quán, y tuyệt sẽ không tin Thái Tổ và các cường giả lại chiến tử Lương Sơn.

Mấy hôm trước, Thái Tổ còn ý khí phong phát, hợp tung liên hoành, muốn tiêu diệt Diệp Đông Hoàng!

Mới đó mà Thái Tổ đã vẫn lạc!

Ban cho hy vọng rồi lại đẩy vào tuyệt vọng, kéo lên thiên đường rồi lại đẩy xuống địa ngục!

Y không phát điên đã là may mắn lắm rồi!

Không chỉ riêng Triệu Cát, mà các quốc gia như Liêu, Kim, Tây Hạ cũng đều hoảng loạn, đặc biệt là Tây Hạ và Kim, hai nước này thành

lập chưa lâu, sau khi Lý Nguyên Hạo và Hoàn Nhan A Cốt bỏ mạng, quốc gia lập tức sụp đổ, tứ phân ngũ liệt.

Cùng lúc đó.

Tin tức về trận chiến Lương Sơn, bao gồm Thái Tổ và sáu vị Vô Địch Đại Tông Sư cùng hàng chục vị Vô Thượng Đại Tông Sư khác tử trận, tựa như mọc cánh mà bay, chỉ trong vài ngày đã truyền khắp thiên hạ, chấn động thế gian, thiên hạ xôn xao.

Diệp Đông Hoàng đứng đầu bảng thiên hạ, thần uy cái thế, dưới trướng có Độc Cô Cầu Bại, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải tứ vị Vô Địch Đại Tông Sư cũng danh truyền thiên hạ, vô số anh hùng hào hán lũ lượt đến quy phục.

Tuy nhiên, Diệp Đông Hoàng cũng không phải ai cũng thu nhận, ví như Tôn Nhị Nương và Trương Thanh ở Thập Lý Pha, quả thực là những kẻ biến thái, mở một quán trọ đen, bất phân trắng đen hạ độc các khách thương qua đường, chuyên bán bánh bao nhân thịt người, thật sự táng tận lương tâm.

Kỳ thực, một trăm lẻ tám vị hảo hán Lương Sơn, đa phần đều là những kẻ thổ phỉ cường nhân!

Đối với loại người như Tôn Nhị Nương, Trương Thanh, Diệp Đông Hoàng trực tiếp hạ lệnh lôi xuống chém đầu!

Y không phải người tốt gì, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ giết người, càng không xẻ thịt người thành tám mảnh rồi làm bánh bao, những kẻ y giết đều là địch nhân!

Một tháng sau.

Diệp Đông Hoàng chỉnh đốn mười vạn đại quân tiến về Khai Phong phủ của Đại Tống.

Mười vạn đại quân đối với một cuộc quốc chiến mà nói thì quả là

ít đến đáng thương, hơn nữa còn là những tân binh hỗn tạp được tập hợp từ Lương Sơn, Hỗ Gia Trang, Chúc Gia Trang, Lý Gia Trang.

Hỗ Gia Trang, Lý Gia Trang, Chúc Gia Trang là những thế lực đã trực tiếp chạy đến quy phục sau khi Diệp Đông Hoàng diệt Triệu Khuông Dận, không chỉ bọn họ, mà các thế lực xung quanh cũng đều lũ lượt đến bày tỏ lòng trung thành.

Thậm chí còn có tuần phủ Sơn Đông, tổng binh và các cấp quan viên lớn nhỏ khác, ngay cả ở Khai Phong phủ cũng có vô số đạt quan quý nhân lũ lượt gửi thư bày tỏ lòng trung thành.

Bởi vậy, mười vạn quân ô hợp mà Diệp Đông Hoàng dẫn theo không phải dùng để đánh trận, mà chỉ là để đi qua, tạo thanh thế, y trực tiếp đến Khai Phong phủ để thay thế Triệu Cát.

Giờ đây đã diệt Triệu Khuông Dận cùng những kẻ khác, y cũng lười phát triển từ từ, trực tiếp tiếp quản Đại Tống, sau khi lên ngôi hoàng đế rồi sẽ từ từ chỉnh hợp thế lực.

Đây là thế giới võ đạo, sức mạnh một người có thể thay đổi đại thế thiên hạ.

Diệp Đông Hoàng dẫn mười vạn quân ô hợp, đi qua nơi nào, tướng giữ thành đều lũ lượt mở thành đầu hàng, dù có gặp kháng cự cũng sẽ dễ dàng bị quét sạch.

Bởi vì những kẻ đứng ra cản trở đều ôm quyết tâm chết, nhưng có bao nhiêu kẻ có thể chết vì Triệu Cát?

Căn bản không đáng kể.

Nửa tháng sau.

Diệp Đông Hoàng đến Khai Phong, mười vạn đại quân còn lại tám vạn, tuy nhiên tám vạn quân này lại có chút dáng dấp của quân đội rồi.

Còn hai vạn quân bị thiếu không phải là chết trận, mà là bị Diệp Đông Hoàng trực tiếp chém đầu!

Nguyên nhân rất đơn giản, đám quân ô hợp này mang quá nhiều thú tính, dù Diệp Đông Hoàng đã ra lệnh, nhưng khi vào thành, đối mặt với cám dỗ, bọn chúng hoặc không giữ được tay, hoặc không giữ được thú tính của mình.

Đối với điều này, Diệp Đông Hoàng không chút lưu tình, lập tức chém đầu ngay giữa chúng.

Từng chiếc đầu rơi xuống đất, khiến thanh danh của Diệp Đông Hoàng càng thêm vang xa, cũng khiến vô số bá tánh thấp thỏm an tâm, giành được tiếng thơm.

Kỳ thực, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Diệp Đông Hoàng dẫn mười vạn quân ô hợp tiến về Khai Phong phủ.

Trong hoàng cung, Triệu Cát triệu tập các phi tử của y lại! "Bệ hạ, mau chạy trốn đi?" Các phi tử mặt mày hoảng sợ, tràn đầy bất an, quân địch đã áp sát thành, nếu không chạy nữa sẽ không còn cơ hội. "Trốn?

Có thể trốn đi đâu?" Triệu Cát tự giễu cười một tiếng, suy sụp nói: "Đại Tống của Trẫm, hết rồi!

Hết rồi!" "Bệ hạ, còn núi xanh thì không lo thiếu củi đốt, việc cấp bách bây giờ là tìm cách bảo toàn tính mạng!" Một phi tử xinh đẹp, tuổi chừng mười sáu, mười bảy, khuyên nhủ.

Xuy lạp!

Chương 156

Kiếm quang xẹt qua, phi tử vừa nói trừng lớn mắt, khó mà tin được!

Nàng ta hai tay ôm chặt cổ, nhưng máu tươi vẫn không ngừng tuôn.

Vài hơi thở sau, phi tử không cam lòng mềm nhũn đổ xuống đất, thân thể co giật mấy cái, rồi tắt thở. "Bệ hạ!" Chúng phi tử đại kinh, trong mắt tràn đầy kinh hãi, liên tục kêu la, không ngờ Triệu Cát lại muốn giết các nàng! "Để bảo toàn tính mạng, đến lúc đó các ngươi có phải sẽ đều thần phục dưới trướng Diệp Đông Hoàng tên nghịch tặc dâm tặc kia, uyển chuyển thừa hoan dưới thân y không?" Triệu Cát với đôi mắt đỏ ngầu đầy điên cuồng, gầm lớn, trường kiếm vung lên, lại chém giết thêm một người!

Nữ nhân của y, dù có tự tay giết chết, cũng không để cho tên tặc tử Diệp Đông Hoàng kia! "A!" "Bệ hạ điên rồi!" "Mau chạy!" Chúng phi tần kinh hoàng kêu lớn, tứ tán bỏ chạy! "Tất cả đứng lại cho Trẫm!

Các ngươi là nữ nhân của Trẫm, bây giờ là, sau này cũng là, làm quỷ cũng là, được tuẫn táng cùng Trẫm là vinh hạnh của các ngươi!" Triệu Cát gầm lớn, phía sau mắt đỏ ngầu điên cuồng truy sát!

Xuy xuy xuy!

Kiếm quang lấp lánh, máu tươi văng tung tóe, từng phi tần đang độ xuân sắc ngã xuống vũng máu, đầy vẻ thê mỹ.

Hô... hô hô...

Sát một trận lớn, Triệu Cát thở hổn hển, vô lực ngã ngồi xuống

đất!

Tát tát!

Không biết đã qua bao lâu, tiếng bước chân dồn dập, nặng nề mà mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng truyền đến!

Triệu Cát ngẩng đầu, nhìn lướt qua Kim Loan Điện mà y đã ngồi mấy chục năm, trong mắt có lưu luyến, phẫn nộ, không cam, hổ thẹn, đủ loại cảm xúc đan xen, cuối cùng hóa thành một tia ngoan tuyệt, trường kiếm vung ngang.

Xuy!

Máu tươi văng tung tóe, Triệu Cát ngã xuống đất, co giật vài cái, rồi tắt thở.

Đến đây, vương triều Đại Tống diệt vong. "Thực lực mới là căn bản, quyền thế bất quá chỉ là phù vân, không có thực lực, quyền thế lớn đến mấy cũng vô dụng!" Nhìn Triệu Cát tự sát, Diệp Đông Hoàng cảm khái trong lòng, đây chính là thế giới võ đạo.

Khi thực lực cá nhân cường đại đến mức một người có thể địch lại một quốc gia, quyền thế liền dựa vào thực lực.

Sau đó, Diệp Đông Hoàng tọa trấn hoàng cung Khai Phong phủ, đội quân thị vệ trong cung được thay bằng các tỳ nữ Cửu Thiên Cửu Bộ của Linh Thứu Cung của Vu Hành Vân, Mai Lan Trúc Cúc tự nhiên trở thành thị nữ thân cận bên cạnh Diệp Đông Hoàng.

Một tháng sau.

Diệp Đông Hoàng đăng cơ xưng đế, lập quốc, xưng hiệu Đông Hoàng.

Các quan viên triều Tống ban đầu đầu hàng, Diệp Đông Hoàng cơ bản không động đến, chỉ diệt sát những kẻ tử trung, bổ nhiệm Tống

Giang, Ngô Dụng cùng những người khác vào các vị trí còn trống, đồng thời chia ba trăm vạn đại quân của Đại Tống thành sáu quân đoàn, mỗi quân đoàn năm mươi vạn.

Quân đoàn thứ nhất do Lâm Xung, Tiều Cái thống lĩnh, quân đoàn thứ hai do Tiêu Phong, Tiêu Viễn Sơn thống lĩnh, quân đoàn thứ ba do Lý Trầm Chu và Liễu Tùy Phong của Hiến Thượng Quyền Lực Bang thống lĩnh, quân đoàn thứ tư do Lư Tuấn Nghĩa thống lĩnh, quân đoàn thứ năm do Quan Thắng thống lĩnh, quân đoàn thứ sáu do Hô Diên Chước thống lĩnh.

Có Diệp Đông Hoàng với thực lực vô địch thiên hạ trấn nhiếp, dưới trướng lại có năm vị Vô Địch Đại Tông Sư (cộng thêm Hoàng Thường đã đầu hàng), trên mặt nổi không ai dám phản kháng, những kẻ ngấm ngầm gây rối, chỉ cần bị phát hiện, sẽ bị giết không tha.

Cứ như vậy, Diệp Đông Hoàng rất nhanh đã nắm giữ cương vực Đại Tống.

Quân đội dưới sự công phá của Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, độ trung thành ngày càng tăng, đối với Diệp Đông Hoàng tràn đầy cuồng nhiệt và tín ngưỡng.

Đông Hoàng nguyên niên, tháng tư.

Đoạn thị Đại Lý đầu hàng Diệp Đông Hoàng, Đại Lý diệt vong từ đây.

Đông Hoàng nhị niên, tháng ba.

Lâm Xung và Tiều Cái thống lĩnh quân đoàn thứ nhất tiến công Tây Hạ, Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn dẫn dắt quân đoàn thứ hai tiến công Liêu Quốc, Lý Trầm Chu và Liễu Tùy Phong dẫn dắt quân đoàn thứ ba tiến công Kim Quốc, quân đoàn thứ tư tiến công Thổ Phồn, quân đoàn thứ năm tiến công Cao Ly, một đường thế như chẻ tre.

Tháng tư, Tây Hạ đầu hàng, tuyên cáo diệt vong.

Tháng sáu, Kim Quốc đầu hàng, tuyên cáo diệt vong.

Tháng bảy, Liêu Quốc, Thổ Phồn, Cao Ly đầu hàng, tuyên cáo diệt vong.

Đến đây, thiên hạ quy về một mối, danh tiếng Diệp Đông Hoàng như mặt trời giữa trưa, được tôn xưng là Đông Hoàng Đại Đế.

Sau đó, Diệp Đông Hoàng liền như thế giới trước, bắt đầu tiến hành cải cách quy mô lớn.

Ban võ thiên hạ, tổ chức võ cử, cải cách ruộng đất, chỉnh đốn giang hồ.

Trong quá trình cải cách ruộng đất và chỉnh đốn giang hồ, Diệp Đông Hoàng bị ám sát ba trăm sáu mươi lăm lần, tiêu diệt vô số thế gia hào tộc và môn phái giang hồ, chém đầu hàng chục vạn người.

Ban đầu khi y xưng đế cũng không giết nhiều người như vậy, lần này coi như đã thanh lý hết mọi sâu bọ trong triều đình và bên ngoài, mạnh mẽ trấn nhiếp vô số kẻ lòng mang ý đồ bất chính, quyền uy của Diệp Đông Hoàng cũng đạt đến một mức độ vô song.

Đông Hoàng ba mươi năm, Đại Việt Đế quốc đạt đến sự cường thịnh chưa từng có, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, cường giả như mây, Nhạc Phi, Dương Tái Hưng, Vương Trọng Dương, Lâm Triều Anh, Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong...

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp độ: cấp 4 (0/1000000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Vô Địch Đại Tông Sư (Vạn Đạo Chi Thế viên mãn) Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (giai đoạn 4, 1200/10000) Thần thông giác tỉnh: Vạn Đạo Đế Mâu (phá trừ hư vọng, tinh thần trấn nhiếp, yên diệt ý thức) Võ kỹ tự sáng tạo: Thiên Địa Nhất Kiếm, Quân Lâm Thiên Hạ Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh

Khí vận điểm: 7654300 Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh Giang Hồ Công năng: Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú thích: cần tiêu hao Khí vận điểm.

Ngoài ra, cấp độ không đủ, nhiều công năng chưa thể biết) "Đã đến lúc trở về!" Nhìn bảng ảo Vạn Đạo, Diệp Đông Hoàng trầm ngâm trong lòng, đã trải qua ba thế giới, Diệp Đông Hoàng sớm đã quen thuộc đường đi, sắp xếp ổn thỏa mọi thứ. "Trở về!" Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, phân phó. "Đinh!

Tiêu hao ba trăm vạn Khí vận điểm, phản hồi Thần Châu Đại Lục!" Âm thanh máy móc vang lên, một đạo tử quang vô hình hạ xuống bao phủ thân ảnh Diệp Đông Hoàng, tức thì biến mất tại chỗ. "Thần Châu Đại Lục sao?" Trong mắt Triệu Sư Dung mấy người mang theo một tia chờ mong, dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, nàng cũng sớm đã tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư. "Ban đầu Bệ hạ cũng là như thế này mà đến Linh Thứu Cung của thiếp thân!" Trong mắt Vu Hành Vân cũng mang theo sự chờ mong, đồng thời nàng nhớ lại cảnh lần đầu tiên gặp Diệp Đông Hoàng, khi đó nàng còn coi Diệp Đông Hoàng là tên dâm tặc lén lút.

Nghĩ đến nàng là người đầu tiên Diệp Đông Hoàng gặp ở thế giới này, trong lòng liền có chút hưng phấn!

Thần Châu Đại Lục, Đại Việt Đế quốc, hoàng cung. "Đã trở lại!" Diệp Đông Hoàng tĩnh mở mắt, cảm nhận khí tức của Thần Châu Đại Lục, lần này đại khái đã trôi qua nửa ngày, y lấy Vạn Đạo Điếu Hoàng Can ra, dùng sức vung một cái, tiêu phí bốn trăm vạn Khí vận điểm câu lấy thế giới Đại Tống, dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can. "Hơn bảy trăm vạn Khí vận điểm, thoáng chốc lại tiêu hao hết!" Diệp Đông Hoàng cảm khái trong lòng, xem ra tiếp theo còn phải dùng thế sét đánh quét sạch các quốc gia xung quanh để tăng thêm Khí vận

điểm, bằng không một khi Âm Dương Tông giết đến, y e rằng rất khó chống đỡ. "Không biết có ai có thể nhân cơ hội này tấn thăng Thiên Nhân Cảnh không?" Diệp Đông Hoàng ý thức nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, nhìn về thế giới Đại Tống.

Theo thế giới Đại Tống dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, quy tắc thay đổi, linh khí tăng vọt, vô số võ giả lũ lượt đột phá, cả thế giới sôi trào, cao hô vạn tuế. "Linh khí tăng vọt, sự áp chế trong cõi u minh tiêu biến, không gian trở nên ổn định..." Trong mắt Triệu Sư Dung, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải tràn đầy kinh ngạc và hưng phấn, dưới sự biến hóa này, tu vi của các nàng ẩn ẩn có phần đề thăng, đáng tiếc vẫn chưa thể đột phá đến Thiên Nhân Cảnh.

Oanh long!

Đột nhiên, một tiếng kinh lôi vang vọng thiên địa, chấn động cả thế giới Đại Tống, vô số bảo kiếm tranh tranh kêu vang hướng về phía hoàng cung mà triều bái, chỉ thấy một thân ảnh áo xanh phóng lên không, lưng đeo trường kiếm, khí tức sắc bén, uyển như một thanh tuyệt thế thần kiếm, trực chỉ thương khung. "Là Độc Cô tiền bối!" "Độc Cô tiền bối đột phá rồi!" "Đây chẳng lẽ chính là Thiên Nhân Cảnh mà Bệ hạ từng nhắc tới sao?" Từng tiếng kinh hô vang lên, dù cách rất xa cũng có thể cảm nhận được luồng kiếm ý khủng bố vô kiên bất tồi kia!

Tất cả cường giả đều chấn động!

Cường giả Thiên Nhân Cảnh, trước đây chính là Phá Toái Hư Không trong truyền thuyết!

Oanh long!

Vô tận mây đen hội tụ, lôi xà vũ động, thiên uy hùng vĩ khiến cả thế giới cảm thấy áp lực vô cùng, Độc Cô Cầu Bại tay cầm Huyền Thiết Trọng Kiếm ngạo nghễ đứng giữa hư không, quanh thân từng

đạo kiếm ý hiện ra, uyển như tuyệt thế kiếm tiên.

Oanh long!

Trong sự chú mục của vạn người, một đạo lôi kiếp giáng xuống, trực tiếp bị Độc Cô Cầu Bại chém thành hai nửa, hóa thành lôi vũ tinh thuần tẩy rửa nhục thân.

Ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Dưới vô số ánh mắt căng thẳng, chờ mong, kích động, Độc Cô Cầu Bại vượt qua chín đạo lôi kiếp trở thành một tôn Thiên Nhân Cảnh kiếm tiên!

Huyền Thiết Trọng Kiếm trong tay cũng dưới sự tôi luyện của lôi kiếp mà hóa thành Thần binh cấp Thiên Nhân giai bốn! "Không tệ!

Giờ đây dưới trướng ta cũng đã có hai tôn cường giả Thiên Nhân Cảnh rồi!" Thấy Độc Cô Cầu Bại nhân cơ hội này đột phá, sự uất muộn vì vừa tiêu hao hết bảy trăm vạn Khí vận điểm của Diệp Đông Hoàng cũng tiêu tán vô tung, ngoài Độc Cô Cầu Bại, Trương Tam Phong đã năm năm trước từ Vô Địch Đại Tông Sư tấn thăng Thiên Nhân Cảnh.

Bạch Khởi, Diệp Cô Thành và những người khác đều còn kém một chút, chỉ là Vô Địch Đại Tông Sư! "Thế giới Đại Minh Giang Hồ, giờ đây phát triển không tệ nhỉ!" Thấy thế giới Đại Tống không còn ai tấn thăng Thiên Nhân Cảnh nữa, Diệp Đông Hoàng ý thức nhìn về phía Đại Minh Giang Hồ, hài lòng gật đầu.

Ban đầu y câu được thế giới này xong liền giao cho Thượng Quan Hải Đường quản lý.

Ba mươi năm trôi qua, Thượng Quan Hải Đường giờ đây đã giúp y kiến lập Đại Việt Đế quốc, được tôn làm Huyền Hậu, thay y xử lý mọi sự vụ.

Ba mươi năm qua, nàng thực chất không khác gì hoàng đế.

Thế giới Đại Minh Giang Hồ, hoàng cung.

Trong Kim Loan Điện, Thượng Quan Hải Đường một thân phượng bào, ung dung hoa quý, phong hoa tuyệt đại, nàng ngồi ở vị trí Thiên Hạ bên trái long ỷ, trên long ỷ thì thờ phụng họa tượng của Diệp Đông Hoàng.

Chương 157

"Khải bẩm Huyền Hậu, giới võ cử này kết thúc, Trạng Nguyên chính là truyền nhân của Lý Tham Hoa, Diệp Khai..." Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị tiến lên cung thân bẩm báo, tu vi của y giờ đây đã đạt đến Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, chỉ còn một bước là có thể tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư, còn Thượng Quan Hải Đường thì đã tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư.

Dù sao thì do thế giới hạn chế, Chu Vô Thị trước đây chỉ là Tông Sư đỉnh phong, sau này nhờ thế giới dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can mới có thể tấn thăng Đại Tông Sư, ba mươi năm tu luyện đến Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong cũng coi là không tệ.

Đương nhiên, có một số người thiên phú dị bẩm, tu luyện cực kỳ nhanh, trong thế giới tu luyện Tông Sư, có người một sớm đốn ngộ, nói không chừng trực tiếp từ Tông Sư tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư cũng không phải là không thể.

Như Lý Tầm Hoan và A Phi tu luyện rất nhanh, cả hai đều đã trở thành Vô Địch Đại Tông Sư!

Hưu!

Đột nhiên, Chu Vô Thị còn chưa nói xong, một thân ảnh đã ngồi lên long ỷ trong Kim Loan Điện. "Phóng tứ!" Từng tiếng nộ xích vang lên, Thượng Quan Hải Đường lại kích động không thôi, vội vàng đứng dậy quỳ bái, "Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Ách..." Trên đại điện, tiếng nộ xích đột ngột dừng lại, lúc này mọi người mới phát hiện, người ngồi trên long ỷ chẳng phải giống hệt người trong họa tượng sao?

Diệp Đông Hoàng chưa từng xuất hiện, nhiều người kỳ thực

không tin có nhân vật Diệp Đông Hoàng tồn tại, cho rằng đó là do Thượng Quan Hải Đường bịa đặt, cốt là để chính mình chưởng khống triều chính. "Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Mọi người kinh ngạc, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng quỳ bái.

Mấy chục năm nay, Thượng Quan Hải Đường uy tín thâm trọng, không ai không phục, ngay cả Thượng Quan Hải Đường cũng đã bái, bọn họ đâu dám không bái. "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng không chút biểu tình, ánh mắt bình tĩnh đánh giá văn võ trong đại điện.

Là chủ nhân của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, những người ở trong đó, y chỉ cần một niệm là có thể biết mọi tin tức của họ. "Vô Địch Đại Tông Sư có ba người, Tiểu Lý Phi Đao Lý Tầm Hoan, Phi Kiếm Khách A Phi (Thẩm Phi) con trai của Thẩm Lãng và Bạch Phi Phi, Bất Bại Ngoan Đồng Cổ Tam Thông!" Diệp Đông Hoàng phủ khám mọi người, xem ra mấy năm nay Thượng Quan Hải Đường phát triển không tệ, Vô Thượng Đại Tông Sư cũng không ít, Chu Vô Thị, Đoạn Thiên Nhai, Quy Hải Nhất Đao, Vũ Hóa Điền, Tố Tuệ Dung... "Tạ Bệ hạ!" Quần thần đứng dậy, cảm nhận luồng khí tức uy nghiêm tựa như thực chất trên người Diệp Đông Hoàng khiến người ta nghẹt thở, trong lòng kinh hãi, kính sợ càng thêm sâu sắc, nghĩ đến thủ đoạn xuất hiện đột ngột của Diệp Đông Hoàng vừa rồi, càng thêm kinh tâm.

Vừa rồi bọn họ vậy mà còn dám quát mắng, nghĩ đến thôi đã thấy lạnh sống lưng! "Ngày mai Trẫm sẽ dẫn các ngươi đến Thần Châu Đại Lục, phàm là người từ Vô Thượng Đại Tông Sư trở lên, đều có thể nhận được ban thưởng!" Diệp Đông Hoàng ném lại một câu nói, rồi cùng Thượng Quan Hải Đường tức thì biến mất tại chỗ. "Bệ hạ thật là thần nhân!" "Hóa ra lời Huyền Hậu nói đều là thật!" Nhìn Diệp Đông Hoàng và Thượng Quan Hải Đường biến mất, triều đường lập tức sôi trào.

Trước đây nhiều người không tin lời Thượng Quan Hải Đường nói, cho rằng Thần Châu Đại Lục gì đó đều là hư cấu.

Giờ đây thấy Diệp Đông Hoàng, thấy thủ đoạn thần kỳ xuất hiện rồi biến mất không dấu vết của đối phương, nào còn dám nghi ngờ nữa!

Lúc này, Diệp Đông Hoàng đã đưa Thượng Quan Hải Đường rời khỏi thế giới Đại Minh Giang Hồ, trở về tẩm cung trong hoàng cung của Thần Châu Đại Lục. "Nàng làm không tệ!" Diệp Đông Hoàng ôm Thượng Quan Hải Đường vào lòng, tán thưởng.

Mấy năm nay nàng với tư cách Huyền Hậu chưởng quản Đại Minh Giang Hồ, khí chất càng thêm tôn quý thánh khiết, khiến người ta động lòng. "Vì Bệ hạ hiệu lao, là vinh hạnh của thiếp thân!" Thượng Quan Hải Đường trong lòng ngọt ngào, mấy năm nay tuy nàng tu vi cao nhất, nhưng cũng đã hao phí rất nhiều tinh lực mới có thể kiến lập Đại Việt Đế quốc.

Giờ đây có câu nói này của Diệp Đông Hoàng, những khổ cực mấy năm nay đều đáng giá! "Đêm nay Trẫm sẽ thưởng nàng thật tốt!" Diệp Đông Hoàng bàn tay lớn lần vào trong trường quần của Thượng Quan Hải Đường.

Lần duy nhất y lâm hạnh nàng là ba mươi năm trước. "Bệ hạ..." Thượng Quan Hải Đường giọng nói uyển chuyển kiều nhu, tiểu biệt thắng tân hôn, trong vẻ thẹn thùng mang theo mong chờ và hưng phấn.

Sau khi trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, nàng tự nhiên cũng hy vọng có thể được sủng hạnh nhiều hơn, huống hồ lần chia ly này đã ba mươi năm, hôm nay mới là lần thứ hai.

Nàng hai tay ôm cổ Diệp Đông Hoàng, tràn đầy nhiệt tình.

Tựa như đem nỗi cô độc và nhớ nhung ba mươi năm qua đều dung

nhập vào đó.

Diệp Đông Hoàng hai tay nắm lấy, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề!

Ngày thứ hai.

Diệp Đông Hoàng triệu tập tất cả cường giả từ các thế giới lại với nhau, cử hành đại triều hội.

Triều hội lần này càng thêm chấn động, càng thêm hùng mạnh so với lần trước.

Cường giả Thiên Nhân Cảnh đã có hai vị, Vô Địch Đại Tông Sư thì có đến hàng chục vị, số còn lại đều là Vô Thượng Đại Tông Sư.

Nếu Lại Nguyệt Kinh mà đến đây, đảm bảo sẽ sợ đến mức không dám thả một tiếng rắm nào! "Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Diệp Đông Hoàng ngồi lên bảo tọa chí cao vô thượng, quần thần triều bái, một cỗ hào tình chưởng khống thiên hạ tự nhiên dâng trào. "Bình thân!" Quần thần đứng dậy, đối với những cường giả xuất hiện thêm bên cạnh cũng đã thành quen, bản thân bọn họ đều là cường giả của các thế giới, trong lòng cũng có chút suy đoán về những cường giả mới này. "Tạ Bệ hạ!" Quần thần cung kính đứng sang một bên. "Thấy chư vị đều tiến bộ rất nhiều, Trẫm rất lấy làm mừng!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt quét qua quần thần, cảm nhận từng đạo khí tức cường đại, rất lấy làm hài lòng. "Bệ hạ thánh minh, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Quần thần hô to quan bái, tuy nhiên thực lực của bọn họ đến được ngày nay quả thực đều nhờ vào Diệp Đông Hoàng, nếu không thì rất nhiều người trong số họ e rằng đã già mà chết, hóa thành một nấm hoàng thổ rồi. "Phong Thượng Quan Hải Đường làm Thần Hậu, ban hiệu Huyền Hậu!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều lời vô ích, lấy ra Phong Thần Bảng tuyên bố.

Mặc dù trước khi y đến thế giới Đại Tống đã phong rồi, nhưng khi

đó là ở tẩm cung của y, không tính là chính quy, hôm nay y tái gia phong trước mặt quần thần. "Tạ Bệ hạ!" Thượng Quan Hải Đường bái tạ, trải qua đêm qua Vu Sơn, mấy độ mây mưa, dung nhan rạng rỡ, tỏa sáng động lòng người.

Cường giả thế giới Đại Minh Giang Hồ thấy vậy, trong lòng vui mừng, tràn đầy mong chờ. "Phong Triệu Sư Dung làm Thần Hậu, ban hiệu Tuệ Hậu!" "Phong Vu Hành Vân làm Thần Hậu, ban hiệu Vân Hậu!" "Phong Lý Thu Thủy làm Thần Hậu, ban hiệu Thủy Hậu!" "Phong Lý Thương Hải làm Thần Hậu, ban hiệu Thương Hậu!" Từng đạo sắc lệnh ban xuống, trên Phong Thần Bảng tự nhiên hiện lên từng cái tên, nằm cạnh Ân Tố Tố, Thủy Vân Cơ và những người khác. "Phong Độc Cô Cầu Bại, Tạ Hiểu Phong, Yến Thập Tam, Thẩm Phi (A Phi) làm Đế quốc Kiếm Tiên!" Diệp Đông Hoàng chậm rãi mở lời, Kiếm Thần Tạ Hiểu Phong, Đoạt Mệnh Kiếm Khách Yến Thập Tam là nhân vật trong Tam Thiếu Gia Kiếm, trước đây Diệp Đông Hoàng câu được thế giới này và dung nhập vào Tiếu Ngạo thế giới, giờ đây hai người đều đã trở thành Vô Địch Đại Tông Sư, điều này khiến Diệp Đông Hoàng vô cùng vui mừng. "Phong Thần Nhạc Phi, Dương Tái Hưng, Hàn Thế Trung, Lâm Xung, Hô Diên Chước, Quan Thắng làm Đế quốc Thần Tướng!" "Phong Tiêu Phong, Tiêu Viễn Sơn, Lý Trầm Chu, Lý Tầm Hoan, Cổ Tam Thông, Lư Tuấn Nghĩa làm Đế quốc Cung Phụng!" "Phong Chu Vô Thị, Võ Tòng, Tiểu Cái, Lỗ Trí Thâm, Đoàn Diên Khánh, Vương Trọng Dương, Lâm Triều Anh, Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong làm Đế quốc Hộ Pháp!" "Phong Vũ Hóa Điền, Quy Hải Nhất Đao, Đoạn Thiên Nhai làm La Võng Thống Lĩnh!" "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Phong thưởng hoàn tất, quần thần tạ ơn. "Vào ngày Trẫm đăng cơ, Lôi Minh Quốc đứng thứ ba trong Âm Dương Vực đã phái Lôi Chiến đến thị uy bị cung phụng Trương Tam Phong chém giết, đối phương tất định ôm hận trong lòng!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt bình tĩnh phủ khám văn võ

phía dưới, hai vị Thiên Nhân, hàng chục Vô Địch Đại Tông Sư, cũng đã đến lúc diệt Lôi Minh Quốc và các quốc gia lân cận, thu thập khí vận, chuẩn bị cho việc đến thế giới tiếp theo. "Thần Bạch Khởi thỉnh chiến, diệt Lôi Minh Quốc!" "Thần Thường Ngộ Xuân thỉnh chiến, diệt Lôi Minh Quốc!" "Thần Thích Kế Quang thỉnh chiến, diệt Lôi Minh Quốc!" Diệp Đông Hoàng dứt lời, chúng tướng lĩnh lũ lượt tiến lên thỉnh chiến.

Giờ đây mỗi người đều tiến bộ rất nhiều, kẻ yếu nhất cũng ở cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư, hơn một nửa số người đã tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư.

Ngay cả Triệu Mẫn cũng đã tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư, khiến Diệp Đông Hoàng không khỏi cảm khái, không hổ là nữ chủ của thế giới Ỷ Thiên, tiến triển tu vi quả nhiên nhanh.

Hơn nữa Triệu Mẫn sau khi tấn thăng Vô Địch Đại Tông Sư càng thêm hiển lộ phong tư tuyệt thế, khí chất siêu phàm.

Lôi Minh Đế quốc.

Lôi Minh Thành, hoàng cung.

Trên Kim Loan Điện cao lớn hùng vĩ, kim bích huy hoàng, Quốc chủ Lôi Minh Đế quốc Lôi Bá Thiên cao tọa trên long tọa vàng được chín rồng củng vệ, một thân mãng bào vàng uy nghiêm bá khí, ánh mắt sắc bén bình tĩnh mà sâu thẳm, phủ khám quần thần, đế uy tựa như thực chất bao trùm đại điện, mang lại cho người ta cảm giác thiên uy khó lường.

Y tu luyện Lôi Đình Diệt Thế Quyết, trấn tộc võ học của Lôi Minh Quốc, tu vi đã đạt đến cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư, Lôi Đình Chi Thế viên mãn như ẩn như hiện tản mát ra, tôn lên y tựa như Lôi Thần. "Khải bẩm Bệ hạ, căn cứ tình báo thám tử liều mạng thăm dò được trong hai ngày qua, Quốc chủ Đại Việt Đế quốc mới quật khởi tên là

Diệp Đông Hoàng, năm nay mười hai tuổi, tu vi dự kiến ở cảnh giới Đại Tông Sư đến Vô Thượng Đại Tông Sư, mẫu thân Đông Phương Thanh Y, lai lịch bất minh, có thuyết không có tu vi, có thuyết trọng thương bị phế!" Thủ tướng Lôi Minh Quốc Lôi Thiên Cơ xuất liệt, tiến lên một bước, cung thủ bái Lôi Bá Thiên, tiếp tục nói: "Diệp Đông Hoàng nguyên là Cửu Hoàng Tử Thiên Phong Quốc, sau khi bị biếm liền nhanh chóng quật khởi, trước tiên lấy thế thu phong tảo lạc diệp đánh bại đại ca y Diệp Lăng Thiên trở thành Quốc chủ Thiên Phong Quốc, sau đó lấy thế sét đánh quét sạch bốn nước xung quanh, kiến lập Đại Việt Đế quốc, thời gian chưa đầy hai tháng!" "Tiểu tử này khẳng định có bí mật lớn!" "Không sai, Thiên Phong Quốc ta biết, chỉ có vài Đại Tông Sư mà thôi, căn bản không thể một lần diệt sạch bốn nước xung quanh, lại còn giết Lôi Chiến!" "Ta thấy tiểu tử này phía sau khẳng định có người phù trì, y nói không chừng chỉ là một con rối bị đẩy ra!" Lôi Thiên Cơ dứt lời, xung quanh vang lên từng trận nghị luận.

Một Thiên Phong Quốc nhỏ bé, không, giờ là Đại Việt Đế quốc, bọn họ căn bản không để vào mắt.

Nhưng chính cái 'tiểu quốc' mà bọn họ không để vào mắt kia đã một kiếm chém chết cường giả Lôi Chiến của đế quốc bọn họ, Lôi Chiến là cường giả Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, ở Lôi Minh Quốc được coi là cường giả đỉnh cấp, điều này khiến bọn họ không thể không coi trọng. "Có thể điều tra rõ ai đã giết Lôi Chiến, thực lực cụ thể của Đại Việt Đế quốc ra sao, phía sau có người nào không?" Ánh mắt Lôi Bá Thiên vẫn bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt uy nghiêm vang lên, khiến đại điện tức thì trở nên yên tĩnh. "Hồi Bệ hạ, sau khi Diệp Đông Hoàng kiến lập Đại Việt Đế quốc, đã thiết lập Thập Bát Quốc Sĩ, Nhị Thập Tứ Kiếm Tiên, Tam Thập Lục Thần Tướng, Thất Thập Nhị Cung Phụng và Nhất Bách Linh Bát Hộ Pháp, người ra tay

chính là cung phụng Trương Tam Phong, tu vi đã được chứng thực là Vô Địch Đại Tông Sư!" Lôi Thiên Cơ dứt lời, đại điện một mảnh tĩnh lặng, những kẻ lúc trước còn huyên náo không khỏi lộ ra một tia kinh sợ, sau đó lại tràn đầy nghi hoặc và khó mà tin được. "Làm sao có thể?

Thất Thập Nhị Cung Phụng đều là Vô Địch Đại Tông Sư, vậy y chẳng phải đã lên trời rồi sao?" "Âm Dương Tông cũng không mạnh đến mức này!" "Lôi đại nhân, ngài có nhầm lẫn không?" Từng tiếng chất vấn mang theo sự chấn kinh vang lên, ngay cả Lôi Bá Thiên cũng ánh mắt khẽ động, nhìn về phía Lôi Thiên Cơ, ở Âm Dương Vực này chẳng lẽ còn có một thế lực ẩn tàng có thể sánh ngang Âm Dương Tông? "Các vị đại nhân hiểu lầm rồi!" Cảm nhận ánh mắt của Lôi Bá Thiên và văn võ xung quanh đồng loạt quét đến, Lôi Thiên Cơ cười khổ một tiếng, vội vàng giải thích: "Ba phong hào phía trước của Diệp Đông Hoàng này đẳng cấp và vị phân là như nhau, chỉ là dựa theo sở trường cá nhân mà phân chia, hơn nữa chỉ là một khung sườn, đều chưa đủ số!

Ví như Thập Bát Quốc Sĩ chỉ có một Lưu Bá Ôn, bất quá cũng chỉ là Đại Tông Sư đỉnh phong mà thôi, còn Nhị Thập Tứ Kiếm Tiên, thì chỉ có Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết hai người, bất quá hai người này lại là Vô Thượng Đại Tông Sư, thực lực rất mạnh!

Căn cứ tin tức, Vô Địch Đại Tông Sư e rằng chỉ có Trương Tam Phong một người, Vô Thượng Đại Tông Sư năm sáu người, Đại Tông Sư hàng chục người!" Lôi Thiên Cơ một hơi nói hết tình hình đã tìm hiểu được, triều đường lập tức xôn xao. "Xí, hóa ra là phô trương, ta còn tưởng lợi hại đến mức nào, hóa ra chỉ có một Vô Địch Đại Tông Sư, nghe qua cứ ngỡ còn mạnh hơn cả Âm Dương Tông!" "Lại còn Nhị Thập Tứ Kiếm Tiên, Tam Thập Lục Thần Tướng, ta cũng có thể làm một Kiếm Tiên hoặc Thần Tướng rồi!" "Y còn tưởng mình là Thần Vương hay Tiên Đế sao?" Từng tiếng khinh miệt vang lên, vừa

rồi bọn họ bị dọa cho giật mình, lúc này cố sức hạ thấp, tựa như có thể vãn hồi thể diện vừa đánh mất vậy! "Chỉ là một tiểu hài chưa mọc đủ lông, có chút thiên phú thực lực đã ngang ngược, nếu ta mà thấy, nhất định sẽ đánh y bay ra khỏi tường, khiến y khóc lóc về tìm mẹ bú sữa!" Đế quốc Thượng tướng Lôi Khiếu Thiên giọng như hồng chung, ồm ồm cười lớn nói.

Y trời sinh thần lực, tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, xứng đáng là một trong vài người mạnh nhất dưới cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư. "Ha ha ha ha!

Lôi tướng quân nói chí phải!" Mọi người cười ồ lên, hiểu rõ thực lực của Diệp Đông Hoàng, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, một Vô Địch Đại Tông Sư tuy lợi hại, nhưng bọn họ phái hai người ra đảm bảo có thể đánh chết y, mấy Vô Thượng Đại Tông Sư còn lại thì càng không đáng ngại! "Lôi Bá Thiên, ra đây chịu chết!" Ngay lúc mọi người cười ồ lên, một tiếng động như sấm vang vọng cuồn cuộn khắp Lôi Minh Thành, chấn động tất cả mọi người.

Chỉ thấy một con chim điêu ngốc nghếch đầu to sải cánh dài mười trượng lao xuống, cuối cùng dừng lại trên không Lôi Minh Thành, cách hoàng cung không quá vài ngàn mét.

Con chim điêu ngốc nghếch đầu to này tự nhiên là Thần Điêu của Độc Cô Cầu Bại, khi thế giới Đại Tống dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, nó cũng nhân cơ hội đột phá đến Vô Địch Đại Tông Sư, tốc độ cực nhanh.

Do đó, sau khi Diệp Đông Hoàng quyết định đối phó Lôi Minh Quốc, liền lệnh con chim điêu ngốc nghếch đầu to này chở hàng chục cường giả Đại Việt Đế quốc trực tiếp tiến thẳng đến hoàng cung Lôi Minh Quốc, Độc Cô Cầu Bại cũng đi cùng.

Tuy nhiên, nếu không thật sự cần thiết, y sẽ không phô bày thực

lực tu vi Thiên Nhân Cảnh.

Hiện tại vẫn chưa phải lúc đối phó Âm Dương Tông, một khi phô bày thực lực cấp Thiên Nhân, nhất định sẽ dẫn dụ cường giả cấp Thiên Nhân của Âm Dương Tông đến dò xét, đến lúc đó không muốn chiến cũng phải chiến.

Chương 158

"Phóng tứ!" "Ai dám gây rối ở Lôi Minh Thành!" Từng tiếng quát lớn vang lên, Lôi Bá Thiên dẫn theo văn võ Lôi Minh Quốc phóng lên không, đối diện là Độc Cô Cầu Bại đứng trên lưng chim điêu ngốc nghếch đầu to, chắp tay sau lưng, uyển như tiên nhân trích từ trên trời xuống.

Lý Tầm Hoan, Thẩm Phi (A Phi), Tạ Hiểu Phong, Yến Thập Tam, Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành, Lý Trầm Chu, Cổ Tam Thông, Viên Thiên Cương, Lý Mậu Trinh, Tiêu Phong, Tiêu Viễn Sơn mười hai vị Vô Địch Đại Tông Sư cùng tề chỉnh ngạo nghễ đứng giữa hư không, xung quanh còn có Dương Tiêu, Phạm Dao, Tứ Đại Pháp Vương cùng hơn hai mươi vị cường giả Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong khác. "Các ngươi là ai?" Ánh mắt Lôi Bá Thiên ngưng trọng, tu vi của Độc Cô Cầu Bại y không nhìn thấu, tu vi của Lý Tầm Hoan, Thẩm Phi cùng các Vô Địch Đại Tông Sư khác y cũng không nhìn thấu, nhưng ẩn ẩn có một cảm giác nguy hiểm.

Y đoán rằng những người này rất có thể đều là Vô Địch Đại Tông Sư, nhưng y không thể nghĩ ra được nơi nào lại có nhiều Vô Địch Đại Tông Sư đến vậy, những người này tuyệt đối không phải là người của Âm Dương Tông!

Điểm này, y rất khẳng định.

Công pháp của Âm Dương Tông rất đặc biệt, từng người đều yêu mị yêu khí, mỗi nam nhân bên mình nhất định sẽ có vài mỹ nữ, nữ đệ tử thực lực mạnh cũng tương tự sẽ có vài nam nhân tuấn tú bên mình.

Lối sống và khí tức thối nát đó, không lúc nào không cho thấy bọn họ là người của Âm Dương Tông.

Mà khí chất của những người trước mắt này lại hoàn toàn khác biệt với bọn họ.

Hưu hưu!

Đột nhiên, hai luồng khí tức kinh khủng từ sâu trong hoàng cung bay ra, dừng lại bên cạnh Lôi Bá Thiên, ánh mắt ngưng trọng, đó chính là hai vị lão tổ Vô Địch Đại Tông Sư của Lôi Minh Quốc, Lôi Giang Hà và Lôi Giang Sơn. "Bái kiến lão tổ!" Lôi Bá Thiên cùng quần thần Lôi Minh Quốc bái. "Các ngươi là ai?

Chẳng hay có gì chỉ giáo?" Lôi Giang Hà mở miệng, trong lòng áp lực như núi, hắn cảm thấy nơi đây ít nhất có mười vị Vô Địch Đại Tông Sư, không phải bọn họ có thể đối phó được. "Độc Cô Cầu Bại, dưới trướng Đông Hoàng Bệ Hạ của Đại Việt Đế Quốc, đến giết các ngươi!" Giọng nói bình tĩnh của Độc Cô Cầu Bại tràn ngập sát khí, ngữ khí cũng sắc bén như kiếm của hắn.

Chúng ta chính là đến đoạt mạng các ngươi, không hề vòng vo.

Hắn tu vi cao nhất, lần này có thể sẽ không xuất thủ, nhưng vẫn lấy hắn làm chủ. "Cuồng vọng!

Ngươi nghĩ ngươi là ai?" Lôi Khiếu Thiên tính tình nóng nảy, nhịn không được gầm lên, khí tức cuồng bạo tràn ngập, mang dáng vẻ một lời không hợp liền muốn động thủ.

Hắn chỉ là Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, không cảm nhận được sự cường đại của Lý Tầm Hoan và những người khác, chỉ cho rằng đối phương đã ẩn giấu tu vi nên hắn không nhìn ra được.

Mà vừa rồi Lôi Thiên Cơ mới giới thiệu tình hình Đại Việt Đế Quốc cho bọn họ, Trương Tam Phong là Vô Địch Đại Tông Sư đã được xác nhận.

Giờ nhìn xem, Độc Cô Cầu Bại cũng hắn là vậy, thế cũng chỉ có

hai người mà thôi.

Hiện giờ vừa mở miệng đã muốn giết bọn họ, quả thực quá cuồng vọng! "Câm miệng!" Lôi Bá Thiên quát mắng, khiến Lôi Khiếu Thiên trong lòng ủy khuất, vẻ mặt bất mãn, nhưng cũng không dám công nhiên phản bác, đành phải nắm chặt nắm đấm, giận dữ nhìn Độc Cô Cầu Bại. "Xem ra Đại Việt Đế Quốc ẩn tàng rất sâu, Vô Địch Đại Tông Sư lại đã lên đến hai chữ số, chúng ta không cách nào đối kháng, phải tạm thời tránh mũi nhọn, để Âm Dương Tông đối phó!" Lôi Bá Thiên tâm tư cấp chuyển, Âm Dương Tông tuyệt đối sẽ không nhìn Diệp Đông Hoàng một thế lực như vậy quật khởi, tất nhiên sẽ xuất thủ, giáng xuống một đòn sấm sét. "Vị đạo hữu này, chuyện trước kia đều là hiểu lầm, Trẫm đã lệnh Lôi Chiến đi tham dự đại điển đăng cơ của Đông Hoàng Bệ Hạ, nào ngờ hắn lại không biết sống chết, ỷ vào chút thực lực liền kiêu căng ngạo mạn, khiêu khích quý quốc, thật đáng chết vạn lần.

Chuyện này Trẫm nhất định sẽ cho quý quốc một lời giải thích thỏa đáng!" Lôi Bá Thiên chắp tay, thái độ cực kỳ khiêm nhường, đã sử dụng chiêu "đổ lỗi" cho kẻ chết, khiến văn võ bá quan xung quanh đều khó hiểu, nhưng bọn họ đều là những kẻ tâm tư linh hoạt, trong khoảnh khắc dường như đã nghĩ ra điều gì, thân thể khẽ run, không dám nói thêm.

Lôi Khiếu Thiên cảm nhận được bầu không khí vi diệu xung quanh, cũng có một loại dự cảm không lành, lúc này cũng không dám giận dữ nhìn Độc Cô Cầu Bại.

Hắn tuy rằng bốc đồng nóng nảy, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, Lôi Bá Thiên thái độ như vậy, hiển nhiên đối phương hẳn là mạnh hơn bọn họ, cũng tức là những người mà hắn không nhìn ra thực lực không phải vì ẩn giấu tu vi, mà là đã đạt đến Vô Địch Đại Tông Sư, thế viên mãn, hỗn nguyên như nhất, nên hắn mới không nhìn

ra được. "Không cần, lời giải thích chúng ta sẽ tự mình tìm lại!" Độc Cô Cầu Bại sao lại không hiểu tâm tư của bọn họ, giọng nói lạnh nhạt vang lên. "Giết!" Một chữ "giết" khiến tất cả mọi người trong lòng không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh, tay chân lạnh ngắt. "Muốn giết Trẫm, không dễ dàng như vậy!" Toàn thân Lôi Bá Thiên sấm sét lóe lên, khí tức cuồng bạo hùng mạnh bỗng chốc tràn ra, thần uy ngập trời, như một vị Lôi Thần Vương, ánh mắt ngạo nghễ, uy áp bốn phía.

Oanh!

Oanh!

Khí thế Vô Địch Đại Tông Sư của Lôi Giang Hà và Lôi Giang Sơn cũng đồng loạt bùng phát, trong nháy mắt chấn động toàn bộ Lôi Minh Thành, vô số cường giả đều kinh hãi. "Bọn này là ai?

Dám đến Lôi Minh Quốc ta làm càn, đúng là muốn chết!" "Cũng không biết bọn họ nói gì mà lại chọc giận Bệ Hạ, lát nữa bọn họ sẽ biết thế nào là hối hận!" "Lôi Minh Quốc ta là đế quốc thứ ba, trừ Âm Dương Tông ra, ngay cả hai đế quốc đứng đầu bảng cũng không dám đến Hoàng thành làm càn!" Vô số võ giả trong Lôi Minh Thành hưng phấn và mong đợi nhìn lên không trung, bọn họ không nghe thấy đối thoại phía trên, cũng không biết thực lực của Độc Cô Cầu Bại và những người khác, nhưng bọn họ rất có lòng tin vào Lôi Minh Quốc.

Trừ Âm Dương Tông ra, không hề sợ hãi.

Mà đoàn người Độc Cô Cầu Bại, hiển nhiên không phải người của Âm Dương Tông! "Đại ca, chúng ta lại tỉ thí xem đao của huynh nhanh hơn hay kiếm của đệ nhanh hơn!" Thẩm Phi và Lý Tầm Hoan nhìn nhau, đồng thời xuất thủ, mục tiêu chính là Lôi Bá Thiên ngay trước mặt bọn họ!

Kiếm của Thẩm Phi như một tia chớp, nhanh đến không thể tin được, toàn bộ người hắn dường như cũng hóa thành một đạo quang.

Đồng thời, Lý Tầm Hoan cũng xuất thủ!

Không ai biết Lý Tầm Hoan xuất đao khi nào, cũng không ai biết đao của Lý Tầm Hoan đã được cầm trên tay từ lúc nào.

Khi đao quang lóe lên, cũng không ai biết đao của Lý Tầm Hoan đã đi đâu.

Thời gian, dường như ngừng lại.

Khí tức cuồng bạo của Lôi Bá Thiên, lại đột nhiên dừng hẳn.

Hổ mục lóe lên sấm sét của hắn trừng lớn, trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Hắn không muốn tin, cũng không thể tin, một thanh tiểu đao ba tấc bình thường lại có thể đâm xuyên Lôi Đình Chi Thế viên mãn của hắn, cắm vào cổ họng hắn.

Thậm chí thanh đao này từ đâu đến, làm sao bắn vào cổ họng hắn, hắn cũng không biết.

Đây còn là Vô Địch Đại Tông Sư sao?

Ý niệm cuối cùng của Lôi Bá Thiên chợt lóe lên.

Hắn cũng là Tuyệt Thế Thiên Kiêu, tu luyện Lôi Đình Diệt Thế Quyết, chiến lực không mất, ngay cả hai vị lão tổ hoàng thất cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, giờ đây lại chưa xuất một quyền đã uổng mạng bị người ta bắn chết! "Ta không cam tâm a!" Ánh mắt Lôi Bá Thiên dữ tợn, muốn gầm lên giận dữ, nhưng máu tươi ùng ục trào ra từ miệng, lại không thốt ra được một chữ nào, trừng lớn mắt, không cam lòng tắt thở!

Một đại bá chủ, Lôi Bá Thiên thân tử!

Xuy! "Đao của Đại ca vẫn nhanh như vậy!" Thẩm Phi rút thiết kiếm đâm vào tim Lôi Bá Thiên ra, mang theo một vũng máu tươi, nhìn

thanh phi đao cắm vào cổ Lôi Bá Thiên, trong mắt tràn đầy tán thán.

Thanh phi đao nhỏ bé này cũng chỉ trong tay Lý Tầm Hoan mới là thần thoại "lệ vô hư phát".

Có người nói, phi đao của Lý Tầm Hoan có nhân!

Có người nói, phi đao của Lý Tầm Hoan có tình!

Hoặc là đều có, lại hoặc là chẳng có gì cả!

Bởi vì hắn là Lý Tầm Hoan! "Một đao thật nhanh!" Độc Cô Cầu Bại không động thủ, nhìn thấy đao kia của Lý Tầm Hoan, ánh mắt kinh thán.

Đao quang chợt lóe rồi vụt qua này, không mấy ai có thể nhìn rõ, nhưng vẻ đẹp trong khoảnh khắc ấy lại để lại cho tất cả mọi người có mặt một sự chấn động không thể xóa nhòa. "Đợi ngươi đột phá, chúng ta có lẽ có thể luận bàn một chút!" Độc Cô Cầu Bại nhìn về phía Lý Tầm Hoan, chiến ý dâng cao, có một cảm giác ngứa tay khó nhịn.

Đương nhiên, cảnh giới hai người bọn họ hiện tại chênh lệch quá lớn, phi đao của Lý Tầm Hoan tuy lợi hại, nhưng đối với hắn lại không có chút uy hiếp nào.

Cho nên chỉ có thể đợi sau khi Lý Tầm Hoan đột phá mới được. "Đã để tiền bối chê cười rồi!" Lý Tầm Hoan cười cười, hắn không có mấy tâm tranh cường, chỉ là nhìn ánh mắt của Độc Cô Cầu Bại cùng Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, Yến Thập Tam và những người xung quanh, trong lòng cười khổ: "Xem ra sau này khó mà bình tĩnh được rồi!" "Bá Thiên!

Giang Hà!" Lôi Giang Sơn nghiến răng nghiến lợi, lớn tiếng kinh hô, Lôi Thần Chùy Ý bá đạo kinh khủng từ trong cơ thể hắn tràn ra, một cây đại chùy màu tử kim hiện ra, giúp hắn chặn lại một kiếm

đoạt mạng của Yến Thập Tam.

Nhưng Lôi Giang Hà không có Thiên Nhân cấp thần binh hộ thể, bị Tạ Hiểu Phong một kiếm chém giết! "Bệ Hạ chết rồi?" "Bệ Hạ bị một đao bắn chết rồi?" "Điều này làm sao có thể?" Từng tiếng kinh hô khó tin từ khắp Lôi Minh Thành vang lên.

Từng võ giả Lôi Minh Quốc đang mong chờ Lôi Bá Thiên cùng các cường giả hoàng thất tiêu diệt kẻ địch xâm phạm, vẻ mặt hưng phấn và cuồng nhiệt chợt cứng đờ.

Miệng bọn họ há hốc, đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Thật sự khó mà tin được, Lôi Bá Thiên cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư lại bị người ta một đao bắn chết!

Nhìn thấy thanh phi đao cắm vào cổ họng Lôi Bá Thiên, trong lòng bọn họ dù vạn phần không muốn tin, nhưng cũng không thể không tin.

Oanh!

Không đợi bọn họ hoàn hồn khỏi kinh hãi, một đạo khí tức kinh khủng chợt từ trên không trung tràn ra, mang theo khí tức cuồng bạo và hủy diệt, như sấm sét thần diệt thế, bá đạo bạo ngược. "Là Lôi Thần Chùy!" "Là thần binh Lôi Thần Chùy của lão tổ khai quốc Lôi Minh Thượng Nhân của Lôi Minh Quốc chúng ta!" "Lôi Thần Chùy chính là thần binh Thiên Nhân cấp tứ giai, ẩn chứa Lôi Đình Chùy Ý, Lôi Thần Chùy vừa xuất, ai dám tranh phong, nhất định có thể quét ngang kẻ địch xâm phạm!" Từng võ giả kích động đến mức mặt đỏ bừng, nhưng đợi bọn họ nhìn rõ tình hình trên không trung, lập tức thân thể run rẩy, toàn thân lạnh ngắt.

Không có gì khác, trên không trung gần trăm vị văn võ đại thần Lôi Minh Quốc, bao gồm Vô Địch Đại Tông Sư Lôi Giang Hà cùng Vô Thượng Đại Tông Sư Lôi Khiếu Thiên và những người khác đều bị

chém giết.

Từng thi thể từ trên không trung rơi xuống, cường giả Lôi Minh Quốc duy nhất còn sống chỉ còn lại Vô Địch Đại Tông Sư Lôi Giang Sơn được Lôi Thần Chùy hộ thể.

Chương 159

Trong khoảnh khắc Lý Tầm Hoan và Thẩm Phi đối với Lôi Bá Thiên xuất thủ, mười vị Vô Địch Đại Tông Sư khác cùng hơn hai mươi vị Vô Thượng Đại Tông Sư cũng đồng thời xuất thủ.

Lý Trầm Châu một quyền đánh ra, quyền đầu bình thường vô kỳ dường như thần binh lợi khí không gì không phá, một quyền đánh nát Lôi Giang Hà cũng là Vô Địch Đại Tông Sư.

Bất Bại Ngoan Đồng Cổ Tam Thông tu luyện Kim Cương Bất Hoại Thần Công, sức mạnh kinh khủng, một quyền đánh chết Lôi Khiếu Thiên và Lôi Thiên Cơ hai vị Vô Thượng Đại Tông Sư cùng một đám cường giả xung quanh.

Tiêu Phong chưởng xuất Hàng Long, Diệp Cô Thành một kiếm Phi Tiên, Tây Môn Xuy Tuyết một kiếm Thông Thần...

Gần trăm Tông Sư và Vô Thượng Đại Tông Sư bé nhỏ, trong nháy mắt đã bị diệt sạch. "A a a, hôm nay các ngươi đều phải chết!

Chết!

Chết!

Chết!

Chết!" Lôi Giang Sơn vươn tay nắm chặt Lôi Thần Chùy, khí tức cuồng bạo chấn thiên hám địa, mắt đỏ hoe, cường giả của Lôi Minh Quốc hắn gần như trong chớp mắt đã bị tiêu diệt sạch, mà hắn nếu không có Lôi Thần Chùy hộ thể, hiện giờ cũng đã là một cỗ thi thể rồi.

Hắn hận a!

Oanh!

Lôi Thần Chùy một chùy đập xuống, trong đó ẩn chứa Lôi Đình Chùy Ý, kinh khủng vô cùng, một chùy liền chấn bay Tạ Hiểu Phong và Yến Thập Tam hai vị Vô Địch Đại Tông Sư.

Nếu không phải hai người bọn họ là Tuyệt Thế Kiếm Khách, thực lực phi phàm, e rằng một chùy đã bị đập chết rồi. "Lão tổ uy vũ!" "Lão tổ thần uy, chùy chết bọn chúng!" "Chùy nát bọn chúng!" Từng võ giả kinh hãi nhìn thấy Tạ Hiểu Phong và Yến Thập Tam bị chấn bay liền như tiêm máu gà mà hưng phấn, liên tục gầm thét, những kẻ này đều là phần tử cuồng nhiệt trung thành với Lôi Minh Quốc.

Đương nhiên, đại đa số võ giả kỳ thực không có quá lớn sự phân chia quốc giới. "Hắn giao cho ta, các ngươi đi tiêu diệt cường giả khác của Lôi Minh Quốc!" Độc Cô Cầu Bại rút Huyền Thiết Trọng Kiếm ra, Độc Cô Kiếm Ý sắc bén vô song tràn ra, chém trời phá đất, phong mang kinh khủng khiến Lôi Giang Sơn đang rơi vào điên cuồng tỉnh táo lại. "Quả nhiên là có chuẩn bị mà đến!" Nhìn thần binh Thiên Nhân cấp trong tay Độc Cô Cầu Bại, Lôi Giang Sơn trong lòng thở dài, xem ra Lôi Minh Quốc hôm nay khó thoát kiếp nạn, nhưng Lôi thị nhất tộc của hắn vẫn còn không ít thiên kiêu đang tu hành tại Âm Dương Tông, đến lúc đó nhất định sẽ vì bọn họ báo thù rửa hận. "Giết!" Lôi Giang Sơn biết đại thế đã mất, nhưng cho dù chết hắn cũng phải hung hăng cắn xuống một miếng thịt của đối phương, nhấc Lôi Thần Chùy lên ầm ầm đập xuống, Lôi Đình Chùy Ý kinh khủng quét ngang bốn phía, một đám võ giả vội vàng tránh ra.

Vừa rồi bọn họ tuy rằng đã giết gần trăm cường giả, nhưng cao tầng Lôi Minh Quốc há chỉ có mấy trăm người.

Tiếp theo mới là lúc bọn họ đại khai sát giới.

Tây Môn Xuy Tuyết cùng mười hai vị Vô Địch Đại Tông Sư khác, mỗi người dẫn theo năm sáu vị Vô Thượng Đại Tông Sư, tản ra trên

không trung, phân biệt từ bốn phương hướng từ ngoài vào trong Hoàng cung sát phạt.

Mà Độc Cô Cầu Bại một kiếm vung ra chặn Lôi Giang Sơn, hắn không triển hiện thực lực quá mức kinh khủng, chỉ mạnh hơn Lôi Giang Sơn một chút, dưới ánh mắt căng thẳng, phẫn nộ, bất lực của vô số người mà 'gian nan' chém giết Lôi Giang Sơn.

Cứ như vậy, cũng chỉ vừa vặn lộ ra việc có Thiên Nhân cấp thần binh mà thôi, sẽ không khiến Âm Dương Tông quá mức coi trọng.

Muốn tiêu diệt Lôi Minh Quốc, không muốn lộ ra cường giả Thiên Nhân cấp, thì chỉ có thể lộ ra thần binh Thiên Nhân cấp.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi!

Sau một canh giờ, cường giả Lôi Minh Quốc bị quét sạch một lần, tổng cộng chém giết mấy vạn người.

Trong mấy vạn người này không ít là tử sĩ và giáp sĩ trung thành.

Hắc Long Kỳ của Đại Việt Đế Quốc của Diệp Đông Hoàng cũng cắm khắp Lôi Minh Thành và Hoàng cung Lôi Minh Quốc. "Từ nay về sau, Lôi Minh Quốc bị xóa tên, Lôi Minh Thành thuộc về Đại Việt Đế Quốc!" Giọng nói uy nghiêm hùng vĩ dưới sự gia trì của thế Vô Địch Đại Tông Sư viên mãn vang vọng khắp Lôi Minh Thành, quanh quẩn trên không trung, khuếch tán ra bốn phía.

Biến thiên rồi!

Vô số võ giả Lôi Minh Thành kinh thán, không ngờ Lôi Minh Quốc đứng thứ ba trong Âm Dương Vực cứ thế bị diệt, từng đạo tin tức quét về bốn phương tám hướng, hình thành một trận phong bạo kinh thiên.

Mà khi Độc Cô Cầu Bại dẫn người tiêu diệt cường giả Lôi Minh Quốc, những cường giả khác dưới trướng Diệp Đông Hoàng cũng

không lười biếng, xuất kích khắp nơi, đối tượng nhắm vào chính là năm đế quốc nằm giữa Đại Việt Đế Quốc và Lôi Minh Quốc.

Thạch Quốc, Thạch Thành.

Oanh!

Khí tức kinh khủng chợt giáng lâm, trong nháy mắt kinh động tất cả võ giả Thạch Thành, chỉ thấy một nữ tử tuyệt sắc đeo mặt nạ tử kim, dẫn theo một đám cường giả cưỡi phi hành tọa kỵ từ trên trời giáng xuống. "Thần hậu Tố Hậu Đại Việt Đế Quốc giá lâm, hàng giả miễn tử!" Bên cạnh nữ tử mặt nạ tử kim, một nữ tử tuyệt mỹ đeo mặt nạ đen lớn tiếng mở miệng, giọng nói uyển chuyển du dương, nhưng bá đạo vô cùng.

Người này không phải ai khác, chính là Triệu Mẫn của thế giới Ỷ Thiên.

Mà nữ tử đeo mặt nạ tử kim tự nhiên là Ân Tố Tố, màu sắc mặt nạ được định theo vị phân: Thần hậu là tử kim sắc, Thánh phi kim sắc, Đế cơ bạch sắc.

Triệu Mẫn còn chưa trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, cho nên là màu đen. "Đại Việt Đế Quốc là nước nào?

Tố Hậu lại là ai?" "Chuyện này ngươi cũng không biết sao?

Đại Việt Đế Quốc là cường quốc mới quật khởi, nghe nói có mấy vị Vô Thượng Đại Tông Sư, còn diệt Xích Việt Nam cùng bốn nước xung quanh nữa.

Tố Hậu chính là Hoàng hậu của Quốc chủ Đại Việt Đế Quốc, bất quá không chỉ một người, dưới trướng còn có Thánh phi, Đế cơ gì đó!" "Có vài vị Vô Thượng Đại Tông Sư thì có gì ghê gớm?

Lão tổ Thạch Quốc ta cũng là Vô Thượng Đại Tông Sư, hơn nữa Trưởng công chúa đương kim còn là phi tử của Quốc chủ Lôi Minh

Quốc!" Từng trận tiếng nghị luận từ Thạch Thành vang lên, đồng thời từng đạo khí tức cường đại từ trong Hoàng cung Thạch Thành bốc lên, một lão giả tóc bạc phơ mang theo khí tức Vô Thượng Đại Tông Sư đi đến đối diện Ân Tố Tố. "Tê!

Cường giả!

Cực kỳ cường đại!" Cảm nhận khí tức kinh khủng trên người Ân Tố Tố, Triệu Mẫn và những người khác, lão giả tâm kinh nhục khiêu, biểu tình vốn phẫn nộ trở nên hoảng sợ và nịnh nọt, chắp tay bái, nói: "Không biết Tố Hậu Đại Việt Đế Quốc giá lâm, có điều thất lễ khi đón tiếp từ xa, kính xin thứ tội!" "Xem ra Thạch Quốc này là ngươi làm chủ, một lời, hàng phục không?" Giọng Ân Tố Tố bình tĩnh, nhưng tràn đầy vẻ không cho phép nghi ngờ.

Diệp Đông Hoàng diệt Lôi Minh Quốc khẳng định sẽ dẫn khởi sự chú ý của Âm Dương Tông, thậm chí phái ra cường giả Thiên Nhân cảnh, cho nên nhất định phải nhanh chóng thu thập đủ khí vận chi lực, đi đến thế giới tiếp theo.

Đợi từ thế giới tiếp theo trở về, Diệp Đông Hoàng tất nhiên có thể tấn thăng Thiên Nhân cảnh, dưới trướng cũng sẽ không còn chỉ có hai cường giả Thiên Nhân cảnh, khi đó sẽ chân chính không sợ Âm Dương Tông, thậm chí có thể nghiền áp Âm Dương Tông.

Hơn nữa nàng công hạ Thạch Quốc sớm một chút, trước mặt những nữ nhân khác cũng có mặt mũi một chút, nàng không muốn thua kém người khác. "Tố Hậu minh giám, Thạch Quốc ta chỉ là một tiểu quốc, đã nương tựa vào Lôi Minh Quốc, còn gả công chúa cho Lôi Minh Quốc Bệ Hạ làm phi tử, cho nên ta cũng không thể làm chủ.

Hay là xin Tố Hậu đợi một lát, lão hủ đi thỉnh ý Lôi Minh Quốc Bệ Hạ?" Lão giả nói rất uyển chuyển, thái độ cũng cực kỳ khiêm nhường, nhưng trong lời nói không hề thiếu ý uy hiếp: "Thạch Quốc

ta được Lôi Minh Quốc che chở, cho dù ngươi thực lực mạnh hơn ta, chẳng lẽ còn dám đối đầu với Lôi Minh Quốc sao?" "Lão già, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, không phải là không hàng sao?" Trong khi nói, Triệu Mẫn liếc nhìn Ân Tố Tố, thấy người sau gật đầu, lập tức rút kiếm chém ra. "Ngươi!" Nguy cơ tử vong ập đến, lão giả kinh khủng muốn phản kháng, nhưng phát hiện kiếm này của đối phương nhanh đến cực hạn, Kiếm thế ẩn chứa kinh khủng đến mức hỗn độn, hoàn toàn không phải hắn có thể chống cự được. "Vô Địch Đại Tông Sư!" Ý niệm cuối cùng của lão giả chợt lóe lên, đầu người bay lên, ý thức chìm vào bóng tối. "Giết!" Ân Tố Tố nhẹ nhàng phun ra một chữ, Triệu Mẫn, Kỷ Hiểu Phù, Dương Nhược Hi, Ân Thiên Chính và những người khác trong tiếng kêu thảm thiết kinh sợ của Hoàng đế Thạch Quốc và văn võ bá quan mà xông lên sát phạt.

Vị Vô Thượng Đại Tông Sư duy nhất của Thạch Quốc đã bị chém giết, còn lại một số Đại Tông Sư, Tông Sư, căn bản không chịu nổi một kích, chính là một trận đồ sát!

Đã có liên quan đến Lôi Minh Quốc, vậy thì không thể giữ lại!

Đồng thời, Đông Phương Bất Bại dẫn theo Nghi Lâm, Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi, Đồng Bách Hùng và những người khác sát phạt Thanh Quốc!

Thủy Vân Cơ dẫn theo Thạch Dao, Lục Lâm Hiên, Cửu Thiên Thánh Cơ và những người khác sát phạt Lan Quốc!

Thượng Quan Hải Đường dẫn theo Kinh Hồng Tiên Tử Dương Diễm (Tiểu Lý Phi Đao), Liễu Sinh Phiêu Nhứ (Thiên Hạ Đệ Nhất), Chu Vô Thị, Tào Chính Thuần và những người khác sát phạt Bạch Vân Quốc!

Triệu Sư Dung, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải cũng dẫn theo thủ hạ sát phạt Xuất Vân Quốc.

Diệp Đông Hoàng thu nhận những nữ nhân phong hoa tuyệt đại như vậy, tự nhiên không phải để nuôi dưỡng trong hậu cung cho hắn vui chơi, mà là muốn bọn họ giúp hắn khai cương thác thổ, quản lý cơ nghiệp, trấn thủ một phương, nếu không sau này thế giới càng ngày càng nhiều, một mình hắn làm sao quản lý nổi nhiều như vậy.

Tiếu Ngạo, Ỷ Thiên, Bất Lương Nhân, Đại Minh, Đại Tống cứ như là từng chư hầu quốc, mà Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố và những người khác thì tương đương với từng chư hầu, bọn họ đều quản lý một thế giới, có quyền tự chủ rất lớn, Diệp Đông Hoàng bình thường sẽ không can thiệp.

Đợi đến khi cần dùng, hắn chỉ cần phân Thạch Quốc, Thanh Quốc, Lan Quốc, Bạch Vân Quốc, Xuất Vân Quốc cho bọn họ.

Cụ thể làm thế nào, công đánh ra sao, Diệp Đông Hoàng cũng không cần quản, hắn chỉ cần kết quả.

Cách này không chỉ có thể giúp hắn tiết kiệm rất nhiều chuyện, còn có thể nâng cao tính tích cực của các nữ nhân, dù sao giữa bọn họ cũng coi như có quan hệ cạnh tranh.

Cùng với sự xuất động của bọn họ, Đại Việt Đế Quốc coi như chân chính lộ ra răng nanh, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân, Nhạc Phi, Hàn Thế Trung, Bạch Khởi, La Nghệ và các tướng lĩnh khác cũng dẫn theo từng đạo đại quân công thành lược địa, chiến hỏa quét ngang sáu nước, chấn kinh thiên hạ.

Chỉ nửa ngày thời gian, sáu nước hoàng thất bao gồm Lôi Minh Quốc đều bị diệt, vô số thành trì bị công hạ, uy thế kinh khủng của Đại Việt Đế Quốc quét ngang bốn phương, các nước hoảng sợ, hợp tung liên hoành.

Mà các thiên kiêu Lôi Minh Quốc đang tu hành tại Âm Dương Tông như Lôi Vô Pháp, Lôi Vô Âm và những người khác, cũng nhận

được tin tức Lôi Bá Thiên và những người khác chiến tử, cao thủ hoàng thất Lôi Minh Quốc đều bị diệt. "Đại Việt Đế Quốc, Diệp Đông Hoàng!" Giọng nói nghiến răng nghiến lợi mang theo vô tận cừu hận vang lên, quanh quẩn trên không đại điện, Lôi Vô Pháp và vài người không chút do dự, lập tức đi tìm Tông chủ Âm Dương Tông.

Có thể diệt Lôi Minh Quốc bọn họ, thực lực không thể khinh thường.

Chỉ dựa vào bọn họ, tuyệt đối không phải đối thủ.

Nhất định phải thỉnh Âm Dương Tông xuất thủ!

Âm Dương Tông.

Chúa tể của vùng đất này, chủ nhân của Âm Dương Vực, dưới trướng hàng trăm đế quốc lớn nhỏ, nắm giữ sinh tử của ức vạn nhân.

Nó tọa lạc tại Âm Dương Liên Hoa Sơn, dãy núi trùng điệp vô tận, mây mù lượn lờ, núi non tụ tập, như tiên sơn phúc địa, mà đỉnh núi cao nhất ở trung tâm dãy núi chính là chủ phong của Âm Dương Tông —— Âm Dương Phong.

Âm Dương Phong cao vạn trượng, thác nước bay lượn, như ngân hà đổ ngược, tiên hạc vượn linh, bay lượn qua lại, như thái cổ thần sơn phủ xuống thiên địa, uy nghiêm thần thánh, cung điện lầu các, quỳnh lâu ngọc vũ, nhiều không kể xiết, như tiên cung trên trời.

Chương 160

Mà trong số những cung điện này, uy nghiêm khí phái nhất chính là Âm Dương Điện tọa lạc trên đỉnh Âm Dương Phong.

Âm Dương Điện chính là nơi Âm Dương Tông bàn bạc đại sự tông môn, như Kim Loan Điện của hoàng cung đế quốc.

Đông!

Đông đông!

Ngày này, chuông cảnh giới Âm Dương Tông ngân vang, đệ tử Chân Truyền trở lên, phàm là đệ tử, trưởng lão đang ở trong tông, đều lần lượt bỏ chuyện đang làm để đến Âm Dương Điện, bàn bạc đại sự trong tông.

Lập tức.

Hưu hưu!

Bá bá!

Từng đạo lưu quang bay vụt, Âm Dương Điện vốn trống rỗng lập tức trở nên náo nhiệt, toàn bộ đều là tuấn nam mỹ nữ, hoặc vũ mị, hoặc yêu kiều, hoặc thanh lãnh, hoặc thanh thuần.

Trong đó đại đa số đều yêu kiều vũ mị, nữ tử mặc sa quần mỏng như cánh ve, khuê các mỹ lệ động lòng người như ngọc trắng ẩn hiện, mê hoặc lòng người; nam tử khí chất yêu dị, tà mị phóng đãng, tu vi yếu nhất cũng ở Vô Thượng Đại Tông Sư. "Xảy ra chuyện gì rồi?

Tông chủ sao lại đột nhiên triệu tập chúng ta?" "Ta không rõ, ta vừa xuống núi tìm được một đôi song bào thai lô đỉnh về, tuy tu vi mới Tông Sư cảnh, nhưng thể chất căn cốt phi phàm, đang định cùng bọn họ song tu đây, hắc hắc!" "Chúc mừng chúc mừng!

Xem ra ta cũng phải xuống núi một chuyến, vẫn là tài nguyên ưu lương dưới núi nhiều hơn!" "Ta thì nghe được một ít tin tức, cách đây không lâu Lôi Minh Quốc đột nhiên bị người ta diệt rồi, nghe nói hình như là bị một Đại Việt Đế Quốc mới quật khởi diệt!" "Cái gì?

Lôi Minh Quốc bị diệt rồi?" "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Lôi Minh Quốc không phải có ba vị Vô Địch Đại Tông Sư còn có một thanh trấn tộc thần binh Lôi Thần Chùy sao?

Chẳng lẽ có cường giả Thiên Nhân cấp xuất thủ?" Trong đại điện mọi người ba ba hai hai tụ tập lại một chỗ, rất nhanh liền có cường giả tin tức linh thông nói ra tin tức Lôi Minh Quốc bị diệt, lập tức chấn kinh tất cả mọi người.

Lôi Minh Quốc có thần binh Thiên Nhân cấp và Vô Địch Đại Tông Sư, tình huống bình thường không có cường giả Thiên Nhân cấp xuất thủ rất khó tiêu diệt, mà cường giả Thiên Nhân cấp, ngay cả Âm Dương Tông bọn họ cũng không có mấy vị, không trách được bọn họ kinh hãi. "Có hay không có cường giả Thiên Nhân cấp thì không xác định, đối phương cũng có một thanh thần binh Thiên Nhân cấp, sức mạnh triển hiện cũng không phải Thiên Nhân cấp, nhưng đối phương khó tránh khỏi sẽ ẩn giấu hoặc phía sau có cường giả Thiên Nhân cấp!" "Đối phương không tiếng không động liền diệt Lôi Minh Quốc, đây là không coi Âm Dương Tông chúng ta ra gì, là khiêu khích Âm Dương Tông chúng ta!" "Không sai, nghĩ chắc Tông chủ triệu tập chúng ta chính là muốn cho đối phương một bài học máu, chấn nhiếp thiên hạ!" "Đại Việt Đế Quốc sao?

Có thể diệt Lôi Minh Quốc hiển nhiên thực lực không yếu, nghĩ chắc tài nguyên không thiếu!" "Đúng vậy, nếu là bình thường chúng ta cũng không tiện quá mức, giờ đây đã đắc tội Âm Dương Tông chúng ta, hắc hắc..." Từng đạo thanh âm phẫn nộ vang lên, trong mắt lại mang theo sự hưng phấn khó mà che giấu.

Chiến tranh là thủ đoạn hiệu quả nhất để đạt được lợi lớn, một thế lực có thể diệt Lôi Minh Quốc, trong đó tài nguyên khẳng định không thiếu, cường giả cũng không thiếu.

Chỉ cần diệt đối phương, bọn họ sẽ thu được thành quả to lớn.

Hơn nữa bọn họ tuy rằng là chúa tể Âm Dương Vực, nhưng bình thường cũng không dám quá mức, nếu không chèn ép quá đáng, từng người một đều bỏ đi, bọn họ lấy đâu ra người mà tìm!

Giờ đây danh chính ngôn thuận xuất binh, bọn họ liền có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, không kiêng nể cướp đoạt mỹ nữ cùng các tài nguyên trong đó. "Nhìn kìa, Lôi Vô Pháp và Lôi Vô Thiên đến rồi!" "Bọn họ là người Lôi Minh Quốc chắc chắn biết đã xảy ra chuyện gì!" Vài đạo thân ảnh bay vụt đến, từng đạo ánh mắt trong đại điện đồng loạt quét qua, nhưng còn chưa đợi bọn họ tiến lên hỏi, một luồng ba động vô hình từ phía trên đại điện tràn ra, khí tức kinh khủng uy nghiêm tràn ngập toàn bộ đại điện.

Lại không biết từ lúc nào, trên bảo tọa hoa sen màu hồng phấn phía trên, đã xuất hiện hai người.

Đó là một nam tử dáng vẻ thanh niên, tuấn mỹ yêu dị, khí chất độc đáo, và một nữ tử yêu kiều mặc sa quần màu hồng phấn bán trong suốt.

Nữ tử vũ mị động lòng người, nửa tựa vào lòng nam tử, một đôi mắt hồ ly đặc biệt mê hoặc lòng người!

Bộ ngực đầy đặn kia dường như muốn nứt ra, nhìn một cái liền có cảm giác muốn nổ tung, không lúc nào không thu hút ánh mắt người khác.

Nhưng không ai dám nhìn thêm một cái, sau khi cảm nhận được hai người xuất hiện, các cường giả đang tán loạn trong đại điện đều

nghiêm chỉnh đứng thẳng, sau đó tất cả mọi người chỉnh tề đồng loạt, cúi mình bái: "Bái kiến Tông chủ, bái kiến Phu nhân!" Giọng nói chỉnh tề vang vọng khắp đại điện, hai người này hiển nhiên chính là Tông chủ Âm Dương Tông đương nhiệm Nguyệt Vô Ngân và Tông chủ phu nhân Hoa Thiên Vũ, cả hai đều là cường giả Thiên Nhân cấp. "Không cần đa lễ, đều ngồi đi!" Giọng nói lạnh nhạt uy nghiêm của Nguyệt Vô Ngân vang lên, hư thủ giơ lên, bất kể là Vô Thượng Đại Tông Sư hay Vô Địch Đại Tông Sư đều cảm thấy một luồng sức mạnh nhu hòa không thể kháng cự như đại dương mênh mông nâng mình lên, trong lòng thầm kinh hãi, xem ra thực lực Tông chủ lại tiến thêm một bước rồi. "Tạ Tông chủ!" Tất cả đệ tử Chân Truyền và trưởng lão đều lần lượt nhập tọa, ước chừng có khoảng bảy mươi người.

Trưởng lão Âm Dương Tông ba mươi sáu vị, Chân Truyền một trăm linh tám vị, hiển nhiên có rất nhiều người không ở trong tông. "Hôm nay triệu tập mọi người, nghĩ chắc chư vị trong lòng ít nhiều đều có chút suy đoán.

Lôi Vô Pháp, ngươi hãy nói cho mọi người nghe đi!" Nguyệt Vô Ngân không nói lời vô nghĩa, trực tiếp đi vào chủ đề.

Hắn không phải người thích dài dòng, có thời gian đó còn không bằng trở về ôm Hoa Thiên Vũ và mấy cặp song bào thai nữ nô của hắn song tu, vừa có thể tăng trưởng thực lực, lại vừa có thể sảng khoái.

Cần cù nỗ lực như vậy, cũng khó trách hắn có thể trở thành Tông chủ Âm Dương Tông! "Lôi Vô Pháp bái kiến Tông chủ, Phu nhân, bái kiến chư vị trưởng lão, sư huynh!" Lôi Vô Pháp đứng dậy, đi đến trung tâm đại điện, lập tức tất cả ánh mắt đều nhìn tới, ánh mắt của gần bảy mươi cường giả Vô Thượng Đại Tông Sư trở lên, ngay cả Lôi Vô Pháp cũng cảm thấy áp lực như núi, hít một hơi thật sâu mới từ từ mở miệng: "Ngay trưa hôm qua, cao tầng của Lôi Minh Quốc

nơi ta sinh ra đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Căn cứ tin tức từ những người sống sót: Vô Địch Đại Tông Sư đại khái có khoảng mười ba người, trong đó có một vị Vô Địch Đại Tông Sư dùng kiếm nắm giữ một thanh Thiên Nhân cấp thần kiếm, có một đầu tọa kỵ phi hành của Vô Địch Đại Tông Sư!" "Cái gì?

Lại có hơn mười vị Vô Địch Đại Tông Sư và một thanh Thiên Nhân cấp thần kiếm, vậy chẳng phải Đại Việt Đế Quốc có mấy chục vị Vô Địch Đại Tông Sư sao?

Nói không chừng còn có cường giả Thiên Nhân cấp?" Nghe được số liệu xác thực này, tất cả trưởng lão và đệ tử Chân Truyền đều kinh ngạc, Âm Dương Tông bọn họ cũng chỉ có ba mươi sáu vị Vô Địch Đại Tông Sư mà thôi.

Đương nhiên, đối phương cũng có thể không có nhiều như vậy, nói không chừng diệt Lôi Minh Quốc chính là toàn bộ thực lực của họ, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thể nào, dù sao bên cạnh Hoàng đế khẳng định còn giữ lại không ít lực lượng! "Mà thế lực mà bọn họ thuộc về chính là một Đại Việt Đế Quốc vừa mới thành lập chưa đầy mấy ngày, Quốc chủ của nó Diệp Đông Hoàng năm nay mười hai tuổi..." Lôi Vô Pháp lần lượt kể lại tất cả tin tức đã thu thập được, trong đó có tin tức Âm Dương Tông thu thập được, nhiều hơn là tin tức Lôi Minh Quốc trước đó thu thập được, mà cường giả còn sống sót sau khi Lôi Minh Quốc bị diệt truyền cho hắn. "Tông chủ, đối phương hiển nhiên không coi chúng ta ra gì, xem ra những năm này có vài kẻ đã quên mất uy nghiêm của Âm Dương Tông chúng ta, chi bằng trực tiếp phái cường giả cường thế diệt sát bọn chúng, chấn nhiếp thiên hạ!" "Đồng thời lệnh tất cả các phụ thuộc quốc tiến cống gấp đôi, để bọn họ biết uy nghiêm của Âm Dương Tông, thần thánh không thể xâm phạm!" Trưởng lão Lại Nhật Thanh nghĩa phẫn điền ưng, ánh mắt lại vô cùng nóng bỏng, trong lòng rục rịch.

Từ lời giới thiệu của Lôi Vô Pháp vừa rồi, hắn phát hiện Đại Việt Đế Quốc mỹ nữ đông đảo, tu vi phi phàm, quả thực là tài nguyên trời ban.

Nếu hắn cùng chia một chén canh, đoạt được mấy cái lô đỉnh ưu tú, nói không chừng có cơ hội vấn đỉnh Thiên Nhân cảnh.

Hắn là gia gia của Lại Nguyệt Kính, đã kẹt ở Vô Địch Đại Tông Sư tròn hai trăm năm, dựa vào bản thân là không thể tấn thăng.

Thiên phú không đủ, lô đỉnh đến bù! "Lời Lại trưởng lão nói rất đúng, ta nguyện làm tiên phong, vì Âm Dương Tông xông pha chém giết!" Trưởng lão Sử Vô Tương lập tức phụ họa, nghĩa khí lẫm liệt, không biết còn tưởng hắn thật sự muốn vì tông môn cống hiến. "Chẳng phải chỉ là muốn cướp lô đỉnh sao?

Nói chuyện thật là nghĩa khí lẫm liệt!" Trưởng lão và đệ tử xung quanh trong lòng khinh bỉ, nhưng trên mặt lại một vẻ nghiêm túc, nghiêm chỉnh mở miệng: "Vì tông môn, vạn chết không từ, thỉnh Tông chủ ân chuẩn!" "Mọi người hãy tạm thời yên tĩnh, Diệp Đông Hoàng có thể quật khởi nhanh như vậy chúng ta còn chưa biết, cũng không biết phía sau hắn có thế lực cường đại nào không, cho nên tạm thời không nên khinh cử vọng động, trước tiên phái một sứ giả đến đó, làm rõ tình hình!" Nguyệt Vô Ngân đưa tay ấn xuống, đại điện lập tức yên tĩnh lại, tất cả trưởng lão và Chân Truyền cũng bình tĩnh lại.

Âm Dương Tông bọn họ ở Âm Dương Vực này là bá chủ, nhưng bên ngoài thế lực cường đại nhiều như lông trâu, đi ra ngoài thật sự chẳng tính là gì.

Nếu không bọn họ sớm đã đi ra ngoài cướp đoạt lô đỉnh rồi, đâu còn ở lại đây làm gì. "Tông chủ thánh minh, tại hạ nguyện đi Đại Việt Đế Quốc, dò xét rõ tình hình đối phương!" Lại Nhật Thanh đứng dậy tiến lên, cúi mình nói.

Nếu đối phương có hậu đài rất cường đại, hắn cùng lắm thì giả vờ làm cháu trai không đắc tội.

Nếu không có hậu đài, hắn liền có thể chiếm hết tiên cơ! "Được, vậy chuyện này giao cho Lại trưởng lão, nhất định phải làm rõ lai lịch của đối phương!" Nguyệt Vô Ngân kỳ thực không cho rằng Diệp Đông Hoàng có hậu đài cường đại hay thực lực gì, làm như vậy cũng chẳng qua là để cẩn thận, đề phòng vạn nhất. "Thỉnh Tông chủ yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, với tốc độ nhanh nhất điều tra rõ lai lịch của đối phương!" Lại Nhật Thanh chắp tay bái, dưới ánh mắt ghen tị của các trưởng lão đệ tử, hưng phấn rời khỏi Âm Dương Tông đi đến Đại Việt Đế Quốc để thăm dò Diệp Đông Hoàng. "Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng, đợi sau khi Lại trưởng lão điều tra rõ tình hình, sẽ lôi đình xuất kích, tiêu diệt đối phương!" Nguyệt Vô Ngân nói xong, một tay ôm lấy eo thon mềm mại như rắn nước của Hoa Thiên Vũ, trong nháy mắt biến mất trong đại điện. "Vâng, Tông chủ!" Mọi người đồng loạt bái tiễn, nghĩ đến thân hình quyến rũ của Hoa Thiên Vũ trong lòng tràn đầy đố kỵ, nhưng nghĩ đến Đại Việt Đế Quốc, từng người một lập tức hưng phấn, đến lúc đó nhất định phải cướp thêm mấy người.

Bọn họ nào cho rằng Diệp Đông Hoàng có thể uy hiếp bọn họ, thế lực có thể uy hiếp đến Âm Dương Tông bọn họ, căn bản không thèm để mắt đến nơi này.

Tông chủ thật sự quá cẩn thận quá ổn trọng rồi!

Đại Việt Đế Quốc, Thần Phong Thành. "Sinh ra ở Thiên Phong Quốc, ở nơi này cùng mấy quốc gia nhỏ này tranh đấu thì có thể là thế lực lớn gì?" Lại Nhật Thanh mất một ngày thời gian cuối cùng cũng đến được Thần Phong Thành của Đại Việt Đế Quốc, trên đường đi hắn đã thu thập được không ít tin tức về Đại Việt Đế Quốc, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng. "Thần hậu, Thánh phi, Đế cơ, Thập Nhị

Tiên Cơ, lão phu ngược lại muốn kiến thức một phen!" Lại Nhật Thanh râu bạc phơ rung rinh, cười dâm đãng, cưỡi trên lưng một con phi cầm, trực tiếp đến trên không Hoàng cung, lớn tiếng nói: "Trưởng lão Âm Dương Tông Lại Nhật Thanh đến cầu kiến Quốc chủ Đại Việt Đế Quốc!" Giọng nói cuồn cuộn vang vọng khắp Thần Phong Thành, lập tức kinh tỉnh tất cả mọi người, từng người một đầy vẻ hiếu kỳ nghi hoặc ngẩng đầu lên. "Kia là trưởng lão Âm Dương Tông?" "Hắn đến cầu kiến Bệ Hạ?" "Xảy ra chuyện gì rồi?" Âm Dương Tông cách bọn họ quá xa, huống chi là đại nhân vật cấp bậc trưởng lão như vậy, không biết đến chỗ bọn họ làm gì, lại còn nói cầu kiến?

Bọn họ không biết Diệp Đông Hoàng hai ngày nay đã diệt sáu nước bao gồm Lôi Minh Quốc, mà thế lực Đại Việt Đế Quốc sớm đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ, ngay cả Hắc Việt Nam đứng đầu bảng cũng có thể dễ dàng phúc diệt. "Lại Nhật Thanh?

Không biết có quan hệ gì với Lại Nguyệt Kính?" Trong Kim Loan Điện, Diệp Đông Hoàng đang cử hành đại triều hội, nghe lời ấy trong lòng khẽ động, Lại Nguyệt Kính đến lần trước bị sưu hồn sau biến thành kẻ ngốc còn bị giam trong thiên lao, xem ra Lại Nguyệt Kính có bạn rồi!

Hắn đúng là một người tốt, lúc này còn nghĩ đến việc tìm bạn cho Lại Nguyệt Kính đã biến thành kẻ ngốc, nói không chừng người bạn này, còn là đồng tộc của hắn!

Đại Việt Đế Quốc, Hoàng Cung.

“Thái độ tốt thật, xem ra thật sự không xem Âm Dương Tông ta ra gì, không biết là thực sự có bản lĩnh hay là cuồng vọng tự đại đây?” Lại Nhật Thanh từ phi hành tọa kỵ bước xuống, theo một thị nữ dẫn đường đi về phía Kim Loan Điện, trong lòng tràn đầy bất mãn.

Với thân phận của hắn, ở Âm Dương Vực này chưa từng có ai dám khinh mạn hắn như vậy.

Thế nhưng, tuy tức giận, nhưng trên mặt Lại Nhật Thanh không hề lộ ra vẻ bất mãn nào, vẫn giữ vẻ bất động thanh sắc.

Hắn muốn xem Diệp Đông Hoàng là đang khoác lác hay là kẻ ngu xuẩn.

Bá bá bá!

Lại Nhật Thanh bước vào Kim Loan Điện, lập tức đón nhận từng ánh mắt sắc bén, áp lực đáng sợ ập đến.

Nếu không phải hắn đã sống mấy trăm tuổi, tâm tính kiên nghị, từng trải qua không ít đại trường diện, e rằng đã lập tức mềm nhũn chân rồi.

"Thực lực mạnh thật, Vô Địch Đại Tông Sư ít nhất cũng hơn hai mươi vị!" Lại Nhật Thanh thầm kinh hãi trong lòng.

Khí tức của cường giả cấp Thiên Nhân hắn chưa cảm nhận được, vì vậy không chắc chắn liệu có cường giả cấp Thiên Nhân hay không.

Chương 161

Nếu đối phương thu liễm khí tức, hắn căn bản không thể nhìn ra.

Nhưng khí tức của Vô Địch Đại Tông Sư thì hắn có thể cảm ứng được!

Đứng trước ánh mắt của văn võ bá quan dưới trướng Diệp Đông Hoàng, Lại Nhật Thanh từng bước từng bước đi vào đại điện.

Bước chân hắn vững vàng, tựa như nhàn nhã tản bộ, nhưng trong lòng thực ra đang hoảng loạn vô cùng!

Hơn hai mươi vị Vô Địch Đại Tông Sư, chỉ trong khoảnh khắc là có thể nghiền nát hắn.

Ai có thể không sợ hãi?

"Đây chính là Diệp Đông Hoàng?

Khí thế thật mạnh!" Lại Nhật Thanh đi đến giữa đại điện, ngẩng đầu liền đối mặt với ánh mắt sâu thẳm tựa tinh không của Diệp Đông Hoàng, tâm thần chấn động, cả người như bị trọng kích, cảm giác cho dù đối mặt với cường giả Thiên Nhân cảnh cũng chỉ đến vậy thôi.

"Trưởng lão Âm Dương Tông Lại Nhật Thanh bái kiến Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng quả là một biểu nhân tài, trẻ tuổi tài cao!" Lại Nhật Thanh hoàn hồn, nén lại sự kinh hãi trong lòng, chắp tay, không hề khiêm nhường cũng không hề kiêu ngạo, đồng thời thầm đánh giá xung quanh.

Đánh giá một lượt, Lại Nhật Thanh mới phát hiện trên triều đình có rất nhiều mỹ nữ tuyệt sắc.

Một số phi tần bên cạnh Diệp Đông Hoàng thì khỏi phải nói,

không chỉ mỹ diễm tuyệt luân, mà hơn một nửa trong số đó đều là Vô Địch Đại Tông Sư, đơn giản là khiến người ta ghen tỵ.

Trong số các triều thần xung quanh cũng có không ít mỹ nữ tuyệt sắc, hơn nữa hầu như toàn bộ đều là thân xử nữ, đơn giản là những lô đỉnh tu luyện tuyệt vời nhất.

Khoảnh khắc này, dù là tâm tính của hắn cũng không khỏi hô hấp dồn dập mấy phần.

Nếu hắn chiếm hữu được hết thì tốt biết mấy!

"Lại trưởng lão đến đây, có việc gì quan trọng?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt bình tĩnh nhìn xuống Lại Nhật Thanh, lạnh nhạt hỏi.

Hắn vốn nghĩ Âm Dương Tông ít nhất cũng sẽ có một cường giả Thiên Nhân cảnh đến điều tra, không ngờ lại chỉ cử một trưởng lão cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư đến.

"Hạ Hoàng không phải cố tình hỏi vậy chứ?

Lôi Minh Quốc, một trong ba đế quốc cường đại nhất Âm Dương Vực, giờ đây bị Hạ Hoàng tiêu diệt, Âm Dương Tông ta tự nhiên phải chú ý một chút!" "Đương nhiên, các quốc gia bên dưới tranh giành lẫn nhau, Âm Dương Tông vốn không can thiệp, chỉ là Lôi Minh Quốc trước kia đã đồng ý cống nạp cho Âm Dương Tông năm mỹ nữ Vô Địch Đại Tông Sư, hai mươi mỹ nữ Vô Thượng Đại Tông Sư, năm mươi mỹ nữ Đại Tông Sư, và một trăm mỹ nữ Tông Sư.

Nay Lôi Minh Quốc không còn nữa, Tông chủ cũng đành để ta đến tìm Hạ Hoàng nộp thay!" Lại Nhật Thanh chắp tay, chậm rãi mở lời, trong lúc nói, thầm quan sát Diệp Đông Hoàng, xem phản ứng của hắn.

Số lượng hắn nói ra này không phải tùy tiện, mà là dựa trên kết quả quan sát văn võ bá quan xung quanh, có thể đảm bảo Diệp Đông

Hoàng có thể lấy ra được, lại có thể khiến Diệp Đông Hoàng đau lòng.

Nếu Diệp Đông Hoàng đồng ý, chứng tỏ hắn không đủ nội tình, không dám hoặc tạm thời không dám đối địch với Âm Dương Tông.

Nếu mạnh mẽ cự tuyệt, chứng tỏ đối phương không sợ đắc tội Âm Dương Tông, hoặc là có nội tình, hoặc là nghé con không sợ hổ, cuồng vọng tự đại.

"Xem ra ngươi là đến cướp bóc!" Diệp Đông Hoàng biểu cảm không chút thay đổi, nhìn Lại Nhật Thanh, giọng nói mang theo một tia trêu đùa, không thể nhìn ra là tức giận hay không tức giận.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng trong lòng dường như có chút hiểu rõ ý đồ của Lại Nhật Thanh.

"Hạ Hoàng nói đùa rồi, Hạ Hoàng thôn tính Lôi Minh Quốc, kế thừa tất cả của Lôi Minh Quốc.

Những gì họ chưa hoàn thành tự nhiên nên do Hạ Hoàng hoàn thành, đây là quy củ bấy lâu nay của Âm Dương Vực!" Lại Nhật Thanh ánh mắt chăm chú nhìn Diệp Đông Hoàng, thăm dò nói: "Nếu Hạ Hoàng có thực lực phá vỡ quy củ của Âm Dương Vực, vậy tự nhiên mọi chuyện dễ nói!" Lúc này, Lại Nhật Thanh cũng xem như đã nói thẳng.

Ý tứ tiềm ẩn chính là, nếu ngươi có bản lĩnh hoặc hậu thuẫn, cứ phô ra.

Nếu có thể phá vỡ quy củ của Âm Dương Tông, chúng ta Âm Dương Tông tự nhiên sẽ không làm khó ngươi, cũng không muốn đối địch với ngươi!

Nhưng nếu ngươi không có, vậy thì thật ngại quá, ngươi hãy ngoan ngoãn làm theo quy củ của Âm Dương Tông.

Diệp Đông Hoàng tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Lại Nhật Thanh, thậm

chí hắn còn có thể đoán được, nếu hắn không có thực lực, cho dù hắn làm theo yêu cầu của Lại Nhật Thanh mà dâng mỹ nữ lên, Âm Dương Tông cũng sẽ không tha cho "con cừu béo" này!

"Phế đi, giam vào đại lao!" Diệp Đông Hoàng đột nhiên sắc mặt lạnh đi, nói ra một câu khiến Lại Nhật Thanh không kịp trở tay.

"Cái gì?" Lại Nhật Thanh giật mình, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp ra tay với hắn, điều này không hợp lẽ thường a.

"Hạ Hoàng ba tư a, cho dù người phía sau ngươi có cường giả Thiên Nhân cảnh chống lưng, nhưng Âm Dương Tông ta cũng không phải yếu ớt, chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, hòa bình chung sống.

Đối địch với chúng ta, cuối cùng chỉ có lưỡng bại câu thương, đối với ngươi cũng không có ích lợi gì!" Lại Nhật Thanh toàn thân lông tơ dựng đứng, lớn tiếng khuyên nhủ.

Phản kháng là không thể, xung quanh mấy chục Vô Địch Đại Tông Sư, mỗi người một chiêu là có thể oanh tạc hắn thành tro bụi.

Oanh!

Tuy nhiên, lời Lại Nhật Thanh chưa dứt, một cỗ kiếm ý khủng bố ập đến, lập tức xuyên thủng đan điền của hắn.

"Phốc!" Lại Nhật Thanh phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt oán độc và phẫn nộ nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, nguyền rủa: "Diệp Đông Hoàng, đừng tưởng ngươi có cường giả Thiên Nhân cảnh chống lưng thì ghê gớm.

Dám đối địch với Âm Dương Tông, ngươi chết chắc rồi, còn sẽ chết rất thảm, những nữ nhân của ngươi từng người từng người đều sẽ trở thành lô đỉnh, bị người ta ngày đêm thải bổ…" Trong lòng Lại Nhật Thanh hận không thể chết đi được, hối hận khôn nguôi.

Vốn muốn chiếm tiên cơ để kiếm chút lợi lộc, không ngờ lợi chưa thấy đâu đã bị phế rồi, hắn xong đời rồi!

Hắn vốn tưởng rằng nếu Diệp Đông Hoàng thế lực mạnh, trước khi Âm Dương Tông biểu hiện ra địch ý, tất nhiên sẽ không mạo hiểm đối địch, cũng sẽ không động đến hắn.

Nếu thực lực yếu, càng không dám động đến hắn.

Vì vậy, hắn mới tích cực chạy đến như vậy!

Ai ngờ Diệp Đông Hoàng không theo lẽ thường, trực tiếp phế hắn!

Hắn đây là tự mình nhảy vào quỷ môn quan a!

"Đan điền bị phế, còn kêu to đến vậy!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt ngưng lại, nhìn Lại Nhật Thanh, trong mắt một điểm tinh mang lóe lên, hóa thành cửu cung bát quái, một đạo lực lượng vô hình tràn ra, bao trùm Lại Nhật Thanh.

"A!" Lại Nhật Thanh đang chửi rủa lập tức thảm thiết kêu lên, ôm đầu đau đớn lăn lộn, cảm giác như vô số kim châm đâm vào đại não, đau đến không muốn sống.

Đó rõ ràng là Diệp Đông Hoàng thi triển Vạn Đạo Đế Mâu trực tiếp sưu hồn.

"Ha ha, tiểu phi trùng, bay a bay……" Sau một lúc lâu, Lại Nhật Thanh mép chảy nước dãi, ánh mắt ngây dại, triệt để biến thành một kẻ bạch si, bị kéo xuống giam vào thiên lao cùng tôn tử Lại Nguyệt Kinh làm bạn.

"Tất cả xuống chuẩn bị, một canh giờ sau, Trẫm sẽ tiền vãng thế giới kế tiếp!" Giải quyết Lại Nhật Thanh xong, Diệp Đông Hoàng nhìn xuống văn võ bá quan phía dưới.

Hai ngày này đã diệt sáu đại đế quốc bao gồm Lôi Minh Quốc, tuy chưa hoàn toàn chưởng khống, nhưng Khí Vận Điểm cũng bạo trướng sáu trăm vạn.

Khí Vận Điểm liên quan đến thực lực, tài phú, danh vọng, thế lực.

Diệt sáu quốc gia, danh vọng tăng bội, tài phú tăng lớn, Khí Vận Điểm tự nhiên tăng mạnh.

"Thần tuân chỉ, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Quần thần phấn chấn, cơ bản đã trải qua mấy lần như vậy, họ hiểu rằng mình lại có mấy chục năm để tu luyện, đến lúc đó nói không chừng đều tấn thăng Thiên Nhân rồi, còn sợ Âm Dương Tông gì nữa?

Giải tán quần thần, Diệp Đông Hoàng trở về Tẩm Cung, nhìn vào bảng Vạn Đạo Hư Nghĩ. **Vạn Đạo Điếu Hoàng Can:** **Đẳng cấp:** 4 cấp (0/1000000) **Chủ nhân:** Diệp Đông Hoàng **Tu vi:** Vô Địch Đại Tông Sư (Vạn Đạo chi thế viên mãn) **Công pháp:** Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Tứ giai 1200/10000) **Thần thông đã thức tỉnh:** Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) **Võ kỹ tự sáng:** Thiên Địa Nhất Kiếm, Quân Lâm Thiên Hạ **Tử công pháp:** Vạn Đạo Kinh **Khí Vận Điểm:** 6254300 **Thế giới đã dung hợp:** Tiếu Ngạo Thế Giới, Ỷ Thiên Thế Giới, Bất Lương Nhân Thế Giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống Thế Giới **Công năng:** Thùy Điếu Chư Thiên hoặc Xuyên Toa Chư Thiên (Chú: Cần tiêu hao Khí Vận Điểm.

Ngoài ra, đẳng cấp không đủ, nhiều công năng chưa thể biết) "Đã đến lúc đi đến thế giới kế tiếp rồi!" Diệp Đông Hoàng vọng về phía Âm Dương Tông, ánh mắt lạnh lẽo, "Chờ Trẫm trở về, sẽ là ngày Âm Dương Tông diệt vong!" *** Thăng Long Đại Địa, khói lửa tứ phía, chiến loạn liên miên, triều đình thay đổi.

Trong giang hồ, môn phái cát cứ, có võ lâm thánh địa bạch đạo

như Từ Hàng Tĩnh Trai, Tịnh Niệm Thiền Tông, có ma môn Lưỡng Phái Lục Đạo hắc đạo, phủ khám thiên hạ, khuấy động phong vân, dân chúng lầm than.

Cho đến khi một hùng chủ Dương Kiên xuất thế, thành lập Tùy Triều, dốc lòng trị quốc, quốc lực ngày càng thịnh vượng, thống nhất phương Bắc đại địa.

Đến ngày nay, binh phong đang sắc bén, hạ chỉ lệnh thứ tử Tấn Vương Dương Quảng làm soái, Dương Tố làm phó, Hạ Nhược Bật, Hàn Cầm Hổ làm tiên phong, thống suất một trăm vạn quân nam hạ diệt Trần, định một lần thống nhất thiên hạ.

Tùy quốc, Đại Hưng Thành, Tấn Vương Phủ.

Diệp Đông Hoàng tỉnh khai nhãn, ý thức dừng lại trên bảng Vạn Đạo Hư Nghĩ: **Vạn Đạo Điếu Hoàng Can:** **Đẳng cấp:** 4 cấp (0/1000000) **Chủ nhân:** Diệp Đông Hoàng **Tu vi:** Vô Địch Đại Tông Sư (Vạn Đạo chi thế viên mãn) **Công pháp:** Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Tứ giai 1200/10000) **Thần thông đã thức tỉnh:** Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) **Võ kỹ tự sáng:** Thiên Địa Nhất Kiếm, Quân Lâm Thiên Hạ **Tử công pháp:** Vạn Đạo Kinh **Khí Vận Điểm:** 254300 **Thế giới đã dung hợp:** Tiếu Ngạo Thế Giới, Ỷ Thiên Thế Giới, Bất Lương Nhân Thế Giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống Thế Giới "Tiêu hao quả nhiên càng ngày càng lớn, thế thân Dương Quảng cư nhiên tốn sáu trăm vạn Khí Vận Điểm!" Diệp Đông Hoàng trong lòng thở dài, chỉnh lý ký ức trong đầu, từng hình ảnh trôi qua, thật quen thuộc, dù là lần thứ hai thế thân xuyên việt, Diệp Đông Hoàng cũng cảm thấy rất thần kỳ.

Cảm giác đó là hai mươi năm trước hắn đã đến thế giới này thế thân Dương Quảng, chỉ là ký ức bị phong bế để thế thân Dương

Quảng sống đến bây giờ, sau đó ký ức mới được giải phong!

"Thủy ở thế giới này dường như hơi sâu, khẳng định có tồn tại Thiên Nhân cảnh!" Dựa theo ký ức, phụ thân trên danh nghĩa của hắn hiện nay là Dương Kiên (thực tế không có bất kỳ quan hệ nào) hẳn là có thực lực Thiên Nhân cảnh, còn có phải Thiên Nhân cảnh hay không, thì chưa thể nói rõ.

Các đại thần dưới trướng Dương Kiên như Dương Tố, Dương Lâm đều là Vô Địch Đại Tông Sư.

Trong giang hồ, những người nổi danh nhất như Đạo gia Tán Nhân Ninh Đạo Kỳ, Cao Cú Ly Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thái Lâm, Tắc Ngoại Vũ Tôn Tất Huyền, tám chín phần mười đều là cường giả Thiên Nhân cảnh.

Các thế lực phức tạp đan xen, trong đó ẩn giấu vô số cường giả.

Diệp Đông Hoàng đã tích lũy mấy chục năm ở Đại Tống Thế Giới, sớm đã đạt đến Vô Địch Đại Tông Sư, thực lực chiến lực so với Thiên Nhân bình thường cũng không hề yếu, nhưng mới đến đây, hắn tạm thời không định làm gì lớn, trước tiên ẩn mình phát triển, sau khi tìm hiểu rõ thế giới này rồi mới tính toán tiếp.

Ngày thứ hai, Diệp Đông Hoàng phụng chỉ xuất chinh nam Trần.

Khoác áo giáp, bên hông đeo một thanh bảo kiếm, hắn bước lên điểm tướng đài.

Lúc này, Dương Tố, Hạ Nhược Bật, Hàn Cầm Hổ cùng các tướng lĩnh và đại quân đã chỉnh tề xếp hàng, chờ đợi ở đây!

"Bái kiến Điện hạ!" Chúng tướng sĩ hành lễ, tiếng hô trung khí mười phần, chỉnh tề nhất trí, khí thế cuồn cuộn, thẳng xông mây xanh.

Diệp Đông Hoàng đứng trên điểm tướng đài, ánh mắt sâu thẳm sắc bén quét qua chúng tướng sĩ.

Cuối cùng, dừng lại ở một tiểu nam hài thân khoác kim giáp, ôm một thanh kim sắc bảo kiếm bên cạnh Dương Tố, sau đó như không có chuyện gì mà dời mắt đi, tay áo khẽ nâng.

"Chúng tướng sĩ miễn lễ!" Giọng hắn không lớn, nhưng lại mang theo uy nghiêm và mị lực khó cưỡng, khiến người ta không khỏi tâm sinh thần phục, tuân tòng và kính sợ.

Đây chính là khí thế và uy nghiêm cùng mị lực nhân cách mà Diệp Đông Hoàng đã bồi dưỡng được sau bao nhiêu năm ở vị trí cao!

"Tạ Điện hạ!" Chúng tướng sĩ đứng thẳng người.

Chương 162

"Có một cảm giác kỳ lạ……" Dương Tố nhìn Diệp Đông Hoàng, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc khó nhận ra, dường như Tấn Vương Điện hạ hôm nay có chút khác biệt, nhưng lại không thể nói rõ là khác ở điểm nào.

Cái khí chất sâu thẳm như núi như biển kia, cái khí thế bá đạo như có như không và ánh mắt sâu thẳm sắc bén tựa như thấu triệt vũ trụ thiên địa, đều khiến hắn cảm thấy một trận tâm quý và áp lực.

Điều này trước đây tuyệt đối chưa từng có!

"Thật đáng sợ, cảm giác như tất cả của mình đều bị nhìn thấu, còn đáng sợ hơn cả lão gia hỏa Dương Tố!" Tiểu tướng kim giáp bên cạnh Dương Tố khi bị ánh mắt Diệp Đông Hoàng quét qua, thân thể càng run lên, toàn thân cơ bắp không tự chủ căng cứng, đôi tay trắng nõn nhỏ bé siết chặt thanh kim sắc đại bảo kiếm trong tay, có cảm giác như bị phơi bày trần trụi trước mặt đối phương.

"Tảo diệt nam Trần, thống nhất thiên hạ!" "Xuất phát!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, nhưng chỉ một câu ngắn ngủi, lại khiến chúng tướng sĩ nhiệt huyết sôi trào, khí thế như hồng.

"Tảo diệt nam Trần, thống nhất thiên hạ!" "Tảo diệt nam Trần, thống nhất thiên hạ!" Đại quân hô lớn, khí thế ngút trời, từng đội từng đội, từng hàng từng hàng, hùng dũng oai vệ, khí thế ngút trời tiến về phía nam Trần. *** Trần Quốc, Kiến Khang Thành, Hoàng Cung, Kết Kỷ Các.

Kết Kỷ Các là một trong ba các Lâm Xuân, Kết Kỷ, Vọng Tiên mới được Trần Thúc Bảo xây dựng.

Các cao vài chục trượng, kéo dài vài chục gian, kiến trúc xa hoa

bậc nhất, kỹ thuật công phu vô cùng khéo léo.

Cửa sổ, tường, lan can đều làm từ gỗ trầm hương quý giá, trang trí bằng vàng ngọc châu báu, rèm châu báu, giường quý, đồ chơi kỳ trân, vật dụng tráng lệ.

Bên dưới các là núi đá chồng chất, dẫn nước tạo ao, trồng cây quý hoa danh, gió thổi qua, hương thơm bay xa mười dặm.

Đây là nơi Trần Thúc Bảo giấu mỹ nhân.

Trần Thúc Bảo tự cư Lâm Xuân Các, Trương Lệ Hoa cư Kết Kỷ Các, Cung Quý Phi, Khổng Quý Phi cư Vọng Tiên Các.

Các phi tử còn lại chỉ được truyền triệu lâm hạnh mới được du ngoạn trên đó.

Có thể nói là cực kỳ xa hoa, hoang dâm vô đạo.

Lúc này, trong Kết Kỷ Các, một mỹ nhân thanh lệ thoát tục đang tựa lan can trông về phía xa, y phục phiêu phiêu, thần tư ngọc cốt, uyển như tiên tử trên trời.

Nàng là phi tử được Trần Thúc Bảo sủng ái nhất, được mệnh danh là "họa thủy ngộ quốc" Trương Lệ Hoa.

Tuy nhiên, phía sau Trương Lệ Hoa lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Chỉ thấy Trần Thúc Bảo y sam không chỉnh tề, ánh mắt mê ly, hai tay vung vẩy trong không khí, thân thể run rẩy, mặt đầy dâm tiếu.

"Mỹ nhân, nàng quả là bảo bối của Trẫm!" Trần Thúc Bảo bộ dạng như heo, miệng lẩm bẩm lời tục tĩu, dường như đang mơ mộng, trong mộng đang làm chuyện gì đó khó tả.

Không lâu sau, cùng với một trận co giật, Trần Thúc Bảo trở lại bình tĩnh.

“Bệ hạ, Bệ hạ, đại quân Tùy quốc đánh tới rồi!” Dưới lầu các vang lên một giọng nói trung khí mười phần, thống thiết đau lòng, ánh mắt Trần Thúc Bảo khôi phục thanh minh, kinh hô: “Cái gì?

Đánh tới đâu rồi?” “Bệ hạ, đại quân Tùy Triều đã sắp đến biên cảnh rồi, không bao lâu nữa sẽ đánh tới, kính xin Bệ hạ lâm triều, cùng nhau thương nghị sách lược ngự địch!” Một đại thần phía dưới khổ tâm khuyên nhủ.

“Bệ hạ có trăm vạn đại quân, mãnh tướng như mây, lại có Trường Giang hiểm yếu, hà cớ gì phải sợ mấy tên địch phạm nhỏ nhoi.

Chi bằng thần thiếp thay Bệ hạ tấu một khúc nhạc, xoa dịu nỗi lo!” Giọng nói trong trẻo dễ nghe của Trương Lệ Hoa vang lên, tựa như một dòng suối trong vắt thấm vào tâm can, khiến Trần Thúc Bảo phiêu phiêu dục tiên, quên hết mọi phiền não.

“Mỹ nhân nói phải!” Trần Thúc Bảo cười nói, rồi nhìn xuống phía dưới, “Mấy tên giặc cỏ nhỏ bé, phái binh trấn áp là được, chút chuyện nhỏ này cũng đến phiền Trẫm, Trẫm cần các ngươi làm gì?

Tất cả cút ngay cho Trẫm!” “Yêu phi, lão thần hôm nay dù có chết, cũng phải giết chết yêu phi họa quốc ương dân này!” Một đại thần giận tóc gáy, mắt đỏ ngầu xông lên lầu các, muốn giết Trương Lệ Hoa.

“A!

Bệ hạ cứu mạng, ô ô!” Trương Lệ Hoa kinh khủng, vội vàng trốn sau Trần Thúc Bảo, vẻ mặt đáng thương, hoảng sợ bất an.

“Táo bạo!

Ngươi dám phạm thượng!” Trần Thúc Bảo đại nộ, dám giữa mặt hành thích ái phi của hắn, thật là đại nghịch bất đạo.

“Người đâu!

Hộ giá!

Có thích khách!" "Bệ hạ, yêu phi này họa quốc ương dân, sẽ vong Trần quốc thiên hạ a!" Đại thần thống khổ, muốn giết Trương Lệ Hoa, nhưng bị Trần Thúc Bảo ngăn cản, không có cơ hội.

Xuy xuy xuy!

Khoảnh khắc kế tiếp, một đám hộ vệ cao thủ xông ra, chém giết hắn.

"Kéo ra ngoài treo ở cửa thành, tru di cửu tộc, đây chính là hạ tràng của kẻ phạm thượng tác loạn!" Trần Thúc Bảo giận không kìm được, phất tay lệnh mọi người lui xuống.

"Bệ hạ thần võ, mấy tên nghịch tặc nhỏ bé hà cớ gì phải bận tâm, thần thiếp xin vì Bệ hạ tấu một khúc nhạc, xoa dịu cơn tức giận!" Trương Lệ Hoa một phen tâng bốc, khiến Trần Thúc Bảo lập tức tâm thân thoải mái, toàn thân thư thái.

Khúc cầm thanh du dương vang lên, mang theo một ma lực kỳ diệu, Trần Thúc Bảo bất giác chìm đắm trong đó, mơ màng muốn ngủ, lại cảm thấy lạc thú vô cùng, diệu bất khả ngôn.

Chính là Thiên Ma Âm trong Thiên Ma Sách của Ma Môn.

"Yêu phi vong quốc a!" "Thương nữ bất tri vong quốc hận, cách giang do xướng Hậu Đình Hoa!" Các lão thần Trần quốc nghe thấy, bi thống tột cùng, thống khổ đau lòng, cơ nghiệp Trần quốc sắp bị hủy trong chốc lát!

"Sát!" Trong khi Trần Thúc Bảo đang đắm chìm trong sắc đẹp khó dứt ra, Diệp Đông Hoàng dẫn theo trăm vạn đại quân Tùy Triều, một đường thế như chẻ tre, vượt qua Trường Giang, tiến thẳng đến Kiến Khang Thành. *** Trần Quốc, Kiến Khang Thành.

Diệp Đông Hoàng đứng trên xa liễn, tay đặt chồng lên nhau án vào

chuôi kiếm, phía sau là trăm vạn đại quân, cờ xí tung bay, che kín bầu trời, đao giáp lấp lánh, hàn quang chói mắt.

Dương Tố cưỡi một con tuấn mã hùng tráng uy vũ, đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, bên cạnh hắn là một tiểu nam hài thân khoác kim giáp, ôm một thanh kim sắc trường kiếm.

Suốt dọc đường chiến đấu, khí tức trên người tiểu nam hài càng ngày càng mạnh mẽ, ánh mắt càng ngày càng sắc bén, mang theo sát khí nồng đậm, tựa như một thanh tuyệt thế thần binh, xuất vỏ lợi kiếm, đi đến đâu cũng không thể cản nổi.

Hạ Nhược Bật, Hàn Cầm Hổ cưỡi chiến mã, đứng trước trận tiền của tam quân, khí tức hùng hồn, trầm ổn hữu lực.

"Trần Phụ, nay khí số Trần Quốc đã tận, Tấn Vương Điện hạ niệm ngươi là nhân tài, không nỡ ngươi hy sinh uổng phí, mau chóng mở thành đầu hàng, tất sẽ trọng dụng ngươi!" Hàn Cầm Hổ trường thương khẽ chỉ, đôi mắt hổ nhìn chằm chằm một nam tử trung niên khí chất bất phàm trên tường thành.

"Trần Phụ ta thâm thụ hoàng ân, hôm nay dù có chiến tử sa trường, mã cách khoả thi, cũng sẽ quyết chiến đến cùng, thề sống chết cùng Trần Quốc!" Trần Phụ giọng nói quyết tuyệt, vẻ mặt bi tráng, hắn biết sự tình đến nước này, đại thế đã mất, Trần Quốc không thể cứu vãn, nhưng bảo hắn bán chủ cầu vinh thì tuyệt đối không thể.

"Huyết chiến đến cùng, thề sống chết cùng Trần Quốc!" "Huyết chiến đến cùng, thề sống chết cùng Trần Quốc!" Chúng tướng sĩ Trần Quốc bị quyết tâm của Trần Phụ cảm nhiễm, hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng gào thét, như những con dã thú phát điên, khí thế kinh người.

Khốn thú vẫn còn đấu tranh, thường có thể phát huy sức mạnh siêu thường!

“Sát!” Diệp Đông Hoàng ánh mắt nhìn Kiến Khang Thành, ánh mắt bình tĩnh không chút lay động, lạnh nhạt phun ra một chữ.

Đối với sự trung thành của Trần Phụ, hắn rất tán thưởng!

Nhưng điều đó không thể trở thành lý do ngăn cản quyết tâm công thành của hắn.

“Sát!” Hạ Nhược Bật, Hàn Cầm Hổ một ngựa tiên phong xông lên thành, năm mươi vạn đại quân theo sát phía sau, tiếng hò giết chóc vang trời động đất.

“Phóng tiễn!” Trần Phụ trường kiếm khẽ chỉ, vạn mũi tên cùng lúc bắn ra, xé rách không khí, mang theo những tiếng rít chói tai, như mưa đổ xuống.

Đại quân Tùy Triều giơ cao khiên chắn, cung tiễn áp chế, hai bên bắn trả lẫn nhau.

“Hưu hưu hưu hưu!” Mấy lượt bắn trả, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục!

Trong chốc lát.

Thi cốt như núi, máu chảy như biển!

Sông hộ thành nhuộm thành một màu đỏ, trông thật kinh tâm.

Tuy nhiên vẫn không thể ngăn cản tiếng kèn xung phong, đại quân giẫm lên thi thể, tiến lên từng đợt.

Cả chiến trường hóa thành một cỗ máy xay thịt.

“Lôi mộc, cổn thạch chuẩn bị!” “Hỏa du chuẩn bị!” Trần Phụ đau lòng nhìn từng tướng sĩ bên cạnh ngã xuống, nhưng lại không thể không cố nén bi thống trong lòng chỉ huy tướng sĩ giữ thành.

Diệp Đông Hoàng đứng trên xa liễn, bất động như núi, ánh mắt sâu thẳm, không nhìn ra chút dị thường nào.

Chiến trường như thế này hắn đã trải qua quá nhiều rồi, ngay cả những chiến trường tàn khốc hơn cũng từng trải qua, tự nhiên sẽ không khiến hắn dao động chút nào.

"Tấn Vương quả nhiên càng ngày càng khiến người ta khó lường!" Dương Tố đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, thầm đánh giá, càng nhìn càng kinh hãi, dường như nhìn thấy không phải một người mà là một vùng tinh không sâu thẳm vô biên, thần bí khó dò, khó nắm bắt.

"Vũ Văn Thác, còn không ra tay, giúp Tấn Vương Điện hạ sớm ngày hạ Kiến Khang Thành!" Thu lại suy nghĩ, Dương Tố nhìn tiểu tướng kim giáp bên cạnh, hòa nhã nói.

Tiểu tướng kim giáp này chính là hoàng tử Bắc Chu Vũ Văn Thác, trước kia Bắc Chu bị hắn tiêu diệt, hắn cũng bắt được mẫu tử Vũ Văn Thác, thấy Vũ Văn Thác tư chất bất phàm, có thể chưởng khống thượng cổ thần binh Hiên Viên Kiếm.

Thế là dùng mẫu thân của Vũ Văn Thác để ép buộc, thu Vũ Văn Thác làm của riêng.

"Vâng!" Vũ Văn Thác mặt không biểu cảm, cầm thanh kim sắc trường kiếm tiến lên.

Hắn là hậu duệ của thượng cổ Hiên Viên Hoàng Đế, thanh kim sắc bảo kiếm trong tay chính là Hiên Viên Kiếm truyền đời, uy lực bất phàm, thiên quân bá dịch. *** Trần Quốc hoàng cung, Kết Kỷ Điện.

"Bệ hạ, không hay rồi, đại quân Tùy Triều đã đến!" Một lão thái giám hoảng hốt chạy đến, người chưa tới, tiếng nói hoảng sợ bất an đã truyền đến.

"Ái phi!

Ái phi nàng ở đâu?" Trần Thúc Bảo sốt ruột la lớn, tìm kiếm khắp

nơi, như kiến bò trên chảo nóng, sốt ruột xoay vòng vòng.

"Bệ hạ, quân Tùy sắp đánh tới rồi, không đi nữa thì không kịp mất!" Lão thái giám thở hổn hển chạy đến trước mặt Trần Thúc Bảo, kéo tay áo hắn, vẻ mặt sốt ruột.

"Ngươi có thấy ái phi của Trẫm không?

Chương 163

Trẫm muốn mang nàng cùng đi!" Trần Thúc Bảo nắm lấy vai lão thái giám, nhìn vào mắt đối phương, đầy vẻ mong đợi hỏi.

"Bệ hạ, Quý phi nương nương nói không chừng đã đi rồi, chúng ta mau đi thôi!" Lão thái giám khuyên nhủ.

"Hồ đồ, ái phi sao có thể bỏ Trẫm một mình rời đi, mau đi tìm cho Trẫm, nhất định phải tìm được ái phi, nếu không Trẫm sẽ không đi!" Trần Thúc Bảo không tin, tìm kiếm khắp nơi, trạng thái như phát điên.

Bây giờ hắn không còn gì nữa rồi, không thể không có ái phi.

"Bệ hạ, lão nô cầu xin người, mau đi thôi, nếu không thật sự không kịp mất!" "Ái phi, nàng ở đâu?

Nàng mau ra đây!" *** Trên không Kết Kỷ Các, hai vị mỹ nhân tư dung khuynh thế, phong hoa tuyệt đại lăng không hư lập.

Một vị tự nhiên là ái phi Trương Lệ Hoa mà Trần Thúc Bảo đang tìm kiếm, một vị là tuyệt thế nữ tử che mặt bằng khăn sa mỏng.

Nữ tử khăn sa che nửa mặt, tuy không nhìn rõ dung nhan thật, nhưng đã là phong tư thướt tha, tràn đầy phong tình say đắm lòng người.

Đôi mày thanh tú xiên vào tóc mai, đôi mắt đen như điểm mực, cực kỳ thần thái, giữa cái nhìn xoay chuyển có thể khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải mê mẩn khuynh đảo.

Làn da trắng hơn tuyết, thổi nhẹ có thể vỡ, liếc mắt một cái, đã có thể khiến người ta cả đời khó quên, sinh ra cảm giác kinh diễm.

Đứng cùng với Trương Lệ Hoa bên cạnh, quả thực như tinh nguyệt giao huy, lấp lánh vẻ đẹp động lòng người siêu phàm thoát tục!

Mỗi cử mỗi động, dường như tụ tập tất cả vẻ đẹp diệu kỳ nhất thiên hạ, khiến người ta mê đắm.

Nàng chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên của Âm Quỳ Phái, một trong Lưỡng Phái Lục Đạo của Ma Môn hiện nay.

"Sư muội, quả là mị lực phi phàm, Trần Thúc Bảo đã vong quốc rồi, còn đối với sư muội niệm niệm không quên, thật khiến tỷ tỷ hâm mộ a!" Chúc Ngọc Nghiên nhìn Trần Thúc Bảo vẫn đang mê muội, một tiếng cười khẽ, giọng nói uyển chuyển kiều nhu, mê hoặc lòng người.

"Sư tỷ thật biết nói đùa, một phế vật vì tửu sắc mà hư thân mà thôi, làm sao bì được với sư tỷ.

Nghe nói Thiên Kiêu kiệt xuất nhất của Thánh Môn đương đại Tà Vương Thạch Chi Hiên đều bị sư tỷ mê hoặc đến ngũ mê tam đạo, đó mới là điều khiến muội muội phải tị hiềm!" Trương Lệ Hoa che miệng cười khẽ, những năm nay nàng tuy ở bên Trần Thúc Bảo, nhưng đối với chuyện thiên hạ cũng hiểu không ít, huống chi là về Chúc Ngọc Nghiên.

"Ai, hâm mộ gì chứ, muội cũng biết, Thiên Ma Đại Pháp mà chúng ta tu luyện, chưa đạt đến cảnh giới cao nhất thì không thể phá thân, cho nên những ngày này ta đều tránh hắn, không dám gặp hắn!" Chúc Ngọc Nghiên trong lòng thở dài, nàng sợ gặp Thạch Chi Hiên, đối phương đưa ra loại yêu cầu đó nàng khó lòng từ chối, đến lúc đó cả đời này nàng đừng hòng tu luyện Thiên Ma Đại Pháp đến cảnh giới cao nhất.

"Vì sao không dám gặp, sợ tình khó kìm lòng và hắn……" Trương Lệ Hoa đôi mắt đẹp hứng thú càng đậm, chế nhạo nói.

"Đi thôi!

Gần đây ta cảm giác Dương Kiên dường như muốn qua cầu rút ván, ta lo hắn sẽ ra tay với muội, nên đến đón muội!" Chúc Ngọc Nghiên vội vàng lảng sang chuyện khác, nghĩ đến Dương Kiên, đôi mắt động lòng người lóe lên một tia sát ý và phẫn nộ.

"Ừm, đế vương vô tình, Dương Kiên nếu dám qua cầu rút ván, chúng ta cũng không phải dễ trêu, đến lúc đó dù không giết được hắn, cũng phải gây phiền phức cho hắn, khiến hắn không được an bình!" Trương Lệ Hoa trầm giọng nói, trong mắt lộ ra một tia băng lạnh!

Những năm nay nàng mê hoặc Trần Thúc Bảo không phải là vì muốn giúp Dương Kiên thống nhất thiên hạ sao?

Tuy với võ công của nàng, Trần Thúc Bảo không thể chiếm được chút tiện nghi nào của nàng, nhưng cũng đã hao phí năm năm, lãng phí thanh xuân và thời gian quý báu của nàng.

Ngay lập tức, hai người không nói thêm nữa, cùng nhau đi về phía ngoài thành. *** Kiến Khang Thành trước, Vũ Văn Thác ánh mắt lạnh lẽo, Hiên Viên Kiếm đang siết chặt trong tay từ từ rút ra.

Oong!

Kiếm chưa xuất vỏ, kiếm khí cường đại đã cuồn cuộn tứ phương, khiến người ta kinh hãi.

"Thử thử thử!" Âm thanh Hiên Viên Kiếm ma sát vỏ kiếm vang lên, kim quang vạn trượng!

Khoảnh khắc này.

Bất luận là tướng sĩ Trần Quốc, hay binh sĩ Tùy Quốc công thành đều không tự chủ mà nhìn về phía Vũ Văn Thác.

"Không hổ là thần khí của thế giới này, uy lực mạnh hơn nhiều so với thần binh cấp Thiên Nhân Tứ giai thông thường, hơn nữa còn có khả năng trưởng thành hơn!" Diệp Đông Hoàng xuất thân Thần Châu

Đại Lục, lại trải qua mấy thế giới, bác lãm quần thư, kiến thức bất phàm, ánh mắt đánh giá Hiên Viên Kiếm, trong lòng thầm nhủ, mạnh hơn một bậc so với Đạt Ma Kiếm và Xích Tiêu Kiếm mà hắn có được ở Đại Tống Thế Giới trước kia.

"Sát!" Vũ Văn Thác gầm lên, Hiên Viên Kiếm triệt để xuất vỏ, kim quang vạn trượng, kiếm khí tung hoành, một kiếm chém xuống Kiến Khang Thành.

"Oanh oanh oanh!" Kiếm khí khủng bố cuồn cuộn quét qua, đất đá văng tung tóe, đá vụn bay tứ tung, để lại một vực sâu không thấy đáy, tất cả những gì cản đường đều bị hủy diệt!

"Không hay rồi!" Trần Phụ đại kinh, ánh mắt kinh hãi, thực lực Vô Địch Đại Tông Sư phát huy đến cực hạn, kết ra một đại ấn phòng ngự trước thân.

Tuy nhiên vô số binh sĩ chỉ có thể sợ hãi nhìn kiếm khí rơi xuống, vô năng vô lực.

"Oanh long long!" Kiếm khí rơi xuống, đất rung núi chuyển, Kiến Khang Thành nguy nga hùng vĩ bị bổ ra một vết nứt rộng vài chục trượng, các tướng sĩ trên đó lập tức tan thành tro bụi.

"Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, Trần Phụ cả người bị đánh bay, trên ngực hiện lên một vết kiếm máu chảy đầm đìa, sâu có thể thấy xương.

"Hô hô!" Một kiếm chém ra, Vũ Văn Thác tiêu hao quá lớn, chống Hiên Viên Kiếm thở hổn hển!

Thực lực hắn không đủ, Hiên Viên Kiếm không thể vận dụng tùy ý, nhiều nhất chỉ có thể chém ra một kiếm.

Nhưng uy lực của kiếm này chấn kinh tất cả mọi người, khiến vô số tướng sĩ địch ta không khỏi ngẩn người.

Rất nhanh, tướng sĩ Tùy Triều phản ứng lại, hưng phấn xông vào trong thành.

"Sát!" "Thành phá rồi!" "Chạy đi!" Tướng sĩ Trần Quốc sĩ khí hoàn toàn không còn, lập tức tan tác, bỏ chạy tứ tán.

Còn về lời thề sống chết cùng Trần Quốc?

Mặc kệ đi!

"Dương đại nhân, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên của Âm Quỳ Phái cũng ở trong thành, cùng Trương Lệ Hoa muốn đột phá vòng vây, thuộc hạ không phải đối thủ, sắp không giữ được nữa rồi!" Một nam tử dáng vẻ kỳ dị, khí tức hùng hồn vội vã đến bên cạnh Dương Tố, thì thầm bên tai hắn.

"Điện hạ, trong thành có vài Trần Quốc dư nghiệt muốn đột phá vòng vây, thần sẽ đi bắt bọn chúng!" Dương Tố phất phất tay, ý bảo thuộc hạ lui xuống, quay người đối với Diệp Đông Hoàng nói.

"Ừm!" Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, mặt không biểu cảm.

Dương Tố chắp tay, dẫn theo thuộc hạ bay nhanh rời đi.

"Trần Quốc dư nghiệt?

Hoàng Cẩu Đại Địa Trần Tĩnh Cừu?" Nhìn thấy bóng lưng của Dương Tố, Diệp Đông Hoàng trầm tư, thế giới này là một thế giới dung hợp, hơn nữa lấy Đại Đường Song Long thế giới làm chủ, võ lực cũng không nghịch thiên.

Chẳng hạn như Hiên Viên Kiếm trong tay Vũ Văn Thác, cũng chỉ là thần binh Tứ giai mà thôi, còn cách xa so với Hiên Viên Kiếm trong truyền thuyết thần thoại! "Dương Kiên quả nhiên qua cầu rút ván, đáng hận khôn cùng!" "Phải mau chóng đột phá vòng vây, nếu không chờ Dương Tố cùng đại quân bao vây lại, chúng ta sẽ không thoát được!" Trương Lệ Hoa và Chúc Ngọc Nghiên giận mắng, dốc sức

đánh lui thủ hạ của Dương Tố, chuẩn bị bỏ trốn. "Còn muốn trốn?

Trễ rồi!

Ha ha ha!" Tiếng cười lớn vang lên, một đoàn hỏa diễm bay đến, hóa thành hình dạng Dương Tố, quanh thân hắn bùng cháy liệt diễm hừng hực, chính là Thần Hỏa Phân Thân mà hắn tu luyện.

Thần Hỏa Phân Thân không chỉ có thể ngưng tụ phân thân, mà uy lực còn vô cùng, cả Đại Tùy triều, e rằng chỉ có Dương Kiên mới có thể vững vàng áp chế hắn một đầu.

Đương nhiên, không tính Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng tuy chỉ có tu vi Vô Địch Đại Tông Sư, nhưng chiến lực đủ để sánh ngang Thiên Nhân, dù là Dương Kiên cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, có điều Dương Kiên có khí vận một nước hộ trì, không thể xem thường. "Dương Tố, các ngươi qua cầu rút ván, giờ đây còn muốn tận diệt, là muốn cùng Thánh Môn ta không chết không thôi sao?" Chúc Ngọc Nghiên ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng tính toán làm sao thoát thân.

Dương Tố thành danh nhiều năm, uy danh lừng lẫy, coi như nửa bước Thiên Nhân, nàng và Trương Lệ Hoa tuy thiên tư trác tuyệt, nhưng tu luyện ngày tháng còn ngắn, nếu cho nàng thêm mười hai mươi năm, nàng tuyệt đối sẽ không sợ Dương Tố. "Thánh Môn?

Chỉ hai ngươi có thể đại diện Ma Môn sao?

Dù có đối địch với Ma Môn thì đã sao?" Dương Tố khí thế ngút trời, quanh thân bùng cháy liệt diễm hừng hực, phảng phất Hỏa Thần lâm thế, cười khẩy nói: "Khắp thiên hạ không đất nào chẳng là vương thổ, các thần dân dưới gầm trời này không ai chẳng là vương thần, sớm muộn gì cũng diệt Ma Môn các ngươi!" "Sư tỷ, người mau đi, ta cản hắn!" Trương Lệ Hoa đẩy Chúc Ngọc Nghiên một cái, cắn răng

lao về phía Dương Tố. "Hừ, hôm nay ai cũng đừng hòng trốn!" Dương Tố lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Trương Lệ Hoa đang lao đến, trong mắt đầy vẻ khinh thường, "Không biết tự lượng sức mình!" Ầm!

Một chưởng đánh ra, hỏa diễm phun trào, mang theo khí tức cuồng bạo đốt trời nấu biển lao về phía Trương Lệ Hoa.

Khí nóng bỏng khiến nhiệt độ không gian tăng vọt, trong mắt Trương Lệ Hoa đầy vẻ ngưng trọng, ngọc thủ giơ lên, lộ ra cổ tay trắng nõn như tuyết, một đóa hắc sắc liên hoa chí âm chí hàn ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Khẽ đẩy một cái, liên hoa lao về phía hỏa diễm quang đoàn.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Liên hoa và hỏa diễm quang đoàn va chạm vào nhau, "Bùng!" một tiếng, liên hoa tan nát, hỏa diễm đánh lên người nàng.

Phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra, mặt Trương Lệ Hoa trắng bệch, thân ảnh bay ngược ra ngoài. "Sư muội!" Chúc Ngọc Nghiên kinh hô, tiến lên đỡ lấy Trương Lệ Hoa, phẫn nộ nhìn chằm chằm Dương Tố. "Chúc Ngọc Nghiên, khoanh tay chịu trói đi!" Dương Tố đứng trên cao nhìn xuống, nhìn Chúc Ngọc Nghiên, ngạo nghễ mở miệng. "Hô!" Nhìn đám người xung quanh và Dương Tố, Chúc Ngọc Nghiên thở dài một tiếng, không còn kháng cự vô ích nữa. "Đưa đi!" Dương Tố phong bế công lực hai người, phân phó. "Vâng!" Một đám thủ hạ áp giải hai người, theo sau Dương Tố. ...

Kiến Khang Thành, trước cổng thành.

Chương 164

Đại quân công phá thành trì, Trần Phụ tự sát tuẫn quốc. "Truyền lệnh xuống, không được đồ thành, không được đốt giết cướp bóc, không được gian dâm cướp đoạt!" Diệp Đông Hoàng đứng trên xe ngựa, lãnh đạm nhìn thi thể chất đống như núi phía trước, phân phó. "Vâng, Điện hạ!" Lính truyền lệnh lập tức truyền lệnh xuống. "Vào thành!" Diệp Đông Hoàng đứng trên xe ngựa, chậm rãi tiến vào thành. "Đừng mà!

Buông ta ra!

Cầu xin các người buông tha ta đi!" Bên đường, một mỹ phụ quần áo rách rưới kêu lớn, không ngừng cầu xin. "Các vị quan gia, làm ơn, tha cho vợ ta đi!" Bên cạnh một nam nhân cũng quỳ xuống không ngừng cầu xin. "Cút ngay!" Một tên đội trưởng binh sĩ một cước đá bay nam nhân, lao về phía mỹ phụ. "Đội trưởng, Tấn Vương có lệnh, không được gian dâm cướp bóc, nếu Tấn Vương biết được e rằng..." Một tiểu binh kéo áo đội trưởng binh sĩ, nhỏ giọng nhắc nhở.

Trong lòng hắn tuy cũng rục rịch, nhưng sự kính sợ quân lệnh đã đè nén dục vọng trong lòng. "Lão tử treo đầu trên thắt lưng vì Tấn Vương liều mạng, giờ thắng rồi, còn không cho thả lỏng một chút sao?

Muốn ngựa chạy còn không cho ngựa ăn cỏ!" Đội trưởng binh sĩ giận mắng, một tay đẩy binh sĩ ra, trước đây đánh trận đều là như vậy, sao đến chỗ Tấn Vương lại thay đổi?

Đâu có cái lý lẽ này!

Làm trâu làm ngựa còn không cho cỏ?

Binh sĩ nhìn đội trưởng, trong lòng tức thì dấy lên lửa giận hừng

hực, dù sao có đội trưởng gánh đỡ, chẳng lẽ Tấn Vương còn có thể giết hết bọn họ hay sao!

Trong mắt lóe lên một tia hung ác, ánh mắt quét khắp bốn phía, tìm kiếm con mồi.

Xuy lạp!

Khoảnh khắc tiếp theo, con mồi chưa tìm thấy, một cái đầu người đã bay lên. "Đội trưởng!" Binh sĩ kinh hô một tiếng, quay người lại, liền nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh và lạnh lùng của Diệp Đông Hoàng, hai chân mềm nhũn, tức thì ngã quỵ xuống. "Tấn Vương tha mạng!" Binh sĩ bò trên mặt đất, không ngừng cầu xin. "Kẻ nào không tuân quân lệnh, giết không tha!" Diệp Đông Hoàng không thèm nhìn hắn một cái, lãnh đạm mở miệng.

Thanh âm băng lãnh vô tình phảng phất đến từ Cửu U địa ngục, lạnh thấu xương cốt.

Toàn bộ tướng sĩ xung quanh nghe thấy, không khỏi rùng mình.

Dù trong lòng có bất mãn đến đâu, có rục rịch đến mấy, trước mạng sống, cũng không dám tái phạm. "Điện hạ!" Dương Tố dẫn theo Trương Lệ Hoa và Chúc Ngọc Nghiên đi tới, chắp tay hành lễ. "Bọn họ là ai?" Nhìn thấy hai người Chúc Ngọc Nghiên, trong lòng Diệp Đông Hoàng cũng dâng lên một tia kinh diễm, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh thâm sâu, như một dòng nước xuân, giếng cổ không gợn sóng. "Điện hạ định lực thật cường!" Thấy Diệp Đông Hoàng không hề bị ảnh hưởng, Dương Tố trong lòng kinh thán, hai người kia đều là truyền nhân xuất sắc nhất của Âm Quý Phái đương thời, tu luyện Thiên Ma Đại Pháp, mị hoặc vô cùng, ngay cả hắn lần đầu gặp cũng không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Phải biết rằng, hắn là người kinh qua trăm trận, trong phủ nuôi một đám ám nhân xinh đẹp động lòng người!

Những ám nhân này không chỉ giúp hắn ám sát địch nhân, mà buổi tối còn phải phụ trách hầu hạ hắn.

Một đêm thay một người, cũng chỉ có tuyệt sắc như Hồng Phất mới có thể khiến hắn thỉnh thoảng sủng hạnh lần nữa.

Mà trong phủ Diệp Đông Hoàng không có ca kỹ nào, cũng chưa thành thân, không có thê thiếp, nay hai mươi tuổi, chính là độ tuổi huyết khí phương cương.

Gặp được tuyệt sắc như vậy mà lại vô động ư trung, hắn còn hơi nghi ngờ khuynh hướng của Diệp Đông Hoàng. "Điện hạ, đây chính là phi tử của Trần Thúc Bảo, Trương Lệ Hoa, còn đây là Chúc Ngọc Nghiên của Ma Môn Âm Quý Phái, hai người là đồng môn!" Đè nén kinh ngạc trong lòng, Dương Tố giới thiệu cho Diệp Đông Hoàng. "Trương Lệ Hoa?

Chúc Ngọc Nghiên?" Trong lòng Diệp Đông Hoàng khẽ động, không ngờ hai người lại là đồng môn, ánh mắt không khỏi lần nữa đánh giá hai người một lượt, vừa rồi hắn còn tưởng Dương Tố nói tàn dư Trần Quốc là Đại Địa Hoàng Cẩu trong Hiên Viên Kiếm Thiên Chi Ngân, không ngờ lại là người Ma Môn. "Đây chính là Tấn Vương sao?" Trương Lệ Hoa và Chúc Ngọc Nghiên cũng đánh giá Diệp Đông Hoàng, trong lòng kinh thán, hôm nay gặp mặt quả nhiên phi phàm, tuyệt không phải vật trong ao.

Đặc biệt khi ánh mắt Diệp Đông Hoàng nhìn tới, càng cảm thấy một trận kinh hãi!

Ánh mắt kia phảng phất nhìn thấu tất cả bí mật của các nàng! "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng thầm đánh giá hai người, hiện giờ hắn đang đơn độc, nếu thế lực Ma Môn có thể thu phục để sử dụng, sẽ giúp ích rất nhiều cho sự nghiệp khởi đầu của hắn. "Điện hạ, vừa rồi thần thấy Điện hạ dường như đang giết người lập uy, hành động này

của Điện hạ tuy được lòng dân nhưng lại mất quân tâm!" Dương Tố đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, thấp giọng nói.

Thanh âm dưới sự khống chế của hắn, chỉ Diệp Đông Hoàng mới nghe thấy. "Quân tâm dân tâm đối Bản vương lại chẳng có tác dụng gì!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, không để ý đến sự thăm dò của Dương Tố. "Điện hạ, lão thần vô cùng xem trọng Điện hạ!" Dương Tố tiếp tục nói. "Đa tạ!" Diệp Đông Hoàng không hề bị lay động, ánh mắt rơi trên người Vũ Văn Thác, nói: "Bản vương thấy tiểu tử Vũ Văn Thác này không tệ, bên cạnh vừa hay thiếu một hộ vệ, Dương Tư Đồ có bằng lòng nhường lại không?" "Điện hạ xem trọng hắn, là phúc phận của hắn!" Dương Tố tuy không muốn mất đi một trợ thủ như vậy, nhưng Diệp Đông Hoàng đã mở miệng, hắn không tiện từ chối, đành cắn răng đồng ý.

Cũng coi như bán cho Diệp Đông Hoàng một ân tình và bày tỏ thiện ý. "Vũ Văn Thác, còn không mau đến bái tạ ân sủng của Điện hạ!" Dương Tố xoay người quát Vũ Văn Thác. "Chức hạ bái kiến Điện hạ, đa tạ Điện hạ hậu ái!" Vũ Văn Thác ôm Hiên Viên Kiếm đi tới, quỳ một gối xuống đất, không bi không hỉ, mặt không biểu tình, nhưng trong lòng lại đại hỉ, hắn cảm thấy đi theo Diệp Đông Hoàng sẽ dễ dàng hơn để cứu mẫu thân hắn ra. "Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói. "Vâng!" Vũ Văn Thác đứng dậy, mặt nghiêm túc đứng phía sau Diệp Đông Hoàng, giống như một tiểu bảo tiêu. "Mẫu thân, người cứ chờ, con nhất định sẽ mau chóng lập công, cầu Tấn Vương bảo Dương Tố thả người ra!" Vũ Văn Thác nắm chặt Hiên Viên Kiếm trong tay, thề trong lòng.

Diệp Đông Hoàng và Dương Tố tiến vào thành, Kiến Khang Thành hoàn toàn bị chiếm, Trần Thúc Bảo cũng bị bắt, Trần Quốc coi như triệt để diệt vong.

Đại quân chỉnh đốn tại chỗ, tấu báo đã dâng lên, chỉ chờ áp giải

Trần Thúc Bảo, Trương Lệ Hoa và Chúc Ngọc Nghiên ban sư hồi triều.

Đêm tối, Diệp Đông Hoàng ở lại hoàng cung của Trần Thúc Bảo. "Vũ Văn Thác, quyển Vạn Đạo Kinh này ngươi cầm lấy mà tu luyện cho tốt, Bản vương rất xem trọng ngươi!" Diệp Đông Hoàng đưa Vạn Đạo Kinh mà hắn vừa cải thiện cho Vũ Văn Thác, cùng với sự đề cao tu vi của hắn, Vạn Đạo Kinh tự nhiên cũng đang dần hoàn thiện. "Tạ ơn Điện hạ ban thưởng, chức hạ nguyện vì Điện hạ xông pha dầu sôi lửa bỏng, không từ chối bất cứ điều gì!" Vũ Văn Thác hai tay tiếp lấy Vạn Đạo Kinh, trịnh trọng bái tạ. "Đứng dậy đi, Bản vương cần tu luyện, không có lệnh của Bản vương, bất cứ ai cũng không được quấy rầy!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng!" Vũ Văn Thác đứng dậy, đứng gác ở cửa điện, ánh mắt quét khắp bốn phía, vẻ mặt cảnh giác. "Điện hạ đâu rồi?" Không lâu sau, Dương Tố đi tới, hỏi. "Điện hạ đang tu luyện, phân phó không cho phép bất cứ ai quấy rầy!" Vũ Văn Thác nói. "Ừm, hộ vệ tốt!" Dương Tố gật đầu, rời đi.

Dạ sắc như thủy, tinh tú điểm xuyết, Diệp Đông Hoàng lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Kết Khỉ Các.

Trương Lệ Hoa và Chúc Ngọc Nghiên bị giam giữ tại đây. "Sư tỷ, người nói có ai đến cứu chúng ta không?" Trương Lệ Hoa thần sắc tiều tụy, không ít mệt mỏi, mang theo chút mong chờ hỏi.

Người Ma Môn chỉ biết vụ lợi, nàng cũng không biết có ai đến cứu các nàng hay không. "Người khác ta không biết, nhưng Thạch Chi Hiên nhất định sẽ đến!" Chúc Ngọc Nghiên trong mắt mang theo sự kỳ vọng, hệt như một thiếu nữ mới biết yêu. "Thạch Chi Hiên sẽ không đến đâu, không ngờ Âm Hậu của Âm Quý Phái lại ngây thơ đến vậy, xem ra nữ nhân đang yêu thì trí khôn đều bằng không!" Thanh âm nhàn

nhạt mang theo châm chọc vang lên, Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa đại kinh, không ngờ lại có người dễ dàng tránh được thủ vệ ở cửa, lặng lẽ đi vào mà các nàng đều không phát hiện. "Ngươi là ai?" Chúc Ngọc Nghiên nhìn chằm chằm nam tử đột nhiên xuất hiện, toàn thân bao phủ trong hắc bào trước mặt, cảnh giác nói. "Người có thể cứu các ngươi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói. "Kẻ giấu mặt cũng dám vọng ngôn cứu người!" "Nực cười!

Kẻ giấu mặt cũng dám vọng ngôn cứu người!" Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh, đầy vẻ trào phúng. "Chiêu khích tướng của ngươi quá thô thiển rồi, thân phận của Bản tọa, đến lúc cần biết, ngươi tự nhiên sẽ biết!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt bình tĩnh, không hề lay động, kiếp trước kiếp này, thân kinh trăm trận, sau khi tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, thiên phú lại đề thăng một vạn lần, trí tuệ siêu nhiên, một ánh mắt liền nhìn thấu mục đích của Chúc Ngọc Nghiên. "Ngươi không phải người của Thánh Môn đi?

Cứu chúng ta có mục đích gì?

Muốn chúng ta làm gì?" Trương Lệ Hoa mỹ mâu trên dưới đánh giá Diệp Đông Hoàng, đáng tiếc đối phương như một hố sâu, không nhìn ra được nông sâu. "Bản tọa có phải người của Thánh Môn hay không không quan trọng, ngươi cũng đừng phí công thăm dò nữa!" Diệp Đông Hoàng một lời vạch trần tiểu tâm tư của nàng, tiếp tục nói: "Cứu các ngươi tự nhiên có điều kiện, Bản tọa không những có thể cứu các ngươi, còn có thể giúp các ngươi thống nhất Ma Môn Lưỡng Phái Lục Đạo, thậm chí đánh bại Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Tông!" "Cuồng vọng!

Dù là Dương Kiên cũng không dám nói lời ngông cuồng như vậy, thật sự không biết trời cao đất rộng!" Chúc Ngọc Nghiên giận cực hóa cười, Ma Môn tồn tại cho đến nay, lịch sử lâu đời, trải qua bao ma nạn vẫn sừng sững không đổ, nội tình há lại tầm thường, Lưỡng Phái

Lục Đạo phân liệt nhiều năm, ngươi nói thống nhất là thống nhất được sao?

Chương 165

Thật sự là dị tưởng thiên khai! "Chuyện thiên hạ không có gì là không thể, không thử làm sao biết được?" Diệp Đông Hoàng cũng không tức giận, Từ Hàng Tịnh Trai, Tịnh Niệm Thiền Tông và Ma Môn sừng sững thiên hạ nhiều năm như vậy, thực lực nội tình cường đại, mà hắn ngay cả tên cũng chưa nói, hai người không tin cũng là chuyện bình thường. "Các hạ lợi hại như vậy, tìm chúng ta làm gì?" Chúc Ngọc Nghiên không muốn tranh cãi với Diệp Đông Hoàng, dù người sau có cuồng vọng hay vô tri, nhưng việc hắn có thể dễ dàng đi vào đây mà không bị phát hiện, thực lực vẫn đáng để khẳng định.

Trong lòng các nàng cũng tính toán làm sao tốn ít cái giá nhất để Diệp Đông Hoàng cứu các nàng ra. "Bản tọa đã nhìn trúng các ngươi, lý do này được không?" Diệp Đông Hoàng thân ảnh khẽ động, trước khi hai người kịp phản ứng, đã xuất hiện trước mặt các nàng.

Hắn đưa tay nâng cằm hai người trắng nõn tinh xảo lên, đôi mắt đen thâm thúy sáng rực nhìn thẳng vào gương mặt tuyệt mỹ vô hà của hai người.

Khí tức nam tử dương cương bá đạo nồng đậm ập tới, hai nàng thân thể mềm mại tức thì căng cứng.

Các nàng tuy là yêu nữ Ma Môn, nhưng cũng chưa từng để nam nhân chạm vào, nếu không phải lúc này người đang ở dưới mái hiên, đã sớm một chưởng tát qua rồi. "Công tử nói đùa rồi, tỷ muội chúng ta dáng liễu yếu đào tơ, nào xứng với Công tử!" Trong mắt Trương Lệ Hoa hàn ý chợt lóe qua, cười nói: "Công tử vẫn nên nói rõ điều kiện đi?

Làm sao mới bằng lòng cứu tỷ muội chúng ta ra ngoài?" Chúc

Ngọc Nghiên không nói lời nào, lắc đầu, tránh thoát tay Diệp Đông Hoàng, mỹ mâu giận dữ nhìn. "Hiện giờ các ngươi dường như cũng không có gì đáng giá, còn về lời hứa, ngươi nói Bản tọa có thể tin các ngươi sao?" Diệp Đông Hoàng nghiêng đầu, trên dưới đánh giá, suy tư nói: "Dường như chỉ có người của hai ngươi là đáng giá nhất, kế đó là công pháp tu luyện của các ngươi còn có chút tác dụng!" "Muốn người và công pháp của chúng ta, nằm mơ đi!" Chúc Ngọc Nghiên sớm đã nhịn đủ rồi, hai điều kiện này nàng đều không thể đáp ứng.

Công pháp của Âm Quý Phái là bí mật không truyền, không thể nào đưa cho Diệp Đông Hoàng.

Hơn nữa, nàng tin Thạch Chi Hiên sẽ đến cứu các nàng, căn bản không cần dùng đến Diệp Đông Hoàng. "A a, các ngươi có phải đang nghĩ sẽ có người khác đến cứu các ngươi không?" Diệp Đông Hoàng khẽ cười, ánh mắt trêu tức, "Người Ma Môn đa phần tự tư tự lợi, nơi đây có Dương Tố và một đám cao thủ, các ngươi cảm thấy bọn họ sẽ mạo hiểm tính mạng để cứu các ngươi sao?" "Ngươi cút đi, nếu không ta gọi người đó!" Chúc Ngọc Nghiên quát. "A a, ngươi gọi đi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nắm lấy cằm nàng, khẽ nâng lên, không hề để tâm.

Khu vực một trượng xung quanh đã bị Vạn Đạo Chi Thế của hắn bao phủ, cho dù nàng có gọi khan cả cổ họng cũng sẽ không có ai nghe thấy. "Ngươi thật sự nghĩ Thạch Chi Hiên thích ngươi đến vậy, sẽ mạo hiểm tính mạng để cứu ngươi sao?" Diệp Đông Hoàng không để ý đến lời đe dọa của nàng, tự mình nói. "Ngươi xen vào làm gì!" Chúc Ngọc Nghiên tức giận, nhưng cũng không kêu lớn.

Bởi vì nàng cũng đã phát hiện nơi này bị Vạn Đạo Chi Thế của Diệp Đông Hoàng bao phủ, kêu cũng vô dụng. "Ngây thơ!

Thạch Chi Hiên là truyền nhân xuất sắc nhất của Hoa Gian Phái và

Bổ Thiên Đạo, mà ngươi lại là hòn đá cản đường hắn tương lai thống nhất Ma Môn Lưỡng Phái Lục Đạo, hắn sẽ thật lòng thích ngươi sao?" Diệp Đông Hoàng mang theo thanh âm châm chọc nhàn nhạt vang lên, hệt như một mũi băng nhọn đâm thẳng vào đáy lòng Chúc Ngọc Nghiên, khiến nàng khó lòng chấp nhận, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn cảm thấy Diệp Đông Hoàng nói đúng. "Ngươi ăn nói bậy bạ!" Chúc Ngọc Nghiên không muốn tin, nhưng cũng không giữ được vẻ lạnh lùng trước đó, giận tím mặt. "Ngươi còn đang tự lừa dối mình, Thạch Chi Hiên chỉ muốn không tốn chút sức lực nào hủy hoại trinh tiết của ngươi, khiến ngươi không thể đạt đến cảnh giới cao nhất của Thiên Ma Đại Pháp, từ đó loại bỏ ngươi, hòn đá cản đường hắn tương lai thống nhất Ma Môn!" Diệp Đông Hoàng nhéo nhéo gương mặt trắng nõn không tì vết của Chúc Ngọc Nghiên, "Đương nhiên, tiện thể đùa giỡn ngươi, truyền nhân xuất sắc nhất đương đại của Âm Quý Phái, cũng là một cảm giác thành tựu cực lớn!" "Cách này, một mũi tên trúng hai đích, hà cớ gì không làm!

Chỉ có ngươi vẫn ngây thơ và ngốc nghếch như vậy, thật sự cho rằng hắn thích ngươi!" "Ngươi cút ngay cho ta!" Chúc Ngọc Nghiên gầm lên.

Kỳ thực, đạo lý này nàng không phải không hiểu, chỉ là không muốn tin.

Nhưng giờ khắc này, lại giống như một vết sẹo bị Diệp Đông Hoàng xé toạc ra máu thịt, bại lộ trước mắt, không thể nào che giấu được nữa, tự lừa dối mình. "Các ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ đi, xem xem có ai sẽ đến cứu các ngươi không!" Diệp Đông Hoàng bỏ lại một câu, lặng lẽ rời khỏi Kết Khỉ Các. "Ta không tin!

Ta không tin!" Chúc Ngọc Nghiên lẩm bẩm, như một tiểu nữ hài bị tổn thương.

Nói cho cùng, lúc này nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mới biết yêu, chưa phải là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tàn nhẫn vô tình hô mưa gọi gió sau vài chục năm nữa.

Trương Lệ Hoa há hốc miệng, cũng không biết nên nói gì!

Nàng kỳ thực cũng tuyệt đối tin rằng Diệp Đông Hoàng nói là thật.

Với sắc đẹp của Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên có lẽ có chút động lòng, nhưng trước bá nghiệp thống nhất Ma Môn của hắn, thì có đáng là gì?

Có lẽ, Thạch Chi Hiên muốn phá hoại trinh tiết của Chúc Ngọc Nghiên, phá Thiên Ma Đại Pháp của nàng, nhiều hơn là yêu thích đi!

Một đêm không lời.

Ngày thứ hai.

Diệp Đông Hoàng dẫn đại quân áp giải Trần Thúc Bảo, Chúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa và những người khác ban sư hồi triều.
...

Đại Hưng Thành, hoàng cung, Kim Loan Điện. "Hôm qua Tấn Vương truyền đến tin thắng trận, công phá đô thành Kiến Khang của Trần Quốc, bắt giữ Trần Thúc Bảo, Trương Lệ Hoa cùng những người khác, đại thắng toàn diện, đến đây thiên hạ thống nhất, tứ hải quy về một mối!" Dương Kiên cao tọa trên Kim Loan Điện, đại hỉ nói. "Cung hạ Bệ hạ, văn thành võ đức, thống nhất thiên hạ!" Quần thần tràn đầy vẻ hân hoan, lũ lượt bái lạy. "Các khanh bình thân, lần này có thể bình định thiên hạ, các khanh, Tấn Vương và toàn thể tướng sĩ công lao không thể mai một, là kết quả của sự đồng lòng của trên dưới triều đình!" Dương Kiên hư nhấc tay, nói những lời hoa mỹ, đường hoàng. "Bệ hạ thánh minh, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Khải bẩm Bệ hạ, thần nghe nói Tấn Vương công phá Kiến

Khang Thành, hạ lệnh không được đồ thành, không được đốt giết cướp đoạt, không được gian dâm cướp bóc, vì thế còn tự tay chém giết một binh sĩ không tuân quân pháp để chỉnh đốn quân kỷ, quả thực có phong thái nhân giả của Bệ hạ, đáng mừng đáng hạ!" Một vị đại thần tiến lên cung bái. "Tấn Vương lần này làm không tệ, nay thiên hạ thống nhất, đều là con dân của Trẫm, tùy ý sát lục, chỉ sẽ gây ra dân oán sôi sục, bất lợi cho việc đại trị thiên hạ." "Nhân chính yêu dân, mới có thể trường trị cửu an, khai sáng thái bình thịnh thế!" Dương Kiên tán thưởng gật đầu, đồng thời cáo giới các đại thần phương châm hành chính sau này. "Bệ hạ thánh minh!" Quần thần hô lớn. "Lời Bệ hạ nói chí lý, nay dân chúng phương Nam không ai là không ca ngợi Tấn Vương có phong thái nhân giả, được yêu mến sâu sắc, vô số nhân sĩ hữu cảm thấy Tấn Vương nhân từ, đều nguyện vì Tấn Vương cống hiến sức lực, đại trị thiên hạ không còn xa nữa!" Lại một vị đại thần tiến lên, bề ngoài là khen ngợi, thực chất lại là phủng sát.

Lời vừa dứt, không khí chợt ngưng trệ, sắc mặt quần thần biến hóa, trong mắt Dương Kiên cũng lóe lên đủ loại dị sắc.

Lòng dân chỉ có Đế Vương mới có thể mua chuộc, dù là Hoàng tử cũng không được!

Thu mua lòng dân như vậy, muốn làm gì?

Tạo phản sao? "Tấn Vương không mấy ngày nữa sẽ ban sư hồi triều, các khanh chuẩn bị, ban thưởng tam quân!" Dương Kiên không đề cập đến đề tài này nữa, tuy lý trí nói cho hắn biết, Diệp Đông Hoàng không có ý thu mua lòng dân, nhưng trong lòng cũng đã ghim một cái gai.

Buổi thiết triều kết thúc, không khí trở nên quỷ dị.

Hiện nay thiên hạ thống nhất, tâm tư mọi người đều bắt đầu rục rịch.

Thái tử tuy là Dương Dũng, nhưng Tấn Vương tài hoa hơn người, tác phong ưu tú, lại lập nhiều đại công, càng xuất chúng hơn Dương Dũng.

Điểm duy nhất bất túc chính là là con thứ!

Nhưng cũng không phải không có cơ hội, hơn nữa cơ hội rất lớn.

Nhiều đại thần muốn tiến thêm một bước, trở thành thần tử phò trợ long chủ, đều bắt đầu suy tính nên đặt cược vào ai.

Nhất thời, trên dưới triều đình ám lưu hung dũng, sóng gió nổi lên.

...

Trong doanh trại, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Dương Tố: "Dương Tư Đồ, Bản vương đối Thần Hỏa Phân Thân của ngươi có chút hứng thú, không biết có thể cho mượn để tham khảo được không?" Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh tuy là tuyệt thế công pháp, nhưng muốn trở nên mạnh hơn, cần phải hấp nạp công pháp của các thế giới khác nhau, thu thập tinh túy vạn đạo của vạn giới, thành tựu bản thân.

Thế giới chính tuy có rất nhiều công pháp cường đại, nhưng Diệp Đông Hoàng cũng không thu thập nhiều, nguyên nhân chính là dung hợp nhiều quá, dù công pháp có cường đại đến đâu cũng không có hiệu quả gì.

Ngược lại, những công pháp có vẻ yếu ở các thế giới khác nhau, lại có hiệu quả phi phàm.

Diệp Đông Hoàng suy đoán, các thế giới khác nhau, chân ý đại đạo khác nhau, đây mới là thứ Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh cần! "Điện hạ có thể xem trọng môn công pháp này của thần là vinh hạnh của thần, xin Điện hạ vui lòng nhận lấy!" Dương Tố không chút do dự, trực tiếp lấy bí tịch Thần Hỏa Phân Thân ra, hai tay dâng lên. "Đa tạ!" Diệp Đông Hoàng không khách khí, sau khi nhận lấy bí tịch, trở về doanh

trướng của mình. "Dung hợp!" Nhìn bí tịch, Diệp Đông Hoàng ý niệm khẽ động, tiêu hao ba mươi vạn Khí Vận Điểm, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh dung hợp Thần Hỏa Phân Thân.

Trong chốc lát, vô số các loại áo nghĩa liên quan đến thuộc tính hỏa dâng lên trong lòng.

Trong mắt Diệp Đông Hoàng đột nhiên bùng lên hai đoàn liệt diễm hừng hực, giờ khắc này nếu có người đối mặt với ánh mắt hắn, nhất định sẽ có cảm giác liệt diễm đốt thân.

Một lát sau, tất cả áo nghĩa của Thần Hỏa Phân Thân đã bị Diệp Đông Hoàng nắm giữ, hoàn toàn không thua kém Dương Tố, thậm chí còn hơn.

Hơn nữa, vì Thần Hỏa Phân Thân dung nhập vào Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, khi thi triển ra, còn huyền diệu và mạnh mẽ hơn Thần Hỏa Phân Thân của Dương Tố.

Thần Hỏa Phân Thân trong tay Dương Tố tương đương với viên đạn không có súng.

Mà Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh lại giống như một cây súng, đặt viên đạn vào súng, uy lực phát huy ra không thể so sánh với bản thân nó.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Đẳng cấp: 4 cấp (0/1000000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Vô Địch Đại Tông Sư (Vạn Đạo Chi Thế viên mãn) Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Tứ giai 2200/10000) Thần thông thức tỉnh: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) Võ kỹ tự sáng: Thiên Địa Nhất Kiếm, Quân Lâm Thiên Hạ Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí Vận Điểm: 4300 Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống thế giới "Điểm số kế tiếp của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh lại tăng thêm

một ngàn, nếu dung hợp Tứ Đại Kỳ Thư là Chiến Thần Đồ Lục, Trường Sinh Quyết, Thiên Ma Sách và Từ Hàng Kiếm Điển, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh sẽ có thể thăng lên Ngũ giai đi!" Nhìn thấy sự thay đổi ở cột công pháp trên bảng, Diệp Đông Hoàng hơi kinh ngạc, quả nhiên, dung hợp công pháp của các thế giới khác nhau, điểm số tăng nhanh nhất, thế giới này là lần đầu tiên dung hợp, hiệu quả phi thường tốt.

Nếu dung hợp nhiều nữa, thì sẽ không còn hiệu quả!

Nói cách khác, chân ý đại đạo của thế giới này đã hấp thu đủ, không cần nữa, tự nhiên cũng sẽ không có hiệu quả nữa! "Khí Vận Điểm gần như bằng không rồi!" Nhìn thấy cột Khí Vận Điểm, Diệp Đông Hoàng khẽ lắc đầu, nếu không phải hắn công phá Nam Trần, Khí Vận Điểm tăng lên năm sáu vạn, vừa rồi còn không đủ để dung hợp công pháp.

Nhưng mà, hắn tạm thời không cần dùng Khí Vận Điểm, cũng không vội! "Ừm?

Chương 166

Quả nhiên còn có con chuột nhỏ không sợ chết, dám đến cứu người sao?

Thú vị!" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng cảm ứng được điều gì đó, lông mày khẽ động, trong mắt lộ ra một tia thích thú.

Minh nguyệt trong trẻo, tinh tú điểm xuyết, đêm tối trong lành như nước.

Doanh trại quân Tùy.

Một thân ảnh màu đen dưới sự che phủ của màn đêm lặng lẽ tới, dễ dàng tránh được binh sĩ tuần tra, tự do xuyên qua trong doanh trại!

Người này một thân hắc bào, lưng đeo một thanh trường đao, chính là cường giả Bá Đao Nhạc Sơn có tiếng trong Ma Môn! "Ngọc Nghiên, nàng là của Bản tọa!" Nhạc Sơn thầm nghĩ trong lòng, hắn thích Chúc Ngọc Nghiên, nhiều lần tỏ tình nhưng đều bị từ chối, vì quan hệ với Âm Quý Phái, hắn cũng không tiện bá vương cứng rắn.

Trước đó hắn đã từng đến Âm Quý Phái, gặp sư thúc của Chúc Ngọc Nghiên là Tịch Thủ Huyền, vốn định mời đối phương cùng hắn ra tay, kết quả Tịch Thủ Huyền tham sống sợ chết, không muốn vì Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa mà mạo hiểm.

Trong mắt Tịch Thủ Huyền, Âm Quý Phái không có Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa, thì vẫn còn Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa tiếp theo.

Nhạc Sơn đành phải một mình đến.

Lần này hắn mạo hiểm rất lớn đến cứu Chúc Ngọc Nghiên, sau khi cứu ra, bất kể Chúc Ngọc Nghiên có đồng ý hay không, hắn cũng

phải chiếm đoạt nàng!

Hắn là người Ma Môn, không có được trái tim thì thôi, chỉ cần có được người là được!

Hơn nữa, Tịch Thủ Huyền không đến, tương đương với việc Âm Quý Phái đã từ bỏ Chúc Ngọc Nghiên, cho dù hắn cưỡng đoạt Chúc Ngọc Nghiên, ai lại có thể nói gì?

Đây là hắn dựa vào thực lực đoạt lại từ tay Dương Tố, chính là thuộc về một mình hắn! "Ngọc Nghiên đang ở trong lều trại phía trước, binh sĩ canh gác lại không ít!" Nhạc Sơn tránh qua từng lớp thủ vệ, nhìn doanh trướng phía trước, tâm tư xoay chuyển nhanh chóng.

Những binh sĩ canh gác kia, hắn một đao là có thể giải quyết!

Nhưng chỉ cần ra tay, sẽ kinh động những người khác, đến lúc đó khó tránh một trận ác chiến. "Vô phương, cũng chỉ có thể cường đoạt!" Suy tư một hồi, cũng không có biện pháp nào tốt để lặng lẽ giải quyết thủ vệ, Nhạc Sơn rời khỏi nơi này, ở đối diện đại doanh phóng một mồi lửa, thu hút sự chú ý. "Không hay rồi!

Cháy rồi!" Đại hỏa bùng lên, doanh trại tức thì trở nên ồn ào náo loạn. "Chuyện gì vậy?" Dương Tố ra khỏi doanh trại, nhìn về phía ánh lửa bùng lên, lớn tiếng hỏi.

Mà lúc này, Nhạc Sơn đã đến nơi giam giữ Chúc Ngọc Nghiên, một đao vung ra.

Xuy lạp!

Đao quang xẹt qua, mấy chục thủ vệ cổ nổi lên một vết máu, đầu người lăn lóc. "Ai?" Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa tức thì giật mình tỉnh dậy, thấp giọng hét lên.

Sâu trong ánh mắt cũng mang theo chút mong chờ! "Phóng Tứ!" Khi Nhạc Sơn ra tay, Dương Tố cùng các cường giả khác tức khắc

cảm ứng được, từng tiếng quát chói tai vang lên, mang theo khí tức khủng bố đuổi đến. "Ngọc Nghiên, Lệ Hoa!" Nhạc Sơn xông vào doanh trướng, hai đạo đao khí bắn ra, đánh vào đan điền hai người, muốn phá vỡ phong ấn của Dương Tố. "Phụt!" Một ngụm máu tươi, hai người không những không khôi phục công lực, ngược lại còn bị chấn thương. "Bá Đao!" Chúc Ngọc Nghiên hai người hơi bất ngờ, các nàng đã nghĩ đến Tịch Thủ Huyền của Âm Quý Phái và những người khác, cũng đã nghĩ đến Thạch Chi Hiên, vốn tưởng là Thạch Chi Hiên, duy chỉ không ngờ lại là Bá Đao Nhạc Sơn. "Khả ác!" Trong mắt Nhạc Sơn nộ ý lóe lên, xem ra cấm chế Dương Tố đặt ra không hề đơn giản, không phải hắn nhất thời nửa khắc có thể giải khai. "Ngọc Nghiên, ta cứu nàng đi!" Nhạc Sơn trong lòng sốt ruột, không thể giải khai phong ấn, hắn nhiều nhất chỉ có thể đưa đi một người. "Ai cũng đừng hòng đi!" Một đạo hỏa diễm rơi xuống, thân ảnh Dương Tố chắn trước mặt Nhạc Sơn, mạnh mẽ và bá đạo. "Nhanh như vậy sao?" Nhạc Sơn trong lòng thầm kinh hãi, xem ra thực lực Dương Tố còn mạnh hơn hắn tưởng tượng. "Muốn giữ Bản tọa lại, còn phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Nhạc Sơn hai tay nắm chặt trường đao đen kịt lạnh lẽo, quanh thân đao khí bao quanh, từng tia đao ý tràn ngập thiên địa, đây kỳ thực là ngụy đao ý, nếu không hắn đã tấn thăng Thiên Nhân Cảnh rồi.

Xuy xuy xuy!

Doanh trướng dưới đao ý này tức thì hóa thành mảnh vụn, binh sĩ xung quanh đang chạy đến cũng tức khắc bị đao ý bao phủ, hóa thành huyết vũ. "Chết đi!" Dương Tố một chưởng hoành không, hóa thành hỏa long, gào thét lao ra, nhiệt độ không gian tăng vọt, Nhạc Sơn trường đao vung lên, vô tận đao quang lóe sáng, vạn nghìn đao khí dung hợp thành một đao, tức thì chém xuống.

Ầm!

Hỏa long nứt toác, tàn dư hỏa diễm vẫn dũng mãnh lao về phía Nhạc Sơn.

Bùng!

Nhạc Sơn trường đao vừa nhấc, một luồng sức mạnh khổng lồ và khí tức nóng bỏng vô tận ập đến, chấn động khiến hắn khí huyết cuồn cuộn, thân ảnh không nhịn được lùi lại. "Lại mạnh như vậy sao?" Trong mắt Nhạc Sơn lộ ra vẻ kinh hãi, uy danh của Dương Tố hắn cũng từng nghe nói qua, nhưng cũng không để tâm, nay chân chính giao thủ, mới phát hiện sự khủng bố của hắn.

Quả nhiên, danh tiếng lẫy lừng không phải hư danh! "Xích Viêm Chưởng!" Một chiêu đắc thế, Dương Tố thừa cơ xông lên, mịt mù hỏa diễm chưởng ấn rơi xuống, liên miên bất tuyệt, huy hoàng bá đạo. "Bá Đao!" Trong mắt Nhạc Sơn đao ý chợt lóe, vô tận đao khí tức khắc dung nhập vào trong cơ thể, khoảnh khắc tiếp theo, một đạo đao khí khổng lồ thông thiên triệt địa ngưng tụ trên đỉnh đầu, ầm ầm chém xuống.

Bành bành bành!

Từng chưởng ấn hỏa diễm vỡ nát, nhưng lại có vô số chưởng ấn hỏa diễm ngưng tụ, phảng phất vĩnh viễn không có điểm dừng, đao khí khổng lồ dài mấy trăm mét và chưởng ấn hỏa diễm giằng co trên không trung.

Vô số hỏa diễm vỡ vụn, hóa thành vô tận đốm lửa bay tán loạn khắp nơi.

A a a!

Binh sĩ xung quanh thảm kêu liên hồi, lửa này chỉ cần dính một chút, đối với bọn họ chính là tai họa diệt đỉnh.

Bùng!

Chưởng ấn hỏa diễm và đao khí giằng co một lát, chưởng ấn phá hủy đao khí, một chưởng đánh vào ngực Nhạc Sơn.

Phụt!

Máu tươi phun ra, khí thế Nhạc Sơn suy yếu, trong mắt đầy tơ máu, nhìn chằm chằm Dương Tố, căm hờn nói: "Ngươi giỏi lắm!" "Đao Độn!" Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo đao quang bao bọc Nhạc Sơn tức thì bay xa, biến mất khỏi doanh trại. "Hừ!" Dương Tố giận hừ một tiếng, lại để Nhạc Sơn chạy thoát! "Đại nhân!" Hạ Nhược Bật, Hàn Cầm Hổ cùng các tướng lĩnh khác vây lại, vẻ mặt hổ thẹn!

Bất kể thế nào, để người xông vào doanh trại chính là thủ vệ bất lợi.

Lúc này, Diệp Đông Hoàng từ một bên thong dong đi tới. "Bái kiến Điện hạ, thần thủ vệ bất lợi, xin Điện hạ giáng tội!" Dương Tố mấy người thỉnh tội. "Tên giặc võ công mạnh mẽ, binh sĩ bình thường căn bản không thể phòng ngự nổi, vừa rồi Dương Tư Đồ đã đánh đuổi được địch nhân, công lao lớn vậy, có tội gì đâu, chỉ cần tăng cường phòng ngự là được!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói.

Vừa rồi khi Nhạc Sơn đến, hắn đã phát hiện, nhưng không cần hắn ra tay, hắn cũng không muốn bạo lộ thực lực, liền đứng một bên quan sát. "Tạ ơn Điện hạ!" Mấy người đứng dậy, sau đó bố trí phòng ngự lại, Diệp Đông Hoàng cũng không quản bọn họ.

Trong một khu rừng cây nhỏ. "Phụt!" Thân ảnh Nhạc Sơn hiện ra, một ngụm máu tươi phun ra, ánh mắt hung ác, chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy. "Dương Tố!" Nhạc Sơn nghiến răng nghiến lợi, lần này thật sự đã tính sai rồi, không ngờ thực lực Dương Tố mạnh mẽ đến vậy, trộm gà không thành lại mất thêm nắm gạo.

Nhưng mà, chuyện này sẽ không dừng lại ở đây! ...

Chớp mắt, một tuần đã trôi qua.

Diệp Đông Hoàng và đại quân khải hoàn đã sắp đến Đại Hưng Thành, không có gì bất ngờ, ngày mai là có thể đến.

Ngoại trừ lần tập kích của Bá Đao Nhạc Sơn, con đường này vẫn coi như yên bình. "Cuối cùng cũng sắp đến hoàng thành rồi!" "Phải đó!

Binh lính nhỏ bé như chúng ta, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị những cường giả kia tùy tiện chém giết!" "Phải đó, vẫn nên nỗ lực tu luyện thôi!" Một số binh sĩ trong doanh trại thấp giọng trò chuyện, hoàng thành ngay trước mắt, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đi cơ hội nhiều như vậy, Ma Môn đều không tập kích, tổng sẽ không mất trí đến mức đến chốn kinh kỳ này cướp người chứ!

Đêm tối như nước, trong doanh trại lửa trại sáng rực.

Diệp Đông Hoàng phân phó Vũ Văn Thác canh gác bên ngoài trướng, lặng lẽ rời khỏi doanh trướng. "Sư tỷ, người nói tên khốn đó còn sẽ đến không?" Gương mặt tuyệt mỹ vô hà của Trương Lệ Hoa tiều tụy không ít, mang theo chút mong chờ hỏi.

Nay đã sắp đến hoàng thành rồi, nếu đã vào hoàng thành, các nàng thật sự sẽ không còn đường lên trời, không cửa xuống đất.

Chương 167

Dù không chết, cũng chỉ sẽ trở thành đồ chơi của hoàng thất quý tộc. "Chắc sẽ không đến nữa đâu, võ công Dương Tố cao như vậy, hắn muốn đưa chúng ta đi khẳng định sẽ phải đối đầu với Dương Tố, ngươi cảm thấy hắn sẽ vì chúng ta mà mạo hiểm lớn đến vậy sao?" Chúc Ngọc Nghiên vẻ mặt sầu não, lúc này nàng đã không còn ký thác hy vọng vào Thạch Chi Hiên nữa.

Mấy ngày nay nàng cũng đã nghĩ thông suốt, chút ảo tưởng cuối cùng về Thạch Chi Hiên cũng đã hoàn toàn vứt bỏ!

Là người trong Thánh Môn, làm sao có thể có tình cảm! "Bản tọa đâu nỡ để hai vị cứ như vậy hương tiêu ngọc nát!" Một thanh âm quen thuộc không báo trước vang lên, thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiện ra, một thân hắc bào, chỉ có hai con ngươi thâm thúy nhiếp nhân lộ ra ngoài. "Là ngươi!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, trong mắt hai người khó nén vẻ mừng rỡ.

Đoạn thời gian chịu đựng này, mỗi ngày khổ sở chờ đợi, đổi lại vẫn là thất vọng!

Các nàng đã tuyệt vọng rồi!

Không ngờ Diệp Đông Hoàng lại xuất hiện!

Bất kể thế nào, người này là hy vọng cuối cùng của các nàng, các nàng nhất định phải nắm lấy! "Thế nào?

Là muốn ở lại đây chờ chết hay là đáp ứng điều kiện của Bản tọa?" Diệp Đông Hoàng thích thú nhìn hai người, một bộ dạng nắm chắc các nàng trong tay. "Công tử, người như vậy thừa nước đục thả câu đối với hai nữ tử yếu đuối như chúng thiếp có ý tứ gì chứ?" Trương Lệ Hoa dáng vẻ đáng thương, ai thấy cũng động lòng, yếu ớt

nói: "Chỉ cần Công tử cứu chúng thiếp ra ngoài, chính là đại ân nhân của chúng thiếp, nô gia nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân của Công tử, được không?" "Ngươi, còn không đủ!" Diệp Đông Hoàng đi đến trước mặt nàng, nâng gương mặt tươi cười của nàng lên, thản nhiên nói. "Công tử, lòng người thật là sâu đậm!" Trương Lệ Hoa kiều mắng, một nhăn mày một nụ cười, vạn phần phong tình, khiến người ta không kìm lòng được mà đắm chìm trong đó. "Chút mị thuật này của ngươi đừng nên đem ra làm trò cười nữa!" Diệp Đông Hoàng nhéo nhéo gương mặt trơn mịn của nàng, khinh thường lắc đầu.

Ngay cả khi nàng ở thời kỳ toàn thắng thi triển mị thuật đối với hắn cũng vô dụng, huống chi lúc này tu vi còn bị phong ấn. "Chỉ cần ngươi có thể cứu chúng ta ra ngoài, đi theo ngươi thì có sao?" Lúc này, Chúc Ngọc Nghiên đột nhiên mở miệng.

Nếu Diệp Đông Hoàng thật sự có bản lĩnh cứu hai người các nàng khỏi tay Dương Tố, thì việc đáp ứng điều kiện của Diệp Đông Hoàng cũng không thành vấn đề.

Nói không chừng thật sự có thể mượn sức mạnh của Diệp Đông Hoàng giúp nàng thống nhất Ma Môn, sau đó tranh bá thiên hạ.

Tông chỉ của Âm Quý Phái các nàng là do nữ tính chưởng khống thiên hạ!

Và lý niệm bấy lâu nay của các nàng chính là thông qua chinh phục nam nhân để từ đó chinh phục thiên hạ.

Các tiền bối Âm Quý Phái lịch đại cũng đều làm như vậy. "Lựa chọn thông minh!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng. "Ngươi làm sao cứu chúng ta ra ngoài?" Thấy Diệp Đông Hoàng đồng ý, tảng đá trong lòng Chúc Ngọc Nghiên rơi xuống đất, cảm thấy nhẹ nhõm không ít, hiếu kỳ hỏi.

Mỹ mâu Trương Lệ Hoa cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng có thể lặng lẽ đi vào, nhưng mang theo hai người các nàng thì khó khăn rồi. "Đương nhiên là trực tiếp giết ra ngoài!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy hai người, bá khí mười phần nói. "Cái gì?

Ngươi điên rồi sao?" Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa miệng há to, điều này cũng quá điên cuồng rồi!

Ngay cả Bá Đao cũng không dám cuồng vọng như vậy, hơn nữa còn thua trận dưới tay Dương Tố, Diệp Đông Hoàng lấy đâu ra tự tin? "Vậy làm sao ra ngoài?" Diệp Đông Hoàng hỏi ngược lại. "Dường như cũng phải!" Hai người suy nghĩ, dù thế nào cũng phải đánh một trận, chi bằng trực tiếp giết ra ngoài. "Kẻ nào?" Diệp Đông Hoàng ôm hai người đi ra, thị vệ bên ngoài trướng trợn tròn mắt, kinh hô gầm thét, không ngờ có người đi vào mà bọn họ còn không biết?

Đây là thất trách, sẽ bị chém đầu!

Bành bành bùng!

Diệp Đông Hoàng chậm rãi bước ra, Vạn Đạo Chi Thế hóa thành Bá Quyền Chi Thế, tức khắc nghiền nát đám thị vệ xung quanh.

Vạn Đạo Chi Thế của hắn có thể hóa thành bất kỳ loại thế nào, nên việc ẩn giấu thân phận đối với hắn mà nói quá dễ dàng! "Phóng Tứ!" Tiếng Dương Tố giận quát vang lên, trong mắt bùng lên liệt diễm hừng hực!

Chốn kinh kỳ, lại dám có người cướp tù!

Lại còn trắng trợn ôm hai tù phạm ung dung tự tại đi ra, quả thực quá không coi hắn ra gì rồi!

Đây là sự khinh thường đối với hắn, khinh thường đối với Đại Tùy, hôm nay nếu không chấn nhiếp Diệp Đông Hoàng, hắn còn mặt mũi nào về triều? "Xích Viêm Chưởng!" Dương Tố giận dữ một

chưởng, vô số chưởng ấn hỏa diễm như mưa rào rơi xuống, đốt trời nấu biển, cực kỳ kinh người. "Mạnh quá!" Chúc Ngọc Nghiên hai người dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn thấy vô số chưởng ấn hỏa diễm nhanh chóng phóng đại trong con ngươi, một trái tim treo lên đến tận cổ họng.

Uy lực của Xích Viêm Chưởng, trước đó các nàng đã từng thấy, ngay cả Bá Đao của Nhạc Sơn cũng không cản nổi, sự khủng bố của nó có thể thấy rõ. "Kháng Long Hữu Hối!" Diệp Đông Hoàng ném Trương Lệ Hoa ra sau lưng, thuận thế một chưởng đánh ra, một con kim long gào thét lao ra, chí cương chí dương, chí cường chí bá, long uy cuồn cuộn, uy áp tứ phương!

Oai phong lẫm liệt, khí thế hùng vĩ. "Một chưởng bá đạo làm sao!" Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa kinh hô, trong mắt chỉ còn lại một chưởng vô địch kia!

Bá đạo!

Bá khí!

Trong tay Diệp Đông Hoàng, Hàng Long Thập Bát Chưởng đã biến thành phiên bản siêu cấp tiến hóa, uy lực còn khủng bố, bá đạo, và hủy diệt hơn nhiều so với Tiêu Phong thi triển ở Đại Tống thế giới.

Bành bành bành!

Kim long phá thiên, phá vỡ từng đạo chưởng ấn hỏa diễm đang nhanh chóng phóng đại trong mắt Dương Tố. "Hát!" Dương Tố quát lớn, hai tay giao nhau chắn trước ngực, ngay sau đó kim long gào thét lao đến.

Oanh long!

Sức mạnh khổng lồ nổ tung trước ngực hắn, phảng phất một chiếc xe tải lớn ầm ầm đâm vào người Dương Tố, khí huyết trong cơ

thể cuồn cuộn, tức thì bị đánh bay ra ngoài, tại chỗ để lại một cái hố sâu mười trượng, nhìn thấy mà kinh hãi, chấn động lòng người. "A!" Thân thể Trương Lệ Hoa nhẹ bỗng, kinh hô lớn, vừa rồi nàng bị ném ra sau lưng, kết quả nhìn thấy Diệp Đông Hoàng một chiêu Kháng Long Hữu Hối, tâm thần chấn động, quên mất đưa tay ôm lấy Diệp Đông Hoàng, thế là rơi xuống. "Tiêu rồi!" Nhìn thấy mặt đất nhanh chóng phóng đại, lòng Trương Lệ Hoa lạnh buốt.

Gương mặt xinh đẹp của nàng sắp sửa tiếp xúc thân mật với mặt đất rồi.

Bụp!

Đột nhiên, sau lưng căng cứng, thân thể Trương Lệ Hoa dừng lại, nhìn khoảng cách đến mặt đất chưa đầy mười phân, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bầu ngực căng tròn phập phồng, hóa ra là Diệp Đông Hoàng đã đưa tay giữ lấy nàng.

Hô hô ~ Bên tai gió gào thét, Diệp Đông Hoàng xách nàng, ôm Chúc Ngọc Nghiên tức khắc bay xa.

“Phốc!” Dương Tố phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt đăm đắm nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng rời đi.

“Rốt cuộc là ai?” Một chưởng chí cương chí dương bá đạo vô cùng vừa rồi, quyền pháp như vậy đương thế hiếm có, nếu xuất hiện tất định vang danh thiên hạ, nhưng Dương Tố vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra ai lại biết quyền pháp này, cường giả khắp thiên hạ cũng không có ai đối ứng được với Diệp Đông Hoàng.

“Chắc chắn là ẩn giấu thân phận!” Dương Tố thầm đoán, càng cảm thấy đối phương thâm bất khả trắc, không dùng công pháp võ công vốn có đã có thể đánh bại hắn, nếu đối phương dốc toàn lực, thực lực sẽ khủng bố đến mức nào?

“Dương Tư Đồ, ngài không sao chứ?” Hạ Nhược Bật và Hàn Cầm Hổ vội vàng chạy đến trước mặt Dương Tố, quan tâm hỏi.

Lúc này, Diệp Đông Hoàng từ trong doanh trướng bước ra, đi về phía Dương Tố.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, với thân phận chủ soái, hắn tự nhiên không thể trốn trong doanh trướng.

“Điện hạ cảm giác có chút khác biệt?” Nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng, Vũ Văn Thác cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói rõ, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Trực giác thật mẫn tuệ, không tồi!

Diệp Đông Hoàng thầm gật đầu, trong lòng chú ý đến Vũ Văn Thác.

Lúc này, hắn tự nhiên không phải bản tôn mà là Thần Hỏa phân thân.

Sau khi Thần Hỏa phân thân dung nhập Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, hắn tự tin Dương Tố sẽ không nhận ra, không ngờ Vũ Văn Thác lại có thể mơ hồ cảm thấy có gì đó bất thường.

Tuy nhiên, Diệp Đông Hoàng cũng không để tâm.

Dù sao Vũ Văn Thác cũng chỉ hơi nghi hoặc, chỉ là trực giác mà thôi.

Lúc này, bản tôn của Diệp Đông Hoàng đang mang theo Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa nhanh chóng rời xa đại doanh.

“Công tử võ công siêu phàm nhập thánh, một chưởng áp chế Dương Tố, phong tư tuyệt thế, thật khiến thiếp thân ngưỡng mộ!” Trương Lệ Hoa ôm cổ Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, đôi mắt như nước mùa thu đảo quanh, tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Chúc Ngọc Nghiên cũng không khác là bao.

Diệp Đông Hoàng cẩn thận đánh giá hai người, trong lòng không khỏi cảm thán, diễn xuất này quả thật là bùng nổ!

Chương 168

Hắn còn không nhìn ra vẻ ngưỡng mộ trong mắt hai người là thật bao nhiêu, giả bao nhiêu, có lẽ tượng vàng Oscar cũng không đủ để biểu đạt kỹ năng diễn xuất của họ.

"Công tử, giờ đã ra ngoài rồi, sao vẫn còn đeo mặt nạ, khiến người ta thật đau lòng!" Bàn tay trắng nõn của Trương Lệ Hoa vuốt ve chiếc mặt nạ vàng trên mặt Diệp Đông Hoàng, giọng nói mềm mại, uyển chuyển du dương, động lòng người.

Cửu Long Bào của Diệp Đông Hoàng đã biến thành một bộ hắc bào che kín toàn thân, Bình Thiên Quan hóa thành một chiếc mặt nạ vàng che đi khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm đầy cuốn hút.

"Giờ đây chúng thiếp đã là người của Công tử, Công tử lẽ nào còn không để chúng thiếp được chiêm ngưỡng chân dung?" Chúc Ngọc Nghiên đầy tò mò nhìn Diệp Đông Hoàng, mong chờ dưới chiếc mặt nạ vàng kia rốt cuộc là một khuôn mặt như thế nào, năm đó nàng cũng từng gặp qua cao thủ, nhưng tuyệt đối không ai như Diệp Đông Hoàng.

"Chúng ta tìm một nơi ẩn mật, rồi sẽ để các nàng xem cho đủ!" Diệp Đông Hoàng cười tà mị, ôm hai người bay về phía một ngọn núi.

"Công tử thật là nóng vội, vừa ra ngoài đã muốn ức hiếp người ta, khiến người ta đau lòng quá chừng!" Đôi mắt u oán của Trương Lệ Hoa long lanh như nước, khiến người ta đau lòng, nhưng Diệp Đông Hoàng căn bản không ăn cái bộ này của họ, mặc cho diễn xuất của các nàng có bùng nổ đến mấy cũng vô dụng.

Công tử, ngài cũng biết chúng thiếp tu luyện Thiên Ma Đại Pháp, không thể phá thân, đến lúc đó sẽ không thể tu luyện đến cảnh giới tối

cao.

Chờ chúng thiếp tu luyện đến cảnh giới tối cao rồi hãy hầu hạ Công tử có được không?

Chúng thiếp thực lực mạnh hơn, mới có thể giúp Công tử hoàn thành thiên cổ bá nghiệp!" Chúc Ngọc Nghiên khẽ nói, hai người một xướng một họa, vừa mềm vừa rắn, phối hợp ăn ý không kẽ hở.

Giờ đã rời khỏi đại doanh, trong lòng tự nhiên đang tính toán làm sao để khất nợ.

Còn về thành tín, yêu nữ ma môn, các nàng nói chuyện thành tín với ta sao?

Không làm diễn viên thật đáng tiếc!

Diệp Đông Hoàng trong lòng cảm khái, đối với ý đồ của hai người hắn cũng hiểu rõ.

Nhưng không sao cả, thời gian trôi qua, sớm muộn gì cũng có thể thuyết phục họ hoàn toàn.

Hiện tại lợi ích của mọi người nhất trí, dù họ có tính toán riêng, cũng có thể dùng được.

"Thực lực của các nàng quả thật kém một chút!" Diệp Đông Hoàng lãnh đạm nói.

Hai người im lặng, đây là chúng ta khiêm tốn, ngài lại thật sự thẳng thắn không kiêng nể gì, cũng quá đả kích người rồi.

Tuy nhiên cả hai đều không biểu hiện ra ngoài.

"Nói như vậy, Công tử là muốn chờ chúng thiếp tu luyện thành công rồi mới để chúng thiếp hầu hạ Công tử sao?" Trương Lệ Hoa ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng, lay lay, đôi mắt linh động tràn đầy kỳ vọng, khiến người ta không đành lòng từ chối.

“Nếu Công tử cần, phái Âm Quý thiếp thân có rất nhiều mỹ nữ, Công tử nhìn trúng ai cũng được!” Chúc Ngọc Nghiên cũng vội vàng phụ họa.

“Các nàng nghĩ bản tọa thiếu nữ nhân?” Diệp Đông Hoàng nhìn hai người, cười như không cười.

“Ngài không thiếu nữ nhân còn đến thừa nước đục thả câu chúng ta?” Hai người thầm rủa, nhưng giờ người ở dưới mái hiên, họ còn muốn lợi dụng Diệp Đông Hoàng, không dám đối đầu với hắn.

“Công tử thiên tung thần võ, võ công cái thế, mê đảo vạn ngàn thiếu nữ, tự nhiên là không thiếu nữ nhân!” Hai người mỉm cười, trăm vẻ quyến rũ nảy sinh.

Lời hay khó lọt tai!

Hai người là truyền nhân kiệt xuất của Âm Quý Phái, đều là yêu tinh, rất biết cách lợi dụng ưu thế của bản thân.

Oanh!

Vừa nói chuyện, Diệp Đông Hoàng ôm hai người đến trước một ngọn núi, Vạn Đạo Chi Thế hóa thành một thanh thần kiếm, chém ra một sơn động rộng rãi.

Ôm hai người đi vào sơn động, Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, hắc bào và mặt nạ trên người biến hóa, lộ ra khuôn mặt thật.

“Là ngài!” Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa kinh hô thành tiếng, trong đầu họ đã tưởng tượng ra vô số người, duy chỉ không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng với thân phận hiện tại mới hai mươi tuổi, hơn nữa còn là Nhị Hoàng tử Tấn Vương của Tùy Triều, vậy mà lại cứu họ!

“Điện hạ thật là thiên tư kỳ tài, thâm mưu viễn lự, sau này nhất định có thể kế thừa đại thống, trở thành Cửu Ngũ Chí Tôn!” Sau khi kinh hãi, hai người lập tức phản ứng lại, họ đều là những kẻ tâm tư linh lung.

Diệp Đông Hoàng là Nhị Hoàng tử, trên có Thái tử Dương Dũng, không thể kế thừa hoàng vị chính thức, chỉ có thể dùng một số thủ đoạn.

Cứu họ, rõ ràng là đã nhắm vào thế lực của Âm Quý Phái.

Trong lòng hai người ẩn ẩn có chút hưng phấn, Diệp Đông Hoàng có thân phận Tấn Vương, không cần tranh bá thiên hạ, chỉ cần đánh bại Thái tử Dương Dũng là có thể lên ngôi Hoàng đế.

Chờ Diệp Đông Hoàng làm Hoàng đế, họ lại chinh phục hắn, lý tưởng truyền đời của Âm Quý Phái — nữ nhân chưởng khống thiên hạ — liền có thể thực hiện!

Khoảnh khắc này, họ chưa bao giờ cảm thấy thành công gần mình đến vậy.

Nếu trước đây họ còn đang nghĩ làm sao để thoái thác điều kiện đã hứa với Diệp Đông Hoàng, thì giờ đây lại hận không thể lập tức dâng hiến bản thân.

“Chỉ cần trung tâm đi theo bản vương, bản vương sẽ không bạc đãi các nàng, đến lúc đó các nàng sẽ phát hiện, những thứ các nàng từng cả đời theo đuổi, cũng chẳng đáng là gì!” Diệp Đông Hoàng đưa tay ấn lên người họ, Vạn Đạo Chân Khí dũng mãnh tuôn ra, chui vào cơ thể họ.

Bốp!

Bốp!

Tiếng vỡ vụn như pha lê vang lên, phong ấn Dương Tố để lại

trong người họ bị phá bỏ, tu vi hai người khôi phục.

"Đa tạ Điện hạ, thiếp thân nhất định trung thành với Điện hạ, trợ Điện hạ đăng thượng đại bảo!" Hai người nhẹ nhàng hành lễ, ánh mắt hàm tình mạch mạch, chủ động đến gần Diệp Đông Hoàng.

Họ biết Diệp Đông Hoàng nếu không có được họ sẽ không yên tâm.

Hơn nữa, giờ đây đã biết thân phận của Diệp Đông Hoàng, chút do dự trong lòng họ lập tức biến mất hoàn toàn.

Thấy thái độ hai người nhanh chóng thay đổi, Diệp Đông Hoàng biết trong lòng họ đang tính toán riêng!

Nhưng thời gian có thể thay đổi tất cả, hắn không tin hai người họ có thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Trong sơn động, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, Diệp Đông Hoàng lấy ra một tấm chăn trải lên giường đá.

"Thủ đoạn của Điện hạ thật là thần quỷ mạc trắc, khiến người ta khó dò sâu cạn!" Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa kinh thán, nhưng đều thức thời không hỏi nhiều.

Những gì nên biết Diệp Đông Hoàng sẽ nói cho họ, những gì không nên biết có hỏi cũng vô ích, còn khiến người ta phản cảm.

"Chỉ là không gian bảo vật mà thôi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo hai người vào lòng, không giải thích quá nhiều, nhìn đôi mắt tò mò của họ, cười nói: "Ta ngược lại muốn biết sâu cạn của các nàng!" … "Điện hạ!" Mỹ nhân khẽ hờn dỗi, nửa muốn nửa không.

Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa tuy là xử nữ, nhưng đều là cao thủ trong chuyện này, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều mê hoặc lòng người.

Diệp Đông Hoàng cũng không trì hoãn nữa.

Cúi người vồ tới, phong cảnh vô hạn ẩn trong hiểm phong.

Đây là sự khởi đầu hợp tác của họ, cũng là lần "ma hợp" đầu tiên.

Hiện tại chưa có tình cảm, sau này sẽ có.

Lâu ngày sinh tình!

Sáng hôm sau.

"Điện hạ, ngài muốn trở về sao?" Hai người ôm Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy vẻ lưu luyến không rời.

Còn về mức độ thật giả, Diệp Đông Hoàng cũng không biết.

"Cuốn Vạn Đạo Kinh này các nàng hãy tu luyện cho tốt, một thời gian nữa bản vương sẽ đến giúp các nàng thống nhất Ma môn, các nàng có thể gọi bản vương là Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng lấy Vạn Đạo Kinh đưa cho hai người.

Thiên Ma Đại Pháp mà họ tu luyện sau khi phá thân sẽ không thể tu luyện đến tầng thứ mười tám, nhưng có Vạn Đạo Kinh thì sẽ không còn những hạn chế này nữa.

"Vâng, Điện hạ cứ yên tâm!" Hai người cười đáp.

"Bản vương đi đây!" "Cung tống Điện hạ!" Diệp Đông Hoàng không nói thêm gì nữa, trực tiếp rời khỏi sơn động quay về đại doanh.

"Sư tỷ, lần này chúng ta thật sự là nhân họa đắc phúc, nguyện vọng mà các đời tổ sư Âm Quý Phái chưa thực hiện được, nói không chừng sẽ được chúng ta thực hiện!" Gương mặt cười ửng hồng của Trương Lệ Hoa tràn đầy hưng phấn.

"Đúng vậy, nhưng cũng không thể lơ là khinh suất.

Dương Quảng thực lực cường đại, thành phủ sâu sắc, không dễ

khống chế!" Trong mắt Chúc Ngọc Nghiên cũng mang theo vẻ hưng phấn, nhưng nàng cũng biết, Diệp Đông Hoàng sẽ không chỉ vì có được thân thể họ mà tin tưởng họ, con đường sau này còn rất dài.

"Đáng tiếc Thiên Ma Đại Pháp của chúng ta vĩnh viễn không thể tu luyện đến cảnh giới tối cao nữa rồi!" Sau khi hưng phấn, Chúc Ngọc Nghiên khẽ thở dài.

Thiên Ma Đại Pháp bắt buộc phải là thân xử nữ mới có thể tu luyện đến cảnh giới tối cao, trong lòng nàng ngũ vị tạp trần, cũng không thể nói rõ là cảm giác gì.

"Sư tỷ, đừng cảm khái nữa, tỷ có phát hiện không, Điện hạ thật dã man, thật có khí chất đàn ông, còn rất lợi hại!" Trương Lệ Hoa cười hì hì, võ công và ngoại hình của Diệp Đông Hoàng đều vô cùng phù hợp với hình tượng bạch mã vương tử trong lòng nàng, nàng đã dâng hiến cho Diệp Đông Hoàng cũng không có gì phải buồn thương.

Chúc Ngọc Nghiên không để ý đến nàng ta, mở cuốn Vạn Đạo Kinh Diệp Đông Hoàng đưa ra xem.

"Đây là?" Vừa nhìn thấy Vạn Đạo Kinh, Chúc Ngọc Nghiên tâm thần chấn động, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

"Sao vậy?" Trương Lệ Hoa tò mò nhìn qua, tâm thần lập tức bị hấp dẫn.

Mãi lâu sau, nàng mới như tỉnh mộng, mừng rỡ như điên.

"Thì ra Điện hạ sớm đã có chuẩn bị!" Hai người cảm thán, có được thần công Vạn Đạo Kinh này, Thiên Ma Đại Pháp chẳng còn đáng nhắc đến nữa!

Quan trọng hơn là Thiên Ma Đại Pháp có thể dung nhập vào Vạn Đạo Kinh, tu luyện trước đây của họ cũng sẽ không uổng phí.

"Điện hạ ra tay thật là hào phóng, quá hào khí rồi, thần công diệu

pháp như thế này lại cứ thế tặng cho chúng ta!" Trong mắt Trương Lệ Hoa tràn đầy kinh ngạc, hệt như một thiếu nữ si tình.

"Sao vậy, xuân tâm nhộn nhạo rồi à?" Chúc Ngọc Nghiên đưa tay cù vào người nàng, trêu ghẹo nói.

"Dám cù ta, xem ta thu thập tỷ thế nào!" Trương Lệ Hoa quay người, hung hăng nói, đưa tay cù lại Chúc Ngọc Nghiên.

Chương 169

Nhất thời, hai người đánh nhau một trận.

Cảnh tượng sống động hương sắc!

Đáng tiếc không ai được thấy! … Mặt khác.

Diệp Đông Hoàng rất nhanh trở về đại doanh và hợp nhất với Thần Hỏa phân thân, không một ai biết hắn từng rời khỏi đại doanh.

"Thần có lỗi với Điện hạ, có lỗi với Bệ hạ!" Dương Tố vẻ mặt suy sụp, trong lòng hổ thẹn.

Vốn tự cao tự đại, hắn chưa từng nghĩ sẽ bại thảm hại đến thế.

Chỉ một chưởng, hắn đã thua rồi!

"Dương Tư Đồ không cần tự trách, tặc tử thực lực cường hãn, Dương Tư Đồ đã cố gắng hết sức, nghĩ rằng Phụ hoàng cũng sẽ không trách tội Dương Tư Đồ đâu!" Diệp Đông Hoàng an ủi.

"Đa tạ Điện hạ, thần đã hiểu!" Dương Tố cúi người bái tạ.

Suốt đường không nói chuyện, Diệp Đông Hoàng và những người khác rất nhanh đến Đại Hưng Thành.

Dương Kiên dẫn văn võ bá quan ra cửa thành nghênh đón.

Sau một hồi khách sáo, đại quân đóng quân ngoài thành, Diệp Đông Hoàng cùng Dương Kiên và một số văn võ quan lại tiến cung.

Trên đại điện, Dương Kiên trọng thưởng các công thần, Diệp Đông Hoàng cũng nhận được không ít phong thưởng, nhưng đối với hắn thì đều là những thứ không quan trọng.

"Tấn Vương, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?" Phong thưởng xong, Diệp Đông Hoàng vốn tưởng đã đến lúc bãi triều, không ngờ

Dương Kiên đột nhiên hỏi.

"Hồi Phụ hoàng, nhi thần năm nay hai mươi tuổi!" Diệp Đông Hoàng chắp tay hành lễ, trong lòng lại suy nghĩ ý đồ của Dương Kiên khi đột nhiên hỏi điều này.

Lẽ nào ngài không biết?

"Đã hai mươi rồi, Tấn Vương phủ sao có thể không có một nữ chủ nhân?

Mấy năm nay con luôn khắc kỷ tu thân, cần cù hiếu học, Trẫm cũng không quản con, mấy hôm trước đã cùng mẫu hậu của con bàn bạc, chọn cho con một Tấn Vương phi, con chuẩn bị một chút, chọn ngày lành kết hôn!" Dương Kiên nói.

"Tạ Phụ hoàng!" Diệp Đông Hoàng chắp tay lui xuống.

Sau khi bãi triều, Diệp Đông Hoàng cũng nhận được tư liệu về Tấn Vương phi mà Dương Kiên đã chọn cho hắn: Tiêu Mỹ Nương, con gái của Hậu Lương Hiếu Minh Đế Tiêu Vị.

Nhìn qua họa tượng, quả là thiên sinh lệ chất, xuất trần thoát tục.

Nhưng không sao cả, chỉ là một nữ nhân mà thôi.

Đến lúc đó gặp mặt, nếu thật sự không thích, cứ để nàng ở trong vương phủ nuôi dưỡng, dù sao cũng không thiếu một miệng ăn.

Nhưng đã gả cho hắn, chỉ cần không phải kẻ đáng ghét, Diệp Đông Hoàng cũng sẽ không lạnh nhạt với nàng.

Ngày rằm tháng Giêng, hoàng đạo cát nhật.

Dương Kiên và Hoàng hậu chủ trì hôn lễ, sau một loạt lễ nghi rườm rà, cuối cùng hôn lễ cũng hoàn thành.

Đêm về, ánh trăng như nước, sao giăng lấp lánh.

Diệp Đông Hoàng đến tẩm cung, Tiêu Mỹ Nương đội khăn che mặt màu đỏ tươi, tĩnh lặng ngồi bên giường.

Ngón tay ngọc trắng muốt thon dài như măng xuân nắm chặt vạt áo, hiển nhiên nội tâm nàng không hề bình tĩnh, vô cùng căng thẳng.

Diệp Đông Hoàng bước tới, theo tiếng bước chân vang lên, hắn có thể cảm nhận tim Tiêu Mỹ Nương đập nhanh hơn.

Đưa tay vén khăn che mặt lên, một khuôn mặt tuyệt mỹ không tì vết, kiều mị động lòng người lại đoan trang cao quý, nghiêng nước nghiêng thành, hiện ra trong tầm mắt.

"Thần thiếp đã gặp Điện hạ!" Tiêu Mỹ Nương đứng dậy, nhẹ nhàng hành lễ, giọng nói uyển chuyển, như nước như ca, như chảy nhẹ nhàng trong lòng, thấm vào tận tâm can.

Động tác của nàng thanh nhã, cử chỉ ưu mỹ, mỗi cử mỗi động đều mang vạn phần phong tình, vừa đẹp mắt lại không hề dung tục, quả là một kỳ nữ tử.

Diệp Đông Hoàng cũng có thể nhìn ra võ công của Tiêu Mỹ Nương không thấp, ít nhất cũng có tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư, chỉ là giờ đây bị phong ấn.

Chưa giao thủ, Diệp Đông Hoàng cũng không tiện đưa ra phán đoán chính xác.

"Không cần khách khí!" Diệp Đông Hoàng đưa tay đỡ nàng dậy, thuận thế ôm lấy kiều khu mềm mại của nàng vào lòng.

Mỹ nhân như ngọc, như thơ như họa!

Không tồi!

"Thần thiếp hầu hạ Điện hạ cởi áo!" Tiêu Mỹ Nương có chút thẹn thùng, nhẹ giọng nói.

Động phòng hoa chúc, nước sữa giao hòa, tấu lên từng đợt khúc nhạc du dương cao vút, lúc trầm bổng uyển chuyển, lúc cấp bách kích động, lúc lại như sóng lớn cuồn cuộn, hung dũng bành trướng.

Diệp Đông Hoàng như lạc vào giữa những đợt sóng lớn, thân ảnh chìm nổi, như một mũi tên sắc bén, cưỡi gió rẽ sóng, thế mạnh lực trầm, thế như chẻ tre.

Thoáng cái một tháng đã trôi qua.

Diệp Đông Hoàng cơ bản ở trong phủ, bầu bạn cùng Tiêu Mỹ Nương, không màng đến chuyện triều đình, sống tiêu dao tự tại.

Dương Kiên cũng không tìm hắn, dường như là vì tân hôn yến nhĩ, muốn cho Diệp Đông Hoàng thư giãn một chút.

Nhưng Diệp Đông Hoàng trong lòng suy đoán, Dương Kiên hắn là kiêng kỵ hắn.

Sự kiêng kỵ này không phải là kiêng kỵ Diệp Đông Hoàng sẽ uy hiếp đến hoàng vị của mình, mà là kiêng kỵ Diệp Đông Hoàng sẽ uy hiếp đến địa vị của Thái tử Dương Dũng.

Gả Tiêu Mỹ Nương, một tuyệt thế vưu vật như vậy cho Diệp Đông Hoàng làm phi tử, không phải là không có ý định tiêu hao ý chí của Diệp Đông Hoàng, làm suy yếu ảnh hưởng của hắn trên triều đình.

Ôn nhu hương, mộ anh hùng.

Đối với dụng tâm của Dương Kiên, Diệp Đông Hoàng hiểu rõ.

Một khi hắn lớn mạnh đe dọa đến Thái tử Dương Dũng, sẽ tạo thành tranh đoạt ngôi vị, triều đình chấn động, cốt nhục tương tàn.

Chỉ khi hắn hoàn toàn suy yếu, không còn năng lực cạnh tranh, và Dương Dũng một mình độc bá, thì sau khi Dương Kiên giá băng, mới

có thể thuận lợi để Dương Dũng kế vị.

Dương Kiên muốn đả áp hắn, Diệp Đông Hoàng hiểu.

Nhưng hiểu thì hiểu, quyết tâm chủ tể thiên hạ của hắn không ai có thể ngăn cản.

Hy vọng Dương Kiên đến lúc đó sẽ thức thời một chút, bằng không hắn cũng sẽ không nương tay.

Dù sao, hắn và Dương Kiên vốn chẳng có chút quan hệ nào.

Hắn chỉ là thay thế thân phận Dương Quảng mà thôi, chứ không phải Dương Quảng thật.

"Điện hạ dường như có tâm sự?" Tiêu Mỹ Nương rót cho Diệp Đông Hoàng một chén trà, ôm cánh tay hắn, nhẹ nhàng nói: "Điện hạ muốn làm gì cứ đi, thần thiếp đã là người của Điện hạ rồi, vinh nhục cùng Điện hạ, liên quan mật thiết.

Chuyện vương phủ thần thiếp sẽ thay Điện hạ trông coi cho tốt!" Diệp Đông Hoàng trong lòng chấn động, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tiêu Mỹ Nương!

Quả nhiên, nữ nhân này không hề đơn giản.

Vốn dĩ Diệp Đông Hoàng định sau khi thành thân sẽ để lại một Thần Hỏa phân thân ở nhà, chân thân đi ra ngoài thu thập thế lực, đồng thời đến Âm Quý Phái giúp Chúc Ngọc Nghiên thống nhất Ma môn.

Nhưng sau khi thành thân, Diệp Đông Hoàng phát hiện, Tiêu Mỹ Nương không chỉ người đẹp võ công cao, mà tâm tư cũng đặc biệt tỉ mỉ.

Là Vương phi ngày đêm bầu bạn với hắn, nếu hắn để lại một Thần Hỏa phân thân, tám chín phần sẽ bị phát hiện.

Bởi vậy, những ngày này Diệp Đông Hoàng vẫn luôn quan sát Tiêu Mỹ Nương, xem nàng có dụng tâm khác không, có thể tin tưởng không, có thể trở thành trợ thủ của hắn không.

Khi ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi xuống, Tiêu Mỹ Nương lập tức có cảm giác nghẹt thở.

Loại uy nghiêm và áp lực hoành tráng không thể bì kịp, uy vũ như thiên uy, khiến nàng hô hấp ngưng trệ.

Có một loại xúc động muốn quỳ xuống thần phục!

Điều khiến nàng kinh hãi hơn là, dưới ánh mắt này, nàng dường như trần trụi phơi bày trước mặt đối phương, mọi bí mật đều không có chỗ che giấu.

Khủng bố!

Tiêu Mỹ Nương trong lòng kinh sợ, nam nhân này thật sự quá khủng bố!

Nàng vốn dĩ tưởng rằng đã nhìn thấu nam nhân này, nhưng giờ mới phát hiện cái nhìn thấu của nàng thật nực cười.

Cái nàng nhìn thấy e rằng chỉ là một góc băng sơn mà nam nhân này muốn nàng nhìn thấy.

Nhưng mặc dù nàng có chút tâm tư riêng, cũng chỉ là muốn làm Hoàng hậu mà thôi.

Hiện giờ nàng đã là người của Diệp Đông Hoàng, muốn làm Hoàng hậu chỉ có thể dựa vào hắn, bởi vậy đối với Diệp Đông Hoàng cũng không có bất kỳ ý đồ xấu nào.

"Nàng rất không tồi, bản vương rất thích, sẽ không bạc đãi nàng!" Diệp Đông Hoàng đột nhiên mỉm cười, ánh mắt trở lại bình tĩnh, nâng khuôn mặt đang căng thẳng của nàng lên, cúi đầu hôn nhẹ lên trán

nàng.

“Thần thiếp sống là người của Điện hạ, chết là quỷ của Điện hạ, đối với Điện hạ một lòng trung trinh!” Cảm nhận áp lực biến mất, Tiêu Mỹ Nương thở phào nhẹ nhõm, vội vàng biểu thị lòng trung thành.

“Bản vương tin nàng!” Diệp Đông Hoàng ôm nàng lên, cúi đầu nhìn đôi mắt động lòng người của nàng, trầm giọng nói.

“Điện hạ…” Đôi mắt đẹp của Tiêu Mỹ Nương cảm động, hàm tình mạch mạch, vô cùng động lòng người.

Chương 170

Năm tháng nhiệt tình bùng cháy, một đêm cá rồng nhảy múa.

Sáng hôm sau.

Diệp Đông Hoàng để lại một cỗ Thần Hỏa phân thân, rời khỏi Đại Hưng Thành.

Chuyến này, hắn dự định trước tiên đến Dương Châu, xem có thể tìm được Trường Sinh Quyết hay không, tiện thể thu phục Thiên Mệnh Chi Tử của thế giới này — Đại Đường Song Long! … Rời khỏi Đại Hưng Thành, Diệp Đông Hoàng cưỡi một con ngựa, không nhanh không chậm đi về Dương Châu, trên đường thưởng thức phong thổ nhân tình của thế giới này.

Thiên hạ mới định, nhiều nơi vẫn còn hỗn loạn không chịu nổi, trong núi rừng cũng có nhiều thổ phỉ cường nhân.

Diệp Đông Hoàng y phục hoa lệ, dung mạo tuấn lãng, hệt như thế gia công tử, chính là "con dê béo" trong mắt bọn phỉ đồ.

Chẳng phải, hắn đã gặp phải cường nhân thổ phỉ rồi sao.

"Tiểu tử, nhìn bộ dạng ăn mặc này của ngươi, không giàu thì cũng quý, một ngàn lạng bạc làm tiền mãi lộ, thiếu một lạng cũng đừng hòng rời đi hôm nay!" Một đám thổ phỉ cầm đao thương từ bốn phương tám hướng xông ra, bao vây Diệp Đông Hoàng.

Tiểu đầu lĩnh dẫn đầu hung thần ác sát, giơ thanh Quỷ Đầu Đao trong tay lên quát lớn.

"Ồ, cướp bóc?" Diệp Đông Hoàng khẽ cười một tiếng, một đám lâu la mạnh nhất cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Tông Sư Cảnh lại chạy đến cướp hắn, quả là có ý tứ.

“Tiểu tử, lão tử sẽ khiến ngươi ngay lập tức không cười nổi nữa!” Bị Diệp Đông Hoàng khinh thường, tên thủ lĩnh thổ phỉ đại nộ, cảm thấy rất mất mặt, giơ Quỷ Đầu Đao lên định xông tới cho Diệp Đông Hoàng một bài học khó quên.

Phanh phanh phanh phanh!

Thế nhưng, chưa đợi hắn kịp hành động, đám thổ phỉ xung quanh đã như pháo hoa nổ tung, hóa thành màn máu mù mịt.

“A!” Bàn tay nắm Quỷ Đầu Đao của tên thủ lĩnh thổ phỉ cứng đờ trong không trung, hai chân run rẩy, trong mắt khó che giấu sự kinh hoàng.

Phốc thông!

Tên thủ lĩnh thổ phỉ lập tức quỳ sụp xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy, liên tục dập đầu: “Thiếu hiệp tha mạng!

Tiểu nhân trên có lão mẫu tám mươi tuổi, dưới có con thơ đang chờ bú, cầu Thiếu hiệp đại nhân có lòng độ lượng, tha cho tiểu nhân một mạng, coi tiểu nhân như một cái rắm mà bỏ qua đi!” “Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, tiểu nhân tội đáng muôn chết, tiểu nhân sau này nhất định sẽ cải tà quy chính, làm người tử tế...” Tên thủ lĩnh thổ phỉ trán chảy máu tươi cũng như không nghe thấy, nỗi sợ hãi chưa từng có đã tràn ngập trong lòng hắn.

Má ơi, hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch, vừa ra đã vấp phải tấm sắt rồi.

Bịch!

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, Vạn Đạo Chi Thế áp xuống, nghiền nát hắn, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía lùm cây nhỏ bên cạnh.

“Thiếu hiệp tha mạng, trước đây tiểu tử có mắt không thấy Thái

Sơn, đã đắc tội nhiều, tiểu đệ Vưu Tuấn Đạt, có chút giao tình với hai vị trang chủ Nhị Hiền Trang.

Thiếu hiệp võ công cái thế, mà hai vị trang chủ rất thích kết giao những anh hùng hảo hán như Thiếu hiệp.

Chi bằng tiểu đệ mời Thiếu hiệp đến Nhị Hiền Trang tụ họp một bữa, mọi người kết giao bằng hữu, tiện thể bồi tội với Thiếu hiệp, thế nào?" Một thanh niên áo trắng trong rừng cây nhìn thấy ánh mắt Diệp Đông Hoàng nhìn tới, tâm thần chấn động, biết mình đã bị phát hiện, vội vàng bước ra, vẻ mặt tươi cười nói.

Vừa nói chuyện, hắn cũng nhắc đến Nhị Hiền Trang.

Nhị Hiền Trang là thủ lĩnh của giới lục lâm nơi này, danh tiếng lẫy lừng khắp vùng, ngay cả quan phủ địa phương cũng phải nể vài phần.

"Dẫn đường!" Ý niệm vừa chuyển, Diệp Đông Hoàng lãnh đạm nói.

Chuyến này hắn là để chiêu mộ nhân tài, kiến lập thế lực, vừa hay đến xem các trang chủ Nhị Hiền Trang ra sao!

Nếu chỉ là mấy kẻ chỉ biết ăn uống, lãng phí thời gian của hắn, Diệp Đông Hoàng cũng không ngại đưa họ đi một đoạn, tránh lãng phí lương thực, coi như là cống hiến cho thế giới vậy.

"Thiếu hiệp, mời!" Vưu Tuấn Đạt đưa tay dẫn đường, cung kính khép nép, đi trước dẫn lối.

Hắn có tu vi Đại Tông Sư đỉnh phong, kiến thức không tầm thường.

Diệp Đông Hoàng tuy không xuất thủ nhiều, nhưng cảm giác hắn mang lại rất đáng sợ, tuyệt đối là cường giả trên cả Vô Thượng Đại Tông Sư.

Diệp Đông Hoàng theo Vưu Tuấn Đạt đi khoảng ba mươi dặm, đến trước một tòa đại trạch viện.

Trạch viện hùng vĩ khí thế, chiếm diện tích rất rộng, cổng có hai con sư tử đá to lớn uy vũ hùng tráng.

Phía trên trạch viện có đề hai chữ lớn "Nhị Hiền Trang" bay lượn như rồng bay phượng múa.

"Diệp Thiếu hiệp, đây chính là Nhị Hiền Trang!" Vưu Tuấn Đạt chỉ vào đại trạch viện.

Trên đường đi, hắn cũng đã biết tên của Diệp Đông Hoàng.

Vưu Tuấn Đạt dường như rất quen thuộc nơi này, gia đinh gác cổng không hỏi nhiều, trực tiếp cho phép họ vào.

Khi Diệp Đông Hoàng đến khách sảnh, chủ nhân của trang viện cũng đã đến.

Dẫn đầu là một đại hán thân hình vạm vỡ, đầu như đấu gạo, mặt như chu sa, râu đỏ đầy mặt, lông mày rậm mắt to.

Bên cạnh hắn là một đại hán khác cũng uy vũ phi phàm, khí tức hùng hồn.

"Đại Trang chủ, Nhị Trang chủ, vị này là Diệp Đông Hoàng Diệp Thiếu hiệp, võ công cái thế.

Trước đây tiểu đệ có mắt không thấy Thái Sơn, đã mạo phạm Diệp Thiếu hiệp, đặc biệt đến mượn quý bảo địa này để tạ tội với Diệp Thiếu hiệp, đồng thời giới thiệu mọi người làm quen, thêm một người bạn là thêm một con đường!" Vưu Tuấn Đạt vội vàng tiến lên giới thiệu.

"Hoan nghênh Diệp Thiếu hiệp đến Nhị Hiền Trang của ta làm khách.

Ta là Đan Hùng Trung, đây là đệ đệ Đan Hùng Tín của ta.

Chỗ mà huynh đệ Vưu trước đây đã đắc tội, ta thay hắn hướng Diệp Thiếu hiệp bồi tội!" Đại hán râu đỏ Đan Hùng Trung chắp tay hành lễ, cười nói.

"Bồi tội thì không cần.

Hai người các ngươi không tồi, Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, thiên phú cũng được!" Diệp Đông Hoàng nhìn hai người, như đánh giá vãn bối, lãnh đạm mở miệng.

Lời vừa dứt, sắc mặt mấy người lập tức khó coi.

Đan Hùng Tín càng chỉ vào mũi Diệp Đông Hoàng, giận dữ nói: "Tiểu tử, cho ngươi chút thể diện mà ngươi lại dám càn rỡ, thật sự nghĩ Nhị Hiền Trang của ta dễ bắt nạt sao?" "Không thể làm gương!" Thấy ngón tay Đan Hùng Tín chỉ vào mình, Diệp Đông Hoàng khẽ nhíu mày, không cho phép nghi ngờ nói.

Lời vừa dứt, một luồng lực lượng kinh khủng oanh vào ngực Đan Hùng Tín.

Bịch!

Đan Hùng Tín như bị trọng kích, một ngụm máu tươi phun ra, cả người ngã bay ra ngoài.

"Tiểu tử, ngươi!" Đan Hùng Tín bò dậy, giận dữ nhìn Diệp Đông Hoàng, muốn liều mạng với hắn, nhưng bị Đan Hùng Trung cản lại.

"Diệp Thiếu hiệp đây là ý gì?

Cố tình đến Nhị Hiền Trang gây sự sao?" Đan Hùng Trung nheo mắt, ánh mắt lạnh lẽo, mang theo một tia khí tức nguy hiểm, ánh mắt bất thiện.

Nếu không phải kiêng kỵ thực lực của Diệp Đông Hoàng, đã sớm

xé xác hắn ra làm tám mảnh rồi.

"Làm thổ phỉ là không có tiền đồ.

Cho các ngươi hai lựa chọn, thần phục hoặc chết!" Giọng nói bình tĩnh và lãnh đạm của Diệp Đông Hoàng vang lên, khiến Đan Hùng Tín và Vưu Tuấn Đạt giận không kìm được.

Đặc biệt là Vưu Tuấn Đạt, Diệp Đông Hoàng là do hắn dẫn đến, không ngờ lại ra nông nỗi này, thực sự hối hận không kịp, có lỗi với hai vị huynh trưởng.

Nghĩ đến đây, hắn liền muốn liều mạng với Diệp Đông Hoàng.

Nhưng cả hai người họ đều bị Đan Hùng Trung ngăn lại, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi hung hăng nhìn Diệp Đông Hoàng.

"Thần phục ngươi, chúng ta có thể nhận được gì?

Nếu chỉ là bán mạng cho ngươi, chẳng có lợi ích gì, ngươi chi bằng giết chúng ta đi!" Đan Hùng Tín nghe Diệp Đông Hoàng nói lời cuồng vọng như vậy, ngược lại bình tĩnh lại, trầm giọng hỏi.

Hắn là lão đại Nhị Hiền Trang, quyết định của hắn liên quan đến sinh tử của mấy trăm người trong trang.

Cho dù hắn có tức giận đến đâu cũng không thể hành động bốc đồng.

Thực lực của Diệp Đông Hoàng thâm bất khả trắc, hắn cũng không có chút nắm chắc nào!

Mà sự cường thế bá đạo của Diệp Đông Hoàng càng khiến hắn kiêng kỵ.

Người như vậy, hoặc là kẻ ngu ngốc, hoặc là có chỗ dựa.

Mà Diệp Đông Hoàng nhìn thế nào cũng không giống kẻ ngu ngốc, vậy thì chính là có chỗ dựa.

Vút!

Diệp Đông Hoàng lấy ra Vạn Đạo Kinh, tùy tay ném vào lòng Đan Hùng Trung.

“Cuốn Vạn Đạo Kinh này đủ để mua mạng tất cả các ngươi.

Đương nhiên, đi theo bản tọa, chỉ cần các ngươi trung thành, không phải phế vật, thì đây chỉ là một phần rất nhỏ thôi!” Diệp Đông Hoàng lãnh đạm mở miệng, giọng nói tràn đầy sự cường thế khó tả.

“Thần công bí tịch gì mà lợi hại vậy, Tứ Đại Kỳ Thư sao?” Đan Hùng Tín và những người khác trong lòng phỉ báng, nhưng vẫn không nhịn được mở ra xem.

Vừa nhìn, lập tức ngây người!

Trên đời còn có thần công diệu pháp như thế này sao?

Ngay cả Tứ Đại Kỳ Thư cũng chỉ đến thế mà thôi!

Chương 171

Nếu để người khác biết có loại thần công này, không biết sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió máu tanh!

Thần công bí tịch như vậy mà cũng có thể tùy tay trao cho họ, loại tồn tại này không phải là thứ họ có thể tưởng tượng và đắc tội, loại tâm khí bạt này cũng khiến người ta phải khuất phục.

"Chức hạ bái kiến Công tử, sau này chỉ theo Công tử dẫn dắt, vào sinh ra tử không từ!" Đan Hùng Trung không chút do dự quỳ bái, sau đó Đan Hùng Tín và Vưu Tuấn Đạt cũng vội vàng làm theo.

Nhìn thấy Vạn Đạo Kinh vào khoảnh khắc đó, họ thật sự không còn chút ý niệm phản kháng hay chống đối nào.

"Bá Đương, mau tới bái kiến Công tử!" Sau đó Đan Hùng Trung nghĩ đến điều gì đó, vội vàng hô ra bên ngoài.

Một thanh niên áo trắng cầm một cây cung lớn từ bên ngoài đi vào.

"Công tử, vị này là huynh đệ của chúng ta, Vương Bá Đương, tiễn pháp của hắn xuất thần nhập hóa, giang hồ xưng Bạch Y Thần Tiễn, thực lực phi phàm!" Đan Hùng Trung giới thiệu.

Hắn muốn tiến cử Vương Bá Đương cho Diệp Đông Hoàng, hy vọng Vương Bá Đương cũng có thể được Diệp Đông Hoàng cho phép tu luyện Vạn Đạo Kinh.

Vương Bá Đương sững sờ một lúc, thấy Đan Hùng Trung nịnh bợ người này như vậy, hẳn là có lý do.

Hơn nữa hắn tin Đan Hùng Trung sẽ không hại mình, liền không do dự nữa, bái kiến Diệp Đông Hoàng: "Chức hạ bái kiến Công tử!"
"Đứng dậy đi, Vạn Đạo Kinh giao cho các ngươi, những người đáng

tin đều có thể tu luyện!" Diệp Đông Hoàng tự nhiên hiểu tâm tư của Đan Hùng Trung, liền tùy ý chỉ đạo.

"Tạ Công tử!" Đan Hùng Trung đại hỉ bái tạ.

"Các ngươi hiện tại chỉ cần đề thăng thực lực và chiêu mộ cường giả, Vạn Đạo Kinh có thể dùng làm cái giá để chiêu mộ cường giả.

Sau này bản tọa sẽ cho người liên hệ với các ngươi!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng hóa thành một đoàn hỏa diễm, chớp mắt biến mất trên bầu trời.

"Cung tống Công tử!" Đan Hùng Trung và mấy người bái nói.

"Trang chủ, rốt cuộc là công pháp gì mà khiến ngài hưng phấn đến vậy?" Vương Bá Đương không hiểu lý do, nghi hoặc hỏi.

"Ngươi xem rồi sẽ biết, lần này cũng coi như nhân họa đắc phúc, gặp đại vận rồi!" Đan Hùng Trung cười rất vui vẻ, trên giang hồ cái gì là quan trọng nhất?

Đương nhiên là võ công bí tịch!

"Thủ đoạn rời đi vừa rồi dường như là Thần Hỏa phân thân của Dương Tố?

Chẳng lẽ là người của Dương Tố?" Đan Hùng Tín nhìn về phía Diệp Đông Hoàng rời đi, suy nghĩ.

"Công tử là ai không phải chuyện chúng ta có thể quản, chúng ta cứ làm tốt những việc Công tử giao phó là được!" Đan Hùng Trung cảnh cáo, đối với Diệp Đông Hoàng có một loại kính sợ khó tả.

Tuy không biết thực lực của Diệp Đông Hoàng, nhưng hắn có cảm giác, Diệp Đông Hoàng muốn diệt sát họ tuyệt đối nhẹ nhàng như không.

Lấy ra thần công như vậy, một chút cũng không lo bị người khác

phản phệ, sự tự tin vào thực lực của hắn có thể tưởng tượng được.

Mọi người cũng sâu sắc gật đầu.

Đứng trước mặt đối phương, họ có cảm giác như kiến đối mặt với rồng lớn, đó là uy áp từ tầng thứ sinh mệnh.

Mà Diệp Đông Hoàng vừa ra tay đã là thần công bí tịch như vậy, hào khí đại phương đến thế, cũng đáng để họ bán mạng vì hắn.

Dương Châu, nơi hạ du Trường Giang, giao thông thủy lợi tiện lợi.

Từ Trường Giang, có thể ra biển đến Uy quốc, Lưu Cầu và các vùng đất Nam Dương, là một trong những trạm trung chuyển đối ngoại trọng yếu nhất cả nước, từ xưa đã vô cùng phồn hoa.

Ngoài vị thế giao thông trọng yếu, nơi đây từ xa xưa còn nổi danh thiên hạ là chốn yên hoa. "Yêu triền thập vạn quán, kỵ hạc hạ Dương Châu!

Thập niên nhất giác Dương Châu mộng, doanh đắc thanh lâu bạc hạnh danh!" Dù là phú thương công tử lưng đeo vạn quán, hay danh sĩ tài tử văn phong phong lưu, hoặc lãng tử giang hồ kích kiếm hành hiệp!

Nếu chưa từng đến đây một lần, thì không thể xem là hảo hán trong chốn phong nguyệt.

Sự thịnh vượng của nó có thể hình dung.

Diệp Đông Hoàng từ tốn bước đi trong thành Dương Châu, cảm nhận phong thổ nhân tình xung quanh, tuy đều là thế giới cổ đại, nhưng mỗi thế giới vẫn có những nét riêng.

Đương nhiên, hắn không có hứng thú với chốn yên hoa lầu xanh nơi này.

Không lâu sau, Diệp Đông Hoàng đến quầy bán thức ăn ở cửa Nam.

Nơi đây có đủ loại quán ăn. "Bánh bao nhân thịt vừa thơm vừa mềm đây..." "Bánh màn thầu trắng tinh vừa to vừa tròn đây..." Người qua lại tấp nập, tiếng rao hàng không ngớt.

Náo nhiệt nhất là một tiệm nhỏ tên là Bánh bao thịt chay họ Phùng.

Lúc này, trước quán bánh bao, một mỹ phụ dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn đang bán bánh bao, thu hút vô số khách tranh nhau mua.

Mỹ phụ một mình bận rộn không ngừng, mồ hôi thơm lấm tấm.

Bỗng nhiên, một cái đầu nhỏ của một thiếu niên chui ra khỏi đám đông, mặt mày hớn hở nói: "Trinh tẩu!

Tám cái bánh bao thịt chay!" Thiếu niên nhỏ tuổi này chừng năm sáu tuổi, tướng mạo thanh tú, đôi mắt dài mà lanh lợi, mũi cao thẳng, trán rộng, khóe miệng nở một nụ cười rạng rỡ không phù hợp với lứa tuổi.

Lưng còng, quần áo rách rưới, khắp người dơ bẩn.

Trinh tẩu nhìn thấy nó, trước tiên lo lắng quay đầu nhìn Ông Phùng và Ả ác phụ đang bận rộn trong bếp, thấy bọn họ không nhìn thấy tình hình bên này, mới yên lòng.

Trinh tẩu vừa ứng phó với các khách hàng khác, vừa giả vờ quát: "Không có tiền mà học người ta mua bánh bao gì chứ?" "Có vay có trả, ngày mai nhất định sẽ trả chị!" Thiếu niên nhỏ tuổi cười hì hì nói.

Trinh tẩu nhanh nhất có thể gói bốn cái bánh bao, do dự một lát lại lấy thêm hai cái, nhét vào tay thiếu niên, nhỏ giọng mắng: "Đây là lần cuối cùng đó!" Thiếu niên reo lên một tiếng, liền chuẩn bị rời đi, nhưng bị một bàn tay to nhớp nhúa túm chặt. "Thằng nhãi ranh, lại đến đây ăn chực của lão tử, xem lão tử không đánh chết ngươi!" Một

lão Phùng mập mạp hung tợn toàn thân đầy thịt túm lấy cổ áo thiếu niên, một bàn tay đánh vào đầu nó. "Ông chủ đừng mà, xin ông hãy tha cho nó đi, nó chỉ là một đứa trẻ, nó trả tiền rồi mà!" Trinh tẩu mặt mày lo lắng, cầu xin nói. "Đồ ăn cây táo rào cây sung nhà ngươi, còn có mặt mũi cầu xin, hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi quy tắc!" Một ả ác phụ từ trong xông ra túm tóc Trinh tẩu, cầm chổi lông gà đánh tới tấp vào người Trinh tẩu. "Lăng thiếu!

Trinh tẩu!" Lúc này, một tiểu nam hài vai rộng lưng dày, dáng vẻ khá thô tráng kinh hô một tiếng xông tới, dùng sức đẩy lão Phùng, muốn cứu Từ Tử Lăng ra. "Trọng thiếu!" Từ Tử Lăng kinh hô.

Hai người không ngừng giãy giụa, nhưng cũng chỉ là trẻ con năm sáu tuổi, làm sao là đối thủ của lão Phùng.

Rất nhanh hai người đã bị đánh ngã xuống đất, ôm đầu, lăn lộn khắp nơi.

Một bên khác, Trinh tẩu cũng bị ả ác phụ đánh cho toàn thân đầy vết thương, đau đớn kêu la cầu xin. "Ả ác phụ, đừng đánh Trinh tẩu!" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy bị đánh, nhưng vẫn không quên Trinh tẩu, không ngừng gào thét.

Những người xung quanh chỉ trỏ, vẻ mặt như xem trò vui không ngại chuyện lớn. "Dừng tay!" Đột nhiên, một giọng nói lạnh nhạt vang lên, giọng nói không lớn, nhưng mang theo uy nghiêm khó tả, khiến lão Phùng và ả ác phụ không khỏi dừng lại.

Chỉ thấy một thanh niên phong thần tuấn lãng, thân mang quý khí bá đạo từ tốn bước tới, nơi hắn đi qua, những người vây xem không tự giác nhường ra một lối đi. "Công tử, hai thằng tiểu tử này ăn đồ không trả tiền, đây là tiểu thiếp của nhà ta, không biết công tử bảo dừng chúng ta có chuyện gì?" Lão Phùng và ả ác phụ trên mặt hung ác lập tức biến mất, gật đầu khom lưng, vẻ mặt nịnh nọt.

Diệp Đông Hoàng vừa nhìn đã biết là thế gia công tử, bọn họ đâu dám làm càn.

Vừa nói vừa giải thích nguyên do đánh người cho Diệp Đông Hoàng: ăn cơm không trả tiền, bị đánh cũng là lẽ thường!

Còn Trinh tẩu là tiểu thiếp của hắn!

Ở nơi này, tiểu thiếp chỉ là một vật tư hữu, không có chút địa vị và nhân quyền nào, chủ nhân có thể tùy ý chơi đùa, tùy ý bán, tùy ý tặng người, rất nhiều quan lại quý tộc đều thích dùng để chiêu đãi khách nhân. "Bản tọa thấy hai người các ngươi không tệ, có muốn luyện được tuyệt thế võ công để xuất nhân đầu địa không?" Diệp Đông Hoàng không nhìn lão Phùng và ả ác phụ, ánh mắt nhìn về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. "Lăng thiếu, ta không mơ đó chứ?" Khấu Trọng ngây ngốc nhìn Diệp Đông Hoàng, quay đầu nhìn Từ Tử Lăng, đây là bánh từ trên trời rơi xuống sao?

Chuyện mà bọn họ ngày đêm mơ ước đã thành sự thật rồi?

Chát!

Từ Tử Lăng vỗ một bạt tai vào đầu Khấu Trọng. "Ai ui!

Ngươi đánh ta làm gì?" Khấu Trọng trừng mắt nhìn Từ Tử Lăng. "Không phải mơ đâu, là thật đó!" Từ Tử Lăng kinh hỉ nói. "Đồ nhi Khấu Trọng (Từ Tử Lăng) bái kiến sư phụ!" Lập tức, hai người đồng thanh bái lạy. "Bản tọa không thu đồ đệ, thu thủ hạ!" Diệp Đông Hoàng nói. "Chức hạ Khấu Trọng (Từ Tử Lăng) bái kiến đại nhân!" Hai người không chút do dự, lại lần nữa bái lạy.

Chỉ cần có thể học được võ công, xuất nhân đầu địa, làm nô cho người khác thì có là gì!

Bọn họ bây giờ ăn không đủ no mặc không đủ ấm, sáng không biết tối có qua không, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ chết đói, chết

cóng, bị người khác đánh chết. "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

Chương 172

"Đại nhân, ngài có thể cầu xin cứu Trinh tẩu được không?" Hai người kéo vạt áo Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt đầy mong đợi.

Tuy bọn họ biết Diệp Đông Hoàng có thể sẽ không vui vì điều này, nhưng bọn họ thật sự không muốn Trinh tẩu lại bị lão Phùng và ả ác phụ khi dễ nữa.

Trinh tẩu đã đối xử tốt với bọn họ như vậy, lại xinh đẹp, là người duy nhất đối tốt với bọn họ trước đây.

Dù mạo hiểm chọc Diệp Đông Hoàng tức giận, bọn họ cũng muốn thử một lần.

Liều một phen, xe đạp biến thành xe mô tô!

Diệp Đông Hoàng dừng bước, nhìn về phía hai người.

Trong thoáng chốc, một cỗ uy nghiêm khó tả ập tới, hai người toàn thân run rẩy, sau lưng nổi lên một trận mồ hôi lạnh, bất giác quỳ sụp xuống đất.

Còn lão Phùng, ả ác phụ, Trinh tẩu đã sớm nằm rạp trên đất run lẩy bẩy, không dám mở miệng. "Mang đi!" Giọng nói lạnh nhạt của Diệp Đông Hoàng vang lên, lọt vào tai Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, tựa như tiếng thiên lại động lòng người nhất trên thế gian, một lời đã thay đổi vận mệnh của Trinh tẩu. "Tạ đại nhân!" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đại hỉ, vội vàng bái tạ.

Ngay sau đó bò dậy đỡ Trinh tẩu, đi theo Diệp Đông Hoàng rời đi.

Trinh tẩu vẻ mặt mờ mịt, như con rối dây thép mặc cho hai người dẫn đi, nàng là loại tiểu nữ nhân nhu nhược, không có chủ kiến. "Công tử, nàng là tiểu thiếp của ta, ít nhất mười lượng bạc!" Thấy

Diệp Đông Hoàng sắp rời đi, lão Phùng lấy hết dũng khí nói.

Khấu Trọng và những người khác dừng lại, ngượng ngùng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng. "Mười lượng bạc?" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng cong lên, không nói nhiều quay người rời đi.

Rầm!

Ngay khi Diệp Đông Hoàng quay người, lão Phùng như gặp phải trọng kích, một ngụm máu tươi phun ra, đâm sầm vào quán bánh bao. "Oa!

Đại nhân lợi hại quá!" "Ngầu quá!

Nếu ta học được một nửa võ công của đại nhân thì tốt rồi!" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mắt sáng như sao, cảm thấy quá ngầu, quá hả hê!

Đồng thời trong lòng cũng nóng như lửa đốt, Diệp Đông Hoàng đã nói sẽ dạy võ công cho bọn họ. "Ở đây có ai tên Thạch Long không?" Không để ý đến sự phấn khích của hai người, Diệp Đông Hoàng hỏi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đừng thấy chỉ mới năm sáu tuổi, nhưng vẫn luôn lăn lộn ở đây, biết không ít chuyện.

Nếu Thạch Long mở võ quán, hai người chắc chắn sẽ biết. "Có, Dương Châu có một Thạch Long Võ Quán, chính là do một cường giả tên Thạch Long mở ra!" Khấu Trọng lập tức nói, bọn họ trước đây từng muốn đến Thạch Long Võ Quán để trộm học võ công, nên rất hiểu rõ về nơi này. "Dẫn đường!" Diệp Đông Hoàng phân phó, Trường Sinh Quyết chắc hẳn đang ở trên người Thạch Long. "Đại nhân, ngài muốn đi khiêu chiến võ quán sao?" Khấu Trọng vẻ mặt nhỏ đầy phấn khích, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Thật muốn xem Diệp Đông Hoàng và Thôi Sơn Thủ Thạch Long nổi tiếng Dương Châu ai lợi hại hơn! "Xem nhiều nói ít, cái gì không

nên hỏi thì đừng hỏi!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt nói.

Khấu Trọng rụt cổ, không dám hỏi nữa.

Còn Trinh tẩu, rụt rè theo sau, cúi đầu, không dám nói nhiều. *** Thạch Long Võ Quán. "Hai thằng ăn mày các ngươi, không biết đây là Thạch Long Võ Quán sao?

Muốn xin ăn thì đi chỗ khác!" Hai đệ tử mặc võ phục đặc chế của võ quán ở cửa Thạch Long Võ Quán thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, như đuổi ruồi vẫy tay, sốt ruột nói. "Đồ mắt chó coi thường người khác!" Khấu Trọng ngẩng đầu ưỡn ngực, bước lên, bây giờ nó đã không còn là ăn mày nữa. "Ăn mày!" Đệ tử gác cổng giận dữ, ngay cả một thằng ăn mày thối cũng dám mắng hắn, thật sự coi võ quán của bọn họ là nơi mở từ thiện sao!

Vừa nói, một quyền đánh về phía Khấu Trọng. "Đợi tiểu gia học được tuyệt thế võ công, nhất định sẽ đánh cho ngươi răng rụng đầy đất!" Khấu Trọng trừng mắt nhìn đệ tử gác cổng, trong lòng thề độc, vội vàng lùi ra sau, nhưng dùng sức quá mạnh, lập tức ngã xuống đất. "Trọng thiếu!" Từ Tử Lăng tiến lên đỡ Khấu Trọng. "Thằng nhãi ranh còn dám trừng mắt?

Lão tử hôm nay sẽ dạy ngươi cách làm người!" Đệ tử gác cổng bước lên một bước, xoa xoa nắm đấm, vẻ mặt trêu chọc. "Tiểu Trọng!" Trinh tẩu từ phía sau lo lắng gọi.

Hai đệ tử gác cổng ngẩng đầu, liền thấy một mỹ phụ và một thanh niên khí chất bất phàm bước tới. "Các ngươi là ai?" Đệ tử gác cổng không ra tay, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng hỏi.

Bọn họ cũng chỉ dám khi dễ những thằng ăn mày nhỏ như Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, còn loại thế gia công tử vừa nhìn đã biết lai lịch bất phàm như Diệp Đông Hoàng, căn bản không dám càn rỡ.

Thế giới này đều là khi dễ kẻ yếu sợ kẻ mạnh!

Ngươi nếu không muốn bị kẻ ác khi dễ, thì phải ác hơn, hung hơn, tàn nhẫn hơn kẻ ác. "Ta muốn gặp Thạch Long!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp nói.

Cũng không nhắc đến chuyện vừa rồi, chuyện nhỏ nhặt này không đáng để hắn ra tay.

Nếu Khấu Trọng muốn tìm lại thể diện, còn phải dựa vào chính bọn họ. "Ngươi là ai?" "Diệp Đông Hoàng!" "Ngươi chờ đó!" Tuy cảm thấy Diệp Đông Hoàng có chút cuồng vọng, nhưng hai người không nắm được Diệp Đông Hoàng là người thế nào, không dám đắc tội, dặn dò một tiếng, một người chạy vào võ quán mời. "Diệp Đông Hoàng?" Trong võ quán, Thạch Long nghe vậy, ánh mắt lóe lên vẻ cảnh giác.

Hắn chưa từng nghe nói đến Diệp Đông Hoàng, nhưng người tới rõ ràng là nhắm vào hắn. "Chẳng lẽ?" Nhìn Trường Sinh Quyết trong tay, trái tim Thạch Long đột nhiên thắt lại, lẽ nào nhanh như vậy đã bại lộ rồi?

Hắn mới vừa có được không lâu, đáng lẽ không ai biết mới phải? "Mời hắn đến khách sảnh!" Suy nghĩ một lát, Thạch Long phân phó.

Bây giờ vẫn chưa xác định Diệp Đông Hoàng có phải vì Trường Sinh Quyết mà đến hay không, bất luận thế nào cũng phải gặp mặt, trốn tránh chỉ càng lộ ra sự chột dạ, giấu đầu hở đuôi. "Vâng, sư phụ!" Một đệ tử tuân lệnh, ra ngoài mời Diệp Đông Hoàng vào. "Đây chính là Thạch Long Võ Quán sao?" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hai mắt tò mò nhìn ngó xung quanh.

Bọn họ từ lâu đã khao khát Thạch Long Võ Quán, nhưng chưa từng có cơ hội vào, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội rồi.

Trinh tẩu rụt rè theo sau, có chút gượng gạo.

Diệp Đông Hoàng đến khách sảnh, liền thấy một nam tử dung mạo tuấn lãng khí thế bất phàm sải bước từ bên ngoài đi vào, chắp tay nói: "Tại hạ Thạch Long, xin gặp Diệp công tử, không biết Diệp công tử đến đây có việc gì?" Thạch Long trong lòng lo lắng về Trường Sinh Quyết, cũng lười vòng vo với Diệp Đông Hoàng, mở miệng hỏi thẳng. "Muốn mượn Trường Sinh Quyết trong tay ngươi xem một chút!" Diệp Đông Hoàng cũng nói thẳng, cứ như đang nói một chuyện nhỏ nhặt không quan trọng, cứ như Trường Sinh Quyết chỉ là một quyển sách bình thường. "Trường Sinh Quyết nào?

Lẽ nào là Trường Sinh Quyết trong Tứ Đại Kỳ Thư?

Thần công bí tịch như vậy làm sao có thể ở trong một võ quán nhỏ của ta, công tử đừng đùa nữa!" Thạch Long trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài mặt không chút biến sắc, giả ngu.

Khoảnh khắc này, hắn trong lòng xác định Diệp Đông Hoàng là vì Trường Sinh Quyết mà đến!

Chỉ là không rõ Diệp Đông Hoàng đã xác định Trường Sinh Quyết ở chỗ hắn, hay chỉ đơn thuần nghe phong thanh đến dò la hắn? "Trường Sinh Quyết mượn ta xem một chút, ta có thể cho ngươi một loại thần công vô thượng để trao đổi!" Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói. "Ta ở đây không có Trường Sinh Quyết, xem ra Diệp công tử là thật lòng muốn khiêu chiến võ quán, vậy hãy để Thạch mỗ lĩnh giáo cao chiêu của Diệp công tử!" Thạch Long sắc mặt âm trầm như nước, bây giờ đã xác định Diệp Đông Hoàng quả thật biết hắn có Trường Sinh Quyết, trong lòng lóe lên sát ý, tuyệt đối không thể để bọn họ rời đi. "Minh ngoan bất linh!" Thấy Thạch Long động sát tâm, Diệp Đông Hoàng cũng không nói thêm lời vô ích, một chưởng vỗ ra. "Hừ!" Thạch Long lạnh lùng hừ một tiếng, thực lực Vô Thượng Đại Tông

Sư triển hiện không chút nghi ngờ, khí thế cường đại cuộn trào khắp nơi, đè ép Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và những người khác đến mức không thở nổi. "Lợi hại quá!" Hai người trợn tròn mắt, bao giờ mới thấy cường giả như vậy ra tay.

Trước đó Diệp Đông Hoàng chỉ tùy ý một đạo khí thế làm lão Phùng bị thương, không thể hiện rõ thực lực, cũng không có thanh thế hùng vĩ như Thạch Long ra tay.

Rầm!

Ngay khi Thạch Long ra tay, Diệp Đông Hoàng một chưởng vỗ xuống, thoạt nhìn chậm chạp nhưng lại khó cản trở, cuối cùng trong ánh mắt kinh hãi của Thạch Long nhẹ nhàng ấn vào ngực hắn.

Phụt!

Thạch Long đột nhiên cảm thấy một cỗ đại lực kinh người ập tới, như gặp phải trọng kích, một ngụm máu tươi phun ra, đâm sầm vào tường, khí tức suy yếu, khó mà tin được.

Chương 173

Thanh niên dường như còn chưa lớn bằng hắn này lại cường đại đến vậy!

Cường đại đến mức bọn họ căn bản không cùng một đẳng cấp!

Hoàn toàn không có tính khả bỉ! "Chậc, hóa ra là đồ yếu ớt vô dụng, cởi quần rồi mà chỉ cho chúng ta xem cái này thôi sao?" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẻ mặt thất vọng, còn tưởng rằng có một trận quyết đấu kinh thiên động địa, kết quả bọn họ còn chưa nhìn rõ Diệp Đông Hoàng ra tay thế nào, đối thủ đã ngã xuống rồi. "Giao Trường Sinh Quyết ra!" Diệp Đông Hoàng ngồi trên ghế chủ vị, giọng nói lạnh nhạt mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ. "Hảo khí thế!" Khấu Trọng hai mắt sáng ngời, đầy vẻ hâm mộ tự hào, ảo tưởng có một ngày cũng bá khí như đối phương. "Muốn giết thì cứ giết, Trường Sinh Quyết không có!" Thạch Long cũng cứng rắn, dáng vẻ thà chết chứ không chịu thỏa hiệp.

Oanh!

Nhưng lời hắn vừa dứt, liền ánh mắt đờ đẫn, ý thức như bị sét đánh ngang tai, dường như thấy một bóng người vĩ ngạn vô biên, vô cùng uy nghiêm đáng sợ đứng trước mặt hắn.

Bóng người đó tràn ngập cả trời đất, vũ trụ tinh hà xoay quanh hắn, trời đất vạn vật vì hắn mà mất sắc, dường như hắn chính là thế giới, là tất cả, là chủ tể của trời đất vạn vật chúng sinh.

Nhìn thấy bóng người đó, tư duy của hắn đình trệ ngưng đọng, không thể nảy sinh chút lòng kháng cự nào. "Giao Trường Sinh Quyết ra!" Diệp Đông Hoàng lại lần nữa mở miệng, trong mắt kim quang lấp lánh, mang theo uy nghiêm và bá đạo khó tả.

Hắn đang thi triển Vạn Đạo Đế Mâu. "Trường Sinh Quyết ở trong tẩm thất của ta, ta sẽ đi lấy ngay!" Thạch Long ánh mắt ngây dại, máy móc nói.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đầy tò mò, đưa tay vẫy vẫy trước mặt Thạch Long, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. "Oa, đại nhân thật là thần công cái thế, lại có thể trực tiếp khống chế Thạch Long!" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ánh mắt cuồng nhiệt, nếu có thể học được, sau này chẳng phải sẽ oai phong sao?

Nhìn ai không thuận mắt, trừng một cái, muốn người ta làm gì thì làm đó!

Nghĩ đến thôi đã kích động!

Không lâu sau, Thạch Long liền lấy Trường Sinh Quyết đến giao cho Diệp Đông Hoàng. "Trường Sinh Quyết!" Sau khi có được Trường Sinh Quyết, Diệp Đông Hoàng cũng không còn khống chế Thạch Long, Thạch Long khôi phục bình thường vẻ mặt xám ngắt, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy sợ hãi.

Quá đáng sợ!

Trên đời làm sao có người đáng sợ như vậy!

Diệp Đông Hoàng nhìn Trường Sinh Quyết một cái, ghi nhớ xong liền trực tiếp ném cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. "Môn công pháp này rất hợp với các ngươi, có thể tu luyện!" Diệp Đông Hoàng nói. "Ngươi biết bí mật của Trường Sinh Quyết?" Thạch Long ánh mắt khẽ động, mục quang chói mắt nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, Trường Sinh Quyết này hắn có được sau căn bản không thể tu luyện.

Hàng trăm năm qua cũng chưa từng nghe nói có ai luyện thành! "Ngươi luyện không thành, hai người bọn họ có thể!" Diệp Đông Hoàng lấy Vạn Đạo Kinh ném cho Thạch Long, "Bản công pháp này

còn mạnh hơn Trường Sinh Quyết cả trăm lần ngàn lần!" Thạch Long cười khẩy, trên đời làm gì có công pháp nào mạnh hơn Trường Sinh Quyết cả trăm lần ngàn lần, thật là cuồng vọng, nhưng vẫn nhịn không được mà xem xét.

Kết quả tự nhiên là không cần nói cũng biết. "Chức hạ bái kiến công tử!" Thạch Long lăn lộn giang hồ lại mở võ quán, tự nhiên hiểu rõ ý của Diệp Đông Hoàng, trực tiếp bái lạy.

Sự dụ hoặc của Vạn Đạo Kinh hắn không thể kháng cự, Diệp Đông Hoàng cho hắn chắc chắn là muốn chiêu mộ hắn!

Hắn cũng không có lựa chọn nào khác, nếu hắn từ chối, hậu quả không cần nói cũng biết.

Có thể sống, ai muốn chết? "Đại nhân, chúng ta có thể tu luyện thần công tuyệt thế của ngài không?" Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ánh mắt nóng bỏng nhìn Vạn Đạo Kinh trong tay Thạch Long, vẻ mặt đầy mong đợi.

Trường Sinh Quyết vừa rồi nghe có vẻ rất lợi hại, Thạch Long vì nó mà ngay cả mạng cũng không cần.

Nhưng thấy biểu hiện sau đó của Thạch Long và nghe lời Diệp Đông Hoàng nói, bọn họ hiểu Vạn Đạo Kinh còn lợi hại hơn.

Bọn họ tự nhiên muốn tu luyện công pháp lợi hại nhất. "Hai người các ngươi cùng nhau tu luyện, tiến triển sẽ nhanh hơn!" "Đa tạ đại nhân!" Hai người vui mừng như điên, hai môn thần công đều có thể tu luyện, còn gì tốt hơn thế này?

Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Thạch Long, phân phó: "Ngươi hãy dạy cho hai đứa chúng nó kiến thức tu luyện cơ bản, để bọn chúng nhập môn, Trường Sinh Quyết thì để chúng tự tu luyện, ngươi không cần quản!" "Vâng, công tử!" Thạch Long ứng tiếng.

Trong lòng đầy cảm khái, bây giờ xem ra, gặp được Diệp Đông Hoàng cũng không phải là chuyện xấu!

Còn về Trường Sinh Quyết, hắn đã không còn hứng thú nữa. "Các ngươi cứ ở lại đây tu luyện, có việc ta sẽ cho người đến tìm các ngươi!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng hóa thành một đoàn hỏa diễm, thân ảnh trong nháy mắt rời đi. "Đại..." Khấu Trọng hai người vừa mở miệng, Diệp Đông Hoàng đã hóa thành một đoàn hỏa diễm biến mất không thấy tăm hơi. "Chúng ta bây giờ không có thực lực, đi theo đại nhân cũng chỉ là vướng víu!" Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, bàn tay nhỏ siết chặt. "Chúng ta là Dương Châu Song Long, nhất định sẽ luyện thành tuyệt thế võ công, đến lúc đó sẽ có thể giúp được đại nhân!" Khấu Trọng vẻ mặt nhỏ đầy kiên định, cổ vũ nói. "Ừ!" Hai người nhìn nhau, ý chí chiến đấu sục sôi.

Bây giờ có công pháp có lão sư, không lo ăn mặc, đơn giản chính là cuộc sống mà bọn họ trước đây hằng mơ ước!

Nếu cứ như vậy mà còn không thể xuất nhân đầu địa, thì thật sự khiến người ta xem thường.

Sau này còn mặt mũi nào gặp Diệp Đông Hoàng. "Công tử thật là thần nhân!" Nhìn bầu trời nơi Diệp Đông Hoàng rời đi, Thạch Long đầy tán thán.

Diệp Đông Hoàng lại cứ thế mà tin tưởng hắn sao?

Giao Khấu Trọng mấy người cho hắn, còn để lại Trường Sinh Quyết, thật khiến người ta trăm mối vẫn không hiểu nổi!

Thạch Long hiểu, đây là sự tự tin tuyệt đối của Diệp Đông Hoàng vào bản thân!

Không sợ hắn giở bất cứ thủ đoạn nào!

Diệp Đông Hoàng để hắn sống một mạng, cũng là vì muốn hắn

dạy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng võ công, dù sao hai người chưa từng luyện võ, tuy là khí vận nhân vật chính, nhưng cũng cần người dẫn dắt nhập môn.

Trong nguyên tác, bọn họ được đệ tử Phó Quân Sước của kiếm sư phó Cao Lệ Dịch Lâm dẫn dắt nhập môn, sau đó mới luyện thành Trường Sinh Quyết. "Ma môn, Âm Quý Phái!" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng xẹt qua hư không, hướng về tổng đà Âm Quý Phái mà đi. *** Âm Quý Phái.

Diệp Đông Hoàng rời khỏi thành Dương Châu, căn cứ theo địa chỉ Chúc Ngọc Nghiên để lại mà đến dưới chân núi Âm Quý Phái. "Công tử?" Dưới chân núi, hai nữ tử tuyệt mỹ dung nhan vô song đã đợi sẵn ở đó, thấy Diệp Đông Hoàng đến, liền vội vàng tiến lên, thăm dò hỏi.

Hai người này tự nhiên là Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa của Âm Quý Phái.

Trước khi Diệp Đông Hoàng đến, đã liên hệ với các nàng. "Là ta!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, hắn ra ngoài hành tẩu tự nhiên không thể dùng dung mạo ban đầu, đã tiến hành dịch dung, Chúc Ngọc Nghiên hai người tự nhiên không nhận ra hắn hiện tại.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi vào thân hình yểu điệu của hai nữ, nhìn lên nhìn xuống một lượt, Vạn Đạo Kinh còn chưa hoàn toàn tu luyện xong, nhưng thực lực đã mạnh hơn trước một chút, người cũng trở nên quyến rũ động lòng người hơn. "Công tử thật là lợi hại, thuật dịch dung này hoàn toàn không nhìn ra chút dấu vết nào, cảm giác trên đời này không có gì là công tử không biết!" Xác nhận là Diệp Đông Hoàng, hai người tiến lên thân thiết ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, cười duyên dáng, tiếng cười trong trẻo. "Sinh con thì không biết!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại thon gọn của hai người, lãnh đạm nói. "Lạc lạc, công tử thật là hài hước!" Hai

nữ khúc khích cười, cảm thấy Diệp Đông Hoàng dường như cũng không phải là người bất cận nhân tình như vậy.

Lần trước tuy đã trải qua một đêm khó quên trong động, nhưng mối quan hệ của các nàng với Diệp Đông Hoàng cũng không tính là thân cận lắm.

Ngày hôm đó thời gian khá gấp rút, Diệp Đông Hoàng cũng cố ý muốn chấn nhiếp hai nữ nhân còn mang theo tâm tư nhỏ nhít này, nên khiến hai người cảm thấy hắn có chút lạnh lùng, khó gần.

Suốt dọc đường Diệp Đông Hoàng cũng quan sát tổng đà Âm Quý Phái này.

Nhìn có vẻ phong thủy không tệ, núi xanh nước biếc, chung linh dục tú.

Hơn nữa lại rất ẩn mình, người thường khó mà tìm thấy.

Đường núi cũng bố trí đủ loại cơ quan cạm bẫy, muốn công lên càng khó khăn gấp bội.

Diệp Đông Hoàng đi theo hai người, xuyên qua hai ngọn núi, quanh co khúc khuỷu, đi qua con đường nhỏ hẹp, cuối cùng cũng đến chủ điện Âm Quý Phái.

Lúc này, trước đại điện có không ít người đang đứng, đều là cường giả của Âm Quý Phái, ví dụ như sư thúc Tịch Thủ Huyền của Chúc Ngọc Nghiên, cùng các sư huynh đệ Vi Công Công, Lâm Sĩ Hoành, Biên Bất Phụ, và các trưởng lão Văn Thải Đình, Đạm Mai, Vân trưởng lão, Hà trưởng lão... "Các hạ chính là Diệp công tử phải không, tại hạ Tịch Thủ Huyền, đại diện Âm Quý Phái hoan nghênh Diệp công tử đến!" Tịch Thủ Huyền nhìn Diệp Đông Hoàng, tiến lên nói.

Về cái tên Diệp Đông Hoàng, sau khi Chúc Ngọc Nghiên và

Trương Lệ Hoa trở về, bọn họ đã nghe nói rồi.

Nghe nói còn đánh bị thương Dương Tố để cứu các nàng ra.

Về điều này, mọi người cũng bán tín bán nghi.

Chương 174

Bây giờ nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, cảm thấy càng hoang đường hơn.

Diệp Đông Hoàng trẻ tuổi như vậy, khác quá xa với hình tượng tuyệt thế cao thủ mà bọn họ tưởng tượng. "Chỉ cái tên tiểu bạch kiểm này mà có thể đánh bại Dương Tố sao?" Biên Bất Phụ bên cạnh Tịch Thủ Huyền nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng vô cùng ghen tỵ.

Đối với Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa hai món vưu vật này, hắn đã thèm muốn từ lâu, đáng tiếc vẫn không thể ra tay nếm thử phương trạch.

Thế nhưng, hai đại mỹ nữ mà hắn cầu còn không được lại bị Diệp Đông Hoàng "hốt trọn ổ", sự đố kỵ trong lòng có thể hình dung. "Cũng không tệ!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lướt qua mọi người của Âm Quý Phái, tu vi của Tịch Thủ Huyền cao nhất, có tu vi Vô Địch Đại Tông Sư, những trưởng lão còn lại đều ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư.

Đương nhiên, Vô Địch Đại Tông Sư cũng có mạnh có yếu, mà giữa Vô Địch Đại Tông Sư và Thiên Nhân kỳ thực còn có thể phân chia ra một cảnh giới Bán Bộ Thiên Nhân, loại như Dương Tố chính là cường giả cảnh giới Bán Bộ Thiên Nhân. "Tiểu tử, cho ngươi ba phần sắc mặt còn muốn mở tiệm nhuộm sao?

Thật sự cho rằng đánh bại Dương Tố là thiên hạ vô địch rồi?" Nghe Diệp Đông Hoàng nói như khen hậu bối, Tịch Thủ Huyền nổi giận, vốn định thăm dò thực lực của Diệp Đông Hoàng trước, rồi mới tính toán.

Nhưng thấy Diệp Đông Hoàng cuồng ngạo như vậy, cũng lười

vòng vo với Diệp Đông Hoàng.

Theo hắn thấy, Diệp Đông Hoàng có thể cứu được Chúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa, đánh bại Dương Tố, phần lớn là do gặp may.

Biết đâu, Bá Đao trước đó đã trọng thương Dương Tố rồi.

Biên Bất Phụ, Lâm Sĩ Hoành và những người khác cũng đồng loạt trừng mắt giận dữ!

Bọn họ vốn là người trong Ma Môn, hành sự vô pháp vô thiên, từ trước đến nay chỉ có bọn họ khi dễ người khác.

Lời khen của Diệp Đông Hoàng trong mắt bọn họ chính là coi thường bọn họ, quá ngạo mạn, quá không xem bọn họ ra gì. "Sư thúc, nói phí lời với hắn làm gì, trước tiên hãy giáo huấn hắn một trận, cho hắn biết đây là chỗ nào!" Biên Bất Phụ lớn tiếng xúi giục.

Nhìn Chúc Ngọc Nghiên hai người dựa sát vào Diệp Đông Hoàng như chim nhỏ nép vào người, trong lòng rất khó chịu, hận không thể lập tức lột da Diệp Đông Hoàng.

Nhưng Diệp Đông Hoàng có thể cứu được Chúc Ngọc Nghiên hai người, bất luận vì nguyên nhân gì, bản lĩnh hắn là vẫn có chút ít.

Vì vậy hắn không dám mạo hiểm, để Tịch Thủ Huyền thử là tốt nhất.

Nếu Diệp Đông Hoàng chỉ là một tên "súng bạc đầu nến" yếu ớt, hôm nay hắn nhất định phải cho Diệp Đông Hoàng biết vì sao hoa lại đỏ như vậy. "Tiểu tử, bản tọa ra tay lại tỏ vẻ ỷ lớn hiếp nhỏ, thắng ngươi cũng không phục!" Tịch Thủ Huyền cũng là một đại ma đầu lão luyện xảo quyệt, một cái đã nhìn ra tâm tư nhỏ của Biên Bất Phụ, ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt nói: "Biên Bất Phụ, ngươi và hắn đồng bối, cứ để ngươi ra tay, cho hắn biết thế nào là trời cao đất rộng!" "Đồ lão già

bất tử này lại lấy lão tử làm đá dò đường sao!" Biên Bất Phụ sắc mặt cứng đờ, trong lòng chửi thầm.

Nhưng lúc này tên đã đặt lên dây cung, hắn cũng không tiện lùi bước, chỉ đành cứng đầu tiến lên. "Tiểu tử, ra tay đi!" Biên Bất Phụ cũng là một kẻ hung ác, nghiến răng liền bước lên, nhìn Diệp Đông Hoàng từ trên cao.

Thua người không thua trận, dù Diệp Đông Hoàng lợi hại, kiên trì mấy chiêu vẫn không thành vấn đề, đến lúc đó rút lui, cũng không tính là mất mặt.

Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng, mỹ mâu của các nàng nao nao hứng thú nhìn.

Muốn thống nhất Ma Môn, trước tiên chắc chắn phải thu phục người trong môn phái của mình. "Nhương ngoại tất tiên an nội!" Không đánh một trận, chắc chắn không được!

Nắm đấm mới là chân lý duy nhất khiến người ta tin phục!

Mọi người lần lượt lùi lại, nhường ra sân.

Diệp Đông Hoàng cũng không phí lời, Vạn Đạo Chân Khí nuốt thổ ngưng tụ thành một mảnh băng phiến mỏng như cánh ve, cong ngón tay búng ra.

Sinh Tử Phù! "Trò vặt!" Biên Bất Phụ trong mắt khinh thường, một chưởng đánh ra, uy phong lẫm liệt.

Tịch Thủ Huyền, Văn Thải Đình và các cường giả khác cẩn thận quan sát, muốn xem thực lực của Diệp Đông Hoàng sâu cạn đến đâu.

Xuy!

Một chùm máu tươi bắn lên. "A!" Biên Bất Phụ thống khổ kêu lên, chỉ thấy mảnh băng phiến mỏng như cánh ve kia dường như là lưỡi

dao không gì không xuyên thủng, xuyên qua bàn tay Biên Bất Phụ như cắt đậu phụ, đánh vào ngực hắn. "Cái quái gì vậy?" Biên Bất Phụ ôm bàn tay, nhìn cơ thể mình, dường như không có vấn đề gì lớn. "Võ công thật quỷ dị!" Tịch Thủ Huyền và những người khác trong lòng kinh ngạc, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Biên Bất Phụ.

Bọn họ tự nhiên không tin thứ giống như mảnh băng phiến đó đánh vào cơ thể người lại không có tác dụng gì.

Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa đôi mắt đẹp đầy tò mò, võ công này các nàng cũng chưa từng thấy Diệp Đông Hoàng thi triển.

Nhưng võ công của Diệp Đông Hoàng quỷ dị cường đại, lúc này thi triển môn võ công này chắc chắn có dụng ý của nó. "Ngứa quá!" Đột nhiên, Biên Bất Phụ cảm thấy ngực có chút ngứa, dùng tay gãi gãi, lại phát hiện càng gãi càng ngứa.

Ánh mắt mọi người ngưng lại, xem ra là loại võ công quỷ dị kia đã phát tác rồi!

Nhưng mọi người không nói gì, đều muốn xem loại võ công này rốt cuộc có tác dụng gì. "A!

Ngứa quá!" Một lát sau, Biên Bất Phụ liền ngã lăn ra đất, cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, đau đớn như bị kim châm, thẳng như vạn kiến cắn xé, một thân công lực không thể vận dụng chút nào, khó chịu muốn chết. "A a a!" Biên Bất Phụ thống khổ gào thét, hung ác nhìn Diệp Đông Hoàng, gào lên: "Ngươi đã làm gì ta?" "Sư thúc, cứu ta!" Biên Bất Phụ càng ngày càng khó chịu, cảm thấy sống không bằng chết, đáng tiếc lúc này ngay cả tự sát cũng không làm được, trong mắt tràn ngập sợ hãi, phẫn nộ, thù hận đủ loại cảm xúc đan xen. "Tiểu tử, ngươi đã làm gì?

Còn không mau giải bỏ thủ đoạn trên người Biên Bất Phụ!" Tịch Thủ Huyền giận dữ nói. "Đây gọi là Sinh Tử Phù, một khi phát tác,

một ngày sẽ lợi hại hơn một ngày, ngứa ngáy kịch liệt đau đớn tăng dần trong chín chín tám mốt ngày, sau đó giảm dần, tám mốt ngày sau, lại tiếp tục tăng lên, cứ thế tuần hoàn không ngừng, khiến người ta cầu sinh không được cầu tử không xong!" Diệp Đông Hoàng không để ý đến lời uy hiếp của Tịch Thủ Huyền, giọng nói lạnh nhạt bình tĩnh vang lên, vang vọng trong tai mọi người, khiến người ta toàn thân rùng mình.

Nhìn Biên Bất Phụ đang đau khổ lăn lộn dưới đất, không ngừng kêu la, từng người không khỏi rùng mình một cái, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng, như nhìn ma quỷ từ địa ngục đến. "Môn võ công này đơn giản là vũ khí lợi hại để khống chế người, nhất định phải nghĩ cách có được!" Tịch Thủ Huyền suy nghĩ nhanh chóng, trong lòng lại mắng: "Đúng là đồ phế vật, ngay cả một chút võ công của tiểu tử này cũng không thăm dò ra được, nhưng bây giờ xem ra tiểu tử này quả thật không đơn giản, không thể cứng rắn!" "Sư tỷ, ta sai rồi, ngươi mau bảo Diệp công tử thu lại thần thông đi!" Biên Bất Phụ toàn thân gãi đến máu me đầm đìa, đối với Chúc Ngọc Nghiên lớn tiếng cầu xin. "Xì!

Thủ đoạn thật đáng sợ!" Nhìn dáng vẻ thê thảm của Biên Bất Phụ, Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa vừa kinh thán vừa phấn khích!

Có thủ đoạn này, thì không sợ người trong Ma Môn không ngoan ngoãn nghe lời nữa!

“Ha ha, Diệp công tử thủ đoạn cao cường, chẳng trách có thể chinh phục được trái tim Ngọc Nghiên và Lệ Hoa, quả là anh hùng xuất thiếu niên!” Tịch Thủ Huyền trong lòng đã hạ quyết định, cười lớn một tiếng, nâng Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa lên để kéo gần quan hệ.

Ông ta đã quyết định, trước khi chưa nắm chắc, không thể dùng cường quyền với Diệp Đông Hoàng.

Trước tiên hãy thử xem có thể thông qua Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa mà lấy được thủ đoạn của Sinh Tử Phù từ Diệp Đông Hoàng hay không.

"Tịch Thủ Huyền, lời vô ích đừng nói nữa, từ nay về sau, thần phục ta!" Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ mở lời, người Ma môn, quyền đầu chính là lẽ phải.

Các cách khác đều không thể.

"Ách?" Nụ cười của Tịch Thủ Huyền cứng đờ, ông ta đã lùi một bước, không ngờ Diệp Đông Hoàng còn từng bước ép sát, dã tâm lớn đến vậy.

"Tiểu tử, ngươi có biết mình đang nói gì không?" Sắc mặt Tịch Thủ Huyền lập tức âm trầm, ông ta biết, hôm nay khó mà giải quyết êm đẹp được.

"Sư thúc, công tử thiên tung thần võ, văn thành võ đức, kẻ thức thời vụ là tuấn kiệt, người đừng nên cố chấp nữa!" Chúc Ngọc Nghiên khẽ mở lời, khuyên nhủ: "Đến lúc đó, mọi người gặp nhau đều khó xử không phải sao?" "Hai tiện nhân các ngươi ăn cây táo rào cây sung, xem ra sớm đã câu kết với tiểu tử này để đối phó chúng ta rồi?" Biên Bất Phụ phẫn nộ trừng mắt nhìn Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa bên cạnh Diệp Đông Hoàng, lúc này y còn không hiểu được sao.

"Hiện tại ban cho các ngươi một cơ hội, thần phục hoặc chết!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt uy nghiêm lạnh lẽo quét qua mọi người, bá đạo mở miệng.

Vi công công, Văn Thải Đình, Vân trưởng lão, Hà trưởng lão cùng

những người khác nhìn nhau, nhất thời không dám từ chối, cũng không muốn đáp ứng.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!" Tịch Thủ Huyền đại nộ, muốn ông ta thần phục thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không.

Trong tiếng gầm giận dữ, một chưởng vỗ xuống Diệp Đông Hoàng.

Lòng bàn tay âm khí lượn lờ, khi xuất thủ cuồng phong gào thét, uy áp đáng sợ như thủy triều bao trùm bốn phương, uy phong lẫm liệt, khí thế Đại Tông Sư vô địch triển lộ không sót chút nào.

"Sư thúc đã xuất thủ!" "Tiểu tử này chết chắc rồi!" Mọi người mừng rỡ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tràn đầy tin tưởng vào Tịch Thủ Huyền.

"Phi Long Tại Thiên!" Diệp Đông Hoàng theo đó đẩy ra một chưởng, tiếng rồng ngâm vang vọng trời xanh, một con Kim Long tựa như thực chất gầm thét xông ra, dưới uy áp này tất cả đều cảm nhận được thế nào là Cự Long và lũ kiến.

"Sư thúc lần này chết chắc rồi!" Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa thầm than thở, uy lực của Hàng Long Thập Bát Chưởng này các nàng đã tận mắt chứng kiến, năm xưa Diệp Đông Hoàng một chiêu Kháng Long Hữu Hối đánh bại Dương Tố, Tịch Thủ cũng tuyệt đối không đỡ nổi một chiêu.

Diệp Đông Hoàng cần lập uy tuyệt đối, chỉ bằng Sinh Tử Phù vẫn chưa đủ.

Quyền uy tuyệt đối cần phải dùng máu tươi để đúc thành, giết gà dọa khỉ.

Tịch Thủ Huyền chính là con gà đó!

Khi con gà này là tương đối với Ma môn mà nói.

Trong Âm Quý Phái, Tịch Thủ Huyền tương đương với hầu tước, chứ không phải gà.

"Đây là chưởng pháp gì, đáng sợ quá!" "Một chưởng bá đạo làm sao!" Văn Thải Đình, Vi công công cùng một đám cường giả kinh hãi, cách mấy chục trượng vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ của chưởng này, phảng phất muốn bị nghiền nát.

Chương 175

Trong lòng kinh sợ, liên tục lùi bước!

“Đừng mà, ta thần phục!” Chưởng ấn của Tịch Thủ Huyền trong nháy mắt vỡ nát, khi thực sự đối mặt với Diệp Đông Hoàng mới biết được sự đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, sắc mặt biến đổi, gào lớn.

Trước sức mạnh đường đường chính chính, vĩ đại vô biên này, ông ta chỉ như một con kiến, nhỏ bé không đáng kể, dễ dàng bị nghiền chết.

Thế nên ông ta sợ hãi!

Nhưng Diệp Đông Hoàng không hề lay chuyển, Kim Long gầm thét mà đến.

Oanh!

Kim Long xuyên qua thân thể, ầm vang một tiếng, Tịch Thủ Huyền thân thể nổ tung, tứ phân ngũ liệt.

Một chưởng đánh nát!

“Sư thúc cứ thế mà chết bởi một chưởng?

Chết không toàn thây?” “Tê, đây còn là người sao?” “Đáng sợ đến vậy!” Mọi người kinh hãi, run rẩy.

“Chức hạ Văn Thải Đình (Vi công công...) bái kiến công tử, thề chết hiệu trung công tử!” Khoảnh khắc này, các cường giả Âm Quý Phái đồng loạt quỳ xuống thần phục, biểu lộ lòng trung thành.

“Vì chúng ta là Thánh Môn, sau này hãy gọi bản tọa là Thánh Chủ!” Diệp Đông Hoàng ánh mắt lạnh nhạt nhìn xuống mọi người, bình tĩnh nói.

Oanh!

Thế nhưng âm thanh không lớn ấy lại như sấm sét giữa trời quang, vang dội trong đầu mọi người, khiến đầu óc cảm thấy choáng váng.

Không ngờ dã tâm của Diệp Đông Hoàng lại lớn đến vậy, muốn không chỉ Âm Quý Phái, mà là toàn bộ Ma môn.

Bọn họ nào biết, toàn bộ Ma môn trong mắt Diệp Đông Hoàng cũng chẳng là gì, thứ hắn muốn là cả thiên hạ.

"Bái kiến Thánh Chủ!" Mọi người lại lần nữa bái.

Bất kể dã tâm của Diệp Đông Hoàng lớn đến đâu, lúc này đều không liên quan đến bọn họ, trước tiên bảo toàn tính mạng nhỏ bé của mình mới là quan trọng nhất.

Hưu hưu hưu!

Diệp Đông Hoàng vung tay, mấy viên Sinh Tử Phù bay ra, đánh vào trong cơ thể mỗi người.

"Thánh Chủ tha mạng!" Mọi người hoảng sợ, toàn thân run rẩy, không ngừng dập đầu, thảm trạng của Biên Bất Phụ còn ở trước mắt, rõ ràng như in, bọn họ tuyệt không muốn nếm thử.

"Khi phát tác, mỗi lần dùng một viên, chỉ cần các ngươi trung tâm làm việc, sẽ không phát tác!" Diệp Đông Hoàng lấy ra mấy bình giải dược áp chế Sinh Tử Phù, mỗi người một bình, ném cho bọn họ.

"Hô!" Biên Bất Phụ cũng nhận được một bình, vội vàng lấy ra một viên giải dược nuốt xuống, thở phào một hơi dài.

Cảm giác còn khó chịu hơn cả việc đi một chuyến qua Quỷ Môn Quan, cả người như vừa được vớt ra từ dưới nước, toàn thân ướt đẫm!

“Chức hạ bái kiến Thánh Chủ, từ nay về sau vì Thánh Chủ mà đi đầu, lên đao sơn xuống biển lửa cũng không từ!” Biên Bất Phụ thật sự sợ rồi, những lời tâng bốc như nước sông cuồn cuộn, liên miên không dứt.

“Đây là Vạn Đạo Kinh, chỉ cần các ngươi làm việc tốt, bản tọa sẽ không bạc đãi các ngươi!” Diệp Đông Hoàng lấy ra Vạn Đạo Kinh ném cho mọi người, đánh một gậy rồi ban cho một quả táo ngọt, hắn thành thạo việc đó.

“Vì Thánh Chủ hiệu lao, vạn tử bất từ!” Mọi người lớn tiếng nói.

“Công tử thủ đoạn như vậy, sau này muốn khống chế hắn, e rằng không dễ dàng!” Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa trong lòng lóe lên vẻ ngưng trọng, với tư cách là truyền nhân xuất sắc nhất đương đại của Âm Quý Phái, các nàng tự nhiên không thể bị thuyết phục trong một đêm, cũng không thể nhất kiến chung tình, đi theo Diệp Đông Hoàng tự nhiên là có toan tính riêng của mình.

“Sau này bản tọa không có ở đây, mọi việc đều do Ngọc Nghiên và Lệ Hoa phụ trách!” Diệp Đông Hoàng nói.

“Vâng!” Mọi người đáp.

Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa trong lòng mừng rỡ, xem ra Diệp Đông Hoàng vẫn rất tín nhiệm các nàng.

Khoảng thời gian này chỉ cần cố gắng gấp bội, nhất định có thể khiến Diệp Đông Hoàng càng thêm tín nhiệm các nàng, sau này thực hiện lý tưởng của Âm Quý Phái sẽ dễ dàng hơn.

Nam nhân chinh phục thiên hạ, các nàng chinh phục nam nhân, từ đó chinh phục thiên hạ!

Thu phục được mọi người trong Âm Quý Phái, Diệp Đông Hoàng phất tay, mọi người cầm Vạn Đạo Kinh lui xuống, trong mắt vẫn

mang theo sự kính sợ và kinh hãi.

"Sư phụ!" Lúc này, hai tiểu nữ hài như phấn điêu ngọc trác từ một bên nhảy nhót chạy đến.

Hai tiểu nữ hài khoảng năm sáu tuổi, ngũ quan tinh xảo, da thịt nõn nà, đôi mắt to long lanh tràn đầy linh khí!

Trong đó một bé để chân trần, lộ ra bàn chân ngọc hồng hào tinh xảo, trong mắt mang theo một tia giảo hoạt, có chút khí chất cổ linh tinh quái.

Tuy còn nhỏ, nhưng cũng là một mầm mỹ nhân thực thụ, có thể tưởng tượng khi lớn lên nhất định là một đại mỹ nữ khuynh thành tuyệt thế.

"Thánh Chủ, đây là hai đệ tử thiếp thân thu nhận, Loan Loan và Bạch Thanh Nhi!" Chúc Ngọc Nghiên giới thiệu với Diệp Đông Hoàng.

"Hai đứa còn không mau đến bái kiến Thánh Chủ!" Chúc Ngọc Nghiên phân phó.

"Loan Loan (Bạch Thanh Nhi) bái kiến Thánh Chủ!" Hai bé cung thân cúi lạy, ra dáng, âm thanh trong trẻo nhẹ nhàng, tựa như hoàng oanh hót líu lo, vô cùng dễ nghe.

"Đứng dậy đi, đây là Tẩy Tủy Đan, có thể giúp các con tẩy tủy phạt mạch, sớm ngày đạp nhập Tiên Thiên!" Diệp Đông Hoàng lấy ra hai bình đan dược, đưa cho hai bé.

"Đa tạ Thánh Chủ!" Hai tiểu la lỵ ôm đan dược, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn, cười ngọt ngào, lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu.

"Xuống đi!" Chúc Ngọc Nghiên phân phó.

“Vâng, sư phụ!” Hai bé nhận được đan dược, vui vẻ rời đi.

Trong đại điện Âm Quý Phái.

“Thánh Chủ, hiện nay cường giả mạnh nhất trong Ma môn chính là Tà Đế Hướng Vũ Điền đã ẩn cư, Thánh Chủ muốn thống nhất Ma môn, e rằng còn phải đánh bại hắn mới được!” Chúc Ngọc Nghiên sau khi giới thiệu một lượt các cao thủ Ma môn cho Diệp Đông Hoàng, ngưng trọng nói.

“Hướng Vũ Điền thần long thấy đầu không thấy đuôi, từ rất sớm đã là tuyệt thế cường giả Thiên Nhân Cảnh, cách Phá Toái Hư Không cũng chỉ còn một bước, Thánh Chủ không thể bất cẩn!” Ánh mắt Trương Lệ Hoa ngưng trọng, uy danh của Tà Đế Hướng Vũ Điền trong Ma môn đã ăn sâu vào lòng người, các nàng trong lòng kính sợ, Diệp Đông Hoàng tuy biểu hiện bất phàm, nhưng các nàng cũng không cho rằng Diệp Đông Hoàng hiện tại có thể đối kháng với Hướng Vũ Điền.

Diệp Đông Hoàng thiên phú không tệ, nhưng tuổi tác quá nhỏ, so với lão già cổ hủ như Hướng Vũ Điền, e rằng có chênh lệch rất lớn.

“Tuyệt thế cường giả Thiên Nhân Cảnh!” Diệp Đông Hoàng trầm ngâm không nói, hắn có thể cảm nhận được cực hạn của thế giới này chính là Thiên Nhân Cảnh Nhất Trọng, cho nên Hướng Vũ Điền nhiều nhất cũng chỉ là Thiên Nhân Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong, nếu không đã sớm Phá Toái Hư Không rời đi rồi.

Hắn hiện tại có chiến lực Thiên Nhân Cảnh, cho dù không giết được Hướng Vũ Điền, cũng không hề sợ hãi!

Hướng Vũ Điền nếu dám nhảy ra, hắn cũng không ngại thử xem độ sâu cạn của vị Tà Đế này, hắn còn chưa từng gặp cường giả Thiên Nhân Cảnh chân chính!

Tu vi của Dương Kiên cách Thiên Nhân Cảnh vẫn còn một chút, chủ yếu là nhờ vào lực lượng Khí Vận của Tùy quốc, mới có chiến lực Thiên Nhân Cảnh!

Âm Quý Phái.

"Chuyện của Hướng Vũ Điền tạm thời hoãn lại, đây là phương pháp tu luyện Sinh Tử Phù, tiếp theo các ngươi tập trung phát triển mạng lưới tình báo và chiêu mộ cao thủ, các phái khác của Ma môn cứ từ từ xâm nhập là được!" Diệp Đông Hoàng lấy ra bí tịch tu luyện Sinh Tử Phù, căn dặn.

Mặc dù muốn được kiến thức một phen thực lực của Hướng Vũ Điền, nhưng cũng không có ý định chủ động tìm đối phương, nếu muốn tìm cũng phải đợi đến khi hắn có mười phần nắm chắc để diệt sát Tà Đế Hướng Vũ Điền.

"Sinh Tử Phù?" Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa nhìn bí tịch trước mặt, thần sắc đại hỉ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ Thánh Chủ, thiếp thân bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" "Bên cạnh các quan viên trọng yếu trong triều đình đều phải sắp xếp người vào, nắm rõ động tĩnh và các loại nhược điểm của bọn họ, có thể truyền bá Vạn Đạo Kinh xuống, sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, có thể ẩn giấu bản thân rất tốt, hữu ích cho việc tiềm phục!" Âm Quý Phái đa số là nữ tử, hơn nữa ai nấy đều xinh đẹp quyến rũ, có thể nói là cao thủ tình báo.

"Thánh Chủ cứ yên tâm, thiếp thân nhất định làm tốt!" Hai người bảo đảm.

"Thánh Chủ một đường phong trần, thiếp thân xin được hầu hạ ngài nghỉ ngơi!" Thấy Diệp Đông Hoàng đã phân phó xong việc, hai người tiến lên ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, cười duyên dáng, phong tình vạn chủng nói.

Hai người một người nhiệt tình như lửa, một người nhu tình như

nước, quả thực có thể làm người ta tan chảy, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không cự tuyệt.

Âm Quý Phái, một đại điện.

"Thế nào rồi?" Biên Bất Phụ đầy vẻ mong đợi hỏi.

"Ngay cả bản thể của Sinh Tử Phù còn không tìm thấy, thì còn làm được gì nữa?" Mọi người cúi gằm mặt, bộ dạng không còn gì luyến tiếc trong đời.

Ai trong số bọn họ mà chẳng phải là nhân vật lớn nắm giữ một phương, nay lại bị người ta gieo Sinh Tử Phù, sống chết không do mình.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải cả đời chịu sự sai khiến của tiểu tử kia?" Vi công công vẻ mặt không cam tâm, cái cảm giác bị người khác khống chế này thật không tốt chút nào.

"Vi huynh cẩn ngôn!" Biên Bất Phụ cẩn thận nhắc nhở.

Nghĩ đến cái mùi vị sống không bằng chết kia, trong mắt y vẫn mang theo sự kinh hãi khó tả.

"Ai!" Vi công công thấy thảm trạng của Biên Bất Phụ, thở dài một tiếng, không dám nói lung tung nữa.

Nếu lời của ông ta bị Diệp Đông Hoàng biết được, mượn cớ đó thu thập ông ta một trận thì thảm rồi.

"A!" Văn Thải Đình đang cầm Vạn Đạo Kinh lật xem, đột nhiên kinh hô thành tiếng, mừng rỡ như điên, thu hút sự chú ý của mọi người.

"Sao vậy?" Vi công công, Biên Bất Phụ, Vân trưởng lão, Hà trưởng lão cùng những người khác tò mò, ánh mắt nhìn qua, đầy nghi hoặc, có chuyện gì đáng để kinh ngạc đến vậy.

Chỉ là Văn Thải Đình đã xem đến nhập thần, nào có tâm tư trả lời bọn họ.

Mọi người càng thêm tò mò, lập tức vây quanh, cùng nhau xem xét.

Trong chốc lát.

Hưng phấn, kích động, phức tạp, đủ loại cảm xúc đan xen, lần lượt lóe lên trên khuôn mặt bọn họ.

"Thế gian này lại có kỳ công diệu pháp như thế!" Mãi lâu sau, mọi người mới hồi thần, tựa như đang trong mộng, từ địa ngục bỗng chốc đến thiên đường.

Bọn họ mỗi người sao chép một bản, trong mắt lóe lên các loại dị quang, rồi tản đi.

Ngày thứ hai, nơi ở của Diệp Đông Hoàng.

Chương 176

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi!" Diệp Đông Hoàng mở mắt, lạnh nhạt nói.

Kẽo kẹt.

Cửa phòng mở ra, một thân ảnh yểu điệu thướt tha, thiên kiều bá mị xuất hiện.

Người đến đóng cửa phòng lại, vặn vẹo eo thon như rắn nước, nhẹ nhàng bước tới.

"Nô gia bái kiến Thánh Chủ!" Theo một trận mùi son phấn nồng đậm xộc thẳng vào mặt, nữ tử bước đến trước Diệp Đông Hoàng, yểu điệu cúi lạy, giọng nói quyến rũ đến tận xương tủy, mê hoặc lòng người.

"Có chuyện gì?" Diệp Đông Hoàng ngồi dậy, lạnh nhạt hỏi.

Người đến chính là trưởng lão Âm Quý Phái, Văn Thải Đình.

"Nô gia thấy Thánh Chủ đại nhân một mình trong phòng, sợ có sơ suất, đặc biệt đến hầu hạ Thánh Chủ đại nhân!" Văn Thải Đình mắt mị như tơ, quyến rũ nói.

Nàng ta tự tin dung mạo không thua kém Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa, lại càng giỏi hầu hạ nam nhân.

Chỉ cần lấy lòng được Diệp Đông Hoàng, đến lúc đó không những có thể giải được Sinh Tử Phù, mà còn có thể bay lên cành cây làm phượng hoàng, không cần bị Chúc Ngọc Nghiên và hai người kia cưỡi trên đầu.

Hơn nữa, sự thần bí và cường đại của Diệp Đông Hoàng, ngay cả công pháp như Vạn Đạo Kinh cũng có thể tùy ý ban cho bọn họ, nhất định còn có những thứ tốt hơn!

Chỉ cần khiến Diệp Đông Hoàng phải quỳ gối dưới chân nàng ta, đến lúc đó chẳng phải muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nói không chừng còn có cơ hội trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú.

"Không cần, xuống dưới làm việc cho tốt, đừng cả ngày nghĩ đến mấy thứ bàng môn tả đạo này!" Diệp Đông Hoàng không mặn không nhạt, lạnh lùng nói.

Một nữ nhân tu luyện công pháp thải âm bổ dương, không biết đã thải bổ bao nhiêu nam nhân, hắn chạm vào một chút cũng thấy dơ bẩn.

"Thánh Chủ đại nhân, đừng vội từ chối như vậy, đợi ngài thử một chút rồi sẽ biết nô gia tốt thế nào..." Văn Thải Đình nói rồi nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng.

"Hử?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo, âm thanh không mang chút tình cảm nào vang lên, "Cút!" Bịch!

Âm thanh hóa thành một âm phù, tựa như một đạo thần thông hung hăng đánh lên người Văn Thải Đình.

Phụt!

Văn Thải Đình như chịu trọng kích, một ngụm máu tươi phun ra, ngã xuống đất.

"Đa tạ Thánh Chủ tha mạng, chức hạ xin cáo lui!" Văn Thải Đình lồm cồm bò dậy, thấy ánh mắt đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, đầu óc trống rỗng, tràn đầy kinh hãi, sau khi cung kính cúi lạy, vội vàng lui ra ngoài cửa.

Diệp Đông Hoàng nhắm mắt lại, tiếp tục đả tọa.

Đối với hắn mà nói, đó chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, sẽ không lay chuyển hắn dù một chút.

"Đáng ghét!

Dám sỉ nhục lão nương như vậy, lão nương sớm muộn gì cũng khiến ngươi phải trả giá!" Trở về tẩm thất của mình, sắc mặt Văn Thải Đình âm trầm như nước, không ngờ nàng ta chủ động hiến thân, lại bị người ta hắt hủi, trong lòng hận ý như nước sông cuồn cuộn, liên miên không dứt.

Nghĩ đến dung mạo của nàng ta, chỉ cần câu một ngón tay, nam nhân nào mà chẳng quỳ rạp dưới chân nàng ta.

Càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng phẫn nộ!

Tuy nhiên, hiện tại nàng ta cũng không dám có động tác gì, chỉ có thể chờ đợi cơ hội.

Thời gian chậm rãi trôi, thoáng cái đã nửa tháng trôi qua.

Ngày hôm đó, Diệp Đông Hoàng nhận được tin tức, Dương Kiên đã bỏ lại quốc sự mà bế quan.

"Xem ra Dương Kiên sắp đột phá rồi!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lóe lên một tia dị sắc, hắn còn chưa từng gặp cường giả Thiên Nhân Cảnh của thế giới này, hơn nữa Dương Kiên đột phá, quan hệ trọng đại, hắn nhất định phải trở về tranh đoạt.

Sau khi dặn dò Chúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa xong, Diệp Đông Hoàng đứng dậy trở về Đại Hưng Thành.

Đại Hưng Thành, Tấn Vương phủ.

"Điện hạ, người đã trở về!" Tiêu Mỹ Nương thấy Diệp Đông Hoàng, tựa như chim én về tổ mà vui mừng nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng tuy đã để lại một Thần Hỏa Phân Thân, không có gì khác biệt so với bản tôn, bất luận ý thức hay thân thể đều là hắn.

Nhưng Tiêu Mỹ Nương vẫn không quen, cũng không xem Thần Hỏa Phân Thân là Diệp Đông Hoàng.

Chỉ xem như một con rối.

"Chuyện ở Hoàng thành, ta đều đã biết, xem ra tiếp theo sẽ không còn bình yên nữa!" Diệp Đông Hoàng ôm Tiêu Mỹ Nương, trầm ngâm nói.

Có Thần Hỏa Phân Thân ở Hoàng thành, mọi chuyện ở đây hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Dương Kiên bế quan, mọi người đều biết ông ta sắp đột phá.

Một khi Dương Kiên đạt đến Thiên Nhân Cảnh, không chỉ thực lực đại tăng, mà tuổi thọ ít nhất cũng tăng thêm mấy trăm năm, đây là điều rất nhiều người không muốn thấy.

Ví dụ như các đại thế gia môn phiệt, Ma môn, thậm chí Từ Hàng Tĩnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Tông tự xưng chính đạo, v.v.

Một khi Dương Kiên đột phá, với thực lực cường đại và mấy trăm năm tuổi thọ, tất sẽ vì củng cố thiên hạ mà đàn áp các thế gia môn phiệt và thế lực võ lâm giang hồ.

Đối mặt với Dương Kiên ở Thiên Nhân Cảnh, áp lực của bọn họ sẽ lớn chưa từng có, cho nên rất nhiều người đều không muốn Dương Kiên đột phá.

Những ngày sau đó, Diệp Đông Hoàng vẫn ở trong vương phủ của mình.

Xa cách ngắn ngủi thắng tân hôn, Diệp Đông Hoàng tự nhiên đã bù đắp cho Tiêu Mỹ Nương một phen.

Oanh!

Mười ngày sau khi Diệp Đông Hoàng trở về Tấn Vương phủ, một luồng khí thế cường đại từ sâu trong hoàng cung xông thẳng lên trời.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng nhìn tới, ẩn ẩn có thể thấy trên không Hoàng thành một con Tử Kim Thần Long dài trăm trượng bay lượn gào thét.

Diệp Đông Hoàng biết đây là Khí Vận Thần Long, đại biểu cho quốc vận của Tùy triều.

Đồng thời, một thân ảnh vạn trượng quang mang từ sâu trong hoàng cung bay lên, tóc dài tung bay, ánh mắt bễ nghễ, chính là Đại Tùy Hoàng đế Dương Kiên.

Khí tức trên người Dương Kiên kịch liệt chấn động, không ngừng tăng lên, hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn đột phá.

"Là Bệ hạ!" "Bệ hạ đã đột phá!" "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Động tĩnh đột phá của Dương Kiên trong nháy mắt kinh động vô số bá tánh Đại Hưng Thành, ai nấy đều kích động không thôi, hô núi bái triều, thế nhưng một số cường giả võ đạo có kiến thức lại ánh mắt ngưng trọng, chăm chú nhìn lên bầu trời.

Dương Kiên là Hoàng đế, mối quan hệ trọng đại, muốn đột phá đâu có đơn giản như vậy!

"Thiên mệnh bất khả vi!" Quả nhiên, một âm thanh mờ mịt như khói sóng vang vọng trời đất, một bàn tay lớn chống trời từ trên trời giáng xuống, tựa như thiên phạt vỗ về phía Dương Kiên.

"Ninh Đạo Kỳ!" Âm thanh phẫn nộ của Dương Kiên vang vọng trời đất, Khí Vận Thần Long gào thét, xông về phía bàn tay lớn trên không trung.

"Ninh Đạo Kỳ?" Vô số người kinh hô, uy danh của Ninh Đạo Kỳ

chỉ cần là võ giả thì không ai không biết, ẩn ẩn có mỹ dự là cao thủ đệ nhất võ lâm, thực lực của ông ta có thể tưởng tượng được.

"Cứ biết bọn người này không an phận, đáng ghét, đáng hận, thật sự đáng giết!" Dương Lâm, Ngũ Kiến Chương cùng một đám đại thần trung thành với Dương Kiên đều giận dữ ngút trời, hận ý khó bình, chỉ là loại chiến đấu cấp độ này bọn họ cũng không thể nhúng tay vào, chỉ có thể đứng nhìn.

"Giang hồ võ lâm một mực không phục vương hóa, sẽ không trơ mắt nhìn Dương Kiên đột phá, không ngờ Ninh Đạo Kỳ lại đích thân xuất thủ!" Dương Tố, Lý Uyên, Vũ Văn Hóa Cập cùng các đại thần của thế gia môn phiệt trong lòng cười lạnh, bọn họ không hề hy vọng Dương Kiên đột phá, thậm chí âm thầm làm đủ mọi thủ đoạn để ngăn cản Dương Kiên.

Kỳ thực, việc Dương Kiên đột phá đối với Ninh Đạo Kỳ ảnh hưởng không quá lớn!

Ninh Đạo Kỳ là người Đạo gia, nhưng lại không có quan hệ mật thiết với Đạo gia, sống chết của Đạo gia ông ta cũng không quan tâm.

Có thể nói là một thân cô độc!

Với tu vi Thiên Nhân Cảnh đáng sợ của ông ta, cho dù Dương Kiên đột phá, cũng sẽ đối đãi với ông ta bằng lễ độ, ông ta căn bản không cần mạo hiểm lớn để ngăn cản Dương Kiên đột phá!

Nhưng Ninh Đạo Kỳ có quan hệ không tầm thường với Từ Hàng Tĩnh Trai, tương truyền có bí mật không thể nói ra với chưởng môn đương đại của Từ Hàng Tĩnh Trai là Phạm Thanh Huệ, quan hệ vô cùng thân cận.

Nói không chừng đã đạt đến mức phụ cự ly rồi.

Nếu vì địa vị của Từ Hàng Tĩnh Trai trong võ lâm, ông ta xuất thủ

cũng không phải không thể lý giải.

Dù sao, một khi Dương Kiên đột phá, Từ Hàng Tĩnh Trai với tư cách là Thánh địa võ lâm tất nhiên sẽ là thế lực đầu tiên bị đàn áp.

Oanh long!

Trên không trung, Khí Vận Thần Long tử kim của Đại Tùy ngửa mặt gào thét, một đầu đâm thẳng vào bàn tay lớn che trời kia.

Rắc!

Bàn tay lớn vỡ nát, Khí Vận Thần Long cũng mờ nhạt đi một phần, phát ra một tiếng bi minh, vô số bá tánh Đại Tùy không hiểu sao cảm thấy lòng như bị kim châm.

Phụt!

"Đáng ghét!" Dương Kiên một ngụm máu tươi phun ra, trong mắt tràn đầy hận ý vô biên, Khí Vận Thần Long vì bảo vệ ông ta mà chịu tổn thương!

Ông ta với tư cách là một quốc chủ, cũng bị Khí Vận phản phệ, khiến ông ta vừa đột phá đã bị trọng thương.

Hơn nữa, vết thương do Khí Vận phản phệ lần này quá nặng, e rằng không có mấy chục năm khó mà hồi phục.

"Dương Kiên, chịu chết đi!" Đột nhiên, một bàn tay lớn đen kịt mang theo ma khí vô biên từ trên trời giáng xuống, ấn về phía Dương Kiên.

Bầu trời vạn dặm mây tầng bị nhuộm thành màu đen mực, uy áp cuồn cuộn quét khắp toàn bộ Hoàng thành, phảng phất trong chốc lát từ ban ngày biến thành đêm tối.

Chương 177

Trong mắt mọi người quái tượng liên tục sinh ra, bên tai phảng phất có lệ quỷ gào thét, hung thú rống giận, như thể rơi vào mười tám tầng tu la địa ngục, lập tức rùng mình, không rét mà run.

"Hướng Vũ Điền!" Dương Kiên phẫn hận không thôi, lại có thêm một kẻ thừa nước đục thả câu, ông ta cắn răng Khí Vận Thần Long nhập thể, khí thế trên người đại trướng, một quyền đánh ra, kim quang vạn trượng, xua tan bóng tối vô biên, chiếu sáng toàn bộ tinh không.

Ánh quyền hóa thành một con Tử Kim Long Thần, Thần Long gào thét, bi tráng bá liệt, nghênh đón bàn tay ma quỷ vô biên kia.

Vô số võ giả run rẩy, bầu trời đã biến thành màu vàng kim và màu đen, tựa như thần ma đại chiến, hủy thiên diệt địa.

"Ninh Đạo Kỳ, Hướng Vũ Điền!" Trong Tấn Vương phủ, Diệp Đông Hoàng nhìn lên bầu trời, ánh mắt u u, dường như có nhật nguyệt tinh thần chuyển động, vũ trụ tinh hà hủy diệt rồi lại sinh ra, thực lực của cường giả Thiên Nhân Cảnh quả nhiên đáng sợ.

Binh!

Kim Sắc Thần Long và Ma chưởng đen va chạm, không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, Ma chưởng phá diệt, Kim Sắc Thần Long xông về phương xa.

Một tiếng ầm vang và tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên, thiên địa khôi phục yên tĩnh.

"Còn ai nữa?" Ánh mắt Dương Kiên bễ nghễ, khí thế ngút trời, tựa như bất bại thần ma, âm thanh cuồn cuộn, quét khắp Cửu Châu

đại địa.

"Sức tàn lực kiệt, không đáng sợ!" Trên một đỉnh núi xa xôi, một lão giả tiên phong đạo cốt ánh mắt thâm thúy, nhìn xa về Dương Kiên trên không Đại Hưng Thành, lạnh nhạt mở lời.

Phía sau ông ta là một tiểu nam hài, tuổi không lớn, hai tay lại xách một đôi đại chùy còn lớn hơn cả bản thân bé.

"Nguyên Bá, đi thôi!" Lão giả thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: "Lý gia có tư chất chân long, đợi ngày con học thành, có thể phò trợ cha huynh kiến thành bá nghiệp tuyệt thế!" Tiểu nam hài trong mắt mang theo chút nghi hoặc, với trí thông minh không cao của bé rất khó lý giải lời nói lúc này của lão giả, không nói một lời, theo sau lão giả rời đi.

Từ Hàng Tĩnh Trai.

Phụt!

Một lão giả đội mũ quan, sắc mặt hồng hào, đột nhiên sắc mặt tái nhợt, một ngụm máu tươi phun ra, khí tức suy yếu hẳn.

"Tán nhân, người sao rồi?" Một nữ ni tiên tư phiêu diểu, dung mạo cực kỳ xinh đẹp động lòng người vội vàng tiến lên, đỡ lấy lão giả, đôi mắt đẹp đầy vẻ quan tâm.

Nàng ta chính là Phạm Thanh Huệ, chưởng môn đương đại của Từ Hàng Tĩnh Trai, một trong hai đại thánh địa võ lâm hiện nay, lão giả trước mặt nàng chính là Tán nhân Ninh Đạo Kỳ, người có danh xưng cao thủ đệ nhất võ lâm.

"Khí vận một quốc gia quả nhiên lợi hại, lần này khiến ta bị thương không nhẹ, phải tĩnh dưỡng một thời gian mới được!" Ninh Đạo Kỳ cảm thán, cũng không biết lần xuất thủ này, có đáng giá hay không.

“Lần này đã liên lụy Tán nhân, Thanh Huệ trong lòng không yên, thiếp thân xin đưa Tán nhân xuống nghỉ ngơi!” Phạm Thanh Huệ đỡ Ninh Đạo Kỳ, đi về phía mật thất.

Một đỉnh núi nào đó.

Phụt!

Một nam tử tướng mạo thanh kỳ đặc dị, thần thái tà dị phun ra một ngụm máu tươi.

“Được Khí Vận một quốc gia gia thân, quả nhiên lợi hại!” Nam tử đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, thân ảnh đứng thẳng tắp, mang theo một vẻ kiêu ngạo bễ nghễ thiên hạ, ai có thể sánh bằng ta.

Hắn chính là Tà Đế Hướng Vũ Điền, người vừa rồi sau Ninh Đạo Kỳ, ra tay đối phó Dương Kiên.

Khi Dương Kiên đột phá bị Ninh Đạo Kỳ ra tay đánh lén, tuy có lực lượng Khí Vận ngăn cản, nhưng cũng khiến Khí Vận bị tổn thương, khiến Dương Kiên bị Khí Vận phản phệ, bị thương không nhẹ.

Hơn nữa, Dương Kiên lại vừa mới đột phá, nhưng dưới sự gia trì của Khí Vận một quốc gia, vẫn phát huy ra thực lực vô cùng cường đại, đánh bị thương hắn.

Hắn đã đạt đến Thiên Nhân Nhất Trọng đỉnh phong, lại bị Dương Kiên, một hậu bối vừa mới đột phá lại còn bị thương, đánh bị thương, thật là sỉ nhục lớn.

“Nhưng tiểu tử Dương Kiên kia cũng là sức tàn lực kiệt, vừa rồi bị Khí Vận phản phệ lại cưỡng ép gia trì Khí Vận xuất thủ, bản nguyên trọng thương, chắc không sống được mấy năm nữa đâu!” Nghĩ đến đây, Hướng Vũ Điền trong lòng cân bằng lại đôi chút, thân ảnh lóe lên, liền rời khỏi đỉnh núi.

Đại Hưng Thành.

"Bệ hạ thần uy, quần ma thối tị, thiên hạ vô địch!" Không có cường giả nào ra tay nữa, Dương Kiên đứng lừng lững giữa hư không, thần uy như ngục, vạn chúng mô bái, tiếng hô núi như sóng biển vang lên.

Vụt!

Không để ý đến mọi người, Dương Kiên thân ảnh lóe lên, trở về hoàng cung, lại không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

"Bệ hạ!" Văn Hiến Hoàng hậu vội vàng tiến lên đỡ lấy Dương Kiên, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Nói với quần thần trẫm có chút đột phá, cần bế quan củng cố, do Thái tử Kiến giám quốc, Kháo Sơn Vương Dương Lâm phụ chính!" Dương Kiên sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, lần này ông ta bị thương quá nặng, nói xong liền trực tiếp đi bế quan liệu thương, thậm chí không có thời gian gặp quần thần.

Không lâu sau, quần thần đến hoàng cung thăm viếng, Diệp Đông Hoàng tự nhiên cũng đến.

Đáng tiếc bọn họ không gặp được Dương Kiên, Văn Hiến Hoàng hậu truyền đạt ý chỉ của Dương Kiên, quần thần ánh mắt lóe lên, ai nấy đều mang tâm tư riêng rời khỏi hoàng cung.

Tấn Vương phủ.

"Điện hạ, phụ hoàng sao rồi?" Diệp Đông Hoàng trở về phủ, Tiêu Mỹ Nương đón lên, ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, hỏi.

"Không gặp được, xem ra bị thương còn nặng hơn trong tưởng tượng, nay Dương Dũng giám quốc, Dương Lâm phụ chính!" Diệp Đông Hoàng trong lòng suy nghĩ, xem ra hắn cũng phải đẩy nhanh bước chân bố cục rồi!

Một khi Dương Kiên băng hà, đó chính là thời cơ tốt nhất để hắn đoạt lấy hoàng vị!

"Tài năng của Điện hạ vượt xa Thái tử, chỉ vì Điện hạ là thứ tử, lại không thể kế thừa hoàng vị, thật sự bất công!" Tiêu Mỹ Nương vì Diệp Đông Hoàng mà bất bình, phẫn nộ nói.

"Được rồi, từ bao giờ lại trở thành một oán phụ rồi, bản vương muốn gì từ trước đến nay đều không cần người khác ban cho, chỉ dùng chính đôi tay mình mà đoạt lấy!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt nói, ngữ khí bình tĩnh tràn ngập sự tự tin và bá khí vô địch!

"Điện hạ uy vũ!" Tiêu Mỹ Nương cười duyên dáng, mắt mị như tơ, đôi mắt đẹp tình ý miên man.

Cảm thấy Diệp Đông Hoàng lúc này thật quá đàn ông, toàn thân trên dưới tràn đầy mị lực vô cùng.

"Tiểu yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng đưa tay véo véo khuôn mặt tươi cười trắng nõn không tì vết của Tiêu Mỹ Nương, cười mắng: "Đến tẩm thất đợi đi, bản vương ra ngoài một lát!" "Thiếp thân cung hậu Điện hạ!" Tiêu Mỹ Nương yểu điệu cúi lạy, cười duyên, mang theo phong tình say đắm lòng người.

Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, thân ảnh hóa thành một đoàn hỏa diễm biến mất trong vương phủ.

Việt Quốc Công, Dương phủ.

"Xem ra Bệ hạ thật sự bị thương không nhẹ!" Dương Tố trở về phủ đệ, vẻ lo lắng trên mặt biến mất, ẩn ẩn mang theo sự hưng phấn.

Mặc dù ông ta đã là Việt Quốc Công, địa vị cao quyền trọng, nhưng ông ta vẫn chưa thỏa mãn, hơn nữa Dương Kiên vẫn luôn đề phòng và đàn áp ông ta, còn có Kháo Sơn Vương Dương Lâm cùng phe với Dương Kiên.

Nay Dương Kiên trọng thương, cơ hội để ông ta tiến thêm một bước đã lớn hơn.

"Lão gia, ngài đã về, tối nay triệu thị tẩm nữ tỳ nào?" Một lão giả trông như quản gia đón lên, hỏi.

"Triệu Hồng Phất!" Dương Tố suy nghĩ một chút, mấy ngày không gặp, ông ta cũng có chút nhớ nhung vóc dáng kiều diễm động lòng người của Hồng Phất.

Trong phủ đệ của ông ta âm thầm nuôi mấy trăm ám nhân, ngoại trừ Hồng Phất, những nữ tử khác ông ta cơ bản đều chơi một lần rồi không còn hứng thú nữa!

"Vâng!" Quản gia chắp tay, lập tức đi sắp xếp.

Không lâu sau, hai thị nữ khiêng một nữ tử cuộn trong chăn đến tẩm cung của Dương Tố.

Nữ tử dung mạo cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt đặc biệt hấp dẫn, trên người mang một khí chất thanh nhã nhưng không mất đi sự quyến rũ.

Đối với nam nhân có sức hấp dẫn khó cưỡng.

Dương Tố tối nay rất vui vẻ, hăng hái bước vào phòng.

"Ngươi đang nghĩ gì vậy?" Đột nhiên, Dương Tố vẻ mặt không vui, giận dữ quát.

Trước đây, Hồng Phất mỗi lần đều rất hiểu chuyện, nhiệt tình như lửa, khiến ông ta rất thích!

Thế nhưng tối nay lại như một người chết, bất động, khiến ông ta cảm thấy vô vị.

Hứng thú vốn có đều bị phá hỏng!

"Chủ nhân thứ tội, nô tỳ hôm nay thấy thần uy của Bệ hạ và các cường giả, tâm thần chấn động, xin chủ nhân trách phạt!" Hồng Phất

nghe vậy hồi thần, tâm thần chấn động, vội vàng quỳ trên giường, thành hoàng thành khủng.

Vừa rồi nàng ta lơ đãng tự nhiên không phải vì trận chiến trên không Hoàng thành trước đó, mà là vì đoạn thời gian trước chấp hành nhiệm vụ, gặp một người rất đặc biệt.

Một nam nhân rất tài hoa, thiên tư hoành dật, uy vũ bất phàm!

Nam nhân đó cho nàng ta một cảm giác rất đặc biệt!

Kể từ khi quen biết nam nhân đó, tối nay hầu hạ Dương Tố, nàng ta trong lòng không biết vì sao lại có cảm giác buồn nôn.

Nhưng nàng ta từ nhỏ đã bị Dương Tố huấn luyện thành sát thủ, Dương Tố tích uy rất trọng, nàng ta không dám cự tuyệt yêu cầu của Dương Tố, chỉ là vì không tình nguyện, tâm trí không đặt vào, kết quả tự nhiên là chọc giận Dương Tố.

"Thật sao?" Dương Tố ánh mắt trên dưới đánh giá Hồng Phất, hiển nhiên không tin.

Ông ta Dương Tố là người thế nào, duyệt nữ vô số, lão gian cự hoạt, thấu hiểu nhân tâm!

Một nữ nhân như vậy, tám chín phần là đã có nam nhân khác rồi!

Một khi đã có nam nhân khác, rất có thể sẽ phản bội ông ta, bán đứng ông ta!

Hồng Phất và các ám nhân là vật tư riêng của ông ta, không chỉ dùng để phát tiết, mà còn thay ông ta hoàn thành các loại nhiệm vụ ám sát không thể lộ ra.

Ông ta tuyệt đối không cho phép có kẻ nào phản bội, bán đứng ông ta!

"Chủ nhân tha mạng, nô tỳ đối chủ nhân tuyệt không hai lòng, vì

chủ nhân phó thang đạo hỏa, vạn chết không từ!" Hồng Phất kiều khu run rẩy, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi, không ngừng cầu xin.

Từ nhỏ bị Dương Tố huấn luyện trưởng thành, nàng ta sâu sắc hiểu rõ sự độc ác tàn nhẫn của Dương Tố, đừng thấy nàng ta hầu hạ Dương Tố thì rất được ông ta yêu thích, một khi có chút sai sót, cũng sẽ chết rất thảm!

Tối nay chính là đã xảy ra sai sót!

"Tư Đồ đại nhân hứng thú thật đấy!" Đột nhiên, một âm thanh nhàn nhạt mang theo chút trêu đùa vang lên.

Chương 178

Một thân ảnh hiện ra trước mặt Dương Tố, đại mã kim đao ngồi trên ghế bên bàn, đầy hứng thú nhìn Dương Tố và Hồng Phất.

"Ai...

Điện hạ!" Dương Tố đại kinh, sau đó phát hiện là Diệp Đông Hoàng, vội vàng mặc y phục lồm cồm bò dậy, cúi lạy: "Thần, bái kiến Điện hạ!" Dương Tố thầm kinh hãi, ông ta vậy mà không hề phát hiện Diệp Đông Hoàng vào từ lúc nào, chẳng lẽ vừa rồi ông ta quá nhập tâm sao?

Không thể nào!

Đêm nay tuy Dương Tố hứng thú không tệ, nhưng Hồng Phất lại như một người chết.

Hắn không hề tận hứng!

Dương Tố trăm mối không hiểu, đồng thời cũng suy nghĩ về ý đồ của Diệp Đông Hoàng. "Khuya khoắt quấy rầy lương tiêu của Tư Đồ đại nhân, thật là ngại quá!" Diệp Đông Hoàng liếc nhìn Hồng Phất đang rúc vào trong chăn, trêu chọc nói.

Kỳ thực, hắn đã đến đây một lúc rồi, chỉ là thấy Dương Tố đang bận, không tiện quấy rầy.

Quan kỳ bất ngữ, chân quân tử, hắn đành ngồi yên một bên, làm một người xem.

Thấy Dương Tố động sát tâm với Hồng Phất, hắn mới xuất hiện, muốn cứu Hồng Phất một mạng. "Để Điện hạ chê cười rồi, không hay Điện hạ khuya khoắt lâm phủ, có thất viễn nghênh, còn xin Điện hạ thứ tội!" Dương Tố chắp tay nói. "Tư Đồ đại nhân có nhận định gì

về sự việc hôm nay?" Diệp Đông Hoàng hỏi. "Xem ra Bệ hạ trọng thương, Điện hạ cũng không ngồi yên được nữa, nay Thái tử Dương Dũng có Dương Lâm cùng những người khác ủng hộ, lại không ưa thần, thần cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có quy thuận Điện hạ là đúng đắn!" Dương Tố trong đầu lóe lên vô vàn ý niệm, bởi vì không hợp với phái của Dương Dũng, hắn vẫn luôn nghiêng về Diệp Đông Hoàng.

Hôm nay Diệp Đông Hoàng đêm khuya đến đây, hắn cũng không còn do dự, trực tiếp nói: "Thần xin nghe theo phân phó của Điện hạ, vì Điện hạ mà ra sức!" "Tốt!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, đêm nay hắn đến chính là để biểu thái với Dương Tố!

Dương Tố giờ đây cũng chỉ có thể ủng hộ hắn! "Tư Đồ đại nhân, ta thấy nữ nhân này không tệ, không biết Tư Đồ đại nhân có thể cắt ái chăng?" Sau khi thương nghị một số chuyện khác với Dương Tố, trước khi rời đi Diệp Đông Hoàng chỉ vào Hồng Phất, nói. "Điện hạ muốn một nô tỳ như Hồng Phất làm gì?

Tuy nàng xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là người ti tiện, đó là tàn hoa bại liễu hắn đã đùa bỡn, Điện hạ thiếu gì nữ nhân?

Vẻ đẹp của Tiêu Mỹ Nương còn hơn xa một hạ tiện chi nhân như Hồng Phất?" Trong lòng Dương Tố lóe lên đủ loại nghi vấn, lẽ nào Diệp Đông Hoàng có sở thích đặc biệt?

Hắn có thể nghĩ đến hai khả năng: một là, Diệp Đông Hoàng biết thân phận ám nhân của Hồng Phất, muốn từ miệng Hồng Phất mà có được vài tin tức bí mật.

Hai là, Diệp Đông Hoàng nhìn trúng sắc đẹp của Hồng Phất, mỹ nữ, không nam nhân nào chê nhiều, Diệp Đông Hoàng muốn đùa bỡn cũng không có gì đáng trách.

Bất luận thế nào, Hồng Phất tuy đã làm không ít chuyện ám muội

cho hắn, nhưng không có gì bất lợi cho Diệp Đông Hoàng, nay đã quy thuận Diệp Đông Hoàng, hắn cũng không sợ Diệp Đông Hoàng biết.

Hơn nữa, hắn vừa mới biểu thị trung thành với Diệp Đông Hoàng, cũng không tiện từ chối yêu cầu của Diệp Đông Hoàng.

Nếu vì một nô tỳ mà làm Diệp Đông Hoàng không vui, thì thật là được không bù mất. "Điện hạ đã nhìn trúng, đó là phúc phận của nàng, thần tự nhiên không có ý kiến!" Vô vàn ý niệm vụt qua, Dương Tố không do dự, lập tức đáp ứng, quay người nhìn Hồng Phất, quát: "Còn không mau qua bái kiến Điện hạ, sau này ngươi chính là người của Điện hạ, hãy hết lòng hầu hạ, không được có hai lòng!" "Nô tỳ Hồng Phất, bái kiến Điện hạ!" Hồng Phất vội vàng quỳ lạy, trong lòng bi ai, bọn họ cứ như món hàng, tùy lúc có thể bị giết hoặc tặng người. "Tự mình đến vương phủ của Bản vương!" Diệp Đông Hoàng phân phó một tiếng, hóa thành một đoàn hỏa diễm biến mất. "Không ngờ võ công của Điện hạ lại xuất thần nhập hóa đến vậy, ngay cả Thần Hỏa Phân Thân của ta cũng được cải lương, trở nên càng thêm huyền diệu!" Thấy Diệp Đông Hoàng rời đi, trong mắt Dương Tố sự kiêng kỵ càng thêm nồng đậm, Diệp Đông Hoàng mới có được Thần Hỏa Phân Thân bao lâu?

Chỉ vỏn vẹn vài tháng mà thôi!

Kết quả không những tu thành Thần Hỏa Phân Thân, mà còn cải lương thành Thần Hỏa Phân Thân độc thuộc về chính mình!

Thiên phú võ học này, chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung. "Đến Tấn Vương phủ hãy hầu hạ Điện hạ cho tốt, nếu dám có dị tâm, hậu quả ngươi tự biết!" Dương Tố dặn dò một phen, vẫy tay cho Hồng Phất lui xuống. "Vâng, nô tỳ cáo lui!" Hồng Phất rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tiểu mệnh đêm nay xem như đã bảo toàn.

Tấn Vương phủ. "Hồng Phất?

Không biết có gặp Lý Tịnh không?

Hay đã gặp rồi?" Diệp Đông Hoàng trong lòng suy đoán, hắn muốn Hồng Phất đến đây, tự nhiên không phải nhìn trúng sắc đẹp của Hồng Phất, mà là nhìn trúng Lý Tịnh có khả năng gặp.

Đối với Lý Tịnh, Diệp Đông Hoàng có kỳ vọng rất lớn.

Vì vậy thuận tay kéo Hồng Phất một phen, biết đâu ngày sau có thể thu phục Lý Tịnh!

Đương nhiên, cho dù không có Lý Tịnh, hắn cũng không mất mát gì, hà cớ gì không làm!

Phân phó hạ nhân đợi Hồng Phất đến thì sắp xếp chỗ ở, Diệp Đông Hoàng trở về tẩm cung của mình.

Tiêu Mỹ Nương đã tắm rửa thay y phục, đợi từ lâu!

Có mỹ nhân như vậy, Diệp Đông Hoàng cũng không thể nào đi ăn tàn canh thừa cơm mà Dương Tố để lại.

Ngày tháng cứ thế trôi qua!

Cùng với việc Dương Kiên trọng thương bế quan, giang hồ triều đình ngầm nổi sóng gió.

Không ít hào cường địa phương, các bang phái, tổ chức như măng mọc sau mưa mọc lên.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu!

Thiên hạ vừa mới thái bình lại sắp nổi phân tranh.

Đại Hưng Thành, Ngư phủ. "Hai tháng trôi qua, Bệ hạ vẫn bế quan, các thế lực thiên hạ càng ngày càng rục rịch!" Trong phủ, một nam tử cao tám thước, mắt có trùng đồng, anh vũ bất phàm đứng trên lương đình, trông về Thần Châu, trong mắt đầy lo lắng sâu sắc.

Cục diện hiện giờ, Bệ hạ hẳn đã có liệu liệu trước, nhưng mãi không thấy xuất quan, vết thương của người nặng đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Cứ thế này, Đại Tùy đế quốc vừa mới thành lập không lâu e rằng sẽ phân băng ly tích, thiên hạ lại một lần nữa rơi vào cục diện chư hầu cùng nổi dậy, quần hùng tranh đoạt.

Nam tử này chính là Đại Đô Đốc Đại Tùy Ngư Câu La. "Tấm lòng ưu quốc ưu dân của Đại Đô Đốc thật khiến người ta kính nể!" Đột nhiên, một âm thanh trầm ổn đạm mạc vang lên trong lương đình, thân ảnh Diệp Đông Hoàng xuất hiện trước mặt Ngư Câu La. "Tu vi thật mạnh!" Ngư Câu La nhíu mày, sắc mặt bình tĩnh, trong lòng lại cảnh giác, ánh mắt nhìn qua, càng thêm kinh ngạc.

Không ngờ lại là Diệp Đông Hoàng. "Thần, bái kiến Tấn Vương Điện hạ, không hay Điện hạ đại giá quang lâm, có thất viễn nghênh, xin Điện hạ thứ tội!" Ngư Câu La vội vàng bái nói. "Bản vương không mời mà đến, ngược lại quấy rầy sự thanh tịnh của Đô Đốc rồi!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Ngư Câu La, không ti không kháng, ánh mắt có thần, trầm ổn đại khí, đúng là một tướng tài. "Điện hạ đã quá khen thần rồi, Điện hạ đại giá quang lâm, thần vui mừng còn không kịp, hà cớ gì quấy rầy!" Ngư Câu La trầm giọng nói. "Giờ đây thiên hạ ngầm nổi sóng gió, các thế lực chực chờ, một khi phụ hoàng lâu ngày không xuất quan, hoặc là có chuyện gì..." Nói đến đây, Diệp Đông Hoàng dừng lại một chút, Ngư Câu La thần sắc kinh hãi, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại dám nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Ngư Câu La không tiếp lời, giữ im lặng!

Hắn hiểu Diệp Đông Hoàng nói là sự thật, Dương Kiên e rằng thật sự sắp giá băng rồi.

Hắn cũng hiểu mục đích Diệp Đông Hoàng đến đây, không ngoài việc lôi kéo hắn tranh đoạt hoàng vị! "Khi đó thiên hạ quần hùng rục rịch, Đại Tùy cần một hùng chủ mạnh mẽ mới có thể trọng chưởng càn khôn, tái tạo sơn hà, tin rằng Đô Đốc cũng không muốn Đại Tùy diệt vong, trong lòng tự có quyết định!" Giọng Diệp Đông Hoàng không hùng hồn kích động, nhưng lại có một cỗ tự tin và bá khí không thể diễn tả, khiến người ta không khỏi tâm sinh chiết phục. "Khí thế thật mạnh!" Ngư Câu La đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực khủng bố ập đến, so với Dương Kiên cũng không hề kém cạnh, thậm chí càng bá đạo cường thế hơn, khiến hắn cũng bản năng sản sinh một tia kính sợ, thần phục.

Trong lòng kinh hãi, khó có thể tin!

Diệp Đông Hoàng mới bao nhiêu tuổi, còn chỉ là Tấn Vương, sao lại có uy nghiêm mạnh mẽ như vậy?

Uy nghiêm khí thế này không phải kẻ ở vị trí cao lâu năm, khống chế quyền thế vô thượng không thể có, nhưng uy nghiêm và uy áp chân thực tồn tại trước mắt lại khiến hắn không thể không tin tất cả đều là thật.

Lẽ nào Điện hạ thật sự là hùng chủ trời sinh, đế vương cái thế?

Ngư Câu La thầm nghĩ. "Bản Vạn Đạo Kinh này liền tặng cho Đô Đốc làm lễ gặp mặt, cáo từ!" Diệp Đông Hoàng lấy Vạn Đạo Kinh đặt trên bàn đá, cũng không quản Ngư Câu La trong lòng nghi hoặc và kinh hãi, cả người hóa thành một đoàn hỏa diễm biến mất không dấu vết. "Thần Hỏa Phân Thân của Dương Tố?

Lại không giống lắm!" Nhìn Diệp Đông Hoàng rời đi, Ngư Câu La nhíu chặt mày!

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định, những năm nay, Diệp Đông Hoàng vẫn luôn che giấu thực lực.

Võ công của đối phương còn mạnh hơn hắn, hơn nữa mạnh hơn không ít. "Nếu Bệ hạ thật sự đã...

Tấn Vương có lẽ thật sự có thể trọng chưởng càn khôn, tái tạo sơn hà!" Trong đầu Ngư Câu La đột nhiên dâng lên một ý niệm như vậy.

Thái tử Dương Dũng, chí lớn tài hèn, tính cách nhu nhược, nếu là thời bình thịnh thế, đến cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng thiên hạ bây giờ, Dương Dũng e rằng không gánh vác nổi.

Chương 179

Cuộc gặp mặt hôm nay, khiến Ngư Câu La có ấn tượng sâu sắc về Diệp Đông Hoàng, trong lòng không khỏi nghiêng về Diệp Đông Hoàng. "Vạn Đạo Kinh?" Cầm lấy bí tịch trên bàn đá, Ngư Câu La hiếu kỳ mở ra. "Bí tịch thần công như vậy, Điện hạ lại nỡ lòng tặng người, quả nhiên có phong thái bá chủ, hùng khí cái thế, cổ kim khó thấy!" Lương cửu, Ngư Câu La hoàn hồn, nhịn không được kinh thán!

Cho dù Dương Kiên có bí tịch như vậy, e rằng cũng sẽ không truyền cho bọn họ!

Cho dù Diệp Đông Hoàng muốn lôi kéo hắn, nhưng có thể đem tặng người loại bí tịch thần công vô thượng này, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Khí phách hùng vĩ này không phải người bình thường có thể có. "Tư chất vương giả, phong thái nhân chủ, giang sơn Đại Tùy tất sẽ đạt đến sự huy hoàng chưa từng có trong tay Điện hạ!" Khoảnh khắc này, Ngư Câu La hoàn toàn bị khí phách hùng vĩ của Diệp Đông Hoàng khuất phục.

Diệp Đông Hoàng muốn làm hoàng đế, hắn tuyệt đối là người đầu tiên đứng ra ủng hộ.

Vũ Văn phủ.

Hát!

Một thanh niên tướng mạo uy vũ, khí chất bất phàm đang cầm một cây trường thương luyện công.

Trường thương vũ động, mật bất thấu phong, ba thước thương mang, trực thấu tâm tủy!

Ba ba ba! "Không tệ!" Một tràng tiếng vỗ tay vang lên, Diệp Đông Hoàng từ bên ngoài thong thả bước vào, khen ngợi nói. "Thần bái kiến Điện hạ!" Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Thành Đô cùng những người khác kinh hãi, vội vàng bái kiến. "Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở miệng, Vũ Văn gia tuy có dã tâm không nhỏ, nhưng hiện tại lại đang ủng hộ hắn.

Hắn cũng không sợ thuộc hạ có dã tâm, có dã tâm thì làm việc mới có động lực, mà hắn tự tin có thể chế ngự. "Tạ ơn Điện hạ!" Chúng nhân đứng dậy. "Bản vương thấy Thành Đô không tệ, cứ ở bên cạnh Bản vương làm hộ vệ đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía thanh niên vừa luyện công, nói.

Vũ Văn Thành Đô giờ đây chưa đầy hai mươi tuổi, đã đạt đến đỉnh phong vô thượng Đại Tông Sư, thiên phú bất phàm.

So với Vũ Văn Thương và Vũ Văn Hóa Cập mạnh nhất Vũ Văn gia, Diệp Đông Hoàng càng coi trọng Vũ Văn Thành Đô hơn. "Tạ ơn Điện hạ ân thưởng!" Vũ Văn Thành Đô bái tạ. "Đa tạ Điện hạ!" Vũ Văn Hóa Cập cũng tạ ơn, sau đó nhìn về phía Vũ Văn Thành Đô, dặn dò: "Thành Đô, Điện hạ coi trọng con, đó là phúc phận của con, nhất định phải bảo vệ an toàn cho Điện hạ thật tốt, không được lơ là!" "Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định thề chết bảo vệ an nguy của Điện hạ!" Vũ Văn Thành Đô bảo đảm, theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng, đây chính là đại cơ duyên.

Chính cái gọi là cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt, sau này Diệp Đông Hoàng trở thành hoàng đế, hắn chính là cận thần, không phải người bình thường có thể sánh. "Tốt!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, dặn dò vài câu liền cáo từ rời đi. "Xem ra Điện hạ cũng cuối cùng không nhịn được ra tay rồi!" Trong mắt Vũ Văn Hóa Cập lóe lên tia sáng dị thường, từ trước đến nay hắn vẫn luôn là một phái của Diệp Đông Hoàng, nay Diệp Đông Hoàng thu Vũ Văn Thành Đô làm hộ vệ, cũng

coi như biểu minh thái độ.

Triều đình ngầm nổi sóng gió, giang hồ cũng phong vân dũng động.

Một thế lực lục lâm tên là Nhị Hiền Trang danh tiếng dần dần lan truyền trong giang hồ, uy danh ngày càng vang dội.

Ma Môn Âm Quý phái hành động liên tục, một cường giả thần bí tên Diệp Đông Hoàng cũng được giang hồ chúng nhân biết đến.

Nhưng lai lịch Diệp Đông Hoàng cực kỳ thần bí, không ai biết quá khứ và võ công lộ số của hắn!

Tương truyền lần đầu xuất hiện đã đánh bại Dương Tố cứu ra Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa của Âm Quý phái, từ đó chưởng khống Âm Quý phái.

Đồng thời còn có một tin tức cũng trở thành đề tài trà dư tửu hậu của người giang hồ.

Đó chính là tiên tử Bích Tú Tâm của võ lâm Thánh Địa Từ Hàng Tĩnh Trai xuất đạo giang hồ!

Dung tư tuyệt thế, khí chất phong hoa tuyệt đại của nàng, vừa xuất hiện đã khuấy động giang hồ.

Vô số anh hùng hào kiệt đổ xô như mây, vì muốn chiêm ngưỡng phương dung mà không quản xa xôi ngàn dặm, vượt núi băng sông khắp nơi tìm kiếm!

Đáng tiếc tiên tung phiêu miểu, ít ai có thể chiêm ngưỡng phương dung.

Càng khiến người ta tiếc nuối hơn là, Bích Tú Tâm vừa xuất đạo giang hồ không lâu đã biến mất không thấy tăm hơi!

Có người nói Bích Tú Tâm đã hoàn thành hồng trần luyện tâm, trở

về Từ Hàng Tĩnh Trai tiềm tu.

Cũng có người lời lẽ chắc như đinh đóng cột nói nhìn thấy Bích Tú Tâm cùng thiên kiêu Thạch Chi Hiên của Ma Môn đại chiến, lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận!

Sau đó, mọi người rất nhanh phát hiện, dường như Thạch Chi Hiên cũng biến mất khỏi giang hồ, không thấy nữa!

Các loại suy đoán đều có, sự biến mất của Bích Tú Tâm trở thành một đại tiếc nuối trong lòng vô số anh hùng hào kiệt.

Bánh xe thời gian chậm rãi chuyển động, sẽ không vì bất kỳ ai mà dừng lại.

Giang hồ triều đình trong dòng chảy thời gian càng ngày càng ngầm nổi sóng gió, động loạn bất an.

Thoáng chốc mười lăm năm trôi qua.

Ngay khi có người đã chờ đợi đến sốt ruột, Dương Kiên xuất quan rồi!

Đại Hưng Thành, hoàng cung.

Cách mười lăm năm, Dương Kiên cuối cùng cũng xuất hiện.

Kim Loan Điện, đại triều hội. "Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Quần thần quỳ lạy sơn hô. "Chúng khanh bình thân!" Dương Kiên hư thủ nhất sĩ, ánh mắt quét qua quần thần phía dưới, mười lăm năm năm tháng, tựa hồ cách một thế.

Những năm này, Trẫm vẫn luôn nỗ lực áp chế thương thế, nhưng thương thế vẫn ngày càng nặng.

Ban đầu bị lực khí vận phản phệ làm tổn thương bản nguyên, lại cường hành sử dụng lực khí vận nhập thể gia trì đánh lui Hướng Vũ Điền, khiến thân thể Trẫm thiên sang bách khổng, gần như dầu cạn

đèn tắt.

Nay lên triều chẳng qua là gắng gượng nốt hơi tàn cuối cùng, muốn an ổn truyền lại hoàng vị. "Tạ Bệ hạ!" Quần thần nói. "Sao không thấy Tấn Vương?" Dương Kiên quét mắt qua triều đường, có chút nghi hoặc, Diệp Đông Hoàng lại không đến. "Khải bẩm Bệ hạ, Tấn Vương có việc tạm thời không thể đến!" Dương Tố tiến lên hồi bẩm, khóe mắt liếc nhìn Dương Kiên, quả nhiên đã không còn được nữa rồi!

Lần xuất quan này hẳn là để giao phó hậu sự, để Dương Dũng kế thừa hoàng vị. "Đã như vậy thì không quản hắn nữa!" Dương Kiên phẩy phẩy tay, nhìn xuống phía dưới, nói: "Mười lăm năm qua, Trẫm vẫn luôn bế quan, làm lỡ quốc sự, sau này cũng sẽ bế quan, để cầu đột phá, vì vậy Trẫm quyết định..." "Khải bẩm Bệ hạ!" Không đợi Dương Kiên nói xong, Dương Tố tiến lên cắt ngang nói: "Nay thiên hạ ngầm nổi sóng gió, các thế lực hổ thị đam đam, Tấn Vương Điện hạ văn võ toàn tài, thiên tung thần võ, xin Bệ hạ truyền vị Tấn Vương!" Trong chốc lát, không khí đại điện ngưng trệ.

Một số đại thần sắc mặt đại biến, không ngờ Dương Tố lại dám nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Tuy nhiên, tuyệt đại đa số đại thần lại rất bình tĩnh, dường như đã liệu trước, không hề bất ngờ. "Dương Tố!" Dương Kiên ngẩn ra, ngay sau đó lửa giận bùng lên, ánh mắt sắc bén hung hăng trừng Dương Tố, khí thế mạnh mẽ từ trong cơ thể tràn ra, tràn ngập cả đại điện.

Trước đây Trẫm đã không thích Dương Tố, nay xem ra Dương Tố muốn làm phản ư!

Vô số đại thần dưới luồng khí tức này kinh hồn táng đảm, hai chân mềm nhũn, hổ tử uy vẫn còn đó, cho dù Dương Kiên dầu cạn

đèn tắt, sắp chết, cũng là hoàng đế, vẫn là cường giả Thiên Nhân Cảnh.

Cỗ uy nghiêm đế vương và uy áp cường giả Thiên Nhân Cảnh đó vẫn khiến người ta kính sợ.

Đáng sợ hơn là, bọn họ cảm thấy một trận cuồng phong bạo vũ sắp kéo đến.

Tranh đoạt hoàng vị! "Dương Tố, ngươi muốn làm phản sao?" Thái tử Dương Dũng giận quát, mắt thấy hoàng vị sắp đến tay rồi, kết quả Dương Tố lại nhảy ra gây rối, trong lòng đại hận, hận không thể lập tức xé xác Dương Tố vạn đoạn.

Cùng với việc Dương Dũng mở miệng, lại lục tục có vài vị đại thần khác lên tiếng, những người này đều ủng hộ Dương Dũng.

Kháo Sơn Vương Dương Lâm cũng trừng mắt nhìn Dương Tố, một khi Dương Tố có bất kỳ dị động nào, sẽ giáng cho hắn một đòn sấm sét. "Xin Bệ hạ truyền vị Tấn Vương!" Ngay trong không khí căng thẳng này, Ngư Câu La tiến lên, lớn tiếng nói.

Hơn mười năm nay, hắn tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, tu vi đại trướng, đã đạt đến bán bộ Thiên Nhân Cảnh, chỉ còn kém một bước cuối cùng.

Dù đối mặt với lửa giận và uy nghiêm của Dương Kiên, hắn vẫn ung dung. "Ngư Câu La, ngươi!" Dương Kiên và Dương Lâm nhìn Ngư Câu La, khó có thể tin, không ngờ Ngư Câu La cũng đã bị Diệp Đông Hoàng thu mua. "Xin Bệ hạ truyền vị Tấn Vương!" Không đợi bọn họ nói nhiều, Vũ Văn Hóa Cập cũng đứng ra. "Xin Bệ hạ truyền vị Tấn Vương!" Từng vị quan viên mở miệng, một số đại thần vốn dĩ định quan sát cũng vội vàng phụ họa theo.

Cục diện này, Diệp Đông Hoàng hiển nhiên chiếm thế thượng

phong tuyệt đối, lúc này không biểu thái thì còn đợi đến khi nào? "Ngươi... các ngươi..." Dương Kiên giận đến sắc mặt xanh mét, chỉ vào quần thần bức cung, nửa ngày không nói nên lời.

Chương 180

Dương Lâm và các đại thần ủng hộ Thái tử Dương Dũng cũng ngây người, không ngờ lại có nhiều đại thần như vậy đã quy thuận Diệp Đông Hoàng, bọn họ còn đấu thế nào?

Một số đại thần phe Dương Dũng trong lòng hối hận, tâm tư cấp chuyển, suy tính làm sao mới có thể bảo toàn tính mạng.

Đại điện đột nhiên chìm vào tĩnh mịch, không khí trầm trọng sát phạt lan tỏa khắp đại điện. "Tốt tốt tốt, quả là hảo thần tử, hảo nhi tử của Trẫm, phốc!" Dương Kiên giận đến cực điểm bật cười, cấp hỏa công tâm, thương thế vốn đã không thể áp chế được bộc phát, một ngụm tiên huyết phun ra, ngã xuống long ỷ. "Bệ hạ!" Dương Lâm, Dương Dũng cùng những người khác kinh hãi, tiến lên kiểm tra, phát hiện Dương Kiên đã không còn hơi thở! "Phụ hoàng giá băng rồi?" Dương Dũng khó có thể tin lẩm bẩm.

Khoảnh khắc này, Thần Long khí vận của Tùy triều bi minh một tiếng, vô số cường giả trên Thần Châu đại địa tự có cảm ứng, không tự chủ ngẩng đầu nhìn về hướng Đại Hưng Thành. "Kiên trì mười lăm năm, ngoan cố hơn tưởng tượng, đáng tiếc vẫn phải chết!" Trong Từ Hàng Tĩnh Trai, một lão giả mặt hồng hào, xuân phong đắc ý, dáng vẻ tiên phong đạo cốt ngẩng đầu, bỗng nhiên mở miệng, cười lạnh không ngừng. "Thiên mệnh bất khả vi, nghịch thiên mà hành, chỉ có thể bại vong!" Phạm Thanh Huệ một thân bạch y, thân đoạn a na, thành thục ung dung, mỹ diễm động nhân, giọng nói thanh lãnh vang lên, dường như bọn họ chính là đại biểu cho ý trời, là người phát ngôn của thiên hạ. "Cũng coi là một đại hùng chủ, đáng tiếc đáng than!" Trên đỉnh núi, Tà Đế Hướng Vũ Điền nhìn về Đại Hưng Thành, u u thở dài.

Ban đầu bị Dương Kiên làm trọng thương, vết thương không nhẹ, những năm nay đều đang dưỡng thương!

Nay thương thế đã hồi phục, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp của hắn cũng có chỗ đột phá, trong lòng cảm khái.

Sâu trong một ngọn núi lớn, một nam tử mặt như bệnh quỷ, gầy trơ xương quỳ trên đất, đầy vẻ lưu luyến không muốn rời, trước mặt hắn là một lão già râu bạc phơ phong thái tiên phong đạo cốt – cường giả ẩn thế đương thời, Tử Dương Chân Nhân. "Nguyên Bá, nay thời cơ đã đến, con hãy hạ sơn đi tìm phụ huynh của con đi!" Ánh mắt Tử Dương Chân Nhân thâm thúy, xa xa nhìn về hướng Đại Hưng Thành. "Vâng, đệ tử bái biệt sư phụ!" Lý Nguyên Bá dập ba cái đầu thật mạnh, nhấc hai cây đại chùy xuống núi.

Đại sư phó Cao Câu Ly Dịch Kiếm Phó Thái Lâm, Bắc phương Thảo Võ Tôn Tất Huyền cũng đồng thời nhìn về Thần Châu, trong mắt lộ ra một tia tinh mang. ...

Đại Hưng Thành, Kim Loan Điện. "Tấn Vương Điện hạ đến!" Ngay khi quần thần còn đang bối rối vì Dương Kiên giá băng, bên ngoài điện truyền đến một giọng nói hùng dũng, hóa ra là Diệp Đông Hoàng dẫn theo Vũ Văn Thành Đô, Vũ Văn Thác bước lớn đi vào. "Dương Quảng, ngươi lại dám đại nghịch bất đạo, mưu phản bức tử phụ hoàng, thật đáng chết!" Thấy Diệp Đông Hoàng bước đến, Dương Dũng lập tức nổi trận lôi đình, chỉ vào Diệp Đông Hoàng mắng lớn.

Diệp Đông Hoàng không để ý đến Dương Dũng, thẳng bước đi về phía trước. "Dương Quảng, ngươi muốn làm gì?" Dương Lâm không nhịn được đứng ra, muốn ngăn cản nhưng bị Dương Tố chắn trước người, lập tức đại nộ, sắp sửa ra tay. "Hả?" Lúc này, bước chân Diệp Đông Hoàng dừng lại, quay người nhìn về phía Dương Lâm, trong

chốc lát một cỗ uy áp khủng bố bá tuyệt thiên địa như thủy triều tuôn ra đè nén lên người Dương Lâm, như Thái Sơn áp đỉnh, hoàng hoàng thiên uy, không thể ngăn cản.

Binh!

Chân Dương Lâm mềm nhũn, "phốc thông" một tiếng quỳ sụp xuống đất.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy kinh hãi, nghĩ đến mình theo Dương Kiên chinh chiến sa trường mấy chục năm, một cây Tù Lung Bổng sở hướng phi mĩ, không ngờ hôm nay lại bị một ánh mắt áp đảo quỳ rạp trên đất. "Thiên Nhân Cảnh!" Tuy uy nghiêm đế vương trên người Diệp Đông Hoàng còn nặng hơn Dương Kiên, nhưng cũng không đủ để áp đảo hắn, chỉ có đạt đến Thiên Nhân Cảnh, cộng thêm cỗ hoàng uy khủng bố kia mới có khả năng!

Chẳng lẽ Diệp Đông Hoàng nhanh như vậy đã đạt đến Thiên Nhân Cảnh rồi?

Nếu Diệp Đông Hoàng thật sự có tu vi Thiên Nhân Cảnh, việc hắn làm hoàng đế cũng không có gì là không thể!

Những năm nay giang hồ triều đình rục rịch, hắn tự nhiên tâm tri đỗ minh, cũng vì thế mà lo lắng không thôi, đêm ngày khó ngủ, đáng tiếc hắn cũng không có cách nào. ... "Thiên Nhân Cảnh!" Dương Tố, Vũ Văn Hóa Cập, Lý Uyên, Dương Dũng cùng những người khác đều kinh hãi, khó có thể tin nhìn Diệp Đông Hoàng, miệng há ra có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Đồng thời, không ít người âm thầm nhíu mày.

Diệp Đông Hoàng có tu vi Thiên Nhân Cảnh, chẳng phải còn đáng sợ hơn Dương Kiên sao?

Một người như vậy mà làm hoàng đế, chẳng phải bàn tính trong

lòng bọn họ đã đổ vỡ rồi sao?

Nhưng bây giờ tên đã đặt lên cung, không thể không bắn, chuyện sau này thì chỉ có thể nói sau vậy. "Đem xuống!" Không để ý đến sự kinh hãi của mọi người, Diệp Đông Hoàng đi đến trước mặt Dương Dũng, phân phó. "Dương Quảng, ta liều mạng với ngươi!" Dương Dũng hai mắt đỏ bừng, vận công một chưởng vỗ xuống Diệp Đông Hoàng.

Là Thái tử Đại Tùy, hắn tự nhiên có võ công, hơn nữa không yếu, tương đương với thực lực Vô Địch Đại Tông Sư bình thường, nhưng đối mặt với Diệp Đông Hoàng, căn bản không đủ xem. "Điện hạ thủ hạ lưu tình!" Dương Lâm kinh hô, Thiên Nhân Cảnh đáng sợ đến mức nào hắn rất rõ, há lại là Dương Dũng ở cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư bé nhỏ có thể đối phó đích.

Đơn giản là đi tìm chết!

Binh!

Diệp Đông Hoàng một ý niệm, Vạn Đạo Chân Ý oanh kích lên người Dương Dũng, Dương Dũng phảng phất bị một cây búa lớn đánh trúng, một ngụm tiên huyết phun ra, ngã xuống đất, đan điền đã phế, khí tức suy nhược. "Thái tử!" Dương Lâm đẩy Dương Tố ra, chạy qua xem xét, lập tức giận nói: "Điện hạ ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi!" "Đem xuống!" Diệp Đông Hoàng không để ý đến Dương Lâm, phân phó.

Hai thị vệ tiến lên, kéo Dương Dũng ra khỏi đại điện, Dương Lâm vươn tay, cuối cùng vẫn không ngăn cản!

Hắn cũng không có năng lực ngăn cản! "Đem phụ hoàng xuống, chọn ngày an táng!" Diệp Đông Hoàng phân phó người đem thi thể Dương Kiên xuống, trực tiếp ngồi trên long ỷ, ánh mắt đạm mạc uy nghiêm quét qua mọi người.

Một cỗ uy áp phảng phất đến từ sâu thẳm linh hồn ập đến, khiến quần thần phía dưới kinh hãi muốn chết, tim đập chân run, thật sự không hiểu tại sao Diệp Đông Hoàng lại có uy nghiêm và uy áp mạnh mẽ đến vậy.

Ngay cả Dương Kiên cũng khó mà sánh kịp!

Bọn họ làm sao hiểu được Diệp Đông Hoàng chưởng khống năm thế giới, tại Thần Châu Đại Lục còn thành lập một Đại Việt đế quốc, uy thế đế vương tích lũy bao năm, há lại là một Dương Kiên nhỏ bé có thể so sánh.

Quan trọng hơn là, tu vi Diệp Đông Hoàng đã đạt đến Thiên Nhân Cảnh.

Vạn Đạo Chi Thế viên mãn đã thuế biến thành Vạn Đạo Chân Ý, từ "Thế" đến "Ý" đây là một loại thuế biến của sinh mệnh, cá chép hóa rồng, thăng hoa cực hạn, Thiên Nhân Thiên Nhân, có nghĩa là không còn là phàm nhân.

Mà Vạn Đạo Chân Ý của hắn lại vượt xa những chân ý, kiếm ý khác, lại trải qua Thiên Nhân Cảnh lôi kiếp tẩy lễ, uy thế tự nhiên phi thường.

Hắn đột phá ba năm trước, tìm một nơi hẻo lánh để độ kiếp, vì vậy trước đây không ai biết hắn đã tấn thăng Thiên Nhân Cảnh. "Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Dương Tố là người đầu tiên tiến lên, dẫn đầu bái lạy.

Hắn giờ đây cũng đã tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, thực lực đại trướng, càng thêm hiểu rõ sự đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, đối với Diệp Đông Hoàng không dám có chút dị tâm nào!

Lúc này, cơ hội lấy lòng Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không bỏ qua! "Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Mọi

người trong lòng mắng Dương Tố vô sỉ, nhưng động tác không chậm, nhao nhao quỳ lạy cao hô.

Ngay cả Dương Lâm cũng không ngoại lệ, nay ván đã đóng thuyền, hắn cũng không thể ngăn cản!

Với thực lực của Diệp Đông Hoàng, quả thực là ứng cử viên hoàng đế phù hợp nhất hiện giờ. "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt phủ khám quần thần, giọng nói đạm mạc vang lên, định đoạt sự thật hắn làm hoàng đế. "Tạ Bệ hạ!" Quần thần đứng dậy. "Vũ Văn Thác, ngươi đi tiếp quản Cấm Vệ Quân, kẻ nào chống đối, giết không tha!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Vũ Văn Thác, mười lăm năm thời gian, Vũ Văn Thác cũng đã trưởng thành, tu vi bán bộ Thiên Nhân Cảnh, tay cầm Hiên Viên Kiếm, có thể chiến Thiên Nhân. "Thần tuân chỉ!" Vũ Văn Thác nắm chặt Hiên Viên Kiếm, xoay người đi ra. "Vũ Văn Thành Đô, ngươi dẫn Cấm Vệ Quân vương phủ tuần tra hoàng thành, kẻ nào dám thừa cơ gây rối, giết không tha!" "Thần tuân chỉ!" Vũ Văn Thành Đô tu vi và Vũ Văn Thác xấp xỉ, thực lực hơi yếu hơn một bậc, văn ngôn, nã trứ Phượng Dực Lưu Kim Đăng bước lớn đi ra. "Dương Tố, Dương Lâm an ủi bách quan bách tính, chiêu cáo thiên hạ, ba ngày sau Trẫm đăng cơ xưng đế!" Từng đạo mệnh lệnh được ban ra, triều đình vừa trải qua một trận động loạn lại một lần nữa vận hành có trật tự và nhanh chóng, dường như vừa rồi chỉ là cỗ máy bị kẹt một chút, nay lại vận hành bình thường.

Nhìn Diệp Đông Hoàng như thể thiên hạ nằm trọn trong lòng bàn tay, có người kinh hỉ, có người đam ưu.

Dương Lâm trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tuy phương thức Diệp Đông Hoàng đoạt vị hắn không đồng tình, nhưng năng lực của Diệp Đông Hoàng khiến hắn phải nhìn với con mắt khác, khiến hắn đối với tương lai Đại Tùy một lần nữa tràn đầy tự tin.

Lý Uyên, Vũ Văn Hóa Cập cùng những người của các đại thế gia trong lòng ngưng trọng, như kim khán lai, tha môn cương cương trừ điệu nhất đầu lang, khước hựu dẫn lai nhất đầu hổ, cá trung tư vị, thực tại nan dĩ ngôn biểu.

Đại Hưng Thành, cả một ngày bị bao trùm trong không khí sát phạt, bách tính nhao nhao đóng cửa bế hộ, trên phố thỉnh thoảng có tiếng đánh nhau vang lên, mùi máu tanh lan tỏa khắp bầu trời.

Dương Kiên làm hoàng đế nhiều năm, tự nhiên có một nhóm tâm phúc trung thành cảnh cảnh, đối với những người này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên dùng thiết huyết trấn áp.

Một ngày căng thẳng và sát phạt trôi qua, tin tức Diệp Đông Hoàng sắp đăng cơ xưng đế cũng nhanh chóng truyền khắp Thần Châu, thiên hạ xôn xao.

Thật sự quá đột ngột, trước đó không hề có chút dấu hiệu nào!

Cho dù có kế vị, cũng nên là Thái tử Dương Dũng kế vị, không ngờ lại là Diệp Đông Hoàng.

Các loại nghị luận vang lên, thiên hạ ngầm nổi sóng gió, trở nên càng thêm náo nhiệt!

Ba ngày sau, Diệp Đông Hoàng chính thức đăng cơ xưng đế, xưng hiệu Đông Hoàng, phong Tiêu Mỹ Nương làm Hoàng hậu, phong thưởng bách quan!

Sau đó cử hành một tang lễ long trọng cho Dương Kiên.

Những ngày tiếp theo, Diệp Đông Hoàng bắt đầu chỉnh đốn triều đình, trước tiên an nội dẹp ngoại!

Chương 181

Đông Hoàng nguyên niên, tháng hai.

Một tin tức truyền ra, nói Dương Quảng thí phụ sát huynh, cưỡng đoạt ngân mẫu, hoang dâm vô đạo, lạm sát vô cô, tàn bạo bất nhân!

Trong chốc lát, thiên hạ xôn xao, phảng phất trời long đất lở, gây nên sóng gió lớn. "Trẫm còn chưa ra tay, từng kẻ lại không nhịn được nhảy ra tìm chết!" Nhìn tin tức thuộc hạ truyền đến, trong mắt Diệp Đông Hoàng lóe lên hàn mang.

Dương Dũng đích xác đã chết, nhưng không phải do hắn giết, hắn chỉ phế võ công của Dương Dũng.

Còn những chuyện khác, tự nhiên là hư vô ô hữu!

Hắn đối với phi tử của Dương Kiên, Dương Dũng chẳng có hứng thú!

Tiêu Mỹ Nương, Trúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa chẳng lẽ không thơm hơn sao?

Thiên hạ có biết bao mỹ nhân tuyệt sắc nổi danh, hắn mắc gì phải đi nhặt lại những thứ đã cũ của Dương Kiên, Dương Dũng?

Những điều này hiển nhiên đều là sự vu khống của những kẻ mang lòng bất quỹ!

Đông Hoàng nguyên niên, tháng ba.

Địch Nhượng, Lý Mật, Vương Thế Sung, Đỗ Phục Uy cùng các hào hùng giang hồ lần lượt phất cờ hiệu lật đổ bạo quân Dương Quảng, chiêu binh mãi mã, cát cứ một phương!

Hải Sa Bang, Thủy Long Bang, Cự Côn Bang, Nam Dương Bang,

Lữ Lương Phái, Bành Lương Hội, Ưng Dương Phái, Thiết Kỵ Hội cùng các bang hội khác cũng lớn tiếng chiêu binh mãi mã.

Thế gia môn phiệt càng tự cầm quân, ẩn ẩn có xu thế liệt thổ phong vương.

Trong một thời gian, thiên hạ loạn tượng phân trình, quần hùng cùng nổi dậy.

Đại Hưng Thành, Lý phủ. "Phụ thân, Dương Quảng tàn bạo bất nhân, sát lục vô thường, chúng ta có nên sớm trở về Thái Nguyên không?" Ánh mắt Lý Kiến Thành hưng phấn, mắt thấy quần hùng cùng nổi dậy, Lý gia bọn họ ở Thái Nguyên cũng có căn cơ và thực lực cường đại, có chút nóng lòng không chờ được. "Kiến Thành, không thể vọng ngôn!" Lý Uyên ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, quát nhẹ.

Hắn tuy cũng muốn, nhưng uy nghiêm và thực lực của Diệp Đông Hoàng khiến hắn rất kiêng kỵ, nhất thời không dám khinh cử vọng động. "Phụ thân, chuyện này phải bàn bạc kỹ lưỡng, chỉ cần sơ suất nhỏ, chính là vạn kiếp bất phục!" Lý Thế Dân cẩn thận nói.

Bọn họ chưa từng gặp Diệp Đông Hoàng, đối với Diệp Đông Hoàng tự nhiên không có chút kính sợ nào. "Thế Dân nói có lý!" Trong mắt Lý Uyên lóe lên từng đạo tinh mang, trong lòng không biết đang nghĩ gì. ...

Vũ Văn phủ. "Thành Đô, những năm nay con vẫn luôn đi theo Bệ hạ, đối với Bệ hạ con nhìn nhận thế nào?" Vũ Văn Hóa Cập hỏi.

Cục diện thiên hạ động loạn, trong lòng hắn hiển nhiên cũng rục rịch. "Phụ thân, thiên uy của Bệ hạ mạc trắc, không thể tùy tiện đoán mò!" Nghe thấy Vũ Văn Hóa Cập nhắc đến Diệp Đông Hoàng, Vũ Văn Thành Đô thần sắc nghiêm túc, trong mắt mang theo sự kính sợ. "Phụ thân, đây là Bệ hạ dặn hài nhi giao cho người, chỉ cần chúng ta

trung tâm vì Bệ hạ làm việc, Bệ hạ tự sẽ không bạc đãi chúng ta, tuyệt đối không được có phi phân chi tưởng, nếu không chỉ là tự tìm diệt vong!" Vũ Văn Thành Đô lấy ra Vạn Đạo Kinh mà Diệp Đông Hoàng giao cho hắn, đưa cho Vũ Văn Hóa Cập, vẻ mặt trịnh trọng.

Theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng mười lăm năm, hắn mới thực sự hiểu thế nào là thâm bất khả trắc, thế nào là uy thế đế vương!

Những kẻ hiện giờ đang nhảy nhót, trong mắt hắn chẳng qua là tiểu sửu hề, không bao lâu nữa sẽ bị Diệp Đông Hoàng quét sạch từng kẻ. "Thành Đô, xem ra những năm nay, con đều bị Bệ hạ tẩy não rồi!" Vũ Văn Hóa Cập cùng những người khác có chút không vui, nhưng vẫn nhận lấy Vạn Đạo Kinh lật xem! "Phụ thân, tâm tư thành phủ của Bệ hạ không phải chúng ta có thể đoán được, thực lực của Bệ hạ, cho dù tất cả cao thủ thiên hạ hiện tại cùng xuất hiện, cũng tuyệt đối không phải đối thủ..." Vũ Văn Thành Đô trịnh trọng nhắc nhở, kể cho Vũ Văn Hóa Cập cùng những người khác một số chuyện không quan trọng của Diệp Đông Hoàng!

Hắn không muốn bọn họ làm chuyện ngu xuẩn, tự tìm diệt vong.

...

Đông Hoàng nguyên niên, tháng tư.

Đại Hưng Thành, hoàng cung. "Khải bẩm Bệ hạ, Lý Uyên một nhà đã dùng kế thâu long chuyển phượng, âm thầm đào tẩu khỏi Đại Hưng Thành!" Vũ Văn Thành Đô vội vàng chạy đến, bẩm báo với Diệp Đông Hoàng.

Giờ đây Vũ Văn gia dưới sự khuyên bảo của hắn đã từ bỏ dã tâm ban đầu, triệt để trung thành với Diệp Đông Hoàng. "Sát vô xá!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở miệng, không để ý, đã vậy bọn họ muốn chết thì đừng trách hắn!

Cơ hội đã cho rồi, không biết trân trọng, vậy thì... chỉ có chết!

"Thần, tuân chỉ!" Vũ Văn Thành Đô lĩnh mệnh, cung kính lui xuống. "Lão già Lý Uyên, đúng là thiên đường hữu lộ ngươi không đi, địa ngục vô môn tự tìm đến, cứ để Bản tướng quân tiễn ngươi một đoạn!" Vũ Văn Thành Đô ra khỏi hoàng cung dẫn theo cường giả thuộc hạ đuổi theo đám người Lý Uyên!

Vũ Văn gia hắn và Lý gia vẫn luôn không hợp, lần này vừa hay có thể quang minh chính đại diệt trừ bọn họ.

Tiếng vó ngựa xa luân cuồn cuộn, trên quan đạo dẫn về Thái Nguyên, một cỗ mã xa nghiến nát gió lạnh thấu xương phóng nhanh như bay, cuốn lên ngàn trượng bụi đất.

“Phụ thân, giờ đây Dương Quảng khẳng định đã phát hiện chúng ta trốn thoát, nhất định sẽ phái binh truy sát.

Chúng ta mang theo nương thân và những người khác nhất định sẽ bị đuổi kịp!” Lý Thế Dân cưỡi một thớt chiến mã, nhanh chóng nói.

“Ừm, cứ dựa theo kế hoạch chúng ta đã thương nghị mà tiến hành, cuối cùng sẽ hội hợp tại Thái Nguyên!” Lý Uyên gật đầu.

Tình huống này bọn họ đã sớm tính tới.

Để Lý Nguyên Cát nhỏ tuổi nhất dẫn phụ nhụ giả trang đi về Thái Nguyên.

Lý Uyên, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân ba người tiếp tục đi dọc quan đạo, thu hút sự chú ý của truy binh.

“Tam đệ, chăm sóc tốt nương thân và Tú Ninh!” Lý Thế Dân vỗ vai Lý Nguyên Cát, dặn dò.

“Nhị ca yên tâm, các huynh mới là nguy hiểm nhất, tất cả cẩn thận!” Lý Nguyên Cát đảm bảo.

“Tam đệ yên tâm, với thực lực của chúng ta, cho dù Dương Tố,

Dương Lâm đích thân truy tới, cũng chưa chắc có thể giữ chân chúng ta, huống hồ bọn họ chắc sẽ không đích thân đuổi theo!" Lý Thế Dân cười cười, an ủi.

Dương Tố và Dương Lâm đều có tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư, tuy mạnh hơn bọn họ không ít, nhưng muốn giết bọn họ cũng không dễ dàng như vậy.

Thế nhưng, bọn họ không biết rằng, sau khi Dương Tố tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, thực lực đã tăng vọt, cho dù ba cha con bọn họ liên thủ cũng không phải đối thủ.

Tuy nhiên, Dương Tố không truy tới, mà kẻ truy tới lại là Vũ Văn Thành Đô!

Vũ Văn Thành Đô tuy thời gian tu luyện ngắn hơn Dương Tố, nhưng thực lực không hề yếu hơn Dương Tố!

"Nguyên Cát, trên đường chăm sóc tốt nương con và muội muội, không được lơ là!" Lý Uyên lại dặn dò một tiếng.

Sau một hồi cáo biệt, Lý Nguyên Cát dẫn phụ nhụ đổi sang một cỗ mã xa phổ thông, giả trang thành dân thường từ một con đường khác chậm rãi đi về phía Thái Nguyên.

Lý Uyên, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân dẫn một số gia thần cưỡi cỗ mã xa trống không tiếp tục cuồng bôn về Thái Nguyên.

Chỉ cần thu hút truy binh một đoạn thời gian, đợi Lý Nguyên Cát cùng mọi người an toàn rồi, bọn họ cũng có thể giả trang ẩn mình đi về Thái Nguyên.

"Muốn trốn?

Không dễ vậy đâu!" Hai canh giờ sau, Vũ Văn Thành Đô đuổi tới, tiếp nhận tin tức thuộc hạ truyền đến, cười lạnh một tiếng, chỉ điều hóa thành tro bụi, phất tay áo, phân phó: "Các ngươi đi truy sát Lý

Nguyên Cát cùng những người khác, Bệ hạ có lệnh, giết không tha!" "Vâng!" Một đám cường giả phía sau Vũ Văn Thành Đô lĩnh mệnh, đuổi theo một hướng khác.

Diệp Đông Hoàng ẩn mình mười lăm năm, mười lăm năm qua, mạng lưới tình báo được thiết lập đã bao trùm thiên hạ, không chỗ nào không có!

Tuy mạng lưới tình báo do Vũ Văn Thác phụ trách, nhưng Vũ Văn Thành Đô phụng mệnh truy sát Lý Uyên cùng mọi người, mạng lưới tình báo do Vũ Văn Thác phụ trách tự nhiên sẽ hiệp trợ cung cấp tin tức.

"Phản bội Bệ hạ, còn muốn chạy sao?" Vũ Văn Thành Đô cười lạnh một tiếng, phi tốc đuổi theo.

"Phụ thân, không ổn rồi, vừa có tin tức truyền đến, cao thủ dưới trướng Vũ Văn Thành Đô đã đi truy sát nương thân và Nguyên Cát rồi, Vũ Văn Thành Đô không có tung tích, chắc là đang tới tìm chúng ta!" Trên đường, Lý Thế Dân nhận được tin tức từ mạng lưới tình báo của thuộc hạ, sắc mặt đại biến, giọng nói đầy lo lắng.

"Không ngờ Dương Quảng vừa đăng cơ, mạng lưới tình báo lại nghiêm mật đến thế, thật sự đã xem thường hắn rồi!" Ánh mắt Lý Uyên ngưng trọng, trong lòng ngàn cân treo sợi tóc, muốn đi cứu người, lại lo lắng chính mình sẽ bị vây khốn, không thoát được.

"Phụ thân, hai người cứ tiếp tục đi về Thái Nguyên, nhi tử đi cứu nương thân và Nguyên Cát!" Đúng lúc Lý Uyên không biết nên lựa chọn thế nào, Lý Thế Dân bỗng nhiên mở miệng nói.

"Thế Dân, làm vậy quá nguy hiểm rồi, hay là để vi phụ đi đi!" Lý Uyên từ chối, nhưng ngữ khí không hề mạnh mẽ, hiển nhiên trong lòng kỳ thực là tán đồng, chỉ là không tiện nói ra mà thôi.

“Phụ thân, đại cục vi trọng, chỉ cần phụ thân trở về Thái Nguyên, cho dù chúng ta bị bắt, Dương Quảng kiêng kỵ phụ thân, cũng không dám dễ dàng động tới chúng ta, cứ vậy quyết định đi!” Lý Thế Dân một mặt kiên định, nhìn dáng vẻ giả tạo của Lý Uyên, trong lòng cười lạnh, “Nếu người vô tình, đừng trách hài nhi bất nghĩa!” “Thế Dân, con nhất định phải cẩn thận, vi phụ ở Thái Nguyên đợi con trở về!” Lý Uyên cố tình nói, xem như đã đồng ý kiến nghị của Lý Thế Dân.

“Vâng, phụ thân, đại ca, hai người yên tâm, nhi tử nhất định sẽ cứu được nương thân, muội muội và Nguyên Cát!” Lý Thế Dân hứa hẹn.

“Thế Dân, cẩn thận!” Lý Kiến Thành vỗ vai Lý Thế Dân, vẻ huynh đệ tình sâu, không nỡ rời xa.

Ba người sau một hồi diễn kịch ngươi tình ta nguyện, Lý Thế Dân cáo từ rời đi.

“Đi thôi!” Lý Uyên và Lý Kiến Thành không chút do dự chạy nhanh về Thái Nguyên.

“Phụ thân, đại ca, hai người thật sự cho rằng mình như vậy là an toàn nhất sao?” Nhìn bóng lưng Lý Uyên và Lý Kiến Thành rời đi, Lý Thế Dân cười lạnh, trong mắt đầy trào phúng.

Những năm này, hắn thông qua nhiều phương diện thăm dò, hơn nữa vẫn luôn chú ý tới Diệp Đông Hoàng, biết Diệp Đông Hoàng vô cùng thần bí, thuộc hạ như Vũ Văn Thành Đô, Vũ Văn Thác võ công càng khó lường.

Chương 182

Vì Vũ Văn Thành Đô đã đuổi tới, muốn chạy thoát nào có dễ dàng như vậy!

Còn bên Lý Nguyên Cát chỉ là một số thuộc hạ của Vũ Văn Thành Đô, cho dù lợi hại cũng không đến mức nào.

Đợi hắn cứu được nương thân, mà Lý Uyên và Lý Kiến Thành bị Vũ Văn Thành Đô giết chết, trở về Thái Nguyên hắn sẽ là Lý phiệt chủ đương nhiên.

"Thiên hạ này cuối cùng sẽ thuộc về ta!" Ánh mắt Lý Thế Dân, lửa dã tâm hừng hực thiêu đốt.

Thực ra, lúc này hắn có thể một mình chạy về Thái Nguyên, nhưng làm vậy sẽ tổn hại lớn tới uy vọng của hắn.

Ngược lại, hắn mạo hiểm tính mạng đi cứu nương thân, chính là đại anh hùng hiếu nghĩa vô song, trở về Thái Nguyên tiếp quản thế lực của Lý phiệt sẽ dễ như trở bàn tay!

Không hề do dự, Lý Thế Dân một mình, nhẹ nhàng gọn gàng, phi tốc đuổi theo hướng Lý Nguyên Cát cùng những người khác.

Hắn có tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, lại có Lý Uyên thu hút sự chú ý của Vũ Văn Thành Đô, dọc đường cũng không để thám tử phát hiện tung tích của hắn.

Một bên khác, Lý Uyên và Lý Kiến Thành cha con phóng ngựa phi nhanh.

Bỗng nhiên, một bóng người từ phía sau đuổi tới, rơi xuống trước hai người, chặn đường đi.

"Lý Uyên, ngươi trốn không thoát đâu!" Vũ Văn Thành Đô một tay

Phượng Sí Lưu Kim Đảng cắm xuống đất, khí thế cường đại lan tỏa ra, khiến hai cha con Lý Uyên thầm kinh hãi!

Vũ Văn Thành Đô lại mạnh như vậy?

Làm sao có thể?

"Vũ Văn tướng quân, ta chỉ là lão gia Thái Nguyên có chút chuyện, mới phải đi suốt đêm chạy về, không kịp bẩm báo Bệ hạ, tội đáng muôn chết, cầu tướng quân chuyển cáo Bệ hạ, Lý Uyên làm xong việc nhất định sẽ trở về Đại Hưng Thành, mặc Bệ hạ xử phạt!" Lý Uyên chắp tay, biện bạch cho mình.

"Lý Uyên, loại lời lẽ lừa trẻ con này đừng nói nữa!" Vũ Văn Thành Đô cười khẩy, sắc mặt lạnh lùng, Phượng Sí Lưu Kim Đảng vừa nhấc lên, chỉ vào Lý Uyên, nghiêm nghị nói: "Bệ hạ có lệnh, Lý Uyên một nhà âm mưu phản nghịch!" "Giết không tha!" "Cuồng vọng!

Ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!" Đối mặt với vẻ mặt Vũ Văn Thành Đô chắc chắn ăn được bọn họ, Lý Kiến Thành đại nộ.

Võ đạo thiên phú của hắn cũng không tệ, giờ đã là tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư, cũng không cảm thấy Vũ Văn Thành Đô thực lực gần bằng mình lại mạnh hơn hắn.

Xoẹt!

Lý Kiến Thành lập tức rút bảo kiếm đeo trên lưng ngựa, nhảy vọt lên, kiếm quang tựa dải lụa trắng trực chỉ yếu huyệt của Vũ Văn Thành Đô.

Kiếm chưa tới, kiếm khí cường đại đã cuồn cuộn bốn phía, cây cỏ bay tứ tán, sát khí cường đại đủ khiến võ giả dưới Vô Thượng Đại Tông Sư toàn thân cứng đờ, không thể nhúc nhích.

"Hừ, không tự lượng sức!" Vũ Văn Thành Đô cười lạnh, đối mặt với một kiếm cường thế này không hề có chút động tác nào, lạnh lùng

nhìn, kiếm quang trong mắt hắn cấp tốc phóng đại.

"Hoa tử!" Thấy Vũ Văn Thành Đô lúc này vẫn cuồng vọng tự đại như vậy, Lý Kiến Thành càng thêm tức giận, quả thật quá mức không xem ai ra gì, quá mức không đặt hắn vào mắt!

Tuy hắn phẫn nộ, nhưng thế kiếm không hề giảm, thậm chí càng thêm cuồng bạo, quyết một kiếm diệt sát Vũ Văn Thành Đô, cho hắn biết lợi hại.

"Kiến Thành!" Lý Uyên kinh hô, không ngờ Lý Kiến Thành ra tay nhanh như vậy, quá mức mạo hiểm liều lĩnh.

Đáng tiếc Lý Kiến Thành ra tay quá nhanh, hắn cũng không kịp ngăn cản!

Hơn nữa thực lực của Lý Kiến Thành không hề yếu, cũng liền để mặc hắn, vừa hay hắn cũng muốn xem thực lực của Vũ Văn Thành Đô ra sao.

Thấy Vũ Văn Thành Đô cuồng vọng khinh miệt như vậy, trong lòng hắn không những không có chút mừng rỡ hay tức giận nào, ngược lại dâng lên một dự cảm không lành.

Có lẽ đây không phải cuồng vọng, mà là người ta có thực lực!

Ong!

Ngay khi kiếm quang của Lý Kiến Thành sắp chạm tới cổ Vũ Văn Thành Đô, Vũ Văn Thành Đô động, trong mắt lóe lên một đạo lệ mang, năm ngón tay nắm chặt Phượng Sí Lưu Kim Đảng trong tay, phóng điện đâm ra!

Nhanh, chuẩn, ác!

Theo một thương Phượng Sí Lưu Kim Đảng đâm ra, không khí tích lý ba lạp một trận bạo minh, không gian dường như cũng không

chịu nổi phong mang của một thương này.

Ba thước thương mang, tựa sấm chớp giáng xuống, tựa cầu vồng kinh thiên, mang theo sức mạnh và tốc độ cường đại vô song gào thét đâm ra.

Cứ như phong mang mạnh nhất thế gian, có thể xuyên thủng tất cả.

"Kiến Thành, cẩn thận!" Theo một thương của Vũ Văn Thành Đô đâm ra, Lý Uyên cảm thấy một trận tâm quý, như bị gai đâm vào lưng, cả người dường như cũng sắp bị đâm xuyên, vội vàng nhắc nhở, tay phải ấn vào chuôi kiếm sắp ra tay.

Xuy!

Thương mang lóe lên rồi biến mất, trường thương cứ thế phóng điện đâm vào cơ thể Lý Kiến Thành, đâm xuyên hắn.

"Làm sao có thể?" Lý Kiến Thành trừng lớn mắt, khó mà tin được, hắn lại không cản được một chiêu của đối phương sao?

Thân thể co giật vài cái, sau đó liền không còn hơi thở.

"Kiến Thành!" Lý Uyên chết lặng nhìn chằm chằm Lý Kiến Thành bị Phượng Sí Lưu Kim Đảng của Vũ Văn Thành Đô đâm xuyên, mắt đỏ ngầu, sát ý trên người xông thẳng lên trời, nhưng lại chần chừ không ra tay.

Lý trí mách bảo hắn, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Vũ Văn Thành Đô!

Hắn ra tay, chắc chắn sẽ chết!

Xuy lạp!

Vũ Văn Thành Đô thản nhiên nhìn về phía Lý Uyên, cánh tay dùng lực, Phượng Sí Lưu Kim Đảng rút về, máu tươi văng tung tóe!

Pình!

Không còn Phượng Sí Lưu Kim Đảng chống đỡ, thi thể Lý Kiến Thành nặng nề đập xuống đất, cuốn lên một trận bụi đất.

"Kiến Thành!" Nhìn Lý Kiến Thành nằm bất động trên đất, Lý Uyên gào thét giận dữ, "Vũ Văn Thành Đô, lão phu liều mạng với ngươi, giết!" Dứt lời, một đám tâm phúc gia tướng sau lưng Lý Uyên phẫn nộ lao về phía Vũ Văn Thành Đô.

Còn Lý Uyên từ trên lưng ngựa nhảy vọt lên, quay người liền chạy về phía bên cạnh.

"Lão thất phu, lòng đủ độc ác a!" Vũ Văn Thành Đô cười lạnh, ngay cả thù của con trai cũng có thể không quản, không chút do dự bỏ chạy, đúng là một kiêu hùng!

Đáng tiếc gặp phải hắn, hôm nay đừng hòng trốn thoát!

Ngẩng đầu, nhìn đám võ giả xông tới, Phượng Sí Lưu Kim Đảng trong tay vung lên.

Panh panh panh panh!

Một đám gia tướng lập tức bị đánh nát, máu thịt văng tung tóe.

Tiện tay giải quyết đám gia tướng của Lý Uyên, Vũ Văn Thành Đô nhìn về hướng Lý Uyên bỏ chạy, đuổi theo. …… "Vũ Văn Thành Đô, Dương Quảng, các ngươi hãy đợi lão phu!" Lý Uyên phi tốc bỏ trốn, lòng lại đang rỉ máu, trong mắt đầy tơ máu.

Hắn cũng muốn báo thù, nhưng hắn càng hiểu rõ, hắn căn bản không phải đối thủ của Vũ Văn Thành Đô, xông lên chỉ là chịu chết uổng công.

Chỉ có trở về Thái Nguyên, chiêu binh mãi mã, chiêu lãm cường giả, mới có thể báo thù rửa hận!

“Lão thất phu, chạy đi đâu?” Chốc lát công phu, Vũ Văn Thành Đô đuổi kịp Lý Uyên, vẻ mặt trêu tức.

“Vũ Văn tướng quân, ngươi thật sự muốn tận diệt sao?” Lý Uyên biết mình không thoát được, nhìn Vũ Văn Thành Đô, chậm rãi nói: “Ngày nay thiên hạ quần hùng nổi dậy, chính là lúc triển thân thủ, chỉ cần Vũ Văn tướng quân thả ta, chúng ta có thể kết thành liên minh, với thực lực hai nhà chúng ta, đủ sức hoành tảo thiên hạ, đến lúc đó thiên hạ hai phần, hà tất vì Dương Quảng mà bán mạng, làm một con chó mặc người sai khiến?” “Chỉ bằng ngươi cũng muốn tạo phản?

Thật sự không biết trời cao đất rộng, làm chó của Bệ hạ thì sao, ngươi còn chưa có tư cách làm chó của Bệ hạ đâu!” Vũ Văn Thành Đô khinh thường nhìn Lý Uyên, muốn ly gián hắn, đúng là si nhân nằm mộng!

“Ngươi!” Lý Uyên đại nộ, ngón tay chỉ vào Vũ Văn Thành Đô.

Xuy!

Ngay sau đó, Phượng Sí Lưu Kim Đảng trong tay Vũ Văn Thành Đô không chút do dự đâm xuyên cơ thể Lý Uyên.

“Vì sao?” Lý Uyên trừng lớn mắt, hắn biết Vũ Văn gia từ trước đến nay đều có dã tâm, từ khi nào lại trở nên trung thành như vậy?

“Thiên uy của Bệ hạ há là loại lâu la như ngươi có thể suy đoán!” Vũ Văn Thành Đô rút Phượng Sí Lưu Kim Đảng ra, đạm mạc mở miệng, nói về Diệp Đông Hoàng, trong mắt mang theo một tia kính sợ và khủng cụ khó tả!

“Lý Uyên, Lý Kiến Thành đã chết, còn lại Lý Thế Dân mấy người!” Vũ Văn Thành Đô thu hồi Phượng Sí Lưu Kim Đảng, nhìn thi thể Lý Uyên, nếu hắn không đoán sai, Lý Thế Dân chắc đã đi cứu Lý Nguyên Cát rồi!

Không chút do dự, Vũ Văn Thành Đô cấp tốc truy theo tuyến đường Lý Nguyên Cát và những người khác đang đi.

Còn thi thể của hai cha con Lý Uyên tự có thuộc hạ đến thu dọn, mang về hoàng thành! …… "Chết tiệt!" Lý Nguyên Cát cưỡi ngựa hộ tống một cỗ mã xa phi tốc cuồng bôn, phía sau không xa ẩn ẩn có tiếng vó ngựa vang lên, hiển nhiên truy binh đã tới.

"Nguyên Cát, con đừng quản ta nữa, đưa Tú Ninh đi đi!" Lý phu nhân ngồi trong mã xa, cũng có thể cảm nhận được khí tức khẩn trương thấu xương bên ngoài, cấp thiết nói.

"Mẫu thân, nhi tử không đi, nhi tử muốn ở bên người!" Trong mã xa, một thiếu nữ tư sắc tuyệt mỹ, xinh đẹp kiều diễm ôm cánh tay Lý phu nhân, mang theo tiếng khóc nức nở, giọng nói kiên quyết.

"Mẫu thân, người yên tâm, hai người đi trước, nhi tử đi giải quyết mấy tên tạp binh phía sau!" Ánh mắt Lý Nguyên Cát lóe lên vẻ tàn nhẫn, "Tú Ninh, muội chăm sóc tốt nương thân, ta đi rồi về ngay!" Nói xong, kéo dây cương, chặn giữa đường.

"Tam ca, huynh cẩn thận một chút!" Lý Tú Ninh thò đầu ra ngoài cửa sổ, lo lắng nói.

Theo mã xa cấp tốc chạy đi, bóng dáng Lý Nguyên Cát biến mất.

Chết tiệt!

Không bao lâu, truy binh đuổi tới, người đến không nhiều, chỉ có tám người, nhưng mỗi người đều khí thế phi phàm, sát khí ngút trời.

"Thuộc hạ của Vũ Văn Thành Đô đều mạnh như vậy sao?" Nhìn tám người đuổi tới, trong lòng Lý Nguyên Cát có chút sợ hãi!

Trong cảm giác của hắn, tám người này giống như từng con mãnh hổ ăn thịt người, mang lại cảm giác áp bách cường đại.

Chương 183

"Giết!" Nhìn thấy Lý Nguyên Cát, tám người không hề nói nhảm, rút trường đao ra, không dừng ngựa xông tới.

"Liều mạng!" Lý Nguyên Cát cắn răng, rút bảo kiếm ra, hai chân kẹp vào bụng ngựa nghênh đón.

Đang đang đang đang!

Đao quang kiếm ảnh, hai bên lập tức giao thoa qua, máu tươi văng tứ phía, hai cái đầu lâu bay lên.

Một cái tự nhiên là của Lý Nguyên Cát, nhưng hắn cũng là kẻ ngoan cố, trước khi chết chém giết được một người, kéo theo một kẻ lót đường.

Người đi sau cùng một tay túm lấy, treo đầu Lý Nguyên Cát lên lưng ngựa, bảy người sắc mặt không hề thay đổi, tiếp tục truy kích.

Bọn họ mỗi ngày sống trên đầu mũi đao, tắm máu, sinh tử sớm đã nhìn quen rồi, chấp hành nhiệm vụ, chết người là chuyện bình thường không gì bằng!

Chỉ cần mình còn sống là đủ rồi!

Hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng vô cùng hậu hĩnh, đủ để bọn họ liều mạng!

Đát đát đát!

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, hai người trong mã xa lòng thắt lại.

"Tú Ninh, có phải Nguyên Cát không?" Lý phu nhân hỏi.

Thực ra nghe thấy tiếng vó ngựa, Lý phu nhân và Lý Tú Ninh đã

lòng lạnh như băng.

Nếu là Lý Nguyên Cát, sẽ không thể có tiếng vó ngựa dồn dập và dày đặc như vậy, chỉ là bọn họ không muốn tin.

Có lẽ Lý Nguyên Cát đang chạy tới, phía sau có người truy sát!

Lý Tú Ninh lấy hết dũng khí, ghé qua cửa sổ nhìn về phía sau.

"A!" Vừa nhìn thấy, Lý Tú Ninh liền giật mình sợ hãi, bàn tay nhỏ bé kinh hãi che miệng nhỏ hồng nhuận dụ người, đầy bi thương!

Chỉ thấy trên lưng ngựa của cường giả đuổi tới, đang treo lủng lẳng một cái đầu lâu đẫm máu, đôi mắt vẫn mở to, đầy tơ máu, dường như đang nhìn nàng!

Chính là tam ca của nàng, Lý Nguyên Cát!

"Tú Ninh, làm sao vậy?" Nghe thấy tiếng kinh hô của Lý Tú Ninh, dự cảm không lành trong lòng Lý phu nhân càng thêm mạnh mẽ, nhưng vẫn cố nhịn hỏi.

"Tam… tam ca, huynh ấy… huynh ấy…" Đối mặt với ánh mắt Lý phu nhân, Lý Tú Ninh không biết nên mở miệng thế nào, nước mắt không ngừng rơi xuống, nghẹn ngào, không nói nên lời.

"Nguyên Cát rốt cuộc làm sao vậy, con mau nói đi?" Ánh mắt Lý phu nhân càng thêm lo lắng, ẩn ẩn đã đoán được kết quả!

Chỉ là nàng không muốn tin, tự lừa mình dối người!

Hy vọng từ miệng Lý Tú Ninh nghe được một tin tốt lành!

Hy vọng Lý Tú Ninh có thể nói cho nàng, Nguyên Cát không sao!

"Tam… tam ca, huynh ấy… huynh ấy chết rồi!" Lý Tú Ninh vừa khóc vừa nói.

Nói xong, cảm xúc không thể nhịn được nữa, lớn tiếng khóc òa

lên.

“Nguyên Cát!” Lý phu nhân một tiếng bi hô, ngất xỉu.

“Mẫu thân!” Lý Tú Ninh kinh hô, tiếng vó ngựa dần tiến, truy binh đã tới, bàn tay nhỏ trắng nõn của nàng nắm chặt bảo kiếm trong lòng, ánh mắt băng lãnh, đầy hận ý vô biên.

“Giết!” Lý Tú Ninh từ trong mã xa nhảy vọt ra, rút kiếm lao về phía truy binh phía sau.

Võ công của nàng cũng không tệ, có tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư sơ kỳ, gần bằng Lý Nguyên Cát.

“Giết!” Bảy người cưỡi chiến mã xông tới, không chút do dự, giơ trường đao chém về phía Lý Tú Ninh.

Tuy Lý Tú Ninh rất đẹp, nhưng đối với bọn họ mà nói, chỉ cần là mục tiêu, bất kể đẹp đến đâu, cũng đều phải chết!

Hưu hưu hưu!

Đột nhiên, mấy mũi nỏ tiễn bên cạnh bạo xạ ra, bắn về phía bảy người truy sát, ánh mắt bảy người ngưng lại, giơ đao chặn ngang.

Bá!

Ngay lúc này, một đạo đao quang huyến lệ tùy theo sáng lên, trong bảy người, một cái đầu lâu bay lên.

Đang đang đang đang!

Ngay sau đó, mọi người giao thủ, đao quang kiếm ảnh, va chạm kịch liệt.

Hu!

Hí!

Chiến mã lập tức xông qua, sáu người truy binh cường giả còn lại

kéo dây cương, chiến mã giương hai chân trước, một tiếng hí vang, sau đó quay đầu ngựa.

"Nhị ca!" Lý Tú Ninh nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh, kinh hỉ giao gia, lập tức lao vào lòng Lý Thế Dân, khóc òa lên.

"Không sao rồi, nhị ca ở đây, sẽ bảo vệ muội!" Lý Thế Dân một tay nắm chặt trường đao đẫm máu, một tay khẽ vỗ lưng trần bóng loáng của Lý Tú Ninh, vuốt mái tóc dài tú lệ của nàng.

"Lý Thế Dân!" Sáu người còn lại nhìn Lý Thế Dân vừa đột nhiên xuất hiện giết chết một người trong số bọn họ, trong mắt lộ ra vẻ kinh hỉ!

Đây chính là một con cá lớn, chỉ cần giết được Lý Thế Dân, công lao ít nhất sẽ tăng gấp đôi!

Cứ như chiếc bánh từ trên trời rơi xuống. …… "Giết!" Sáu người kẹp bụng ngựa lao về phía Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh.

"Tú Ninh, muội né ra trước!" Lý Thế Dân đẩy Lý Tú Ninh ra, thân mình cúi xuống, một đao chém ngang ra, đao khí xẹt qua!

Xuy xuy xuy!

Sáu bảy chiến mã bị chém đứt chân, phát ra từng tiếng bi minh.

Hưu hưu hưu!

Chiến mã ngã xuống đất, sáu đạo thân ảnh nhảy vọt lên, lao về phía Lý Thế Dân.

Đang đang đang đang!

Lý Thế Dân một mình chống sáu, tuy võ công mạnh hơn Lý Nguyên Cát một chút, nhưng cũng rất nhanh bị áp chế, tả chi hữu truật, không quá chốc lát sẽ bị chém giết!

"Nhị ca!" Lý Tú Ninh đại kinh, vội vàng xông lên, thay Lý Thế

Dân chặn một người.

Trong chốc lát, áp lực của Lý Thế Dân giảm đi nhiều, nhưng vẫn bị áp chế chặt chẽ, bại vong cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Đát đát đát!

Đột nhiên, phía trước có tiếng bánh xe mã xa cuồn cuộn vang lên!

"Mẫu thân!" Lý Tú Ninh ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt đầy lo lắng, không ngờ mẫu thân lại quay lại rồi!

Quay lại làm gì, đây không phải là thêm loạn sao!

"Nhị ca!" Tuy nhiên, ngay lúc này, phía sau mã xa xuất hiện một nam tử gầy như que củi, thân hình không cao, tay cầm hai cái đại chùy, giọng nói như hồng chung, bước nhanh xông lên.

Mỗi bước chân, đều khiến mặt đất rung chuyển, khí tức cường hoành khiến những người đang giao thủ không tự chủ dừng lại.

"Nguyên Bá?" Nhìn thấy người tới, Lý Thế Dân kinh hỉ giao gia, có cảm giác như từ cõi chết trở về.

Lý Nguyên Bá từ nhỏ trời sinh thần lực, đầu óc tuy không tốt lắm, nhưng thiên phú võ học cực kỳ khủng bố, được Tử Dương Chân Nhân thu làm đệ tử.

Nhiều năm không gặp, thực lực hiển nhiên đã đạt tới một mức độ mà ngay cả hắn cũng khó có thể sánh bằng rồi!

"Mấy tên tạp chủng các ngươi, dám làm nhị ca của ta bị thương, chịu chết đi!" Ánh mắt Lý Nguyên Bá như một con dã thú phát điên, nhìn năm người đối diện Lý Thế Dân!

Bá!

Cảm ứng được khí tức cuồng bạo khủng bố của Lý Nguyên Bá, người trước mặt Lý Tú Ninh cũng quay về đội ngũ, sáu người tụ lại

một chỗ, thần sắc ngưng trọng, cảnh giác nhìn Lý Nguyên Bá!

Oanh!

Lý Nguyên Bá một cước đạp xuống đất, đất đá bay tứ tán, mặt đất chấn động mạnh, thân ảnh xông thẳng lên trời, hai cái đại chùy trong tay hung hăng đập xuống!

"Không tốt!" Sáu người đối diện đại kinh, muốn phân tán ra, nhưng lại cảm thấy không gian xung quanh như vũng lầy, khó mà nhúc nhích, chỉ có thể dốc hết toàn lực sáu người hợp sức chống đỡ!

Oanh!

Đại chùy rơi xuống, giống như một quả bom phát nổ, một đám mây hình nấm bốc lên, dư ba cường hoành cuốn khắp bốn phương!

Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh đều không thể không vận công chống đỡ, nếu không chỉ bằng dư ba này đã có thể chấn thương bọn họ!

Yên trần tản đi, trên mặt đất hiện ra một cái hố sâu không thấy đáy, còn sáu người kia, sớm đã xương cốt không còn!

"Mạnh quá!" Lý Thế Dân kinh hãi nhìn Lý Nguyên Bá, mừng rỡ như điên, có Lý Nguyên Bá ở đây, chuyến đi về Thái Nguyên này sẽ dễ dàng rồi!

Nhìn hai cái đại chùy đó, sau này do Lý Nguyên Bá xông trận hãm trận, ai có thể cản?

Chương 184

Hắn dường như đã thấy nghiệp lớn ngàn thu của mình càng gần thêm một bước!

"Nhị ca!" Lý Nguyên Bá cầm hai cái đại chùy, vui vẻ đi tới, hớn hở gọi.

"Tốt!

Nguyên Bá càng ngày càng lợi hại rồi!" Lý Thế Dân ôm Lý Nguyên Bá, khen ngợi.

"Nhị ca, tam ca huynh ấy…" Lúc này Lý Tú Ninh chỉ vào cái đầu lâu treo trên lưng ngựa bên cạnh, giọng nói bi thương!

Lý Thế Dân từ niềm vui sướng tỉnh lại, nhìn về phía trước, không khỏi trừng lớn mắt!

"Nguyên Cát!" Lý Thế Dân chạy tới, nhìn thủ cấp của Lý Nguyên Cát, trong lòng một trận bi thương.

Mọi người tề tựu, thần sắc ai thương, trong mắt mang theo hận ý nồng đậm!

"Nguyên Bá, đệ ở lại bảo vệ nương thân và Tú Ninh, ta đi mang di thể tam đệ về!" Lý Thế Dân giao phó.

"Nhị ca yên tâm, ai dám tới, ta một chùy đập nát hắn!" Lý Nguyên Bá vung vẩy chùy, vỗ ngực đảm bảo.

Sau đó Lý Thế Dân tìm thấy di thể Lý Nguyên Cát ở không xa mang về, mọi người lại tiếp tục lên đường, chuẩn bị đi về Thái Nguyên.

"Giết người của ta, mà lại muốn đi sao?" Lúc này, một giọng nói

băng lãnh vang lên!

Xuy ~ xuy ~ Vũ Văn Thành Đô một tay kéo Phượng Sí Lưu Kim Đảng, từng bước từng bước đi tới, khí thế cường đại như cuồng phong cuộn lên, khiến người ta nhìn mà kinh sợ.

"Ngươi là ai?

Muốn đánh nhau sao?" Lý Nguyên Bá cầm Lôi Cổ Ứng Kim Chùy trong tay, chỉ vào Vũ Văn Thành Đô, ánh mắt hưng phấn, rục rịch muốn thử.

Vừa rồi sáu người kia quá yếu, một chùy liền mất mạng, hắn còn chưa đánh đã tay!

"Nguyên Bá, hắn chính là kẻ truy sát chúng ta, giết hắn đi!" Lý Thế Dân nói.

Đối với thực lực của Lý Nguyên Bá, hắn rất có lòng tin!

"Thì ra là kẻ xấu, chịu chết đi!" Lý Nguyên Bá gầm lên giận dữ, một chùy đập xuống đất, lực lượng khủng bố như sơn hồng bùng phát dọc theo mặt đất xông tới Vũ Văn Thành Đô.

Nơi nó đi qua, đá lộn xộn bay tứ tán, tạo thành một khe núi sâu hoắm.

"Có ý tứ!" Ánh mắt Vũ Văn Thành Đô cũng lộ ra vẻ hứng thú, với thực lực hiện giờ của hắn, thiên hạ ít có đối thủ!

Còn về cường giả Thiên Nhân Cảnh, hắn lại hoàn toàn không phải đối thủ, vì vậy rất khó có ai có thể cùng hắn tận tình đại chiến một trận.

Mà thằng nhóc tóc vàng mồm nhọn tai khỉ trước mắt này, nhìn có vẻ thực lực rất mạnh, chắc là có thể cùng hắn một trận chiến!

Phượng Sí Lưu Kim Đảng trong tay dùng lực cắm xuống đất, sức

mạnh cường đại lấy đó làm trung tâm khuếch tán ra, va chạm với sóng xung kích của một chùy vừa rồi của Lý Nguyên Bá.

Oanh long!

Một tiếng nổ vang, hai luồng sức mạnh cường đại va chạm vào nhau, đá lộn xộn bay tứ tán, lớp đất mặt lập tức bị gọt đi một tầng.

"Xem chùy!" Mắt Lý Nguyên Bá sáng lên, một chùy hung hăng đập xuống Vũ Văn Thành Đô!

Đang!

Vũ Văn Thành Đô giơ Phượng Sí Lưu Kim Đảng lên đỡ ngang, hai bên va chạm, lửa hoa bắn tung tóe.

Đang đang đang!

Hai người trong chớp mắt giao thủ mấy chục chiêu, mỗi lần va chạm đều giống như sao chổi đâm vào mặt đất, dao động khủng bố cuốn khắp bốn phương, núi đá vỡ vụn, cây cỏ bị nhổ bật gốc, Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh hộ vệ Lý phu nhân vội vàng lùi lại, lùi xa thêm nữa.

"Hay, thống khoái!" Lý Nguyên Bá trường khiếu một tiếng, song chùy giơ lên, trên bầu trời điện chớp sấm vang, từng đạo lôi điện giáng xuống, hội tụ trên Lôi Cổ Úng Kim Chùy!

"Lôi Thần Chùy!" Hai cái đại chùy mang theo lực lượng lôi điện khủng bố giáng xuống, sơn phong lập tức bị chấn nứt!

"Hoành tảo thiên quân!" Phượng Sí Lưu Kim Đảng trong tay Vũ Văn Thành Đô bộc phát ra ánh sáng rực rỡ, một cây thần thương hư ảnh thông thiên triệt địa ngưng tụ, uyển như thần trụ thông thiên hung hăng đập xuống!

Oanh!

Thần thương hư ảnh và Lôi Thần Chùy va chạm, vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, dư ba khủng bố quét ngang vũ trụ, cuốn khắp bốn phương, tồi khô lạp hủ, hai ngọn núi lớn bị dư ba san bằng một đoạn, rừng cây xung quanh hóa thành hoang mạc.

Phốc phốc!

Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, như bị trọng kích, cả người bị ném bay ra ngoài, nặng nề đập xuống đất.

Phốc!

Lý phu nhân cũng vậy, chỉ có tu vi Đại Tông Sư, nàng lập tức bị chấn nát ngũ tạng lục phủ, tắt thở qua đời.

"Mẫu thân!" Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh bò dậy, nhìn Lý phu nhân đã không còn hơi thở mà đau đớn gào thét.

"Nương!" Lý Nguyên Bá nghe thấy, mắt lập tức đỏ ngầu!

"A a a, tiểu gia muốn đập nát ngươi!" Khí tức trên người Lý Nguyên Bá cuồng bạo lên, trên bầu trời gió nổi mây vần, điện chớp sấm vang, từng đạo lôi xà vũ điệu.

"Nộ Khí Lôi Thần!" Lôi Cổ Úng Kim Chùy mang theo vô tận lôi đình ầm ầm giáng xuống, uyển như thiên uy giáng lâm.

"Huyền Băng Phá!" Ánh mắt Vũ Văn Thành Đô ngưng trọng, cảm giác được một áp lực cường đại, chân khí cuồn cuộn, toàn lực một kích.

Băng phong mấy chục dặm, xung quanh hóa thành sông băng, vô tận huyền băng xông về phía Lý Nguyên Bá.

Hắn từ nhỏ tu luyện tuyệt học Huyền Băng Kình của gia tộc, sau này đi theo Diệp Đông Hoàng, sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, Huyền

Băng Kình dung nhập vào Vạn Đạo Kinh, uy năng càng thêm mạnh mẽ!

"Tú Ninh!" Lý Thế Dân đại kinh, không quản những thứ khác, một tay ôm Lý Tú Ninh lập tức nhảy vào cái hố lớn Lý Nguyên Bá vừa đập ra.

Ngay sau đó.

Nộ Khí Lôi Thần và Huyền Băng Phá va chạm vào nhau, hình thành một quả cầu sáng chói lóa mắt.

Trong quả cầu sáng, lực lượng lôi đình và hàn khí huyền băng va chạm lẫn nhau, đè ép lẫn nhau.

Oanh!

Chỉ trong hơi thở, quả cầu sáng bỗng nhiên bùng nổ, sức mạnh cường hoành như núi lửa phun trào, xông về bốn phương tám hướng.

Phốc phốc!

Hai người Lý Nguyên Bá và Vũ Văn Thành Đô như bị trọng kích, đồng loạt bay ngược ra ngoài! …… Dư ba năng lượng tung hoành dần dần bình ổn, trời đất khôi phục yên tĩnh.

Lý Tú Ninh và Lý Thế Dân từ trong hố lớn bò ra, nhìn một cái, phương viên mấy chục dặm đã hóa thành một vùng phế tích, sơn phong bị san bằng, khắp nơi đều là mảnh băng vỡ vụn và mùi khét do lôi điện oanh kích.

"Nhị ca!" Ánh mắt Lý Tú Ninh kinh hãi nhìn cảnh tượng tựa như diệt thế trước mắt, trong mắt đầy vẻ không thể tin được, đây thật sự là sức người có thể đạt tới sao?

"Nguyên Bá!" Ánh mắt Lý Thế Dân quét qua, cuối cùng nhìn thấy Lý Nguyên Bá ở không xa, lặng lẽ đứng đó, hai tay cầm hai cái đại

chùy, bất động.

"Tứ ca!" Lý Tú Ninh kinh hô, cùng Lý Thế Dân vội vàng chạy tới.

"Nguyên Bá, đệ không sao chứ?" Lý Thế Dân quan tâm hỏi.

Đây chính là siêu cấp đại bảo tiêu để hắn có thể trở về Thái Nguyên a, nếu không có đệ ấy, bọn họ phỏng chừng cũng rất khó trở về Thái Nguyên rồi!

"Phốc!" Lý Nguyên Bá không nói gì, một ngụm máu tươi phun ra, khí tức yếu ớt, hiển nhiên bị thương không nhỏ.

"Nguyên Bá, chúng ta mau đi!" Lý Thế Dân kéo Lý Nguyên Bá không chút do dự, bất kể Vũ Văn Thành Đô thế nào, hắn cũng không muốn ở lại đây nữa.

Cho dù Vũ Văn Thành Đô trọng thương, hắn cũng không dám ra tay, ai cũng không biết Vũ Văn Thành Đô còn bao nhiêu sức mạnh, hắn không muốn mạo hiểm.

Lý Nguyên Bá bị kéo đi cùng Lý Thế Dân phi tốc rời khỏi, phía sau Vũ Văn Thành Đô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn bóng dáng ba người rời đi, vừa định đuổi theo, lại không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, cũng bị thương không nhẹ, không thể truy đuổi.

Cho dù cưỡng chế đuổi kịp, cũng nhiều nhất là đồng quy vu tận với Lý Nguyên Bá, không thể giết Lý Thế Dân.

"Lý Nguyên Bá!" Vũ Văn Thành Đô cắn răng, lần này không những bị trọng thương, còn không hoàn thành nhiệm vụ Diệp Đông Hoàng giao phó, trong lòng đại hận.

"Hô, không đuổi tới, xem ra Vũ Văn Thành Đô cũng bị thương không nhẹ!" Lý Thế Dân đang liều mạng chạy thoát thở phào nhẹ nhõm, xem ra trở về Thái Nguyên chắc không có vấn đề gì rồi! …… Đại Hưng Thành, Hoàng cung.

“Khải bẩm Bệ hạ, Lý Uyên, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát đã phục tru, Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh bị Lý Nguyên Bá cứu đi, xin Bệ hạ trị tội!” Vũ Văn Thành Đô quỳ một gối, xin tội.

“Lý Thế Dân, Lý Nguyên Bá?” Ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ động, quả nhiên là tiểu cường không thể đánh chết, không hổ là Chân Mệnh Thiên Tử, xem ra khí vận không nhỏ, đáng tiếc gặp phải Trẫm, sớm muộn gì cũng phải chết.

“Huyền Băng Động ba tháng, lui xuống!” Diệp Đông Hoàng đạm mạc mở miệng.

Huyền Băng Động dùng để trừng phạt võ giả phạm lỗi, bên trong vô cùng lạnh lẽo, có trận pháp của Diệp Đông Hoàng gia trì, mỗi ngày sẽ ngưng tụ Huyền Băng Kiếm Khí, khiến người ở trong đó phải chịu nỗi khổ vạn kiếm xuyên tâm!

Tuy không lấy mạng, nhưng lại vô cùng thống khổ!

Đặc biệt là luồng hàn khí băng giá xuyên thấu trái tim, cả người từ trong ra ngoài dường như bị đông thành băng khối, nỗi khổ đó không phải người bình thường có thể tưởng tượng.

“Thần tuân chỉ!” Vũ Văn Thành Đô cung kính lui xuống, không hề có chút bất mãn, tự giác đi Huyền Băng Động lãnh phạt.

“Có thể đánh Vũ Văn Thành Đô thành ra như vậy, quả nhiên lợi hại, không hổ là hảo hán đệ nhất Tùy Đường!” Vũ Văn Thành Đô lui xuống, Diệp Đông Hoàng lẩm bẩm.

Chương 185

Nhưng, dám đối địch với Trẫm, chỉ có một con đường chết!

Diệp Đông Hoàng cũng không để trong lòng, Lý Nguyên Bá hiện tại, Trẫm một chưởng là có thể đập chết.

Lần này phạt Vũ Văn Thành Đô đi Huyền Băng Động cũng không hoàn toàn là trừng phạt, Huyền Băng Động tuy vô cùng lạnh lẽo, nhưng đối với Vũ Văn Thành Đô lại có lợi ích lớn lao.

Đó là một cơ duyên của hắn, cơ duyên phá rồi sau đó lập!

Vũ Văn Thành Đô tu luyện Vạn Đạo Kinh dung hợp Huyền Băng Kình, đã là công pháp cực hàn, hàn khí cực hàn của Huyền Băng Động đối với hắn rất có ích.

Thứ hai, Huyền Băng Kiếm Khí vạn kiếm xuyên tâm của Huyền Băng Động, tuy thống khổ, nhưng cũng là sự tôi luyện ý chí của hắn.

Chỉ cần hắn không quá ngu ngốc, ba tháng thời gian, chắc chắn có thể khiến hắn bước ra bước cuối cùng, khiến Huyền Băng Thương Thế viên mãn của hắn thuế biến, lĩnh ngộ Huyền Băng Thương Ý, thăng cấp Thiên Nhân. …… Ngày thứ hai, Kim Loan Điện.

Sau khi quần thần bái kiến và hô vang, triều hội chính thức bắt đầu.

"Lý Uyên phản biến, đã bị Trẫm tru sát, nhưng con trai hắn Lý Thế Dân trốn về Thái Nguyên, hưng binh tạo phản, ai nguyện xuất chinh Thái Nguyên, tiêu diệt nghịch tặc?" Diệp Đông Hoàng ngồi trên long ỷ phía trên, mười hai dải miện rủ xuống, che khuất gương mặt uy nghiêm, giọng nói đạm mạc vang lên, càng thêm uy nghiêm, thần bí, tôn quý.

“Khải bẩm Bệ hạ, thần xin mệnh đi về Thái Nguyên tru sát nghịch tặc!” Dương Tố bước lên thỉnh mệnh, cơ hội lập công như vậy sao có thể bỏ lỡ!

“Dương Tố nghe chỉ, phong ngươi làm Chinh Tây Đại tướng quân, lĩnh binh hai mươi vạn, tiễu diệt Lý Thế Dân cùng đám phản tặc!” Diệp Đông Hoàng gật đầu, gia phong nói.

“Thần tuân chỉ!” Dương Tố hân hoan lĩnh mệnh lui xuống.

“Trẫm nghe nói trong Tống phiệt có người dường như không yên phận lắm, rục rịch muốn hành động, khi Tiên Hoàng còn tại vị, cũng chưa triệt để quy thuận, phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, Trẫm không cho phép có loại thế lực này tồn tại!” Giọng nói đạm mạc lạnh lẽo của Diệp Đông Hoàng vang lên, quần thần phía dưới không khỏi dâng lên một luồng hàn ý sau lưng, xem ra Bệ hạ đã chuẩn bị ra tay rồi!

“Khải bẩm Bệ hạ, ngày nay Tống phiệt do Tống Khuyết chủ sự, người đó tu vi bất phàm, là nhân tài hiếm có, chỉ vì không biết thiên uy của Bệ hạ, mới có những suy nghĩ khác, cầu Bệ hạ hãy cho bọn họ thêm một cơ hội, thần nguyện đi thuyết phục Tống Khuyết thần phục Bệ hạ, như vậy cũng có thể tránh khỏi những tổn thương vô vị, cầu Bệ hạ ân chuẩn!” Ngư Câu La bước lên cầu xin.

Ban đầu khi Dương Kiên còn sống, Diệp Đông Hoàng dẫn binh bình Nam Trần, hắn dẫn binh đánh Tống phiệt, cuối cùng không thể công hạ Tống phiệt, Tống phiệt cũng chỉ là thần phục trên bề mặt.

Vì lúc đó có một số nguyên nhân đặc biệt, Dương Kiên cũng chỉ có thể dung nhẫn sự tồn tại của Tống phiệt.

Còn hắn cũng trong một trận chiến với Tống Khuyết, anh hùng tương tích, vì vậy mới đứng ra cầu tình.

Hắn tin rằng với thực lực hiện tại của mình, nhất định có thể thuyết phục Tống Khuyết thần phục Diệp Đông Hoàng.

"Tốt, Trẫm cho ngươi một tháng thời gian, nếu Tống Khuyết không thần phục, ngươi chịu trách nhiệm lấy Tống phiệt, mang đầu Tống Khuyết đến diện kiến, nếu không chính mình mang đầu đến diện kiến!" Diệp Đông Hoàng đạm mạc nói.

"Thần tuân chỉ, đa tạ Bệ hạ!" Ngư Câu La cung kính lui xuống.

Hắn có nắm chắc thuyết phục Tống Khuyết, đối với mệnh lệnh của Diệp Đông Hoàng không hề lo lắng.

"Châu U, La Nghệ dưới trướng gần đây đạo tặc nổi dậy tứ phía, có ai nguyện ý đi giúp hắn bình định tặc?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt quét qua phía dưới, La Nghệ còn chưa phản bội, nhưng dường như cũng bắt đầu có chút ý vị nghe điều không nghe tuyên.

Diệp Đông Hoàng cần một người đi nhắc nhở hắn, để hắn nhận rõ vị trí của mình!

Hơn nữa đối với La Nghệ này, Diệp Đông Hoàng trong lòng có một số ý tưởng đặc biệt.

Không biết đợi hắn quay về sau, La Nghệ của thế giới Tùy Đường này và La Nghệ của một thế giới song song khác mà Trẫm đã câu được trước đó gặp nhau, sẽ có cảm giác và biến hóa như thế nào!

"Khải bẩm Bệ hạ, ban đầu La Nghệ là do thần chiêu hàng, thần nguyện đi giúp hắn bình định phản tặc dưới trướng!" Kháo Sơn Vương Dương Lâm bước lên, hồi đáp.

Hắn và La Nghệ có quan hệ không tồi, cũng không muốn La Nghệ cuối cùng đi trên con đường đối lập, bây giờ đi qua kéo hắn một tay, vẫn còn kịp.

"Chuẩn!" Diệp Đông Hoàng đạm mạc mở miệng, lại bổ sung:

“Nghe nói La Nghệ có một người con trai tên La Thành, thiên phú xuất chúng, tu vi bất phàm, cứ để hắn đến triều đình làm hộ vệ cho Trẫm!”
“Thần lĩnh chỉ!” Dương Lâm lĩnh chỉ lui xuống.

Trong triều đường, mọi việc dần dần đi vào quỹ đạo.

Xử lý xong một số việc quan trọng, Diệp Đông Hoàng để lại một đạo thần hỏa phân thân, rời khỏi Đại Hưng Thành. …… Tịnh Niệm Thiền Tông.

Một trong hai đại thánh địa võ lâm đương kim, tọa lạc tại phía nam Lạc Dương, kiến trúc bên trong đạt hơn trăm gian, rộng lớn như một tòa thành nhỏ.

Chính giữa trung tâm có bảy tòa đại điện và một tòa tiểu đồng điện sâu ba trượng, cao nửa trượng, trong tiểu đồng điện lưu trữ truyền thế chi bảo – Hòa Thị Bích.

Truyền thuyết, kẻ nào có Hòa Thị Bích thì sẽ được thiên hạ!

Trừ đồng điện ra, tất cả kiến trúc đều được lợp ngói lưu ly tam thải, sắc màu như mới, trước đồng điện có một quảng trường lát đá trắng rộng trăm trượng, được viền bởi lan can đá trắng chạm khắc.

Chính giữa thờ phụng một pho tượng đồng Văn Thù Bồ Tát cưỡi sư tử vàng, bên cạnh còn có ba pho tượng Phật Tam Thế như Dược Sư, Thích Ca và Di Đà.

Tượng đúc bằng đất nặn, sơn son thếp vàng, khí phách phi phàm!

Trừ bốn lối vào bằng bậc đá, trung bình phân bố năm trăm La Hán bằng đồng vàng, sống động như thật, có thể nói là xa hoa.

“Còn xa xỉ hơn cả hoàng cung của Trẫm!” Diệp Đông Hoàng từ bên ngoài bước vào, đánh giá Tịnh Niệm Thiền Tông, ánh mắt lạnh lẽo, những thứ này đều là dân chi dân cao, không biết đã nhuộm bao nhiêu mồ hôi xương máu của bách tính!

“Cứ phá đi làm quân phí đi!” Diệp Đông Hoàng đứng ở cửa, lẩm bẩm.

“Phóng tứ!

Ngươi là ai, lại dám tại thánh địa buông lời cuồng ngôn, báng bổ thánh địa trang nghiêm, đáng xuống địa ngục!” Hai võ tăng giữ cửa nghe vậy, giơ gậy trong tay lên, định tống Diệp Đông Hoàng xuống địa ngục sám hối.

Người đến đây, ai mà không thành kính trang nghiêm, mà Diệp Đông Hoàng không những thần thái khinh miệt, còn muốn phá miếu vũ, thật sự không biết sống chết.

Hơn nữa hôm nay là một ngày trọng đại!

Thánh nữ Từ Hàng Tịnh Trai đương đại Sư Phi Huyên xuất thế, đại thiên tìm kiếm Chân Mệnh Thiên Tử, dẹp loạn chỉnh sửa lại chính quyền.

Giờ đang ở bên trong, há dung bị quấy rầy!

Tuy từ hai chữ “quân phí” có thể biết Diệp Đông Hoàng là người triều đình, nhưng thì sao chứ!

Nói không chừng ngày nào đó triều đình sẽ diệt vong!

Diệp Đông Hoàng không để ý hai con chó gác cổng, bước lên.

Một luồng Vạn Đạo Chân Ý chợt hiện, hai con ác khuyển gác cổng liền "phanh" một tiếng nổ tung, hóa thành khói vụ, vãng sinh Cực Lạc.

Bước vào cửa chùa, Diệp Đông Hoàng đến quảng trường rộng lớn được lát bằng đá trắng mà hắn đã thấy trước đó.

Lúc này, trong quảng trường có không ít võ tăng đang luyện võ.

Nhận thấy động tĩnh ở cổng, bọn họ lập tức bao vây Diệp Đông

Hoàng, khí thế hung hăng, ánh mắt bất thiện. "Ngươi là ai?

Vì sao xông vào sơn môn của ta, sát hại đệ tử của ta?" Võ tăng dẫn đầu, khí tức hùng hồn, mắt trợn tròn giận dữ, trừng Diệp Đông Hoàng quát lớn.

Dám cả gan phóng túng ở Tịnh Niệm Thiền Tông bọn họ, thật không biết sống chết. "Trẫm, đến đây chỉ có một mục đích, giao ra Hòa Thị Bích, giải tán Tịnh Niệm Thiền Tông, do quan phủ thống nhất quản lý!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt đạm nhiên, phảng phất một chúng võ tăng xung quanh đều là gà đất chó sành, ngữ khí bình tĩnh mang theo sự cường thế tuyệt đối và bá đạo không thể nghi ngờ.

Đối với thế lực như Tịnh Niệm Thiền Tông, ban cho bọn chúng một đường sống đã là nhân từ, còn việc lựa chọn thế nào thì xem bọn chúng. "Trẫm?

Ngươi chính là bạo quân Dương Quảng?" Võ tăng dẫn đầu mắt đầy kinh nghi.

Dương Quảng sẽ một mình đến đây sao?

Chỉ là, ai sẽ mạo danh Dương Quảng? "Phóng túng!" Diệp Đông Hoàng khẽ quát, một luồng Vạn Đạo Chân Ý hạ xuống, võ tăng vừa đạt tới cảnh giới Vô Thượng Đại Tông Sư lập tức bị nghiền nát, vãng sinh Cực Lạc. "A Di Đà Phật, thí chủ đến chùa ta tùy ý sát nhân, thật coi Phật môn ta dễ khi dễ?

Phật ta từ bi, cũng có Kim Cương chi nộ!" Tiếng nói vang lên, bốn vị đại hòa thượng khoác áo cà sa hoa lệ bước tới, khí tức hùng hồn, như vực sâu biển cả.

Phía sau bọn họ còn có mười tám võ tăng khí tức cường đại đi theo.

Bốn vị đại hòa thượng dẫn đầu chính là Tứ Đại Hộ Pháp Kim

Cương của Tịnh Niệm Thiền Tông: Bất Sân, Bất Si, Bất Tham, Bất Cụ.

Mỗi người đều có tu vi Vô Địch Đại Tông Sư.

Phía sau là Thập Bát La Hán, mỗi người đều ở đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư, hợp thành Thập Bát La Hán Đại Trận, dưới Thiên Nhân cảnh, ít ai có thể địch lại! "Từ bi chưa thấy, Kim Cương chi nộ, Trẫm lại muốn thử xem!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên mở miệng, Đông Hoàng Kiếm đã nằm trong tay.

Lâu rồi chưa dùng, cũng nên để nó uống chút máu, tránh bị cùn đi!

Từ khi hắn thăng cấp Thiên Nhân cảnh, Đông Hoàng Kiếm dưới sự quán nhập Vạn Đạo Kiếm Ý của Diệp Đông Hoàng đã thăng cấp thành thần binh cấp Thiên Nhân, mạnh hơn nhiều so với Đạt Ma Kiếm và Xích Tiêu Kiếm mà hắn từng có.

Vạn Đạo Kiếm Ý là một loại của Vạn Đạo Chân Ý, Vạn Đạo Chân Ý của Diệp Đông Hoàng có thể diễn hóa vô cùng, huyền diệu khó lường. "A Di Đà Phật, xem ra thí chủ đã nhập ma đạo!" Bất Sân chắp hai tay, mặt mang từ bi, bi thiên mẫn nhân nói: "Chư vị sư đệ, bày Thập Bát La Hán Đại Trận, hôm nay liền vì thiên hạ chúng sinh mà diệt trừ đại ma đầu này!" "Vâng!" Thập Bát La Hán chắp tay, nhanh chóng hành động, bày thành Thập Bát La Hán Đại Trận, vây Diệp Đông Hoàng vào giữa. "Hàng Ma!" Phật quang vô tận sáng rực, tạo thành một chữ "Phật" bằng vàng rực rỡ, uy áp khủng bố tràn ngập, mang theo vĩ lực mênh mông trấn áp xuống.

Một chúng võ tăng xung quanh mắt lộ vẻ thành kính sợ hãi, mặt đầy kiêu ngạo, "Xem ngươi còn cuồng được không!" Thập Bát La Hán Đại Trận tồn tại đến nay, không biết đã hàng phục bao nhiêu đại ma đầu, bọn họ tin rằng Diệp Đông Hoàng cũng sẽ không ngoại lệ! "Đây chính là bạo quân Dương Quảng sao?" Lúc này, từ tiểu đồng

điện trung tâm Tịnh Niệm Thiền Tông đi ra hai người.

Chương 186

Nữ tử che mặt bằng lụa trắng, một thân trường sam màu xanh nhạt theo gió bay phất phơ, thoát tục phiêu dật khôn cùng, tiên tư ngọc tú, ung dung tự tại.

Nàng đeo một thanh cổ kiếm tạo hình trang nhã sau lưng, tăng thêm ba phần khí chất anh dũng.

Dáng người uyển chuyển, đường cong tú lệ rõ ràng như núi non trùng điệp, phảng phất hội tụ linh khí trời đất mà sinh, mang đến một cảm giác kinh diễm.

Vẻ đẹp này không phải diễm tục, mà là loại vẻ đẹp thiên phú thanh tú tự nhiên như sen nở từ bùn, không cần tô điểm!

Bên cạnh nữ tử là một tiểu hòa thượng tuấn tú mặc bạch y, ánh mắt bình tĩnh nhìn Diệp Đông Hoàng dưới Thập Bát La Hán Đại Trận.

Hai người này chính là Thánh Nữ Từ Hàng Tịnh Trai đương đại, Sư Phi Huyên và trụ trì Tịnh Niệm Thiền Tông, Liễu Không. "Đây chính là bạo quân Dương Quảng mà sư phụ đã nói hoang dâm vô đạo, thí huynh sát phụ, khi nương ngâm tẩu ư?" Sư Phi Huyên dùng ánh mắt bình tĩnh đánh giá Diệp Đông Hoàng, mắt khẽ động, mang theo ba phần hiếu kỳ, ba phần ghét bỏ, ba phần nghi hoặc.

Diệp Đông Hoàng một thân hắc bào thêu rồng, phong thái trác việt, thân hình tuấn mỹ, khí chất trầm ổn bá đạo, ánh mắt khinh mạn mang theo khí phách hùng vĩ ngạo thị thiên hạ, một người như vậy lại là kẻ bất kham như lời sư phụ nói sao? "Thập Bát La Hán Đại Trận?

Trước mặt Trẫm, chẳng là gì cả!" Nhìn chữ "Phật" vàng rực khổng lồ từ trên trời trấn áp xuống, Đông Hoàng Kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng lộ ra phong mang tuyệt thế, Vạn Đạo Kiếm Ý vờn quanh

thân kiếm, hóa thành biển kiếm.

Chi!

Chi chi!

Thanh cổ kiếm Sư Phi Huyên đeo sau lưng rung động, phảng phất muốn tự động xuất vỏ thần phục triều bái. "Kiếm ý thật mạnh, kiếm ý thật bá đạo!" Sư Phi Huyên nắm chặt chuôi kiếm, mắt lộ vẻ kinh hãi.

Nàng cũng là cao thủ kiếm đạo, nhưng so với hắn, chỉ như đom đóm với trăng sáng, dù là sư phụ nàng – Trai chủ Từ Hàng Tịnh Trai Phạm Thanh Huệ – e rằng cũng không sánh bằng! "Phá!" Diệp Đông Hoàng vung kiếm chém ra, Vạn Đạo Kiếm Ý lập tức tràn ngập ý thức của Thập Bát La Hán.

Đầu bọn họ ong ong, trống rỗng, không đợi bọn họ khôi phục ý thức, trên cổ đã hiện lên một vệt máu.

Không trung chợt tĩnh lặng, tất cả võ tăng kinh hãi nhìn Phật quang tiêu thất và Thập Bát La Hán bất động.

Phanh phanh phanh phanh phanh phanh!

Trong chớp mắt, Thập Bát La Hán nhao nhao ngã xuống đất, toàn bộ thân vong. "Điều này sao có thể?" Tứ Đại Hộ Pháp Kim Cương kinh hãi thất sắc, ngay cả bọn họ bốn người liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Thập Bát La Hán, vậy mà lại bị Diệp Đông Hoàng một kiếm miểu sát?

Đây là thực lực gì?

Diệp Đông Hoàng một tay cầm kiếm, chậm rãi bước tới.

Trên người hắn không hề có khí tức nào tiết lộ, nhưng lại mang đến cho Tứ Đại Hộ Pháp Kim Cương một áp lực khủng bố khó tả.

Mỗi bước đi của hắn phảng phất như giẫm lên tim bọn họ, khiến tim đập nhanh, máu chảy ngược, như muốn nổ tung. "Ngươi muốn làm gì?" Bất Sân, người đứng đầu Tứ Đại Hộ Pháp Kim Cương, lấy hết dũng khí, quát lớn, giọng nói ẩn chứa run rẩy, khí thế không đủ.

Xuy xuy xuy xuy!

Kiếm quang rực rỡ lướt qua, Diệp Đông Hoàng không thèm nhìn, tiếp tục bước tới, phảng phất như không có chuyện gì xảy ra.

Phanh phanh phanh phanh!

Bốn tiếng trầm đục vang lên, Tứ Đại Hộ Pháp Kim Cương ngã xuống đất, một kiếm phong hầu, khí tuyệt thân vong. "Sát tính thật nặng!" Sư Phi Huyên thầm nghĩ, đè nén xúc động muốn ra tay.

Với thực lực của nàng, căn bản không phải đối thủ, chỉ đành trông cậy vào Liễu Không.

Đát đát đát!

Diệp Đông Hoàng từng bước từng bước tiến lên, không hề có âm thanh, nhưng Sư Phi Huyên lại có cảm giác mỗi bước đi đều như tiếng chuông thần trống mộ vang vọng lòng người.

Bước chân tưởng chừng chậm rãi, nhưng chỉ vài bước đã đến trước mặt Sư Phi Huyên và Liễu Không. "Úm!" Liễu Không bình tĩnh nhìn Diệp Đông Hoàng, phảng phất như người vừa chết không phải là người của Tịnh Niệm Thiền Tông hắn.

Hắn há miệng phun ra, hóa thành một đạo thần thông sát về phía Diệp Đông Hoàng.

Trong nháy mắt, Diệp Đông Hoàng cảm thấy một cỗ sức mạnh mênh mông vĩ đại nghiền ép tới, khí thế hùng vĩ, uy lực lẫm liệt, bá đạo tuyệt luân. "Bế Khẩu Thiền đã phá!" Sư Phi Huyên nhìn Liễu Không, trong lòng thở dài!

Liễu Không tu luyện Bế Khẩu Thiền nhiều năm, còn kém hai tháng nữa là công thành, khi đó sẽ có thể một cửu đạp vào Thiên Nhân cảnh.

Nay tất cả đều thành mộng huyễn ảo ảnh!

Đang!

Đông Hoàng Kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng khẽ nhấc lên, chắn ngang trước ngực.

Đạo thần thông kia oanh kích vào thân kiếm, phát ra một tiếng kim thiết trong trẻo vang dội, như hồng chung đại lữ, chấn động lòng người.

Ông!

Sức mạnh cường hoành truyền từ thân kiếm tới, khiến Diệp Đông Hoàng cũng cảm thấy thân thể khẽ chấn động.

Quả không hổ là Bế Khẩu Thiền tu luyện nhiều năm, một khi khai khẩu, kinh thiên động địa.

Ngay cả cường giả Thiên Nhân cảnh, dưới một kích này, e rằng cũng phải trọng thương!

Đáng tiếc, đối với hắn thì vô dụng! "Đừng!" Sư Phi Huyên đột nhiên mở miệng, lập tức rút cổ kiếm sau lưng ra.

Hưu!

Một luồng kiếm ý lướt qua, đầu Liễu Không rơi xuống, Đông Hoàng Kiếm thuận thế gác lên chiếc cổ trắng nõn mềm mại của Sư Phi Huyên. "Bệ hạ cũng quá tàn nhẫn rồi, thật sự muốn chém tận giết tuyệt sao?" Sư Phi Huyên đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng, ung dung không sợ hãi, chất vấn. "Một đám sâu bọ tâm hoài bất quỹ, đứng trên đầu bách tính vơ vét xương tủy hút máu, còn dám đối địch với Trẫm, chết có thừa tội!" Diệp Đông Hoàng thu hồi Đông Hoàng Kiếm,

chậm rãi đi về phía tiểu đồng điện bên trong, đạm mạc nói: "Từ bây giờ, ngươi chính là tù binh của Trẫm!" "Nói nghe đường hoàng thế, chẳng phải cũng là vì Hòa Thị Bích sao?" Sư Phi Huyên đi theo Diệp Đông Hoàng, thấy hắn đi về phía tiểu đồng điện, trong lòng hiểu rõ, mỉa mai nói. "Không sai, một trong những mục đích quan trọng Trẫm đến đây chính là lấy Hòa Thị Bích!" Diệp Đông Hoàng bước vào đồng điện, thần thức quét qua, ánh mắt khóa chặt từng hộp gấm.

Hắn vươn tay chộp một cái, hộp gấm liền lơ lửng bay vào tay.

Mở hộp gấm ra, bên trong chính là Hòa Thị Bích.

Chạm tay vào, ấm áp như ngọc, tản ra khí tức huyền ảo.

Diệp Đông Hoàng có thể cảm nhận được bên trong còn ẩn chứa một cỗ lực lượng thần bí và khí vận chi lực. "Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương!" Cầm Hòa Thị Bích lên, tám chữ triện thể cổ điển đại khí đập vào mắt, tràn ngập một vận vị khó tả. "Ngươi lại có thể dễ dàng cầm nó lên như vậy?" Sư Phi Huyên ánh mắt kinh hãi, Hòa Thị Bích là chí bảo, không dễ cầm lên đâu.

Bên trong không chỉ có một cỗ sức mạnh cường hoành bài xích, mà còn có thể khiến người ta ảo ảnh liên tục. "Chẳng qua chỉ là một khối ngọc tỷ mà thôi!" Diệp Đông Hoàng không cho là đúng.

Hòa Thị Bích là vật của đế vương, không phải người thường có thể cầm, đối với hắn đương nhiên không có vấn đề gì.

Không để ý đến Sư Phi Huyên, Diệp Đông Hoàng lật bàn tay, một ấn Đế Hoàng màu vàng hiện ra trong lòng bàn tay.

Đế Hoàng Ấn vừa xuất hiện liền xao động, phảng phất như lão quang côn (ông già độc thân) đã khát khao mấy trăm năm nhìn thấy một đại mỹ nữ, rục rịch không yên. "Quả nhiên như vậy!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ vẻ hiểu rõ.

Hắn từ Hòa Thị Bích cảm ứng được Nhân Đạo chi lực và Khí Vận chi lực cường đại, phỏng đoán có thể dung hợp vào Đế Hoàng Ấn của hắn, nên muốn thử xem.

Giờ nhìn phản ứng của Đế Hoàng Ấn, Hòa Thị Bích đối với hắn quả nhiên có tác dụng lớn.

Không chút do dự, Diệp Đông Hoàng trực tiếp để Hòa Thị Bích áp sát Đế Hoàng Ấn.

Ông!

Trên Đế Hoàng Ấn lập tức dâng lên một cỗ lực hút cường đại, ánh sáng tím nhạt hiện ra.

Hòa Thị Bích với tốc độ mắt thường có thể thấy được dung nhập vào Đế Hoàng Ấn, khí tức của Đế Hoàng Ấn cũng nhanh chóng mạnh lên, tản ra uy áp cường đại.

Dưới cỗ uy áp này, khuôn mặt xinh đẹp của Sư Phi Huyên tái nhợt, khó có thể chống đỡ!

Dưới cỗ uy áp này, nàng còn cảm ứng được một loại khí tức tối cao tối quý, chí cao chí bá, duy ngã độc tôn không thể hình dung, khiến tâm thần nàng chao đảo, có một ý niệm mãnh liệt muốn quỳ xuống thần phục. "Ngươi hủy Hòa Thị Bích?" Sư Phi Huyên nghiến răng, đôi mắt đẹp trừng Diệp Đông Hoàng, thế nào cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại hủy đi Hòa Thị Bích. "Tù binh không cần biết nhiều đến vậy!" Diệp Đông Hoàng thu hồi Đế Hoàng Ấn, đưa tay nhéo khuôn mặt xinh đẹp không tì vết của Sư Phi Huyên, đạm nhiên nói.

Sư Phi Huyên vẻ mặt quật cường, không nói nữa, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Chương 187

"Ngươi nói cái đồng điện và tượng Phật lớn như vậy, phải sưu cao thuế nặng của bao nhiêu dân chúng, phải bức tử bao nhiêu bách tính?

Xung quanh nhiều ruộng tốt như vậy, lại phải bức ép bao nhiêu bách tính trở thành nô lệ, không có ruộng để cày.

Mà bọn họ lại chẳng làm gì cả, ngươi còn mặt mũi nói bọn họ không phải là lũ hút máu ư?" Diệp Đông Hoàng đứng trên đồng điện, nhìn xuống hàng vạn dặm sơn hà xung quanh, trong lòng cảm khái. "Tịnh Niệm Thiền Tông duy hộ võ lâm an định, hàng yêu trừ ma, che chở bách tính một phương bình an!" Sư Phi Huyên không phục, cảm thấy những điều này đều là lẽ đương nhiên. "Duy hộ võ lâm an định?

Che chở bách tính một phương bình an?

Khi bách tính bị ức hiếp, ngươi từng thấy ai ra tay cứu giúp?

Ngẫu nhiên một hai lần, chẳng phải cũng chỉ để làm bộ làm tịch sao?" Diệp Đông Hoàng cười lạnh, nâng cằm Sư Phi Huyên lên, giọng nói đầy khinh thường, nói: "Loan truyền lời đồn về Trẫm, khiến quần hùng thiên hạ cùng nổi dậy, sinh linh đồ thán, chẳng phải cũng là do các ngươi làm sao?

Chẳng phải là để củng cố địa vị siêu nhiên của các ngươi, đại diện cho thiên ý chọn đế, đứng trên vạn chúng sinh sao?

Thật sự cho rằng các ngươi là Chúa cứu thế?

Là tiên là thần?" "Ngươi nói bậy!

Từ Hàng Tịnh Trai chúng ta vẫn luôn lấy việc vì thiên hạ chọn lựa chân mệnh thiên tử, bát loạn phản chính, trả lại thái bình cho thiên hạ

làm nhiệm vụ của mình, khiến bách tính thoát khỏi khổ nạn chiến loạn, sao có thể vì lợi ích riêng mà khơi dậy chiến tranh thiên hạ?" Sư Phi Huyên không đồng ý, ánh mắt quật cường, lý lẽ phản bác. "Hừ, đợi Trẫm bắt Phạm Thanh Huệ đến, ngươi tự mình hỏi nàng ta đi!

Nếu không phải ngươi chẳng biết gì, ngươi nghĩ ngươi còn sống được sao?" Diệp Đông Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng, buông tay đang nhéo cằm Sư Phi Huyên ra, dẫn nàng rời khỏi Tịnh Niệm Thiền Tông, đồng thời phân phó thủ hạ phá hủy Tịnh Niệm Thiền Tông và sung vào quốc khố!

Trai chủ Từ Hàng Tịnh Trai, Đế Đạp Phong. "Tán nhân, Tịnh Niệm Thiền Tông đã bị diệt, Phi Huyên cũng bị Dương Quảng bắt đi.

Lần này e rằng phải phiền Tán nhân tự mình đi một chuyến cứu Phi Huyên về!" Phạm Thanh Huệ một thân bạch y, xinh đẹp động lòng người, khoan thai đến bên Ninh Đạo Kỳ, giọng nói uyển chuyển, lay động lòng người. "Trai chủ cứ yên tâm, bần đạo đi rồi sẽ về ngay!" Ninh Đạo Kỳ lập tức đáp ứng.

Từ sau lần bị thương trước, hắn vẫn luôn ở Đế Đạp Phong tu dưỡng.

Tóc bạc bay bay, sắc mặt hồng hào, hiển nhiên ở đây tu dưỡng rất tốt, cuộc sống rất thoải mái.

Đã nhận được lợi lộc, đối mặt với thỉnh cầu của Phạm Thanh Huệ, tự nhiên là nghĩa bất dung từ. "Đa tạ Tán nhân!" Phạm Thanh Huệ yểu điệu khom lưng hành lễ.

Ninh Đạo Kỳ không nói nhiều nữa, ngự phong mà đi, tựa như tiên nhân.

Cùng lúc đó, việc Diệp Đông Hoàng xuất hiện trên giang hồ cũng gây ra một trận oanh động, chấn động giang hồ.

Vô số nhân sĩ võ lâm giang hồ, thế gia môn phiệt, đều bắt đầu tìm kiếm.

Có kẻ muốn diệt sát Diệp Đông Hoàng để dương danh lập vạn, có kẻ muốn anh hùng cứu mỹ nhân cứu Sư Phi Huyên, mong đợi ôm mỹ nhân về, có kẻ muốn bắt Diệp Đông Hoàng để đổi lấy lợi ích to lớn, có kẻ muốn...

Sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, trong chốc lát đã trở thành trung tâm của cơn xoáy.

Dương Châu, Thạch Long Võ Quán. "Lăng thiếu, nghe nói Thánh Nữ Từ Hàng Tịnh Trai Sư Phi Huyên và tên bạo quân Dương Quảng kia đang ở Vọng Nguyệt Lâu, chúng ta đi xem thử.

Nghe nói Sư Phi Huyên đẹp như thiên tiên, xuất trần thoát tục, phảng phất như tiên tử không vướng bụi trần, mỹ diễm vô song!" Khấu Trọng nói, mắt đầy vẻ hướng vọng ngưỡng mộ. "Trọng thiếu, không phải đã nói với ngươi rồi sao?

Công pháp Đại nhân dùng khi rời đi dường như là Thần Hỏa Phân Thân của Dương Tố, rất có thể có liên quan đến Dương Tố.

Dương Tố thì trung thành với Bệ hạ.

Trước khi chưa làm rõ thân phận của Đại nhân, chúng ta đừng trực tiếp gọi húy danh Bệ hạ, kẻo gây phiền phức cho Đại nhân!" Từ Tử Lăng nhắc nhở.

Những năm này, võ công của bọn họ tiến triển thần tốc, từ không đến có, tu luyện đến cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư.

Ở Dương Châu này cũng coi như đã đặt chân vững chắc, bất kỳ động tĩnh nào cũng không qua mắt được bọn họ, cho nên Diệp Đông Hoàng và Sư Phi Huyên đến, bọn họ lập tức biết được.

Đương nhiên, đây cũng là kết quả Diệp Đông Hoàng không cố ý

che giấu. "Biết rồi, đi thôi, chúng ta đi xem mỹ nữ, lại không làm gì cả, sẽ không gây phiền phức cho Đại nhân đâu!" Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng ra ngoài. "Tiểu Trọng, Tiểu Lăng, hai đứa muốn ra ngoài sao?" Trân Tẩu thấy hai người muốn ra ngoài, dặn dò: "Hai đứa về sớm nhé, ta nấu cơm trưa xong sẽ đợi hai đứa!" "Trân Tẩu, không cần đợi chúng con đâu, chúng con ăn ở ngoài!" Tiếng Khấu Trọng vang lên, người đã kéo Từ Tử Lăng ra khỏi cửa.

Dương Châu, Vọng Nguyệt Lâu. "Ngươi xuất hiện lộ liễu trên giang hồ như vậy, không sợ bị người khác ám sát sao?" Sư Phi Huyên rót cho Diệp Đông Hoàng một chén trà, động tác ưu nhã, không kiêu không giận, không nóng không vội, phảng phất không phải là tù binh của Diệp Đông Hoàng mà là bằng hữu vậy.

Suốt đường đi, bọn họ không thiếu lần gặp phải đủ loại mai phục ám sát!

Tuy Diệp Đông Hoàng tu vi cường hoành, nhưng nàng không cho rằng Diệp Đông Hoàng là thiên hạ vô địch!

Con nhà ngàn vàng không ngồi yên dưới đường lớn, với thân phận đế vương tôn quý của Diệp Đông Hoàng, chẳng phải nên ở trong hoàng cung sao, sao có thể tùy tiện rời đi? "Một đám tiểu nhân ti tiện, không đáng nhắc tới!" Diệp Đông Hoàng nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, ngữ khí bình tĩnh tự có một cỗ khí phách vô địch "xá ngã kỳ thùy".

Sư Phi Huyên trầm mặc.

Suốt đường đi nàng đều quan sát Diệp Đông Hoàng.

Càng tiếp xúc, càng cảm thấy sâu không lường được.

Đôi khi như một tôn đế vương cái thế, bá đạo cường thế, nhất ngôn cửu đỉnh, thiết huyết vô tình!

Đôi khi lại phảng phất như một công tử phong lưu, ôn văn như ngọc, nho nhã nhưng mang theo chút bá đạo cương nghị nhàn nhạt, tràn đầy mị lực mê người, khiến nàng không thể nhìn thấu, không biết cái nào mới là thật, hay tất cả đều là thật. "Kia chính là Thánh Nữ Từ Hàng Tịnh Trai Sư Phi Huyên của võ lâm thánh địa đương kim, thật là đẹp quá, cứ như tiên tử trên trời vậy!" Đối diện tửu lầu, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ghé vào cửa sổ, nhìn Sư Phi Huyên trong Vọng Nguyệt Lâu, trong lòng kinh diễm, nhất thời thất thần. "Trên đời lại có người đẹp động lòng người đến thế, nếu có thể cưới về nhà thì tốt biết mấy!" Hai người không khỏi nghĩ.

Bọn họ vẫn luôn ở Dương Châu thành, kiến thức có hạn, Sư Phi Huyên lại là Thánh Nữ Từ Hàng Tịnh Trai, đối với bọn họ quả thật như nữ thần tiên tử.

Dương Châu tuy nhiều mỹ nữ, chốn lầu xanh hoa nguyệt lại càng nổi danh thiên hạ!

Nhưng những nữ tử bình thường đó dù có đẹp đến mấy, làm sao có thể sánh bằng kỳ nữ tử như Sư Phi Huyên.

Tuy Từ Hàng Tịnh Trai phong cách hành sự không ra sao, nhưng có thể trở thành võ lâm thánh địa, Từ Hàng Kiếm Điển có thể cùng Thiên Ma Sách, Trường Sinh Quyết, Chiến Thần Đồ Lục tịnh liệt thành Tứ Đại Kỳ Thư, tự nhiên có chỗ tinh hoa độc đáo của riêng nó. "Hửm?" Trong Vọng Nguyệt Lâu, Sư Phi Huyên cảm thấy hai đạo ánh mắt nóng bỏng, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Ánh mắt chạm nhau.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng liền có cảm giác chìm đắm, toàn thân lơ lửng, không biết gì nữa. "Chết rồi, bị phát hiện rồi!" Mãi lâu sau, hai người mới hoàn hồn, trong lòng đại kinh, quay người liền muốn chạy!

Bởi vì chưa làm rõ thân phận của Diệp Đông Hoàng, bọn họ không muốn gặp Diệp Đông Hoàng.

Một là không biết phải đối mặt thế nào, hai là không biết là địch hay bạn. "Hai ngươi lén lút rình mò nửa ngày, Thạch Long là dạy các ngươi như vậy sao?" Giọng nói đạm nhiên của Diệp Đông Hoàng vang lên, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng thân thể cứng lại, như trúng định thân thuật, thân hình đang chạy trở nên cứng đờ giữa không trung. "Đại nhân!" Trong đầu hai người lập tức hiện lên một bóng hình.

Giọng nói này bọn họ quá quen thuộc rồi, cả đời cũng không thể quên!

Ban đầu chính là chủ nhân của giọng nói này, không chỉ cứu bọn họ, còn ban cho bọn họ võ công bí tịch, để Thạch Long dạy bọn họ võ công!

Mới có bọn họ của ngày hôm nay, chân chính Dương Châu Song Long.

Đạp chân một cái, cả Dương Châu thành cũng phải run ba phen!

Bằng không, bọn họ e rằng đã sớm chết đói chết cóng hoặc bị người ta đánh chết rồi.

Ngay cả khi may mắn sống sót, có lẽ cũng chỉ là một tên ăn mày bị người người khinh bỉnh, ai ai cũng xua đuổi!

Ân tình của Diệp Đông Hoàng, bọn họ một khắc cũng không dám quên!

Hưu hưu!

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng thân ảnh chợt lóe, đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, ánh mắt kích động.

Mười lăm năm rồi, cuối cùng cũng lại được gặp Diệp Đông

Hoàng!

Giống như nòng nọc tìm được cha! "Nhanh thật!" Sư Phi Huyên trong lòng kinh hãi, không ngờ hai tên vô lại lén lút bên cạnh này lại mạnh đến vậy, hơn nữa dường như còn là thủ hạ của Diệp Đông Hoàng. "Đại nhân?" Nhìn Diệp Đông Hoàng với dung mạo khác xưa, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thăm dò gọi. "Là Trẫm!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, dùng giọng nói hắn từng dùng để đáp lại, đồng thời cơ mặt khẽ run động, biến thành dáng vẻ trước kia, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

Chương 188

"Bái kiến Đại nhân!" Hai người thấy vậy, không còn nghi vấn, khom người bái.

Trong lòng bọn họ, Diệp Đông Hoàng như thầy như cha.

Kể từ khi Diệp Đông Hoàng rời đi năm đó, bọn họ chưa từng gặp lại.

Nay gặp lại, trong lòng kích động, khó tả thành lời. "Không đúng, là bái kiến Bệ hạ!" Hai người vỗ trán, ảo não, lần nữa bái. "Đứng dậy, ngồi đi!" Diệp Đông Hoàng đánh giá hai người, gật đầu, "Vô Địch Đại Tông Sư, cũng không tệ!" "Đa tạ Bệ hạ khen ngợi!" Hai người đứng dậy, cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện Diệp Đông Hoàng.

Nghe Diệp Đông Hoàng khen ngợi, trên mặt lộ ra một tia tự hào, ưỡn thẳng lưng.

Ở Dương Châu này, bọn họ nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.

Ngay cả Thạch Long cũng không phải đối thủ của bọn họ! "Bệ hạ, nay chúng con cũng đã có chút thực lực, vậy hãy để chúng con theo bên người Người làm việc vặt, bình thường cũng có thể thu thập vài tên tiểu mao tặc không biết điều, có được không?" Khấu Trọng ngẩng đầu, mắt đầy mong đợi.

Trước mặt Diệp Đông Hoàng, bọn họ không dám khoe khoang võ công cái thế, thiên hạ vô địch của mình. "Hiện giờ thiên hạ phản tặc nổi lên khắp nơi, theo bên Trẫm thì vĩnh viễn không thể trưởng thành, hai ngươi cứ đi dẹp yên phản tặc cho Trẫm đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn hai người.

Võ công của bọn họ tuy không tệ, nhưng vẫn thiếu sự rèn luyện, đi bình định phản loạn chính là sự rèn luyện tốt nhất. "Đa tạ Bệ hạ!" Hai người khẽ sững sờ, sau đó đại hỉ.

Đây là giao trọng trách cho bọn họ a, từ nay về sau bọn họ chẳng phải cũng là đại tướng quân sao?

Thời cơ Dương Châu Song Long bọn họ vang danh thiên hạ cuối cùng cũng đến rồi! "Bệ hạ, Người chuẩn bị cấp cho chúng con bao nhiêu binh mã?" Sau khi hưng phấn, Khấu Trọng mong đợi hỏi.

Mười vạn?

Hai mươi vạn?

Hay năm mươi vạn?

Một tiếng lệnh hạ, ngàn quân vạn mã, nghĩ thôi đã kích động! "Các ngươi muốn bao nhiêu thì bấy nhiêu!" Diệp Đông Hoàng nhìn hai người đầy vẻ trêu đùa, đạm nhiên nói. "Một trăm vạn!" Nghe vậy, Khấu Trọng buột miệng nói ra, trực tiếp đòi giá trên trời.

Diệp Đông Hoàng không đáp, cười như không cười nhìn hai người. "Năm mươi vạn... không, mười vạn được không?" Hai người Khấu Trọng bị nhìn đến có chút ngượng ngùng, yếu ớt nói. "Chỗ Trẫm không có một binh lính nào, thiên hạ thì rất nhiều, tự mình đi tìm cách đi!" Diệp Đông Hoàng nói. "Ồ!" Hai người lập tức như trái cà bị sương đánh, vẻ mặt ủ rũ. "Không muốn sao?" Diệp Đông Hoàng hỏi. "Vì Bệ hạ xông pha dầu sôi lửa bỏng, vạn chết không từ, sao lại không muốn!" Hai người lập tức khôi phục tinh thần.

Không có binh thì không có binh vậy, bọn họ là ai?

Dương Châu Song Long, còn sợ không chiêu mộ được binh lính sao? "Ừm, hiện giờ phong hai ngươi làm Đãng Khấu Đại Tướng Quân, chịu sự quản lý trực tiếp của Trẫm, binh mã dưới quyền không

giới hạn!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, ban cho bọn họ một chức hàm hư danh.

Tuy nhiên, nếu bọn họ có năng lực, chức hàm hư danh này cũng có thể trở nên rất cao, cụ thể là tùy thuộc vào năng lực của bọn họ. "Đa tạ Bệ hạ!" Hai người hưng phấn bái tạ.

Tuy hiện giờ không có binh mã, nhưng bọn họ có thể đi chiêu mộ, hơn nữa không có giới hạn!

Với thực lực của bọn họ, trước tiên đi thu phục vài bang phái, tiền tài nhân mã liền có đủ!

Về sau sẽ như quả cầu tuyết lăn, càng lăn càng lớn. "Đi đi, có vấn đề có thể trực tiếp đến tìm Trẫm!" Diệp Đông Hoàng vẫy tay, thấy hai người hưng phấn như vậy, trực tiếp đuổi người. "Bệ hạ cứ yên tâm, đợi chúng con giúp Người dẹp yên nghịch tặc, sẽ trở về hầu hạ Người!" Hai người nhe răng cười nói. "Cút!" Diệp Đông Hoàng cười mắng.

Hai người lập tức ba chân bốn cẳng chạy mất! "Ngươi tin hai người bọn họ làm được sao?" Sau khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rời đi, Sư Phi Huyên hỏi, cũng không coi trọng hai người bọn họ.

Tuy võ công của bọn họ không tệ, nhưng muốn dẹp yên phản tặc khắp nơi xung quanh cũng không dễ dàng như vậy. "Thử một chút chẳng phải sẽ biết sao!" Diệp Đông Hoàng cũng không để tâm, dù sao bất kể thành công hay không, đối với hắn cũng không có tổn thất gì.

Nếu hai người không dẹp yên được phản tặc xung quanh, chỉ có thể nói năng lực không đủ, về sau Diệp Đông Hoàng cũng lười quan tâm đến bọn họ!

Tuy nhiên, Diệp Đông Hoàng tin rằng, bọn họ sẽ không khiến hắn thất vọng!

Sau khi gặp Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, Diệp Đông Hoàng liền dẫn Sư Phi Huyên đến Nhị Hiền Trang ở Sơn Tây.

Những năm này, Nhị Hiền Trang phát triển chưa từng có, dưới trướng có rất nhiều cao thủ.

Ngoài hai vị trang chủ Đan Hùng Trung, Đan Hùng Tín, còn có Bạch Y Thần Tiễn Vương Bá Đương, Hỗn Thế Ma Vương Trình Giảo Kim, Giang Hồ Tiểu Cường Thường Tần Quỳnh (Tần Thúc Bảo) và nhiều người khác, mỗi người đều là cao thủ danh tiếng lừng lẫy.

Trên nền trời xanh mây trắng, Diệp Đông Hoàng kéo Sư Phi Huyên, ngự hư mà đi, một ngày ngàn dặm. "Hiện giờ giao thông nam bắc bất tiện, xem ra qua một thời gian nữa, Trẫm cũng nên xây một con đại vận hà nối liền nam bắc!" Nhìn xuống hàng vạn dặm sơn hà dưới chân, ánh mắt sâu thẳm của Diệp Đông Hoàng nhìn xuống, trong con ngươi phảng phất có Lục Đạo Luân Hồi, Cửu Cung Bát Quái lóe qua, thần bí mà huyền ảo. "Đại vận hà nối liền nam bắc?

Ngươi có biết điều này cần bao nhiêu nhân lực vật lực không?

Chỉ một câu nói của ngươi không biết sẽ khiến bao nhiêu người phải chết, lao dân thương tài như vậy, nhất định sẽ khiến dân oán ngút trời, phong yên nổi khắp nơi.

Dù ngươi có thiên quân vạn mã cũng không thể trấn áp được lòng dân mênh mông!" Sư Phi Huyên nghe vậy, lạnh lùng nói. "Tóc dài kiến thức ngắn, uổng công có khuôn mặt xinh đẹp như vậy, chỉ có thể làm bình hoa!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, không nhìn nàng, nhìn xuống vạn dặm núi sông này, ánh mắt sâu thẳm.

Vận hà xây thành, lợi quốc lợi dân, tổ chức đúng đắn, chưa chắc đã lao dân thương tài!

Hắn quan sát phong thủy núi sông phía dưới, chính là Long Khốn Thiển Than chi cục.

Chỉ cần dùng vận hà thông suốt nam bắc, là có thể cải thiện phong thủy thiên hạ, từ đó hình thành Long Đằng Cửu Thiên chi cục!

Có thể nói công ở đương đại, lợi ở thiên thu.

Cho nên, việc tu kiến đại vận hà, thế tất phải làm! "Ngươi!" Sư Phi Huyên tức đến cực độ, lại dám nói nàng là bình hoa.

Nàng tu luyện Từ Hàng Kiếm Điển, đã đạt đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, cũng đã hiểu biết về đại thế thiên hạ, vậy mà trong mắt Diệp Đông Hoàng lại chỉ là một bình hoa sao?

Không thể nhẫn nhịn!

Nộ khí trong lòng khó bình, bộ ngực đầy đặn tức đến phập phồng!

Sóng ngầm cuộn trào, hùng vĩ kinh người.

Nhưng người ở dưới mái hiên, vẫn đành phải cố nén nộ khí trong lòng xuống, cảm thấy những năm tu đạo này đều uổng phí!

Hai mươi mấy năm trước đây, nàng chưa từng cùng Diệp Đông Hoàng ở chung một ngày mà đã động nộ nhiều đến vậy, trước mặt Diệp Đông Hoàng, định lực của nàng dường như cũng không còn. "Khi dễ một văn bối, Tùy Đế cũng không sợ mất đi thân phận sao!" Đột nhiên, một giọng nói đạm nhiên mênh mang vang lên, uyển chuyển như đạo âm, vang vọng giữa không trung, khiến lòng người sảng khoái, lại như gió nhẹ thổi qua, dễ dàng xoa dịu cơn giận trong lòng Sư Phi Huyên. "Trẫm làm việc thế nào, không cần ngươi quản.

Một người đạo gia lại chạy đi làm tay sai cho Phật môn, thật là mất mặt!" Diệp Đông Hoàng ngẩng mắt lên, một lão giả tóc hạc mặt trẻ, tiên phong đạo cốt xuất hiện phía trước.

Lão giả ánh mắt có thần, khí tức mênh mang, phảng phất hòa làm một với trời đất, phản phác quy chân, chính là Tán nhân Ninh Đạo Kỳ, người được mệnh danh là cao thủ đệ nhất võ lâm thời Tùy. "Tán nhân!" Sư Phi Huyên đôi mắt đẹp ngẩng lên, lộ vẻ kinh hỉ.

Mặc dù Diệp Đông Hoàng rất cường đại, nhưng nàng lại có lòng tin hơn vào Ninh Đạo Kỳ đã thành danh nhiều năm.

Ở bên Diệp Đông Hoàng, nàng mỗi ngày đều thấp thỏm lo âu, tâm kinh thịt nhảy, sợ rằng một khắc nào đó Diệp Đông Hoàng thú tính đại phát, đem nàng... "Tiểu tử, cho ngươi chút thể diện mà ngươi dám mở cả tiệm nhuộm rồi sao?

Ngay cả Dương Kiên ở đây cũng không dám nói chuyện với Bản tọa như vậy!" Ninh Đạo Kỳ thần sắc khẽ giận.

Chương 189

Bao nhiêu năm nay rồi, bất kể là đạo gia Phật môn hay chính tà hai đạo, hoặc là phượng tử long tôn, ai thấy hắn mà không kính cẩn gọi một tiếng Tán nhân hay tiền bối, chưa từng thấy kẻ nào cuồng vọng như Diệp Đông Hoàng. "Lời thừa thật nhiều.

Đã vậy ngươi muốn chết, Trẫm tiễn ngươi một đoạn!" Diệp Đông Hoàng nắm chặt năm ngón tay, một quyền đánh ra.

Quyền quang rực rỡ chiếu rọi thiên địa, tùy ý huy sái, mênh mông cuồn cuộn, thống ngự tứ hải, bá tuyệt thiên địa.

Quân lâm thiên hạ!

Một quyền này so với bất kỳ quyền nào trong quá khứ đều mạnh hơn, ẩn chứa Vạn Đạo Quyền Ý mới nhất của Diệp Đông Hoàng!

Quyền xuất, kinh thiên động địa, phá diệt tất cả!

Quyền xuất, một đi không trở lại, tồi khô lạp hủ! "Quyền ý thật bá đạo!" Ninh Đạo Kỳ ánh mắt kinh ngạc.

Chỉ bằng một quyền này, hắn liền hiểu ra, Diệp Đông Hoàng còn khủng bố hơn cả Dương Kiên, hơn nữa là khủng bố hơn rất nhiều.

Trong lòng hắn ngưng trọng, như đối mặt với đại địch.

Ban đầu Dương Kiên vừa đột phá đã mượn sức khí vận một quốc gia làm hắn bị thương, tu dưỡng rất nhiều năm.

Nay đối mặt với Diệp Đông Hoàng đã sớm đạt tới Thiên Nhân cảnh, hắn cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm đã lâu không gặp.

Hắn nhất định phải dốc toàn lực, dồn mười hai phần tinh thần! "Cứ thế mà động thủ sao?" Sư Phi Huyên đôi mắt đẹp ngỡ ngàng.

Một lời không hợp liền động thủ, điều này cũng quá tùy tiện đi?

Cường giả Thiên Nhân cảnh đứng ở đỉnh phong nhất giữa trời đất, rất ít khi động thủ!

Thông thường những chuyện có thể giải quyết bằng đàm phán đều sẽ không động thủ! "Vô Cực Chưởng!" Ninh Đạo Kỳ không dám khinh suất, một chưởng phách ra, hóa thành bàn tay che trời, ấn xuống, chộp lấy quyền quang của Diệp Đông Hoàng.

Chưởng này là do y dung hợp tinh túy của Phật Đạo hai nhà mà thành, cương trung hữu nhu, nhu trung hữu cương, cương nhu tịnh tế, diệu dụng vô cùng, uy lực phi phàm.Oanh long!Một quyền một chưởng va chạm, quyền quang bá đạo sắc bén, chí cương chí dương, một đi không trở lại, thế như chẻ tre.

Bàn tay cương nhu tịnh tế, vào khoảnh khắc va chạm, năm ngón tay hóa rồng, ẩn chứa một luồng lực âm nhu mềm mại, muốn bao lấy quyền mang.

Đáng tiếc, quyền mang phong mang quá thịnh, bàn tay bị xuyên thủng, quyền quang hủy diệt bá đạo trực tiếp đánh thẳng vào ngực Ninh Đạo Kỳ, giáng cho y một đòn nặng nề."Phốc!"Một ngụm máu tươi phun ra, cả người Ninh Đạo Kỳ cong lại thành một con tôm, bay ngược ra sau, quyền kình xuyên thấu cơ thể y, từ sau lưng đột ra, ngũ tạng lục phủ nát bươm, xương cốt không biết đã gãy bao nhiêu, cả người suýt chút nữa bị đánh nổ tung."Tê!"Sư Phi Huyên hít một hơi khí lạnh, đôi mắt đẹp mở lớn, tràn đầy vẻ không thể tin nổi!Một quyền!Chỉ một quyền, liền trọng thương Đạo gia tán nhân Ninh Đạo Kỳ, người được xưng là Đệ nhất nhân võ lâm Thăng Long!

Đây là thực lực gì?

Chẳng phải quá khủng bố sao!Lén lút liếc nhìn bóng người cao lớn tuấn lãng, phong thần như ngọc, khí phách ngút trời bên cạnh

mình, khuôn mặt cương nghị góc cạnh như được điêu khắc bằng dao kia vẫn điềm nhiên như mây khói, phảng phất vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.Người nam nhân này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Ở bên cạnh hắn cũng đã một thời gian, nhưng lại hoàn toàn không thể nhìn thấu thực lực của đối phương, không đúng, là nhìn không thấu chiều sâu!"Khái khái, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, giang sơn đại hữu tài nhân xuất a!" Thân ảnh trọng thương của Ninh Đạo Kỳ ổn định giữa không trung, không ngừng ho ra máu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nghĩ đến y tung hoành giang hồ, uy chấn thiên hạ mấy chục năm, không ngờ ngay cả một quyền của đối phương cũng không đỡ nổi.

Nếu không phải y là cường giả Thiên Nhân Cảnh, sinh mệnh lực cường đại, vừa rồi một quyền kia đã chấn chết y rồi!"Bản tọa còn một chiêu, Thiên Tâm Nhất Chỉ!"Bình phục khí huyết đang sôi trào trong lồng ngực, ánh mắt Ninh Đạo Kỳ đột nhiên trở nên hung tợn đáng sợ, y thiêu đốt khí huyết, phát huy ra chiêu mạnh nhất đời mình, điểm một ngón tay về phía Diệp Đông Hoàng.Trong nháy mắt, trời đất dường như biến đổi, tất cả mọi thứ xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại một ngón tay vàng khổng lồ thông thiên triệt địa, tràn ngập cả không gian, ngón tay đó phảng phất từ trong hỗn độn vươn ra, đâm về phía Diệp Đông Hoàng.Chỉ này là do y sau khi đạt đến Thiên Nhân Cảnh, lĩnh ngộ một tia ảo diệu của linh hồn mà sáng tạo ra, ý chí: Ý của ta tức là ý trời, tâm của ta tức là tâm trời.

Một chỉ điểm ra, uy áp linh hồn ẩn chứa có thể trực tiếp chấn nhiếp linh hồn địch nhân, khiến họ không thể phản kháng, mặc sức để y chém giết.Dưới chỉ này, cường giả chưa đạt đến Thiên Nhân Cảnh, võ giả chưa lĩnh ngộ một tia ảo diệu của linh hồn đều không thể chống đỡ!Chính vì uy năng của chỉ này, ngay cả võ giả Thiên Nhân

Cảnh cũng không dám đối xử với y một chút bất kính.Trong mắt y, Diệp Đông Hoàng tuy chiến lực cường đại, nhưng tuổi còn nhỏ, linh hồn chắc chắn không mạnh, dưới Thiên Tâm Nhất Chỉ của y, chắc chắn phải chết.Tử Dương Sơn, Tử Dương Cư."Ân?" Tử Dương Chân Nhân mở mắt, u quang trong mắt sáng tối, nhìn về hướng Diệp Đông Hoàng và Ninh Đạo Kỳ giao chiến."Thiên Tâm Nhất Chỉ?

Uy năng dường như còn mạnh hơn, xem ra Ninh Đạo Kỳ những năm này tuy chìm đắm trong ôn nhu hương, nhưng cũng không quên tu luyện, tiến bộ không nhỏ a!" Trong mắt Tử Dương Chân Nhân lộ ra một tia hứng thú, khoảng cách không gian này đối với cường giả Thiên Nhân Cảnh như bọn họ căn bản không phải vấn đề.Chỉ cần tiến thêm một bước nữa, y liền có thể đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không mơ ước!Chỉ là bước này đã giam cầm không biết bao nhiêu thiên kiêu tuấn kiệt, y, Ninh Đạo Kỳ, Phó Thải Lâm, Tất Huyền đều đang ở cảnh giới này, thực lực tương đương, mỗi người có sở trường riêng."Ninh Đạo Kỳ?"Trên đỉnh núi, một nam tử tà dị mặc bạch y, khí chất khác thường, mở mắt, nhìn về nơi giao chiến.Bên hồ nhỏ trong một sơn cốc, một nam tử nho nhã mặc bạch y đang câu cá, cần câu trong tay khựng lại, ngẩng đầu nhìn về phía đó.Cao Câu Ly, Biên Bác Đột Quyết vân vân, chỉ cần là cường giả Thiên Nhân Cảnh, giờ phút này đều có cảm giác, không hẹn mà cùng nhìn về nơi giao chiến.Chiến trường của Diệp Đông Hoàng và Ninh Đạo Kỳ.Chỉ thấy Ninh Đạo Kỳ đưa tay ra, một ngón tay chậm rãi điểm xuống về phía Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy tự tin và kiêu ngạo.Phốc!Sư Phi Huyên phun ra một ngụm máu tươi, lập tức bị chấn hôn mê, thân thể mềm nhũn ngã xuống.Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy vòng eo thon thả mềm mại của nàng, giữ nàng trong lòng."Sao có thể như vậy?" Ninh Đạo Kỳ chú ý lực đều đặt trên người Diệp Đông Hoàng, không khỏi trừng mắt, kinh hãi thất sắc.Lúc này Diệp Đông Hoàng chẳng phải nên bị uy áp linh hồn của y chấn nhiếp, không thể động đậy, ý thức

giãy giụa đau khổ, sợ hãi sao?

Sao nhìn qua lại như người không có việc gì, còn có thể lo cho mỹ nữ bên cạnh?"Đây chính là át chủ bài của ngươi?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, nhìn Ninh Đạo Kỳ, có chút thất vọng, một chút uy áp linh hồn nhỏ bé, hắn căn bản không cảm giác được gì."Không thể nào!" Ninh Đạo Kỳ khó có thể tin, chiêu này của y trước nay bách chiến bách thắng, sao có thể vô dụng với Diệp Đông Hoàng."Vạn Đạo Đế Mâu!"Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, trong mắt một đạo kim mang sáng lên, trong nháy mắt thân thể Ninh Đạo Kỳ chấn động, ánh mắt mê mang, rơi vào nỗi thống khổ vô tận, không biết đang trải qua sự giày vò thế nào.Giờ phút này, hãy để thế giới cảm nhận thống khổ! Không đúng!

Là để Ninh Đạo Kỳ cảm nhận thống khổ!"Diệt Hồn!""A!" Ninh Đạo Kỳ gầm lên giận dữ, hai tay ôm chặt đầu, thất khiếu chảy máu, cảm giác linh hồn bị một cây búa lớn đánh mạnh vào, tứ phân ngũ liệt, đau đến không muốn sống."Vẫn chưa chết?

Xem ra vẫn còn chút bản lĩnh!" Diệp Đông Hoàng hơi kinh ngạc, xem ra Ninh Đạo Kỳ vẫn có chút tạo nghệ trong việc ngưng hồn, nếu không cường giả Thiên Nhân Cảnh bình thường không thể chịu nổi một kích linh hồn của Vạn Đạo Đế Mâu của hắn."Phá Toái Hư Không?"Lúc này, Ninh Đạo Kỳ đột nhiên khôi phục bình tĩnh, ánh mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, khó khăn thốt ra mấy chữ, trong mắt y thực lực của Diệp Đông Hoàng đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của y, chỉ có cường giả Phá Toái Hư Không mới có thể mạnh như vậy.Lời vừa dứt, một hơi thở tiêu tán, thân thể y rơi xuống phía dưới.Một mạng ô hô!Vừa rồi khôi phục bình tĩnh, hiển nhiên là hồi quang phản chiếu, ánh tàn cuối cùng.Chỉ thấy Ninh Đạo Kỳ ra chiêu, sau đó Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, liếc nhìn Ninh Đạo Kỳ một cái, sau đó Ninh Đạo Kỳ như bị trọng kích, rồi liền chết!"Chỉ một

cái nhìn đã chết?"Các cường giả Thiên Nhân Cảnh theo dõi từ xa đều ngẩn người, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.Công kích linh hồn vô tướng vô hình, mắt thịt không thể nhìn thấy, cho nên bọn họ chỉ thấy Ninh Đạo Kỳ ra chiêu, sau đó Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, liếc nhìn Ninh Đạo Kỳ một cái, rồi Ninh Đạo Kỳ như bị trọng kích, sau đó liền chết!Nhìn ai thì người đó chết?Trong lòng mọi người nghi hoặc, nhưng cái tên và hình bóng Diệp Đông Hoàng đã khắc sâu vào tâm trí bọn họ!Bất kể thế nào, Ninh Đạo Kỳ đã chết, Diệp Đông Hoàng là tồn tại mà bọn họ không thể chọc vào!Diệp Đông Hoàng không biết trận chiến này đã gây ra sóng gió thế nào, bình thản ôm lấy Sư Phi Huyên, một bước đạp ra, rời khỏi nơi đây."Ninh Đạo Kỳ chết rồi?"Trên đỉnh núi, nam tử tà dị mặc bạch y trong mắt lóe lên quang mang nhiếp người, thân ảnh khẽ động, cấp tốc bay về phía Từ Hàng Tĩnh Trai."Hiện nay Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp của ta đã đạt đến bình cảnh, nếu dung hợp Từ Hàng Kiếm Điển, nói không chừng có thể đạp ra bước cuối cùng!"Nam tử bạch y càng nghĩ càng kích động, trước đây có Ninh Đạo Kỳ ở đó, chưa đến vạn bất đắc dĩ y không muốn đối địch với Ninh Đạo Kỳ, giờ Ninh Đạo Kỳ đã chết, y cũng không còn kiêng dè gì nữa.Sơn Tây, Nhị Hiền Trang."Đan đại ca, tên Địch Nhượng của Ngõa Cương Trại thật là quá đáng, hay là chúng ta trực tiếp đi diệt hắn, cho hắn một bài học!" Vưu Tuấn Đạt ngồi trên ghế lớn trong đại sảnh, phẫn nộ bất bình.Địch Nhượng của Ngõa Cương Trại tự lập làm vương, chiêu binh mãi mã, thế lực bành trướng nhanh chóng, muốn thu phục mọi người ở Nhị Hiền Trang, mọi người tự nhiên không chịu, huynh đệ thủ hạ liền bị người của Ngõa Cương Trại đàn áp."Theo lão Trình ta mà nói, trực tiếp một rìu chém chết tên Địch Nhượng đó, chiếm lĩnh Ngõa Cương Trại, các ca ca cũng làm một vị vương!" Trình Giảo Kim nói toạc móng heo, giờ thiên hạ quần hùng cùng nổi dậy, thực lực Nhị Hiền Trang của bọn họ cũng không hề thua kém bất kỳ ai, cứ mãi thu mình trong Nhị Hiền Trang, cảm

thấy có chút uất ức."Giảo Kim, không được nói bậy!" Tần Thúc Bảo vội vàng quát: "Ban đầu chúng ta gia nhập Nhị Hiền Trang, Đan đại ca đã nói, Diệp công tử trước khi đi dùng Thần Hỏa Phân Thân, hẳn là người của triều đình, chúng ta đã gia nhập Nhị Hiền Trang, tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp công tử, không có chỉ thị của Diệp công tử thì không thể tự tiện hành động!""Tần đại ca, ta biết, lão Trình ta đâu phải loại người không giữ tín nghĩa, đã tu luyện Vạn Đạo Kinh, thì nhất định hiệu trung Diệp công tử, ta chỉ là nghĩ Diệp công tử đã là người của triều đình, chúng ta giúp hắn diệt tên nghịch tặc Địch Nhượng đó, hẳn là Diệp công tử cũng vui lòng đón nhận đi!" Trình Giảo Kim vội vàng giải thích."Thật ra ta thấy Giảo Kim nói cũng có lý, chỉ là chúng ta cần phải có một danh nghĩa chính đáng mới được, tránh để triều đình cũng coi là phản tặc, làm rầu làm rĩ!" Vương Bá Đương ở một bên xen vào."Chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn, trước tiên xem có thể liên hệ được với Diệp công tử không, nếu không được, chúng ta cũng phải nghĩ cách có được danh nghĩa của triều đình, như vậy mới có thể ra tay!" Đan Hùng Trung trầm ngâm một hồi, đưa ra quyết định."Không sai!"Đột nhiên, trong đại sảnh một giọng nói uy nghiêm trầm thấp vang lên, một luồng uy áp cường đại truyền đến, mọi người không khỏi đại kinh thất sắc.Đa số người có mặt đều là Vô Địch Đại Tông Sư, thực lực không thể nói là không mạnh, nhưng không một ai phát hiện có người khác đột nhập.

Thực lực của người đến có thể tưởng tượng được!

Khủng bố đến mức này!…"Là ai?""Ra đây!"Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim và những người khác khí thế lập tức bùng nổ, ánh mắt cảnh giác quét nhìn xung quanh, dám chạy đến lén lút nhìn trộm bọn họ, thật là không biết sống chết."Diệp công tử!" Đan Hùng Tín, Vương Bá Đương và những người từng gặp Diệp Đông Hoàng nghe tiếng, tâm thần chấn động, hình bóng Diệp Đông Hoàng hiện lên trong

tâm trí, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.Thật đúng là nói Tào Tháo, Tào Tháo đến!Khoảnh khắc tiếp theo, một đoàn lửa hiện lên trong đại điện, hóa thành hình dáng Diệp Đông Hoàng, trong lòng ôm một nữ tử tuyệt mỹ dung nhan động lòng người."Diệp công tử?" Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim và những cường giả gia nhập sau đều ngẩn người, nhìn Diệp Đông Hoàng, cảm thấy rất quen thuộc."Diệp...

Bệ hạ?"Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Đan Hùng Trung có chút nghi hoặc, giọng nói vừa rồi không nghi ngờ gì là của Diệp Đông Hoàng, nhưng tướng mạo lại không giống, hơn nữa khuôn mặt này y đã thấy trên họa tượng, chẳng phải là đương kim Hoàng đế sao?"Là Trẫm!" Diệp Đông Hoàng bình thản đáp, trực tiếp đi đến chủ vị ngồi xuống, khuôn mặt cũng thay đổi một chút, rồi lập tức khôi phục bình thường, mọi người bỗng nhiên hiểu ra, trong lòng càng thêm kinh hãi.Nguyên lai Bệ hạ nhiều năm trước đã bố cục trên giang hồ, e rằng những thế lực như bọn họ không biết còn có bao nhiêu nữa."Bái kiến Bệ hạ!"Thân phận Diệp Đông Hoàng được xác nhận, mọi người tiến lên bái kiến."Bình thân!" Diệp Đông Hoàng đánh giá những người trong đại điện, tuyệt đại đa số là Vô Địch Đại Tông Sư, một số thậm chí đã đạt đến Bán bộ Thiên Nhân Cảnh, rất không tệ."Tạ Bệ hạ!"Mọi người cung kính đứng sang một bên, trong lòng tràn đầy kích động và lo lắng.

Dù sao đây là lần đầu tiên gặp Hoàng đế, gặp người nam nhân quyền thế lớn nhất, tôn quý nhất thiên hạ.Còn về những lời đồn bất lợi về Diệp Đông Hoàng, những người có chút kiến thức đều chỉ tin ba phần, phần lớn là lợi dụng lời đồn này để đạt được mục đích của bản thân.

Đương nhiên Diệp Đông Hoàng có thể từ thân phận thứ tử mà lên làm Hoàng đế, khẳng định đã dùng một số thủ đoạn.Nhưng điều đó thì sao, từ xưa hoàng gia vô tình, tranh giành hoàng vị triều đại nào có thể

tránh khỏi?Những chuyện này không liên quan đến bọn họ, bọn họ ban đầu gia nhập Nhị Hiền Trang, tu luyện công pháp của Diệp Đông Hoàng, chỉ cần dựa theo lời thề ban đầu mà hiệu trung Diệp Đông Hoàng là đủ!"Trẫm mới lên ngôi, rất nhiều người đều không an phận, khắp nơi tán bá lời đồn, chỉ sợ thiên hạ đại loạn, tuy đều là những kẻ tiểu nhân, Trẫm lật tay có thể diệt, nhưng cũng phiền phức!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt lần lượt quét qua những người phía dưới, chậm rãi mở miệng."Thảo dân nguyện vì Bệ hạ tiêu diệt nghịch tặc, xin Bệ hạ ân chuẩn!" Đan Hùng Trung và những người khác vội vàng nói."Tốt, Trẫm phong các ngươi làm Bình Khấu Đại Tướng Quân, đợi các ngươi tiêu diệt nghịch tặc, sẽ cùng ban thưởng!" Diệp Đông Hoàng nói."Tạ Bệ hạ, vì Bệ hạ xông pha khói lửa, vạn tử bất từ!" Mọi người hào khí ngất trời, bọn họ đều xuất thân từ giang hồ, ai mà không muốn làm quan lớn, hiển hách tông tổ.

Dù sao, hảo hán lục lâm nói hay đến mấy cũng chỉ là giặc cỏ mà thôi."Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng nói."Tạ Bệ hạ!" Mọi người đứng dậy, trong mắt kích động khó che giấu, sau này bọn họ cũng là người của triều đình, có biên chế chính quy, hiện giờ khói lửa tứ phía, với thực lực của bọn họ chính là cơ hội tốt để đại triển thân thủ, kiến công lập nghiệp."Tìm cho Trẫm hai gian sương phòng."Sư Phi Huyên bị uy áp linh hồn của Ninh Đạo Kỳ chấn thương, cần hắn trị liệu một phen, nghỉ ngơi thật tốt."Bệ hạ, xin mời!" Đan Hùng Trung tự mình dẫn Diệp Đông Hoàng đi an bài chỗ ở, phân phó thị nữ hầu hạ.Trong đại điện."Không ngờ Diệp công tử lại là Bệ hạ!" Mọi người cảm khái, cứ như cách một thế hệ, như mộng như ảo."Tu vi của Bệ hạ quả nhiên xuất thần nhập hóa, cái loại uy áp từ sâu trong linh hồn phát ra, thật là quá khủng bố, tuyệt đối là cường giả Thiên Nhân Cảnh!" Tần Thúc Bảo trong mắt mang theo sự kính sợ sâu sắc, bọn họ tu luyện Vạn Đạo Kinh, đối với sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, càng có thể cảm nhận sâu sắc hơn."Giờ chúng ta có thể lên kế hoạch

kỹ lưỡng, diệt Ngõa Cương Trại rồi!" Vương Bá Đương nói, những lo lắng trước đây theo sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng đều tan biến, giờ đây bọn họ đã có danh chính ngôn thuận."Ừm!" Mọi người ra sức gật đầu, ánh mắt hưng phấn, nóng lòng muốn thử.Từ Hàng Tĩnh Trai, Đế Đạp Phong."Sao ta lại có cảm giác tâm thần bất an thế này?

Chẳng lẽ có chuyện lớn gì xảy ra?" Phạm Thanh Huệ khoanh chân ngồi thiền trong đại điện, mở mắt, hàng mày thanh tú khẽ nhíu lại, luôn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy ra."Phi Huyên đang trong tay Dương Quảng, chẳng lẽ có chuyện gì sao?" Phạm Thanh Huệ thầm nghĩ, còn về Ninh Đạo Kỳ, nàng hoàn toàn không lo lắng.

Bao nhiêu năm nay, nàng có thể cảm nhận sâu sắc sự lợi hại của Ninh Đạo Kỳ, đối phó Diệp Đông Hoàng tuyệt đối không thành vấn đề."Trai chủ, không hay rồi!"Lúc này, một nữ đệ tử giọng hoảng loạn truyền đến, đẩy cửa chạy vào, thở hổn hển."Có chuyện gì mà hoảng hốt thế, không phải đã bảo các ngươi gặp chuyện phải giữ bình tĩnh, tu tâm tu cái gì?" Phạm Thanh Huệ vốn đã tâm tình không tốt, nhìn đệ tử vội vàng như vậy, quát mắng."Trai chủ, Ninh tán nhân đã giá hạc tây khứ rồi!" Nữ đệ tử hít một hơi thật sâu, vội vàng nói."Tán nhân sao rồi...

Cái gì?

Đã giá hạc tây khứ rồi?" Phạm Thanh Huệ lúc đầu còn chưa phản ứng kịp, sau đó đột nhiên chấn động, lập tức đến trước mặt nữ đệ tử, nắm lấy vai nàng, khó có thể tin nói: "Ngươi nói lại một lần nữa, tán nhân sao rồi?""Trai...

Trai chủ, tán nhân không địch lại tên bạo quân Dương Quảng, đã giá hạc tây khứ rồi!" Nữ đệ tử bị ánh mắt của Phạm Thanh Huệ nhìn đến rợn cả tóc gáy, lấy hết dũng khí, lắp bắp nói."Cái...

Cái này sao có thể?" Phạm Thanh Huệ không muốn tin, cái chết của Ninh Đạo Kỳ đối với Từ Hàng Tĩnh Trai của nàng đả kích quá lớn!Lương cửu, nàng mới mệt mỏi buông tay ra, mềm nhũn ngồi bệt xuống đất."Tán nhân chết rồi, Từ Hàng Tĩnh Trai e rằng có kiếp nạn rồi!" Không biết từ khi nào, trong mắt Phạm Thanh Huệ khôi phục thần thái, nàng viết xuống một phong thư, gọi một đệ tử đắc lực đến, phân phó: "Nhất định phải giao bức thư này cho Phi Huyên, chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của Từ Hàng Tĩnh Trai!""Trai chủ yên tâm, đệ tử thề chết hoàn thành nhiệm vụ!" Nữ đệ tử cam đoan, cầm thư tín vội vàng rời đi.Không lâu sau, một nam tử tướng mạo kỳ dị bước lên Đế Đạp Phong, đôi mắt dài của nam tử mang theo nụ cười bất cần đời, trên người tự có một luồng kiêu ngạo coi thường thiên hạ, chỉ ta là ai.Là Tà Đế Hướng Vũ Điền!"Hướng Vũ Điền!"Trên Đế Đạp Phong, Phạm Thanh Huệ một tay nắm chặt một thanh bảo kiếm, lưng quay về phía người đến, giọng nói bình tĩnh vang lên, mang theo chút bất lực và quyết tuyệt."Phạm Thanh Huệ, giao Từ Hàng Kiếm Điển ra, bản tọa có thể để ngươi chết một cách thống khoái hơn!" Hướng Vũ Điền bước lên phía trước, mạnh mẽ mở miệng, hôm nay y nhất định phải có được Từ Hàng Kiếm Điển."Mơ mộng hão huyền!" Phạm Thanh Huệ cười khẩy, rút kiếm liền chém về phía Hướng Vũ Điền.Kiếm quang như nước, đổ xuống, kiếm đạo tu vi của Phạm Thanh Huệ phi phàm, tu vi Bán bộ Thiên Nhân Cảnh, cường giả Thiên Nhân Cảnh bình thường cũng có thể kháng cự vài chiêu.Đáng tiếc, Hướng Vũ Điền không phải cường giả Thiên Nhân Cảnh bình thường."U mê không tỉnh ngộ!" Hướng Vũ Điền một chưởng phách ra, kiếm quang đầy trời tan nát, đánh vào ngực Phạm Thanh Huệ.Phốc!Một ngụm máu tươi phun ra, Phạm Thanh Huệ khí tức suy yếu, ánh mắt tuyệt vọng, chênh lệch quá lớn!Nàng trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia độc ác, giơ kiếm tự cứa vào cổ mình."Muốn chết?

Không dễ vậy đâu!" Hướng Vũ Điền giơ tay hất bay bảo kiếm trong tay Phạm Thanh Huệ, đưa tay nắm lấy cổ nàng, khuôn mặt yêu dị mang theo nụ cười tà khí, chưa có được Từ Hàng Kiếm Điển, sao có thể để Phạm Thanh Huệ chết."Muốn giết thì giết, muốn Từ Hàng Kiếm Điển, nằm mơ!" Phạm Thanh Huệ vẻ mặt quật cường, nàng từng chịu sự sỉ nhục nào như vậy, đáng tiếc muốn chết cũng không được."Ngươi nói, đương kim chưởng môn Từ Hàng Tĩnh Trai, thánh địa võ lâm, tiên tử trong mắt thế nhân, bị người làm nhục mà chết sẽ thế nào?" Hướng Vũ Điền từ tốn mở miệng, như một ác ma, chọn người mà nuốt chửng, sắc mặt Phạm Thanh Huệ trắng bệch, nhưng vẫn nghiến răng, không chịu mở miệng."Kính tửu bất cật cật phạt tửu!" Hướng Vũ Điền trong mắt lộ ra một tia độc ác, một chưởng đánh nát tất cả y phục trên người Phạm Thanh Huệ, trước tiên cho nàng một chút khai vị."Sư phụ!"Sương phòng Nhị Hiền Trang, Sư Phi Huyên đột nhiên bật dậy, kinh hô lớn tiếng, mở mắt ra, mới phát hiện vừa rồi mình chỉ nằm mơ một cơn ác mộng.Trong mộng nàng mơ thấy sư phụ mình bị một ác ma bắt lấy, ác ma đó tra tấn, làm nhục sư phụ nàng bằng mọi thủ đoạn, nghĩ thôi cũng rợn người, toàn thân lạnh toát."Ta muốn về Từ Hàng Tĩnh Trai!" Sư Phi Huyên vội vàng rời giường, liền chạy ra ngoài, vừa rồi nàng mơ thấy sư phụ bị một ác ma bắt lấy, ác ma đó tra tấn, làm nhục sư phụ nàng bằng mọi thủ đoạn.

Nghĩ đến đã rợn người, toàn thân lạnh giá.Bịch!Mở cửa, Sư Phi Huyên đâm sầm vào lòng Diệp Đông Hoàng."Ngươi bây giờ là tù binh, muốn đi đâu?" Nhìn Sư Phi Huyên vẻ mặt kinh hoảng thất thố, Diệp Đông Hoàng bình thản mở miệng."Cầu xin ngươi đưa ta về Từ Hàng Tĩnh Trai có được không, chỉ cần ngươi bây giờ đưa ta về đó, ta cái gì cũng đáp ứng ngươi, cầu xin ngươi!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Sư Phi Huyên đột nhiên nắm chặt cánh tay hắn, đáng thương, không ngừng cầu xin.Nàng có thể cảm giác được đó không giống như mơ,

hơn nữa Ninh Đạo Kỳ chết đi, khó tránh khỏi có người sẽ ra tay với Từ Hàng Tĩnh Trai.Bây giờ, nàng chỉ muốn lập tức trở về xem sao.Mà Diệp Đông Hoàng có thể ngự không phi hành, trong chớp mắt ngàn dặm, nếu Diệp Đông Hoàng đưa nàng đi, rất nhanh có thể trở về Từ Hàng Tĩnh Trai.Quan trọng nhất là nếu Diệp Đông Hoàng không cho nàng đi, nàng căn bản đừng hòng rời khỏi."Cái gì cũng đáp ứng?" Diệp Đông Hoàng trong mắt hí hước, trên dưới đánh giá Sư Phi Huyên, ánh mắt nóng rực."Chỉ cần ngươi bây giờ đưa ta về đó, ta cái gì cũng đáp ứng ngươi!" Cảm nhận ánh mắt nóng rực của Diệp Đông Hoàng, Sư Phi Huyên cắn răng nói."Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy vòng eo nàng, hóa thành một đoàn lửa lập tức biến mất.Từ Hàng Kiếm Điển là vật hắn nhất định phải có, hắn vốn đã chuẩn bị đi Từ Hàng Tĩnh Trai.

Đã Sư Phi Huyên đã đề xuất, hắn cũng thuận miệng đồng ý.Vừa hay lấy được Từ Hàng Kiếm Điển!…Chung Nam Sơn, Đế Đạp Phong.Một đoàn lửa rơi xuống trước Đế Đạp Phong, thân ảnh Diệp Đông Hoàng ôm Sư Phi Huyên hiện ra, hắn ngẩng đầu nhìn lên, trên con đường núi có một tấm bia đá khắc chữ ở hai bên: "Gia tại thử sơn trung, vân thâm bất tri xử!""Sư phụ!"Thân ảnh Diệp Đông Hoàng vừa đứng vững, Sư Phi Huyên liền từ trong lòng hắn nhảy xuống, kêu lớn chạy lên Đế Đạp Phong.Diệp Đông Hoàng không nhanh không chậm đi theo sau Sư Phi Huyên, đánh giá tòa núi được xưng là thánh địa võ lâm Từ Hàng Tĩnh Trai này.Mùi máu tươi nồng nặc từ bên trong truyền ra, Linh thức của Diệp Đông Hoàng quét qua, Từ Hàng Tĩnh Trai đã biến thành một mảnh địa ngục, vô số đệ tử ngã xuống trong vũng máu.Linh thức là do Diệp Đông Hoàng sau khi tấn thăng Thiên Nhân Cảnh mà hình thành, là sản phẩm của linh hồn lột xác thăng hoa, tương tự như Thần thức, đợi hắn ngưng tụ Võ đạo Nguyên Thần, Linh thức liền có thể lột xác thành Thần thức.Cả hai công hiệu tương tự, nhưng Thần thức cường đại hơn nhiều!"Sư phụ!" Tiếng thét xé

lòng của Sư Phi Huyên vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Đông Hoàng, hắn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn qua, chỉ thấy phía trước Sư Phi Huyên đang nằm một nữ tử.Hơi thảm!Không một mảnh vải che thân, toàn thân thương tích đầy rẫy.Phía dưới một mảnh hỗn độn, trên người mang đủ loại vết thương.Có thể nói, đủ loại cực hình có thể dùng cho nữ tử đều đã được sử dụng, cuối cùng ngay cả mặt cũng bị rạch mấy đường máu ngang dọc, thật không đành lòng nhìn.Sư Phi Huyên xông lên ôm lấy Phạm Thanh Huệ, nước mắt không ngừng rơi xuống, đau xót thấu tim.

Nàng từ nhỏ lớn lên ở Từ Hàng Tĩnh Trai, Phạm Thanh Huệ đối với nàng có thể nói là vừa sư vừa mẫu."Phạm Thanh Huệ cũng được coi là một đại tông sư, lại rơi vào kết cục thảm khốc như vậy, thật đáng thương đáng tiếc!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cảm khái, cá lớn nuốt cá bé, không có thực lực, tai họa bất ngờ sẽ giáng xuống bất cứ lúc nào.Mà kẻ yếu chỉ có thể nhẫn nhịn, không thể phản kháng!Chỉ khi bản thân cường đại, mới có thể làm chủ vận mệnh.Hắn bước tới, lấy ra một chiếc y bào phủ lên người Phạm Thanh Huệ, người chết như đèn tắt, dù Phạm Thanh Huệ khi còn sống có đối địch với hắn, nhưng hắn cũng sẽ không tính toán với một người đã chết."A!" Sư Phi Huyên ngửa mặt lên trời kêu dài, trong mắt tràn đầy ánh nhìn thù hận, "Là ai?

Rốt cuộc là ai?""Dựa theo dấu vết tại hiện trường, kẻ có thực lực này tám chín phần mười là Tà Đế Hướng Vũ Điền!" Diệp Đông Hoàng đã sớm kiểm tra chiến trường, hiện trường vẫn còn lưu lại khí tức công lực của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, lại có thể dễ dàng hủy diệt Từ Hàng Tĩnh Trai, cũng chỉ có Tà Đế Hướng Vũ Điền đã đạt đến Thiên Nhân Cảnh nhiều năm."Ta muốn giết hắn, muốn đem hắn băm thây vạn đoạn!" Sư Phi Huyên trong mắt lệ khí hoành sinh, gào thét, trong lòng chỉ có một ý niệm, chính là nợ máu phải trả bằng

máu.Phạm Thanh Huệ đối với Diệp Đông Hoàng chỉ là một kẻ địch, nhưng đối với Sư Phi Huyên lại như sư như mẫu, chết thảm đến vậy, lòng hận thù có thể tưởng tượng được."Thực lực của ngươi, đi rồi, cũng sẽ cùng một kết cục với Phạm Thanh Huệ!" Diệp Đông Hoàng giọng nói bình tĩnh thốt ra một sự thật tàn khốc."Ta không sợ!" Sư Phi Huyên đôi mắt đỏ hoe, đột nhiên xoay người, ôm chặt đùi Diệp Đông Hoàng, "Ta biết ngươi thực lực nhất định có thể giết Hướng Vũ Điền, ngươi giúp ta giết hắn, ngươi muốn gì ta cũng cho ngươi, ta có thể làm nô tỳ cho ngươi…""Câu nói này, ngươi đã nói rồi!" Diệp Đông Hoàng sắc mặt bình tĩnh, không hề động lòng."Ta..." Sư Phi Huyên khựng lại, đúng vậy, nàng bây giờ còn có gì nữa?

Chẳng có gì cả!

Ngay cả bản thân nàng cũng đã bán cho Diệp Đông Hoàng rồi!"Dựa vào người không bằng dựa vào mình, cố gắng tu luyện đi!""Còn về Hướng Vũ Điền, Trẫm tự nhiên sẽ giết!" Diệp Đông Hoàng ném Vạn Đạo Kinh cho nàng, không nói nhiều, tĩnh lặng ngồi một bên.Sư Phi Huyên thiên phú không tệ, đáng để hắn bồi dưỡng một chút.…U Châu, La phủ."Kháo Sơn Vương đại giá quang lâm, có thất lễ không đón tiếp từ xa, xin thứ tội!" La Nghệ dẫn mấy người từ trong phủ bước nhanh ra đón, thấy Dương Lâm, lập tức chắp tay nói."La huynh đã lâu không gặp, phong thái càng hơn ngày trước!" Dương Lâm chào hỏi, ngày đó hắn nhận ý chỉ của Diệp Đông Hoàng, liền không chậm trễ, không ngừng ngựa chạy đến U Châu."Kháo Sơn Vương quá lời rồi, Kháo Sơn Vương mới là phong thái hơn nhiều, không chỉ trẻ hơn mấy tuổi, võ công xem ra cũng tiến thêm một bước rồi!" La Nghệ đánh giá Dương Lâm, trong lòng kinh ngạc, Dương Lâm ít nhất trẻ hơn trước đây mười hai mươi tuổi, hơn nữa cả người càng ngày càng khó lường, khiến y cũng không thể nhìn thấu thực lực.Trước đây Dương Lâm tuy mạnh hơn y, nhưng cũng cực kỳ hữu

hạn, giờ đây y cảm thấy hoàn toàn không phải đối thủ của Dương Lâm nữa."La huynh có mắt nhìn tốt, nhưng bản vương có được thành tựu như ngày hôm nay, đều nhờ Bệ hạ ban tặng, không đáng là gì!" Nói đến Diệp Đông Hoàng, trong mắt Dương Lâm tràn đầy kính sợ, càng biết nhiều, càng có thể cảm nhận sự cường đại của Diệp Đông Hoàng.Mỗi lần đối mặt với Diệp Đông Hoàng, hắn đều có cảm giác áp lực nghẹt thở, trước mặt Diệp Đông Hoàng, phảng phất như phàm nhân đối mặt với thần linh, ngay cả trước đây đối mặt với Dương Kiên cũng chưa từng có cảm giác này."Bệ hạ mới lên ngôi, vi thần có việc riêng nên chưa đến triều bái, thật là tội quá, ngày khác xử lý xong chuyện U Châu, nhất định sẽ đến, phụ kinh thỉnh tội!" La Nghệ vẻ mặt hổ thẹn, thật ra đều là lời từ chối.Xử lý xong chuyện U Châu?

Khi nào mới xử lý xong?

Không có ngày cụ thể, e rằng cả đời cũng không xử lý xong. "Bệ hạ anh minh thần võ, thâm mưu viễn lự, thiên uy hạo đãng, tu vi đã đến Hóa Cảnh, đương kim thiên hạ không ai địch nổi, La huynh sớm đến bái kiến, nhất định sẽ thu được lợi ích không nhỏ!" Dương Lâm nhắc nhở. "Kháo Sơn Vương nói phải, vi thần nhất định sớm ngày đến bái kiến!" La Nghệ không cho là đúng, vẫn nói những lời từ chối.Không ai địch nổi?

Trong mắt y chẳng qua là lời thổi phồng của Dương Lâm, y chuyển đề tài nói: "Kháo Sơn Vương từ xa đến, vi thần đã chuẩn bị tiệc rượu, tiếp phong tẩy trần cho Vương gia, để hết lòng làm chủ!""Tốt!" Dương Lâm tự nhiên nghe ra lời từ chối của La Nghệ, không cho là đúng, nhưng lúc này không vội, đợi ăn xong bữa, để La Nghệ kiến thức thực lực của hắn, tự nhiên sẽ khiến y tin phục.Nói cho cùng, bất luận ở đâu, vẫn phải dựa vào nắm đấm mà nói!

Nắm đấm lớn mới là chân lý!"Vị này chính là Lãnh Diện Hàn Thương La Thành sao?

Quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử, anh tuấn phi phàm, khí chất bất phàm, trách không được Bệ hạ lại xem trọng như vậy, muốn hắn đến bên mình hộ vệ!" Dương Lâm ánh mắt nhìn về phía thanh niên bên cạnh La Nghệ, tán thưởng."Khuyển tử không thành khí, bình thường chỉ thích giao du với những kẻ thảo mãng giang hồ, không hiểu lễ số, thật sự không thể chịu nổi ân sủng như vậy của Bệ hạ, tâm ý của Bệ hạ vi thần chỉ có thể tâm lĩnh, vi thần cảm kích không xiết!" La Nghệ khéo léo từ chối, không ngờ Dương Lâm lại muốn đánh chủ ý đến La Thành, một khi La Thành theo đến đế đô, chẳng phải thành con tin sao?"Còn không lên bái kiến Kháo Sơn Vương?" La Nghệ phân phó."La Thành bái kiến Kháo Sơn Vương!" La Thành tiến lên, chắp tay bái kiến."Ân, anh hùng xuất thiếu niên!" Dương Lâm gật đầu, đánh giá La Thành, tu vi Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn, khí chất phi phàm."La huynh, nhiều năm không gặp, chúng ta tỉ thí một chút, bản vương đều có chút hoài niệm La gia thương pháp của La huynh rồi!" Yến tiệc kết thúc, Dương Lâm nói.Trong lòng hắn hơi bực, trên yến tiệc hắn đã khuyên nhủ không ít, nhưng La Nghệ không hề nghe lọt tai, xem ra thật sự đã bành trướng rồi, hôm nay nhất định phải cho y một chút lợi hại để y biết thiên uy không thể phạm."Vương gia thịnh tình, vi thần tự đương phụng mệnh!" La Nghệ vẻ mặt khiêm tốn, y tuy cảm giác Dương Lâm mạnh hơn rất nhiều, nhưng trên người Dương Lâm không có khí tức cường giả Thiên Nhân Cảnh, nói rõ vẫn đang ở Vô Địch Đại Tông Sư.Mọi người tu vi tương đương, y không tin Dương Lâm có thể mạnh hơn y bao nhiêu.

Đồng thời cũng nhân cơ hội này, thăm dò thực lực của Dương Lâm, để chuẩn bị cho sau này.Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.La phủ, diễn võ trường.La Nghệ tay cầm một cây ngân thương, thân ảnh thẳng tắp, bất động như núi.Dương Lâm tay cầm Tù Long Bổng, khí tức hùng hồn, vững vàng như núi. "Vương

gia, mời!" La Nghệ nói."Mời!" Dương Lâm gật đầu.Khoảnh khắc tiếp theo, hai người động!La Nghệ một thương đâm ra, uyển như giao long xuất hải, khí thế bàng bạc, nhanh như chớp, lực xuyên thủng bầu trời.Tù Long Bổng trong tay Dương Lâm một gậy đập xuống, bao trùm sức mạnh vô biên, khiến sắc mặt La Nghệ biến đổi, trong mắt phảng phất thấy một vị chiến thần khổng lồ một gậy đập xuống, hủy thiên diệt địa, không thể ngăn cản.Đây chính là kết quả của khí thế áp bách!Dương Lâm tu luyện Vạn Đạo Kinh, thực lực mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu.Bịch!Không có bất kỳ huyền niệm nào, trường thương của La Nghệ bị đánh bay, Tù Long Bổng dừng trên đỉnh đầu y, kình phong gào thét, khiến da đầu y tê dại, suýt chút nữa đã nghĩ mình sẽ chết."Vương gia đã đạt đến Thiên Nhân Cảnh rồi?" La Nghệ kinh hãi nhìn Dương Lâm, thật sự khó có thể tin y lại bại như vậy."Vẫn còn thiếu một chút!" Dương Lâm thu hồi Tù Long Bổng, tu vi của hắn vẫn ở Vô Địch Đại Tông Sư, hoặc dùng Bán bộ Thiên Nhân để hình dung chính xác hơn, vẫn còn thiếu một bước cuối cùng."Xem ra Vương gia rất nhanh sẽ đột phá rồi, sớm chúc mừng Vương gia, có Vương gia ở đây, Đại Tùy sẽ vững như thái sơn!" La Nghệ trong lòng tiếc nuối, trong mắt y, Dương Lâm mạnh như vậy khẳng định đã chạm đến ngưỡng cửa cường giả Thiên Nhân Cảnh, một chân đã bước vào rồi!Còn y muốn tấn thăng Thiên Nhân Cảnh, vẫn còn xa vời, e rằng cả đời này cũng không có hy vọng."Võ công này của bản vương trước mặt Bệ hạ không đáng nhắc đến, Đại Tùy có Bệ hạ mới là vững như thái sơn!" Nói đến Diệp Đông Hoàng, trong mắt Dương Lâm hiện lên vẻ kính sợ.La Nghệ thấy vậy, trong lòng khẽ động, Dương Lâm không giống như đang nịnh bợ, chẳng lẽ những gì hắn nói đều là thật?

Cái này sao có thể?

Diệp Đông Hoàng thật sự lợi hại đến vậy sao?Y sâu trong U Châu,

xa rời triều đình, vẫn không biết Diệp Đông Hoàng đã là cường giả Thiên Nhân Cảnh!"La huynh, đây là công pháp Bệ hạ truyền xuống, ngươi xem rồi sẽ hiểu!" Dương Lâm lấy ra Vạn Đạo Kinh, ném cho La Nghệ, nói: "Bệ hạ chính là tuyệt thế bá chủ, thủ hạ cường giả như mây, thực ra thực lực này của bản vương không đáng là gì, bản vương không muốn thấy La huynh đi nhầm đường, mới thỉnh mệnh đến đây, hy vọng La huynh đừng tự lầm!"Nói xong, Dương Lâm trực tiếp rời khỏi diễn võ trường, để La Nghệ tự mình suy nghĩ cho rõ, nếu vẫn cố chấp, hắn cũng không ngại trực tiếp diệt y."Kháo…" La Nghệ hé miệng, không biết nói gì.Y biết Dương Lâm đã nói thẳng rồi, bây giờ y chỉ có hai lựa chọn, hoặc là hoàn toàn thần phục, hoặc là đối địch, binh đao tương kiến.La Nghệ lắc đầu, thở dài một tiếng, lật Vạn Đạo Kinh ra xem."Ninh Đạo Kỳ lại chết rồi?

Lại còn bị Bệ hạ giết chết?" Nhìn tin tức thủ hạ truyền đến, La Thành trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, sau khi xác nhận nhiều lần, lại không thể không tin.Nhân viên tình báo dưới trướng tuyệt đối không dám truyền tin tức không xác định.

Chuyện này nhất định là thật!Nghĩ đến đây, ánh mắt La Thành ngưng trọng, cầm tin tức chạy đến chỗ La Nghệ, xem ra thái độ của bọn họ đối với triều đình của Diệp Đông Hoàng phải thay đổi. … Lĩnh Nam, Tống Phủ.

Ngư Câu La cũng như Dương Lâm, đã đến Tống phủ, Thiên Đao Tống Khuyết đích thân ra nghênh đón.

“Ân?” Tống Khuyết vừa xuất hiện, Ngư Câu La trong lòng chấn động, phảng phất một thanh thiên đao tuyệt thế đang bước đến, đao ý sắc bén ẩn mà không lộ, nhưng đã khiến người ta có cảm giác chấn động long trời lở đất, kinh hồn bạt vía.

“Tuyệt đối đã đạt Thiên Nhân Cảnh rồi, mà còn không đơn giản

như vừa mới nhập Thiên Nhân Cảnh!" Ngư Câu La thầm kinh hãi, mười tám năm trước y từng giao chiến với Tống Khuyết, khi đó Tống Khuyết cũng chỉ là Bán Bộ Thiên Nhân, không ngờ thực lực lại tiến bộ thần tốc đến vậy.

Tuy nhiên, y tu luyện Vạn Đạo Kinh, tu vi cũng đã đạt Bán Bộ Thiên Nhân, nhiều nhất là một hai năm nữa, y sẽ có thể tấn thăng.

"Đại Đô Đốc lâu rồi không gặp, phong thái càng hơn trước!" Tống Khuyết chắp tay đón chào, khí độ phi phàm, không kiêu không hèn, ẩn ẩn lại hàm chứa một cỗ đao ý sắc bén, đây là kết quả của việc bản thân y luôn đắm chìm trong đao ý.

"Trấn Nam Công quá lời rồi, biệt ly nhiều năm, tu vi Trấn Nam Công tiến bộ thần tốc, khiến người ta hổ thẹn!" Ngư Câu La khá khách khí, Trấn Nam Công là tước vị Dương Kiên phong năm xưa, Tống Khuyết chưa hoàn toàn thần phục, Trấn Nam Công cũng chỉ là một hư hàm.

Song phương khách khí một hồi, Tống Khuyết thiết yến khoản đãi, người làm bạn còn có đệ đệ y là Tống Trí, Tống Lỗ và con trai Tống Sư Đạo.

"Trấn Nam Công tọa trấn Lĩnh Nam, không biết đối với thiên hạ hiện nay có cái nhìn thế nào?" Trong bữa tiệc, Ngư Câu La hỏi.

Lời vừa dứt, ánh mắt mọi người hơi ngưng lại, đối với ý đồ của Ngư Câu La, bọn họ đều có phần đoán được.

Đối mặt với vấn đề này của Ngư Câu La, Tống Khuyết hơi trầm ngâm, nói: "Bệ hạ đắc vị bất chính, kẻ hữu tâm nhân thừa cơ làm lớn chuyện, nay thiên hạ phong yên tứ khởi, e rằng nhất thời rất khó bình tĩnh!" Y tu luyện đao đạo, được xưng là Thiên Đao, thiên hạ đệ nhất đao, đao giả vô song, một đi không trở lại, bảo y phụng thừa Diệp Đông Hoàng tự nhiên là không thể.

Vừa nói xong, sắc mặt Tống Trí, Tống Lỗ cùng những người khác hơi đổi, không khỏi nhìn về phía Ngư Câu La.

Mặc dù Tống gia bọn họ không thần phục Đại Tùy, nhưng nói trước mặt Đại Đô Đốc Đại Tùy Ngư Câu La rằng Tùy Đế đắc vị bất chính, không nghi ngờ gì có cảm giác như vả mặt.

Kỳ thực, nguyên nhân thiên hạ đại loạn không phải Diệp Đông Hoàng đắc vị bất chính, mà là từ khi Dương Kiên thân tử thì đã định sẵn!

"Trấn Nam Công nói chuyện vẫn thẳng thắn như vậy, nhưng từ xưa thành vương bại khấu, hơn nữa, nếu Tùy Đế là Tiên Thái Tử Dương Dũng, e rằng thiên hạ mới thật sự như Trấn Nam Công đã nói, nhất thời khó mà bình tĩnh, thậm chí có nguy cơ vong quốc!" Ngư Câu La cười nhạt, không cho là đúng mà nói.

Chương 190

Mọi người sững sờ, ai cũng là người thông minh, nghe ý Ngư Câu La, dường như nay Diệp Đông Hoàng làm đế, cục diện thiên hạ sẽ rất khác biệt?

Diệp Đông Hoàng có bản lĩnh ấy sao?

Ngay cả Dương Kiên cũng không dám nói lời đại ngôn như vậy đi?

"Đại Đô Đốc tự tin đến vậy sao?" Tống Trí thăm dò hỏi, thực sự không thấy Ngư Câu La tự tin ở điểm nào!

Đồng thời cũng muốn thăm dò thực lực của Diệp Đông Hoàng, nếu tương lai phải đối đầu, cũng tiện có sự chuẩn bị.

"Kỳ thực trước tuyệt đối thực lực, hết thảy vấn đề đều không còn là vấn đề!" Ánh mắt Ngư Câu La mang theo một tia kính sợ, thản nhiên mở miệng, Diệp Đông Hoàng chiếm cứ thiên hạ đại thống, có thực lực vô địch thiên hạ, dưới trướng cường giả như mây, bình định thiên hạ chẳng phải là sớm muộn hay sao.

"Đại Đô Đốc đối với Bệ hạ tự tin đến vậy?" Tống Khuyết trong lòng nghi hoặc, không biết Ngư Câu La lấy đâu ra sự tự tin như vậy, dám nói lời đại ngôn.

Kỳ thực, nếu không phải trước đó y đang bế quan, tâm vô tạp niệm, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới đạo đạo của mình, cách ly mọi quấy nhiễu bên ngoài, với tu vi của y sẽ thấy cuộc chiến giữa Ninh Đạo Kỳ và Diệp Đông Hoàng, trong lòng sẽ không còn nghi hoặc như vậy.

"Tự nhiên!" Ngư Câu La mặt đầy kiêu ngạo, y biết mình nói nhiều

cũng vô ích, liền nhìn Tống Khuyết, nói: "Nhiều năm không gặp, không bằng chúng ta tỷ thí một phen?" "Được!" Tống Khuyết tuy không cho rằng Ngư Câu La là đối thủ của y, nhưng cũng muốn xem Ngư Câu La rốt cuộc có dũng khí gì mà dám khiêu chiến y.

Hiện nay, tu vi của y đã đạt đến Thiên Nhân Nhất Trọng hậu kỳ, ngay cả cường giả Thiên Nhân Nhất Trọng đỉnh phong như Ninh Đạo Kỳ, Hướng Vũ Điền, bằng vào Thiên Đao Bát Quyết tự sáng tạo của mình, y cũng có tự tin giao chiến, và chiến thắng.

Hậu viện, diễn võ trường.

Tống Khuyết tay cầm một thanh trường đao, thản nhiên đứng thẳng, bất động như núi.

Thân hình y tu trường, anh tuấn vô song, ánh mắt thâm thúy rạng rỡ, thần thái phi dương, trầm tĩnh u buồn, giữa vẻ tự nhiên lại ẩn chứa một cỗ khí thế vô địch coi thường thiên hạ, phảng phất một thanh thiên đao sắp xuất vỏ, chém trời chém đất chém vạn vật.

Ngư Câu La thân ảnh thẳng tắp, uyển như một cây thần thương, trong tay là một cây trường thương màu đen sẫm, thương ý sắc bén không ngừng ngưng tụ, đương nhiên thương ý lúc này của y còn chưa phải chân chính thương ý, chỉ có thể là ngụy thương ý.

Hai người còn chưa ra chiêu, nhưng đao ý, ngụy thương ý đã va chạm lẫn nhau trong không trung, không gian phảng phất trở nên sền sệt, hỏa hoa bắn ra tung tóe.

Hát!

Khoảnh khắc kế tiếp, Ngư Câu La ra tay trước, chỉ bằng ngụy thương ý, y không phải đối thủ của đao ý Thiên Đao của Tống Khuyết.

Trường thương đen sẫm trong tay đâm ra, uyển như giao long xuất

hải, khí thế hùng vĩ, bao trùm sức mạnh kinh khủng của y, một chiêu xuất ra, long trời lở đất.

Tam xích thương mang, độc bộ thiên hạ!

"Hay!" Ánh mắt Tống Khuyết chiến ý bừng bừng, không ngờ Ngư Câu La lại tiến bộ đến vậy, lợi hại như thế!

Khí thế kia, khiến y cũng ẩn ẩn cảm thấy áp lực, phảng phất một cây thần thương từ trên trời giáng xuống, sắc bén vô song, xuyên thủng trời đất.

Khí tức trên người Tống Khuyết đột nhiên trở nên sắc bén vô cùng, cả người y phảng phất hóa thành một đao, trường đao trong tay tự nhiên chém ra, có vẻ như tiên nhân cưỡi gió, hà vụ vân ảnh, ý thái vạn thiên, tinh diệu tuyệt luân.

Đao quang rực rỡ, chói lọi vô cùng, lại mang theo sát cơ kinh khủng vô tận.

Thần là tâm thần, ý là thân ý, mỗi khi xuất đao, toàn thân tùy theo, thần ý hợp nhất!

Đao pháp nhanh nhất, bá đạo nhất, uy lực vô cùng, đao chiêu nối tiếp đao chiêu, giữa những đao, liên miên bất tận.

Ngư Câu La thầm kinh hãi, trường thương múa vũ, từng chiêu từng thức, mang theo sức mạnh kinh khủng, khí thế vô địch!

Võ đạo ý chí thôi phát đến cực hạn, bài sơn đảo hải, nhưng vẫn cảm thấy một cỗ áp chế mạnh mẽ.

Đao ý Thiên Đao của Tống Khuyết thực sự quá mạnh, nếu không phải y tu luyện Vạn Đạo Kinh, nhục thân cường đại, linh hồn cũng tăng cường vô số lần, e rằng ngay cả một đao cũng không đỡ nổi.

"Tu vi Ngư Câu La lại cường đại đến thế, có thể đỡ được Thiên

Đao Bát Quyết của Đại ca sao?" Tống Trí và Tống Lỗ mấy người quan chiến từ xa, trong mắt đầy kinh hãi, trong mắt bọn họ, Ngư Câu La có thể đỡ được một đao đã là ghê gớm lắm rồi, không ngờ lại kinh khủng đến vậy!

Chẳng lẽ bọn họ ở Lĩnh Nam lâu quá rồi, thời thế đều thay đổi rồi sao?

Từng người từng người đều bá đạo như vậy rồi sao?

"Hay!

Tiếp chiêu này của ta!" Ánh mắt Tống Khuyết tràn đầy hưng phấn, là sự hưng phấn khi gặp được đối thủ, y đạt đến Thiên Nhân Cảnh sau này, vẫn chưa từng giao chiến sảng khoái đến vậy với ai.

"Thiên Đao!" Một đao xuất ra, như rồng bay chín tầng trời, lại như rắn lặn địa sâu, vô kiên bất tồi, không bị vật cản, lấy người quán thông trời đất, đến mức vô pháp mà có pháp, có pháp mà vô pháp.

Ngoài đao ra, không còn gì khác!

"Hay cho một cái Thiên Đao!" Ngư Câu La cảm thấy cả người phảng phất bị đao ý vô tận bao trùm, đao ý băng lãnh, bá đạo, sắc bén như muốn xé nát y thành từng mảnh, trong mắt một thanh thần đao giáng xuống, khí thế hùng vĩ, không thể thất địch.

"Sắp bại rồi!" Tống Trí và Tống Lỗ lắc đầu, thực lực Ngư Câu La tuy khiến bọn họ kinh ngạc, nhưng dưới sự áp chế của tu vi tuyệt đối, cũng không thể tạo nên sóng gió gì.

"Sắp bại rồi sao?" Ngư Câu La trong lòng không cam, tuy biết Tống Khuyết đã đạt Thiên Nhân Cảnh, Thiên Đao lại uy lực vô cùng, y tám chín phần sẽ bại trận, nhưng vẫn không cam lòng!

Mười tám năm trước, y yếu hơn Tống Khuyết một chút!

Mười tám năm sau, y tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, nhưng vẫn yếu hơn một chút!

"Không!" Ngư Câu La trong lòng gầm lên, cứ như vậy thất bại, chẳng phải quá làm mất mặt Bệ hạ hay sao.

"Phá cho ta!" Ngư Câu La tinh khí thần thôi phát đến cực hạn, cả người mang theo một sự quyết tuyệt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

"Không tốt!" Mọi người đại kinh, nếu Ngư Câu La chết ở Lĩnh Nam của bọn họ, e rằng lập tức sẽ binh đao tương kiến với Đại Tùy, đây tuyệt đối không phải điều bọn họ muốn.

Chỉ là Tống Khuyết cũng không kịp thu đao, hoàn toàn không ngờ Ngư Câu La lại cương liệt đến vậy, nếu y không xông lên thì hoàn toàn có thể lùi lại.

Chỉ là sẽ vì thế mà bại trận, nhưng tuyệt đối không có nguy hiểm tính mạng.

Giữa sinh tử có đại khủng bố, cũng là đại cơ duyên, có thể kích phát tiềm lực của con người!

Ông!

Đột nhiên, đúng lúc mọi người kinh hãi trước sự quyết tuyệt của Ngư Câu La, một cỗ thương ý kinh khủng bùng phát từ người Ngư Câu La.

Thiên Đao dưới cỗ thương ý này đều bị chấn tan, uy nghiêm kinh khủng càn quét bốn phương.

Đột phá rồi!

Ngụy thương ý thực sự lột xác hóa thành chân chính thương ý!

Phanh phanh phanh!

Binh khí xung quanh ngay lập tức sụp đổ, Tống Trí và Tống Lỗ

suýt nữa bị đè ngã xuống đất, một cỗ quang mang thần thánh rực rỡ bốc lên, chiếu rọi bốn phương.

Oanh long!

Điện chớp sấm rền, phong vân hội tụ, thiên uy kinh khủng khiến người ta nghẹt thở bao trùm toàn bộ Lĩnh Nam, vô số võ giả run rẩy, nhìn lên bầu trời, hoang mang bất an, lo sợ khôn nguôi.

"Thế là đột phá rồi sao?

Động tĩnh lớn thật!" Ánh mắt Tống Khuyết ngưng trọng, nhìn Ngư Câu La lơ lửng trên không trung uyển như tiên nhân, trong lòng thầm kinh hãi, động tĩnh khi y đột phá cũng không lớn đến vậy.

Đây tự nhiên là do Ngư Câu La tu luyện Vạn Đạo Kinh, công pháp mạnh, thực lực mạnh, thiên kiếp tự nhiên cũng mạnh!

"Thiên Nhân Cảnh!" Ngư Câu La dang hai tay, vẻ mặt say mê, cảm thấy trời đất không còn như cũ, phảng phất là đứa con cưng của trời đất, loại cảm giác mỹ diệu chưa từng có này, khiến y say đắm!

Trên bầu trời, mây đen kịt che khuất nhật nguyệt, trong tầng mây từng đạo lôi xà chớp lóe, tí tách, long xà khởi vũ, uyển như thiên phạt diệt thế, chấn động lòng người.

"Đây là?" Trên đỉnh núi, Hướng Vũ Điền đang tham ngộ Từ Hàng Kiếm Điển bỗng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn về hướng Lĩnh Nam, tình huống này y từng thấy một lần!

Lần đó địa điểm là ở hải ngoại, người kia toàn thân bao trùm trong bộ giáp đen kịt, đối mặt với vạn thiên lôi đình, bất động như núi, thanh thế kinh khủng, chưa từng thấy.

Vì lúc đó hơi sợ hãi, không dám tiến lên, cũng không biết người kia là ai.

“Chẳng lẽ đây là Phá Toái Hư Không?

Tống Khuyết đạt đến Phá Toái Hư Không rồi sao?” Hướng Vũ Điền trong lòng nghi hoặc, thân ảnh động, thu Từ Hàng Kiếm Điển lại, hướng về Lĩnh Nam mà đi, lần này dù thế nào, y cũng phải tận mắt chứng kiến một phen.

“Lại xuất hiện, lần này lại ở Lĩnh Nam, chẳng lẽ có liên quan đến Tống Khuyết sao?” Tử Dương Sơn, Tử Dương Chân Nhân trong mắt cũng nghi hoặc.

Tình huống này không giống lắm với đột phá đến Thiên Nhân Cảnh, thanh thế lại hùng vĩ hơn nhiều, y cũng không hiểu là tình huống gì, trong lòng cũng như Hướng Vũ Điền, đoán rằng có liên quan đến Phá Toái Hư Không.

Lần trước vì ở trung tâm biển hải ngoại, đối mặt với tình huống chưa biết, không dám mạo hiểm đi qua, lần này ở Lĩnh Nam, y cũng như Hướng Vũ Điền, định đi xem sao.

Nếu có thể biết được huyền bí của Phá Toái Hư Không thì càng tốt không gì bằng.

Không do dự, Tử Dương Chân Nhân hướng Lĩnh Nam mà đi.

Bên hồ nhỏ trong một sơn cốc nọ, nam tử đang ung dung câu cá đặt cần câu xuống, hướng về Lĩnh Nam mà đi.

Cao Câu Ly, Đột Quyết cũng có người hướng về Lĩnh Nam mà đến.

Đối mặt với huyền bí có thể liên quan đến Phá Toái Hư Không, không có cường giả Thiên Nhân Cảnh nào có thể chống lại sức hấp dẫn đó.

Dù sao, Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng và hệ thống tu luyện của thế giới này có chút khác biệt, công pháp càng có sự chênh lệch to

lớn, nên bọn họ đều cho rằng dị tượng khi Ngư Câu La đột phá là dị tượng Phá Toái Hư Không.

Từ Hàng Tĩnh Trai, Đế Đạp Phong.

Sư Phi Huyên sau khi an táng Phạm Thanh Huệ và một số đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai còn sống sót, một nữ đệ tử sống sót trở về Từ Hàng Tĩnh Trai, giao cho nàng một phong thư.

Trong thư, Phạm Thanh Huệ đã dự cảm Từ Hàng Tĩnh Trai có thể gặp kiếp nạn, nên đã giấu Từ Hàng Kiếm Điển đi, địa điểm cũng ghi trong thư, đồng thời cũng yêu cầu Sư Phi Huyên trùng kiến Từ Hàng Tĩnh Trai!

Với thực lực của Sư Phi Huyên, nhiệm vụ này rất gian nan, rất khó hoàn thành, nên trong thư đã chỉ cho Sư Phi Huyên một con đường, dùng thân mình làm mồi, lợi dụng quyền thế của Diệp Đông Hoàng để đạt mục đích.

Chương 191

Đồng thời cũng có thể tiêu ma ý chí chiến đấu của Diệp Đông Hoàng, mê hoặc Diệp Đông Hoàng, phò trợ Lý Thế Dân thành tựu bá nghiệp tuyệt thế!

"Thì ra người vẫn luôn bị che mắt là ta, người ngốc nhất là ta!" Sư Phi Huyên cầm thư, nước mắt không ngừng rơi, cảm thấy lòng đau như cắt.

Trước đây vì lo lắng an nguy của Từ Hàng Tĩnh Trai nàng có thể đáp ứng Diệp Đông Hoàng mọi thứ, chỉ vì muốn quay về!

Vì muốn báo thù cho Phạm Thanh Huệ, nàng có thể đáp ứng Diệp Đông Hoàng mọi thứ.

Nhưng không ngờ Phạm Thanh Huệ vì Từ Hàng Tĩnh Trai lại muốn nàng dùng thân mình làm mồi, cuối cùng còn phải đối phó Diệp Đông Hoàng.

Điều này khiến nàng rất đau lòng!

Mà Từ Hàng Tĩnh Trai, thánh địa võ lâm từ trước đến nay vẫn lấy việc đại thiên tuyển đế, bát loạn phản chính, lại chính là một trong những căn nguyên của quần hùng tranh bá, thiên hạ đại loạn.

Phạm Thanh Huệ cũng đã sớm liên hệ với Lý Phạt, âm thầm đạt thành các loại hiệp nghị!

"Thiên Nhân lôi kiếp?

Lĩnh Nam?" Diệp Đông Hoàng có cảm giác, ánh mắt nhìn về Lĩnh Nam.

"Ngư Câu La?

Không ngờ, lại là y đột phá trước!" Diệp Đông Hoàng hơi ngạc nhiên, vốn tưởng Vũ Văn Thác, Vũ Văn Thành Đô hoặc Dương Tố sẽ đột phá trước, không ngờ Ngư Câu La lại giành được một bước.

Nhưng cũng đáng mừng đáng hạ, linh thức quét qua bốn phía, một cỗ khí tức cường đại đang hướng về Lĩnh Nam mà đi, ánh mắt Diệp Đông Hoàng lộ vẻ thú vị, thân ảnh động liền đến tẩm thất của Sư Phi Huyên.

Linh thức quét qua bức thư trong tay nàng, mọi việc đều rõ ràng.

"Đi thôi, Trẫm đi giúp nàng giết Hướng Vũ Điền, từ nay nàng cũng không còn nợ Phạm Thanh Huệ gì nữa!" Đưa tay ôm lấy eo Sư Phi Huyên, thân ảnh Diệp Đông Hoàng bay vút lên không, đứng trên không trung Đế Đạp Phong, ánh mắt sắc bén quét qua một chỗ nào đó trên đỉnh núi, đưa tay hư không chộp một cái.

Hưu!

Một cái hộp từ trong đất đá bay ra, rơi vào tay Diệp Đông Hoàng!

Linh thức quét qua, bên trong chính là Từ Hàng Kiếm Điển và tín vật chưởng môn Từ Hàng Tĩnh Trai.

Ghi nhớ nội dung Từ Hàng Kiếm Điển, Diệp Đông Hoàng trực tiếp đưa cho Sư Phi Huyên.

Sư Phi Huyên ôm hộp, ánh mắt hơi động, không biết đang nghĩ gì.

"Phạm Thanh Huệ cũng có chút thủ đoạn, lại có thể qua mặt được Hướng Vũ Điền!" Diệp Đông Hoàng một bên hướng về Lĩnh Nam mà đi, một bên hồi tưởng lại các loại thủ đoạn của Phạm Thanh Huệ, trong lòng có chút bội phục sự ngoan độc của Phạm Thanh Huệ.

Không chỉ độc ác với kẻ địch, mà còn độc ác với chính mình!

Đối với thủ đoạn bức vấn của Hướng Vũ Điền, Diệp Đông Hoàng

thông qua di thể của Phạm Thanh Huệ cũng có thể nhìn ra một vài điều!

Đầu tiên thông qua lăng nhục Phạm Thanh Huệ, đánh tan ý chí của nàng, sau đó dùng mê hồn chi pháp trong Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp để bức vấn.

Hướng Vũ Điền cuối cùng giết Phạm Thanh Huệ rời đi, điều đó chứng tỏ Hướng Vũ Điền đã có được Từ Hàng Kiếm Điển.

Nếu không, Hướng Vũ Điền tuyệt đối sẽ không giết Phạm Thanh Huệ.

Nhưng Từ Hàng Kiếm Điển lại vẫn nguyên vẹn xuất hiện ở đây, chỉ có thể nói rằng Hướng Vũ Điền tốn hết tâm tư có được Từ Hàng Kiếm Điển là giả, là Phạm Thanh Huệ đã chuẩn bị sẵn từ sớm.

Mà Phạm Thanh Huệ vì để Hướng Vũ Điền tin tưởng, để Hướng Vũ Điền coi Từ Hàng Kiếm Điển giả là thật, cũng thật là liều mạng.

Cứng rắn để Hướng Vũ Điền hành hạ nàng đến mức đó!

Tuy nhiên nghĩ lại, Hướng Vũ Điền tu luyện Từ Hàng Kiếm Điển giả, nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma, nói không chừng còn mất mạng.

Như vậy, sự hành hạ và lăng nhục mà Phạm Thanh Huệ phải chịu cũng coi như đáng giá!

Lĩnh Nam, Tống Phủ.

Ngư Câu La ngạo nghễ đứng trong hư không, một đạo lôi điện thô như thùng nước từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ thẳng vào đầu Ngư Câu La.

Thấy tia lôi đình đó, tất cả mọi người không khỏi đổ một trận mồ hôi cho Ngư Câu La.

Tia lôi đình đó thực sự quá kinh khủng, nhìn mà người ta kinh hồn

bạt vía.

Ngư Câu La mở mắt, trong đồng tử hai đạo thương mang lóe lên, khí thế cường đại xông thẳng lên trời, ý khí phong phát, tóc dài bay lượn, uyển như một tôn tuyệt thế chiến thần.

Phá!

Một tiếng quát chói tai, trường thương trong tay đột ngột đâm ra, như trường hồng quán nhật, trụ lôi ầm ầm nổ tung, hóa thành lực lượng lôi điện tinh thuần giáng xuống.

Xuy xuy xuy!

Toàn thân lôi quang chớp động, cơ thể Ngư Câu La khẽ run, cảm thấy tê dại, nhục thân và linh hồn dưới sự rèn luyện của lực lượng lôi điện tinh thuần này không ngừng mạnh lên.

Nỗi đau và khoái cảm mạnh lên đan xen, khiến y có cảm giác dục tiên dục tử, dục bãi bất năng.

Cái cảm giác sảng khoái ấy, thật là dư vị vô tận, khó mà diễn tả!

"Đây là gì?" Giữa hư không, Sư Phi Huyên dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn cảnh tượng kinh người trước mắt, trong đôi mắt đẹp có thêm một tia dị sắc, khẽ hỏi.

"Lôi kiếp của Thiên Nhân Cảnh, đợi nàng tu luyện Vạn Đạo Kinh mà Trẫm cho nàng sau này, cũng sẽ gặp phải!" Lực lượng linh thức của Diệp Đông Hoàng bao trùm bốn phía, ẩn mình trong hư không, không ai có thể phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

"Y là người của ngài sao?

Cũng tu luyện Vạn Đạo Kinh?" Sư Phi Huyên hỏi.

"Ngư Câu La!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, nói ra tên đối phương.

Sư Phi Huyên hiểu rõ, đại danh Ngư Câu La nàng tự nhiên biết,

các thế lực lớn môn phái lớn trong thiên hạ, những người có chút ảnh hưởng nàng đều có phần hiểu rõ.

Với tư cách là Thánh Nữ Từ Hàng Tĩnh Trai, hành tẩu thiên hạ, đại thiên tuyển đế, bát loạn phản chính, những điều này đều là công việc cơ bản.

Nếu không, hỏi một đằng trả lời một nẻo, chẳng phải sẽ khiến người ta cười rụng răng sao!

Nhưng bây giờ, tất cả đều đã thành quá khứ!

Từ Hàng Tĩnh Trai không còn, nàng cũng không còn là Thánh Nữ gì nữa!

Đối mặt với Diệp Đông Hoàng, càng tiếp xúc, càng cảm thấy sâu không lường được, nàng cảm thấy mọi việc sư phụ nàng làm đều là công dã tràng!

"Không phải Tống Khuyết, lại là Ngư Câu La!" Tử Dương Chân Nhân vội vàng đến, nhìn rõ bóng người trong lôi kiếp, trong lòng càng kinh ngạc, nếu là Tống Khuyết y còn thấy có thể, nhưng Ngư Câu La trong mắt y chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

"Chẳng lẽ là tu luyện công pháp tuyệt thế gì sao?" Lại một ý niệm dâng lên, liền không thể áp chế được nữa, Tử Dương Chân Nhân càng nghĩ càng thấy có thể, hơn nữa công pháp có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy, lại là thần kỳ đến nhường nào?

Nếu y có được, chẳng phải có thể đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không sao?

Nghĩ đến đây, Tử Dương Chân Nhân trong lòng nhất thời nóng như lửa đốt, y quyết định, đợi Ngư Câu La độ kiếp xong, sẽ ra tay bắt giữ, bức vấn công pháp!

Tà Đế Hướng Vũ Điền, Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thải Lâm, Võ Tôn

Tất Huyền cũng lần lượt đến nơi, nhìn thấy Ngư Câu La, ánh mắt lóe lên, như có điều suy tư!

Hiển nhiên, trong lòng mỗi người đều đang tính toán riêng.

"Lại là Ngư Câu La?" Thạch Chi Hiên cũng nhanh chóng đến, thấy Ngư Câu La, ánh mắt hơi động, những năm này y ngoài việc ở bên hồ nhỏ trong sơn cốc bảo hộ Bích Tú Tâm, cũng hóa danh Bùi Củ làm quan trong triều.

Rất nhiều quan viên cốt cán trong triều đường tu vi đều đột nhiên tiến triển thần tốc trong một khoảng thời gian, hơn nữa trên người họ đều có khí tức đồng căn đồng nguyên.

Dựa trên quan sát của y, khí tức đó gần giống với các thuộc hạ của Diệp Đông Hoàng, sau này khi Dương Kiên chết, những người đó không ai không phải là người ủng hộ kiên định của Diệp Đông Hoàng.

Y lờ mờ đoán được, Diệp Đông Hoàng hẳn là đã dùng một loại công pháp tuyệt thế để thu mua những người đó!

Đương nhiên, y đối với điều này cũng không quá để tâm.

Một là, sự thần bí, sâu không lường được của Diệp Đông Hoàng, y không dám khinh cử vọng động!

Hai là, y tự sáng Bất Tử Ấn Pháp, cũng không cho rằng công pháp của mình kém hơn công pháp của Diệp Đông Hoàng, nên hứng thú không lớn.

Tuy nhiên, bây giờ thấy Ngư Câu La đột phá, y lại có hứng thú với môn công pháp này!

Nhưng y không có ý định cướp đoạt, Ngư Câu La còn có thực lực như vậy, Diệp Đông Hoàng là chủ nhân nguyên bản của công pháp đó thì phải kinh khủng đến mức nào, cái chết của Ninh Đạo Kỳ trước đó vẫn còn rõ mồn một, y không dám đối đầu trực diện với Diệp Đông

Hoàng.

Hơn nữa, y và Diệp Đông Hoàng không có xung đột và thù oán, hoàn toàn có thể dùng cách khác để có được.

Đúng lúc mọi người tâm tư khác biệt, chăm chú nhìn Ngư Câu La độ kiếp, trên bầu trời từng đạo lôi kiếp giáng xuống, có cái hóa thành giao long, có cái hóa thành bạch hổ, có cái hóa thành núi non, có cái hóa thành đao thương, hình dạng kỳ quái, nhìn mà mọi người kinh hãi vạn phần, hoa mắt chóng mặt, trong mắt lửa nóng càng nồng.

Khí tức trên người Ngư Câu La cũng theo từng đạo lôi kiếp giáng xuống mà càng ngày càng mạnh, càng chiến càng dũng mãnh, khí thế ngút trời, như một tôn cái thế chiến thần.

Oanh long!

Đạo lôi kiếp cuối cùng giáng xuống, uyển như một điều thần long, nhe nanh múa vuốt, gào thét thiên hạ, mang theo khí tức kinh khủng, những người vây xem thầm kinh hãi, sẽ không bị sét đánh chết chứ?

"Hát!" Ngư Câu La ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời gào thét, tóc đen bay múa, từng khối cơ bắp trên người nổi lên, toàn thân sức mạnh hội tụ, một thương đâm ra.

Cú thương này uyển như xuyên phá bóng tối, mang đến quang minh, uy thế lừng lẫy, bá tuyệt thiên hạ.

Trường thương và thần long lôi kiếp va chạm, một tiếng nổ vang, đồng thời tiêu diệt, lực lượng lôi kiếp tinh thuần uyển như thác nước đổ xuống.

Trong lôi kiếp, hủy diệt cũng là tân sinh, cực hạn của hủy diệt chính là sáng tạo.

Lực lượng lôi kiếp tinh thuần giáng xuống, toàn thân Ngư Câu La tê dại, những ám thương tồn tại trước đây dưới lôi kiếp này cũng tiêu

tán hết.

Chương 192

Cả người y chưa từng tốt đến vậy, thân thể linh hồn phảng phất nhẹ đi rất nhiều, có cảm giác vũ hóa phi tiên, phiêu nhiên mà đi.

Trời đất trước mắt đổi mới hoàn toàn, và đại đạo trời đất càng thêm thân cận, có một loại ảo giác chạm tay là tới.

Hưu!

Đột nhiên, một bàn tay lớn không hề có dấu hiệu nào đã chộp lấy Ngư Câu La, hạo hạo đãng đãng, che khuất nhật nguyệt, người dưới lòng bàn tay, nhỏ bé như kiến.

"Tử Dương Chân Nhân, ngươi dám!" Tống Khuyết một tiếng giận quát, một đao chém ra, đao ý rực rỡ bá đạo càn quét thiên hạ.

Ngay trước mặt y mà dám ra tay với khách nhân của y, chẳng lẽ không coi y ra gì!

"Tống Khuyết, không liên quan đến ngươi, tránh ra!" Tử Dương Chân Nhân đại nộ, không ngờ Tống Khuyết một tiểu bối lại dám ra tay với y, nhưng thực lực Tống Khuyết không yếu, y cũng không muốn giao chiến với Tống Khuyết, xung quanh còn không ít người đang hổ thị đam đam.

Hai người đang giận quát, lại có người ra tay, từng bàn tay lớn chộp về phía Ngư Câu La.

Lại là Võ Tôn Tất Huyền, Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thải Lâm và Tà Đế Hướng Vũ Điền.

"A, thật sự coi bản tướng quân dễ ức hiếp sao!" Ngư Câu La trong lòng dâng lên lửa giận, thật sự coi y là vật trong lòng bàn tay, có thể tùy ý nắm nắn, ánh mắt sắc bén quét qua, liên tiếp đánh ra ba

chưởng, lần lượt công kích ba bàn tay đang chộp tới.

Oanh long!

Đao của Tống Khuyết và đại chưởng của Tử Dương Chân Nhân va chạm, Ngư Câu La và ba người Tất Huyền, Phó Thải Lâm, Hướng Vũ Điền va chạm.

Lực lượng kinh khủng tràn ra, xung kích khắp bốn phương, từng tòa nhà trong chớp mắt bị chấn đổ.

"Thật mạnh!" Mọi người thầm kinh ngạc, vừa rồi tuy chỉ là một kích tùy tiện, nhưng Ngư Câu La lấy một địch ba, lại không hề rơi vào thế hạ phong, thực lực của y cường đại tuyệt đối không thua kém bọn họ.

Một cường giả như vậy mà muốn bắt sống bức vấn công pháp, đơn giản là khó như lên trời.

"Một lũ tà ma ngoại đạo!" Ngư Câu La mắt hổ quét qua Tử Dương, Hướng Vũ Điền, Tất Huyền, Phó Thải Lâm, những người này đều là kẻ địch của Đại Tùy vương triều, chiến ý bùng lên, chấn động trời đất, một tiếng rống dài: "Đại Đô Đốc Đại Tùy vương triều Ngư Câu La tại đây, ai dám cùng ta một trận!" Thanh âm kích động lên xuống, vang vọng trời đất, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, phảng phất đến chiến trường kim qua thiết mã, hoàng sa mênh mang, thiết huyết túc sát.

"Chư vị đạo hữu, đã mục đích mọi người tương đồng, nay lại đang ở trong cảnh nội Đại Tùy, không bằng cùng nhau ra tay, tốc chiến tốc thắng, sau này cùng nhau phân chia thế nào?" Hướng Vũ Điền ánh mắt quét qua Tử Dương, Tất Huyền và Phó Thải Lâm, cảm nhận chiến ý và khí thế ngút trời trên người Ngư Câu La cùng với Thiên Đao Tống Khuyết đang hổ thị đam đam, đề nghị.

“Đạo hữu nói rất đúng!” Tử Dương Chân Nhân cười gật đầu, Tất Huyền và Phó Thải Lâm cũng đồng thời gật đầu, với thực lực mà Ngư Câu La và Tống Khuyết đã thể hiện, bọn họ đơn độc một người, tuyệt đối không thể chiếm được lợi thế.

Chỉ có liên thủ, mới có thể đạt được mục đích của bọn họ.

“Tử Dương Chân Nhân, tưởng ngươi cũng là cao nhân Đạo gia, lại dám câu kết ngoại nhân, thật là mất mặt!” Tống Khuyết nhìn Tử Dương Chân Nhân, khinh bỉ nói.

Còn về Hướng Vũ Điền, vốn đã là Ma Đạo, câu kết ngoại nhân cũng chẳng có gì đáng nói!

“Tống Khuyết, không ngờ ngươi thiên phú bất phàm, nhãn quang lại hẹp hòi đến vậy, đến cảnh giới chúng ta đây, nào có phân biệt quốc giới, thật nực cười!” Tử Dương Chân Nhân không để ý, cười khẩy một tiếng, châm biếm nói.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu, hôm nay cứ để bản tọa xem các ngươi có bản lĩnh gì!” Đao ý trên người Tống Khuyết xông thẳng lên trời, khuấy động mây gió khắp nơi, đối mặt với bốn cường giả Thiên Nhân Nhất Trọng đỉnh phong, không hề run sợ, có chăng chỉ là chiến ý và đao ý vô địch.

“Bản tọa cản y, các ngươi ra tay bắt giữ Ngư Câu La!” Tử Dương Chân Nhân nhìn chằm chằm Tống Khuyết, trầm giọng nói.

Hôm nay y nhất định phải cho Tống Khuyết nếm mùi lợi hại!

Hướng Vũ Điền, Tất Huyền và Phó Thải Lâm không nói nhiều, ánh mắt đồng thời rơi xuống người Ngư Câu La.

“Hướng Vũ Điền!” Sư Phi Huyên đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Hướng Vũ Điền, phảng phất muốn phun ra lửa, hận không thể lập tức xông lên, lột gân bóc da đối phương, xé xác vạn đoạn.

“Đừng vội, Hướng Vũ Điền đã đến, sẽ không chạy thoát được!” Diệp Đông Hoàng ôm Sư Phi Huyên, lắc đầu.

Trẫm tạm thời không định ra tay, đây đối với Ngư Câu La là một lần ma luyện, tu vi Thiên Nhân Cảnh đối phó ba kẻ Thiên Nhân Nhất Trọng đỉnh phong, tuy có chút khó khăn, nhưng cũng không phải không thể!

Nếu Trẫm ra tay, sẽ chẳng còn ý nghĩa gì!

Liền sau đó ánh mắt bất ý nhìn sang bên cạnh, Thạch Chi Hiên đang ẩn mình ở đó, dường như không có ý định ra tay!

Khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên, ý vị bất minh.

Hơi thú vị!

“Động thủ!” Tử Dương tịnh chỉ thành kiếm, hướng về phía trước chỉ, phía sau một thanh trường kiếm bay ra, phóng thẳng về phía Tống Khuyết.

Hống!

Tất Huyền gầm lên, thân thể cao lớn, như một gã tiểu cự nhân, toàn thân tràn đầy sức mạnh bùng nổ, hư không đạp một cái!

Bảo kiếm trong tay Phó Thải Lâm rút khỏi vỏ, kiếm khí tung hoành, vạn thiên kiếm khí vây quanh bốn phía, quang diệu thiên địa, dày đặc, chấn động lòng người.

Hướng Vũ Điền toàn thân ma khí bao quanh, đôi mắt tà mị lóe lên từng đạo hắc vựng khiến người ta trầm luân, phảng phất một vực sâu không đáy nuốt chửng trời đất.

Ánh mắt Sư Phi Huyên ngưng trệ, tâm thần chấn động, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy quyết đấu của những cường giả đứng trên đỉnh nhân thế này, lại còn là sáu người, sự chấn động có thể tưởng

tượng được.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng bình tĩnh, đối với Trẫm mà nói cứ như xem một bộ phim vậy!

Chiêu đó của Tử Dương Chân Nhân có thể coi là Ngự Kiếm Chi Thuật!

Võ giả Thiên Nhân Nhất Trọng đỉnh phong linh hồn đều khá cường đại, có thể sử dụng một số lực lượng linh hồn, dùng để ngự kiếm.

Diệp Đông Hoàng hiện tại cũng có thể dùng linh thức ngự kiếm, uy lực so với Tử Dương Chân Nhân dùng lực lượng linh hồn ngự kiếm cường đại hơn nhiều!

Nơi linh thức bao trùm đến đâu, phi kiếm liền đạt đến đó!

Linh thức của Diệp Đông Hoàng bao trùm phương viên hai trăm dặm, cực hạn mà phi kiếm có thể đạt đến chính là hai trăm dặm.

Trong vòng hai trăm dặm, linh thức vừa động, phi kiếm tức thì đến!

"Hay!" Tất Huyền và Phó Thải Lâm thấy võ công Hướng Vũ Điền thi triển, tinh thần chấn động, xem ra sắp thành công rồi!

Tử Dương Chân Nhân đang giao chiến với Tống Khuyết, trên mặt cũng lộ ra ý cười!

Tuy mọi người đều là lần đầu tiên hợp tác, trước đây thậm chí còn là kẻ địch, nhưng đều là cường giả tung hoành thiên hạ, dưới lợi ích chung, mọi người đều phối hợp khá tốt!

Mỗi người đều là cường giả thân kinh bách chiến, không cần nói nhiều, liền có thể hiểu rõ nên ra tay thế nào!

"Đại Đô Đốc cẩn thận!" Tống Khuyết lớn tiếng nhắc nhở, đối với

Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp của Hướng Vũ Điền cũng có chút hiểu biết, uy lực kinh khủng, mê hoặc khống chế kẻ địch lại càng là tuyệt chiêu!

Y muốn lên giúp đỡ, nhưng lại bị Tử Dương Chân Nhân ghì chặt, không thể thoát thân.

"Vô dụng thôi!" Tử Dương Chân Nhân cười nói, đợi bắt được Ngư Câu La, bọn họ liền đại công cáo thành, có thể rời đi rồi!

"Ngài còn không ra tay?" Sư Phi Huyên nhìn Diệp Đông Hoàng, với tư cách là tử đối đầu của Ma Môn, nàng rất hiểu rõ Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp!

Trong mắt nàng, Hướng Vũ Điền thi triển Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, lại do Phó Thải Lâm và Tất Huyền ra tay bắt giữ, Ngư Câu La tuyệt đối không thể thoát được!

"Không vội, lát nữa nàng sẽ biết Thiên Nhân và Thiên Nhân cũng có sự chênh lệch to lớn!" Diệp Đông Hoàng không hề lo lắng, mọi việc đều trong lòng bàn tay, Ngư Câu La tuy vừa mới đột phá, nhưng tu luyện Vạn Đạo Kinh, linh hồn không kém Hướng Vũ Điền, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp sẽ không ảnh hưởng được Ngư Câu La.

Sư Phi Huyên trong lòng nghi hoặc, không biết Diệp Đông Hoàng lấy đâu ra sự tự tin lớn đến vậy, nhưng cũng không hỏi nhiều, tò mò nhìn về phía Ngư Câu La.

Ầm!

Một luồng ba động vô hình bao trùm Ngư Câu La, ánh mắt hắn tức khắc đờ đẫn.

"Đại đô đốc!" Tống Khuyết quát lớn, ý đồ gọi Ngư Câu La tỉnh lại, đồng thời càng thêm liều mạng, muốn thoát khỏi sự vây khốn của Tử Dương Chân Nhân để cứu viện Ngư Câu La.

“Ha ha, Đại pháp Đạo Tâm Chủng Ma của bản tọa há là một tiếng quát lớn có thể phá giải được!” Hướng Vũ Điền cười khẩy, Phó Thải Lâm và Tất Huyền tức thì đến trước mặt Ngư Câu La, vươn tay chuẩn bị bắt giữ hắn, phong ấn mang đi.

Tử Dương Chân Nhân kiên quyết giữ chặt Tống Khuyết, mặc cho Tống Khuyết công kích thế nào cũng không thoát khỏi, nhìn thấy hai người Tất Huyền sắp đắc thủ, ý cười trong mắt hắn càng đậm, mọi chuyện đã thành!

Sư Phi Huyên đôi mắt đẹp tràn đầy hiếu kỳ, thật sự không thể nghĩ ra, lúc này Ngư Câu La còn có bản lĩnh gì để lật ngược tình thế?

“Để chúng ta ba người đồng thời ra tay, ngươi còn là người đầu tiên, cho dù chết cũng không uổng phí đời này!” Phó Thải Lâm cười lớn, vồ lấy Ngư Câu La, chuẩn bị phong ấn mang đi.

Oanh!

Đột nhiên, Ngư Câu La chợt mở mắt, hai đạo tinh mang trong mắt bắn ra, ý thương phảng phất thực chất lan tỏa, trường thương hung hăng đâm ra, một điểm hàn mang đến trước, rồi sau đó thương xuất như rồng.

“Không hay rồi!” Nguy cơ mãnh liệt ập đến, Phó Thải Lâm không ngờ Ngư Câu La lại lừa gạt hắn, căn bản không bị Đại pháp Đạo Tâm Chủng Ma của Hướng Vũ Điền mê hoặc, vội vàng cầm kiếm chắn ngang.

Ầm ầm!

Trường kiếm rung động, một luồng đại lực ập đến, Phó Thải Lâm tức thì bị chấn bay.

“Chết đi!” Võ Tôn Tất Huyền nắm đấm phảng phất sắt thép nặng nề giáng xuống va chạm với trường thương, kình lực bắn ra từ phía,

hai người thân thể chấn động, đồng thời bạo lùi.

Lúc này, Hướng Vũ Điền và Phó Thải Lâm vây lại, ba người tạo thành thế tam giác bao vây Ngư Câu La.

"Chiến!" Ngư Câu La càng đánh càng dũng mãnh, đối mặt với ba cường giả đồng cấp cũng không có chút sợ hãi nào, tay cầm trường thương chiến ý bùng nổ, hệt như một Chiến Thần bất bại.

"Giết!" Ba người không nói thêm gì, lại lần nữa vây công, lúc này Hướng Vũ Điền cũng không còn dùng pháp mê hoặc linh hồn, mà đích thân ra tay, Ngư Câu La tức thì áp lực tăng mạnh.

"Thật lợi hại, vừa mới đột phá đã có thể địch ba cường giả đồng cấp!" Sư Phi Huyên kinh thán, Tất Huyền, Phó Thải Lâm, Hướng Vũ Điền tùy tiện lấy một người ra cũng là tuyệt thế cường giả uy chấn thiên hạ, giờ đây ba người liên thủ cũng không hạ gục được Ngư Câu La, nói ra sợ là cũng không ai tin.

"Đáng ghét!

Gia hỏa này tuyệt đối tu luyện công pháp tuyệt thế gì đó, nếu không không thể mạnh đến vậy!" Ba người Hướng Vũ Điền mãi không hạ gục được Ngư Câu La, trong lòng đại hận, chỉ là nghĩ đến công pháp tuyệt thế trên người đối phương, ánh mắt lại nóng rực, không muốn cứ thế bỏ cuộc.

Trận chiến kéo dài nửa canh giờ, kinh động vô số cường giả, nhưng vẫn không phân định thắng bại, sức bền của cường giả Thiên Nhân cảnh quả là siêu việt tưởng tượng!

"Đến lúc kết thúc rồi!" Diệp Đông Hoàng thu thần thức, ôm Sư Phi Huyên từ hư không bước ra, tức thì kinh động tất cả cường giả, Hướng Vũ Điền, Phó Thải Lâm và những người khác tức thì lùi lại, cảnh giác nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Chương 193

"Là ngươi, Dương Quảng!" Phó Thải Lâm, Tất Huyền và Hướng Vũ Điền kinh hô, ánh mắt ngưng trọng, hung uy của Diệp Đông Hoàng khi giết Ninh Đạo Kỳ vẫn còn rõ ràng trước mắt, bọn họ không dám xem thường Diệp Đông Hoàng, đặc biệt là bọn họ còn không hạ gục được một Ngư Câu La, giờ đây có thêm một Diệp Đông Hoàng, thì càng không có hy vọng rồi.

"Thần bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Ngư Câu La không chút do dự, tiến lên một bước, quỳ bái nói, hắn có được thực lực ngày hôm nay, hoàn toàn nhờ Diệp Đông Hoàng bồi dưỡng, cho dù đạt đến Thiên Nhân cảnh, cũng không dám có chút xấc xược.

"Đây chính là Dương Quảng?

Thực lực dường như không yếu…" Tống Khuyết và Tử Dương Chân Nhân cũng ngừng chiến, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Hắn trước đây bế quan tu luyện, không thấy Diệp Đông Hoàng và Ninh Đạo Kỳ đại chiến, giờ đây thấy sự kiêng dè trong mắt mấy người Phó Thải Lâm và sự cung kính của Ngư Câu La, cũng có thể thấy Diệp Đông Hoàng không hề đơn giản.

"Bình thân!" Diệp Đông Hoàng hờ hững nhìn Ngư Câu La, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mấy người Phó Thải Lâm, Tất Huyền, "Lũ man di, không chịu an phận, còn dám làm càn, cũng tốt, đỡ cho Trẫm phải đích thân đi tìm các ngươi từng đứa một!" "Dương Quảng tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi giết Ninh Đạo Kỳ thì thiên hạ vô địch rồi, còn muốn giữ lại chúng ta?" Tất Huyền tiếng như hồng chung, giận đến cực điểm lại bật cười, hắn thừa nhận Ngư Câu La thực lực

rất mạnh, cộng thêm Diệp Đông Hoàng, bọn họ có lẽ không phải đối thủ, nhưng muốn giữ bọn họ lại, cũng là nằm mơ.

"Hừ, khi bản đế tung hoành thiên hạ, Dương Kiên còn đang bú sữa, bản đế ngược lại muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!" Hướng Vũ Điền không cho rằng Diệp Đông Hoàng mạnh hơn hắn, có thể trở thành cường giả Thiên Nhân cảnh, không qua chân đao chân thương so đấu một trận, ai lại phục ai.

Còn về Ninh Đạo Kỳ, trong mắt hắn chẳng qua là một lão phế vật sa vào ôn nhu hương, quỳ phục dưới chân Phạm Thanh Huệ, mài mòn ý chí chiến đấu, hắn căn bản không hề để vào mắt.

Tuy nhiên Phạm Thanh Huệ ngược lại cũng là một vưu vật, trước đây hắn bức cung Từ Hàng Kiếm Điển, tự nhiên đủ mọi thủ đoạn vô sỉ hạ lưu đều dùng qua một lượt, cũng coi như đã thấu hiểu sâu sắc.

"Tiểu tử, xem ra giết một Ninh Đạo Kỳ đã khiến ngươi cuồng vọng không giới hạn rồi, bất kể ngươi dùng thủ đoạn gì giết Ninh Đạo Kỳ, hôm nay để ngươi kiến thức Kiếm thuật Phong Dịch của lão phu!" Phó Thải Lâm trường kiếm kêu tranh tranh, kiếm ý bùng nổ, định cho Diệp Đông Hoàng thấy lợi hại.

"Gà đất chó sành, cùng lên đi!" Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng trong hư không, ánh mắt nhìn xuống, bá khí lẫm liệt.

"Hoa tử!" Phó Thải Lâm, Tất Huyền và Hướng Vũ Điền đại nộ, chưa từng thấy người nào cuồng vọng như vậy, không chút do dự, ba người đồng thời ra tay.

"Ngươi đi hạ Tử Dương!" Ngư Câu La vừa định tiến lên giúp đỡ, bên tai lại truyền đến âm thanh của Diệp Đông Hoàng, do dự một chút, hắn trực tiếp giết đến Tử Dương Chân Nhân.

Diệp Đông Hoàng thực lực mạnh hơn hắn, hắn còn có thể một

địch ba, Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không gặp nguy hiểm, hắn cũng không cần lo lắng.

"Hát!" Tất Huyền quát lớn, toàn thân tản ra khí thế bức người dị thường khó hiểu, phảng phất Ma Thần thống trị thảo nguyên, thể phách hoàn mỹ, làn da màu đồng cổ lấp lánh ánh sáng huyền ảo, đôi chân đặc biệt dài, càng có thế vươn tới tinh không.

Áo choàng dã ma đang bay trên người theo gió phất phới, lòng bàn tay rộng lớn, dường như ẩn chứa sức mạnh đáng sợ nhất thế gian, một chưởng đánh xuống Diệp Đông Hoàng, không gian gợn lên từng tầng sóng gợn, phảng phất sóng lớn biển cả, khiến người ta kinh hãi.

"Sức mạnh thật đáng sợ!" Sư Phi Huyên tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, thấy Võ Tôn Tất Huyền đánh tới, hơi thở ngưng trệ, cảm thấy sức mạnh đáng sợ cuồn cuộn mãnh liệt như biển rộng ập đến, nàng như một con thuyền nhỏ, có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào.

Đồng thời không gian bốn phía nóng bỏng sôi trào, cả người như rơi vào sa mạc khô hạn, chính là Viêm Dương Kỳ Công của Tất Huyền, Viêm Dương Chân Khí nóng rực vô cùng, tràn ngập toàn bộ không gian.

"Dịch Kiếm Thuật!" Cả người Phó Thải Lâm hóa thành một đạo kiếm quang, một điểm hàn mang chợt lóe, tức thì xuất hiện trước mặt Diệp Đông Hoàng, đâm thẳng vào tim hắn.

Hướng Vũ Điền thi triển Đại pháp Đạo Tâm Chủng Ma, trong mắt lấp lánh tà dị quang mang, một chưởng từ hướng khác đánh tới Diệp Đông Hoàng.

"Vạn Đạo Lãnh Địa, trọng lực áp chế!" Không gian chấn động, Vạn Đạo Lãnh Địa của Diệp Đông Hoàng hiện lên, Tất Huyền, Phó Thải Lâm và Hướng Vũ Điền tức thì như rơi vào vũng bùn, cảm thấy trọng lực gấp vạn lần gia tăng trên người, khó nhúc nhích.

Chân ý vạn đạo tạo thành Vạn Đạo Lãnh Địa, uy lực có thể gọi là khủng bố, hoàn toàn nghiền ép cường giả đồng cấp, có thể tùy ý hóa thành bất kỳ lãnh địa nào, lúc này chính là lấy trọng lực áp chế làm chủ.

"Sao có thể mạnh đến vậy?" Ba người Tất Huyền kinh hãi, Quyền Ý, Kiếm Ý mà họ lĩnh ngộ cũng có thể hóa thành lãnh địa, nhưng so với Vạn Đạo Lãnh Địa của Diệp Đông Hoàng căn bản không thể so sánh, hoàn toàn bị áp chế.

"Vô Tận Kiếm Vực!" Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, vạn nghìn kiếm khí ngưng tụ, nhất thời giáng xuống, Tất Huyền gầm lớn, vung quyền không ngừng phá nát hư không, nhưng vẫn không thể ngăn cản kiếm khí vô khổng bất nhập, vô sở bất tại, tức thì toàn thân chằng chịt vết thương, biến thể lân thương.

Nếu không phải thể phách hắn cường đại, lúc này đã bị tiêu diệt.

Sắc mặt Phó Thải Lâm trắng bệch, kiếm khí hóa thành hộ tráo miễn cưỡng ngăn cản kiếm khí vô sở bất tại, có thể tưởng tượng, một khi hộ tráo vỡ nát, hắn tức thì sẽ bị kiếm khí vô tận xé nát.

Hướng Vũ Điền cũng vậy, xung quanh hiện lên một hộ tráo đen kịt, trong mắt tràn đầy kinh hãi, Diệp Đông Hoàng còn chưa ra tay đã hoàn toàn nghiền ép bọn họ.

"Sao có thể?" Tử Dương Chân Nhân đang đại chiến với Tống Khuyết và Ngư Câu La ngu người ra, trong lòng kinh sợ, không nói hai lời liền muốn thoát ly chiến trường bỏ chạy, nhưng tiếc là có Ngư Câu La và Tống Khuyết ở đó, bọn họ căn bản không có cơ hội!

"Ngươi sao có thể mạnh đến vậy?

Chẳng lẽ ngươi đã đạt đến Phấn Toái Chân Không rồi?" Hướng Vũ Điền kinh khủng, khó mà tưởng tượng Diệp Đông Hoàng làm sao

lại có được thực lực khủng bố như vậy.

"Bốn tên phế vật không cần biết nhiều như vậy!" Diệp Đông Hoàng tùy tay một quyền, dưới ánh mắt kinh khủng của Hướng Vũ Điền đánh nổ hắn.

"Chết rồi?" Sư Phi Huyên ngơ ngác nhìn nơi Hướng Vũ Điền vừa đứng, tên đại ma đầu mà nàng hận thấu xương cứ thế bị một quyền đánh nổ, sư phụ nàng đã báo thù rồi?

Binh!

Binh!

Diệp Đông Hoàng lại vung ra hai quyền, một quyền một tên, như giẫm chết kiến, đánh nổ Phó Thải Lâm và Tất Huyền!

"Hít!

Đây là thực lực của Bệ hạ sao?

Thật hung tàn!" Thạch Chi Hiên ẩn mình trong hư không, hít một hơi khí lạnh, trong lòng may mắn, may mà hắn không tham dự vào, nếu không bây giờ cũng giống ba người Hướng Vũ Điền, bị một quyền đánh nổ rồi!

"Ngươi muốn chết thế nào?" Diệp Đông Hoàng thu quyền về, phảng phất làm một chuyện nhỏ không đáng kể, quay người nhìn về phía Tử Dương Chân Nhân.

"Bệ hạ tha mạng!" Tử Dương Chân Nhân tâm thần chấn động, gan mật vỡ nát, sợ đến hồn bay phách lạc, không chút khí tiết nào kêu lớn.

"Đây chính là Bệ hạ…" Sư Phi Huyên ánh mắt mê ly, tâm hồn rung động, đập thình thịch, ôm eo hùng tráng hữu lực của Diệp Đông Hoàng, cả người đều mềm nhũn.

Khoảnh khắc này, nàng đã sa vào lưới tình!

Sư phụ đã báo thù rồi!

Nàng cũng không còn nợ gì nữa!

Lấy thân đền đáp?

Cho dù Diệp Đông Hoàng là ma, nàng cũng cam tâm tình nguyện, thiêu thân lao vào lửa!

"Cấu kết man di, ăn cây táo rào cây sung, đáng giết!" Âm thanh lạnh lùng của Diệp Đông Hoàng vang lên, như phán quyết của thiên thần, Tử Dương Chân Nhân như rơi vào hầm băng, liền muốn bỏ chạy.

Binh!

Diệp Đông Hoàng trong mắt tinh mang lóe lên, thân thể Tử Dương Chân Nhân chấn động, cứng đờ giữa không trung, rồi sau đó bị Diệp Đông Hoàng một quyền đánh nổ!

"Hít!" Tống Khuyết trong lòng kinh hãi, cường giả Thiên Nhân cảnh đường đường cứ thế trước mặt hắn không chút sức phản kháng bị một quyền đánh nổ, cho dù tâm tính kiên nghị của hắn, cũng không nhịn được dâng lên một nỗi sợ hãi khó tả!

Thật đáng sợ!

Đơn giản không phải người!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người ở Lĩnh Nam nhìn bóng dáng bá khí của Diệp Đông Hoàng trên bầu trời, tràn đầy kính sợ và sợ hãi, quỳ rạp trên đất, run rẩy bần bật, cao giọng hô to: "Bệ hạ thần uy, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" U Châu, La phủ.

"Tuyệt đối là vô thượng thần công, ngay cả Trường Sinh Quyết, Chiến Thần Đồ Lục, Từ Hàng Kiếm Điển và Thiên Ma Sách tứ đại kỳ

thư cũng chẳng qua có thế thôi!" Khi Diệp Đông Hoàng đại triển thần uy diệt sát Hướng Vũ Điền và những người khác, La Nghệ nhìn Vạn Đạo Kinh mà Dương Lâm đưa cho hắn, ánh mắt kích động, chấn động không thôi, sự thất vọng vì trước đó bị Dương Lâm một chiêu đánh bại cũng biến mất không dấu vết, vui mừng như điên!

Chẳng trách Dương Lâm đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy, hóa ra là tu luyện thần công như vậy!

Nếu còn không thể một chiêu đánh bại hắn, vậy mới là không bình thường!

"Phụ thân!" Lúc này, La Thành vội vàng chạy đến, đưa tin tức Diệp Đông Hoàng diệt sát Ninh Đạo Kỳ trong tay cho La Nghệ, vội vàng nói: "Vừa nhận được tin tức, Bệ hạ đã đánh giết đệ nhất cao thủ võ lâm Thăng Long, đạo gia tán nhân Ninh Đạo Kỳ!" Nhìn tin tức La Thành đưa đến, La Nghệ ánh mắt hơi động, không quá kinh ngạc, khiến La Thành rất là khó hiểu, "Phụ thân, chuyện này con cảm thấy rất kỳ lạ, thám tử khẳng định sẽ không làm sai tin tức quan trọng như vậy, nhưng Bệ hạ sao có thể có thực lực mạnh đến vậy?" "Có!" Không đợi La Thành nói xong, La Nghệ trực tiếp cắt ngang, dứt khoát nói: "Đợi Kháo Sơn Vương về kinh, con sẽ theo cùng, sau này ở bên cạnh Bệ hạ cố gắng thật tốt, không được lười biếng!" "Phụ thân, vì sao?" La Thành càng thêm nghi hoặc, không hiểu vì sao thái độ của La Nghệ lại thay đổi lớn như vậy, một chút cũng không quan tâm chuyện lớn như Ninh Đạo Kỳ sống chết, ngược lại thay đổi thái độ trước đó, bảo hắn đi làm hộ vệ cho Diệp Đông Hoàng?

Nói trắng ra, chẳng phải là con tin sao?

Chẳng lẽ phụ thân sớm đã nhận được tin tức Diệp Đông Hoàng giết chết đạo gia tán nhân Ninh Đạo Kỳ rồi?

"Con xem, đây là thần công bí tịch Kháo Sơn Vương đưa cho ta, bí

tịch này nếu không có sự cho phép của Bệ hạ, Kháo Sơn Vương quyết sẽ không dám đưa cho chúng ta!" La Nghệ đưa Vạn Đạo Kinh cho La Thành, nói: "Bệ hạ hùng tâm khí phách như vậy, còn gì không đáng để chúng ta thề sống chết hiệu trung?" "Còn về Ninh Đạo Kỳ, Bệ hạ có thần công bí tịch này, tu vi thông thiên, đánh giết Ninh Đạo Kỳ cũng không đáng ngạc nhiên!" Hắn lúc này còn chưa biết Diệp Đông Hoàng lại giết bốn cường giả Thiên Nhân cảnh lão bài là Hướng Vũ Điền, Tất Huyền, Phó Thải Lâm và Tử Dương Chân Nhân.

Nếu biết, e rằng sẽ không bình tĩnh như vậy!

La Thành đầy nghi hoặc nhận lấy Vạn Đạo Kinh, hắn ngược lại rất tò mò, rốt cuộc là bí tịch gì, lại khiến phụ thân hắn trước sau thay đổi thái độ lớn như vậy.

"Đây…" Vừa nhìn thấy bí tịch, tâm thần La Thành tức thì bị hút vào, không ngoài dự liệu, cũng giống như sự chấn động, kích động của La Nghệ và những người khác khi nhìn thấy Vạn Đạo Kinh, sự nghiền ép về đẳng cấp, không ai có thể giữ bình tĩnh.

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không rõ, cho dù biết cũng sẽ không để tâm, phản ứng của những người này kỳ thực đều nằm trong dự liệu của hắn!

Lĩnh Nam, Tống phủ.

"Dương Quảng thực lực lại khủng bố đến vậy, chẳng trách Ngư Câu La lại tôn sùng đến thế, giờ đây muốn bảo vệ Tống gia, chỉ có quy phục, nếu không hôm nay chính là ngày Tống Phiệt tan thành mây khói!" Nhìn Tử Dương Chân Nhân bị Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng một quyền đánh nổ ngay trước mặt hắn, sự chấn động trong lòng Tống Khuyết có thể tưởng tượng được, trong mắt tràn đầy kính sợ!

Hắn tuy kiêu ngạo, nhưng cũng biết tự lượng sức mình!

Ngay cả Ngư Câu La hiện tại hắn cũng chưa chắc đã là đối thủ, huống chi Diệp Đông Hoàng còn lợi hại hơn!

Thiên Đao Bát Thức của hắn e rằng cũng không đỡ nổi một quyền của Diệp Đông Hoàng!

"Thần Tống Khuyết bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Đã có quyết định, Tống Khuyết không còn do dự, tiến lên một bước bái lạy.

Khoảnh khắc này, hắn mới thật sự quy phục Đại Tùy, quy phục Diệp Đông Hoàng!

Ngay cả khi Dương Kiên còn tại thế, Tống Phiệt cũng chưa từng quy phục, tương đương với chư hầu độc lập tồn tại!

"Thần Tống Lỗ (Tống Trí, Tống Sư Đạo) bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Những người quan chiến từ xa là Tống Trí, Tống Lỗ, Tống Sư Đạo lần lượt tiến lên, cùng bái lạy.

Theo sau đó, toàn bộ Lĩnh Nam vang lên tiếng hô vang động trời, đại diện cho việc Diệp Đông Hoàng chính thức thu phục Tống Phiệt, cách bình định thiên hạ lại tiến thêm một bước lớn.

"Đây chính là Bệ hạ, không một lời nói ra, đã trấn phục Tống Phiệt, một trong những môn phiệt lớn nhất!" Sư Phi Huyên nhấc đôi mắt đẹp lên, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị bá khí của Diệp Đông Hoàng, trong lòng tràn đầy sùng bái, khoảnh khắc này, nàng cảm thấy trước kia thật ấu trĩ biết bao, Đại Thiên tuyển đế, phò tá Lý Thế Dân thành tựu bá nghiệp, quả thực là hoang đường.

Có Diệp Đông Hoàng ở đây, thiên hạ này rất nhanh sẽ bình định, bất kỳ kẻ nào dám phạm thượng làm loạn, chẳng qua là thiêu thân lao vào lửa, tự tìm đường chết!

"Có Bệ hạ, thật là may mắn của Đại Tùy, may mắn của thiên hạ!"

Ngư Câu La trong lòng cảm khái, nếu động binh với Tống Phiệt, không biết phải chết bao nhiêu người, hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực, giờ đây Diệp Đông Hoàng không đổ máu binh đao, không nói một lời, đứng đó, đã chấn nhiếp toàn bộ Tống Phiệt, khiến Tống Khuyết đầu hàng quy phục, đây chính là uy thế của Diệp Đông Hoàng bây giờ!

"Oa, đó là Tùy Đế, thật đẹp trai, thật bá khí, lại ngay cả cha ta cũng không phải đối thủ, thật Man!" Xa xa một đôi mắt đẹp động lòng người nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy những vì sao nhỏ.

Chương 194

Đặc biệt là Diệp Đông Hoàng một quyền đánh nổ một cường giả Thiên Nhân, một câu nói nhẹ nhàng đã khiến Tử Dương Chân Nhân mà cha nàng chín trận không hạ được phải cầu xin tha mạng, phong thái khoảnh khắc đó, bóng dáng bá khí vô địch đó, ảnh hưởng sâu sắc đến trái tim thiếu nữ vừa chớm nở của nàng, khiến nàng sùng bái ngưỡng mộ không thôi!

Nhìn bóng dáng đó, liền có cảm giác toàn thân mềm nhũn, linh hồn run rẩy!

"Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt bình tĩnh phủ khám thiên hạ, đối với sự quy phục của Tống Khuyết cũng không ngạc nhiên, chỉ cần không ngốc đều biết lựa chọn thế nào, thiên phú Tống Khuyết không tệ, nay lại có tu vi Thiên Nhân cảnh, Diệp Đông Hoàng vẫn rất coi trọng hắn.

"Đây là Vạn Đạo Kinh Trẫm tự sáng tạo, đã các ngươi quy thuận Trẫm, Trẫm cũng sẽ không keo kiệt, liền ban thưởng cho các ngươi!" Diệp Đông Hoàng lấy Vạn Đạo Kinh ra đưa cho Tống Khuyết, hắn biết đây chính là công pháp mà Ngư Câu La và những người khác đang tu luyện, thực lực Ngư Câu La hắn đã chứng kiến rồi, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết.

Không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp ban cho hắn, khí phách như vậy, càng khiến hắn bái phục!

"Thần đã chuẩn bị yến tiệc, vì Bệ hạ đón gió tẩy trần, xin Bệ hạ dời gót!" Thu Vạn Đạo Kinh lại, Tống Khuyết mời nói.

Đã đến, Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không từ chối trực tiếp, mang theo Sư Phi Huyên và Tống Khuyết cùng những người khác đến

Tống phủ, Thạch Chi Hiên ẩn mình một bên đã trực tiếp rời đi khi Tử Dương Chân Nhân chết, Diệp Đông Hoàng cũng không để ý tới hắn.

Yến tiệc kết thúc, trời đã về chiều, trăng sáng treo cao, Diệp Đông Hoàng cũng ở lại Tống phủ.

"Bệ hạ!" Sư Phi Huyên trong bộ trường sam màu xanh nhạt, bước đến dưới ánh trăng, ánh trăng trong trẻo rải xuống, khoác lên nàng một tầng áo choàng thần thánh, như nữ thần trên trời, tiên tử cung trăng, vẻ đẹp thoát tục, thanh tao thoát tục.

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, một trận hương thơm ập đến, nhìn bóng dáng tuyệt sắc đang chậm rãi bước tới, dưới ánh trăng phảng phất có tiên khí bao quanh, thánh khiết cao quý, thần thánh bất khả xâm phạm, khiến người ta không thể nảy sinh chút ý niệm báng bổ.

"Đã chuẩn bị dĩ thân tự ma chưa?" Diệp Đông Hoàng vươn tay kéo một cái, thân thể mềm mại động lòng người của Sư Phi Huyên ngã vào lòng hắn, nâng chiếc cằm tinh tế trắng nõn của nàng, đầu ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của nàng, trêu ghẹo nói.

"Bệ hạ nói đùa rồi, có thể hầu hạ Bệ hạ là vinh hạnh của Phi Huyên!" Sư Phi Huyên khuôn mặt tươi tắn hiện lên một vệt hồng hào, dịu dàng đáng yêu, khiến trong mắt Diệp Đông Hoàng có thêm một chút nóng bỏng, một cái bế công chúa ôm nàng lên, cho dù chưa chuẩn bị xong, tối nay cũng phải "tự ma".

Còn về thần thánh bất khả xâm phạm, không thể nảy sinh ý niệm báng bổ, ở chỗ Diệp Đông Hoàng là không tồn tại, hắn chỉ thích tiên tử rơi vào hồng trần dưới thân mình!

Ban ngày đánh nổ bốn cường giả Thiên Nhân cảnh, lúc này, Diệp Đông Hoàng chiến đấu càng thêm cuồng bạo.

Trống trận vang dội, tấu lên từng hồi khúc nhạc hùng tráng.

Lúc trầm bổng uyển chuyển, lúc dồn dập hùng tráng, lúc sóng lớn biển cả, cuồn cuộn mãnh liệt.

Diệp Đông Hoàng phảng phất đang ở giữa sóng lớn biển cả, thân ảnh nhấp nhô, như một mũi tên sắc bén, cưỡi gió rẽ sóng, thế lớn lực trầm, thế như chẻ tre.

"Trên đời lại có công pháp thần kỳ huyền diệu đến vậy, có thể gọi là tiên kinh thần văn!" Diệp Đông Hoàng nghỉ ngơi xong, Tống Khuyết mới có thời gian lật xem Vạn Đạo Kinh, trong lòng chấn động, kinh thán liên hồi!

"Đúng vậy, Bệ hạ hùng tâm khí phách, thật là vô song thế gian!" Tống Trí, Tống Lỗ và những người khác cũng đã xem Vạn Đạo Kinh, không thể không cảm thán, người bình thường có được thần công bí tịch như vậy, làm sao dám lấy ra ban thưởng cho người khác, chỉ sợ bị người khác phát hiện.

Nhưng Diệp Đông Hoàng thì sao?

Để thuộc hạ đều tu luyện, đó là khí phách dường nào, tự tin dường nào!

"Đại ca, Bệ hạ anh tài đại lược, tu vi siêu phàm nhập thánh, hùng tâm khí phách không ai sánh bằng, dưới tay cường giả như mây, những phản tặc kia trên đời đúng như Ngư Câu La nói, chẳng qua là tiểu nhân nhảy nhót, rất nhanh sẽ bị tiêu diệt, đến lúc đó thiên hạ thống nhất, Đại Tùy tất sẽ đạt đến một thời thịnh thế chưa từng có!" Tống Trí trầm ngâm, chậm rãi mở lời.

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" Tống Khuyết mắt hơi híp lại, nhìn chằm chằm Tống Trí nói.

"Đại ca, Tống Phiệt chúng ta tuy cường thịnh, nhưng dù sao cũng

vừa mới quy thuận Bệ hạ, không thể sánh bằng thân tín của Bệ hạ trước đây, với sự cường thế của Bệ hạ, không bao lâu nữa, sẽ không còn chỗ cho thế gia môn phiệt tồn tại, đương nhiên với hùng tâm của Bệ hạ, chỉ cần chúng ta an phận, nguy cơ diệt môn sẽ không có, nhưng khẳng định sẽ suy yếu, không còn như trước!" Tống Trí trong mắt tinh mang lóe lên, chậm rãi mở lời: "Bệ hạ anh minh thần võ, vô luận võ công tài trí, phẩm mạo quyền thế, thiên hạ có thể nói không ai sánh bằng!" "Ngươi muốn dâng Ngọc Trí cho Bệ hạ làm phi?" Tống Khuyết ánh mắt ngưng lại, lập tức hiểu ý Tống Trí.

Hắn có hai nữ một con trai, con gái lớn đã gả chồng, còn một tiểu nữ nhi Tống Ngọc Trí, nay đang tuổi đôi mươi, tài sắc xuất chúng, đã đến tuổi gả chồng.

"Hậu cung Bệ hạ chỉ có Tiêu Hoàng Hậu một người, nay có thêm Sư Phi Huyên, Từ Hàng Tịnh Trai đã diệt, Ngọc Trí có chúng ta ở ngoài, Bệ hạ cũng sẽ không bạc đãi nàng, thiên hạ này còn ai có thể thích hợp hơn, ưu tú hơn Bệ hạ?" Tống Trí hùng hồn nói.

Tống Khuyết trầm ngâm không nói, quả thực, thiên hạ không ai ưu tú hơn Diệp Đông Hoàng, ý nghĩ trước đây của hắn cũng là tìm một thế gia đại tộc môn đăng hộ đối để liên hôn.

Mà thiên hạ này, còn có thế gia đại tộc nào thích hợp hơn Diệp Đông Hoàng?

"Được!

Lát nữa chúng ta sẽ cùng Đại đô đốc bàn bạc chuyện này!" Trầm ngâm một lát, Tống Khuyết cũng đồng ý.

"Đại ca anh minh!" Âm Quý Phái.

Trong một căn phòng ngủ tinh tế, một mỹ nữ tuyệt sắc tinh xảo như ngọc, linh khí động lòng người như tinh linh, đang ngồi trước

cửa sổ.

Nữ tử thân hình ưu mỹ, làn da như tuyết.

Nàng nghiêng đầu, đôi mắt đẹp tuyệt trần mang theo một chút giảo hoạt, linh động sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì.

Ánh nắng ấm áp len lỏi vào phòng ngủ, vươn lên chiếc thân hình mềm mại động lòng người của nàng!

Dưới ánh nắng nhạt, tóc đen nàng như thác nước, lấp lánh rực rỡ, như nữ thần mặt trời, hoàn mỹ không tì vết, đẹp đẽ không gì sánh kịp!

Kẹt!

Đột nhiên, cửa phòng bị mở ra, một nam nhân béo lén lút bước vào.

Nghe tiếng, sát ý trong mắt nữ tử tức thì lóe lên rồi lại khôi phục bình tĩnh, đôi mắt linh động phảng phất ngây thơ vô tội, quay người lại, nhìn người đàn ông trung niên bụng phệ, vẻ mặt dâm đãng, vừa mới bước vào, âm thanh ngọt ngào động lòng người vang lên: "Sư thúc, sao người lại đến phòng ngủ của nhân gia?

Sư tôn nói rồi, phòng ngủ của con gái không thể tùy tiện để nam nhân khác vào, nếu sư tôn biết được sẽ tức giận!" Đôi mắt to đẹp đẽ của nữ tử thuần khiết không tì vết, vừa như làm nũng, vừa như oán trách, vừa như hơi tức giận, khiến Biên Bất Phụ hồn phách đều mất!

"Loan Loan, sư thúc là nam nhân khác sao?" Biên Bất Phụ xoa tay, cười dâm đãng đi về phía Loan Loan!

Nhưng trong lòng vẫn giữ cảnh giác.

Loan Loan ở Âm Quý Phái được Chúc Ngọc Nghiên một tay nuôi lớn, không giống như nàng thể hiện ra vẻ ngây thơ vô tội!

Vừa rồi câu nói đó không chỉ lấy Chúc Ngọc Nghiên ra uy hiếp

hắn, mà còn dùng pháp mê hoặc của Thiên Ma Âm.

Nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả đều vô ích, hắn một chút cũng không lo lắng.

Loan Loan tuy thiên phú tuyệt luân, nhưng tu vi còn nông cạn, hiện nay chỉ là đỉnh phong Vô Thượng Đại Tông Sư, còn hắn đã sớm đạt đến cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư, tu vi và Chúc Ngọc Nghiên giống nhau, thực lực có thể kém Chúc Ngọc Nghiên một chút, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Vì vậy, hắn cũng không sợ Chúc Ngọc Nghiên, hắn không tin Chúc Ngọc Nghiên còn có thể vì chuyện này mà giết hắn!

Con gái sớm muộn cũng thành của người khác, đúng như câu "mỡ nó rán nó", Loan Loan đẹp như vậy, cần gì phải rẻ tiền cho người khác!

"Lão sắc quỷ này!" Loan Loan trong lòng thầm mắng, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, Biên Bất Phụ tuy háo sắc, nhưng thực lực rất mạnh, lại là người của Âm Quý Phái, rất hiểu công pháp của nàng, hơn nữa lại gian xảo lão luyện, thủ đoạn của nàng đối với hắn đều vô dụng.

Muôn vàn suy nghĩ lóe lên trong lòng, thật sự không dễ đối phó!

"Vậy thật đa tạ sư thúc rồi, trước đây Thánh chủ cũng từng nói với sư thúc những lời tương tự, còn khen Loan Loan xinh đẹp nữa chứ, chỉ là Thánh chủ lúc đó có việc, liền nói lần sau sẽ lại đến thăm nhân gia, đến lúc đó sẽ lại chỉ điểm nhân gia tu luyện nữa chứ!" Loan Loan đôi mắt đẹp nhìn Biên Bất Phụ, ngây thơ vô tội nói.

Trong lời nói, đôi mắt đẹp tràn đầy mong đợi: "Thánh chủ lão nhân gia võ công cái thế, nhân gia vẫn luôn chờ Thánh chủ lão nhân gia chỉ điểm đó, cũng không biết Thánh chủ lão nhân gia khi nào mới đến!"

“Ách?” Bàn tay lớn vừa giơ lên của Biên Bất Phụ cứng đờ trước mặt Loan Loan, nhìn thân ảnh yêu kiều của Loan Loan!

Bàn tay run rẩy nhẹ, muốn vươn tới, nhưng lại có chút sợ hãi.

Hắn biết Loan Loan lúc này nói ra, tám chín phần là dùng danh tiếng của Thánh chủ để hù dọa hắn, nhưng hắn lại không dám không tin.

Loan Loan rất đẹp, nếu không hắn cũng sẽ không nổi sắc tâm.

Thánh chủ cũng là nam nhân, tám chín phần sẽ để ý, vì vậy những lời Loan Loan nói cũng không phải không thể xảy ra!

Nếu Thánh chủ đã để ý, hắn mà động vào, vậy hậu quả...

Nghĩ đến đây, thân thể mập mạp của Biên Bất Phụ chấn động, đánh một cái rùng mình.

Cái mùi vị của Sinh Tử Phù năm xưa hắn vẫn còn nhớ rõ, bóng dáng Diệp Đông Hoàng như một cái bóng khổng lồ, vẫn luôn bao trùm lấy hắn, khiến ngọn lửa ham muốn trong lòng hắn dập tắt không ít.

Chỉ là hắn đã chờ đợi lâu như vậy, thấy sắp thành công rồi, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói không có thật của Loan Loan, liền từ bỏ con vịt đã chín này?

Đôi mắt nhỏ hẹp của Biên Bất Phụ híp lại, nhìn thân ảnh động lòng người của Loan Loan, cuối cùng ánh mắt hung ác, cắn răng, đánh cược một phen!

Giờ đây hắn đã là cường giả Vô Địch Đại Tông Sư, ở Âm Quý Phái thậm chí Ma Môn đều là chiến lực quan trọng!

Thánh chủ chưa bao giờ nói Loan Loan là nữ nhân của hắn!

Hắn dù có chiếm hữu, chẳng lẽ còn có thể giết hắn một chiến lực quan trọng như vậy sao?

Biên Bất Phụ càng nghĩ càng thấy khả thi!

Dục vọng bị kìm nén trong lòng hoàn toàn chiến thắng nỗi sợ hãi và kinh hoàng!

"Loan Loan, trò vặt này đừng dùng nữa, ngươi nghĩ sư thúc là tiểu niên khinh mới ra đời sao?

Hắc hắc!" Biên Bất Phụ cười khẩy, vẻ mặt khinh thường.

Loại thủ đoạn này hắn đã dùng đến ngán rồi, căn bản không tin.

"Là thật sao?" Âm thanh bình tĩnh và đạm mạc vang lên trong phòng, âm thanh không lớn nhưng phảng phất có ma lực vô biên, khiến thân thể mập mạp của Biên Bất Phụ cứng đờ giữa không trung, nỗi sợ hãi chưa từng có tràn ngập trong lòng, mồ hôi như mưa rơi xuống, "Phịch" một tiếng ngã xuống đất!

"Thánh chủ tha mạng a, tiểu nhân nhất thời bị quỷ ám, mỡ heo che mắt, cầu Thánh chủ lại cho tiểu nhân một cơ hội nữa, tiểu nhân là con chó trung thành nhất của Thánh chủ, vì Thánh chủ lên núi đao xuống biển lửa, vạn chết không từ!" Biên Bất Phụ toàn thân run rẩy, ngũ thể đầu địa, không ngừng dập đầu "phanh phanh", trán máu chảy ròng ròng cũng không hề dừng lại, ngược lại càng dùng sức hơn.

Đối mặt với Diệp Đông Hoàng, nỗi sợ hãi vô tận dâng lên trong lòng!

Lúc này, tất cả mỹ nữ đều bị ném lên chín tầng mây, chỉ muốn bảo toàn mạng nhỏ của mình.

"Thánh chủ, người đã trở lại rồi, sư thúc thật xấu xa, lại muốn nhân lúc sư tôn họ không có mặt mà ức hiếp nhân gia, ô ô!" Loan Loan vui vẻ chạy đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, liếc nhìn Sư Phi Huyên, ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng, đáng thương yếu ớt, phảng phất con thỏ trắng nhỏ bị kinh hãi.

Đôi mắt đẹp động lòng người mang theo vẻ long lanh, như sắp khóc!

"Loan Loan, sư thúc biết lỗi rồi, cầu xin ngươi tha cho sư thúc đi!" Biên Bất Phụ trong lòng chùng xuống, tiểu yêu nữ này muốn một lần giết chết hắn a, bất kể Diệp Đông Hoàng trước đây có quan hệ với Loan Loan hay không, sau khi Loan Loan làm như vậy, hắn dù không chết cũng phải lột da.

Nhưng lúc này, hắn không dám nói lời cứng rắn nào, chỉ đành không ngừng cầu xin.

"Yêu nữ, vô liêm sỉ!" Sư Phi Huyên đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, ánh mắt nhìn tiểu động tác của Loan Loan, khẽ mắng.

Chương 195

Diệp Đông Hoàng ở Tống phủ Lĩnh Nam một đêm liền mang theo Sư Phi Huyên đến Âm Quý Phái, định triệt để giải quyết Ma môn.

"Tiểu tiện nhân, giả bộ thanh thuần gì?

Chẳng phải dựa dẫm Thánh chủ sao, ồ, dùng lời của các ngươi mà nói, chính là dĩ thân tự ma, phải không?" Loan Loan tuy không biết vì sao Sư Phi Huyên lại ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng, nhưng nàng cũng không sợ, đôi mắt đẹp tràn đầy trêu tức.

Chỉ là trong lòng nghi hoặc, không phải nói Sư Phi Huyên bị Tùy Đế bắt đi sao, còn giết Ninh Đạo Kỳ, sao lại chạy đến bên cạnh Thánh chủ rồi?

Chẳng lẽ Thánh chủ đã giết Tùy Đế, sau đó cướp Sư Phi Huyên?

Chỉ là Sư Phi Huyên có mị lực lớn đến vậy sao?

Trừ cái tài giả bộ thanh thuần ra thì cũng không mạnh hơn nàng là bao?

Huống hồ nàng cũng biết giả bộ thanh thuần a!

Diệp Đông Hoàng không để ý đến cuộc tranh cãi của hai người, hình như thấy sự nghi hoặc trong mắt Loan Loan, cơ mặt hắn hơi biến đổi, khôi phục lại dung mạo vốn có.

"Nha, thì ra Thánh chủ chính là Bệ hạ a!" Nhìn dung mạo thật của Diệp Đông Hoàng, Loan Loan kinh hô, Biên Bất Phụ bên cạnh cũng trợn tròn mắt, không ngờ Diệp Đông Hoàng tự xưng Thánh chủ Ma môn lại chính là Tùy Đế đương kim.

Bao nhiêu năm như vậy mà không ai phát hiện!

Trong Ma môn, chỉ có Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa biết thân phận thật của Diệp Đông Hoàng.

"Bệ hạ tha mạng, tiểu nhân nhất định thề chết trung thành với Bệ hạ, vì đại nghiệp của Bệ hạ mà xông pha lửa đạn, vạn tử bất từ!" Hoàn hồn, Biên Bất Phụ lại lần nữa cầu xin tha thứ, bất kể Diệp Đông Hoàng là Tùy Đế hay Thánh chủ, lúc này đều là tồn tại đáng sợ nắm giữ sinh tử của hắn, là cường giả mà hắn không thể chọc vào.

Hắn có thể làm là cầu xin, hiệu trung, cầu xin Diệp Đông Hoàng đại phát từ bi tha cho một mạng chó.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi trên người Biên Bất Phụ, chốc lát, một luồng áp lực khủng bố ập đến, như một ngọn núi lớn đè nặng trên lưng, Biên Bất Phụ trong lòng kinh hãi, ngũ thể đầu địa, không ngừng dập đầu, trán chảy máu đầm đìa, nhưng không hề dừng lại.

Hắn hiện tại trừ cầu xin tha thứ, cái gì cũng không làm được!

Phản kháng chỉ có thể chết nhanh hơn!

"Chết!" Giọng nói lạnh nhạt của Diệp Đông Hoàng vang lên, tuyên bố vận mệnh của Biên Bất Phụ.

Đồng tử Biên Bất Phụ co rụt, thân thể lập tức căng cứng, định bùng nổ chạy trốn!

Chỉ là hắn còn chưa kịp có bất kỳ hành động nào, đầu chợt đau nhói, liền mất đi ý thức.

Bịch!

Vô thanh vô tức, thân thể mập mạp của Biên Bất Phụ mềm nhũn ngã xuống, không còn bất kỳ hơi thở nào.

Võ giả vô địch, Diệp Đông Hoàng chỉ một ánh mắt, có thể diệt sát cả một vùng!

Sắc mặt Sư Phi Huyên bình tĩnh, cường giả Thiên nhân cảnh đã chết mấy người, Biên Bất Phụ thì càng không tính là gì!

Ánh mắt Loan Loan lóe lên một tia kinh hãi, tuy nàng biết tu vi của Diệp Đông Hoàng kinh người, lật bàn tay là có thể diệt sát Biên Bất Phụ!

Nhưng tận mắt thấy Diệp Đông Hoàng một ánh mắt diệt sát Biên Bất Phụ, trong lòng vẫn chấn động.

"Bệ hạ uy vũ, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt, vô cùng ngưỡng mộ sùng bái!" Vừa nói, đôi mắt đẹp của Loan Loan lóe lên những vì sao nhỏ, nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy vẻ sùng bái ngưỡng mộ.

"Phải không?

Vậy trẫm sẽ thỏa mãn tâm nguyện của ngươi!" Diệp Đông Hoàng tà mị cười một tiếng, linh thức vừa động, liền quét thân thể Biên Bất Phụ ra ngoài, đóng cửa lại.

"Bệ hạ, còn có còn có người ngoài mà!" Bàn tay nhỏ trắng nõn của Loan Loan đẩy đẩy lồng ngực Diệp Đông Hoàng, nhưng không đẩy được, nũng nịu nói.

Sớm biết thế này, nàng đã không trêu chọc Diệp Đông Hoàng rồi, giờ có chút cưỡi hổ khó xuống!

"Đâu có người ngoài, từ nay về sau các ngươi chính là tỷ muội!" Diệp Đông Hoàng ha ha cười một tiếng, ôm hai người đi tới, giờ Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa đi mời các cường giả Lưỡng Phái Lục Đạo của Ma môn đến đây tụ họp, hắn cũng không có việc gì, đúng lúc thu nốt ma nữ này!

"Ai với nàng ta là tỷ muội!" Hai người đồng thanh nói, nói xong chợt thấy có chút ngại ngùng.

“Yêu nữ!” Sư Phi Huyên mắng.

“Tiểu tiện nhân!” Loan Loan mắng.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, dường như nước với lửa!

Diệp Đông Hoàng cũng không quản tiểu mâu thuẫn của hai người, dưới sự cường thế của hắn, hai người nửa đẩy nửa chịu mà chấp nhận!

Sư Phi Huyên đã có một lần kinh nghiệm rồi, chỉ là không ngờ lần này lại ở cùng với yêu nữ Loan Loan, cảm giác thật sự thế sự vô thường!

Không lâu trước đây, bọn họ vẫn còn là tử địch!

Một người là Thánh nữ Từ Hàng Tịnh Trai chính đạo võ lâm, một người là Thánh nữ Âm Quý Phái Ma môn.

Thế như nước với lửa!

Mà nay cư nhiên lại! …… Những ngày sau đó Diệp Đông Hoàng liền ở lại Âm Quý Phái, theo thời gian trôi đi, lần lượt có các võ giả Ma môn khác chạy tới.

Diệp Đông Hoàng không xuất diện, hiện tại Ma môn cũng không có cường giả nào đáng để hắn xuất diện!

Các cường giả Ma môn đến đều do Vân trưởng lão và Hà trưởng lão của Âm Quý Phái chiêu đãi.

Một tuần sau khi Diệp Đông Hoàng đến Âm Quý Phái, Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa trở về Âm Quý Phái.

“Thánh chủ!” Hai người gặp Diệp Đông Hoàng đều rất vui mừng, dường như yến về tổ mà nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng.

“Vất vả rồi!” Diệp Đông Hoàng hôn lên trán hai người, an ủi.

“Vì Thánh chủ hiệu lao, vạn tử bất từ!” Hai người mỉm cười duyên dáng, dường như trăm hoa đua nở, mỹ lệ không gì sánh bằng.

“Miệng nhỏ thật ngọt, lát nữa sẽ hảo hảo ban thưởng cho các ngươi!” Diệp Đông Hoàng đưa tay khều khều mũi quỳnh của hai người, cười nói.

“Thánh chủ thật xấu, người ta vừa về đã muốn khi dễ người ta!” “Tiểu yêu tinh!” Hai người nũng nịu trong lòng Diệp Đông Hoàng một lúc, kể cho Diệp Đông Hoàng nghe thu hoạch chuyến đi này.

Lần này Âm Quý Phái triệu tập đại hội Ma môn, có hai người bọn họ đích thân ra mặt, các cường giả Lưỡng Phái Lục Đạo của Ma môn cơ bản đều sẽ đến.

Hơn nữa việc Hướng Vũ Điền chết càng là một sự kích thích, nghĩ rằng sẽ không có ai vắng mặt.

Thoáng cái lại một tuần trôi qua, đại hội Ma môn do Âm Quý Phái chủ trì chính thức bắt đầu.

Trên quảng trường võ đạo của Âm Quý Phái người đông như núi, trên đài cao có từng ghế quý tân, nơi đó ngồi đều là các cường giả Lưỡng Phái Lục Đạo của Ma môn.

Muốn ngồi lên đó, ít nhất cũng phải có tu vi Vô thượng Đại tông sư!

Ở giữa ghế quý tân còn có mấy chỗ ngồi, trong đó có một cái còn cao cao tại thượng, nhìn xuống đám đông bên dưới.

“Trúc Ngọc Nghiên và cái tên tiểu bạch kiểm đó thật sự coi mình là chủ nhân của Thánh môn sao?” Nhìn chỗ ngồi cao cao tại thượng ở giữa, trong ghế quý tân, một trung niên nam tử mắt mang theo tử mang, một thân thanh y, ăn vận như văn sĩ cười lạnh.

Người này không ai khác, chính là Tông chủ Diệt Tình Đạo hiện

tại – Thiên Quân Tịch Ứng, tu luyện Tử Khí Thiên La, đã một chân bước vào Thiên nhân cảnh, trong Ma môn có thể nói là cao thủ có số má!

"Hiện tại sư tôn ta đã chết, Thánh môn thế yếu, cũng đích xác đến lúc nên thống nhất, chỉ là vị trí Thánh môn chi chủ này e rằng Trúc Ngọc Nghiên và cái tên tiểu bạch kiểm kia không ngồi vững được!" Bên cạnh, Du Điểu Quyện được xưng là Đảo Hành Nghịch Thi cười lạnh.

Hắn là đệ tử đứng đầu trong tứ đại đệ tử của Hướng Vũ Điền, tu vi cũng đạt tới Bán bộ Thiên nhân cảnh, so với Tịch Ứng cũng không kém.

Các cao thủ Ma môn khác cũng bàn luận xôn xao, rất bất mãn với sự sắp xếp vị trí của Âm Quý Phái, nhưng đều tạm thời không nói gì.

Kẻ không có thực lực thì không dám mở miệng, kẻ có thực lực thì chuẩn bị nhân cơ hội tốt này để đẩy Trúc Ngọc Nghiên và Diệp Đông Hoàng xuống, tự mình ngồi lên bảo tọa Thánh chủ Ma môn kia. …… Trong một sơn cốc vô danh nào đó, một luồng khí thế cường hãn xông thẳng lên trời, một ngọn núi nứt vỡ, một nam tử áo đen bá khí bay ra.

Nam tử cõng một thanh trường đao, khí thế ngút trời, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, trong mắt đao ý tung hoành.

Chính là Bá Đao Nhạc Sơn, người từng được xưng là thiên hạ đệ nhất đao trước Tống Khuyết.

"Ha ha, ta Bá Đao lại trở về rồi!" Nhạc Sơn ngửa mặt lên trời cười dài, trong lòng nói không nên lời sự sảng khoái.

Từ sau lần trước đi cứu Trúc Ngọc Nghiên bị Dương Tố đánh trọng thương bỏ chạy, hắn liền nhẫn nhục chịu đựng, bế quan tiềm tu.

Hơn mười năm cô độc tịch mịch, khổ luyện, mài giũa đao ý, nay cuối cùng cũng phá rồi lại lập, một sớm đột phá, trở thành cường giả Thiên nhân cảnh, từ đó thiên địa mặc sức tiêu dao.

"Dương Tố, ngươi hãy đợi Bản tọa!" Ánh mắt Nhạc Sơn lóe lên vẻ hung ác, hiện tại Dương Tố trong mắt hắn chẳng qua là một tiểu sửu nhảy nhót, một đao liền có thể diệt sát.

"Ngọc Nghiên, Lệ Hoa, các ngươi đều là của Bản tọa!" Không nghĩ đến Dương Tố, trong đầu Nhạc Sơn hiện lên hai bóng dáng tuyệt đại phong hoa động lòng người, trong mắt lộ ra một tia si mê cháy bỏng.

"Lần này xem ai còn dám ngăn cản Bản tọa chiếm hữu các ngươi!" Nhạc Sơn ý khí phong phát, cảm giác hắn đã vô địch rồi, cho dù Ninh Đạo Kỳ, Hướng Vũ Điền thì sao!

Hắn tin rằng không bao lâu nữa, hắn sẽ có thể vượt qua bọn họ, trở thành thiên hạ đệ nhất cường giả!

"Ngọc Nghiên, ta Bá Đao đến rồi!" Bá Đao cười lớn một tiếng, cả người dường như hóa thành một đạo đao quang lao thẳng về Âm Quý Phái. …… Quảng trường võ đạo Âm Quý Phái.

"Thánh chủ, Âm hậu đến!" Theo một tiếng hô vang, Diệp Đông Hoàng cùng Trúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa và những người khác lăng không đạp bộ mà đến, trên người không hề tản mát bất kỳ khí thế mạnh mẽ nào, nhưng lại cho người ta một cảm giác vĩ đại, tôn quý cao không thể với tới.

Diệp Đông Hoàng không khách khí, trực tiếp ngồi vào bảo tọa tôn quý nhất ở phía trên cùng, hai bên lần lượt là Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa.

"Bái kiến Thánh chủ, Âm hậu!" Đệ tử Âm Quý Phái và một số

môn phái phụ thuộc cao giọng bái kiến.

Chương 196

“Mời đứng dậy!” Diệp Đông Hoàng ánh mắt quét qua mọi người, đạm mạc nói.

“Tiểu tử, chỉ ngươi cũng dám xưng Thánh chủ?

Không sợ gió lớn thổi trẹo lưỡi sao?” Thiên Quân Tịch Ứng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt cười lạnh, khinh thường nói.

“Phóng túng!

Dám vô lễ với Thánh chủ, tìm chết!” Trúc Ngọc Nghiên quát.

“Trúc Ngọc Nghiên, dựa dẫm một tên tiểu bạch kiểm xong, tính khí cũng tăng lên a.” Đôi mắt hẹp dài của Tịch Ứng ngước lên, ánh mắt rơi trên người Trúc Ngọc Nghiên, hắn kéo dài giọng, âm dương quái khí, nói: “Hỏa khí lớn thế, xem ra tên tiểu bạch kiểm này không được a, hay là ngươi tìm Bản tọa, Bản tọa nhất định thỏa mãn ngươi, hắc hắc!” “Ha ha ha!” Lời Tịch Ứng vừa dứt, Du Điểu Quyện cùng một đám cường giả khác liền cười phá lên, ánh mắt mang tính xâm lược không chút che giấu mà đánh giá Trúc Ngọc Nghiên.

“Bản tọa Diệp Đông Hoàng, từ nay về sau, Ma môn chỉ có một tiếng nói của Bản tọa, kẻ nào không phục, giết không tha!” Đè lại Trúc Ngọc Nghiên đang định động thủ, Diệp Đông Hoàng chậm rãi mở miệng, giọng nói không lớn nhưng truyền khắp quảng trường võ đạo, rõ ràng lọt vào tai mỗi người.

“Tiểu tử, khẩu khí thật lớn, ngươi cho rằng ngươi là ai?

Kẻ không biết còn tưởng ngươi là sư tôn ta Hướng Vũ Điền!” Du Điểu Quyện cười lạnh, với tư cách là đại đệ tử đứng đầu của Hướng Vũ Điền, trong lòng hắn vô cùng kiêu ngạo, căn bản không để Diệp

Đông Hoàng, tên tiểu bạch kiểm không rõ lai lịch, dựa dẫm nữ nhân mà trà trộn vào, vào mắt.

"Hướng Vũ Điền?

Bất quá chỉ là gà đất chó sành, Bản tọa cũng tiễn ngươi một đoạn, xuống địa ngục với tên sư tôn quỷ chết tiệt của ngươi mà tiếp tục tiền duyên đi!" Vừa nói, Diệp Đông Hoàng một chưởng vỗ về phía Du Điểu Quyện và Tịch Ứng cùng một đám cường giả Ma môn!

"Dám vũ nhục sư tôn, tìm chết!" Du Điểu Quyện đại nộ nói, lập tức ra tay.

"Ngươi dám!" Thiên Quân Tịch Ứng giận quát, quả thực quá cuồng vọng, lại dám đồng thời ra tay với nhiều cường giả như bọn họ.

"Phóng túng!" Một đám cường giả Ma môn nhao nhao giận quát, mỗi người thi triển thủ đoạn.

"Xem ra Bệ hạ muốn hung hăng thanh tẩy các cường giả Ma môn rồi!" Trúc Ngọc Nghiên trong lòng than thở, nàng cũng không phải là không đành lòng, chỉ là nghĩ đến e rằng không bao lâu nữa, Ma môn sẽ không còn tồn tại!

Với sự cường thế của Diệp Đông Hoàng, sẽ không cho phép thế lực không thuộc triều đình tồn tại!

Sau này Ma môn thống nhất, cũng nhất định sẽ sáp nhập vào triều đình!

Đến lúc đó Âm Quý Phái của nàng e rằng cũng sẽ biến mất trong dòng chảy lịch sử!

Hơn mười năm thời gian, tình cảm ngày càng sâu đậm, hiểu Diệp Đông Hoàng cũng càng sâu, nàng đã không còn hy vọng gì với lý niệm của Âm Quý Phái nữa!

Nam nhân chinh phục thiên hạ, bọn họ thông qua chinh phục nam nhân mà nắm giữ thiên hạ!

Kỳ thực bất quá chỉ là nam nhân ban ân mà thôi, căn bản không thể nắm giữ thiên hạ!

Lý niệm của bọn họ là muốn thông qua chinh phục nam nhân để nắm giữ thiên hạ đã tự nhận định nữ nhân không thể chinh phục thiên hạ, cho nên mới có lý niệm chinh phục nam nhân để chinh phục thiên hạ.

Lý niệm này bản thân đã chứa đầy mâu thuẫn!

Ong!

Bàn tay Diệp Đông Hoàng vươn ra ngưng tụ giữa không trung thành một bàn tay khổng lồ che trời.

Bàn tay như thật, thậm chí đến cả vân tay trên đó cũng rõ ràng có thể nhìn thấy!

Sắc bén bá đạo, không ai sánh kịp, uy áp khủng bố trấn áp thiên địa tràn ra!

"Sao có thể?" "Sao có thể mạnh đến vậy?" "Đây là sức mạnh của Thiên nhân cảnh!" "Hắn cư nhiên là cường giả Thiên nhân cảnh!" "Ta không động đậy được nữa!" Từng cường giả Ma môn sắc mặt đại biến, trong mắt tràn đầy kinh sợ, bọn họ cuối cùng cũng hiểu Diệp Đông Hoàng và Trúc Ngọc Nghiên có chỗ dựa đến từ đâu rồi!

Thực lực!

Thực lực chính là tất cả!

"Thánh chủ tha mạng, Ma Tướng Phái của ta nguyện ý thần phục!" "Thánh chủ tha mạng, Chân Truyền Phái của ta nguyện ý thần phục!" …… Từng cường giả dưới một chưởng của Diệp Đông

Hoàng nhao nhao biểu thị thần phục.

"Ngươi là ai?" Du Điểu Quyện, Tịch Ứng và những người khác trong lòng kinh hãi, nhưng không cam lòng cứ thế thần phục, giận quát.

"Xuống địa ngục hỏi Hướng Vũ Điền đi!" Diệp Đông Hoàng lười nói nhảm với bọn họ, bàn tay vàng khổng lồ mang theo vô cùng vĩ lực trấn áp thiên địa giáng xuống!

"A a a a!" "Tiểu tử, lão tử nguyền rủa ngươi không được chết tử tế!" "Thánh chủ tha mạng a!" Tiếng cầu xin, tiếng hét chói tai, tiếng mắng chửi, các loại âm thanh đan xen, khiến đám võ giả Ma môn xung quanh da đầu tê dại, toàn thân run rẩy, không dám thở mạnh.

Rầm rầm rầm rầm!

Rất nhiều kẻ yếu kém, khi bàn tay lớn còn chưa giáng xuống đã bạo thể mà chết, kẻ mạnh thì vẫn khổ sở giãy dụa!

Oanh long!

Bàn tay lớn giáng xuống đất, quảng trường võ đạo rung chuyển, bụi bay mịt mù, ngói đá vỡ vụn bay tứ tán, không gian chìm vào tĩnh mịch.

Dưới một chưởng, mấy chục cường giả Ma môn hồn bay phách tán!

Mỗi người trong số họ khi còn sống đều là những tồn tại lừng lẫy, uy chấn một phương!

Mà nay lại như kiến, một chưởng liền bị vỗ chết cả đống!

Mọi người sau lưng lạnh toát mồ hôi, hôm nay tập hợp bọn họ lại đây, toàn diệt bọn họ đều có thể!

"Bái kiến Thánh chủ, Thánh chủ thần công cái thế, văn thành võ

đức, nhất thống giang hồ!" Có người nhìn thời thế nhanh nhạy, lập tức đứng dậy quỳ bái cao hô!

"Bái kiến Thánh chủ, Thánh chủ thần công cái thế, văn thành võ đức, nhất thống giang hồ!" Hoa hoa hoa hoa!

Vô số võ giả Ma môn chỉnh tề đứng dậy, bất kể trong lòng có ý niệm gì, đều vội vàng quỳ bái cao hô!

Giờ khắc này, trong đầu bọn họ chỉ có một ý niệm, giữ lấy mạng nhỏ là quan trọng, những thứ khác đều không quan trọng!

"Ha ha ha, thật là náo nhiệt a!" Đột nhiên, một tiếng cười sảng khoái tứ ý truyền đến.

Chỉ thấy một nam tử áo đen bá khí, ý khí phong phát, lăng không đạp bộ mà đến!

Trên người đao ý bao phủ, uy áp cường đại của Thiên nhân cảnh tràn ra, tựa như thần trong đao, uy phong lẫm liệt, không ai sánh bằng!

Lúc này, Bá Đao Nhạc Sơn tâm tình tốt chưa từng có, một sớm đột phá, cá chép hóa rồng, trở thành siêu cấp cường giả Thiên nhân cảnh!

Hơn nữa xuất quan liền nghe nói Hướng Vũ Điền đã chết, Âm Quý Phái đang triệu tập đại hội Ma môn!

Chẳng phải đây chính là chuẩn bị cho hắn sao?

Với thực lực Thiên nhân cảnh của hắn, Ma môn sau khi Hướng Vũ Điền chết, ai còn là đối thủ của hắn?

Hắn thống nhất Ma môn chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Thậm chí ngay cả vũ đài cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!

Thật sự là ông trời đang giúp hắn!

Chờ hắn trở thành Thánh chủ, cả Ma môn chẳng phải mặc sức

hắn làm gì thì làm sao? …… "Là Bá Đao!" "Là hắn!" "Xem ra đã đạt đến Thiên nhân cảnh rồi!" Nhìn thấy Bá Đao, không ít người rục rịch, bọn họ không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, nhưng Bá Đao đã đạt đến Thiên nhân cảnh thì chưa chắc!

"Bản tọa Bá Đao Nhạc Sơn, Thiên nhân cảnh!" Nhạc Sơn ánh mắt quét qua phía dưới, ngạo nghễ mở miệng.

"Ủng hộ Bá Đao làm Thánh chủ!" Lời Nhạc Sơn vừa dứt, lập tức có rất nhiều võ giả đứng dậy đứng sau lưng hắn, ủng hộ hắn.

Trong đó rất nhiều là đồng môn hoặc đệ tử của các cường giả Ma môn vừa bị Diệp Đông Hoàng giết chết, còn có một số là những kẻ không phục Diệp Đông Hoàng tùy tiện đại khai sát giới.

Bọn họ lo lắng một khi không cẩn thận sẽ bị Diệp Đông Hoàng đánh chết, cho nên ủng hộ Nhạc Sơn!

Lúc này, trừ thế lực của Âm Quý Phái, những người còn lại cơ bản đều đứng sau lưng Nhạc Sơn!

"Ngọc Nghiên, Lệ Hoa, các ngươi qua đây, từ nay về sau, các ngươi chính là nữ nhân của ta Bá Đao!" Nhạc Sơn ánh mắt quét qua phía dưới, rất hài lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa, cường thế tuyên bố.

Vừa nói ánh mắt liếc qua Diệp Đông Hoàng, trong lòng đại hận!

Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa tuyệt sắc như vậy, cư nhiên lại bị tiểu tử này cướp đi mối tình đầu!

Lát nữa nhất định phải chặt hắn thành nhân trệ, từ từ tra tấn, để tiêu tan mối hận trong lòng!

"Rất tốt, đều đã lựa chọn xong rồi sao?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt quét qua một đám võ giả đứng sau lưng Nhạc Sơn, tiến lên một bước, "Vốn định cho các ngươi một cơ hội, nhưng không biết trân

trọng, vậy thì cùng tiễn các ngươi một đoạn đường." "Tiểu tử, trước mặt Bản tọa còn dám ngông cuồng, ăn ta một đao!" Nhạc Sơn trong mắt nộ ý bùng lên, thật sự coi hắn là không khí sao, đưa tay nắm lấy trường đao sau lưng, đao ý trên người ngưng tụ!

Xoẹt!

Trường đao xuất vỏ, phong vân biến sắc, vô tận đao khí trên bầu trời ngưng tụ thành một thanh thần đao dài mấy trăm mét, đao ý tung hoành, vô số bảo đao kêu vang, dường như đang bái kiến quân vương.

"Đao ý thật mạnh!" "Tên tiểu bạch kiểm này chết chắc rồi!" "Xem hắn còn dám kiêu căng không!" Một đám võ giả sau lưng Nhạc Sơn lập tức cảm thấy sảng khoái, xua tan sự uất ức bị Diệp Đông Hoàng áp chế trước đó, có cảm giác dương dương tự đắc.

Thế lực thuộc Âm Quý Phái ngoại trừ Trúc Ngọc Nghiên cùng một đám cao tầng, trong mắt đều mang theo lo lắng, nếu Diệp Đông Hoàng thua, bọn họ thảm rồi!

Cũng không biết Diệp Đông Hoàng có thể đối phó được không, nhìn uy thế cường đại của Nhạc Sơn như vậy, trong lòng bọn họ không chắc, một trái tim thấp thỏm không yên!

"Trảm!" Nhạc Sơn một đao chém xuống, đao khí dài mấy trăm mét giáng xuống, hạo hạo đãng đãng, đao còn chưa tới, đao khí khủng bố đã càn quét bốn phía, mang đến áp lực khủng bố.

Dưới áp lực khủng bố này, Trúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa và những người khác mặc dù biết Diệp Đông Hoàng có thực lực tuyệt đối, cũng không khỏi căng thẳng, bàn tay nhỏ nắm chặt, một trái tim treo ngược.

Nhìn đao khí khổng lồ vô tận giáng xuống, Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt không chút dao động, Đông Hoàng Kiếm chậm rãi

hiện ra trong lòng bàn tay, thông thiên kiếm ý trong nháy mắt xông thẳng lên trời!

Giờ khắc này, mọi người dường như thấy một thanh tuyệt thế thần kiếm xuất vỏ, hào quang của nó chiếu rọi đại địa, phong mang của nó chém nát trời xanh!

Không ai có thể hình dung sự huy hoàng của kiếm này, cũng không ai có thể hình dung sự sắc bén của kiếm này.

Chương 197

Mọi người trong đầu một mảnh trống rỗng, chỉ còn lại đạo kiếm ý tuyệt thế vô cùng huy hoàng bá đạo kia!

"Thiên Địa Nhất Kiếm!" Một kiếm chém xuống, kiếm quang rực rỡ chiếu sáng thiên địa, tựa như Bàn Cổ khai thiên, xé rách thời không âm dương, chém đứt hỗn độn ngũ hành, phong mang vô địch, không thể ngăn cản.

"Sao có thể?" Nhạc Sơn kinh hãi muốn chết, cảm giác mình giống như một chiếc thuyền độc mộc giữa biển lớn, kiếm quang của Diệp Đông Hoàng giống như sóng lớn cuồn cuộn, khoảnh khắc tiếp theo liền sẽ hoàn toàn nhấn chìm hắn.

Xuy lạp!

Đao khí dài mấy trăm mét dưới kiếm quang của Diệp Đông Hoàng như tuyết đông gặp nắng xuân mà tan chảy, kiếm quang thế như chẻ tre, xẹt qua thân thể Nhạc Sơn, một tiếng xuy lạp, chém hắn thành hai nửa, đồng thời uy thế không giảm mà chém xuống phía dưới.

"Thánh chủ tha mạng!" "Không!" "Thánh chủ tha mạng a!" Vô số võ giả Ma môn đồng tử co rút, mắt nứt muốn vỡ, thét lên thê lương, đáng tiếc kiếm quang không hề dừng lại mà giáng xuống!

Oanh long!

Một tiếng nổ vang, mấy trăm võ giả Ma môn hồn bay phách tán, quảng trường võ đạo hiện ra một khe nứt rộng mấy trượng, sâu không thấy đáy, dường như một vực sâu không đáy.

"Khục khục!" Võ giả thế lực thuộc Âm Quý Phái nuốt nước bọt, thầm mừng thầm, may mà bọn họ đã chọn đúng phe!

Một niệm chi sai, chính là thiên đường và địa ngục!

"Thánh chủ thần uy, thiên hạ vô địch, văn thành võ đức, nhất thống giang hồ!" Sau cơn kinh hãi, các đệ tử Ma môn còn lại nhao nhao bái kiến cao hô, trong lòng không còn dám có bất kỳ ý nghĩ nào khác.

"Trẫm, Đại Tùy Hoàng Đế, từ nay về sau Thánh môn đổi thành Thánh Bộ, phụ trách giám sát giang hồ võ lâm, thu thập tình báo, do Trúc Ngọc Nghiên toàn quyền phụ trách!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ấn xuống, tiếng cao hô lập tức dừng lại, mọi người nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, chỉ thấy khuôn mặt hắn mềm mại biến đổi, khôi phục chân dung, chậm rãi mở miệng.

Mọi người đồng tử co rút, cảm thấy đầu óc có chút không kịp phản ứng, Thánh chủ cư nhiên là Đại Tùy Hoàng Đế đương kim?

Tuy nhiên mọi người tuy kinh hãi, nhưng không một ai dám ra mặt chất vấn hay trách cứ gì, mọi người đều là lão giang hồ rồi, lúc này bọn họ chỉ cần phục tùng và phục tùng!

"Bái kiến Bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa dẫn đầu bái kiến, mọi người hoàn hồn, vội vàng theo sau bái kiến.

"Bình thân!" Diệp Đông Hoàng nói.

Sau đó mọi việc của Ma môn đều giao cho Trúc Ngọc Nghiên, những việc còn lại hắn cũng lười quản.

Ở Âm Quý Phái mấy ngày, Diệp Đông Hoàng mang theo Sư Phi Huyên rời đi, chuẩn bị đi khắp nơi dạo chơi, xem xét tình hình thiên hạ hiện nay.

Loan Loan đi theo Trúc Ngọc Nghiên và Trương Lệ Hoa bận rộn chỉnh đốn Ma môn, hoàn thành sự chuyển đổi từ Ma môn sang Thánh

Bộ.

Phương Nam Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang hăng hái bận rộn tổ chức đại quân, trấn áp các lộ phản tặc bang hội, còn kết giao với một số hồng nhan, như mỹ nhân nhi quân sư Thẩm Lạc Nhạn, Tố Tố, Vân Ngọc Trân v.v.

U Châu La Nghệ dưới sự khuyên bảo của Kháo Sơn Vương và nhận thức được sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, triệt để thần phục, mang theo Yến Vân Thập Bát Kỵ trấn áp phản tặc thế lực trong và quanh cảnh nội!

Dương Tố mang theo hai mươi vạn đại quân tiến quân Thái Nguyên, chuẩn bị một lần tiêu diệt Lý Phạt của Lý Thế Dân.

Vùng Sơn Đông Sơn Tây, Đan Hùng Trung và Đan Hùng Tín mang theo Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim, Vương Bá Đương và những người khác đi khắp nơi trấn áp phản tặc.

Có thể nói bố cục trước đây của Diệp Đông Hoàng đã sơ bộ có hiệu quả, dưới trướng thu phục một đại phê cường giả, bình định thiên hạ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thái Nguyên, Lý phủ.

"Nhị ca, nghe nói Dương Quảng ở Lĩnh Nam liên tiếp chém giết Dịch Kiếm đại sư Phó Thái Lâm, Tà Đế Ma môn Hướng Vũ Điền, Vũ Tôn Bích Huyền và Tử Dương chân nhân, Tống Khuyết phủ thủ, chấn động thiên hạ, hung uy ngút trời, nghiễm nhiên trở thành tuyệt thế cường giả không ai địch nổi đương thời!" Khuôn mặt tuyệt mỹ của Lý Tú Ninh tràn đầy tiều tụy, Lý gia to lớn như vậy chỉ còn lại ba huynh muội bọn họ, mà Diệp Đông Hoàng lại như mặt trời ban trưa, Dương Tố lại dẫn hai mươi vạn đại quân đến xâm phạm, nàng không thấy chút hy vọng nào.

“Tứ tỷ không cần sợ, ai dám đến, tiểu gia ta một chùy đập nát hắn!” Lý Nguyên Bá giơ giơ cây chùy lớn trong tay, giọng ồm ồm nói.

“Nguyên Bá, tuy hiện tại ngươi phá rồi lại lập, một bước trở thành cường giả Thiên nhân cảnh, nhưng những cường giả chết dưới tay Dương Quảng nào có ai không phải là cường giả Thiên nhân danh tiếng nhiều năm!” Lý Tú Ninh lắc đầu, Thăng Long võ lâm đệ nhất cao thủ Ninh Đạo Kỳ, Vũ Tôn Bích Huyền, Dịch Kiếm đại sư Phó Thái Lâm, Tà Đế Hướng Vũ Điền, còn có sư tôn của Lý Nguyên Bá là Tử Dương chân nhân!

Nào có ai không phải là cái thế cường giả uy danh hiển hách, uy áp thiên hạ mấy chục năm.

Nhưng kết quả thì sao?

Vẫn là chết!

“Tứ tỷ, ngươi không tin ta sao?

Tiểu gia ta bây giờ liền đi chùy chết tên cẩu Hoàng Đế đó cho ngươi xem!” Lý Nguyên Bá vác song chùy đi ra ngoài, chuẩn bị đi chùy chết Diệp Đông Hoàng.

“Nguyên Bá, không được lỗ mãng, thực lực Dương Quảng sâu không lường được, cao thủ bên cạnh như mây, vẫn cần bàn bạc kỹ hơn!” Lý Thế Dân ngăn lại.

Đây chính là đại sát khí duy nhất trong tay hắn, không thể dễ dàng tổn hại!

“Nhị ca, ngươi yên tâm, bất kể bao nhiêu người, tiểu gia ta thống thống chùy chết là được!” Lý Nguyên Bá không cho là đúng, vừa nói đã định đi ra.

“Nguyên Bá, ngươi đi rồi, ai đến bảo vệ Nhị ca và Tứ tỷ, ngươi yên tâm, nhất định có cơ hội cho ngươi chùy chết Dương Quảng!” Lý

Thế Dân thấy Lý Nguyên Bá cố chấp, đổi cách khác.

Quả nhiên, Lý Nguyên Bá nhíu mày, vì bảo vệ Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh, đành phải đồng ý.

Hô!

Lý Thế Dân trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thực lực Lý Nguyên Bá tuy mạnh, nhưng không dễ khống chế, trí thông minh lại thiếu hụt!

Ổn định Lý Nguyên Bá xong, Lý Thế Dân bắt đầu triệu tập thuộc hạ thương lượng đối phó đại quân Dương Tố! …… "Tư Đồ công, phía trước chính là Thái Nguyên rồi, diệt Lý Thế Dân, tuyệt đối là đại công một kiện, Bệ hạ long nhan đại duyệt, Tư Đồ công càng tiến một bước, chỉ còn là vấn đề thời gian, thật đáng mừng đáng chúc mừng!" Một mưu sĩ bên cạnh Dương Tố nịnh nọt nói.

"Đâu đâu, vì Bệ hạ hiệu trung là phận sự của thần, sao dám nhận công?" Dương Tố khiêm tốn nói, trong mắt lại không giấu được vẻ vui mừng.

May mà hắn nhanh trí, dẫn đầu nhận lấy nhiệm vụ này, nếu không công lao này đã bay mất rồi!

Hắn đã nghe nói Tống Khuyết thần phục, phương Nam có Khấu Trọng Từ Tử Lăng dị quân đột khởi, phương Bắc có Nhị Hiền Trang và những người khác, những điều này đều là hậu thủ mà Bệ hạ đã sắp xếp!

Bởi vậy thiên hạ rất nhanh sẽ bình định!

Một khi thiên hạ thái bình, muốn lập đại công sẽ khó khăn!

Đây có lẽ là cơ hội lập công cuối cùng!

May mắn được hắn nắm bắt!

Trong triều không biết còn có bao nhiêu người mắt đỏ đấy! ……

Trên Hoài Hà, một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi theo sóng nước.

Tiếng đàn du dương vang vọng hai bờ Hoài Hà, trên mũi thuyền nhỏ, một giai nhân áo trắng, ôm cổ cầm, ngón tay khẽ vuốt, điềm tĩnh ưu mỹ, đẹp không sao tả xiết.

Tiếng đàn động lòng người, dung nhan tuyệt sắc, khiến vô số người say mê đắm chìm!

Bên cạnh nữ tử là một thanh niên tuấn tú phi phàm đang nằm dựa, thanh niên nhắm mắt, thần thái ung dung, nhẹ nhàng đung đưa theo chiếc thuyền nhỏ.

"Cứu mạng a, đừng!" "Tiểu mỹ nhân, ngươi chạy đi đâu?" "Cầu xin các ngươi, tha cho chúng ta đi!" Trên một chiếc thuyền hoa đối diện thuyền nhỏ, hai nữ tử tuyệt mỹ có y phục hơi lộn xộn và dáng vẻ rất giống nhau bị một đám đại hán vây quanh trên boong thuyền!

Phía sau là Hoài Hà, sóng lớn cuồn cuộn, bọn họ không còn chỗ nào để trốn, đáng thương vô cùng, không ngừng cầu xin.

"Còn dám chạy?

Gan không nhỏ a?

Còn muốn chúng ta tha cho các ngươi?

Ngươi cho rằng chúng ta mở thiện đường sao?" Tên đại hán cầm đầu ngũ đại tam thô, trên mặt có một vết sẹo đao cắt ngang cả khuôn mặt, trông vô cùng đáng sợ, vẻ mặt trêu tức, nhe răng cười nói: "Ngoan ngoãn hầu hạ các huynh đệ vui vẻ, hôm nay sẽ tha cho các ngươi, miễn chịu khổ nhục, bằng không, hắc hắc!" "Đại ca, nói nhảm với nàng ta làm gì!" Một nam tử gầy nhỏ mặt nhọn tai khỉ cười xấu xa nói, đôi mắt hẹp dài mang một tia tàn nhẫn, giống như sói đói nhìn chằm chằm hai nữ tử tuyệt sắc.

Loại nữ nhân bỏ trốn này bọn họ bắt về đều có thể hảo hảo

hưởng dụng một phen, đồng thời cũng cho các nàng một bài học khó quên cả đời, triệt để phá vỡ lòng tự trọng và tôn nghiêm của các nàng, sau này sẽ ngoan ngoãn nghe lời!

Cho nên hắn có chút không đợi được nữa!

Hai nữ tử tuyệt sắc nhìn nhau một cái, trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt, liền nhảy về phía sau, nhảy xuống Hoài Hà.

"Mẹ kiếp, được mặt không được mày!" Tên đại hán mặt sẹo thấy vậy, chửi một tiếng, hung ác nhìn hai nữ tử trong Hoài Hà, "Muốn chết?

Lão tử sẽ cho các ngươi biết, chết cũng là một loại xa xỉ!" "Bắt các nàng lên!" Tên mặt sẹo vung tay, phân phó.

"Vâng!" Mấy tên đại hán nhảy xuống nước, một số cầm dây thừng và các vật khác, chuẩn bị tùy thời chi viện.

"Đáng ghét!" Nữ tử đánh đàn trên thuyền nhỏ đối diện thuyền hoa, đôi mắt đẹp hàm sát khí, một tay khẽ gảy dây đàn, một đạo âm ba vô hình bạo xạ ra.

Oanh long!

Một đám đại hán trên boong thuyền hoa đều thổ huyết ngã xuống đất, rên la không ngớt.

Xuy xuy!

Ngay sau đó hai dải lụa trắng bay ra, như hai sợi dây thừng cuốn lấy hai nữ tử tuyệt sắc đang rơi xuống nước, khẽ kéo một cái, liền kéo hai nữ tử ra khỏi mặt nước và rơi xuống thuyền nhỏ.

"Khụ khụ!" Hai nữ tử rơi xuống thuyền, ôm ngực ho khan dữ dội, hiển nhiên vừa rồi nhảy xuống thuyền đã uống không ít nước sông.

Quần áo hai người bị nước sông làm ướt, dán vào người, có một

phong tình khác biệt!

“Thiếp thân Phó Quân Sước (Phó Quân Du) đa tạ hai vị ân công cứu mạng chi ân, đại ân đại đức, vô dĩ vi báo, cầu hai vị ân công thu lưu, thiếp thân nguyện làm nô tỳ, làm trâu làm ngựa hầu hạ hai vị ân công!” Sắc mặt tái nhợt của Phó Quân Sước và Phó Quân Du hồi phục một chút, đứng dậy đối với Diệp Đông Hoàng và Sư Phi Huyên cúi chào duyên dáng, cầu xin.

Diệp Đông Hoàng không nói gì, đầy hứng thú thưởng thức phong tình động lòng người của hai người.

“Hai vị không cần đa lễ, ta cứu các ngươi bất quá chỉ là tiện tay, không cần báo đáp, lát nữa khi cập bến, các ngươi cứ tự mình rời đi!” Sư Phi Huyên đỡ hai người dậy, nhẹ nhàng nói.

“Cầu ân công thu lưu, tỷ muội chúng ta hiện nay vô gia khả quy, ở bên ngoài cũng chỉ sẽ bị người ức hiếp vũ nhục, không biết chừng nào sẽ chết đói chết cóng hoặc bị bọn chúng bắt đi bán vào thanh lâu, cầu hai vị ân công đại phát từ bi, tỷ muội chúng ta không sợ chịu khổ, việc gì cũng có thể làm, giặt giũ nấu cơm, quét dọn sân, cầu hai vị ân công đừng đuổi chúng ta đi!” Phó Quân Sước hai người nghe vậy, lập tức sợ hãi biến sắc, quỳ xuống đất, không ngừng ai cầu.

Dáng vẻ đáng thương vô cùng, ai nhìn cũng khó lòng nhẫn tâm từ chối.

Chương 198

Sư Phi Huyên ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, đối với nàng mà nói thu lưu hai người cũng không sao, nhưng vẫn phải Diệp Đông Hoàng đồng ý mới được.

Theo ánh mắt của Sư Phi Huyên, đôi mắt đẹp của Phó Quân Sước và Phó Quân Du cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Thật là một nam tử siêu phàm thoát tục!

Hai người nhìn thấy Diệp Đông Hoàng lần đầu tiên, trong lòng không khỏi nảy sinh ý niệm như vậy, nhưng trong chớp mắt đã bị áp xuống.

Diệp Đông Hoàng vặn vẹo cổ, chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt không chút che giấu mà đánh giá hai người, đưa tay chạm vào khuôn mặt thanh lệ của hai người.

Hai người đôi mắt đẹp khẽ động, dường như có chút sợ hãi, muốn tránh đi, nhưng lại không dám, dáng vẻ e dè càng khiến người ta sinh lòng thương xót.

Sư Phi Huyên nhíu nhíu mày, muốn nói lại thôi.

"Dung mạo không tệ, khá xinh đẹp đấy!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nâng cằm trắng nõn của hai nữ, như đánh giá món hàng mà bình phẩm.

Hai nữ trong lòng lửa giận bốc lên, thật muốn một chưởng vỗ chết Diệp Đông Hoàng, nhưng bọn họ biết Diệp Đông Hoàng võ công cao cường, lúc này dù có đánh lén cũng vô dụng.

Cơ hội duy nhất chính là chiếm được lòng tin của Diệp Đông Hoàng, khi Diệp Đông Hoàng lơ là nhất mới có khả năng ra đòn chí

mạng, giết chết hắn.

"Công tử quá khen, thiếp thân chỉ là liễu yếu đào tơ, không bằng một phần vạn ân công, không đáng được khen ngợi như vậy!" Phó Quân Sước yếu ớt mở miệng, trong lòng thầm nghĩ: "Dương Quảng này quả nhiên là một kẻ háo sắc, với tư sắc của tỷ muội chúng ta, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua, sư phụ người hãy chờ đấy, chúng ta nhất định sẽ giết Dương Quảng để báo thù cho người!" "Muốn ở lại cũng được?" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà mị, hỏi: "Đã bị người khác chạm vào chưa?" Sư Phi Huyên đôi mắt đẹp nhìn hai nữ, trong lòng khẽ thở dài, cũng không biết nên nói gì!

Đường là do mình chọn, hậu quả cũng chỉ có thể tự mình gánh chịu!

"Hô……" Phó Quân Sước hai người nghe vậy, vô cùng ủy khuất, đôi mắt dần dần đỏ hoe, nức nở nói: "Tỷ muội chúng ta tuy không phải là nữ tử nhà quyền quý gì, nhưng cũng biết ngựa tốt không dùng hai yên, gái tốt không làm hai phu, nếu công tử không muốn thu lưu, thì hà tất phải vũ nhục chúng ta, chi bằng cứ để chúng ta chết sạch sẽ, để chứng minh trong sạch!" Vừa nói, hai người liền định đứng dậy nhảy xuống sông.

"Chỉ là nói đùa thôi, ta sao nỡ để các ngươi chết chứ!" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo hai người lại, cười nói.

"Đúng lúc rảnh rỗi không có việc gì, thì cùng các ngươi chơi đùa một chút!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lóe lên một tia trêu tức, không ai phát hiện.

Phó Quân Sước hai người có tu vi Vô địch Đại tông sư, có thể lừa được người khác, nhưng đối với hắn mà nói thì như trong suốt vậy.

Hai cường giả như vậy lại bị bọn côn đồ thanh lâu khi dễ?

Trong mắt Diệp Đông Hoàng, màn biểu diễn của bọn họ chính là một trò cười!

Không nói hắn, ngay cả Sư Phi Huyên cũng lờ mờ biết hai người bọn họ tâm hoài bất quỹ!

Đương nhiên Sư Phi Huyên với tư cách là truyền nhân Từ Hàng Tịnh Trai, kiếm đạo đạt đến Kiếm Tâm Thông Minh, võ công trí tuệ cũng coi như đỉnh cao đương thời, có thể nhìn ra cũng là bình thường.

Cho nên nói, diễn xuất của hai người vẫn không tệ, chỉ tiếc là bọn họ đã tìm nhầm đối thủ!

"Công tử, ngài đừng như vậy, người ta tuy luân lạc đến đây, nhưng cũng là lương gia nữ tử……" Hai người khẽ giãy dụa, mang một vẻ muốn cự tuyệt lại đón mời.

"Ừm, bản công tử sẽ cho các ngươi một danh phận tiểu thiếp!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, nói.

"Các ngươi cứ từ từ mà chơi, đừng để bị chơi chết đấy!" Sư Phi Huyên ôm cổ cầm bước vào khoang thuyền, đạm đạm nói.

"Ý gì đây?

Sư Phi Huyên phát hiện ra chúng ta rồi?" Phó Quân Sước và Phó Quân Du trong lòng kinh nghi, nhưng lại không biểu lộ chút nào, khuôn mặt xinh đẹp chợt hoảng sợ, e dè nói: "Công tử, ân công tức giận rồi, đều là chúng ta không tốt, chúng ta……" "Không sao, yên tâm, nàng sẽ không để ý đâu!" Diệp Đông Hoàng cười cười, véo véo khuôn mặt xinh đẹp của hai người, an ủi.

Hắn biết Sư Phi Huyên thực ra là đang nhắc nhở hắn cẩn thận hai người này.

"Ừm?" Đột nhiên, Phó Quân Sước hai người phát hiện quần áo của bọn họ không biết từ lúc nào đã bị công lực của Diệp Đông

Hoàng làm khô.

Mà quá trình này bọn họ cư nhiên không hề phát hiện, trong lòng nổi sóng kinh hoàng, khiến bọn họ đối với thực lực của Diệp Đông Hoàng lại có một nhận thức mới!

Hai người không dấu vết nhìn nhau một cái, đều hiểu rõ phải có tuyệt đối nắm chắc mới có thể động thủ, bằng không tuyệt đối không thể giết được Diệp Đông Hoàng!

Hơn nữa cơ hội chỉ có một lần, một khi thất thủ, sẽ không bao giờ có cơ hội nữa!

Hai người trong lòng kinh hãi, trên mặt lại không động sắc, đầy vẻ hiếu kỳ nhìn nhìn quần áo của mình, bàn tay nhỏ trắng nõn khẽ sờ.

"Oa, công tử, đây chính là võ công sao?

Thật lợi hại!" Hai người vẻ mặt kinh ngạc, sùng bái, trong mắt đầy những vì sao nhỏ, có thể khiến nam nhân đạt được cảm giác thành tựu vĩ đại.

"Phải không?

Còn có cái lợi hại hơn, muốn thử không?" Đối với màn biểu diễn của bọn họ, Diệp Đông Hoàng không có cảm giác gì, kéo bọn họ vào lòng, cười xấu xa nói. …… Tại Thái Nguyên.

Khi Diệp Đông Hoàng đang du sơn ngoạn thủy, chiêm ngưỡng phong cảnh núi sông, thì Dương Tố dẫn hai mươi vạn đại quân đối đầu Lý Thế Dân.

Trên bình nguyên, chiến mã hí vang, tiếng trống lay trời!

Đao thương sáng choang, chiến giáp đen kịt, lóa mắt đến rực rỡ!

Cờ xí đón gió phấp phới, che khuất trời đất!

"Lý Thế Dân, ngươi không nhớ ân hoàng, không nghĩ báo quốc,

đại nghịch bất đạo, tụ tập mưu phản, còn không mau mau bó tay chịu trói, chờ Bệ hạ định đoạt, bản tướng sẽ trước mặt Bệ hạ cầu tình cho ngươi!" "Còn các ngươi nữa, làm tay sai cho kẻ ác, còn không mau mau buông vũ khí, ân hoàng rộng lớn, nhất định sẽ khoan hồng xử lý, bằng không thiên uy giáng lâm, các ngươi tất sẽ tan xương nát thịt!" Dương Tố lăng không đứng trước trận ba quân, âm thanh cuồn cuộn, chấn nhiếp tâm phách, khiến một số tướng sĩ phía sau Lý Thế Dân thấp thỏm bất an!

Cái thời đại này, hoàng quyền chí thượng, tạo phản là đại tội!

Trong lòng bọn họ tự nhiên bất an!

"Dương Quảng giết huynh, giết cha, hiếp mẹ, thông dâm tẩu tẩu, hoang dâm vô đạo, tàn bạo bất nhân, thiên hạ oán hận thấu xương, ta phụng thiên ý, thuận ứng dân tâm, khởi binh chính nghĩa, thề phải lật đổ bạo quân Dương Quảng, trả lại thiên hạ thái bình cho bách tính, Dương Tố, bản tọa khuyên ngươi mau mau bỏ tối theo sáng, để tránh lưu tiếng xấu muôn đời!" Lý Thế Dân không chịu kém, vội vàng đổ đủ mọi tội danh lên đầu Diệp Đông Hoàng.

"Ngoan cố bất linh, giết!" Dương Tố không nói lời thừa, vung tay một cái, hai mươi vạn đại quân cuồn cuộn giết tới.

"Giết!" Lý Thế Dân trường kiếm chỉ thẳng, mười vạn đại quân lao ra.

"Lý Thế Dân chịu chết!" Dương Tố lăng không một chưởng vỗ xuống Lý Thế Dân, trên không trung một đại chưởng hỏa diễm ngưng tụ, mang theo uy áp đáng sợ như đốt trời nấu biển.

"Đừng làm bị thương nhị ca ta!" Ngay khi đại chưởng hỏa diễm sắp giáng xuống, một tên lùn mỏ nhọn tai vượn vác hai cây đại chùy xông ra, một chùy nện xuống, đại chưởng hỏa diễm bị phá hủy.

“Thật mạnh!” Dương Tố trong lòng kinh hãi, thực lực Lý Nguyên Bá hắn cũng từng nghe nói, Vũ Văn Thành Đô còn không hạ gục được, nhưng hắn đối với chính mình có lòng tin, hắn đã một chân bước vào Thiên Nhân Cảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá!

“Xem chùy đây!” Lý Nguyên Bá một chùy nện về phía Dương Tố, lực lượng đáng sợ khiến hư không chấn động, toàn bộ Dương Tố hóa thành một đoàn hỏa diễm.

Binh!

Hỏa diễm vỡ nát, thân ảnh Dương Tố từ bên cạnh ngưng tụ mà ra, khóe miệng rịn máu, “Thực lực thật đáng sợ, Vũ Văn Thành Đô đã hại ta rồi, đáng ghét, ta nhất định phải trước mặt Bệ hạ cáo ngươi!” Dương Tố trong lòng căm hận, thực lực Lý Nguyên Bá hiển nhiên mạnh hơn so với Vũ Văn Thành Đô nói không biết bao nhiêu!

Nói rõ Vũ Văn Thành Đô đã hạ thấp thực lực Lý Nguyên Bá, lừa gạt hắn và Bệ hạ.

Kỳ thực Vũ Văn Thành Đô không lừa hắn, cũng không dám lừa hắn, dù sao tiêu diệt Lý Phiệt là đại sự Diệp Đông Hoàng giao phó, Vũ Văn Thành Đô mà dám che giấu thực lực Lý Nguyên Bá, đó là tự tìm đường chết.

Dương Tố làm sao có thể nghĩ Lý Nguyên Bá là tu vi đột phá gần đây, thực lực bạo tăng!

Oanh long!

Ngay khi Lý Nguyên Bá chuẩn bị lần nữa ra tay, bầu trời tối sầm, gió nổi mây vần, điện giật sấm vang, lôi xà vờn lượn, che kín trời đất.

“Đây là đột phá rồi sao?” Lý Thế Dân trong lòng dâng lên, bởi vì Ngư Câu La ở Lĩnh Nam đột phá gây ra động tĩnh cực lớn, bọn họ cũng biết thủ hạ của Diệp Đông Hoàng đều tu luyện một loại tuyệt

thế công pháp, sau khi đột phá sẽ có lôi kiếp giáng lâm!

Hơn nữa một khi đột phá, thực lực sẽ đại tăng, ban đầu Ngư Câu La chính là nhờ thực lực sau khi đột phá một mình đối chiến ba nghìn cao thủ cấp Thiên Nhân!

Giờ đây Dương Tố cũng đột phá rồi!

Cũng không biết Lý Nguyên Bá có thể đối phó được không?

Đáng tiếc, đối mặt với tình huống này, hắn cũng không biết phải làm sao, còn việc đi ngắt quãng lôi kiếp, hắn thật không có cái gan đó!

Giờ phút này, đại quân đang điên cuồng chém giết đều dừng lại, không tự chủ nhìn về phía bầu trời, thấy được cảnh tượng bọn họ suốt đời khó quên.

Oanh long!

Từng đạo lôi kiếp giáng xuống, Dương Tố thần thái phi dương, chỉ cần vượt qua lôi kiếp, hắn sẽ là cường giả Thiên Nhân Cảnh, hắn còn không tin không đối phó được một tên lùn!

"Như vậy vừa hay, khỏi cần tiểu gia còn chưa xuất lực ngươi đã chết rồi!" Lý Nguyên Bá vác Lôi Cổ Uúng Kim Chùy, hăm hở muốn thử, không chút lo lắng, cũng không có ý định lúc này đánh lén.

Kẻ địch càng mạnh, hắn càng hưng phấn!

"Thế này tốt rồi, Tư Đồ Công đột phá, bình định Thái Nguyên, dễ như trở bàn tay!" Các tướng sĩ dưới trướng Dương Tố thần sắc hưng phấn, quét sạch sự sợ hãi lúc trước Dương Tố bị Lý Nguyên Bá áp chế!

Bọn họ tin tưởng, cho dù Lý Nguyên Bá có lợi hại đến mấy, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Dương Tố sau khi đột phá! … Trên Hoài Hà, trong một con thuyền hoa.

Một đêm mưa gió, vạn mối sầu tư.

Phó Quân Sước và Phó Quân Du đôi mắt đẹp mở ra, nhìn Diệp Đông Hoàng đang ngủ giữa hai người, nhìn nhau một cái, trong mắt xẹt qua vẻ ngoan lệ.

Đưa tay chộp lấy cổ Diệp Đông Hoàng.

"Ưm!" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng trở mình, hai người giật mình, trong mắt nhanh chóng lộ ra một tia dịu dàng, gương mặt cười tươi rói.

Qua một lát, hai người phát hiện Diệp Đông Hoàng không tỉnh, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, trong lòng bàn tay ngưng tụ một lưỡi khí nhận, liền chuẩn bị cắt xuống cổ Diệp Đông Hoàng.

Lúc này, Diệp Đông Hoàng lại động một chút, khí nhận trong tay hai người biến mất, không đợi bọn họ có động tác gì, Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm bọn họ vào lòng.

Hai người thân thể căng cứng, còn tưởng rằng bị phát hiện rồi, đành kìm nén ý định ra tay, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Diệp Đông Hoàng vẫn còn đang ngủ say, chỉ là động tác vô thức, không khỏi thở phào một hơi.

Chương 199

Hai người tạm thời không dám có bất kỳ động tác nào, chậm rãi chờ đợi, một khắc đồng hồ trôi qua, Diệp Đông Hoàng vẫn còn đang ngủ say, tâm tư hai người lại trở nên linh hoạt, chậm rãi rút tay ra, trong lòng bàn tay ngưng tụ một lưỡi khí nhận.

Nhưng vừa định ra tay, Diệp Đông Hoàng lại trở mình, hai người giật mình, trong lòng kinh nghi, chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao?

"Hai vị tiểu mỹ nhân, còn chưa ngủ sao?" Diệp Đông Hoàng mở đôi mắt tinh mị, nhìn hai người.

"Công tử, thiếp thân mới lần đầu, trong lòng có chút khẩn trương, ngủ không được!" Phó Quân Sước và hai người kinh hãi, suýt nữa thì bị phát hiện rồi, thầm nghĩ may mắn, không khỏi kiều thanh nói.

"Vừa hay, ta cũng không ngủ được, xem ra không cần ngủ nữa rồi!" Diệp Đông Hoàng cười nói.

"Công tử chỉ biết ức hiếp người ta!" Hai người làm nũng. … Thái Nguyên, chiến trường bình nguyên.

"Ha ha ha ha ha, tiểu tử chịu chết đi!" Dương Tố vượt qua lôi kiếp, khí thế đại trướng, trường khiếu một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lý Nguyên Bá, đứng trên cao nhìn xuống, mang vẻ phủ thị chúng sinh, cao cao tại thượng.

"Xem chùy đây!" Lý Nguyên Bá nhảy vút lên, song chùy mang theo sức mạnh lôi đình ầm ầm nện xuống, hư không bùng lên từng trận oanh minh.

Hùng!

Dương Tố một chưởng vỗ ra, một hỏa diễm thần long gào thét lao

ra, lôi bạo và hỏa long va chạm, dấy lên một trận phong bạo, càn quét bốn phía, năng lượng đáng sợ càn quét, vô số tướng sĩ tro bay yên diệt.

"Thật lợi hại!" Dương Tố bị chấn lùi mấy bước, thầm kinh hãi, hắn đột phá đến Thiên Nhân Cảnh, thực lực bạo trướng vô số lần, không ngờ vẫn không phải đối thủ.

"Lại đến!" Lý Nguyên Bá giơ song chùy lên, chiến ý ngang dương, một chùy nện xuống.

Hai người trên không trung kích chiến, như chiến thần ma, uy áp đáng sợ như thủy triều từng trận từng trận ập đến, vô số tướng sĩ run rẩy, sợ mất mật.

Cường giả Thiên Nhân Cảnh, đối với người thường mà nói chính là thần là tiên!

Oanh!

Lôi Cổ Uúng Kim Chùy giáng xuống, Dương Tố hóa thành hỏa diễm, hỏa diễm vỡ nát, thân ảnh Dương Tố ngưng tụ ở một bên, sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy kinh hãi và tự ti, hắn lại hoàn toàn không phải đối thủ.

Vút!

Dương Tố không dám nán lại lâu, hóa thành một đoàn hỏa diễm biến mất.

"Muốn chạy?

Không có cửa đâu!" Lý Nguyên Bá gầm lớn, một chùy nện xuống.

"Lôi Thần Chi Nộ!" Lôi đình vạn quân, ầm ầm giáng lâm, thân ảnh Dương Tố từ trong hư không bị chấn ra, trơ mắt nhìn đại chùy giáng xuống.

“Không!” Dương Tố gầm giận, tràn đầy bất cam, hắn còn muốn trường sinh bất lão, làm sao có thể cứ thế này chết đi?

Chỉ là sức mạnh đáng sợ ập đến, hắn không thể chống đỡ, thân thể hóa thành một đoàn huyết vụ, trực tiếp bị đánh nát!

“Tư Đồ Công!” Các thủ hạ của Dương Tố kinh hô, kinh hãi muốn tuyệt vọng, nhìn thân ảnh như thần ma của Lý Nguyên Bá trên không trung, tràn đầy sợ hãi!

“Rút!” Một tiếng gầm lớn, các tướng lĩnh dưới trướng Dương Tố nhanh chóng rút lui.

“Không ai được chạy!” Lý Nguyên Bá gầm giận, vác Lôi Cổ Uúng Kim Chùy ầm ầm nện xuống!

“Nguyên Bá, đừng!” Lý Thế Dân gầm lớn, đồ sát quá nhiều, đối với danh tiếng của hắn cũng không tốt!

Đáng tiếc Lý Nguyên Bá lúc này đã sát ý dâng cao, làm sao nghe lọt tai.

Oanh long!

Sơn hà vỡ nát, huyết nhục bay tứ tung, Lý Nguyên Bá xông vào giữa đại quân, nơi hắn đi qua, đại quân như lúa bị gió thổi từng mảng từng mảng đổ xuống, tàn chi cụt tay bay tứ tung, chỉ trong chốc lát máu chảy thành sông!

Hai mươi vạn đại quân toàn quân bị hủy diệt!

Xương cốt như núi, máu như sông!

Toàn bộ bình nguyên bị nhuộm thành màu máu, như địa ngục Tu La, chấn động lòng người!

“Ai!” Lý Thế Dân thở dài một hơi, lần đại thắng này, thanh uy của hắn nhất định như mặt trời ban trưa, nhưng cũng sẽ cho người ta một

cảm giác tàn bạo.

Nhưng việc đã rồi, hắn cũng không còn cách nào khác!

Nghĩ đến thực lực và trí lực của Lý Nguyên Bá, thật sự vừa mừng vừa đau đầu!

Lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, hắn biết tiếp theo còn có những trận chiến tàn khốc hơn!

Nửa ngày sau.

Thông tin về trận chiến Thái Nguyên giữa Dương Tố và Lý Thế Dân, Lý Thế Dân đại bại hai mươi vạn đại quân, Dương Tố lâm trận đột phá vẫn bị đánh nát, hai mươi vạn đại quân toàn quân bị hủy diệt, như một cơn bão quét khắp thiên hạ!

Tuyệt thế hung uy của Lý Nguyên Bá vang vọng bốn phương.

Trong khoảnh khắc.

Thiên hạ chấn động, triều chính kinh hãi. … Hoài Hà, trên thuyền hoa.

"Tỷ tỷ, tỷ nói Dương Quảng có phải đã phát hiện chúng ta rồi không?

Bằng không tại sao mỗi lần chúng ta muốn ra tay đều bị các loại ngoài ý muốn ngăn cản?" Phó Quân Du ghé sát tai Phó Quân Sước, thấp giọng nói.

Nhớ lại những điều lúc trước, càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao sao có thể mỗi lần đều trùng hợp như vậy, trên đời nào có nhiều trùng hợp đến thế?

Khi các loại trùng hợp gộp lại thì không còn là trùng hợp, mà là tất nhiên.

"Dương Quảng đối với chúng ta hẳn là có phòng bị, muội nghĩ

hắn hẳn là biết chúng ta muốn bất lợi cho hắn!" Phó Quân Du gật đầu, đồng tình nói.

"Vậy hắn vì sao không giết chúng ta?

Còn dạy chúng ta võ công?" Phó Quân Du trong mắt tràn đầy khó hiểu, nghi hoặc nói: "Vạn Đạo Kinh này hẳn là tuyệt thế thần công mà Dương Quảng tu luyện, công pháp như vậy ngay cả tâm phúc thủ hạ của hắn cũng không nhất định sẽ truyền, làm sao lại cho hai người chúng ta mà hắn biết rõ có khả năng là thích khách?" "Muội nghĩ hắn không giết chúng ta chẳng qua là ham mê sắc đẹp của chúng ta, muốn tiếp tục đùa giỡn chúng ta mà thôi, còn về võ công… có lẽ là hắn tự tin hoặc có lẽ là muốn mua chuộc chúng ta!" Phó Quân Sước có chút không nắm chắc dụng ý của Diệp Đông Hoàng, chỉ có thể thầm suy đoán.

"Vậy chúng ta còn cơ hội sao?" Phó Quân Du có chút tự ti, vì Diệp Đông Hoàng đã có phòng bị, với võ công của các nàng căn bản không thể giết được Diệp Đông Hoàng.

"Ngày tháng còn dài, hiện tại chúng ta đừng ra tay nữa, một mặt toàn tâm toàn ý lấy lòng hắn, để hắn thả lỏng cảnh giác, tranh thủ lấy được lòng tin của hắn, một mặt nỗ lực tu luyện, đợi chúng ta võ công đại tiến, Dương Quảng cũng tin tưởng chúng ta, cảm thấy chúng ta đã bị hắn chinh phục rồi, đến lúc đó lại xuất kỳ bất ý, giáng cho hắn một đòn trí mạng!" Phó Quân Sước trầm ngâm nói.

"Vâng!" Phó Quân Du gật đầu, hai người ôm nhau ngủ.

"Ngày tháng còn dài sao?" Diệp Đông Hoàng linh thức nhìn hai người, khóe miệng khẽ nhếch lên, hiện tại bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè bình thường!

Nhưng ngày tháng còn dài!

Quan hệ bạn bè bình thường chưa chắc không trở thành quan hệ bạn bè thực sự.

“Bệ hạ lại đang nghĩ kế gì xấu vậy?” Sư Phi Huyên đôi mắt đẹp nâng lên, nhìn nụ cười tà mị của Diệp Đông Hoàng, khẽ cười nói.

“Nàng nói Trẫm nghĩ kế gì xấu?” Diệp Đông Hoàng cúi đầu, nhìn nữ tử diễm lệ như hoa trong lòng, trở mình, cười xấu xa nói.

“Ưm!” … Ngày thứ hai.

Diệp Đông Hoàng dẫn Sư Phi Huyên và tỷ muội Phó Quân Sước, Phó Quân Du ăn sáng xong, đang chuẩn bị rời đi đến Giang Nam tuần thị, một tin tức đột nhiên truyền đến.

“Lý Nguyên Bá!” Nhìn thấy tin tức, sát cơ trong mắt Diệp Đông Hoàng chợt lóe rồi vụt tắt, khí tức trên người khiến ba người bên cạnh như rơi vào hầm băng, sau lưng lạnh toát.

Mặc dù tò mò là tin tức gì khiến Diệp Đông Hoàng phẫn nộ đến vậy, nhưng ba nữ đều thức thời không hỏi nhiều.

“Về kinh!” Diệp Đông Hoàng Vạn Đạo Chân Ý tuôn ra, bao bọc ba người lập tức biến mất trên thuyền hoa. … Đại Hưng Thành, Hoàng cung.

Diệp Đông Hoàng giao Sư Phi Huyên và ba người cho Hoàng hậu Tiêu Mỹ Nương sắp xếp, hắn thì đến triều đường.

Lúc này phân thân của Diệp Đông Hoàng đang chủ trì triều hội, thân ảnh Diệp Đông Hoàng hạ xuống và phân thân dung nhập làm một.

Quần thần thấy vậy cũng không kinh ngạc, trong mắt mang theo hưng phấn!

Mặc dù đều là Diệp Đông Hoàng, nhưng chân thân của Diệp Đông

Hoàng hiển nhiên càng khiến bọn họ có cảm giác chủ tâm cốt.

"Khải bẩm Bệ hạ, vừa mới nhận được tin tức, Tư Đồ Dương dẫn hai mươi vạn đại quân thảo phạt Lý Thị phản nghịch, toàn quân bị hủy diệt, Tư Đồ Dương cũng hy sinh vì nước, tử trận rồi!" Dương Lâm tiến lên bẩm báo, trong lòng cảm khái, cách đây không lâu còn cùng nhau thượng triều, giờ đây hắn đi một chuyến U Châu trở về thì đã âm dương cách biệt rồi!

Thật đúng là thế sự vô thường, biến hóa khôn lường!

"Chuyện này Trẫm đã biết, mười ngày sau Trẫm ngự giá thân chinh, Ngư Câu La tùy hành!" Diệp Đông Hoàng phân phó, trong triều có phân thân của hắn ở đó, cũng không cần phải giao phó gì.

"Bệ hạ thánh minh!" Mọi người tuy có chút lo lắng, nhưng Diệp Đông Hoàng đã quyết định, bọn họ cũng chỉ có thể vô điều kiện ủng hộ.

Mười ngày sau.

Diệp Đông Hoàng dẫn hai mươi vạn đại quân, ngự giá thân chinh.

Tin tức truyền ra, thiên hạ chấn động.

Giờ đây, tất cả mọi người đều biết Lý Phiệt đã xuất hiện một tuyệt thế hung thần nghịch thiên Lý Nguyên Bá, cường thế đánh nát Dương Tố của Thiên Nhân Cảnh, đồ sát hai mươi vạn đại quân, hung uy không gì sánh kịp.

Đặc biệt là Dương Tố còn là cường giả Thiên Nhân Cảnh đã tu luyện công pháp của Diệp Đông Hoàng, thực lực vượt xa Thiên Nhân bình thường, thực lực Lý Nguyên Bá có thể tưởng tượng được.

Chương 200

Còn Diệp Đông Hoàng diệt Ninh Đạo Kỳ, ở Lĩnh Nam cường thế tru sát Hướng Vũ Điền, Phó Thái Lâm, Tất Huyền và Tử Dương Chân Nhân, đồng dạng võ công cái thế, thiên hạ vô địch.

Hắn và Lý Nguyên Bá ai mạnh ai yếu, bàn tán xôn xao, thiên hạ chú ý!

Trận chiến này, Diệp Đông Hoàng thắng, thì thiên hạ định, Diệp Đông Hoàng bại, thì thiên hạ loạn, quần hùng tranh bá, khói lửa nổi lên khắp nơi.

Trận chiến này, không chỉ là chiến tranh của Diệp Đông Hoàng và Lý Phiệt, đồng dạng lay động trái tim vô số kẻ dã tâm. … Thái Nguyên, Lý Phiệt.

"Nhị ca, nghe nói Dương Quảng ngự giá thân chinh, đích thân dẫn hai mươi vạn đại quân tấn công!" Lý Tú Ninh trong mắt mang theo lo lắng, Lý Nguyên Bá tuy cường hoành, nhưng đối mặt với Diệp Đông Hoàng đang như mặt trời ban trưa, nàng trong lòng vẫn không nắm chắc.

"Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu!" Lý Thế Dân ôm Lý Tú Ninh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mịn màng của nàng, an ủi nói.

"Vâng!" Lý Tú Ninh không nói nhiều, nhẹ nhàng dựa vào lòng Lý Thế Dân, giờ khắc này cũng chỉ có lồng ngực này mới có thể cảm thấy một tia ấm áp.

"Tú Ninh, nếu chúng ta bại rồi, muội hãy đầu hàng đi, muội là nữ nhân, bằng sắc đẹp của muội, Dương Quảng sẽ không giết muội, sau này hãy sống tốt, đừng nghĩ đến báo thù!" Qua hồi lâu, Lý Thế Dân

trầm ngâm nói.

Trong lòng hắn cũng không nắm chắc, thậm chí có một loại dự cảm không lành!

"Nhị ca, không được nói bậy, muốn chết thì cùng chết!" Lý Tú Ninh thanh sắc kiên quyết, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

"Nói gì ngớ ngẩn vậy!

Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, từ khi chúng ta bước ra khỏi Đại Hưng Thành, ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, muội hãy sống tốt, cũng coi như lưu lại một tia hương hỏa cho Lý gia!" Lý Thế Dân khuyên nhủ.

Hắn là không thể có cơ hội đầu hàng, thất bại chỉ có một cái chết. … Trời xanh xanh, đồng mênh mang, trên thảo nguyên mênh mông sát khí ngút trời, không khí tràn ngập huyết tinh và hôi thối của trận đại chiến thảm khốc trước đó, khiến người ta buồn nôn.

Chín con tuấn mã hùng tráng kéo long liễn chậm rãi dừng lại trước hai mươi vạn đại quân.

Trong long liễn, Diệp Đông Hoàng ngồi ngay ngắn trang nghiêm, ánh mắt uy nghiêm sâu thẳm nhìn về phía đối diện.

Bên cạnh hắn là tỷ muội Phó Quân Sước và Phó Quân Du.

Bọn họ yêu cầu theo quân hầu hạ Diệp Đông Hoàng, kỳ thực là muốn xem thực lực của Diệp Đông Hoàng, biết mình biết địch, trăm trận không nguy.

Võ công hai người không yếu, tuy kém Tiêu Mỹ Nương một chút, nhưng Diệp Đông Hoàng cũng không an tâm lắm, liền mang bọn họ theo.

Trên đường có hai mỹ nữ hầu hạ cũng không tệ!

Đối diện, Lý Thế Dân cưỡi chiến mã đứng ở phía trước mười vạn đại quân!

Bên cạnh là một tiểu tử tóc vàng mỏ nhọn tai vượn, hai tay vác hai cây đại chùy còn lớn hơn cả thân thể hắn, ánh mắt ngạo nghễ bạo ngược, lệ khí ngút trời.

"Đây chính là Lý Nguyên Bá sao?" Diệp Đông Hoàng đánh giá Lý Nguyên Bá, vóc người hắn không cao lớn, nhưng trong cơ thể lại chứa đựng một cỗ sức mạnh đáng sợ mang tính bùng nổ, cho dù so với Vạn Đạo Hỗn Độn Thể mà hắn tu thành cũng không kém là bao.

Giờ đây hắn chỉ bằng nhục thân đã có ức vạn cân chi lực, kỳ thực đến cảnh giới của hắn, sức mạnh đã không thể dùng con số để hình dung.

Mỗi quyền mỗi cước đều có uy lực băng toái sơn hà, cắt sông đoạn dòng.

"Ngươi chính là Dương Quảng?

Nghe nói ngươi rất lợi hại, còn phái người truy sát chúng ta, hôm nay tiểu gia liền muốn đánh nát đầu chó của hoàng đế ngươi!" Lý Nguyên Bá thấy Diệp Đông Hoàng đánh giá hắn, song chùy chỉ thẳng, ngạo nghễ nói.

Nói xong, không đợi Lý Thế Dân mở miệng liền xông về phía Diệp Đông Hoàng.

"Chính là tiểu tử này đã giết đại tướng dưới trướng Dương Quảng sao?" Tỷ muội Phó Quân Sước nhìn Lý Nguyên Bá, trừ hai cây chùy lớn có vẻ đáng sợ, cũng không nhìn ra có chỗ nào lợi hại, lại còn xấu xí như vậy, mỏ nhọn tai vượn, vừa lùn vừa nhỏ.

So với Diệp Đông Hoàng, quả thực một trời một vực. … "Nguyên Bá!" Lý Thế Dân gọi, trong lòng một trận vô cùng bất đắc dĩ, hắn còn

chưa nói gì đã ra tay rồi!

“Ngông cuồng!

Tiểu nhi tóc vàng dám vũ nhục Bệ hạ, tự tìm cái chết!” Ngư Câu La đại nộ, trường thương vừa giương lên, không chút do dự giết về phía Lý Nguyên Bá.

“Xem chùy!” Lý Nguyên Bá không chút sợ hãi, trong mắt tràn đầy hưng phấn, giơ cao đại chùy lên.

“Vạn Đạo Đế Mâu!” Diệp Đông Hoàng đánh giá Lý Nguyên Bá, trong mắt cũng lộ ra vẻ thú vị, ý niệm vừa động, Vạn Đạo Đế Mâu phát động, nhưng lại cảm thấy thức hải Lý Nguyên Bá tựa như một tinh không vô ngần, thâm sâu khó lường.

“Linh hồn thật mạnh!” Diệp Đông Hoàng thầm kinh hãi, Vạn Đạo Đế Mâu của hắn đối với Lý Nguyên Bá hoàn toàn vô dụng, một luồng linh thức thâm nhập vào thức hải đối phương, phát hiện linh hồn Lý Nguyên Bá lại không phải hình người, mà là một con Kim Sí Đại Bàng.

Con Kim Sí Đại Bàng này mang đến cảm giác khổng lồ vô tận, mang theo uy áp mạnh mẽ, linh thức của Diệp Đông Hoàng dưới áp lực này nhanh chóng tan biến.

“Thật đúng là Kim Sí Đại Bàng chuyển thế!” Diệp Đông Hoàng thầm nghĩ, trách không được Lý Nguyên Bá lại cường đại đến vậy, nhục thân và linh hồn đều có thể gọi là đáng sợ.

Oanh!

Đối diện, Ngư Câu La và Lý Nguyên Bá va chạm, bị một chùy đánh bay.

“Với linh hồn mạnh mẽ như vậy cùng nhục thân đáng sợ, thế giới này trừ ta ra e rằng không ai có thể địch nổi!” Diệp Đông Hoàng trong

mắt dâng lên một tia chiến ý, Đông Hoàng Kiếm hiện ra trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Nguyên Bá, như nhìn một con mồi.

Vút!

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Diệp Đông Hoàng đột nhiên biến mất.

"Hả?" Tỷ muội Phó Quân Sước kinh hãi, Diệp Đông Hoàng cứ như thể biến mất giữa không trung vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trước mặt Lý Nguyên Bá một thân ảnh uy nghiêm bá khí hiện ra, sắc mặt bình tĩnh đạm mạc, Đông Hoàng Kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng thẳng tắp chém xuống, giống như cầm dao thái rau, bình thường vô kỳ.

"Thật nhanh!" Phó Quân Sước và Phó Quân Du kinh thán, thị lực của bọn họ căn bản không theo kịp tốc độ của Diệp Đông Hoàng, cho nên Diệp Đông Hoàng dường như trong nháy mắt biến mất, thoắt cái đã dịch chuyển đến trước mặt Lý Nguyên Bá.

Đương!

Lý Nguyên Bá phản ứng không thể nói là không nhanh, khi Diệp Đông Hoàng một kiếm chém xuống đã giơ đại chùy cản lại, đồng thời cây đại chùy còn lại nện xuống đầu Diệp Đông Hoàng.

Đương đương đương đương!

Hai người trong nháy mắt giao thủ mấy trăm chiêu, mỗi lần va chạm đều giống như sao chổi đâm vào đất, nổi lên dư ba đáng sợ, phạm vi mấy nghìn mét đại địa sụt lún mấy chục mét, hình thành một cái hố lớn.

Hưu!

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng bay vút lên không, cứ giao chiến dưới

mặt đất như vậy nữa, dư ba sẽ hủy diệt ba mươi vạn đại quân xung quanh.

"Hô!" Lý Thế Dân thở phào một hơi, đại quân phía sau hắn cũng thở phào một hơi, quá đáng sợ rồi, bọn họ dưới loại chiến đấu này như kiến hôi, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị hủy diệt.

Đối với Lý Nguyên Bá thì càng bất đắc dĩ, một khi đánh lên thì cái gì cũng không màng đến!

"Đừng chạy, ăn một chùy của ta!" Lý Nguyên Bá gầm lớn phía sau Diệp Đông Hoàng, cho rằng Diệp Đông Hoàng muốn chạy.

Diệp Đông Hoàng dừng lại, dưới ánh mắt quan sát của mấy chục vạn đại quân, hai thân ảnh lần nữa va chạm vào nhau, từng trận oanh minh vang vọng trời đất, uy áp đáng sợ từ trên không như thủy triều từng trận từng trận ập đến, mọi người kinh hãi đảm chiến, chân tay mềm nhũn.

"Đây chính là thực lực của Dương Quảng sao?" Phó Quân Sước và Phó Quân Du nhìn nhau một cái, đều thấy được sự cay đắng trong mắt đối phương, người đàn ông như thần ma này là bọn họ có thể giết được sao?

"Lý Nguyên Bá lại cường đại đến vậy sao?" Ngư Câu La trong mắt tràn đầy khó tin, Diệp Đông Hoàng mạnh như vậy có thể lý giải, là lẽ đương nhiên, nhưng Lý Nguyên Bá một tiểu tử tóc vàng mà mạnh đến vậy thật sự không có thiên lý!

"Lôi Thần Chùy!" Trên không trung vô số lôi đình hội tụ, một cây tử kim lôi đình đại chùy to lớn như núi bao quanh ức vạn lôi quang ngưng tụ mà ra, uy áp hiển hách chấn động hư không.

"Thiên hạ rộng lớn thật sự là không thiếu chuyện kỳ lạ!" Một người mặc bạch y, ánh mắt ngạo nghễ Thạch Chi Hiên nhìn lên bầu

trời, trong lòng thất vọng.

Không bằng Diệp Đông Hoàng cũng thôi đi, giờ đây ngay cả cái thằng nhóc yếu ớt này cũng hoàn toàn áp chế hắn, khiến hắn cảm thấy một trận xấu hổ.

Cái cảm giác tự đắc tự mãn ban đầu khi tự sáng tạo Bất Tử Ấn Pháp, một bước đạt đến Thiên Nhân Cảnh bị đả kích đến thê thảm.

"Quân Lâm Thiên Hạ!" Phía sau Diệp Đông Hoàng một tôn đế vương hư ảnh đầu đội bình thiên quan, thân khoác mãng bào đen, mười hai sợi miện lưu rủ xuống, che khuất dung nhan uy nghiêm ngưng tụ!

Cái đế vương hư ảnh này là Vạn Đạo Chân Ý của Diệp Đông Hoàng ngưng tụ hiển hóa và dung hợp dị tượng công pháp của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh mà thành, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Cùng với đế hoàng hư ảnh này hiện ra, trời đất dường như đều xoay quanh hắn, uy áp đáng sợ như thực chất lan tràn khắp trời đất, không gian dường như bị đóng băng, thời gian dường như đình trệ.

Vô số người ngẩng đầu, đỉnh lễ bái phục tôn đế hoàng hư ảnh thông thiên triệt địa, vĩ ngạn vô biên kia, ánh mắt thành kính, mang theo kính sợ tôn sùng.

"Đó là Bệ hạ sao?

Thật lợi hại!" Phương Nam, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ngẩng đầu, ánh mắt xa xa nhìn tôn đế vương hư ảnh vĩ ngạn vô biên như tràn ngập cả trời đất trên không Thái Nguyên, trong mắt mang theo sự chấn hám sâu sắc và hưng phấn, còn có tự hào.

Diệp Đông Hoàng tuy không thu bọn họ làm đồ đệ, nhưng trong lòng bọn họ giống như sư phụ vậy!

Thẩm Lạc Nhạn, Vân Ngọc Chân và những người khác bên cạnh

hai người càng chấn hám, ngay cả một số tiểu tâm tư ban đầu còn tồn tại, giờ khắc này đều biến mất tăm.

"Bệ hạ thật là thần nhân!" Hỗn Thế Ma Vương Trình Giảo Kim của Ngõa Cương Trại nhìn lên không Thái Nguyên, chấn hám không thôi.

Tần Thúc Bảo, Đan Hùng Tín, Vương Bá Đương và những người khác bên cạnh hắn cũng tương tự, càng cảm thấy quyết định ban đầu là chính xác đến mức nào.

"Đó chính là Bệ hạ sao?" Trên thảo nguyên, ba thân ảnh đứng lặng, nhìn lên không Thái Nguyên, chấn hám không thôi.

"Bệ hạ thiên tài thần võ, chỉ có trung thành với Bệ hạ, mới có thể phát huy tài hoa và hoài bão của ngươi!" Một hồng y mỹ nữ tuyệt sắc trong mắt tràn đầy kinh thán, khuyên nhủ nam tử anh vũ bên cạnh.

Nữ tử này không phải ai khác, chính là Hồng Phất Nữ mà Diệp Đông Hoàng đã đưa đi từ phủ Dương Tố năm xưa, tên thật là Trương Xuất Trần.

Không ai phát hiện sâu thẳm trong đôi mắt đẹp của nàng nhìn đế hoàng hư ảnh của Diệp Đông Hoàng, ẩn chứa một tình yêu thầm kín nồng nặc, tiếc nuối và buồn bã!

Ngày đó, anh tư Diệp Đông Hoàng như thần binh thiên giáng đưa nàng đi từ phủ Dương Tố, đã khắc sâu vào lòng nàng, vĩnh viễn không thể quên!

Chương 201

Khiến nàng lúc đó tuyệt vọng lại tìm thấy hy vọng, càng khiến nàng kinh ngạc là Diệp Đông Hoàng thật sự chỉ thuần túy cứu nàng, không đòi hỏi thân thể nàng, cũng không hỏi tình báo của nàng.

Lại càng không giữ nàng trong vương phủ như một con chim sẻ lồng vàng, chỉ cho phép nàng đi ngao du, thay hắn chiêu mộ nhân tài.

Hai người bên cạnh nàng chính là Lý Tĩnh và Cầu Nhiễm Khách Trương Trọng Kiên, những anh hùng hào kiệt mà nàng quen biết trong giang hồ.

"Vâng!" Lý Tĩnh gật đầu, đối với Hồng Phất, trong lòng hắn ái mộ, chỉ là hắn cảm thấy trong lòng Hồng Phất dường như có người, hắn tưởng là Trương Trọng Kiên.

Trương Trọng Kiên cũng thích Hồng Phất, lại tưởng rằng Hồng Phất thích Lý Tĩnh.

Ba người giờ đây là huynh muội kết bái, vì tình nghĩa huynh đệ, hai người đều không tiện mở lời!

"Ai!" Hồng Phất nhìn đế vương hư ảnh vĩ ngạn vô biên trên trời, trong lòng thở dài, không nghĩ nhiều nữa.

Nàng chỉ là một sát thủ hạ tiện trong phủ Dương Tố, bị Dương Tố đùa giỡn, thân thể đã không còn sạch sẽ, còn người đàn ông kia là thần long chín tầng trời, chí tôn chí quý, nàng cũng chỉ có thể nghĩ thôi!

Đó là người đàn ông nàng vĩnh viễn không thể có được! … Tiểu trúc trong lòng hồ ở một sơn cốc nào đó.

Trong phòng ngủ của lầu trúc, một nữ tử tú mỹ tuyệt luân tĩnh

lặng nằm trên giường, dung nhan nàng hiền hòa, dịu dàng như nước, huệ chất lan tâm, hội tụ linh khí trời đất, mỹ diễm tuyệt luân.

Chính là tiên tử Từ Hàng Tịnh Trai Bích Tú Tâm đã biến mất cùng Thạch Chi Hiên nhiều năm trước.

Còn bên giường là một nữ tử tuyệt sắc đồng dạng mỹ diễm không thể tả, thậm chí còn hơn, khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ không tì vết hơi mang chút non nớt!

Khí chất thanh thuần thoát tục, tựa như tiên tử không vướng bụi trần!

Nàng, dáng vẻ hoàn mỹ, phong lưu tuyệt diệu, lại khiến người ta không dám nảy sinh tơ tưởng, sợ làm ô uế phong thái thánh khiết của nàng.

Nàng chính là kỳ nữ tử Thạch Thanh Tuyền nổi danh thiên hạ, hội tụ linh tú trời đất vào một thân, cũng là nữ nhi của Bích Tú Tâm và Thạch Chi Hiên.

Đột nhiên, Thạch Thanh Tuyền tự có cảm ứng, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một tôn đế vương hư ảnh chí tôn chí quý, vĩ ngạn vô biên, chí cường chí bá dâng lên, đứng lặng trời đất, như Thiên Đế cao cao tại thượng, chúa tể vạn cổ.

"Người như vậy, thật sự là đoạt tạo hóa trời đất, thực lực thông thần, nhất định có thể cứu mẫu thân!" Thạch Thanh Tuyền lẩm bẩm, trong mắt lộ ra khao khát mãnh liệt, sau đó hóa thành kiên định, ôm Bích Tú Tâm, rời khỏi tiểu trúc trong lòng hồ đi về phía Thái Nguyên. … Thái Nguyên.

Vạn người chú mục, nín thở ngưng thần.

"Quân Lâm Thiên Hạ!" Nhìn Lôi Thần Chùy, đế vương hư ảnh phía sau Diệp Đông Hoàng tay trái nhẹ nhàng nâng lên, năm ngón tay

nắm chặt lại thành hình nắm đấm chậm rãi nâng lên, trong mắt tinh mang tứ xạ, nhìn cây đại chùy như núi, lôi đình vạn dặm trên không trung, một quyền đánh ra.

Oanh long!

Quyền này xuyên thủng trời đất, dường như hút cạn linh khí trời đất, một mảnh chân không, quyền ấn bá đạo hiển hách chiếu rọi bốn phương, đại địa Thần Châu đồng loạt chấn động, tứ hải bát hoang, vạn linh trời đất, dưới quyền này đều phải thần phục bái lạy.

Hát!

Lý Nguyên Bá quát lớn một tiếng, cây lôi đình chi chùy vô cùng khổng lồ trên không trung giáng xuống và quyền ấn mênh mông bá liệt hiển hách của Diệp Đông Hoàng va chạm vào nhau.

Oanh long!

Dường như hai mặt trời va chạm, tương hỗ đè ép, thôn phệ, sức mạnh mênh mông vô biên càn quét, ánh sáng chói mắt khiến mắt người ta đau nhức, nước mắt chảy ròng.

Xuy lạp!

Hoa hoa hoa!

Không gian lại không thể chịu đựng được cỗ sức mạnh đáng sợ này mà nứt ra từng vết nứt như mạng nhện, vỡ nát như gương!

"Sức mạnh này đã đạt đến phá toái hư không rồi!" Vô số cường giả có kiến thức kinh hãi nhìn lên không trung, trong mắt có kính sợ, ngưỡng mộ, tôn sùng, kích động.

Các loại tình cảm không ai giống ai.

Oanh long!

Đột nhiên, Lôi Thần Chùy và quyền ấn đang giằng co bỗng nhiên

quang mang đại thịnh, đột ngột bạo phát.

Sức mạnh đáng sợ như núi lửa bùng nổ, thiên hà đổ xuống, cảnh tượng như diệt thế khiến mọi người run rẩy, kinh hãi muốn tuyệt vọng.

May mắn là vị trí chiến đấu xa mặt đất, dư ba không thật sự giáng xuống, nhưng y sam mọi người lại ướt đẫm, dường như vừa đi qua địa ngục một lần.

Diệp Đông Hoàng quanh người hào quang vạn trượng, mỹ lệ tuyệt luân, Vạn Đạo Chân Ý vây quanh bốn phía, vạn tà không xâm nhập, vạn pháp không tồn tại, cửu long bào bay phấp phới, mười hai sợi miện lưu rủ xuống, đón gió lay động.

Ánh mắt uy nghiêm sâu thẳm, tay phải cầm Đông Hoàng Kiếm, ngạo nghễ đứng giữa hư không, bất động như núi, như một tôn Thái Cổ Thần Vương, Thiên Đế cái thế.

Giờ khắc này, vô luận là Phó Quân Sước, Phó Quân Du hay Lý Tú Ninh đều nhìn say đắm, trái tim đập thình thịch!

Thân ảnh bá khí vĩ ngạn của Diệp Đông Hoàng thỏa mãn mọi ảo tưởng của nữ nhân, khiến người ta không thể ngừng lại!

"Lôi Thần Chi Nộ!" Khoảnh khắc tiếp theo, một âm thanh phẫn nộ sắc bén vang lên, phá vỡ mọi ảo tưởng của mọi người, chỉ thấy Lý Nguyên Bá đầu tóc rối bù, như điên như dại, giơ cao Lôi Cổ Uúng Kim Chùy trong tay, ầm ầm nện xuống.

Ức vạn lôi đình hóa thành một cây cột sét rực rỡ xuyên trời đất ầm ầm bổ xuống.

"Thiên Địa Nhất Kiếm!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng bình tĩnh đạm mạc nâng lên, Đông Hoàng Kiếm trong tay giơ lên, đế vương hư ảnh phía sau cũng ngẩng đầu theo, trong tay một thần kiếm màu vàng

ngưng tụ, và động tác của Diệp Đông Hoàng y hệt, giống như một bản phóng đại của Diệp Đông Hoàng.

"Chém!" Diệp Đông Hoàng khẽ quát, Đông Hoàng Kiếm một kiếm chém xuống, đế hoàng hư ảnh vĩ ngạn phía sau đồng dạng vác kiếm chém xuống.

Kiếm này như mở ra thời không, chém đứt âm dương, bao bọc phong mang đáng sợ khó có thể nhìn thẳng chém xuống.

Cột sét dưới kiếm này bị chém nát, kiếm quang đánh trúng Lý Nguyên Bá.

"Nguyên Bá!" Lý Thế Dân, Lý Tú Ninh và những người khác kinh hô, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

"Phốc!" Kiếm khí bạo phát, máu vương đầy trời, thân ảnh Lý Nguyên Bá bị một kiếm chém bay mấy vạn mét, liên tiếp đâm nát hai ngọn núi lớn.

"Kết thúc rồi!" Vô số người trong lòng dâng lên một ý niệm, có cảm giác chưa thỏa mãn, hụt hẫng.

Lệ!

Đột nhiên, ngay khi mọi người tưởng rằng đã kết thúc, một tiếng thét dài sắc bén xuyên kim liệt thạch vang lên!

Một loại uy áp đáng sợ đến từ sâu thẳm linh hồn càn quét đại địa Thần Châu, ức vạn sinh linh hoảng sợ, vạn thú nằm rạp.

Bành!

Ngọn núi Lý Nguyên Bá vừa rơi xuống ầm ầm vỡ nát, vô số đá vụn bay tứ tung, dưới ánh mắt vạn người chú mục một vật khổng lồ từ từ hiện ra trước mặt mọi người!

Một con đại điểu!

Không đúng, hẳn là Kim Sí Đại Bàng!

Đại bàng một ngày cùng gió bay, bay vút chín vạn dặm!

Hai cánh mở ra, kéo dài mấy chục dặm, che khuất trời đất, mọi người dường như thoắt cái từ ban ngày đến màn đêm.

Uy áp đáng sợ đến từ thần thú càn quét đại địa Thần Châu, vô số sinh linh nhìn thân ảnh che khuất trời đất trên không trung, kinh hãi muốn tuyệt vọng, run rẩy.

"Đó là cái gì?" Trình Giảo Kim và những người khác của Ngõa Cương Trại ngốc trân nhìn lên bầu trời, kinh hãi không thôi, cảm giác giống như đang nằm mơ vậy.

Hơn nữa dưới uy áp đó, có một nỗi sợ hãi lạnh đến tận xương tủy.

"Dường như là Kim Sí Đại Bàng trong truyền thuyết!" Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và những người khác ở Phương Nam nhìn lên bầu trời lẩm bẩm.

"Truyền thuyết Kim Sí Đại Bàng lấy rồng làm thức ăn, vỗ cánh chín vạn dặm!" Cầu Nhiễm Khách ánh mắt mang theo kinh ngạc, kinh hãi nói.

Hồng Phất đôi mắt đẹp nhìn xa xăm, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng.

"Thế gian thật sự có Kim Sí Đại Bàng sao?" Thiên Đao Tống Khuyết nắm chặt trường đao trong tay, chỉ hận mình quá yếu, không thể tiến lên thử sức cao thấp.

"Bệ hạ!" Chúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa và những người khác của Âm Quý Phái đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng, loại thần thú trong thần thoại truyền thuyết này, cho dù với sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, bọn họ cũng không có bao nhiêu lòng tin.

Văn võ bá quan Đại Hưng Thành, Tiêu Mỹ Nương, Sư Phi Huyên trong Hoàng cung đồng dạng vô cùng lo lắng, trong lòng cầu nguyện.

"Nhị ca, Nguyên Bá hắn…" Lý Tú Ninh đôi mắt đẹp trừng lớn, khó tin nhìn con đại điểu trên không trung, rất khó chấp nhận Lý Nguyên Bá là một con yêu quái.

"Ta cũng không rõ, cứ quan sát biến động!" Lý Thế Dân vẻ mặt lạc lõng, trước sức mạnh cấp thần ma này, sự phản loạn của bọn họ hiển lộ ra vẻ buồn cười, vẻ không tự lượng sức đến mức nào!

Thu!

Đại bàng triển cánh, một cánh mang sức mạnh lôi đình lướt qua, như thần binh sắc bén vô cùng, không gian bị dễ dàng cắt ra, trơn nhẵn bình chỉnh, chém ngang lưng Diệp Đông Hoàng.

Tốc độ nhanh như điện chớp.

"Súc sinh, chớ có càn rỡ!" Diệp Đông Hoàng Đông Hoàng Kiếm trong tay vừa giương lên!

Đương!

Cánh lôi đình khổng lồ vô cùng chém xuống, một cỗ sức mạnh đáng sợ thuận theo Đông Hoàng Kiếm ập đến.

"Sức mạnh thật mạnh!" Thân thể Diệp Đông Hoàng chấn động, khí huyết trong cơ thể sôi trào, hai tay nắm chặt Đông Hoàng Kiếm, ngay sau đó một cánh khổng lồ như phong nhận ập đến, còn chưa chạm tới, chỉ riêng khí tức đã xé rách không gian!

Đương đương đương!

Đông Hoàng Kiếm vung lên, kim quang vạn trượng, hư không vỡ nát!

Chương 202

Mọi người chỉ thấy một con Kim Sí Đại Bàng trên không trung không ngừng di chuyển tấn công, để lại mấy trăm cái bóng.

Đồng thời, có tiếng gió sét lớn nổi lên, vang vọng trời đất.

Còn về thân ảnh Diệp Đông Hoàng, bọn họ căn bản không nhìn thấy, chỉ có đế hoàng hư ảnh phía sau Diệp Đông Hoàng đứng lặng giữa trời đất.

"Tốc độ thật nhanh!" Diệp Đông Hoàng thầm kinh hãi, nếu không có linh thức, chưa chắc đã hoàn toàn theo kịp tốc độ của Kim Sí Đại Bàng.

Đôi cánh của con Kim Sí Đại Bàng này một cánh thuộc phong, một cánh thuộc lôi, gió giúp thế sét, sét dựa uy gió, gió sét cuồn cuộn, nhanh như điện chớp.

"Không ngờ thế gian lại còn có hung vật như vậy!" Ngư Câu La kinh thán, với thực lực của hắn thì lại có thể nhìn ra một số chi tiết chiến đấu.

"Đây chính là thực lực của Dương Quảng sao?

Ngay cả thần thú Kim Sí Đại Bàng trong truyền thuyết cũng có thể chống lại sao?" Phó Quân Sước và Phó Quân Du nhìn tiếng gió sét không ngừng truyền đến, trong lòng ngũ vị tạp trần, ẩn ẩn còn có chút tự hào và lo lắng khi là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng.

"Thiên Địa Nhất Kiếm!" Một thần kiếm vàng khổng lồ thông thiên triệt địa ngưng tụ, thẳng tới chín tầng trời, quang mang chiếu rọi chín châu, vô số kiếm khí tranh tranh mà minh, chầu bái Diệp Đông Hoàng.

Vạn Đạo Chân Ý hóa thành Vạn Đạo Kiếm Ý, phong mang vô

địch, xé toạc mọi trở ngại!

Xuy lạp!

Một kiếm chém xuống, thân thể to lớn như núi của Kim Sí Đại Bàng bị một kiếm chém bay, huyết nhục bay tứ tung, máu vương đầy trời, như sông vỡ đê.

Một vết thương dài mấy chục trượng máu chảy đầm đìa, sâu có thể thấy xương.

Thu!

Một tiếng rên rỉ hung tàn, Kim Sí Đại Bàng trên không trung ổn định thân hình, máu như mưa rơi, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, sau đó hai cánh khép lại, đột nhiên mở ra!

Thu!

Hai luồng sức mạnh đáng sợ như lốc xoáy tuôn ra, một luồng mang theo lực phong nồng nặc, một luồng mang theo sức mạnh lôi đình đậm đặc.

Hai lốc xoáy hợp làm một, hình thành lốc xoáy khổng lồ hai màu phong lôi, trên nối chín tầng trời, dưới tiếp hoàng tuyền, càn quét về phía Diệp Đông Hoàng.

Nơi nó đi qua, sơn hà vỡ nát, tất cả đều bị nghiền nát, hóa thành hư vô!

"A a a a a a a!" "Cứu mạng a!" "Không!" Lực thôn phệ đáng sợ khiến mấy chục vạn đại quân bay lên, chìm vào trong đó, trong nháy mắt bị nghiền thành huyết vụ.

Ngư Câu La chỉ có thể bảo vệ một số tướng lĩnh quan trọng dưới trướng và tỷ muội Phó Quân Sước.

Đối diện Lý Thế Dân bảo vệ Lý Tú Ninh dưới sự bảo vệ của mấy

cường giả Bán Bộ Thiên Nhân khó khăn chống đỡ.

"Đó là thứ gì?" Vô số người trên Thần Châu đại địa nhìn cơn lốc xoáy nối liền trời đất, mang theo sức mạnh phong lôi đang quay cuồng cực nhanh, trong lòng không khỏi kinh sợ.

Ba mươi vạn đại quân trong chớp mắt bị nghiền nát, hóa thành huyết vụ, tiêu tán giữa trời đất, đây là sự khủng bố đến mức nào?

Sát nghiệt đến mức nào?

"Thiên thần phù hộ, Bệ hạ nhất định có thể chém giết con quái thú kia!" Vô số người đều cầu nguyện, nếu thế gian có một con quái thú như vậy, bọn họ làm sao mà sống đây!

"Không hổ là thần thú, quả nhiên lợi hại, nhưng dám sát hại nhiều đại quân của Trẫm như vậy, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Diệp Đông Hoàng nhìn cơn lốc phong lôi cuốn tới, trong mắt lộ vẻ kinh thán, nhưng thấy hai mươi vạn đại quân thi cốt vô tồn, sát ý trong mắt hắn như thực chất.

Trong cơn lốc phong lôi, sức mạnh phong lôi đan xen, tương trợ tương thành, tuần hoàn qua lại, sinh sôi không ngừng, khi quay cuồng cực nhanh, nó còn mang theo lực thôn phệ kéo xé vô cùng khủng bố, khiến người ta không thể tránh né.

Hơn nữa, trong cơn lốc phong lôi còn có vô số phong nhận, lôi đao dày đặc, giống như một cỗ máy xay thịt khổng lồ!

Người một khi bị cuốn vào, trong chớp mắt sẽ bị nghiền thành phấn toái.

Diệp Đông Hoàng trực diện công kích khủng bố này, như sa vào vũng lầy, hành động bị cản trở, mà hai mươi vạn đại quân lại chết quá nhanh, khiến hắn cũng không kịp giải cứu.

"Cứ để ngươi nếm thử một kiếm mới nhất do Trẫm sáng tạo!"

Diệp Đông Hoàng kiếm ý sôi trào trong mắt, sau khi tấn thăng Thiên Nhân Cảnh, cả người hắn đã lột xác, thiên phú trên cơ sở ban đầu lại đề thăng gấp mười, gấp mười vạn lần thiên phú khiến hắn đạt đến một tầng thứ khủng bố trong việc lý giải võ học.

"Kiếm phá thiên địa!" Cả người Diệp Đông Hoàng chợt biến mất, hóa thành một đạo quang, một đạo kiếm quang, một đạo kiếm quang chém trời phá đất!

Tất cả những ai nhìn thấy đạo kiếm quang này, trong đầu đều 'oanh' một tiếng, bị kiếm ý tràn ngập, cảm giác mình đã chết, bị một kiếm chém thành hai nửa!

Đây là một kiếm cực kỳ sát phạt, có thể chém nát cả trời đất!

Oanh!

Một đạo kiếm quang thông thiên triệt địa với tốc độ mắt thường khó thấy chém xuống, phảng phất vượt qua thời gian, vượt qua không gian, xẹt qua cơn lốc phong lôi, xẹt qua cổ Kim Sí Đại Bàng.

Một kiếm chém đại điêu!

Hô hô ~ Mọi thứ giữa trời đất dường như đều ngưng lại dưới một kiếm này, gió ngừng, mây ngừng, lốc xoáy đông cứng, thân ảnh Kim Sí Đại Bàng đang bay lượn cứng đờ!

"Sao vậy?" "Ơ, ta vẫn chưa chết sao?" "Chuyện gì đã xảy ra?

Bệ hạ và con quái vật kia thế nào rồi?" Lâu sau, mọi người mới hồi thần, nghĩ đến cảm giác bị một kiếm chém thành hai nửa vừa rồi vẫn còn sợ hãi, nhớ lại chuyện vừa xảy ra, lập tức ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn.

Chỉ thấy cơn lốc phong lôi nối liền trời đất, nghiền nát vạn vật đã bị một kiếm chém thành hai nửa, bắt đầu tiêu tán, thân ảnh khổng lồ của Kim Sí Đại Bàng đã bao trùm bầu trời.

Đối diện, thân ảnh vĩ ngạn bá khí của Diệp Đông Hoàng một tay chấp kiếm, ngạo nghễ đứng giữa hư không, bễ nghễ thiên hạ, uyển như tuyệt thế kiếm tiên, đế hoàng cái thế!

"Ai thắng rồi?" Trong lòng mọi người nghi hoặc, nhìn Diệp Đông Hoàng rồi lại nhìn Kim Sí Đại Bàng, một trái tim treo ngược lên cổ họng, đặc biệt là Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh, thắng bại của trận chiến này liên quan đến sinh tử tồn vong của bọn họ.

Xuy lạp!

Ngay lúc vạn người chú mục, cổ Kim Sí Đại Bàng đột nhiên hiện ra một đạo huyết quang, máu tươi phun ra ba trượng, thân ảnh khổng lồ phảng phất một tòa đại sơn từ trên không trung rơi xuống!

"A..." Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều biết Diệp Đông Hoàng đã thắng, nhưng chưa kịp hưng phấn, nhìn thân ảnh khổng lồ từ trên không trung rơi xuống, từng binh sĩ kinh hãi la lớn, sợ đến chân tay mềm nhũn.

Con điêu lớn như vậy rơi xuống, tuyệt đối có thể đè chết bọn họ!

Hưu!

Diệp Đông Hoàng vung tay, thu thi thể Kim Sí Đại Bàng vào Vạn Đạo Thế Giới của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, toàn thân con điêu này đều là bảo bối, cặp kim sí phong lôi kia có thể luyện chế ra một kiện phong lôi thần binh, móng vuốt sắc bén, lông vũ, huyết nhục đều là bảo vật khó có được, Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không lãng phí!

Phía dưới.

Cả bình nguyên một mảnh tan hoang, mấy ngọn núi duy nhất còn sót lại đều bị đánh nát, phạm vi trăm dặm triệt để biến thành bình địa, khe rãnh chằng chịt, cảnh tượng kinh tâm.

Xung quanh Lý Thế Dân và Lý Tú Ninh chỉ còn lại vài người cô

độc, mặt mày xám xịt, tràn đầy tuyệt vọng.

"Tú Ninh, hãy nhớ lời Nhị ca, đừng nghĩ đến báo thù, hãy sống thật tốt!" Lý Thế Dân vuốt khuôn mặt như hoa lê đẫm mưa của Lý Tú Ninh, dặn dò, bọn họ đã bại, bại thảm hại.

"Nhị ca, đừng!" Đồng tử mỹ mâu của Lý Tú Ninh co rụt lại, phảng phất nghĩ đến điều gì, kinh hô thành tiếng.

Xuy!

Nhưng nàng còn chưa kịp ngăn cản, Lý Thế Dân đã nắm chặt bảo đao cứa vào cổ, một mạng ô hô!

"Nhị ca!" Lý Tú Ninh bi thương kêu lên!

"Bệ hạ thần uy, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Ngư Câu La cùng các tướng sĩ Đại Tùy kinh hỉ giao gia, kích động vô cùng, lớn tiếng cao hô.

"Bệ hạ thần uy, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Vô số bách tính trên khắp Thần Châu đại địa cũng đồng loạt cao hô, ai nấy đều hoan hỉ cổ vũ!

So với con quái thú khổng lồ khủng bố kia, không ai là không mong Diệp Đông Hoàng chiến thắng.

Tiêu Mỹ Nương, Sư Phi Huyên, Chúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa và những người khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ như điên.

Khắp thiên hạ một mảnh hỉ khí dương dương, những thế lực ôm lòng bất quỹ đều tự giác âm thầm thu lại nanh vuốt!

Mà những thế lực đã lộ ra ý phản nghịch thì ai nấy đều kinh hồn bạt vía, bắt đầu tìm mọi cách để đầu hàng hoặc đầu nhập vào triều đình.

Trong chớp mắt, thiên hạ dường như đã thái bình!

Diệp Đông Hoàng thu liễm khí tức, hư ảnh đế hoàng phía sau lưng thu vào thể nội, vô số người nhìn hư ảnh đế vương tiêu thất, thất vọng như mất mát.

"Bệ hạ, những tù binh này xử trí thế nào?" Diệp Đông Hoàng trở lại long liễn, Ngư Câu La tiến lên thỉnh thị.

Vừa rồi kết thúc chiến đấu hắn đã bắt Lý Tú Ninh và những người khác làm tù binh, điều đáng tiếc duy nhất là Lý Thế Dân đã tự sát!

"Lý gia mãn môn sao trảm, tru di cửu tộc, những kẻ còn lại, đầu hàng miễn tử, phát phối mười năm lao dịch!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói.

Đối với những kẻ tạo phản, nhất định phải nghiêm trị, để chấn chỉnh kỷ cương!

"Thần tuân chỉ!" Ngư Câu La chắp tay, lập tức đi truyền lệnh.

"Bệ hạ, thiếp thân nguyện làm trâu làm ngựa, làm nô làm tỳ thị phụng Bệ hạ, cầu Bệ hạ tha mạng!" Lý Tú Ninh vội vàng chạy lên, khom mình hành lễ, thân thể mềm yếu đáng thương, vẻ đẹp động lòng người, khiến người ta sinh lòng thương xót.

Nàng không sợ chết, thậm chí đã sớm muốn chết rồi.

Nhưng nàng không cam tâm cứ thế mà chết, nàng muốn báo thù!

Vì vậy, dù phải khuất thân phụng sự giặc, hầu hạ kẻ thù, cũng không tiếc!

"Ồ?

Ngươi lại đây!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở miệng.

Lý Tú Ninh khoan thai đi đến trước Diệp Đông Hoàng, trong lòng

cừu hận không hề lộ ra chút nào, phong tình vạn chủng, đem vẻ đẹp của nữ nhân thể hiện đến tận cùng.

Chương 203

"Ngẩng đầu lên!" Đánh giá nữ tử trước mặt, Diệp Đông Hoàng phân phó.

Lý Tú Ninh ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt động lòng người như hoa lê đẫm mưa.

"Không tệ!" Diệp Đông Hoàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới, mở miệng khen.

Ngón tay vuốt qua khuôn mặt tươi cười của nàng, rồi chầm chậm lướt xuống.

"Nhịn xuống!

Kiên trì!

Lý Tú Ninh, ngươi nhất định làm được, chết còn không sợ, còn sợ gì nữa!" Lý Tú Ninh kiều khu khẽ run, trong lòng không ngừng tự cổ vũ, thầm thề: "Cha, nương, Đại ca, Nhị ca, Tam ca, các người yên tâm, dù có khuất nhục đến đâu, khó chịu đến đâu, con cũng nhất định sẽ kiên trì, nhất định sẽ giúp các người giết chết bạo quân hoang dâm vô đạo này!" Ngư Câu La và những người khác cúi đầu, phảng phất không nhìn thấy gì!

Phó Quân Sước và Phó Quân Du khẽ nhíu mày, Diệp Đông Hoàng lại háo sắc đến thế sao?

Hay là muốn lăng nhục Lý Tú Ninh trước mặt mọi người?

Ngay khi mọi người suy nghĩ khác nhau, hồ đồ loạn tưởng, ngón tay Diệp Đông Hoàng lướt đến chỗ cổ trắng nõn của Lý Tú Ninh, khẽ dùng lực!

Cát sát!

Tiếng xương cốt trật khớp vang lên, mọi người trợn trừng mắt, kinh hãi tột độ, khó tin nhìn cảnh tượng này.

Lý Tú Ninh cũng vậy, mỹ mâu trợn tròn, không ngờ Diệp Đông Hoàng còn chưa chạm vào nàng đã không chút do dự giết chết nàng!

"Đây rốt cuộc là một nam nhân như thế nào?" Trong lòng tỷ muội Phó Quân Sước sóng gió cuồn cuộn, cảm thấy hoàn toàn không thể hiểu nổi nữa.

Trước đây các nàng cho rằng Diệp Đông Hoàng không giết các nàng là vì tham luyến mỹ sắc của các nàng, nhưng giờ thì không nghĩ vậy nữa!

Diệp Đông Hoàng có thể không chút do dự giết chết Lý Tú Ninh, người tuyệt nhiên không kém các nàng, hiển nhiên không phải như các nàng nghĩ!

Trong chốc lát, hình tượng của Diệp Đông Hoàng trong lòng các nàng trở nên càng thêm cao thâm khó lường.

"Tru di cửu tộc, ngươi không hiểu sao?

Chẳng lẽ muốn Trẫm lặp lại lần thứ ba sao?" Diệp Đông Hoàng tùy tay đẩy thi thể Lý Tú Ninh ra, nhìn Ngư Câu La, giọng nói bình tĩnh mang đến áp lực vô tận cho Ngư Câu La, thân thể hắn run lên, quỳ rạp xuống đất, "Thần biết tội, xin Bệ hạ trách phạt!" "Lần này không tính!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay.

"Tạ Bệ hạ!" Ngư Câu La thở phào nhẹ nhõm, mặc dù biết Diệp Đông Hoàng sẽ không giết hắn, nhưng đối mặt với Diệp Đông Hoàng vẫn áp lực như núi.

Vừa rồi cũng là hắn thất trách, Diệp Đông Hoàng đã hạ lệnh tru di cửu tộc, Lý Tú Ninh là nhân vật chủ chốt trong vụ án này tự nhiên là phải giết, quân vô hí ngôn (lời vua nói ra như đinh đóng cột).

Nhưng hắn lại để Lý Tú Ninh chạy lên, hiển nhiên là cho rằng Diệp Đông Hoàng có thể sẽ nương tay không giết Lý Tú Ninh!

Đây chẳng phải là trực tiếp vả mặt Diệp Đông Hoàng sao?

Diệp Đông Hoàng vừa mới nói tru di cửu tộc, quay mắt đã để một kẻ đáng giết đến cầu tình, đây chẳng phải là công khai khiến Diệp Đông Hoàng thất hứa sao!

Tuy nhiên, hắn cũng là vô tâm chi thất (vô ý phạm lỗi), chỉ vì thấy Lý Tú Ninh xinh đẹp, bản năng cảm thấy Diệp Đông Hoàng sẽ nương tay.

Cho nên mới để Lý Tú Ninh chạy qua cầu tình.

Lý Tú Ninh rất đẹp, nhưng hận ý cũng rất sâu!

Diệp Đông Hoàng có lòng tin thu phục nàng, nhưng không muốn lãng phí tinh lực đó!

Hay nói cách khác, bản thân Lý Tú Ninh không đáng để Diệp Đông Hoàng tiêu hao nhiều tinh lực như vậy!

Còn về tỷ muội Phó Quân Sước, một là vận khí các nàng không tồi, khoảng thời gian đó Diệp Đông Hoàng tâm tình rất tốt, lại nhàn rỗi không có việc gì làm, nên mới bồi các nàng vui chơi.

Hai là, hận ý của hai người Phó Quân Sước đối với Diệp Đông Hoàng không sâu như Lý Tú Ninh, thu phục dễ dàng hơn nhiều!

Còn về chuyện vui chơi rồi lại giết, đó không phải phong cách của Diệp Đông Hoàng!

Hắn thường không giết những nữ nhân mà hắn đã chạm vào!

Một ngày sau.

Đát đát đát!

Tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe lăn trầm đục vang lên, một chiếc long liễn vàng son rực rỡ, xa hoa khí phái dưới sự hộ tống của một đội ngũ chậm rãi tiến đi, hướng về Đại Hưng Thành.

Lý Thế Dân cùng những người khác đều đã chết, mười vạn đại quân bị tiêu diệt, Lý Phiệt không còn tồn tại, Diệp Đông Hoàng không lưu lại, trực tiếp ban sư hồi triều.

Chỉ là khi xuất phát có hai mươi vạn đại quân, giờ đây chỉ còn lại vài ngàn người lẻ tẻ!

Đinh linh linh ~ Tiếng sáo du dương đột nhiên vang lên, uyển như xuân về hoa nở, trăm hoa đua nở, lại như dòng suối róc rách, trong trẻo du dương, khiến lòng người sảng khoái, phảng phất như Đại Tự Nhiên mẫu thân mở rộng vòng tay, tự do ngao du trên bầu trời...

Tiếng sáo vang lên, mấy ngàn tướng sĩ xung quanh Diệp Đông Hoàng lập tức chìm đắm trong đó, khuôn mặt vốn mệt mỏi lộ ra vẻ thư thái vui vẻ, như được tắm trong gió xuân, như hạn hán gặp mưa rào.

Ngay cả Phó Quân Sước và Phó Quân Du, hai cường giả kiếm đạo Vô Địch Đại Tông Sư Cảnh bên cạnh Diệp Đông Hoàng, cùng cao thủ Thiên Nhân Cảnh Ngư Câu La cũng vì thế mà mê mẩn, không thể tự thoát ra.

"Khúc này chỉ nên có trên trời, nhân gian mấy độ được nghe!" Một khúc sáo dứt, Diệp Đông Hoàng không khỏi tán thán.

Sự mệt mỏi và tâm lực kiệt quệ sau trận chiến trước đó, trong tiếng sáo này đã tiêu tan mây khói, tâm thần thanh tịnh, cả người tinh khí thần đều trở lại đỉnh phong.

"Bệ hạ quá khen rồi, dân nữ Thạch Thanh Tuyền bái kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn phúc kim an!" Một nữ tử tuyệt mỹ áo trắng từ trong rừng

chậm rãi hạ xuống, trong lòng nàng ôm một nữ nhân cũng xinh đẹp vô cùng, khẽ khom mình, doanh doanh hành lễ.

Ngư Câu La hồi thần, lập tức chắn trước Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt cảnh giác, trong lòng kinh hãi, hắn vậy mà lại bị tiếng sáo mê hoặc!

Đương nhiên, đây là do người đến không có bất kỳ địch ý nào, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không bị mê hoặc.

"Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng rất bình tĩnh, liếc đối phương một cái, rồi phân phó Ngư Câu La: "Để nàng ấy lại đây!" "Vâng!" Ngư Câu La nhường đường, Thạch Thanh Tuyền ôm nữ nhân trong lòng khoan thai bước tới.

"Ngươi đến gặp Trẫm, có việc gì?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt đánh giá Thạch Thanh Tuyền, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh diễm!

Tu vi của Thạch Thanh Tuyền không tính là cao, Vô Thượng Đại Tông Sư Đỉnh Phong, nhưng trên người nàng lại có một loại khí chất và mị lực độc đáo trời sinh, phối hợp với dung nhan hoàn mỹ vô hà và thể thái phong lưu diệu trí hoàn hảo, giống như một vị tuyệt thế tiên tử không vướng bụi trần, diễm lệ không gì sánh được.

"Khải bẩm Bệ hạ, mẫu thân dân nữ Bích Tú Tâm vốn là người của Từ Hàng Tịnh Trai, tu luyện Từ Hàng Kiếm Điển, vì một số chuyện mà tâm lực kiệt quệ, sau lại nhìn thấy Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên, dẫn đến phản phệ, trọng thương hôn mê, nay đã mười năm, cầu Bệ hạ cứu mẫu thân dân nữ, dù có phân phó gì, dân nữ cũng không dám không tuân theo!" Thạch Thanh Tuyền dưới ánh mắt Diệp Đông Hoàng vẫn không hề tự ti hay chống đối, chỉ là khi nói đến Thạch Chi Hiên, ngữ khí hơi dao động.

"Cứu nàng không thành vấn đề, nhưng ngươi có thể trả giá bằng

thứ gì?" Diệp Đông Hoàng linh thức quét qua thân thể Bích Tú Tâm, tình huống đại khái giống như Thạch Thanh Tuyền đã nói, người thường thật sự bó tay không có cách nào, nhưng đối với hắn mà nói cũng không tính là gì.

Sắc kinh hỉ trong mắt Thạch Thanh Tuyền chợt lóe qua, rồi nàng rơi vào trầm mặc!

Tu vi của Diệp Đông Hoàng xuất thần nhập hóa, đương thế không ai địch nổi, Bất Tử Ấn Pháp của Thạch Chi Hiên hẳn là hắn không thèm để mắt đến, có Sư Phi Huyên ở đây, Từ Hàng Kiếm Điển chắc hẳn đã có được rồi, còn về tiền bạc gì đó, thì càng không cần phải nói.

Diệp Đông Hoàng quý là cửu ngũ chí tôn, tọa ủng tứ hải bát hoang, tiền bạc quyền thế đối với hắn đều vô dụng.

"Thiếp thân sẽ dâng hiến bản thân cho ngài!" Cảm nhận ánh mắt Diệp Đông Hoàng đang đánh giá mình, Thạch Thanh Tuyền thông tuệ nhường nào, trầm ngâm nói.

"Được!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

"Tạ Bệ hạ!" Thạch Thanh Tuyền doanh doanh hành lễ.

"Lên đi!" Nhìn Thạch Thanh Tuyền lạc lạc đại phương, không tự ti không chống đối, trong lòng Diệp Đông Hoàng không khỏi đánh giá nàng cao hơn một bậc!

Tâm cảnh phi phàm, quả nhiên là một kỳ nữ tử!

Thạch Thanh Tuyền không khách khí, ôm Bích Tú Tâm lên long liễn của Diệp Đông Hoàng!

Tiến vào long liễn, Thạch Thanh Tuyền không khách khí, đặt Bích Tú Tâm lên long tháp, ánh mắt chờ mong, đợi Diệp Đông Hoàng ra tay cứu chữa.

Sơn cốc, Hồ Tâm Tiểu Trúc.

"Tú Tâm!" Thạch Chi Hiên, y phục trắng, bước vào cửa, nhìn căn phòng trống rỗng, lập tức kinh hô lớn, khí tức cường đại đột nhiên bùng phát từ cơ thể, quét qua bốn phía, kinh động vô số chim thú.

"Trận pháp bố trí bên ngoài vẫn nguyên vẹn, cũng không có ai cường hành xông vào!" "Là Thanh Tuyền!" Trong đầu Thạch Chi Hiên nhanh chóng lóe lên từng ý niệm, rất nhanh đã xác định là Thạch Thanh Tuyền.

Thạch Thanh Tuyền là nữ nhi của hắn và Bích Tú Tâm, có thể tùy ý ra vào.

"Nàng ấy đưa Tú Tâm đi làm gì?" Trong lòng Thạch Chi Hiên nghi hoặc, mặc dù Thạch Thanh Tuyền không thích hắn, nhưng trước đây chưa từng đưa Bích Tú Tâm đi.

"Là Bệ hạ!" Chợt, thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiện lên trong đầu hắn, hắn vội vàng trở về chẳng phải là muốn đưa Bích Tú Tâm đi cầu xin Diệp Đông Hoàng, với tu vi thông thiên của Diệp Đông Hoàng nói không chừng có thể cứu được nàng sao?

Hắn có thể nghĩ đến, Thạch Thanh Tuyền tự nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Không chút do dự, thân ảnh Thạch Chi Hiên chợt lóe, rời khỏi Hồ Tâm Tiểu Trúc, hướng về vị trí của Diệp Đông Hoàng mà đi.

"Kinh mạch thác loạn, linh hồn bị tổn thương!" Trong long liễn, Diệp Đông Hoàng đã kiểm tra Bích Tú Tâm một cách tỉ mỉ, Thạch Thanh Tuyền căng thẳng và chờ đợi nhìn.

Phó Quân Sước và Phó Quân Du đứng một bên, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Không ngờ Diệp Đông Hoàng không chỉ võ công cao cường, mà

còn biết y thuật, xem ra còn rất cao minh nữa!

"Chỉ cần một viên Sinh Cơ Đan, một viên Dưỡng Thần Đan là đủ!" Kiểm tra xong, Diệp Đông Hoàng đã có quyết định, lấy ra một viên Sinh Cơ Đan cho Bích Tú Tâm uống.

Theo viên đan dược được uống, sắc mặt vốn tái nhợt của Bích Tú Tâm trở nên hồng hào, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Sắc thái kích động trong mắt Thạch Thanh Tuyền càng đậm, nhưng thấy Diệp Đông Hoàng vẫn đang bận, cũng không dám quấy rầy, chỉ đứng một bên, mỹ mâu bất động nhìn chằm chằm.

"Còn thiếu Dưỡng Thần Đan!" Diệp Đông Hoàng không có Dưỡng Thần Đan, nhưng hắn có vô số linh dược, cho nên trực tiếp lấy đan lô ra bắt đầu luyện đan.

Hiện tại Diệp Đông Hoàng ở các thế giới cộng lại đã sống hơn một trăm năm, trừ tu luyện ra thì chính là nghiên cứu điển tịch bách gia, với thiên phú khủng bố và sự cường đại của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, không có gì là hắn không học được.

Luyện đan, luyện khí, trận pháp...

Chương 204

Hiện nay hắn là cường giả Thiên Nhân Cảnh, luyện đan, luyện khí, trận pháp những thứ này tự nhiên cũng đã đạt đến tứ giai.

Dưỡng Thần Đan chính là linh đan tứ giai, đối với Diệp Đông Hoàng mà nói không phải là chuyện khó khăn gì.

Một chùm lửa nhỏ từ đầu ngón tay bắn ra, dưới sự khống chế của Diệp Đông Hoàng chui vào đan lô, theo từng chuỗi linh dược được bỏ vào đan lô, bắt đầu luyện hóa, đề thuần, dung hợp, ngưng đan.

"Ngưng!" Diệp Đông Hoàng khẽ quát một tiếng, trong đan lô một trận kim quang sáng lên, hương thơm thấm vào lòng người từ trong đan lô tràn ra, ngửi vào khiến người ta thần thanh khí sảng, phiêu nhiên như tiên.

Đương!

Đan lô mở ra, một trận dược hương nồng đậm gấp mười lần truyền ra, ba nữ Thạch Thanh Tuyền đều hiếu kỳ nhìn qua, chỉ thấy bên trong chín viên đan dược vàng óng ánh đang tĩnh lặng nằm đó.

Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên cho Bích Tú Tâm uống, số còn lại bỏ vào bình ngọc cất đi.

"Xong rồi!" Diệp Đông Hoàng vỗ vỗ tay, đã giải quyết xong!

"Bệ hạ, vừa rồi ngài luyện đan dược gì vậy, thật thần kỳ!" Tỷ muội Phó Quân Sước vây quanh Diệp Đông Hoàng, đầy vẻ hiếu kỳ.

Trong lòng các nàng thực sự có quá nhiều nghi vấn, cảm thấy hoàn toàn không thể hiểu nổi!

"Dưỡng Thần Đan, đan dược tứ giai hạ phẩm, dùng để tư dưỡng linh hồn, khôi phục thương thế linh hồn!" Diệp Đông Hoàng không

giải thích nhiều, nói: "Những thứ này, đợi qua một thời gian các ngươi đều sẽ hiểu!" Đợi bình định thiên hạ, hắn sẽ bắt đầu bố võ thiên hạ, luyện đan, luyện khí, trận pháp những thứ này đều phải được đẩy mạnh, đến lúc đó các nàng tự nhiên sẽ hiểu.

Thạch Thanh Tuyền kiểm tra thân thể Bích Tú Tâm, mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, khí tức cũng càng lúc càng mạnh, tin rằng không bao lâu nữa nàng sẽ tỉnh lại!

"Đa tạ Bệ hạ!" Thạch Thanh Tuyền bái tạ, trong lòng cảm kích, mỹ mâu khó che giấu vẻ hỉ sắc.

"Không cần khách khí!" Diệp Đông Hoàng ôm nàng, khẽ nói bên tai nàng.

"Bệ hạ yên tâm, dân nữ sẽ tuân thủ lời hứa, từ nay về sau chính là người của Bệ hạ!" Thạch Thanh Tuyền tưởng Diệp Đông Hoàng sợ nàng đổi ý, lại lần nữa hứa hẹn.

"Trẫm không lo ngươi sẽ đổi ý, bởi vì, hậu quả ngươi không thể gánh vác nổi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở miệng, buông tay, nói: "Trẫm rất thích ngươi thổi sáo, ngươi hãy tấu thêm một khúc nữa đi!"
"Vâng!" Thạch Thanh Tuyền lấy ra một cây ngọc tiêu, bắt đầu thổi.

Diệp Đông Hoàng ngồi trên đại sàng, tiếng sáo uyển chuyển du dương chậm rãi vang lên, vọng khắp không trung, phảng phất có thể đưa tư niệm của người nghe bay về phía bầu trời tự do, khiến người ta toàn tâm toàn ý thư giãn.

Cùng với tiếng sáo, tâm linh Diệp Đông Hoàng vô hạn mở rộng, ý thức phảng phất đến tinh không vô ngần, cúi nhìn Thần Châu đại địa, ức vạn dặm giang sơn thu hết vào đáy mắt.

"Ừm?" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng tâm có sở cảm, ánh mắt nhìn về phía một nơi dưới lòng đất nào đó, nơi đó có một tòa cung điện

thần bí, tản mát khí tức huyền chi hựu huyền.

Linh thức Diệp Đông Hoàng quét qua, nhưng phảng phất không có gì cả, trống rỗng không chút dấu vết!

"Chiến Thần Điện!" Trong đầu Diệp Đông Hoàng lập tức hiện ra một từ, nếu như thế giới này còn có thứ gì mà hắn không thể nhìn thấu, thì chỉ có duy nhất Chiến Thần Điện thần bí khó lường kia.

Xung quanh Chiến Thần Điện tự thành một giới, còn có thể tự mình di động, thay đổi vị trí, người không có cơ duyên căn bản không thể nhìn thấy.

Trong Chiến Thần Điện tương truyền thu lục võ học chí cao của Đạo gia từ thời thượng cổ — Chiến Thần Đồ Lục.

Trường Sinh Quyết, Thiên Ma Sách, Từ Hàng Kiếm Điển trong Tứ Đại Kỳ Thư võ lâm đều bắt nguồn từ Chiến Thần Đồ Lục!

Diệp Đông Hoàng coi trọng Chiến Thần Đồ Lục vượt xa các bí tịch như Trường Sinh Quyết, chỉ đáng tiếc hắn cũng không tìm thấy vị trí của Chiến Thần Điện.

Vốn dĩ hắn định sau khi trở về Thần Châu Đại Lục, đem thế giới Tùy Đường dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can rồi mới thử tìm Chiến Thần Điện, không ngờ giờ đây lại tìm thấy nó một cách bất ngờ như vậy!

"Sao vậy?

Bệ hạ không thích khúc sáo của thiếp thân sao?" Diệp Đông Hoàng vừa rồi kích động, một luồng khí tức tiết lộ ra, Thạch Thanh Tuyền dừng lại, tưởng rằng Diệp Đông Hoàng không thích khúc sáo của nàng.

"Thích!

Nàng quả thực là phúc tinh của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng ôm lấy nàng, cúi đầu hôn một cái.

Mỹ mâu Thạch Thanh Tuyền trợn lớn, ngây người nhìn Diệp Đông Hoàng, không biết vì sao Diệp Đông Hoàng lại kích động đến vậy.

"Các ngươi đi trước đi!" Diệp Đông Hoàng để lại một câu nói, thân ảnh chợt biến mất.

Lúc này ánh mắt Thạch Thanh Tuyền vẫn ngây dại, nhìn về hướng Diệp Đông Hoàng rời đi, mãi lâu không thể hồi thần.

Đối mặt với hành động đột ngột của Diệp Đông Hoàng, trái tim nàng đập thình thịch, bất an vô cùng.

"Thanh Tuyền!" Đột nhiên, một giọng nói ôn nhu như nước vang lên, Bích Tú Tâm mỹ mâu mở ra, ánh mắt nhìn Thạch Thanh Tuyền tràn đầy kích động.

Kỳ thực khi tiếng sáo vang lên nàng đã tỉnh rồi!

Nghe khúc sáo và tiếng sáo quen thuộc này, nàng chìm vào hồi ức trước đây, lúc đó Thạch Thanh Tuyền mới năm sáu tuổi, khúc sáo này cũng là do nàng dạy.

Mặc dù Thạch Thanh Tuyền đã lớn, nhưng nàng vẫn ngay lập tức nhận ra Thạch Thanh Tuyền.

Tuy nhiên, nàng không quấy rầy, dốc lòng đắm chìm trong tiếng sáo.

Khi tiếng sáo ngừng, nàng muốn đứng dậy, trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lại phát hiện Diệp Đông Hoàng đã hôn Thạch Thanh Tuyền!

Mười năm thời gian, nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, mà

Thạch Thanh Tuyền cũng không phản kháng, hiển nhiên là cam tâm tình nguyện, cho nên nàng đành phải tiếp tục giả vờ ngủ!

Để tránh lúng túng!

Mãi đến khi Diệp Đông Hoàng rời đi, nàng mới cuối cùng có cơ hội mở miệng!

"Mẫu thân!" Thạch Thanh Tuyền kiều khu khẽ run, mỹ mâu ngẩng lên, nhìn Bích Tú Tâm đang ngồi dậy, cả người nàng lập tức sụp đổ, nước mắt không ngừng tuôn rơi, vùi đầu vào lòng Bích Tú Tâm.

Chưa nói đến cảnh hai người ôm nhau, thân ảnh Diệp Đông Hoàng đã xuất hiện trên không trung nơi Chiến Thần Điện tọa lạc.

Oanh!

Diệp Đông Hoàng một quyền đánh xuống, tạo ra một hố sâu không thấy đáy, thân ảnh hắn bay vào trong đó.

Lặn sâu vài ngàn mét, Chiến Thần Điện hiện ra trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Mắt thường có thể thấy được, nhưng thần thức lại không thể bắt giữ!

Có thể thấy, Chiến Thần Điện này cũng là một kiện chí bảo.

Diệp Đông Hoàng đánh giá một phen, rồi đi về phía đại môn Chiến Thần Điện!

Hống!

Đột nhiên, một tiếng gào thét vang lên, tựa long ngâm, tựa hổ gầm, ngay sau đó một cái đuôi to thô vài chục mét hướng về phía Diệp Đông Hoàng quất tới.

Cái đuôi kia bao phủ bởi vảy đen như mực, tràn đầy sức mạnh bùng nổ, khi quất tới, nó dấy lên từng trận âm bạo trong không trung,

thanh thế hãi người, tràn đầy áp lực cường đại, khiến người ta như sa vào vũng lầy, như Thái Sơn áp đỉnh, khó có thể động đậy.

"Ma Long!" Một ý niệm lóe lên trong đầu Diệp Đông Hoàng, hắn tung một quyền.

Oanh!

Nhục thân cường đại hiển lộ không nghi ngờ gì, không gian vỡ nát, uy thế lẫm liệt, không thể cản phá.

Bính!

Quyền đầu và đuôi Ma Long va chạm vào nhau, lực lượng khủng bố bùng phát, hướng bốn phía trút xuống, như địa long lật mình, xung quanh trăm dặm, núi lở đất nứt.

Đặng đặng đặng!

Một cỗ sức mạnh cường hoành truyền dọc cánh tay tới, chấn động khiến Diệp Đông Hoàng cũng không nhịn được lùi lại một bước, nhưng Ma Long cũng bị hắn một quyền đánh bay.

Diệp Đông Hoàng không để ý đến Ma Long nữa, đẩy cửa lớn Chiến Thần Điện bước vào.

"Hống!" Nhìn Diệp Đông Hoàng đi vào, Ma Long gầm lên giận dữ không cam lòng, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, nó không dám tiến vào Chiến Thần Điện.

"Thật lớn!" Diệp Đông Hoàng đi vào, cảm giác đầu tiên chính là lớn, không gian bên trong vô cùng cao lớn, đặt mình vào đó, phảng phất bản thân vô cùng nhỏ bé, giống như một con kiến bước vào cung điện của loài người.

Đối diện lối vào có một khối thạch bích khổng lồ, từ trên xuống dưới khắc một hàng đại triện, nét chữ như rồng bay phượng múa,

mỗi nét bút đều mang theo đạo vận khó tả, nhìn thấy nó như thấy được Đạo.

"Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!" Diệp Đông Hoàng không nhận ra những chữ đó, nhưng khi nhìn thấy chúng liền hiểu rõ ý nghĩa hàm chứa trong đó.

Niệm xong trong miệng, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức đại đạo mênh mông, hạo hạo đãng đãng ập đến!

Đại đạo vô tình, đại đạo chí công!

Tâm thần Diệp Đông Hoàng chấn động, hồi thần lại nhìn mấy chữ lớn kia, nhưng phảng phất bình đạm vô kỳ, không có gì xảy ra!

Diệp Đông Hoàng cũng không dây dưa, đánh giá Chiến Thần Điện!

Phía trên trung tâm đại điện có một vật thể hình tròn, đường kính hai trượng, tản ra quang tuyến thanh hoàng, phảng phất một mặt trời trong nhà, khiến cả đại điện đều tắm mình trong vạn đạo thanh quang, xung quanh là chu thiên tinh đấu, mỹ lệ tuyệt luân.

Trên mặt đất trung tâm đại điện là một bức phù điêu rộng khoảng hai trượng, hai bên vách tường mỗi bên cũng có hai mươi bốn bức phù điêu hình vuông rộng khoảng một trượng, cộng lại vừa đúng bốn mươi chín bức.

Ngụ ý về Đại Đạo Ngũ Thập, Thiên Diễn Tứ Thập Cửu!

Phù điêu trung tâm điện khắc một vị thiên thần thân mặc giáp trụ kỳ lạ, mặt phủ mặt nạ, dưới háng cưỡi một quái vật tựa rồng phi rồng, từ chín tầng mây nứt toác phía góc trên bên trái xuyên bay xuống, trực tiếp vồ về phía một quả cầu lửa đỏ rực ở góc dưới bên phải, bên cạnh mỗi tầng mây, từ trên xuống dưới viết Cửu Trọng Thiên, Bát Trọng Thiên, cho đến Tối Đê Nhất Trọng Thiên.

Phía trên phù điêu có năm chữ lớn, chính là "Chiến Thần Đồ Lục

Nhất".

Diệp Đông Hoàng ánh mắt lần lượt đánh giá bốn mươi chín bức phù điêu của Chiến Thần Đồ Lục, ghi nhớ từng bức một, cuối cùng dạo quanh đại điện một vòng, thấy không có lợi ích gì khác, liền rời khỏi đại điện.

Hống!

Vừa ra khỏi đại điện, tiếng gào thét của Ma Long truyền đến, hiển lộ vô cùng phẫn nộ, nó há to miệng máu nhắm về phía Diệp Đông Hoàng mà cắn.

Chương 205

"Nghiệt súc, muốn chết!" Diệp Đông Hoàng giơ tay một chưởng ấn lên đỉnh đầu Ma Long, đại địa chấn động, Diệp Đông Hoàng dùng tay sống sờ sờ ấn chặt đầu Ma Long, nhưng khí lực của Ma Long cũng khủng bố, chấn động khiến khí huyết trong cơ thể Diệp Đông Hoàng cuồn cuộn, rất khó chịu!

"Hống!" Ma Long gầm lên giận dữ, muốn cắn Diệp Đông Hoàng.

"Muốn ăn Trẫm sao?" Khóe môi Diệp Đông Hoàng nở nụ cười, lòng bàn tay hóa thành một hắc động, lực thôn phệ vô tận cuồn cuộn tuôn ra, bao trùm Ma Long, đây chính là lực thôn phệ mà Diệp Đông Hoàng đã lâu không sử dụng.

Hiện tại Vạn Đạo Chi Thế đã tấn thăng Vạn Đạo Chân Ý, hắn cũng có thể diễn hóa Thôn Phệ Chân Ý, thậm chí hóa thành Thôn Phệ Lĩnh Địa.

Hống!

Ma Long cảm thấy nguy hiểm, sinh mệnh lực không ngừng thất thoát, liên tục gầm thét, nhưng lại không thể thoát ra, há miệng phun ra một đạo ma viêm!

Hùng!

Ma viêm màu đen phảng phất nước sông vỡ đê phun trào ra, nhiệt độ không gian trong chớp mắt tăng cao, như rơi vào trung tâm mặt trời, thổ thạch xung quanh chỉ cần dính một chút ma viêm liền bị thiêu hóa thành hư vô, nhưng lại bị hắc động trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng từng chút một thôn phệ.

Ma viêm hùng hùng như nước sông bị thôn phệ, Ma Long trừng

lớn hai con mắt như núi đá, gia tăng lượng ma viêm phun ra.

Tuy nhiên, cũng không có tác dụng gì!

Hống!

Hống hống hống!

Cảm thụ sinh mệnh lực không ngừng thất thoát, Ma Long tràn đầy sợ hãi, bất an, tuyệt vọng, không ngừng gào thét, không ngừng giãy giụa, tinh khí thần nhanh chóng trôi đi, càng lúc càng suy yếu, cuối cùng cả nó bị thôn phệ, tiêu tán giữa trời đất.

Oanh!

Trong chớp mắt, một cỗ sức mạnh vô cùng khủng bố bàng bạc dũng mãnh tuôn ra từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, uyển như sông lớn cuồn cuộn, hung dũng bành trướng, xung kích tứ chi bách hài, kinh mạch toàn thân hắn!

"Tê!" Diệp Đông Hoàng hít một ngụm khí lạnh, cảm giác mỗi tấc cơ bắp, xương cốt, kinh mạch toàn thân đều như bị xé rách, đau thấu xương tủy.

Diệp Đông Hoàng cố nén đau đớn khoanh chân ngồi xuống, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh vận chuyển, gia tốc hấp thu năng lượng.

Năng lượng bàng bạc không ngừng di chuyển và cọ rửa trong cơ thể, xé rách từng tế bào rồi lại hồi phục, tuần hoàn không ngừng!

Thời gian trôi qua, Diệp Đông Hoàng đã tê liệt, nhưng khí tức trên người hắn lại trở nên càng lúc càng khủng bố, càng lúc càng cường đại, trên nhục thân ẩn ẩn có từng đạo văn lộ tung hoành đan xen lại thần bí huyền ảo lấp lánh, cấu thành từng bức trận văn!

Trận văn càng lúc càng sáng, khí tức trên người Diệp Đông Hoàng cũng càng lúc càng mạnh!

Một khắc nào đó, khí tức phảng phất đạt đến đỉnh điểm, 'oanh' một tiếng chấn động.

Hống!

Diệp Đông Hoàng mở mắt, tinh mang tứ xạ, nơi cổ họng sâu thẳm phát ra một tiếng gầm dài trầm thấp mà hùng hậu, lại như tiếng rồng ngâm.

Diệp Đông Hoàng đứng dậy, nắm chặt quyền đầu, không gian vỡ nát!

"Hiện tại Vạn Đạo Hỗn Độn Thể Linh Thể Cảnh trung kỳ!" Cảm thụ sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong nhục thân, Diệp Đông Hoàng trong mắt tràn đầy hưng phấn, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể không phải nhất xúc nhi thành (một sớm một chiều), từ yếu đến mạnh chia thành Linh Thể Cảnh, Thánh Thể Cảnh, Thần Thể Cảnh...

Diệp Đông Hoàng không ngờ một con Ma Long lại trực tiếp đẩy nhục thân của hắn từ Linh Thể Cảnh sơ kỳ lên Linh Thể Cảnh trung kỳ, khoảnh khắc này hắn còn có thôi thúc muốn trực tiếp thôn phệ thi thể Kim Sí Đại Bàng!

Nhưng nghĩ đến việc vừa mới đột phá lớn như vậy, thi thể Kim Sí Đại Bàng lại không chạy đi đâu, đành tạm thời kìm nén xung động trong lòng, đợi qua một thời gian rồi tính.

Cường giả Thiên Nhân Cảnh chia làm cửu trọng, ba trọng đầu tính là sơ kỳ, ba trọng giữa tính là trung kỳ, ba trọng cuối tính là hậu kỳ!

Thực lực hắn trước đây ước tính tương đương với Thiên Nhân Cảnh tứ ngũ trọng bình thường, hiện nay nhục thân đạt đến Linh Thể Cảnh trung kỳ, dưới Thiên Nhân Cảnh thất trọng hắn đều có nắm chắc chiến thắng.

Còn về Thiên Nhân Cảnh thất trọng, đó đã là Thiên Nhân Cảnh

hậu kỳ, thực lực phi phàm, hắn chưa từng gặp qua, cũng không biết có phải đối thủ hay không!

"Ừm?" Sau kinh hỉ, Diệp Đông Hoàng lập tức phát hiện mình cũng gặp phải một số vấn đề.

Trong cơ thể hắn có một cỗ tà hỏa đang hùng hùng bốc lên, khiến hắn cảm thấy khó kiềm chế.

"Là do sức mạnh bạo trướng hay là do thôn phệ Ma Long mà ra?" Từng ý niệm nhanh chóng lóe qua trong đầu Diệp Đông Hoàng, hắn càng nghiêng về nguyên nhân là Ma Long!

Long tính vốn dâm, hơn nữa ma viêm của Ma Long ẩn chứa khí tức dương cương mãnh liệt và ma tính vô cùng, hắn một hơi thôn phệ cả con Ma Long, khả năng cao nhất là khiến hắn xuất hiện di chứng như vậy!

"Xem ra về sau phải chú ý một chút!" Diệp Đông Hoàng thầm nhủ, hắn có thể thôn phệ tinh khí thần của người khác để trở nên mạnh hơn, điều này tuy là một con đường tắt, nhưng cũng không phải vạn năng, không thể quá vội vàng, tu luyện vốn dĩ là tuần tự tiệm tiến, muốn một hơi ăn thành béo phì, không dễ dàng, nói không chừng sẽ bị no chết.

"Không thể ở lâu!" Cảm nhận tà hỏa trong cơ thể sắp không thể áp chế được, Diệp Đông Hoàng không nghĩ nhiều nữa, ánh mắt chợt nhìn về phía Chiến Thần Điện, định thu nó đi.

"Khởi!" Diệp Đông Hoàng giơ tay vồ lấy Chiến Thần Điện, một bàn tay lớn che trời lấp nhật hiện ra, năm ngón tay nắm chặt như rồng, tóm lấy Chiến Thần Điện, dùng sức nhấc lên.

Oanh long!

Đất rung núi chuyển, Chiến Thần Điện kịch liệt run rẩy, phảng

phất có linh tính không muốn bị Diệp Đông Hoàng thu đi, đột nhiên nổ tung, năng lượng khủng bố như sóng triều ập đến, Diệp Đông Hoàng nhíu mày, Cửu Long Bào tỏa ra từng đạo hà quang, chân long chi khí bao quanh.

Bính!

Một cỗ cự lực vô biên đột nhiên va chạm vào ngực Diệp Đông Hoàng, dù có Cửu Long Bào và nhục thân Linh Thể Cảnh trung kỳ bảo hộ kép, Diệp Đông Hoàng vẫn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trong chớp mắt bị đánh bay.

Phi Mã Mục Tràng.

Trải qua tâm huyết của mấy đời người, một trăm sáu mươi năm thời gian, Phi Mã Mục Tràng đã vang danh khắp hải nội, Tràng chủ hiện tại Thương Tú Tuần càng nổi danh bốn phương.

Nàng giống như áng mây tuyệt mỹ trên vách đá cao nhìn xuống nhân gian, đẹp đẽ rực rỡ không thuộc về trần thế, phàm nhân có thể chiêm ngưỡng nàng, ca ngợi nàng, thậm chí đi sâu vào chốn mây khói, gần như có thể nắm bắt được nàng!

Thế nhưng, nàng vẫn là nàng, không rõ vẻ đẹp của mình, không biết sự cô độc của mình, mang chút ngạo nghễ mà đạm nhiên nhìn sự biến thiên của nhân sự.

"Giết!" "Các huynh đệ, công phá Phi Mã Mục Tràng, mỹ nhân tràng chủ ai cũng có phần!" "Hống hống hống, Đại ca vạn tuế!" "Ác ác!" Bên ngoài Phi Mã Mục Tràng, tiếng chém giết vang trời, các loại tiếng la hét thi nhau nổi lên, chính là Tứ Đại Khấu vô ác bất tác.

Cái gọi là Tứ Đại Khấu chính là Thốn Thảo Bất Sinh Hướng Bá Thiên, Kê Khuyển Bất Lưu Phòng Kiến Đỉnh, Tiêu Thổ Thiên Lý Ngộ Mao Táo, Quỷ Khốc Thần Hào Tào Ứng Long.

Bốn người bọn chúng khắp nơi lưu tán cướp bóc, nơi nào đi qua đều như châu chấu tràn đồng, gian dâm cướp đoạt, giết người phóng hỏa, cực kỳ hung ác.

"Hiện nay Bệ hạ thần uy vô địch, uy chấn thiên hạ, Tứ Đại Khấu dự cảm không lâu nữa sẽ không còn đất sống cho bọn chúng, nên tính phá phủ trầm châu, cướp đoạt Phi Mã Mục Tràng, rồi bỏ chạy ra biên ải!" Thương Tú Tuần nhìn Tứ Đại Khấu vô cùng điên cuồng, ánh mắt ưu sầu, nàng tuy có hậu thủ sẽ không để Tứ Đại Khấu bắt được, nhưng Phi Mã Mục Tràng nhất định sẽ bị hủy hoại trong chớp mắt.

Đây là tâm huyết của mấy đời người, nàng làm sao đành lòng nhìn Phi Mã Mục Tràng bị hủy diệt.

"Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn đầu hàng, chúng ta huynh đệ nhất định sẽ yêu thương ngươi thật tốt, nếu không đại quân phá cửa xông vào, gà chó không còn!" Tứ Đại Khấu mỗi tên đều có tu vi Vô Địch Đại Tông Sư, một ngựa tiên phong xông đến bên ngoài mục tràng, nhìn thân hình vô cùng động lòng người của Thương Tú Tuần, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng nóng bỏng, vẻ mặt cười xấu xa.

"Phóng tiễn!" Thương Tú Tuần không hề động lòng, lạnh lùng mở miệng, giọng nói thanh thúy hữu lực, tràn đầy kiên quyết, nàng tự nhiên không thể đầu hàng, dù có đầu hàng, đối phương cũng sẽ không tha cho những người khác.

"Không ăn rượu mừng lại muốn uống rượu phạt, lát nữa sẽ khiến ngươi hối hận khi đến thế gian này!" Tứ Đại Khấu cảm thấy bị khinh thị, trong lòng nộ hỏa bốc lên, tiếng cười dâm đãng tàn nhẫn vang lên, lát nữa bắt được nàng ta, nhất định sẽ cho nàng ta biết vì sao hoa lại đỏ như vậy!

Trong khi nói chuyện, Tứ Đại Khấu tung mình nhảy lên, liền muốn xông tới giết chóc.

Nhưng ngay khi bọn chúng vừa có hành động, đại địa chấn động, thổ thạch nổ tung, một thân ảnh bá khí khoác Cửu Long Bào từ dưới đất bay ra, vừa vặn rơi xuống trước mặt bọn chúng.

"Cái quỷ gì vậy?" Tứ Đại Khấu kinh hãi, bản năng một đao chém tới, mặc kệ ngươi là cái gì, lập tức sẽ trở thành quỷ dưới đao của ta!

"Là hắn!" Cùng với một đao bổ xuống, Tứ Đại Khấu cũng nhìn rõ thân ảnh bay ra từ dưới đất, ánh mắt đột nhiên trợn trừng, đầy vẻ không thể tin.

Bởi vì bọn họ nhận ra thân ảnh này, trước kia khi Diệp Đông Hoàng đại chiến Lý Nguyên Bá, hư ảnh Đế Hoàng sau lưng chính là bản phóng đại của Diệp Đông Hoàng.

Thần uy tuyệt thế, phong thái vô địch đó, sao bọn họ có thể quên!

"Dù ngươi là Hoàng đế thì đã sao, chết đi cho lão tử!" Ánh mắt Tứ Đại Khấu kinh hãi chợt lóe, nhanh chóng biến thành vẻ tàn nhẫn hung ác.

Giờ đây đã là mũi tên đặt trên cung, không phải Diệp Đông Hoàng chết thì là bọn họ vong, trường đao trong tay hung hăng bổ xuống, muốn loạn đao chém chết Diệp Đông Hoàng.

"Cẩn thận!" Mắt đẹp Thương Tú Tuần khẽ ngưng, lớn tiếng nhắc nhở.

Nàng cứ ngỡ Diệp Đông Hoàng là người Phi Mã Mục Trường phái đi đánh lén Tứ Đại Khấu.

Thấy Tứ Đại Khấu sát đến, kiều khu khẽ run, một trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đang!

Dưới sự chú mục của vạn người, đao quang của Tứ Đại Khấu đủ

sức chém giết Vô Địch Đại Tông Sư lại không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào cho Diệp Đông Hoàng, ngược lại còn chấn cho cánh tay Tứ Đại Khấu tê dại, khí huyết sôi trào.

Nhục thân Linh Thể Cảnh trung kỳ của Vạn Đạo Hỗn Độn Thể, đừng nói Tứ Đại Khấu, ngay cả cường giả Thiên Nhân Cảnh bình thường cũng khó lòng phá phòng!

Diệp Đông Hoàng ổn định thân hình, ngừng lại giữa không trung.

Huyết khí trong cơ thể cuồn cuộn, Chiến Thần Cung tự hủy đã khiến hắn bị thương không nhẹ!

Đồng thời, di chứng sau khi thôn phệ Ma Long trong cơ thể, vì bị thương mà không thể áp chế được, như đê vỡ, không cách nào thu thập.

Ngọn lửa hừng hực bùng cháy trong cơ thể, cả người phảng phất muốn nổ tung!

Đối với Tứ Đại Khấu, Diệp Đông Hoàng dường như không thấy.

Đôi mắt tinh hồng chuyển động, như báo săn nhìn về hướng phát ra âm thanh mỹ diệu động lòng người vừa nãy.

Nơi đó, một nữ tử cao ráo tuyệt mỹ đang chú mục nhìn hắn!

Nàng dáng người thon gọn, anh khí bức người, nghi thái vạn thiên!

Mái tóc đen nhánh xinh đẹp như hai dòng thác nhỏ đổ xuống bờ vai ngọc được điêu khắc tinh xảo của nàng, đẹp đến lạ thường!

Trang phục nhã nhặn càng làm nổi bật gương mặt xuất chúng và làn da non mềm sáng bóng màu đồng, tỏa ra sức sống thanh xuân rực rỡ và khí chất khỏe khoắn kinh diễm.

Đôi mắt đẹp của nàng sâu thẳm khó dò, hàng mi dày càng làm tăng thêm vẻ thần bí cho cặp phượng mục như đang lay động tiên nhưỡng

thơm thuần khiết nhất.

Chương 206

"Hửm?" Nhìn thấy đôi mắt tinh hồng rực cháy của Diệp Đông Hoàng, Thương Tú Tuần không khỏi ngừng thở, cả người như bị đóng băng.

Vẻ đẹp của nàng so với Sư Phi Huyên, Thạch Thanh Tuyền, Loan Loan cũng không hề kém cạnh, như một đốm lửa bùng cháy, thắp lên Diệp Đông Hoàng.

"Chính là nàng!" Nhìn thân ảnh mỹ diệu của Thương Tú Tuần, trong đồng tử đen láy của Diệp Đông Hoàng dường như có hai đoàn hỏa diễm hùng hùng bùng cháy.

"Sao có thể?" Khi Diệp Đông Hoàng đang đánh giá Thương Tú Tuần, Tứ Đại Khấu vẻ mặt ngơ ngác.

Bọn họ nhận ra Diệp Đông Hoàng, đương nhiên biết hắn rất mạnh, nhưng cũng không ngờ mạnh đến mức này!

Cả người như đúc từ tinh thiết, không tránh không né mặc cho bọn họ toàn lực một đao, lại không hề hấn gì, còn chấn cho cánh tay bọn họ tê dại, Quỷ Đầu Đao cũng sứt vài chỗ!

Đối với bốn tiểu sửu trước mặt, Diệp Đông Hoàng căn bản không thèm liếc mắt.

Linh thức quét qua trăm dặm, tình hình nơi đây lập tức hiện rõ trong lòng!

Hắn giơ tay lên, một chưởng ấn xuống, hư không dường như ngưng đọng.

Trong chốc lát, Tứ Đại Khấu cùng gần vạn phỉ đồ dưới trướng như pháo hoa nở rộ vẻ đẹp huyết sắc.

Một chiêu diệt vạn người!

"Cái này?" Mắt đẹp Thương Tú Tuần trợn trừng, nhìn gần vạn phỉ đồ khiến nàng tuyệt vọng cứ thế bị người ta một chưởng nhẹ nhàng ấn chết, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Đây còn là người sao?

Vụt!

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Diệp Đông Hoàng đã đến trước mặt nàng.

Khí tức dương cương nồng liệt của nam nhân ập tới, khiến gương mặt nàng ửng hồng, trái tim đập thình thịch.

"Đa tạ tiền bối..." Thương Tú Tuần nhanh chóng phản ứng lại, định bái tạ.

"A!" Chỉ là lời còn trong miệng, nàng đã cảm thấy cả người bay lên, một bàn tay lớn ôm chặt lấy eo nàng.

"Ân công, ngươi làm gì vậy?" Cố nén sự xấu hổ và phẫn nộ trong lòng, Thương Tú Tuần chất vấn.

Nếu không phải kiêng dè thực lực của Diệp Đông Hoàng và vừa nãy hắn đã giúp nàng tiêu diệt Tứ Đại Khấu, nàng đã sớm một chưởng đánh tới rồi.

"Từ nay về sau, nàng chính là nữ nhân của trẫm!" Diệp Đông Hoàng với tia lý trí cuối cùng nhìn Thương Tú Tuần, bá đạo nói.

Nói xong, Diệp Đông Hoàng liền bị tà hỏa chiếm giữ tia lý trí cuối cùng!

Thân ảnh lao vào một gian ngọa thất, Vạn Đạo Chân Ý lan tỏa ra, bản năng phong tỏa toàn bộ căn phòng. ...Ba ngày sau.

"Tú Tuần, nàng ngàn vạn lần đừng có chuyện gì xảy ra!" Ngoài

tẩm thất, Lỗ Diệu Tử như kiến bò trên chảo nóng, thần sắc lo lắng, không ngừng cầu nguyện.

Ba ngày trước, Thương Tú Tuần bị kẻ thần bí kia bắt vào phòng, rồi không hề ra ngoài!

Hắn muốn đi vào, nhưng căn phòng lại bị một cỗ sức mạnh thần bí mà cường hoành bao phủ, công kích của hắn như trâu đất xuống biển, khó mà lay chuyển mảy may.

Vụt!

Đúng lúc này, một đạo đao quang sắc bén như phong mang từ trên trời giáng xuống, lộ ra hai thân ảnh!

"Tống đại nhân, Tống công tử, hai vị đã đến rồi, cầu xin hai vị giúp ta cứu Tú Tuần!" Lỗ Diệu Tử thấy người đến, kích động chạy tới trước, chắp tay cúi lạy.

Hai người này chính là những người hắn chiêu mộ đến giúp đỡ, Thiên Đao Tống Khuyết và nhi tử Tống Sư Đạo.

"Lỗ tiền bối cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cứu Tú Tuần ra!" Tống Sư Đạo cam đoan, hắn đối với Thương Tú Tuần nhất kiến khuynh tâm, đương nhiên, một kỳ nữ tử mỹ diễm tuyệt luân như Thương Tú Tuần, trên đời này e rằng không nam nhân nào lại không thích!

Hắn nhận được tin tức từ Lỗ Diệu Tử, liền vội vã cầu xin phụ thân Tống Khuyết đến, có Tống Khuyết ở đây, hắn không tin còn có chuyện không giải quyết được.

"Hửm?" Tống Khuyết đến, lại không nhìn Lỗ Diệu Tử, mà lập tức nhìn về phía tẩm thất.

Nơi đó có một cỗ Võ Đạo Chân Ý và sức mạnh khiến hắn cũng phải cảm thấy sợ hãi và run rẩy.

Sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, người có thể thắng được hắn trong thiên hạ hiện nay chỉ đếm trên đầu ngón tay, người có thể khiến hắn sợ hãi chỉ có một!

"Là Bệ hạ!" Tống Khuyết đã gặp Diệp Đông Hoàng, cảm nhận khí tức khủng bố mà quen thuộc đó, lập tức hiểu rõ người bên trong là ai.

"Lỗ huynh cứ yên tâm, lệnh ái hắn là không có chuyện gì, hơn nữa còn gặp được quý nhân, cáo từ!" Tống Khuyết kéo Tống Sư Đạo chuẩn bị rời đi, hắn không muốn ở lại đây, thật không thoải mái.

"Phụ thân, Tú Tuần..." Tống Sư Đạo không cam lòng, hắn còn muốn nhân cơ hội này anh hùng cứu mỹ, ôm được mỹ nhân về!

"Tú Tuần là ngươi có thể gọi sao?

Sau này nếu còn dám có ý nghĩ không phận, lão tử sẽ đánh gãy chân ngươi!" Tống Khuyết sắc mặt sa sầm, lạnh mặt quát một tiếng, cưỡng ép kéo Tống Sư Đạo rời đi.

Dám tranh nữ nhân với Bệ hạ?

Chẳng phải là chê đầu mình không đủ để chém sao?

"Tống..." Lỗ Diệu Tử há hốc miệng, bàn tay cứng đờ giữa không trung, cả người mơ hồ!

Tuy nhiên hắn cũng đã hiểu ra, người bên trong Tống Khuyết tuyệt đối quen biết, hơn nữa còn là người Tống Khuyết sợ không dám đắc tội.

Trong thiên hạ hiện nay, cường giả Thiên Nhân Cảnh bị Diệp Đông Hoàng giết chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa với thực lực khủng bố và thế lực cường đại của Tống Khuyết, ai có thể khiến hắn sợ hãi đến vậy?

"Là..." Một đạo linh quang lóe qua, trong đầu Lỗ Diệu Tử hiện lên

một thân ảnh vĩ ngạn uy nghiêm!

Nghĩ đến thân ảnh đó, Lỗ Diệu Tử thở dài một tiếng, cũng không biết là phúc hay họa.

Nhưng dù sao, giờ đây hắn cũng không quản được nữa, cũng vô năng vi lực!

Hắn ở lại đây cũng vô ích, lắc đầu, vẻ mặt buồn bã rời đi!

Trong tẩm thất, ánh mắt rực cháy của Diệp Đông Hoàng đã bớt đi một chút!

Mặc dù di chứng vẫn còn, nhưng đã không đủ sức áp chế lý trí của hắn.

Nhìn Thương Tú Tuần đang hôn mê bên cạnh, Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên Sinh Cơ Đan và một viên Dưỡng Thần Đan cho nàng dùng.

"Vạn Đạo Hỗn Độn Thể Linh Thể Cảnh trung kỳ, quả nhiên cường hãn!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cảm thán, lúc này còn chỉ là Linh Thể Cảnh trung kỳ, nếu là hậu kỳ thì sao?

Lại còn Thánh Thể, Thần Thể trên Linh Thể Cảnh nữa thì sẽ khủng bố đến mức nào?

"Hửm?" Không lâu sau, Thương Tú Tuần dùng thuốc xong liền tỉnh lại.

Dưới tác dụng của đan dược, cơn đau trên người nàng biến mất, ngược lại còn cảm thấy cả người ấm áp, vô cùng dễ chịu, khiến nàng không kìm được khẽ rên thành tiếng.

Ý thức trở về, nghĩ đến những gì đã trải qua trước đó, hai hàng lệ trong suốt không kìm được chảy xuống.

Diệp Đông Hoàng dường như có cảm giác, cúi đầu, nhìn gương

mặt xinh đẹp của Thương Tú Tuần.

Hắn vươn tay ôm nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên mắt đẹp của nàng.

"Hắn, còn muốn thiếp sao?" Thương Tú Tuần không khỏi bi từ tâm sinh.

Nhìn thấy dung mạo của Diệp Đông Hoàng, nghĩ đến thực lực khủng bố hắn đã thể hiện trước đó, nàng đương nhiên nhận ra Diệp Đông Hoàng.

Trước kia Diệp Đông Hoàng đại phát thần uy đại chiến Kim Sí Đại Bàng, thân ảnh vô địch vĩ ngạn đó cũng khiến nàng sùng bái ngưỡng mộ không thôi!

Trong lòng nàng đối với Diệp Đông Hoàng không hề bài xích, ẩn ẩn còn có chút thích, nhưng giờ đây nàng thật sự không còn là thiếu nữ nữa rồi!

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm thất lạc, bi thương!

"Trẫm đã nói rồi, từ nay về sau, nàng chính là nữ nhân của trẫm, hãy nghỉ ngơi cho tốt!" Diệp Đông Hoàng đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôm vào lòng, dịu dàng nói.

Cảm nhận lồng ngực ấm áp vững chãi của Diệp Đông Hoàng, kiều khu Thương Tú Tuần khẽ run!

U ám trong lòng lập tức tan biến, một tia nắng ấm áp như gió xuân chiếu sáng tâm hồn nàng, khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cảm thấy những uất ức và đau khổ trước đó đều đáng giá!

Nàng gối đầu lên ngực Diệp Đông Hoàng, chìm vào giấc ngủ sâu.
...Một ngày sau.

"Thật sự không cùng trẫm trở về?" Diệp Đông Hoàng ôm Thương Tú Tuần, hỏi.

“Phi Mã Mục Trường vừa mới trải qua sự tập kích của Tứ Đại Khấu, thiếp thân không thể rời đi.

Đợi thiếp thân xử lý xong chuyện ở Phi Mã Mục Trường rồi lại đến có được không?” Thương Tú Tuần nói.

“Tùy nàng, nàng thích là được!” Diệp Đông Hoàng nói.

“Đa tạ Bệ hạ!” Thương Tú Tuần trong mắt tràn đầy kinh hỉ, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại dễ dàng đồng ý như vậy, trong lòng càng thêm ngọt ngào.

Nàng vốn tưởng rằng từ nay về sau mình sẽ bị giam cầm trong thâm cung đại viện như chim sẻ vàng, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại minh bạch đến thế, nguyện ý để nàng tiếp tục ở lại Phi Mã Mục Trường, hơn nữa nghe ý tứ của hắn, nàng có thể ở đây mãi cũng được.

“Nàng muốn tạ ơn trẫm thế nào?” Diệp Đông Hoàng ánh mắt lướt xuống đánh giá thân thể mỹ diệu của nàng, cười xấu xa nói.

Chương 207

"Tùy Bệ hạ xử trí!" Thương Tú Tuần vùi đầu, như đà điểu, ngượng ngùng nói, giọng thấp không thể nghe thấy.

"Đây là nàng nói đấy!" Diệp Đông Hoàng cũng không khách khí, cười lớn... ...Mặt trời lên cao ba sào!

Diệp Đông Hoàng rời khỏi Phi Mã Mục Trường, trở về Hoàng Cung.

Thương Tú Tuần bước chân tập tễnh đi ra, nhìn về hướng Diệp Đông Hoàng rời đi, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

"Tú Tuần, hãy quên hắn đi.

Hắn là thần long trên cửu thiên, không phải chúng ta có thể với tới được, chỉ sẽ làm tổn thương nàng mà thôi!" Lỗ Diệu Tử xuất hiện phía sau Thương Tú Tuần, trong lòng vừa phẫn nộ vừa bất lực, đành phải an ủi.

Hắn cứ ngỡ Diệp Đông Hoàng vô tình bạc bẽo, chơi đùa xong liền bỏ lại Thương Tú Tuần mà đi!

Nếu không phải hắn biết mình không phải đối thủ của hắn, đã xông đến liều mạng với Diệp Đông Hoàng rồi!

"Nói bậy!

Bệ hạ vốn dĩ muốn đưa ta đi, chỉ là ta muốn ở lại.

Ta muốn đi lúc nào cũng được, chuyện của ta không cần ngươi quản!" Thương Tú Tuần lạnh mặt, bước vào cửa, "Rầm" một tiếng đóng sập cửa lại.

"Ách?" Lỗ Diệu Tử ngớ người, sờ sờ mũi, không ngờ hắn đã hiểu

lầm, lần này thật mất mặt rồi! ...

"Thanh Tuyền, con thật sự muốn tiến cung thị hầu Bệ hạ sao?

Nếu con không muốn, nương thân dù có liều mạng cũng sẽ xin Bệ hạ thu hồi thánh mệnh!" Bích Tú Tâm nắm tay Thạch Thanh Tuyền, mắt đẹp tràn đầy tự trách, ưu thương.

Nếu không phải vì nàng, Thanh Tuyền cũng sẽ không đi tìm Diệp Đông Hoàng, cũng sẽ không...

"Ngươi không được đi, ta sẽ đi tìm Bệ hạ!" Thạch Chi Hiên mở miệng, giọng nói không chút nghi ngờ, vừa nói liền muốn đi tìm Diệp Đông Hoàng.

"Đứng lại!" Thạch Thanh Tuyền quát, nhìn Thạch Chi Hiên, "Chuyện của ta không cần ngươi quản!" "Ngươi!" Thạch Chi Hiên tức giận nhưng lại bất lực.

"Thôi đi, tính cách của Thanh Tuyền con cũng biết, cứ để nàng ấy đi.

Bệ hạ anh minh thần võ, Thanh Tuyền theo hắn cũng coi như không tệ!" Bích Tú Tâm nói: "Chúng ta làm việc dưới trướng Bệ hạ, cũng có thể giúp đỡ được một phần, cộng thêm sự ưu tú của Thanh Tuyền, chắc hẳn Bệ hạ cũng sẽ không bạc đãi Thanh Tuyền đâu!" "Được rồi!" Thạch Chi Hiên gật đầu, hắn còn có thể làm gì?

Giờ đây bọn họ cũng chỉ có thể giúp nàng từ một phía.

Diệp Đông Hoàng trở về Hoàng Cung.

Giang hồ triều đình, mọi sự đều vận hành có trật tự.

Các phản vương khắp nơi sau khi Diệp Đông Hoàng bình định Thái Nguyên về cơ bản đều án binh bất động, hoặc là đầu hàng, hoặc là viễn tẩu tha hương, hoặc là ẩn tính mai danh.

Ngày ấy, một nữ tử tuyệt mỹ đến Hoàng Cung.

"Dân nữ Thạch Thanh Tuyền bái kiến Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Diệp Đông Hoàng bước vào Thanh Hoa Cung, một nữ tử tuyệt mỹ áo trắng nghênh đón, xinh đẹp không tì vết, hơi khom người, thi lễ một cái.

"Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng bước lên trước, ánh mắt đánh giá Thạch Thanh Tuyền, khiến gò má thanh lãnh đạm mạc của nàng nhanh chóng ửng lên vài vệt hồng hà.

Xưa kia đã đáp ứng làm nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, giờ khắc này nàng đến, trong lòng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, có thể nghĩ đến chuyện sắp xảy ra.

"Tạ Bệ hạ!" Thạch Thanh Tuyền đứng dậy, trên người nàng có một loại khí chất và mị lực độc đáo trời sinh, phối hợp với dung nhan hoàn mỹ vô hà và thể thái phong lưu yêu kiều, uyển như một tiên tử tuyệt thế không vướng bụi trần, mỹ diễm không thể tả.

Diệp Đông Hoàng trong lòng chợt nóng, hắn trở về sau tuy có Tiêu Mỹ Nương, Sư Phi Huyên, Phó Quân Sước, Phó Quân Du, nhưng thời gian không lâu, di chứng thôn phệ Ma Long trước đó vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ, định lực kém hơn trước rất nhiều.

Đương nhiên, lúc này hắn cũng không cần định lực, những điều này đều là của hắn, không cần áp chế, tự làm mình khó chịu.

Diệp Đông Hoàng bế kiểu công chúa Thạch Thanh Tuyền lên dưới ánh mắt ngượng ngùng của nàng, sải bước đi vào bên trong.

Thạch Thanh Tuyền vùi đầu, tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này trái tim vẫn như nai con chạy loạn, thấp thỏm không yên.

Dù sao vẫn là lần đầu tiên!

Tính cách nàng thanh lãnh, bình thường ít giao lưu với người khác!

Hoa kính chưa từng quét đón khách, cửa tre nay mở đón quân.

Hương ngầm phảng phất da như ngọc, xuân phong mấy độ Ngọc Môn quan! ...Đông Hoàng năm thứ ba, tháng mười.

Thiên hạ đại định!

Lý Tĩnh, Hồng Phất, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Đan Hùng Trung, Đan Hùng Tín, Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim, Vương Bá Đương, Bùi Nguyên Khánh cùng những người khác đều đến Đại Hưng Thành, nhận phong thưởng của Diệp Đông Hoàng.

Bùi Nguyên Khánh vốn là người trong triều đình, vì võ công cao cường, trong việc bình định phản loạn cũng lập được đại công!

Ngày thứ hai lên triều, Diệp Đông Hoàng sau khi phong thưởng cho mọi người, liền ban bố mệnh lệnh "bố võ thiên hạ", toàn dân tu võ.

Trong số các đại thần tuy có vài người có dị nghị, nhưng dưới uy nghiêm vô địch của Diệp Đông Hoàng, cũng không ai dám phản đối!

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng chia quân làm hai đường, một đường do Uất Trì Cung làm soái xuất binh thảo nguyên Đột Quyết phía Bắc, một đường do Tần Thúc Bảo làm soái xuất binh Cao Câu Ly. ...Triều hội kết thúc, Diệp Đông Hoàng trở về tẩm cung, bắt đầu dung hợp công pháp.

Giờ đây thiên hạ đã định, Khí Vận Điểm của hắn cũng bạo tăng đến hơn tám trăm vạn, Tứ Đại Kỳ Thư đều đã thu thập đủ, các loại công pháp điển tịch khác càng không đếm xuể!

"Dung hợp Trường Sinh Quyết!" Không chút do dự, Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, bắt đầu dung hợp, tiêu hao một trăm vạn Khí Vận Điểm.

Vô số áo nghĩa của Trường Sinh Quyết tuôn trào vào tâm trí, dung

nhập vào Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh.

Trước đó dung hợp Thần Hỏa Phân Thân đã tiêu hao ba mươi vạn Khí Vận Điểm, từ đó có thể thấy Trường Sinh Quyết mạnh hơn Thần Hỏa Phân Thân không ít.

"Dung hợp Thiên Ma Sách và Từ Hàng Kiếm Điển!" Diệp Đông Hoàng tiếp tục.

Thiên Ma Sách sau khi hắn thống nhất Ma Môn đã thu thập đủ.

Lần này hai bản công pháp tổng cộng tiêu hao một trăm năm mươi vạn Khí Vận Điểm, xem ra kém Trường Sinh Quyết một chút.

Sau khi dung nhập Trường Sinh Quyết, điểm số thăng cấp của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh của Diệp Đông Hoàng tăng thêm hai nghìn điểm.

Sau khi dung nhập Thiên Ma Sách và Từ Hàng Kiếm Điển lại tăng thêm ba nghìn điểm, cộng với hai nghìn hai trăm điểm trước đó, tổng cộng là bảy nghìn hai trăm điểm, cách mười nghìn còn thiếu hai nghìn tám trăm điểm!

"Dung hợp Chiến Thần Đồ Lục!" Diệp Đông Hoàng trong lòng có chút kích động, lần này tốn đúng ba trăm vạn Khí Vận Điểm, khiến Diệp Đông Hoàng rất hưng phấn, xem ra Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh thăng cấp ngũ giai đã ổn định rồi!

Chiến Thần Đồ Lục là nguồn gốc của Trường Sinh Quyết, Thiên Ma Sách và Từ Hàng Kiếm Điển, mạnh hơn Trường Sinh Quyết, Thiên Ma Sách và Từ Hàng Kiển Điển, điều này cũng nằm trong dự liệu của Diệp Đông Hoàng.

Oanh!

Thân thể Diệp Đông Hoàng chấn động, vô tận áo nghĩa tuôn vào não hải.

Hắn phảng phất đến một vùng tinh không vô ngần, một thân ảnh vô địch như Chiến Thần tay cầm Phương Thiên Họa Kích một mình đối đầu vô số cường giả, dù cho thiên vạn người ta vẫn xông lên.

Cường đại, khủng bố, chiến ý kinh thiên, sắc bén không gì sánh kịp!

Không biết qua bao lâu, một cỗ khí tức khủng bố cổ kính hùng hồn đột nhiên từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng lan tỏa ra.

Tu vi đạt đến Thiên Nhân Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong, nhục thân ẩn ẩn tăng cường thêm một thành, Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh đột phá, đạt đến Ngũ Giai, chiến lực so với trước ít nhất tăng lên gấp đôi.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Đẳng cấp: 4 (0/1000000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Thiên Nhân Nhất Trọng đỉnh phong (Vạn Đạo Chân Ý Nhất Trọng đỉnh phong) Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Ngũ Giai 200/100000) Thần thông thức tỉnh: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần trấn nhiếp, yên diệt ý thức) Võ kỹ tự sáng: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Quân Lâm Thiên Hạ Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí Vận Điểm: 3251000 Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo Thế Giới, Ỷ Thiên Thế Giới, Bất Lương Nhân Thế Giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống Thế Giới "Còn lại hơn ba trăm vạn Khí Vận Điểm, đợi khi Khí Vận Điểm tích lũy đủ một nghìn vạn thì sẽ trở về!" Diệp Đông Hoàng nhìn bảng ảo Vạn Đạo, trong lòng đã có quyết định.

Đêm đến, Càn Thanh Cung.

Diệp Đông Hoàng hôm nay đặc biệt chọn Phó Quân Sước và Phó Quân Du thị tẩm.

Sau một hồi ân ái, Diệp Đông Hoàng chìm vào giấc ngủ sâu.

Hai người Phó Quân Sước từ từ bò dậy, nhìn Diệp Đông Hoàng

đang ngủ say không chút phòng bị, hai người nhìn nhau.

"Tỷ tỷ, tỷ ra tay đi!" Phó Quân Du truyền âm.

Giờ đây thời cơ đã chín muồi, hơn nữa Diệp Đông Hoàng muốn diệt Cao Câu Ly, vì vậy bọn họ không thể chờ đợi thêm nữa.

Phó Quân Sước gật đầu, chân khí trong tay ngưng tụ thành một lưỡi dao nhọn, đâm xuống ngực Diệp Đông Hoàng.

Vụt!

Mũi dao dừng lại trước ngực Diệp Đông Hoàng.

Nhìn Diệp Đông Hoàng không chút phòng bị, Phó Quân Sước muốn đâm xuống, nhưng lại không thể ra tay.

Người đâu phải cỏ cây, ai có thể vô tình?

Mấy trăm ngày đêm, lâu ngày sinh tình!

Nhìn bộ dạng không phòng bị của Diệp Đông Hoàng, nói rõ hắn tin tưởng bọn họ, nàng càng không thể ra tay.

Trong đầu nàng không khỏi hiện lên từng chút từng chút chuyện đã qua.

Chương 208

"Muội muội, vẫn là muội ra tay đi!" Phó Quân Sước truyền âm nói.

"Ta!" Phó Quân Du cứng đầu, mấy lần muốn ra tay, nhưng cuối cùng cũng giống Phó Quân Sước, kiếm khí trong tay run rẩy, chĩa vào ngực Diệp Đông Hoàng, lề mề nửa ngày trời, nhưng vẫn không thể đâm vào.

"Hai vị mỹ nhân còn chưa ngủ, định làm gì thế?" Lúc này Diệp Đông Hoàng mở mắt, nhìn hai người, châm chọc nói.

"Bệ hạ!" Hai người kinh hô, đầu óc trống rỗng, như sét đánh giữa trời quang!

Bọn họ đã bị phát hiện!

Ngàn cân treo sợi tóc, hai người như ma xui quỷ khiến, một đao đâm vào.

Xuy xuy!

Máu tươi bắn ra, Diệp Đông Hoàng không thể tin được nhìn hai người, trong mắt có thất vọng, có u buồn, có đau lòng, "Một ngày phu thê trăm ngày ân, các nàng thật sự muốn giết trẫm sao?" "Bệ hạ, ta... ta... không phải cố ý!" Hai người buông tay, không biết làm sao, kinh hãi nhìn Diệp Đông Hoàng, không biết phải làm thế nào!

"Các... các nàng..." Lạch cạch!

Diệp Đông Hoàng nghiêng đầu, không còn khí tức.

"Bệ hạ!" Hai người kinh hô, ấn chặt ngực Diệp Đông Hoàng, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Ta không phải cố ý!” “Ta cũng không muốn giết ngươi!” Hai người ôm Diệp Đông Hoàng, thất thần vô chủ, cảm thấy trong lòng trống rỗng, tuyệt vọng, bất lực, hoàn toàn không có niềm vui được báo thù rửa hận.

“Bệ hạ, thiếp sẽ đến bầu bạn cùng người!” Vừa nói, hai người trong tay ngưng tụ một thanh kiếm khí, định cứa cổ.

Bọn họ vốn ôm quyết tâm chết, giờ đây Diệp Đông Hoàng đã chết, dù có thể trốn thoát, bọn họ cũng không muốn sống nữa!

“Muốn bầu bạn cùng trẫm, không thể cứa cổ được!” Diệp Đông Hoàng không biết từ lúc nào đã mở mắt, vươn tay nắm lấy cổ tay hai người, nhìn gương mặt hai người lệ rơi như mưa, đưa tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt bọn họ, “Khóc nữa sẽ không xinh đẹp đâu!” “Bệ hạ!” Hai người mừng rỡ lẫn kinh ngạc, lập tức bị lời nói ôn nhu của Diệp Đông Hoàng làm tan chảy, nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng.

“Vừa nãy hai nàng đâm trẫm đau lắm đấy, xem trẫm sẽ xử lý hai nàng thế nào đây!” Diệp Đông Hoàng ghé tai bọn họ cười xấu xa nói, rồi lật người đè bọn họ xuống.

Với Vạn Đạo Hỗn Độn Thể Linh Thể Cảnh trung kỳ của Diệp Đông Hoàng, dù không phòng ngự cũng không phải là hai Võ giả Vô Địch Đại Tông Sư như bọn họ có thể phá vỡ.

Bọn họ có thể đâm vào, hoàn toàn là do Diệp Đông Hoàng cố ý buông lỏng phòng ngự.

Còn về việc muốn giết hắn, đơn giản là nằm mơ!

Lâu đến vậy rồi, Diệp Đông Hoàng cũng không muốn giết bọn họ.

Trong lòng bọn họ thực ra chỉ là không buông bỏ được tia chấp niệm cuối cùng, Diệp Đông Hoàng đành phải giúp bọn họ một tay, để bọn họ đâm một kiếm, triệt để khiến bọn họ quy tâm.

Dù sao hắn cũng đã bị đâm nhiều lần như vậy rồi, để bọn họ đâm một cái cũng không tính là gì!

Với nhục thân của hắn, trong chớp mắt đã khôi phục rồi! ...Đông Hoàng năm thứ tư, tháng sáu.

Diệp Đông Hoàng nạp nữ nhi của Tống Khuyết là Tống Ngọc Trí làm phi!

Cùng năm tháng mười.

Uất Trì Cung thống suất đại quân đại phá Đột Quyết, chiếm lĩnh các vùng thảo nguyên phía Bắc, bắt giữ hai trăm vạn tù binh.

Cùng năm đó, Tần Thúc Bảo thống suất đại quân đại phá Cao Câu Ly, bắt giữ một trăm năm mươi vạn tù binh.

Đông Hoàng năm thứ năm, tháng giêng.

Diệp Đông Hoàng hạ lệnh tu kiến Đại Vận Hà thông suốt nam bắc.

Dùng tù binh bắt được trong chiến tranh làm lao dịch, Đại Vận Hà hùng vĩ bắt đầu được xây dựng.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng bắt đầu dùng binh khắp bốn phía, chiếm lĩnh toàn bộ thế giới.

Tù binh không ngừng được vận chuyển về, công trình Đại Vận Hà tiến triển nhanh chóng.

Đông Hoàng năm thứ mười, ngày mười lăm tháng giêng!

Trải qua năm năm, Diệp Đông Hoàng tự mình ra tay đánh sập đê chắn cuối cùng, Đại Vận Hà thông suốt nam bắc hoàn thành việc xây dựng.

Ngâm!

Một tiếng long ngâm vang vọng trời đất, Thần Châu Đại Địa phảng phất một con cự long đang cất cánh bay lên, vút cao trên bầu trời.

Cùng ngày, Diệp Đông Hoàng đổi quốc hiệu thành Hạ, lấy tên Diệp Đông Hoàng cáo dụ thiên hạ.

Thiên hạ xôn xao.

Tuy nhiên, mọi người dù kinh ngạc, nhưng dưới uy nghiêm tựa thần linh của Diệp Đông Hoàng, cũng không gây ra chút sóng gió nào.

Đông Hoàng năm thứ hai mươi, toàn bộ Thần Châu Đại Địa, tứ hải bát hoang, thiên hạ nhất thống.

Thế giới đã biến thành phong cách huyền huyễn.

Toàn dân tu võ, luyện đan sư, luyện khí sư, trận pháp sư, các loại chức nghiệp tầng tầng lớp lớp xuất hiện, vô số người tài năng diễm lệ, thiên tư trác tuyệt nối tiếp nhau quật khởi.

Đông Hoàng năm thứ ba mươi.

Dưới sự lao tâm khổ tứ ngày đêm của Diệp Đông Hoàng, tất cả hoàng hậu phi tử của hắn đều lần lượt thăng cấp Thiên Nhân Cảnh.

Chúc Ngọc Nghiên là người đầu tiên đột phá, Tiêu Mỹ Nương chỉ kém một bước so với Hoàng hậu, sau đó là Trương Lệ Hoa, Sư Phi Huyên, Loan Loan, Thạch Thanh Tuyền, Tống Ngọc Trí, cuối cùng là tỷ muội Phó Quân Du và Thương Tú Tuần.

Dưới trướng hắn càng là cao thủ như mây.

Vũ Văn Thác, Lý Tĩnh, Vũ Văn Thành Đô, Bùi Nguyên Khánh, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tần Thúc Bảo, Thạch Chi Hiên, Đan Hùng Tín, Vương Bá Đương, Uất Trì Cung, La Thành, La Nghệ, Tống Khuyết, v.v., tất cả đều đạt đến Thiên Nhân Cảnh.

Lại còn những tài năng mới nổi, như đệ tử của Lý Tĩnh là Tiết Nhân Quý cũng đều đạt đến Vô Địch Đại Tông Sư!

"Đã đến lúc trở về rồi!" Mọi chuyện đều đã sắp xếp ổn thỏa, Diệp Đông Hoàng cũng không do dự nữa.

"Hồi quy!" "Tiêu hao năm trăm vạn Khí Vận Điểm, hồi quy!" Năm trăm vạn Khí Vận Điểm bùng cháy hóa thành tử khí nồng đậm bao phủ Diệp Đông Hoàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Diệp Đông Hoàng biến mất trong Hoàng Cung.

"Bệ hạ đã trở về rồi!" Tiêu Mỹ Nương, Chúc Ngọc Nghiên cùng các hậu phi khác đều có cảm giác, trong lòng hơi có chút căng thẳng!

Mặc dù Diệp Đông Hoàng đã sớm nói cho bọn họ biết, cũng đã trải qua nhiều lần rồi, nhưng dù sao cũng chưa đích thân trải nghiệm, vẫn có chút thấp thỏm không yên!

Thần Châu Đại Lục, Đại Việt Đế Quốc, Hoàng Cung.

Một đạo tử quang vô hình hạ xuống, hiển lộ thân ảnh Diệp Đông Hoàng.

"Đông Hoàng lại mạnh hơn không ít rồi, lần này lại mang về cho lão nương mấy nàng dâu nữa đây?" Đông Phương Thanh Y cảm ứng được khí tức của Diệp Đông Hoàng, gương mặt tuyệt mỹ vô hà lộ ra một nụ cười động lòng người, mắt đẹp mang theo một tia hiếu kỳ.

"Đã trở về!" Cảm nhận khí tức quen thuộc của Thần Châu Đại Lục, cũng không còn sự áp chế của giới hạn thế giới, tu vi Thiên Nhân Nhất Trọng đỉnh phong bạo tăng, trực tiếp đạt đến Thiên Nhân Nhị Trọng đỉnh phong.

Diệp Đông Hoàng cũng không bất ngờ.

Ngay sau đó lấy ra Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, kéo Tùy Đường thế giới về.

Lần này tốn bốn trăm vạn Khí Vận Điểm để kéo thế giới Tùy Đường và dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, sau đó thiết lập quy tắc, tin tức, v.v. như mấy thế giới trước.

Tùy Đường thế giới.

"Không gian đã mạnh hơn, linh khí cũng sung túc hơn!" Tiêu Mỹ Nương, Chúc Ngọc Nghiên cùng những người khác cảm nhận thế giới đột nhiên biến đổi, trong lòng tràn đầy kinh thán, khí tức cũng không ngừng mạnh lên.

Tu vi của Tiêu Mỹ Nương và Chúc Ngọc Nghiên đột phá đạt đến Thiên Nhân Nhị Trọng trung kỳ!

Các nàng còn lại cũng đều có đột phá, lần lượt đạt đến Thiên Nhân Nhị Trọng!

Không chỉ bọn họ, khắp nơi trong Tùy Đường thế giới đều đang đột phá.

Người kẹt ở Bán Bộ Thiên Nhân Cảnh thì thành tựu Thiên Nhân, người kẹt ở Thiên Nhân Nhất Trọng đỉnh phong thì thành tựu Thiên Nhân Nhị Trọng.

Riêng Tùy Đường thế giới đã có hàng chục vị cường giả Thiên Nhân Cảnh.

Cả thế giới vui mừng phấn khởi, vô số người cao hô danh xưng Diệp Đông Hoàng!

Mà trong các thế giới khác của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can của Diệp Đông Hoàng, cũng có rất nhiều người thăng cấp Thiên Nhân Cảnh.

Có thể nói, đợt này, dưới trướng hắn đã có gần trăm cường giả Thiên Nhân Cảnh.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Đẳng cấp: 4 (0/1000000) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Thiên Nhân Nhị Trọng đỉnh phong (Vạn Đạo Chân Ý Nhị Trọng đỉnh phong) Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Ngũ Giai 24200/100000) Thần thông thức tỉnh: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần trấn nhiếp, yên diệt ý thức) Võ kỹ tự sáng: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Quân Lâm Thiên Hạ Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí Vận Điểm: 1251000 Thế giới dung hợp: Tiếu Ngạo Thế Giới, Ỷ Thiên Thế Giới, Bất Lương Nhân Thế Giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống Thế Giới, Tùy Đường Thế Giới "Khí Vận Điểm lại gần như tiêu hao hết rồi!" Diệp Đông Hoàng nhìn số Khí Vận Điểm còn lại trên bảng ảo Vạn Đạo, trong lòng cảm thán.

Nhìn mục công pháp, những năm nay dung hợp đủ loại điển tịch của Tùy Đường thế giới, điểm số thăng cấp công pháp cuối cùng chỉ tăng thêm hơn hai vạn điểm.

Muốn đề thăng thì nhất định phải dung hợp công pháp của các thế giới khác mới được!

Chương 209

Sau đó, Diệp Đông Hoàng dẫn các nữ nhân từ Tùy Đường thế giới đi bái kiến Đông Phương Thanh Y, rồi lại giới thiệu bọn họ với các nữ nhân từ các thế giới khác để họ làm quen nhau.

Giờ đây, hậu cung của hắn có thể nói là một đội ngũ không hề yếu kém hơn các thần tướng dưới trướng chút nào!

Những năm nay, mỗi người đều tiến bộ rất lớn.

Người có tu vi cao như Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố, Thủy Vân Cơ, Vu Hành Vân đều đạt đến Thiên Nhân Cảnh nhị tam trọng, còn những người yếu hơn một chút thì vừa vặn đạt đến Thiên Nhân Cảnh nhất trọng.

"Không biết hai La Nghệ gặp nhau sẽ thế nào đây?" Sau khi sắp xếp ổn thỏa tất cả nữ nhân của mình, Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động liền di dời hai La Nghệ từ hai thế giới đến Vạn Đạo Thế Giới.

Hai người gặp nhau lập tức sản sinh một mối liên hệ vô hình, phảng phất một bàn tay lớn đang thúc đẩy bọn họ.

Sau đó... sau đó hai người chồng chất lên nhau.

Cuối cùng trở thành một người khác, và hai La Nghệ Thiên Nhân Cảnh nhất trọng ban đầu sau khi dung hợp biến thành Thiên Nhân Cảnh nhị trọng.

"Cảm giác thế nào?" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiện ra, đánh giá La Nghệ sau khi dung hợp, ẩn ẩn cảm thấy đối phương nền tảng và tiềm lực đều đã tăng cường!

"Bái kiến Bệ hạ, thần cảm thấy tốt hơn bao giờ hết, đa tạ Bệ hạ!" La Nghệ bái kiến.

Bất kể La Nghệ nào cũng đều trung thành với Diệp Đông Hoàng, bất kể ai dung hợp ai thì cuối cùng vẫn trung thành với Diệp Đông Hoàng.

"Ừm!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, Yến Vân Thập Bát Kỵ lập tức dung hợp.

Hai đội Yến Vân Thập Bát Kỵ cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư ban đầu sau khi dung hợp biến thành một đội Yến Vân Thập Bát Kỵ Thiên Nhân Cảnh nhất trọng, khiến Diệp Đông Hoàng rất hài lòng.

Yến Vân Thập Bát Kỵ sau khi dung hợp vẫn do La Nghệ thống lĩnh, đây chắc chắn sẽ là một tiểu đội đặc chiến bách chiến bách thắng!

Ngày thứ hai.

Diệp Đông Hoàng triệu tập các nhân vật cốt cán từ các thế giới lại cùng nhau cử hành đại triều hội.

"Bái kiến Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Quần thần triều bái.

Nhìn lướt qua, toàn bộ đều là cường giả Thiên Nhân Cảnh, cường giả chưa đạt đến Thiên Nhân Cảnh đều không dám đứng vào Kim Loan Điện này!

"Bình thân!" Diệp Đông Hoàng mặc một thân đế vương bào đen viền vàng, mười hai dải miện rủ xuống, ngồi ở đó, liền có một cỗ uy nghiêm khó tả lan tỏa ra.

Hắn hư thủ khẽ nâng, đạm mạc nói.

"Tạ Bệ hạ!" Quần thần đứng dậy, ánh mắt khẽ động, không ít người trong lòng đều có cảm giác cấp bách!

Bọn họ đều là tinh anh của các thế giới, nhìn thấy cường giả bên

cạnh không ngừng tăng lên, đều cảm thấy áp lực.

Sau vài lời hàn huyên đơn giản, Diệp Đông Hoàng lấy ra Phong Thần Bảng, mở ra giữa không trung, bắt đầu sắc phong.

"Phong Tiêu Mỹ Nương làm Thần Hậu Đại Việt Đế Quốc, hiệu là Tiêu Hậu!" "Phong Chúc Ngọc Nghiên làm Thần Hậu Đại Việt Đế Quốc, hiệu là Âm Hậu!" "Thần thiếp tạ Bệ hạ!" Tiêu Mỹ Nương và Chúc Ngọc Nghiên bái tạ, cảm thấy bản thân cùng khí vận Đại Việt Đế Quốc sinh ra liên hệ mật thiết, tư duy trở nên nhanh nhạy hơn, tu luyện cũng tiến triển nhanh hơn!

"Phong Trương Lệ Hoa, Sư Phi Huyên, Loan Loan, Thạch Thanh Tuyền, Thương Tú Tuần làm Thánh Phi Đại Việt Đế Quốc!" "Phong Phó Quân Sước, Phó Quân Du làm Đế Cơ Đại Việt Đế Quốc!" "Phong Tống Khuyết, Thạch Chi Hiên, Vũ Văn Thác, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng làm Cung Phụng Đại Việt Đế Quốc!" "Phong Lý Tĩnh, Vũ Văn Thành Đô, Bùi Nguyên Khánh, Uất Trì Cung, Tần Thúc Bảo, La Thành làm Thần Tướng Đại Việt Đế Quốc!" "Phong Đan Hùng Tín, Vương Bá Đương, Đan Hùng Trung, Trình Giảo Kim, Trương Trọng Kiên, Hồng Phất... làm Hộ Pháp Đế Quốc!" "Tạ Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Các vị thần được phong bái tạ.

"Khải bẩm Bệ hạ, Âm Dương Tông tu luyện Âm Dương Hợp Hoan Kinh.

Đạo âm dương vốn là chính đạo của trời đất, âm dương song tu tự nhiên không gì là không thể!" Lưu Bá Ôn tiến lên một bước, chắp tay bái nói: "Thế nhưng Âm Dương Tông lại đi lệch chính đồ, vì cầu tốc thành mà hành đạo thải bổ, nô dịch chúng sinh, lấy họ làm lò luyện, tội ác tày trời.

Thần thỉnh Bệ hạ xuất binh, tiễu diệt độc lưu này, vì thiên hạ trừ hại!" "Thần phụ nghị!" Viên Thiên Cương tiến lên nói.

“Thần phụ nghị!” Nhạc Phi tiến lên nói.

“Thần phụ nghị!” Vương Dương Minh tiến lên nói.

“Thần phụ nghị!” ...

“Âm Dương Tông đi ngược lẽ trời, lấy người khác làm lò luyện, tội ác tày trời, đáng diệt!” Diệp Đông Hoàng ánh mắt lướt qua các đại thần, định ra chủ trương.

Ngay lập tức chuẩn bị phái khiển cường giả xuất binh tiễu diệt Âm Dương Tông!

Còn về chiếu thư tiễu trừ giặc cướp gì đó, đương nhiên là sau khi diệt Âm Dương Tông rồi mới cáo dụ thiên hạ, nếu không cường giả của Âm Dương Tông thấy tình thế không ổn, nhất định sẽ bỏ chạy mất dạng!

Mà cường giả Thiên Nhân Cảnh ẩn nấp trong bóng tối rình rập, dù với thế lực hiện nay của Diệp Đông Hoàng, cũng sẽ cảm thấy rất không thoải mái.

Một khi đã ra tay thì không thể cho địch nhân bất kỳ cơ hội nào!

Âm Dương Tông, đại điện. "Đông!

Đông đông!" Tiếng chuông Âm Dương Tông vang lên, hàng chục vị trưởng lão cùng chân truyền đệ tử lần nữa tụ tập lại một chỗ, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hưng phấn và kích động, có cảm giác nôn nóng khó tả. "Xem ra Lại trưởng lão truyền tin tức về rồi, chắc hẳn Tông chủ lần này triệu tập chúng ta chính là để đi đến Đại Việt Đế Quốc, tiêu diệt bọn chúng!" Trưởng lão Sử Vô Tương xuân phong mãn diện, ngôn từ chắc chắn nói.

Theo hắn thấy, Đại Việt Đế Quốc đằng sau nào có thế lực gì, chẳng qua là một tên tiểu tử may mắn có chút đại cơ duyên mà thôi, đợi Âm Dương Tông bọn họ giết đến, tất cả cơ duyên đều sẽ là của

bọn họ. "Sử trưởng lão nói rất đúng, chính là không biết Tông chủ sẽ phái bao nhiêu người đi?" Bên cạnh, một vị trưởng lão ánh mắt đầy mong chờ.

Trong lòng bọn họ, xuất chinh Đại Việt Đế Quốc chính là một miếng thịt béo đến chảy mỡ, ai nấy đều muốn cắn một miếng. "Đi thôi, đợi gặp Tông chủ sẽ biết!" Rất nhanh, gần trăm vị trưởng lão, chân truyền đệ tử tụ tập tại nghị sự đại điện của Âm Dương Tông, ghé tai thì thầm, nóng lòng muốn thử. "Ông!" Không để bọn họ đợi lâu, Âm Dương Tông Tông chủ Nguyệt Vô Ngân mang theo Hoa Thiên Vũ yêu kiều động lòng người rất nhanh hàng lâm.

Hai người an tọa, mọi người thần sắc thu lại, đứng dậy cung nghênh: "Bái kiến Tông chủ, phu nhân, tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương!" "Không cần đa lễ!" Nguyệt Vô Ngân ôm lấy thân hình bốc lửa của Hoa Thiên Vũ, dựa vào trong lòng, ngẩng đầu lên, ánh mắt lười biếng quét qua từng khuôn mặt đang mong chờ, hưng phấn, mở miệng nói: "Xem ra các ngươi đều cho rằng Lại trưởng lão truyền tin tức về rồi, chuẩn bị công đánh Đại Việt Đế Quốc!" "Hả?" Nguyệt Vô Ngân một câu nói lập tức khiến sắc mặt mọi người cứng đờ.

Chẳng lẽ không phải?

Nếu như không có tin tức, vậy... "Không sai, chính là như các ngươi nghĩ, đến hiện tại, Lại trưởng lão đã mất liên lạc!" Nhìn sắc mặt biến hóa của mọi người, vẻ lười biếng trên mặt Nguyệt Vô Ngân trở nên lạnh lùng, trầm giọng nói.

Lời vừa dứt, đại điện một mảnh tử tịch. "Tông chủ, không biết bản mệnh danh bài của Lại trưởng lão đã vỡ hay chưa?" Sử Vô Tương suy nghĩ một chút, nhìn về phía Nguyệt Vô Ngân.

Một đám trưởng lão cũng nhao nhao nhìn sang, chuyện này phi thường quan trọng, có thể từ đó suy đoán ra rất nhiều thứ. "Bản mệnh

mệnh bài của Lại trưởng lão chưa vỡ, đoán chừng bị cầm tù rồi!" "Tông chủ, nếu đối phương không trực tiếp giết Lại trưởng lão, mười phần thì có tám chín phần là kiêng kị Âm Dương Tông chúng ta.

Ta cảm thấy chúng ta nên cường thế xuất kích, cho đối phương một chút màu sắc, để chứng minh uy danh của Âm Dương Tông, thuận tiện cứu Lại trưởng lão về!" Sử Vô Tương kiến nghị. "Sử trưởng lão nói rất đúng, ta tán thành!" "Sử trưởng lão nói rất đúng, ta tán thành!" ...

Từng trưởng lão lên tiếng phụ họa.

Âm Dương Tông bọn họ chúa tể Âm Dương Vực mấy trăm năm, an dật quen rồi, cũng không cảm thấy tại cái Âm Dương Vực này có tồn tại nào uy hiếp được bọn họ.

Xung quanh tuy có mấy thế lực lớn xấp xỉ Âm Dương Tông, nhưng mấy trăm năm nay vẫn luôn duy trì cân bằng, nước sông không phạm nước giếng! "Nếu mọi người nhất trí cho rằng như vậy, thì cứ cường thế xuất kích, tất cả trưởng lão đệ tử muốn đi đều có thể cùng nhau đi!" Nguyệt Vô Ngân trầm mặc nửa ngày, đưa ra quyết định.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy, căn cứ tin tức hắn đạt được, mấy thế lực lớn lân cận đều không có dấu hiệu động thủ với Âm Dương Tông, Đại Việt Đế Quốc hẳn là thế lực bản thổ.

Mà thế lực bản thổ, hắn không cho rằng có thể chống lại Âm Dương Tông! "Tông chủ thánh minh!" Chúng trưởng lão, đệ tử ánh mắt hưng phấn, ma quyền sát chưởng chuẩn bị làm một vố lớn.

Còn về tông môn, vẫn còn mấy lão cổ đổng ở đó, căn bản không cần bọn họ trấn thủ, cũng không ai dám đến phạm! "Xuất phát!" Nguyệt Vô Ngân đứng dậy, mang theo Hoa Thiên Vũ đi đầu bước ra khỏi đại điện, chuẩn bị thân chinh Đại Việt Đế Quốc. "Thu!" Bước ra khỏi đại điện, một con Thanh Loan sải cánh ba trượng kéo theo một

chiếc xe liễn hào hoa đi tới trước mặt Nguyệt Vô Ngân, chậm rãi dừng lại.

Thanh Loan là tọa kỵ của Nguyệt Vô Ngân, có tu vi Thiên Nhân Cảnh nhất trọng.

Bởi vì linh hồn khế ước khống chế, trong phạm vi nhất định, Nguyệt Vô Ngân có thể thông qua linh hồn khế ước giao tiếp với nó.

Tất nhiên, con Thanh Loan này chỉ là uẩn hàm một tia thần thú huyết mạch, cũng không phải Thần thú Thanh Loan thuần chủng.

Nguyệt Vô Ngân nắm lấy bàn tay nhỏ trắng nõn như ngọc của Hoa Thiên Vũ, dưới ánh mắt hâm mộ của một đám trưởng lão đệ tử bước vào xe liễn.

Các trưởng lão, đệ tử khác cũng nhao nhao gọi tọa kỵ tới, chuẩn bị xuất chinh Đại Việt Đế Quốc.

Tọa kỵ của đám người này muôn hình muôn vẻ, các loại phi cầm đều có, trong đó chủ yếu là kền kền và kim điêu, tu vi đều ở cấp độ từ Vô Thượng Đại Tông Sư đến Vô Địch Đại Tông Sư. "Đại Việt Đế Quốc, cũng đừng để Bản tọa thất vọng!" Ánh mắt lăng lệ của Nguyệt Vô Ngân mang theo một tia mong chờ, cướp bóc vĩnh viễn là thủ đoạn làm giàu nhanh nhất. "Đại Việt Đế Quốc, ta đến đây!" Sử Vô Tương trong mắt tinh quang lấp lánh, cưỡi trên lưng một con kền kền, chắp tay sau lưng, nhìn về phương hướng Đại Việt Đế Quốc.

Những trưởng lão, đệ tử còn lại cũng đồng dạng ma quyền sát chưởng.

Bọn họ thế nhưng là nghe nói Đại Việt Đế Quốc có rất nhiều cực phẩm mỹ nữ, hơn nữa tu vi từng người không thấp, vừa vặn làm lô đỉnh cho bọn họ! "Hống!" Đột nhiên, đúng lúc này, bầu trời xa xăm truyền đến một tiếng thú gầm, uy áp khủng bố nương theo trận trận

long uy cuồn cuộn ập đến.

Chương 210

Ngoại trừ Thanh Loan của Nguyệt Vô Ngân, các tọa kỵ còn lại lập tức sợ đến mức chân cẳng bủn rủn, phủ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Sử Vô Tương cùng các trưởng lão, đệ tử trở tay không kịp suýt chút nữa ngã sấp mặt. "Ai?" Ánh mắt Nguyệt Vô Ngân và Hoa Thiên Vũ lập tức trở nên lăng lệ, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con Kim Sắc Giao Long kéo theo một chiếc long liễn uy nghi như cung điện đang tật trì mà đến.

Bốn phía long liễn có mấy chục thân ảnh khí chất khác biệt nhưng vô cùng khủng bố.

Những thân ảnh này khí chất siêu nhiên, có người ôn văn nho nhã tựa như phiên phiên công tử, có người đeo trường kiếm khí tức lạnh lùng, có người vác trường đao đao ý trùng thiên, có người xách hai thanh đại chùy bá khí mười phần...

Bọn họ ngự không mà đi, như đi bộ nhàn nhã trong sân vắng, khí tức như vực sâu biển lớn, hiển nhiên đều là Thiên Nhân Cảnh cường giả. "Đây là từ đâu tới?" Khí tức khủng bố của mấy chục đạo Thiên Nhân Cảnh cường giả đập vào mặt, Sử Vô Tương hai chân bủn rủn, sắc mặt trướng hồng, trong mắt tràn đầy sự kính sợ và sợ hãi khó tả.

Hắn đâu có từng thấy qua đội hình khủng bố như thế này.

Âm Dương Tông bọn họ cũng chỉ có mấy vị Thiên Nhân Cảnh cường giả mà thôi. "Đó hình như là Hắc Long Kỳ của Đại Việt Đế Quốc..." Bên cạnh, một vị trưởng lão nhìn lá cờ cắm trên xe liễn, một mặt viết chữ "Đại Việt", một mặt viết chữ "Đông Hoàng", nét bút cứng cáp, rồng bay phượng múa, bá khí vô tận ập vào mặt, không

khỏi nuốt nước miếng, gian nan mở miệng.

Hắn có cảm giác đại nạn lâm đầu, sự hưng phấn và mong chờ xuất chinh Đại Việt Đế Quốc vừa rồi trong nháy mắt tan thành mây khói, như rơi vào hầm băng, chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô tận.

Ni mã, Đại Việt Đế Quốc cư nhiên khủng bố như vậy!

Bọn họ nóng lòng xuất chinh, là vội vàng đi đầu thai sao?

Nghĩ lại mà rùng mình, ruột gan đều hối hận xanh mét! "Hống!" Kim Sắc Giao Long gầm lên một tiếng, hư không chấn động, cuối cùng dừng lại trên không trung Âm Dương Tông.

Hai long mâu to như cối xay quan sát thiên hạ, long uy tựa như thực chất tràn ngập cả Âm Dương Tông, dọa vô số tọa kỵ phủ phục tại đất, run lẩy bẩy. "Tại hạ Âm Dương Tông Tông chủ Nguyệt Vô Ngân, dám hỏi có phải Đại Việt Đế Quốc Đông Hoàng Bệ hạ giá lâm?" Nguyệt Vô Ngân kéo Hoa Thiên Vũ vội vàng từ trên xe liễn xuống, chắp tay vấn an thân ảnh trên long liễn, tư thái hắn đặt xuống rất thấp, thần sắc nghiêm trang mà cung kính.

Thân ảnh trên long liễn nhìn qua rất trẻ tuổi, phong thần như ngọc, tuấn lãng bất phàm, kiếm mi tinh mục, thâm thúy vô ngân.

Dựa vào tu vi Thiên Nhân Cảnh tứ trọng của hắn cũng hoàn toàn nhìn không thấu đạo thân ảnh uy nghiêm bá khí kia!

Đối mặt với y tựa như đối mặt với tinh không hạo hãn vô ngân, cảm giác áp lực vô tận ập vào mặt.

Loại áp lực này, hắn chỉ từng cảm thấy trên người mấy vị lão tổ của Âm Dương Tông!

Tuyệt đối là một cường giả khủng bố!

Nguyệt Vô Ngân trong lòng phán đoán, cảm giác có chút không ổn,

kẻ đến không thiện a! "Không sai, xem ra ngươi đang chuẩn bị đến diệt Đại Việt Đế Quốc của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt uy nghiêm thâm thúy quét qua một đám trưởng lão, đệ tử Âm Dương Tông, cuối cùng nhìn về phía Nguyệt Vô Ngân và Hoa Thiên Vũ.

Thanh âm bình tĩnh vang lên, rơi vào trong đầu bọn họ lại như sét đánh giữa trời quang, chấn đắc não hải bọn họ một mảnh trống rỗng, thân thể không ngừng run rẩy, sợ hãi đến cực điểm.

Mấy chục Thiên Nhân, còn đánh thế nào?

Nhìn dáng vẻ của đối phương, rõ ràng chính là đến diệt bọn họ!

Xong đời!

Không gian phảng phất ngưng cố, tất cả trưởng lão, đệ tử đều nín thở, hai chân không ngừng run rẩy, trong lòng bọn họ hiểu rõ, thời khắc sinh tử tồn vong đã đến! "Đông Hoàng Bệ hạ hiểu lầm, biết được quý quốc quật khởi, tại hạ đang chuẩn bị suất lĩnh toàn thể Âm Dương Tông trên dưới đi đến quý quốc chúc mừng.

Dù sao mọi người sau này cũng là hàng xóm, hữu hảo vãng lai, hỗ trợ lẫn nhau mà!" Nguyệt Vô Ngân lấy lòng nói.

Tuy rằng Âm Dương Tông còn có mấy vị lão tổ Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ cường đại, nhưng đối phương có thể xuất ra mấy chục Thiên Nhân Cảnh cường giả, phía sau sẽ không có Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ cường giả sao?

Đánh chết hắn cũng không tin!

Huống hồ hắn và Đại Việt Đế Quốc cũng không có xung đột quá lớn, có thể không khai chiến thì không khai chiến, cho nên tư thái hắn đặt rất thấp. "Các nàng thấy thế nào?" Diệp Đông Hoàng không nói chuyện, nhìn về phía hai tuyệt sắc mỹ nữ bên cạnh —— Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố!

Các nàng đi theo Diệp Đông Hoàng khá sớm, lần này Diệp Đông Hoàng mang theo hai người họ.

Còn con Kim Sắc Giao Long kéo xe chính là một đầu dị thú của thế giới Đại Tống, là thiên địch với con chim điêu trụi lông của Độc Cô Cầu Bại.

Diệp Đông Hoàng thấy thiên phú của nó không tệ, đem huyết nhục Kim Sí Đại Bằng chém giết ở thế giới Tùy Đường tặng cho nó, khiến nó lột xác thành Kim Sắc Giao Long, tu vi cũng từ Bán Bộ Thiên Nhân tấn thăng Thiên Nhân tam trọng, đồng thời ban tên Kim Hoàng, trở thành tọa kỵ của hắn.

Tại Hồng Hoang thế giới, tọa kỵ chính là mặt mũi, giống như xe sang vậy.

Diệp Đông Hoàng tự nhiên cũng phải kiếm con tọa kỵ tốt một chút, chỉ là trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể tìm Kim Hoàng tạm bợ một chút. "Thiên Nhân Cảnh tam trọng?" Nghe được lời của Diệp Đông Hoàng, Nguyệt Vô Ngân nhìn về phía Ân Tố Tố và Đông Phương Bất Bại, hai người đều vừa đột phá không lâu, khí tức rất dễ dàng cảm ứng được.

Trong lòng hắn kinh hãi, đem tổ tông mười tám đời của đám đệ tử phụ trách tình báo ra mắng mấy trăm lần.

Kẻ nào nói cho hắn Diệp Đông Hoàng tu vi từ Đại Tông Sư đến Vô Thượng Đại Tông Sư?

Kẻ nào nói nữ nhân của Diệp Đông Hoàng tu vi tại Đại Tông Sư đến Vô Thượng Đại Tông Sư?

Kẻ nào nói Đại Việt Đế Quốc cũng chỉ là mấy chục cái Vô Địch Đại Tông Sư, cho dù có ẩn giấu, cũng tối đa ẩn giấu mấy cái Thiên Nhân Cảnh?

Đây mẹ nó là thanh nhất sắc Thiên Nhân Cảnh cường giả!

Âm Dương Tông hắn vơ vét của cải cũng không lấy ra được nhiều Thiên Nhân như vậy! "Một đám hạng người dơ bẩn bỉ ổi, giữ lại chỉ biết họa quốc ương dân, sát vô xá!" Đông Phương Bất Bại sát cơ trong mắt đẹp lóe lên, đối với những đệ tử Âm Dương Tông tu luyện thái âm bổ dương chi pháp này tràn đầy chán ghét. "Kẻ địch, thì nên trảm thảo trừ căn!" Ân Tố Tố mắt đẹp quét qua, đồng dạng ngoan lạt nói.

Lập tức, một đám trưởng lão và đệ tử Âm Dương Tông cảm giác một trận gió lạnh thổi tới, toàn thân lạnh sưu sưu, trong lòng lạnh buốt, rùng mình! "Diệp Đông Hoàng, ngươi là quyết tâm muốn cùng Âm Dương Tông ta làm địch rồi?" Nguyệt Vô Ngân nhíu mày, sống lưng thẳng tắp, cũng không giả làm cháu chắt nữa, đôi mắt híp lại nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, lộ ra một tia nguy hiểm.

Ánh mắt lăng lệ của hắn quét qua mấy chục Thiên Nhân xung quanh, ngạo nhiên nói: "Ngươi cho rằng bằng vào mấy chục cái Thiên Nhân sơ trung kỳ cường giả liền ăn chắc Âm Dương Tông ta?

Thiên Nhân cửu trọng, nhất bộ nhất trọng thiên.

Âm Dương Tông ta lập tông bốn trăm năm, sừng sững không ngã, dựa vào cái gì?

Là thực lực!" Thấy mềm không được, Nguyệt Vô Ngân lập tức từ mềm biến cứng, thấm thía nói: "Diệp Đông Hoàng, tích lũy nhiều cường giả như vậy không dễ, nếu như vì nhất thời ý khí mà toàn bộ táng tống, vậy thì được không bù mất, hại người hại mình!" Sử Vô Tương cùng các trưởng lão đệ tử nghe vậy, phảng phất có lực lượng, sống lưng thẳng lên, từng người ngẩng đầu, mang theo một vẻ ngạo nhiên và tự hào.

Ngươi Thiên Nhân Cảnh cường giả nhiều thì thế nào?

Chúng ta một người liền chấp ngươi mấy chục người! "Ta biết sau lưng ngươi còn ẩn giấu cường giả, nhưng Khai sơn lão tổ của Âm Dương Tông ta sớm đã đạt tới Thiên Nhân cực hạn, công tham tạo hóa, nói không chừng đã bước vào Võ Đạo Kim Đan!" Nguyệt Vô Ngân híp mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, uy hiếp nói: "Ngươi xác định muốn cùng Âm Dương Tông khai chiến?" "Thiên Nhân cực hạn?

Âm Dương Tông chúng ta còn có Thiên Nhân cực hạn Khai tông lão tổ?" "Thiên Nhân cực hạn lão tổ, một chưởng liền có thể diệt bọn hắn!" "Muốn diệt Âm Dương Tông chúng ta, thật sự là si tâm vọng tưởng!" Sử Vô Tương cùng từng người trưởng lão, đệ tử sắc mặt trướng hồng, hưng phấn không thôi, nỗi lo âu trước đó lập tức quét sạch sành sanh, khôi phục lại dáng vẻ ngạo thị thiên hạ, duy ngã độc tôn trước đó.

Có Thiên Nhân cực hạn lão tổ, ta sợ ai?

Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Thiên Nhân cực hạn lão tổ có chút nằm ngoài dự đoán, các nàng biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, rất thần kỳ, nhưng cũng không biết có thể đối phó hay không!

Ngay cả Độc Cô Cầu Bại, Trương Tam Phong đạt tới Thiên Nhân ngũ trọng trong lòng cũng ngưng trọng.

Thiên Nhân Cảnh lĩnh ngộ chân ý, cũng giống như Tông Sư lĩnh ngộ thế, Thiên Nhân cực hạn tương đương với Vô Địch Đại Tông Sư.

Chân ý đã đạt tới thập thành viên mãn chi cảnh, bọn họ tối đa bất quá Thiên Nhân ngũ trọng, chênh lệch thực sự quá lớn! "Sợ rồi sao?" Cảm nhận ánh mắt ngưng trọng của đám người Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố và Độc Cô Cầu Bại, Sử Vô Tương cùng một đám

trưởng lão lập tức có cảm giác hếch mặt lên trời, trong lòng đại định, ánh mắt khiêu khích nhìn Diệp Đông Hoàng, phảng phất đang nói: "Tiểu thỏ tể tử, ngươi không phải rất cuồng sao?

Ngươi đến diệt ta a?

Ngươi tới a!" "Giết!" Diệp Đông Hoàng thích nhất là giúp người hoàn thành tâm nguyện, đã các ngươi gấp gáp như vậy, hắn cũng lười nói nhảm nữa, nhẹ nhàng phun ra một chữ. "Ngươi...

Ngươi thật muốn cùng Âm Dương Tông ta khai chiến, cho dù ngươi có bài tẩy, tối đa bất quá lưỡng bại câu thương?

Ngươi cũng nên nghĩ cho rõ ràng!" Nguyệt Vô Ngân hét lớn, hắn sờ không chuẩn thực lực sau lưng Diệp Đông Hoàng rốt cuộc mạnh bao nhiêu, không muốn cùng Diệp Đông Hoàng khai chiến.

Cho dù Diệp Đông Hoàng chỉ có những cường giả trước mắt này, hắn cũng không muốn.

Một khi khai chiến, nhất định tổn thất thảm trọng, Âm Dương Tông bọn họ lại không phải không có kẻ địch! "Hô hô ~" Nguyệt Vô Ngân lời còn chưa nói hết, một thanh đại chùy đã mang theo sức mạnh vô biên nện xuống hắn.

Cảm nhận lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong đó, Nguyệt Vô Ngân và Hoa Thiên Vũ không dám ngạnh kháng, vội vàng né tránh! "Oanh long!" Đại chùy rơi xuống, trưởng lão và đệ tử từ Vô Thượng Đại Tông Sư đến Vô Địch Đại Tông Sư xung quanh bị đập chết một mảng, hỗn hợp với đất đá bay tung tóe hóa thành huyết nhục vỡ nát! "Đông Hoàng Bệ hạ tọa hạ Bùi Nguyên Khánh tại đây, ai dám cùng ta đánh một trận!" Bùi Nguyên Khánh tay cầm hai thanh đại chùy, xung phong đi đầu.

Chuyện đánh nhau này hắn chưa bao giờ lạc hậu hơn bất kỳ ai!

Chương 211

"Kẻ nào dám tới Âm Dương Tông ta làm càn!" Đúng lúc này, sâu trong Âm Dương Tông truyền đến một tiếng quát chói tai.

Chỉ thấy ba lão giả hạc phát đồng nhan đằng không mà lên, khí thế cường đại tràn ngập, bao phủ toàn bộ Âm Dương Tông: một kẻ Thiên Nhân lục trọng, một kẻ Thiên Nhân thất trọng, một kẻ Thiên Nhân bát trọng! "Thật tốt quá, là Thiên Nhân lão tổ của Âm Dương Tông chúng ta!" "Thiên Nhân lão tổ ra tay, tất có thể chém giết địch nhân xâm phạm!" "Lão tổ vạn tuế!" Vô số đệ tử ngoại môn Âm Dương Tông trốn ở trong góc run lẩy bẩy nhìn thấy ba vị Thiên Nhân Cảnh lão tổ xuất hiện, còn cường đại như thế, lập tức hưng phấn hẳn lên!

Vừa rồi Bùi Nguyên Khánh một chùy rơi xuống, cả Âm Dương Tông run lên, đối với bọn hắn mà nói giống như thiên băng địa liệt, thực sự quá kinh khủng! "Tiểu gia ta!" Bùi Nguyên Khánh nghe vậy, mắt sáng lên, xách đại chùy liền lao về phía lão giả Thiên Nhân Cảnh lục trọng kia.

Theo hắn thấy, Nguyệt Vô Ngân Thiên Nhân Cảnh tứ trọng và Hoa Thiên Vũ Thiên Nhân Cảnh tam trọng căn bản đỡ không nổi đại chùy của hắn, không thể tận hứng, khiến hắn không đề lên được hứng thú.

Thiên Nhân Cảnh lục trọng vừa vặn, không quá mạnh, cũng không quá yếu! "Thằng ranh con!" Phong Bình - Thiên Nhân Cảnh lục trọng đại nộ, một tên Thiên Nhân Cảnh tam trọng cặn bã cũng dám khiêu khích hắn, thật sự là không biết tự lượng sức mình, quả thực quá không đem hắn để vào mắt!

Giơ tay đánh ra một chưởng, uy thế Thiên Nhân Cảnh lục trọng triển lộ không bỏ sót, hư không phảng phất ngưng cố! "Oanh long!"

Bùi Nguyên Khánh đại chùy nện xuống, nhất lực phá vạn pháp, hư không chấn chiến, hai người đồng thời bạo lui. "Lực lượng thật kinh khủng!" Phong Bình khí huyết quay cuồng, âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới một tên cặn bã Thiên Nhân tam trọng cư nhiên có thể tiếp được một chưởng của hắn, còn đem hắn đẩy lui, đây là yêu nghiệt từ đâu tới? "Tốt!

Lại ăn của tiểu gia một chùy!" Bùi Nguyên Khánh mắt sáng lên, chiến ý ngang dương, điên cuồng vọt lên, xách đại chùy liền đánh. "Ngọa tào!" Phong Bình mắt run rẩy, trong lòng khổ sở, tên này chẳng những là yêu nghiệt, còn mẹ nó là một võ si.

Hắn ghét nhất loại võ si này!

Hắn một nắm xương già rồi, chịu không nổi giày vò!

Hơn nữa đánh nhau có ý nghĩa gì?

Có tinh lực này, tìm thêm mấy tiểu cô nương thanh xuân hoạt lực, hoa chi chiêu triển để thải bổ, không sướng sao? "Lão đầu, còn dám thất thần, tiểu gia một chùy đập chết ngươi!" Bùi Nguyên Khánh song chùy kín không kẽ hở, phợp trời lợp đất nện xuống, làm hại Phong Bình dục khốc vô lệ, muốn ngừng mà không được.

Ở một bên khác.

Độc Cô Cầu Bại và Tây Môn Xuy Tuyết hợp lực đại chiến Lý Nguyên Thiên Nhân Cảnh thất trọng!

Trương Tam Phong và Diệp Cô Thành hợp lực đại chiến Triệu Cường Thiên Nhân Cảnh bát trọng. "Thiên Ngoại Phi Tiên!" Đây là một kiếm cực hạn huy hoàng, tại trong tay Diệp Cô Thành Thiên Nhân Cảnh tứ trọng đạt tới cực hạn, tựa như kinh lôi nộ điện, tồi khô lạp hủ! "Vô Ngã Kiếm!" "Xuy Tuyết!" "Thái Cực Kiếm!" Từng chiêu kiếm pháp khủng bố triển khai, khiến người ta rợn cả tóc gáy, kinh hãi

muốn chết. "Đây đều là yêu nghiệt từ đâu tới, Thiên Nhân Cảnh trung kỳ liền có thực lực Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ, quá kinh khủng!" Lý Nguyên, Triệu Cường so với Phong Bình cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Đối mặt với mấy kiếm khách Độc Cô Cầu Bại, Trương Tam Phong, Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết bất quá Thiên Nhân Cảnh tứ ngũ trọng, bọn hắn tâm kinh nhục khiêu, mỗi một chiêu mỗi một thức phảng phất đều đang cùng tử thần khiêu vũ.

Kiếm khách lực sát thương vốn là thập phần cường đại lăng lệ, bọn hắn mỗi người phát huy ra thực lực đều có thể xưng khủng bố, trực đạt Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ, kiếm pháp càng là xuất thần nhập hóa, phòng bất thắng phòng! "Tê!

Sao lại mạnh như vậy?" Nguyệt Vô Ngân nhìn ba vị lão tổ bị áp chế, trong lòng hít một hơi khí lạnh, toàn thân băng lương.

Có thể tụ tập nhiều thiên kiêu yêu nghiệt như thế, thế lực này phải mạnh đến mức nào?

Cho dù Khai tông lão tổ Âm Dương lão nhân xuất quan, e rằng cũng khó có thể xoay chuyển càn khôn!

Theo hắn thấy, có thể khu sử nhiều thiên kiêu yêu nghiệt như vậy, sau lưng Diệp Đông Hoàng mười phần thì có tám chín phần là có Võ Đạo Kim Đan cấp bậc khủng bố cường giả, căn bản không phải Âm Dương Tông hắn có thể chống lại.

Huống chi, Khai tông lão tổ còn sống hay không hắn cũng không dám cam đoan, vừa rồi chẳng qua là dùng để hù dọa Diệp Đông Hoàng mà thôi! "Xong đời, lão tổ không phải đối thủ!" "Chúng ta vẫn là mau trốn đi!" Âm Dương Tông ngoại môn đệ tử ánh mắt kinh khủng, sự hưng phấn vừa dâng lên như bị dội một gáo nước lạnh, chuẩn bị bôi dầu vào lòng bàn chân bỏ trốn.

Còn về trưởng lão và chân truyền đệ tử của Âm Dương Tông, giờ phút này đã chết gần hết.

Vừa rồi Bùi Nguyên Khánh một chùy tử liền đập chết mấy chục người, mà Viên Thiên Cương cùng các Thiên Nhân Cảnh cường giả khác, trong nháy mắt liền diệt sát tất cả trưởng lão và đệ tử Âm Dương Tông tại hiện trường, trong đó một bộ phận đã phân tán ra giết hướng các nơi trong Âm Dương Tông, tiến hành diệt môn. "Đông Hoàng Bệ hạ, có chuyện gì từ từ nói, vạn sự dễ thương lượng, dĩ hòa vi quý, có yêu cầu gì cứ việc nói!" Nguyệt Vô Ngân và Hoa Thiên Vũ không có động thủ, nhìn mấy tên tuyệt thế kiếm khách đang đi về phía hắn, cảm nhận sát cơ lăng lệ kia, liền vội vàng bồi tiếu nói với Diệp Đông Hoàng.

Âm Dương Tông loại tông môn này, vốn chẳng có tình nghĩa gì đáng nói, chỉ cần có thể giữ được tính mạng, hắn mới không quan tâm người khác sống chết.

Về phần Khai tông lão tổ, lúc này đều còn chưa xuất hiện, hắn đã không ôm hy vọng! "Đông Hoàng Bệ hạ, người ta kỳ thật cũng là người bị hại!" Ngay tại lúc Nguyệt Vô Ngân mở miệng, Hoa Thiên Vũ uốn éo thân hình thướt tha động lòng người, yểu điệu đi tới trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Lớp váy sa gần như trong suốt lay động, lộ ra vô hạn phong quang, đôi mắt phảng phất biết nói, sở sở khả liên, liêu nhân tâm phách. "Nếu không phải Bệ hạ hôm nay giá lâm, người ta còn không biết khi nào mới có thể thoát ly khổ hải.

Đại ân đại đức, thiếp thân một đời khó quên, chỉ nguyện đi theo Bệ hạ tả hữu, làm trâu làm ngựa, để tỏ lòng biết ơn!" Hoa Thiên Vũ mắt đẹp rưng rưng muốn khóc, thân thể yêu kiều đem vẻ đẹp dụ hoặc của nữ nhân triển hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Bên cạnh, Nguyệt Vô Ngân nhìn mà trong lòng phun lửa, hắn còn chưa chết đâu, ả này liền muốn cắm sừng cho hắn, phản bội rồi.

Quả nhiên, nữ nhân là hay thay đổi!

Tất nhiên, nam nhân cũng là hay thay đổi!

Tuy nhiên trong lòng phẫn nộ, nhưng Nguyệt Vô Ngân biết lúc này không phải lúc truy cứu, nếu như Hoa Thiên Vũ bị Diệp Đông Hoàng nhìn trúng, hắn truy cứu Hoa Thiên Vũ chẳng phải là chết nhanh hơn? "Bệ hạ quả nhiên thần võ bất phàm, trong nháy mắt liền bắt được phương tâm của Hoa cô nương, tại hạ đồng dạng ngưỡng mộ Bệ hạ thần uy, nguyện đi theo Bệ hạ, vì Bệ hạ hiệu khuyển mã chi lao!" Cảm nhận ba vị lão tổ Phong Bình, Lý Nguyên và Triệu Cường sắp chống đỡ không nổi, Nguyệt Vô Ngân trong lòng hung ác, bái Diệp Đông Hoàng nói.

Hắn biết, đây là cơ hội sống sót duy nhất của hắn! "Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, đại nạn lâm đầu ai nấy bay!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt bình tĩnh nhàn nhạt nhìn Hoa Thiên Vũ và Nguyệt Vô Ngân hai người, không thể không nói hai người đều là kẻ quả đoán vô tình.

Hoa Thiên Vũ nghĩ cũng không nghĩ trực tiếp phản bội, muốn leo lên Diệp Đông Hoàng bảo mệnh.

Nguyệt Vô Ngân trực tiếp đổi giọng gọi Hoa cô nương, phủi sạch quan hệ, một bộ dáng thập phần tán thành, chỉ thiếu nước nói cho Diệp Đông Hoàng: Ta đem Hoa Thiên Vũ hiến cho ngài rồi! "Cho dù chết, ta cũng là người của Bệ hạ, thỉ chí không thay đổi, trung trinh như một!" Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố nghe vậy, mỗi người ôm lấy một cánh tay của Diệp Đông Hoàng, ngữ khí kiên định, mạnh mẽ vang dội. "Đều giết đi!" Diệp Đông Hoàng vươn tay đem thân thể mềm mại của Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố ôm vào trong lòng.

Còn về Hoa Thiên Vũ, hắn căn bản chướng mắt, loại hàng nát này

vẫn là lưu cho Nguyệt Vô Ngân đi Tây Thiên Cực Lạc thế giới chậm rãi hưởng dụng đi! "Bệ hạ tha mạng, nô gia nhất định sẽ không để Bệ hạ hối hận, để Bệ hạ cảm thụ cái gì gọi là cực hạn khoái...

Ách..." Hoa Thiên Vũ đại kinh, ý đồ làm nỗ lực cuối cùng, nhưng mà lời còn chưa nói hết, một thanh trường kiếm đã cắm vào cổ họng nàng.

Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm, Yến Thập Tam!

Ở một bên khác.

Nguyệt Vô Ngân ngay lúc Diệp Đông Hoàng vừa dứt lời, xoay người bỏ chạy.

Hắn biết Diệp Đông Hoàng nhất ngôn cửu đỉnh, cầu xin tha thứ cũng vô dụng, chỉ có trốn! "Xuy lạp!" Thế nhưng ngay tại sát na hắn vừa mới xoay người, một thanh thiết phiến trường kiếm (kiếm lá sắt) hoàn toàn không giống kiếm, vẻn vẹn bọc hai miếng thẻ tre cắm vào cổ họng hắn.

Nguyệt Vô Ngân trừng lớn mắt, vươn tay cào cào, lại cái gì cũng không bắt được, cổ ngoẹo một cái, liền không còn khí tức.

Phi Kiếm Khách, A Phi! "Lão gia hỏa, chưa ăn cơm hay là thân thể bị móc rỗng, dùng sức a!" Tiếng Bùi Nguyên Khánh hét lớn vang lên, khí thế như cầu vồng, một chùy nện xuống, Phong Bình bị đập văng vào đại điện Âm Dương Tông, đụng gãy hai cây cột lớn bằng vàng, nện ra một cái hố to hình người trên mặt đất. "Đừng mà, ta không được..." Phong Bình khóe miệng rỉ máu, thở hồng hộc, toàn thân rã rời, cảm giác mỗi một cái xương trên người đều nát, không nghĩ tới hắn tu vi Thiên Nhân lục trọng lại bị một võ giả Thiên Nhân tam trọng đánh cho không có chút lực hoàn thủ nào! "Đừng?

Cái này cũng không do ngươi!

Lại ăn của tiểu gia một chùy!" Bùi Nguyên Khánh một chùy nện xuống, tựa như Lôi Thần nộ hống, đại điện trong nháy mắt bị khí thế khủng bố áp bạo. "Không..." Phong Bình đồng tử co rút lại, kinh hãi muốn chết, muốn vươn tay ngăn cản, lại không cách nào ngăn cản, trơ mắt nhìn cây búa còn to hơn đầu hắn rơi xuống, ý thức lập tức lâm vào hắc ám, bị một chùy đập nát.

Rất nhanh, hai vị trưởng lão còn lại dưới sự tham gia của Tạ Hiểu Phong, Yến Thập Tam, Viên Thiên Cương cùng các cường giả khác cũng lần lượt bị diệt sát, đệ tử Âm Dương Tông cũng toàn bộ bị gạt bỏ.

Dù sao Thiên Nhân Cảnh cường giả ra tay đồ lục, lực sát thương thực sự quá lớn! "Âm Dương Tông diệt!" Đông Phương Bất Bại nhìn Âm Dương Tông thây ngang khắp đồng, cảm thán nói.

Âm Dương Tông tuy rằng xú danh chiêu này, nhưng dù sao cũng là một thế lực lớn, cứ như vậy bị diệt, nói không chừng ngày nào đó các nàng cũng gặp phải thế lực mạnh hơn, sau đó bị diệt đi.

Thế giới chính là như thế, cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm tép! "Ông!" Đột nhiên, một cỗ thiên uy trầm muộn khủng bố hàng lâm, khiến đám người Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố lông tóc dựng đứng, trái tim vừa mới buông lỏng trong nháy mắt khẩn trương lên.

Trương Tam Phong, Độc Cô Cầu Bại cùng các cường giả nhao nhao đi tới bên cạnh Diệp Đông Hoàng, giới bị bốn phía.

Bọn họ cảm thấy một cỗ đại khủng bố đang hàng lâm!

Chương 212

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu lên, bầu trời mây đen hội tụ, từng con lôi xà vũ động, hãi nhân chí cực, so với thiên kiếp Thiên Nhân Cảnh của hắn lúc trước còn khủng bố hơn. "Võ Đạo Kim Đan lôi kiếp!" Trong đầu Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt hiện lên một cái ý niệm.

Ý niệm này vừa mới dâng lên, hậu sơn Âm Dương Tông nổ tung, một đạo thân ảnh vĩ ngạn hào quang vạn trượng đằng không mà lên, nương theo một trận cười to mừng rỡ như điên. "Ha ha ha, Lão tổ ta rốt cục đột phá!" "Hống!" Âm Dương Lão Tổ ngửa mặt lên trời thét dài, tóc dài bay múa, khí thế như cầu vồng, tựa như một tôn ma thần thức tỉnh, bễ nghễ thiên hạ, khí tức cường đại chấn nhiếp phương viên vạn dặm, vạn thú phủ phục, hoảng sợ bất an! "Là Âm Dương Lão Tổ!" "Hắn cư nhiên đột phá!" Trương Tam Phong, Độc Cô Cầu Bại bọn người sắc mặt hãi nhiên.

Vừa rồi diệt Âm Dương Tông đều không xuất hiện, bọn họ đều cho rằng Nguyệt Vô Ngân là hù dọa bọn họ, cho rằng Âm Dương Lão Tổ hoặc là chết rồi hoặc là rời đi rồi.

Không nghĩ tới đối phương cư nhiên đang đột phá!

Hôm nay đột phá, một khi vượt qua lôi kiếp đạt tới Võ Đạo Kim Đan Cảnh, bọn họ chính là tất cả mọi người cùng lên cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng!

Bọn họ đích xác là thiên kiêu, nhưng cũng không có khả năng Thiên Nhân trung kỳ liền vượt cấp chiến Võ Đạo Kim Đan cường giả!

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Đông

Hoàng, có phải hay không muốn thừa dịp đối phương đang độ kiếp mà tiến hành rút lui chiến lược? "Oanh long!" Lôi long gào thét, vạn dặm lôi hải như sông ngân treo ngược, vô tận lôi vân trút xuống.

Âm Dương Lão Tổ tóc dài bay múa, khí thế ngập trời, đỉnh đầu một tấm họa quyển từ từ triển khai.

Họa quyển "tiên khí" lượn lờ, huyền ảo khó lường, ngăn trở ba ngàn lôi đình.

Chỉ là cái "tiên khí" này nhìn qua có chút là lạ, là màu hồng phấn! "Đây ít nhất là Ngũ giai Kim Đan cấp thần binh!" Đông Phương Bất Bại ánh mắt ngưng trọng, nhìn chằm chằm họa quyển trên đỉnh đầu Âm Dương Lão Tổ, trầm giọng nói. "Có kiện Ngũ giai thần binh này, Âm Dương Lão Tổ vượt qua Võ Đạo Kim Đan lôi kiếp sẽ không thành vấn đề!" Ân Tố Tố trong mắt tràn đầy lo lắng.

Một khi Âm Dương Lão Tổ vượt qua lôi kiếp, đó chính là hàng thật giá thật Võ Đạo Kim Đan cường giả, chân khí lột xác thành pháp lực, siêu phàm thoát tục, dời núi lấp biển chỉ là chuyện thường. "Quả nhiên là một kẻ già mà không đứng đắn, thần binh cũng không phải là thần binh chính kinh gì!" Đột nhiên, Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố khuôn mặt tươi cười đỏ lên, nhìn họa quyển đang mở ra trên đỉnh đầu Âm Dương Lão Tổ, gắt một cái, ánh mắt lại không tự chủ được bị hấp dẫn, toàn thân dâng lên một cỗ khô nóng khó nhịn, thân thể mềm mại dựa vào trong ngực Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng uốn éo.

Họa quyển kia triển khai, hiện ra ba ngàn nam nữ xinh đẹp, yêu kiều, động lòng người, mỗi một người sinh động như thật, linh động vô cùng, tựa như người thật!

Bọn họ hoặc hai người một đôi, hoặc năm ba thành nhóm, có nam có nữ, tự do tổ hợp, động tác không đồng nhất, tư thái vạn thiên.

Họa quyển kia tràn ngập ma lực thần kỳ, không chỉ hấp dẫn tâm

thần của Ân Tố Tố và Đông Phương Bất Bại, ngay cả đám người Trương Tam Phong, Độc Cô Cầu Bại xung quanh cũng đồng dạng bị hấp dẫn vào trong đó! "Oanh!" Hạ một khắc, từng đạo kiếm ý, đao ý, thương ý... bộc phát, lại là đám Thiên Nhân Cảnh cường giả Trương Tam Phong, Độc Cô Cầu Bại, Diệp Cô Thành, Lý Tầm Hoan, A Phi.

Bọn họ nhìn thấy đồ quyển của Âm Dương Lão Tổ, tâm thần bị hấp dẫn, nhịn không được muốn trầm luân trong đó.

Đây cũng không phải là bọn họ không đỡ được mỹ sắc dụ hoặc, mà là đồ quyển này của Âm Dương Lão Tổ chính là Ngũ giai cực phẩm song tu thần binh —— Tam Thiên Hoan Hỉ Đồ.

Tam Thiên Hoan Hỉ Đồ tự nhiên mà vậy tản mát ra mị hoặc vô cùng, lúc song tu, nằm ở trong họa quyển, chẳng những tu luyện hiệu quả gấp bội, còn có thể thể hội niềm vui thú vô cùng, khoái hoạt hơn thần tiên, diệu dụng vô cùng.

Lúc này Tam Thiên Hoan Hỉ Đồ ngăn cản lôi kiếp, tản mát ra mị hoặc không thể coi thường, nhưng đám người Trương Tam Phong tâm tính cương nghị, kiên như bàn thạch, chỉ trong nháy mắt liền chém đứt sự kiều diễm trong lòng, cũng không chịu ảnh hưởng.

Tất nhiên, đây là do Âm Dương Lão Tổ không có nhằm vào bọn họ, nếu là Âm Dương Lão Tổ độ kiếp thành công, lấy tu vi Võ Đạo Kim Đan thúc giục Âm Dương Hoan Hỉ Đồ, bọn họ cũng chưa chắc có thể dễ dàng thoát khỏi!

Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố sắc mặt ửng đỏ, dựa vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, mâu quang lưu chuyển, tình ý miên man.

Các nàng cũng không phải bị Âm Dương Hoan Hỉ Đồ hấp dẫn trầm luân, mà là nghĩ đến một chút chuyện cũ kiều diễm cùng Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng Vạn Đạo chân ý hộ thể, bất vi sở động, thưởng thức thân thể như ngọc của hai người. "Oanh long!" Trong bầu trời lôi kiếp không ngừng trút xuống, Âm Dương Lão Tổ dựa vào Âm Dương Hoan Hỉ Đồ nhất nhất hóa giải, khí tức trên thân không ngừng tăng cường.

Diệp Đông Hoàng không có quấy rầy, bàn tay ma sa bờ vai thơm trắng mịn của giai nhân trong ngực, giống như xem phim nhìn Âm Dương Lão Tổ độ kiếp.

Đám người Trương Tam Phong đứng nghiêm một bên, quan sát tỉ mỉ.

Bọn họ tuy trơ trẽn với công pháp tu luyện của Âm Dương Lão Tổ, nhưng đại đạo ba ngàn, Âm Dương Lão Tổ có thể trở thành Võ Đạo Kim Đan, tự nhiên cũng có chỗ có thể lấy.

Võ Đạo Kim Đan lôi kiếp đối với bọn hắn càng là được lợi ích không nhỏ, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua! "Ha ha, Lão tổ ta độ kiếp thành công rồi, ha ha ha!" Âm Dương Lão Tổ ba ngàn tóc bạc từ trắng chuyển đen, chân đạp hư không, đỉnh đầu là Âm Dương Hoan Hỉ Đồ, bễ nghễ thiên hạ, mừng rỡ như điên. "Khổ tu" mấy trăm năm, hắn rốt cục bước ra một bước cuối cùng, thành tựu Võ Đạo Kim Đan.

Chân chính bước vào đại môn võ đạo, từ đây cá chép hóa rồng, thọ vạn năm! "Nhất tướng công thành vạn cốt khô, hồng phấn hóa khô lâu!" Nhìn Âm Dương Lão Tổ ý khí phong phát, Diệp Đông Hoàng dư quang liếc mắt nhìn chỗ Âm Dương Lão Tổ bế quan trước đó, nơi đó chất đầy vô tận bạch cốt.

Căn cứ lớn nhỏ hình dạng xương cốt, có thể nhìn ra toàn bộ đều là thanh nhất sắc nữ tử.

Không cần nói, tất nhiên là các thiếu nữ diệu linh bị Âm Dương Lão Tổ thải bổ mà chết.

Mà có thể bị Âm Dương Lão Tổ nhìn trúng, không phải thể chất bất phàm thì cũng là thiên chi kiêu nữ có tu vi bất phàm.

Linh thức quét qua, sợ là có không dưới mười vạn, quả thực là một con số phi thường khủng bố.

Nghĩ đến Âm Dương Lão Tổ không biết đã cướp bao nhiêu nữ tử diệu linh, Diệp Đông Hoàng bỗng nhiên có chút minh bạch, khó trách trước đó Nguyệt Vô Ngân không xác định Âm Dương Lão Tổ có còn hay không, bởi vì Âm Dương Lão Tổ áp căn bản là không có liên hệ với đám người Nguyệt Vô Ngân.

Nhiều thiên chi kiêu nữ như vậy, Âm Dương Lão Tổ sợ là đem nữ tử xuất chúng của các thế lực lớn chung quanh đều cướp tới làm lô đỉnh, nếu bị người biết, khẳng định sẽ khiến mọi người phẫn nộ, quần khởi công chi!

Âm Dương Lão Tổ bình thường hành sự tự nhiên điệu thấp lại điệu thấp, e rằng người biết Âm Dương Lão Tổ ở tại Âm Dương Tông cũng chỉ có ba cái lão tổ trước đó! "Thật là tiểu mỹ nhân xinh đẹp, thật sự là lễ vật thượng thiên tặng cho Lão tổ, chúc mừng Lão tổ ta đại đạo hữu thành, thọ ngang trời đất!" Âm Dương Lão Tổ ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người Ân Tố Tố và Đông Phương Bất Bại, cạc cạc cười to, tâm tình vô cùng mỹ diệu.

Về phần Âm Dương Tông, diệt thì cũng diệt rồi, chỉ cần hắn không chết, liền có thể dựng lại mười cái tám cái Âm Dương Tông còn mạnh hơn.

Cảm nhận ánh mắt của Âm Dương Lão Tổ, Đông Phương Bất Bại và Ân Tố Tố hai người thân thể run lên, phảng phất bị ánh mắt âm lãnh của một con độc xà nhìn chằm chằm, toàn thân khó chịu.

Các nàng tự nhiên cũng nhìn thấy vô số khô cốt thiếu nữ kia, đối với Âm Dương Lão Tổ chán ghét buồn nôn đến cực điểm!

Nhưng lúc này đối phương đã là Võ Đạo Kim Đan cường giả, các nàng không biết Diệp Đông Hoàng có dụng ý gì, cũng không dám tùy tiện mở miệng đắc tội, chỉ là hướng vào trong ngực Đông Hoàng dựa vào. "Tiểu tử, Lão tổ cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn đem hai cái tiểu mỹ nhân hiến đi lên, thần phục Lão tổ, Lão tổ hoặc hứa còn có thể thu ngươi làm đồ đệ, truyền cho ngươi vô thượng diệu pháp, để ngươi biến cường đồng thời hưởng thụ nhân gian cực lạc!" Nhìn thấy động tác của hai người Ân Tố Tố, ánh mắt trêu tức của Âm Dương Lão Tổ rơi vào trên người Diệp Đông Hoàng.

Hắn thích nhất nhìn bộ dạng đối phương tức giận phẫn nộ lại không thể không ngoan ngoãn đem nữ nhân mình yêu quý tự tay dâng lên cho hắn hưởng thụ thải bổ trong sự bất lực.

Chủ nhục thần tử!

Xung quanh các loại kiếm ý đao ý dũng động, đám người Trương Tam Phong giận không kềm được, chỉ cần Diệp Đông Hoàng một cái mệnh lệnh, bọn họ chính là chết cũng phải cắn xuống đối phương một miếng thịt! "Vô thượng diệu pháp?

Trẫm vẫn là tiễn ngươi vãng sinh cực lạc, chính mình một người từ từ hưởng thụ vô thượng diệu pháp của ngươi đi!" Diệp Đông Hoàng cánh tay dùng sức, đem thân thể mềm mại trong ngực ôm chặt hơn một chút, cho thấy thái độ của mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía Âm Dương Lão Tổ: "Trẫm không thích người khác đứng ở trên đầu!" "Tiểu tử, ngươi có chút cuồng a, thật sự là kính rượu không ăn ăn phạt rượu, còn muốn cùng Lão tổ ta động thủ không thành?

Có bài tẩy gì đều lấy ra đi?" Âm Dương Lão Tổ võ đạo ý chí khủng bố trấn áp mà xuống, tâm thần lại cảnh giác nhìn quét bốn phía.

Hành vi trước đó của Diệp Đông Hoàng hắn tự nhiên nhìn ở trong mắt, đoán chừng sau lưng Diệp Đông Hoàng khả năng có cường giả,

bất quá hắn bây giờ đã là Võ Đạo Kim Đan cường giả, cũng không sợ hãi. "Đây chính là thực lực Võ Đạo Kim Đan cường giả?" Đám người Trương Tam Phong hãi nhiên, phảng phất một ngọn núi lớn áp tới, cả người như rơi vào đầm lầy, khó mà động đậy.

Ân Tố Tố và Đông Phương Bất Bại đồng dạng áp lực như núi, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, các nàng đi theo Diệp Đông Hoàng gần trăm năm, không biết Diệp Đông Hoàng có bài tẩy gì có thể đối phó Âm Dương Lão Tổ!

Đây chính là Võ Đạo Kim Đan cường giả, cùng Thiên Nhân hoàn toàn là hai khái niệm, huống chi trong tay còn có một kiện Âm Dương Hoan Hỉ Đồ!

Âm Dương Hoan Hỉ Đồ tuy rằng hạ lưu vô sỉ, nhưng cũng là một kiện Ngũ giai thần binh cường đại, uy năng không giống bình thường!

Âm Dương Tông.

Bầu không khí ngưng trọng, Âm Dương Lão Tổ trân trân nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng âm thầm cảnh giác, kinh nghi bất định.

Xung quanh Âm Dương Tông, vô số thám tử trừng lớn mắt.

Trận chiến tại Âm Dương Tông đối với Âm Dương Vực, thậm chí là các khu vực lân cận, đều là đại sự kinh thiên động địa, bọn họ không dám có chút sơ suất nào.

Ông!

Dưới ánh mắt kinh nghi của Âm Dương Lão Tổ, Diệp Đông Hoàng lật bàn tay, một cây "côn" màu tử kim dài hơn một thước, to bằng ngón tay cái người trưởng thành hiện ra.

Trên cây côn này khắc vô số vân lộ, tuy nhiên lại trông bình thường không có gì lạ, dường như không có gì quá mức xuất sắc, cảm giác có chút màu mè hoa lá. "Tiểu tử, ngươi giở trò quỷ gì?

Không phải định dùng cái gậy này chọc chết Lão tổ chứ?" Thanh âm của Âm Dương Lão Tổ đầy vẻ hí hước, nhưng trong lòng lại đề cao cảnh giác.

Trên đời này bảo vật vô số, có những bảo vật càng cường đại thì lại càng tự che giấu hào quang, mang lại cho người ta cảm giác giống như rác rưởi.

Diệp Đông Hoàng nhìn qua cũng không phải kẻ ngốc, hắn sẽ không làm chuyện vô ích, cho nên cái "gậy" mà hắn nhìn không thấu sâu cạn kia nói không chừng là vũ khí bí mật, hoặc là tín hiệu gì đó.

Nhìn thấy bảo vật trong tay Diệp Đông Hoàng, Ân Tố Tố và Đông Phương Bất Bại ánh mắt sáng lên.

Các nàng biết đây là bảo vật mạnh nhất của Diệp Đông Hoàng — Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, diệu dụng vô cùng.

Bất quá, các nàng đều chưa từng thấy Diệp Đông Hoàng sử dụng, cũng không biết uy năng ra sao!

Chương 213

"Quả nhiên có cổ quái!" Thấy biểu tình của hai người Ân Tố Tố, Âm Dương Hoan Hỉ Đồ trên đỉnh đầu Âm Dương Lão Tổ hạ xuống, chắn trước người hắn.

Hắn tu luyện Âm Dương Hoan Hỉ Kinh, không biết đã chọc vào bao nhiêu cừu gia, có thể sống đến hiện tại đều dựa vào sự cẩn thận dè dặt.

Thấy tình thế không ổn liền bôi dầu vào lòng bàn chân, bỏ trốn mất dạng!

Diệp Đông Hoàng cầm Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, đem hơn một trăm vạn Khí Vận Điểm còn lại trước đó cùng với năm trăm vạn Khí Vận Điểm đạt được khi phá diệt Âm Dương Tông, toàn bộ tiêu hao để thôi động bảo vật.

Hưu!

Tùy ý vung lên, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can trong nháy mắt dài ra.

Lưỡi câu màu vàng dưới sự gia trì thiêu đốt của hơn sáu trăm vạn Khí Vận Điểm, hóa thành một đạo kim quang huyền ảo mắt thường khó thấy, bắn mạnh về phía Âm Dương Lão Tổ. "Không ổn!" Khí tức nguy hiểm cực hạn bao trùm tới, Âm Dương Lão Tổ toàn thân lông tóc dựng đứng.

Hắn biết thời khắc sinh tử tồn vong đã đến, không có chút do dự, liền muốn đem toàn thân pháp lực quán nhập vào Tam Thiên Hoan Hỉ Đồ để hộ thân.

Sưu!

Tuy nhiên, lưỡi câu màu vàng quá nhanh, không đợi hắn phản ứng

đã đột phá Âm Dương Hoan Hỉ Đồ, quấn lấy cổ hắn.

Sợi tơ trắng mảnh như tơ tằm kia còn sắc bén hơn bất kỳ thần binh lợi khí nào, gắt gao dán chặt vào cổ hắn, khiến da gà rơi đầy đất.

Đồng thời, một cỗ sức mạnh khủng bố khó diễn tả bằng lời từ trên sợi tơ lan tràn ra, trong nháy mắt trấn áp tất cả pháp lực của hắn. "Bệ hạ tha mạng, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm Bệ hạ.

Tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa cho Bệ hạ để chuộc tội nghiệt, cầu Bệ hạ khai ân a..." Thân thể Âm Dương Lão Tổ cứng ngắc, không dám động đậy mảy may, ánh mắt kinh khủng mang theo vô tận nịnh nọt.

Hắn không muốn chết, hắn biết đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Còn về tiết tháo, Âm Dương Lão Tổ hắn có cái thứ đó sao? "Ngươi không đủ tư cách!" Thanh âm nhàn nhạt của Diệp Đông Hoàng phảng phất như sự tuyên án của Tử Thần, khiến Âm Dương Lão Tổ như rơi vào hầm băng.

Ánh mắt kinh khủng nịnh nọt lập tức trở nên oán độc, hắn biết mình kiếp số khó thoát!

Xuy!

Không đợi Âm Dương Lão Tổ mở miệng nguyền rủa chửi mắng, cánh tay Diệp Đông Hoàng dùng sức kéo một cái.

Đầu người bay lên, máu tươi bắn xa ba thước.

Sợi tơ trắng vẫn như cũ tuyết bạch, không nhiễm một tia máu tươi, nhanh chóng thu ngắn lại, mang theo lưỡi câu màu vàng treo tại đỉnh Vạn Đạo Điếu Hoàng Can! "Bệ hạ thần uy, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Đám người Trương Tam Phong đồng tử co rút, trong lòng hít sâu một hơi khí lạnh.

Đây chính là cường giả Võ Đạo Kim Đan, còn có ngũ giai thần binh, kết quả cứ như vậy bị hời hợt mạt sát.

Quả nhiên, Bệ hạ vẫn là Bệ hạ!

Thiên uy như ngục, thần uy khó lường! "Hít, Võ Đạo Kim Đan lão tổ của Âm Dương Tông đều bị giết, lần này biến thiên rồi!" "Đại Việt Đế Quốc thực sự quá mạnh, xa xa vượt qua Âm Dương Tông, tin tức này phải nhanh chóng truyền về!" "Âm Dương Vực đổi chủ rồi!" Vô số thám tử nhao nhao đem tin tức Âm Dương Tông phúc diệt, Võ Đạo Kim Đan Âm Dương Lão Tổ bị giết truyền ra ngoài.

Âm Dương Vực bao quát khu vực xung quanh trăm vạn dặm đều phát sinh đại địa chấn.

Âm Dương Vực kỳ thực chỉ là xưng hô vùng đất cai trị của Âm Dương Tông.

Vùng địa vực rộng lớn này từ xưa đến nay có tên là Hắc Thủy Vực, bởi vì một con sông lớn chảy từ thượng cổ — Hắc Thủy Hà mà đắc danh.

Nước sông Hắc Thủy Hà hiện màu đen, ẩn chứa kịch độc, nhưng sinh linh trong đó không ít, hầu như đều là sinh linh có độc, nãi là thiên đường của độc vật.

Đương nhiên, vật cực tất phản, trong đó cũng có một số sinh linh vô độc, những sinh linh đó không cái nào không phải là linh vật trân quý.

Có loại ăn một miếng liền có thể bách độc bất xâm, có loại ăn một miếng liền có thể đột phá cảnh giới, cho nên Hắc Thủy Hà cũng coi như một con sông bảo vật.

Nó chảy qua vô số địa vực, tại vùng này xuyên qua Hắc Thủy Vương Triều.

Hắc Thủy Vương Triều là Khí Vận Vương Triều, địa vực liêu khoát, thực lực khủng bố, hoàn toàn không phải Âm Dương Tông có thể so sánh.

Dưới trướng nó, những thế lực và đế quốc như Âm Dương Tông nhiều như lông trâu.

Hắc Thủy Vương Triều đem Hắc Thủy Vực chia thành bảy mươi hai quận, mỗi một quận đều phái ít nhất một vị đại năng Võ Đạo Nguyên Thần Cảnh tọa trấn, chưởng quản hết thảy trong quận, tương đương với phong cương đại lại.

Âm Dương Tông nằm tại Đại Mạc Quận, một trong bảy mươi hai quận.

Đại Mạc Quận rộng lớn vô cùng, do cường giả Võ Đạo Nguyên Thần Cảnh tọa trấn, có thể tưởng tượng, Âm Dương Vực tối đa chỉ tương đương với một phần vạn của nó.

Dưới trướng Đại Mạc Quận lại chia ba mươi sáu huyện, mỗi một huyện lệnh đều là cường giả cao giai Võ Đạo Kim Đan, chưởng quản hết thảy trong huyện, chỉ chịu trách nhiệm với Quận thủ.

Âm Dương Tông nằm tại Hoàng Thiên Huyện thuộc Đại Mạc Quận.

Dưới trướng Hoàng Thiên Huyện có mấy chục thế lực tương đương với Âm Dương Tông, hoặc là tông môn, hoặc là thế gia, hoặc là đế quốc. "Âm Dương Tông phúc diệt, Âm Dương Lão Tổ đột phá Võ Đạo Kim Đan bị một cường giả Thiên Nhân Cảnh dùng một món vũ khí tương tự cần câu đánh chết một kích, thú vị!" Huyện lệnh Hoàng Thiên Huyện là Triệu Vô Cực nhìn tin tức phía dưới truyền đến, trong mắt lộ ra một vệt thú vị, phân phó nói: "Truyền lệnh Quốc chủ Đại Việt Đế Quốc Diệp Đông Hoàng trong vòng mười ngày đến đây báo danh!" "Vâng, đại nhân!" Bên cạnh Triệu Vô Cực, một vị Chủ

bộ Kim Đan Cảnh cung thân đáp.

Những thế lực như Âm Dương Tông thay đổi, bọn họ sẽ không quản, chỉ cần thế lực mới sinh nộp lên cống phẩm đúng hạn, phụng Hắc Thủy Vương Triều làm chủ là được.

Bình thường chi chủ của thế lực mới sinh đều là trong vòng một tháng đến đây bái kiến, hiện nay lại là mười ngày.

Chủ bộ biết, vị Huyện lệnh đại nhân này là nhìn trúng món bảo vật cần câu của đối phương, có chút không kịp chờ đợi rồi!

Không nhắc tới động tác của Triệu Vô Cực, sau khi Diệp Đông Hoàng diệt Âm Dương Tông, Âm Dương Vực quả thực long trời lở đất.

Vô số thế lực hoảng sợ, nhao nhao mang theo lễ vật mỹ nữ, tranh tiên khủng hậu đến đây nạp cống bái kiến. "Đại Huyền Đế Quốc hiến lên Huyền Vô Song, Huyền Vô Y hai vị công chúa, mỹ nữ trăm người..." "Đại Viêm Đế Quốc hiến lên Viêm Phượng Loan công chúa, mỹ nữ trăm người..." "Hít, Đại Huyền Đế Quốc và Đại Viêm Đế Quốc thật lớn thủ bút!" "Đúng vậy, nghe nói ba vị công chúa này đều là thiên phú dị bẩm, tu vi đạt tới Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, bởi vì muốn hiến cho Đông Hoàng Bệ hạ, cho nên dùng đế quốc nội tình bồi dưỡng thành Vô Địch Đại Tông Sư!" "Không hổ là hai đại đế quốc xếp hạng thứ nhất thứ hai trong Âm Dương Vực chúng ta, quả nhiên lợi hại, thiên kiêu như vậy đều hiến lên rồi!" "Cái này tính là gì, phải biết Đông Hoàng Bệ hạ thiên túng thần võ, bên người Thần Hậu, Thánh Phi đều là cường giả Thiên Nhân.

Các nàng nếu là được Đông Hoàng Bệ hạ sủng hạnh, Thiên Nhân khả kỳ, đến lúc đó đạt được chỗ tốt há lại mấy cái công chúa Vô Địch Đại Tông Sư có thể so sánh!!" "Hoàng Thiên Quận Quận thủ Triệu Vô Cực?" Ngay ngày thứ hai sau khi Diệp Đông Hoàng đuổi đám Quốc

chủ các tiểu quốc đến triều bái đi, một cường giả Thiên Nhân Cực Hạn lỗ mũi hướng lên trời đi tới Đại Việt Đế Quốc, tuyên bố mệnh lệnh với hắn.

Bắt hắn trong vòng mười ngày tiến đến Hoàng Thiên Quận bái kiến Quận thủ Triệu Vô Cực.

Diệp Đông Hoàng tùy ý gật đầu, đuổi hắn đi.

Sứ giả nộ khí xung thiên rời đi, đoán chừng trở về thọc gậy bánh xe, mách lẻo với Diệp Đông Hoàng rồi.

Đối với việc này, Diệp Đông Hoàng cũng không để ý.

Hắn tin tưởng đợi đến lúc Triệu Vô Cực tới tìm hắn hỏi tội, hắn đã phát triển trở thành một quái vật khổng lồ.

Một tên cường giả cao giai Kim Đan Cảnh cỏn con, hắn căn bản không để vào mắt.

Chính là Triệu Vô Cực hiện tại qua đây, Diệp Đông Hoàng cũng có nắm chắc diệt sát hắn! "Hắc Thủy Vương Triều sao?

Đi đi lại lại mấy cái thế giới, rốt cục coi như là sơ bộ tiếp xúc đến cường giả của thế giới này rồi!" Diệp Đông Hoàng mâu quang khẽ động.

Những thế lực như Âm Dương Tông, tại Thần Châu Đại Lục căn bản không nhập lưu, ở bên ngoài căn bản sẽ không có người biết.

Âm Dương Vực cũng chẳng qua là Âm Dương Tông tự mình mệnh danh, giống như Hắc Thủy Vực nơi Hắc Thủy Vương Triều tọa lạc mới là cái tên có từ xưa, được mọi người biết rõ, hơn nữa diện tích một vực vô cùng bao la.

Hắc Thủy Vương Triều cũng chỉ là một vương triều tương đối cường đại tại Hắc Thủy Vực mà thôi.

Căn cứ tin tức Diệp Đông Hoàng đạt được, Hắc Thủy Vương Triều y phụ vào Đại Chu Hoàng Triều.

Mà Đại Chu Hoàng Triều lại làm Diệp Đông Hoàng rất cảm thấy hứng thú.

Tương truyền chi chủ của Đại Chu Hoàng Triều là một vị Nữ Hoàng, tên Võ Chiếu, hiệu Nhật Nguyệt Lăng Không, ba ngàn năm trước tay trắng dựng nghiệp kiến lập nên Đại Chu Hoàng Triều, uy chấn tứ phương, phong hoa tuyệt đại.

Bất quá hiện tại, Đại Chu Hoàng Triều cự ly Diệp Đông Hoàng còn tương đối xa xôi.

Nếu hắn không thể trở thành Vương Triều chi chủ, e rằng ngay cả tên cũng truyền không đến tai đối phương.

Dù sao, dưới trướng Đại Chu Hoàng Triều có hàng trăm vương triều, thế lực dưới vương triều căn bản sẽ không quá quan tâm.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng cảm thấy hứng thú không phải vì đối phương là một nữ nhân, mà là vì đối phương cùng một danh nhân kiếp trước của hắn có tên giống nhau, đồng dạng là Nữ Hoàng, đồng dạng là Đại Chu... --- **Vạn Đạo Điếu Hoàng Can:** * Đẳng cấp: Tứ cấp (0/10.000.000) * Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng * Tu vi: Thiên Nhân Nhị Trọng Đỉnh Phong (Vạn Đạo Chân Ý nhị trọng đỉnh phong) * Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Ngũ giai 24200/100000) * Giác tỉnh thần thông: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) * Tự sáng tạo võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Quân Lâm Thiên Hạ * Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh * Khí Vận Điểm: 11.254.600 * Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh giang hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế giới. --- "Hơn một ngàn vạn Khí Vận Điểm, vẫn là lần đầu tiên vượt qua một ngàn vạn!" Diệp

Đông Hoàng vứt bỏ tạp niệm trong lòng, nhìn về phía bảng ảo Vạn Đạo.

Hắn diệt đi Âm Dương Tông, tiếp quản mấy trăm đế quốc tại Âm Dương Vực, Khí Vận Điểm lập tức bạo tăng hơn một ngàn vạn.

Nếu diệt đi Hắc Thủy Vương Triều, thống trị cương vực của Hắc Thủy Vương Triều, Khí Vận Điểm ít nhất phải tính bằng đơn vị ức.

Bất quá, Hắc Thủy Vương Triều đối với hắn mà nói, vẫn là quái vật khổng lồ! "Đi Đại Tần thế giới!" Diệp Đông Hoàng không suy nghĩ nhiều, ý niệm khẽ động, phân phó nói.

Đã bị Quận thủ Hoàng Thiên Quận nhìn trúng, vậy hắn rất nhanh sẽ phải đối đầu với Hắc Thủy Vương Triều.

Dù sao hắn không có khả năng tống xuất Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, vậy chỉ có diệt sát Triệu Vô Cực.

Chương 214

Diệt Triệu Vô Cực tất nhiên sẽ kinh động cấp trên của hắn là Phủ chủ Đại Mạc Phủ, một khi động đến Phủ chủ, sẽ kinh động Quốc chủ Hắc Thủy Vương Triều.

Những thứ này đều là liên đới, việc hắn có thể làm chính là trước khi người khác động thủ với hắn phải trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức có thể diệt sát đối phương. "Đinh!

Chân thân xuyên việt tứ cấp trung phẩm Đại Tần thế giới tiêu hao Khí Vận Điểm một ngàn vạn, có xuyên việt hay không?" Thanh âm nhắc nhở vang lên, Diệp Đông Hoàng không có do dự: "Có!" Chân thân xuyên việt đều cần một ngàn vạn, hắn có một ngàn một trăm vạn Khí Vận Điểm khẳng định không đủ thế đại xuyên việt (thay thế nhân vật).

Nếu không hắn cũng muốn thử xuyên việt thành Tần Thủy Hoàng, bất quá đoán chừng cần đến vài ngàn vạn Khí Vận Điểm, Diệp Đông Hoàng căn bản không có thời gian thu thập.

Kỳ thực chân thân xuyên việt cũng không tệ, một người một kiếm, khai tịch một cái Đại Hạ Vương Triều, dã man cũng có cảm giác thành tựu!

Một đạo tử quang bao trùm Diệp Đông Hoàng biến mất tại trong hoàng cung.

Mà thủ hạ cường giả của hắn đã sớm tiến vào thế giới bên trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, lợi dụng thời gian Diệp Đông Hoàng xuyên việt để biến cường. ... **Đại Tần Thế Giới.** **Hàn Quốc, Tân Trịnh.** "Thất quốc tranh hùng, chư tử bách gia!" "Thương sinh đồ đồ, thiên hạ liễu liễu.

Chư tử bách gia, duy ngã tung hoành.

Tung Hoành Quỷ Cốc, nhất nộ nhi chư hầu câu, an cư tắc thiên hạ tức!" "Thiên hạ giai bạch, duy ngã độc hắc.

Phi Công Mặc Môn, kiêm ái bình sinh, Mặc Gia!" "Linh y ngọc bội, nhất âm nhất dương.

La Sinh Đường hạ, thu lan trường sinh.

Thái Cực Huyền Nhất, Âm Dương lưỡng khí, Âm Dương Gia!" "Địa trạch vạn vật, Thần Nông bất tử.

Vương hầu tướng tướng, ninh hữu chủng hồ, Nông Gia!" ...

Diệp Đông Hoàng mạn bộ tại trong thành Tân Trịnh, trong đầu hiện ra từng màn hình ảnh.

Địa điểm hắn hàng lâm chính là ngoài thành Tân Trịnh của Hàn Quốc.

Trải qua một phen dò xét, cơ bản có thể xác định đây là Đại Tần thế giới nơi có Thiên Hành Cửu Ca hoặc Tần Thời Minh Nguyệt.

Đây là một thế giới lấy giang hồ và kiếm khách làm chủ, sức một người có thể cải thiên hoán địa!

Căn cứ tin tức hắn đạt được, thời gian tuyến còn rất sớm.

Hàn Vương An vẫn còn là Thái Tử An, vừa mới phúc diệt vùng Bách Việt, còn chưa lên làm Hàn Vương, bất quá cũng sắp rồi!

Diệp Đông Hoàng chỉnh lý tin tức trong đầu, đi đến trước một tòa cầu treo.

Dưới cầu là vực sâu không thấy đáy, vân vụ lượn lờ.

Đối diện cầu là một tòa cửa thành, trên cửa thành khắc có tiêu chí con dơi.

Hai bên mỗi bên có chín bức tượng binh sĩ thân hình cao lớn, bọn họ tay cầm trường qua, túc nhiên lãnh liệt.

Trên đầu thành, quân kỳ in gia huy hình con dơi tung bay theo gió.

Từng sợi xích sắt màu đỏ vắt ngang chân trời, phảng phất câu thông thiên địa, kể rõ từng đoạn chuyện cũ không muốn người biết!

Huyết Y Bảo.

Một nơi tràn ngập truyền thuyết.

Khiến người ta rùng mình, phảng phất một tòa núi tuyết băng lãnh.

Khô cốt chiếu ngân giáp, ngai ngai Huyết Y Hầu!

Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi, chính là chủ nhân hiện tại của tòa bảo để hùng vĩ băng lãnh này, cũng là mục tiêu Diệp Đông Hoàng tới đây!

Hắn muốn chinh phục Đại Tần thế giới, tự nhiên không thể chỉ dựa vào một mình hắn.

Đã đi tới Hàn Quốc Tân Trịnh, vậy thì bắt đầu từ nơi này.

Bạch Diệc Phi là mục tiêu đầu tiên của hắn!

Nhưng sẽ không phải là mục tiêu cuối cùng!

Diệp Đông Hoàng nghênh ngang đi về phía Huyết Y Bảo, nhưng thân ảnh của hắn lại không để cho một ai nhìn thấy, phảng phất như trong suốt.

Hắn dùng Vạn Đạo Chân Ý che giấu thân hình khí tức, một đường thông suốt không trở ngại bước vào trong tòa Huyết Y Bảo khiến người ta nghe tên đã biến sắc này. "Cơ Vô Dạ, Dạ Mạc Tứ Hung Tướng!" Trong Huyết Y Bảo, một đạo thân ảnh màu đỏ ngồi ở trên bảo tọa, khẽ lẩm bẩm, phảng phất đang suy tư điều gì.

Thân ảnh này sắc mặt tái nhợt, một đầu tóc trắng, thấm ra đôi môi đỏ như máu, khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị.

Đai lưng trắng, trang phục áo khoác xen kẽ đỏ đen, đầu quan giản ước yêu diễm, đem sự tà mị cuồng quyến của hắn triển hiện không bỏ sót.

Thiết kế nội đáp trong áo ngoài màu đỏ của hắn giống như khôi giáp, phối hợp một đôi quân ủng, trong sự tà mị lại nhiều thêm vài phần bá khí!

Hắn chính là Huyết Y Hầu — Bạch Diệc Phi!

Diệp Đông Hoàng chậm rãi đi vào cửa, đứng định, Vạn Đạo Chân Ý tán đi, lộ ra thân hình. "Ai?" Bạch Diệc Phi bỗng nhiên bừng tỉnh, song kiếm đỏ trắng nắm trong tay, ánh mắt cảnh giác mà băng lương tràn ngập sát ý vọng về phía Diệp Đông Hoàng.

Trong lòng hắn hãi nhiên, vạn vạn không nghĩ tới có người có thể lặng yên không một tiếng động tiềm nhập vào Huyết Y Bảo của hắn!

Mãi cho đến thời khắc đối phương tới gần hắn mới phát hiện.

Kỳ thực nếu không phải Diệp Đông Hoàng chủ động tán đi Vạn Đạo Chân Ý, lấy thực lực Vô Địch Đại Tông Sư hiện tại của Bạch Diệc Phi, cho dù Diệp Đông Hoàng đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng không có khả năng phát hiện!

Huyết Y Bảo là cấm địa của hắn, trong phủ ngoại trừ biểu muội Minh Châu, ngay cả hạ nhân cũng không có một ai!

Nếu có người khác, vậy nhất định là thiếu nữ thanh xuân dùng để cung cấp cho hắn luyện công!

Cho nên, kẻ tự tiện xông vào Huyết Y Bảo, phải chết! "Ngươi là ai?" Sát khí cường đại uyển như thực chất tràn ngập ra, không gian Huyết Y Bảo vốn đã âm sâm lãnh liệt trong nháy mắt trở nên càng

thêm buốt giá, hàn nhập cốt tủy.

Bạch Diệc Phi tu luyện gia truyền võ học Hàn Băng Quyết, có thể ngưng khí hóa băng, thanh xuân vĩnh trú, uy lực bất tục, nhưng có một khuyết hãm phi thường lớn, cần dùng tinh huyết của thiếu nữ thanh xuân để dưỡng cổ luyện công.

Đoạt mệnh hóa khô cổ, ngưng huyết nhiễm bạch y!

Đây là một loại công pháp cực kỳ tàn nhẫn tà ác, không thể để người ngoài biết, mà những bí mật này đều ở trong Huyết Y Bảo, cho nên Huyết Y Bảo là cấm địa, tuyệt đối không cho phép người ngoài bước vào. "Sát khí không tệ, xem ra giết người không ít!" Diệp Đông Hoàng phảng phất không nghe thấy chất vấn của Bạch Diệc Phi, ánh mắt rơi vào song kiếm đỏ trắng trong tay hắn.

Nghe nói hai thanh kiếm này là do vị nữ Hầu tước duy nhất của Hàn Quốc, cũng chính là mẫu thân của Bạch Diệc Phi sử dụng, có lẽ là gia truyền bảo kiếm.

Kiếm cách của song kiếm có hình dạng con dơi đại biểu cho [Huyết Y Hầu].

Kiếm tay trái là lưỡi kiếm màu đỏ, kiếm cách màu trắng; kiếm tay phải là lưỡi kiếm màu trắng, kiếm cách màu đỏ.

Vừa vặn đối ứng với chữ "Huyết" của [Huyết Y Hầu] và chữ "Bạch" của [Bạch Diệc Phi]. "Tìm chết!" Tuy rằng cảm giác Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng dám xông vào Huyết Y Bảo của hắn, bất luận là ai, đều phải chết!

Bạch Diệc Phi chém song kiếm một cái, từng cây băng trùy ngưng tụ, phảng phất sống lại, lao về phía Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng chắp tay sau lưng mà đứng, ánh mắt không có chút dao động, Vạn Đạo Lĩnh Địa từ thể nội tuôn ra.

Nơi đi qua, từng cây băng trùy trong nháy mắt tiêu tan vô hình.

Đồng thời, một cỗ lực lượng kinh khủng áp lên người Bạch Diệc Phi. "Làm sao có thể?" Bạch Diệc Phi ánh mắt hãi nhiên, cảm giác một cỗ lực lượng to lớn áp lên toàn thân, cả người động đậy không được.

Hắn có thể cảm nhận sâu sắc cỗ lực lượng kinh khủng kia chỉ cần Diệp Đông Hoàng khẽ động một ý niệm, liền có thể khiến hắn phấn thân toái cốt, chết không toàn thây.

Cho dù là Đại tướng quân Cơ Vô Dạ, người được xưng là tướng mạnh nhất trăm năm qua của Hàn Quốc hiện nay, cũng xa xa so ra kém Diệp Đông Hoàng! "Ngươi rốt cuộc là ai?

Muốn làm gì?" Bạch Diệc Phi tỉnh táo lại.

Chênh lệch quá lớn, nếu Diệp Đông Hoàng muốn giết hắn, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết.

Theo hắn thấy, Diệp Đông Hoàng nhất định là nhân vật kinh khủng trong Chư Tử Bách Gia.

Chỉ là chênh lệch giữa bọn họ quá lớn, Diệp Đông Hoàng dùng một ý niệm liền trấn áp hắn, hắn cũng nhìn không ra Diệp Đông Hoàng thuộc về nhà nào. "Ngươi nói thiên hạ này là thiên hạ của ai?" Diệp Đông Hoàng đi đến chỗ ngồi trước đó của Bạch Diệc Phi ngồi xuống, thản nhiên hỏi. "Ngươi là người của Đại Việt?" Bạch Diệc Phi ánh mắt khẽ động, hiện nay Đại Việt mạnh nhất, theo hắn thấy Diệp Đông Hoàng là tới giúp Đại Việt sạn trừ cường địch!

Phải biết tại Hàn Quốc, ngoại trừ chủ lực đại quân Hàn Quốc do Cơ Vô Dạ chưởng quản ra, thì thuộc về mười vạn Bạch Gia Quân của hắn mạnh nhất!

Bính!

Chương 215

Bạch Diệc Phi vừa dứt lời, thân thể trầm xuống.

Cỗ lực lượng kinh khủng kia hung hăng đè lên người hắn, khiến chân hắn mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Phiến đá cứng rắn trên mặt đất nứt ra từng vết nứt như mạng nhện, khóe miệng hắn cũng dật ra tia máu tươi. "Đừng!" Lúc này, bên cạnh vang lên một tiếng kinh hô.

Chỉ thấy một nữ tử vũ mị động lòng người chạy ra.

Nữ tử dáng người cao gầy, ước chừng một mét bảy tám, thân đoạn hoàn mỹ phối hợp với váy dài đuôi cá thắt eo, có thể xưng tuyệt phối.

Đường cong đầy đặn, thướt tha yểu điệu, trong lúc gót sen nhẹ nhàng di chuyển, váy dài lay động.

Đùi đẹp tuyết trắng thắt dải lụa đen thắt nơ hồ điệp, tăng thêm ba phần gợi cảm!

Ba ngàn tóc đen nhẹ nhàng phiêu đãng, như thác nước đổ xuống.

Một khuôn mặt trái xoan đại khí mà yêu diễm, tinh xảo hoàn mỹ.

Da thịt tuyết trắng, trắng nõn tinh tế, thổi qua liền phá. "Thiếp thân Minh Châu bái kiến công tử, không biết Biểu ca có chỗ nào đắc tội, hoàn thỉnh công tử lượng thứ, thiếp thân nguyện thay Biểu ca chuộc tội!" Minh Châu đi vào trước người Diệp Đông Hoàng, hai tay đặt tại bụng dưới, doanh doanh cúi người.

Sở sở đáng thương lại phong tình vạn chủng, khiến người ta thương tiếc.

Một đôi con ngươi u thúy câu hồn, tịnh lệ, lãnh diễm, hẹp dài.

Thật là một mỹ nhân yêu đến cực hạn, đẹp đến cực hạn.

Họa quốc ương dân, bất quá cũng như thế này thôi! "Chước chước kỳ hoa, giảo nhược minh châu, thật sự là người cũng như tên.

Không biết nàng muốn chuộc tội như thế nào?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng không chút che giấu rơi vào trên người Minh Châu, trên dưới dò xét, đưa tay nắm lấy cái cằm trắng nõn tinh xảo của nàng, hơi nâng lên, ý vị thâm trường. "Công tử quá khen, thiếp thân tư chất bồ liễu, đâu đảm đương nổi công tử tán dự như thế!" Minh Châu cười tươi như hoa, mang theo ba phần e lệ, tay ngọc nhẹ nhàng nâng bình ngọc, châm cho Diệp Đông Hoàng một chén trà, vũ mị cười nói: "Công tử võ công cái thế, không biết Biểu ca có chỗ nào đắc tội, chỉ cần công tử khai ân, hết thảy đều dễ thương lượng!" Trong lúc nói chuyện, đôi mắt câu hồn của Minh Châu nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt kia quả thực làm cho người ta nổ tung.

Sợ là chín mươi chín phần trăm nam nhân trong thiên hạ cũng không đỡ nổi một cái ánh mắt của nàng mà bái đảo dưới váy thạch lựu.

Đáng tiếc Diệp Đông Hoàng lại cố tình không phải người trong số chín mươi chín phần trăm kia! "Nàng nói thiên hạ này là thiên hạ của ai?" Diệp Đông Hoàng bưng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một miếng, ánh mắt ngoạn vị nhìn khuôn mặt động lòng người của Minh Châu.

Rắn rết mỹ nhân, bất quá cũng như vậy!

Hắn lặp lại vấn đề của hai người vừa rồi một lần nữa! "Thiên hạ này tự nhiên là thiên hạ của công tử!" Minh Châu nhìn Diệp Đông Hoàng uống trà, đôi mắt đẹp long lanh đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng ngồi xuống, không ngừng lay động.

Lập tức, hương thơm đập vào mặt, cánh tay Diệp Đông Hoàng truyền đến một trận nhu nhuyễn kinh người, làm cho người ta hoa mắt thần mê. "Không tệ, Minh Châu không hổ là Minh Châu, nói chuyện chính là êm tai!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm yêu nữ này vào trong ngực, tùy ý vuốt ve.

Sâu trong đáy mắt Minh Châu hàn quang hiện lên, nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn tràn ngập phong tình động lòng người, nhả khí như lan, cười nói tự nhiên: "Công tử quá khen, lấy tài tình của công tử, tất có thể thành tựu một phen kinh thế vĩ nghiệp, thiếp thân bất quá chỉ trần thuật một sự thật mà thôi!" "Đã như vậy, các ngươi đều thần phục Trẫm, ngày khác mang các ngươi trường sinh bất tử, thanh xuân vĩnh trú, cũng không phải là không thể!" Diệp Đông Hoàng nhéo nhéo khuôn mặt tươi cười của Minh Châu, ánh mắt nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Trong lòng Bạch Diệc Phi giật thót, cảm giác bị một đầu hồng hoang cự thú nhìn chằm chằm, toàn thân mỗi một tế bào phảng phất đều đang run rẩy, sợ hãi.

Hắn cũng không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên muốn tranh đoạt thiên hạ.

Trong bảy nước hắn là không có Diệp Đông Hoàng, cũng tức là Diệp Đông Hoàng định tay trắng dựng nghiệp? "Công tử thực lực cường đại, nhưng thất quốc cường giả như mây, Chư Tử Bách Gia càng là cao thủ xuất hiện lớp lớp, không biết công tử có lo lắng gì để tranh bá thiên hạ?" Bạch Diệc Phi không có trực tiếp cự tuyệt, hỏi ngược lại. "Trẫm có lo lắng gì các ngươi tự sẽ biết, hiện tại các ngươi chỉ cần biết hiệu trung với Trẫm, sẽ là tạo hóa lớn nhất của các ngươi, ngược lại..." Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh lẽo, đưa tay hư không nắm chặt, một miếng băng phiến mỏng manh ngưng tụ, sau đó khuất chỉ bắn ra.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Bạch Diệc Phi và Minh Châu, miếng băng bắn vào trong cơ thể Bạch Diệc Phi! "Công tử, ngài đã làm gì?" Minh Châu ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng, sở sở đáng thương, mặc cho nam nhân nào cũng khó mà cự tuyệt đôi mắt kia của nàng, đáng tiếc đối với Diệp Đông Hoàng vô dụng.

Bạch Diệc Phi thì dùng ánh mắt lăng lệ phẫn nộ nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng. "Sinh Tử Phù!" Thanh âm bình tĩnh của Diệp Đông Hoàng vang lên, khiến Minh Châu và Bạch Diệc Phi cảm thấy một cỗ hàn ý thấu xương.

Thứ này nghe tên liền biết không phải thứ tốt lành gì, mười có tám chín là khiến người ta cầu sống không được, cầu chết không xong, là thủ đoạn dùng để khống chế người khác!

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Diệp Đông Hoàng đã ấn chứng phỏng đoán của bọn họ. "Sinh Tử Phù này một khi phát tác, một ngày lợi hại hơn một ngày.

Kỳ dương kịch thống (ngứa lạ đau đớn) tăng lên chín chín tám mươi mốt ngày, sau đó từng bước giảm bớt.

Tám mươi mốt ngày sau, lại tiếp tục tăng lên, cứ thế tuần hoàn qua lại, vĩnh viễn không thôi." "Mới đầu trúng Sinh Tử Phù, sẽ cảm thấy chỗ vết thương càng lúc càng ngứa, hơn nữa cơn ngứa dần dần thâm nhập.

Không đến thời gian một bữa cơm, ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng tự phát ngứa, bất luận công lực cao bao nhiêu, cũng chịu không nổi nỗi khổ dày vò này, thực là cầu sống không được, cầu chết không xong." "A!" Minh Châu dù nhìn quen sinh tử, cũng giúp Bạch Diệc Phi xử lý thiếu nữ thanh xuân để dưỡng cổ luyện công, cũng coi là hạng người tâm ngoan thủ lạt, giờ phút này cũng có loại cảm giác rùng mình.

Diệp Đông Hoàng thu hồi Vạn Đạo Chân Ý đang trấn áp Bạch Diệc Phi, thản nhiên nói: "Các ngươi đều tinh thông dược lý, là cao thủ dùng độc, có thể thử xem có thể giải được Sinh Tử Phù của Trẫm hay không!" Bạch Diệc Phi không nói chuyện, cũng không ra tay với Diệp Đông Hoàng, mà là cẩn thận cảm ứng tự thân, cảm giác chỗ vết thương bắt đầu phát ngứa, càng lúc càng khó chịu, nhưng lại tìm không thấy căn nguyên.

Minh Châu đôi mắt đẹp lo âu, không biết nên làm thế nào cho phải! "Thật thơm!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, ghé vào trước bộ ngực vĩ ngạn muốn nổ tung của Minh Châu, thật sâu hít một hơi hương thơm, lập tức nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, thản nhiên nói: "Lượng trà này tựa hồ thiếu một chút!" Lời của Diệp Đông Hoàng có thâm ý khác!

Trong lòng Minh Châu kinh hãi.

Vừa rồi nàng châm trà cho Diệp Đông Hoàng tự nhiên đã động tay chân, bất quá trong nước trà không có độc, cho dù cao thủ cũng nhìn không ra.

Nhưng phối hợp với hương khí trên người nàng sẽ hình thành kịch độc.

Tuy nhiên giờ phút này Diệp Đông Hoàng không trúng độc, còn chuẩn xác nói ra thủ pháp dùng độc của nàng, hiển nhiên thủ đoạn của nàng thất hiệu rồi! "Thiếp thân giúp công tử châm thêm một lần nữa!" Minh Châu phảng phất không nghe ra thâm ý trong đó hoặc nói là đang giả ngu, vũ mị cười một tiếng. "Không cần!" Diệp Đông Hoàng ôm eo thon nhu nhuyễn của nàng, ánh mắt nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Người sau đã thống khổ ngứa ngáy khó nhịn, không ngừng đưa tay cào cấu, sắc mặt vặn vẹo, khó chịu đến cực điểm. "Biểu ca!" Trong mắt Minh Châu tràn đầy lo âu.

Bạch Diệc Phi ý chí kiên nghị, giờ phút này lộ ra bộ dạng như thế,

có thể thấy được sự lợi hại của Sinh Tử Phù. "Công tử, cầu xin ngài, buông tha cho Biểu ca đi.

Chúng ta cái gì cũng đáp ứng ngài, nguyện ý hiệu trung công tử, vì công tử... không, vì chủ nhân hiệu khuyển mã chi lao, lên núi đao xuống biển lửa, vạn chết không từ!" Minh Châu vội vàng mở miệng.

Nàng thống khoái đáp ứng như vậy cũng không chỉ vì Bạch Diệc Phi, mà còn là vì chính nàng.

Nàng không hề muốn trải nghiệm sự lợi hại của Sinh Tử Phù của Diệp Đông Hoàng!

Cho nên, vừa vặn mượn cớ cầu xin cho Bạch Diệc Phi, đáp ứng yêu cầu của Diệp Đông Hoàng!

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nàng cũng không muốn thà chết bất khuất, sống sờ sờ chịu tội!

Hơn nữa, nàng là nữ nhân, nếu chọc giận người khác, dùng hình với nàng, hậu quả càng thảm!

Diệp Đông Hoàng vuốt ve mái tóc của nàng, tịnh không nói chuyện.

Bạch Diệc Phi giờ phút này cũng nhịn không được thảm khiếu thành tiếng, ngã trên mặt đất, thân thể vặn vẹo. "Biểu ca, huynh mau đáp ứng chủ nhân a!" Minh Châu lo lắng nói. "Bạch Diệc Phi nguyện ý hiệu trung Chúa công!" Bạch Diệc Phi gian nan mở miệng.

Bảo hắn gọi chủ nhân, hắn bất luận như thế nào cũng không mở miệng được!

Nửa canh giờ sau.

Dưới ánh mắt sợ hãi của Minh Châu, Diệp Đông Hoàng lấy ra một bình đan dược ném cho Bạch Diệc Phi, nói: "Đây là đan dược áp chế

Sinh Tử Phù, khi phát tác thì ăn một viên, đủ dùng cho mười năm!" "Đa tạ Chúa công!" Bạch Diệc Phi như được đại xá, vừa rồi thật sự là tâm muốn chết cũng có, chân chính lĩnh hội được cái gì gọi là cầu sống không được cầu chết không xong.

Trước kia đều là hắn làm cho người khác cầu sống không được cầu chết không xong, hiện nay cũng coi như gặp báo ứng, chính mình đích thân trải nghiệm một lần!

Thực sự quá kinh khủng! "Nói cho Trẫm nghe thế cục hiện nay của Hàn Quốc và thiên hạ!" Nhìn Bạch Diệc Phi sau khi phục hạ đan dược hoãn giải thống khổ, Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng.

Bạch Diệc Phi đoán không chuẩn dụng ý của Diệp Đông Hoàng, tưởng rằng Diệp Đông Hoàng đang khảo nghiệm hắn, nên thành thật đem tất cả tin tức hắn biết và cái nhìn của chính mình nói một lần. "Hàn Vương hiện nay không xong rồi, Thái Tử An sắp kế vị.

Cơ Vô Dạ thực lực đã đạt tới Thiên Nhân Cảnh, đang tổ chức Dạ Mạc, mời Bạch Diệc Phi và Minh Châu gia nhập, ngày mai tụ hội tại Tướng quân phủ..." Diệp Đông Hoàng chỉnh lý tin tức của Bạch Diệc Phi trong đầu.

Quả nhiên giờ phút này Cơ Vô Dạ mạnh hơn Bạch Diệc Phi một bậc, vì vậy mới có Dạ Mạc Tứ Hung Tướng sau này.

Chương 216

Ngai ngai Huyết Y Hầu, Thạch Thượng Phỉ Thúy Hổ, Bích Hải Triều Nữ Yêu, Nguyệt Hạ Thoa Y Khách.

Triều Nữ Yêu tự nhiên chính là biểu muội Minh Châu của Bạch Diệc Phi.

Không hổ là Triều Nữ Yêu, thật là một yêu tinh! "Công pháp ngươi tu luyện khuyết hãm quá lớn, cũng quá mức tàn nhẫn, về sau không được dùng thiếu nữ thanh xuân vô tội luyện công!" Diệp Đông Hoàng mở miệng.

Trong mắt Bạch Diệc Phi lộ ra một vệt không phục.

Không thể luyện công chẳng phải hắn thành phế nhân?

Vĩnh viễn không có ngày nổi danh?

Ngay tại lúc Bạch Diệc Phi muốn nói cái gì đó, một quyển bí tịch bay về phía hắn. "Vạn Đạo Kinh?" Bạch Diệc Phi đưa tay tiếp được bí tịch, thấy là một quyển võ công bí tịch, trong lòng càng là hiếu kỳ.

Chẳng lẽ Diệp Đông Hoàng còn muốn bảo hắn đổi công pháp tu luyện?

Chỉ là công pháp chuyển tu đâu có dễ dàng như vậy, hơn nữa còn là gia truyền tuyệt học Hàn Băng Quyết của hắn, trừ phi phế võ công, nếu không căn bản không có khả năng chuyển tu! "Chủ nhân, Biểu ca nếu không thể tu luyện còn làm sao giúp chủ nhân khai cương thác thổ?

Nếu là chuyển tu võ học, chẳng những có nguy hiểm, mà còn không biết phải hao phí bao nhiêu năm mới có thể đạt tới cảnh giới như bây giờ!" Minh Châu lay động cánh tay Diệp Đông Hoàng, cầu

tình nói. "Vạn Đạo Kinh, Vạn Đạo Kinh, trên đời cư nhiên còn có công pháp thần kỳ như thế!" Ngay tại lúc Minh Châu còn muốn nói gì đó, Bạch Diệc Phi đã kích động không thôi lật xem Vạn Đạo Kinh, như nhặt được chí bảo.

Lời đến khóe miệng của Minh Châu không khỏi khựng lại.

Rốt cuộc là công pháp gì, cư nhiên làm cho Bạch Diệc Phi luôn luôn tỉnh táo lại hưng phấn như thế! "Nàng cũng có thể tu luyện!" Dường như nhìn ra sự hiếu kỳ của Minh Châu, Diệp Đông Hoàng nói.

Võ công của Minh Châu cũng không tính là yếu, Vô Thượng Đại Tông Sư đỉnh phong, hơn nữa tinh thông mị thuật, dùng độc..., tâm tư kín đáo, sát phạt quả đoán, cũng là một kỳ nữ tử.

Nếu không cũng không có khả năng trở thành một trong Dạ Mạc Tứ Hung Tướng! "Cảm ơn chủ nhân, chủ nhân ngài thật tốt!" Minh Châu không có bất kỳ nghi vấn nào, hôn lên má Diệp Đông Hoàng một cái, trực tiếp bái tạ.

Lấy sự hiểu biết của nàng đối với Bạch Diệc Phi, đối phương có thể cao hứng như vậy, tuyệt đối là tuyệt thế công pháp.

Loại cơ hội có thể biến cường này, nàng làm sao sẽ buông tha.

Tại võ đạo thế giới này, thực lực chính là căn bản để an thân lập mệnh.

Giống như Diệp Đông Hoàng, thực lực mạnh, liền có thể chúa tể vận mệnh bọn họ! "Đi thôi, Trẫm đích thân dạy nàng tu luyện!" Diệp Đông Hoàng bế Minh Châu lên.

Chờ Bạch Diệc Phi tu luyện Vạn Đạo Kinh xong, dưới ân uy tịnh thi như thế, coi như là sơ bộ thu phục.

Tiếp theo hẳn tự nhiên là phải giải quyết Triều Nữ Yêu, một trong Dạ Mạc Tứ Hung Tướng này.

Đối với nữ nhân, muốn thu phục trái tim nàng, đầu tiên phải thu phục thân thể nàng!

Nếu không bị nam nhân khác câu dẫn, rất dễ phản bội!

Đợi ngày mai, Cơ Vô Dạ triệu tập Dạ Mạc Tứ Hung Tướng tổ kiến Dạ Mạc, Diệp Đông Hoàng sẽ đi theo Bạch Diệc Phi và Minh Châu đi thu phục Cơ Vô Dạ cùng hai người còn lại trong Dạ Mạc Tứ Hung Tướng — Thạch Thượng Phỉ Thúy Hổ, Nguyệt Hạ Thoa Y Khách. "Chủ nhân!" Minh Châu nghe vậy, khuôn mặt tươi cười kiều tu, trong mắt tràn đầy e lệ, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Trước đó lúc hạ độc nàng đã thi triển thủ đoạn, các loại mị thuật đều dùng qua, đối với Diệp Đông Hoàng không có nửa điểm tác dụng.

Đối mặt Diệp Đông Hoàng, ngay cả Bạch Diệc Phi cũng không có lực phản kháng, nàng biết nàng là kiếp số khó thoát!

Cũng may Diệp Đông Hoàng cũng coi như nhân trung long phượng, võ công mạnh hơn Biểu ca nàng, lớn lên đẹp trai hơn Biểu ca nàng, nhìn như vậy, tựa hồ cũng coi như không tệ!

Trong phòng ngủ, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí dần dần ái muội.

Diệp Đông Hoàng ôm eo thon của Minh Châu, nhìn gò má tinh xảo động lòng người, đôi mắt u thúy, đôi môi đỏ mọng màu dâu tây của nàng, màu sắc tươi đẹp, vô cùng động lòng người. "Chờ một chút, chủ nhân, trên môi ta có độc!" Ngay tại lúc Diệp Đông Hoàng cúi người xuống, Minh Châu đột nhiên mở miệng, trong mắt hiện lên một vệt kiều tu và hoảng loạn của thiếu nữ.

Dù sao đi nữa hiện tại nàng cũng chỉ là một thiếu nữ chưa đến hai mươi, còn chưa phải là Triều Nữ Yêu về sau. "Nếu độc chết Trẫm, chẳng phải vừa đúng ý nàng?" Diệp Đông Hoàng nhìn mỹ nhân trước

mặt, eo thon tu trường, đường cong đầy đặn, đạm nhiên cười một tiếng, không nghĩ tới đối phương cư nhiên sẽ nhắc nhở hắn.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng biết đối phương chỉ là có chút khẩn trương, cũng hiểu chút độc đó đối với hắn vô dụng, nhưng sợ Diệp Đông Hoàng phát hiện xong sẽ hiểu lầm! "Chủ nhân minh giám!" Minh Châu nghe vậy, sắc mặt đột biến, quỳ rạp xuống đất, vội nói: "Thiếp thân đã đáp ứng hiệu trung chủ nhân, liền đối với chủ nhân tuyệt không hai lòng, càng sẽ không muốn ám hại chủ nhân...

Ngô..." Minh Châu lời còn chưa dứt, đã bị Diệp Đông Hoàng chặn lại.

Hắn xưa nay không tin lời người khác nói ngoài miệng, hành động mới là chứng minh tốt nhất.

Hắn tin tưởng rất nhanh liền có thể thu phục yêu tinh này, hơn nữa tuyệt đối trung thành hơn Bạch Diệc Phi!

Hàn Quốc, Tân Trịnh.

Tại Huyết Y Bảo lạnh lẽo tĩnh mịch, lúc này trong một gian phòng ngủ lại tràn ngập khí tức ấm áp nóng bỏng.

Xuân triều đái vũ vãn lai cấp, dã độ vô nhân chu tự hoành!

Bên ngoài, Bạch Diệc Phi cũng đang nhiệt tình đầu nhập, toàn bộ tâm thần đắm chìm trong sự mỹ diệu thần kỳ của Vạn Đạo Kinh!

Gia truyền võ học Hàn Băng Quyết của hắn uy lực tuy lớn, nhưng tác dụng phụ quá mạnh, cần phải dùng tinh huyết thiếu nữ để dưỡng cổ luyện công, đối với hắn mà nói cũng là một loại tra tấn.

Hiện tại sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, không những di chứng biến mất không còn tăm hơi, Hàn Băng Quyết dung nhập vào Vạn Đạo Kinh, uy lực càng mạnh hơn, lĩnh ngộ của hắn đối với Hàn Băng Kiếm Ý cũng sâu sắc hơn!

Từng đạo kiếm ý hư ảo nổi lên trên bề mặt cơ thể hắn, trầm bổng lên xuống.

Băng lãnh, sắc bén!

Phảng phất như có thể đông cứng vạn vật, xé rách vạn vật!

Hắn toàn thân tâm đầu nhập vào đó, vật ngã lưỡng vong, Hàn Băng Kiếm Ý không ngừng ngưng thực, không ngừng tăng lên, vô số kiếm ý hư ảo hiện ra, rậm rạp chằng chịt, hình thành nên đại dương kiếm khí xung quanh hắn.

Rắc rắc rắc!

Dưới Hàn Băng Kiếm Ý, không khí lạnh lẽo bị đông kết, vô số tinh thể băng ngưng tụ, không bao lâu sau, thân ảnh Bạch Diệc Phi đã không còn nhìn thấy, đại điện đã bị hoàn toàn đóng băng, hàn lãnh thấu xương.

Nếu có người ngoài bước vào, e rằng trong nháy mắt sẽ bị đông thành tượng băng.

Chỉ là luồng kiếm ý khủng bố ẩn ẩn lan tràn ra từ đại điện bị đóng băng kia, dưới Thiên Nhân Cảnh, không ai dám tùy tiện đặt chân đến. "Hống!" Không biết qua bao lâu, đại điện đang bị đóng băng thình lình nổ tung, băng tinh bắn tứ tung, hóa thành đầy trời tuyết bay, một đạo thân ảnh màu đỏ nhảy vọt ra, ngửa mặt lên trời thét dài, tràn đầy vô tận hưng phấn cùng kích động.

Hàn Băng Kiếm Ý cường đại ngưng tụ thành thực chất, tràn ngập toàn bộ Huyết Y Bảo, trong nháy mắt liền đem cả tòa lâu đài đóng băng, cũng may trong Huyết Y Bảo ngoại trừ Diệp Đông Hoàng và Minh Châu thì không còn người nào khác.

Khí tức áp ức từ trên bầu trời truyền đến, ánh mắt Bạch Diệc Phi nhìn về một nơi nào đó trong Huyết Y Bảo, đó là phòng ngủ của Minh

Châu, cũng là nơi duy nhất trong Huyết Y Bảo hiện tại không chịu ảnh hưởng bởi Hàn Băng Kiếm Ý của hắn.

Nơi đó phảng phất như có một ngọn lửa hừng hực, hào quang vạn trượng như thái dương, không thể nhìn thẳng, Hàn Băng Kiếm Ý của hắn giống như một đốm lửa nhỏ, hễ đến gần liền tan biến vô hình. "Chúa công tu vi thật sự là thâm sâu khó lường!" Ánh mắt Bạch Diệc Phi kính sợ, tràn đầy kiêng kị cùng sợ hãi, càng cường đại càng có thể cảm giác được sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng.

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn thiên kiếp sắp buông xuống trên bầu trời, thân ảnh khẽ động, rời khỏi Huyết Y Bảo, hướng về phía ngoài thành Tân Trịnh mà đi.

Vừa mới tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, lĩnh ngộ đối với Hàn Băng Kiếm Ý đã lên một tầm cao mới, chân chính lĩnh ngộ Hàn Băng Kiếm Ý, từ Vô Địch Đại Tông Sư bước vào Thiên Nhân Cảnh.

Cơ Vô Dạ lớn tuổi hơn hắn, trước đó đã đột phá, cho nên mới có thể áp hắn một đầu.

Hiện tại, hắn lại chẳng sợ hãi gì Cơ Vô Dạ nữa!

Mà tất cả những thứ này đều là Diệp Đông Hoàng ban cho hắn. ...

Tân Trịnh, Đại Tướng Quân phủ. "Hả?" Cơ Vô Dạ đang cùng hai thiếu nữ nỗ lực phấn chiến bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nắm chặt Bát Xích Trọng Phong đặt ở đầu giường, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ngoài thành Tân Trịnh.

Nơi đó ẩn ẩn có tiếng sấm nổ vang, mang theo sự áp bức của thiên uy. "Có người đột phá Thiên Nhân Cảnh?

Là ai?

Bạch Diệc Phi?" Trong đầu Cơ Vô Dạ nhanh chóng lướt qua các

loại ý niệm, tại Tân Trịnh này, người có khả năng đột phá nhất chính là Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi.

Không có chút do dự nào, Cơ Vô Dạ bò dậy khoác lên một chiếc áo choàng, thân ảnh lóe lên liền biến mất khỏi phủ đệ, lao về phía ngoài thành, mà hai thiếu nữ dưới thân hắn không biết từ lúc nào đã bị hắn ra tay sát hại.

Trong mắt vẫn còn mang theo sự sợ hãi!

Nỗi sợ hãi này hiển nhiên không phải là đối mặt với cái chết.

Chương 217

Cơ Vô Dạ ra tay quá nhanh, các nàng căn bản không cảm giác được tử vong, mà là nỗi sợ hãi khi bị Cơ Vô Dạ lăng nhục. "Quả nhiên là Bạch Diệc Phi!" Cơ Vô Dạ đi tới ngoài thành, nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang độ kiếp, trong mắt tràn đầy nồng đậm kiêng kị, hắn biết Bạch Diệc Phi sớm muộn gì cũng sẽ đột phá tới Thiên Nhân Cảnh, nhưng làm thế nào cũng không ngờ lại nhanh như vậy.

Thiên phú này cũng quá khủng bố rồi!

E rằng không bao lâu nữa sẽ vượt qua hắn, đến lúc đó hắn còn có thể khống chế Bạch Diệc Phi sao?

Còn có thể tại Hàn Quốc một nhà độc đại?

Nói không chừng hắn ngược lại sẽ bị Bạch Diệc Phi chế ngự!

Nghĩ tới đây, tay Cơ Vô Dạ đang nắm Bát Xích Trọng Phong siết chặt lại, sát ý trong lòng dâng trào.

Thừa dịp hiện tại Bạch Diệc Phi vừa mới đột phá, thực lực không mạnh, phải đem mối nguy hiểm diệt sát từ trong trứng nước! "Chúc mừng Hầu gia, thần công đại thành, tu vi tiến mạnh!" Thấy Bạch Diệc Phi độ qua lôi kiếp, Cơ Vô Dạ mang theo một nụ cười tiến lên chúc mừng. "Cơ tướng quân là tới giết Bản hầu?" Trong tay Bạch Diệc Phi, hồng bạch song kiếm tràn ngập kiếm khí, khí tức khủng bố vừa mới độ qua lôi kiếp còn chưa thu liễm quét ngang tứ phía, tiếng rắc rắc vang lên, đại địa chung quanh bị đóng băng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cây lớn từ thân cây đến cành cây rồi đến lá cây nhanh chóng bị băng tinh bao phủ, xung quanh hóa thành một thế giới băng tuyết. "Oanh!" Tiếng nói vừa dứt, Bát Xích Trọng Phong trong tay Cơ Vô Dạ

mang theo lực lượng kinh khủng ngăn sông đứt dòng xé rách không khí chém xuống, hắn một thân võ công hoành luyện, đao thương bất nhập, lực lớn vô cùng, đi theo con đường 'nhất lực phá vạn pháp'.

Dùng sức mạnh áp người! "Keng keng keng!" Hồng bạch song kiếm giao thoa đỡ đòn, Hàn Băng Kiếm Ý cuộn trào, từng dây leo băng từ dưới chân Bạch Diệc Phi dâng lên, tôn lên dáng vẻ Bạch Diệc Phi như băng tuyết chi thần. "Oanh oanh oanh!" Vô số dây leo băng vỡ vụn, băng tinh bắn tứ tung. "Vừa mới đột phá đã mạnh như vậy, quả nhiên không thể giữ lại!" Giao thủ vài chiêu, trong lòng Cơ Vô Dạ kinh hãi, sát ý càng thêm mãnh liệt, hắn tuyệt đối không cho phép có người uy hiếp đến địa vị của hắn. "Thật mạnh!

Nếu không tu luyện Vạn Đạo Kinh của Chúa công, ta hiện tại tuyệt đối không phải đối thủ của Cơ Vô Dạ!" Trong lòng Bạch Diệc Phi thầm nghĩ, hắn trước đó tuy rằng có lòng tin sau này sẽ vượt qua Cơ Vô Dạ, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại, không có Diệp Đông Hoàng, hắn e rằng còn phải mất vài năm nữa mới có thể đột phá đến Thiên Nhân Cảnh.

Đột phá đến Thiên Nhân Cảnh xong, e rằng còn cần vài năm thậm chí mười năm thời gian mới có khả năng vượt qua Cơ Vô Dạ.

Hiện nay, hắn lại đã có thực lực đối kháng trực diện với Cơ Vô Dạ!

Trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác may mắn khó tả, dường như gặp được Diệp Đông Hoàng cũng không phải là chuyện xấu! "Oanh oanh!

Keng keng!" Chiến đấu kịch liệt triển khai, cát bay đá chạy, đại địa một mảnh hỗn độn. ...

Trong Huyết Y Bảo, một tiếng thét dài kháng phấn vang lên, chiến đấu kết thúc. "Chủ nhân, vừa rồi ta hình như nghe thấy bên ngoài có

động tĩnh gì đó?" Thân thể mềm mại ôn nhu của Minh Châu tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt tuyệt mỹ đầy vẻ hồng hào ngẩng lên, mị nhãn như tơ, đôi mắt ngập nước nhìn Diệp Đông Hoàng, hơi thở như hoa lan.

Giờ khắc này, trong lòng nàng tràn đầy sự thỏa mãn chưa từng có, đây có thể nói là những ngày tháng vui vẻ nhất của nàng!

Đương nhiên, từ thiếu nữ lột xác thành đàn bà chỉ là một phần, quan trọng nhất là tu vi của nàng đột phá, đạt tới cảnh giới Vô Địch Đại Tông Sư.

Lại được Diệp Đông Hoàng truyền Vạn Đạo Kinh và giúp nàng tẩy tủy phạt mạch, cả người thoát thai hoán cốt, tất cả những điều đó chồng chất lên nhau, cả người phảng phất như ngồi hỏa tiễn, phiêu nhiên dục tiên.

Thể hội được niềm vui của nữ nhân, tu vi đột phá, đạt được thần công bí tịch, thể chất lột xác, thoát thai hoán cốt, dưới thế công mạnh mẽ như cuồng phong bạo vũ của Diệp Đông Hoàng, không có nữ nhân nào có thể chống đỡ được.

Cho dù nàng là Triều Nữ Yêu Minh Châu phu nhân cũng không ngoại lệ!

Một đêm liền khiến trái tim nàng luân hãm! "Đi thôi, chúng ta đi xem một chút!" Diệp Đông Hoàng tự nhiên biết vừa rồi là động tĩnh do Bạch Diệc Phi đột phá, hơn nữa giờ phút này hắn ẩn ẩn có thể cảm thấy bên ngoài thành Tân Trịnh có cường giả Thiên Nhân đại chiến, nghĩ đến chính là Bạch Diệc Phi và Cơ Vô Dạ.

Hắn tự nhiên muốn đi xem, bảo đảm vạn vô nhất thất! "Cảm ơn chủ nhân!" Cánh tay trắng nõn của Minh Châu ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, dâng lên một nụ hôn, cười tươi như hoa, minh mị động lòng người. ... "Võ công của Hầu gia quả nhiên lợi hại, Bản tướng bội

phục!" Kịch chiến mấy chục chiêu, Cơ Vô Dạ phát hiện thực lực của Bạch Diệc Phi hoàn toàn không yếu hơn hắn, trong lòng biệt khuất não nộ nhưng lại không thể làm gì, hắn biết đêm nay không giết được Bạch Diệc Phi rồi.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng đứng ở đối diện Cơ Vô Dạ, hắn cũng không giết được Cơ Vô Dạ, không có tiếp tục ra tay. "Lộp cộp lộp cộp!" Lúc này, trong rừng cây yên tĩnh vang lên tiếng bước chân chậm rãi mà giàu tiết tấu, Cơ Vô Dạ bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy một nam tử tuấn mỹ khí chất bất phàm ôm một vưu vật vũ mị yêu kiều đang chậm rãi bước tới.

Bước chân kia nhìn như chậm chạp, lại trong vài bước đã đi tới trước người hắn. "Minh Châu!" Cơ Vô Dạ liếc mắt một cái liền nhận ra nữ tử yêu kiều trong lòng nam tử kia, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, nam tử tuấn mỹ này mang lại cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa đối phương hiển nhiên có quan hệ với Minh Châu, cũng tức là nói hắn cùng một giuộc với Bạch Diệc Phi! "Ngươi là ai?" Cơ Vô Dạ cầm trong tay Bát Xích Trọng Phong, ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng đánh giá!

Hắn vẻ mặt đầy thịt ngang, tăng thêm vài phần dữ tợn và bá khí, thanh âm lãnh liệt, đông cứng cốt tủy. "Là người muốn ngươi hiệu trung!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Cơ Vô Dạ, thân hình khôi ngô, cơ bắp cuồn cuộn, tuy rằng dáng dấp xấu xí, bất quá ngược lại có vài phần bá khí, dù sao cũng là người tu luyện võ công hoành luyện. "Chỉ bằng ngươi?" Cơ Vô Dạ cười nhạo, hắn thừa nhận Diệp Đông Hoàng cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm, nhưng hắn cũng không cho rằng Diệp Đông Hoàng mạnh hơn hắn bao nhiêu. "Không nguyện ý?" Diệp Đông Hoàng cũng không bất ngờ, là ai cũng sẽ không vì một câu nói của hắn mà hiệu trung, kỳ thật hắn cũng chỉ là thuận miệng nói,

cũng không phải thật sự muốn thu phục Cơ Vô Dạ.

Về phần nguyên nhân?

Nhìn hắn không vừa mắt thôi!

Hắn làm việc cũng không cần lý do! "Vậy ngươi có thể đi rồi!" Tay phải Diệp Đông Hoàng buông vòng eo thon mềm mại của Minh Châu ra, Đông Hoàng Kiếm ngưng tụ trong lòng bàn tay, kiếm ý bá đạo sắc bén lan tràn, Bạch Diệc Phi sau khi Diệp Đông Hoàng đến vẫn luôn im lặng không nói lúc này hồng bạch song kiếm trong tay lại run rẩy.

Phảng phất như đang sợ hãi, e ngại, hoặc là đang triều bái quân vương trong kiếm! "Cuồng vọng, ngươi cho rằng ngươi và Bạch Diệc Phi liên thủ là có thể lưu lại Bản tướng quân?" Cơ Vô Dạ cười lạnh, nhưng trong lòng lại đề cao mười hai phần tinh thần, đối mặt với hai đối thủ cùng cấp, hắn cũng không dám có chút sơ suất nào. "Giết ngươi..." Ánh mắt Diệp Đông Hoàng hơi nâng lên, ánh trăng trong trẻo bao trùm, kiếm phong lăng liệt cùng ánh trăng giao thoa chiếu rọi, trong sự mỹ lệ mang theo một cỗ túc sát chi khí thấu vào cốt tủy. "Một kiếm là đủ!" Thanh âm rơi xuống, hắn nhẹ nhàng giơ Đông Hoàng Kiếm lên, ánh trăng rơi xuống, hắn phảng phất như thần linh viễn cổ, Kiếm Thần dưới trăng, khí thế khó có thể diễn tả bằng lời triển khai. "Chủ nhân thật soái!" Đôi mắt đẹp của Minh Châu ngước lên, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ bá khí của Diệp Đông Hoàng, bên tai vang lên thanh âm tự tin mà bá đạo kia, trái tim thình thịch nhảy loạn, ánh mắt si mê.

Cảm giác giờ khắc này hương vị đàn ông của Diệp Đông Hoàng bùng nổ, thân hình mềm mại tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, cảm giác hưng phấn và hạnh phúc chưa từng có. "Thằng ranh con!" Cơ Vô Dạ nổi giận, hắn còn chưa từng thấy kẻ nào cuồng vọng như thế, miệt thị

hắn như thế, thật coi Cơ Vô Dạ hắn là bùn nặn sao!

Người đất cũng còn có ba phần hỏa tính! "Vút!" Đao khí lăng liệt xé rách hư không, nhuộm đen ánh trăng lạnh lẽo, đồng tử Minh Châu co rụt lại, cảm giác vô tận đao ý ập vào mặt, một khắc sau sẽ đem nàng xé nát.

Một cỗ nguy cơ chưa từng có tập kích tới, làm cho nàng toàn thân băng lương, bất quá cảm nhận lồng ngực rắn chắc ấm áp đầy hữu lực phía sau, đao ý băng lãnh sắc bén kia phảng phất bị xua tan, làm cho trái tim bất an của nàng thoáng an định.

Giờ khắc này, vạn chúng chú mục.

Quần chúng vây xem không chỉ có Bạch Diệc Phi và Minh Châu, trước đó đại chiến giữa Bạch Diệc Phi và Cơ Vô Dạ đã hấp dẫn không ít cao thủ và thám tử, giờ khắc này đều ẩn tàng tứ phía, ngầm dòm ngó.

Diệp Đông Hoàng không để ý đến bọn hắn, cũng không sợ người khác biết sự tồn tại của hắn!

Hắn chính là hắn!

Diệp Đông Hoàng!

Một nam nhân sẽ khiến Thất Quốc sợ hãi!

Hắn không cần giấu đầu lòi đuôi, không cần trốn trong bóng tối làm một con chuột nhắt không thấy ánh mặt trời! "Ong!" Sát khí lăng lệ của Cơ Vô Dạ ập vào mặt, kiếm ý trong mắt Diệp Đông Hoàng chợt hiện, một chớp mắt này, hắn phảng phất như một thanh lợi kiếm xuất vỏ, phong mang không thể nhìn thẳng!

Giờ khắc này, tinh quang nguyệt huy trở nên ảm đạm, tất cả quang huy trong thiên địa đều đã tập trung trên người Diệp Đông Hoàng và Cơ Vô Dạ!

Bạch Diệc Phi tò mò thực lực của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt Minh Châu sùng bái si mê, thám tử muốn nhìn xem nam nhân đột nhiên toát ra chưa từng được ghi chép lại này phải chăng thật sự có bản lĩnh!

Đón lấy ánh trăng, Diệp Đông Hoàng đề kiếm đâm một cái, một kiếm này cũng không có thanh thế to lớn và sát cơ lăng lệ, chính là một kiếm bình bình vô kỳ, thoạt nhìn rất bình thường, thậm chí có chút chậm chạp.

Trong mắt rất nhiều thám tử, một kiếm này của Diệp Đông Hoàng ngay cả người mới học cũng không bằng, thực lực kém cỏi, vừa rồi chính là làm màu!

Nhưng trong mắt Bạch Diệc Phi, đó đã không phải là một thanh kiếm, mà là tiếng gầm của thiên thần, lôi đình nhất kích, mồ hôi lạnh không khỏi thấm ướt y phục sau lưng, từ trên một kiếm kia, hắn cảm thấy hơi thở tử vong.

Nếu như một kiếm này đâm về phía hắn, hắn tuyệt đối tránh cũng không thể tránh, chỉ có một con đường chết!

Hắn biết thực lực Diệp Đông Hoàng rất mạnh, hoàn toàn nghiền ép hắn, nhưng không ngờ kiếm pháp của Diệp Đông Hoàng cũng khủng bố như thế!

Bạch Diệc Phi đã như thế, càng đừng nói đến Cơ Vô Dạ đang trực diện một kiếm này!

Đối mặt với thanh kiếm đang dần dần tiếp cận, không ngừng phóng đại trong đồng tử, giống như lưỡi hái của tử thần không ngừng tới gần, tuy rằng chậm chạp, nhưng nhất định có thể mang đi sinh mệnh của hắn.

Chương 218

Giờ khắc này, tất cả kiêu ngạo của Cơ Vô Dạ bị vô tình nghiền nát, chân thiết cảm nhận được hơi thở tử vong.

Hắn bình thường giết người như ngóe, ngay vừa rồi hắn còn thuận tay kết liễu hai thiếu nữ tuổi trăng tròn vừa làm cho hắn sướng một phen, nhưng giờ khắc này chính mình đối mặt cái chết, hắn mới chân chính cảm nhận được sự khủng bố của tử vong! "Kẻ... kẻ này rốt cuộc là tồn tại khủng bố từ đâu tới?

Vì sao lại cùng một giuộc với Bạch Diệc Phi?

Vì sao một lời không hợp liền muốn giết ta?" Trong lòng Cơ Vô Dạ gào thét, hắn không phải người ngồi chờ chết, dưới bóng ma tử vong hắn bộc phát ra sức mạnh chưa từng có, một đao vừa chém ra lần nữa thăng hoa!

Đao quang sáng chói nhuộm đỏ xung quanh thành một màu máu, sát ý cùng đao ý khủng bố tràn ngập thiên địa, làm cho tất cả mọi người tim đập nhanh. "Không hổ là người được xưng là chiến tướng mạnh nhất Hàn Quốc trăm năm qua, thực lực này thật sự là khủng bố!" "Một đao này chém xuống, tên tiểu bạch kiểm kia sợ là phải chết không toàn thây!" Thám tử chung quanh âm thầm kinh hãi, bọn hắn không cảm giác được sự cường đại trong một kiếm kia của Diệp Đông Hoàng, trong mắt bọn hắn Diệp Đông Hoàng đã là một người chết, một tên tiểu bạch kiểm phế vật chỉ biết làm màu! "Xuy lạp!" Thiên địa một mảnh tĩnh mịch, tất cả sát cơ sát khí tan đi, một kiếm bình bình vô kỳ của Diệp Đông Hoàng chậm rãi mà kiên định đâm thẳng vào yết hầu Cơ Vô Dạ.

Nói thì chậm, nhưng tất cả bất quá chỉ diễn ra trong điện quang

hỏa thạch!

Kiếm phong là băng lãnh, vô tình!

Máu tươi là nóng hổi, không cầm được! "Cô lỗ...

Ngươi...

Ngươi ngươi..." Bát Xích Trọng Phong của Cơ Vô Dạ giơ lên còn chưa rơi xuống, đôi mắt dữ tợn mà khủng bố trừng đến tròn vo, tràn đầy không cam lòng, phẫn nộ, không hiểu, muốn mở miệng nhưng nói không ra lời, máu tươi đã tràn ngập yết hầu hắn.

Hắn không cam lòng a!

Hắn mới làm Đại Tướng Quân không lâu, còn có rất nhiều cuộc đời có thể hưởng thụ, rất nhiều mỹ nữ chờ hắn hưởng dụng...

Nhiên mà hiện tại, dưới một kiếm băng lãnh này, vạn sự thành không! "ực!" Từng tiếng nuốt nước miếng vang lên, yết hầu của từng thám tử chuyển động, trừng to mắt đầy vẻ không thể tin nổi!

Cơ Vô Dạ cứ như vậy bị một kiếm bình bình vô kỳ đâm chết?

Thoạt nhìn rất hoang đường, giống như Cơ Vô Dạ chủ động để Diệp Đông Hoàng giết, nhưng bọn hắn biết, đó là một tầng thứ mà bọn hắn khó có thể chạm tới!

Kiếm của Diệp Đông Hoàng đã siêu thoát tầm mắt của bọn hắn, không phải kiếm của Diệp Đông Hoàng không có uy lực, mà là bọn hắn không hiểu! "Xuy!" Diệp Đông Hoàng rút kiếm, kiếm phong sắc bén lạnh lẽo không dính một tia máu tươi, Cơ Vô Dạ ôm lấy cổ, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, dấy lên một mảnh bụi bặm, thanh âm ngã xuống đất kia phảng phất như chuông chiều gõ vang trong đầu tất cả mọi người.

Đại Tướng Quân Hàn Quốc cứ như vậy bị người ta giống như

giết gà cho một kiếm giết chết?

Lần này biến thiên rồi!

Từng đạo tin tức phi tốc truyền ra!

Diệp Đông Hoàng vung kiếm chém một cái, kiếm khí bao trùm tứ phương, tất cả thám tử chung quanh bị một kiếm phong hầu, nhao nhao bỏ mạng!

Làm xong tất cả những thứ này, Diệp Đông Hoàng thu kiếm, Đông Hoàng Kiếm trở lại trong đan điền uẩn dưỡng, ánh mắt Diệp Đông Hoàng không có chút dao động, phảng phất như giết một đàn kiến, không có chút biểu tình gì! "Chuyện còn lại, ngươi biết làm thế nào rồi chứ?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Bạch Diệc Phi đang đầy vẻ chấn kinh, thanh âm nhàn nhạt vang lên, phảng phất như sét đánh giữa trời quang, làm cho Bạch Diệc Phi lập tức bừng tỉnh, quỳ một chân trên đất: "Chúa công yên tâm, chuyện còn lại giao cho chức hạ!" "Ừm!" Diệp Đông Hoàng ôm lấy Minh Châu, thân ảnh lóe lên, biến mất trong rừng cây! "Thật soái, thật mạnh!" Ánh mắt Minh Châu si mê, nhìn tràng diện một kiếm đâm ra, huyết hoa nở rộ kia, không có chút sợ hãi, ngược lại hưng phấn không thể diễn tả bằng lời, thân thể mềm mại run rẩy, đôi chân dài thon thả vặn vẹo.

Phong tình của một kiếm vừa rồi hung hăng trùng kích tâm linh nàng, trùng kích linh hồn nàng!

Nam nhân này thật sự là quá mạnh mẽ!

Một chớp mắt này, nàng cảm giác hưng phấn đến cực điểm... ... "Hô!" Bạch Diệc Phi đứng dậy thở dài một hơi, đối mặt với áp lực từ Diệp Đông Hoàng thật sự quá lớn, cảm nhận mấy chục thi thể thám tử bốn phía, trong lòng càng là kinh hãi, có mấy kẻ ẩn tàng sâu, ngay cả hắn cũng không phát hiện ra!

Diệp Đông Hoàng từ lúc xuất hiện đến lúc rời đi, bất quá chỉ mấy chục hơi thở, một kiếm chém giết Cơ Vô Dạ, một kiếm chém giết mấy chục mật thám, tiêu sái rời đi, làm cho người ta không theo kịp, chỉ biết ngước nhìn. "Dạ Mạc, Bách Điểu..." Trong mắt Bạch Diệc Phi tinh mang bắn ra bốn phía, hắn tự nhiên biết phải làm gì!

Cơ Vô Dạ đã chết, vậy tự nhiên là thu nạp thế lực ngầm của đối phương về cho mình sử dụng, mà chức Đại Tướng Quân ngoài sáng của Cơ Vô Dạ cũng sẽ bỏ trống, hắn cũng phải chuẩn bị đem nó bắt lấy!

Chỉ cần cầm xuống chức Đại Tướng Quân, binh quyền Hàn Quốc sẽ tẫn quy về tay hắn!

Diệp Đông Hoàng muốn tranh bá thiên hạ, bước đầu tiên tự nhiên là muốn chưởng khống Hàn Quốc làm đại bản doanh, sau đó khuếch trương ra bên ngoài, tịch quyển thiên hạ! ...

Hàn Quốc, Tân Trịnh.

Diệp Đông Hoàng một kiếm chém chết chiến tướng mạnh nhất trăm năm của Hàn Quốc là Cơ Vô Dạ, có thể nói là tiếng sấm dậy đất bằng, dấy lên vô tận phong vân.

Cơ Vô Dạ tại Thất Quốc thậm chí trong Chư Tử Bách Gia cũng không tính là rất mạnh, nhưng tại Hàn Quốc lại có địa vị nặng ký.

Cái chết của hắn mang đến là mưa gió đầy thành, một đêm cá rồng nhảy múa, đây chú định là một đêm không ngủ.

Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi một đêm không ngủ, bận rộn thu nạp thế lực của Cơ Vô Dạ, bận rộn an bài nhân thủ tranh thủ chức Đại Tướng Quân trên triều đường!

Không chỉ có Bạch Diệc Phi, bao gồm Hàn Vương cùng Thái Tử An và rất nhiều người đều là trằn trọc khó ngủ!

Đặc biệt là Thái Tử An, hiện nay chính là thời khắc mấu chốt hắn sắp đăng cơ làm Vương, Cơ Vô Dạ lại là tâm phúc của hắn, hiện giờ bị người chém giết, ảnh hưởng đối với hắn có thể nghĩ mà biết.

Đương nhiên, trong thành Tân Trịnh cũng không phải ai ai cũng đêm không thể ngủ, kẻ đầu têu gây ra chuyện này là Diệp Đông Hoàng thì lại tương đối thư thái.

Hắn gối đầu lên lồng ngực đầy đặn cao ngất của Minh Châu, ôn nhuyễn như ngọc, hương thơm cơ thể nhàn nhạt của mỹ nhân quanh quẩn chóp mũi, ngủ rất ngon.

Đôi mắt u thúy xinh đẹp của Minh Châu đánh giá khuôn mặt đang ngủ say của Diệp Đông Hoàng, bình tĩnh, bình hòa, an ổn, ngủ giống như một đứa trẻ.

Nàng nghe nói một mặt yếu đuối, trẻ con của nam nhân, lúc nhỏ chỉ bộc lộ trước mặt mẫu thân, sau khi lớn lên trở thành nam nhân, mặt nhu nhược bình hòa, bản năng trẻ con trong lòng kia chỉ bộc lộ trong lòng người phụ nữ mình yêu thương nhất.

Minh Châu cười khẽ, rực rỡ như hoa, bản năng mẫu tính trong lòng tỏa ra hào quang, bàn tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng nâng lên.

Năm ngón tay thon dài của nàng nhẹ nhàng lướt qua dung nhan tuấn dật điềm tĩnh của Diệp Đông Hoàng, lông mày rậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, cằm, yết hầu... trong lòng tình yêu cùng hạnh phúc như thủy triều dâng lên.

Trước kia nàng đi theo Bạch Diệc Phi trong Huyết Y Bảo lạnh lẽo này, mỗi ngày không phải nghiên cứu cổ độc dược vật thì chính là dùng thiếu nữ vì Bạch Diệc Phi dưỡng cổ luyện công, có chỉ là băng lãnh, vô tình. "Chủ nhân, có ngài thật tốt!

Gặp được ngài là may mắn lớn nhất đời này của ta!" Minh Châu

cười duyên một tiếng, tuy rằng lúc đầu nàng kỳ thật trong lòng có chút không nguyện ý, chỉ là bị bất đắc dĩ, nhưng giờ khắc này trong lòng có chỉ là vô tận may mắn hạnh phúc.

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng đã lấp đầy nội tâm trống rỗng của nàng! "Tinh lực của nàng dường như không tệ!

Đánh thức Trẫm rồi, nàng nói xem Trẫm nên trừng phạt nàng như thế nào?" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng mở mắt, nhìn đôi mắt động tình của Minh Châu, cười cười.

Hiện nay hắn sớm đã không còn là tên sát thủ ngày xưa ngủ cũng phải mở một con mắt, nơm nớp lo sợ, hắn cho dù buông xuống tất cả đề phòng, mặc cho Minh Châu giết, hậu giả cũng không thương tổn được hắn mảy may.

Cho nên hắn ngủ tự nhiên rất ngon! "A, thiếp thân biết tội, Chủ nhân muốn trừng phạt thiếp thân như thế nào cũng được!" Minh Châu vũ mị cười, phong tình liêu nhân, nhìn đến mức Diệp Đông Hoàng buồn ngủ toàn không, yêu tinh này không trừng phạt nàng thì thật có lỗi với nàng! ...

Ngày thứ hai.

Minh Châu dậy không nổi!

Tối hôm qua quá phóng túng, đem chính mình vắt kiệt sức!

Nàng tuy rằng dưới sự trợ giúp của Diệp Đông Hoàng đã thoát thai hoán cốt, tu vi đạt tới Vô Địch Đại Tông Sư, nhưng dưới thể chất cường hãn của Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cảnh giới Linh Thể trung kỳ của Diệp Đông Hoàng, vẫn như cũ không đủ nhìn. "Bái kiến Chúa công!" Bạch Diệc Phi mang theo bốn người đi tới trước người Diệp Đông Hoàng, bái đạo.

Bốn người này rất có đặc sắc, trong đó hai người rất trẻ tuổi, ước

chừng hơn mười tuổi, một đen một trắng, một nam một nữ, khoác y phục dệt bằng lông vũ. "Bách Điểu Mặc Nha (Anh Ca) bái kiến Chủ nhân!" Hai người trộm đánh giá Diệp Đông Hoàng một chút, liền cúi đầu, cung kính bái đạo.

Tuy rằng nam nhân này thoạt nhìn rất trẻ, rất soái, nhưng bọn hắn làm thủ hạ của Cơ Vô Dạ, tự nhiên biết tối hôm qua chính nam nhân này đã một kiếm đâm chết Cơ Vô Dạ!

Là một tồn tại còn khủng bố hơn cả Cơ Vô Dạ! "Thoa Y Khách (Phỉ Thúy Hổ) bái kiến Chủ nhân!" Hai người khác bái đạo, hai người này đồng dạng rất có đặc sắc, một người đội nón lá mặc áo tơi, nhìn không rõ dung nhan, một người rất béo. "Khởi bẩm Chúa công, bốn người bọn họ đều là thủ hạ của Cơ Vô Dạ, nguyên bản chuẩn bị tạo thành Dạ Mạc, hiện nay Cơ Vô Dạ đã chết, bọn hắn nguyện ý hiệu trung Chúa công!" Bạch Diệc Phi giải thích, đây là người hắn tối hôm qua sau khi Cơ Vô Dạ chết đi thu phục.

Diệp Đông Hoàng đánh giá bốn người trước mắt, Mặc Nha và Anh Ca đều rất trẻ, xem ra Cơ Vô Dạ cũng mới tổ kiến Bách Điểu không lâu.

Phỉ Thúy Hổ tuổi tác cũng không lớn, đại khái khoảng ba mươi, Thoa Y Khách tuy rằng đội nón lá nhưng Diệp Đông Hoàng cũng có thể nhìn rõ diện mục, tuổi tác khoảng ba mươi, thực lực Vô Địch Đại Tông Sư.

Chương 219

"Ngươi là ai?" Diệp Đông Hoàng nhìn thấy Thoa Y Khách, trong mắt tinh mang lưu chuyển, một cỗ dao động vô hình bao trùm Thoa Y Khách, chất vấn.

Bạch Diệc Phi, Phỉ Thúy Hổ, Mặc Nha, Anh Ca trong lòng tò mò, không biết Diệp Đông Hoàng định làm gì, đặc biệt là ba người sau, trong lòng bọn hắn tràn đầy thấp thỏm, không biết vận mệnh tiếp theo sẽ như thế nào. "La Võng sát tự nhất đẳng sát thủ, phụ trách thu thập tình báo!" Ánh mắt Thoa Y Khách ngây dại, mộc nhiên mở miệng, thanh âm rơi xuống, sắc mặt Bạch Diệc Phi biến đổi, không ngờ Thoa Y Khách cư nhiên là người của La Võng!

Quả nhiên, La Võng dệt nên một tấm lưới lớn bao trùm Thất Quốc, quả thực là không lọt chỗ nào!

Cơ Vô Dạ cũng không biết là bị che mắt, hay là có liên hệ với La Võng! "Phốc!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ động, trực tiếp sưu hồn, sắc mặt Thoa Y Khách trở nên vặn vẹo, thất khiếu chảy máu, rầm một tiếng ngã trên mặt đất, không còn khí tức.

Dọa cho Phỉ Thúy Hổ, Mặc Nha cùng Anh Ca thân thể run lên, càng thêm hoảng sợ. "La Võng, Lã Bất Vi..." Diệp Đông Hoàng sửa sang lại tin tức đạt được trong đầu, hiện nay Doanh Chính vẫn là một tiểu thí hài, còn chưa đăng lên vương vị, hiện tại tại vị là phụ thân hắn Tần Trang Tương Vương.

Ngày xưa Lã Bất Vi buôn vua bán chúa, giúp đỡ con tin Doanh Dị Nhân (Tần Trang Tương Vương) tại nước Triệu phản hồi nước Tần đăng lên vương vị, còn đem ái cơ Triệu Cơ của mình tặng cho Doanh Dị Nhân!

Từ đó, Lã Bất Vi nhất cử thành danh, từ một thương nhân đê tiện nhất cử trở thành Tướng quốc Đại Tần như ngày nay, quyền khuynh triều chính, tay nắm La Võng, quyền thế ngập trời.

Nhãn quang thủ đoạn của hắn không thể không khiến người ta bội phục!

Bất quá cùng hắn làm địch, cũng phải chết! "Yểm Nhật, Kinh Nghê, Huyền Tiễn, Lục Kiếm Nô, không biết sẽ phái ai tới?" Diệp Đông Hoàng nhìn thi thể Thoa Y Khách, trong lòng có chút chờ mong, hắn đang muốn thử xem Thiên tự nhất đẳng sát thủ của La Võng có bao nhiêu mạnh! "Chúc hạ không biết Thoa Y Khách nãi là gian tế của La Võng, thỉnh Chúa công trị tội!" Bạch Diệc Phi quỳ một chân trên đất, tuy rằng biết Diệp Đông Hoàng sẽ không giết hắn, trong lòng lại vẫn có loại cảm giác hoảng sợ bất an, đây chính là uy thế của Diệp Đông Hoàng, uy nghiêm của Hoàng giả!

Mặc Nha và Anh Ca đầu chôn rất thấp, trong lòng chấn hám, không ngờ Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái liền nhìn ra Thoa Y Khách là gian tế, trong mắt kính sợ càng sâu.

Thân thể mập mạp của Phỉ Thúy Hổ ghé vào trên mặt đất, một thân thịt mỡ run rẩy, cảm giác đối mặt với Diệp Đông Hoàng còn khủng bố hơn so với đối mặt Cơ Vô Dạ! "Không có lần sau!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, không có ý tứ truy cứu, ánh mắt nhìn về phía mọi người: "Nếu Cơ Vô Dạ đã chết, vậy Dạ Mạc, Bách Điểu cũng theo đó mà xóa sổ!" "Chủ nhân tha mạng a, tiểu nhân đối với Chủ nhân trung tâm cảnh cảnh, lên núi đao xuống biển lửa, vạn chết không từ, tiểu nhân vẫn là rất hữu dụng, có thể vì Chủ nhân kiếm tiền..." Phỉ Thúy Hổ nghe vậy, một thân thịt mỡ run rẩy càng thêm lợi hại, thanh âm của hắn làm cho Mặc Nha và Anh Ca bên cạnh thân thể run lên, trong lòng sợ hãi càng sâu, khí tức trong cơ thể dao động. ... "Câm miệng!

Trẫm nói giết ngươi sao?" Diệp Đông Hoàng nhíu mày, uy nghiêm vô hình khiến cho Phỉ Thúy Hổ tim đập nhanh, phủ phục tại địa: "Vâng vâng vâng, tiểu nhân lập tức câm miệng!" "Từ nay về sau gọi là Thiên Mệnh.

Mệnh của Ta chính là Thiên mệnh, tâm của Ta chính là Thiên tâm!" Thế giới này có La Võng, khẳng định không thể trùng tên, Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một chút, bá khí mười phần nói. "Chúa công anh minh, Thiên mệnh tại thân, đại nghiệp tất thành!" Phỉ Thúy Hổ vội vàng nịnh nọt, vừa rồi thật là dọa hắn nhảy dựng, cả người thịt mỡ sợ là đều dọa rớt hai lạng. "Chúa công anh minh, Thiên mệnh tại thân, đại nghiệp tất thành!" Bạch Diệc Phi, Mặc Nha cùng Anh Ca đi theo phụ họa, nếu Phỉ Thúy Hổ đã mở miệng, bọn hắn tự nhiên không thể không có biểu thị, nếu không há chẳng phải là tự tìm không thoải mái. "Mặc Nha, Anh Ca sau này tiếp tục phụ trách tình báo thu thập cùng ám sát, các ngươi có thể tự do chiêu thu và bồi dưỡng nhân thủ, Trẫm sẽ tại Huyết Y Bảo xây dựng một tòa Võ Đạo Lâu, bên trong có vô số công pháp võ kỹ, có thể dùng để bồi dưỡng thủ hạ!

Đương nhiên muốn đạt được cái gì phải trả giá cái gì, ngoại trừ giai đoạn đầu Trẫm tặng cho thành viên Thiên Mệnh võ kỹ công pháp thiết yếu, còn lại đều cần dùng điểm công lao để đổi!" Diệp Đông Hoàng chậm rãi mở miệng, có công pháp có tài nguyên, hắn tin tưởng tổ chức Thiên Mệnh của hắn rất nhanh sẽ cường đại lên, vượt qua La Võng cũng không phải là vấn đề. "Vâng!" Mặc Nha và Anh Ca đáp. "Phỉ Thúy Hổ, Trẫm sẽ cho ngươi một số kinh thương chi đạo và sản nghiệp kinh doanh, những thứ này đều có thể làm cho ngươi nhanh chóng thu liễm vô tận tài phú, nhưng có một điểm, không được phép áp bức bách tính nghèo khổ, bọn họ cũng không có tài phú gì!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Phỉ Thúy Hổ, cảnh cáo.

Trong nguyên tác gia hỏa này đi theo Cơ Vô Dạ, các loại chuyện

táng tận thiên lương làm không ít.

Diệp Đông Hoàng tuy rằng giết người vô số, nhưng giết đều là kẻ địch. "Chủ nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định dựa theo phân phó của Chủ nhân làm việc, tuyệt sẽ không áp bức bách tính, vì đại nghiệp của Chủ nhân cống hiến chung thân, đến chết cũng không đổi!" Phỉ Thúy Hổ gật đầu khom lưng, siểm nịnh nọt nói. "Anh Ca ở lại, những người còn lại đều lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, mọi người lui ra.

Bạch Diệc Phi đi lên triều, Mặc Nha lo lắng nhìn Anh Ca một cái, trong lòng bất lực, lui xuống chỉnh đốn thế lực Bách Điểu trước đó.

Phỉ Thúy Hổ dư quang liếc mắt nhìn Anh Ca, trong lòng như có điều suy nghĩ, cung kính lui ra.

Anh Ca cung kính đứng ở trước mặt Diệp Đông Hoàng, trong lòng thấp thỏm.

Diệp Đông Hoàng đánh giá đối phương, ước chừng mười sáu tuổi, một đầu tóc bạc như tuyết, sợi tóc như liễu rủ trong gió nhẹ nhàng bay, y phục xanh biếc như biển, như trời.

Trên vai thơm là một chiếc áo khoác ngắn, lông vũ trắng noãn như nhung mao mềm mại nhất, tinh tế nhất, ưu mỹ nhất của loài chim, trong gió nhẹ nhàng lay động.

Thân đoạn mạn diệu, phong tư thướt tha, bích ngọc đoan tú.

Một khuôn mặt thanh tú trắng nõn như tuyết, tinh xảo động lòng người!

Đôi mắt đạm nhược thu thủy, hồng môi mân côi kiều diễm, chỉ là sâu trong đôi mắt mang theo một tia bất an cùng bất lực! "Quả nhiên, đổi chủ nhân cũng đào thoát không được vận mệnh đã định!" Trong lòng Anh Ca thở dài một tiếng, trước đó Cơ Vô Dạ triệu nàng trở về

thị tẩm, vốn đã tuyệt vọng nàng lại chờ được tin tức Cơ Vô Dạ bỏ mình, tuyệt xứ phùng sinh, hân hỉ như điên.

Hiện nay thoát khỏi Cơ Vô Dạ, lại là nghênh đón một cái "Cơ Vô Dạ" khác!

Duy nhất đáng giá an ủi sợ chính là chủ nhân này rất soái, rất có mị lực, mạnh hơn Cơ Vô Dạ nhiều! "Theo Trẫm lại đây!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy hướng về phía sau đi đến. "Vâng!" Nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng, Anh Ca hàm răng cắn chặt môi hồng, vẫn là đi theo, nàng biết nàng không có lựa chọn, cũng không cách nào phản kháng. "Đây là nơi nào?" Đi theo Diệp Đông Hoàng thất quải bát quải (đi vòng vèo), đi tới một gian đại điện, lại không phải tẩm cung tràn ngập khí tức lộng lẫy như nàng tưởng tượng, mà là một gian phòng trống trải. "Chẳng lẽ Chủ nhân có sở thích đặc thù gì?" Trong đầu Anh Ca lướt qua một cái ý niệm, nàng tuổi tác không lớn, nhưng từ nhỏ bị Cơ Vô Dạ bồi dưỡng thành sát thủ, các loại đạt quan quý nhân hành thích qua không ít, gặp qua các loại người biến thái và quái gở.

Nghĩ tới đây, thân thể mềm mại khẽ run, gò má trắng nõn hiện lên một vệt ráng hồng, hy vọng đối phương đừng quá biến thái là tốt rồi! "Tạm thời đem tòa đại điện này cải tạo thành Võ Đạo Lâu, có vấn đề gì hay không?" Diệp Đông Hoàng đi đến trước mặt Anh Ca, thấy nàng thần du vật ngoại, thân thủ niết lấy cái cằm tinh xảo của nàng, hơi nâng lên, trầm giọng nói. "A, không... không có vấn đề, Chủ nhân thứ tội!" Anh Ca chợt bừng tỉnh, trong lúc hoảng sợ càng là thẹn thùng, không ngờ chính mình nghĩ nhiều rồi!

Không có cách, ai bảo Cơ Vô Dạ chính là loại người đó, theo nàng thấy, Diệp Đông Hoàng cũng không ngoại lệ! "Động lòng xuân rồi sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn đôi mắt hoảng loạn bất an của nàng, khóe miệng khẽ nhếch, niết nhẹ gò má trơn mềm của nàng, lấy ra một quyển Vạn Đạo Kinh đặt vào trong ngực nàng, buông tay ra, phiêu

nhiên rời đi. "Trong hai ngày xây xong, đưa cho Mặc Nha một phần!" Thanh âm Diệp Đông Hoàng vang lên bên tai nàng, người sớm đã rời đi, Anh Ca ôm bí tịch trong ngực, trái tim thình thịch nhảy loạn, cảm giác chính là đang bồi hồi giữa thiên đường và địa ngục! "Đây là một nam nhân như thế nào?" Anh Ca nhìn phương hướng Diệp Đông Hoàng rời đi, hồi lâu không nói gì.

Trong đầu hiện lên nụ cười tà mị mà bá khí vừa rồi của Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị soái khí kia, ngón tay thon dài hữu lực niết lấy cằm mình kia...

Bên kia.

Minh Châu ngủ đến giữa trưa, rời giường hầm cho Diệp Đông Hoàng một nồi canh gà, khoản thai đi tới.

Nàng mặc y phục lôi ti màu đen, trước ngực là trang phục hình cánh dơi, phía trên có hai sợi dây lụa nối liền với eo.

Eo quấn dải lụa đen, nối liền với váy ngắn lôi ti thượng đẳng màu đen ở phần mông, bên trên có hoa văn trang sức, tà váy bên chân phải hơi dài, có thể theo sự vận động của đôi chân mà thay đổi độ co giãn, trên đùi trái cột một dải lôi ti.

Chân đi một đôi giày cao gót mũi nhọn hoa văn màu đen, trên đùi mang tất lôi ti màu da, bên ngoài là một chiếc áo khoác lôi ti trong suốt màu đen, hiện ra vẻ bó sát, tịnh liên tiếp với váy lôi ti.

Cổ tay trái có một cái hộ oản hắc kim, trên cánh tay quấn dải lụa đen!

Thành thục, yêu mị, đại khí! "Chủ nhân, ngài để nữ nhân kia làm cái gì a?" Minh Châu đặt canh gà xuống, ngồi trong lòng Diệp Đông Hoàng, thanh âm kiều mị, nhất cử nhất động, phong tình vạn chủng.

Không hổ là Bích Hải Triều Nữ Yêu, thật là một yêu tinh làm cho

người ta muốn ngừng mà không được. "Kiến tạo một tòa Võ Đạo Lâu, Trẫm thành lập một tổ chức tên là Thiên Mệnh, Võ Đạo Lâu là nơi thu lục võ học điển tịch mà Trẫm sưu tầm, phàm là người có công, đều có thể bằng vào điểm công lao tại Võ Đạo Lâu đổi lấy võ công bí tịch mình muốn!" Diệp Đông Hoàng không có giấu diếm, biến hóa của Minh Châu hắn nhìn ở trong mắt, có thể nói tại thế giới này, trong nhân thủ hiện tại của hắn người đáng giá tín nhiệm nhất chính là nàng.

Lúc này nếu là để Minh Châu lựa chọn giữa hắn và Bạch Diệc Phi, Diệp Đông Hoàng khẳng định, nàng nhất định sẽ lựa chọn hắn! "Chủ nhân, loại chuyện này ngài có thể giao cho người ta mà, người ta đối với Huyết Y Bảo còn quen thuộc hơn nàng ta, chẳng lẽ Chủ nhân không tin được người ta?" Cánh tay trắng nõn của Minh Châu ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, chực khóc, một bộ dáng thương tâm, ta thấy mà thương.

Tuy rằng quen biết Diệp Đông Hoàng không lâu, nhưng nàng biết bằng vào mỹ mạo và thân thể là không hấp dẫn được loại người như Diệp Đông Hoàng bao lâu, hơn nữa nàng cũng không phải bình hoa, năng lực của nàng rất mạnh.

Nàng giỏi điều chế Bách Việt Huân Hương, khống chế thần trí con người, kết hợp Bách Việt Huân Hương và gia tộc truyền thừa cùng năng lực bản thân dùng huyễn thuật chế tạo mộng cảnh từ đó đọc được ý nghĩ nội tâm của người khác.

Đồng thời tinh thông dược vật dược lý và mị thuật, cũng nắm giữ cổ thuật lợi hại nhất Hàn Quốc, có thể dễ dàng khống chế người khác. "Kiến tạo Võ Đạo Lâu bất quá là chuyện nhỏ, đâu cần làm phiền nàng!" Diệp Đông Hoàng vươn tay nhẹ nhàng quát lên gò má trắng nõn của nàng, lấy ra hai quyển sách, nói: "Trẫm định giao Võ Đạo Lâu cho nàng chưởng quản, đây là chế độ đổi công lao và mục lục bí tịch

võ học, nàng tham khảo một chút kết hợp tình huống trước mắt, chế định ra chế độ hối đoái hợp lý, có vấn đề gì hay không?" ... "Chủ nhân yên tâm, thiếp thân bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, nếu như không hoàn thành, mặc cho chủ nhân trừng phạt!" Minh Châu nhận lấy hai quyển sách, vui vẻ cam đoan, đồng thời còn không quên ném một ánh mắt quyến rũ, thanh âm ái muội khiến người ta phải suy nghĩ viển vông.

Bộ dáng kia khiến Diệp Đông Hoàng hận không thể lập tức trừng phạt nàng thật mạnh, để nàng bớt lả lơi! "Chủ nhân cư nhiên lại có nhiều võ công bí tịch như vậy!" Minh Châu mở mục lục điển tịch võ học ra, nhìn những dòng chữ chi chít bên trong, trong lòng tràn đầy chấn động.

Hơn nữa, hầu như tất cả các bí tịch võ công đều là hoàn toàn mới, nàng chưa từng nghe nói qua. "Chủ nhân, bí tịch này dùng thứ gì để làm vậy?" Sau khi hết chấn động, ngón tay ngọc ngà thon dài của Minh Châu nhẹ nhàng vuốt ve trang giấy, tràn đầy hiếu kỳ.

Loại chất liệu này nàng chưa từng thấy qua!

Càng chung đụng, nàng càng cảm thấy Diệp Đông Hoàng thần bí, thâm sâu khó lường.

Chương 220

"Thứ này gọi là 'Giấy', Trẫm có phương pháp chế tạo ở đây, đang muốn tìm người đi làm, đây chính là một con đường quan trọng để Trẫm kiếm tiền!" Diệp Đông Hoàng không giấu giếm.

Minh Châu nghe vậy càng thêm kinh ngạc, với trí tuệ của nàng tự nhiên hiểu được đây tuyệt đối là một thương cơ tày đình, nếu lợi dụng tốt, đủ để nuôi sống trăm vạn đại quân!

Trong tay Diệp Đông Hoàng còn có rất nhiều loại cây trồng năng suất cao và linh dược có chu kỳ trưởng thành ngắn, vân vân.

Đợi Bạch Diệc Phi lên làm Đại tướng quân, chưởng khống Hàn Quốc xong sẽ bắt đầu khai thác.

Có công pháp, có tài nguyên, liền có thể nhanh chóng xây dựng một đội quân hùng mạnh! "Chủ nhân thiên tung thần võ, bày mưu nghĩ kế, lo gì đại sự không thành!" Minh Châu khẽ mở đôi môi đỏ mọng, bội phục từ tận đáy lòng, đôi mắt đẹp hàm tình, si mê nói: "Thiếp thân nhất định giúp đỡ chủ nhân thành tựu bất thế vĩ nghiệp, danh truyền thiên cổ!" "Ừm!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, ôm lấy Minh Châu, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngọc ngà trơn mịn của nàng, ánh mắt nhìn về nơi xa.

Nhân thủ vẫn còn thiếu một chút, hắn cần làm rất nhiều việc, vẫn là chưa đủ!

Uống canh gà Minh Châu hầm, ăn xong cơm trưa, Minh Châu bắt đầu chỉnh lý nhiệm vụ Diệp Đông Hoàng giao cho nàng, còn Diệp Đông Hoàng thì bước ra khỏi Huyết Y Bảo, chuẩn bị đi dạo trong thành Tân Trịnh.

Hắn còn chưa hảo hảo tìm hiểu phong thổ nhân tình và địa mạo

của Tân Trịnh này!

Diệp Đông Hoàng tản bộ trên đường phố ngõ hẻm, linh thức tản ra bao trùm phương viên năm dặm.

Chúng sinh bách thái, hồng trần cuồn cuộn, có kẻ tình sâu nghĩa nặng, có kẻ chàng chàng thiếp thiếp, có kẻ âm hiểm vô tình, có kẻ lừa lọc lẫn nhau...

Đối với những thứ này, Diệp Đông Hoàng không can thiệp, tựa như một người khách qua đường.

Cho đến khi đi ngang qua một ngôi miếu hoang phế, Diệp Đông Hoàng dừng bước.

Bởi vì trong miếu đổ nát có hai bóng người thu hút sự chú ý của hắn.

Hai bóng người này đều không lớn, thậm chí rất nhỏ bé, nhưng lại rất có đặc sắc!

Một người là thiếu nữ tóc tím ước chừng mười ba mười bốn tuổi.

Thiếu nữ rất chật vật, toàn thân dơ bẩn, quần áo cũ nát dính đầy bụi than, nhưng vẫn khó có thể che giấu thân đoạn yểu điệu thướt tha của nàng.

Tại thế giới này, mười ba mười bốn tuổi đã không còn nhỏ, rất nhiều cô gái đều đã làm nương rồi!

Vì thế, mười mấy tên ăn mày và kẻ lang thang như lang như hổ xung quanh đã để mắt tới nàng.

Đối với những kẻ lang thang và ăn mày màn trời chiếu đất này mà nói, chỉ cần là nữ nhân đều có thể khiến bọn hắn mừng rỡ như điên, thú huyết sôi trào, huống chi là một thiếu nữ diệu linh có thân đoạn tốt như vậy.

Trước mặt thiếu nữ là một cậu bé tóc trắng, ước chừng mười tuổi, ánh mắt lạnh lẽo, phẫn nộ trừng mắt nhìn đám lang thang và ăn mày đang đói khát khó nhịn xung quanh. "Tiểu tử, không muốn chết thì cút, đương nhiên nếu ngươi muốn sướng một cái cũng được, ra phía sau xếp hàng đi!" Một tên lang thang thân hình tráng kiện nhất, trên mặt có hai vết sẹo nhìn qua đặc biệt dữ tợn quát lớn.

Với kinh nghiệm của hắn, tự nhiên nhìn ra được bụi than trên mặt thiếu nữ chẳng qua là vì bảo vệ bản thân mà bôi lên, bản thân nàng tuyệt đối là một đại mỹ nhân!

Huống chi hắn hiện tại còn quan tâm đẹp xấu sao?

Là nữ nhân thì tốt rồi!

Đương nhiên, bên ngoài có rất nhiều con gái nhà lành, những người đó hắn không có gan động vào, nhưng đồng dạng là nữ nhân ăn mày, hắn còn kiêng kỵ gì nữa!

Hắn đã mười mấy năm không được nếm qua mùi vị thịt thà rồi! "Cút!" Thiếu niên tóc trắng nộ quát, giống như một con sư tử con đang nổi giận. "Tiểu thỏ tể tử, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, Hoa Tử!" Tên mặt sẹo giận dữ, khó khăn lắm mới gặp được một tiểu mỹ nhân như vậy, hắn sao có thể buông tha.

Năm ngón tay hắn nắm chặt, một quyền đánh về phía thiếu niên tóc trắng.

Thiếu niên tóc trắng tránh sang bên cạnh, tên mặt sẹo đấm vào không khí, trong mắt lộ ra một tia não nộ, giơ tay chộp về phía thiếu nữ tóc tím. "Dừng tay!" Thiếu niên tóc trắng sốt ruột, đấm ra một quyền.

Tên mặt sẹo cười gằn, đã sớm chờ đợi, trở tay một quyền đánh ngã thiếu niên tóc trắng.

Mười mấy tên lang thang xung quanh xông lên, đấm đá túi bụi vào người thiếu niên. "Đừng!

Các ngươi đừng đánh nó, các ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng!" Thiếu nữ tóc tím thanh âm phát run, trong con ngươi hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng vẫn không chút do dự mở miệng.

Nàng tự nhiên hiểu lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì!

Những người này mỗi ngày bị người ta xem thường, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, tâm thái vặn vẹo, lại đói khát vô cùng, không biết sẽ tra tấn, đùa bỡn nàng như thế nào!

Đối mặt với hơn mười tên lang thang và ăn mày vừa bẩn vừa hôi, đói khát không biết bao nhiêu năm này, nàng khẳng định là sống không nổi!

Cho dù may mắn sống sót, cũng không còn mặt mũi nào sống tiếp, còn không bằng cứu thiếu niên tóc trắng! "Bây giờ mới đáp ứng, muộn rồi!" Trong mắt tên mặt sẹo lộ ra một tia khoái cảm biến thái tàn nhẫn, ánh mắt hưng phấn, cười lớn một tiếng, nhào về phía thiếu nữ tóc tím! "Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân, hà tất tương hỗ vi nan!" (Cùng là kẻ lưu lạc chân trời, hà tất phải làm khó nhau!) Một tiếng thở dài vang lên, tất cả mọi người đều không tự chủ được dừng lại.

Tên mặt sẹo đang nhào về phía thiếu nữ tóc tím bước chân khựng lại, mạnh mẽ quay đầu, nhìn về phía cửa miếu đổ nát.

Không biết từ lúc nào, một thanh niên tuấn mỹ, dáng người đĩnh bạt đã đứng ở đó, đôi mắt thâm thúy tựa như tinh không, sáng ngời mà bá khí! "Thật soái!" Đôi mắt tuyệt vọng của thiếu nữ tóc tím lộ ra một tia sáng, trong lòng sinh ra một tia hy vọng, tràn đầy mong đợi và cầu khẩn nhìn về phía thân ảnh tuấn mỹ kia, mạnh mẽ quỳ xuống: "Khẩn cầu vị công tử này, cứu cứu chúng ta!" "Bèo nước gặp nhau, Trẫm, vì

sao phải cứu các ngươi?" Diệp Đông Hoàng nhìn thiếu nữ tóc tím và thiếu niên tóc trắng đang nằm trên mặt đất với vẻ mặt quật cường, thanh âm bình tĩnh khiến thiếu nữ tóc tím nghẹn lời.

Đúng vậy, người ta vì sao phải cứu bọn họ?

Cứu là tình phận, không cứu là bổn phận! "Trẫm có thể cứu các ngươi, cũng có thể cho các ngươi cái ăn, cái mặc, chỗ ở, có thể dạy các ngươi đọc sách biết chữ, tập võ biến cường, cho các ngươi sức mạnh!" Không đợi thiếu nữ tóc tím mở miệng, Diệp Đông Hoàng nói: "Sau này, các ngươi làm việc cho Trẫm!" "Trẫm, làm chủ nhân của các ngươi!" "Chúng ta cũng nguyện ý làm việc cho ngài, làm nô bộc của ngài!" Tên mặt sẹo và đám lang thang, ăn mày vội vàng quỳ rạp xuống đất, cầu xin. "Các ngươi không đủ tư cách!" Diệp Đông Hoàng không nhìn bọn hắn, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ tóc tím và thiếu niên tóc trắng. "Ta không làm nô lệ!" Thiếu niên tóc trắng khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên vừa rồi bị đánh rất thảm, nhưng giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn quật cường, nắm đấm siết chặt, lớn tiếng nói. "Các ngươi không nguyện ý, Trẫm cũng không miễn cưỡng!" Diệp Đông Hoàng xoay người rời đi, không chút dây dưa dài dòng, chớp mắt đã biến mất tại cửa miếu. "Công tử dừng bước, chúng ta nguyện ý!" Tử Nữ không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng đi nhanh như vậy, lớn tiếng hô, đáng tiếc không có bất kỳ hồi âm nào. "Tiểu tử, còn rất kiêu ngạo, đánh chết nó cho lão tử!" Tên mặt sẹo nhìn ra cửa, thấy không còn bóng dáng Diệp Đông Hoàng, lập tức chỉ cao khí ngang, sức mạnh mười phần, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu liếc nhìn thiếu niên tóc trắng, cười gằn phân phó mọi người.

Lập tức, ánh mắt tên mặt sẹo tựa như dã thú lại một lần nữa nhìn chằm chằm vào thiếu nữ tóc tím, bàn tay to vung lên, nói: "Huynh đệ, đánh chết tiểu tử này xong, tự mình xếp hàng cho tốt, mọi người yên tâm, ai cũng có phần!" "Đại ca anh minh!" Mọi người xoa tay, hưng

phấn hẳn lên, càng thêm dùng sức đánh thiếu niên tóc trắng, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Nhìn tên mặt sẹo đang nhào tới, ánh mắt thiếu nữ tóc tím tuyệt vọng.

So với tao ngộ hiện tại, nàng thà nguyện ý làm nô bộc cho người kia! "Khốn kiếp!

Đám cặn bã các ngươi, buông nàng ra!" Thiếu niên tóc trắng giãy dụa gầm lên, nhìn tên mặt sẹo đang đến gần Tử Nữ, lớn tiếng nói: "Ta biết ngươi chưa đi, chỉ cần ngươi ra tay giết bọn hắn, ta liền đáp ứng ngươi, làm nô bộc của ngươi!" "Tuổi còn nhỏ, quỷ tâm tư cũng thật nhiều, còn tự cho là đúng!" Bên ngoài miếu đổ nát, Diệp Đông Hoàng cười lạnh.

Nếu hắn không đoán sai, thiếu niên tóc trắng này hẳn chính là Vệ Trang, thiếu nữ tóc tím chính là Tử Nữ.

Quả nhiên, tính cách ngạo kiều tự đại của Vệ Trang đã được dưỡng thành từ nhỏ, thật sự cho rằng hắn nhất định phải cần nó làm nô lệ sao?

So với Vệ Trang, hắn càng thích Tử Nữ hơn!

Vừa rồi nếu hắn thực sự đi rồi, kết cục của hai người có thể nghĩ mà biết!

Đương nhiên, ở thế giới này hai người ước chừng có hào quang nhân vật chính, cho dù không có hắn, hẳn cũng sẽ có người khác xuất hiện cứu bọn họ! "Trước tiên cho ngươi một bài học!" Ý niệm của Diệp Đông Hoàng vừa động, Vạn Đạo Đế Mâu bắn ra một đạo kim quang, ba động vô hình bao trùm toàn bộ ngôi miếu hoang, lập tức hắn vươn tay chộp một cái, đem Tử Nữ bắt ra ngoài. "A...

Công tử...

Chủ nhân, Tử Nữ bái kiến chủ nhân, còn chưa thỉnh giáo danh hiệu của chủ nhân!" Tử Nữ nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, kinh hô thành tiếng, đồng thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Diệp Đông Hoàng đi rồi, kết cục của nàng có thể nghĩ mà biết, khẳng định bị đám lang thang ăn mày kia tra tấn đến chết, Vệ Trang cũng sẽ bị đánh chết! "Trẫm tên Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng vung tay lên, xóa đi bụi than trên mặt Tử Nữ, lộ ra một dung nhan hoàn mỹ lược hiển ngây ngô.

Cảm nhận ánh mắt của Diệp Đông Hoàng và sự thay đổi trên mặt, gò má trắng nõn của Tử Nữ hơi ửng hồng, trong lòng thấp thỏm. "Khốn kiếp!

Buông Tử Nữ ra, có bản lĩnh thì nhằm vào ta đây...

A...

Dừng tay a...

Cầm thú..." Trong miếu hoang, tiếng gào thét phẫn nộ bất lực kèm theo tiếng kêu đau đớn của Vệ Trang vang lên, khiến Tử Nữ ngẩn người.

Nàng không phải đã ra ngoài rồi sao?

Tại sao nghe âm thanh, Tiểu Trang vẫn đang bị đánh, hơn nữa còn tưởng rằng nàng đang bị khi nhục? "Chủ nhân, Tiểu Trang niên thiếu không hiểu chuyện, tự cho là thông minh, cầu chủ nhân tha cho Tiểu Trang đi, Tử Nữ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì để chuộc tội cho Tiểu Trang!" Tử Nữ chuyển niệm suy nghĩ, liền đoán được là Diệp Đông Hoàng đã làm gì, vội vàng quỳ trước mặt Diệp Đông Hoàng, cầu xin.

Chương 221

"Yên tâm đi, hắn không chết được, chỉ là để hắn cảm nhận một chút hậu quả của sự lựa chọn tự cho là thông minh của mình!" "Đứng lên đi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra.

Trong mắt Tử Nữ tràn đầy thấp thỏm, vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to lớn của Diệp Đông Hoàng, cảm giác rất ấm áp, rất nhẫn nhụi.

Diệp Đông Hoàng kéo bàn tay nhỏ bé dơ hầy của nàng đi đến cửa miếu, chỉ thấy bên trong tên mặt sẹo và đám lang thang đã chết, nhưng Vệ Trang lại không có chút cảm giác nào, phảng phất như nhìn thấy tên mặt sẹo đang hung hăng khi nhục Tử Nữ. "Huyễn thuật?" Tử Nữ lẩm bẩm, trong đầu nghĩ tới điều gì!

Đích xác, Diệp Đông Hoàng dùng Vạn Đạo Đế Mâu tạo ra một cái huyễn cảnh, Vệ Trang giờ phút này đang đắm chìm trong huyễn cảnh. "Không...

Đừng..." Một lát sau, ánh mắt Vệ Trang tuyệt vọng, thống khổ gào thét.

Trong huyễn cảnh, Tử Nữ đã bị tra tấn đến chết, hắn cũng bị đánh đến thoi thóp, lập tức sẽ phải chết! "Xin lỗi!" Trong huyễn cảnh, Vệ Trang thì thầm lời cuối cùng, lập tức liền tắt thở! "Hửm?" Không bao lâu, Vệ Trang mở mắt, nhìn thấy Tử Nữ và Diệp Đông Hoàng, tràn đầy nghi hoặc: "Ta không phải đã chết rồi sao?

Tử Nữ, tỷ..." "Vừa rồi chẳng qua là Trẫm cho ngươi nhìn xem kết quả sự lựa chọn của chính ngươi, đi thôi!" Diệp Đông Hoàng vung tay lên, Vạn Đạo Chân Ý hóa thành Sinh Mệnh Chân Ý bao trùm Vệ Trang, giúp hắn khôi phục thương thế, thản nhiên nói. "Huyễn thuật?"

Vệ Trang lập tức hiểu ra, nhớ tới chuyện trong huyễn cảnh, trong lòng tràn đầy áy náy đối với Tử Nữ. "Đây chính là sức mạnh của hắn sao?" Cảm nhận thân thể nhanh chóng khôi phục, Vệ Trang chậm rãi bò dậy, nắm đấm siết chặt.

Hắn nhất định phải trở nên mạnh mẽ, mạnh hơn nữa, tuyệt không cho phép lại xuất hiện chuyện như vậy! "Tiểu hữu thủ đoạn bất phàm, lão phu bội phục!" Ngay khi Diệp Đông Hoàng kéo Tử Nữ chuẩn bị rời đi, một thanh âm du dương vang lên.

Vút!

Một khắc sau, một lão giả tiên phong đạo cốt xuất hiện trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Tốc độ của ông ta rất nhanh, nhìn qua giống như thuấn di vậy! "Ngươi là Quỷ Cốc Tử?" Diệp Đông Hoàng đánh giá người tới, ít nhất là tu vi Thiên Nhân Thất Trọng!

Cường giả như vậy ở thế giới này tuyệt đối không vượt quá mười ngón tay, ý niệm lướt qua, liền có suy đoán! "Quỷ Cốc Tử?" Vệ Trang, Tử Nữ hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn lão đầu nhi tiên phong đạo cốt trước mặt này.

Bọn họ tuổi tuy không lớn, cũng không biết võ công, nhưng cũng từng nghe nói qua đại danh của Quỷ Cốc Tử.

Bọn họ đều là quý tộc sa cơ lỡ vận, hơn nữa mười mấy tuổi ở thế giới này đã không nhỏ, rất nhiều người đều đã thành niên, thành thân sinh con, mà bọn họ vốn đã thông tuệ, tự nhiên kiến thức bất phàm. "Thương sinh đồ đồ, thiên hạ liệu liệu, chư tử bách gia, duy ngã tung hoành." Tung Hoành Gia Quỷ Cốc Tử!

Bảy trăm năm qua, Xuân Thu Ngũ Bá, Chiến Quốc Thất Hùng, đằng sau sự hưng suy của mỗi một quốc gia, mỗi một triều đại, đều

có một cái tên chung —— Quỷ Cốc.

Các đời thủ lĩnh ẩn cư trong Quỷ Cốc, được xưng là "Quỷ Cốc Tử".

Các đời Quỷ Cốc tiên sinh cả đời chỉ thu hai đệ tử, một người là Tung, một người là Hoành.

Người chiến thắng giữa hai người, liền có thể trở thành Quỷ Cốc Tử đời tiếp theo.

Các đời Quỷ Cốc Tử tuy chỉ một người, lại mạnh hơn trăm vạn hùng binh, một khi giận thì chư hầu sợ, khi an cư thì thiên hạ thái bình.

Tô Tần Hợp Tung lục quốc, đeo ấn tướng sáu nước, bức bách Đại Việt phế bỏ kế hoạch xưng đế; Trương Nghi hùng tài đại lược, làm tan rã liên minh sáu nước, giúp Đại Việt xưng bá loạn thế!

Bàng Quyên dũng vũ hơn người, đánh đâu thắng đó, khiến Ngụy quốc vốn nhỏ yếu trở thành hùng bá Thăng Long; Tôn Tẫn trí giả vô địch, vây Ngụy cứu Triệu, kế giết Bàng Quyên, viết nên binh thư khoáng thế lưu truyền hậu thế. "Tiểu hữu nhãn lực thật tốt!" Quỷ Cốc Tử đạm nhiên cười, trong lòng kinh ngạc.

Ông ta rất ít đi lại trên giang hồ, người nhận biết ông ta cơ bản đều là một số lão cổ đổng, trong đó cũng không bao gồm Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng có thể liếc mắt một cái nhận ra, sợ là đã nhìn ra một chút tu vi thực lực của ông ta, trong lòng đối với Diệp Đông Hoàng đánh giá càng cao hơn một tầng. "Ngươi nhìn trúng hắn?" Diệp Đông Hoàng liếc nhìn Vệ Trang, trực tiếp nói.

Vệ Trang, Tử Nữ ngẩn người.

Quỷ Cốc Tử nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng thầm mắng!

Ông ta tuy là nhìn trúng Vệ Trang, nhưng ông ta không cần mặt mũi, không cần phong thái sao?

Ngươi trực tiếp nói toạc ra như vậy, giống như ta đang tranh giành thu đồ đệ vậy!

Ngươi có biết thiên hạ có bao nhiêu người muốn bái nhập môn hạ Quỷ Cốc ta không?

Đương nhiên, ông ta xác thực là muốn tranh giành thu đồ đệ!

Thiên hạ người muốn bái nhập môn hạ ông ta tuy nhiều, nhưng người ông ta có thể để mắt tới lại không có mấy!

Việc này không chỉ phải xem thiên phú, ngộ tính, còn phải xem duyên phận, hoặc là nói nhãn duyên! "Không sai!" Quỷ Cốc Tử bị Diệp Đông Hoàng một cái nhìn thấu mục đích, cũng không che giấu nữa, gật đầu, tiếp tục nói: "Hiện nay môn hạ ta đã có một đệ tử, cho nên xuống núi tìm thêm một người nữa, ta quan sát tiểu tử này cũng không tệ, phù hợp yêu cầu!" "Tiểu hữu nếu không nguyện ý, lão hủ cũng không miễn cưỡng, phản chính chẳng qua là tốn thêm chút thời gian, tìm một người khác mà thôi!" Quỷ Cốc Tử thản nhiên nói, đồng thời giải thích ông ta cũng không phải nhất định phải thu Vệ Trang làm đồ đệ!

Ta —— Quỷ Cốc Tử, không thiếu đồ đệ! "Tương phùng tức là duyên!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Vệ Trang, nói: "Vừa rồi Trẫm đã cho ngươi lựa chọn, đáng tiếc lựa chọn của ngươi làm Trẫm rất thất vọng.

Hiện tại Trẫm lại cho ngươi hai lựa chọn, là đi theo Trẫm, hay là đi Quỷ Cốc?" Quỷ Cốc Tử có chút ngoài ý muốn nhìn Diệp Đông Hoàng một cái.

Ông ta phát hiện vấn đề này của Diệp Đông Hoàng cùng quan

điểm giáo dục của ông ta không hẹn mà hợp, đồng thời cũng rất hứng thú nhìn về phía Vệ Trang, muốn nhìn xem hắn lựa chọn như thế nào.

Nhân sinh chính là đối mặt với từng cái lựa chọn, đạo Tung Hoành của Quỷ Cốc ông ta chính là học được cách lựa chọn như thế nào, thủ xá ra sao!

Hoành kiếm công vu kế, dĩ cầu kỳ lợi, thị vi bãi (Hoành kiếm giỏi về mưu kế, để cầu lợi, gọi là Bãi); Tung kiếm công vu thế, dĩ cầu kỳ thực, thị vi hạp (Tung kiếm giỏi về thế, để cầu thực, gọi là Hạp)!

Bãi Hạp giả, thiên địa chi đạo!

Bãi là mở, Hạp là đóng, một âm một dương.

Bãi Hạp giả, đạo Tung Hoành vậy.

Bàn tay nhỏ của Tử Nữ nắm chặt lấy bàn tay to lớn ấm áp của Diệp Đông Hoàng.

Đối với nàng mà nói, Quỷ Cốc danh tiếng tuy lớn, nhưng vì chuyện lúc trước, khẳng định chọn Diệp Đông Hoàng.

Bất quá với sự hiểu biết của nàng về Vệ Trang, người sau hẳn là vừa vặn tương phản! "Ta đi Quỷ Cốc!" Quả nhiên, Vệ Trang nắm đấm siết chặt, trầm giọng nói.

Hắn tin tưởng lựa chọn lần này của hắn sẽ không sai, hắn muốn chứng minh cho Diệp Đông Hoàng thấy, hắn không sai! "Có thể!" Diệp Đông Hoàng sớm biết Vệ Trang sẽ lựa chọn như thế, cũng không bất ngờ.

Dù sao có người giúp hắn dạy đồ đệ cũng đỡ việc, có Tử Nữ ở đây, Vệ Trang còn có thể chạy đi đâu được?

Đợi hắn học thành xuống núi, còn không phải là phải đến hiệu lực cho hắn! "Ừm!" Quỷ Cốc Tử trong lòng khá hài lòng, lấy ra một thanh

trường kiếm màu đỏ trắng đan xen.

Trường kiếm rất đặc biệt, do từng đốt từng đốt tạo thành, khi duỗi ra có thể hóa thành nhuyễn kiếm hoặc dùng như roi dài. "Thừa hưởng tình của tiểu hữu, thanh Xích Luyện Kiếm này tặng cho tiểu hữu, để tỏ lòng biết ơn!" Quỷ Cốc Tử đưa Xích Luyện Kiếm đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, coi như trả Diệp Đông Hoàng một cái ân tình, ông ta không muốn nợ người khác cái gì. "Được!" Diệp Đông Hoàng không khách sáo, đưa tay nhận lấy Xích Luyện Kiếm, cùng Quỷ Cốc Tử hai bên không ai nợ ai, thuận tay đưa Xích Luyện Kiếm cho Tử Nữ: "Tặng nàng đấy!" "Cảm ơn chủ nhân!" Tử Nữ hai tay nhận lấy Xích Luyện Kiếm, quỳ một gối xuống đất, bái tạ nói.

Nàng hiện tại tuy rằng không biết võ công, nhưng cũng có thể nhìn ra Xích Luyện Kiếm là thần binh lợi khí khó có được, huống chi đây là vật Quỷ Cốc Tử tặng, khẳng định không phải phàm vật!

Nàng tưởng rằng nàng trong mắt Diệp Đông Hoàng chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cứ như vậy tặng cho nàng!

Trong lòng tràn đầy cảm động! "Tiểu hữu, cáo từ!" Quỷ Cốc Tử chắp tay, không có lưu lại lâu, kéo Vệ Trang rời đi. "Chờ đấy, ta nhất định sẽ chuộc tỷ ra!" Vệ Trang nhìn bóng dáng Tử Nữ, nắm đấm siết chặt, trong lòng thề. "Chúng ta cũng trở về đi!" Diệp Đông Hoàng kéo bàn tay nhỏ của Tử Nữ quay về.

Ra ngoài một chuyến nhặt được Tử Nữ mang về, cũng coi như không tệ! "Huyết Y Bảo!" Nhìn thấy Huyết Y Bảo, đôi mắt Tử Nữ hơi động.

Nàng chưa từng nghe nói qua cái tên Diệp Đông Hoàng này, nhưng Huyết Y Bảo thì nàng biết, nãi là lão sào của Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi, là cấm địa của người ngoài. "Chủ nhân cùng Huyết Y Hầu có

quan hệ gì?" Tử Nữ trong lòng thầm đoán, không hỏi nhiều, nàng hiểu cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi, cẩn trọng đi theo Diệp Đông Hoàng qua cầu treo, đi vào Huyết Y Bảo băng lãnh âm u.

Khí tức âm lãnh khiến thân thể mềm mại mong manh của Tử Nữ run lên, nếu không phải có thể cảm nhận được độ ấm trên tay Diệp Đông Hoàng, Tử Nữ đều có loại cảm giác đi vào địa ngục.

Diệp Đông Hoàng tuy rằng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng cũng cảm thấy nơi này âm u một chút, xem ra phải tìm một chỗ ở mới, hắn cũng không thích loại cảm giác âm u lạnh lẽo này. "Chủ nhân, người đã về!" Diệp Đông Hoàng kéo Tử Nữ vừa mới vào cửa, một trận hương thơm đập vào mặt.

Chương 222

Thân ảnh phong tình vạn chủng động lòng người của Minh Châu xuất hiện trước mặt Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy vui vẻ, tự nhiên mà ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, không ngừng lay động.

Cánh tay Diệp Đông Hoàng truyền đến một trận mềm mại kinh người, trong lòng cảm thán, thật là một yêu tinh! "Thật xinh đẹp!" Tử Nữ nhìn thấy Minh Châu, trong lòng kinh diễm, bất quá cũng không nói gì, chỉ là yên lặng quan sát bốn phía, nghe nhiều nhìn nhiều nói ít. "Vị muội muội này thật đúng là tuấn tú, đợi lớn hơn một chút tất nhiên là khuynh thành tuyệt thế, chủ nhân thật đúng là tuệ nhãn như đuốc, đi ra ngoài một chuyến là có thể tìm được giai nhân như vậy!" Minh Châu tự nhiên cũng nhìn thấy Tử Nữ, tán thán nói.

Lời này của nàng cũng không phải là nịnh nọt, mà là cảm thán phát ra từ nội tâm.

Tử Nữ lớn hơn Vệ Trang một chút, hiện nay mười bốn tuổi, ở thế giới này đã tính là trưởng thành, thân thể tuy rằng chưa hoàn toàn nẩy nở, nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân không hơn không kém. "Nàng tên Tử Nữ, lát nữa nàng sắp xếp cho nàng ở lại, đây là Minh Châu!" Diệp Đông Hoàng giới thiệu cho hai người. "Minh Châu tỷ tỷ hảo, Tử Nữ tư sắc liễu bồ, không bằng một phần vạn của tỷ tỷ, không dám nhận tỷ tỷ khen ngợi như thế!" Tử Nữ cười vấn an. "Tử Nữ muội muội quá khiêm tốn rồi!" Minh Châu cười ý vị sâu xa, ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng đi vào đại điện.

Giờ phút này đại điện đã được Minh Châu chỉnh lý qua, phú lệ đường hoàng, trang nghiêm đại khí, không giống lúc trước âm u như vậy, khiến Diệp Đông Hoàng hài lòng gật gật đầu, khen: "Không tệ!"

Người phụ nữ này đích xác rất biết làm việc, rất hiểu chuyện, suy nghĩ chu toàn, không cần Diệp Đông Hoàng phân phó đã làm tốt, muốn không khiến người ta thích cũng khó! "Chủ nhân thích là tốt rồi!" Nhận được lời khen của Diệp Đông Hoàng, trong lòng Minh Châu ngọt ngào, cũng không uổng công nàng phí tâm bận rộn một hồi. "Chủ nhân, vừa rồi Bạch Diệc Phi truyền đến tin tức, nói Hàn Vương hôm nay tại trên triều đường giận dữ công tâm, đã băng hà rồi!" Diệp Đông Hoàng ngồi xuống xong, Minh Châu đưa tin tức vừa nhận được cho Diệp Đông Hoàng, đây có thể tính là đại sự long trời lở đất.

Đại tướng quân Cơ Vô Dạ vừa chết, hiện nay Hàn Vương lại băng hà, cũng may Thái Tử An không có đối thủ cạnh tranh nào, Hàn Quốc cũng không đến mức loạn lên!

Như vậy cũng tốt, Bạch Diệc Phi lên làm Đại tướng quân là chắc chắn rồi! ...

Hàn Quốc, Tân Trịnh, Vương Cung.

Bởi vì Hàn Vương băng hà, trong vương cung đề phòng cao độ, bầu không khí ngưng trọng mà áp lực.

Thái Tử An tọa trấn vương cung, trên mặt nhịn không được hưng phấn và kích động, bởi vì ngày mai hắn sẽ đăng cơ làm Vương rồi!

Còn chuyện đau lòng vì Hàn Vương băng hà?

Đó là không có khả năng, hắn mong Hàn Vương sớm băng hà để kế vị, có thể nói hắn đợi ngày này đã đợi rất nhiều năm rồi.

Đợi đến bạc cả đầu!

Lão gia hỏa rốt cục cũng chết!

Tuy rằng Cơ Vô Dạ đã chết, nhưng Bạch Diệc Phi tỏ vẻ ủng hộ hắn, hắn cũng đáp ứng sau khi đăng cơ sẽ cho Bạch Diệc Phi vị trí Đại tướng quân, Hàn Quốc cũng không còn hoàng tử nào khác có thể

tranh đoạt vương vị với hắn!

Hắn ngày mai kế vị có thể nói là ván đã đóng thuyền, ổn thỏa thỏa đáng! "Đêm dài đằng đẵng, làm sao ngủ được!" Nghĩ đến ngày mai được làm Đại Vương, Thái Tử An càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng kích động, căn bản ngủ không được, không có chút buồn ngủ nào!

Thế giới này không có điện thoại máy tính để giải trí, đại đa số người buổi tối chỉ có thể đóng cửa tạo em bé, coi như là hoạt động giải trí duy nhất! "Lưu Ý hiến cho Quả nhân một mỹ nữ Bách Việt cực phẩm, mỹ diễm không gì sánh được, thân đoạn kia, đôi chân dài kia..." Trong lúc buồn chán khó ngủ, trong đầu Thái Tử An hiện lên thân ảnh yểu điệu thướt tha của Hồ Mị Nhi, trong lòng lập tức dâng lên một ngọn lửa hừng hực khó có thể dập tắt!

Lúc đó khi Lưu Ý hiến lên, hắn đã nhịn không được muốn nếm thử hương vị, bất quá bởi vì Hàn Vương băng hà, hắn tạm thời nhịn xuống. "Ngày mai Quả nhân đã kế vị rồi, đêm nay đi sủng hạnh một mỹ nhân, ai lại có thể nói cái gì?" "Quả nhân lén lút qua đó, lại không phải đại sự gì, ai dám bám riết không buông?

Quả nhân diệt cửu tộc hắn!" Thái Tử An tìm cho mình vài cái cớ, rất nhanh liền thuyết phục bản thân, chỉ mang theo một tiểu thái giám lặng lẽ đi tới tẩm cung nơi Hồ Mị Nhi ở.

Hồ Mị Nhi vừa mới bị Lưu Ý đưa vào cung, còn chưa có phong hào, nơi ở cũng tương đối hẻo lánh, Thái Tử An đến cũng không gây ra sự chú ý của ai.

Đương nhiên, ngoại trừ Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng sau khi nhận được tin tức Hàn Vương An chết thì vẫn luôn chú ý động hướng của Thái Tử An, đồng thời cũng chuẩn bị triệt để chưởng khống Thái Tử An, từ đó chưởng khống Hàn Quốc.

Chuyện Lưu Ý vì lấy lòng Thái Tử An mà đem Hồ Mị Nhi hiến cho hắn, Diệp Đông Hoàng tự nhiên biết.

Giờ phút này, Diệp Đông Hoàng đang ở trong tẩm cung của Hồ Mị Nhi chờ Thái Tử An!

Hồ Mị Nhi vốn là con gái út của Hỏa Vũ Công thuộc Hỏa Vũ Sơn Trang vùng Bách Việt, còn có một người chị là Hồ Thanh Nhi, hiện nay đã bị Lưu Ý chiếm hữu!

Hồ Thanh Nhi và Hữu Tư Mã Lý Khai có một đứa con gái, chính là Lộng Ngọc của Tử Lan Hiên sau này.

Năm xưa, Tả Tư Mã Lưu Ý và Hữu Tư Mã Lý Khai dẫn binh bình định vùng Bách Việt.

Lý Khai thích Hồ Thanh Nhi, tình đầu ý hợp, có Lộng Ngọc, lại bị Lưu Ý ghen ghét, âm thầm giở thủ đoạn để Đoạn Phát Tam Lang diệt Hỏa Vũ Sơn Trang, cướp đi bảo tàng của sơn trang.

Đồng thời, Lưu Ý cũng cố ý không đi chi viện cho Lý Khai, khiến Lý Khai binh bại, suýt chút nữa bỏ mạng!

Sau đó, Lưu Ý chưởng khống binh quyền, giả làm người tốt thu nạp chị em Hồ Mị Nhi vào phủ, chiếm đoạt Hồ Thanh Nhi! "Quả nhiên là tên khốn kiếp Lưu Ý, đã sớm thấy hắn không phải người tốt, không nghĩ tới cư nhiên ác độc như vậy!" Trong tẩm cung, Hồ Mị Nhi nghe Diệp Đông Hoàng nói cho nàng chân tướng, phẫn nộ không thôi.

Nàng đã sớm biết Lưu Ý đối với các nàng không có ý tốt, đáng tiếc các nàng chỉ là phận nữ nhi yếu đuối, Lưu Ý vị cao quyền trọng, các nàng lại có biện pháp gì?

Tỷ tỷ nàng cũng đành phải ủy khúc cầu toàn gả cho Lưu Ý!

Không nghĩ tới Lưu Ý cư nhiên cấu kết hung thủ giết cả nhà nàng, còn ở trước mặt các nàng giả làm người tốt, cưới tỷ tỷ nàng!

Thật là mặt người dạ thú! "Diệp công tử vì sao phải nói cho thiếp thân những thứ này?" Sau khi phẫn nộ, trong lòng Hồ Mị Nhi cảnh giác nhìn Diệp Đông Hoàng, nàng cũng không tin Diệp Đông Hoàng sẽ vô duyên vô cớ chạy tới giúp nàng.

Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, điểm này nàng hiện tại thấm thía sâu sắc. "Trẫm nhìn trúng nàng rồi, lý do này đủ chưa?" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo một cái, đem thân thể kiều nhuyễn thướt tha của Hồ Mị Nhi kéo vào trong lòng, cúi đầu nhìn đôi mắt đẹp sáng ngời động lòng người của nàng, mùi thơm cơ thể u u lượn lờ quanh mũi.

Thấm vào ruột gan!

Nàng mặc một bộ y phục màu đỏ nhạt, khuôn mặt trái xoan trắng nõn tinh xảo vũ mị động lòng người, đôi chân dài mạn diệu, như trụ ngọc bằng ngà voi, chiếm cứ hơn nửa thân thể, bút thẳng thon dài.

Đôi chân này đủ để chơi đùa cả năm! "Diệp công tử có biết, nơi này là vương cung, thiếp thân đã bị hiến cho Thái Tử An, vị vua mới của Hàn Quốc?" Hồ Mị Nhi không có phản kháng, ngược lại vũ mị cười, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng!

Nàng rất hiếu kỳ nam nhân này có gì để làm chỗ dựa mà dám đánh chủ ý lên nàng, thật sự là muốn sắc không muốn mạng?

Khẳng định không phải!

Diệp Đông Hoàng nhìn qua cũng không phải người ngu xuẩn như vậy!

Hơn nữa loại tôn quý cùng bá khí phảng phất như trời sinh đã có trên người Diệp Đông Hoàng, sự tự tin cùng siêu nhiên kia, là thứ nàng chưa từng thấy qua.

Cho dù là Thái Tử An, Bạch Diệc Phi những người này cũng xa xa

không cách nào so sánh!

Đây tuyệt đối là một nam nhân thập phần khủng bố mà cường đại!

Đương nhiên, cũng là một nam nhân mị lực phi phàm! "Từ nay về sau, Trẫm mới là vô miện chi vương của Hàn Quốc!" Thanh âm Diệp Đông Hoàng không lớn nhưng tràn ngập một cỗ bá khí và tự tin khó diễn tả bằng lời, khiến Hồ Mị Nhi thất thần một hồi, đôi mắt đẹp si mê. "Mỹ nhân, Quả nhân đến rồi!" Lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên, Hồ Mị Nhi trong nháy mắt bừng tỉnh.

Dù nàng thông tuệ hơn người, tâm tính bất phàm, giờ phút này cũng khẩn trương lên, bàn tay ngọc nhỏ nhắn đẩy lồng ngực Diệp Đông Hoàng, sốt ruột nói: "Ngài mau đi đi!" "Không cần, Trẫm hôm nay tới, một nửa là vì nàng, một nửa chính là vì hắn!" Diệp Đông Hoàng ôm eo thon của Hồ Mị Nhi, không có bất kỳ động tác gì.

Cạch!

Thái Tử An vẻ mặt tươi cười đẩy cửa ra, trong mắt tràn đầy hưng phấn, vội vàng đi vào!

Động phòng hoa chúc dạ, kim bảng đề danh thì.

Đây là hai đại hỷ sự của đời người, ngày mai hắn đăng cơ làm Vương, có thể nói là cái "kim bảng" lớn nhất, giờ phút này trong phòng là cực phẩm mỹ nhân Bách Việt, còn có gì đáng cao hứng hơn cái này?

Tuy nhiên, một khắc sau!

Biểu tình hưng phấn trên mặt Thái Tử An đông cứng lại, tiếp đó chuyển sang tái mét!

Mỹ nhân mà hắn ngày nhớ đêm mong cư nhiên đang nằm trong lòng một nam nhân còn soái hơn hắn.

Trong chớp mắt, lửa giận vô biên từ đáy lòng bốc lên hừng hực!

Mọc sừng!

Hắn bị cắm sừng rồi!

Cư nhiên dám đội nón xanh cho hắn!

Không thể nhịn!

Tên tiểu bạch kiểm đáng ghét!

Quả nhân không băm vằm ngươi muôn mảnh, khó tiêu mối hận trong lòng! "Thằng nhãi ranh!" Thái Tử An rút bội kiếm bên hông đâm về phía Diệp Đông Hoàng, giống như một con sư tử hùng bị chọc giận, trạng như điên cuồng, giận không kềm được.

Chương 223

"Đại Vương cẩn thận, hộ giá!

Hộ giá!" Tiểu thái giám bên cạnh Thái Tử An vội vàng rống to, mũi chân điểm một cái, đi theo xông lên! "A, cẩn thận!" Hồ Mị Nhi kinh hãi, nhìn thấy mũi kiếm băng lãnh đâm tới, toàn thân phảng phất có loại cảm giác bị xuyên thủng, nàng tuy rằng thông tuệ, nhưng cũng không biết võ công.

Phanh phanh!

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, Thái Tử An và tiểu thái giám đang lao tới lập tức cảm thấy một cỗ đại lực ập đến, phảng phất như Thái Sơn áp đỉnh, 'Bịch' một tiếng quỳ rạp xuống đất. "Mau tới người đâu!

Hộ..." Bốp!

Tiểu thái giám rống to, nhưng mà lời còn chưa dứt, một cỗ lực lượng kinh khủng hàng lâm, trong nháy mắt đem hắn ép nổ!

Hô hô ~ Sức mạnh vô hình quét qua, tất cả huyết vụ biến mất không còn tăm hơi, phảng phất như chưa từng tồn tại. "Ách!" Biến cố đột ngột như một chậu nước lạnh dội lên người Thái Tử An, ngọn lửa phẫn nộ trong mắt hắn biến mất, thay vào đó là sự sợ hãi vô tận, muốn há miệng hét to, lại ngạnh sinh sinh nhịn xuống!

Vết xe đổ trước mắt, rành rành ngay đó!

Hơn nữa, giờ phút này còn không có ai tiến vào hộ vệ, đã nói lên rất nhiều vấn đề, nơi này sợ là đã bị người khác khống chế rồi!

Hắn có la rách cổ họng cũng vô dụng!

Hồ Mị Nhi đồng dạng kinh ngạc đến ngây người!

Thân thể mềm mại thướt tha của nàng cứng đờ, tê liệt ngã vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn Thái Tử An đang quỳ trước mặt như một con chó nhà có tang, trong lòng tràn ngập khoái ý vô tận.

Bách Việt bị diệt, gia tộc Hỏa Vũ Sơn Trang của nàng bị diệt, cũng có một phần công lao của Thái Tử An!

Nếu không phải Thái Tử An muốn lập đại công để đăng cơ, sẽ không phát động chiến tranh Bách Việt!

Nếu không có chiến tranh Bách Việt, gia tộc nàng có lẽ sẽ không bị diệt môn! "Ngươi là ai?

Ngươi muốn làm gì?" Thái Tử An bình tĩnh lại, âm thầm đánh giá Diệp Đông Hoàng, tâm tư chuyển nhanh, suy nghĩ đối sách.

Còn về phần mỹ nhân, hắn đã sớm ném ra sau đầu rồi! "Trẫm muốn ngươi từ nay về sau hiệu lực cho Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nói thẳng không kiêng kỵ. "Đừng hòng!" Thái Tử An giận dữ, muốn khống chế hắn, đúng là nằm mơ! "Sinh Tử Phù, tìm hiểu một chút!" Diệp Đông Hoàng cũng không thèm để ý, hắn đã sớm biết kết quả này, bất quá hắn tin tưởng Thái Tử An rất nhanh sẽ thay đổi chủ ý!

Hắn có lòng tin đối với Sinh Tử Phù!

Vút!

Ngón tay búng một cái, Sinh Tử Phù dưới ánh mắt hiếu kỳ của Hồ Mị Nhi và ánh mắt kinh khủng của Thái Tử An chui vào trong cơ thể Thái Tử An. "A a, đừng, thật khó chịu, cầu xin ngươi, buông tha ta, Quả nhân..." Không bao lâu, tiếng thảm thiết vang lên, Thái Tử An bắt đầu lăn lộn đầy đất, không ngừng cầu xin tha thứ.

Bạch Diệc Phi đều không đỡ được uy lực của Sinh Tử Phù, huống chi là tên Thái Tử An đã bị tửu sắc móc rỗng thân thể này.

Nhìn thảm trạng của Thái Tử An, Hồ Mị Nhi rùng mình một cái,

ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng càng thêm kính sợ, đồng thời cũng có loại khoái cảm báo được đại thù. "Lưu Ý và Đoạn Phát Tam Lang, Trẫm cũng có thể giúp nàng giải quyết, để nàng báo thù rửa hận!" Không để ý đến Thái Tử An, Diệp Đông Hoàng đưa tay nâng khuôn mặt tươi cười vũ mị của Hồ Mị Nhi lên, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp mang theo sự kính sợ của nàng. "Đa tạ chủ nhân, từ nay về sau thiếp thân chính là người của chủ nhân, vì chủ nhân lên núi đao xuống biển lửa, muôn lần chết không chối từ!" Hồ Mị Nhi nghe vậy, không do dự, lập tức nói.

Với sự thông tuệ của nàng tự nhiên hiểu Diệp Đông Hoàng muốn cái gì! "Trẫm chính là thích cái sự thông minh này của nàng!" Diệp Đông Hoàng dùng ngón tay cạo cạo gò má trắng nõn của nàng.

Trong nguyên tác, Hồ Mị Nhi ở hậu cung này có thể đấu với Triều Nữ Yêu được Dạ Mạc ủng hộ, bình phân thu sắc, trí tuệ thủ đoạn quả nhiên bất phàm!

Một điểm liền thông!

Diệp Đông Hoàng còn phát hiện thể chất Hồ Mị Nhi rất mạnh, có thể nói là kỳ tài luyện võ vạn người có một!

Trong nguyên tác Hồ Mị Nhi tuy rằng chưa từng hiển lộ võ công, nhưng Diệp Đông Hoàng đoán, nàng sau này hẳn là đã học được võ công không yếu.

Nếu không làm sao chống lại Triều Nữ Yêu, sợ là đã sớm bị Triều Nữ Yêu được Dạ Mạc chống lưng giết chết rồi! "Chủ nhân quá khen, còn xin chủ nhân thương xót!" Hồ Mị Nhi cười doanh doanh, thở ra như lan, thanh âm uyển chuyển kiều nhu, phong tình động lòng người, so với Minh Châu cũng không hề kém cạnh!

Lại là một yêu tinh!

Diệp Đông Hoàng không nói thêm nữa, bế Hồ Mị Nhi đi về phía nội các hồng loan trướng!

Toàn bộ tẩm cung đã bị Vạn Đạo Chân Ý của hắn phong tỏa, sẽ không có người phát hiện!

Về phần Thái Tử An, trước tiên để cho hắn nếm thử sự lợi hại, sau này mới có thể ngoan ngoãn nghe lời, mà Hồ Mị Nhi chính là nhân tuyển Diệp Đông Hoàng chuẩn bị giữ lại trong cung để giám sát Thái Tử An.

Tiếng kêu thảm thiết của Thái Tử An quanh quẩn, không bao lâu, một khúc giai điệu cao vút sục sôi khác vang lên, đan xen lẫn nhau, hình thành một bản nhạc khúc khó nói nên lời!

Đối với Thái Tử An mà nói đây tất sẽ là một đêm vĩnh sinh khó quên, ác mộng cả đời xua đi không được.

Đối với Hồ Mị Nhi mà nói, cũng là một đêm tất sinh khó quên.

Một đêm thay đổi vận mệnh!

Diệp Đông Hoàng không những giúp nàng đả thông cách trở giữa hai người, quan hệ gần hơn một bước, còn giúp nàng đả thông kinh mạch toàn thân, tẩy tủy phạt mạch, thoát thai hoán cốt, tu vi từ không đến có, một đêm tấn thăng Tiên Thiên đỉnh phong!

Từ đây cá chép hóa rồng!

Cho dù vô số năm sau, nàng đã sớm trở thành Đế Cơ, trở thành một trong những nữ nhân tôn quý nhất chư thiên vạn giới, cũng sẽ không quên một đêm khó quên trong thiên điện hoàng cung Hàn Quốc nhỏ bé tại một cái tiểu thế giới năm đó!

Hàn Quốc, Tân Trịnh, Vương cung.

Hai canh giờ sau, Diệp Đông Hoàng khoác y phục chậm rãi từ

trong màn trướng đỏ đi ra, đi đến trước mặt Thái Tử An.

Thái Tử An lúc này đã không còn ra hình người, đầu tóc bù xù, toàn thân bị gãi đến máu me đầm đìa nhưng vẫn nhịn không được tiếp tục gãi, thân thể vặn vẹo, không ngừng nhúc nhích trên mặt đất, dùng một chữ để hình dung thì chính là —— Thảm!

Hai chữ, rất thảm!

Ba chữ, vô cùng thảm!

Chẳng còn lại chút ý khí phong phát nào trước đó, có chăng chỉ là sự sợ hãi và tiếng kêu rên, sống không bằng chết! "A...

Chủ nhân tha... tha mạng... tha cho tiểu nhân đi, tiểu nhân từ nay về sau lấy chủ nhân làm thiên lôi sai đâu đánh đó, muôn lần chết không chối từ...

A a..." Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng xuất hiện, Thái Tử An mấp máy đôi môi khô khốc, không ngừng cầu xin tha thứ.

Về phần tôn nghiêm và cốt khí của vương thất, trong hai canh giờ bị tra tấn vừa qua đã sớm tan thành mây khói.

Vù!

Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên đan dược, ngón tay búng nhẹ, bắn vào miệng Thái Tử An.

Đan dược vào miệng liền tan, hóa thành một dòng nước ấm từ cổ họng Thái Tử An chạy dọc xuống ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài.

Trong nháy mắt đó, một cảm giác vui sướng chưa từng có lan tỏa khắp toàn thân, kích thích tất cả dây thần kinh của hắn, khiến hắn toàn thân run rẩy, linh hồn rùng mình.

Cơn ngứa ngáy đau đớn kỳ lạ hành hạ hắn suốt hai canh giờ trước đó biến mất không thấy tăm hơi, cảm giác kia thật khó dùng lời hình

dung! "Ư...

Hít...

A..." Thái Tử An rên rỉ thành tiếng, nhiên sự sảng khoái cực hạn chỉ kéo dài trong nháy mắt.

Sau một khắc, nỗi đau đớn khó tả từ những vết thương do bị gãi khắp người ập đến, phảng phất như bị thiên đao vạn quả, đau đến không muốn sống, cổ họng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết như heo bị chọc tiết. "Hít!" Hồ Mị Nhi quấn một chiếc áo ngủ, lết thân thể mệt mỏi với vẻ mặt hạnh phúc đi tới, nhìn thấy bộ dạng của Thái Tử An, trong lòng hít ngược một hơi khí lạnh.

Thật khó có thể tưởng tượng người sau vừa mới trải qua sự tra tấn như thế nào mới có thể biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ thế này. "Sinh Tử Phù, quả nhiên là danh bất hư truyền!" Trong đầu Hồ Mị Nhi nhớ đến lời của Diệp Đông Hoàng, trong lòng kinh thán, nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt kính sợ tràn đầy sùng bái.

Trước đó Diệp Đông Hoàng thi triển Sinh Tử Phù, nàng cũng đã nhìn thấy, hẳn là một loại võ học đặc thù, ngưng khí thành băng, sau đó dùng thủ đoạn đặc biệt đánh vào trong cơ thể con người, khiến người ta cầu sống không được, cầu chết không xong, thật sự là quá lợi hại! "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, Trẫm sẽ không giết ngươi!" Diệp Đông Hoàng phất tay, Vạn Đạo Chân Ý hóa thành Sinh Mệnh Chân Ý, ánh lục quang oánh oánh bao trùm Thái Tử An.

Khuôn mặt vốn đang vặn vẹo vì đau đớn của Thái Tử An lập tức giãn ra, mọi đau đớn phảng phất biến mất trong nháy mắt, toàn thân ấm áp như đang ngâm mình trong ôn tuyền.

Chương 224

Những vết thương do bị gãi trên người hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khôi phục.

Thật ra cũng không phải vết thương lớn gì, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi!

Bất quá dù sao còn phải để hắn làm Hàn Vương một thời gian, nếu trên người xuất hiện nhiều vết thương như vậy cũng không dễ giải thích, Diệp Đông Hoàng đành phải ra tay giúp hắn trị liệu một phen, đồng thời cũng coi như một sự chấn nhiếp khác. "Ư...

Khỏi rồi?

Thật lợi hại!" Thái Tử An cảm giác thương thế trên người khôi phục như lúc ban đầu, trong lòng vui mừng đồng thời tràn đầy rung động.

Đối với thủ đoạn lật tay làm mây úp tay làm mưa của Diệp Đông Hoàng càng thêm kính sợ, nghĩ đến mùi vị sống không bằng chết trước đó, không còn chút ngạo khí nào, quỳ lạy nói: "Đa tạ chủ nhân trị thương cho tiểu nhân, thủ đoạn của chủ nhân quả nhiên là thần quỷ khó lường, khiến người ta kinh thán!" "Sau này có việc Trẫm sẽ tìm ngươi hoặc thông qua Bạch Diệc Phi để sai bảo, Sinh Tử Phù trên người ngươi chỉ là tạm thời bị áp chế, đây là đan dược áp chế Sinh Tử Phù, mỗi tháng một viên!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một bình đan dược ném cho Thái Tử An, cảnh cáo nói: "Hy vọng ngươi đừng giở thủ đoạn nhỏ với Trẫm, hậu quả ngươi hiểu rõ!" "Chủ nhân yên tâm, chính là cho tiểu nhân mười lá gan, cũng không dám giở thủ đoạn với chủ nhân, chủ nhân nhưng có phân phó, muôn lần chết không chối từ!" Thái Tử An nơm nớp lo sợ bảo đảm nói, trước kia đều là người

khác đối với hắn nơm nớp lo sợ, bây giờ hắn cũng đã thể hội được cảm giác nơm nớp lo sợ, run run rẩy rẩy trước mặt người khác là như thế nào. "Về sau Mị Nhi sẽ ở lại Vương cung, ngươi biết phải làm sao rồi chứ?" Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy thân hình yêu kiều của Hồ Mị Nhi, mềm mại trơn mịn.

Hồ Mị Nhi giờ phút này so với trước kia bớt đi một phần ngây ngô, nhiều thêm một phần thành thục và vũ mị.

Tim Thái Tử An đang rỉ máu, đây vốn là của hắn, bây giờ không chỉ mỹ nhân mất đi, còn đem chính mình cũng đáp vào.

Đúng là mất cả chì lẫn chài! "Chủ nhân yên tâm, tiểu nhân về sau sẽ tôn kính phu nhân như đối với chủ nhân, chỉ là không biết có cần phong hào hay không?" Thái Tử An cẩn thận từng li từng tí hỏi, giờ phút này hắn cũng không dám có suy nghĩ không an phận gì với Hồ Mị Nhi nữa, mùi vị của Sinh Tử Phù hắn không muốn nếm thử lại lần thứ hai. "Ngươi tự mình xem xét ban cho một cái đi, đến lúc đó đi lại trong cung cũng thuận tiện hơn một chút!" Diệp Đông Hoàng nói.

Không có thân phận, Hồ Mị Nhi ở trong cung cũng không khác gì nô tỳ, khó tránh khỏi bị cung nữ thái giám khác ức hiếp, đi lại cũng bất tiện!

Dù sao quy củ trong cung sâm nghiêm, rất nhiều nơi chỉ có thân phận nhất định mới có thể đặt chân đến! "Lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất tay đuổi hắn về. "Vâng, chủ nhân!" Thái Tử An đáp lời, cung kính lui ra. "Chủ nhân yên tâm, thiếp thân nhất định giúp chủ nhân canh chừng hắn, không gây thêm phiền toái cho chủ nhân!" Hồ Mị Nhi nhìn bóng lưng rời đi của Thái Tử An, tự tin nói.

Diệp Đông Hoàng tuy rằng không nói, nhưng nàng tự nhiên hiểu được Diệp Đông Hoàng thu nhận nàng còn giữ nàng lại trong cung, giúp nàng tẩy tủy phạt mạch, truyền võ công cho nàng, tự nhiên không

phải chỉ đơn giản là nhìn trúng thân xác của nàng, nàng tất nhiên phải thể hiện ra một chút giá trị. "Trẫm tin tưởng nàng, tưởng rằng Thái Tử An cũng không dám giở trò gì, nàng bình thường nỗ lực tu luyện, thực lực mới là căn bản, có thực lực vô địch thiên hạ, hết thảy âm mưu quỷ kế đều là hư vọng, hết thảy kẻ địch đều là hổ giấy!" Diệp Đông Hoàng nhéo nhéo gương mặt động lòng người đang ửng hồng của nàng, nói chuyện với người thông minh chính là bớt việc, không cần chuyện gì cũng phải giao đại rõ ràng rành mạch. "Chủ nhân nói phải, võ công chủ nhân thiên hạ vô địch, Thái Tử An cho dù là Hàn Vương, quyền thế ngập trời, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ dưới chân chủ nhân!" Hồ Mị Nhi dùng sức gật đầu, đôi mắt đẹp long lanh hàm tình mạch mạch, nhìn vào mắt Diệp Đông Hoàng, tràn đầy si mê sùng bái, nịnh nọt nói.

Diệp Đông Hoàng cười mà không nói, sau khi gặp qua Quỷ Cốc Tử, hắn biết thế giới này có cường giả Thiên Nhân Hậu Kỳ, những người đó thực lực chưa chắc đã yếu hơn hắn, hắn cho dù mạnh cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Lúc trước hắn có thể đánh giết Âm Dương Lão Tổ cảnh giới Kim Đan là nhờ vào sức mạnh của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, nhưng tại tiểu thế giới này hắn lại không dùng được, hơn nữa cũng không muốn cái gì cũng dựa vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can. "Chủ nhân, đã muộn thế này rồi, để thiếp thân hầu hạ ngài nghỉ ngơi!" Thân hình ôn nhuyễn của Hồ Mị Nhi áp sát vào Diệp Đông Hoàng, thở ra như hoa lan, thanh âm kiều nhu, vũ mị đa tình.

Dưới cổ áo ngủ trễ xuống lộ ra hai mạt tuyết trắng cùng một khe rãnh khiến người ta muốn vô hạn thám hiểm! "Được!" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, biết Hồ Mị Nhi sợ hắn hiện tại sẽ rời đi, muốn dùng phương thức này giữ chân hắn.

Thật ra đêm nay Diệp Đông Hoàng cũng không định đi, nữ nhân

của hắn tuy nhiều, nhưng một đêm trọn vẹn vẫn có thể bỏ ra được, cúi đầu cười với nàng một cái, bế nàng lên theo kiểu công chúa!

Cách trời sáng còn hai canh giờ, cứ hảo hảo khao thưởng nàng.

Đối với loại nữ nhân vừa thông tuệ lại xinh đẹp này, Diệp Đông Hoàng vẫn là rất thích! ...

Ngày thứ hai. "Cái này là Truyền Âm Thạch, có việc gì cứ thông báo cho Trẫm, nếu không tìm thấy Trẫm, tìm Bạch Diệc Phi cũng được!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một khối Truyền Âm Thạch đưa cho Hồ Mị Nhi, an ủi nói: "Yên tâm, Trẫm sẽ thường xuyên tới thăm nàng!" "Vâng, thiếp thân đã biết, chủ nhân yên tâm!" Hồ Mị Nhi nắm chặt Truyền Âm Thạch, trong lòng tuy rằng không nỡ nhưng cũng không có quấn lấy Diệp Đông Hoàng, vũ mị cười một tiếng, thanh âm tràn đầy dụ hoặc: "Đại môn của thiếp thân tùy thời mở rộng vì chủ nhân, cung nghênh chủ nhân đại giá!" Nàng thông minh tự nhiên biết nam nhân như Diệp Đông Hoàng không phải nàng có thể giữ chân được, dây dưa chỉ khiến người ta sinh chán ghét! "Hảo hảo nghỉ ngơi, Trẫm đi đây!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, hôn lên vầng trán trắng nõn của nàng một cái, xoay người rời đi.

Yêu tinh này tuyệt đối là một kẻ lão luyện trong tình trường, hắn mà không đi, sợ là sẽ bị nàng câu dẫn đến mức không đi nổi đường! "Nỗ lực tu luyện biến cường!" Hồ Mị Nhi bò dậy, cả đêm qua nàng đều không nghỉ ngơi, có thể nói đã sử dụng hết vốn liếng, cộng thêm tu vi yếu, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, bất quá nàng lại không nghỉ ngơi.

Dựa theo công pháp Diệp Đông Hoàng truyền cho bắt đầu tu luyện, nhờ sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, nàng cũng coi như một bước lên trời, đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong, đã nhập môn, tiếp theo chính là tu luyện theo khuôn phép cũ.

Nàng biết chỉ có biến cường, mới có thể tới gần người đàn ông kia hơn, mới có thể giúp được nhiều hơn!

Nếu không, khoảng cách giữa các nàng chỉ sẽ càng lúc càng xa!

Nhan sắc là không giữ được Diệp Đông Hoàng bao lâu! ... "Đạo của trời, tổn hại chỗ thừa mà bù đắp chỗ thiếu, cho nên hư thắng thực, không đủ thắng có dư." "Ý văn bác học, lý lẽ sâu xa, thú vị thâm trầm, tượng của trời đất phân chia, khí của âm dương sắp xếp, biến hóa từ bên ngoài, điềm báo của tử sinh tỏ rõ..." Trong Huyết Y Bảo, thanh âm thanh thúy không linh vang lên.

Tử Nữ một thân tử y, vũ mị động người, mười ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, hai tay nâng một cuốn kinh thư, vừa đi vừa tụng đọc.

Kinh thư này đúng là Cửu Âm Chân Kinh do Hoàng Thường thời Đại Tống trứ tác!

Cửu Âm Chân Kinh nãi là võ học Đạo gia, tổng cương của võ học, thuần chính mà không khó, đối với người mới học mà nói tuyệt đối là lựa chọn thượng thượng hạng!

Diệp Đông Hoàng nửa nằm trên một chiếc ghế thái sư, Minh Châu dựa vào bên cạnh hắn, ngón tay ngọc ngà trắng nõn nhẹ nhàng hái một quả nho, bóc vỏ, đút vào miệng Diệp Đông Hoàng. "Chủ nhân, đây là quy trình đổi công lao mà ngài bảo người ta chỉnh lý, ngài xem thử có cần sửa đổi gì nữa không?" Minh Châu chỉ vào cuốn sách đặt trên bàn, đây chính là nàng tốn gần một tuần lễ mới chỉnh lý xong.

Hiện giờ khoảng cách từ lúc Diệp Đông Hoàng đi Vương cung thu phục Thái Tử An đã qua mấy ngày.

Bốn ngày trước Thái Tử An đã đăng cơ làm Vương, hiện giờ là Hàn Vương An!

Hồ Mị Nhi được phong làm Mỹ nhân, Bạch Diệc Phi làm Đại tướng quân, đồng thời phủ Đại tướng quân của Cơ Vô Dạ trước kia cũng quy về Bạch Diệc Phi sở hữu, vốn dĩ Bạch Diệc Phi định tặng cho Diệp Đông Hoàng cư trú.

Bất quá Diệp Đông Hoàng cảm thấy Huyết Y Bảo yên tĩnh, liền quyết định ở tại Huyết Y Bảo, đồng thời cũng cải tạo Huyết Y Bảo một phen, không còn vẻ băng lãnh âm u trước kia, trở nên khôi hoằng đại khí, uy nghiêm trang trọng. "Chủ nhân, Võ Đạo Lâu cũng đã xây dựng xong, mời chủ nhân kiểm tra!" Anh Ca đứng nghiêm một bên cũng bẩm báo. "Ừ!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, cầm lấy quy trình đổi công lao do Minh Châu chỉnh lý, lật xem một chút, thỉnh thoảng gật gật đầu, "Không tệ!" "Đa tạ chủ nhân khen thưởng!" Nụ cười của Minh Châu càng thêm rạng rỡ vũ mị, tiếp tục bóc nho đút cho Diệp Đông Hoàng. "Đi thôi, đến Võ Đạo Lâu!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, dẫn theo Minh Châu và Anh Ca rời đi.

Tử Nữ vẫn đang nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, tu luyện võ công.

Võ Đạo Lâu, tổng cộng có hai tầng, bên trong bày đầy những giá sách chỉnh tề.

Trên mỗi giá sách đều dựa theo yêu cầu của Diệp Đông Hoàng làm xong đánh dấu: công pháp, quyền pháp, kiếm pháp, cước pháp, thân pháp v.v..., đều có vị trí chuyên môn.

Anh Ca đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng, trong lòng có chút thấp thỏm, dù sao cũng là lần đầu tiên làm việc cho Diệp Đông Hoàng, cũng là việc đầu tiên làm cho Diệp Đông Hoàng! "Không tệ!" Linh thức của Diệp Đông Hoàng bao trùm đại điện, toàn bộ đại điện trên dưới hai tầng nhìn một cái là thấy hết, hài lòng gật đầu.

Anh Ca thở phào nhẹ nhõm, trong lòng khá là cao hứng.

Vù vù vù!

Diệp Đông Hoàng phất tay, vô số bí tịch bay ra, dưới sự chỉ dẫn của linh thức, mỗi một cuốn bí tịch đều rơi vào vị trí chuyên môn.

Lập tức, Võ Đạo Lâu vốn trống trải nhiều thêm vô số bí tịch, trở thành Võ Đạo Lâu chân chính, mà không phải là một cái khung rỗng! "Đây chẳng lẽ là Tụ Lý Càn Khôn?

Thật thần kỳ!" Anh Ca tuy biết Diệp Đông Hoàng cường đại thần bí, nhưng nhìn thấy thủ đoạn như tiên gia này, vẫn như cũ rung động, cảm giác mỗi lần tìm hiểu sâu về Diệp Đông Hoàng một chút, sẽ lại bị chấn động một lần.

Người đàn ông này giống như một vực sâu không thể dò xét, thâm bất khả trắc, vĩnh viễn không dò thấy đáy! "Về sau phàm là thành viên gia nhập Thiên Mệnh đều có thể dựa theo tu vi lĩnh nhận số tầng công pháp Vạn Đạo Kinh và Cửu Âm Chân Kinh tương ứng cùng với ba môn võ kỹ, sau đó muốn hoạch đắc bí tịch khác, cần dùng điểm công lao để đổi lấy!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Anh Ca và Minh Châu, tiếp tục nói: "Hai người các nàng, công pháp võ kỹ ở nơi này có thể tùy ý chọn lựa tu luyện!" "Vâng, đa tạ chủ nhân!" Anh Ca và Minh Châu đại hỉ bái tạ, thật ra Minh Châu ngược lại không có gì, với thân phận hiện tại của nàng, những thứ này nàng sớm đã có thể tùy ý tu luyện xem xét! "Truyền lệnh cho Mặc Nha, hắn có thể dẫn theo thành viên dưới trướng qua đây chọn lựa bí tịch tu luyện!" Diệp Đông Hoàng cũng không sợ Võ Đạo Lâu bại lộ, thậm chí chính là muốn cho người ta biết, như vậy mới có thể hấp dẫn càng nhiều võ giả gia nhập, tổ chức Thiên Mệnh mà hắn kiến lập mới có thể nhanh chóng lớn mạnh.

Có hắn tọa trấn, cũng không sợ người khác dòm ngó!

Chư Tử Bách Gia đều có truyền thừa của riêng mình, những

người kia cũng sẽ không quá mức dòm ngó Võ Đạo Lâu của hắn, dù sao vô thượng thần công chân chính kinh thế hãi tục đều ở trong tay hắn, chứ không phải ở tại Võ Đạo Lâu! "Có tòa Võ Đạo Lâu này, Thiên Mệnh nhất định sẽ phi tốc lớn mạnh!" Trong lòng Anh Ca kinh ngạc trước đại thủ bút của Diệp Đông Hoàng, trước kia Bách Điểu của Cơ Vô Dạ cũng không có tài nguyên tu luyện tốt như vậy.

Nàng chắp tay thi lễ với Diệp Đông Hoàng, rời khỏi Võ Đạo Lâu đi thông báo cho Mặc Nha.

Ngày hôm sau.

Mặc Nha dẫn theo thành viên Thiên Mệnh đi vào Huyết Y Bảo, động tác của hắn có chút chậm, lẽ ra ngay trong ngày hôm đó phải qua đây, bất quá Diệp Đông Hoàng không có trách tội, mà là nhìn về phía đứa bé trong ngực Mặc Nha. "Khởi bẩm chủ nhân, thuộc hạ phụng mệnh tìm kiếm đứa bé mà chủ nhân nói, rốt cục hôm qua tại vùng đất Bách Việt đã tìm được, làm trễ nải thời gian, xin chủ nhân giáng tội!" Mặc Nha hai tay bế đứa bé giơ lên, quỳ một gối xuống đất, trầm giọng nói. "Tình hữu khả nguyên, vô tội!" Diệp Đông Hoàng đánh giá đứa bé, nhìn thấy viên Hỏa Vũ Mã Não trong tã lót của đối phương, gật đầu, nói: "Hoàn thành nhiệm vụ, là một đại công, bí tịch trong Võ Đạo Lâu có thể tùy ý chọn hai cuốn!" "Tạ chủ nhân!" Mặc Nha trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Diệp Đông Hoàng cũng coi như không tệ, thưởng phạt phân minh, so với Cơ Vô Dạ hỉ nộ vô thường không biết phải tốt hơn bao nhiêu. "Tử Nữ, nó về sau giao cho nàng, ban tên Lộng Ngọc!" Diệp Đông Hoàng nhìn đứa bé, phân phó Tử Nữ.

Hắn lần trước sau khi rời khỏi chỗ Hồ Mị Nhi, liền phái người đi tìm kiếm Lộng Ngọc, tuy rằng có tin tức hắn cung cấp, nhưng Mặc Nha có thể tìm được nhanh như vậy, năng lực cũng coi như không tệ! "Vâng, chủ nhân!" Tử Nữ vươn tay tiếp nhận đứa bé trong tay Mặc Nha, ôm vào trong ngực, trên mặt tràn đầy hào quang mẫu tính!

Chương 225

"Sát khí!" "Sát khí thật mạnh!" Lúc này, Mặc Nha chợt đứng dậy, chắn trước mặt Diệp Đông Hoàng, giới bị bốn phía.

Anh Ca và Minh Châu cũng giống như thế, một luồng sát khí khủng bố đang bay nhanh tới gần, dưới ánh mắt ngưng trọng của mọi người, một đạo thân ảnh tay cầm song kiếm từng bước một đi tới.

Hắn tay phải kiếm trắng, tay trái kiếm đen, sát khí cường đại quanh quẩn quanh thân! "Sát thủ Thiên tự nhất đẳng của La Võng —— Hắc Bạch Huyền Tiễn!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu lên, không khác lắm so với dự đoán của hắn, hắn giết Thoa Y Khách xong, kẻ tới quả nhiên là một trong những sát thủ Thiên tự nhất đẳng của La Võng: Yểm Nhật, Kinh Nghê, hoặc Huyền Tiễn.

Hắc Bạch Huyền Tiễn một thân trường sam hắc y, thân tư thon dài, đầu quấn khăn đen, đầu tóc bù xù, nhìn qua hơn ba mươi tuổi, mang theo khí chất tang thương không tu biên phúc!

Ngũ quan của hắn, diện dung của hắn, khí chất của hắn, có bảy tám phần tương tự với vị thuyền trưởng Jack Sparrow hải tặc phương Tây kia.

Chỗ bất đồng chính là, Hắc Bạch Huyền Tiễn là một kiếm khách, một kiếm khách cường đại, kiếm khí sắc bén cùng sát khí khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Sát thủ Thiên tự nhất đẳng của La Võng - Hắc Bạch Huyền Tiễn?" Minh Châu, Anh Ca, Mặc Nha, Tử Nữ đám người kinh hãi.

La Võng bao trùm bảy nước, sát thủ Thiên tự nhất đẳng càng là khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, danh tiếng của Hắc Bạch Huyền Tiễn bọn họ cũng như sấm bên tai.

Không ngờ hôm nay lại tìm tới bọn họ!

Chính xác mà nói là tìm tới Diệp Đông Hoàng!

Bất quá bọn họ đều không có lui bước, vẫn kiên định không dời chắn trước mặt Diệp Đông Hoàng. "Ta có thể cảm giác được ngươi rất mạnh, cũng là một kiếm khách, kiếm của ngươi đâu?" Kiếm trắng trong tay Huyền Tiễn ong ong, kiếm chỉ Diệp Đông Hoàng, khóe miệng mang theo một nụ cười tà mị, tự tin, ngạo nhiên, thong dong, căn bản không nhìn những người khác một cái. "Việt Vương Bát Kiếm, Hắc Bạch Huyền Tiễn, Hắc kiếm là Huyền, Bạch kiếm là Tiễn, Chính nhận đoạt mệnh, Nghịch nhận trấn hồn, vậy thì bồi ngươi chơi đùa!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Huyền Tiễn, người sau thực lực không yếu, có tu vi Thiên Nhân Cảnh tam trọng, chiến lực tại Thiên Nhân Cảnh tam trọng cũng tuyệt đối là người nổi bật.

Diệp Đông Hoàng tu vi Thiên Nhân Cảnh nhị trọng đỉnh phong, chiến lực khẳng định mạnh hơn Huyền Tiễn.

Bất quá đối phương cũng có tư cách cùng hắn qua mấy chiêu! "Các ngươi lui ra!" Trong tay Diệp Đông Hoàng, Đông Hoàng Kiếm phù hiện, bước ra phía trước một bước, kiếm ý sắc bén bá đạo phóng lên tận trời, xoắn nát mây trắng đầy trời.

Thân tư hắn thon dài, thân thể thẳng tắp, Vạn Đạo Chân Ý hóa thành Vạn Đạo Kiếm Ý vây quanh toàn thân, uyển như đế vương trong kiếm, thần của kiếm đạo! "Tốt!" Chiến ý trong mắt Huyền Tiễn hừng hực, hắc kiếm chậm rãi giơ lên, thân kiếm thon dài khẽ run lên ong ong, từng đạo sát khí màu đen lượn lờ, mở miệng nói: "Thanh hắc kiếm này vì báo thù đã giết chết một trăm ba mươi hai người!" Xoẹt!

Bạch kiếm giơ lên, một đen một trắng, giao nhau hình chữ thập, sát khí lẫm nhiên, nói: "Thanh bạch kiếm này vì báo ân, đã giết chết một trăm bốn mươi lăm người!" Hai tay nắm chặt chuôi kiếm, Huyền

Tiễn hai tay buông thõng tự nhiên, mũi kiếm vạch qua mặt đất lát đá cẩm thạch, ma sát tạo ra hỏa quang chói mắt, tinh hỏa lấp lóe, khí thế hãi nhân phóng lên tận trời, tàn phá bừa bãi thiên địa, cùng kiếm ý của Diệp Đông Hoàng phân đình kháng lễ.

Dưới luồng sát khí kiếm ý cường đại này, Minh Châu, Tử Nữ, Anh Ca, Mặc Nha nhịn không được lui lại, trong lòng kinh hãi, không hổ là sát thủ Thiên tự nhất đẳng của La Võng khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, thực lực quả nhiên khủng bố!

Bất quá, bọn họ đối với Diệp Đông Hoàng cũng tràn đầy lòng tin!

Huyền Tiễn tuy mạnh, nhưng cũng là nhục thể phàm thai, còn Diệp Đông Hoàng đơn giản không phải người!

Đó là sự khủng bố siêu việt phàm nhân! "Nói nhảm thật nhiều!

Không biết nhân vật phản diện thường chết vì nói nhiều sao!" Diệp Đông Hoàng không có bất kỳ giới thiệu nào, nhẹ nhàng chém xuống một kiếm, kiếm mang thôi xán xé rách không khí, kiếm nhận phá không, cắt chém thiên địa.

Huyền Tiễn dùng song kiếm hắc bạch giao nhau đỡ đòn, ba thanh bảo kiếm sắc bén va chạm vang lên tiếng thúy hưởng, âm thanh chói tai.

Oanh oanh!

Kiếm khí kiếm ý khủng bố va chạm, kích động tứ phía, sức mạnh cường đại chấn động, Huyền Tiễn nhịn không được lùi lại một bước. "Thật mạnh!" Trong mắt Huyền Tiễn chiến ý càng thêm cao ngang, thực lực của Diệp Đông Hoàng nằm ngoài dự liệu của hắn, bất quá kẻ địch càng mạnh, giết càng có cảm giác thành tựu!

Oanh!

Huyền Tiễn khuỵu gối, khom lưng, trọng tâm dời về phía trước,

hai đầu gối bỗng nhiên mượn lực, mặt đất rung lên, giẫm ra một cái hố to, đất đá bắn tung tóe, cả người uyển như báo săn bạo phát lao tới, song kiếm hắc bạch giao nhau chém về phía trước, một đạo kiếm quang hình chữ thập bạo xạ mà ra.

Diệp Đông Hoàng tùy tiện chém một kiếm phá tan kiếm quang hình chữ thập, thân ảnh hai người va chạm vào nhau.

Đang đang đang ~ Giao phong kịch liệt, kiếm khí thành nhận, lưỡi dao sắc bén, cắt chém vạn vật, Minh Châu đám người lui lại rồi lại lui.

Chiến trường như vậy, một khi bị cuốn vào, trong nháy mắt sẽ bị kiếm khí xé nát, phấn thân toái cốt. "Chủ nhân thật lợi hại, thảo nào có thể một kiếm chém giết Cơ Vô Dạ!" Mặc Nha lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Đông Hoàng ra tay, trong lòng kinh hãi, ánh mắt kính sợ.

Danh tiếng Hắc Bạch Huyền Tiễn đã sớm vang vọng thiên hạ, lợi hại cũng là lẽ đương nhiên. "Đây chính là thực lực của chủ nhân sao?

Chủ nhân là lợi hại nhất!" Minh Châu đôi mắt đẹp si mê, tràn đầy mê luyến, đây là người đàn ông của nàng.

Vô luận trên giường hay dưới giường, đều là mạnh nhất! ... "Sát thủ Thiên tự nhất đẳng của La Võng —— Hắc Bạch Huyền Tiễn!" "Thực lực thật mạnh!" Bạch Diệc Phi lao nhanh tới, nhìn thấy Huyền Tiễn đang chiến đấu với Diệp Đông Hoàng trong Huyết Y Bảo, trong lòng kinh hãi.

Hắn chưa từng gặp Huyền Tiễn, nhưng Việt Vương Bát Kiếm, Hắc Bạch Huyền Tiễn, tiêu chí rõ ràng này hắn không thể không nhận ra.

Xem khí tức của Huyền Tiễn, với tu vi lúc này của hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Huyền Tiễn!

Đáng tiếc Huyền Tiễn tìm lầm đối thủ!

Đây là bi ai lớn nhất của Huyền Tiễn!

Hắn tuy rằng không biết thực lực của Diệp Đông Hoàng rốt cuộc mạnh bao nhiêu, nhưng hắn biết Huyền Tiễn tuyệt đối không phải đối thủ! "Hắc Bạch Huyền Tiễn, Chính nhận đoạt mệnh, Nghịch nhận trấn hồn!" Trong sân, Huyền Tiễn hai tay vung kiếm, giơ cao quá đỉnh đầu, song kiếm giao nhau, tinh hỏa chói mắt, miệng thốt ra sát cơ, sát khí cường hoành tràn ngập toàn bộ Huyết Y Bảo, uyển như cuồng phong tàn phá bừa bãi, cắt chém trên mặt đất lát đá cẩm thạch cứng rắn thành từng đạo kiếm ngân dữ tợn khả bố.

Oanh!

Oanh oanh!

Bốn phía Huyền Tiễn, hắc khí cường đại lượn lờ, kiếm ý trong mắt bộc phát, thân thể thon dài bạo phát ra lực lượng kinh khủng thôn phệ hết thảy! "Nên kết thúc rồi!" Thanh âm đạm nhiên mà tự tin dường như tử thần ngâm xướng, nhẹ nhàng vang lên, khí tràng cường đại, kiếm khí sắc bén bài sơn đảo hải bàn ập về phía Diệp Đông Hoàng, hắn giống như một con hung thú khát máu ngủ say nơi vực sâu vô tận năm tháng nay đã thức tỉnh. "Sát khí thật mạnh!" Minh Châu tu vi vô địch Đại Tông Sư ở trước mặt khí thế và sát cơ này cũng giống như con cừu non đợi làm thịt, vô cùng nhỏ bé, chỉ có thể chờ đợi đồ đao giáng xuống. "Đây chính là thực lực của sát thủ Thiên tự nhất đẳng La Võng sao?" Trong ánh mắt kinh hãi của Mặc Nha, Anh Ca bộc phát ra chiến ý cường đại, tính chất của bọn họ kỳ thật cũng là sát thủ, nhưng so với Huyền Tiễn, bọn họ hiện tại vẫn quá mức non nớt.

Như đốm lửa so với trăng sáng!

Bạch Giáp Quân bên ngoài Huyết Y Bảo tu vi yếu nhất, dưới cỗ khí tức như tu la này nơm nớp lo sợ, cảm giác vô tận đao phong ập

vào mặt, đem bọn họ thiên đao vạn quả, lại giống như một chiếc thuyền con giữa sóng to gió lớn, tùy thời sẽ bị lật úp. "Đích xác, nên kết thúc rồi!" Diệp Đông Hoàng thân tư thon dài, một tay chắp sau lưng, một tay cầm kiếm, ánh mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn Huyền Tiễn đang bạo phát, khẽ nói nỉ non.

Hắn quanh thân kiếm ý vây quanh, tóc dài bay trong gió, mày kiếm mắt sáng, xán lạn như đầy sao, ngạo lập hư không, uyển như một tôn Bất Bại Kiếm Thần, bất động như núi, hễ động tất thạch phá thiên kinh, khấp quỷ thần! "Sát!" Huyền Tiễn quát chói tai, tung người nhảy lên, đá cẩm thạch dưới chân trong nháy mắt vỡ vụn, cả người hóa thành một đạo ánh sáng màu đen, kiếm quang màu đen, kiếm quang vô kiên bất tồi, kiếm ý cùng sát khí lăng liệt đông cứng Huyết Y Bảo.

Bạch Diệc Phi trong tay song kiếm hồng bạch khẽ run lên ong ong, có loại cảm giác tim đập nhanh, kiếm ý phún ra, tự động hộ chủ, khí tức cường đại không tự chủ được bạo phát, có thể thấy được uy lực của một kiếm này.

Đây là một kiếm mạnh nhất của Huyền Tiễn, một kiếm cực hạn!

Dưới một kiếm này, vô số anh hùng hào kiệt, kiêu hùng tráng sĩ đã ngã xuống.

Đây là một kiếm uống máu! "Vừa vặn thử xem một kiếm Trẫm mới sáng tạo ——" "Hồng Trần Diệu Thế!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng chém ra một kiếm, kiếm quang đẹp đến cực hạn phảng phất như Thiên Ngoại Phi Tiên, vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Đôi mắt đẹp của Minh Châu si mê, gò má tuyệt mỹ vô hạn lộ ra vẻ hạnh phúc, say mê.

Nàng phảng phất nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đi về phía nàng, trong một vùng thế ngoại đào nguyên, hoa gấm đua nở, bọn họ ôm

nhau triền miên, tiêu dao sảng khoái, phảng phất thần tiên quyến lữ, lại phảng phất đi tới trong hoàng cung, rúc vào trong lồng ngực rắn chắc hữu lực của Diệp Đông Hoàng, quân lâm thiên hạ, phủ khám vạn vật...

Anh Ca, Tử Nữ, Mặc Nha, Bạch Diệc Phi...

Giờ khắc này, bọn họ đều ngốc trệ bất động, trên mặt mang theo sự hạnh phúc và vui sướng chưa từng có.

Thân ảnh đang mang theo khí tức khủng bố lao xuống của Huyền Tiễn khựng lại, sát khí trên người biến mất, khuôn mặt dữ tợn hung ác trở nên ôn nhu chưa từng có.

Hắn bị Diệp Đông Hoàng một kiếm đánh bại, trọng thương bỏ chạy, được một nữ nhân ôn uyển như nước, xinh đẹp động lòng người cứu giúp!

Trái tim hắn dần dần bị hòa tan, thân ảnh của hắn dần dần cùng đối phương dung hợp cùng một chỗ...

Hắn cảm nhận được một loại cảm giác chưa từng có, an tâm, an định, thiết thực, ấm áp...

Hai tay hắn không còn cầm kiếm, chỉ vì ôm lấy thân hình ôn nhuyễn mảnh mai động lòng người kia, bọn họ cùng nhau kể lể, cùng nhau triền miên, cùng nhau thai nghén sinh mệnh nhỏ bé, cùng nhau... "Ách..." Không biết từ lúc nào, ánh mắt hạnh phúc mê luyến của Huyền Tiễn chậm rãi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, hết thảy trước đó biến mất vô tung, một đạo kiếm ngân chợt hiện trên cổ hắn, máu tươi bắn ra. "Thật hy vọng thời gian một khắc kia có thể vĩnh hằng, có thể dừng lại!" Trong đầu Huyền Tiễn mang theo một tia tiếc nuối, buồn bã mất mát.

Hắn biết những ngày tháng như vậy đối với hắn mà nói chỉ là hy

vọng xa vời, chỉ tồn tại trong ảo tưởng huyễn cảnh!

Thật ra vừa rồi hắn đã cảm thấy nguy hiểm, hắn có thể sớm một sát na bừng tỉnh... nhưng hắn không muốn tỉnh lại, chỉ muốn ở trong mộng lưu lại thêm một khắc.

Chương 226

Hắn cũng biết một kiếm này đã chú định, hắn cho dù sớm một sát na tỉnh lại, cũng không thay đổi được kết cục tất phải chết. "Không biết thế gian này liệu có một cô gái như vậy..." Ý niệm cuối cùng của Huyền Tiễn lóe lên, ý thức lâm vào hắc ám, thân thể thon dài ngã xuống cái rầm.

Trong mắt hắn không có cừu hận, không có không cam lòng, đây chính là túc mệnh của sát thủ!

Nếu có kiếp sau, hắn không muốn làm một sát thủ hay kiếm khách!

Hắn chỉ muốn... "Hồng trần hỗn loạn, chiếu rọi thế gian, luân hồi vãng phục, ai lại có thể thoát khỏi sự dây dưa của túc mệnh..." Diệp Đông Hoàng cầm kiếm đứng đó, võ học hắn biết không dưới ngàn vạn, nhưng chiêu thức tự sáng tạo lại rất ít, bởi vậy sáng tạo ra một chiêu Hồng Trần Diệu Thế này, một kiếm này mang theo công kích tinh thần huyễn cảnh.

Mang theo sự hướng về những điều tốt đẹp của một người!

Cho dù ngươi là thần, cũng phải kéo ngươi vào trong cuồn cuộn hồng trần này!

Một kiếm này đi thẳng vào nội tâm, không có sự bá đạo của Thiên Địa Nhất Kiếm, cũng không có sự sắc bén của Kiếm Phá Cửu Tiêu, lại khiến người ta khó lòng phòng bị, có thể khiến người ta vãng sinh cực lạc trong hạnh phúc, không cảm thấy đau đớn!

Coi như là một kiếm mạnh nhất hiện nay của Diệp Đông Hoàng!

Nội tâm Huyền Tiễn sơ hở quá lớn, dưới một kiếm này của Diệp

Đông Hoàng chút lực phản kháng cũng không có! "Hít!" Bạch Diệc Phi là người đầu tiên tỉnh táo lại, nhìn Huyền Tiễn ngã xuống đất, toàn thân lạnh băng, mồ hôi lạnh ròng ròng, hít sâu một hơi khí lạnh!

Giờ phút này hắn tự nhiên hiểu được sự lợi hại của một kiếm vừa rồi của Diệp Đông Hoàng!

Vẻn vẹn chỉ bị dư ba tác động, đã khiến hắn đắm chìm trong đó, nếu Diệp Đông Hoàng muốn giết hắn, hắn hiện tại đã nằm trên mặt đất giống như Huyền Tiễn rồi! "Thật lợi hại!" Minh Châu tỉnh ngộ lại, đôi mắt đẹp nhìn thân thể đĩnh bạt tuấn mỹ của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt si mê, tràn đầy tự hào và ái mộ.

Nghĩ đến huyễn cảnh đắm chìm vừa rồi, khuôn mặt tươi cười lập tức hiện lên hai ráng mây hồng, đôi chân thon dài xoắn xuýt.

Thật là xấu hổ chết người ta rồi, lại phải thay y phục nữa rồi!

Vù!

Diệp Đông Hoàng vươn tay, cách không một trảo, song kiếm hắc bạch trong tay Huyền Tiễn rơi vào trong tay —— Việt Vương Bát Kiếm chi Hắc Bạch Huyền Tiễn! "Chúc mừng chủ nhân chém giết Huyền Tiễn, hoạch đắc Việt Vương Bát Kiếm chi Hắc Bạch Huyền Tiễn!" Bạch Diệc Phi, Minh Châu đám người vội vàng tiến lên cung hạ.

Từ nay về sau, Diệp Đông Hoàng cũng coi như danh chấn thiên hạ, chỉ là kết huyết hải thâm cừu với La Võng, tiếp theo sợ là phải đối mặt với sự ám sát không ngừng nghỉ của La Võng!

Bất quá, La Võng tuy cường đại, bọn họ đối với Diệp Đông Hoàng càng có lòng tin. "Từ nay về sau, La Võng Huyền Tiễn không còn nữa, chỉ có Thiên Mệnh Huyền Tiễn!" Diệp Đông Hoàng nắm Hắc Bạch Huyền Tiễn, chuẩn bị tìm cho chúng một chủ nhân, kế thừa

cái tên Hắc Bạch Huyền Tiễn!

Bảo kiếm như thế, không nên bị mai một! "Chủ nhân anh minh!" Mọi người bái hạ.

Đáng tiếc nơi này tạm thời không có nhân tuyển thích hợp, Bạch Diệc Phi có song kiếm hồng bạch, không cần Hắc Bạch Huyền Tiễn!

Mặc Nha, Anh Ca, Minh Châu đều không phải kiếm khách, cũng không thích hợp Hắc Bạch Huyền Tiễn. "Đem Hắc Bạch Huyền Tiễn đặt ở Võ Đạo Lâu, ai có thể giá ngự nó, trở thành chủ nhân của nó, thì có thể kế thừa cái tên Hắc Bạch Huyền Tiễn!" Diệp Đông Hoàng đưa Hắc Bạch Huyền Tiễn cho Minh Châu, giờ phút này hắn ngược lại có chút mong đợi sát thủ La Võng tới nhiều thêm một chút, vừa vặn đưa thêm chút trang bị cho hắn.

Sau này Lục Kiếm Nô của La Võng biến thành Lục Kiếm Nô của Thiên Mệnh!

Yểm Nhật, Kinh Nghê của La Võng, biến thành Yểm Nhật, Kinh Nghê của Thiên Mệnh! "Vâng, chủ nhân!" Minh Châu nhận lấy Hắc Bạch Huyền Tiễn, nắm đôi đại sát khí này, ánh mắt khó giấu hưng phấn.

Sát thủ Thiên tự nhất đẳng khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật gặp được chủ nhân còn không phải ngoan ngoãn gãy kích chìm cát, trở thành lịch sử!

Chủ nhân quả thực là quá mạnh! "Đúng rồi, Bạch Diệc Phi, Thiên Trạch Bách Việt đang ở trong tay ngươi?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Bạch Diệc Phi, kho báu Bách Việt trên tay Thiên Trạch cũng coi như không tệ.

Càng làm cho Diệp Đông Hoàng cảm thấy hứng thú chính là Diễm Linh Cơ dưới trướng Thiên Trạch, đi tới thế giới này làm sao có thể

không kiến thức một phen nữ nhân nhu tình như nước, nhiệt tình như lửa này! "Vâng, hiện tại đang giam giữ trong đại lao dưới đất!" Bạch Diệc Phi cung kính đáp lại. "Đưa Trẫm đi xem!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Chủ nhân, mời!" Bạch Diệc Phi tiến lên dẫn đường, đưa Diệp Đông Hoàng đi gặp Thiên Trạch. ...

Một bên khác.

Tin tức Huyền Tiễn bị giết nhanh chóng truyền đến Hàm Dương, truyền đến trong tai Yểm Nhật và Lã Bất Vi.

Yểm Nhật, Kinh Nghê, Lục Kiếm Nô và Huyền Tiễn, đây chính là những đại sát khí trong La Võng của Lã Bất Vi, bây giờ tổn thất một cái, chấn động tạo thành có thể nghĩ mà biết.

Đương nhiên, người chết không quan trọng, mạng người như cỏ rác!

Thế giới này có rất nhiều người!

Nhưng cặp bảo kiếm Hắc Bạch Huyền Tiễn nhất định phải đoạt lại, như thế sẽ có Huyền Tiễn tiếp theo, Huyền Tiễn tiếp theo nữa! "Huyền Tiễn phế vật này!" Lã Bất Vi mắng to, ánh mắt lạnh lẽo, khí thế khủng bố, trầm trầm mở miệng, nói: "Thế giới này không có người nào có thể khiêu khích La Võng, uy nghiêm của La Võng không dung xâm phạm, để Lục Kiếm Nô đi!" "Vâng, Tướng gia!" Yểm Nhật chắp tay, xoay người rời đi, an bài Lục Kiếm Nô ra tay.

Lục Kiếm Nô đơn độc một người chưa chắc là đối thủ của Huyền Tiễn, nhưng sáu người cùng nhau ra tay, sáu vị một thể, Huyền Tiễn cũng không phải đối thủ, giết Diệp Đông Hoàng là đủ!

Nếu Lục Kiếm Nô đều không được, muốn giết Diệp Đông Hoàng e rằng sẽ có chút khó giải quyết!

Chỉ có hắn hoặc Kinh Nghê đích thân ra tay mới được!

Kinh Nghê võ công tuy không bằng hắn, nhưng có một ưu thế hắn không cách nào sở hữu, xác suất thành công nói không chừng so với hắn còn cao hơn!

Cộp cộp!

Tiếng bước chân lanh lảnh vang lên, Diệp Đông Hoàng cùng Bạch Diệc Phi tiến về phía tử lao dưới lòng đất.

Hành lang u tối quanh co khúc khuỷu, hướng về phía sâu thẳm không thấy đáy mà kéo dài, u lãnh rợn người.

Nhóm người Diệp Đông Hoàng bước chân không chậm, hướng về nơi sâu nhất của lối đi mà lao đi.

Ban đầu cực hẹp, chỉ thông một người, lại đi vài chục bước, bỗng nhiên rộng mở.

Chính là nơi tử lao tọa lạc.

Trong tử lao băng lãnh cô tịch, một thân ảnh đầu bù tóc rối toàn thân bị xích sắt khóa chặt trong lồng sắt đúc bằng tinh thiết.

Két!

Cửa lao tinh thiết mở ra, cảm ứng được động tĩnh, thân ảnh chật vật đầu bù tóc rối bên trong bỗng nhiên ngẩng đầu, dưới mái tóc lam sắc tạp loạn lộ ra một đôi mắt đỏ tươi.

Tóc màu xanh thẫm, mắt màu đỏ, khóe mắt và trên gò má đều là vảy rắn, mang lại cho người ta một loại cảm giác khủng bố ma hóa đầy bạo lực lạnh lùng.

Đây chính là Phế Thái tử Bách Việt - Thiên Trạch, cũng được xưng là Xích Mi Long Xà.

Sau lưng hắn có sáu sợi xích gắn đầu lâu rắn, hai sợi quấn song tí, hai sợi quấn eo, hai sợi quấn chân, đây là vũ khí của hắn, kéo dài ra là

sáu cái "xúc tu", thu lại thì là hộ giáp.

Khi công kích, đầu rắn huyễn hóa ra liền với xích sắt giống như một con đại xà hắc hồng sắc, có thể nhanh chóng bắt giữ và công kích địch nhân. "Ngươi là ai?" Ánh mắt Thiên Trạch trong nháy mắt khóa chặt lên người Diệp Đông Hoàng đi ở tuốt đằng trước.

Tại nơi này hắn chỉ gặp qua hai người, một là Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi, một là Triều Nữ Yêu Minh Châu.

Hắn điều kiện thân thể xuất chúng, Minh Châu dùng hắn làm vật thí nghiệm, trắc thí các loại độc cổ nàng luyện chế, gây cho hắn thống khổ to lớn, trong mắt tràn đầy hận ý.

Không ngờ hôm nay xuất hiện Diệp Đông Hoàng, thoạt nhìn còn là lấy Diệp Đông Hoàng cầm đầu, điều này làm cho hắn rất hiếu kỳ. "Muốn đi ra ngoài sao?" Diệp Đông Hoàng không trả lời, đánh giá Thiên Trạch, tu vi Vô Địch Đại Tông Sư, tinh thông Bách Việt vu thuật, khi xuất hiện trong nguyên tác, tu vi hắn là còn có sở tiến bộ. "Ngươi muốn ta làm cái gì?" Đôi mắt đỏ tươi của Thiên Trạch chằm chằm nhìn vào Diệp Đông Hoàng, phảng phất muốn nhìn ra Diệp Đông Hoàng có phải đang hí lộng hắn hay không, chỉ là trên người Diệp Đông Hoàng không nhìn ra bất kỳ tin tức hữu dụng nào!

Hắn biết đối phương khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ thả hắn, cũng không cần thiết trêu chọc hắn, nhất định có mưu đồ gì đó!

Bất kể có mưu đồ gì, nếu có thể đi ra ngoài, hắn vẫn muốn thử một lần.

Bạch Diệc Phi và Minh Châu trong lòng đồng dạng hiếu kỳ, không biết Diệp Đông Hoàng tìm Thiên Trạch làm cái gì! "Nghe nói thủ hạ ngươi có một nữ nhân tên là Diễm Linh Cơ, yêu nhiêu mị hoặc, Trẫm rất hứng thú, chỉ cần ngươi mang nàng tới tặng cho Trẫm, Trẫm liền thả ngươi!" Diệp Đông Hoàng đương nhiên không hoàn toàn là vì

Diễm Linh Cơ, mà là định thả Thiên Trạch ra ngoài gây chút chuyện, sau đó hắn lại ra tay xoát một đợt danh vọng, dù sao hắn cũng không thể cứ ẩn tàng trong bóng tối không ai biết đến.

Hắn muốn nhất thống thiên hạ, tự nhiên muốn đi đến trước đài. "Ta bị nhốt ở nơi này, làm sao giúp ngươi?

Ngươi sẽ thả ta trước?" Thiên Trạch ánh mắt khẽ híp, khó có thể tin.

Diễm Linh Cơ rất đẹp, xưng là vưu vật, nhưng cũng bất quá chỉ là một nữ nhân mà thôi, hắn không cảm thấy Diễm Linh Cơ quan trọng hơn hắn, trong này khẳng định có âm mưu. "Đương nhiên!" Diệp Đông Hoàng khuất chỉ búng một cái, hai mai Sinh Tử Phù đánh vào trong cơ thể Thiên Trạch, nói: "Đây là Sinh Tử Phù, có thể làm cho ngươi cầu sinh không được cầu tử không xong, ngươi mang Diễm Linh Cơ tới tặng cho Trẫm, Trẫm sẽ giải khai cho ngươi!" "Ta làm sao tin tưởng ngươi?" Thiên Trạch cảm thụ biến hóa của bản thân, nghi ngờ nói.

Chương 227

"Ngươi còn có lựa chọn sao?" Diệp Đông Hoàng không nói lời bảo đảm gì, nói cái gì cũng đều là hư, muốn nuốt lời thì nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, giữ lời hứa cũng không cần nói nhiều. "Tốt, hy vọng ngươi nói lời giữ lời!" Thiên Trạch trầm ngâm, chỉ cần có thể đi ra ngoài thì đã lời rồi, về phần Sinh Tử Phù, ngày sau hãy cân nhắc! "Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, hy vọng ngươi đừng để Trẫm thất vọng!" Diệp Đông Hoàng không có lập tức thả Thiên Trạch, trước tiên để đối phương hiểu rõ một chút uy lực của Sinh Tử Phù, nếu không đối phương ra ngoài rồi e rằng căn bản sẽ không để ý tới hắn.

Nửa canh giờ sau. "Viên đan dược này có thể áp chế Sinh Tử Phù một tháng, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!" Diệp Đông Hoàng khuất chỉ búng một cái, đan dược bắn vào trong miệng Thiên Trạch, áp chế Sinh Tử Phù của đối phương. "Hô hô ~" Thiên Trạch mồ hôi như mưa, há to mồm thở hồng hộc, trong lòng còn sợ hãi.

Đang đang!

Mấy đạo kiếm khí bắn ra, chém đứt xiềng xích, Thiên Trạch thân thể xụi lơ ngã xuống đất, hít sâu một hơi gian nan bò dậy, nhanh chóng rời đi. "Chủ nhân, chúng ta không phải đã tra được Diễm Linh Cơ bị Lưu Ý âm thầm bắt lại giam giữ tại một chỗ bí mật đại lao sao?

Nếu Chủ nhân cần, chức hạ có thể đi mang nàng tới hiến cho Chủ nhân!" Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng Thiên Trạch rời đi, có chút không hiểu cách làm của Diệp Đông Hoàng.

Minh Châu đôi mắt đẹp u oán nhìn Diệp Đông Hoàng, vật thí nghiệm của nàng không còn, người ta không đẹp sao?

Diễm Linh Cơ có tốt như vậy sao? "Thiên Trạch đi ra ngoài cũng

có chút tác dụng!" Diệp Đông Hoàng không giải thích quá nhiều, ôm eo nhỏ nhắn trơn mềm của Minh Châu rời khỏi tử lao. "Chủ nhân muốn đi cứu Diễm Linh Cơ?" Rời khỏi tử lao, Minh Châu ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng, hỏi. "Có biết hay không nữ nhân đôi khi quá thông minh cũng không tốt?" Diệp Đông Hoàng ngón tay nhẹ nhàng quẹt mũi ngọc của nàng một cái, cúi đầu nhìn khuôn mặt tươi cười vũ mị của nàng, nói. "Người ta chỉ là muốn Chủ nhân buổi tối bồi thường người ta một chút mà, người ta chờ chàng nha!" Minh Châu vũ mị cười một tiếng, ghé vào bên tai Diệp Đông Hoàng, thở ra như lan, thanh âm kiều nhu uyển chuyển tràn đầy dụ hoặc. "Được!" Diệp Đông Hoàng cánh tay dùng sức, ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, thật muốn đem yêu tinh này tại chỗ chính pháp, cúi đầu ngậm lấy đôi môi kiều diễm kia, hung hăng hôn một cái.

Hồi lâu, Diệp Đông Hoàng buông Minh Châu đang toàn thân xụi lơ ra, rời khỏi Huyết Y Bảo. ...

Tân Trịnh, Thiên lao bí mật.

Thiên lao nằm ở dưới lòng đất, lờ mờ ẩm ướt, tại trung ương thiên lao, có một tòa thủy tinh cung trong suốt to lớn vuông vức, bên trong đựng đầy nước. "Đại nhân, cái hồ thủy tinh này chính là dùng thủy tinh ngàn năm chế tạo, vô cùng kiên cố, ngài xem thế nào?" Một tên giáp sĩ trưởng chỉ vào thủy tinh cung nói với tướng quân bên cạnh.

Tướng quân này chính là Hàn Quốc Tả Tư Mã Lưu Ý hiện nay, trước đó Bách Việt bình loạn, Xích Mi Long Xà bị Bạch Diệc Phi bắt đi, mà hắn thì âm thầm bắt được thủ hạ của Thiên Trạch là Diễm Linh Cơ.

Tòa thủy tinh cung này chính là chuyên môn chuẩn bị cho Diễm Linh Cơ! "Ân, không tệ!" Lưu Ý đánh giá một phen, hài lòng gật đầu, Diễm Linh Cơ mặc dù đẹp, nhưng quá nguy hiểm, hơn nữa hắn vừa

mới đạt được Hồ Thanh Nhi đại mỹ nhân kia, tạm thời không chuẩn bị động Diễm Linh Cơ. "Mang nàng tới đây!" Lưu Ý phân phó nói.

Không bao lâu, hai tên giáp sĩ áp giải một nữ tử tuyệt mỹ đi tới.

Nữ tử một bộ váy dài đỏ rực như lửa, đầu gối, cổ tay, khuỷu tay, ngực, eo sườn là hộ oản, hộ khải chế tạo bằng xích thiết.

Khuôn mặt trái xoan tinh xảo hoàn mỹ nhu mị như nước, khí chất nhiệt tình tựa lửa.

Thân tư yêu nhiêu thon dài vượt qua một mét bảy, cao gầy thướt tha, đôi chân trắng nõn như ngọc, thẳng tắp thon dài, trên người phác họa từng đạo hỏa diễm vu thuật phù văn, thoạt nhìn càng thêm hỏa mị yêu nhiêu. "Thật sự là vưu vật a!" Lưu Ý nuốt nước miếng một cái, trong nhà mặc dù vừa mới thu hoạch Hồ Thanh Nhi, nhưng nhìn thấy Diễm Linh Cơ vẫn như cũ cảm giác miệng đắng lưỡi khô, toàn thân khô nóng.

Bất quá hắn biết nữ nhân này quá nguy hiểm, cho dù giờ phút này bị dược vật khống chế, hắn cũng không dám lấy thân phạm hiểm đi nếm thử. "Đại nhân, có hay không hiện tại đem lột sạch bỏ vào?" Giáp sĩ trưởng trong lòng nóng như lửa, tích cực hỏi. "Nữ nhân này quá nguy hiểm, vẫn là bản Tướng quân tự mình động thủ!" Lưu Ý phất phất tay, để hắn động vào Diễm Linh Cơ thì hắn có chút sợ, nhưng lột y phục mà, vẫn là không sợ!

Đang khi nói chuyện liền xoa ngón tay dưới ánh mắt hâm mộ của đám giáp sĩ đi về phía Diễm Linh Cơ. "Đại nhân ánh mắt rực lửa, là muốn cảm thụ sự nhiệt tình tựa lửa của người ta?" Diễm Linh Cơ mắt đẹp lưu chuyển, thanh âm nhu mị động lòng người, uyển như cao sơn lưu thủy chảy xuôi qua lòng người.

Lưu Ý nghe vậy bụng dưới lập tức dâng lên một đoàn hỏa diễm, thân thể lại không tự chủ được lui lại một bước. "Tướng quân bị một

câu nói dọa sợ rồi?" Chung quanh giáp sĩ trừng to mắt, tràn đầy không hiểu. "Yêu nữ, ngươi coi bản Tướng quân là bị dọa lớn a, hôm nay cho ngươi biết cái gì gọi là xâm lược như lửa!" Lưu Ý hồi phục tinh thần, phảng phất cảm nhận được ánh mắt dị dạng tứ phía, thẹn quá hoá giận, một nữ nhân bị dược vật khống chế căn bản không sử ra được bất kỳ sức mạnh nào, hắn có cái gì phải sợ!

Trong lòng tu nộ cùng dục vọng hỏa diễm hừng hực bốc lên, hôm nay không phải cho nữ nhân này một bài học vĩnh sinh khó quên! "Tướng quân uy vũ, nhất triển hùng phong, thu phục yêu nữ này!" Đám giáp sĩ nghe vậy, lập tức ồn ào, hưng phấn hô to.

Lưu Ý nghe vậy cũng như được tiêm máu gà, bây giờ tên đã trên dây, không thể không phát, nếu không về sau còn mặt mũi nào lăn lộn trước mặt huynh đệ trong quân! ... "Đùa quá trớn rồi!" Nhìn Lưu Ý đỏ mắt uyển như dã thú hưng phấn đi tới, Diễm Linh Cơ dưới vẻ ngoài vũ mị phảng phất hồn nhiên không thèm để ý lại tràn ngập bi ai thật sâu.

Nàng biết cho dù không có câu hù dọa Lưu Ý vừa rồi, nàng cũng không tránh khỏi bị người lăng nhục.

Nữ nhân, còn là một nữ nhân tuyệt sắc, bị người tù binh, có hạ tràng gì, dùng ngón chân cái nghĩ cũng biết!

Tù binh không có tôn nghiêm, không có nhân cách, như thịt trên thớt mặc người chém giết.

Địch nhân sẽ đem một mặt xấu xí nhất, tà ác nhất của nhân tính triển hiện ra!

Chết ngược lại là một loại xa cầu!

Nhìn thấy bàn tay lớn của Lưu Ý đưa về phía mình, ánh mắt Diễm Linh Cơ vẫn như cũ bình tĩnh, không có phẫn nộ, không có giãy dụa,

cũng không có la to, lớn tiếng mắng chửi.

Bởi vì nàng rất rõ ràng, những thứ này trừ việc làm cho địch nhân càng thêm hưng phấn đùa bỡn ngươi ra thì không có bất kỳ tác dụng gì.

Cái gì nên đến vẫn sẽ đến!

Địch nhân sẽ không đối với ngươi có bất kỳ thương hại nào, thậm chí thống khổ của ngươi sẽ làm cho địch nhân sinh ra khoái cảm càng thêm biến thái. "Mọi người chơi rất vui vẻ a!" Ngay lúc này, một đạo thanh âm trêu tức bỗng nhiên vang lên trong đại lao trống trải, mọi người như lâm đại địch.

Lưu Ý vừa mới đưa tay đến trước ngực Diễm Linh Cơ toàn thân rùng mình một cái, trong nháy mắt thu hồi nắm chặt bảo kiếm bên hông, quát to: "Ai?" Từng tên giáp sĩ đồng dạng rút ra yêu đao, ánh mắt giới bị, cảnh giác tứ phía.

Diễm Linh Cơ mắt đẹp nâng lên, tràn đầy hiếu kỳ. "Thủy tinh ngàn năm chế tạo cái thủy tinh cung này, thật sự là xa xỉ a!" Thanh âm thàn nhạt vang lên, mọi người mãnh liệt ngẩng đầu, chỉ thấy phía trên thủy tinh cung hình vuông không biết lúc nào đã ngồi một nam tử hắc bào.

Nam tử mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng như ngọc, ngón tay thon dài trắng nõn gõ nhẹ vách thủy tinh cung, phát ra tiếng vang lanh lảnh. "Ngươi là ai?

Ngươi muốn làm cái gì?" Lưu Ý trong lòng cảnh giác, có thể lặng yên không một tiếng động đi vào nơi này, thực lực có thể nghĩ mà biết, hơn nữa thoạt nhìn dường như cũng không hữu hảo, là địch không phải bạn. "Trẫm là ai, ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết, nàng, Trẫm muốn!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt nhìn về phía Diễm Linh Cơ, tóc dài như thác, mắt đẹp màu xanh nhạt, váy dài đỏ

rực, thân tư yểu điệu, chân ngọc thon dài, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, vũ mị động lòng người.

Một đôi mắt đẹp ngập nước, phảng phất có thể làm cho người tan chảy!

Thật sự là vưu vật!

Đang khi nói chuyện, Diệp Đông Hoàng đưa tay cách không một trảo, thân ảnh hỏa hồng của Diễm Linh Cơ bay lên, rơi vào trong ngực hắn, hương thơm đập vào mặt, ôn hương đầy cõi lòng. "Ta không thuộc về bất kỳ nam nhân nào!" Diễm Linh Cơ khuôn mặt tươi cười ngửa ra sau, ba ngàn tóc đen như thác rủ xuống, đôi mắt nước doanh doanh đánh giá Diệp Đông Hoàng, tràn đầy hiếu kỳ, môi đỏ khẽ mở, thanh âm vũ mị kiều nhu. "Thế sao?

Vậy ngươi muốn bị lột sạch bỏ vào trong cái thủy tinh cung này uyển như một con mỹ nhân ngư cung cấp cho tất cả mọi người thưởng thức?" Diệp Đông Hoàng ôm eo nhỏ nhắn của nàng, khóe miệng khẽ nhếch. "Công tử đã tới, chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn người ta giống sủng vật đồng dạng bị giam cầm ở chỗ này?" Cánh tay ngọc ngó sen trắng nõn nâng lên, ôm cổ Diệp Đông Hoàng, đôi mắt phảng phất biết nói chuyện của Diễm Linh Cơ không nhúc nhích chằm chằm nhìn vào Diệp Đông Hoàng, chực khóc, điềm đạm đáng yêu. "Các hạ rốt cuộc là ai?

Vị miễn quá không đem Lưu mỗ để vào mắt rồi a?" Nhìn hai người ngồi ở phía trên liếc mắt đưa tình, hoàn toàn coi thường hắn, Lưu Ý thẹn quá hoá giận, tức hổn hển.

Nếu không phải kiêng kị thực lực Diệp Đông Hoàng, sớm đã cho người đem Diệp Đông Hoàng bắt xuống, tháo thành tám khối!

Ông!

Diệp Đông Hoàng cúi đầu, nhìn về phía Lưu Ý.

Bốn mắt nhìn nhau, thức hải Lưu Ý ầm vang chấn động, ánh mắt ngây dại. "Ngươi chưa từng gặp qua Trẫm, cũng chưa từng tới nơi này, sau khi hồi phủ đem Hồ Thanh Nhi và bảo tàng Hỏa Vũ sơn trang đưa đến Huyết Y Bảo!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh mang lưu chuyển, ẩn ẩn tạo thành một đồ án kỳ diệu, tản ra vô cùng ma lực, sửa chữa ký ức của Lưu Ý, khống chế tư duy của hắn. "Đây là huyễn thuật?" Diễm Linh Cơ bị Diệp Đông Hoàng ôm vào trong ngực, bản thân lại tinh thông Hỏa Mị Thuật, trước tiên phát hiện ra sự khác thường của Lưu Ý, hiếu kỳ nhìn về phía con ngươi của Diệp Đông Hoàng, trong chốc lát, thân thể mềm mại run lên, ý thức oanh minh. "Thật là đôi mắt đáng sợ!" Diễm Linh Cơ hãi nhiên, vội vàng dời ánh mắt, không dám nhìn thẳng, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn: "Hắn rốt cuộc là ai?

Tại sao cứu ta?" Vốn dĩ nàng còn muốn thử một chút Hỏa Mị Thuật, giờ phút này lại là hoàn toàn không có ý niệm kia!

Chương 228

Phanh phanh!

Đột nhiên, phía dưới một đám giáp sĩ thân thể nổ tung, hóa thành huyết vụ, dưới ánh mắt kinh hãi của Diễm Linh Cơ, Diệp Đông Hoàng ôm nàng hóa thành một đoàn hỏa diễm biến mất trong địa lao. "Đây là võ công gì, cư nhiên có thể hóa thành một đoàn hỏa diễm?" Tại một mảnh rừng cây nhỏ, Diệp Đông Hoàng ôm Diễm Linh Cơ ngồi trên một chạc cây đại thụ, trong mắt Diễm Linh Cơ tràn đầy hiếu kỳ, cảm giác nam nhân này quá thần bí, toàn thân trên dưới đều là mê. "Thần Hoả Phân Thân, muốn học không?" Diệp Đông Hoàng ghé vào trước người Diễm Linh Cơ, ánh mắt trêu tức, thanh âm ám muội. "Đương nhiên, không biết Công tử là người phương nào, Thần Hoả Phân Thân này là Âm Dương Gia thuật pháp sao?" Diễm Linh Cơ thở ra như lan, không có chút nào trốn tránh, đôi mắt to tràn đầy hiếu kỳ, mong đợi, làm cho người rất khó cự tuyệt.

Muốn thăm dò thân phận Diệp Đông Hoàng. "Trẫm đương nhiên là nam nhân của ngươi!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên cười một tiếng, bàn tay lớn nhẹ nhàng phủ lên ngọc bối trơn nhẵn của nàng, người sau thân thể mềm mại khẽ run, trong lòng cắn răng, cảm giác Diệp Đông Hoàng thật sự là dầu muối không ăn, một chút tin tức đều sáo không được. "Ngô..." Ngay tại lúc nàng chuẩn bị đẩy bàn tay to của Diệp Đông Hoàng ra, một cỗ dòng nước ấm từ lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng dũng mãnh lao vào trong cơ thể nàng, sau đó nhanh chóng vọt vào kỳ kinh bát mạch, tứ chi bách hài của nàng, tu vi vốn bị phong ấn và độc tố trong cơ thể nhao nhao thổ băng ngói giải.

Một lát sau, tu vi của nàng khôi phục! "Đa tạ Công tử, dám hỏi Công tử tôn tính đại danh?" Thanh âm Diễm Linh Cơ kiều nhu, sau khi

khôi phục tu vi nàng trở nên càng thêm vũ mị.

Quả thật là nhu mị tựa nước, nhiệt tình tựa lửa. "Nhớ kỹ, Trẫm tên là Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng nâng cằm trắng nõn tinh xảo của nàng lên, đối với mị thuật của người sau phảng phất như không nghe thấy, cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng dụ nhân kia!

Hùng!

Trong chốc lát, quanh thân hai người dấy lên hỏa diễm hừng hực, đem bọn hắn thôn phệ.

Một khắc đồng hồ sau, hỏa diễm dập tắt, Diệp Đông Hoàng ôm Diễm Linh Cơ đang thở hổn hển, phảng phất giống như người không có việc gì. "Hỗn đản!

Đáng giận!" Trong lòng Diễm Linh Cơ mắng to nhưng lại không thể làm gì, nàng coi như chân chính lĩnh giáo sự lợi hại của Diệp Đông Hoàng.

Hỏa Mị Thuật và hỏa diễm của nàng đều không gây thương tổn được Diệp Đông Hoàng mảy may, trong mắt tràn đầy bất lực. "Đa tạ Công tử tương cứu, không cần tiễn!" Diễm Linh Cơ uyển như một con cá chạch từ trong ngực Diệp Đông Hoàng trơn tuột đi ra, thanh âm u u vang lên, nàng trêu không nổi, còn trốn không thoát sao? "Trẫm tin tưởng chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại!" Diệp Đông Hoàng không có ngăn cản, tự tin nói. "Không bao giờ gặp lại!" Diễm Linh Cơ đối mặt Diệp Đông Hoàng, tựa như tiểu bạch thỏ gặp được sói xám lớn, cảm giác quá khó khăn! "Thế sao, ta cá là ngươi rất nhanh sẽ bị người đưa về!" Diệp Đông Hoàng đạm đạm cười một tiếng, thanh âm tràn đầy tự tin.

Diễm Linh Cơ nghe vậy, thân ảnh chạy trốn dừng lại một chút, sau đó liền lấy tốc độ nhanh hơn đào tẩu!

Nhìn bóng lưng Diễm Linh Cơ biến mất, Diệp Đông Hoàng xoay người rời đi, phản hồi Huyết Y Bảo.

Trở lại Huyết Y Bảo, Bàn Hổ, không đúng, là Phỉ Thúy Hổ cũng ở đó, hắn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng vội vàng nghênh đón, gương mặt đầy thịt mỡ chồng chất nịnh nọt, cung thân nói: "Bái kiến Chủ nhân, tiểu nhân dựa theo phương pháp của Chủ nhân đã tinh luyện ra rượu nồng độ cao và chế tác ra giấy, chờ Chủ nhân cha thu!" "Ân!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, đi vào đại điện, Phỉ Thúy Hổ từ trong tay người hầu tiếp nhận rượu tinh luyện và giấy mẫu tự mình bưng lấy, gật đầu khom lưng đi theo phía sau, toàn thân tản ra mùi tiền nồng đậm. "Chủ nhân, mời xem!" Diệp Đông Hoàng ngồi xuống, Phỉ Thúy Hổ bưng khay dâng lên, phía trên có một cái bầu ngọc tinh xảo đựng rượu sau khi tinh luyện, bên cạnh bầu ngọc là một xấp giấy mẫu!

Diệp Đông Hoàng xách bầu ngọc lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng, đoán chừng khoảng chừng bốn mươi độ, có chút cay, cũng coi như không tệ.

Buông xuống bầu ngọc, lại cầm lên một xấp giấy mẫu, sờ lên, có chút thô ráp, bất quá cũng tạm được! "Tạm được, tiếp tục cải tiến, sau đó sản xuất bán ra, Trẫm chỉ cần kết quả!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, đối với những thứ này cũng không phải quá để ý.

Kỳ thật hắn có tiền tài và tài nguyên phổ thông, bất quá những cái kia là của thế giới khác, không đến thời khắc tất yếu, hắn cũng không thể luôn lấy đồ vật thế giới khác qua đây để đọ sức.

Tự lực cánh sinh mới là vương đạo! "Vâng vâng, Chủ nhân yên tâm, có kinh thương chi đạo và thương phẩm của Chủ nhân, tiểu nhân bảo đảm có thể kiếm được đủ tiền, Chủ nhân muốn nuôi bao nhiêu quân đội đều được!" Phỉ Thúy Hổ vỗ ngực cam đoan nói. "Quân đội thế nào?" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

"Khởi bẩm Chủ nhân, mười vạn Bạch Giáp Quân toàn bộ tu luyện Vạn Đạo Kinh và Long Tượng Quyết của Chủ nhân, thực lực tăng vọt một đoạn dài, không được bao lâu nữa, nhất định có thể trở thành một chi quân đội sắt thép đánh đâu thắng đó, hoành đẩy hết thảy!" Bạch Diệc Phi tiến lên bẩm báo.

Long Tượng Quyết chính là Diệp Đông Hoàng kết hợp Long Tượng Bàn Nhược Công, Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam các loại võ công sáng tạo mà thành, chú trọng phòng ngự và sức mạnh, cánh cửa tu luyện thấp, chỉ cần có tài nguyên, có thể chịu khổ, tốc độ tu luyện cực nhanh.

Trước tu luyện Long Tượng Quyết, sau đó dùng Vạn Đạo Kinh dung hợp Long Tượng Quyết, uy lực càng mạnh, thực lực tăng trưởng càng thêm nhanh chóng! "Trừ Bạch Giáp Quân ra, chức hạ cũng tại trong quân chọn lựa mười vạn binh sĩ tinh cán tạo thành Huyền Vũ Quân, dự tính trong vòng nửa tháng liền có thể tổ kiến hoàn thành, đến lúc đó thống nhất truyền thụ bọn hắn Long Tượng Quyết và Vạn Đạo Kinh!" "Số đại quân còn lại đã bắt đầu đồn điền, trồng trọt cây nông nghiệp cao sản và linh dược Chủ nhân ban thưởng, binh công xưởng đã bắt đầu tu kiến, thợ thủ công cũng đang chiêu thu..." Bạch Diệc Phi chậm rãi mở miệng, hắn chưa bao giờ bận rộn qua như vậy, đương nhiên, cũng chưa bao giờ sung thực như vậy, hắn là chân thiết cảm nhận được cảm giác thế lực dưới tay thời thời khắc khắc đều đang bay tốc độ biến cường.

Loại cảm giác này làm cho hắn đắm say, làm cho hắn hưng phấn, làm cho hắn tràn đầy ý chí chiến đấu và nhiệt huyết.

Hắn phảng phất đã nhìn thấy tràng diện thiết kỵ quét ngang thiên hạ vô địch trong tương lai, đối với Diệp Đông Hoàng càng là tâm duyệt thành phục.

Cảm giác những việc hắn làm trước kia, tựa như tiểu hài tử chơi đồ hàng, đi theo Diệp Đông Hoàng làm mới là đại sự chân chính kinh thiên động địa! "Ân!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, hết thảy đều đâu vào đấy dựa theo kế hoạch của hắn phi tốc phát triển, không được mấy năm, cho dù Hàn Quốc yếu nhất dưới sự phát triển của hắn cũng sẽ cường đại hơn Đại Tần mạnh nhất hiện tại.

Quét ngang thiên hạ, ở trong tầm tay! "Khởi bẩm Chúa công, Tướng quân, Lưu Tư Mã Lưu Ý phái người đưa tới một rương đồ vật và phu nhân Hồ Thanh Nhi của hắn!" Thương nghị xong xuôi, một tên Bạch Giáp Quân tiến đến bẩm báo nói. ... "Thiếp thân Hồ Thanh Nhi bái kiến đại nhân!" Hồ Thanh Nhi bị dẫn tới đại điện, dư quang nhìn thấy Diệp Đông Hoàng ngồi ở chủ vị, vội vàng cúi đầu, khiếp sợ bái nói.

Nàng hiện tại hoàn toàn không hiểu ra sao, không biết Lưu Ý tại sao đột nhiên đưa nàng đến Huyết Y Bảo này, trong lòng tràn đầy hoảng sợ và bất an, nhưng nàng cũng không có phản kháng, bản thân chính là loại tính cách nhu nhược nghịch lai thuận thụ kia. "Về sau ngươi cứ tạm thời ở tại nơi này, chỗ Lưu Ý không an toàn!" Diệp Đông Hoàng đánh giá đối phương, người mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, tóc dài xõa vai, thân đoạn thướt tha, phong tư yểu điệu, so với muội muội Hồ Mị Nhi của nàng thì nhiều hơn một phần đoan trang thục nhã, xem như là loại hình tiểu gia bích ngọc. "Vâng, đa tạ đại nhân!" Hồ Thanh Nhi trong lòng một bụng nghi hoặc, bất quá không có hỏi nhiều, cũng không biết tương lai sẽ như thế nào, ngược lại chính là được chăng hay chớ. "Trẫm biết trong lòng ngươi rất nhiều nghi hoặc, ngươi hỏi Tử Nữ là được, nữ nhi Lộng Ngọc của ngươi cũng ở đây, lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, Hồ Thanh Nhi tuy nhiên cũng rất đẹp, nhưng so với Hồ Mị Nhi vẫn là kém không ít, hơn nữa đối phương đã từng có hai nam nhân, Diệp

Đông Hoàng không có hứng thú gì.

Sở dĩ để Lưu Ý đưa nàng tới, cũng chỉ là nể mặt Hồ Mị Nhi và Lộng Ngọc, bảo đảm an toàn cho nàng.

Bởi vì Thiên Trạch đã bị thả ra, lấy cừu hận của người sau, tạm thời không cách nào tìm hắn hoặc Bạch Diệc Phi báo thù, nhưng khẳng định sẽ đi giết Lưu Ý.

Còn có Lưu Ý trước đó và Đoạn Phát Tam Lang cấu kết diệt Hỏa Vũ sơn trang, nhi hậu vì độc chiếm bảo tàng, đem Đoạn Phát Tam Lang diệt khẩu, nhưng Đoạn Phát Tam Lang có một nhi tử không chết, đến lúc đó cũng sẽ tìm Lưu Ý báo thù đoạt lại bảo tàng.

Cho nên, trong phủ Lưu Ý phi thường nguy hiểm, nàng ở nơi đó một cái không tốt sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ. "Nữ nhi Lộng Ngọc của ta?" Hồ Thanh Nhi nghe vậy, lập tức kích động lên, không đợi nàng hỏi nhiều, Tử Nữ đã tiến lên kéo cánh tay nàng, nói: "Hồ phu nhân, đi theo ta, rất nhanh ngươi liền có thể nhìn thấy Lộng Ngọc!" "Vâng vâng, đa tạ muội muội!" Hồ Thanh Nhi không dám hỏi nhiều, vội vàng đi theo Tử Nữ rời đi. "Bàn Hổ, những vật này ngươi cầm đi đổi thành tiền tài sung làm quân phí!" Hồ Thanh Nhi rời đi, Diệp Đông Hoàng nhìn bảo tàng Hỏa Vũ sơn trang năm đó cướp đoạt được mà Lưu Ý đưa tới, phân phó với Phỉ Thúy Hổ. "Vâng, Chủ nhân, chúc hạ nhất định bán được một cái giá tốt!" Phỉ Thúy Hổ vội vàng đứng ra, vui rạo rực nói.

Những bảo vật này tuy rằng không phải là của hắn, nhưng đều phải qua tay hắn, cũng làm cho hắn vô cùng hưng phấn.

Đương nhiên, hắn cũng không dám tham ô đồ vật của Diệp Đông Hoàng!

Tương đối với bảo vật, hắn càng quý trọng cái mạng nhỏ của mình, hơn nữa hắn là một thương nhân, hắn biết đi theo Diệp Đông

Hoàng viễn siêu tham ô một chút bảo vật đoạt được nhiều hơn.

Loại trướng này hắn cũng sẽ không tính sai! "Chủ nhân thật sự là lợi hại, đi ra ngoài một lát, không chỉ làm ra một cái đại mỹ nhân còn thu hoạch một cái bảo tàng Hỏa Vũ sơn trang!" Minh Châu ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng, nàng chỉ biết Diệp Đông Hoàng đi tìm Diễm Linh Cơ, không nghĩ tới còn làm nhiều như vậy.

Bạch Diệc Phi trong lòng đồng dạng kinh ngạc, trước đó bình loạn Bách Việt thì hắn nhưng là chủ soái, lại không phát hiện Lưu Ý thôn tính bảo tàng Hỏa Vũ sơn trang.

Không biết Diệp Đông Hoàng dùng thủ đoạn gì, để Lưu Ý ngoan ngoãn đem bảo tàng và phu nhân đều tặng cho Diệp Đông Hoàng!

Điều này e rằng so với giết Lưu Ý còn khó chịu hơn!

Nghĩ tới đây, đối với thủ đoạn của Diệp Đông Hoàng càng là kính sợ. "Đều lui xuống đi!" Cảm thụ cánh tay truyền đến sự mềm mại, Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói.

Bạch Diệc Phi và Phỉ Thúy Hổ bọn người vội vàng lui ra, tiếp theo chờ bọn hắn xử lý sự tình còn rất nhiều.

Bạch Diệc Phi bận rộn luyện binh, làm ruộng, kiến lập binh công xưởng.

Phỉ Thúy Hổ cũng muốn bận rộn kiếm tiền, đem đồ vật Diệp Đông Hoàng cho chuyển hóa chế tác ra, ví dụ như giấy, rượu tinh luyện.

Mặc Nha bận rộn chiêu thu, huấn luyện thành viên Thiên Mệnh, Anh Ca an bài nhân thủ hướng chung quanh thẩm thấu, thu thập dò xét tin tức...

Hơn nữa cho dù không bận rộn, bọn hắn cũng không dám đợi ở chỗ này làm bóng đèn, quấy rầy Diệp Đông Hoàng. "Tiểu yêu tinh,

Trẫm giúp ngươi tu luyện đi!" Mọi người rời đi, Diệp Đông Hoàng nhìn Minh Châu phảng phất như rắn nước dán lên, cười nói.

Minh Châu môi đỏ hơi mở, mị nhãn như tơ, bộ ngực hơi ưỡn lên lộ ra hai vạt tuyết trắng, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một đường rãnh sâu hút hồn người.

Phong cảnh mỹ diệu đập vào mi mắt, hỏa diễm trước đó bị Diễm Linh Cơ nhen nhóm trong người Diệp Đông Hoàng lần nữa dâng lên, một phen bế Minh Châu lên.

Cái yêu tinh này, không hổ là Triều Nữ Yêu!

Chỉ biết câu dẫn người!

Quan trọng hơn là Minh Châu hiện tại tu vi Vô Địch Đại Tông Sư, cự ly Thiên Nhân Cảnh chỉ có một bước ngắn.

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng nỗ lực nhiều hơn, rất nhanh liền có thể làm cho nàng đột phá đến Thiên Nhân Cảnh.

Chương 229

Dù sao, Vạn Đạo Chân Ý của Diệp Đông Hoàng có thể giúp đỡ người cảm ngộ, song tu cũng có hiệu quả phụ trợ cực lớn, đặc biệt là Diệp Đông Hoàng tu vi mạnh hơn Minh Châu rất nhiều, khi song tu đối với Minh Châu hiệu quả càng tốt, mấy tầng hỏa lực gia trì phía dưới, đối phương chính là không muốn đột phá cũng khó khăn. "Cảm ơn Chủ nhân!" Minh Châu hai tay tự nhiên quấn lên cổ Diệp Đông Hoàng, đưa lên một nụ hôn thơm, thở ra như lan, kiều mị liêu nhân.

Tuy nhiên trong Huyết Y Bảo còn có Tử Nữ, Anh Ca, trong vương cung có cái yêu tinh, bên ngoài còn có cái Diễm Linh Cơ, nhưng nàng tin tưởng, người Diệp Đông Hoàng sủng ái nhất nhất định là nàng! ...

Một bên khác.

Tại lúc Diệp Đông Hoàng bận rộn làm ruộng, giúp đỡ Minh Châu đột phá, Thiên Trạch bị thả ra ngoài cũng trở lại đất Bách Việt, đem thủ hạ từng đi theo hắn là Khu Thi Ma, Bách Độc Vương và Vô Song Quỷ triệu tập cùng một chỗ. "Chúc mừng Chủ nhân thoát khốn, rồng bay chín tầng trời!" Khu Thi Ma khom người cúi chào, hắn một bộ hắc y, dưới khăn che mặt hắc đấu bồng, nửa gương mặt thương bạch vô cùng, loáng thoáng có thể thấy được kinh mạch huyết hồng, quỷ dị rợn người. "Chúc mừng Chủ nhân thoát khốn, rồng bay chín tầng trời!" Bách Độc Vương thanh âm già nua mang theo một vòng kích động, bên cạnh là Vô Song Quỷ uyển như người khổng lồ, trầm mặc không nói, cung kính đứng ở một bên. "Lần này là người khác thả ta ra, Sinh Tử Phù trong cơ thể ta không trừ, cũng không tính là thoát khốn!" Thiên Trạch tóc dài xanh thẳm phi dương, đôi mắt u lãnh, hai tay chậm rãi thư giãn, xích sắt trên người treo lơ lửng giữa trời chao đảo, sáu sợi xích xương rắn giống như sáu con Cửu U Minh Xà, mở

ra cái miệng lớn như chậu máu, không ngừng vặn vẹo, hắc sắc chân khí lượn lờ, thoạt nhìn tựa như một ác ma từ địa ngục đi ra. "Sinh Tử Phù là cái gì?" Bách Độc Vương hỏi, hắn tinh thông các loại độc dược, nếu là độc dược các loại, hắn có lẽ có thể giúp Thiên Trạch trừ bỏ. "Một loại thủ đoạn khống chế đặc thù, người thi triển Sinh Tử Phù này rất quỷ dị, Bạch Diệc Phi cũng nghe hắn chỉ huy, chính là hắn thả ta, nói chỉ cần ta mang Diễm Linh Cơ tặng cho hắn, liền giúp ta giải khai Sinh Tử Phù!" Thiên Trạch nói, trước đó hắn bị giam trong tử lao, đối với sự tình bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả, muốn nhìn xem Bách Độc Vương và Khu Thi Ma có biết tin tức về Diệp Đông Hoàng hay không. "Chủ nhân, gần đây đích xác xuất hiện một nhân vật thần bí, hơn nữa có quan hệ với Bạch Diệc Phi, nghe đồn người này một kiếm đâm chết Cơ Vô Dạ, hiện nay Bạch Diệc Phi chưởng quản Hàn Quốc đại quân, đoán chừng chính là hắn ở phía sau màn thao tác!" Khu Thi Ma nghe vậy, lập tức nói. "Không sai, chắc hẳn hắn chính là người mà Chủ nhân nói, còn có Diễm Linh Cơ sau khi Chủ nhân bị bắt cũng bị bắt rồi, mười có tám chín ở trong tay Lưu Ý!" Bách Độc Vương gật gật đầu, bổ sung nói.

Quan hệ đến sự tình Diệp Đông Hoàng, hắn cũng có nghe thấy. "Ta cảm giác mình sắp đột phá, các ngươi vì ta hộ pháp, chờ ta đột phá xong liền đi tìm Lưu Ý cứu ra Diễm Linh Cơ..." Thiên Trạch mở miệng, bản thân hắn ở vô địch Đại Tông Sư một vài năm rồi, cộng thêm trước đó bị bắt, mặc dù chịu đủ cha tấn, nhưng cũng ma luyện ý chí, lần này sau khi đi ra hắn liền cảm thấy thời cơ đột phá.

Về phần có hay không cầm Diễm Linh Cơ đi trao đổi, hắn còn chưa nghĩ kỹ.

Nếu như hắn sau khi đột phá vẫn như cũ không thể rút trừ Sinh Tử Phù, vậy thì chỉ có hy sinh Diễm Linh Cơ!

Sự khủng bố của Sinh Tử Phù, hắn cũng không muốn lại thể hội

một lần!

Thiên Trạch tìm một nơi ẩn tế bắt đầu bế quan đột phá, Khu Thi Ma, Bách Độc Vương và Vô Song Quỷ hộ pháp.

Một ngày sau, Thiên Trạch vượt qua lôi kiếp tấn thăng Thiên Nhân Cảnh, hắc sắc chân khí cường đại lượn lờ tứ phía, sau lưng sáu đầu xích xương rắn vũ động, uyển như sáu con đại mãng xà, khí tức khủng bố tràn ngập thiên địa, uyển như một tôn Tu La Ma Thần. "Chúc mừng Chủ nhân đột phá, thần công đại thành, thiên hạ vô địch!" Bách Độc Vương, Khu Thi Ma và Vô Song Quỷ vội vàng tiến lên cúi chào, cảm thụ khí tức cường đại uyển như thần ma trên người Thiên Trạch, từng cái trong mắt nhịn không được lộ ra vẻ vui mừng.

Thiên Trạch mở ra hai tay, cảm thụ sức mạnh khủng bố trong cơ thể viễn viễn vượt qua trước kia, ánh mắt say mê, có loại cảm giác phiêu nhiên vô địch thiên hạ.

Chỉ là cảm thụ Sinh Tử Phù ẩn ẩn tồn tại trong cơ thể, sự hưng phấn trong lòng lập tức bị giội một chậu nước lạnh, sắc mặt trở nên khó coi. "Sinh Tử Phù này thật sự là lợi hại, ta hiện tại thực lực e rằng tối đa tương đương với Bạch Diệc Phi, muốn đối phó người kia..." Thiên Trạch linh hồn chi lực dò xét Sinh Tử Phù trong cơ thể, càng là xâm nhập hiểu rõ, càng là cảm giác thần bí khó lường.

Cổ lực lượng kia lượng không lớn, lại vô cùng kiên nhận khó chơi, bản chất của nó so với sức mạnh của hắn cường xuất rất nhiều rất nhiều.

Lấy tu vi của hắn hiện tại, căn bản không cách nào đem nó khư trừ. "Ai?" Đột nhiên, ánh mắt đỏ tươi của Thiên Trạch bỗng nhiên nâng lên, nhìn về phía rừng cây nhỏ bên cạnh. "Chúc mừng Chủ nhân thần công hữu thành, thiên hạ vô địch!" Một đạo thân ảnh đỏ rực thướt tha từ trong rừng cây đi ra, thanh âm nhu mị tựa nước vang lên,

chính là Diễm Linh Cơ được Diệp Đông Hoàng cứu ra từ trong tay Lưu Ý.

Đôi chân đẹp thon dài của nàng hoảng động, khoan thai đi tới, tràn đầy phong tình dụ nhân. "Ha ha, thiên hạ vô địch!" Thiên Trạch tự giễu cười một tiếng, giờ phút này cảm giác câu cúi chào này là cỡ nào châm chọc.

Thiên hạ to lớn cỡ nào, Bách Việt hắn bất quá là nơi chật hẹp nhỏ bé, Chư Tử Bách Gia, Thất Quốc hào hùng, không biết có bao nhiêu cường giả khủng bố.

Hắn hiện tại ngay cả Diệp Đông Hoàng và Bạch Diệc Phi đều đối phó không được, nói gì đến thiên hạ vô địch!

Hắn trước kia thật sự là quá tự phụ, quá tự cho là đúng rồi!

Bách Độc Vương và Khu Thi Ma thấy thần sắc Thiên Trạch, cũng hiểu rõ cái gì, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Diễm Linh Cơ. "Diễm Linh Cơ, ngươi tới thật đúng lúc, thời điểm Chủ nhân cần ngươi xuất lực đến rồi!" Khu Thi Ma gương mặt thương bạch nâng lên, ánh mắt rợn người nhìn về phía Diễm Linh Cơ: "Chủ nhân trúng ám toán của một người thần bí —— Sinh Tử Phù, đối phương yêu cầu dùng ngươi trao đổi phương pháp giải trừ!" "Sinh Tử Phù?

Dùng ta trao đổi?" Diễm Linh Cơ một trận mộng bức, ngay sau đó trong đầu hiện lên thân ảnh Diệp Đông Hoàng.

Nàng còn nhớ rõ ràng khi rời đi đối phương đã nói nàng sẽ bị đưa trở về, thế nhưng nàng một đường cũng không có gặp được bất kỳ mai phục nào, hại nàng lo lắng suông một hồi.

Nàng còn tưởng rằng đối phương hư trương thanh thế, hù dọa nàng.

Giờ phút này, nàng lại là có chút hiểu rõ, đối phương chờ nàng ở

chỗ này! "Chủ nhân muốn đem người ta tặng cho Diệp Đông Hoàng?" Diễm Linh Cơ mắt đẹp nhìn về phía Thiên Trạch, năm đó đối phương cứu nàng một lần, nàng vì báo ân mới hiệu trung Thiên Trạch.

Những năm này nàng vì Thiên Trạch nam chinh bắc chiến, trung tâm cảnh cảnh, không có công lao cũng có khổ lao.

Hơn nữa Thiên Trạch bất quá là một cái Phế Thái tử, không quyền không thế, nàng không có đạt được nửa điểm chỗ tốt!

Tương đương với là làm không công!

Tuy nhiên nàng cũng không muốn chỗ tốt của Thiên Trạch, đi theo Thiên Trạch cũng chỉ là báo ân. "Diệp Đông Hoàng?" Thiên Trạch và Khu Thi Ma mấy người nhíu nhíu mày, bọn hắn đều không có nghe nói qua cái tên này.

Bất quá ẩn ẩn đoán được cái gì! "Hắn dáng dấp ra sao?" Thiên Trạch hỏi.

Diễm Linh Cơ đầu ngón tay hỏa diễm dâng lên ngưng tụ thành bộ dáng Diệp Đông Hoàng. "Là hắn!" Thiên Trạch thầm nghĩ quả nhiên, gật gật đầu, nhìn về phía Diễm Linh Cơ, nói: "Người gieo xuống Sinh Tử Phù cho ta chính là cái tên Diệp Đông Hoàng này, xem ra hắn đã tìm qua ngươi!" "Ân!" Diễm Linh Cơ gật gật đầu, vẫn như cũ nhìn Thiên Trạch, không nói thêm gì.

Chờ đợi quyết định của đối phương!

Trong lòng nàng đã quyết định, bất luận như thế nào đều sẽ vì Thiên Trạch đổi lấy giải dược. "Diệp Đông Hoàng thực lực hắn là so với Bạch Diệc Phi còn mạnh hơn không ít, vừa rồi ta đã thử qua, lấy thực lực hiện tại của ta không cách nào khư trừ Sinh Tử Phù..." Thiên Trạch nói đến đây, dừng một chút, ý tứ không cần nói cũng biết.

Chính là lấy Diễm Linh Cơ đổi phương pháp giải trừ Sinh Tử

Phù.

Lấy sự kiêu ngạo của hắn kỳ thật cũng không muốn dùng Diễm Linh Cơ trao đổi, nhưng hắn muốn báo thù, trước khi không có thành công, hắn không thể chết.

Nếu như không giải khai Sinh Tử Phù, hắn khẳng định bị tra tấn chết!

Hiện tại còn có chưa đến một tháng thời gian, hắn căn bản không có khả năng hoàn thành phục cừu.

Vì phục cừu, hắn cái gì cũng có thể hy sinh, bao quát chính hắn, càng đừng nói là Diễm Linh Cơ. "Chủ nhân là muốn đem người ta tặng cho Diệp Đông Hoàng?" Diễm Linh Cơ tuy nhiên biết Thiên Trạch không có biện pháp khác, nhưng trong lòng vẫn như cũ rất thất vọng.

Cho dù Thiên Trạch hư tình giả ý cự tuyệt, nàng cũng cảm thụ một chút. "Ngươi yên tâm, chờ ta thực lực mạnh lên, nhất định đem ngươi cứu ra, đến lúc đó đem Diệp Đông Hoàng giao cho ngươi xử trí, về sau ngươi cũng tự do!" Thiên Trạch trầm mặc hồi lâu, hắn biết hắn hiện tại không phải đối thủ của Bạch Diệc Phi và Diệp Đông Hoàng, nhưng hắn chỉ cần cố gắng, hắn tin tưởng hắn nhất định có thể đánh bại bọn hắn, thay vô số vong hồn Bách Việt báo thù rửa hận. "Được!" Diễm Linh Cơ chỉ nói một chữ, trong mắt che giấu không được vẻ lạc lõng.

Kỳ thật coi như Thiên Trạch không đáp ứng, nàng cũng sẽ vì Thiên Trạch đổi giải dược.

Nhưng Thiên Trạch quả đoán từ bỏ nàng, nàng còn có thể nói cái gì! "Như thế cũng tốt, từ nay về sau, ta không còn nợ ngươi cái gì nữa!" Diễm Linh Cơ trong lòng than nhẹ, công lao của nàng trước kia cộng thêm lần này dùng thân thể đổi lấy một mạng của Thiên Trạch,

coi như ân tình lớn hơn nữa, cũng đủ hoàn thành!

Lần này về sau, nàng và Thiên Trạch sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào! "Đi thôi, giết Lưu Ý trước, rồi đi Huyết Y Bảo tìm Diệp Đông Hoàng!" Thiên Trạch xoay người hướng về Tân Trịnh mà đi, trước lấy Lưu Ý thu chút lãi!

Về phần Bạch Diệc Phi, Diệp Đông Hoàng, Hàn Vương An, hắn một cái cũng sẽ không buông tha, tổng có một ngày, hắn sẽ để cho bọn hắn trả giá đắt!

Hàn Quốc, Tân Trịnh, khách sạn Tứ Phương.

Sáu bóng người ăn mặc kỳ dị, lưng đeo quái kiếm đứng trước cửa sổ.

Ánh mắt bọn hắn sắc bén, khí tức lạnh lẽo, phảng phất như độc xà đang ẩn nấp, tùy thời sẽ mãnh liệt lao ra cho người ta một đòn trí mạng.

Sáu người này chính là Lục Kiếm Nô lừng lẫy danh tiếng của La Võng khiến bảy nước nghe tin đã sợ mất mật.

Bọn hắn mỗi người tu vi đều đạt tới Thiên Nhân tam trọng, sáu vị nhất thể, lại riêng phần mình tác chiến, cá tính trương dương nhưng lại tuyệt đối phục tùng.

Bọn hắn liên thủ nhất kích, khủng bố vô cùng, trong thiên hạ người có thể đỡ được không nhiều. "Căn cứ tin tức, Diệp Đông Hoàng hầu như luôn ở tại Huyết Y Bảo, rất ít ra ngoài!" Trong Lục Kiếm Nô, Võng Lượng mở miệng.

Đây là một nam tử trẻ tuổi, cũng là người duy nhất trong Lục Kiếm Nô cầm song kiếm.

Hắn am hiểu khinh công, kiếm pháp khinh linh khoái tốc.

Làm người lạc thác bất kham, theo đuổi sức mạnh, trở thành sát thủ cũng chẳng qua là vì tìm trò chơi tiêu khiển, tay cầm thanh "Võng Lượng" trong Việt Vương Bát Kiếm, khinh linh phiêu dật, thu phóng tự nhiên, chỗ nào cũng nhúng tay vào được. "Trong Huyết Y Bảo ngoại trừ mục tiêu Diệp Đông Hoàng thì cũng không có cao thủ.

Chương 230

Bạch Diệc Phi ngẫu nhiên xuất hiện tại Huyết Y Bảo cũng chỉ là Thiên Nhân nhất trọng, không đủ gây sợ hãi.

Chỉ là bên ngoài Huyết Y Bảo có không ít Bạch Giáp Quân, nếu bị đại quân bao vây cũng rất phiền phức, tốt nhất là dụ hắn ra ngoài, nhất kích tất sát!" Đoạn Thủy lên tiếng.

Đây là một lão giả bị bịt mắt, dáng vẻ gần đất xa trời, thuộc về người ẩn tàng trong Lục Kiếm Nô, có được thính giác đạt đến độ hoàn thiện, thực lực thâm sâu khó lường.

Lão tay cầm thanh "Đoạn Thủy" trong Việt Vương Bát Kiếm, là người lập kế hoạch mưu định rồi mới động, am hiểu kỹ năng ẩn hình, có thể lấy tính mạng người ta trong vô hình.

Khí tức của lão hoàn toàn bị che giấu, hoặc giả chỉ là đang chờ đợi thời cơ tốt nhất để một kiếm phong hầu. "Bên cạnh Diệp Đông Hoàng, người khá thân cận có Minh Châu, Tử Nữ.

Minh Châu rất ít ra ngoài, vậy thì bắt cóc Tử Nữ!" Chân Cương mở miệng, hắn là lãnh đạo của Lục Kiếm Nô, lời nói mang tính quyết định.

Đám người gật gật đầu.

Lục Kiếm Nô là một cỗ đại sát khí, tuy rằng mỗi người đều có đặc sắc riêng, nhưng tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

Định ra phương châm chiến lược, đám người liền bắt đầu chế định kế hoạch tác chiến.

Bọn hắn đều là sát thủ đỉnh tiêm nhất, tuy rằng đối với chính mình có tuyệt đối lòng tin, nhưng tuyệt sẽ không chủ quan hoặc khinh địch.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, huống chi là bọn hắn.

Đi lại bên bờ vực tử vong, bọn hắn rất rõ ràng, bất kỳ một điểm sai lầm nào cũng sẽ tạo thành tổn thất khó mà vãn hồi!

Huyền Tiễn chính là vết xe đổ trước mắt! ...

Huyết Y Bảo.

Theo Diệp Đông Hoàng ở lại nơi này, khí tức âm sâm tử tịch nguyên bản đã biến mất không thấy gì nữa, ánh nắng tươi sáng rơi xuống cùng Huyết Y Bảo giao thoa chiếu rọi, ngược lại mang đến cho người ta vài phần cảm giác duy mỹ cùng ấm áp.

Diệp Đông Hoàng nằm trên một chiếc ghế thái sư cực lớn, đầu gối lên đùi thon dài trắng nõn của Minh Châu, ôn nhuyễn như ngọc, hương thơm nữ tử nhàn nhạt lượn lờ chóp mũi, lười biếng phơi nắng.

Đến cảnh giới này của hắn cũng không cần một mực khổ tu, có khi cần chính là cảm ngộ.

Hơn nữa với thiên phú của hắn, cho dù Vạn Đạo Chân Ý vô cùng cường đại gian nan, tốc độ tu luyện của hắn vẫn như cũ cực nhanh.

Tối hôm qua hắn chỉ là giúp Minh Châu tu luyện, kết quả vận động một hồi liền tự nhiên mà đột phá, tu vi đạt tới Thiên Nhân Cảnh tam trọng.

Hắn nhìn như tu luyện thời gian rất dài, nhưng tu vi lại không cao lắm, chủ yếu có hai nguyên nhân.

Một là hắn đem tinh lực chủ yếu đặt tại mở rộng võ đạo khoan độ (bề rộng), mà không phải chiều dài (độ cao).

Hai là mỗi thế giới đều có một cực hạn, hắn tu luyện nhanh hơn nữa cũng vô dụng.

Cực hạn của thế giới này, ước chừng ở Thiên Nhân Cảnh đỉnh phong, Quỷ Cốc Tử mà hắn từng gặp hắn được coi là nhân vật trần nhà của thế giới này, tu vi cũng chỉ là Thiên Nhân Cảnh hậu kỳ, ước chừng Thiên Nhân thất bát trọng, tối đa Thiên Nhân cửu trọng, tuyệt đối chưa đạt tới cấp bậc viên mãn. "Chủ nhân, trưa hôm nay ngài muốn ăn gì?" Minh Châu đưa đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Diệp Đông Hoàng, mười ngón thon dài, trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng bóc một quả vải, đút tới bên miệng Diệp Đông Hoàng.

Thịt quả tinh oánh thủy nộn nhiều nước, cùng ngón ngọc trắng nõn tiêm mỹ của mỹ nhân càng tăng thêm sự hấp dẫn. "Nàng!" Diệp Đông Hoàng mở mắt, hai ngọn núi hùng vĩ đập vào mi mắt, há miệng ăn hết quả vải Minh Châu đưa tới bên miệng.

Đúng là no cơm ấm cật dậm dật chân tay, cái yêu tinh này luôn có thể gợi lên dục vọng nguyên thủy nhất của con người. "Chủ nhân nếu đói bụng, hiện tại cũng có thể ăn nha!" Minh Châu nghiêng người tới trước, ôm đầu Diệp Đông Hoàng, đường cong phập phồng, tận hiển yêu nhiêu, vô hạn phong quang tại hiểm phong!

Bùm!

Diệp Đông Hoàng thản nhiên nhìn thoáng qua, há miệng phun một cái, hạt vải vừa ăn xong bắn mạnh ra, vừa vặn đánh trúng một mũi vũ tiễn đang bạo xạ từ chân trời tới.

Vũ tiễn bị hạt vải đánh gãy, một dải lụa bay lả tả rơi xuống. "Thật là mất hứng!" Ánh mắt vũ mị của Minh Châu lập tức trở nên lạnh lẽo, cư nhiên còn có người dám đến khiêu khích.

Đáng hận nhất là thời gian nào không chọn, lại cứ chọn ngay lúc này, bầu không khí ái muội khó khăn lắm mới dâng lên lại bởi vì một mũi tên này mà hóa thành hư vô.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của nàng giơ lên, chộp lấy dải lụa

đang rơi xuống, mở ra xem. "Không muốn hai mỹ nhân nhi cùng tiểu gia hỏa khả ái thân thủ dị xử, thì một mình mang theo Hỏa Vũ sơn trang bảo tàng, nửa canh giờ sau, cách thành mười dặm tại sườn dốc năm mươi dặm gặp mặt, quá hạn không chờ!" Xem xong nội dung trên dải lụa, Minh Châu không dám chậm trễ, vội vàng đưa cho Diệp Đông Hoàng, suy đoán nói: "Chẳng lẽ là Lưu Ý?

Hay là kẻ sống sót của Đoạn Phát Tam Lang?" "Lưu Ý hẳn là không có cái gan đó, bất quá mặc kệ là ai, đều phải chết!" Diệp Đông Hoàng không có tiếp nhận dải lụa, linh thức hắn đã sớm nhìn thấy nội dung bên trên.

Đối phương bắt đi Tử Nữ, Hồ Thanh Nhi cùng Lộng Ngọc, yêu cầu hắn một mình mang theo bảo tàng tiến đến. "Trẫm đảo muốn nhìn xem là kẻ nào to gan như vậy!" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt hóa thành một đoàn hỏa diễm biến mất tại chân trời, tại chỗ lưu lại một Thần Hỏa phân thân để phòng ngừa vạn nhất.

Thần Hỏa phân thân có một phần mười thực lực bản thể, đủ để ứng đối các loại tình huống.

Hơn nữa hắn cùng Thần Hỏa phân thân tâm ý tương thông, có chuyện gì cũng có thể kịp thời biết, sau đó chạy về! "Chủ nhân xuất thủ, mặc kệ là ai, đều chết chắc!" Minh Châu nhìn thân ảnh Diệp Đông Hoàng rời đi, trong lòng tràn đầy lòng tin. "Trẫm đoán khả năng cao nhất là La Võng, đương nhiên Thiên Trạch cũng có khả năng!" Thần Hỏa phân thân của Diệp Đông Hoàng nói.

Hắn trước đó giết Huyền Tiễn, La Võng sẽ không cứ thế mà thôi, mà Thiên Trạch có lẽ sẽ đánh cược một lần, muốn bắt hắn bức bách hắn giải khai Sinh Tử Phù.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng đã đánh giá cao Thiên Trạch rồi, Thiên Trạch căn bản không có cái gan đó, giờ phút này đang mang theo

Diễm Linh Cơ đến đây chuẩn bị trao đổi, định vớt một vố, chờ sau này lại tìm hắn tính sổ. "Chủ nhân anh minh!" Minh Châu nịnh nọt nói, bất quá lại không có tới gần Thần Hỏa phân thân của Diệp Đông Hoàng, trong mắt nàng phân thân cũng giống như khôi lỗi, cùng Diệp Đông Hoàng là hai người! ...

Tân Trịnh, ngoài thành hai mươi dặm. "Các ngươi là ai?

Các ngươi muốn làm gì?

Cầu xin các ngươi đừng làm hại con ta!" Hồ Thanh Nhi bị trói tại một gốc cây lớn, nhìn Lộng Ngọc bị đặt trên mặt đất, trong mắt tràn đầy lo lắng, cầu khẩn nói. "Câm miệng!" Loạn Thần tát một cái lên mặt Hồ Thanh Nhi, làm gương mặt trắng nõn của nàng sưng lên, hiện ra một dấu tay huyết hồng.

Đây là một nam nhân toàn thân tràn đầy tà khí, tay cầm thần binh "Loạn Thần".

Loạn Thần, không phải "Việt Vương Bát Kiếm", mang nó đến nơi nào, phong lôi loạn tượng, vạn vật bất sinh, bản thân hắn cũng là kẻ khát máu tàn nhẫn, tính khí nóng nảy. "Được rồi, chúng ta đi mai phục trước, mấy kẻ này để ở chỗ này, dùng cho lúc cần thiết!" Chân Cương mở miệng.

Bọn hắn sở dĩ không giết Tử Nữ, Hồ Thanh Nhi cùng Lộng Ngọc chính là vì để phòng ngừa vạn nhất, lỡ như bọn hắn thất bại, cũng có thể lấy ba người này làm con tin.

Hơn nữa thời khắc mấu chốt cũng có thể dùng ba người bọn họ nhiễu loạn tâm thần đối thủ, để đối thủ ném chuột sợ vỡ đồ, từ đó lộ ra sơ hở, cho bọn hắn cơ hội chém giết.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không cho rằng Diệp Đông Hoàng có thể ngăn được bọn hắn liên thủ nhất kích, làm như vậy cũng chẳng

qua để phòng ngừa vạn nhất.

Chỉ là coi như thủ đoạn dự phòng mà thôi!

Dù sao, cẩn tắc vô ưu!

Bọn hắn ở trong thư nói sườn dốc mười dặm, còn trọng điểm nhắc tới bảo tàng, cũng là vì lừa gạt Diệp Đông Hoàng, mà bọn hắn thì mai phục tại nửa đường này, chuẩn bị đánh Diệp Đông Hoàng trở tay không kịp.

Chuẩn bị đầy đủ như thế, có thể nói là vạn vô nhất thất! "Vâng!" Theo Chân Cương mở miệng, mấy người cũng không nói thêm gì nữa, cấp tốc biến mất tại chỗ, đi đến nơi Diệp Đông Hoàng tất yếu phải đi qua để mai phục. "Bọn hắn muốn đi mai phục đại nhân?" Hồ Thanh Nhi nhìn về phía Tử Nữ, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nàng không biết Diệp Đông Hoàng mạnh bao nhiêu, nhưng Lục Kiếm Nô nhìn rất không dễ chọc, tựa hồ rất lợi hại. "Yên tâm đi, Chủ nhân rất nhanh sẽ tới cứu chúng ta!" Tử Nữ cho Hồ Thanh Nhi một ánh mắt yên tâm, kỳ thật trong lòng nàng cũng không nắm chắc.

Uy danh Lục Kiếm Nô nàng cũng đã nghe qua, hơn nữa đối phương còn cẩn thận như vậy, sáu người xuất thủ còn mai phục Diệp Đông Hoàng, đủ thấy sự thận trọng đối với hắn.

Cho dù nàng biết Diệp Đông Hoàng từng chém giết Huyền Tiễn, tâm lý cũng thấp thỏm lo âu. "Chủ nhân là lợi hại nhất, nhất định có thể đánh bại Lục Kiếm Nô!" Tử Nữ trong lòng cầu nguyện.

Hồ Thanh Nhi thì mặt đầy lo lắng, nhìn Lộng Ngọc trên mặt đất, trong lòng tràn đầy vô lực cùng thống hận.

Thống hận chính mình không có thực lực, thống hận chính mình nhu nhược như vậy!

Nếu là nàng có thực lực cường đại, Hỏa Vũ sơn trang sẽ không bị

diệt, cha mẹ nàng sẽ không chết thảm, bây giờ cũng không cần bị người ta coi như con tin, ngay cả Lộng Ngọc cũng bảo hộ không được! "Trẫm tới rồi!" Đột nhiên, một đạo hỏa quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Tử Nữ cùng Hồ Thanh Nhi, hỏa diễm thu liễm, hóa thành bộ dáng Diệp Đông Hoàng. "Chủ nhân!" "Đại nhân!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Tử Nữ cùng Hồ Thanh Nhi kinh hỉ đan xen, không ngờ tới Diệp Đông Hoàng nhanh như vậy đã tới, hai người lập tức vui mừng khôn xiết. "Yên tâm đi, không sao rồi!" Diệp Đông Hoàng dùng một cái thủ đao chém đứt dây thừng trói hai người, an ủi.

Hắn tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, linh thức thập phần cường đại, căn bản không phải Lục Kiếm Nô bọn hắn có thể tưởng tượng.

Muốn mai phục hắn, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày, si tâm vọng tưởng.

Chương 231

Vừa rồi hắn rời Tân Trịnh thành liền đoán được nếu là người của La Võng thì có khả năng sẽ mai phục trên đường.

Hắn một mực dùng linh thức quét nhìn bốn phía, cái đầu tiên nhìn thấy chính là Lục Kiếm Nô đang ẩn tàng bên đường, thu liễm khí tức chuẩn bị đánh lén hắn.

Nhìn thấy Lục Kiếm Nô, Diệp Đông Hoàng không có ngay lập tức đi giải quyết bọn hắn, mà là tới tìm ba người Tử Nữ trước.

Dù sao, Lục Kiếm Nô đã tới thì cũng đừng hòng đi, hắn tùy thời có thể chém giết bọn hắn, không cần gấp gáp nhất thời! "Đại nhân, ta biết ngay ngài sẽ đến cứu chúng ta mà!" Dây thừng đứt đoạn, Tử Nữ phảng phất như yến về tổ nhào vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, kiều khu lồi lõm hấp dẫn gắt gao dán tại lồng ngực Diệp Đông Hoàng, khiến người ta tâm viên ý mã.

Tại Huyết Y Bảo thời gian qua, Tử Nữ không còn phải chịu đói chịu rét, lại mỗi ngày tu luyện võ công, không chỉ thực lực tăng trưởng cấp tốc, dáng người càng là mỗi ngày một thay đổi.

Bây giờ thân cao một mét sáu lăm, đôi chân dài thẳng tắp, trước lồi sau vênh.

Dáng người đầy đặn linh lung so với Hồ Thanh Nhi đã làm mẫu thân cũng không kém chút nào! "Không ngờ ngươi cư nhiên nhanh như vậy đã tìm được nơi này, bất quá vẫn phải chết!" Thanh âm lãnh liệt vang lên, sát khí cường đại khóa chặt Diệp Đông Hoàng.

Hồ Thanh Nhi rùng mình một cái, gắt gao ôm Lộng Ngọc trốn ở sau lưng Diệp Đông Hoàng. "Mấy tên tiểu quỷ các ngươi, đầu thai cũng không cần gấp gáp như vậy!" Diệp Đông Hoàng buông Tử Nữ

ra, xoay người nhìn Lục Kiếm Nô.

Bọn hắn đều là Thiên Nhân Cảnh tam trọng tu vi, tuy rằng linh hồn cường độ không bằng Diệp Đông Hoàng, nhưng khi Diệp Đông Hoàng đi vào nơi này, tự nhiên có chỗ cảm giác. "Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng!" Chân Cương, Đoạn Thủy, Loạn Thần, Võng Lượng, Chuyển Hồn, Diệt Phách sáu người thân ảnh khẽ động, trong nháy mắt xuất hiện tại sáu phương vị quanh Diệp Đông Hoàng, đem hắn bao vây.

Sát khí kinh khủng tràn ngập toàn bộ không gian, sát cơ cường đại khóa chặt Diệp Đông Hoàng, tùy thời chuẩn bị phát động lôi đình nhất kích.

Tại dưới khí tức kinh khủng này, Tử Nữ run rẩy, hàm răng cắn chặt môi hồng, ráng chống đỡ không ngã xuống, miễn cho làm Diệp Đông Hoàng phân tâm!

Đối mặt với sát thủ kiếm khách tuyệt đỉnh như Lục Kiếm Nô, bất kỳ một tia sai lầm hay phân thần nào cũng đều là trí mạng.

Tuy nhiên, Tử Nữ có thể kháng trụ, nhưng Hồ Thanh Nhi không có tu vi gì lại người mềm nhũn, ôm Lộng Ngọc ngã về phía Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy nàng, miễn cho nàng ngã sấp xuống.

Oanh!

Cũng ngay lúc bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng vừa mới chạm đến eo Hồ Thanh Nhi, sát cơ kinh thiên tích súc đã lâu đột nhiên bạo phát, thấu xương lạnh tủy.

Thiên phát sát cơ, di tinh dịch túc; Địa phát sát cơ, long xà khởi lục; Nhân phát sát cơ, thiên phiên địa phúc!

Lục Kiếm Nô không có bất kỳ ngôn ngữ giao lưu nào, thậm chí ánh mắt câu thông cũng không, bọn hắn phật tâm hữu linh tê, trong nháy mắt này đồng thời xuất thủ!

Chân Cương Kiếm cương mãnh vô chú, thiết ngọc đoạn kim, trực diện mà đến.

Diệt Hồn, Chuyển Phách góc độ điêu toản, đánh thẳng hầu họng Diệp Đông Hoàng.

Đoạn Thủy từ phía sau tập kích, đánh thẳng hậu tâm.

Võng, Lượng khinh linh phiêu dật, chỗ nào cũng có thể tấn công.

Loạn Thần bạo ngược khát máu, giận chém mà xuống.

Sáu người bảy thanh kiếm, đồng thời xuất thủ, từ các góc độ khác nhau phong tỏa tất cả đường lui của Diệp Đông Hoàng, không cho hắn một tia cơ hội.

Tử Nữ mặt tái nhợt, dưới sát cơ bạo phát trong nháy mắt này, nàng có loại cảm giác khủng bố như Tử Thần giáng lâm, thi thủ hai nơi. "Oa ~" Lộng Ngọc cảm thụ sát cơ, sợ đến oa oa khóc lớn.

Mà trước khi tiếng khóc của Lộng Ngọc vang lên, một đạo kiếm quang thôi xán đã lòe lên rồi biến mất, phảng phất như lưu tinh nơi chân trời, chợt lóe lên rồi tắt.

Nhưng quang huy trong sát na đó làm cho ánh mặt trời giữa trưa cũng ảm đạm phai mờ.

Bất quá đây vẻn vẹn chỉ là trong nháy mắt, một khắc sau, hết thảy phảng phất mây khói tan đi, trời quang vạn dặm.

Sát cơ khủng bố, sát khí băng lãnh thấu xương thống thống tiêu tán sạch sẽ.

Tử Nữ hiếu kỳ ngẩng đầu, chỉ thấy Lục Kiếm Nô vẫn duy trì tư

thế lao xuống, trong tay gắt gao nắm bảo kiếm, nhưng đều không nhúc nhích tí nào.

Phốc!

Một khắc sau, trên cổ sáu người đồng thời hiện ra một đạo kiếm ngấn, máu tươi bắn tung toé, thân thể sáu người mềm nhũn ngã xuống đất, khí tức tiêu tán! "Hô ~" Tử Nữ thấy thế, thật dài thở phào nhẹ nhõm, tâm thần đang căng cứng buông lỏng một cái, lập tức cảm giác toàn thân vô lực, mềm nhũn ngã xuống! "Sáu vị nhất thể, phối hợp không kẽ hở, thì đã sao?

Chỉ cần Trẫm đủ mạnh đủ nhanh, một kiếm là đủ!" Đông Hoàng Kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng biến mất, hắn đưa tay ôm lấy Tử Nữ đang ngã xuống.

Luận thực lực đơn thể, Lục Kiếm Nô còn không bằng Huyền Tiễn, Diệp Đông Hoàng trước đó lại đột phá đến Thiên Nhân tam trọng, thực lực càng mạnh hơn mấy phần.

Giết sáu người bọn hắn, hào vô áp lực!

Cho dù là Yểm Nhật tới, cũng chưa chắc có thể đỡ được hắn một kiếm! "Chủ nhân uy vũ!" Tử Nữ ôm hông hổ của Diệp Đông Hoàng dựa vào trong ngực, trong mắt tràn đầy sao nhỏ, đầy vẻ sùng bái.

Đây chính là La Võng Lục Kiếm Nô đại danh đỉnh đỉnh, không nghĩ tới cứ như vậy bị một kiếm chém giết, không hề có chút hồi hộp nào. "Đây chính là thực lực của Đại nhân sao?" Hồ Thanh Nhi nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Diệp Đông Hoàng, thần thái phi dương, tự tin bá khí, không khỏi tâm trí hướng về, trái tim run rẩy, lập tức lấy dũng khí nói: "Đại nhân, ngài có thể dạy ta luyện võ không?

Ta không sợ chịu khổ, bảo ta làm cái gì cũng nguyện ý!" Từ lúc Hỏa Vũ sơn trang bị diệt, nàng bị Lưu Ý chiếm đoạt, cho tới hôm nay

bị bắt cóc, nàng thật sâu cảm nhận được chỗ tốt của sức mạnh.

Yếu ớt vô trợ, không có sức mạnh thì chỉ có thể mặc người chém giết!

Đối mặt với tai nạn có thể giáng lâm bất cứ lúc nào cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn xem, bất lực!

Hỏa Vũ sơn trang bị đồ diệt, nàng trơ mắt nhìn cha mẹ chết thảm!

Hôm nay nếu là không có Diệp Đông Hoàng, nàng e rằng cũng chỉ có thể nhìn Lộng Ngọc chết thảm mà bất lực!

Nàng không muốn lại tiếp tục như vậy, cho dù là chết, nàng cũng muốn chết trên con đường biến cường, mà không phải hồn hồn ngơ ngơ chờ chết như thế này! "Có thể!" Nhìn ánh mắt kiên định chưa từng có của Hồ Thanh Nhi, Diệp Đông Hoàng gật gật đầu.

Hắn không chút nghi ngờ sức mạnh sinh ra từ quyết tâm bảo vệ con của một người mẹ.

Hùng!

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, một đoàn hỏa diễm bay ra thiêu hủy thi thể Lục Kiếm Nô, đồng thời thu hồi bảy thanh bảo kiếm của bọn hắn. "Cảm ơn Đại nhân!" Hồ Thanh Nhi nặn ra một nụ cười, muốn đứng dậy bái tạ, lại không có một điểm khí lực. "Trở về rồi nói!" Diệp Đông Hoàng một tay ôm Tử Nữ, một tay ôm Hồ Thanh Nhi quay trở về Huyết Y Bảo.

Trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một ý niệm, đã Hồ Thanh Nhi muốn tập võ biến cường, có lẽ hai thanh bảo kiếm Chuyển Hồn, Diệt Phách có thể giao cho nàng cùng Hồ Mị Nhi.

Chủ nhân của Chuyển Hồn, Diệt Phách trong Lục Kiếm Nô vốn là một đôi tỷ muội song sinh, tâm ý tương thông, Hồ Thanh Nhi cùng Hồ Mị Nhi cũng không tệ!

Về đến Huyết Y Bảo, Minh Châu ngay lập tức vọt lên, nàng đã từ chỗ Thần Hỏa phân thân của Diệp Đông Hoàng biết được lần này tập kích là La Võng Lục Kiếm Nô.

Mặc dù đã giải quyết, nhưng vẫn có loại cảm giác sợ hãi trong lòng.

Thời gian tiếp theo, Hồ Thanh Nhi mỗi ngày đi theo Tử Nữ cùng nhau tập võ luyện kiếm.

Mà tại ngày thứ ba sau khi Diệp Đông Hoàng tao ngộ Lục Kiếm Nô tập kích, Tân Trịnh thành đã xảy ra một chuyện lớn.

Tả Tư Mã Lưu Ý bị người giết tại trong phủ, nghe đồn là do Bách Việt phế Thái tử Thiên Trạch làm, Hàn Quốc trên dưới chấn động, tứ xứ truy nã.

Đồng thời, cũng tại ngày này, Diệp Đông Hoàng nhận được tin tức Thiên Trạch truyền đến, muốn dùng Diễm Linh Cơ cùng hắn trao đổi, bất quá địa điểm nhất định phải là ngoài thành! ...

Hàn Quốc, Tân Trịnh, ngoại thành. "Chủ nhân, ngươi nói Diệp Đông Hoàng rốt cuộc là có ý gì?

Trước đó hắn từ trong tay Lưu Ý cứu ra Diễm Linh Cơ thì đã có thể giữ nàng lại, vì sao còn muốn làm điều thừa thãi này?" Khu Thi Ma khoác một kiện hắc bào bao phủ toàn thân, tay cầm Khu Thi Trượng, hỏi ra nghi hoặc trong lòng, ẩn ẩn cảm giác có chút bất an. "Đúng vậy a, ta cũng cảm thấy Diệp Đông Hoàng là vẽ vời thêm chuyện, hắn đã sớm biết Diễm Linh Cơ ở trong tay Lưu Ý, cũng có đủ thực lực cứu ra Diễm Linh Cơ cũng giữ nàng lại, nhưng lại cứ muốn làm điều thừa thãi cùng Chủ nhân làm giao dịch, ta thấy hắn sợ là túy ông chi ý bất tại tửu (ý không ở trong lời), mà là muốn bắt chúng ta một lưới bắt hết!" Thanh âm u u của Bách Độc Vương vang lên, ngoại trừ lý do này, hắn không nghĩ ra lý do nào khác. "Ân, cho nên

chờ một chút chúng ta cẩn thận một chút.

Diễm Linh Cơ, lát nữa giao dịch thành công, ngươi lưu lại bên cạnh Diệp Đông Hoàng, vừa vặn giúp chúng ta giữ chân hắn, ta vừa mới đột phá, tạm thời không nên cùng hắn liều mạng!" Thiên Trạch gật gật đầu, đối với Diễm Linh Cơ giao đại nói.

Đây cũng là nguyên nhân hắn lựa chọn giao dịch ở ngoài thành, hắn cũng không dám đi Huyết Y Bảo.

Tại nơi này, lấy tu vi Thiên Nhân Cảnh như bây giờ của hắn, hắn cảm thấy cho dù không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng thì cũng có thể ung dung rút lui. "Ân, Chủ nhân yên tâm, lần này người ta dù liều mạng cũng sẽ bảo hộ Chủ nhân chu toàn!" Thanh âm Diễm Linh Cơ kiều mị, phảng phất như thanh tuyền trong khe núi, thấm vào ruột gan.

Thiên Trạch phi thường hài lòng nhẹ gật đầu: "Ngươi yên tâm, tối đa mười năm, ta nhất định sẽ đánh bại bọn hắn, đem ngươi cứu ra, báo thù rửa hận cho vô số vong hồn Bách Việt!" Thiên Trạch nắm chặt nắm đấm, lại là không có nghe ra ý tứ ẩn hàm trong lời nói của Diễm Linh Cơ.

Lần này liều mạng giúp ngươi, nhưng là sẽ không có lần sau, lần này liền đem tất cả ân tình trả lại cho ngươi!

Chương 232

"Đến rồi!" Lúc này, đám người ngẩng đầu, một đoàn hỏa diễm vạch phá chân trời, rơi vào trước người bọn hắn, hóa thành bộ dáng Diệp Đông Hoàng.

Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng một thân một mình đến đây, Thiên Trạch thoáng an tâm, bất quá vẫn rất là đề phòng, nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, nói: "Diễm Linh Cơ ta mang đến rồi, hi vọng ngươi không muốn giở trò!" "Lại gặp mặt, Trẫm đã nói chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại!" Không để ý Thiên Trạch, ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi vào trên kiều khu nóng bỏng yêu nhiêu của Diễm Linh Cơ.

Một bộ diễm khải bó sát người đỏ rực yêu mị, đem thân tư a na triển hiện đến phát huy vô cùng tinh tế, không hổ là Hỏa Mị Yêu Cơ, nhiệt tình như lửa! "Diệp công tử thật là thủ đoạn cao cường!" Đôi mắt đẹp của Diễm Linh Cơ long lanh, cặp đùi đẹp thon dài lay động, phong tư yểu điệu.

Dưới ánh mắt của mọi người nàng khoản thai đi tới, đi đến trước người Diệp Đông Hoàng, thanh âm nhu mị, thiên tư bách thái: "Người ta hiện tại đã tới, Công tử hiện tại có thể giải khai Sinh Tử Phù cho Chủ nhân rồi chứ?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng hơi rủ xuống, nhìn dung nhan khuynh thành tuyệt thế yêu nhiêu trước mặt, bàn tay lớn duỗi ra, bóp lấy cằm nàng hơi nâng lên, nhìn vào đôi mắt trêu chọc lòng người của nàng: "Từ nay về sau Trẫm mới là Chủ nhân của nàng, Trẫm không hy vọng lại nghe được lời như vậy!" "Chủ nhân thật đúng là bá đạo!" Diễm Linh Cơ vũ mị cười một tiếng, cũng không có phản kháng, chỉ là đôi mắt đẹp nhìn thẳng Diệp Đông Hoàng, phảng phất muốn từ trong mắt Diệp Đông Hoàng nhìn ra cái gì.

Đáng tiếc nàng cái gì cũng nhìn không ra, đôi mắt kia phảng phất một mảnh tinh không vô ngần, hạo hãn thâm thúy, thần bí khó lường. "Hiện tại nên thực hiện lời hứa của ngươi đi?

Ngươi sẽ không phải muốn đổi ý chứ?" Thiên Trạch nhíu nhíu mày, trong lòng rất khó chịu, tựa như bảo bối gì bị người ta cướp đi, nhắc nhở. "Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, nói tha cho ngươi một mạng thì tha một mạng, nhưng là lần sau gặp lại, Trẫm sẽ không thủ hạ lưu tình, ngươi tự giải quyết cho tốt!" Diệp Đông Hoàng một tay ôm lấy eo thon mềm mại của Diễm Linh Cơ, xoay người nhìn về phía Thiên Trạch, tay phải cách không chộp một cái, đem Sinh Tử Phù chủng nhập trong cơ thể Thiên Trạch lấy ra, ôm Diễm Linh Cơ trực tiếp rời đi. "Thật sự là quá phách lối, thật coi mình là Thần, có thể chưởng khống vận mệnh người khác sao!" Khu Thi Ma cùng Bách Độc Vương căm phẫn bất bình.

Nghĩ bọn hắn tại đất Bách Việt thậm chí Hàn Quốc, cũng là tồn tại làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, nhưng Diệp Đông Hoàng từ đầu đến cuối đều không nhìn bọn hắn một chút, phảng phất coi bọn hắn là không khí. "Chủ nhân, thế nào rồi?" Sau khi phẫn nộ, Bách Độc Vương cùng Khu Thi Ma nhìn về phía Thiên Trạch, không biết Diệp Đông Hoàng phải chăng dựa theo ước định giải trừ Sinh Tử Phù. "Diệp Đông Hoàng, hôm nay thả ta, sẽ là sai lầm lớn nhất cả đời này của ngươi!" Trong mắt Thiên Trạch tinh mang hiện lên, không có Sinh Tử Phù, cả người toàn thân buông lỏng, phảng phất rồng vào biển lớn, tiềm long thăng thiên. "Chúc mừng Chủ nhân!" Hai người nghe vậy, lập tức đại hỉ, biết là đã thành công! ... "Cứ như vậy đi rồi?" Diễm Linh Cơ bị Diệp Đông Hoàng ôm vào trong ngực, hơi kinh ngạc, nhìn khuôn mặt tuấn lãng của nam nhân đang ôm nàng.

Hai hàng lông mày kiếm nhập tấn, con ngươi bình tĩnh thâm thúy mang theo tự tin bễ nghễ thiên hạ cùng bá đạo, trong lòng nàng tràn

đầy hiếu kỳ, đôi mắt đẹp lưu chuyển như có điều suy nghĩ. "Hắn làm nhiều như vậy thật sự vẻn vẹn là vì ta?" Diễm Linh Cơ lâm vào trầm tư, nàng biết nàng rất có mị lực, nhưng có thể làm cho Diệp Đông Hoàng vì nàng mà thả đi kẻ địch như Thiên Trạch, trái tim bình tĩnh của nàng vẫn nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Nàng biết Thiên Trạch tuyệt sẽ không vì nàng mà làm như thế!

Thậm chí những người khác cũng sẽ không!

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng muốn đạt được nàng, chiếm hữu nàng cũng rất đơn giản.

Diệp Đông Hoàng lần trước đã có thể làm, hoàn toàn không cần thông qua Thiên Trạch làm điều thừa thãi, đây cũng là nguyên nhân Thiên Trạch trước đó nghĩ mãi không ra mục đích của Diệp Đông Hoàng.

Nhưng giờ phút này, nàng lại có chút minh bạch mục đích "làm điều thừa thãi" của Diệp Đông Hoàng, chính là vì để nàng cùng Thiên Trạch cắt đứt quan hệ, hoặc là nói giúp nàng trả lại ân tình của Thiên Trạch!

Từ một điểm này có thể nhìn ra Diệp Đông Hoàng cũng không phải vẻn vẹn là thèm thân thể nàng, mà cũng coi trọng nàng, đồng thời cũng thể hiện ra sự tự tin vô địch cùng đại khí phách của Diệp Đông Hoàng!

Vô cụ hết thảy địch, cho dù thả Thiên Trạch, thì có gì phải sợ? "Huyết Y Bảo!" Gió mạnh bên tai gào thét, ngay lúc Diễm Linh Cơ suy tư, một tòa thành bảo có tiêu chí con dơi đập vào mi mắt —— Huyết Y Bảo, một cấm địa từng tràn đầy sợ hãi cùng thần bí. "Trong bảo của Chủ nhân thật đúng là mỹ nữ như vân a, sợ là vương cung hậu viện cũng bất quá như thế!" Diễm Linh Cơ bị Diệp Đông Hoàng ôm rơi vào Huyết Y Bảo, nhìn thấy giờ phút này Tử Nữ đang cầm

Xích Luyện vũ kiếm cùng Hồ Thanh Nhi cầm Chuyển Phách, cũng như Minh Châu đang nghênh đón đi lên, đôi mắt đẹp doanh doanh, thanh âm nhu mị.

Trong lòng nàng không tự chủ được đem mình cùng Minh Châu, Tử Nữ, Hồ Thanh Nhi âm thầm so sánh.

Nàng phát hiện ngoại trừ có thể ổn áp Hồ Thanh Nhi một đầu ra, nàng đối mặt Minh Châu cùng Tử Nữ cũng không có ưu thế gì quá lớn. "Chủ nhân trở về, vị này chính là Linh Cơ muội muội đi, thật là quốc sắc thiên hương, có dung nhan trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa, trách không được Chủ nhân nhớ thương như thế, thật là làm tỷ tỷ hâm mộ chết đi được!" Minh Châu phong tình vạn chủng đi tới, thạo nghề ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, đôi mắt vũ mị động lòng người đánh giá Diễm Linh Cơ, mặt đầy ý cười. "Tỷ tỷ quá khen, muội muội tư sắc liễu yếu đào tơ, đâu so được với tỷ tỷ vạn nhất!" Diễm Linh Cơ cũng đánh giá Minh Châu.

Hai người tu vi không sai biệt lắm, đều là Vô Địch Đại Tông Sư, hơn nữa đều tinh thông mị thuật, bốn mắt tương đối, ẩn ẩn có hỏa hoa va chạm. "Vị này là Minh Châu, bên kia phân biệt là Tử Nữ cùng Hồ Thanh Nhi!" Diệp Đông Hoàng một tay ôm một cái mỹ nhân, đi đến trên chiếc ghế thái sư chuyên môn định chế ngồi xuống, nhìn Tử Nữ cùng Hồ Thanh Nhi luyện kiếm, thuận tiện giới thiệu cho Diễm Linh Cơ, dù sao về sau đều là người một nhà. "Bảo kiếm trong tay vị tỷ tỷ kia hẳn là một trong hai thanh Chuyển Phách, Diệt Hồn của "Việt Vương Bát Kiếm" đi.

Trong truyền thuyết, Việt Vương Câu Tiễn tìm kiếm danh sư Âu Dã Tử rèn đúc tám thanh bảo kiếm, lấy ngựa trắng trâu trắng tế thần Côn Ngô, hái tinh kim đúc thành, mới thành tinh hoa của tám kiếm, ứng khí bát phương, đều có thần diệu." "Chuyển Phách kiếm cùng Diệt Hồn kiếm ngoại quan tương tự, thân kiếm thon dài, kiếm thế

biến ảo vô thường, có thể mê hoặc tâm trí người, nghe nói ở trong tay La Võng Lục Kiếm Nô!" Diễm Linh Cơ đánh giá Tử Nữ cùng Hồ Thanh Nhi.

Xích Luyện Kiếm tuy rằng cũng là bảo kiếm, nhưng danh khí không hiển, Chuyển Phách Diệt Hồn lại là thiên hạ danh kiếm, đặc biệt là ở trong tay Lục Kiếm Nô càng là hung danh hiển hách, làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật. "Muội muội hảo nhãn lực, đích thật là Chuyển Phách trong Việt Vương Bát Kiếm, mấy ngày trước La Võng thấy trong tay Chủ nhân thiếu kiếm, cố ý để Lục Kiếm Nô đem bảo kiếm mang đến tặng cho Chủ nhân!" Minh Châu vũ mị cười một tiếng, một bên giải thích, một bên hái một quả nho lột vỏ đưa đến trong miệng Diệp Đông Hoàng. "Chủ nhân thật là lợi hại, cư nhiên còn có thể để La Võng hung danh hiển hách tặng bảo kiếm!" Diễm Linh Cơ đạm nhiên cười một tiếng, nhẹ nhàng rót một chén rượu đưa tới bên miệng Diệp Đông Hoàng.

Nàng tự nhiên minh bạch La Võng không có khả năng tặng loại bảo kiếm này.

Việt Vương Bát Kiếm đều ở trong tay cao thủ Thiên Tự nhất đẳng của La Võng, xưa nay đều là kiếm còn người còn, người vong kiếm cũng không thể mất!

Bây giờ kiếm ở chỗ này, chỉ có thể nói rõ chủ nhân của kiếm đã ngoẻo rồi!

Trong lòng nàng hơi kinh hãi, tuy rằng biết Diệp Đông Hoàng lợi hại, nhưng cũng không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên có thể giết một hoặc mấy người trong Lục Kiếm Nô.

Còn về việc giết sạch, nàng căn bản chưa từng nghĩ tới!

Lục Kiếm Nô không phải a miêu a cẩu gì, đánh không lại khẳng định sẽ rút lui.

Đối phương sáu người, mỗi một người đều là cường giả tuyệt đỉnh, muốn giết sạch, khó như lên trời! "Chủ nhân tự nhiên là lợi hại, chờ buổi tối muội muội thể hội một phen sẽ biết!" Minh Châu ngẩng đầu, nhìn về phía Diễm Linh Cơ, ái muội cười một tiếng, "Hắc Bạch Huyền Tiễn, Chân Cương, Đoạn Thủy, Loạn Thần, Võng Lượng, Chuyển Hồn bây giờ đều ở trong tay Chủ nhân, còn chưa có chủ nhân mới, muội muội nếu là có hứng thú, buổi tối biểu hiện tốt một chút, Chủ nhân tất nhiên không tiếc ban thưởng!" "Chủ nhân, ngài nói có đúng không?" Khuôn mặt tinh xảo vũ mị của Minh Châu ghé vào trước mặt Diệp Đông Hoàng, phun khí như lan, thanh âm kiều nhu, trêu chọc lòng người.

Nàng nói những lời này tự nhiên là vì giúp Diệp Đông Hoàng một tay.

Diễm Linh Cơ tuy rằng coi là tình địch, nhưng nàng càng minh bạch làm thế nào để được Diệp Đông Hoàng niềm vui hơn! "Tự nhiên, kiếm chẳng qua là vật chết, đâu so được với các nàng!" Diệp Đông Hoàng hai tay ôm eo hai người dùng sức, tại cái trán trắng nõn của Minh Châu hôn một cái, sau đó cũng tại trán Diễm Linh Cơ hôn một cái, người sau kiều khu cứng đờ, lập tức lại khôi phục mềm mại, buông lỏng xuống.

Từ lúc nàng đáp ứng bị Thiên Trạch đưa cho Diệp Đông Hoàng thì cũng đã chuẩn bị kỹ càng cho ngày này.

Đối mặt Diệp Đông Hoàng cũng không có chi lực phản kháng, Hỏa Mị Thuật cùng hỏa diễm của nàng đối với Diệp Đông Hoàng hoàn toàn vô dụng. "Nói như vậy Hắc Bạch Huyền Tiễn cùng Lục Kiếm Nô đều bị Chủ nhân giải quyết rồi?

Người ta còn tưởng rằng đã đánh giá cao Chủ nhân, không nghĩ tới vẫn là xem thường Chủ nhân!" "Không đến chỗ sâu trong vòng xoáy,

sao có thể biết được phong cảnh dưới nước!" Diễm Linh Cơ đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lười biếng của Diệp Đông Hoàng giờ phút này, ánh mắt u u, tràn đầy cảm thán.

Giờ khắc này Diệp Đông Hoàng tựa như một thế gia quý công tử, mỹ nhân mỹ tửu mỹ thực, trái ôm phải ấp, tiêu dao lười nhác.

Ai có thể nhìn ra Huyền Tiễn, Lục Kiếm Nô hung danh hiển hách của La Võng đều bị hắn đánh cho gãy kích chìm cát. "Đúng vậy a, không đến chỗ sâu, sao có thể lĩnh hội phong cảnh mỹ diệu bên trong!" Diệp Đông Hoàng quay đầu nhìn về phía Diễm Linh Cơ, cảm giác hôm nay ánh nắng phá lệ chói mắt, còn có chút nóng, làm cho trong lòng hắn cũng không khỏi hỏa nhiệt mấy phần. "Hôm nay thời tiết đang tốt, Trẫm đưa nàng đi giao lưu thật tốt, xâm nhập hiểu rõ, gia tăng tình cảm!" Diệp Đông Hoàng kiểu công chúa bế Diễm Linh Cơ lên, hướng về phía trong bảo đi đến. "Chủ nhân thật đúng là nóng vội, người ta nhảy cho ngài điệu vũ trước được không?" Đôi mắt đẹp của Diễm Linh Cơ phảng phất biết nói chuyện, vũ mị động lòng người, nhu tình như nước, mặt ngoài nhìn bình tĩnh như thường, trong lòng kỳ thật đang lo lắng không thôi, một trái tim như nai con chạy loạn.

Hàm Dương, Lữ phủ.

Lữ Bất Vi ngồi phía trên trác án nơi đại điện, thưởng thức mỹ tửu do thủ hạ dâng lên.

Ánh mắt bình tĩnh của hắn không nhìn ra hỉ nộ, lại khiến đại điện bao trùm một loại áp lực mạc danh.

Tại phía trước hắn, có một đạo thân ảnh khôi ngô mặc chiến giáp Tần quân, đeo đầu khôi và mặt nạ sắt màu đen, chân đạp chiến qua thanh đồng.

Trong tay kẻ này nắm một thanh trường kiếm phiếm hồng sắc kiếm khí, thân ảnh bút thẳng, khí tức thâm trầm, mang lại áp bách

cường đại.

Nhiên nhi, khi đối mặt với Lữ Bất Vi lại rất mực cung kính kính sợ.

Hắn chính là Thiên tự nhất đẳng sát thủ cường đại và thần bí nhất trong La Võng — Yểm Nhật!

Hắn là thanh kiếm mạnh nhất trong tay Lữ Bất Vi, đệ nhất đại sát khí! "Lục Kiếm Nô cũng thất bại rồi, thi cốt vô tồn..." Lữ Bất Vi cầm chén rượu thanh đồng, nhẹ nhàng lay động, nhìn mỹ tửu phi hồng như máu trong chén.

Thanh âm không lớn lại bình tĩnh, nhưng Yểm Nhật lại có thể cảm nhận được một cỗ nộ hỏa hừng hực như núi lửa sắp bùng nổ, một khi bùng nổ tất sẽ thạch phá thiên kinh, khiến lòng người dâng lên nỗi hoàng khủng mạc danh. "Tướng gia yên tâm, chức hạ sẽ thân tự tiến về Hàn Quốc thủ lấy thủ cấp kẻ đó, đoạt lại Việt Vương Bát Kiếm đã mất!" Thanh âm băng lãnh của Yểm Nhật vang lên từ trong đầu khôi sắt, sâm nhiên, kiên định, tràn ngập vô cùng sát cơ!

Huyền Tiễn, Lục Kiếm Nô lần lượt bị giết, đây là sỉ nhục chưa từng có của La Võng, cũng là sỉ nhục của hắn!

Nỗi nhục này chỉ có dùng máu tươi mới có thể rửa sạch! "Ngươi có thể một người đoàn diệt Lục Kiếm Nô sao?

Cho dù có thể, e rằng cũng không dễ dàng.

Ngươi có thể bảo đảm giết được Diệp Đông Hoàng?" Lữ Bất Vi ngẩng đầu, ánh mắt nguyên bản bình đạm lập tức trở nên lăng lệ khủng bố, chén rượu thanh đồng trong tay nháy mắt vỡ nát.

Hắn từ một thương nhân trở thành Đại Tần Tể tướng, tại thế giới võ đạo này, tự nhiên hiểu võ công, hơn nữa tu vi thập phần khủng bố.

Đây cũng là nguyên nhân Yểm Nhật kính sợ như vậy, không chỉ là

quyền thế, càng bởi vì Lữ Bất Vi mạnh hơn hắn!

Yểm Nhật nghe vậy, trong lòng không phục, nhưng cũng không có phản bác!

Diệp Đông Hoàng rốt cuộc có thực lực gì, bọn hắn đến hiện tại cũng không xác định!

Chương 233

La Võng tuy rằng hào xưng không chỗ nào không lọt, nhưng muốn tra tin tức về Diệp Đông Hoàng lại rất khó, muốn tra rõ thực lực của Diệp Đông Hoàng càng là không có khả năng, bởi vì đến hiện tại còn không có ai bức ra được điểm giới hạn thực lực của hắn. "Đã lâu như vậy, lai lịch của Diệp Đông Hoàng y nguyên vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Hắn phảng phất như bằng không xuất hiện tại Hàn Quốc.

Nhưng một cường giả cường đại như thế, không có khả năng bằng không xuất hiện, chỉ có thể nói rõ đối phương ẩn tàng quá sâu, trước kia rất ít hoạt động!" Lữ Bất Vi đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phương xa, thanh âm du du nói: "Để Kinh Nghê đi, trước tiên đánh vào nội bộ đối phương, lấy được sự tín nhiệm của Diệp Đông Hoàng, tra ra lai lịch bối cảnh của hắn, sau đó chờ đợi mệnh lệnh!" Lữ Bất Vi rất hiếu kỳ về lai lịch của Diệp Đông Hoàng, đồng thời cũng muốn nhìn xem có thể thu Diệp Đông Hoàng về làm việc cho mình hay không.

Hôm nay La Võng tổn thất thảm trọng, cần dòng máu mới bổ sung.

Về phần Diệp Đông Hoàng giết Huyền Tiễn và Lục Kiếm Nô, lại tính là gì, người chết là không có giá trị!

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng nguyện ý vì hắn hiệu lực, những chuyện này hắn đều có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua, danh lợi mỹ nhân hắn đều có thể dâng lên!

Đây chính là Lữ Bất Vi, không có một chút hung khâm khí phách này, hắn cũng không đi đến được ngày hôm nay. "Thị, Tướng gia!" Yểm Nhật chắp tay, cung kính lui ra.

Đối với tâm tư của Lữ Bất Vi hắn cũng có thể đoán được vài phần, bất quá không nói thêm gì.

Tuy rằng so với thu phục Diệp Đông Hoàng, hắn càng hy vọng mạt sát kẻ này, nhưng hắn cũng tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Lữ Bất Vi.

Hơn nữa theo hắn thấy, Diệp Đông Hoàng mười phần có tám chín sẽ không thần phục, đến lúc đó còn không phải là phải chết! ...

Hàn Quốc, Tân Trịnh, Huyết Y Bảo.

Diệp Đông Hoàng cũng không biết động tác của Lữ Bất Vi, cho dù biết cũng sẽ không để ý.

Giờ phút này, trong tẩm cung, Diễm Linh Cơ phảng phất như một con mỹ nhân ngư trơn trượt từ trong lòng hắn trườn ra, mũi chân khẽ điểm, thân tư động nhân nhẹ nhàng nhảy múa.

Hỏa Linh Trâm mang theo từng khóm hỏa diễm nương theo thân ảnh ưu nhã mỹ lệ của nàng mà vũ động.

Thời thì linh động khinh doanh, tựa như tinh linh trong lửa; thời thì mỹ diễm bá khí, tựa như liệt diễm nữ thần, cao quý đại khí, phong hoa tuyệt đại.

Diệp Đông Hoàng đi đến giường tháp thượng rồi trực tiếp ngồi xuống, nhìn vũ tư của Diễm Linh Cơ, có loại cảm giác kinh diễm làm sáng bừng đôi mắt!

Trong thế giới Bất Lương Nhân, vũ tư của Huyễn Âm Phường Nữ Đế cũng là thiên hạ hiếm có, kinh diễm tuyệt luân, bất quá hai người khí chất khác biệt rất lớn, vũ tư bày ra cũng là phong cách huýnh dị.

Nữ Đế Thủy Vân Cơ tuy rằng kinh doanh Huyễn Âm Phường, lại là vương công quý tộc xuất thân, chưởng khống Kỳ Quốc và Huyễn

Âm Phường, có một loại tôn quý và bá đạo trời sinh.

Diễm Linh Cơ xuất thân tầng dưới chót, tuy rằng không có cỗ tôn quý cùng bá đạo kia, lại có loại khí chất độc đáo nhiệt tình như lửa, nhu mị như nước.

Hai người mỗi người một vẻ, không thể nói ai tốt hơn.

Diễm Linh Cơ dung mạo tuyệt mỹ, một bộ liệt diễm hỏa khải đỏ rực, gợi cảm phong tình lại không mất đi vẻ anh vũ cân quắc bất nhượng tu mi, nhiệt tình như lửa, động nhân tâm huyền.

Đừng nói khiêu vũ, chính là đứng ở nơi đó, cũng có thể khiến người ta mê say.

Đại điện trung gian, Diễm Linh Cơ khẽ điểm ngọc túc hoàn mỹ tinh xảo, vũ bộ càng lúc càng nhanh, váy dài vũ động, hỏa diễm lượn lờ, đẹp không sao tả xiết, khiến người ta tình bất tự cấm trầm túy trong đó, khó có thể tự kiềm chế. "Hô ~ Hẳn là xong rồi chứ?" Diễm Linh Cơ đưa mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, thấy đối phương đắm chìm trong vũ tư của nàng, trong lòng thở dài một hơi.

Vừa rồi một điệu vũ kia chính là nàng đã sử xuất toàn bộ khí lực, phối hợp với Hỏa Mị Thuật của nàng, đạt tới đỉnh phong xưa nay chưa từng có.

Nàng tin tưởng cho dù là Thiên Trạch, Bạch Diệc Phi cũng có thể bị mê trụ, chỉ là Diệp Đông Hoàng quá thần bí, nàng cũng không nắm chắc.

Ngay lập tức không có chút do dự, nàng từ cửa sổ tung người nhảy ra ngoài. "Ta không thuộc về bất kỳ nam nhân nào!" Trong lòng Diễm Linh Cơ lộ ra một tia hưng phấn.

Từ nay về sau, nàng — Hỏa Mị Yêu Cơ Diễm Linh Cơ, tự do rồi!

Bính!

Sau một khắc, Diễm Linh Cơ trực tiếp đâm sầm vào một lồng ngực ấm áp hữu lực. "Nàng thoạt nhìn rất hưng phấn, dường như đã không thể chờ đợi được nữa!" Diệp Đông Hoàng ôm lấy Diễm Linh Cơ đang một mặt mộng bức và chấn kinh, từ cửa sổ mà nàng vừa mới đi ra nhảy vào, cúi đầu nhìn gò má mỹ lệ không tì vết, cười nói: "Kỳ thực, Trẫm cũng vậy!" "Ai không thể chờ đợi được nữa chứ, lão nương chỉ là không thể chờ đợi được muốn đào tẩu!" Diễm Linh Cơ liếc Diệp Đông Hoàng một cái, trong lòng thầm mắng.

Nàng hiện tại là triệt để tuyệt ý niệm đào tẩu, tên này giản trực không phải là người, nàng căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Nàng đều không biết Diệp Đông Hoàng chạy đến phía trước nàng lúc nào, lại là dùng phương pháp gì chạy đến trước mặt nàng, chênh lệch này thật sự là lớn đến mức làm người ta tuyệt vọng. "Chủ nhân tốc độ thật nhanh!" Diễm Linh Cơ nhìn ánh mắt giảo hoạt của Diệp Đông Hoàng, thanh âm uyển chuyển kiều nhu tràn ngập bất lực. "Cái chữ 'nhanh' này chính là đại có chú trọng.

Nếu là chỉ thời gian, Trẫm cũng không nhận; nếu là tần suất, nàng muốn bao nhiêu nhanh đều được!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên cười, cúi đầu nhìn đôi mắt động nhân tâm phách của Diễm Linh Cơ, trêu chọc nói. "Chủ nhân chỉ biết khi dễ nhân gia là một nữ tử yếu đuối!" Diễm Linh Cơ nghe vậy, khuôn mặt tươi cười ửng đỏ, thanh âm tràn ngập ủy khuất, san nhiên dục khấp.

Thật sự là người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ, bộ dáng sở sở đáng thương khiến người ta đau lòng.

Nếu là người tâm chí không kiên, khẳng định phút chốc bái đảo dưới váy thạch lựu của nàng, hóa thân kẻ si tình, mặc cho nàng sai bảo. "Sao vậy, đi theo Trẫm rất ủy khuất, rất không tình nguyện?" Diệp Đông Hoàng nhướng mày, hắn cũng không ăn một bộ này.

Từ lúc vào cửa đến hiện tại, yêu tinh này các loại mị thuật đều sử dụng một lần, nếu là đổi lại những người khác, ước chừng đã sớm tiêu đời. "Nhân gia nếu là không tình nguyện, Chủ nhân có phải hay không liền không động vào nhân gia nữa?

Tượng như Chủ nhân là anh hùng hào kiệt bực này, không phải nên chinh phục trái tim nhân gia trước, rồi mới lấy thân xác nhân gia sao?" Diễm Linh Cơ đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, trong lòng kỳ thực đã sớm từ bỏ trị liệu! "Nàng chẳng lẽ không biết thông đạo nhanh nhất đi vào tâm linh một nữ nhân chính là..." Diệp Đông Hoàng ghé vào tai nàng, thanh âm ái muội, đồng thời ôm nàng sải bước đi vào trong.

Về phần cùng nữ nhân chơi trò đàm tình thuyết ái, hắn cũng không có cái tâm tư và thời gian kia, vô luận kiếp trước hay là kiếp này.

Kiếp trước thì không nói, kiếp này thân phận hắn là Đế Vương, chỉ cần một câu nói, không biết bao nhiêu nữ nhân điên cuồng hướng hắn lao tới, mặc quân hái.

Nữ nhân bình thường hắn căn bản sẽ không lãng phí thời gian, nếu nhìn trúng, trực tiếp triệu đến thị tẩm là được.

Đối với nữ nhân có năng lực, Diệp Đông Hoàng sẽ căn cứ tình huống mà bỏ ra một chút thời gian.

Ví dụ như Diễm Linh Cơ, Diệp Đông Hoàng trước đó chẳng những đích thân xuất thủ cứu nàng một lần, còn cố ý thả Thiên Trạch để trao đổi Diễm Linh Cơ, giúp nàng trả ân tình của Thiên Trạch.

Như thế đã đầy đủ rồi! "Ngô..." Diệp Đông Hoàng thoại âm chưa dứt, hai chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng đã bị chặn lại.

Một đạo liệt diễm như lửa hồng môi ấn lên, lại là Diễm Linh Cơ.

Xúc cảm nhu nhuyễn mà ướt át kia khiến Diệp Đông Hoàng hơi

ngẩn ra.

Không nghĩ tới Diễm Linh Cơ vừa rồi còn thi triển các loại thủ đoạn bách ban thoái thác, hiện tại lại chủ động hôn lên, quả nhiên là nhu mị như nước, nhiệt tình như lửa, làm cho người ta khó mà nắm bắt.

Kỳ thực Diễm Linh Cơ biết ván đã đóng thuyền, thay đổi không được, không muốn bị động, bởi vậy hóa thành chủ động.

Đối với việc này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không khách khí, đồng dạng hóa bị động thành chủ động, một tràng chiến đấu khác loại triển khai.

Tịch dương tây hạ, nguyệt thăng nhật lạc!

Tử Nữ và Hồ Thanh Nhi luyện vũ kết thúc, làm tốt cơm nước, cùng Minh Châu dùng bữa. "Minh Châu tỷ tỷ, Chủ nhân đâu?" Tử Nữ không nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, hiếu kỳ hỏi, chuẩn bị gọi Diệp Đông Hoàng ăn cơm. "Chúng ta ăn đi, Chủ nhân hiện tại đang bận rộn, khẳng định không đói bụng!" Minh Châu kiều mị cười một tiếng, bưng lên bát đũa đối với Tử Nữ và Hồ Thanh Nhi nói. "Tú sắc khả xan!" Tử Nữ hoảng nhiên, nghĩ tới Diễm Linh Cơ hôm nay giữa trưa được Diệp Đông Hoàng mang về, tinh nghịch cười một tiếng.

Hồ Thanh Nhi thì có chút ngượng ngùng vùi đầu xuống.

Trong Huyết Y Bảo này thường trú chỉ có Diệp Đông Hoàng là nam nhân, hơn nữa trừ nàng ra đều có thể tính là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng.

Tử Nữ tuy rằng bởi vì còn nhỏ, hiện tại còn chưa phải, nhưng khẳng định chạy không thoát!

Điều này làm cho nàng có điểm xấu hổ!

Nhật thăng nguyệt lạc, đảo mắt đã là ngày thứ hai.

Diễm Linh Cơ giống như một con mèo nhỏ lười biếng cuộn mình trong lòng Diệp Đông Hoàng, trầm trầm ngủ say.

Diện giáp nàng như ngọc, phiếm hồng triều, phá lệ dụ nhân; lông mày nàng như liễu, mũi ngọc tú lệ, đôi môi hàm chu, tóc xanh như thác nước...

Nữ nhân này quả thực đẹp đến cực hạn.

Diệp Đông Hoàng ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng vuốt qua gò má kiều nộn của nàng, mũi ngọc cao thẳng, liệt diễm hồng môi, cổ trắng noãn thon dài, xương quai xanh tinh xảo...

Chân chính cảm nhận được cái gì gọi là nhu mị như nước, nhiệt tình như lửa. ...

Trong khi Diệp Đông Hoàng đắm chìm trong ôn nhu hương, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thì tại Hàm Dương, một nơi thập phần ẩn bí.

Đây là một nơi hào không bắt mắt trong thành, nhưng nơi nhìn như đơn sơ không bắt mắt này lại chỗ nào cũng ám tàng huyền cơ và sát cơ, trong bóng tối không biết ẩn tàng bao nhiêu sát thủ thích khách.

Chương 234

Người bình thường dù là ngộ nhập nơi đây, cũng sẽ bị ám tiếu nơi đây trực tiếp xử lý sạch.

Nơi này chính là tổng bộ của tổ chức thích khách mạnh nhất thất quốc — La Võng!

Lúc này, một đạo thân ảnh thon dài anh khí mạn diệu tay cầm bảo kiếm hướng về phía trong đi đến.

Nơi đi qua, tất cả ám tiếu sát thủ đều lộ ra vẻ kính sợ.

Nàng chính là La Võng Thiên tự nhất đẳng sát thủ — Kinh Nghê.

Kinh Nghê anh tư táp sảng, giáp vảy cá thiếp thân, da cá bó sát eo, tất lưới thon dài, giày cao gót màu đen, đôi chân thon dài, thân tư mạn diệu, đường cong linh lung, đeo mặt nạ hắc thiết.

Nàng tay cầm một thanh phấn sắc trường kiếm có ngoại quan mỹ lệ, kiếm cách trung gian là đầu cá voi, kiếm vĩ hình hoa sen, đầu kiếm có lỗ, thân kiếm tả hữu mỗi bên có ba đạo rãnh lõm, chính là Kinh Nghê Kiếm trong Việt Vương Bát Kiếm. "Kinh Nghê bái kiến đại nhân!" Kinh Nghê đi vào nội bộ, đối với một đạo thân ảnh toàn thân bao phủ trong áo giáp cúi đầu thi lễ.

Đạo thân ảnh này tự nhiên là La Võng đệ nhất sát thủ — Yểm Nhật! "Đây là nhiệm vụ mới của ngươi, nhiệm vụ này do Tướng gia đích thân giao phó, chỉ hứa thành công, không hứa thất bại!" Yểm Nhật xoay người, đem nhiệm vụ giao cho Kinh Nghê, ánh mắt lãnh liệt nhìn thân thể mạn diệu của nàng, dặn dò: "Lần này nhiệm vụ phi bỉ tầm thường, dù cho có sở hi sinh, cũng nhất định phải thành công!" "Thị, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Kinh Nghê tiếp nhận nhiệm vụ, đáy lòng run lên, cảm thụ ánh mắt của Yểm Nhật, càng cảm giác

nhiệm vụ gian khổ.

Làm Thiên tự nhất đẳng sát thủ, quyền hạn của nàng rất cao, cũng biết Huyền Tiễn và Lục Kiếm Nô trước sau thất lợi, gãy kích trầm sa.

Xem ra lần này nhiệm vụ mười phần có tám chín có liên quan đến bọn họ. "Hàn Quốc, Tân Trịnh, Diệp Đông Hoàng..." Kinh Nghê tiếp nhận nhiệm vụ rời đi Hàm Dương, trong đầu hồi tưởng lại yêu cầu nhiệm vụ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tức cảm giác nhiệm vụ gian khổ, tiền đồ mê mang, cũng có sự thấp thỏm và khẩn trương đối với sự hi sinh cần phải làm trong nhiệm vụ.

Nhất nhập La Võng, thế thế La Võng, nàng mỗi ngày giống như cái xác không hồn làm lấy những chuyện giết người, chung quanh một mảnh hắc ám không nhìn thấy hy vọng. ...

Tân Trịnh, Huyết Y Bảo. "Ngô!" Giữa trưa, Diễm Linh Cơ lông mi thật dài run run, đôi mắt đẹp ngái ngủ mở ra.

Cánh tay ngọc như ngó sen tự do duỗi ra, nhẹ nhàng cử động kiều khu ôn nhuyễn như ngưng chi khiến người điên cuồng.

Đường cong phập phồng, linh lung đa tư, mỗi một tấc, mỗi một phân, đều vừa đúng, hoàn mỹ dụ hoặc.

Nàng mở mắt ra, một khuôn mặt tuấn mỹ dương cương bá khí đập vào mi mắt, kiếm mi tinh mục, phong thần như ngọc, quả thực là "mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song". "Còn rất đẹp trai!" Trong đầu Diễm Linh Cơ bản năng hiện lên một cái ý niệm như vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt trong nháy mắt giao hội cùng một chỗ, lẫn nhau ngưng thị, u thâm, thần bí, bá đạo, nhu tình...

Diệp Đông Hoàng sở hữu một đôi mắt u thâm thần bí, bá đạo mà

nhu tình, tràn ngập mị lực mê người lại giàu tính xâm lược, khiến người ta khó mà kháng cự, như nắng ấm phất qua sườn núi, như cuồng phong tịch quyển đại địa... phất qua phương tâm cô độc u bế của Diễm Linh Cơ.

Sát na gian, như bình địa khởi kinh lôi nổ vang tại sâu trong linh hồn nàng, tại tâm hồ nàng nhấc lên từng đạo gợn sóng, một loại cảm giác chưa từng có tịch quyển toàn thân, đánh trúng nơi mềm mại sâu trong nội tâm nàng, đến mạc danh kỳ diệu, đến xúc thủ khả cập.

Ái tình và hữu nghị bất đồng.

Hữu nghị cần thời gian lắng đọng, cần thời gian tích lũy, cần một chút một chút đắp nặn tín nhiệm!

Mà ái tình có thể nhất kiến chung tình, có thể bất kỳ nhi ngộ, có thể lâu ngày sinh tình...

Rung động, chính là một loại cảm giác kỳ diệu khó diễn tả bằng lời.

Đương nhiên, kỳ thực cũng có thể nói là hormone xao động!

Nữ nhân đối với nam nhân đầu tiên của chính mình luôn luôn có loại cảm giác đặc biệt.

Đặc biệt là tại thế giới cổ đại này, nam nhân đầu tiên của nữ nhân thường thường chính là nam nhân của cả một đời.

Nhìn ánh mắt nội tâm ba động của Diễm Linh Cơ, Diệp Đông Hoàng thân thủ ôm lấy gáy nàng, mái tóc đen nhu thuận trơn bóng, hắn cúi người ngậm lấy đôi môi hồng dụ nhân kia.

Diễm Linh Cơ lập tức kinh tỉnh, sau cơn kinh ngạc, lại là chủ động thân thủ hoàn trụ cổ Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt tươi cười hơi giương, chủ động tương nghênh.

Lần này, nàng so với đêm qua càng thêm chủ động, càng thêm nhiệt tình như lửa!

Đương nhiên, nếu là đổi lại một nam nhân vừa xấu vừa bỉ ổi, tất nhiên lại là một phen phong cảnh khác!

Dáng dấp đẹp trai, chính là có thể muốn làm gì thì làm!

Một phen thân mật, Diễm Linh Cơ bò dậy, tuy rằng cảm giác bị giày vò đến rã rời, nhưng nàng cũng không muốn tiếp tục nằm.

Nàng ngồi tại trước bàn trang điểm, thay một thân váy dài bích lam như biển, ba ngàn tóc xanh khẽ bay, thẳng tắp như thác nước, eo nhỏ nhắn doanh doanh một nắm, thân đoạn mạn diệu thon dài, liêu nhân tâm phách.

So với bộ liệt diễm khải trang nhiệt tình như lửa trước đó, giờ phút này nàng càng lộ vẻ nhu mị như nước, yên tĩnh, tố nhã, thanh mị...

Nàng ngồi ở nơi đó, chính là phong cảnh duy nhất của phiến thiên địa này. "Ta giống như biến mạnh không ít!" Diễm Linh Cơ nhìn đối diện đồng kính, cảm thụ biến hóa của bản thân.

Không chỉ từ thiếu nữ biến thành nữ nhân, thể chất tựa hồ phát sinh một ít thuế biến, lực chưởng khống đối với hỏa diễm càng mạnh, càng thêm như cánh tay sai bảo. "Đó là tự nhiên, lần này biết cái tốt của Trẫm rồi chứ?" Diệp Đông Hoàng đi đến sau lưng nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, tại bên tai nàng ái muội nói.

Lấy thể chất tu vi của hắn hiện nay, Diễm Linh Cơ lấy được chỗ tốt tự nhiên không ít, song tu thêm mấy lần, thể chất của Diễm Linh Cơ liền có thể thuế biến thành Hỏa Diễm Linh Thể. "Chủ nhân lại muốn khi dễ nhân gia?" Diễm Linh Cơ xoay quá đầu, đôi mắt ngập nước doanh doanh nhìn Diệp Đông Hoàng, thanh âm kiều mị như

nước, tràn ngập vô hạn dụ hoặc. "Nàng là đang dụ hoặc Trẫm?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt sáng rực, hai người ánh mắt tại không trung va chạm.

Hồi lâu, Diễm Linh Cơ nhẹ nhàng vén tóc mái trước trán, phong tình vạn chủng, dời đi ánh mắt, nàng cũng không muốn làm lại lần nữa.

Phủ tắc, cho dù nàng tu vi không yếu, hôm nay sợ là cũng phải nằm trên giường mà qua! "Võ Đạo Lâu có không ít công pháp võ kỹ, nàng nếu là cảm thấy hứng thú có thể đi xem một chút!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một bản Vạn Đạo Kinh đặt tại trong ngực nàng, xoay người rời đi. "Vạn Đạo Kinh..." Diễm Linh Cơ nâng lên bí tịch trong ngực, mở ra lật xem.

Kỳ thực nàng đối với Thần Hoả Phân Thân của Diệp Đông Hoàng càng cảm giác hứng thú, dù sao nàng chính là người chơi lửa.

Nàng không biết trong Võ Đạo Lâu có Thần Hoả Phân Thân hay không, nhưng cũng rất cảm thấy hứng thú, chuẩn bị đi xem một chút.

Nếu là không có, đến lúc đó lại tìm Diệp Đông Hoàng, tin tưởng đối phương cũng sẽ không keo kiệt!

Dù sao nàng hiện tại cả người đều là của đối phương!

Giờ khắc này, tâm của nàng tạm thời an định lại.

Đêm qua một đêm cá rồng múa, nàng tối sơ trong lòng tuy rằng có vài phần không quá tình nguyện, có thể nói bán thôi bán tựu, nhưng về sau, nàng kỳ thực rất hoài niệm loại cảm giác kia.

Cuộn mình trong ngực Diệp Đông Hoàng, nàng cảm thấy một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Điều này đối với nàng, một người từ nhỏ phiêu bạt, cô độc không nơi nương tựa, sau lại trở thành sát thủ dưới tay Thiên Trạch mà nói,

loại cảm giác an toàn này mới là thứ nội tâm nàng khát vọng nhất!

Đối với hành trình tâm lý của Diễm Linh Cơ, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không biết, nhưng Diệp Đông Hoàng có thể nhìn ra, con mèo nhỏ hoang dã này tạm thời đã thuần phục, chí ít tạm thời sẽ không lại nghĩ đến chuyện đào tẩu!

Về phần sau này, Diệp Đông Hoàng tin tưởng, liền càng sẽ không!

Nàng chỉ sẽ càng ngày càng ỷ lại! "Chủ nhân!" Diệp Đông Hoàng rời đi phòng, Minh Châu một mực chú ý hắn liền nghênh đón, thân thiết ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, dâng lên bữa trưa nàng đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Những ngày tiếp theo, Diệp Đông Hoàng đều tương đối nhàn nhã, không có việc gì liền ôm Diễm Linh Cơ cùng Minh Châu hai cái yêu tinh phơi nắng, ngẫu nhiên nghiên cứu một chút các loại võ công y thư của thế giới này, hấp thu tinh hoa vạn giới, tăng cường võ đạo để uẩn của bản thân.

Hắn tuy rằng tương đối nhàn nhã, nhưng thế lực của hắn lại đang phi tốc bành trướng.

Bạch Diệc Phi, Phỉ Thúy Hổ, Anh Ca, Mặc Nha các loại đều đang dựa theo kế hoạch chiến lược của hắn không ngừng nỗ lực, bận rộn đến tối mày tối mặt.

Trí giả lao nhân!

Nếu chuyện gì cũng đều muốn hắn thân lực thân vi, hắn há không phải mệt chết, hắn càng thanh nhàn, nói rõ hắn dùng người càng thành công! ...

Đảo mắt nửa tháng trôi qua.

Một ngày này, Diệp Đông Hoàng đang nằm tại trong sân Huyết Y Bảo phơi nắng, Minh Châu đấm chân, Linh Cơ rót rượu, phía trước là

Tử Nữ cùng Hồ Thanh Nhi đang luyện kiếm.

Nhàn nhã lại tiêu dao! "Bàn Hổ bái kiến Chủ nhân!" Phỉ Thúy Hổ mang theo hai mươi diệu linh nữ tử tư sắc bất tục đi tới, đối với Diệp Đông Hoàng bái đạo.

Bởi vì Diệp Đông Hoàng thích gọi hắn Bàn Hổ, cho nên hắn cũng tự xưng Bàn Hổ! "Chủ nhân, những thứ này đều là nha hoàn chức hạ tinh thiêu tế tuyển, mỗi một người đều là lai lịch trong sạch, tuổi tác từ mười sáu đến hai mươi, đều là thiếu nữ sạch sẽ, không biết Chủ nhân ý hạ như thế nào?" Phỉ Thúy Hổ phảng phất như một ngọn núi thịt dùng sức cong xuống, mặt béo đắp đầy nụ cười nịnh nọt.

Hai mươi thiếu nữ này chỉ là Diệp Đông Hoàng bảo hắn tìm nha hoàn, nhưng hắn cơ hồ dựa theo tiêu chuẩn Hoàng đế tuyển phi mà chọn ra.

Từng người chẳng những tay chân lanh lẹ, tư sắc bất tục, còn tinh thông một ít kỹ nghệ, là hắn tốn không ít công phu làm được.

Chương 235

"Yêu, Bàn Hổ, ngươi đây là tìm nha hoàn cho Chủ nhân, hay là tìm thị thiếp?" Minh Châu đôi mắt đẹp quét qua hai hàng hai mươi hai nha hoàn trước mặt, oanh oanh yến yến, phong tình vạn chủng.

Tuy rằng so với nàng và Diễm Linh Cơ, đại đa số kém mấy cái đẳng cấp, nhưng cũng coi là mỹ nữ bách lý thiêu nhất.

Trong đó có mấy người càng là thập phần xuất chúng, quang bằng ngoại mạo, hoàn toàn không thua các nàng, chỉ là khí chất yếu hơn một bậc.

Dù sao các nàng đều là võ đạo cường giả, có loại khí chất độc đáo, càng lộ vẻ ung dung vũ mị! "Phu nhân nói đùa, so với Phu nhân, các nàng không phải chính là nha hoàn sao!" Bàn Hổ trên mặt đắp đầy tiếu dung.

Kỳ thực hắn không phải chính là tìm thị thiếp cho Diệp Đông Hoàng sao, Diệp Đông Hoàng nếu là nhìn trúng người nào, chơi đến vui vẻ, khẳng định sẽ nhớ kỹ cái tốt của hắn!

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt đánh giá hai mươi diệu linh thiếu nữ trước mặt, linh thức quét qua.

Lấy linh thức mẫn duệ của hắn, hết thảy yêu ma quỷ quái đều trốn không thoát pháp nhãn của hắn!

Trong những nữ tử này, tuyệt đại đa số sẽ không võ công, có vài người chỉ biết một chút, nhưng có một nữ tử lại phảng phất như hạo nguyệt trong bầy đom đóm, quang diệu tứ phương, hạc giữa bầy gà. "Chí ít Thiên Nhân tứ trọng, chạy đến cấp Trẫm làm nha hoàn, ngược lại là thú vị!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi vào trên thân một nữ tử đẹp nhất trong đó.

Nữ nhân này trên người khí tức bình hòa đạm nhã, nhu nhu nhược nhược, tu luyện pháp môn ẩn tàng khí tức đặc thù, phảng phất hoàn toàn sẽ không võ công, nhưng tại trước mặt Diệp Đông Hoàng, nàng quá chói mắt!

Diệp Đông Hoàng tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh loại vô thượng công pháp này, bản thân liền nghiền ép các nàng, lại giác tỉnh thần thông Vạn Đạo Đế Mâu, muốn ở trước mặt hắn ẩn tàng, giản trực chính là bịt tai trộm chuông. "Sâu trong đôi mắt có sát khí rất mạnh, chí ít Thiên Nhân tứ trọng tu vi, mười phần có tám chín là La Võng Kinh Nghê..." Trong đầu Diệp Đông Hoàng phi tốc chuyển qua các loại ý niệm.

Hắn hiện tại đắc tội thế lực có thể xuất ra cường giả bực này cũng chỉ có La Võng, hơn nữa nữ tính cao thủ vốn là hiếm thấy, thế giới này duy có Âm Dương Gia là nữ tính cao thủ nhiều nhất.

Nhưng hắn tạm thời không có cùng Âm Dương Gia nổi lên xung đột, cho dù Âm Dương Gia phát hiện hắn có một ít bất phàm, muốn tiếp cận hắn, hẳn là cũng sẽ không đóng vai thành nha hoàn.

Chỉ có La Võng sát thủ có khả năng nhất!

Mà trong các sát thủ La Võng, có thực lực này chỉ có Kinh Nghê!

Hiện tại Kinh Nghê hẳn là mẫu thân của Kinh Nghê đời sau Điền Ngôn!

Cự ly nàng mang thai Điền Ngôn ước chừng còn một đoạn thời gian, trên người cũng không có ngân tích và khí tức nam nhân khác lưu lại, nghĩ đến hắn hẳn là mục tiêu đầu tiên mà Kinh Nghê dự định sử dụng mỹ nhân kế. "Lữ Bất Vi thật đúng là người tốt a, lần này chẳng những tặng trang bị cho Trẫm, còn phụ đái một cái cực phẩm đại mỹ nữ!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cảm khái, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn về phía tuyệt mỹ nữ tử kia, ngoắc ngoắc ngón tay, nói: "Ngươi,

lại đây!" ... "Ngươi, lại đây!" Thanh âm của Diệp Đông Hoàng vang lên bên tai Kinh Nghê.

Cảm thụ ánh mắt phảng phất như nhìn thấu hết thảy của đối phương, dù là tâm như thiết thạch, giết người như ngóe như La Võng Thiên tự nhất đẳng sát thủ Kinh Nghê, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một tia bất an, ẩn ẩn có loại cảm giác bại lộ.

Bất quá làm La Võng Thiên tự nhất đẳng sát thủ, tâm tính của nàng phi bỉ tầm thường, tuy rằng kinh hãi, mặt ngoài lại cũng không có biểu hiện ra bất kỳ dị thường nào. "Mộng Tuyết bái kiến Chủ nhân!" Kinh Nghê mang theo vẻ hoàng khủng thấp thỏm của một tiểu nữ hài bình thường đi đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, hai tay điệp phóng tại bụng dưới, doanh doanh cúi đầu thi lễ.

Nàng cúi đầu, không dám nhìn Diệp Đông Hoàng. "Chủ nhân thật sự là tuệ nhãn như đuốc, một cái liền phát hiện ra người cực phẩm nhất trong hai mươi người này!" Phỉ Thúy Hổ cung kính đứng tại một bên, trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt, trong lòng vô cùng hưng phấn, chỉ cần Diệp Đông Hoàng cao hứng, hết thảy những gì hắn làm liền đáng giá.

Hắn cái nhìn đầu tiên nhìn thấy Kinh Nghê, liền có loại cảm giác kinh diễm, hắn đều có loại xúc động giữ lại chính mình hưởng dụng, bất quá nghĩ đến Diệp Đông Hoàng tựa hồ thích thu thập mỹ nữ, hắn cũng đành phải nhịn đau bỏ những thứ yêu thích.

Thế giới này từ trước đến nay không thiếu mỹ nữ, so với mỹ nữ, có thể thu hoạch được hảo cảm và sự coi trọng của Diệp Đông Hoàng mới là trọng yếu nhất.

Chỉ cần có thực lực quyền thế, còn có thể thiếu khuyết mỹ nữ sao?

Đối với khoản nợ này hắn chính là tính toán đến rất rõ ràng.

"Mộng Tuyết, như mộng tựa tuyết, thật đúng là tên hay.

Danh mỹ, người càng mỹ!" Diệp Đông Hoàng nằm tại trên ghế thái sư, trên cao nhìn xuống đánh giá Kinh Nghê, phân phó nói: "Ngẩng đầu lên, để Trẫm hảo hảo nhìn xem!" "Thị, Chủ nhân!" Kinh Nghê khiếp sinh sinh ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt thanh lệ thoát tục, con ngươi thu thủy ngập nước mang theo một tia thẹn thùng, bất an, hoàng khủng và kinh hỉ.

Đem ánh mắt của một thiếu nữ tầng dưới chót khi được đại nhân vật như Diệp Đông Hoàng chú ý diễn dịch đến lâm ly tận chí, không có chút nào sơ hở.

Nếu không phải nàng gặp được chính là Diệp Đông Hoàng, người bình thường hoàn toàn không nhìn ra nàng chính là kẻ khiến thất quốc nghe tin đã sợ mất mật — La Võng Thiên tự nhất đẳng sát thủ Kinh Nghê! "Mộng Tuyết thật sự là gặp may, vừa mới tiến đến liền bị Chủ nhân nhìn trúng!" "Nếu là đạt được Chủ nhân sủng hạnh, liền một bước lên trời, bay lên đầu cành biến phượng hoàng rồi!" "Xem ra Chủ nhân cũng là cái phong lưu công tử, ta nói không chừng cũng có cơ hội!" "Chờ nhìn thấy Chủ nhân, ta chủ động một chút, có lẽ liền có thể..." ...

Các tỳ nữ khác cúi đầu, trong mắt tràn ngập hâm mộ ghen ghét.

Đối với các nàng mà nói, tựa như cung nữ trong hoàng cung, mà Diệp Đông Hoàng chính là Hoàng đế, chỉ cần có thể bị nhìn trúng, thân phận nháy mắt liền thay đổi.

Đây là cơ hội cải biến vận mệnh!

Dù cho chỉ là một cái tiểu thiếp, cũng mạnh hơn nô tỳ gấp trăm lần! "Thanh lệ thoát tục, ôn uyển như nước!" Diệp Đông Hoàng nhìn khuôn mặt tươi cười lộ ra của Kinh Nghê, giờ phút này trên người hậu giả hoàn toàn không có nửa điểm lăng lệ và sát khí của sát thủ, có

chỉ là ôn nhu thanh lệ, điềm tĩnh thục nhã như nữ tử giang nam thủy hương. "Lại gần chút nữa!" Diệp Đông Hoàng nói. "Thị!" Kinh Nghê khom người ứng đạo, thanh âm khiếp sinh sinh uyển chuyển kiều nhu, đôi mắt đẹp sáng ngời động nhân lược đái thấp thỏm, nhẹ nhàng tiến lên di động vài bước, cự ly Diệp Đông Hoàng chỉ có một thước chi dao. "Ta cùng Diệp Đông Hoàng mới lần thứ nhất gặp mặt, hắn chỉ nhìn ta một chút, chẳng lẽ liền nhìn ra thân phận của ta?" Kinh Nghê mặt ngoài bất động thanh sắc, đem thân phận tỳ nữ diễn dịch đến sống động như thật, trong lòng lại là vô cùng cảnh giác, một nháy mắt hiện lên vô số ý niệm. "Hẳn là sẽ không, ngụy trang của ta chính là Tướng gia cũng nhìn không ra!" "Tướng gia thế nhưng là Thiên Nhân hậu kỳ tuyệt thế cường giả, cho dù Diệp Đông Hoàng thực lực nghịch thiên, tối đa cũng bất quá Thiên Nhân hậu kỳ, tuyệt đối không có khả năng một chút nhìn ra thân phận của ta!" "Bên cạnh hắn có hai cái tuyệt sắc mỹ nữ, một cái là biểu muội Minh Châu của Bạch Diệc Phi, một cái là Diễm Linh Cơ dưới trướng Thiên Trạch.

Diễm Linh Cơ là hắn tốn cái giá lớn từ trong tay Thiên Trạch đổi lấy, trong viện còn có hai cái mỹ nữ, một cái là Tử Nữ hắn thu nhận, một cái là phu nhân của Lưu Ý..." "Những mỹ nữ cực phẩm này đều nói rõ Diệp Đông Hoàng hẳn là người rất thích mỹ nữ, hẳn là chỉ là nhìn trúng mỹ mạo của ta!" "Bất quá vừa rồi ánh mắt của hắn xác thực rất tê lợi, cho ta một loại cảm giác trần trụi bày ra tại trước mặt hắn!" "Người có thể giết chết Huyền Tiễn và Lục Kiếm Nô quả nhiên bất phàm, ta nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận!" Kinh Nghê biết lần này nhiệm vụ phi thường gian nan nguy hiểm, sai một ly đi một dặm chính là vạn kiếp bất phục.

Cho dù có thể thành công, cũng sẽ mất đi sự trong sạch!

Nhưng nàng có biện pháp nào, một ngày La Võng, đời đời La Võng!

Nàng chính là một kiện đại sát khí, kiếm của nàng, người của nàng, mạng của nàng...

đều là của La Võng.

Trừ phi chết, nếu không chung thân khó có thể thoát khỏi! "Da thịt như ngọc, thổi qua liền phá, không tệ.

Đêm nay thị tẩm, nàng có nguyện ý?" Diệp Đông Hoàng thân thủ nắm cái cằm Kinh Nghê, có chút nâng lên, ngưng thị mắt của nàng, thăm dò nói. "A...

Nguyện ý, nô tỳ nguyện ý.

Có thể hầu hạ Chủ nhân là nô tỳ thiên đại hạnh vận, nô tỳ cao hứng còn không kịp, nơi nào sẽ không nguyện ý!" Kinh Nghê trong mắt tiên là sững sờ, có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó lộ ra vô tận kinh hỉ.

Đối với một tỳ nữ tầng dưới chót mà nói, đây không phải là ân sủng tày đình sao! "Được rồi, lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của Kinh Nghê, khoát khoát tay. "Thị, Chủ nhân!" Kinh Nghê khom người hành lễ, chậm rãi lui ra.

Bên cạnh Hồ Thanh Nhi cũng đi lên, chiêu hô Kinh Nghê và một đám tỳ nữ đi xuống, an bài chỗ ở và nhiệm vụ cho các nàng. "Ngươi cũng lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn Phỉ Thúy Hổ mặt đầy nịnh nọt, trong lòng tràn đầy vui mừng, tựa như một tòa núi thịt, đại sát phong cảnh. "Thị, Chủ nhân, tiểu nhân cáo từ!" Phỉ Thúy Hổ cũng không muốn ở chỗ này làm kỳ đà cản mũi, vội vàng lui ra.

Rất nhanh trong sân cũng chỉ còn lại có Diệp Đông Hoàng, Minh Châu, Diễm Linh Cơ và Tử Nữ bốn người. "Chủ nhân, cái kia Mộng Tuyết có cái gì đặc thù chi chỗ sao?" Minh Châu ghé sát vào, kiều khu phong du a na dựa vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn

ngập hiếu kỳ.

Diễm Linh Cơ cũng ghé sát vào, cùng Minh Châu một trái một phải dựa vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, đồng dạng hiếu kỳ.

Nàng biết Diệp Đông Hoàng tuy rằng thích mỹ nữ, nhưng cũng không phải kẻ đói khát, cấp không thể chờ.

Ví dụ như Tử Nữ bên cạnh, Diệp Đông Hoàng liền không động.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng chỉ là cảm thấy hiện tại Tử Nữ còn nhỏ một chút.

Tuy rằng đã phát dục đến đình đình ngọc lập, dáng người hỏa bạo, ba đào hung dũng, nhưng tuổi tác chung quy còn nhỏ, cho dù đây là thế giới cổ đại, Diệp Đông Hoàng bình thường cũng sẽ không động đến tiểu nữ hài vị thành niên.

Cho dù thế giới này đã tính là thành niên, cho dù bởi vì linh khí sung túc, phát dục rất nhanh, nhưng tại trong lòng hắn chí ít cũng phải mười sáu tuổi, đây là giới hạn của Diệp Đông Hoàng. "Các nàng cảm thấy nàng ta có cái gì đặc thù chi chỗ?" Diệp Đông Hoàng không có trả lời, hỏi ngược lại.

Minh Châu, Tử Nữ và Diễm Linh Cơ đều âm thầm tư tác.

Minh Châu là nữ nhân đi theo Diệp Đông Hoàng đầu tiên, đối với Diệp Đông Hoàng hiểu rõ tương đối sâu!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng đối với nàng hiểu rõ càng sâu!

Theo nàng thấy Diệp Đông Hoàng đối với Kinh Nghê dị thường không ngoài hai điểm, hoặc là Kinh Nghê có chỗ thiên phú dị bẩm gì, hoặc là chính là thân phận có vấn đề.

Nếu là thiên phú dị bẩm, Diệp Đông Hoàng hẳn là sẽ trọng điểm bồi dưỡng nàng, mà Diệp Đông Hoàng lại vừa mới đạt được tuyệt thế

vưu vật như Diễm Linh Cơ, hẳn là sẽ không nóng lòng động nàng như vậy. "Nàng ta là gian tế thế lực khác phái tới?" Minh Châu trầm ngâm nói, nàng cảm thấy chỉ có giải thích này đáng tin cậy nhất, hơn nữa gian tế này còn hẳn là rất bất phàm, nếu không đã sớm bị Diệp Đông Hoàng đập chết! "Không tệ, thật thông minh!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng quát cái mũi trên khuôn mặt trắng nõn của Minh Châu, nói: "Các nàng lại đoán xem nàng là gian tế thế lực nào?" "Chủ nhân trước đó giết Huyền Tiễn, lại đoàn diệt Lục Kiếm Nô, nghĩ đến là gian tế của La Võng!" Tử Nữ đứng tại trước người Diệp Đông Hoàng, tư tác nói.

Chỉ cần xác định thân phận gian tế, đoán ra là gian tế của La Võng cũng không khó!

Chương 236

Dù sao, Diệp Đông Hoàng gần đây đắc tội tàn nhẫn nhất chính là La Võng! "Lấy thực lực Chủ nhân, La Võng khẳng định sẽ không phái sát thủ bình thường đến đây.

Hôm nay La Võng Thiên tự nhất đẳng sát thủ còn dư lại hai người.

Một cái là Yểm Nhật thần bí nhất, tuy rằng không biết thân phận của Yểm Nhật, nhưng hẳn là một nam nhân!" Diễm Linh Cơ tựa hồ cũng không cam lòng yếu thế, tiếp lời phân tích nói: "Trừ Yểm Nhật ra chỉ còn lại có Kinh Nghê.

Nghe nói Kinh Nghê là một nữ nhân, nếu như La Võng phái sát thủ ám sát Chủ nhân, Kinh Nghê thích hợp nhất, tưởng tất chính là Kinh Nghê!" "Không tệ, không hổ là bảo bối của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng một tay ôm Triều Nữ Yêu Minh Châu, một tay ôm Diễm Linh Cơ, ôn hương nhuyễn ngọc nhập hoài, hôn lên má các nàng một cái, khen ngợi nói.

Tử Nữ đứng ở phía trước, ánh mắt ảm đạm, lộ ra một tia hâm mộ. "Nàng lại đây!" Diệp Đông Hoàng linh thức mẫn duệ bực nào, tự nhiên phát hiện Tử Nữ dị thường, cảm thấy đối phương cảm xúc biến hóa, nói. "Thị, Chủ nhân!" Tử Nữ phảng phất như nghĩ tới điều gì, khuôn mặt tươi cười ửng đỏ, liên bộ vi di, chậm rãi tiến lên.

Diệp Đông Hoàng thân thủ ôm lấy eo nhỏ nhắn non mịn nhu nhuyễn của nàng, cúi đầu hôn một cái, tại bên tai nàng khẽ nói: "Chờ nàng mười tám, Trẫm hảo hảo khen thưởng nàng!" Bá!

Tử Nữ nghe vậy, khuôn mặt trắng nõn trong nháy mắt phi hồng như máu, giống như quả táo đỏ dụ nhân, trong mắt tràn đầy thẹn

thùng, hận không thể tìm cái lỗ để chui vào.

Nàng giờ phút này còn không phải Tử Lan Hiên chi chủ ngày sau, so với Triều Nữ Yêu và Diễm Linh Cơ đã biến thành nữ nhân, thẹn thùng nhiều hơn! "Đa tạ Chủ nhân!" Tử Nữ cúi đầu phảng phất như đà điểu, trăn thủ đều sắp chôn vào trong ba đào trước ngực.

Đừng nhìn nàng lúc này nhỏ hơn Diễm Linh Cơ, dáng người lại là hung dũng bành phái.

Chờ đến thời điểm nàng mười tám tuổi, Diễm Linh Cơ sợ là đều không bằng, cũng chỉ có Triều Nữ Yêu Minh Châu miễn cưỡng có thể đánh đồng.

Dáng người nàng thật sự là không có gì để nói, tiền đột hậu kiều, eo thon chân dài, có thể xưng vưu vật. "Chủ nhân đã biết nàng ta là Kinh Nghê, còn để nàng ta thị tẩm, cũng không tránh khỏi quá lớn mật a?" Diễm Linh Cơ đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người điên cuồng như vậy.

Kinh Nghê xác thực rất đẹp, nhưng hung danh của nàng so với vẻ đẹp còn thậm tệ hơn gấp trăm lần.

Tại thất quốc này, biết danh hiệu của đối phương xong còn dám để cho nàng thị tẩm, khủng bố cũng chỉ có Diệp Đông Hoàng! "Chủ nhân là muốn thu phục Kinh Nghê?" Minh Châu ngược lại là đoán được mục đích của Diệp Đông Hoàng.

Có Diễm Linh Cơ ở trước, nàng biết Diệp Đông Hoàng thích thu phục nữ nhân lợi hại. "Không tệ, chẳng lẽ các nàng cảm thấy Trẫm thu phục không được Kinh Nghê?" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, nói thẳng không kiêng kỵ.

Minh Châu và Tử Nữ đều là có thể tuyệt đối tín nhiệm.

Diễm Linh Cơ tuy rằng hiện tại còn kém chút, nhưng Diệp Đông

Hoàng tin tưởng nàng.

Hơn nữa, cho dù Diễm Linh Cơ có ý tưởng khác, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn. "Chủ nhân thiên tung thần võ, thân tự xuất thủ, thuyết phục một nữ nhân còn không phải dễ như trở bàn tay!" Minh Châu mười ngón thon dài, trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng vuốt lồng ngực Diệp Đông Hoàng, tiếu dung vũ mị, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Diệp Đông Hoàng, trát trát mắt, cười nói: "Đương nhiên, nếu như một lần không được, vậy thì hai lần!" "Minh Châu tỷ tỷ đang nói cái gì, cảm giác thật thâm ảo, nhân gia đều nghe không hiểu!" Diễm Linh Cơ dựa vào một bên khác của Diệp Đông Hoàng, trăn thủ gối lên bờ vai rộng lớn của hắn, đôi mắt mỹ lệ chớp chớp, mang theo thanh thuần và vô tội, một bộ "ta cái gì cũng không hiểu". "Nhân gia vẫn chỉ là một đứa trẻ!" Tựa hồ là bị bầu không khí cảm nhiễm, Tử Nữ đi theo phụ họa, bàn tay nhỏ trắng nõn che lấy mặt, một bộ biểu tình hại thẹn.

Thời gian này chung đụng, các nàng tuy rằng đều gọi Diệp Đông Hoàng là Chủ nhân, nhưng trong lòng các nàng minh bạch, kỳ thực Diệp Đông Hoàng rất dễ chung đụng, cũng không phải người hỉ nộ vô thường, bạo ngược thị huyết.

Cho nên, các nàng cũng không e ngại Diệp Đông Hoàng, đương nhiên sự kính sợ vẫn sẽ không thiếu! "Ba cái yêu tinh gia hí tinh!" Diệp Đông Hoàng dùng lực ôm một cái Minh Châu và Diễm Linh Cơ, nhìn ba người các nàng, trong lòng cảm khái.

Chờ thêm vài năm, Tử Nữ lớn lên, chính là chân chính ba cái yêu tinh!

Một bên khác. "Ân?" Bị Hồ Thanh Nhi an bài đơn độc một gian đại điện, trong lòng Kinh Nghê đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất hảo, đôi mắt đẹp nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Chẳng lẽ ta quá khẩn

trương?" "Hẳn là không có lộ ra sơ hở..." Kinh Nghê hồi tưởng lại hết thảy những gì nàng đã làm, lặp đi lặp lại xác nhận, cũng không có một tia lỗ hổng, áp xuống bất an trong lòng, bắt đầu điều chỉnh trạng thái.

Đêm nay là thời khắc quan trọng, nàng nhất định phải biểu hiện tốt, lấy được sự tín nhiệm của Diệp Đông Hoàng.

Đối với thị tẩm, nàng không có kinh nghiệm, cũng không cần huấn luyện!

Bởi vì huấn luyện sẽ có vết tích, tượng khí quá nặng, ngược lại dễ dàng lộ ra sơ hở!

Nàng là lần đầu tiên, chỉ cần bản sắc xuất diễn, tận lượng nghênh hợp chính là ngụy trang hoàn mỹ nhất, liền rất phù hợp thân phận hiện tại của nàng, không cần cố ý làm cái gì.

Nếu là nàng biết hết thảy những gì nàng làm đã sớm bị Diệp Đông Hoàng một chút nhìn thấu, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào!

Kỳ thực nàng rất thông minh, biểu hiện cũng có thể xưng hoàn mỹ, không chê vào đâu được, đáng tiếc ai bảo nàng gặp phải một kẻ nghịch thiên như Diệp Đông Hoàng!

Thế giới tầng thứ nghiền ép, không phải là nàng trí tuệ cao, diễn xuất tinh trạm là có thể đền bù!

Hàn Quốc, Vương cung. "Đại Vương vạn an, thần thiếp cáo lui!" Hồ Mị Nhi hướng về Hàn Vương An doanh doanh thi lễ, dáng vẻ cung kính nhưng giọng điệu lại chẳng có mấy phần tình cảm, hiển nhiên vô cùng đạm mạc. "Mỹ nhân đi thong thả!" Trên mặt Hàn Vương An tràn đầy nụ cười, vô cùng khách khí.

Đương nhiên, trong mắt người ngoài, hắn giống như đang hết mực sủng nịch Hồ Mị Nhi vậy. "Đại Vương, Hồ mỹ nhân cũng thật là cao ngạo, ngài xem biểu tình kia của nàng ta, rõ ràng là không để Đại

Vương vào trong mắt!" Nhìn Hồ Mị Nhi rời đi, một vị mỹ nữ bên cạnh Hàn Vương An liền tiến lên, ôm lấy cánh tay hắn, giọng điệu vừa nũng nịu vừa hờn dỗi, tranh thủ nói xấu Hồ Mị Nhi.

Đáng tiếc nàng ta căn bản không biết quan hệ thực sự giữa Hàn Vương An và Hồ Mị Nhi, lời gièm pha này hoàn toàn vô dụng. "Hồ mỹ nhân chính là tính cách đó, làm tốt bổn phận của nàng là được!" Sắc mặt Hàn Vương An lạnh xuống, ngữ khí gia tăng, lên tiếng cảnh cáo.

Trong lòng hắn vô cùng nghẹn khuất, bị Diệp Đông Hoàng hiếp đáp, Hồ Mị Nhi vốn dĩ thuộc về hắn lại bị Diệp Đông Hoàng cướp đi, còn quay lại giám thị hắn, sự phẫn nộ trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Thần thiếp biết sai rồi, xin Đại Vương trừng phạt!" Mỹ nhân kia tâm thần run lên, biết mình lỡ lời, vội vàng nhận sai.

Giọng nàng nũng nịu, đôi mắt ngập nước như sắp khóc, sở sở đáng thương, khiến người ta không nỡ trách phạt. "Được rồi, không có lần sau!" Hàn Vương An phất phất tay, nhìn mỹ nhân, trong mắt dâng lên một tia hỏa nhiệt.

Đặc biệt là khi nhìn theo bóng lưng yểu điệu cùng vòng eo thon nhỏ của Hồ Mị Nhi phía xa, trong lòng hắn xuẩn xuẩn dục động, liền một phen bế bổng mỹ nhân lên, sải bước đi về phía nội các. "Thần thiếp đa tạ Đại Vương!" Mỹ nhân thở ra như lan, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Nếu có thể mang long chủng, nàng sẽ một bước lên mây, mẫu bằng tử quý, cũng không cần phải nhìn sắc mặt Hồ Mị Nhi nữa! ...

Ong!

Bất tri bất giác, tẩm cung Thăng Long vốn đã lờ mờ đột nhiên trở nên càng thêm u ám, từng trận gió lạnh thổi qua khiến Hàn Vương An đang nhiệt huyết sục sôi bỗng rùng mình một cái, không khỏi rợn tóc

gáy.

Hắn trong lòng giận dữ, đang định đem đám thái giám thị nữ cai quản tẩm cung ra chém đầu, thì bỗng nhiên phát hiện mỹ nhân trong lòng đã hôn mê bất tỉnh, sự cảnh giác lập tức dâng lên. "Người đâu!" Hàn Vương An bật dậy, ánh mắt sắc bén, cảnh giác nhìn quanh.

Võ công của hắn tuy không tính là cao thủ tuyệt thế, nhưng cũng không tệ.

Dù sao tại thế giới võ đạo này, thân là vua một nước, không thể nào không biết võ công.

Có quốc gia tài nguyên và khí vận gia trì, cho dù là một con heo cũng có thể trở thành cường giả!

Đương nhiên, thiên phú hắn bình thường, lại mới làm Hàn Vương, tu vi cũng chỉ đạt Võ Thượng Đại Tông Sư, so thượng bất túc, so hạ có thừa. "Hàn Vương thật là hảo hứng thú!" Một giọng nói hùng hồn băng lãnh vang lên, Hàn Vương An cảm giác toàn bộ đại điện bị một cỗ khí tràng đỏ như máu bao trùm, cách tuyệt nội ngoại, trong lòng uất ức không thôi.

Lần trước Diệp Đông Hoàng lẻn vào vương cung dùng Sinh Tử Phù hành hạ hắn hai canh giờ, lại dùng nó khống chế hắn, nay lại tới thêm một kẻ nữa.

Thật coi hắn là quả hồng mềm, ai cũng muốn tới giẫm một chân sao! "Ngươi là ai?" Tuy rằng uất ức, phẫn nộ, nhưng Hàn Vương An vẫn nhịn xuống.

Hắn cảm giác người trước mặt này quá mức khủng bố, sát khí nồng đậm kia như Tu La đến từ địa ngục.

Hắn biết kẻ này e rằng là một cường giả khủng bố không kém gì Diệp Đông Hoàng!

Thương!

Kẻ đến toàn thân bọc trong thiết giáp, mang chiến ủng thanh đồng, từng bước đi tới.

Tiếng chiến ủng va chạm với nền cung điện phát ra âm thanh thanh thúy, như tiếng gọi của ma quỷ hung hăng xung kích tâm linh Hàn Vương An.

Một thanh trường kiếm xích hồng từ trong tay thân ảnh thiết giáp chậm rãi nâng lên. "Việt Vương Bát Kiếm!" "Ngươi...

Ngươi là La Võng Thiên Tự Nhất Đẳng sát thủ — Yểm Nhật!" Hàn Vương An nhìn thấy bảo kiếm trong tay đối phương, đồng tử co rụt lại, kinh hô thành tiếng. "Hàn Vương hảo nhãn lực!" Giọng Yểm Nhật vẫn băng lãnh như cũ, đứng ở nơi đó tựa như một ngọn núi lớn, mang lại áp bách cường đại. "Ngươi muốn giết Quả nhân?

Quả nhân nãi là Hàn Vương, có chân long chi khí hộ thể, ngươi giết Quả nhân, bản thân cũng sẽ bị phản phệ!" Hàn Vương An trong lòng tràn đầy sợ hãi, ngoài mạnh trong yếu.

Chuyện chân long chi khí hộ thể hắn cũng chỉ nghe Tiên vương nói, không biết thật giả, giờ phút này cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào đó.

Chương 237

Hắn biết đối phương đã phong tỏa đại điện, hắn có kêu rách cổ họng cũng vô dụng! "Hàn Vương nói đùa, ta chỉ là muốn tới cùng Hàn Vương đàm luận hợp tác mà thôi!" Yểm Nhật buông Yểm Nhật Kiếm trong tay xuống, nhàn nhạt nói.

Với tình báo của La Võng, tự nhiên nhìn ra được Hàn Vương An hiện tại đang chịu sự khống chế của người khác.

Triều đường cơ bản bị Bạch Diệc Phi chưởng khống, mà Bạch Diệc Phi lại hiệu trung Diệp Đông Hoàng, tương đương với việc bị Diệp Đông Hoàng nắm trong tay. "Hợp tác cái gì?

Quả nhân và La Võng các ngươi có gì để hợp tác?" Hàn Vương An thoáng an tâm, nếu Yểm Nhật đến để hợp tác, vậy mạng hắn tạm thời giữ được.

Đồng thời tâm tư hắn cũng linh hoạt hẳn lên, có lẽ có thể mượn sức mạnh La Võng để trừ bỏ Diệp Đông Hoàng và Bạch Diệc Phi. "Phải không?

Nếu như chúng ta có thể giúp ngươi trừ bỏ Diệp Đông Hoàng và Bạch Diệc Phi thì sao?" Ánh mắt Yểm Nhật đầy vẻ ngoạn vị, thanh âm u u, chỉ là mặt nạ tinh thiết đã che khuất khuôn mặt, không nhìn thấy bất kỳ biểu cảm nào. "Các ngươi muốn cái gì?" Hàn Vương An trầm mặc, hồi lâu mới ngẩng đầu lên hỏi.

Điều kiện này của đối phương khiến hắn khó lòng cự tuyệt.

Hắn đối với Diệp Đông Hoàng có thể nói là hận thấu xương tủy, hiện tại hắn sống chẳng khác nào bù nhìn, cho dù bắt hắn cắt đất, hắn cũng sẽ nhẫn đau đáp ứng. "Chỉ cần ngươi đáp ứng..." Yểm Nhật công phu sư tử ngoạm, đưa ra điều kiện. ...

Tân Trịnh, Huyết Y Bảo.

Sau khi bồi tiếp Minh Châu và Diễm Linh Cơ, Diệp Đông Hoàng đi vào nơi ở của Kinh Nghê. "Nô tỳ bái kiến chủ nhân!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Kinh Nghê vừa mới mộc dục chải chuốt xong vội vàng đứng dậy bái kiến.

Nàng nhả chữ như châu, thanh âm vừa nhu hòa lại thanh thúy, êm tai vô cùng.

Tóc dài như thác nước rủ xuống eo thon, khoác trên mình bộ thụy bào màu trắng, tựa như đóa sen mới nở, xinh đẹp phong tình, ôn uyển thục nhã. "Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Kinh Nghê, làn da nàng trắng hơn tuyết, đôi mắt như một dòng nước biếc, lúng liếng nhìn quanh, tự có một vẻ thanh nhã và thẹn thùng, thể thái nhẹ nhàng, thân tư mảnh mai, khiến người ta tràn đầy thương tiếc. "Tạ chủ nhân!" Kinh Nghê đứng dậy, gót sen nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, trong sự thấp thỏm tràn ngập chờ mong, nhu thanh nói: "Nô tỳ hầu hạ chủ nhân thay y phục!" Kinh Nghê mười ngón tay thon dài, tu trường như ngọc, hoàn toàn không có nửa điểm vết tích của việc cầm kiếm.

Đương nhiên tại thế giới võ đạo cao độ phát triển này, võ giả càng mạnh, thể thái càng hoàn mỹ, tự nhiên sẽ không lưu lại những thứ như vết chai sạn.

Nhìn động tác và dáng vẻ của Kinh Nghê, thật khó để liên hệ nàng với sát thủ La Võng khiến Thất Quốc nghe tiếng đã sợ mất mật.

Trong đầu Diệp Đông Hoàng không khỏi nhớ tới câu nói của Ân Tố Tố nói với Trương Vô Kỵ ở kiếp trước: Càng là nữ nhân xinh đẹp lại càng biết gạt người!

Áo khoác trút xuống, Diệp Đông Hoàng bế bổng Kinh Nghê lên theo kiểu công chúa.

Y phục bên trong của hắn đều do Cửu Long Bào biến hóa, có thể trực tiếp thu nhập vào trong cơ thể, rất thuận tiện. "Chủ nhân!" Kinh Nghê mang theo một tia thẹn thùng, vùi đầu vào ngực Diệp Đông Hoàng.

Hạnh phúc mà thấp thỏm, đôi mắt đẹp trộm ngắm nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn. "Người đàn ông này mị lực thật bất phàm, tuy là kẻ địch, nhưng ta trao thân cho hắn cũng coi như là may mắn!" Kinh Nghê nhìn Diệp Đông Hoàng, thầm nghĩ.

Vào La Võng chính là bước vào một vực sâu tăm tối.

Cả con người nàng đều thuộc về La Võng, đừng nói thân xác, ngay cả mạng sống cũng phải cống hiến ra.

Vì nhiệm vụ, dù phải đối mặt với nam nhân vừa già vừa xấu, hay ác ma biến thái, nàng cũng phải chấp hành, đoạt lấy tín nhiệm, moi móc tình báo.

Hiện giờ hiến dâng cho Diệp Đông Hoàng - một cái thế thiên kiêu vừa soái vừa có thực lực, cũng coi như là vận may.

Đương nhiên, đợi đến lúc cần động thủ, nàng cũng sẽ không lưu tình!

Rèm che buông xuống, thân ảnh chập chờn. ... "Tên này thật là quá mạnh!" Một canh giờ sau, Kinh Nghê bề ngoài mệt mỏi rã rời, hơi thở mong manh, nhưng trong lòng lại nỗ lực giữ vững tỉnh táo. "Quả nhiên... ta chỉ bị coi như một món đồ chơi!" Phát hiện Diệp Đông Hoàng vẫn long tinh hổ mãnh, không có chút ý tứ buông tha, nàng thầm than trong lòng.

Không phải nàng không kiên trì được, mà là thân phận hiện tại của nàng không thể biểu hiện quá mạnh mẽ. "Hắn là đang thăm dò ta hay là..." Lại một canh giờ nữa trôi qua, Kinh Nghê trong lòng cảnh giác.

Nhưng đối mặt với sự công kích như cuồng phong bạo vũ, nàng lại không thể vận dụng sức mạnh.

Dù tâm tính nàng kiên nghị, nhưng dưới bản năng sinh mệnh cũng bắt đầu trở nên mê hồ, không còn tỉnh táo như trước.

Lại hai canh giờ trôi qua, đầu óc Kinh Nghê hoàn toàn trống rỗng.

Giờ khắc này, nàng quên mất thân phận, quên mất nhiệm vụ, không còn vẻ thoi thóp trước đó mà trở nên tinh thần đầy động lực.

Giờ khắc này nàng quên đi tất cả, không còn là sát thủ La Võng Kinh Nghê, chỉ đơn thuần là một nữ nhân!

Trong cuộc đời sát lục đầy máu tươi và bóng tối, lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự ấm áp và khoái lạc! ...

Trong không gian kín mít âm u vô tận, hai thân ảnh nhỏ bé run lẩy bẩy.

Một chùm ánh đèn từ lỗ hổng phía trên chiếu xuống, soi rọi lên hai thân hình da bọc xương.

Keng!

Hai thanh đoản kiếm từ phía trên rơi xuống, âm thanh thanh thúy dọa hai người giật mình.

Cùng với đoản kiếm rơi xuống đất là một giọng nói băng lãnh khiến người ta rợn tóc gáy: "Hai người chỉ một kẻ được sống, nửa canh giờ không có kết quả, cả hai đều phải chết!" Thanh âm lạnh lẽo, không chứa chút tình cảm nào, đơn giản và máu lạnh.

Gào!

Khoảnh khắc tiếp theo, hai thân ảnh nhỏ bé đơn bạc phát ra tiếng gào thét như dã thú, nhặt lấy đoản kiếm trên mặt đất lao vào nhau!

Đang đang đang!

Một khắc sau, một thân ảnh gầy gò toàn thân đẫm máu đứng sững sờ.

Đó là một bé gái, nàng nắm chặt thanh đoản kiếm đang nhỏ máu, thân thể run rẩy.

Dưới chân nàng là một thân ảnh khác, đã nằm trên mặt đất, máu me be bét, hiển nhiên không sống nổi nữa!

Tuế nguyệt luân hồi, thời gian bay nhanh.

Lần này tới lần khác, từng đối thủ gục ngã dưới chân, bé gái cũng lớn lên thành một đại mỹ nhân đình đình ngọc lập.

Võ công nàng càng ngày càng cao, hoàn thành hết nhiệm vụ gian nan này đến nhiệm vụ khác, được ban cho Kinh Nghê Kiếm, trở thành Thiên Tự Nhất Đẳng sát thủ Kinh Nghê khiến người nghe tên đã sợ mất mật!

Ngày đó, nàng gặp một kẻ địch, một kẻ địch vô cùng cường đại, một nam nhân ưu tú khiến các cường giả La Võng phải chiết kích trầm sa.

Nàng phụng mệnh tiềm phục, thám thính tình báo, tra rõ lai lịch, nàng trở thành nữ nhân của đối phương.

Đối phương rất sủng nàng, yêu nàng, nàng vừa truyền tin tức, vừa cùng đối phương sống hạnh phúc bên nhau, nàng cảm nhận được sự ấm áp và vui vẻ chưa từng có...

Ngày đó, cấp trên truyền đến mệnh lệnh.

Khi đối phương hoàn toàn không phòng bị, thanh trường kiếm băng lãnh của nàng đâm vào trái tim hắn, máu tươi phun trào.

Đối phương ngẩng đầu nhìn nàng. "Nàng mau đi đi, sau này đừng ở lại La Võng nữa!" Thanh âm nam nhân thập phần suy yếu nhưng lại

rất ôn nhu, mang theo nụ cười như gió xuân, ánh mắt tràn đầy tình yêu, không có nửa phần trách cứ. "Hóa ra chàng đã sớm biết, tại sao chàng không hoàn thủ?

Với võ công của chàng hoàn toàn có thể đỡ được mà!" Cô gái như bị sét đánh, nước mắt không ngừng tuôn rơi, lớn tiếng gào thét, nàng không nguyện tin tưởng tất cả chuyện này là sự thật.

Giờ khắc này, nàng rốt cuộc đã hiểu thế nào gọi là tâm thống!

Bàn tay nam nhân run rẩy giơ lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô gái, sủng nịch nói: "Nha đầu ngốc, ta làm sao nỡ làm nàng bị thương!" Dứt lời, bàn tay nam nhân vô lực buông thõng, mất đi khí tức. "Không..." Kinh Nghê gào thét, mãnh liệt mở mắt ra.

Đập vào mi mắt là một gương mặt tuấn mỹ quen thuộc.

Giờ phút này, đôi mắt thâm thúy tựa như sao trời của đối phương cũng đang nhìn nàng, mang theo nghi hoặc, bàn tay to lớn ôm lấy lưng ngọc của nàng nhẹ nhàng vỗ về: "Gặp ác mộng sao?" "A...

Chủ...

Chủ nhân thứ tội, vừa rồi nô tỳ gặp ác mộng, kinh nhiễu chủ nhân, xin chủ nhân trách phạt!" Kinh Nghê vội vàng bò dậy, quỳ rạp xuống trước người Diệp Đông Hoàng, thân thể run rẩy, thành hoàng thành khủng.

Chương 238

"Ai mà chẳng có lúc gặp ác mộng, Trẫm làm sao lại trách nàng!" Diệp Đông Hoàng vươn tay kéo nàng vào lòng, đặt một nụ hôn lên gò má trắng bệch vì kinh hoảng của nàng, an ủi nói: "Trẫm biết nàng trước kia cuộc sống không tốt, điên phái lưu ly, thường xuyên chịu người ức hiếp đánh đập, khó tránh khỏi sẽ sinh ra ám ảnh, gặp ác mộng!" "Hiện giờ, nàng yên tâm, có Trẫm ở đây, sẽ không để bất luận kẻ nào ức hiếp nàng nữa!" Diệp Đông Hoàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không tì vết của nàng lên, bá khí mà sủng nịch nói.

Kinh Nghê có thể đến nơi này, La Võng tự nhiên đã chuẩn bị cho nàng một thân phận giả tên là Mộng Tuyết.

Với năng lực của La Võng, tại thời đại này tạo một thân phận giả thực sự quá dễ dàng, hơn nữa sẽ không có chút sơ hở nào.

Thân phận Mộng Tuyết này cũng chẳng hạnh phúc gì, đa tai đa nạn. "Cảm ơn chủ nhân, có thể gặp được chủ nhân là phúc phận ba đời tu luyện của nô tỳ, là may mắn lớn nhất kiếp này, chủ nhân ngài thật tốt!" Kinh Nghê cảm động đến rối tinh rối mù, hai mắt lưng tròng, tình ý miên man nói. "Kinh Nghê không hổ là Kinh Nghê!" Nhẹ vuốt mái tóc đen nhánh mềm mại của Kinh Nghê, nhìn bộ dạng cảm động không thôi trong lòng, Diệp Đông Hoàng thầm kinh thán, tự nhiên sẽ không tin tưởng lời này của nàng.

Diễn xuất này tuyệt đối lô hỏa thuần thanh, tâm tính cũng cường đại đến cực điểm.

Điều này chứng tỏ trí tuệ nàng rất cao.

Trong nguyên tác, con gái nàng là Điền Ngôn thông tuệ hơn người, ẩn tàng tại Nông gia có xưng hiệu Nông gia Nữ Quản Trọng, trí tuệ có

thể thấy được lốm đốm.

Diệp Đông Hoàng cảm thấy Điền Ngôn hẳn là thừa kế trí tuệ của mẫu thân Kinh Nghê, còn về phần phụ thân kia, ước chừng chỉ số thông minh thiếu phí. "Từ nay về sau, trừ Trẫm ra, ai cũng không thể bắt nạt nàng!" Diệp Đông Hoàng nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, bá đạo mà nhu tình. "Chủ nhân!" Kinh Nghê khẽ gọi, bốn mắt nhìn nhau, tâm thần nàng run lên, khoảnh khắc này thực sự có cảm giác nơi mềm mại nhất trong nội tâm bị đánh trúng.

Trong đầu nàng không khỏi nhớ tới cơn ác mộng vừa rồi! "Làm Trẫm thức giấc, nàng nói Trẫm nên xử phạt nàng thế nào đây?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi trên gò má hoàn mỹ không tì vết, khẽ cười.

Ánh mắt Kinh Nghê thẹn thùng, tự nhiên hiểu ý tứ của Diệp Đông Hoàng. "Nô tỳ mặc cho chủ nhân trách phạt!" Kinh Nghê lời còn chưa nói hết đã bị chặn lại.

Diệp Đông Hoàng chính là muốn đem thân ảnh của mình lạc ấn vào trong lòng nàng.

Ác mộng vừa rồi của Kinh Nghê kỳ thực cũng là do Diệp Đông Hoàng dùng tinh thần lực dẫn đường hình thành, nửa thật nửa giả, thật thật giả giả, khó mà phân biệt.

Giả làm thật thì thật cũng là giả!

Diệp Đông Hoàng không ngu xuẩn cuồng vọng đến mức cho rằng ngủ một lần liền có thể chinh phục một sát thủ Thiên Tự Nhất Đẳng của La Võng.

Nếu thật đơn giản như vậy, La Võng đã sớm bị người diệt vô số lần rồi!

Mộng cảnh vừa rồi coi như đã xé ra một khe hở trong nội tâm phong bế của Kinh Nghê.

Hiện tại hắn muốn đem khe hở này từng chút từng chút khuếch đại.

Đợi khi đủ lớn, thân ảnh của hắn sẽ có thể triệt để đi vào nội tâm nàng!

Khi đó, cũng chính là lúc hắn thành công thu phục đối phương. ...

Hàn Quốc, Vương cung. "Thương Lang, ngươi nói La Võng có thể đối phó Diệp Đông Hoàng không?" Hàn Vương An ngồi trên long sập, trong lòng ôm một mỹ nhân như ngọc, nhàn nhạt hỏi.

Trước mặt hắn có một quái nhân mặc hắc y mang mặt nạ đầu sói.

Quái nhân này đôi mắt lục dầu mang theo vẻ hung tàn thị huyết, hai cánh tay mang theo móng vuốt thanh đồng sắc nhọn, khí tức âm sâm lãnh liệt, chính là dị nhân cường giả mà Hàn Vương chiêu mộ - Thương Lang Vương!

Thương Lang Vương thích thân cận với bầy sói, có thể khống chế bầy sói, tính tình cô tịch hung tàn, sở hữu khả năng nhìn ban đêm như loài sói! "La Võng hung danh hiển hách, bất quá Diệp Đông Hoàng cũng rất khủng bố.

Nghe nói không chỉ Hắc Bạch Huyền Tiễn gãy trong tay hắn, ngay cả Lục Kiếm Nô cũng chết rồi.

Bất quá La Võng còn có Yểm Nhật, kẻ này vô cùng khủng bố, hẳn là có thể đối phó Diệp Đông Hoàng!" Thương Lang Vương cất giọng khàn khàn, khi nhắc đến Yểm Nhật, trong mắt mang theo vẻ kính sợ.

Vừa rồi Yểm Nhật đến, hắn cũng phát hiện, nhưng hoàn toàn không dám động đậy.

Hắn thực lực không yếu, nhưng tuyệt đối không đỡ nổi một kiếm của Yểm Nhật. "Đấu đi, tốt nhất là lưỡng bại câu thương!" Hàn Vương An nụ cười dữ tợn, trong lòng tràn đầy chờ mong.

Đối với hắn mà nói, La Võng và Diệp Đông Hoàng đều là hai con sói đói, hắn đều hận không thể giết chết bọn chúng.

Nghĩ đến những khuất nhục phải chịu trước đây, năm ngón tay hắn nắm chặt, không khỏi dùng sức, gân xanh nổi lên. "A...

Đại Vương, ngài làm đau người ta!" Mỹ nhân trong lòng Hàn Vương An bị đau mà tỉnh lại.

Vừa rồi nàng bị Yểm Nhật làm cho hôn mê, lúc này còn chưa rõ tình huống, kinh hô thất thanh. "Hửm?" Nhìn thấy mỹ nhân tỉnh lại, trong mắt Hàn Vương An lộ ra một tia hung quang.

Chuyện giữa hắn và Thương Lang Vương tuyệt đối không thể tiết lộ! "A...

Ngươi...

Ngươi là ai?" Mỹ nhân thanh tỉnh, nhìn thấy bộ dạng dữ tợn khủng bố của Thương Lang Vương, rùng mình một cái, vội vàng rúc vào lòng Hàn Vương An, trong mắt tràn đầy kinh sợ. "Thưởng cho ngươi!" Hàn Vương An túm lấy mỹ nhân, trực tiếp ném cho Thương Lang Vương trong tiếng kêu sợ hãi của nàng. "Đa tạ Đại Vương, thuộc hạ cáo lui!" Thương Lang Vương đôi mắt lục u u rơi trên người mỹ nhân, vươn tay ôm lấy, trong lòng dâng lên một tia hỏa nhiệt, khom người bái một cái. "Không...

Đừng, Đại Vương cứu ta, Đại Vương tha mạng..." Mỹ nhân kinh khủng gào to, đáng tiếc ngay sau đó liền bị Thương Lang Vương phong tỏa huyệt đạo, chỉ có thể kinh hoàng nhìn quái nhân như dã thú này ôm nàng phi tốc rời đi, ẩn một vào bóng đêm. "Xong rồi!" Mỹ nhân tâm như tro tàn, đôi mắt đẹp tràn ngập vô tận sợ hãi, không biết sẽ phải đối mặt với cảnh tượng khủng bố nhường nào!

Nghĩ đến ánh mắt tàn nhẫn và bộ mặt dữ tợn của Thương Lang

Vương liền không rét mà run, lập tức sợ đến ngất đi. ...

Ánh nắng rất ấm, vạn dặm không mây.

Huyết Y Bảo, trong phòng ngủ tinh xảo điển nhã, hàng mi dài của Kinh Nghê khẽ run, mắt đẹp mở ra, trong lòng nháy mắt dâng lên một tia cảnh giác theo bản năng.

Ánh mắt bình tĩnh bỗng nhiên quét qua hết thảy cảnh tượng trước mắt, lúc này mới hơi an tâm. "Không ngờ lại ngủ quên mất!" Kinh Nghê thầm than, nàng cũng không còn cách nào khác.

Nàng là một sát thủ lợi hại không sai, nhưng cũng là một nữ nhân.

Diệp Đông Hoàng quá mạnh, vô luận nàng trong lòng cảnh giác kiên trì thế nào, cuối cùng vẫn vì kiệt sức và mệt mỏi mà hôn mê bất tỉnh.

Nàng dời ánh mắt xuống, đầu Diệp Đông Hoàng đang gối trong lòng nàng.

Mắt đẹp ngắm nhìn gương mặt tuấn mỹ kia, hắn ngủ rất say, rất ngon.

Dung mạo an tĩnh, bình hòa, không có sự bá khí uy nghiêm ban ngày, cũng không có vẻ lăng lệ khi liên trảm cao thủ La Võng, giống như một đứa trẻ đang ngủ say!

Tâm thần nàng run lên, bàn tay trắng nõn thon dài vươn ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt góc cạnh rõ ràng của Diệp Đông Hoàng.

Trái tim băng lãnh khô tịch gợn lên từng tầng từng tầng rung động, một loại cảm xúc không thể diễn tả bằng lời từ đáy lòng trào ra!

Loại cảm giác này nàng chưa từng thể hội qua, mắt đẹp nhìn mãi, lại ma xui quỷ khiến vươn cánh tay ngọc ngà ôm lấy đầu Diệp Đông Hoàng, càng ôm càng chặt, bản năng nữ tính trong lòng tỏa sáng.

Đầu Diệp Đông Hoàng trầm trầm áp vào lòng nàng, khiến nàng cảm giác đặc biệt an tâm, thỏa mãn.

Nữ nhân đối với người đàn ông đầu tiên của mình, luôn có vài phần tình cảm đặc thù! "Hiện giờ, nàng yên tâm, có Trẫm ở đây, sẽ không để bất luận kẻ nào ức hiếp nàng nữa!" "Chỉ có Trẫm có thể ức hiếp nàng!" Trong đầu quanh quẩn thanh âm tự tin mà bá đạo của Diệp Đông Hoàng, cảm giác toàn thân ấm áp, lần đầu tiên có loại cảm giác được người bảo hộ, che chở!

Diệp Đông Hoàng từ đầu đến cuối đều không nói mấy câu, thời gian ở cùng nàng hầu như đều làm chuyện bản năng nhất, nhưng chỉ vẻn vẹn mấy câu nói đó lại thắng qua thiên ngôn vạn ngữ. "La Võng không phải đơn giản như vậy là có thể thoát khỏi, một ngày là La Võng, cả đời đều là La Võng!" Kinh Nghê trong đầu hiện lên ác mộng trước đó, nhìn khuôn mặt Diệp Đông Hoàng, ánh mắt phá lệ phức tạp.

Không đành lòng, mê mang, rối rắm, lăng lệ... các loại cảm xúc đan xen, một chút ấm áp vừa dâng lên nháy mắt tan thành mây khói, như rơi vào hầm băng!

Nàng biết đó không phải mơ, có lẽ không bao lâu nữa, nàng sẽ nhận được mệnh lệnh, sau đó rút kiếm đâm vào thân thể nam nhân này. "Ta sẽ mang thai hài tử sao?" Kinh Nghê buông lỏng tay, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhỏ bằng phẳng quang khiết của mình.

Nếu không có ác mộng kia, nàng còn sẽ không suy nghĩ nhiều, nhưng giờ phút này lại nhịn không được phù tưởng liên thiên. "Ta không thể!

Ta không thể có con!

Chương 239

Cũng không xứng có con!" Nghĩ đến La Võng, trong mắt Kinh Nghê mang theo mê mang, thống khổ... cuối cùng hóa thành kiên định: "Phải tìm cơ hội vận công bức ra ngoài!" Sát thủ lạnh lùng như nàng làm sao có thể có con, có cũng là hại đối phương, để đứa trẻ tiếp tục trầm luân tại La Võng - cái vực sâu vô tận này.

Bất quá dưới mí mắt Diệp Đông Hoàng, thậm chí tại Huyết Y Bảo, nàng đều không thể vận công, nếu không rất dễ bị phát hiện, nàng chỉ có thể tìm cơ hội khác.

Kỳ thực nàng lại không biết, cho dù nàng cái gì cũng không làm, cũng sẽ không mang thai, bởi vì Diệp Đông Hoàng tạm thời không chuẩn bị muốn có con!

Ngay tại trong cơ thể nàng, những thứ kia đã bị diệt sát hoạt tính. "Ngô, nàng muốn mưu sát à?" Diệp Đông Hoàng mở mắt, trước mắt một mảnh tuyết trắng, vô cùng lóa mắt.

Hai tòa đại tuyết sơn áp vào mặt hắn, đều sắp không thở nổi rồi! "A...

Chủ nhân, xin lỗi!" Kinh Nghê vội vàng buông tay, sợ hãi nói. "Được rồi, không cần câu nệ như vậy, Trẫm lại không phải mãnh thú, còn có thể ăn nàng hay sao?" Diệp Đông Hoàng vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Hắn kỳ thực đã sớm tỉnh, linh thức vẫn luôn âm thầm quan sát Kinh Nghê, mọi biểu tình biến hóa của nàng, hắn đều thu vào trong mắt. "Vâng, chủ nhân!" Kinh Nghê cười vui vẻ, bất quá ngữ khí vẫn cung kính như cũ, không có chút nào vượt quá giới hạn.

Trong lòng lại có chút bĩu môi: Ngài không phải mãnh thú, nhưng

đêm qua còn hung mãnh hơn cả mãnh thú! "Ân..." Sau đó, Kinh Nghê bò dậy hầu hạ Diệp Đông Hoàng thay y phục, nhưng toàn thân phảng phất như rã rời.

Có chỗ lại càng đau rát, đi đứng run rẩy.

Bộ dạng này của nàng ngược lại là một nửa thật một nửa giả.

Diệp Đông Hoàng tối qua quả thật không có thương hương tiếc ngọc, cho nàng một đêm khó quên, nhưng lấy thể chất của nàng cũng không đến mức bất kham như vậy, chỉ là nàng hiện tại đang diễn vai một tuyệt sắc giai nhân yếu đuối. "Thân mình nàng quá yếu rồi, làm nữ nhân của Trẫm sao có thể như vậy được.

Trẫm giúp nàng tẩy tủy phạt mạch, sau đó truyền nàng võ công!" Diệp Đông Hoàng ngồi dậy, khoanh chân ngồi sau lưng Kinh Nghê. "Trẫm tuy rằng nói qua sẽ không để người khác khi dễ nàng, nhưng chính nàng cũng phải biến cường!" "Chủ nhân ân đức nô tỳ thụ sủng nhược kinh, làm sao dám lao phiền chủ nhân hao phí công lực vì nô tỳ tẩy tủy phạt mạch, nô tỳ nhất định nỗ lực tu luyện biến cường!" Kinh Nghê hoảng sợ, nàng có chút lo lắng sẽ bị phát hiện, đồng thời cũng bị cử động của Diệp Đông Hoàng chấn kinh.

Giúp người tẩy tủy phạt mạch, cho dù lấy tu vi của Diệp Đông Hoàng cũng hao phí rất lớn, không ngờ Diệp Đông Hoàng cư nhiên nguyện ý giúp nàng.

Kỳ thực nàng không biết là tẩy tủy phạt mạch đối với Diệp Đông Hoàng mà nói chỉ là chuyện nhỏ, dưới sự hỗ trợ của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh và Vạn Đạo Chân Ý, bất quá là cái nhấc tay mà thôi. "Ngồi xong, lời chủ nhân nàng dám không nghe?" Diệp Đông Hoàng cố làm ra vẻ tức giận. "Vâng, đa tạ chủ nhân!" Kinh Nghê bái tạ, cung kính ngồi trước người Diệp Đông Hoàng.

Sau đó Diệp Đông Hoàng "gian nan" bỏ ra một canh giờ giúp Kinh

Nghê tẩy tủy phạt mạch, khiến nàng thoát thai hoán cốt.

Quá trình này, cảm thụ gương mặt nghiêm túc của Diệp Đông Hoàng, Kinh Nghê trong lòng ngũ vị tạp trần, tràn đầy chấn hám.

Nàng bản thân tu vi Thiên Nhân tứ trọng, trong cơ thể tịnh không có bao nhiêu tạp chất, nhưng Diệp Đông Hoàng lại ngạnh sinh sinh giúp nàng tẩy tủy phạt mạch một lần, khiến tu vi tiến thêm một bước.

Hao phí công lực tất nhiên thập phần cự đại, cảm động đồng thời càng là rối rắm phức tạp.

Nàng cảm giác nàng cách ác mộng đêm qua càng ngày càng gần! "Được rồi, không thể tưởng được thể chất nàng bất phàm, tuy rằng luyện võ chậm một chút, nhưng cần cù bù thông minh, cộng thêm thiên phú của nàng, tương lai thành tựu không thể hạn lượng!" Diệp Đông Hoàng "vẻ mặt mệt mỏi", "tiêu hao quá độ", thanh âm "suy yếu" nhưng lại tràn đầy hưng phấn nói. "Đa tạ chủ nhân, chủ nhân đại ân đại đức, nô tỳ cho dù thịt nát xương tan cũng khó báo đáp vạn nhất..." Kinh Nghê bái tạ, vội vàng lau mồ hôi cho Diệp Đông Hoàng, trong lòng vô cùng phức tạp.

Nàng tự nhiên không phải thể chất bất phàm, mà là tu vi cường đại, nhìn qua giống như thể chất đặc thù. "Tắm rửa xong, Trẫm dẫn nàng đi Võ Đạo Lâu nhìn xem!" Diệp Đông Hoàng bế Kinh Nghê đứng dậy đi về phía dục thất.

Một thân dơ bẩn sau khi tẩy tủy phạt mạch cần phải rửa sạch. ...

Một canh giờ sau.

Diệp Đông Hoàng dẫn Kinh Nghê tới Võ Đạo Lâu.

Nhìn bí tịch rực rỡ muôn màu, bao la vạn tượng, ánh mắt Kinh Nghê chấn hám.

Cho dù điển tịch mà Đại Tần vương thất thu lục cũng tuyệt đối

không phong phú bằng nơi này.

Hắn rốt cuộc là người thế nào?

Làm sao lại có tàng thư phong phú như thế? "Nàng là nữ nhân của Trẫm, những bí tịch này nàng đều có thể tùy tiện xem, bất quá tham nhiều nhai không nát, lúc đầu tu hành quyển Cửu Âm Chân Kinh này tương đối tốt!" Diệp Đông Hoàng dẫn Kinh Nghê vừa đi vừa giới thiệu, từ trên giá sách lấy ra một quyển Cửu Âm Chân Kinh bí tịch nói. "Cửu Âm Chân Kinh..." Kinh Nghê mở ra xem, phát hiện là một quyển võ công bí tịch cao thâm, tuy rằng không tính là đỉnh tiêm nhất, nhưng cũng rất bất phàm, có rất nhiều chỗ độc đáo, không yếu hơn những bí tịch đỉnh tiêm kia. "Cửu Dương Thần Công, Bất Tử Ấn Pháp, Thiên Ma Sách, Trường Sinh Quyết, Từ Hàng Kiếm Điển..." Một đường xem qua, Kinh Nghê đã tê dại, nàng cũng coi như cao thủ đương thời đỉnh tiêm, kiến thức bất phàm.

Nhưng những võ công bí tịch vô cùng trân quý này của Diệp Đông Hoàng, nàng cư nhiên đều chưa từng nghe nói qua, mỗi một môn đều thập phần huyền diệu, có chỗ độc đáo riêng.

Trong đó Từ Hàng Kiếm Điển và Chiến Thần Đồ Lục khiến nàng đều tâm động không thôi, hai môn võ công này đều có thể làm cho thực lực nàng tiến đại. "Quyển này là Vạn Đạo Kinh mà Trẫm tu luyện, đợi nàng Cửu Âm Chân Kinh nhập môn xong liền có thể tu luyện!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một quyển Vạn Đạo Kinh, giới thiệu.

Hắn tu luyện tự nhiên không phải Vạn Đạo Kinh, mà là Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh có thể thống ngự áp chế Vạn Đạo Kinh!

Đối ngoại, hắn tự nhiên không có khả năng nói ra bí mật về Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh. "Vạn Đạo Kinh, cái tên thật bá khí!" Kinh Nghê trong lòng hiếu kỳ, là võ công áp đáy hòm của Diệp Đông Hoàng, khẳng định lợi hại hơn những thứ trước đó.

Điều này làm cho nàng rất tò mò, ví dụ như Chiến Thần Đồ Lục, Trường Sinh Quyết đều là tuyệt thế công pháp có thể nghiền áp nhận thức của nàng, không biết Vạn Đạo Kinh này lại lợi hại đến mức nào! "Thật là thần kỳ, quả nhiên là vô thượng chân kinh!" Khi xem qua Vạn Đạo Kinh, Kinh Nghê thật sâu chấn hám, khó có thể tin nhìn về phía Diệp Đông Hoàng: "Chủ nhân, công pháp lợi hại như vậy ngài thật sự cho nô tỳ tu luyện?" "Trẫm đã nói, nàng hiện tại không phải nô tỳ, nàng là nữ nhân của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nắm cằm nàng hơi nâng lên, nhìn thẳng vào mắt đẹp, ngữ khí gia tăng.

Oanh!

Bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Kinh Nghê phảng phất như có kinh lôi nổ vang, không ngừng quanh quẩn lời nói vừa rồi của Diệp Đông Hoàng. "Nàng không phải nô tỳ, nàng là nữ nhân của Trẫm!" Giờ khắc này, tâm hồ phong bế khô tịch của Kinh Nghê dấy lên sóng to gió lớn, ánh mắt run rẩy, ẩn ẩn có chút ướt át.

Nàng trong lòng có loại xúc động muốn bất chấp tất cả hướng Diệp Đông Hoàng thẳng thắn, nói cho Diệp Đông Hoàng biết nàng chính là Kinh Nghê.

Bất quá, lý trí vẫn đè nén sự rung động trong nội tâm nàng lại, chỉ là nhào vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, dâng lên một nụ hôn thơm.

Nhìn cảm xúc Kinh Nghê biến hóa, trong lòng Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia cười, hắn có thể cảm giác được đây không phải là Kinh Nghê ngụy trang, mà là nội tâm thật sự rung động.

Đêm qua, hắn tại trong lòng Kinh Nghê cạy ra một khe hở, hôm nay coi như là đem khe hở này xé thành cửa sổ.

Hắn chỉ cần thêm chút sức, là có thể mở ra đại môn nội tâm Kinh Nghê.

Cảm thụ sự mềm mại bên người, Diệp Đông Hoàng ôm eo nhỏ của Kinh Nghê, tận tình tìm tòi...

Hai canh giờ sau, Kinh Nghê khuôn mặt đỏ bừng được Diệp Đông Hoàng ôm về phòng ngủ nghỉ ngơi. "Mị Nhi!

Xem ra Hàn Vương hẳn là có chút không an phận rồi!" Đưa Kinh Nghê về phòng xong, Diệp Đông Hoàng nhận được tin tức từ Hồ Mị Nhi, lặng yên rời đi Huyết Y Bảo, đi tới hoàng cung. "Chủ nhân!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Hồ Mị Nhi mãn nhãn kinh hỉ, nhào vào trong lòng Diệp Đông Hoàng.

Nàng một bộ váy dài màu phấn hồng, dáng vẻ yêu kiều, làn da trắng nõn nà, giữa đôi mắt đẹp phong vận mười phần.

Diệp Đông Hoàng dang tay ôm lấy nàng. "Người ta rất nhớ ngài!" Hồ Mị Nhi cười yên nhiên, nàng vốn dĩ gợi cảm vũ mị, phong tình vạn chủng.

Nụ cười này tựa như hoa tươi nở rộ, mị lực tứ xạ, khiến hết thảy xung quanh đều ảm đạm thất sắc. "Lát nữa Trẫm sẽ khao thưởng nàng thật tốt!" Diệp Đông Hoàng ôm nàng đi về phía trước.

Hồ Mị Nhi sắc mặt hồng nhuận, vũ mị càng tăng, bẩm báo nói: "Chủ nhân, đêm qua thiếp thân đi gặp Hàn Vương An, bên cạnh hắn còn có một mỹ nhân tên là Mẫu Đan, đêm đó hẳn là Mẫu Đan thị tẩm!

Mẫu Đan tư sắc không tệ, Hàn Vương An hẳn là rất thích, nhưng hôm nay thiếp thân phát hiện Mẫu Đan cư nhiên biến mất vô tung vô ảnh!" "Bởi vì thiếp thân tu luyện Vạn Đạo Kinh của chủ nhân, linh hồn cường đại, cảm giác nhạy bén, đêm qua thiếp thân ẩn ẩn cảm giác có hai luồng khí tức cường đại xuất hiện tại tẩm cung Hàn Vương An!

Đạo khí tức thứ nhất mang lại cảm giác vô cùng khủng bố, thiếp

thân còn chưa tới gần đã có loại cảm giác tim đập nhanh, biết nếu tới gần ắt phải chết, cho nên không dám tới gần!" "Đạo khí tức thứ hai yếu hơn, nhưng cũng mang lại cảm giác bạo lệ hung tàn.

Thiếp thân tựa hồ loáng thoáng nghe được tiếng Mẫu Đan hét lên kinh hãi, chỉ là khi thiếp thân lắng tai nghe kỹ thì lại không còn nữa, phảng phất như ảo giác!" "Hôm nay thiếp thân phát hiện Mẫu Đan thần bí biến mất, thiếp thân cảm thấy chuyện tối qua khẳng định không phải ảo giác, Mẫu Đan hẳn là tại chỗ Hàn Vương An phát hiện cái gì, sau đó bị diệt khẩu!" Hồ Mị Nhi không có chút do dự, đem những gì nàng biết và suy đoán trong lòng một năm một mười nói cho Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu, ban cho nàng một nụ hôn. "Trẫm biết Hàn Vương An khẳng định sẽ không an phận, dù sao cũng là vua một nước, làm sao có thể cam nguyện chịu sự khống chế của người khác!" "Chủ nhân, vậy có muốn động thủ với hắn hay không?" Trong mắt Hồ Mị Nhi mang theo chờ mong.

Trong mắt nàng, Hàn Vương An cũng là gián tiếp hung thủ dẫn đến gia tộc nàng bị diệt, nàng hận không thể để hắn đi chết. "Tạm thời không vội, Trẫm sẽ phái người xử lý.

Chương 240

Nàng ở chỗ này cẩn thận một chút, an toàn bản thân là quan trọng nhất!" Diệp Đông Hoàng định để Mặc Nha tra xét xem Hàn Vương An có âm mưu gì, dặn dò Hồ Mị Nhi. "Chủ nhân, ngài muốn đi rồi sao?" Hồ Mị Nhi nghe vậy, lập tức khẩn trương hẳn lên, cánh tay ngọc ôm cổ Diệp Đông Hoàng, ánh mắt u oán. "Yên tâm đi, Trẫm làm sao lại đi nhanh như vậy, còn chưa khen thưởng nàng - vị đại công thần này đâu!" Nhìn Hồ Mị Nhi khẩn trương chờ mong, Diệp Đông Hoàng cười trêu tức. "Thỉnh chủ nhân thương xót!" Hồ Mị Nhi môi đỏ khẽ mở, mắt đẹp hàm tình.

Diệp Đông Hoàng cúi người, màn giường khép lại.

Một ngày ngư long vũ, mỹ nhân đa yêu kiều! ...

Ngày tháng từng ngày trôi qua, Diệp Đông Hoàng hầu như ở lại Huyết Y Bảo không ra khỏi cửa, cho dù có việc cũng là phân ra một cái Thần Hỏa Phân Thân đi làm.

Thời gian mỗi ngày của hắn chính là bồi tiếp Kinh Nghê, Minh Châu và Diễm Linh Cơ, không có việc gì thì vận động một chút, nghiên cứu các loại võ đạo bí tịch, lĩnh ngộ Vạn Đạo Chân Ý và sáng tạo võ kỹ!

Hắn tự sáng tạo võ kỹ phù hợp nhất với võ công bản thân, có thể theo tu vi tăng cường mà không ngừng cải tiến, tổng cộng chia làm hai bộ: Quyền và Kiếm, phân biệt là Vạn Đạo Quyền và Vạn Đạo Kiếm.

Hai bộ phong cách chiêu thức tương tự nhau.

Vạn Đạo Quyền thức thứ nhất Quân Lâm Thiên Hạ, đường hoàng bá đạo, nghiền áp hết thảy, tương tự với Vạn Đạo Kiếm thức thứ nhất Thiên Địa Nhất Kiếm!

Thức thứ hai Quyền Phá Cửu Tiêu, phong mang sắc bén, không gì không phá, chủ xuyên thấu, tương tự với Vạn Đạo Kiếm thức thứ hai Kiếm Phá Cửu Tiêu!

Thức thứ ba Hồng Trần Vạn Trượng, linh hồn chấn nhiếp, kích phát tiềm ý thức con người, trầm luân hồng trần, trong khoái lạc vãng sinh cực lạc, tương tự với Vạn Đạo Kiếm thức thứ ba Hồng Trần Diệu Thế!

Thức thứ tư Chưởng Trung Càn Khôn, chủ phòng ngự và khốn địch, tương tự với Vạn Đạo Kiếm thức thứ tư Kiếm Chủ Thế Giới! "Kiếm Chủ Thế Giới!" Tại võ đạo tràng Huyết Y Bảo, Diệp Đông Hoàng huy kiếm chém ra, vô tận kiếm ý ngưng tụ, hóa thành vạn thiên phong mang kiếm khí.

Những kiếm khí này dựa theo quy luật nhất định tạo thành một quả cầu kiếm khí.

Cầu kiếm khí hoàn toàn do kiếm ý ngưng tụ thành, có thể lớn có thể nhỏ.

Nhỏ thì như vi hạt, mắt thường khó thấy; lớn thì có thể hóa thành quả cầu đường kính ngàn mét, bao trùm một tòa cung điện. "Thật là một kiếm lợi hại!" Kinh Nghê đứng ở một bên, nhìn quả cầu hoàn toàn do kiếm khí tạo thành kia, ánh mắt hãi nhiên.

Nàng cảm giác mỗi một đạo kiếm khí ở đó đều có uy lực Thiên Nhân, nhiều kiếm khí như vậy tạo thành một quả cầu, uy lực có thể nghĩ mà biết.

Nàng nếu bị cầu kiếm khí đánh trúng hoặc bao trùm, khẳng định thịt nát xương tan, chết không toàn thây! "Một kiếm này ngay cả Yểm Nhật cũng không đỡ được đâu!" Kinh Nghê thầm so sánh.

Yểm Nhật mạnh hơn nàng, nhưng mạnh không quá nhiều.

Nàng cảm giác một kiếm này của Diệp Đông Hoàng, thiên hạ gian người có thể đỡ được tuyệt đối không vượt quá số ngón tay! "Thật lợi hại!" Diễm Linh Cơ tuy rằng biết Diệp Đông Hoàng lợi hại, nhưng vẫn là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Diệp Đông Hoàng thi triển kiếm pháp khủng bố như thế, trong lòng chấn hám.

Thảo nào Diệp Đông Hoàng dám thả Thiên Trạch, hai bên chênh lệch thực sự quá lớn, căn bản không có khả năng so sánh! "Không hổ là nam nhân của ta, thật là quá lợi hại!" Minh Châu mắt đẹp dị thải liên liên, không chút che giấu vẻ khuynh mộ sùng bái, trong lòng tràn đầy tự hào cùng kích động.

Nhìn thân ảnh vĩ ngạn hùng tư bột phát của Diệp Đông Hoàng, kiều khu nàng khẽ run.

Nếu không phải xung quanh còn có người, nàng đều muốn xông lên vùi vào lồng ngực hắn, dung nhập vào thân thể hắn! "Chúc mừng chủ nhân thần công đại thành, thiên hạ vô địch!" Minh Châu, Diễm Linh Cơ, Kinh Nghê, Tử Nữ tiến lên chúc mừng, trên mặt từng người đều dương dật vẻ hưng phấn, phảng phất còn cao hứng hơn chính mình đột phá! "Không cần đa lễ, đều đứng lên đi!" Diệp Đông Hoàng cười nói, vươn tay kéo Diễm Linh Cơ và Minh Châu, ngồi xuống một bên.

Chúng nữ vây quanh bên người Diệp Đông Hoàng, không khí hòa thuận vui vẻ.

Trong lòng Kinh Nghê tràn đầy rối rắm và phức tạp.

Từ ngày đầu tiên thị tẩm, nàng trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng.

Thể hội được một loại cảm giác an toàn, thỏa mãn, thiết thực chưa từng có, sau đó Diệp Đông Hoàng hao phí công lực giúp nàng tẩy tủy phạt mạch, thoát thai hoán cốt, truyền thụ nàng tuyệt thế võ

công...

Cộng thêm khoảng thời gian này ngày đêm ở chung, nàng biết nam nhân này đã triệt để đi vào lòng nàng.

Nếu như mặt trên ra mệnh lệnh, nàng e rằng rất khó đâm ra một kiếm kia!

Nàng thà rằng chính mình chết!

Khoảng thời gian này, tin tức nàng thu hoạch được bao gồm cả công pháp Diệp Đông Hoàng truyền cho nàng, nàng đều không truyền ra ngoài!

Kỳ thực Diệp Đông Hoàng cũng không sợ nàng truyền ra ngoài!

Kinh Nghê trong lòng rối rắm, muốn nói cho Diệp Đông Hoàng biết sự tình nhưng lại lo lắng Diệp Đông Hoàng sẽ giết nàng hoặc đuổi nàng đi!

Nàng không sợ chết, nàng đã sớm đem sinh tử trí chi độ ngoại, nhưng nàng sợ rời khỏi Diệp Đông Hoàng, cho dù ở lại nơi này thêm một khắc cũng tốt!

Trong sự rối rắm của nàng và sự hoan khánh của mọi người vì Diệp Đông Hoàng thực lực đại tiến, thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến ban đêm.

Đêm nay, Diệp Đông Hoàng đi tới phòng Kinh Nghê! "Chủ nhân!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Kinh Nghê hiếm thấy thập phần nhiệt tình nhào tới đầu nhập vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, dâng lên một nụ hôn nồng nhiệt.

Hồi lâu, môi chia, Kinh Nghê thở hổn hển, trong mắt lộ ra một tia kiên định, đột nhiên quỳ rạp xuống đất: "Chủ nhân, nô tỳ không muốn lại giấu giếm nữa, cho dù chủ nhân giết nô tỳ, nô tỳ cũng không oán không hối.

Kiếp này có thể gặp được chủ nhân là may mắn lớn nhất của nô tỳ!" "Kỳ thực nô tỳ chính là sát thủ Thiên Tự Nhất Đẳng do La Võng phái tới dò la tình báo và ám sát - Việt Vương Bát Kiếm chi nhất, Kinh Nghê Kiếm chủ, Kinh Nghê!" "Kinh Nghê!" Nhìn Kinh Nghê, Diệp Đông Hoàng đi về phía nàng, thần sắc đạm nhiên, cũng không cố làm ra vẻ kinh ngạc.

Hắn đã sớm biết đối phương là Kinh Nghê!

Hôm nay cảm nhận được cảm xúc của Kinh Nghê biến hóa, cũng đoán được nàng mười phần có tám chín là muốn ngả bài, à không, là thú nhận! "Chủ nhân quả nhiên sớm có suy đoán, cũng đúng, với thực lực của chủ nhân, khẳng định có thể phát hiện dị thường!" "Chủ nhân sẽ làm thế nào?

Giết ta hay là đuổi ta đi?" Nhìn Diệp Đông Hoàng đi tới, trái tim Kinh Nghê như nhảy lên tận cổ họng, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Kỳ thật đến tu vi như nàng, dù là nắng gắt chói chang cũng sẽ không đổ mồ hôi, đủ thấy trong lòng khẩn trương đến mức nào.

Nếu là trước kia, nàng căn bản không quan tâm sinh tử!

Nhưng những ngày tháng ở Huyết Y Bảo này, nàng rất thích, nàng rất thích cảm giác ấm áp khi dựa vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, nàng hiện tại không muốn chết, càng không muốn rời đi.

Đây cũng là nguyên nhân nàng chủ động thú nhận!

Chủ động thú nhận, có lẽ Diệp Đông Hoàng sẽ giữ nàng lại, cũng có khả năng sẽ lập tức giết nàng hoặc đuổi nàng đi!

Nhưng nếu bị Diệp Đông Hoàng phát hiện, mười phần có tám chín là chết, còn thú nhận khi chưa bị phát hiện, có thể ở lại thêm một đoạn thời gian!

Cho nên nàng trước đó rất rối rắm, không biết nên lựa chọn như

thế nào!

Bất quá, cuối cùng nàng vẫn lựa chọn thú nhận!

Cộp cộp!

Diệp Đông Hoàng đi đến trước người nàng, bước chân đứng lại, cúi xuống nhìn Kinh Nghê đang quỳ trên mặt đất.

Giờ phút này nàng không còn che giấu khí tức vốn có trên người, tu vi Thiên Nhân tứ trọng triển lộ không bỏ sót.

So với trước kia, Kinh Nghê nhiều hơn một chút khí chất lăng lệ thanh lãnh!

Nhìn chân Diệp Đông Hoàng, Kinh Nghê không nhìn thấy mặt hắn, nhưng nàng biết Diệp Đông Hoàng đang nhìn nàng, suy tư xử trí nàng như thế nào.

Thời khắc quyết định vận mệnh của nàng đã đến! "Lừa gạt Trẫm, ý đồ bất chính, nàng nói Trẫm nên xử trí nàng như thế nào đây?" Diệp Đông Hoàng khom người, vươn tay bóp lấy cằm Kinh Nghê, nâng khuôn mặt trắng nõn th thấp thỏm của nàng lên, nhìn đôi mắt phiếm lệ quang của nàng, thanh âm bình tĩnh nhưng tràn ngập áp lực to lớn cùng hàn ý sâm nhiên. "Tội chết!" Kinh Nghê trong lòng tuyệt vọng, ánh mắt ảm đạm, mất đi quang trạch, nghẹn ngào nói.

Nàng không có biện giải, cũng không có cầu xin, cũng không nói nàng có thể giúp đỡ Diệp Đông Hoàng đối phó La Võng các loại.

Nàng không muốn chết, nhưng thứ nàng muốn cũng không phải là dựa vào lợi ích trao đổi để giữ mạng. "Thành thật sẽ được khoan hồng, Trẫm không quản nàng trước kia là ai, Trẫm chỉ biết nàng hiện tại là nữ nhân của Trẫm!" Tại dưới ánh mắt ngạc nhiên ngốc trệ của Kinh Nghê, Diệp Đông Hoàng ôm ngang nàng lên, bá khí lẫm nhiên nói. "A..." Kinh Nghê sững sờ, trong mắt lệ quang lấp lóe, không nghĩ

tới Diệp Đông Hoàng không có trách cứ nàng, cũng không có giết nàng hoặc là đuổi nàng đi. "Chủ nhân!" Kinh Nghê vui mừng quá đỗi, tất cả tình cảm bị đè nén trong lòng, ủy khuất, quyến luyến, hưng phấn... như núi lửa bạo phát phun trào ra, hai tay dùng sức ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, ngẩng đầu hôn lên.

Giờ khắc này, nàng không phải Mộng Tuyết, cũng không phải Kinh Nghê, nàng chính là nàng, là chính bản thân nàng chân thực nhất!

Giờ khắc này, nàng cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn đem chính mình cùng nam nhân này hòa tan vào nhau, vĩnh viễn không chia lìa!

Giờ khắc này, nàng cảm giác tất cả khổ nạn trước kia đều là vì đổi lấy hạnh phúc lớn nhất ngày hôm nay! ...

Chương 241

"Thương Lang Vương, thích khách dưới trướng Hàn Vương An, thân cận với bầy sói, cho rằng sói là bằng hữu duy nhất, có thể khu sử bầy sói, tính tình cô độc tàn nhẫn, cuồng dã kiên nhẫn, thích hành động trong đêm tối, luôn đeo mặt nạ nửa lục nhãn!" "Nguyệt hắc phong lãnh, tác mệnh vô hình, thiên biến mạc danh.

Mặc Ngọc Kỳ Lân, đệ nhất sát thủ Hàn Quốc, vô hình vô tướng, có thể huyễn hóa chúng sinh, tinh thông dịch dung thuật, bắt chước thanh âm của người khác, chiêu số đều cực kỳ tương tự, hầu như không ai có thể phát giác!" "Ẩn Bức, quái vật nửa người nửa dơi, tu luyện Bức Huyết Thuật, có tập tính của loài dơi, thị huyết, tà ác, biến thái, thích uống máu người!" Trong đại điện Huyết Y Bảo, khi Diệp Đông Hoàng đang phấn chiến, Minh Châu cầm tin tức Mặc Nha trình lên, khẽ đọc. "Thật là vật họp theo loài, người chia theo nhóm, đều là một đám quái vật gì đâu!" Diễm Linh Cơ xếp bằng ngồi bên cạnh Minh Châu, một bộ trường váy xanh lam như biển, nghiêng người nửa nằm, tay ngọc chống cằm, ba nghìn tóc xanh rủ xuống như thác nước, eo thon doanh doanh một nắm, thân đoạn uyển chuyển thon dài, thanh mị liêu nhân. "Tuy là quái vật, nhưng bản sự của bọn hắn không thể khinh thường, hơn nữa Hàn Vương An không chỉ âm thầm để Thương Lang Vương tìm được Ngọc Kỳ Lân và Ẩn Bức, dường như cùng La Võng cũng có liên hệ!" Mặc Nha cung kính đứng phía dưới, nhắc nhở nói: "Căn cứ tin tức thuộc hạ thăm dò được, La Võng dường như đã phái ra sát thủ ẩn nấp đến bên cạnh chủ nhân, sự tình trọng đại, không biết có nên lập tức bẩm báo chủ nhân?" "Sát thủ La Võng đã giải quyết rồi, nếu chờ tin tức của ngươi, chủ nhân há không phải mất mạng rồi sao?" Minh Châu thu hồi tin tức trong tay đặt ở

một bên, nhìn về phía Mặc Nha.

Kỳ thật Thiên Mệnh mới tổ chức không lâu, trong đó lấy Bách Điểu của Cơ Vô Dạ trước kia làm chủ, so với La Võng chênh lệch rất lớn, có thể thăm dò được nhiều tin tức như vậy đã coi như không tệ! "Thuộc hạ vô năng, xin phu nhân giáng tội!" Mặc Nha quỳ một chân trên đất, nơm nớp lo sợ, không nghĩ tới động tác của La Võng nhanh như vậy, càng không nghĩ tới sát thủ La Võng đã bị Diệp Đông Hoàng giải quyết! "La Võng phát triển nhiều năm, hung danh hiển hách, lưới lớn bao trùm Thất quốc, xác thực không phải các ngươi hiện tại có thể so sánh.

Nhưng tài nguyên chủ nhân cho các ngươi cũng không phải La Võng có thể so, Thiên Mệnh không cần phế vật!" Minh Châu nhìn Mặc Nha gõ nói.

Võ Đạo Lâu của Diệp Đông Hoàng có vô số thần công bí tịch, còn cung cấp Vạn Đạo Kinh loại vô thượng công pháp này, hoàn toàn không phải La Võng có thể so sánh được.

Có Diệp Đông Hoàng tọa trấn, Thiên Mệnh vượt qua La Võng đó là chuyện tất nhiên! "Vâng, thuộc hạ minh bạch, thuộc hạ nhất định gia khẩn huấn luyện, phát triển lớn mạnh Thiên Mệnh, không phụ chủ nhân vun trồng!" Mặc Nha vội vàng mở miệng, hắn biết Diệp Đông Hoàng có thể cho bọn hắn, cũng có thể thu hồi. "Lui xuống đi!" Minh Châu phất phất tay, Mặc Nha cáo lui, xuống dưới gia khẩn phát triển thủ hạ, lớn mạnh Thiên Mệnh. "Haizz, chủ nhân ngược lại là phong lưu khoái hoạt, các loại việc bẩn việc mệt đều giao cho chúng ta!" Diễm Linh Cơ đưa mắt nhìn về phía phòng Kinh Nghê, ẩn ẩn cảm thấy hai luồng khí tức khủng bố, phảng phất giao long trong biển rộng, quấn quýt nhau quay cuồng, dời sông lấp biển, ba lan tráng khoát! "Thật sự là nhiệt tình như lửa, kịch liệt vong tình, thân thể của người bình thường đúng là chịu không nổi!" Diễm Linh Cơ trong lòng

không khỏi nghĩ thầm. "Linh Cơ tỷ tỷ là hâm mộ ghen ghét rồi?

Tỷ tỷ nếu là đi qua, tin tưởng chủ nhân cũng sẽ rất vui vẻ!" Tử Nữ ở một bên cười doanh doanh, trêu ghẹo nói.

Cảm thụ khí tức bên kia, các nàng đều có thể đoán được Kinh Nghê hẳn là khôi phục thân phận và bị thu phục rồi!

Dù sao, lấy thân phận Mộng Tuyết cũng không làm ra được động tĩnh lớn như vậy! "Tử Nữ muội muội đây là vừa ăn cướp vừa la làng a!" Diễm Linh Cơ đảo mắt, đánh giá kiều khu nóng bỏng của người sau, vươn tay kéo một cái, đem Tử Nữ kéo vào trong ngực.

Vũ mị cười một tiếng, ghé vào tai nàng, thổi một ngụm nhiệt khí: "Muội muội đừng vội, tỷ tỷ nói cho muội, chủ nhân thích 'lớn', muội rất nhanh sẽ được toại nguyện thôi!" Nói chuyện, Diễm Linh Cơ nhìn thoáng qua ngực Tử Nữ.

Hung dũng bành trướng, ẩn ẩn còn hơn nàng một bậc. ... "Xem ra Linh Cơ tỷ tỷ cảm thụ sâu sắc nha?" Tử Nữ khuôn mặt ửng đỏ, không cam lòng yếu thế, tránh nặng tìm nhẹ, hỏi ngược lại.

Nàng tự nhiên nghe ra được cái chữ 'lớn' của Diễm Linh Cơ diệu dụng ở đâu.

Một lời hai ý, một là nói nàng tuổi nhỏ, lúc này mới khiến cho Diệp Đông Hoàng không có lâm hạnh nàng, hai thì tự nhiên là nói nàng... lớn! "Đúng a, chủ nhân có một bộ vật lý liệu pháp, tỷ tỷ hiện tại liền giúp muội thử một chút!" Diễm Linh Cơ nâng tay lên liền hướng Tử Nữ chộp tới.

Tử Nữ sững sờ, không rõ cái gì là vật lý liệu pháp, bất quá khi ma trảo của Diễm Linh Cơ hạ xuống, nàng lập tức minh bạch. "A...

Minh Châu tỷ tỷ cứu mạng a..." Tử Nữ khuôn mặt đỏ lên, kinh hô thành tiếng, một bên đưa tay phản kích, một bên hướng Minh Châu

chạy tới.

Minh Châu bị cuốn vào chiến trường, ba người lập tức đánh thành một đoàn! ...

Ngày thứ hai.

Nắng gắt lên cao, căn phòng tố nhã dưới ánh mặt trời xán lạn phá lệ tươi sáng, tựa như khuôn mặt kiều diễm động lòng người không tì vết của Kinh Nghê.

Lông mi dài khẽ run, Kinh Nghê mở mắt ra, phảng phất ngủ rất lâu rất lâu, ngủ đến phá lệ hương điềm, phá lệ an ổn!

Đây không chỉ là bởi vì đêm qua phá lệ điên cuồng, phá lệ hưng phấn, nàng dùng hết mỗi một phần khí lực, càng bởi vì tâm nàng đã có nơi chốn!

Có nơi chốn thì có nhà, có nhà thì có an ổn, trong lòng kiên định!

Mà tất cả những điều này, đều là bởi vì người nam nhân nàng đang gối đầu lên trong ngực này.

Ánh mắt nàng si ngốc, nhập thần đánh giá Diệp Đông Hoàng, trong lòng tình ý lao nhanh không dứt, chạy khắp tứ chi bách hài!

Một vị tuyệt thế thiên kiêu, cái thế cường giả, không chê nàng, sủng ái nàng, là bực nào may mắn!

Một nam thần hoàn mỹ như vậy, rủ lòng thương nàng, lại là bực nào hạnh phúc!

Vươn tay ôm lấy Diệp Đông Hoàng đang gối trong ngực nàng, cúi đầu hôn, tình ý không ngừng tràn đầy.

Giờ khắc này nàng không cần lại che giấu, nàng chính là nàng, không cần giấu diếm, không cần th thấp thỏm, không cần lo lắng bị phát hiện.

Diệp Đông Hoàng lại một lần nữa trong sự hít thở không thông ôn nhu mà mở mắt!

Mùi sữa rửa mặt! "Chủ nhân, cám ơn chàng!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng tỉnh lại, Kinh Nghê cúi người dâng lên nụ hôn.

Thật lâu, môi chia lìa, Diệp Đông Hoàng đem nàng ôm vào trong ngực. "Chủ nhân, lần này nô tỳ phản bội La Võng, cộng thêm thân phận của chàng, La Võng khẳng định sẽ không thiện bãi cam hưu.

Yểm Nhật tuyệt đối sẽ đích thân xuất thủ, bởi vì chưa từng có người nào dám phản bội La Võng, kẻ phản bội đều sẽ chết rất thảm!" "Yểm Nhật tu vi rất cao, đoán chừng tại Thiên Nhân Cảnh lục trọng tả hữu, Tướng quốc...

Lã Bất Vi cũng là một kẻ đáng sợ, tu vi chí ít Thiên Nhân thất trọng, bất quá hắn sẽ không đích thân xuất thủ..." Kinh Nghê chủ động nói cho Diệp Đông Hoàng tất cả tin tức về La Võng mà nàng biết.

Chỉ là rất nhiều tin tức, coi như với thân phận của nàng cũng không rõ ràng.

Nàng ngẫu nhiên biết La Võng còn có một tôn Nữ Đế, chính là người sáng lập La Võng, bất quá nàng chưa từng thấy qua, đối phương thần bí chí cực, thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Nhưng nàng biết, đối phương cũng không nghe mệnh lệnh của Lã Bất Vi! "Khu khu một cái Yểm Nhật mà thôi, cho dù Lã Bất Vi tới, Trẫm cũng nhất kiếm trảm chi!" Diệp Đông Hoàng không có để ý, lấy thực lực của hắn bây giờ, thế giới này hắn là không có người nào có thể uy hiếp được tính mạng hắn! "Nô tỳ tin tưởng chủ nhân, chủ nhân là lợi hại nhất!" Kinh Nghê tuy rằng không rõ ràng Diệp Đông Hoàng cụ thể mạnh bao nhiêu, nhưng càng hiểu rõ càng sâu, càng có thể cảm nhận được nam nhân này cường đại và khủng bố.

Tuy rằng ở chung thời gian không dài, nhưng nàng biết Diệp Đông Hoàng không phải kẻ nói khoác.

Diệp Đông Hoàng dám nói như thế, tất nhiên có thực lực cùng át chủ bài! "Sự lợi hại của Trẫm, nàng chẳng lẽ mới biết sao?" Diệp Đông Hoàng cúi đầu vùi vào trong ngực nàng.

Kinh Nghê ánh mắt thẹn thùng, tình ý phun trào, toàn thân đều mềm nhũn!

Trước đó nàng là ẩn tàng thân phận, trong lòng cảnh giác chột dạ, không dám có bất kỳ biểu hiện vượt quá giới hạn.

Bây giờ thú nhận hết thảy, toàn thân nhẹ nhõm, như vợ chồng son, như keo như sơn, ôm lấy hổ eo của Diệp Đông Hoàng, tràn đầy mê luyến. ...

Lề mề hơn nửa ngày, Diệp Đông Hoàng mới tại Kinh Nghê phục thị rời giường. "Thương Lang Vương, Ẩn Bức, Mặc Ngọc Kỳ Lân, La Võng... ngược lại là thú vị!" Rời giường xong, nhìn Minh Châu đưa lên tin tức, Diệp Đông Hoàng liên tưởng lời Hồ Mị Nhi trước đó, hắn khẳng định La Võng cùng Hàn Vương An âm thầm đạt thành hiệp nghị không thể cho ai biết nào đó.

Mà cường giả La Võng liên hệ với Hàn Vương An, mười phần có tám chín chính là Yểm Nhật còn lại của La Võng!

Tất nhiên, không loại trừ khả năng là cường giả khác của La Võng! "Trẫm đoán chừng Yểm Nhật hẳn là đang ở Tân Trịnh, nàng hẳn là có thể liên hệ với hắn a?

Để bọn hắn ám sát lâu như vậy, làm chủ nhà, Trẫm cũng nên chủ động một chút mới phải!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Kinh Nghê, trong lòng đã phán tử hình cho Yểm Nhật! "Sát thủ Thiên Tự nhất đẳng của La Võng đều có phương thức liên lạc đặc thù, nếu như hắn

ở Tân Trịnh khẳng định có thể liên hệ với hắn!" Kinh Nghê trong lòng giật mình, xem ra Diệp Đông Hoàng là muốn chủ động ra tay với Yểm Nhật, nàng cũng không do dự trực tiếp nói. "Nàng liên hệ hắn, sau đó mang Trẫm qua đó!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, nói. "Vâng, chủ nhân!" Kinh Nghê lập tức đi xuống liên hệ Yểm Nhật. "Để Mặc Nha ở ngoài thành chờ Trẫm, dẫn Trẫm đi thu thập mấy tên Thương Lang Vương kia!" Diệp Đông Hoàng đối với Triều Nữ Yêu Minh Châu phân phó.

Đối phó mấy người Thương Lang Vương, hắn phái một cái Thần Hỏa Phân Thân đi qua là đủ rồi! "Vâng!" Minh Châu gật gật đầu, đi liên hệ Mặc Nha!

An bài tốt hết thảy, Diệp Đông Hoàng vẫn như cũ nằm trong sân phơi nắng.

Minh Châu rót rượu, Kinh Nghê đấm lưng, Diễm Linh Cơ đút ăn, du nhàn tự tại.

Tử Nữ ở một bên luyện kiếm, thân tư yểu điệu, đường cong hoàn mỹ, Xích Luyện Kiếm phảng phất một đầu trường tiên lượn lờ quanh thân, gợi cảm vũ mị, yêu nhiêu cao quý, thiên kiều bá mị, diễm áp quần phương.

Chương 242

Hiện tại mới mười bốn tuổi hơn, tuy rằng nữ tử phát dục nhanh, lại là tại thế giới võ đạo, nhưng Tử Nữ vẫn như cũ còn không gian trưởng thành rất lớn, chờ thêm mấy năm nữa hoàn toàn trổ mã, không biết sẽ vũ mị bực nào, phong hoa tuyệt đại bực nào!

Xem nàng luyện kiếm cũng là một loại hưởng thụ thị giác!

Tại lúc Diệp Đông Hoàng du nhàn thưởng thức, thể nghiệm quần phương chi mỹ.

Tại một nơi yên tĩnh không bắt mắt trong thành Tân Trịnh, một bóng người vội vội vàng vàng chạy vào các lâu ẩn tàng.

Trên các lâu đứng một đạo thân ảnh khôi ngô lãnh liệt túc sát, thân ảnh này toàn thân bao phủ trong chiến giáp Tần quân, mang theo đầu khôi và mặt nạ hắc thiết, chân đạp chiến ngoa thanh đồng, bên hông treo một thanh bảo kiếm xích hồng, ẩn ẩn lộ ra sát cơ triệt cốt, làm cho người ta rùng mình.

Hắn chính là sát thủ mạnh nhất La Võng - Yểm Nhật! "Hả?" Một tên thám tử chạy vào các lâu, Yểm Nhật ánh mắt khẽ động, kinh thiên sát cơ ẩn ẩn thấu lộ ra làm cho thám tử mới tiến vào hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, trong lòng dâng lên vô tận sợ hãi. "Khởi bẩm đại nhân, Kinh Nghê có tin tức truyền đến!" Thám tử không dám thất lễ, vội vàng bẩm báo, nếu không phải là tin tức của Kinh Nghê, hắn cũng không dám tùy tiện quấy rầy Yểm Nhật, nếu không hắn khẳng định đi không ra tòa các lâu này. "Kinh Nghê!" Trong mắt Yểm Nhật lộ ra một vẻ nghiền ngẫm cùng lãnh liệt, cách không chộp một cái, đem tin tức trong tay thám tử hút vào trong tay, thản nhiên nói: "Cút!" "Vâng!" Thám tử liên lăn mang bò vội vàng rời đi các lâu, cảm thụ ánh

nắng bên ngoài, rốt cục thở dài một hơi, có loại cảm giác cùng tử thần lướt qua nhau. "Kinh Nghê, hi vọng ngươi không nên để cho ta thất vọng!" Yểm Nhật mở ra tin tức, phía trên vẫn như trước giống như cũ không có tin tức hữu dụng gì, bất quá nói có phát hiện trọng đại, muốn bẩm báo giáp mặt. "Rất tốt!" Trong mắt Yểm Nhật vẻ lãnh liệt càng đậm, trước đó hắn liền hoài nghi Kinh Nghê có thể phản bội, bây giờ nhìn thấy tin tức này, trong lòng càng thêm khẳng định. "Quả nhiên, nữ nhân chính là không đáng tin cậy, đặc biệt là sau khi bị nam nhân ngủ!" "Dám phản bội La Võng, hậu quả ngươi không gánh nổi đâu!" Yểm Nhật ánh mắt băng lãnh, thanh âm tàn nhẫn.

Nữ Đế là người sáng lập La Võng, nhưng đã mặc kệ sự tình La Võng, hắn liền tương đương với người quản lý của La Võng.

Đối với kẻ phản bội, nhất định phải giết gà dọa khỉ, nếu không sẽ có người thứ hai, người thứ ba... lâu ngày, uy nghiêm La Võng sẽ không còn tồn tại!

Chết, thường thường là chuyện đơn giản nhất!

Trên đời này còn có rất nhiều thứ so với cái chết càng thêm khủng bố! "Liền lấy ngươi cùng Diệp Đông Hoàng một lần nữa tạo dựng uy nghiêm của La Võng, thần thánh không thể xâm phạm!" Yểm Nhật nắm chặt Yểm Nhật Kiếm bên hông.

Huyền Tiễn, Lục Kiếm Nô bỏ mình, bây giờ cộng thêm Kinh Nghê phản bội, uy nghiêm La Võng rớt xuống ngàn trượng, hắn nhất định phải dùng thủ đoạn thiết huyết vãn hồi! "Truyền lệnh xuống, tất cả sát thủ cấp Sát Tự trở lên không có nhiệm vụ trọng yếu, toàn bộ dùng tốc độ nhanh nhất đến Tân Trịnh tập hợp chờ lệnh!" Yểm Nhật phân phó.

Lần này hắn muốn trước mặt một đám sát thủ La Võng đích thân xử quyết Kinh Nghê cùng Diệp Đông Hoàng, để chấn chỉnh uy nghiêm

La Võng!

Để tất cả mọi người biết, phản bội La Võng là kết cục gì! ...

Huyết Y Bảo. "Chủ nhân, vừa mới nhận được tin tức của Yểm Nhật, hắn nói hắn hiện tại không ở Tân Trịnh, đang chấp hành nhiệm vụ, năm ngày sau mới có thể đến Tân Trịnh, đến lúc đó sẽ thông báo địa điểm gặp mặt!" Kinh Nghê đứng ở sau lưng, một bên đấm lưng cho Diệp Đông Hoàng, một bên đem tin tức lấy được nói cho Diệp Đông Hoàng, đồng thời nhắc nhở: "Ta cảm giác Yểm Nhật hắn là phát hiện một chút manh mối, thời gian năm ngày này khẳng định đang chuẩn bị cái gì!" "Biểu hiện của nàng trước đó, đối phương khẳng định sẽ hoài nghi.

Bất quá không sao cả, hắn nếu đem cao thủ La Võng đều điều đến thì càng tốt, vừa vặn một lưới bắt hết!" Diệp Đông Hoàng không có để ý.

Trong khoảng thời gian này, hắn không chỉ tự sáng tạo Vạn Đạo Quyền cùng Vạn Đạo Kiếm, tu vi cũng đạt tới Thiên Nhân tứ trọng, tương đương với từ Thiên Nhân Cảnh sơ kỳ đỉnh phong bước vào Thiên Nhân Cảnh trung kỳ!

Đây là một cái tiểu cảnh giới tăng lên, Vạn Đạo Chân Ý thuế biến, thực lực bạo trướng, so với trước kia khởi mã tăng lên gấp mười!

Đây chính là không có thế giới hạn chế, lấy thiên phú của Diệp Đông Hoàng, cho dù Vạn Đạo Chân Ý khó tu, tu vi đồng dạng tăng trưởng nhanh chóng.

Chiếu theo tốc độ tăng lên này, không cần mấy năm, tu vi của hắn sẽ đạt tới cực hạn của thế giới này, khó mà tăng lên.

Bất quá, Diệp Đông Hoàng không để ý, hắn cũng không nóng lòng tăng tu vi, có thể đem cơ sở đánh lao, vạn trượng cao lâu bình địa

khởi, phía dưới càng là rộng lớn, về sau có thể đạt tới độ cao càng cao. "Nếu là cao thủ La Võng ra hết, sau đó bị chủ nhân một lưới bắt hết, e là Thất quốc đều phải run rẩy!" Minh Châu đôi mắt đẹp hàm tiếu, đối với sự cường đại của Diệp Đông Hoàng rất có thể nghiệm, cũng không lo lắng.

Nàng ngọc thủ tinh tế, mười ngón thon dài, nhẹ nhàng hái xuống một quả nho, lột vỏ, đưa đến bên miệng Diệp Đông Hoàng. "Thiên hạ Thất quốc này đều sẽ là của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, nhìn về phía chân trời, há miệng ăn nho.

Cùng lúc đó, Thần Hỏa Phân Thân của hắn cũng đi theo Mặc Nha cùng Anh Ca tiến về sào huyệt của Thương Lang Vương. "Chủ nhân, Thương Lang Vương thích làm bạn cùng bầy sói, ở tại một vùng hoang lĩnh tới gần đất Bách Việt, bây giờ sắc trời không còn sớm, chúng ta có nên ngày mai lại đi hay không?" Tịch dương tây hạ, tàn dương như huyết, Anh Ca đi theo sau lưng Diệp Đông Hoàng, nhìn sắc trời dần dần lờ mờ, đề nghị. "Không cần!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, Anh Ca cũng không nói thêm gì nữa, ba người hướng về vị trí Thương Lang Vương đã thăm dò được cấp tốc tiến hành.

Ước chừng sau hai canh giờ, Diệp Đông Hoàng cùng Anh Ca, Mặc Nha rốt cục đi tới một mảnh sơn lâm hoang tàn vắng vẻ âm u.

Sắc trời đã hoàn toàn hắc ám, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt vương xuống, đầy sao trên bầu trời lấp lóe.

Hô hô ~ Ngao ô ~ Từng trận gió lạnh gào thét bên tai, các loại dã thú tê hống, quỷ khóc sói gào.

Bốn phía một mảnh lờ mờ, nếu là người bình thường thật không dám nửa đêm chạy đến vùng núi hoang vu không người ở này.

Đáng tiếc Diệp Đông Hoàng cùng Anh Ca, Mặc Nha đều không

phải người bình thường!

Đêm tối là thiên đường của kẻ săn mồi, vô số trùng kiến điểu thú xuất hiện, chung quanh hiển hiện từng đôi mắt xanh mơn mởn, trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện mấy bộ thi cốt, rất nhiều đều bị dã thú xé rách qua, hoang dã này không biết chôn vùi bao nhiêu sinh mệnh.

Sơn gian có sương mù dâng lên, bất quá đối với bọn hắn đều không có ảnh hưởng gì.

Diệp Đông Hoàng có thể ngự không mà đi, Anh Ca cùng Mặc Nha tuy rằng không thể ngự không, nhưng khinh công tuyệt đỉnh, mũi chân khẽ điểm ngọn cây, như chim chóc linh hoạt, nhẹ nhàng mẫn tiệp, tiêu sái bất kham.

Ngao ô ~ Ngao ô ~ Không bao lâu, ba người Diệp Đông Hoàng đi tới trước một chỗ sơn lĩnh, nơi này bầy sói rõ ràng tăng nhiều, nhìn sơ qua, chí ít có mấy trăm con.

Nhìn thấy ba người Diệp Đông Hoàng đến, bầy sói lập tức cảnh giác lên, con mắt xanh mơn mởn tản ra ánh mắt thị huyết hung tàn. "Giết!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, linh thức quét qua chung quanh, trong nháy mắt tỏa định một cái sơn động ẩn nấp, đạp bộ đi đến.

Hống ~ Ngao ô ~ Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đi hướng cửa hang, bầy sói lập tức xao động, hướng về phía Diệp Đông Hoàng rống to, một số dã lang hung tàn thậm chí hướng về phía Diệp Đông Hoàng lao tới, đáng tiếc căn bản không chạm được vào hắn.

Vù vù vù!

Lúc này, nhận được mệnh lệnh của Diệp Đông Hoàng, Mặc Nha cũng động, từng phiến lông vũ màu đen bay ra, bắn về phía bầy sói.

Lông vũ nhìn như mềm mại kia tại trong tay Mặc Nha hóa thành ám khí sắc bén, đem cổ từng con dã lang xuyên thủng, tiếng kêu gào

vang vọng tứ phương, bách thú hốt hoảng.

Anh Ca không có động thủ, hộ vệ ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng, như thị vệ thân cận!

Tại cửa hang cũng có dã lang thể hình phá lệ tráng kiện, bất quá tại trong tay Anh Ca trong nháy mắt liền bị giải quyết! "Kiệt kiệt, không nghĩ tới hoang sơn dã lĩnh nhà ta cũng có quý khách đêm khuya đến thăm, thật sự là vinh hạnh đã chí..." Thanh âm khàn khàn khó nghe từ trong động truyền ra, âm lãnh sấm nhân, bất quá lại không có người đi ra, dường như là đang chờ Diệp Đông Hoàng đi vào. "Chủ nhân, thuộc hạ đi vào bắt hắn ra!" Anh Ca nhìn sơn động trước mặt, cửa hang chật hẹp, chỉ có một người cao, bên trong lờ mờ không ánh sáng, uốn lượn khúc khuỷu, nhìn không thấy đáy, cho người ta cảm giác thâm bất khả trắc, rất là nguy hiểm, bên trong khả năng có mai phục. "Không cần!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp đi vào, thực lực Thương Lang Vương không yếu, lấy thực lực Anh Ca hiện tại đoán chừng không phải đối thủ, vẫn là hắn xuất thủ tương đối dứt khoát lưu loát.

Hắc ám đối với Diệp Đông Hoàng không có ảnh hưởng, thông đạo chín khúc mười tám ngã rẽ, bò rạp tiến lên mấy chục bước, bỗng nhiên rộng rãi.

Bên trong là một không gian khoáng đạt, cũng không giống như thông đạo hắc ám kia, bốn phía có dạ minh châu làm nguồn sáng. "Ngươi chính là Diệp Đông Hoàng?" Thanh âm khàn khàn khó nghe vang lên.

Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái liền thấy được đối phương, mang theo mặt nạ nửa mặt lục nhãn, ngồi ở trên giường đá, nhưng cả người lại như báo săn thân thể kéo căng, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, tùy thời sẽ phát ra một kích trí mạng.

Ở bên cạnh hắn còn có một nữ nhân quần áo không che đậy được

thân thể bị tra tấn đến thảm không nỡ nhìn.

Căn cứ vải vóc bị xé nát trên người, hẳn chính là phi tử trong vương cung đột nhiên mất tích mà Hồ Mị Nhi nói.

Xem ra Thương Lang Vương cũng không có giết đối phương, mà là giữ lại nơi này cung phụng hắn vui đùa.

Người sau không chết lại so với chết còn khó chịu hơn!

Nhìn thảm trạng kia, thật sự là sống không bằng chết!

Hiển nhiên, Thương Lang Vương tuy rằng thích bầy sói, nhưng dù sao cũng là người, là một nam nhân, một mình đợi lâu vẫn là cần nữ nhân!

Bất quá Thương Lang Vương cũng là ở cùng dã thú lâu, tựa hồ có chút biến thái, thú tính quá nặng! "Nếu biết Trẫm, vậy chịu chết đi!" Đối với loại người như Thương Lang Vương, Diệp Đông Hoàng không có ý niệm thu phục gì, trực tiếp giết cho sạch sẽ! "Thật cho là ngươi ăn chắc ta rồi?" Trong lòng Thương Lang Vương hiện lên một vẻ kinh sợ, nhưng trên miệng vẫn không cam lòng yếu thế, ánh mắt lộ ra một vẻ ngoan lệ, dùng sức ấn một cái cơ quan bên cạnh!

Oanh long!

Cả cái sơn động chấn chiến, vị trí Thương Lang Vương ngồi lập tức lõm xuống, cùng lúc đó, cửa hang phía sau lối vào cũng có tảng đá lớn rơi xuống, đem đường ra ngăn chặn.

Hơn nữa còn không chỉ như thế, Diệp Đông Hoàng cảm giác được cái sơn động này sắp sập rồi!

Nói cách khác Thương Lang Vương chuẩn bị đem bọn hắn đè chết ở trong cái sơn động này! "Không tốt!" Anh Ca kinh hô, cảm thụ phía sau có tảng đá lớn chặn đường, lập tức hướng về phía trước phóng đi, muốn bắt lấy Thương Lang Vương, nhưng là một đạo thạch môn

rơi xuống, đem lối vào Thương Lang Vương đào tẩu gắt gao phong bế.

Thạch môn to lớn hậu trọng kia, coi như lấy công lực của nàng, cũng không có khả năng một chút phá vỡ! ... "Chuẩn bị ngược lại là rất đầy đủ!" Diệp Đông Hoàng linh thức tản ra, phát hiện Thương Lang Vương tại địa phương phía dưới sơn động khoảng ba mươi mét chuẩn bị một con đường đào sinh, giờ phút này đang phi tốc đào tẩu!

Chương 243

Oanh long! "Không tốt, chủ nhân, sơn động sắp sập!" Anh Ca đi vào bên cạnh Diệp Đông Hoàng, nhìn sơn động trước sau bị phong bế không đường có thể lui, trong mắt tràn đầy lo lắng! "Trẫm đã dám đi vào, liền không sợ hắn giở trò!" Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy eo thon mềm mại của Anh Ca, gắt gao ôm vào trong ngực.

Ông!

Sau một khắc, Đông Hoàng Kiếm hiện lên, hắn cả người nhảy lên, sau đó nhân kiếm hợp nhất, lao xuống phía dưới.

Vù!

Kiếm ý lăng lệ phong mang trong nháy mắt vỡ nát tất cả trở ngại, uyển như một đạo quang hung hăng bắn vào lòng đất! "Diệp Đông Hoàng, mặc cho ngươi võ công cao tới đâu, còn không phải trúng chiêu của ta!" Lúc này, trong mật đạo dưới lòng đất, đôi mắt xanh mơn mởn của Thương Lang Vương tràn ngập hưng phấn khó nói lên lời, hướng về phía trước phi bôn.

Sơn động sụp đổ cũng có khả năng ảnh hưởng đến mật đạo này.

Nếu như mật đạo này bị đè sập, hắn cũng phải đi đời nhà ma.

Hắn nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất rời đi!

Về phần nữ nhân kia, hắn tự nhiên là ném ở phía sau để nàng chờ chết.

Vốn dĩ cũng là muốn diệt khẩu, chỉ là hắn thấy đối phương tư sắc không tệ, lưu lại chơi một đoạn thời gian mà thôi!

Oanh!

Ngay tại lúc này, một đạo kiếm ý lăng lệ lao xuống, Thương Lang Vương toàn thân băng lãnh, đầu óc trống rỗng, cả người phảng phất đều tại dưới kiếm ý này ngưng cố. "Không..." Nguy hiểm cực hạn truyền đến, Thương Lang Vương mắt thử muốn nứt, sau đó ý thức lâm vào hắc ám, thân thể nổ tung, hóa thành bột mịn.

Quang mang liễm đi, thân ảnh Diệp Đông Hoàng ôm Anh Ca xuất hiện tại vị trí Thương Lang Vương!

Một cái Vô Địch Đại Tông Sư mà thôi, dưới một kiếm toàn lực của Diệp Đông Hoàng, tự là phấn thân toái cốt, ngay cả cặn cũng không còn! "Chủ nhân!" Anh Ca si ngốc nhìn khuôn mặt đạm nhiên tuấn lãng của Diệp Đông Hoàng thất thần, cảm thụ lồng ngực ấm áp hữu lực cùng bàn tay to nóng hổi bên eo, trái tim phanh phanh trực khiêu.

Thật sự là quá lợi hại!

Trong nháy mắt tại trong nham thạch dày mấy chục mét xé rách một con đường, còn thuận tay trấn sát Thương Lang Vương, quả thực như thần như ma! "Nhìn đủ chưa?" Diệp Đông Hoàng buông Anh Ca ra, nhìn ánh mắt si mê của người sau, khóe miệng giương lên. "A, chúc mừng chủ nhân, chủ nhân thần uy, sở hướng vô địch!" Anh Ca nghe vậy, trong nháy mắt bừng tỉnh, quỳ một chân trên đất, cung hạ nói. "Đêm nay ở lại thị tẩm!" Diệp Đông Hoàng ném xuống một câu, đi ra phía ngoài.

Đối với mỹ nữ, Diệp Đông Hoàng chưa bao giờ che giấu dục vọng chiếm hữu của mình!

Thiên hạ này đều sẽ là của hắn, đồ vật tốt, đều là của hắn.

Làm hoàng đế có dục vọng chiếm hữu cường đại, coi như hắn không dùng, cũng muốn giữ lấy chiếm làm của riêng! "Vâng, chủ nhân!" Anh Ca sững sờ, lập tức khuôn mặt "bá" một cái hiện ra một

vẻ tu hồng, kiều diễm động lòng người.

Đối mặt mệnh lệnh của Diệp Đông Hoàng, nàng không cách nào kháng cự, trong lòng cũng tịnh không kháng cự, ẩn ẩn còn mang theo một vẻ hưng phấn cùng chờ mong.

Trước đó Cơ Vô Dạ cũng muốn nàng thị tẩm, lúc ấy trong lòng nàng tuyệt vọng, chỉ là không cách nào phản kháng.

Đồng dạng mệnh lệnh, thái độ của nàng hoàn toàn khác biệt.

Chỉ có thể nói rõ, đẹp trai chính là có thể muốn làm gì thì làm!

Đáng tiếc, Cơ Vô Dạ còn chưa kịp hưởng dụng, liền bị Diệp Đông Hoàng xử lý!

Tất cả của hắn đều quy về Diệp Đông Hoàng thu nạp!

Mang theo tâm tình chờ mong thấp thỏm, Anh Ca vội vàng đuổi theo Diệp Đông Hoàng, đi ra cửa mật đạo.

Cửa ra mật đạo ngay tại bên cạnh cửa vào sơn động vừa rồi không xa, bị cành cây cỏ dại ẩn tàng. "Chủ nhân!" Bên ngoài giải quyết bầy sói, Mặc Nha nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đi ra, trong mắt tràn đầy vui mừng, tiến lên thỉnh tội nói: "Chúc mừng chủ nhân thoát khốn, thuộc hạ chưa thể tra rõ tình huống, hại chủ nhân trúng mai phục, xin chủ nhân trách phạt!" "Được rồi, chờ giải quyết Ẩn Bức cùng Mặc Ngọc Kỳ Lân rồi nói sau!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, lúc này hiển nhiên không phải lúc truy cứu trách nhiệm cùng trách phạt.

Nói xong, Diệp Đông Hoàng liền xoay người rời đi. "Vâng!" Mặc Nha vội vàng đứng dậy cùng Anh Ca cùng một chỗ đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng.

Vù!

Đột nhiên, một mũi tên nhọn hướng về phía Diệp Đông Hoàng bạo xạ mà đến! "Chủ nhân cẩn thận!" Mặc Nha kinh hô, thân ảnh khẽ động, hướng về phía Diệp Đông Hoàng lao đi, tựa hồ muốn hộ giá.

Xùy rồi!

Lúc này, một đạo đao quang sáng chói đột nhiên sáng lên, hung hăng đâm vào hậu tâm Diệp Đông Hoàng.

Mà một đao này chính là do Mặc Nha lấy danh nghĩa hộ vệ lao đến trước mặt Diệp Đông Hoàng đột nhiên xuất thủ. "Hả?

Chủ nhân!" Anh Ca đại kinh, không nghĩ tới Mặc Nha cư nhiên xuất thủ đánh lén Diệp Đông Hoàng, trong lòng trong nháy mắt dâng lên vô tận nộ hỏa, hướng Mặc Nha cùng Diệp Đông Hoàng vọt tới! "Mặc Ngọc Kỳ Lân!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng thản nhiên cúi nhìn Mặc Nha đang nằm chủy thủ trước người, phảng phất người bị đâm không phải là hắn, sau đó bàn tay lớn vươn ra, dưới ánh mắt kinh hãi của người sau, thiểm điện bàn bóp lấy cổ đối phương. "Mặc Ngọc Kỳ Lân?" Anh Ca đang muốn xuất thủ công kích Mặc Nha bỗng nhiên dừng lại, đi vào bên cạnh Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy kinh kỳ.

Bất quá nghĩ đến năng lực của Mặc Ngọc Kỳ Lân, lập tức thích nhiên, khó trách "Mặc Nha" sẽ ám sát Diệp Đông Hoàng, nguyên lai là Mặc Ngọc Kỳ Lân giả trang! "Nguyệt hắc phong lãnh, tác mệnh vô hình, thiên biến mạc danh.

Mặc Ngọc Kỳ Lân, đệ nhất sát thủ Hàn Quốc!" Đối với những thứ này, Anh Ca tự nhiên biết, bất quá tận mắt nhìn thấy, vẫn như cũ chấn hám.

Vừa rồi nàng hoàn toàn không có nhìn ra "Mặc Nha" cư nhiên là Mặc Ngọc Kỳ Lân giả trang. "Ta thất bại, ngươi giết ta đi!" Thanh âm khàn khàn vang lên, Mặc Ngọc Kỳ Lân ánh mắt tuyệt vọng, cảm thụ

bàn tay lớn đang bóp lấy cổ nàng có sức mạnh cường đại, cùng với nhục thân khủng bố nàng cảm nhận được khi vừa rồi đâm trúng Diệp Đông Hoàng, nàng sinh không nổi mảy may ý niệm giãy dụa.

Thật sự quá mạnh!

Hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp!

Lấy nhục thân của Diệp Đông Hoàng, dù là đứng đấy bất động, nàng cũng không cách nào giết chết đối phương!

Oanh!

Bàn tay lớn đang bóp lấy cổ Mặc Ngọc Kỳ Lân của Diệp Đông Hoàng chấn động, khí tức khủng bố trong nháy mắt vỡ nát tất cả ngụy trang trên người người sau.

Ba nghìn tóc đen trên đầu nàng đang búi chặt tản ra, như thác nước rủ xuống.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, lộ ra một khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ, đôi mắt linh động ảm đạm vô quang, mặt như tro tàn.

Áo khoác trên người cũng bị chấn nát, lộ ra thân tư ngạo nhiên.

Eo thon tinh tế, doanh doanh một nắm, đường cong hoàn mỹ, ba lan tráng khoát.

Đôi chân dài thẳng tắp dưới ánh trăng phảng phất như cột ngọc ngà voi, cơ thể tinh oánh, dập dờn tỏa sáng. "Mặc Ngọc Kỳ Lân cư nhiên là nữ nhân, còn là một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp như vậy!" Anh Ca trừng lớn mắt, khó có thể tin, Mặc Ngọc Kỳ Lân thế nhưng là đệ nhất sát thủ Hàn Quốc, thành danh nhiều năm, làm sao có thể là nữ nhân trẻ tuổi như vậy! "Chưa từng có ai thấy qua chân diện mục Mặc Ngọc Kỳ Lân, Mặc Ngọc Kỳ Lân có thể là một người, cũng có thể là một tổ chức, hoặc là một thế lực truyền thừa!" Diệp Đông Hoàng không che giấu chút nào đánh giá trên dưới, thản nhiên giải thích.

Anh Ca chợt hiểu, thật sự là một lá che mắt, ai quy định Mặc Ngọc Kỳ Lân trước mắt cùng Mặc Ngọc Kỳ Lân trước kia là một người rồi?

Đã không ai thấy qua chân diện mục, vậy khả năng liền quá nhiều! "Ngươi... muốn làm gì?" Ánh trăng băng lãnh chiếu vào trên mặt, trong lòng Mặc Ngọc Kỳ Lân dâng lên một tia hàn ý, đặc biệt là cảm thụ ánh mắt Diệp Đông Hoàng, nàng toàn thân không được tự nhiên, yếu ớt chất vấn. "Cho ngươi một cơ hội, từ nay về sau hiệu mệnh với Trẫm!" Nhìn ánh mắt kiều tu sợ hãi của Mặc Ngọc Kỳ Lân, Diệp Đông Hoàng hờ hững mở miệng.

Năng lực thiên biến vạn hóa của người sau chính là nhân tuyển không thể thay thế để làm thích khách cùng thám tử, rất thích hợp gia nhập tổ chức Thiên Mệnh cũng như La Võng ở chủ thế giới. "Chủ...

Chủ nhân!" Đối đầu ánh mắt Diệp Đông Hoàng, Mặc Ngọc Kỳ Lân tâm thần run lên, do dự một chút, yếu ớt gọi.

Nàng vốn là thích khách, cũng không có lập trường gì, nếu như Diệp Đông Hoàng vừa rồi trực tiếp giết nàng thì cũng thôi, bây giờ thân phận bị vạch trần, nàng nếu là chọc giận Diệp Đông Hoàng, còn không biết sẽ là kết cục gì.

Nàng cùng người giao lưu rất ít, không quá biết cùng người khác giao tiếp, trước kia chỉ là đi theo sư phụ nàng học tập chi đạo ám sát, sau khi sư phụ nàng chết, liền kế thừa xưng hào Mặc Ngọc Kỳ Lân trở thành một tên sát thủ.

Nàng cũng đã gặp qua quá nhiều hắc ám, gặp qua kết cục của nữ nhân bị người bắt làm tù binh, nhất là nữ nhân xinh đẹp, ngẫm lại liền đáng sợ! "Chúc mừng ngươi làm ra một cái lựa chọn chính xác!" Diệp Đông Hoàng buông lỏng cổ nàng, tại trên khuôn mặt trắng nõn của Mặc Ngọc Kỳ Lân nhéo nhéo, người sau rụt cổ một cái, trong mắt tràn

đầy sợ hãi cùng kính sợ.

Chương 244

Đối mặt Diệp Đông Hoàng, nàng tựa như một con cừu non đợi làm thịt.

Diệp Đông Hoàng phát hiện sát thủ khiến người nghe tin đã sợ mất mật này sau khi bị giải khai chân diện mục, có chút xuẩn manh xuẩn manh, rất dễ chơi!

Bất quá, đối phương giết người cũng là ngoan lạt, một kiếm vừa rồi đâm hắn không có bất kỳ do dự cùng lưu tình nào, thời cơ nắm chắc cũng rất chuẩn, là một thích khách hợp lệ.

Đáng tiếc gặp phải là Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng nhìn thấy nàng một chút liền nhìn thấu, tại trước mặt Vạn Đạo Đế Mâu, tất cả ngụy trang của nàng đều không chỗ che thân.

Nhìn kiều khu yểu điệu của nàng đang hơi run rẩy, Diệp Đông Hoàng lấy ra một kiện trường bào khoác cho nàng. "Cám ơn chủ nhân!" Mặc Ngọc Kỳ Lân thấp giọng bái tạ, trong lòng hơi thở dài một hơi. "Ngoại trừ Mặc Ngọc Kỳ Lân, còn có tên khác sao?" Diệp Đông Hoàng biết Mặc Ngọc Kỳ Lân chỉ là một cái tên hiệu hoặc là xưng hào, không phải tên thật của nàng. "Sư phụ gọi ta Lân Nhi, là sư phụ nuôi ta lớn lên, ngoại trừ sư phụ, ta cũng không có cùng người khác sinh hoạt qua, người khác đều gọi ta Ngọc Kỳ Lân!" "Sư phụ ta đã qua đời!" Thanh âm Ngọc Kỳ Lân có chút sa sút, ngoại trừ sư phụ nàng, trên đời này nàng cũng không còn người thân nào! "Mặc Nha đâu?" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, khó trách nha đầu này lúc giết người rất lợi hại, sau khi bị bắt lại đối mặt hắn tựa như một tiểu nữ hài không rành thế sự, nguyên lai nàng chỉ biết giết người.

Đoán chừng sư phụ nàng cũng chỉ dạy nàng giết người! "Hắn bị ta đâm bị thương sau đó bỏ chạy, con dơi lớn kia đi đuổi theo!" Ngọc Kỳ Lân chỉ một phương hướng nói. "Xem ra các ngươi là thiết kế tốt một cái cạm bẫy chờ Trẫm đến, hành tung của các ngươi có thể bị Mặc Nha phát hiện, cũng là cố ý bộc lộ!" Diệp Đông Hoàng trước đó lúc bước vào sơn động liền ẩn ẩn đoán được trúng mai phục, tất cả những thứ này đều là thiết kế tốt.

Đương nhiên, cũng không loại trừ Thương Lang Vương quá mức thận trọng.

Bất quá, thời khắc nhìn thấy Ngọc Kỳ Lân, Diệp Đông Hoàng trong lòng xác định, đây là một cái bẫy, một cái bẫy dẫn quân vào rọ.

Nếu không, Ngọc Kỳ Lân không có khả năng vừa vặn xuất hiện ở nơi này ám sát hắn!

Hiển nhiên là sớm có chuẩn bị! "Kỳ thật chúng ta không có ý định đối phó ngươi, những thứ này đều là vì chuẩn bị cho hai người bọn họ!" Ngọc Kỳ Lân nhìn thoáng qua Anh Ca, tình huống cụ thể nàng không phải rất rõ ràng, nhưng Diệp Đông Hoàng minh bạch, nàng hẳn là giao cho La Võng đối phó. "Thuộc hạ vô năng, trúng bẫy rập của địch nhân, xin chủ nhân trách phạt!" Trong mắt Anh Ca tràn đầy xấu hổ, tra xét tin tức Thương Lang Vương, nàng cũng có phần, lần này trúng phục, nàng khó từ tội lỗi.

Nếu không phải có Diệp Đông Hoàng, nàng cùng Mặc Nha khả năng liền bỏ mạng ở nơi này! "Trước đi tìm Mặc Nha!" Diệp Đông Hoàng một tay bắt lấy Anh Ca, một tay bắt lấy Ngọc Kỳ Lân, đằng không mà lên, hướng về phía Mặc Nha đào tẩu truy kích. ...

Trong đêm tối, hai đạo thân ảnh đen kịt như mực tại trong núi rừng phi dược tật chạy.

Phía trước một đạo thân ảnh dáng người ưu nhã khinh linh, uyển

như một con chim, nhưng mà phần bụng lại có một vết thương không ngừng chảy máu.

Phía sau là một đạo thân ảnh xấu xí miệng nhọn má khỉ, sau lưng một đôi cánh màu đen uyển như một con dơi hình người, đuổi sát không buông.

Hai người này rõ ràng là Mặc Nha cùng Ẩn Bức. "Tiểu tử, ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn chịu chết đi!" Ẩn Bức liếm liếm đôi môi tinh hồng, hắn thích nhất là máu tươi của cường giả.

Hút lưu ~ Tư vị kia, so với người bình thường sảng khoái gấp trăm lần! "Muốn giết ta, đuổi kịp ta rồi nói sau!" Thanh âm trêu tức của Mặc Nha vang lên, trong lòng lại rất là phẫn nộ lo lắng.

Nếu không phải bị Mặc Ngọc Kỳ Lân giả trang Diệp Đông Hoàng đánh lén thụ thương, Ẩn Bức ngay cả tư cách đi theo phía sau hắn hít bụi cũng không có. "Chủ nhân bị chôn vùi tại dưới núi, ta nhất định phải chạy về thông tri phu nhân bọn hắn!" Mặc Nha ấn xuống vết thương ở bụng, cắn răng kiên trì, trong mắt tràn đầy ảo não áy náy.

Đến giờ khắc này, hắn tự nhiên minh bạch trúng mai phục của người khác!

Những thứ này đều là trách nhiệm của hắn! "Tiểu tử, ngươi xem lại ngươi đi, không ngừng mất máu, bước chân phù phiếm, còn có thể chạy bao xa?" Trong lòng Ẩn Bức ảo não, không nghĩ tới Mặc Nha có thể chạy như vậy, hắn thế mà đuổi không kịp. "Tiểu tử, từ bỏ giãy dụa đi, lão phu sẽ cho ngươi một cái thống khoái, sẽ không để ngươi cảm thấy thống khổ, chẳng lẽ ngươi cho rằng còn có thể có kỳ tích xuất hiện sao?" Ẩn Bức không ngừng mở miệng đả kích, muốn để Mặc Nha trong lòng sớm một chút tuyệt vọng, từ bỏ trị liệu. "Kỳ tích chưa hẳn sẽ không xuất hiện!" Đột nhiên, thanh âm đạm mạc uy nghiêm tại bầu trời đêm yên tĩnh vang lên, một đạo hỏa diễm vạch phá

trường không mà đến. "Chủ nhân!" Thân hình Mặc Nha bỗng nhiên dừng lại, trong mắt lộ ra kinh hỉ to lớn. "Chủ nhân?" Thân thể Ẩn Bức khựng lại, ánh mắt đỏ rực ngước lên, chỉ thấy một đoàn hỏa diễm uyển như lưu tinh xé rách màn đêm, rơi xuống trước mặt hắn.

Hỏa diễm tan đi, Diệp Đông Hoàng ôm Anh Ca và Ngọc Kỳ Lân xuất hiện! "Diệp Đông Hoàng!" Đồng tử Ẩn Bức co rụt lại, trong lòng kinh hãi.

Hắn tuy thực lực không tệ, nhưng chưa tự đại đến mức cho rằng có thể đối kháng với Diệp Đông Hoàng. "Ngươi chính là Ẩn Bức?" Diệp Đông Hoàng buông Anh Ca và Ngọc Kỳ Lân xuống, đánh giá Ẩn Bức.

Đầu nhọn cằm nhọn, đôi mắt đỏ ngầu, lưng còng eo gập, gầy trơ cả xương, trông chẳng khác nào quái vật nửa người nửa dơi.

Bộ dạng này không cần ra tay cũng có thể dọa trẻ con khóc thét! "Chí!" Một tiếng rít chói tai đột nhiên vang lên, Ẩn Bức xoay người hóa thành con dơi bỏ chạy, toàn bộ quá trình liền mạch lưu loát, không có chút do dự nào. "Trước mặt Trẫm mà còn muốn chạy?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng bình tĩnh, ngón trỏ và ngón giữa khép lại hóa thành kiếm chỉ, hướng về phía Ẩn Bức điểm nhẹ một cái, kiếm khí từ đầu ngón tay bạo xạ mà ra.

Nhất Dương Chỉ! "Không ổn!" Ẩn Bức hồn phi phách tán, trong lòng dâng lên nỗi đại khủng bố, đôi cánh đen sau lưng dùng sức vỗ mạnh muốn né tránh.

Tuy nhiên kiếm khí thực sự quá nhanh, ngay khi hắn cảm giác được nguy cơ giáng lâm, lông tóc dựng đứng thì kiếm khí đã bạo xạ tới nơi.

Khoảnh khắc tiếp theo, không chút hồi hộp nào xuyên thủng đầu hắn, ý thức chìm vào bóng tối.

Bịch!

Máu tươi văng tung tóe, thân thể Ẩn Bức nện xuống đất, cuốn lên một trận bụi đất. "Hảo lợi hại!" Ngọc Kỳ Lân trong lòng chấn động.

Tuy biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nàng đối mặt với hắn hoàn toàn không có lực phản kháng, nhưng nhìn thấy Diệp Đông Hoàng tùy tiện một chỉ điểm chết Ẩn Bức - kẻ có thực lực không kém gì nàng - đơn giản như nghiền chết một con kiến, loại thị giác xung kích này quá mức rung động! "Chủ nhân uy vũ!" Anh Ca và Mặc Nha phụng thừa nói.

Anh Ca giờ phút này không quá bất ngờ, so với việc Diệp Đông Hoàng trước đó một kiếm xuyên thấu mấy chục mét tầng nham thạch chấn sát Thương Lang Vương, thì một chỉ điểm chết Ẩn Bức đã bình thản hơn nhiều.

Căn bản không tính là gì!

Mặc Nha trong lòng lại giống như Ngọc Kỳ Lân, kinh hãi không thôi.

Trước đó tốc độ Diệp Đông Hoàng lao tới không biết vượt qua hắn bao nhiêu lần, thực lực lại càng không cần phải nói!

Quả nhiên, Chủ nhân chính là Chủ nhân!

Vô luận tốc độ hay võ công đều không phải thứ hắn có thể so sánh! "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, mang theo Ngọc Kỳ Lân cùng Anh Ca, Mặc Nha quay về phân bộ Thiên Mệnh.

Phân bộ Thiên Mệnh nằm ngoài thành Tân Trịnh, tiện cho thành viên tổ chức ra vào, không dễ bị người phát hiện. "Chức hạ làm việc bất lợi, xin Chủ nhân trách phạt!" Trở lại phân bộ, Mặc Nha và Anh Ca quỳ một chân trên đất, vẻ mặt xấu hổ.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng tới, bọn hắn quá khứ khẳng

định trúng mai phục, mười phần chết chín!

Bọn hắn trúng mai phục không quan trọng, nhưng còn lôi Diệp Đông Hoàng vào cạm bẫy, có thể nói là sai lầm nghiêm trọng! "Mỗi người một trăm roi!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, có công thì thưởng, có tội thì phạt.

Lần này trúng mai phục, bất kể nguyên nhân gì, hai người đều khó thoát khỏi trách nhiệm. "Đa tạ Chủ nhân!" Mặc Nha và Anh Ca bái tạ, trong lòng không hề oán ngôn, lần này đích xác là lỗi của bọn hắn.

Ngay sau đó, bốn thành viên Chấp Pháp tiến lên, đưa hai người bọn hắn xuống!

Chát!

Chát chát chát!

Mỗi một roi quất xuống đều mang theo một vệt máu hoa, da tróc thịt bong, âm thanh thanh thúy vang dội khiến người ta rùng mình, đáy lòng phát lạnh.

Khi chịu phạt không thể vận công ngăn cản, mà nhân viên Chấp Pháp lại có thể vận công, chỉ cần cam đoan không đánh chết đánh tàn phế là được.

Nhục thân càng mạnh, dùng sức càng lớn!

Bất kể thực lực mạnh yếu, đều có thể đánh cho ngươi chết đi sống lại! "Hít!

Là Mặc Nha thống lĩnh và Anh Ca thống lĩnh!" "Nhìn thôi đã thấy đau!" "Nghe nói nhiệm vụ bọn họ thực hiện suýt nữa thất bại, trúng mai phục của địch nhân, nếu không phải Chủ nhân thần công cái thế thì đã toàn quân bị diệt rồi!" "Không biết là nhiệm vụ gì?

Chương 245

Chúng ta có tham dự trong đó không?" "Hy vọng không quá thảm!" Các thành viên Thiên Mệnh quan sát trong bóng tối âm thầm kinh hãi, trong lòng có chút thấp thỏm.

Nhiệm vụ mà Mặc Nha, Anh Ca và cả Diệp Đông Hoàng tham dự tuyệt đối là đại nhiệm vụ.

Nhân viên liên quan rất nhiều, đã trúng mai phục chứng tỏ tin tức không đủ chuẩn xác, nhân viên tham dự phía dưới ít nhất cũng không tránh khỏi một trận roi vọt!

Nếu phát hiện có kẻ lơ là cương vị, tuyệt đối chết chắc!

Không thấy hai vị thống lĩnh đều đang ăn roi hay sao!

Tất cả mọi người âm thầm đề cao tinh thần, cảnh tỉnh chính mình!

Bọn hắn cũng không phải Mặc Nha và Anh Ca, nếu phạm sai lầm, nói không chừng sẽ bị xử quyết trực tiếp! "Hồi bẩm Chủ nhân, một trăm roi đã chấp hành xong!" Không bao lâu sau, bốn gã Chấp Pháp Giả mang theo Mặc Nha và Anh Ca đến đại điện.

Lúc này Mặc Nha đã thoi thóp.

Hắn trước đó bị Ngọc Kỳ Lân đánh lén bị thương, sau đó bị Ẩn Bức truy sát một đường, hiện tại lại bị quất một trăm roi, kết quả có thể nghĩ.

Anh Ca cũng chẳng khá hơn chút nào, y phục trắng bị máu tươi nhuộm đỏ, ngọc thể trắng nõn da tróc thịt bong, gian nan quỳ trên mặt đất, lung lay sắp đổ!

Diệp Đông Hoàng phất phất tay, Chấp Pháp Giả lui ra.

Hắn đưa mắt nhìn Mặc Nha và Anh Ca, hờ hững nói: "Các ngươi nhớ kỹ, thất bại thường thường chính là diệt vong, cho nên, không cho phép thất bại!" "Vâng, cẩn tuân Chủ nhân dạy bảo!" Mặc Nha giãy dụa quỳ trên mặt đất cùng Anh Ca, tuy rằng bị đánh rất thảm, nhưng đây cũng là bọn hắn đáng đời.

Làm việc bất lợi thì phải chịu phạt!

Ông!

Nhìn bộ dạng thê thảm của hai người, trên người Diệp Đông Hoàng trào ra Vạn Đạo Chân Ý, hóa thành Sinh Mệnh Chân Ý bao trùm Mặc Nha và Anh Ca.

Dưới ánh mắt kinh kỳ của Ngọc Kỳ Lân và tất cả thành viên Thiên Mệnh, lục quang oánh oánh tỏa ra.

Vô số điểm sáng màu xanh lục dung nhập vào cơ thể Mặc Nha và Anh Ca, khí tức trên người bọn hắn nhanh chóng tăng cường, những vết thương máu thịt be bét nhanh chóng nhúc nhích.

Vết thương mọc ra thịt non, dũ hợp với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hai người trong lòng chấn động, cơn đau rát vốn có biến mất không thấy, cả người phảng phất như đang ngâm mình trong ôn tuyền, ấm áp dễ chịu, đồng thời chỗ vết thương còn hơi ngứa.

Cảm giác đó khó mà diễn tả bằng lời!

Phiến khắc sau, vảy kết rơi xuống, trên người bọn hắn không nhìn ra một chút thương tích nào! "Đa tạ Chủ nhân hậu ban!" Mặc Nha và Anh Ca chấn động, vội vàng bái tạ, trong kính sợ mang theo sự sùng bái cuồng nhiệt, đối với Diệp Đông Hoàng càng thêm tâm phục khẩu phục! "Chủ nhân thần uy, thiên hạ vô địch!" Tất cả mọi người quỳ bái sơn hô.

Trên đời này tuy cũng có thủ đoạn chữa thương nhanh chóng, nhưng so với thủ đoạn của Diệp Đông Hoàng thì quả là tiểu vu gặp đại vu.

Hình tượng của Diệp Đông Hoàng trong lòng bọn hắn bỗng chốc trở nên cao lớn, thần bí khó lường, vĩ ngạn vô biên!

Bọn hắn đại bộ phận đều là hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, giờ khắc này đối với hắn tràn đầy tín ngưỡng cuồng nhiệt. "Trẫm thưởng phạt phân minh, chỉ cần các ngươi nỗ lực, công pháp, võ kỹ, đan dược, Trẫm đều sẽ không tiếc ban thưởng, tương lai đạt tới trình độ của Trẫm cũng chưa hẳn là không thể!" Diệp Đông Hoàng vẽ cho bọn hắn một cái bánh lớn, tất cả mọi người ánh mắt sáng lên, tràn đầy hưng phấn.

Đối với sự hào phóng và khí phách của Diệp Đông Hoàng, bọn hắn đã thấm thía, không chút hoài nghi lời hắn nói.

Bọn hắn vừa gia nhập đã có thể nhận được Vạn Đạo Kinh bí tịch tương ứng và các võ công cần thiết khác, những thứ này đều là thần công bí tịch.

Đặc biệt là Vạn Đạo Kinh, kham xưng vô thượng tiên kinh!

Nhưng Diệp Đông Hoàng cứ thế trực tiếp đưa cho bọn hắn, đây là khí phách tâm hung bực nào! "Chủ nhân thánh minh!" Mọi người hoan hô. "Anh Ca, Ngọc Kỳ Lân ở lại, còn đâu lui xuống hết đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay cho mọi người lui ra, sau đó mang theo Anh Ca và Ngọc Kỳ Lân rời khỏi phân bộ, trở về Huyết Y Bảo. "Sau này ngươi đi theo Anh Ca!" Diệp Đông Hoàng nhìn Ngọc Kỳ Lân, sau đó nói với Anh Ca: "Ngươi đưa Ngọc Kỳ Lân đi Võ Đạo Lâu lĩnh thủ công pháp, an trí tốt xong thì đợi Trẫm!" "Vâng!" Ngọc Kỳ Lân đáp. "Vâng, Chủ nhân!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Anh Ca phi tốc leo lên một ráng mây hồng, trái tim đập thình thịch, nàng tự nhiên hiểu ý nghĩa hai chữ cuối

cùng của Diệp Đông Hoàng: Đợi thị tẩm.

Trước đó tại sơn động mật đạo, Diệp Đông Hoàng đã nói qua với nàng. "Chức hạ cáo lui!" Anh Ca gương mặt nóng hổi, mang theo Ngọc Kỳ Lân đi tới Võ Đạo Lâu.

Hai người rời đi, Thần Hỏa Phân Thân của Diệp Đông Hoàng cũng quay về dung nhập vào bản thể. "Chủ nhân về rồi, sự tình thế nào?" Diễm Linh Cơ đang rót rượu cho Diệp Đông Hoàng, thấy phân thân trở về liền cười doanh doanh hỏi. "Chủ nhân xuất mã, tự nhiên là mã đáo thành công, khu khu mấy tên tiểu tặc, còn không phải dễ như trở bàn tay!" Triều Nữ Yêu Minh Châu bóc một quả vải thiều mọng nước đút tới miệng Diệp Đông Hoàng, nụ cười vũ mị, giọng nói kiều nhu.

Tuy biết là lời nịnh nọt, nhưng Diệp Đông Hoàng nghe vẫn rất thoải mái, đặc biệt là phối hợp với giọng nói vũ mị liêu nhân của Minh Châu khiến người ta khó lòng cự tuyệt. "Đồ nịnh hót!" Diễm Linh Cơ thầm mắng, liếc Minh Châu một cái, đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Đông Hoàng. "Ẩn Bức và Thương Lang Vương đã giải quyết, Ngọc Kỳ Lân thu phục mang về!" Diệp Đông Hoàng nói ngắn gọn.

Thật ra Thần Hỏa Phân Thân dù không trở lại, hắn cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Bản tôn và phân thân tâm ý tương thông! "Người ta đoán Ngọc Kỳ Lân này khẳng định là một đại mỹ nữ!" Diễm Linh Cơ dùng đôi mắt như thu thủy nhìn Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt trêu tức. "Chủ nhân, Linh Cơ muội muội thật sự là càng ngày càng không thành thật, ngay cả Chủ nhân cũng dám trêu chọc, nên hảo hảo thu thập nàng!" Minh Châu xúi giục, quan hệ gần gũi hơn nên các nàng nói chuyện cũng tùy ý không ít.

Chát!

Chát!

Diệp Đông Hoàng giơ tay vỗ vào phía sau mỗi người một cái. "Chủ nhân!" Minh Châu mắt đẹp u oán, nũng nịu, thân thể ngả vào trong ngực Diệp Đông Hoàng. "Không biết xấu hổ!" Diễm Linh Cơ trong lòng bỉ thị, thân thể lại rất thành thật ngã vào lòng Diệp Đông Hoàng, cùng Minh Châu mỗi người một bên. "Hai tiểu yêu tinh các nàng cứ từ từ chơi đi!" Diệp Đông Hoàng dùng sức ôm một cái, phân biệt hôn lên má hai người, rồi đứng dậy rời đi. "Cung tống Chủ nhân!" "Tỷ đoán xem tối nay Chủ nhân lâm hạnh ai?" Diễm Linh Cơ nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng rời đi, tay ngọc chống má, như có điều suy nghĩ nói. "Trong lòng muội không phải đã có đáp án rồi sao?" Minh Châu duỗi eo, thân đoạn vô cùng bốc lửa dựa vào đầu giường, núi non phập phồng, ma quỷ mạn diệu, tuyệt thế vưu vật. "Là có đáp án, vừa rồi Chủ nhân không có phủ nhận, hiển nhiên Ngọc Kỳ Lân là đại mỹ nữ, muội đoán Chủ nhân khẳng định là đi lâm hạnh Ngọc Kỳ Lân!" Đáy mắt Diễm Linh Cơ mang theo vẻ giảo hoạt, đi đến trước người Minh Châu.

Giọng nàng khẽ khàng êm tai, thân đoạn tuy không bốc lửa như Minh Châu nhưng cũng hoàn mỹ dụ người, tựa như tỷ lệ vàng, hai người đều rất quyến rũ, chỉ là phong cách khác nhau. "Ta biết muội có đáp án khác, chi bằng chúng ta đánh cược một ván như thế nào?" Diễm Linh Cơ mắt đẹp sáng rực, nhìn chằm chằm Minh Châu.

Nếu Minh Châu không đáp ứng, chẳng phải tỏ ra sợ hãi?

Nếu đáp ứng, vậy thì đúng ý nàng! "Muội muốn cược cái gì?" Đôi mắt phượng hẹp dài của Minh Châu như cười như không, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không tì vết và đôi mắt câu hồn đoạt phách của Diễm Linh Cơ, hứng thú hỏi.

Thật tưởng ăn chắc nàng sao? "Minh Châu tỷ tỷ, vóc dáng của tỷ

thật đẹp, thật hùng vĩ, khiến người ta thật sinh lòng ghen tị!" Diễm Linh Cơ cúi người ghé vào trước mặt Minh Châu, một tay chống mép giường, một tay đặt lên vai thơm tuyết trắng của Minh Châu, mười ngón thon dài, trắng nõn như ngọc.

Ngón tay ngọc ngà hoàn mỹ nhẹ nhàng lướt qua vai thơm đến xương quai xanh tinh xảo, tiếp tục đi xuống, mắt đẹp sáng rực, giọng nói du dương tràn đầy hâm mộ.

Quả thật là mãnh liệt mênh mông, sóng to vỗ bờ! "Nếu muội muội thích, tỷ tỷ sẽ bồi muội cược một ván!" Minh Châu cười khẽ.

Diễm Linh Cơ tuy không "lớn" bằng nàng, nhưng thân hình cũng nóng bỏng cực kỳ, tỉ lệ vừa vặn, căn bản không cần hâm mộ.

Cho nên, chữ "lớn" trong lời Diễm Linh Cơ ẩn giấu hàm nghĩa không phải chỉ vóc dáng, mà là hâm mộ thân phận đại lão bà của nàng.

Đương nhiên, trong lòng các nàng đều hiểu, thân phận các nàng quyết định bởi Diệp Đông Hoàng, không phải các nàng có thể tự mình quyết định.

Các nàng cũng không có khả năng thật sự dựa vào vụ cá cược này liền quyết định sau này ai là lớn, ai là nhỏ!

Bất quá, ai mà thua, ít nhất sẽ rất mất mặt, bị đối phương đè đầu một bậc! "Tỷ tỷ quả nhiên sảng khoái, không biết tỷ tỷ chọn ai a?" Diễm Linh Cơ cười doanh doanh hỏi, nàng vừa đến đã trực tiếp chọn Ngọc Kỳ Lân, giành trước một bước, nàng cảm giác ít nhất có tám phần thắng.

Có hai phần khả năng là Kinh Nghê! "Anh Ca!" Tuy nhiên lời của Minh Châu lại làm Diễm Linh Cơ ngẩn người, nàng không nghĩ tới cư nhiên là Anh Ca.

Nàng cũng biết Anh Ca là một thủ hạ của Diệp Đông Hoàng, tư

sắc cũng không tệ. "Tỷ tỷ sao lại nói thế?" Diễm Linh Cơ có chút hiếu kỳ, trong lòng có dự cảm không lành.

Nếu Minh Châu chọn Kinh Nghê, nàng sẽ không bất ngờ, nhưng Anh Ca...

Chương 246

Nàng tin tưởng Minh Châu tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ chọn Anh Ca.

Đối phương khẳng định biết một ít tin tức nàng không biết. "Khi Thần Hỏa Phân Thân của Chủ nhân trở về hôm nay, tỷ tỷ ngửi thấy mùi hương của hai nữ nhân trên người ngài!

Một mùi rất lạ lẫm, chưa từng gặp qua, không phải bất kỳ ai trong Huyết Y Bảo, chắc hẳn là của Ngọc Kỳ Lân kia.

Mùi còn lại tỷ tỷ biết, là khí tức trên người Anh Ca!" Minh Châu không úp mở.

Nàng và Diễm Linh Cơ đều tinh thông huyễn thuật, nhưng nàng còn tinh thông dược lý và mị thuật, nắm giữ Cổ thuật lợi hại nhất Hàn Quốc, có thể dễ dàng khống chế người khác.

Nàng còn giỏi điều chế Bách Việt hương liệu để khống chế thần trí, kết hợp năng lực bản thân để đọc suy nghĩ. "Ngửi hương biết phụ nữ" đối với nàng mà nói quá đơn giản!

Trên người Diệp Đông Hoàng mùi hương nồng, chứng tỏ đã có tiếp xúc thân mật với Anh Ca. "Tỷ tỷ quả nhiên lợi hại!" Nụ cười của Diễm Linh Cơ hơi cứng lại.

Như vậy, tám phần thắng mà nàng tưởng e là ngay cả bốn phần cũng không còn.

Kỳ thực nàng đối với mùi vị cũng rất mẫn cảm, chỉ là lúc đó phân thân Diệp Đông Hoàng trở về rất nhanh, dung nhập bản thể xong thì những mùi vị kia đều tiêu tán, lúc đó nàng không quá chú ý! "Tỷ tỷ còn có cái lợi hại hơn, muội muội không phải muốn 'lớn' lên sao?

Tỷ tỷ cũng từ chỗ Chủ nhân học được một bộ vật lý liệu pháp, muội muội thử xem so với Chủ nhân thì thế nào?" Minh Châu xoay người, đè Diễm Linh Cơ ở dưới, cúi xuống nhìn đôi mắt động lòng người của đối phương, tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng nõn, chậm rãi đi xuống. "Muội muội sao dám làm phiền tỷ tỷ!" Diễm Linh Cơ bắt lấy bàn tay tố nữ chuẩn bị tác quái của Minh Châu, vũ mị cười một tiếng: "Vẫn là để muội muội giúp tỷ tỷ một phen!" Diễm Linh Cơ không cam lòng yếu thế, kẻ đến người đi, hai người đùa giỡn thành một đoàn. ...

Bên kia, Diệp Đông Hoàng cũng đã đi tới chỗ ở của Anh Ca.

Anh Ca thường xuyên ở Huyết Y Bảo, có phòng riêng, lúc này cửa lớn mở ra, cung hậu Diệp Đông Hoàng giá lâm. "Chủ nhân!" Cảm thấy Diệp Đông Hoàng tiến vào, Anh Ca vội đứng dậy ra đón.

Giờ phút này nàng vừa mới tắm rửa xong, mái tóc bạc ướt sũng như thác nước rủ xuống, ba ngàn sợi bạc uyển như liễu rủ trong gió nhẹ nhàng bay, y phục xanh biếc như biển, như trời.

Diệp Đông Hoàng vận Vạn Đạo Chân Ý, cửa lớn "két" một tiếng đóng lại, mâu quang đánh giá Anh Ca.

Một khuôn mặt thanh tú, tú lệ, trắng nõn như tuyết, gương mặt trái xoan tinh xảo, mũi ngọc nhỏ nhắn, môi như hoa hồng phớt hồng, đôi mắt đạm như thu thủy, trong veo sáng ngời.

Trên vai là một chiếc áo choàng lông vũ màu trắng, mềm mại như lông chim, trong gió nhẹ nhàng lay động. "Chủ nhân, chức hạ đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn, ngài có muốn dùng một chút không?" Cảm thụ ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, gò má Anh Ca nóng bừng, ráng hồng đầy trời, doanh doanh thi lễ, cẩn thận hỏi. "Ừ!" Đã là một mảnh tâm ý của đối phương, Diệp Đông Hoàng cũng không chối từ, gật gật đầu.

Tuy rằng hắn cũng không đói, so với ăn cơm, hắn càng muốn "ăn" nàng hơn.

Anh Ca nghe vậy trong lòng đại hỉ, mang theo một tia thẹn thùng tiến lên ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng ngồi xuống.

Trên thảm đỏ trải kín mặt đất đặt một chiếc bàn. "Chủ nhân, mời!" Trên bàn sớm đã chuẩn bị xong rượu ngon món ngon, mắt đẹp Anh Ca doanh doanh, ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, đứng dậy rót rượu gắp thức ăn cho Diệp Đông Hoàng, ôn uyển như ngọc, thanh khiết như suối nguồn.

Rượu qua ba tuần, gò má Anh Ca càng hồng, không biết là vì rượu hay vì người!

Nhìn gương mặt đà hồng dụ nhân của nàng, Diệp Đông Hoàng dường như cũng có chút say.

Rượu không say người, người tự say. "Rượu cũng ăn rồi, Trẫm hiện tại chỉ muốn ăn nàng!" Diệp Đông Hoàng nhéo nhéo gò má trắng nõn của Anh Ca.

Gương mặt tinh xảo của mỹ nhân càng đỏ, kiều khu khẽ run, đôi mắt doanh doanh ngước lên nhìn Diệp Đông Hoàng.

Thẹn thùng, thấp thỏm, chờ mong...

Giờ khắc này, đôi mắt vốn cực đẹp của nàng lại càng thêm đẹp đẽ!

Nửa che nửa mở, kiều mị thấu triệt!

Nàng đứng dậy, môi mím nhẹ, tay kéo một cái, đai ngọc thắt lưng buông lỏng! "Thỉnh Chủ nhân thương xót!" Giọng Anh Ca nhỏ nhẹ, nói xong càng là cúi đầu, kiều tu động lòng người.

Phong tình trong nháy mắt này tuyệt đối có thể đốt cháy tất cả nam

nhân.

Thị giác xung kích trong khoảnh khắc này khiến Diệp Đông Hoàng dù đã trải qua trăm trận chiến cũng không khỏi tâm đầu nóng lên, hai tay ôm lấy thân tư mạn diệu của Anh Ca theo kiểu công chúa.

Nữ nhân này thập phần nhẹ nhàng, khinh nhu, tiểu gia bích ngọc, linh lung hữu trí!

Anh Ca kiều khu khẽ run, đầu tựa vào lồng ngực rắn chắc hữu lực của Diệp Đông Hoàng, phương tâm thẹn thùng, rung động, mặt hồ tâm tư gợn lên từng tầng sóng nước.

Diệp Đông Hoàng là nam nhân hoàn mỹ nhất, cường đại nhất, bá khí nhất nàng từng gặp.

Cơ Vô Dạ so với hắn chẳng khác nào đốm lửa so với trăng rằm.

Có khả năng Diệp Đông Hoàng và Cơ Vô Dạ đều chỉ là thèm muốn thân thể nàng, chơi đùa mà thôi!

Nhưng nàng chính là thích Diệp Đông Hoàng, mà thập phần chán ghét Cơ Vô Dạ!

Có lẽ đây chính là nữ nhân!

Cùng một sự việc, cùng một thân phận chủ nhân, cùng muốn nàng thị tẩm, nhưng thái độ lại hoàn toàn khác biệt!

Đương nhiên, đây cũng là mị lực của Diệp Đông Hoàng!

Không phải tên xấu xí Cơ Vô Dạ có thể so sánh!

Bá!

Diệp Đông Hoàng ôm mỹ nhân, một bước bước ra, đi tới giường nằm, rèm buông xuống, phủ thân mà lên.

Dáng vẻ yêu kiều, Vu Sơn mấy độ!

Mỹ nhân như ngọc, thế như cầu vồng!

Thế đại lực trầm, thế như chẻ tre! ...

Ngày thứ hai.

Mặt trời lên cao ba sào.

Trên giường êm ái, Anh Ca rúc vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, hưởng thụ dư âm sau cuộc vui, làn da oánh bạch như ngọc phiếm một vạt triều hồng.

Ngửi mùi hương tản ra trong phòng cùng mùi vị quen thuộc khiến nàng mê mẩn trên người Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của Anh Ca tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Đừng nhìn đã gần giữa trưa, kỳ thực nàng mới ngủ được hai tiếng mà thôi, thời gian trước đó đều đang "chiến đấu"!

Bất quá hai tiếng đồng hồ đã đủ, lúc này nàng tinh thần sáng láng, nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Diệp Đông Hoàng, không có chút buồn ngủ nào.

Mãi đến một giờ sau, Diệp Đông Hoàng tỉnh lại, nàng mới hầu hạ hắn rời giường rửa mặt đi ăn sáng. "Linh Cơ muội muội, thế nào?

Tỷ tỷ vĩnh viễn là tỷ tỷ của muội!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng và Anh Ca, mắt đẹp Minh Châu nhìn về phía Diễm Linh Cơ, đắc ý cười một tiếng, như tướng quân thắng trận. "Vận khí tốt mà thôi!" Diễm Linh Cơ bĩu môi, chỉ có thể mạnh miệng nói.

Không ngờ trộm gà không được còn mất nắm gạo, thật là mất mặt chết người ta rồi!

Đêm qua nàng chủ động đề xuất đánh cược, tiên đoán Ngọc Kỳ Lân, kết quả vẫn là thua!

Những ngày tiếp theo, Diệp Đông Hoàng không đi ra ngoài.

Mỗi ngày phơi nắng, nghiên cứu võ đạo bí tịch, rảnh rỗi thì bồi mấy người Minh Châu làm chút vận động rèn luyện thân thể, có ích cho thân tâm khỏe mạnh!

Mà tại ngày thứ tư, Kinh Nghê nhận được tin tức từ Yểm Nhật truyền đến, ước định rạng sáng mai một giờ gặp mặt tại rừng cây nhỏ cách thành ba mươi dặm. "Yểm Nhật?

Trẫm ngược lại muốn xem mấy ngày nay ngươi chuẩn bị được cái gì, hy vọng đừng làm Trẫm thất vọng!" Diệp Đông Hoàng ngay lập tức nhận được tin từ Kinh Nghê, khóe miệng nhếch lên, trong lòng có chút mong đợi. ...

Trăng sáng sao thưa, ánh trăng nhàn nhạt rủ xuống che đi tội ác của thời gian.

Bên ngoài thành Tân Trịnh, trong rừng cây nhỏ rậm rạp thỉnh thoảng vang lên tiếng chim thú kinh hãi kêu to.

Từng đạo hắc ảnh ẩn tàng dưới bóng đêm, dung nhập vào trong rừng cây, sát khí tản ra lờ mờ khiến bầu không khí trở nên đặc biệt áp ức.

Chương 247

"Đại nhân tụ tập chúng ta tại Tân Trịnh làm gì?

Hành động gì cần nhiều người chúng ta cùng xuất động như vậy?" "Nghe nói Huyền Tiễn và Lục Kiếm Nô đại nhân đều tại Tân Trịnh gãy cánh, lần này nói không chừng chính là vì đối phó tên Diệp Đông Hoàng kia!" "Diệp Đông Hoàng này rốt cuộc là thần thánh phương nào, cư nhiên lợi hại như thế, La Võng còn chưa bao giờ chật vật như vậy!" "Huyền Tiễn và Lục Kiếm Nô người nào không phải tồn tại uy danh hiển hách, danh chấn thất quốc, không ngờ cư nhiên ngã ngựa tại Hàn Quốc yếu nhất trong thất quốc!" "Lần này Yểm Nhật đại nhân đích thân xuất mã, tất nhiên dễ như trở bàn tay, dùng máu tươi của Diệp Đông Hoàng rửa sạch sỉ nhục của La Võng, trọng chấn uy danh La Võng!" "Chắc hẳn triệu tập chúng ta chính là để phô trương uy nghiêm của La Võng, cổ vũ sĩ khí!" "Các ngươi thật cho rằng đơn giản như vậy?

Cổ vũ sĩ khí sẽ khiến tất cả chúng ta lao sư động chúng chạy tới Tân Trịnh?" "Sao thế?

Ngươi biết nội tình gì?" "Ta nói cho các ngươi biết, để đối phó Diệp Đông Hoàng, La Võng không chỉ phái Huyền Tiễn và Lục Kiếm Nô, Kinh Nghê cũng bị phái đi rồi!" "Còn có Kinh Nghê?

Sao không có tin tức của nàng, nàng thành công hay thất bại rồi?" "Kinh Nghê so với Huyền Tiễn và Lục Kiếm Nô có một ưu thế cực lớn, nàng tự nhiên không thể trực tiếp giết qua liều mạng với Diệp Đông Hoàng, dù sao thực lực nàng cũng sàn sàn Huyền Tiễn, Lục Kiếm Nô!" "Ngươi nói Kinh Nghê đại nhân dùng mỹ nhân kế?

Kinh Nghê đại nhân có thân hình ma quỷ như vậy e là không mấy

nam nhân chống đỡ nổi, tuy rằng chưa thấy qua dung mạo, nhưng bằng vào thân hình đó, chắc chắn cũng là đại mỹ nhân!" "Thật là hời cho Diệp Đông Hoàng, bất quá Yểm Nhật đại nhân triệu tập chúng ta, chẳng lẽ mỹ nhân kế của Kinh Nghê đại nhân thất bại rồi?" "Ngươi đừng có hâm mộ nữa, có tặng cho ngươi, ngươi dám thượng sao?" "Nếu thất bại cũng sẽ không triệu tập chúng ta.

Kỳ thực đến tầng thứ như Yểm Nhật đại nhân, tác dụng của chúng ta cũng không lớn.

Nếu Yểm Nhật đại nhân không phải đối thủ, chúng ta dù đông người cũng tuyệt đối cản không nổi!" "Ngươi rốt cuộc có ý gì?

Kinh Nghê rốt cuộc là thất bại hay thành công?" "Thật ra cũng không biết là thất bại hay thành công, ta nhận được tin tức ẩn mật, Yểm Nhật đại nhân nghi ngờ Kinh Nghê bị Diệp Đông Hoàng thuyết phục làm phản rồi!" "Cộng thêm lần này triệu tập chúng ta, ta nghĩ tin tức này tám chín phần mười là thật.

Mục đích của Yểm Nhật hiển nhiên là giết gà dọa khỉ, chấn nhiếp chúng ta!" "Hít, Kinh Nghê cư nhiên muốn phản bội La Võng!" "Nàng dù sao cũng là nữ nhân, lại dùng mỹ nhân kế, đối mặt nhân vật như Diệp Đông Hoàng, bị thuyết phục cũng bình thường!" Trong rừng cây nhỏ, các sát thủ La Võng ẩn nấp khắp nơi thấp giọng nghị luận, đối với việc Yểm Nhật triệu tập bọn họ đều cảm thấy nghi hoặc, có người tin tức linh thông lờ mờ đoán được hoặc biết chút gì đó!

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, thành viên La Võng đều vô cùng kiên nhẫn, không có chút nóng nảy nào, ngược lại càng thêm khẩn trương và chuyên chú.

Tiếng nghị luận trước đó cũng sớm biến mất, mỗi người đều thu liễm khí tức, không phát ra một chút động tĩnh!

Ông!

Lúc gần một giờ sáng, thân ảnh Yểm Nhật xuất hiện trong rừng cây.

Tất cả sát thủ La Võng càng nín thở, đại khí không dám thở!

Lúc này mà lộng ra chút động tĩnh, Yểm Nhật tuyệt đối có thể một kiếm chém bọn hắn!

Yểm Nhật tay cầm thanh kiếm màu đỏ rực - Yểm Nhật Kiếm, mang chiến ủng thanh đồng từng bước đi lên gò đất cao trong rừng, cuối cùng đứng lại trên đỉnh gò, thân ảnh thẳng tắp, bất động như núi, giống như một pho tượng điêu khắc!

Không bao lâu sau, một đạo thân ảnh từ xa phi dược mà đến, mấy cái lên xuống, thân tư nhẹ nhàng như bướm lượn, mặc đồ vảy cá bó sát người, lộ ra vòng eo thon gọn, tất lưới dài ôm lấy đôi chân thẳng tắp, bóng dáng mạn diệu, tay cầm trường kiếm, đeo mặt nạ sắt màu đen.

Chính là Sát thủ Thiên Tự Nhất Đẳng của La Võng trước kia - Kinh Nghê! "Là Kinh Nghê!" "Kinh Nghê đến rồi!" "Kinh Nghê thật sự phản bội La Võng sao?" "Diệp Đông Hoàng liệu có đến không?" Thấy Kinh Nghê xuất hiện, các sát thủ La Võng ẩn nấp bốn phía đều trừng lớn mắt, nín thở, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ. "Kinh Nghê gặp qua đại nhân!" Kinh Nghê chắp tay với Yểm Nhật. "Kinh Nghê, ngươi có tin tức quan trọng gì muốn đích thân nói cho bản tọa?" Yểm Nhật xoay người, đôi mắt đạm mạc uy nghiêm nhìn chằm chằm Kinh Nghê, giọng nói lạnh lẽo.

Trước khi gặp Kinh Nghê, hắn còn chưa hoàn toàn xác định Kinh Nghê làm phản, hiện tại thì đã chắc chắn.

Kinh Nghê vừa rồi tuy khách khí, nhưng trong mắt không có chút kính sợ và cung kính nào, hiển nhiên đã tính toán thoát ly La Võng! "Đại nhân mang theo nhiều người như vậy, hắn là cũng đoán được

rồi!" Kinh Nghê tháo mặt nạ sắt màu đen xuống, ném lên cao.

Giọng nói thanh thúy mà kiên định vang lên: "Từ nay về sau, thế gian không còn La Võng Kinh Nghê!" Bá!

Một đạo kiếm quang dưới ánh trăng đột nhiên trán phóng, chiếc mặt nạ sắt vừa ném lên không trung còn chưa rơi xuống nháy mắt bị chém thành hai nửa! "Kinh Nghê thật sự phản bội La Võng rồi!" "Người ta hiện tại bám được đại lão, có tự tin rồi!" "Quả nhiên, Kinh Nghê không chỉ thân hình ma quỷ, khuôn mặt kia cũng thật sự đẹp, nếu có thể sướng một lần, chết cũng đáng!" "Chỉ bằng ngươi?

Cũng không soi gương xem mình bộ dạng gì?" Bốn phía vang lên trận trận nghị luận thấp giọng.

Ngay trước mặt Yểm Nhật nói ra lời rời khỏi La Võng, Kinh Nghê vẫn là người đầu tiên!

Một màn này đối với bọn hắn tạo ra sự xung kích có thể nghĩ. "Rất tốt!

Gọi Diệp Đông Hoàng ra đi, hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi biết, phản bội La Võng có kết cục gì!" Giọng Yểm Nhật lạnh lẽo, ai cũng có thể cảm nhận được cơn giận dữ vô tận ẩn chứa trong đó.

Kinh Nghê hiện tại không chỉ là phản bội La Võng ngay trước mặt hắn, mà còn là trước mặt gần ngàn sát thủ cấp Sát trở lên của La Võng!

Hôm nay hắn nếu không có một câu trả lời thỏa đáng, uy nghiêm của La Võng sẽ tan thành mây khói, sau này mặc kệ là nội bộ hay bên ngoài La Võng đều sẽ không còn ai cảm thấy sợ hãi nữa! "Trẫm ngược lại rất tò mò, phản bội La Võng sẽ có kết cục gì?" Thanh âm đạm nhiên như nước vang lên, Diệp Đông Hoàng đạp lên ánh trăng hư không bước tới.

Ánh trăng nhàn nhạt rải xuống, chiếu rọi lên gương mặt tuấn lãng, cương nghị, hoàn mỹ của hắn, uyển như trích tiên trên trời, siêu phàm thoát tục! "Đây chính là Diệp Đông Hoàng?" "Trông hắn đẹp trai quá thể, thảo nào sát thủ lạnh lùng như Kinh Nghê cũng bị hắn thuyết phục!" "Khí chất này, dung mạo này, bá khí này, nữ nhân nào chống đỡ nổi?" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, các sát thủ La Võng ẩn nấp bốn phía trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm, ngữ khí chua lòm, tràn đầy ghen tị đố kỵ, ẩn ẩn còn có vô tận sợ hãi!

Đây chính là tồn tại khủng bố khiến La Võng liên tiếp chịu thiệt, chém Huyền Tiễn và Lục Kiếm Nô, thuyết phục Kinh Nghê!

Bọn hắn đều là sát thủ, tuy rằng kinh diễm khí chất dung mạo của Diệp Đông Hoàng, nhưng càng để ý hơn chính là thực lực khủng bố của hắn! "Ngươi chính là Diệp Đông Hoàng, quả nhiên bất phàm!" Ánh mắt Yểm Nhật nháy mắt rơi vào trên người Diệp Đông Hoàng.

Tuy Diệp Đông Hoàng không tản mát khí tức khủng bố gì, nhưng bằng vào tu vi Thiên Nhân Lục Trọng đỉnh phong cường đại, hắn ẩn ẩn có thể cảm thấy một cỗ uy hiếp mãnh liệt!

Đây tuyệt đối là một kình địch hắn gặp phải!

Bất quá hắn đối với thực lực của chính mình có lòng tin, hắn nhìn ra được Diệp Đông Hoàng tối đa bất quá Thiên Nhân trung kỳ, tu vi nói không chừng còn không bằng hắn!

Đối mặt cường giả cùng cấp, hắn còn chưa từng bại bao giờ! "Bản tọa sẽ chặt đứt tứ chi của ngươi, để ngươi tận mắt nhìn thấy kết cục của việc Kinh Nghê phản bội La Võng!" Yểm Nhật chậm rãi rút ra Yểm Nhật Kiếm, khí thế trên người không ngừng tăng cường, ánh mắt khóa chặt Diệp Đông Hoàng, phân phó lũ sát thủ chung quanh: "Kẻ nào bắt được Kinh Nghê ban thưởng Kinh Nghê Kiếm, tấn thăng Sát thủ Thiên Tự Nhất Đẳng.

Nếu có hứng thú, có thể ưu tiên lựa chọn chơi đùa Kinh Nghê một đêm!

Hôm nay kẻ nào tham dự, muốn chơi, đều có phần!" Yểm Nhật mở miệng, hắn cũng không muốn Kinh Nghê chết quá dễ dàng.

Cách làm của Kinh Nghê đêm nay là đang khiêu khích uy nghiêm La Võng, khiêu chiến giới hạn của hắn, nhất định phải nghiêm trị, giết gà dọa khỉ.

Sát thủ La Võng đều là vong mệnh chi đồ, cũng không sợ chết, nhưng trên đời này còn có rất nhiều chuyện khủng bố hơn cái chết!

Kinh Nghê là nữ nhân, tự nhiên phải ra tay từ nhục thân và linh hồn! "Ban thưởng Kinh Nghê Kiếm, tấn thăng Thiên Tự Nhất Đẳng, còn có thể ưu tiên chơi một đêm?" Lời của Yểm Nhật làm cho tất cả sát thủ La Võng hô hấp dồn dập, hai mắt đỏ ngầu.

Kinh Nghê Kiếm là một trong Việt Vương Bát Kiếm, là tuyệt thế thần binh, kiếm khách nào không muốn?

Sát thủ Thiên Tự Nhất Đẳng là cao tầng của La Võng, vương giả trong sát thủ, không những có rất nhiều quyền tự chủ, còn có các loại phúc lợi, là mục tiêu vô số sát thủ La Võng tha thiết ước mơ!

Mà Kinh Nghê, không nói đến thân đoạn ma quỷ và dung mạo tuyệt mỹ kia, chỉ nói thân phận từng là Sát thủ Thiên Tự Nhất Đẳng cũng đủ làm cho một đám sát thủ đầu óc đeo ở lưng quần hưng phấn, thú huyết sôi trào.

Kinh Nghê đã từng đối với bọn hắn giống như một vị nữ vương cao cao tại thượng, Nữ Vương Sát Thủ, lại còn là một vị nữ vương có thân đoạn hoàn mỹ và dung nhan tuyệt sắc.

Có thể tứ ý chơi đùa một đêm, lại là bực nào thành tựu và thỏa mãn!

Giờ khắc này, không có ai không động tâm!

Cho dù bọn hắn rất có thể sẽ mất mạng, cũng vẫn sẽ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên!

Bá bá bá!

Từng đạo thân ảnh xuất hiện, ánh mắt đỏ rực nóng bỏng nhìn chằm chằm Kinh Nghê, hận không thể đem Kinh Nghê nuốt sống!

Sát thủ cấp Sát ở đây cũng có không ít kẻ đạt tới Thiên Nhân Nhất Nhị Trọng cường giả, đối với bọn hắn mà nói, Kinh Nghê tuy mạnh, nhưng cũng không phải không có cơ hội! "Đáng tiếc các ngươi đều sẽ không có cơ hội!" Diệp Đông Hoàng nhìn Yểm Nhật, Đông Hoàng Kiếm ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Còn chưa xuất chiêu, khí tức cường đại của hai người đã bắt đầu va chạm, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy! "Giết!" Gần ngàn sát thủ cấp Sát cũng ra tay, bọn hắn như lang như hổ lao về phía Kinh Nghê.

Đối mặt ba điều kiện Yểm Nhật đưa ra, không có bất kỳ một sát thủ La Võng nào có thể cự tuyệt! "Chỉ bằng các ngươi?" Ánh mắt Kinh Nghê lạnh lẽo, Kinh Nghê Kiếm bộc phát sát cơ cường đại, một kiếm chém đôi tên sát thủ xông lên đầu tiên.

Nhưng những sát thủ phía sau không có chút sợ hãi nào, chỉ có hưng phấn vô tận và sự khát máu.

Thần binh, địa vị, mỹ nhân, phảng phất như đang vẫy tay với bọn hắn.

Hơn nữa thân là sát thủ La Võng cũng không thể khiếp chiến, chỉ có thể xông về phía trước!

Kịch liệt chiến đấu nháy mắt bộc phát!

Kinh Nghê Kiếm sắc bén nháy mắt xé rách mấy chục đạo thân ảnh, tàn chi đoạn thể bay tứ tung, máu chảy thành sông.

Keng!

Trong lúc khí thế va chạm, Yểm Nhật Kiếm triệt để xuất vỏ, kiếm mang màu đỏ rực lấp lánh, kiếm ý sắc bén từ trong cơ thể Yểm Nhật tràn ra, xông thẳng lên trời.

Chu vi mười trượng quanh người hắn đã hoàn toàn bị hồng mang quỷ dị bao trùm, những ánh sáng đỏ này nhìn qua giống như sương mù màu đỏ.

Nhưng trên thực tế, chúng đều do từng đạo kiếm khí tạo thành, một khi có người bước vào lãnh địa này, sẽ lập tức bị kiếm khí trải rộng khắp nơi xé thành mảnh nhỏ.

Ánh trăng tại khu vực hắn đứng cũng không còn là màu trắng thuần túy, mà là một không gian nhuộm màu đỏ như máu. "Thực lực của Yểm Nhật còn mạnh hơn trước kia!" Kinh Nghê vẫn luôn dùng dư quang quan sát Diệp Đông Hoàng và Yểm Nhật, giờ phút này nhìn thấy Yểm Nhật triển lộ thực lực, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi lo âu.

Chương 248

Mặc dù Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng cụ thể mạnh đến mức nào, nàng cũng không có một nhận thức rõ ràng!

Huống hồ Diệp Đông Hoàng chỉ mới là Thiên Nhân tứ trọng, tu vi thấp hơn Yểm Nhật, cả hai đều là kiếm khách tuyệt thế, sinh tử chỉ trong nháy mắt, thắng bại có khi thật sự khó mà lường trước!

Trong lòng nôn nóng, nhưng Kinh Nghê cũng chỉ có thể hóa lo âu thành động lực, liều mạng đánh giết sát thủ chung quanh, tranh thủ giải quyết nhanh đám sát thủ này, sau đó đi giúp Diệp Đông Hoàng!

Đáng tiếc những sát thủ này đều là tinh nhuệ của La Võng, lại đông người, nàng nhất thời khó mà thoát khỏi, càng đừng nói đến chuyện giải quyết toàn bộ! "Yểm Nhật đại nhân ra tay, Diệp Đông Hoàng chắc chắn phải chết!" "Mỗi lần nhìn thấy Yểm Nhật lĩnh vực của đại nhân, đều cảm giác tim đập nhanh, khó mà nhìn thẳng!" Đám sát thủ La Võng đang âm thầm quan sát đều cảm thấy tinh thần chấn động, nhìn Kinh Nghê với ánh mắt càng thêm nóng bỏng, đây chính là một kho báu sống.

Chỉ cần bắt được nàng, là có thể đoạt được Kinh Nghê Kiếm, tấn thăng làm sát thủ Thiên Tự Nhất Đẳng, còn có thể tùy ý chơi đùa cựu sát thủ Thiên Tự Nhất Đẳng của La Võng này một chút.

Đây chính là một đóa hoa của La Võng!

Lại còn là cấp bậc nữ vương!

Khi lợi nhuận đạt đến 10%, người ta sẽ rục rịch ngóc đầu dậy; khi lợi nhuận đạt đến 50%, người ta sẽ dám liều lĩnh; khi lợi nhuận đạt đến 100%, người ta dám chà đạp lên tất cả luật pháp chốn nhân gian; khi lợi nhuận đạt đến 300%, người ta dám mạo hiểm lên đoạn đầu

đài.

Mà bắt được Kinh Nghê, lợi nhuận thu được đâu chỉ là 300%!

Tất cả sát thủ cấp Sát Tự của La Võng đều điên cuồng, giống như sói đói, lao về phía Kinh Nghê, người trước ngã xuống người sau tiến lên, phấn đấu quên mình!

Kinh Nghê cũng đồng dạng giết đỏ cả mắt, khoảnh khắc va chạm chính là trận chiến cực kỳ thảm liệt!

Răng rắc!

Từng dây leo băng giá lan tràn tới, đóng băng cả đại địa, hoa cỏ, cây cối, từng tên sát thủ La Võng bị đông cứng thành tượng băng. "Huyết Y Hầu!" "Ngươi muốn chết!" Nhìn thấy Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi cưỡi bạch mã, tay cầm đôi kiếm đỏ trắng đạp lên băng tuyết lao tới, một bộ phận sát thủ La Võng phẫn nộ xông lên. "Cảm nhận một chút cái gì gọi là nhiệt tình như lửa đi!" Diễm Linh Cơ cầm Hỏa Linh Trâm mang theo từng chùm ngọn lửa xoay tròn, thanh âm vũ mị động lòng người vang lên, nàng bước đôi chân dài thon thả bước tới, hai tên sát thủ La Võng vừa đến gần, trên người nháy mắt bốc lên ngọn lửa. "A..." Tiếng thảm thiết vang vọng trời đêm, chẳng mấy chốc liền bị thiêu thành tro bụi.

Minh Châu, Anh Ca, Mặc Nha, Ngọc Kỳ Lân cùng các cường giả khác lần lượt chạy tới, kịch chiến cùng gần một ngàn sát thủ La Võng.

Ở một bên khác. "Sát!" Kiếm khí đỏ rực nương theo thanh âm băng lãnh của Yểm Nhật đột nhiên cuộn trào mãnh liệt, sát cơ lăng lệ xuyên thủng thiên địa bao trùm chu vi trăm trượng, đè lên đỉnh đầu mọi người, một cỗ áp lực cực hạn truyền đến, khiến sát thủ La Võng vừa kinh vừa hỉ. "Thật mạnh!" "Yểm Nhật thật đáng sợ!" "Đây chính là thực lực sát thủ đỉnh cấp của La Võng sao?" Đám người Bạch Diệc

Phi, Minh Châu, Diễm Linh Cơ, Mặc Nha, Ngọc Kỳ Lân kinh hãi, ánh mắt ngưng trọng, cảm thấy sự chênh lệch to lớn!

Nếu là bọn họ đối mặt với Yểm Nhật, e là ngay cả cơ hội xuất kiếm cũng không có.

Xuy lạp!

Không có một chút dấu hiệu báo trước, lá cây đang rơi giữa không trung cách lãnh địa kiếm khí của Yểm Nhật còn vài chục mét đột nhiên vỡ vụn, bị vô tận kiếm khí xé nát một cách vô thanh vô tức.

Giây phút này, thân ảnh Yểm Nhật nháy mắt biến mất, giữa thiên địa chỉ còn lại một đạo hồng quang cực hạn mang theo sát cơ vô tận lao về phía Diệp Đông Hoàng!

Đạo ánh sáng này nhanh đến cực hạn, phảng phất như vẽ ra một sợi tơ hồng giữa hư không!

Đây là một kiếm cực hạn, người và kiếm hợp nhất, một kiếm tất sát ngưng tụ tất cả tinh khí thần!

Sát thủ, chú trọng nhất kích tất sát!

Một đòn không trúng, lập tức xa chạy cao bay ngàn dặm!

Yểm Nhật, chính là sát thủ đỉnh cấp nhất! "Hít!" Sát cơ cực hạn khiến người ta rợn tóc gáy, động tác của tất cả mọi người đều khựng lại, đầu óc trống rỗng, phảng phất bị kiếm mang huyết sắc lấp đầy, có cảm giác như vạn kiếm xuyên tim! "Yểm Nhật đại nhân quá mạnh!" "Diệp Đông Hoàng tuyệt đối chết chắc rồi!" "Không ai có thể đỡ được một kiếm này của Yểm Nhật đại nhân!" Trong đầu tất cả sát thủ La Võng đều lướt qua từng ý niệm, theo bọn hắn thấy, hành động đêm nay sắp kết thúc rồi.

Chỉ cần giết Diệp Đông Hoàng, Kinh Nghê căn bản không gây nổi sóng gió gì, còn đám người Bạch Diệc Phi, bọn hắn cũng không để

vào mắt! "Chủ nhân là mạnh nhất, nhất định có thể đánh bại Yểm Nhật!" "Chủ nhân, người cũng đừng làm cho người ta thất vọng!" Đám người Kinh Nghê, Minh Châu, Diễm Linh Cơ thầm cầu nguyện trong lòng, dưới một kiếm đáng sợ như thế, bọn họ cũng chỉ là tự an ủi mình, trong lòng lại không có lòng tin! "Hồng Trần Diệu Thế!" Ngay khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng hoặc đang chấn kinh trước một kiếm tất sát của Yểm Nhật, Diệp Đông Hoàng đã ra tay!

Đông Hoàng Kiếm nhẹ nhàng chém ra một cái!

Một trảm rất bình thường, giống như võ giả bình thường vung kiếm, thường thường không có gì lạ, thậm chí rất chậm chạp!

Nhưng tâm thần của tất cả mọi người đều bị hút vào trong nháy mắt đó, luân hồi vãng phục, chúng sinh bách thái, hồng trần vạn trượng...

Tại nơi đó, tuyệt đại đa số sát thủ La Võng đều thành công chém giết Kinh Nghê, đoạt được Kinh Nghê Kiếm, tấn thăng Thiên Tự Nhất Đẳng sát thủ!

Sau đó đè Kinh Nghê từng cao cao tại thượng xuống dưới thân, tùy ý chà đạp, rồi một đường hát vang tiến mạnh, thay thế Yểm Nhật, trở thành chi chủ La Võng, trở thành tồn tại vô địch!

Cũng có sát thủ thoát khỏi gông cùm xiềng xích của La Võng, tiêu dao thiên địa, vô câu vô thúc!

Cũng có sát thủ say nằm trên gối mỹ nhân, tỉnh nắm quyền thiên hạ...

Chúng sinh bách thái, trầm luân trong hồng trần, khó mà tự kiềm chế!

Hô hô ~ Không biết qua bao lâu, giữa thiên địa dường như có cơn

gió lớn vô hình thổi lên, trong lòng mọi người không biết từ đâu dâng lên một luồng hàn ý, bỗng nhiên bừng tỉnh, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Diệp Đông Hoàng và Yểm Nhật.

Giờ khắc này.

Diệp Đông Hoàng vẫn cầm kiếm đứng đó, bất động như núi, khí chất siêu phàm, uyển như Kiếm Tiên trên trời!

Đối diện.

Yểm Nhật tay cầm Yểm Nhật Kiếm, thân ảnh khôi ngô đĩnh bạt đứng thẳng tắp, toàn thân bao trùm trong chiến giáp, không nhìn thấy biểu cảm! "Một kiếm này tên là gì?" Thanh âm khàn khàn của Yểm Nhật vang lên, khiến tất cả mọi người đều ngơ ngác, vừa rồi không phải đang đối quyết sao, sao đột nhiên lại dừng lại?

Chẳng lẽ một kiếm đã kết thúc rồi?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? "Hồng Trần Diệu Thế!" Diệp Đông Hoàng khẽ búng thân kiếm, trường kiếm ong ong, đạm nhiên như tiên! "Hồng Trần Diệu Thế...

Hay cho một chiêu Hồng Trần Diệu Thế!" Yểm Nhật cười to, trong mắt tràn đầy không cam lòng, quyến luyến, truy ức, khát vọng...

Khát vọng bóng hình uyển như nữ thần kia!

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng chém ra một kiếm, hắn phảng phất nhìn thấy bóng hình kia đang vẫy tay với hắn, nở nụ cười khuynh thế với hắn!

Cho dù hắn biết là giả, nhưng vẫn nhịn không được trầm mê, khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn khó quên! "Rất muốn được nhìn nàng thêm một lần nữa..." Ánh mắt quyến luyến của Yểm Nhật mang theo bi thương, mặc dù đối phương chưa bao giờ nhìn thẳng hắn dù chỉ một lần, nhưng hắn chỉ cần đứng ở phía dưới ngưỡng vọng bóng hình nàng,

cũng đã tâm mãn ý túc rồi!

Đáng tiếc, hắn rốt cuộc không còn cơ hội nữa!

Xuy lạp!

Kiếm khí bộc phát, một vệt máu tươi nở rộ trên cổ Yểm Nhật như đóa hoa huyết sắc yêu dị nhất, máu tươi bắn ra tung tóe!

Keng!

Trường kiếm rơi xuống đất, thân ảnh thẳng tắp của Yểm Nhật đổ ầm xuống đất, tiếng vang trầm đục như tiếng chuông chiều gõ nặng nề vào tim mọi người, làm chấn động tâm linh của tất cả. "La Võng Nữ Đế?" Nhìn Yểm Nhật ngã xuống đất, trong lòng Diệp Đông Hoàng tràn đầy tò mò, rốt cuộc là nữ nhân như thế nào mới có thể khiến một kiếm khách cường đại như Yểm Nhật hóa thân thành kẻ si tình, còn si mê đến mức độ này!

Chiêu Hồng Trần Diệu Thế của hắn ẩn chứa công kích tinh thần, có thể căn cứ vào suy nghĩ của đối phương mà cấu kiến ra một ảo cảnh lý tưởng nhất.

Là người chủ đạo ảo cảnh, Diệp Đông Hoàng cũng có thể nhìn trộm được hết thảy những gì diễn ra trong đó, hiểu rõ một số bí mật của đối phương!

Vừa rồi trong ảo cảnh của Yểm Nhật xuất hiện một bóng hình tuyệt thế khí chất vô song uyển như nữ thần, phong hoa tuyệt đại, đáng tiếc đối phương đeo khăn che mặt, không nhìn thấy dung nhan.

Bất quá thân đoạn kia, khí chất kia, quả thật là ma quỷ dụ hoặc, nữ thần vô song! "Yểm Nhật đại nhân chết rồi?" "Chuyện này sao có thể?" "Yểm Nhật đại nhân cư nhiên ngay cả một kiếm cũng không đỡ được?" Giờ khắc này, tất cả sát thủ La Võng bừng tỉnh, nhìn Yểm Nhật đang lẳng lặng nằm trên mặt đất mất đi khí tức sinh mệnh, khó

mà tin được, lưng lạnh toát, hai chân run rẩy.

Quá đáng sợ!

Không phải là người!

Đã từng, đối với bọn hắn, người đáng sợ nhất là Yểm Nhật!

Hiện tại, đối với bọn hắn người đáng sợ nhất là Diệp Đông Hoàng!

Hơn nữa còn đáng sợ gấp mười, gấp trăm lần Yểm Nhật! "Luân hồi trăm chuyển, Hồng Trần Diệu Thế!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, nhìn đám sát thủ La Võng đã kinh ngây người, hướng lên trời chém một cái!

Hắn muốn làm gì?

Trong đầu tất cả mọi người đều dâng lên một ý niệm nghi hoặc, một khắc sau, ánh mắt bọn hắn trở nên si mê, giống hệt như vừa rồi, lâm vào trong ảo cảnh.

Ảo cảnh thỏa mãn tất cả huyễn tưởng tốt đẹp của bọn hắn, khiến bọn hắn trầm luân, si mê!

Chương 249

Vút vút vút!

Ngay sau đó, vạn thiên kiếm khí như mưa sao băng rơi xuống đất, từng đóa hoa máu nở rộ!

Không có bất kỳ tiếng thảm thiết nào, không có bất kỳ sự chém giết nào, chỉ có tiếng xuy lạp khi kiếm khí nhập thể, xé nát nhục thể và tiếng ngã xuống đất của từng tên sát thủ La Võng.

Trong nháy mắt, xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông!

Gần một ngàn sát thủ La Võng toàn diệt! "Chết rồi?" "Đều chết hết rồi?" "Một kiếm tàn sát gần một ngàn cường giả La Võng!" "Hít!" Nhìn thấy thi thể ngã xuống chung quanh, đám người Kinh Nghê, Minh Châu, Diễm Linh Cơ, Ngọc Kỳ Lân, Bạch Diệc Phi đều chấn động!

Ánh mắt si dại thất thần nhìn những thi thể nằm ngổn ngang, chấn hám không thôi, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn!

Giản trực không phải là người! "Còn lại ngươi xử lý!" Diệp Đông Hoàng cách không chộp một cái, cầm Yểm Nhật Kiếm trong tay, nhìn Bạch Diệc Phi đang thất thần vì chấn hám, phân phó nói.

Một kiếm chém Yểm Nhật, một kiếm chém La Võng, đối với hắn mà nói giống như giẫm chết mấy con châu chấu đang nhảy nhót, căn bản không để trong lòng. "Vâng!" Bạch Diệc Phi nghe vậy, chắp tay đáp.

Mặc dù biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng mỗi lần Diệp Đông Hoàng ra tay đều làm cho hắn cảm thấy kinh hãi, phảng phất vĩnh viễn không nhìn thấy cực hạn, vĩnh viễn không biết hắn ẩn giấu

bao nhiêu thực lực, vĩnh viễn không biết hắn rốt cuộc mạnh bao nhiêu!

Người như vậy mới đáng sợ nhất, càng làm cho người ta kính sợ! "Chủ nhân thật lợi hại!" Đôi chân dài thẳng tắp của Diễm Linh Cơ đung đưa, khoan thai đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, ôm lấy một cánh tay của hắn, không ngừng lay động.

Thanh âm nàng kiều nhu, ánh mắt liêu nhân, nhất cử nhất động, phong tình vạn chủng. "Sau đêm nay, Thất Quốc e là đều phải run rẩy!" Minh Châu cũng đi tới, ôm lấy cánh tay còn lại của Diệp Đông Hoàng.

Yểm Nhật và gần ngàn cường giả La Võng bị tiêu diệt, mặc dù là vào đêm khuya, nhưng cũng tuyệt đối không giấu được, rất nhanh sẽ truyền khắp thiên hạ.

Danh tiếng Diệp Đông Hoàng cũng sẽ được Chư Tử Bách Gia, quý tộc Thất Quốc biết đến! "Từ nay về sau, chủ nhân sẽ trở thành một trong những cường giả đỉnh tiêm nhất thiên hạ!" Kinh Nghê thu hồi Kinh Nghê Kiếm, đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, tất cả áp lực và lo âu trước đó quét sạch sành sanh, bây giờ muốn động đến Diệp Đông Hoàng, thì dù là Lã Bất Vi cũng phải cân nhắc một chút! "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, chém giết một Yểm Nhật mà thôi, không đủ để khiến hắn đắc ý, hắn chưa bao giờ coi Yểm Nhật là đối thủ!

Trở lại Huyết Y Bảo, Diệp Đông Hoàng bế Diễm Linh Cơ về phòng nghỉ ngơi, không quan tâm chuyện bên ngoài nữa.

Dòng máu sôi trào sau đại chiến, khi đối mặt với vật báu như Diễm Linh Cơ, lại càng chảy nhanh hơn.

Bên ngoài, Bạch Diệc Phi dẫn người quét dọn chiến trường, trận chiến ngoài thành Tân Trịnh cũng giống như cơn bão cấp mười hai

quét sạch bốn phương!

Trận chiến này tuy ngắn ngủi, nhưng động tĩnh tạo thành không tầm thường chút nào, thám tử của các thế lực tại thành Tân Trịnh đều có cảm ứng!

Vô số quý tộc tại thành Tân Trịnh bao gồm cả Hàn Vương An, Tướng quốc Trương Khai Địa đều không ai ngủ được, kỳ thật Diệp Đông Hoàng cũng không ngủ.

Một yêu tinh nhiệt tình như lửa ở bên cạnh, có thể ngủ được mới là có vấn đề!

Đây chú định là một đêm không ngủ.

Hàn Vương Cung, Hàn Vương An trước tiên nhận được tin tức ngoài thành Tân Trịnh, đây là chuyện hắn quan tâm nhất!

Đáng tiếc kết quả ngoài dự liệu, làm cho người ta rất thất vọng! "Thật là phế vật!

Danh tiếng vang dội, kết quả đều là thứ đẹp mà không dùng được!

Một đám phế vật!" "Xong rồi!" "Quả nhân e là vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi rồi!" Hàn Vương An đi tới đi lui trong tẩm cung, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, bất lực, tuyệt vọng, hoảng sợ, không biết Diệp Đông Hoàng có trả thù hắn hay không.

Nghĩ đến mùi vị của Sinh Tử Phù, hắn đều có xúc động muốn tự sát, đáng tiếc hắn không có dũng khí tự sát! ...

Hàm Dương, Lã phủ. "Diệp Đông Hoàng!" Lã Bất Vi nhìn tình báo vừa đưa tới, đặt mông ngồi xuống đất, thanh âm lạnh băng thấu xương rít ra từ kẽ răng từng chữ một.

Yểm Nhật, Huyền Tiễn, Lục Kiếm Nô, Kinh Nghê, gần một ngàn sát thủ cấp Sát Tự, tổn thất này thực sự quá lớn, chủ lực La Võng gần

như bị một mẻ hốt gọn.

Tuy không đến mức sụp đổ, nhưng muốn khôi phục ít nhất phải mất mười năm!

Quan trọng nhất là người mất đi còn có thể chiêu mộ, nhưng những thanh tuyệt thế bảo kiếm kia lại không dễ có được!

Đó chính là biển chữ vàng của La Võng hắn, bây giờ đều mất hết! "Diệp Đông Hoàng, ngươi cứ đợi đấy cho bản tướng!" Lã Bất Vi trong lòng phát ngoan, món nợ này hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, bất quá tạm thời hắn cũng không đối phó được Diệp Đông Hoàng, chỉ có thể ghi nhớ trước.

Rất nhanh, vương thất quý tộc các nước Ngụy, Sở, Triệu, Yến, Tề, cùng Nông gia, Âm Dương gia, Mặc gia... những kẻ tin tức linh thông trong Chư Tử Bách Gia đều biết đến cái tên Diệp Đông Hoàng.

Quả thật là một sớm thành danh thiên hạ biết!

Bất quá tuyệt đại đa số mọi người đều giữ thái độ chuyện không liên quan đến mình thì treo lên thật cao, một bộ tư thái xem náo nhiệt.

Cũng có người tò mò thăm dò thân phận Diệp Đông Hoàng hoặc là có ý muốn chiêu mộ hắn!

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng không biết, mà có biết cũng sẽ không để ý.

Ngày hôm sau.

Hắn đi vào vương cung gặp Hàn Vương An. "Bái kiến chủ nhân, cung nghênh chủ nhân đại giá!" Hàn Vương An mang theo hai quầng thâm mắt, hiển nhiên mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đến, thân thể run rẩy càng dữ dội, hoảng sợ bái nói.

Hắn sợ Diệp Đông Hoàng tìm hắn tính sổ! "Nghe nói ngươi cấu

kết với La Võng muốn giết Trẫm?

Còn để Thương Lang Vương tìm thích khách?" Diệp Đông Hoàng ôm Hồ Mị Nhi, đùa nghịch một lọn tóc, nhìn Hàn Vương An đang quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, thản nhiên mở miệng. "Chủ nhân tha mạng a, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân cũng không dám nữa..." Hàn Vương An toàn thân run lên, quả nhiên vẫn là đến vấn tội, đúng là sợ cái gì thì cái đó đến! "Yên tâm, Trẫm hiện tại không giết ngươi!" Câu nói của Diệp Đông Hoàng làm cho Hàn Vương An thở phào nhẹ nhõm, nhưng câu tiếp theo lại làm cho hắn hồn phi phách tán, mồ hôi lạnh nháy mắt thấm ướt lưng áo. "Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!" Dứt lời, Diệp Đông Hoàng trực tiếp thúc giục Sinh Tử Phù, để Hàn Vương An hảo hảo ôn tập một chút! "A...

Chủ nhân tha mạng...

Tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân cũng không dám nữa..." Cảm giác ngứa lạ và đau đớn từ ngũ tạng lục phủ lan tràn ra tứ chi bách hài, Hàn Vương An thống khổ cầu xin tha thứ, không ngừng dập đầu. "Chủ nhân, thiếp thân hầu hạ ngài nghỉ ngơi!" Hồ Mị Nhi liếc nhìn Hàn Vương An, thanh âm kiều mị vang lên, ghé vào tai Diệp Đông Hoàng, thổ khí như lan, câu hồn đoạt phách! "Trẫm sẽ hảo hảo đền bù cho nàng!" Diệp Đông Hoàng bế Hồ Mị Nhi đi về phía nội các, cả tòa cung điện đã bị Vạn Đạo Chân Ý của hắn bao trùm, sẽ không có người phát hiện hoặc xông vào.

Hai canh giờ sau.

Diệp Đông Hoàng đi ra, nhìn Hàn Vương An đang ngã trên mặt đất chật vật không chịu nổi, không ngừng giãy dụa lăn lộn, hắn vung tay lên áp chế Sinh Tử Phù đang phát tác trong cơ thể đối phương. "Hô...

Đa tạ chủ nhân, đa tạ chủ nhân, tiểu nhân sau này cũng không dám nữa!" Hàn Vương An vừa lăn vừa bò đi đến dưới chân Diệp Đông

Hoàng, không ngừng bái tạ.

Đột nhiên, trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh mang lấp lóe, Cửu Cung Bát Quái chuyển động, tựa như có nhật nguyệt tinh thần hủy diệt đản sinh, thiên địa vạn vật khô vinh sinh diệt.

Oanh!

Thân thể Hàn Vương An cứng đờ, đầu óc nổ vang một tiếng, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt mê mang.

Hắn đi tới một vùng tinh không băng lãnh khô tịch, vạn lại câu tịch, trước mặt đứng một tôn thân ảnh tôn quý khủng bố vô cùng vĩ ngạn, vô cùng cao lớn, không thể diễn tả. "Trẫm là chủ nhân của ngươi, hết thảy của ngươi đều lấy Trẫm làm trung tâm, không thể phản bội!" Thanh âm to lớn hào hùng từ trên chín tầng trời vang lên, uyển như đại đạo thần âm, lại như kim khẩu ngọc ngôn của Thiên Đế, chấn đắc linh hồn Hàn Vương An run rẩy, phủ phục trên mặt đất, muốn bái phục.

Rống!

Ngay lúc này, một con Kim Sắc Thần Long từ trên người Hàn Vương An phóng lên tận trời, nhằm về phía tôn thân ảnh vĩ ngạn vô biên kia mà trùng sát. "Làm càn!" Thanh âm uy nghiêm to lớn vang lên lần nữa, đại đạo nổ vang, thiên địa cộng hưởng, một bàn tay vàng óng vô biên vô tận vỗ xuống.

Dưới bàn tay này, Kim Sắc Thần Long uyển như sâu kiến, khẳng định sẽ bị một chưởng vỗ chết, nhưng Kim Sắc Thần Long lại ngoài dự liệu xuyên qua bàn tay lớn, đâm vào trên tôn thân ảnh vĩ ngạn vô biên kia.

Oanh long!

Thiên địa nổ vang, vũ trụ vỡ nát, hết thảy hóa thành hư vô. "Hừ!"

Diệp Đông Hoàng kêu lên một tiếng đau đớn, chịu phản phệ, bất quá lấy tu vi của hắn thì cũng không bị thương, chỉ là có chút ngoài ý muốn.

Hắn nhìn về phía Hàn Vương An, giờ khắc này đối phương đã hôn mê bất tỉnh!

Chương 250

"Cư nhiên không cách nào trực tiếp khống chế linh hồn!" Diệp Đông Hoàng thầm kinh hãi, vừa rồi hắn dùng Vạn Đạo Đế Mâu muốn trực tiếp thay đổi tư tưởng của Hàn Vương An lại thất bại. "Quả nhiên, là Đế Vương Long Khí hộ thể sao?" Diệp Đông Hoàng cũng không quá mức để ý, không cách nào trực tiếp khống chế thì thôi, dù sao ảnh hưởng cũng không lớn.

Tin tưởng sau lần này, Hàn Vương An cũng không dám giở trò vặt với hắn!

Kỳ thật đối với những điều này, hắn cũng ẩn ẩn có suy đoán, nếu dễ dàng khống chế một đế vương như vậy, thì đế vương Thất Quốc đã sớm bị người ta khống chế rồi.

Thế giới này cũng không thiếu các loại công pháp bí thuật khống chế người khác!

Nhìn Hàn Vương An, Vạn Đạo Chân Ý của Diệp Đông Hoàng hóa thành Sinh Mệnh Chân Ý bao trùm, chữa khỏi ngoại thương cho Hàn Vương An. "Ngô ~" Người sau thanh tỉnh lại, cảm thụ tự thân biến hóa, vội vàng bái tạ: "Đa tạ chủ nhân!" "Trẫm lần này tiêu diệt sát thủ La Võng, ngày mai ngươi phong cho Trẫm một cái Thiên Mệnh Hầu kiêm Quốc Sư, gặp vua không cần bái, giám quản bá quan!" Diệp Đông Hoàng phân phó nói, bây giờ tên của hắn chắc hẳn đã xuất hiện trong tay nhân sĩ thượng tầng Thất Quốc, hắn cũng chuẩn bị đi đến trước đài!

Đợi thời cơ chín muồi, hắn sẽ để Hàn Vương An thiện nhượng vương vị cho hắn! "Vâng, chủ nhân!" Tâm thần Hàn Vương An run lên, hắn biết Diệp Đông Hoàng muốn từng bước một đoạt đi quyền

lợi của hắn, nhưng lại không dám phản bác, vội vàng đáp ứng.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu! "Lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, Hàn Vương An cung kính lui ra. "Chủ nhân, tại sao không trực tiếp giết hắn rồi xưng vương?" Hồ Mị Nhi khoác một chiếc áo sa mỏng manh khoan thai đi tới, khuôn mặt ửng hồng, nghi hoặc nói. "Hiện tại còn chưa phải lúc, một khi giết hắn, sáu nước còn lại tất nhiên sẽ quần khởi công chi, Hàn Quốc vốn đã nhỏ yếu, cho dù có Trẫm, cũng tuyệt đối không đỡ được sáu nước còn lại!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, hiện tại còn chưa phải lúc giết Hàn Vương An, hắn còn cần một đoạn thời gian tích súc thực lực! "Chủ nhân thánh minh, thiếp thân nhất định giúp chủ nhân trông chừng hắn!" Hồ Mị Nhi mắt ngọc doanh doanh, đầu hơi ngả ra sau, ưỡn ngực, dưới lớp áo sa cổ thấp lộ ra hai vệt tuyết trắng cùng một đạo rãnh sâu khiến người ta muốn vô hạn tìm tòi.

Diệp Đông Hoàng ánh mắt khẽ động, cảm giác có chút đói bụng!

Bất quá lúc này, Diệp Đông Hoàng phát hiện bên ngoài cung điện có một đạo thân ảnh lén lút, đang muốn len lén lẻn vào.

Ông!

Diệp Đông Hoàng đưa tay chộp một cái, một thân ảnh nhỏ bé lập tức bị hút vào từ bên ngoài, rơi xuống trước mặt Diệp Đông Hoàng và Hồ Mị Nhi. "Hàn Phi!" Nhìn thấy thân ảnh rơi xuống trước mặt, ánh mắt Hồ Mị Nhi u oán, vừa rồi nàng đều chuẩn bị xong xuôi, tưởng rằng Diệp Đông Hoàng sẽ cúi đầu chôn vào lồng ngực vĩ ngạn của nàng, kết quả lại chạy ra một đứa trẻ ranh. "Chỗ Hồ mỹ nhân cư nhiên có nam nhân!" Hàn Phi ngã trên mặt đất, trong lòng đại kinh, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt ngốc trệ, cảm giác trên đầu phụ vương hắn là cả một thảo nguyên xanh ngát!

Sẽ không giết ta diệt khẩu chứ?

Nghĩ đến vừa rồi trong nháy mắt bị hút vào, tâm tư Hàn Phi chuyển động thật nhanh, chạy trốn là không thể nào chạy trốn rồi!

Đối phương võ công rất cao! "Hàn Phi bái kiến Hồ mỹ nhân!" Hàn Phi vội cúi đầu, phảng phất cái gì cũng không nhìn thấy, khom người cúi đầu. "Ngươi chính là Hàn Phi?" Diệp Đông Hoàng đánh giá đứa trẻ ranh trước mặt này, ước chừng bảy tám tuổi, dáng dấp ngược lại là môi hồng răng trắng, mười phần là một cậu bé khôi ngô tuấn tú. "Đại nhân biết ta?

A...

Ta cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không biết, ta bị mù!" Hàn Phi vội vàng mở miệng, tưởng rằng Diệp Đông Hoàng muốn giết người diệt khẩu. "Ngươi cảm thấy Trẫm sẽ tin?" Diệp Đông Hoàng khẽ híp mắt, lộ ra một tia khí tức nguy hiểm. "Ô ô, người ta vẫn chỉ là một đứa bé, cái gì cũng không hiểu, đại nhân lợi hại như vậy, võ công cái thế, chắc hẳn cũng sẽ không làm khó một đứa nhỏ như người ta đúng không?" Hàn Phi nước mắt lưng tròng, một bên bán thảm, một bên chụp mũ cho Diệp Đông Hoàng, đều là lòng hiếu kỳ hại chết mèo.

Hắn luôn cảm giác phụ vương hắn và Hồ Mị Nhi quan hệ không bình thường, mỗi lần từ chỗ Hồ mỹ nhân đi ra đều biến hóa rất lớn.

Hôm nay biết Hàn Vương An đến nơi này, hắn liền len lén chạy tới, muốn xem là chuyện gì xảy ra, không nghĩ tới gặp Diệp Đông Hoàng. "Ngươi vẫn là an tâm lên đường đi!" Diệp Đông Hoàng lạnh lùng mở miệng, làm cho Hàn Phi như rơi vào hầm băng, chẳng lẽ hắn cứ như vậy anh niên tảo thệ rồi sao! "Sư phụ tha mạng a, Hàn Phi chỉ là ngưỡng mộ võ công của sư phụ, muốn đi theo sư phụ tập võ, cầu sư phụ thành toàn!" Hàn Phi cái khó ló cái khôn, phanh phanh phanh dập đầu ba cái thật kêu.

Thời đại này, quan hệ sư đồ là rất bền chắc, chỉ cần hắn và Diệp

Đông Hoàng buộc trên cùng một sợi thừng, Diệp Đông Hoàng sẽ không cần giết hắn nữa!

Hơn nữa thân phận hắn bất phàm, giết hắn đối với Diệp Đông Hoàng cũng không có chỗ tốt! "Tiểu tử Hàn Phi này còn rất thông minh!" Trong mắt Hồ Mị Nhi lộ ra một tia dị sắc, nếu là đứa bé bình thường đối mặt tình huống này, e là đã sớm dọa đến tè ra quần rồi!

Nhưng mà Hàn Phi lại trước tiên nói nhảm với Diệp Đông Hoàng vài câu, sau đó giả bộ đáng thương, nịnh nọt, hiện tại trực tiếp mặt dày bái sư, phần tâm tính này đã viễn siêu người trưởng thành bình thường! "Muốn bái Trẫm làm sư cũng không phải không được, trước giờ Ngọ ngày mai hãy tìm đến chỗ ở của Trẫm, Trẫm thu ngươi làm đồ đệ, nếu không thì chính phụ vương ngươi cũng không giữ được cái mạng nhỏ của ngươi!" Trong lòng Diệp Đông Hoàng khẽ động, hắn thật ra cũng không muốn giết Hàn Phi, dù sao cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, hắn cũng không sợ Hàn Vương An biết chuyện của hắn.

Việc này Hàn Vương An đã sớm biết! "Sư phụ yên tâm, đệ tử trước giờ Ngọ ngày mai nhất định tìm đến chỗ ở của sư phụ, đệ tử cáo lui!" Hàn Phi trong lòng đại hỉ, bái Diệp Đông Hoàng một cái xong, vội vàng rời đi. "Chủ nhân, theo thiếp thân thấy, Hàn Phi e là sẽ không đi tìm ngài, hắn bái sư chỉ là muốn thoát thân mà thôi, đến lúc đó ngài muốn giết hắn sao?" Hồ Mị Nhi tò mò, đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Đông Hoàng. "Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, mỗi người đều có lựa chọn của mình, xem hắn nắm chắc như thế nào!" Diệp Đông Hoàng không để ý, đối với hắn mà nói, Hàn Phi bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ có cũng được mà không có cũng không sao. "Chủ nhân thánh minh!" Nhìn khuôn mặt tự tin ung dung bày mưu nghĩ kế phảng phất chưởng khống vận mệnh thiên hạ của Diệp Đông Hoàng, trái tim Hồ Mị Nhi rung động, cảm giác Diệp Đông Hoàng giờ khắc này phá lệ mị lực.

Đầu nàng khẽ nâng lên, đôi môi đỏ mọng mềm mại ấn tới... ... "Hô, hù chết ta, may mà ta cơ trí!" Rời khỏi cung điện Hồ mỹ nhân, Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, toàn thân buông lỏng, trong lòng tràn đầy tự hào và đắc ý. "Nam nhân kia là ai?

Cũng quá to gan, cư nhiên trắng trợn cùng Hồ mỹ nhân ở trong tẩm cung..." Sau khi hưng phấn, Hàn Phi bình tĩnh lại, càng nghĩ càng thấy không đúng! "Trước đó phụ vương cũng đi tới tẩm cung Hồ mỹ nhân, nam nhân kia đi lúc nào?

Là đã sớm ở đó hay là phụ vương chân trước vừa đi, hắn chân sau liền đến?" "Không đúng!" "Quan hệ giữa phụ vương và Hồ mỹ nhân không bình thường, chẳng lẽ là bởi vì đã sớm biết chuyện của Hồ mỹ nhân và nam nhân kia?" "Hay là nói...

Phụ vương vừa rồi không phải đi gặp Hồ mỹ nhân mà là đi gặp nam nhân kia!" Trong đầu Hàn Phi đột nhiên toát ra một ý niệm như vậy: "Phụ vương đi tẩm cung Hồ mỹ nhân, vừa vặn nam nhân kia cũng ở đó!" "Thiên hạ này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!" "Tổng không thể nam nhân kia vẫn luôn ở tẩm cung Hồ mỹ nhân!" "Hơn nữa nam nhân kia hẳn là nhìn ra mánh khóe của ta, hắn thả ta đi là có chỗ dựa không sợ gì, không sợ phụ vương biết...

Nói cách khác phụ vương tám chín phần mười biết chuyện của nam nhân kia và Hồ Mị Nhi, như vậy hôm nay tám chín phần mười cũng là đi gặp nam nhân kia!" "Bọn họ là quan hệ gì?" Nghĩ tới đây, Hàn Phi vội vã chạy đi tìm Hàn Vương An, hắn muốn hỏi cho rõ ràng! ...

Ngày thứ hai. "Chủ nhân, nên rời giường thượng triều rồi!" Hồ Mỹ Nhân ôm đầu Diệp Đông Hoàng đang gối trong ngực nàng lay lay, hôm qua Diệp Đông Hoàng bảo Hàn Vương An phong hầu phong quốc sư cho hắn, hôm nay thế nào cũng phải đi lên triều đường một

chuyến, lộ mặt một cái. "Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triêu!" Diệp Đông Hoàng cọ cọ, ôn hương nhuyễn ngọc, mùi sữa tắm chui vào mũi, hắn tỉnh táo lại, mở mắt ra. "Đại môn của thiếp thân tùy thời mở rộng vì chủ nhân, cung hầu chủ nhân đại giá!" Hồ Mị Nhi cười tủm tỉm, nàng tự nhiên hi vọng Diệp Đông Hoàng có thể lưu lại chỗ nàng, đáng tiếc, nàng cũng biết điều này là không thể nào! "Yên tâm, Trẫm sẽ tùy thời tới!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, dưới sự hầu hạ của Hồ Mị Nhi rời giường tiến về triều đường.

Trên đường đi, Diệp Đông Hoàng ẩn nặc thân hình, miễn cho gặp phải thị vệ không nhận ra hắn sinh ra xung đột, lấy tốc độ của hắn rất nhanh liền đi tới bên ngoài đại điện.

Ở đó, Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi đã đợi chờ đã lâu! "Bái kiến đại nhân!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Bạch Diệc Phi vội vàng tiến lên bái kiến, bởi vì có người ngoài, hắn cũng không xưng hô chủ nhân. "Là Diệp Đông Hoàng!" "Hắn sao lại tới đây!" "Hắn tới làm gì?" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, mãn triều văn võ trừng lớn mắt, kinh hãi không thôi, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng ẩn ẩn mang theo kính sợ!

Có thể đứng ở chỗ này đều là cao tầng Hàn Quốc, bọn hắn cũng biết Bạch Diệc Phi là làm việc cho Diệp Đông Hoàng!

Mấy ngày trước Diệp Đông Hoàng diệt sát Yểm Nhật và cao thủ La Võng, càng làm cho bọn hắn sợ hãi! "Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, đi theo Bạch Diệc Phi vào đại điện, tất cả văn võ đều không nói thêm cái gì, thức thời đứng ở một bên, tĩnh quan kỳ biến. "Diệp Đông Hoàng kiến quá Đại Vương!" Diệp Đông Hoàng tiến lên, chắp tay với Hàn Vương An. "Thật sự là quá phách lối!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng hoàn toàn không có nửa điểm kính ý, thái độ bình thản, vẻn vẹn chắp tay, hoàn toàn là tư thái làm bộ làm tịch, rất nhiều người đều phẫn nộ không thôi.

Nhưng Bạch Diệc Phi quyền khuynh triều chính, nắm giữ đại quân, võ công Diệp Đông Hoàng khủng bố, thủ hạ lại có một tổ chức ám sát, bọn hắn cũng không ai dám dẫn đầu đứng ra chỉ trích. "Diệp công tử không cần đa lễ, Diệp công tử văn thành võ đức, thiên túng kỳ tài, hôm trước đánh giết địch nhân La Võng lai phạm, công lao to lớn!" Trên mặt Hàn Vương An chất đầy nụ cười, nhìn Diệp Đông Hoàng và văn võ đại thần, vội vàng nói: "Trẫm quyết định, phong Diệp Đông Hoàng làm Quốc Sư, kiêm Thiên Mệnh Hầu, có thể giám sát bá quan, thống ngự sĩ tốt!" "Đại Vương, không thể..." Lời của Hàn Vương An triệt để làm tất cả mọi người kinh ngây người, lập tức có một quan viên đứng ra, muốn khuyên can!

Nhưng mà hắn nói còn chưa dứt lời, ánh mắt Bạch Diệc Phi đã nhìn về phía hắn.

Thoáng chốc, phảng phất bị một con hung thú khủng bố nhìn chằm chằm, rợn cả tóc gáy, lời muốn nói không tự chủ được nuốt trở về. "Bệ hạ thánh minh, Diệp công tử văn võ toàn tài, văn có thể đề bút an thiên hạ, võ có thể lên ngựa định càn khôn, chính là bất thế chi tài mà Hàn Quốc chúng ta đang cần gấp, là phúc của Hàn Quốc ta!" Thanh âm Bạch Diệc Phi vang vọng, khí tức cường đại bao trùm toàn bộ đại điện, một số đại thần nguyên bản muốn phản đối lập tức phảng phất như bị một chậu nước lạnh giội lên mặt, lửa giận trong lòng bị dập tắt, lời đến khóe miệng đều nuốt trở về.

Bọn hắn nếu dám đứng ra phản đối, chỉ sợ sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai! "Bệ hạ thánh minh!" Có đại thần không vui, tự nhiên cũng có rất nhiều văn võ đại thần đầu nhập vào Bạch Diệc Phi cũng chính là trận doanh Diệp Đông Hoàng, bọn hắn từng người từng người đều đứng ra, phụ họa nói. "Bệ hạ thánh minh!" Tướng quốc Trương Khai Địa do dự một chút, đành phải đồng ý.

Đến tận đây, Diệp Đông Hoàng được phong làm Quốc Sư, phong

làm Thiên Mệnh Hầu.

Việc này nhìn qua có chút không thể tin nổi, nhưng cứ như vậy được định ra.

Chương 251

"Tạ Đại Vương!" Diệp Đông Hoàng chắp tay, không nhìn ra hỉ nộ! "Chúc mừng Hầu gia, Hầu gia tuổi trẻ tài cao, thật sự là phúc của Hàn Quốc ta!" "Chúc mừng Hầu gia!" Rất nhiều đại thần tiến lên chúc mừng, bọn hắn biết, từ nay về sau, triều đường này chính là Diệp Đông Hoàng định đoạt!

Bọn hắn mặc dù không biết Diệp Đông Hoàng đã làm gì, nhưng rõ ràng nhìn ra được, Hàn Vương An rất là kiêng kị Diệp Đông Hoàng, có thể nói Diệp Đông Hoàng chính là một quyền thần lớn nhất.

Hạ triều xong, Diệp Đông Hoàng không đi chỗ Hồ Mị Nhi, trực tiếp về Huyết Y Bảo. "Đệ tử Hàn Phi bái kiến sư phụ!" Hàn Phi sớm đã tới Huyết Y Bảo chờ đợi đã lâu, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, vội vàng tiến lên bái kiến.

Tối hôm qua, hắn đã từ chỗ Hàn Vương An biết được Diệp Đông Hoàng, tự nhiên không dám không tới! "Đứng lên đi!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Hàn Phi, không ngoài sở liệu của hắn, đối phương thật sự đã tới!

Hàn Phi cũng được coi là nhân vật chính mang thiên mệnh của thế giới này, thiên phú không tệ, trí tuệ hơn người, bồi dưỡng một phen, ngược lại có thể dùng! "Tạ sư phụ!" Hàn Phi đứng dậy, cung kính đứng ở một bên, hắn hiện tại cũng biết sự lợi hại của Diệp Đông Hoàng, chính là phụ vương hắn cũng không dám đắc tội Diệp Đông Hoàng! "Biết chữ không?" Diệp Đông Hoàng đi vào trong bảo, vừa đi vừa hỏi. "Khởi bẩm sư phụ, văn tự Hàn Quốc cơ bản đều biết!" Hàn Phi đi theo sau lưng, cung kính đáp.

Hắn thiên phú không tệ, thông tuệ hơn người, năm nay tám tuổi, đã

học tập ba năm rồi. "Ân!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, Võ Đạo Lâu của hắn tàng thư phong phú, không chỉ có võ học điển tịch, còn có các loại sách tạp kỹ, bao la vạn tượng, sách vở của Chư Tử Bách Gia, nông nghiệp, công thương các loại đều có.

Dạy bảo Hàn Phi là dư xài! ...

Tân Trịnh, Trương phủ. "Hàn Quốc sắp thay đổi rồi!" Tướng quốc Trương Khai Địa thầm than trong lòng, bây giờ triều dã Hàn Quốc hoàn toàn là do một mình Diệp Đông Hoàng định đoạt, đại quyền quân đội nắm trong tay Bạch Diệc Phi.

Thủ hạ của Diệp Đông Hoàng là Thiên Mệnh giám thị triều chính, thuận giả xương, nghịch giả vong, căn bản không ai dám phản đối! "Hôm nay Cửu công tử đi Huyết Y Bảo, không biết làm cái gì?" Trương Khai Địa lại nghĩ tới tin tức hắn nhận được, Hàn Phi sáng sớm tinh mơ đã đi Huyết Y Bảo, hắn hoàn toàn nghĩ không thông đối phương một đứa bé đi Huyết Y Bảo làm gì.

Cốc cốc!

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. "Vào đi!" Trương Khai Địa nói. "Tướng gia, tin tức ngài bảo thăm dò đã thăm dò được, Cửu công tử tiến về Huyết Y Bảo là bái Thiên Mệnh Hầu làm sư phụ!" Lão giả bộ dáng quản gia vào cửa, khom người bẩm báo với Trương Khai Địa. "Bái sư?" Trong mắt Trương Khai Địa tinh mang lấp lóe, nỉ non nói: "Cũng nên lưu lại một con đường lùi cho Trương gia rồi!" "Đi gọi Lương nhi tới đây!" Trương Khai Địa phân phó, dự định đưa Trương Lương qua đó bái sư, nếu như không được thì làm thư đồng cho Hàn Phi!

Lấy nhãn quang của hắn tự nhiên nhìn ra được Diệp Đông Hoàng không chỉ dã tâm rất lớn, thực lực trí tuệ cũng siêu hồ tầm thường, căn bản không phải Hàn Vương An có thể thất địch.

Hàn Quốc này sớm muộn gì cũng phải thay đổi!

Ngụy Quốc, Đại Lương, Ngụy phủ.

Đây là phủ đệ của Ngụy Quốc Đại Tư Không Ngụy Dung, lúc này đang là đêm khuya, trăng sáng sao thưa, vạn vật tĩnh lặng.

Nhưng chủ nhân của tòa phủ đệ này dường như không hề có ý ngủ, hắn đứng trước cửa sổ thư phòng, ngắm trăng trầm tư. "Đêm khuya khó ngủ, ngắm trăng khổ tư, Tư Không đại nhân thật là có nhã hứng a!" Một giọng nói đầy vẻ trêu tức đột nhiên vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

Ngụy Dung đang đứng trước cửa sổ, thân thể run lên, tâm thần kinh hãi, mạnh mẽ quay đầu lại.

Chỉ thấy một thanh niên khí vũ hiên ngang, khí chất bất phàm đang ngồi bên cạnh bàn trong phòng, vắt chéo chân, ánh mắt nhìn hắn đầy vẻ nghiền ngẫm. "Ngươi là ai?" Ngụy Dung ánh mắt cảnh giác.

Có thể vô thanh vô tức tiềm nhập vào phòng hắn, thực lực người đến có thể nghĩ mà biết.

Hai chân hắn hơi cong lại, cơ bắp toàn thân căng cứng, thuận tiện phát lực.

Hắn chuẩn bị tùy cơ ứng biến, một khi thấy có chút không ổn liền từ cửa sổ nhảy ra, hô hoán hộ vệ. "Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng không hề giấu giếm, nhẹ nhàng thốt ra ba chữ. "Cái gì?

Ngươi chính là Diệp Đông Hoàng?" Ngụy Dung đại kinh.

Ngụy Quốc vốn tiếp giáp với Hàn Quốc, xưa kia Hàn - Ngụy - Triệu còn là người một nhà.

Là Đại Tư Không của Ngụy Quốc, hắn tự nhiên đã nghe nói qua cái tên Diệp Đông Hoàng này.

Đặc biệt là mấy ngày nay, sự tích Diệp Đông Hoàng chém Huyền Tiễn, giết Lục Kiếm Nô, tru Yểm Nhật, diệt trừ các cao thủ Cận Thiên của La Võng đã truyền khắp cao tầng thất quốc, danh chấn thiên hạ, hắn làm sao có thể không biết.

Càng biết rõ, nỗi sợ hãi trong lòng càng lớn.

Với thực lực của Diệp Đông Hoàng, thủ vệ trong phủ của hắn căn bản không phải là đối thủ! "Ngươi muốn làm gì?" Ngụy Dung không cho rằng Diệp Đông Hoàng đêm hôm khuya khoắt lại vô duyên vô cớ đến tìm hắn nói chuyện phiếm, mà bọn họ cũng không có thù hận, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.

Tâm tư hắn xoay chuyển cấp tốc, nhưng cũng đoán không ra dụng ý của Diệp Đông Hoàng. "Trẫm có thể giúp ngươi chưởng khống đại quyền Ngụy Quốc.

Một Đại Tư Không không muốn nắm quyền thì không phải là một Đại Tư Không hợp cách!" Diệp Đông Hoàng xoay xoay chén rượu trong tay, giọng nói tràn đầy dụ hoặc.

Hắn đến đây tự nhiên là để thu phục Ngụy Dung làm việc cho mình.

Chỉ dựa vào một Hàn Quốc thì không đủ để thực hiện mục tiêu của hắn! "Ngươi muốn ta làm gì?" Đồng tử Ngụy Dung co rụt lại, híp mắt nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng.

Hắn không tin trên trời rơi xuống bữa trưa miễn phí, Diệp Đông Hoàng giúp hắn khẳng định là có điều kiện. "Từ nay về sau, hiệu lực cho Trẫm!" Diệp Đông Hoàng không vòng vo tam quốc, nói thẳng không kiêng kỵ. "Lão phu đã vị cực nhân thần, những thứ ngươi cho ta, chính ta cũng có thể dựa vào thực lực mà đạt được, hà tất phải hiệu lực cho ngươi?" Ngụy Dung cười nhạo.

Nếu không phải biết võ công Diệp Đông Hoàng cao cường, hắn thật muốn nhổ nước bọt vào mặt đối phương.

Ngươi tưởng ngươi là ai, một câu nói liền muốn lão tử bán mạng cho ngươi?

Mặt mũi ngươi thật lớn! "Xem ra Tư Không đại nhân còn chưa làm rõ tình huống..." Giọng nói đầy vẻ nghiền ngẫm của Diệp Đông Hoàng khiến trong lòng Ngụy Dung thót lên một cái.

Chỉ là không đợi hắn phản ứng, tâm thần liền run rẩy, đầu óc nổ vang, ý thức bị kéo vào một không gian hắc ám.

Bóng tối vô biên, băng lãnh vô tận, không nhìn thấy gì cả.

Xung quanh dường như có dã thú gào thét, lại tựa như ác quỷ kêu gào.

Oanh!

Đột nhiên, từng đôi mắt đỏ ngầu chợt sáng lên trong bóng tối, những thân ảnh dữ tợn khủng bố hiện ra, uyển như Tu La từ địa ngục, há cái miệng máu đầy răng nanh lao về phía hắn. "A..." Ngụy Dung kinh hô, can đảm nứt toác.

Ác quỷ cắn xé, thôn phệ thân thể hắn, nỗi sợ hãi khó diễn tả bằng lời tràn ngập toàn thân.

Tuy nhiên, ngay khi Ngụy Dung tưởng rằng mình đã chết, hắn lại đi đến một vùng đất băng tuyết.

Cái lạnh cực hạn làm đông cứng thân thể hắn từng chút một, nhìn thân thể dần dần biến mất, thống khổ, sợ hãi, bất lực, run lẩy bẩy...

Đao sơn hỏa hải, băng đao huyết nhận, cô độc vô tận, từ đỉnh cao rơi xuống vực sâu...

Vô tận luân hồi, vô tận thống khổ, phảng phất như tất cả khổ nạn

thế gian đều đang diễn ra trên người hắn.

Khiến hắn sống không bằng chết, trạng thái như điên cuồng. "Không sai biệt lắm!" Đôi mắt Diệp Đông Hoàng phảng phất hóa thành hai cái vực sâu luân hồi, phác họa ra vô tận thế giới.

Nhìn Ngụy Dung mặt mũi vặn vẹo, mắt đỏ ngầu, hô hấp dồn dập, sắp sửa sụp đổ, Diệp Đông Hoàng thu hồi thần thông.

Cấu tạo huyễn cảnh, tra tấn tinh thần ý thức con người, chỉ là một thủ đoạn nhỏ của Vạn Đạo Đế Mâu, đối với hắn mà nói không thể đơn giản hơn. "Hô hô ~" Ngụy Dung mở mắt ra, toàn thân ướt đẫm, xụi lơ trên mặt đất, miệng lớn thở hồng hộc. "Tư Không đại nhân, cảm giác thế nào, có muốn lại thử thêm vài lần không?" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng uyển như tiếng gọi của ác ma, khiến Ngụy Dung rùng mình một cái, vội vàng bò rạp trên mặt đất, lớn tiếng cầu xin tha thứ. "Công tử tha mạng a, lão phu nguyện ý hiệu trung công tử, vì công tử lên núi đao xuống biển lửa, vạn chết không từ!" Ngụy Dung dập đầu liên tục, sợ hãi đến cực điểm.

Trải nghiệm vừa rồi là cơn ác mộng cả đời hắn, hắn không bao giờ muốn cảm nhận lại nữa! "Từ hôm nay trở đi, nhận Trẫm làm chủ, hết thảy lấy Trẫm làm trung tâm.

Chương 252

Ý chí của Trẫm chính là ý chí của ngươi, chí cao vô thượng!" Diệp Đông Hoàng không nói thêm, tinh quang trong mắt bạo trướng.

Vừa rồi chỉ là cho Ngụy Dung chút đau khổ, hiện tại mới là món chính thực sự.

Đối diện với ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, tâm thần Ngụy Dung chấn động, uyển như nhìn thấy một tôn vĩ đại thân ảnh chí cao vô thượng đang đứng trước mặt hắn.

Trước thân ảnh vĩ ngạn này, hắn ti vi nhỏ bé, thân thể và linh hồn đều đang run rẩy.

Đột nhiên, một đạo thần quang bao phủ xuống.

Cả người hắn phảng phất lập tức lột xác thăng hoa, thắt lưng hết mỏi, chân hết đau, tinh thần sảng khoái, nỗi sợ hãi trước đó biến mất không còn tăm hơi, ánh mắt tràn ngập cuồng nhiệt!

Giống như tín đồ cuồng nhiệt nhất của thần linh, hết thảy lấy thần linh làm trung tâm, bất kỳ tâm tư nhỏ mọn nào khác đều là sự khinh nhờn đối với thần linh. "Bái kiến ngô chủ!

Có thể vì ngô chủ hiệu lao là may mắn lớn nhất của tiểu nhân.

Chỉ cần có phân phó, phấn thân toái cốt, vạn chết không từ!" Trong mắt Ngụy Dung hiện lên quang mang dị dạng, phảng phất như biến thành một người khác, quỳ rạp trên đất, cuồng nhiệt mà thành kính.

Không còn nỗi sợ hãi, oán hận, tham lam hay dã tâm trước kia, có chăng chỉ là sự thành kính, cuồng nhiệt. "Cũng không tệ lắm!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Ngụy Dung.

Đây là người đầu tiên hắn dùng Vạn Đạo Đế Mâu khống chế thành công, trước đó thử nghiệm trên Hàn Vương An nhưng đã thất bại.

Đông đông đông! "Phụ thân, con thấy đèn phòng người còn sáng, con đã hầm canh yến sào hạt sen cho người.

Người ăn chút đi, bảo trọng thân thể, đừng quá lao lực!" Lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, ngay sau đó ngoài cửa vang lên một giọng nói thanh thúy êm tai. "Chủ nhân, đây là tiểu nữ Tiêm Tiêm, năm nay mười bốn tuổi, ngoan ngoãn hiểu chuyện, xinh đẹp ôn nhu.

Chủ nhân nếu không chê, hãy để Tiêm Tiêm đi theo bên cạnh hầu hạ chủ nhân, không biết ý chủ nhân thế nào?" Ngụy Dung nghe vậy cũng không vội mở cửa, mà nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, chờ đợi người sau quyết định. "Để nàng vào đi!" Diệp Đông Hoàng nói. "Vâng, chủ nhân!" Trong lòng Ngụy Dung đại hỉ.

Có thể được chủ nhân sủng hạnh, đây chính là phúc phận to lớn của con gái hắn, cũng là may mắn của hắn.

Cạch!

Ngụy Dung mở cửa, không đợi Ngụy Tiêm Tiêm mở miệng liền dặn dò trước: "Tiêm Tiêm, mau vào bái kiến chủ nhân.

Sau này con đi theo bên cạnh chủ nhân, hầu hạ chủ nhân cho tốt, không thể tùy hứng đãi mạn!" "Có thể hầu hạ chủ nhân là may mắn lớn nhất đời này của chúng ta!" "Chủ nhân?" Ngụy Tiêm Tiêm ngẩn người, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đang ngồi trong phòng.

Chắc hẳn đây chính là "chủ nhân" trong miệng Ngụy Dung. "Trông thật soái!" Ánh mắt Ngụy Tiêm Tiêm thẹn thùng, lén lút đánh giá Diệp Đông Hoàng.

Kiếm mi tinh mục, trác nhĩ bất phàm, đối với loại tiểu nữ sinh chưa xuất các như nàng, lực sát thương có thể xưng là khủng bố.

Nghĩ đến lời Ngụy Dung vừa nói, trái tim nàng càng đập thình thịch. "Phụ thân đây là đem ta tặng cho nam nhân này sao?" "Hắn là ai?

Tại sao phụ thân lại cung kính với hắn như vậy?" Nhìn Diệp Đông Hoàng, Ngụy Tiêm Tiêm đầy bụng nghi hoặc.

Thời đại này tuy rằng rất nhiều nữ tử mười mấy tuổi đã gả đi, nhưng chuyện này cũng quá đột ngột.

Trước đó hoàn toàn không nhận được chút tin tức hay chuẩn bị nào! "Tiêm Tiêm, còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau qua bái kiến chủ nhân!" Ngụy Dung đẩy đẩy Ngụy Tiêm Tiêm đang thất thần, khẽ quát. "Tiểu nữ tử Ngụy Tiêm Tiêm bái kiến chủ nhân!" Ngụy Tiêm Tiêm tiến lên, hai tay điệp phóng tại bụng dưới, doanh doanh thi lễ với Diệp Đông Hoàng.

Tuy rằng đầy bụng nghi hoặc, nhưng đối với lời của phụ thân, nàng cũng không dám phản kháng.

Diệp Đông Hoàng nhìn Ngụy Tiêm Tiêm.

Tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã trổ mã đình đình ngọc lập, ngũ quan tinh xảo, một bộ trường váy màu mộc mạc, ôn uyển động lòng người.

Trong nguyên tác, qua hai năm nữa nàng sẽ gặp Huyền Tiễn bị thương, cuối cùng nhận lấy cái kết bi thảm.

Vong mạng kiếm khách trọng thương sắp chết được tiểu thư quan gia cứu giúp, đích xác dễ dàng nảy sinh tia lửa tình yêu.

Kỳ thực, chủ yếu vẫn là do các tiểu thư quan gia này suốt ngày ru rú trong nhà, trừ gia đinh hộ vệ và thân tộc ra thì căn bản không gặp

được nam nhân khác.

Gặp được một nam nhân xa lạ, tự nhiên rất dễ bị hấp dẫn!

Chỉ cần nam nhân này không quá xấu, quá bỉ ổi!

Dù sao thâm khuê tịch mịch, thiếu nữ tình đầu chớm nở lại chưa từng gặp qua nam nhân khác, dễ dàng luân hãm nhất. "Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng hư thủ nâng lên.

Nữ nhân này trông cũng không tệ, tuy rằng hơi nhỏ một chút, vừa vặn mang về cùng đám tử nữ bồi dưỡng vài năm, khẳng định tốt hơn là để nàng ở lại phủ Ngụy Dung.

Tuy rằng Huyền Tiễn đã bị Diệp Đông Hoàng giết, nhưng nói không chừng sẽ xuất hiện một Huyền Tiễn khác, đến lúc đó bi kịch tái diễn, hồng nhan tảo thệ, còn không bằng đi theo hắn.

Ai, ai bảo hắn quá thiện lương, chính là thích giúp người làm niềm vui đây mà! "Tạ chủ nhân!" Ngụy Tiêm Tiêm đứng dậy, lẳng lặng đứng một bên, khóe mắt thỉnh thoảng lén lút đánh giá khuôn mặt tuấn lãng soái khí của Diệp Đông Hoàng, phương tâm như nai con chạy loạn.

Nàng hiện tại cũng không có tâm tư gì khác, nếu Ngụy Dung đã đem nàng tặng cho Diệp Đông Hoàng, vậy thì Diệp Đông Hoàng chính là nam nhân của nàng!

Nữ nhân thời đại này cơ bản là như thế, rất nhiều người trước khi thành thân đều chưa từng gặp mặt phu quân! "Tấm lệnh bài này cho ngươi, sau này có chuyện phân phó, sẽ có người cầm lệnh bài tương tự đến tìm ngươi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một tấm lệnh bài màu vàng, một mặt khắc hai chữ triện cổ xưa "Thiên Mệnh", một mặt khắc một thanh trường kiếm, ném cho Ngụy Dung và dặn dò. "Vâng, chủ nhân!" Ngụy Dung hai tay cung kính tiếp nhận lệnh bài, trầm

giọng đáp. "Đi theo Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Ngụy Tiêm Tiêm.

Sau khi thu phục Ngụy Dung, hắn chuẩn bị đi quân doanh Ngụy Quốc một chuyến, tranh thủ thu phục Đại tướng quân Ngụy Cương.

Ngụy Cương là chưởng môn Phi Giáp Môn, hiện là Đại tướng quân của Ngụy Quốc, nắm giữ Ngụy Vũ Tốt, là thế lực mà Diệp Đông Hoàng nhất định phải chưởng khống! "A, hiện tại đi ngay sao?" Ngụy Tiêm Tiêm đầy vẻ kinh ngạc, chuyện này cũng quá nhanh rồi. "A cái gì mà a?

Làm lỡ đại sự của chủ nhân thì làm sao bây giờ?

Sau này đi theo bên cạnh chủ nhân, mệnh lệnh của chủ nhân chính là hết thảy, con chỉ cần vô điều kiện phục tùng là được, đã biết chưa?" Ngụy Dung răn dạy.

Hắn hiện tại là cuồng nhiệt phân tử của Diệp Đông Hoàng, nhất ngôn nhất hành của Diệp Đông Hoàng trong lòng hắn chính là kim khoa thiết luật, không dung nghi ngờ và làm trái! "Đã biết, phụ thân!" Ngụy Tiêm Tiêm trong lòng ủy khuất, nhưng cũng không dám nói gì. "Đã biết còn không mau đi, sau này đi theo bên cạnh chủ nhân nhớ để tâm một chút.

Có thể hầu hạ chủ nhân là phúc phận con tu mấy đời mới có được, hãy nắm bắt cho tốt!" Ngụy Dung lần nữa dặn dò, đối với nữ nhi, hắn một chút cũng không đau lòng.

Huống chi hiện tại bị Diệp Đông Hoàng khống chế, hắn đã trở thành một tín đồ thành kính tràn đầy tín ngưỡng cuồng nhiệt! "Vâng!" Ngụy Tiêm Tiêm cúi đầu, trong mắt lệ quang lấp lánh, cảm giác cứ như bị bán đi vậy!

Ủy khuất, muốn khóc! "Chúng ta đi thôi!" Diệp Đông Hoàng vươn

tay ôm lấy vòng eo thon thả mềm mại của Ngụy Tiêm Tiêm, thân ảnh khẽ động, đằng không mà lên, rời khỏi thành Đại Lương. "A!

Bay lên rồi!" "Ta bay lên trời rồi?" Ngụy Tiêm Tiêm kinh hô, cánh tay trắng nõn theo bản năng gắt gao ôm chặt lấy eo hổ của Diệp Đông Hoàng, trái tim đập thình thịch.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ soái khí của Diệp Đông Hoàng, ủy khuất vừa rồi cũng biến mất không còn tăm hơi, khuôn mặt tươi cười tràn đầy hưng phấn.

Thế giới này người bình thường rất khó ngự không mà đi, ít nhất phải đạt tới Thiên Nhân Hậu Kỳ, mà cường giả Thiên Nhân Hậu Kỳ đều là cự phách một phương, không phải dễ dàng nhìn thấy như vậy.

Với thực lực của Diệp Đông Hoàng, phi hành tự nhiên không thành vấn đề. "Phi Giáp Môn, Ngụy Vũ Tốt!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh mang lóe lên, hướng về phía biên cảnh Tần - Ngụy mà đi. *** Biên cảnh Tần - Ngụy, Diệp Đông Hoàng ôm mỹ nhân, đạp nguyệt mà đến, một ngày ngàn dặm.

Ngụy quân đại doanh đèn đuốc sáng trưng, liên miên mấy chục dặm.

Từng đội ngũ tuần tra chỉnh tề có trật tự, thủ vệ sâm nghiêm, cách vài ngàn mét đều có thể cảm thấy một cỗ binh qua túc sát chi khí khủng bố. "Không hổ là Ngụy Vũ Tốt tích nhật danh chấn thiên hạ!" Diệp Đông Hoàng đứng sừng sững giữa hư không, quan sát Ngụy quân đại doanh, âm thầm gật đầu.

Chương 253

"Đây là biên cảnh Ngụy Quốc?

Nhanh quá!" Đôi mắt đẹp của Ngụy Tiêm Tiêm tò mò nhìn đại doanh đèn đuốc sáng trưng bên dưới, trong lòng kinh hãi, nhìn ánh mắt Diệp Đông Hoàng mang theo từng tia tình ý.

Ngụy Dung đã đem nàng tặng cho Diệp Đông Hoàng, trong lòng nàng Diệp Đông Hoàng chính là nam nhân của nàng, cộng thêm Diệp Đông Hoàng không chỉ đẹp trai, võ công còn cao như vậy, ôm nàng phùng hư ngự phong, một ngày ngàn dặm.

Quả thực còn trắng hơn cả bạch mã hoàng tử trong lòng nàng!

Đối với Diệp Đông Hoàng mà nói vừa rồi chỉ là đang đi đường, nhưng đối với nàng mà nói quả thực quá lãng mạn! "Nàng ở đây đợi Trẫm, đừng chạy lung tung!" Diệp Đông Hoàng hạ thân ảnh xuống, đặt Ngụy Tiêm Tiêm trên đỉnh núi bên ngoài đại doanh, tại đây có thể nhìn thấy doanh trại bên dưới. "Ân, chủ nhân cẩn thận!" Tuy rằng không biết Diệp Đông Hoàng muốn làm gì, nhưng đêm khuya đến đây, nàng vẫn có chút lo lắng. "Yên tâm!" Diệp Đông Hoàng cho nàng một ánh mắt an tâm, sau đó xoay người triều Ngụy quân đại doanh, ẩn tàng thân ảnh lao thẳng đến trung quân đại trướng.

Trong đại trướng, Đại tướng quân Ngụy Cương ngồi trước trác án nghiên cứu bản đồ tác chiến.

Hắn dáng người khôi ngô, tu luyện Phi Giáp Môn Âm Dương Huyền Giáp Công, khí tức hùng hồn, cho người ta áp bách cường đại. "Ai?" Đột nhiên, Ngụy Cương mạnh mẽ ngẩng đầu, hổ mục lộ ra hung quang lăng lệ, nhìn về phía nam tử đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. "Ngươi là ai?" Ngụy Cương không động thủ, gắt gao nhìn

chằm chằm Diệp Đông Hoàng.

Bản năng võ giả khiến hắn cảm giác Diệp Đông Hoàng rất nguy hiểm.

Phải biết hắn chính là võ giả Thiên Nhân Tam Trọng, tu luyện Âm Dương Huyền Giáp Công, toàn thân đao thương bất nhập, dù là võ giả Thiên Nhân Tứ Trọng bình thường cũng không làm hắn bị thương được.

Diệp Đông Hoàng có thể mang lại cho hắn uy hiếp mãnh liệt, thực lực có thể nghĩ mà biết! "Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng dứt lời, thân ảnh chợt xuất hiện trước mặt Ngụy Cương, một chưởng ấn xuống. "Ngươi..." Ngụy Cương đại kinh, còn chưa kịp phản kháng đã bị Diệp Đông Hoàng một chưởng đánh vào người.

Tuy nhiên hắn không quá lo lắng, hắn đối với phòng ngự thân thể của mình rất có lòng tin. "Phốc!" Nhưng mà khoảnh khắc tiếp theo, hắn biết hắn sai rồi.

Thể phách cường hoành của hắn dưới chưởng lực của Diệp Đông Hoàng giống như giấy dán, nháy mắt bị tồi hủy, ngũ tạng lục phủ bị trọng thương, mất đi sức chiến đấu!

Ông!

Diệp Đông Hoàng không nói nhảm, thi triển Vạn Đạo Đế Mâu, trước tiên đem Ngụy Cương tra tấn một lần.

Hắn không phải có sở thích biến thái gì, mà là Ngụy Cương tu luyện ngoại công, tu vi không tệ, ý chí thập phần kiên nhận.

Không kích hội ý chí hắn trước, muốn khống chế hắn sợ là phải tốn chút công phu!

Một khắc sau, Ngụy Cương thoi thóp dưới Vạn Đạo Đế Mâu của Diệp Đông Hoàng đã bị khống chế dễ dàng. "Thuộc hạ Ngụy Cương

bái kiến Chúa công!" Sau khi bị khống chế, tinh thần Ngụy Cương khôi phục không ít, cung kính bái đạo. "Ân!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, dùng Vạn Đạo chân ý giúp hắn khôi phục thương thế.

Một khắc sau, thương thế của Ngụy Cương đã khỏi hẳn. "Đa tạ Chúa công!" Ngụy Cương bái tạ, ánh mắt tràn ngập sùng bái cuồng nhiệt. "Đem công pháp ngươi tu luyện cho Trẫm xem thử!" Diệp Đông Hoàng phân phó.

Thu thập công pháp các thế giới là khóa trình bắt buộc của Diệp Đông Hoàng, ngoại công mà Ngụy Cương tu luyện ở thế giới này cũng coi như không tệ.

Trong nguyên tác tuy hắn bị Huyền Tiễn một kiếm chém giết, nhưng đệ tử của hắn là Điển Khánh và Mai Tam Nương võ công đều không yếu.

Điển Khánh thực lực ước chừng không yếu hơn Huyền Tiễn, có thể nói trò giỏi hơn thầy. "Mời Chúa công tiếu nạp!" Ngụy Cương không hề do dự, lấy ra Âm Dương Huyền Giáp Công đang tu luyện dâng lên.

Diệp Đông Hoàng nhận lấy lật xem, với thiên phú hiện tại của hắn, xem một lần là có thể ghi nhớ và lý giải! "Hả?" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, cảm ứng được bên ngoài có hai người tới.

Một người dáng người khôi ngô, uyển như ngọn núi nhỏ, tay xách hai thanh đại đao vừa ngắn vừa rộng, nhục thân màu cổ đồng, hiển nhiên là người sau này được xưng là "Đồng đầu thiết tí, bách chiến vô thương" - Điển Khánh!

Người còn lại là một nữ nhân, thân hình kiều tiểu, sở hữu cơ bắp màu cổ đồng, thân thể góc cạnh rõ ràng, kiện mỹ tiêu chuẩn, không tính là rất đẹp nhưng cũng không xấu!

Đem nhục thân luyện thành độn giáp, có thể đao thương bất nhập, đuôi ngựa buộc gọn gàng, một đôi kiếm mi phối hợp với ánh mắt sắc bén kia, anh tư táp sảng, có loại hương vị đặc biệt và vẻ đẹp dã tính! "Sư phụ!" Hai người tới gần đại trướng, Điển Khánh lập tức cảm ứng được gì đó, hét lớn một tiếng xách hai thanh đại đao to như cánh cửa xông vào!

Mai Tam Nương trong tay nắm một thanh lưỡi hái có lỗ buộc dây thừng, theo sát phía sau! "Làm càn!

Không được vô lễ, còn không mau qua bái kiến Chúa công!" Nhìn thấy Điển Khánh xông vào, Ngụy Cương trợn mắt, lớn tiếng quát tháo. "Ách..." Điển Khánh và Mai Tam Nương ngây người, nhìn Diệp Đông Hoàng và Ngụy Cương không biết làm sao.

Không phải hiệu trung Ngụy Vương sao, sao lại xuất hiện thêm một vị Chúa công, chẳng lẽ sư phụ là nằm vùng?

Chuyện này sao có thể? "Ngẩn ra đó làm gì?

Lời sư phụ nói không nghe nữa hả?" Ngụy Cương giận dữ quát, cảm giác hai người làm hắn mất mặt trước Chúa công, phẫn nộ không thôi! "Chúa công thứ tội, hai tên nghịch đồ không hiểu lễ số, xin Chúa công lượng thứ!" Ngụy Cương quay sang Diệp Đông Hoàng thỉnh tội. "Sư phụ!" Điển Khánh và Mai Tam Nương nhìn Ngụy Cương đầy vẻ không thể tin nổi, cẩn thận đánh giá Diệp Đông Hoàng và Ngụy Cương.

Giờ phút này thương thế Ngụy Cương đã khôi phục, nhìn không ra bất kỳ trạng thái lạ nào!

Hơn nữa nhìn thần sắc của hắn cũng không giống bị Diệp Đông Hoàng uy hiếp! "Bái kiến Chúa công, hoàn thỉnh Chúa công thứ tội!" Điển Khánh và Mai Tam Nương tuy rằng đầy bụng nghi hoặc và khó hiểu, nhưng cũng không tiện nói gì, đành phải bái kiến trước.

Vạn nhất vì bọn họ lỗ mãng mà khiến Ngụy Cương bị Diệp Đông Hoàng trách phạt thì tội quá lớn!

Bọn họ tuy là người Ngụy Quốc, nhưng lúc này rõ ràng vẫn là sư phụ thân thiết nhất, nếu sư phụ đã bái Diệp Đông Hoàng, bọn họ cứ bái theo là được. "Đứng lên đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, Điển Khánh và Mai Tam Nương đứng dậy, tò mò đánh giá Diệp Đông Hoàng. "Âm Dương Huyền Giáp Công này cũng không tệ, đáng tiếc có tráo môn, dễ dàng bị nhắm vào!" Diệp Đông Hoàng bình phẩm. "Thiên hạ ngoại công cái nào không có tráo môn?

Ngươi tìm một quyển không có tráo môn ra xem thử!" Mai Tam Nương tính tình thẳng thắn, nóng nảy.

Vốn dĩ tự nhiên lòi ra một vị Chúa công, trong lòng đã không sướng, giờ phút này nghe thấy Diệp Đông Hoàng có chút coi thường Âm Dương Huyền Giáp Công của Phi Giáp Môn bọn họ, đâu còn nhịn được, trực tiếp bật lại. "Đây là Vạn Đạo Kinh, các ngươi tu luyện xong sẽ không tồn tại tráo môn!" Diệp Đông Hoàng lấy ra bí tịch Vạn Đạo Kinh ném cho Ngụy Cương, tiếp tục nói: "Môn bí tịch này Khanh có thể chước tình truyền vào trong quân, cường đại Ngụy Vũ Tốt!" Trong lòng Diệp Đông Hoàng, Ngụy Vũ Tốt đã là của hắn, hắn tự nhiên không tiếc rẻ bồi dưỡng một chút.

Hơn nữa tu luyện Vạn Đạo Kinh xong sẽ tiềm di mặc hóa thay đổi ý thức của một người, tu luyện càng sâu, độ trung thành với Diệp Đông Hoàng càng cao! "Trên đời đâu có loại..." Mai Tam Nương mới không tin lời Diệp Đông Hoàng, còn muốn nói gì lại bị Điển Khánh kéo lại.

Hiện tại tình huống không rõ, đắc tội Diệp Đông Hoàng cũng không tốt! "Đa tạ Chúa công!" Ngụy Cương hai tay tiếp nhận bí tịch, trịnh trọng bái tạ, hân hỉ như điên.

Hắn đối với lời của Diệp Đông Hoàng không có chút hoài nghi nào.

Bái tạ xong, Ngụy Cương xoay người nhìn về phía Mai Tam Nương, quát lớn: "Chúa công há lại nói dối, Chúa công nói có thể hoàn thiện tráo môn thì chính là có thể hoàn thiện, còn không mau hướng Chúa công thỉnh tội!" "Sư phụ!" Mai Tam Nương trong mắt đầy vẻ nghẹn khuất, nhưng cũng không dám vi kháng mệnh lệnh, quỳ một gối xuống đất: "Thuộc hạ mạo phạm Chúa công, xin Chúa công thứ tội!" Tuy là thỉnh tội, nhưng trong lòng nàng y nguyên không phục. "Các ngươi có thể xem thử!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, sự thật thắng hùng biện, đợi bọn họ kiến thức sự lợi hại của Vạn Đạo Kinh, tự nhiên sẽ thay đổi thái độ. "Đa tạ Chúa công!" Mai Tam Nương đứng dậy, trong lòng hừ lạnh, "Bà cô đây muốn xem thử ngươi có thể lấy ra võ công gì!" Nàng trong lòng quyết định, lát nữa sẽ vạch trần lời nói dối của Diệp Đông Hoàng.

Nàng ghét nhất là bọn lừa đảo!

Ngụy Cương nghe vậy không do dự, mở bí tịch ra, Điển Khánh và Mai Tam Nương cũng ở một bên xem ké!

Vừa nhìn, ba người lập tức kinh ngây người! "Trên đời thật sự có công pháp huyền diệu như thế?" "Quá lợi hại!" "Pháp này chỉ ứng trên trời có, nhân gian nào được mấy lần nghe!" ...

Nửa canh giờ sau. "Thuộc hạ vô tri, kiến thức nông cạn, mạo phạm Chúa công, xin Chúa công trách phạt!" Mai Tam Nương biết mình trách oan Diệp Đông Hoàng, cũng không chút do dự, tiến lên thỉnh tội.

Lần này không có ai ép nàng, nàng là thật tâm thực ý.

Giờ khắc này, nàng đối với Diệp Đông Hoàng cũng là tâm phục khẩu phục.

Võ công huyền diệu như thế đều có thể lấy ra cho bọn họ, tâm hung khí phách này quả thực bỏ xa Ngụy Vương mười con phố.

Chương 254

Nàng rốt cuộc hiểu được vì sao Ngụy Cương lại hiệu trung Diệp Đông Hoàng rồi!

Đây mới là minh chủ chân chính, với hung khâm khí phách như vậy, lo gì đại sự không thành!

Kỳ thực nàng đối với Ngụy Vương vốn dĩ cũng không có hảo cảm gì.

Ngụy Cương chưởng quản Ngụy Vũ Tốt, thường xuyên bị tiểu nhân dèm pha, Ngụy Vương cũng thỉnh thoảng chèn ép Ngụy Cương, trong lòng nàng đã sớm bất mãn.

Chỉ là sư phụ nàng hiệu trung Ngụy Vương, nàng có thể làm sao?

Cũng chỉ đành nhẫn nhịn! "Lần này bỏ qua, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay.

Hắn phát hiện Mai Tam Nương tuy rằng tính tình thẳng thắn, nóng nảy, nhưng cũng dám làm dám chịu, hào không hư ngụy. "Chúa công, người bình thường cũng cần một số người sai vặt, cũng không thể chuyện gì đều tự mình động thủ.

Hai đứa nó tuy nhìn qua ngốc nghếch, bất quá thực lực cũng còn miễn miễn cưỡng cưỡng.

Để bọn nó đi theo bên cạnh người tùy thời thính hầu sai phái cũng tiện, huống chi đây cũng là phúc phận của bọn nó, không biết ý Chúa công thế nào?" Ngụy Cương trong lòng khẽ động, tiến lên nói.

Điển Khánh và Mai Tam Nương đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng không chỉ có thể kéo gần quan hệ, đạt được hảo cảm của Diệp Đông Hoàng, mà đối với bản thân Điển Khánh và Mai Tam Nương

cũng có nhiều chỗ tốt.

Đầu tiên, đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng chính là vinh hạnh to lớn.

Thứ hai, với thực lực của Diệp Đông Hoàng, ngẫu nhiên chỉ điểm bọn họ một chút cũng đủ để bọn họ thụ ích cả đời. "Có thể!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, không nghĩ tới lại gặp thêm một người tặng người, còn một lần tặng hai!

Lúc này, hắn cũng phát hiện sự khủng bố của Vạn Đạo Đế Mâu.

Tuy rằng thay đổi trung thành của một người, nhưng đối với tư duy của người đó tịnh không có ảnh hưởng!

Bọn họ không biến thành khôi lỗi, cũng có suy nghĩ của riêng mình, chỉ là đem Diệp Đông Hoàng đặt ở vị trí chí cao, dưới điều kiện không làm trái cái này cũng sẽ vì bản thân mà suy xét!

Ngụy Dung tặng con gái hiển nhiên là vì nịnh bợ hắn, Ngụy Cương tặng đồ đệ cũng có ý tứ này, đương nhiên cũng có ý nghĩ mưu phúc lợi cho đồ đệ.

Có thể nói cả nhà cùng vui! "Hai đứa bây sau này cứ đi theo bên cạnh Chúa công, mệnh lệnh của Chúa công là tất cả, không thể làm trái.

Bình thường cũng lanh lợi một chút, hầu hạ Chúa công cho tốt!" Ngụy Cương quay sang Điển Khánh và Mai Tam Nương trịnh trọng dặn dò, tái tam giao đại. "Vâng, sư phụ!" Điển Khánh và Mai Tam Nương tuy rằng không muốn rời khỏi Ngụy Cương, nhưng cũng không dám vi kháng sư mệnh.

Giao đại xong sự tình, đưa cho Ngụy Cương một tấm Thiên Mệnh kim lệnh giống như của Ngụy Dung, Diệp Đông Hoàng rời khỏi Ngụy quân đại doanh.

Điển Khánh và Mai Tam Nương bái biệt sư phụ, theo sát phía sau! "Chủ nhân!" Đến đỉnh núi ngoài quân doanh, Ngụy Tiêm Tiêm đã sớm đợi đến mòn mỏi nhìn thấy Diệp Đông Hoàng xuất hiện, lập tức vui mừng quá đỗi, phảng phất như chim én về tổ lao vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Tuy rằng nơi này là đỉnh núi, có ánh trăng, nhưng cũng là buổi tối, nàng một nữ nhân độc tự ở lại chỗ này, gió thổi vù vù, tựa như lệ quỷ kêu gào, trong lòng tràn ngập sợ hãi, bất lực, run lẩy bẩy! "Được rồi, chúng ta về Hàn Quốc!" Diệp Đông Hoàng khẽ vuốt tấm lưng ngọc trơn mềm của nàng, an ủi. "Chúa công!" Điển Khánh và Mai Tam Nương cũng đuổi tới nơi. "Trẫm đưa các ngươi một đoạn!" Diệp Đông Hoàng nhìn hai người, bảo Mai Tam Nương ôm lấy Ngụy Tiêm Tiêm.

Hắn một tay túm lấy vai Điển Khánh, một tay ôm lấy eo thon của Mai Tam Nương, Vạn Đạo chân ý hóa thành Phong Chi Chân Ý cuốn theo bọn họ triều hướng Hàn Quốc Tân Trịnh mà đi.

Hô hô ~ Gió rít gào thét, nhanh như điện chớp! "Chúa công thật mạnh!" "Quá lợi hại!" Mai Tam Nương nghe tiếng cương phong gào thét bên tai, trong lòng kinh hãi.

Phải biết nàng và Điển Khánh tu luyện ngoại công, thể trọng nặng hơn người bình thường rất nhiều.

Đừng nhìn nàng thân hình mảnh khảnh yêu điệu, nhưng thể trọng ít nhất vượt quá hai trăm cân, cái tên to con Điển Khánh kia thì càng khỏi nói, thể trọng ước chừng đạt tới một ngàn cân.

Diệp Đông Hoàng mang theo ba người bọn họ, cư nhiên còn có thể bay, hơn nữa còn bay nhanh như vậy!

Quả thực khủng bố!

Trong chốc lát, một cỗ sùng bái chi tình tự nhiên sinh ra.

Nàng tu luyện Âm Dương Huyền Giáp Công, thân thể cường hoành, đao thương bất nhập, tính cách hào sảng thẳng thắn, đại đại liệt liệt, bị gọi là Thiết Nương Tử, còn nam tính hơn cả đàn ông!

Nàng coi thường nhất chính là loại tiểu bạch kiểm âm nhu vô lực.

Diệp Đông Hoàng tuy rằng trông còn soái hơn tiểu bạch kiểm, da dẻ còn đẹp hơn nữ nhân, nhưng trên người không có một chút âm nhu nào của tiểu bạch kiểm.

Loại dương cương bá khí cộng thêm ngoại biểu soái khí kia khiến tim nàng cũng không khỏi đập nhanh hơn!

Đây mới là chân nam nhân!

Không những soái, còn rất mạnh! "Trông quá soái, lỗi tại Trẫm sao!" Cảm nhận ánh mắt khác thường của Mai Tam Nương, Diệp Đông Hoàng thầm than trong lòng.

Hắn hiện tại đối với Mai Tam Nương cũng không có ý nghĩ gì.

Bên cạnh hắn còn rất nhiều mỹ nữ chờ sủng hạnh đây!

Trong nguyên tác Mai Tam Nương vẫn luôn độc thân, bất quá loại nữ nhân như nàng, nam nhân bình thường cũng không đỡ nổi.

Không nói đến sức mạnh kinh khủng kia, chỉ riêng cái thể chất đao "thương" bất nhập biến thái đó, nam nhân bình thường đã chơi không nổi rồi.

Đều đâm không thủng, còn chơi cái rắm!

Không bao lâu, Diệp Đông Hoàng mang theo ba người bọn họ về đến Huyết Y Bảo.

Trên đường Diệp Đông Hoàng cũng nói cho bọn họ thân phận của mình.

Trừ Ngụy Tiêm Tiêm chưa nghe qua, Điển Khánh và Mai Tam Nương đều đã nghe nói!

Có thể thấy ba chữ Diệp Đông Hoàng thực sự đã đi vào thiên hạ! "Chủ nhân!" Diệp Đông Hoàng vừa đến Huyết Y Bảo, Minh Châu, Kinh Nghê, Diễm Linh Cơ cùng những người khác liền ra đón.

Không nói nhiều, tử nữ an bài cho Điển Khánh, Mai Tam Nương và Ngụy Tiêm Tiêm ở lại.

Diệp Đông Hoàng ôm Minh Châu về phòng nghỉ ngơi!

Bận rộn cả ngày, nhưng dưới sự dụ hoặc của yêu tinh Triều Nữ Yêu này, Diệp Đông Hoàng một chút cũng không thấy mệt, ngược lại tinh lực vượng thịnh, hỏa lực mười phần! ...

Ngày thứ hai.

Diệp Đông Hoàng cho Điển Khánh và Mai Tam Nương đi Võ Đạo Lâu chọn bí tịch, các loại bí tịch võ công rực rỡ muôn màu lần nữa làm chấn động hai người.

Mà trên quảng trường võ đạo Huyết Y Bảo, nhân số cũng đông lên!

Diệp Đông Hoàng theo lệ cũ nằm trên ghế thái sư phơi nắng, Minh Châu đấm bóp, Linh Cơ rót rượu, Kinh Nghê đút thức ăn, tiêu dao khoái hoạt!

Ngụy Tiêm Tiêm đi theo đám tử nữ và Hồ Thanh Nhi cùng nhau luyện võ.

Hàn Phi và Trương Lương, hai tên nhóc cũng ở một bên đọc sách học tập.

Thiên phú Trương Lương cũng không tệ, sau khi được Trương Khai Địa đưa tới, Diệp Đông Hoàng cũng thu hắn làm đồ đệ, mỗi ngày

cùng Hàn Phi học tập.

Diệp Đông Hoàng cũng không chỉ dạy bọn họ đọc sách, luyện võ cũng là bài học quan trọng!

Thời gian từng ngày trôi qua.

Điển Khánh và Mai Tam Nương được Diệp Đông Hoàng ẩn giấu thân phận, an bài trong quân đội tổ kiến một đội quân mười vạn người gọi là Huyền Giáp Quân.

Bạch Diệc Phi dưới trướng có một đội mười vạn Bạch Giáp Quân, cộng thêm mười vạn Huyền Vũ Quân, tổng cộng ba mươi vạn.

Nếu cộng thêm hai mươi vạn Ngụy Vũ Tốt dưới trướng Ngụy Cương, liền có năm mươi vạn đại quân!

Tuy nhiên, bọn họ đều cần thời gian để trưởng thành!

Diệp Đông Hoàng đa số thời gian đều tọa trấn Huyết Y Bảo, thỉnh thoảng ra ngoài giải quyết một số việc mà thuộc hạ không giải quyết được!

Thế lực dưới trướng hắn cũng như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, tổ chức Thiên Mệnh phát triển trở thành tồn tại còn khủng bố hơn cả La Võng.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã mười sáu năm!

Mười sáu năm nay, thiên hạ phong vân biến ảo, nhưng có một người thủy chung đứng giữa phong vân, danh tiếng vang vọng thiên hạ, nhà nhà đều biết, người người đều hay!

Hắn chính là Diệp Đông Hoàng!

Mười lăm năm trước, Hàn Quốc xuất hiện loại lương thực mẫu sản ngàn cân —— khoai lang và khoai tây, cả thế gian chấn động.

Chương 255

Tương truyền hai loại lương thực này là do Diệp Đông Hoàng tìm được từ tiên sơn hải ngoại, Diệp Đông Hoàng được xưng là Thiên Mệnh chi chủ.

Đồng thời, khi loại lương thực này xuất hiện, các quốc gia lập tức điên cuồng, chuẩn bị âm thầm cướp đoạt khoai lang và khoai tây.

Nhưng mà Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp tuyên cáo thiên hạ, hạt giống lương thực miễn phí tặng cho bách tính thiên hạ.

Chỉ hy vọng thiên hạ bách tính người người có cơm ăn, người người có áo mặc, hy vọng thiên hạ có thể sớm ngày thống nhất, không còn chiến tranh. "Hưng, bá tánh khổ; vong, bá tánh khổ!" Một phen lời nói của Diệp Đông Hoàng vang vọng tứ phương, được vô số nhân nhân chí sĩ say sưa ca tụng, vô số bách tính hoan hô cổ vũ, cảm kích rơi nước mắt!

Khiến cho Diệp Đông Hoàng ẩn ẩn có xưng hiệu Thánh nhân!

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Đông Hoàng miễn phí tặng hạt giống lương thực: thu hoạch danh tiếng và dân tâm.

Ngoài ra cũng là vì loại lương thực này không giấu được, mà Diệp Đông Hoàng cũng không cần giấu, hắn có thứ tốt hơn.

Cũng không sợ nước khác có được lương thực rồi trở nên mạnh mẽ, thậm chí hắn còn hy vọng nước khác mạnh lên, bởi vì trong lòng hắn thiên hạ này đều là của hắn.

Các nước biến cường thì tương đương với giúp hắn biến cường, còn về phần có thể đánh bại các nước hay không, đó tự nhiên là không có gì phải bàn cãi.

Sau đó nào là kỹ thuật làm giấy, cày khúc viên, nấu rượu... các loại đồ vật vượt thời đại xuất hiện, khiến cho đời sống bách tính thiên hạ được cải thiện cực lớn, được vô số bách tính xưng tụng.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng cũng tao ngộ vô số lần ám sát, đáng tiếc không có một lần thành công, tất cả thích khách không có một ai sống sót đào tẩu! ...

Quỷ Cốc.

Một nơi thần bí, địa điểm của một môn phái khiến người ta kính sợ.

Một giận mà chư hầu sợ, an cư tắc thiên hạ yên. "Sư ca, sau khi xuống núi huynh định đi đâu?" Trên đường núi, một thanh niên tóc trắng tay cầm một thanh quái kiếm có một mặt răng cưa cùng một thanh niên khác vai sóng vai xuống núi, ánh mắt nhìn ra xa, đột nhiên hỏi. "Nghe nói tại Tân Trịnh Hàn Quốc có Kiếm Thánh Diệp Đông Hoàng, kiếm thuật siêu quần, thiên hạ gian không có anh hùng hào kiệt nào có thể đỡ được một kiếm nhẹ nhàng của Diệp Đông Hoàng, ta định đi xem thử trước!" Thanh niên kia trong mắt mang theo sự hướng về và tò mò.

Là truyền nhân Quỷ Cốc, đối với Diệp Đông Hoàng, hắn biết được xa xa nhiều hơn người khác. "Xem ra sư ca và ta cùng đường rồi!" Trong đầu thanh niên tóc trắng hiện lên một đạo thân ảnh màu tím, trong lòng mang theo một tia hoài niệm. "Bá tinh diệu thế, Đế tinh cao thăng, loạn thế tranh bá, thiên hạ nhất thống!" Trên đỉnh núi, Quỷ Cốc Tử nhìn ngắm ức vạn dặm non sông, ung dung thở dài!

Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, thiên hạ này đã đến lúc nghênh đón biến cách rồi!

Hàn Quốc, Tân Trịnh, Tử Lan Hiên.

Tử Lan Hiên là phong nguyệt tràng sở lớn nhất Tân Trịnh thành, từ mười năm trước vừa xuất hiện liền quét ngang toàn thành, được vô số nam nhân truy phủng.

Hiên chủ Tử Nữ vũ mị yêu kiều, khuynh thành tuyệt thế, khiến vô số nam nhân hồn xiêu phách lạc, vung tiền như rác cũng chỉ cầu có thể nhìn thấy tiên nhan một lần.

Còn về chuyện nhất dạ xuân phong, đó không phải là điều bọn họ dám nghĩ!

Bởi vì Thiên Mệnh Hầu Diệp Đông Hoàng cũng thường xuyên ghé thăm, Hiên chủ Tử Nữ có thể nói là cấm luyến của Hầu gia, đương nhiên những người ở tầng lớp cao hơn còn ẩn ẩn biết được, kỳ thực Tử Lan Hiên chính là của Diệp Đông Hoàng!

Lúc này, đúng vào buổi tối, trăng sáng treo cao, Tử Lan Hiên đèn đuốc sáng trưng, là lúc náo nhiệt nhất.

Diệp Đông Hoàng đi xuyên qua khu chợ náo nhiệt, đi tới trước cửa một tòa lầu các xa hoa đỏ tía, trên biển ngạch hương các có viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa "Tử Lan Hiên".

Chính là Tử Lan Hiên.

Diệp Đông Hoàng cất bước đi vào đại môn Tử Lan Hiên, người xung quanh nhao nhao tránh ra, trong mắt tràn đầy kính sợ, cuồng nhiệt. "Là Hầu gia!" "Hầu gia đến rồi!" "Hầu gia sáng tạo thuật làm giấy, tạo phúc thiên hạ, công tại đương đại, lợi tại thiên thu!" "Hầu gia đi hải ngoại tiên sơn tìm về khoai lang, khoai tây, không biết đã nuôi sống bao nhiêu người, công đức vô lượng!" "Ba năm trước Hầu gia thần binh trời giáng, ở trong ba mươi vạn quân một kiếm chém chết Thượng tướng Đại Tần là Vương Hột, uy chấn tứ phương, khiến Đại Tần không dám xâm phạm, mới có Hàn Quốc thịnh thế như ngày nay!" ...

Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, tân khách trong Tử Lan Hiên ghé tai nhau thì thầm, hưng phấn không thôi, giống như nhìn thấy thần tượng.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng thường xuyên tới nơi này, bọn họ đã sớm thấy nhưng không thể trách, cũng sẽ không tiến lên quấy rầy.

Diệp Đông Hoàng bước vào đại môn Tử Lan Hiên, phảng phất như bước vào một thế giới khác, ngoài cửa là chợ búa náo nhiệt, phàm phu tục tử, trong cửa thì là oanh oanh yến yến, ôn nhã u hương.

Đại sảnh Tử Lan Hiên, trừ phương hướng đại môn, ba hướng còn lại đều có cầu thang, trực tiếp thông lên lầu hai, Diệp Đông Hoàng trực tiếp cất bước đi lên. "Oa, Hầu gia tới, Hầu gia vẫn uy vũ soái khí như vậy!" "Mỗi lần nhìn thấy Hầu gia, người ta đều chịu không nổi!" "Nếu như có thể cùng Hầu gia nhất dạ xuân phong, người ta chính là dâng hiến cũng được!" "Xùy, con ả lẳng lơ này, đừng nằm mơ nữa, thất quốc trên dưới không biết bao nhiêu thiên chi kiêu nữ muốn leo lên giường của Hầu gia mà không có cơ hội, đến lượt ngươi sao?" ...

Bốn phía oanh oanh yến yến, tốp năm tốp ba, từng nữ tử diệu linh cười nói tự nhiên, các nàng trẻ tuổi mạo mỹ, thể thái thướt tha, đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng, mi mắt hàm tình, thầm thì to nhỏ.

Rất nhanh, một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp nhất mang theo một trận hương phong, bước nhanh đi đến trước người Diệp Đông Hoàng, doanh doanh thi lễ: "Thu Nguyệt kiến quá Hầu gia, Hầu gia là tới tìm Tử Nữ tỷ tỷ phải không, mời bên này!" Nàng là thành viên nòng cốt của Tử Lan Hiên, là sát thủ kiêm mật thám do Tử Nữ tỉ mỉ điều giáo, bồi dưỡng, am hiểu nhất là đối phó nam nhân, lấy trộm tình báo.

Từ mười năm trước, Tử Nữ thành lập Tử Lan Hiên, nhân viên nòng cốt giống như Thu Nguyệt đã trải rộng thất quốc, phàm là thành thị quan trọng của thất quốc đều có phân điếm của Tử Lan Hiên.

Đương nhiên, tên phân điếm ở mỗi thành thị cũng không giống nhau, nếu không dễ dàng bị người ta để mắt tới, sau đó một lưới bắt hết!

Diệp Đông Hoàng đi theo Thu Nguyệt tới một gian bao phòng quý tân hào hoa cao cấp nhất, đây là bao phòng chuyên chúc của Diệp Đông Hoàng, sẽ không cho người khác dùng!

Diệp Đông Hoàng quen cửa quen nẻo ngồi xuống tại vị trí hắn bình thường ưa thích, Thu Nguyệt rót rượu cho Diệp Đông Hoàng, đồng dạng quen tay hay việc. "Hầu gia!" Một luồng hương thơm bay tới, thanh âm kiều mị, nhẹ nhàng hữu lực, liêu nhân tâm phách, thấm vào ruột gan!

Ngoài cửa, một bóng người xinh đẹp màu tím thướt tha đi tới, đây là một nữ tử phong tư yêu kiều, toàn thân bị trang phục màu tím thần bí dụ người bao bọc!

Váy dài màu tím bó sát người phác họa ra thân đoạn mê người của nàng, trên mái tóc tím búi cao cài lấy mấy cây trâm bạc, tựa như một đóa hoa hồng nở rộ dưới ánh mặt trời!

Đôi con ngươi câu nhân kia cũng mang theo màu tím nhàn nhạt, như một đôi trân châu ẩn sâu dưới đáy biển, u ám lại sáng lấp lánh.

Dưới khóe mắt trái của nàng vẽ một đạo hoa văn bộ dáng cánh bướm hồ điệp, tăng thêm cho tư thái mị nhân này một phần khí chất cao quý không tầm thường, nữ tử như vậy cho dù đứng giữa rừng hoa, cũng là cực kỳ bắt mắt, diễm quán quần phương! "Tử Nữ tỷ tỷ!" Thu Nguyệt đứng dậy, cung kính hành lễ, Tử Nữ gật gật đầu, nàng nhẹ nhàng lui ra ngoài cửa, đóng cửa lại. "Lại đây ngồi!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, dò xét Tử Nữ, chào hỏi.

Đôi chân thon dài của Tử Nữ bước đi ưu nhã vũ mị, thướt tha đi tới, eo nhỏ như cành liễu, diệu thể thướt tha!

Thân hình ma quỷ, gợi cảm vũ mị, yêu kiều cao quý, như vua của các loài hoa, làm cho người ta kinh diễm, làm cho người ta trầm luân.

Hương thơm đập vào mặt, Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo một cái, Tử Nữ vừa mới tới gần rơi vào trong ngực hắn, tóc dài màu tím tán loạn ở phía sau, một phần dùng ba căn trâm bạc vãn thành vân tấn.

Diệp Đông Hoàng cúi đầu, nhìn đôi mắt đẹp màu tím của nàng, khóe mắt có yêu dã tử vũ điệp, phấn mắt tím nhạt, thân mặc váy dài đuôi cá màu tím, vạt áo cực dài!

Bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng khẽ vuốt ve làn da tuyết trắng lộ ra ở hai bên eo và lưng nàng, nhẵn mịn ôn nhuyễn, bên eo nàng phác họa vân văn vũ mị, chân đi tất lụa đen, bên trong giày cao gót màu đỏ tím, không chỗ nào không tràn đầy dụ hoặc. "Hầu gia, nghe nói Thiên Trạch gần đây dường như không kiềm chế được, xuẩn xuẩn dục động?" Tử Nữ nhẹ nhàng rót rượu, động tác ưu nhã, bàn tay trắng nõn nâng chén rượu lên, đưa tới trước mặt Diệp Đông Hoàng, thanh âm kiều mị, nhả khí như lan, tựa như có thâm ý. "Mười sáu năm trước Trẫm thả hắn ra ngoài, hắn biết rõ thực lực bản thân không đủ, bế quan khổ tu, tuy rằng vẫn như cũ không phải là đối thủ của Trẫm, nhưng cừu hận đè nén mười sáu năm, há là nỗi sợ hãi có thể áp chế!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, hắn biết Thiên Trạch hiện tại đã ở vào một giai đoạn điên cuồng, cho dù biết rõ không phải là đối thủ, cũng nhịn không được muốn động thủ!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng chưa bao giờ để hắn vào mắt, Tử Nữ cũng không có, nàng đột nhiên nhắc tới Thiên Trạch, cũng không phải là quan tâm Thiên Trạch.

Mà là có thâm ý khác. "Đúng vậy, cừu hận có thể nuốt chửng lý trí của con người, áp chế sợ hãi trong lòng, bất quá võ công Hầu gia cái thế, uy chấn thiên hạ, cùng hắn lại không có cừu hận trực tiếp, hắn là

không dám tới tìm Hầu gia!" "Chính cái gọi là quả hồng mềm để mà nắn, Hàn Vương An mới là một trong những kẻ đầu sỏ gây nên việc diệt Bách Việt, cũng là kẻ dễ đối phó nhất trong số cừu nhân hiện tại của hắn!" Tử Nữ khẽ mở môi hồng, đối với Diệp Đông Hoàng hiện tại mà nói, giết Thiên Trạch cũng đơn giản giống như ấn chết một con kiến, nhưng Thiên Trạch lại sống đến hiện tại, tự nhiên có chỗ dùng của hắn. "Là Hàn Phi bảo nàng nghe ngóng khẩu phong của Trẫm?" Diệp Đông Hoàng nhìn đôi mắt đẹp màu tím của Tử Nữ, tròng mắt khẽ híp. "Không sai, Hầu gia tuệ nhãn như đuốc, những năm này Hàn Phi đi theo bên cạnh Hầu gia học tập, tự nhiên cũng biết một chút dự định của Hầu gia, hắn muốn cầu Hầu gia tha cho Hàn Vương An một mạng, hắn sẽ để Hàn Vương An đem vương vị thiện nhượng cho Hầu gia!" Tử Nữ không có ngoài ý muốn, lấy trí tuệ thủ đoạn của Diệp Đông Hoàng, chỉ cần nàng mở miệng, thì không thể nào giấu được, nàng cũng không định giấu.

Hơn nữa nàng ẩn ẩn đoán được, Diệp Đông Hoàng hẳn là sẽ không giết Hàn Vương An!

Những năm này, Hàn Phi biểu hiện xuất chúng, vì Diệp Đông Hoàng bố cục thiên hạ bỏ ra đại lực, khiến Diệp Đông Hoàng rất thích.

Còn có Hồng Liên công chúa, mười năm trước đã bị Hàn Vương An đưa đến Huyết Y Bảo, đi theo bọn người Hàn Phi cùng một chỗ luyện võ học tập, bây giờ mười sáu tuổi đã là Đại Tông Sư tu vi vô địch, trổ mã duyên dáng yêu kiều, mỹ lệ động nhân, là người ngưỡng mộ Diệp Đông Hoàng nhất, cũng rất được Diệp Đông Hoàng yêu thích!

Nàng cũng rất thích Hồng Liên, còn đem thanh Xích Luyện kiếm mà Diệp Đông Hoàng tặng nàng tặng cho Hồng Liên.

Xích Luyện Hồng Liên, đúng là xứng đôi nhất!

Vì thế Diệp Đông Hoàng còn chuyên môn vì nàng luyện chế một thanh Tử Tiêu Nhuyễn Kiếm không thua Xích Luyện kiếm, kiểu dáng kết cấu giống Xích Luyện kiếm, bất quá lại là màu tím!

Màu tím và Tử Nữ càng hợp.

Hơn nữa, Hàn Vương An sớm đã gả Hồng Liên cho Diệp Đông Hoàng, chỉ chờ Hồng Liên lớn lên, bây giờ cũng đã không sai biệt lắm! "Hàn Vương An giết hay không cũng không quan trọng, Thiên Trạch cứ để Hàn Phi xử lý đi!" Diệp Đông Hoàng nghĩ nghĩ, gật gật đầu, hắn trước đó một mực giữ lại Thiên Trạch chính là vì có một ngày mượn tay Thiên Trạch diệt Hàn Vương An.

Bây giờ lại không phải là không cần nữa!

Lưu Hàn Vương An một mạng, so với giết càng có giá trị! "Hầu gia nhân từ, chắc hẳn Hàn Phi cũng sẽ cảm kích rơi nước mắt!" Tử Nữ vũ mị cười một tiếng, nàng đối với Hồng Liên và Hàn Phi đều rất thích.

Đương nhiên, là loại trưởng bối đối với vãn bối! "Nàng nói nàng giúp tên tiểu tử Hàn Phi kia tới thăm dò khẩu phong của Trẫm, Trẫm nên phạt nàng như thế nào đây?" Diệp Đông Hoàng không có tiếp tục chủ đề vừa rồi, nhìn dung nhan tinh xảo vũ mị của Tử Nữ, bàn tay lớn đang khẽ vuốt vòng eo thon nhỏ dùng sức, cũng không cho nàng cơ hội trả lời, một tay đem nàng bế lên.

Tóc tím buông xuống, thể thái nhẹ nhàng!

Chương 256

Đường cong hoàn mỹ, núi non chập chùng!

Xứng danh là tuyệt thế vưu vật, cứ việc đã không phải là lần đầu tiên, nhưng Diệp Đông Hoàng vẫn như cũ yêu thích không buông tay! "Thiếp thân tùy ý Chủ nhân trừng phạt!" Một đôi ngó sen trắng nõn của Tử Nữ ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp long lanh, khuôn mặt tươi cười tiến đến bên tai Diệp Đông Hoàng, nhả khí như lan, mị hoặc vô cùng.

Bây giờ ở trước mặt người ngoài, các nàng đều xưng hô Diệp Đông Hoàng là Hầu gia, rất ít gọi Chủ nhân!

Lúc này đổi giọng, lại là biệt hữu nhất phiên phong vị! "Thật là một cái yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng một tay ném nàng lên giường, Tử Nữ bây giờ đã là Thiên Nhân tứ trọng, cũng không sợ bị ném thương, có thể thỏa thích phát huy.

Tử Nữ mị nhất, Minh Châu yêu nhất, Diễm Linh Cơ hoặc nhất, ba người là vũ mị yêu kiều nhất, là phong tình vạn chủng nhất, thể chất cũng là phi phàm nhất, chỗ kỳ diệu trong đó không đủ để nói với người ngoài, làm Diệp Đông Hoàng yêu thích nhất!

Tử Nữ năm nay ba mươi, mười năm trước Diệp Đông Hoàng cũng đã lấy đi nhất huyết!

Giờ phút này tựa như xe nhẹ đường quen, thông suốt không trở ngại, tùy ý tung hoành, tự do rong ruổi. ...

Tại lúc Diệp Đông Hoàng tận hưởng sự nhu nhuyễn yêu kiều, Tử Lan Hiên cũng tới hai vị khách nhân đặc thù. "Oa, lang quân thật tuấn tú!" "Tỷ muội môn, các ngươi nhìn xem, có hai lang quân thật soái đến kìa!" Trong Tử Lan Hiên, một nữ tử thể thái yêu kiều chỉ vào hai

thanh niên đang tiến vào cửa, cười hì hì kêu lên.

Hai thanh niên, một người tóc trắng, khí chất cao lãnh, một người bình hòa soái khí, trên thân đều có loại khí chất độc đáo, tăng thêm ba phần mị lực! "Oa, hắn thật soái, còn có một đầu tóc trắng, các ngươi đừng tranh với ta!" "Dựa vào cái gì, vạn nhất người ta thích ta thì sao?" "Vị tiểu ca kia cũng thật soái, xem ra còn không cao lãnh như vậy!" ...

Trong Tử Lan Hiên rất nhanh tuôn ra bốn mỹ nhân, hai người một tổ vây quanh hai thanh niên. "Lang quân nhìn lạ mặt như vậy, chắc hẳn là lần đầu tiên tới Tử Lan Hiên đi?" "Chúng ta Tử Lan Hiên có rượu ngon nhất, còn có nữ nhân ôn nhu động lòng người nhất!" "Lang quân chọn ta được không, người ta cho chàng ưu đãi tám phần, phục vụ tốt nhất, cam đoan lang quân vui đến quên cả trời đất!" Bốn nữ tử mỗi người ôm lấy một cánh tay, oanh oanh yến yến, mặt như hoa đào, lập tức cho người ta một loại cảm giác chuyến đi này không tệ. "Buông tay, ta tìm người!" Thanh niên tóc trắng lạnh lùng mở miệng, không gần nhân tình.

Thanh niên tóc đen tuy rằng không lạnh như vậy, nhưng cũng rút cánh tay ra, giữ một khoảng cách! "Lang quân, chàng nói lời này, khách nhân tới Tử Lan Hiên cái nào không phải tìm người?" "Chính phải!

Ta còn biết khách quan tìm chính là nữ nhân!" "Khanh khách!" Bốn nữ tịnh chưa tức giận, cười nói tự nhiên, thanh âm trêu chọc, gây nên một mảnh cười vang! "Ta tìm Tử Nữ!" Nhưng mà hai thanh niên phảng phất không có nghe thấy, tóc trắng nhẹ nhàng lạnh lùng lặp lại một câu.

Thế nhưng, hai chữ Tử Nữ vừa rơi xuống, toàn bộ Tử Lan Hiên vì đó yên tĩnh lại, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn tới.

Chính là những tửu khách đang cùng mỹ nữ liếc mắt đưa tình cũng dừng lại, nhìn ánh mắt của thanh niên tóc trắng, giống như nhìn người chết!

Tử Lan Hiên là phong nguyệt tràng sở không sai, nhưng dám đến Tử Lan Hiên tìm Tử Nữ, cỏ trên mộ đã cao ba thước rồi! "Mẹ kiếp!

Đây là tiểu tử hoang dã từ đâu tới, thật là không biết sống chết!" "Trên đời này còn thật sự có kẻ không sợ chết a!" "Chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu!" "Đêm nay Thiên Mệnh Hầu cũng ở đây, có kịch hay để xem rồi!" "Hạt dưa đã chuẩn bị xong, ngồi đợi tên tiểu tử tóc trắng này bị đánh chết!" Trong các lầu các xung quanh vang lên từng trận nghị luận, từng đạo ánh mắt hí ngược rơi xuống, hứng thú bừng bừng, chuẩn bị xem kịch vui! "Vị công tử này, Tử Nữ tỷ tỷ là không tiếp khách, hơn nữa giờ phút này đang ở cùng một chỗ với Thiên Mệnh Hầu, chúng ta nơi này còn có rất nhiều mỹ nữ, thành thục vũ mị, gợi cảm yêu kiều... cái gì cần có đều có, ngươi có thể đổi một người!" Nữ tử vây quanh thanh niên tóc trắng sắc mặt khẽ biến, giải thích nói.

Đồng thời, cũng nhắc tới Diệp Đông Hoàng, chỉ cần không phải kẻ ngu, thì nên biết phải làm sao! "Ta là Vệ Trang, ngươi đi thông báo là được!" Thanh niên tóc trắng Vệ Trang không bị lay động, lạnh lùng nói. "Cái quái gì!

Vệ Trang là ai?

Cuồng như vậy?

Hắn cho là hắn là ai?" "Chưa nghe nói qua!

Mười phần tám chín là một tên vô danh tiểu tốt!" "Thật là tặc tâm bất tử!" "Hết cách rồi, ai bảo Tử Nữ cô nương mị lực vô biên!" ... "Giờ phút này Tử Nữ tỷ tỷ có việc, ai cũng không thể quấy rầy, nếu như ngươi tìm Tử Nữ tỷ tỷ có việc có thể ngày mai trở lại hoặc là để

ta chuyển đạt, nếu như ngươi muốn kiếm chuyện, vậy thì ngươi tới sai chỗ rồi!" Nhìn Vệ Trang, mỹ nữ của Tử Lan Hiên sắc mặt hơi lạnh, trầm giọng nói. "Xem ra chúng ta tới không đúng lúc!" Cái Nhiếp bên cạnh Vệ Trang lắc đầu, hắn ngược lại không phải tới tìm Tử Nữ, mà là muốn gặp Diệp Đông Hoàng một lần.

Bởi vì Vệ Trang muốn tới tìm Tử Nữ, hắn nghe nói Diệp Đông Hoàng cũng tới Tử Lan Hiên, liền đi theo cùng một chỗ!

Giờ phút này Tử Nữ tựa hồ có yếu sự không thể quấy rầy, liên tưởng đến Diệp Đông Hoàng đến, chắc hẳn hai người khả năng đang xâm nhập giao lưu, không cách nào tiếp khách.

Hắn tự nhiên cũng không gặp được Diệp Đông Hoàng!

Vệ Trang xụ mặt, nhìn không ra bất kỳ biểu tình gì, nghe vậy, trực tiếp xoay người rời đi.

Dự định ngày mai trở lại!

Tuy rằng mười sáu năm không gặp, hắn rất muốn gặp Tử Nữ, nhưng cũng đoán được Tử Nữ giờ phút này chỉ sợ thật sự không có thời gian gặp hắn.

Chuyện Cái Nhiếp có thể nghĩ tới, hắn tự nhiên có thể nghĩ đến!

Nghĩ tới đây, trong lòng tuy rằng đối với Tử Nữ không có ý nghĩ gì, nhưng cũng rất là khó chịu.

Đáng tiếc khó chịu thì khó chịu, hắn không thể làm gì, tổng không có khả năng cứng rắn xông lên quấy rầy đi!

Năm đó Diệp Đông Hoàng mang Tử Nữ đi, hắn liền đoán được sẽ có một ngày như vậy.

Bất quá căn cứ tin tức hắn dò xét được, Diệp Đông Hoàng đối với Tử Nữ tựa hồ cũng không tệ lắm, không phải coi như một món đồ

chơi để chơi đùa.

Đây coi như là điều duy nhất đáng an ủi!

Nếu không, hắn sẽ không bình tĩnh rời đi như thế, sớm đã xách Sa Xỉ xông lên rồi. "Xùy, còn tưởng rằng ngầu lắm, kết quả còn không phải xám xịt chạy mất?" "Xụ mặt ra vẻ lạnh lùng cái gì!" Thấy Vệ Trang một câu không nói xoay người rời đi, quần chúng hóng hớt bốn phía nghị luận ầm ĩ, vẻ mặt khinh bỉ, châm chọc nói. "Hả?" Vệ Trang bước chân dừng lại, ánh mắt hướng lên trên nhìn lại, sát ý băng lãnh thấu xương bắn ra, mấy kẻ hóng hớt nhảy nhót hăng nhất tâm thần run lên, phảng phất bị một đầu hung thú nhìn chằm chằm, toàn thân băng lãnh, trong lòng dâng lên một cỗ đại khủng bố. "Ánh mắt thật đáng sợ!" Từng tên sợ tè ra quần, không dám nhìn thẳng, hoảng hốt lo sợ, không dám nói thêm một chữ.

Vệ Trang giờ phút này tuy rằng chưa tới đỉnh phong, nhưng một cái ánh mắt cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận! "Sát khí thật mạnh!" Từng cường giả ẩn tàng trong Tử Lan Hiên thân thể trong nháy mắt căng cứng, toàn thần giới bị, trong lòng hoảng hốt, bốn mỹ nữ trước đó tiếp đãi Vệ Trang, Cái Nhiếp đồng tử cũng co rụt lại.

Các nàng quanh năm ở tại Tử Lan Hiên, kiến thức bất phàm, trước đó liền nhìn ra Vệ Trang và Cái Nhiếp khí chất bất phàm, tuyệt phi thường nhân, bây giờ xem xét, tựa hồ so với các nàng tưởng tượng còn muốn lợi hại hơn!

Trong bao phòng quý tân chuyên chúc ở tầng cao nhất, Tử Nữ sắc mặt ửng hồng, con ngươi mê ly khẽ động: "Sát khí thật mạnh!

Tựa hồ có loại cảm giác quen thuộc mạc danh!" "Yên tâm, có Trẫm tại đây, không ai dám gây sự!" Diệp Đông Hoàng nâng gương mặt động lòng người của Tử Nữ lên, tràn đầy tự tin, lập tức cố ý

không vui nói: "Còn dám thất thần, xem Trẫm thu thập nàng như thế nào!" "Ngô!" Tử Nữ kinh hô, chỉ là thanh âm còn chưa ra khỏi miệng đã bị ngăn chặn.

Động tĩnh trong Tử Lan Hiên, tự nhiên không gạt được Diệp Đông Hoàng.

Hắn linh hồn cường đại, linh thức quét qua, phía dưới xảy ra chuyện gì, nhìn một cái là rõ mồn một.

Thậm chí tại một khắc Vệ Trang và Cái Nhiếp bước vào Tử Lan Hiên kia, hắn liền cảm ứng được!

Hai tuyệt thế kiếm khách Thiên Nhân Cảnh, vô luận đi đến nơi nào, đều giống như liệt nhật chói mắt, sáng chói loá mắt, muốn không đưa tới sự chú ý của hắn cũng khó.

Đương nhiên, người bình thường cảm giác không thấy!

Bất quá cho dù là Vệ Trang, Cái Nhiếp thì như thế nào?

Muốn gặp hắn hoặc Tử Nữ, cũng phải ngoan ngoãn chờ lấy!

Hắn cũng sẽ không vì bọn họ hai người liền nửa đường dừng lại, bọn họ còn chưa đủ tư cách! "Tiểu Trang, đệ cảm giác được sao?

Vừa rồi tựa hồ có cỗ kiếm ý kinh bố huy hoàng như mặt trời áp tới, ẩn ẩn cảm giác so với sư phụ còn đáng sợ hơn!" Đi ra Tử Lan Hiên, đi tới một đầu cầu, Cái Nhiếp vẫn một mực trầm mặc không nói mở miệng.

Hai người không phải người nói nhiều, từ Tử Lan Hiên đi đến nơi này, đây vẫn là câu nói đầu tiên. "Cỗ kiếm ý kia hạo hãn, uy nghiêm, bá đạo, không ai bì nổi, bình sinh hiếm thấy!" Vệ Trang trong mắt tựa hồ mang theo một vệt động dung, hồi tưởng cảm giác trước đó, vẫn như cũ còn sợ hãi.

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng xác thực âm thầm cho bọn họ một cái ra oai phủ đầu, hơn nữa cỗ kiếm ý kia cũng chỉ có hai người bọn họ cảm thấy.

Mười sáu năm thời gian, tức tiện không có ở trên tu vi bỏ công sức, tu vi của Diệp Đông Hoàng cũng tự nhiên mà vậy tăng trưởng đến Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong.

Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong cũng chính là cực hạn của thế giới này! "Trách không được sư phụ nhắc tới Diệp Đông Hoàng, ẩn ẩn mang theo một cỗ ngưng trọng!" Cái Nhiếp ánh mắt ngưng trọng, tuy rằng không có nhìn thấy Diệp Đông Hoàng bản nhân, nhưng cảm thụ cỗ kiếm ý kia, liền chuyến đi này không tệ. ...

Làm kẻ đầu têu, Diệp Đông Hoàng không biết hắn vừa rồi tùy ý một cái ra oai phủ đầu đã tạo thành diện tích bóng ma tâm lý cho hai người, giờ phút này hắn giống như một kỵ sĩ dũng cảm, đang ra sức chiến đấu!

Những ngày vui vẻ luôn ngắn ngủi như vậy, mặt trời mọc mặt trăng lặn, đảo mắt liền là ngày thứ hai.

Mặt trời mới mọc lên cao, ánh nắng phổ chiếu, Tử Lan Hiên ban ngày đồng dạng náo nhiệt phi phàm, mà Vệ Trang và Cái Nhiếp lần nữa đi tới Tử Lan Hiên.

Chương 257

Đáng tiếc hai người bọn họ vẫn như cũ không có gặp được người, đành phải chờ ở phía dưới, lạnh lùng xụ mặt, người lạ chớ tới gần.

Trong bao phòng chuyên chúc tầng cao nhất Tử Lan Hiên, Diệp Đông Hoàng mở mắt ra, hai tòa đại sơn nguy nga đập vào mi mắt, đây tuyệt đối là đứng đầu trong chúng nữ!

Tòa thiên nhiên thật hùng vĩ!

Triều Nữ Yêu Minh Châu đều hơi kém một chút! "Hầu gia tỉnh, để thiếp thân hầu hạ ngài thay y phục!" Tử Nữ cảm thấy Diệp Đông Hoàng tỉnh lại, nâng đầu Diệp Đông Hoàng đang áp trong ngực nàng, nhu thanh mở miệng, đều sắp giữa trưa, nàng đều có chút không có ý tứ! "Gấp cái gì?

Muốn gặp tình lang sao?" Diệp Đông Hoàng ủi ủi đầu, cười nói. "Đúng vậy a, không biết Hầu gia phải chăng ân chuẩn?" Tử Nữ vũ mị cười một tiếng, cánh tay trắng nõn dùng sức, đầu Diệp Đông Hoàng trầm xuống, chôn vào trong sơn cốc, cảm giác một trận ngạt thở! "Thật là một cái yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng cắn một cái, thật muốn thu thập nàng một trận.

Bất quá nàng sức chiến đấu quá mạnh, không có hai canh giờ không xuống được!

Huống hồ, Vệ Trang Cái Nhiếp đợi một buổi sáng rồi, Diệp Đông Hoàng cũng không tiện để bọn hắn tiếp tục chờ! "Bái kiến Hầu gia, Tử Nữ tỷ tỷ, phía dưới tới một người tên là Vệ Trang, hắn tối hôm qua liền đến, nói muốn gặp Tử Nữ tỷ tỷ!" Sau khi Diệp Đông Hoàng và Tử Nữ rời giường, một nữ tử tuyệt mỹ thướt tha đi đến, bàn tay nhỏ trắng nõn điệp tại bụng dưới, doanh doanh thi lễ, thanh âm kiều

nhu, thập phần êm tai.

Đầu nàng mang trang sức tóc màu phỉ thúy nạm trân châu trắng, hai bên phía sau dùng trâm đồng nạm châu ngọc điêu khắc hình hoa màu xanh lục gài lên dải lụa trân châu trắng cố định tóc, một đầu tóc dài màu đỏ rượu nhu thuận, buông xuống eo thon.

Ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt tố tịnh, tinh mâu lấp lánh, ánh mắt bình tĩnh lúc như thu thủy mạch mạch. "Lộng Ngọc, để bọn họ lên đi!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu nhìn thiếu nữ đi tới, bên ngoài mặc trường bào ngắn tay màu trắng ánh trăng, có thêu chìm tinh xảo, bên trong mặc váy dài màu vàng cam, cổ mang vòng cổ hạt bạch ngọc khảm hình lá liễu màu xanh thúy, chỗ bả vai có hộ giáp dạng lưới vàng.

Cổ tay áo cùng làn váy có hoa văn màu vàng, trước ngực là màu xanh lục, có hoa văn màu vàng, trước váy có hoa văn hình sóng nước màu vàng, dưới có xẻ tà.

Đai lưng màu vàng, phía trước hai bên treo dải lụa xanh, đằng sau rủ xuống dải lụa ngắn màu xanh, bên hông treo một khối Hỏa Vũ Mã Não.

Mười sáu năm trước, Diệp Đông Hoàng để Mặc Nha tìm trở về hài nhi, bây giờ đã trổ mã duyên dáng yêu kiều, thanh lệ thoát tục.

Một tay cầm kỹ càng là xuất thần nhập hóa, danh chấn Tân Trịnh, có thể dẫn chim trắng đến chầu. "Vâng, Hầu gia!" Lộng Ngọc khẽ chào, lui ra ngoài cửa, đi mời Vệ Trang và Cái Nhiếp. "Tiểu nha đầu đều lớn thành đại mỹ nữ rồi!" Nhìn bóng lưng Lộng Ngọc yểu điệu động lòng người, Diệp Đông Hoàng trong lòng cảm thán.

Đối với tiểu mỹ nhân này, hắn vẫn là rất thích.

Có thể tìm thời gian đem nàng ăn!

Cải trắng hắn nuôi tự nhiên sẽ không để người khác ủi mất! "Sát khí tối hôm qua là của Tiểu Trang đi?

Hầu gia tối hôm qua đã biết rồi?" Lộng Ngọc rời đi, đôi mắt đẹp của Tử Nữ nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, mang theo một vệt u oán, Tiểu Trang tới cư nhiên cũng không nói cho nàng. "Thế nào?

Chẳng lẽ thời điểm tối hôm qua nàng còn muốn Trẫm dừng lại để nàng đi gặp hắn?" Diệp Đông Hoàng từ phía sau ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Tử Nữ, đem nàng kéo vào trong ngực, cười như không cười nói. "Thiếp thân nào dám yêu cầu Hầu gia làm cái gì!" Tử Nữ liếc Diệp Đông Hoàng một cái, khuôn mặt tươi cười hiện ra một vệt ráng hồng, nàng cũng biết lúc đó Diệp Đông Hoàng không có khả năng dừng lại, đưa tay đẩy đẩy Diệp Đông Hoàng.

Ôm ôm ấp ấp, bị người ngoài nhìn thấy cũng không tốt! "Hầu gia, Tử Nữ tỷ tỷ, Vệ công tử và Cái công tử tới!" Không bao lâu, thanh âm của Lộng Ngọc vang lên, mang theo Vệ Trang và Cái Nhiếp đi tới cửa!

Hai người sắc mặt bình tĩnh, trong lòng lại hiếm thấy có chút khẩn trương và mong chờ. ... "Quỷ Cốc Cái Nhiếp kiến quá tiền bối, kiến quá Tử Nữ cô nương!" Cái Nhiếp vào cửa, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng và Tử Nữ, khẽ cuộn tay, Vệ Trang thì là đứng ở một bên, nhìn Diệp Đông Hoàng và Tử Nữ, ánh mắt phức tạp. "Đều ngồi đi!" Diệp Đông Hoàng dò xét hai người, tu vi đều là Thiên Nhân tam trọng, tại cái tuổi này coi như rất không tệ, Tử Nữ dưới sự bồi dưỡng của hắn cũng mới Thiên Nhân tam trọng! "Tiểu Trang, đã lâu không gặp, chúc mừng đệ học thành xuống núi!" Tử Nữ mắt đẹp nhìn về phía Vệ Trang, hai người từ nhỏ liền quen biết, coi như là bạn rất thân, lão hữu trùng phùng, cũng coi là đáng vui mừng. "Bất quá vừa mới xuất sư mà thôi, không tính là gì!" Vệ Trang trước đó muốn gặp Tử Nữ, giờ phút này nhìn thấy lại vẫn như cũ xụ mặt, thanh âm không lạnh

không nhạt, giống như kẻ liệt mặt.

Kỳ thực hắn rất muốn đánh bại Diệp Đông Hoàng, đáng tiếc mười sáu năm trước đối mặt Diệp Đông Hoàng, giống như đối mặt một ngọn núi lớn không thể vượt qua!

Nhưng mà mười sáu năm sau đối mặt Diệp Đông Hoàng, vẫn như cũ như thế.

Tử Nữ không có nói nhiều, nàng biết Vệ Trang là người ít nói, rất nhiều kiếm khách đồng dạng như thế, giống như Cái Nhiếp.

Cái Nhiếp tuy rằng không có lạnh lùng kiêu ngạo như Vệ Trang, nhưng cũng đồng dạng rất ít nói lời dư thừa. "Tiểu gia hỏa, nhìn thấy Chủ nhân đều không chào hỏi một tiếng?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Vệ Trang, ánh mắt nghiền ngẫm, mười sáu năm trước Vệ Trang đã nhận hắn là chủ, chỉ là gặp Quỷ Cốc Tử đi Quỷ Cốc.

Thanh âm rơi xuống, khuôn mặt đang căng cứng của Vệ Trang nhịn không được run lên, Cái Nhiếp có chút hiếu kỳ, không nghĩ tới Vệ Trang cùng Diệp Đông Hoàng còn có quan hệ rất sâu.

Tử Nữ trong mắt có chút lo lắng, nàng biết tính cách Vệ Trang hiếu thắng, mười sáu trước tuy rằng đáp ứng, nhưng hôm nay chưa hẳn sẽ thừa nhận. "Muốn ta nhận chủ có thể, trừ phi ngươi đánh bại ta!" Vệ Trang trong tay Sa Xỉ khẽ run, hắn biết hắn khẳng định không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, nhưng không đánh một trận, hắn không cam tâm, đồng thời cũng là vì hắn có thể yên tâm thoải mái nhận Diệp Đông Hoàng là chủ tìm cái bậc thang và cớ. "Tiểu Trang!" Cái Nhiếp lôi kéo cánh tay Vệ Trang, hắn cũng không cho rằng Vệ Trang là đối thủ của Diệp Đông Hoàng. "Hai người các ngươi có thể cùng lên!" Diệp Đông Hoàng thấy thế, bổ sung nói. "Không cần!" Vệ Trang lạnh lùng mở miệng, hắn cho dù bại cũng không cần cùng những người khác liên thủ.

Tử Nữ ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng, muốn nói lại thôi, nàng muốn cầu tình, nhưng nàng nếu là cầu tình, lấy tính cách của Vệ Trang chỉ sợ càng khó chịu hơn!

Hơn nữa nàng tin tưởng Diệp Đông Hoàng nể tình mặt mũi của nàng hẳn là sẽ không ra tay quá nặng! "Phía sau có diễn võ trường!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, mang theo Tử Nữ rời phòng, Vệ Trang và Cái Nhiếp đi theo phía sau, Lộng Ngọc cũng đi theo.

Trên diễn võ trường.

Diệp Đông Hoàng chắp tay sau lưng, ánh mắt đạm nhiên, ánh mắt bình tĩnh, nhìn Vệ Trang đối diện đang súc thế đãi phát, như lâm đại địch: "Ra tay đi, dùng một kiếm mạnh nhất của ngươi!" Vệ Trang cách Diệp Đông Hoàng hơn mười mét, không nói gì, gió mát thổi tới, tóc dài bay lên, ánh mắt sắc bén.

Ông ông!

Sa Xỉ kiếm ong ong, kiếm khí tràn ngập, khí cơ cường đại trùng thiên mà lên, áp hướng Diệp Đông Hoàng, bảo kiếm trong tay Cái Nhiếp khẽ run, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai người trong chiến trường.

Tử Nữ và Lộng Ngọc đồng dạng khẩn trương nhìn chằm chằm, một trái tim treo lên.

Sau một khắc.

Khí tức Vệ Trang chấn động, tay phải hồi chuyển, Sa Xỉ kiếm hoành không, tay trái tóm lấy vỏ kiếm, tay phải nhanh như tia chớp tóm lấy chuôi kiếm.

Thương!

Sa Xỉ xuất sao, kiếm khí tung hoành! "Hoành Quán Bát Phương!" Tung và Hoành, hai đại tuyệt chiêu của Quỷ Cốc, Hoành Quán Bát

Phương cùng Bách Bộ Phi Kiếm, Vệ Trang vừa ra tay chính là chiêu mạnh nhất của hắn.

Hắn tay phải cầm kiếm, tay trái ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, đầu ngón tay phất qua thân kiếm, kiếm khí sáng chói thiêu đốt, cấp tốc thiêu đốt, một cỗ kinh thiên sát cơ bộc phát.

Hắn toàn thân công lực nâng lên, một kiếm vung ra, trong nháy mắt, diễn hóa tám loại biến hóa!

Tám loại biến hóa, tám cái phương vị, Hoành Quán Bát Phương!

Tám đạo kiếm khí, chuyển thuấn tức thệ, dung hợp làm một, hóa thành kinh thiên kiếm mang, kiếm ý phun ra nuốt vào, mang theo sức mạnh khủng bố cực hạn giết hướng Diệp Đông Hoàng.

Một kiếm này nhanh, tàn nhẫn, tuyệt! "Tiểu Trang một kiếm này không ở dưới Bách Bộ Phi Kiếm của ta!" Cái Nhiếp trong lòng tán thán, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, muốn nhìn xem Diệp Đông Hoàng hóa giải một kiếm này như thế nào! "Thật mạnh!" Ánh mắt Tử Nữ kinh hỉ mang theo vui mừng, nàng đạt được Diệp Đông Hoàng bồi dưỡng, công pháp võ kỹ không yếu hơn Vệ Trang, thậm chí buổi tối cũng có thể tu luyện, nhưng nàng cảm giác nàng chưa hẳn có thể tiếp được một kiếm này!

Những năm này nàng tiến bộ thần tốc, xem ra Vệ Trang tiến bộ cũng không nhỏ! "Kiếm ý thật mạnh, sát cơ thật kinh khủng!" Lộng Ngọc đứng ở một bên, tu vi yếu nhất, đối mặt sát chiêu khủng bố Hoành Quán Bát Phương của Vệ Trang, cảm giác toàn thân băng lãnh, giống như một chiếc thuyền con trong biển rộng tùy thời sẽ bị sóng to gió lớn lật úp, nuốt chửng, phấn thân toái cốt.

Một điểm hàn mang đến trước, Sa Xỉ mang theo sát cơ lăng lệ đập vào mặt, tất cả mọi người đều có loại cảm giác bị một kiếm xuyên thủng, nhưng lại không có người nào sẽ vì Diệp Đông Hoàng cảm

thấy lo lắng.

Một kiếm này xác thực rất mạnh rất kinh khủng!

Nhưng vô luận là Vệ Trang, Cái Nhiếp hay là Tử Nữ, Lộng Ngọc, đều không cho rằng một kiếm này có thể làm bị thương Diệp Đông Hoàng.

Tại dưới ánh mắt khẩn trương của tất cả mọi người, Diệp Đông Hoàng không tránh không né, cũng không rút kiếm, chỉ thấy hắn tay phải chậm rãi nâng lên, ngón trỏ và ngón giữa duỗi ra.

Hai ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc!

Kiếm khí chém sắt như chém bùn rơi vào phía trên, lại khó mà thương tổn được mảy may!

Ngâm!

Thanh âm thanh thúy vang lên, phảng phất bảo kiếm bi minh, chỉ thấy yêu kiếm Sa Xỉ mang theo kiếm ý khủng bố kia bị hai ngón tay của Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng kẹp lấy!

Chương 258

"Làm sao có thể?" Vệ Trang kinh hãi, bàn tay dùng sức, Sa Xỉ lại không nhúc nhích tí nào, rất khó tưởng tượng hai ngón tay kia đến tột cùng ẩn chứa lực lượng kinh khủng như thế nào. "Cái gì?

Hai ngón tay liền kẹp lấy Hoành Quán Bát Phương của Tiểu Trang!" Cái Nhiếp trừng lớn mắt, tuy rằng biết Hoành Quán Bát Phương của Vệ Trang không thương tổn được Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ là một kết quả như vậy!

Hai ngón tay liền nhẹ nhàng phá vỡ Hoành Quán Bát Phương!

Chênh lệch này cũng không tránh khỏi quá lớn rồi! "Hầu gia thật lợi hại, hai ngón tay liền kẹp lấy yêu kiếm Sa Xỉ!" Lộng Ngọc mắt đẹp tràn đầy sùng bái, giống như một fan hâm mộ nhỏ!

Nàng từng nghe Diệp Đông Hoàng nói qua, Sa Xỉ tuy rằng không ở trên Danh Kiếm Bảng, lại là một thanh bảo kiếm phi thường sắc bén kiên cố, chút nào không yếu hơn danh kiếm đứng đầu trên Danh Kiếm Bảng, thậm chí mạnh hơn! "Tử Nữ tỷ tỷ, chiêu này của Hầu gia gọi là gì?" Lộng Ngọc hiếu kỳ nhìn về phía Tử Nữ, cảm giác một chiêu này quá soái rồi! "Hình như gọi là Linh Tê Nhất Chỉ!" Tử Nữ khẽ mở môi hồng, mâu quang khẽ động, chỉ là không biết nghĩ tới điều gì, khuôn mặt tươi cười trắng nõn bỗng nhiên hiện ra một vệt ráng hồng!

Hai chân dài không tự chủ kẹp chặt, có chút không tự nhiên! "Linh Tê Nhất Chỉ, tâm hữu linh tê nhất điểm thông, cái tên thật đẹp, lát nữa tìm Hầu gia dạy cho ta!" Lộng Ngọc ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Đang!

Trong tràng, Diệp Đông Hoàng buông lỏng Sa Xỉ, khuất chỉ bắn ra, thân kiếm oanh minh khẽ run!

Oanh!

Một cỗ lực lượng kinh khủng dọc theo thân kiếm bộc phát, bàn tay lớn nắm kiếm của Vệ Trang hổ khẩu nứt ra, cánh tay run lên, Sa Xỉ suýt chút nữa tuột tay bay ra, cả người đặng đặng lui lại hai bước. "Tiểu Trang, chúng ta cùng lên!" Cái Nhiếp rút kiếm tiến lên, kiếm ý trùng thiên, hắn nhịn không được muốn thử xem, đồng thời cũng muốn vì Quỷ Cốc tìm về một chút mặt mũi!

Không nói đánh bại Diệp Đông Hoàng, chí ít không thể để cho người ta coi thường! "Bách Bộ Phi Kiếm!" Trường kiếm ném mạnh mà ra, kiếm khí như rồng, kiếm khí màu xanh sáng chói như một con thanh long, khí thế Cái Nhiếp bộc phát đến cực điểm.

Trường kiếm rời tay, nhanh đến cực hạn, Cái Nhiếp tung người nhảy một cái, tay cầm chuôi kiếm, người kiếm hợp nhất, như sấm sét, như thiểm điện, cương mãnh mau lẹ!

Nhất nhận đoạn hầu, Bách Bộ Phi Kiếm!

Kiếm chí cao tất sát của Quỷ Cốc phái tung kiếm thuật, cùng Hoành Quán Bát Phương tề danh!

Không có ai có thể hình dung tốc độ của một kiếm này, cũng không có ai có thể hình dung phong mang của một kiếm này, đây là một kiếm đánh đâu thắng đó, không gì không phá, công vô bất khắc, đây là tiếng gầm của lôi thần, một kích của thiểm điện!

Mà tại lúc Cái Nhiếp ra tay, Vệ Trang bị chấn lui cũng không chút do dự xuất kiếm, đồng dạng là Hoành Quán Bát Phương, nhưng lần này và lần trước lại có chút khác biệt.

Bởi vì đây là một kích liên thủ, một kiếm của Tung Hoành!

Hoành Quán Bát Phương của hắn và Bách Bộ Phi Kiếm của Cái Nhiếp phối hợp, mới là một kiếm chân chính không gì không phá, nếu

như đơn độc một người, sức mạnh phát huy là mười, hai người liên thủ một kích, sẽ đạt tới một trăm!

Đây là biến hóa về chất! "Quả nhiên, hảo huynh đệ, cả đời bên nhau, một kích liên thủ này uy lực mạnh hơn nhiều!" Diệp Đông Hoàng rất có hứng thú dò xét một kiếm của hai người liên thủ, một kiếm này hầu như đã đạt tới uy lực của Thiên Nhân hậu kỳ. "Hảo mạnh, không ngờ Tung Hoành liên hợp lại có thể phát huy ra thực lực mạnh đến thế!" Tử Nữ ánh mắt kinh thán.

Nếu đơn độc thi triển Hoành Quán Bát Phương hoặc Bách Bộ Phi Kiếm, nàng hoặc hứa còn có thể tiếp được, nhưng chiêu liên hợp này, nàng lại vô luận như thế nào cũng đỡ không nổi!

Bá bá bá!

Lúc này, từng đạo thân ảnh phi lược mà đến, đều là những đạo thiến ảnh phong tư trác tuyệt, kiều mị vô song: Kinh Nghê, Minh Châu, Diễm Linh Cơ! "Yêu, đây chính là truyền nhân Quỷ Cốc sao?

Quả nhiên bất phàm!" Diễm Linh Cơ thanh âm uyển chuyển khinh nhu, thấm vào ruột gan.

Thân tư tuyệt mỹ của nàng khiến thiên địa đều ảm đạm thất sắc, tu vi đã đạt đến Thiên Nhân lục trọng lại càng khiến khí chất vô song, phong hoa tuyệt đại.

Hỏa Mị Yêu Cơ, chỉ cần nhìn một cái cũng đủ khiến người ta trầm luân! "Đáng tiếc bọn hắn gặp Hầu gia!" Minh Châu thanh âm u u, liêu nhân tâm phách.

Tu vi của nàng cùng Diễm Linh Cơ không sai biệt lắm, cả người tản ra mị hoặc kinh người, làm cho người ta dục bãi bất năng.

Tương đối với hai người, Kinh Nghê lại có vẻ cao lãnh hơn, bất quá đã là Thiên Nhân thất trọng, khí chất thanh lãnh của nàng uyển

như nguyệt cung tiên nga, thiên thượng trích tiên.

Oanh!

Trong sân, Vệ Trang và Cái Nhiếp cầm hai thanh đại sát khí trực bôn yếu hại Diệp Đông Hoàng.

Lần này, Diệp Đông Hoàng đồng dạng chỉ xuất ra một bàn tay với hai ngón tay.

Hai ngón tay hắn linh hoạt đa biến, kiên cố không thể phá, ở trong kiếm khí tê lợi du nhận hữu dư, một chỉ chọc phá kiếm khí hộ tầng của Bách Bộ Phi Kiếm, kẹp lấy bảo kiếm của Cái Nhiếp!

Lúc này Cái Nhiếp còn chưa đạt được Uyên Hồng, dùng chính là một thanh bảo kiếm bình thường!

Thời gian tuyến của Tần Thời và Thiên Hành vốn có chút loạn, mà thế giới này bản thân cũng không hoàn toàn tương đồng, có vài chỗ thời gian hơi có chút sai lệch.

Hơn nữa võ giả tu vi càng cao, thọ mệnh càng dài, có một số người nguyên bản hắn là đã chết cũng rất có khả năng sẽ xuất hiện!

Đang!

Diệp Đông Hoàng hai ngón tay kẹp lấy bảo kiếm của Cái Nhiếp, dùng sức kéo một cái, vừa vặn đỡ được Sa Xỉ kiếm của Vệ Trang.

Cái Nhiếp trong lòng hãi nhiên, chân chính thể hội được sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng.

Hai ngón tay kẹp lấy kiếm của hắn, hắn không chỉ rút không ra, còn chỉ có thể mặc cho đối phương bài bố, tựa như đại nhân đùa giỡn với tiểu hài tử, chênh lệch quá lớn!

Sa Xỉ kiếm của Vệ Trang bị cản lại, bất quá cũng không bị cấm cố.

Hắn vừa định thu kiếm tiến công lần nữa, nhiên nhi lúc này, Diệp Đông Hoàng xuất thủ!

Hòa với lúc trước giống nhau, hai ngón tay buông lỏng kiếm của Cái Nhiếp, khuất chỉ khẽ búng một cái.

Đang!

Một cỗ lực lượng kinh khủng bạo phát, cỗ lực lượng này dọc theo thân kiếm chấn khai tay cầm kiếm của Cái Nhiếp!

Đồng thời chấn khai còn có tay cầm Sa Xỉ kiếm của Vệ Trang!

Giờ khắc này, hai người hổ khẩu rách toạc, cả cánh tay mất đi tri giác, nếu không hai người là tuyệt sẽ không buông tay bỏ kiếm! "Làm sao có thể?" Vệ Trang kinh hãi, khó có thể tin, không nghĩ tới lần này so với lần trước bại đến còn thảm hơn!

Càng khó có thể tin chính là một cái búng tay vừa rồi của Diệp Đông Hoàng, cư nhiên khủng bố như thế!

Chấn khai Cái Nhiếp cũng liền thôi, dù sao Cái Nhiếp là trực tiếp đối mặt với sức mạnh của Diệp Đông Hoàng!

Nhưng Sa Xỉ của hắn là dựa vào trên kiếm của Cái Nhiếp, tương đương với sức mạnh của Diệp Đông Hoàng chấn động bảo kiếm của Cái Nhiếp, sau đó từ kiếm của Cái Nhiếp truyền lại đến Sa Xỉ của hắn, cuối cùng từ Sa Xỉ truyền lại đến tay phải, đem tay phải cầm kiếm của hắn chấn khai.

Trải qua mấy lần suy yếu như vậy, cư nhiên vẫn còn có thể đem cánh tay hắn chấn đắc mất đi tri giác!

Kỳ sức mạnh có thể nghĩ!

Khủng bố như vậy!

Bá!

Bá!

Nhìn hai thanh kiếm rơi xuống, Diệp Đông Hoàng đại thủ vung lên, trường kiếm đảo phi, kính trực cắm vào trong vỏ kiếm của Cái Nhiếp và Vệ Trang! "Bại!" Hai người hồi phục tinh thần, trong lòng tao ngộ đả kích trước nay chưa từng có.

Bọn hắn biết sẽ bại, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới sẽ bại thảm như thế! "Hầu gia thật lợi hại!" "Hầu gia uy vũ!" Diễm Linh Cơ và Minh Châu uốn éo eo thon mềm mại, khoản khoản đi tới, mỗi người một bên ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, thổ khí như lan, cười ý doanh doanh! "Hai cái yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng trong lòng thầm mắng, không để ý tới các nàng, nhìn về phía Vệ Trang và Cái Nhiếp: "Hai người các ngươi rất không tồi, Trẫm nơi này có một môn công pháp liền tặng cho các ngươi, coi như lễ gặp mặt!" Diệp Đông Hoàng tay phải từ trong lồng ngực Minh Châu rút ra, từ không gian giới chỉ lấy ra hai bản Vạn Đạo Kinh, tùy tay ném một cái, Vạn Đạo chân ý nâng bí tịch đưa tới trước mặt Vệ Trang hai người.

Có Tử Nữ ở đây, Vệ Trang sẽ không đi hiệu trung người khác, hơn nữa vừa rồi đã bại, Vệ Trang tuy rằng lãnh ngạo nhưng sẽ không nuốt lời, khẳng định sẽ nhận hắn làm chủ, cho nên hắn làm như vậy chủ yếu là muốn thu mua Cái Nhiếp! "Vô công bất thụ lộc, Cái Nhiếp sao dám nhận đại lễ như thế của tiền bối!" Vệ Trang trực tiếp thu hồi bí tịch, Cái Nhiếp lại chần chờ một chút, chối từ nói. "Một bản bí tịch mà thôi, không tính là gì.

Trẫm tuy có ý chiêu lãm ngươi, nhưng xem chính ngươi lựa chọn.

Ngày khác nếu là địch, Trẫm sẽ không thủ hạ lưu tình, ngươi cũng không cần khách khí!" Diệp Đông Hoàng thanh âm thản nhiên mang theo một cỗ khí thế không thể nghi ngờ, khiến Cái Nhiếp rất là do dự, cuối cùng vẫn là nhận lấy bí tịch. "Đa tạ Hầu gia!" Vừa rồi hắn xuất

thủ, kỳ thật cũng có đem chính mình tính vào bên trong đổ ước của Vệ Trang và Diệp Đông Hoàng, dù sao hắn đồng dạng không thèm nhị đánh một.

Lúc này nhận lấy bí tịch, hắn liền tính toán đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng nhìn xem!

Nếu Diệp Đông Hoàng phù hợp lý tưởng trong lòng hắn, như vậy hiệu trung Diệp Đông Hoàng cũng không sao, nếu không hắn lại rời đi cũng không muộn!

Chương 259

Luận võ kết thúc, Vệ Trang và Cái Nhiếp lui xuống tư khảo một trận chiến này thu hoạch cũng như nghiên cứu bí tịch Diệp Đông Hoàng cho, mà Diệp Đông Hoàng thì cùng chúng nữ trở lại đỉnh lầu Tử Lan Hiên. "Hầu gia, Hàn Phi, Trương Lương cầu kiến!" Vừa mới trở lại bao gian, một thị nữ đi lên thông truyền. "Để bọn hắn đi lên!" Diệp Đông Hoàng ngồi xuống trước bàn án.

Minh Châu, Tử Nữ, Kinh Nghê, Diễm Linh Cơ chia ra ngồi hai bên.

Lộng Ngọc thủ lai một trương cổ cầm, chuẩn bị vì Diệp Đông Hoàng đàn tấu một khúc!

Ngũ nữ phong tình khác nhau, giống như bách hoa tề phóng, tranh kỳ đấu diễm, đẹp không sao tả xiết! "Đệ tử Hàn Phi (Trương Lương) bái kiến Sư phụ, bái kiến các vị sư nương!" Hàn Phi và Trương Lương vào cửa, cung kính bái đạo.

Dư quang đảo qua một chúng nữ tử mỹ diễm tuyệt luân, trong lòng hâm mộ kinh thán, nơi này mỗi một người lấy ra ngoài đều là diễm quan quần phương, phong hoa tuyệt đại! "Đứng lên đi, có chuyện gì?" Diệp Đông Hoàng đánh giá Hàn Phi và Trương Lương, hai người đều có tu vi Thiên Nhân Cảnh nhất trọng, tuy rằng không cao nhưng cũng tính không tồi.

Quan trọng hơn là hai người trí mưu hơn người, là tài năng trị quốc an bang. "Khởi bẩm Sư phụ, đệ tử đạt được tin tức, Thiên Trạch đã hướng Tân Trịnh mà đến, dự kế ngày mai hoặc ngày kia sẽ đối với Phụ vương xuất thủ.

Lấy thủ vệ vương cung, định nhiên ngăn không được, không biết

Sư phụ hay không muốn đích thân xuất thủ?" Hàn Phi bẩm báo.

Chuyện của Thiên Trạch, Diệp Đông Hoàng đã giao cho hắn.

Hắn tu vi tuy rằng chỉ có Thiên Nhân nhất trọng, nhưng cộng thêm Nghịch Lân kiếm và Trương Lương cùng với sức mạnh hắn đủ khả năng vận dụng, đối phó Thiên Trạch cũng không vấn đề.

Hắn tới đây tự nhiên có dụng ý khác! "Cũng tốt, hiện tại cũng là lúc rồi, đến lúc đó Trẫm sẽ đích thân xuất thủ chém giết Thiên Trạch!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, hắn minh bạch dụng ý của Hàn Phi.

Thiên Trạch đi ám sát Hàn Vương, nếu thủ hạ của Diệp Đông Hoàng bất động, lấy thủ vệ vương cung tất định ngăn không được Thiên Trạch.

Đến lúc đó tất định sẽ lệnh Hàn Vương An mặt mũi quét rác.

Đồng thời Diệp Đông Hoàng xuất thủ cường thế chém giết Thiên Trạch có thể lần nữa dương oai, mà Hàn Vương An cũng có thể thuận thế đem vương vị thiền nhượng cho Diệp Đông Hoàng.

Hàn Vương An vô năng, ngay cả Thiên Trạch đều đối phó không được, mà Diệp Đông Hoàng danh chấn thiên hạ, hồng thự, khoai tây, kỹ thuật tạo giấy các loại tạo phúc thiên hạ, có tư thái của Thánh nhân.

Như thế, Hàn Vương An thiền nhượng cũng liền thuận lý thành chương! "Vâng, đệ tử đã hiểu!" Hàn Phi gật gật đầu.

Tuy rằng Hàn Vương An lập tức liền phải mất vương vị, nhưng hắn cũng không có gì hối tiếc cùng đáng tiếc.

Hắn biết, tức tiện không có Diệp Đông Hoàng, Hàn Quốc cũng rất khó trường tồn!

Hiện tại, Hàn Vương An có thể bình an thoái vị cũng tính là không

tồi!

Mà hắn đi theo Diệp Đông Hoàng cũng có thể đại triển hoành đồ, thực hiện lý tưởng của hắn, cũng coi như nhân họa đắc phúc! "Đệ tử cáo lui!" Đạt được đáp án mong muốn, Hàn Phi và Trương Lương không có lưu lại lâu, rời khỏi phòng. "Hầu gia chuẩn bị động thủ?" Minh Châu, Tử Nữ cùng ba người kia ánh mắt chước chước vọng hướng Diệp Đông Hoàng.

Ngày này, Diệp Đông Hoàng đã chuẩn bị mười sáu năm, Lộng Ngọc đều từ một cái tiểu nãi oa biến thành đại mỹ nhân đình đình ngọc lập rồi! "Không sai, hiện tại thực lực cũng không sai biệt lắm, Hàn, Ngụy, Triệu ba nước đều trong khống chế.

Đại Việt Doanh Chính và Lã Bất Vi đang tranh quyền đoạt lợi, chính là thời cơ tốt nhất!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu.

Hiện tại thủ hạ hắn, Bạch Giáp Quân của Bạch Diệc Phi mở rộng đến hai mươi vạn, Huyền Vũ Quân hai mươi vạn, Điển Khánh và Mai Tam Nương mỗi người chưởng quản Huyền Giáp Quân hai mươi vạn, Ngụy Quốc Ngụy Cương thủ hạ Ngụy Vũ Tốt mở rộng đến ba mươi vạn.

Triệu Quốc là Diệp Đông Hoàng tám năm trước ám trung chưởng khống, trong đó bao quát đại tướng Lý Mục, thủ hạ đại quân ba mươi vạn!

Tổng cộng một trăm bốn mươi vạn đại quân này đều tu luyện Vạn Đạo Kinh và công pháp tương ứng, không chỉ nhục thân cường đại, còn đồng xuất nhất nguyên, khí tức liền thành một thể, một khi xuất động, tất sẽ thạch phá thiên kinh, sở hướng phi mỹ.

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng mười sáu năm này cũng kiến tạo hai trăm vạn bộ áo giáp và binh khí.

Những áo giáp binh khí này tuy rằng không tính là thần binh lợi khí, nhưng cũng viễn siêu các quốc gia khác.

Bất quá hiện tại vẫn còn tồn tại vấn đề binh công hán (xưởng quân giới), cũng không có phát phóng xuống dưới, dù sao một khi phát phóng xuống, liền giấu diếm không được! "Hầu gia nãi là Thiên Mệnh Chi Chủ, hoành tảo thiên hạ, ở trong tầm tay!" Minh Châu, Tử Nữ, Kinh Nghê ngũ nữ ánh mắt hưng phấn, những năm này các nàng cũng xuất đại lực.

Diệp Đông Hoàng giống như ông chủ công ty, chưởng khống đại cục, mà đại đa số sự tình đều là các nàng làm.

Còn gánh vác công tác thư ký của Diệp Đông Hoàng!

Có việc thư ký làm, không có việc gì...

Nhân thử, các nàng cũng thâm tri thế lực ẩn tàng của Diệp Đông Hoàng hiện tại khủng bố đến mức nào!

Quân sự thượng thì không nói, trên thương nghiệp, các ngành các nghề hầu như đều chiếm cứ hơn phân nửa giang sơn, một câu liền có thể làm cho thương nghiệp các nước sụp đổ.

Trên tình báo, Tử Nữ chưởng khống thanh lâu như Tử Lan Hiên biến bố thất quốc, phụ trách thu thập tình báo.

Thanh lâu là nơi dễ dàng thu thập tình báo nhất, ở trên người nữ nhân, có mấy nam nhân có thể giấu được bí mật?

Đồng thời còn có Mặc Nha, Anh Ca, Bạch Phượng phụ trách thu thập tình báo, dù sao thanh lâu cũng có rất nhiều nơi dò hỏi không tới, tương hỗ phối hợp, bên cạnh quan viên các nước đều có người của Diệp Đông Hoàng.

Kinh Nghê phụ trách ám sát, thủ hạ sát thủ đã vượt qua La Võng, trở thành tổ chức lệnh người sợ hãi...

Sức mạnh của Diệp Đông Hoàng một khi bạo phát, tất định chấn kinh thiên hạ, đại nghiệp khả thành!

Tranh ~ tranh tranh ~ Cổ tranh thiên lại, uyển chuyển du dương, cao nhã duyệt nhĩ.

Trong phòng ngủ điển nhã tinh trí, Diệp Đông Hoàng gối đầu lên đôi chân dài viên nhuận của Tử Nữ, chóp mũi quanh quẩn nhàn nhạt mỹ nhân u hương.

Tử Nữ mười ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, linh hoạt tinh xảo, nhẹ nhàng ấn niết hai bên đầu Diệp Đông Hoàng, tử đồng vũ mị, hồng môi kiều diễm.

Kinh Nghê tiết tấu hữu tự xoa bóp thân thể Diệp Đông Hoàng, ngọc thủ ấn niết, thư cân hoạt huyết!

Diễm Linh Cơ và Minh Châu ngồi ở hai bên Diệp Đông Hoàng, một người châm rượu, một người uy thực!

Lộng Ngọc mười ngón tay gảy dây đàn, khinh long mạn niệp mạt phục thiêu.

Mười ngón tay của nàng thon dài như ngọc, trắng nõn không tỳ vết, linh hoạt đa biến, phảng phất trời sinh vì tấu hưởng cổ tranh mà sinh.

Đương nhiên, nàng không chỉ sở hữu một đôi tay động lòng người, còn sở hữu thiên phú cầm đạo lệnh người khó có thể nhìn theo bóng lưng.

Năm gần mười sáu tuổi, đã kham xưng cầm đạo đại sư, cự ly cầm đạo tông sư cũng chỉ có một bước ngắn.

Cầm kỹ của nàng học từ Tử Nữ, Minh Châu, lại đã thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam, Tử Nữ và Minh Châu hai người cũng tự thẹn không bằng.

Giả dĩ thời nhật, tất năng danh chấn thiên hạ!

Diệp Đông Hoàng nhắm mắt dưỡng thần, hưởng thụ sự phục vụ của các nàng.

Đây mới là nhân sinh!

Thanh phong từ từ, rèm trướng lay động, tai nghe kinh thế chi khúc, miệng hưởng quỳnh tương ngọc dịch, mỹ nhân mỹ tửu, đẹp không sao tả xiết!

Tranh tranh ~ Một khúc tấu xong, dư vị vô cùng, làm cho người ta tâm trì thần vãng!

Ba!

Ba ba!

Diệp Đông Hoàng ngồi dậy, đánh giá Lộng Ngọc, vỗ tay tán thưởng: "Hảo một khúc Thương Hải Châu Lệ, được Lộng Ngọc diệu thủ tấu xuất, quả nhiên là khúc như thiên lại, dư âm còn văng vẳng bên tai, ba ngày không dứt!" "Hầu gia quá khen, Lộng Ngọc thẹn không dám nhận!" Lộng Ngọc đứng dậy, đi tới trước người Diệp Đông Hoàng, doanh doanh thi lễ, được Diệp Đông Hoàng khen ngợi cao như thế, phương tâm tê rần, kinh hỉ không thôi. "Trẫm nói nhận được, liền nhận được, hơn nữa còn đáng thưởng, không biết nàng muốn ban thưởng gì?" Diệp Đông Hoàng cười nói. "Hầu gia, người ta tay đều mềm nhũn, cũng không thấy Hầu gia ban thưởng người ta, làm cho người ta hảo sinh khổ sở!" Diễm Linh Cơ tố thủ đáp tại lồng ngực Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt tươi cười giương lên, đôi mắt u oán vọng Diệp Đông Hoàng, phảng phất rất là ủy khuất, lên án Diệp Đông Hoàng thiên tâm. "Hầu gia, người ta chân cũng tê rần!" Minh Châu duỗi đôi chân dài thon thả, lộ ra tất lụa đen viền ren, phía trên dải lụa thắt một cái nơ bướm mỹ lệ, bàn tay trắng nõn đáp lên đùi ngọc, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống, tràn ngập phong tình dụ

nhân!

Diệp Đông Hoàng đốn thời trong lòng nóng lên.

Màn này cùng trong nguyên tác Minh Châu ở tẩm cung dụ hoặc Hàn Phi giống nhau như đúc, động tác kia, thanh âm kia... khiến người ta hồn đều tê dại! "Trẫm liền hảo hảo tưởng thưởng các nàng!" Diệp Đông Hoàng thân thủ, một tay ôm lấy Minh Châu, một tay ôm lấy Diễm Linh Cơ, cho hai người một nụ hôn sâu. "Đây có phải hay không gọi là chim biết kêu mới có sâu ăn?" Tử Nữ ngồi ở phía sau Diệp Đông Hoàng, thanh âm kiều mị, trêu chọc trung mang theo một mạt u oán! "Hầu gia, Tử Nữ muội muội ghen tị!" Diễm Linh Cơ hồng môi khẽ mở, càng phát ra kiều diễm, đôi mắt động lòng người mang theo xúc hiệp. "Hầu gia, chúng ta cũng không phải chim, bất quá Tử Nữ muội muội muốn ăn sâu rồi!" Minh Châu đôi mắt đẹp giảo hoạt, thanh âm liêu nhân rơi xuống, làm Lộng Ngọc đứng ở trước mặt vốn đã khuôn mặt tươi cười hồng nhuận lại càng thêm thẹn thùng, túm góc áo, rất là cục súc.

Kinh Nghê ngồi ở một bên, y cựu thanh lãnh, bất vi sở động.

Diễm Linh Cơ và Tử Nữ hai cái "lão tài xế", đạm nhiên tự nhược.

Chương 260

"Minh Châu tỷ tỷ thâm am kỳ đạo, chỉ trách muội muội kiến thức thiển bạc, không quá hiểu, tỷ tỷ hay là cấp muội muội thị phạm một chút?" Tử Nữ cười ý doanh doanh, lấy lui làm tiến. "Mấy cái yêu tinh này!" Diệp Đông Hoàng trong lòng thầm mắng.

Còn tốt thân thể hắn cường tráng, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cảnh giới Linh Thể trung kỳ không phải nói đùa, nếu không sợ là phải bị mấy cái yêu tinh này ép khô. "Hầu gia, có thể vì Hầu gia tấu khúc là phúc phận của Lộng Ngọc, sao dám muốn Hầu gia ban thưởng, nếu là không có gì phân phó, Lộng Ngọc xin phép cáo lui!" Lộng Ngọc khuôn mặt tươi cười nóng hổi, vội vàng mở miệng.

Nàng da mặt mỏng, vẫn là một cô nương chưa trải sự đời, ở trước mặt ba "lão tài xế" Diễm Linh Cơ, Minh Châu và Tử Nữ có chút chịu không nổi. "Xem đi, các ngươi đem Lộng Ngọc muội muội dọa sợ rồi!" Diễm Linh Cơ thanh âm kiều nhu, nhìn Minh Châu và Tử Nữ, giận dỗi nói.

Hai người vô ngữ, chẳng lẽ trong đó không có ngươi?

Còn không biết xấu hổ nói các nàng! "Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, nói thưởng là thưởng!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Lộng Ngọc, không thể nghi ngờ nói. "Đa tạ Hầu gia.

Trước đó Lộng Ngọc thấy Hầu gia đối quyết truyền nhân Quỷ Cốc, một chỉ bại địch, nghe Tử Nữ tỷ tỷ nói gọi là Linh Tê Nhất Chỉ, không biết Hầu gia có thể hay không ban thưởng cho Lộng Ngọc?" Lộng Ngọc cung thân cúi đầu, trong lòng thấp thỏm, tràn ngập chờ mong! "Đương nhiên không vấn đề, Trẫm còn có thể đích thân chỉ điểm nàng!" Diệp Đông Hoàng hơi hơi sửng sốt, lập tức cười một

tiếng, không nghĩ tới Lộng Ngọc muốn học Linh Tê Nhất Chỉ.

Môn này kỳ thật cũng không tính là võ công phi thường cao thâm gì, Võ Đạo Lâu đều có!

Lấy thân phận của Lộng Ngọc, muốn học cũng rất dễ dàng! "Đa tạ Hầu gia!" Lộng Ngọc trong lòng thiết hỉ, nàng biết Diệp Đông Hoàng khẳng định sẽ không cự tuyệt, nhưng không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng nguyện ý đích thân chỉ điểm nàng.

Đây chính là phúc phận to lớn!

Trong lòng ngọt ngào, xem ra Hầu gia đối nàng vẫn là rất tốt!

Tử Nữ, Minh Châu, Diễm Linh Cơ liếc Diệp Đông Hoàng một cái, nhìn vẻ mặt hân hỉ của Lộng Ngọc, trong lòng than nhẹ.

Lại một con thỏ trắng rơi vào miệng sói xám rồi!

Không đúng, thỏ trắng kỳ thật đã sớm rơi vào sào huyệt sói xám rồi! "Ai, quả nhiên một đời người mới thay người cũ, người ta liền không quấy rầy nữa!" Diễm Linh Cơ ngữ khí du du, thi thi nhiên đứng dậy, eo thon chân dài, phong tình liêu nhân.

Lúc đi ngang qua Lộng Ngọc, đôi mắt đẹp xúc hiệp: "Lộng Ngọc muội muội, hảo hảo học, tin tưởng nhất định sẽ làm cho muội rất khó quên a!" Diễm Linh Cơ khẽ cười, Lộng Ngọc hoặc hứa không minh bạch, nhưng mấy "lão tài xế" các nàng lại minh bạch thật sự.

Cho nên, cũng không quấy rầy Diệp Đông Hoàng chỉ điểm Lộng Ngọc nữa, thức thời rời đi. "Cảm ơn Linh Cơ tỷ tỷ, Lộng Ngọc nhất định nỗ lực học tập!" Lộng Ngọc có chút mê mang, chỉ có thể đáp.

Ngay sau đó Minh Châu, Kinh Nghê cũng đứng dậy rời đi.

Cuối cùng Tử Nữ đi đến trước người Lộng Ngọc, vỗ vỗ bả vai Lộng Ngọc, lưu lại một ánh mắt ý vị thâm trường, uốn éo kiều khu

yểu điệu rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Làm cho Lộng Ngọc mạc danh kỳ diệu! "Làm sao đều đi rồi?

Chẳng lẽ môn võ công này rất lợi hại?

Không thể ngoại truyền?" Lộng Ngọc trong lòng khó hiểu, nghĩ không thông.

Lấy thân phận của Minh Châu, Tử Nữ, Kinh Nghê, Diễm Linh Cơ, nàng có thể học được thì các nàng khẳng định không vấn đề!

Trong phòng chỉ còn lại nàng và Diệp Đông Hoàng.

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt thâm thúy giàu tính xâm lược, Lộng Ngọc một trái tim như nai con chạy loạn, cảm giác rất khẩn trương!

Cúi đầu, đầy mặt thẹn thùng.

Mà tại lúc nàng không biết làm sao, Diệp Đông Hoàng đã đứng dậy đi đến trước người nàng, con ngươi uyển như tinh không bao la nhìn xuống gương mặt động lòng người của nàng. "Hầu gia!" Lộng Ngọc phương tâm run rẩy, thấp giọng gọi.

Giờ khắc này, cảm thụ ánh mắt Diệp Đông Hoàng, nàng tựa hồ ẩn ẩn đoán được nguyên nhân Tử Nữ bọn người rời đi, một trái tim đập đến càng thêm lợi hại!

Từ sau khi nàng hiểu chuyện, liền biết sẽ có hôm nay, chỉ là cảm giác có chút đột nhiên, lại tràn ngập chờ mong!

Diệp Đông Hoàng vươn tay, niết lấy cằm nàng, hơi hơi nâng lên, lộ ra một khuôn mặt tươi cười tố tịnh tinh trí.

Lộng Ngọc đôi mắt ngập nước vọng Diệp Đông Hoàng, bốn mắt nhìn nhau, mang theo một mạt thẹn thùng, ánh mắt không dám nhìn thẳng!

Ngô!

Một khắc sau, Diệp Đông Hoàng cúi người ngậm lấy đôi môi đỏ mọng dụ nhân của nàng.

Lộng Ngọc kiều khu run lên, đầu óc nháy mắt đứng máy.

Hai tay nàng cứng ngắc trên không trung, hồi lâu mới phản ứng lại, tình động ôm lấy hổ eo Diệp Đông Hoàng!

Không biết qua bao lâu, phảng phất một cái chớp mắt, lại phảng phất trăm năm, Lộng Ngọc thân thể run lên.

Bàn tay to của Diệp Đông Hoàng đã tham nhập vào trong váy dài của nàng.

Rèm trướng buông xuống, bóng người trùng trùng.

Hoa kính bất tằng duyên khách tảo, bồng môn kim thủy vi quân khai! ...

Nhật thăng nguyệt lạc, mây mưa thất thường.

Lộng Ngọc ngủ một canh giờ tiêu trừ mệt mỏi xong liền không còn buồn ngủ nữa, đôi mắt đẹp si luyến nhìn Diệp Đông Hoàng đang gối trong lòng nàng, cánh tay trắng nõn như ngó sen ôm lấy đầu Diệp Đông Hoàng, phảng phất ôm lấy cả thế giới.

Nàng biết nam nhân này không thuộc về nàng, nàng cũng giữ không được.

Minh Châu, Tử Nữ, Diễm Linh Cơ...

Nhưng ít ra giờ khắc này, nam nhân này là thuộc về nàng.

Ôm vào trong ngực, dung nhập trong thân thể. "Ngủ không được?" Không biết từ lúc nào, Diệp Đông Hoàng mở mắt, nhìn Lộng Ngọc. "Hầu gia!" Lộng Ngọc trong mắt hiện lên một mạt hoảng loạn và thẹn thùng, trên mặt tẫn là nhu tình và ái ý: "Người ta muốn hảo hảo nhìn

xem Hầu gia!" Nói xong, Lộng Ngọc thẹn thùng cực kỳ, vùi đầu xuống. "Nha đầu ngốc, Trẫm bồi nàng tiếp tục luyện công được không?" Diệp Đông Hoàng vươn tay nhéo nhéo gương mặt trắng nõn của nàng, cười nói. "Thỉnh Hầu gia thùy liên!" Lộng Ngọc thẹn thùng, thấp giọng nói.

Thực tủy tri vị, thiếu nữ trầm luân trong lòng Diệp Đông Hoàng.

Không biết qua bao lâu, thiếu nữ rốt cục không chịu nổi gánh nặng, trầm trầm ngủ thiếp đi.

Diệp Đông Hoàng ôm lấy nàng, không có động! ...

Đương đương!

Oanh long!

Nửa canh giờ sau, Diệp Đông Hoàng mẫn cảm ứng được vài cỗ khí tức cường đại đang tiến công Hàn Quốc vương cung. "Thiên Trạch!" Diệp Đông Hoàng rất nhanh liền xác định thân phận đối phương, từ bên người Lộng Ngọc rút người ra, Cửu Long Bào phù hiện hóa thành y bào bình thường, thân ảnh khẽ động, liền lặng yên rời khỏi phòng! "Hầu gia!" Lộng Ngọc tại nháy mắt Diệp Đông Hoàng rời đi liền cảm ứng được, đôi mắt đẹp mở ra, nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn ngập ngọt ngào và hạnh phúc.

Giờ khắc này, đã là đêm thứ hai, minh nguyệt cao huyền.

Diệp Đông Hoàng đi tới đỉnh lầu Tử Lan Hiên.

Tử Nữ, Minh Châu, Diễm Linh Cơ, Kinh Nghê, Anh Ca, Bạch Diệc Phi, Cái Nhiếp, Vệ Trang, Mặc Nha, Bạch Phượng, Ngọc Kỳ Lân, Hàn Phi, Trương Lương các loại đều ở đó.

Bọn hắn xa xa nhìn về hướng hoàng cung, nơi đó Thiên Trạch cả người hắc sắc chân khí bao trùm, sáu sợi xích sắt hóa thành sáu con rắn dài tàn sát bừa bãi, không ngừng đánh giết cấm vệ quân xung

quanh!

Bên cạnh Thiên Trạch còn có Vô Song Quỷ, nhục thân cường đại, hoành trùng trực tràng, phảng phất một chiếc xe tăng.

Khu Thi Ma khống chế thi thể, Bách Độc Vương độc vụ di mạn, vương cung cấm quân bị đánh đến liên tiếp bại lui! "Bái kiến Hầu gia!" Thấy Diệp Đông Hoàng đến, mọi người bái đạo. "Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, xa xa nhìn chiến trường vương cung!

Thiên Trạch trải qua mười sáu năm tu luyện, từ Thiên Nhân nhất trọng đạt tới Thiên Nhân tứ trọng, ba tên thủ hạ còn lại đạt tới Thiên Nhân nhất trọng, cũng tính không tồi.

Trong vương cung, Hàn Vương An bình tĩnh nhìn Thiên Trạch đang giết tới.

Chương 261

Bởi vì Hàn Phi đã nói qua với hắn, hắn biết hắn sẽ không chết, cho nên cũng không lo lắng.

Huống chi Hồng Liên còn ở bên cạnh hắn, hắn tin tưởng Diệp Đông Hoàng sẽ không để nàng chết!

Chiến đấu trì tục, cấm quân thương vong không ngừng tăng đại, hấp dẫn vô số người chú ý, mà Thiên Trạch cũng đang không ngừng tiếp cận Hàn Vương An. "Là Bách Việt Phế Thái Tử Thiên Trạch!" "Hắn tới báo thù!" "Hàn Vương An cũng thật là vô dụng, bị người đánh tới cửa nhà cũng không thể làm gì!" "Bất quá Tân Trịnh có Thiên Mệnh Hầu tọa trấn, Thiên Trạch tới đây nháo sự thật là tìm chết!" Chu vi võ giả nghị luận phân phân, không ít người có kiến thức đều hứng thú nhìn xem, bọn hắn cảm giác Diệp Đông Hoàng hẳn là sẽ đợi sau khi Hàn Vương An chết mới có thể "vội vàng" đuổi tới, cảm giác một màn kịch lớn sắp mở màn! "Hàn Vương An, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!" Thiên Trạch tóc dài phi dương, chu thân hắc khí bao trùm, từng điều chân khí hắc xà vũ động, uyển như ma thần hàng lâm, sát khí ngút trời. "Ngươi cái đồ xấu xí, chờ Hầu gia ca ca đến, một đầu ngón tay ấn chết ngươi!" Bên cạnh Hàn Vương An vang lên một tiếng quát thanh thúy dễ nghe.

Đây là một thiếu nữ xinh đẹp thân xuyên váy dài màu hồng nhạt, vạt váy như hoa sen nở rộ, khí chất thanh thuần, khuôn mặt có chút trẻ con.

Thiếu nữ tóc đen như thác, môi hồng khẽ mím, một đôi mắt trong veo như hổ phách sáng ngời động lòng người, lông mi thon dài hữu tự, đuôi mắt hơi nhếch, thanh thuần mà không mất vẻ mị hoặc.

Một bộ váy dài hồng bạch, sấn thác thiếu nữ như thanh liên sơ trán, cao nhã, cao khiết, kiều tiếu động lòng người.

Eo thon doanh doanh nhất ác, đường cong hoàn mỹ, linh lung hữu trí!

Chính là Hồng Liên Công chúa! "Đáng tiếc các ngươi nhìn không tới!" Uy danh của Diệp Đông Hoàng, Thiên Trạch tự nhiên biết.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không thể không thừa nhận hắn cùng Diệp Đông Hoàng chênh lệch cực đại.

Bất quá hắn cũng không phải kẻ ngốc, từ việc Diệp Đông Hoàng lúc trước thả hắn, thẳng đến hiện tại hắn y nguyên sống tốt, trong lòng có sở sai trắc: Diệp Đông Hoàng hẳn là muốn mượn tay hắn trừ bỏ Hàn Vương An.

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng giờ phút này còn chưa xuất hiện, liền có thể nói rõ rất nhiều vấn đề! "Hừ, đồ xấu xí, không cần Hầu gia ca ca xuất thủ, bản công chúa liền có thể thu thập ngươi!" Hồng Liên bất mãn, rút ra Xích Luyện kiếm bên hông do Tử Nữ tặng nàng.

Chân khí quán nhập, Xích Luyện duỗi ra, phảng phất trường roi hướng Thiên Trạch quất tới! "Tuổi còn nhỏ, tu vi đảo là không tầm thường, bất quá còn non một chút!" Thiên Trạch một sợi xích sắt hóa thành một con đại xà hướng Xích Luyện kiếm của Hồng Liên quấn quanh mà đi.

Hồng Liên thân tư mạn diệu, Xích Luyện vũ động, xông vào chiến trường.

Đáng tiếc chênh lệch quá lớn, Thiên Trạch còn chưa dùng sức, vẻn vẹn một sợi xích sắt liền hoàn toàn áp chế nàng đánh! "Chết đi!" Thiên Trạch xích sắt chấn động, chấn khai Xích Luyện kiếm, hóa thành một con đại mãng xà há to mồm hướng ngực Hồng Liên cắn tới! "A!"

Hồng Liên kinh hô, nàng thực chiến kinh nghiệm không đủ, giờ phút này thấy xích sắt hóa thành đại xà nhào tới, khó có thể chiêu giá, cả người tê liệt ngã xuống, không biết làm sao. "Công chúa!" Chu vi hộ vệ kinh hô, muốn cứu viện lại vô năng vi lực.

Bất quá Hàn Vương An lại không có bất kỳ lo lắng nào, bởi vì hắn biết sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng.

Tức sử hắn chết, Hồng Liên cũng sẽ không chết!

Ông!

Ngay tại lúc xích sắt đại xà sắp cắn được Hồng Liên, một cỗ uy áp khủng bố tịch quyển thiên địa.

Tất cả mọi người dưới uy áp này đều cảm giác như con kiến hôi nhỏ bé, hoảng sợ, bất an, run lẩy bẩy! "Diệp Đông Hoàng!" Thiên Trạch nghiến răng nghiến lợi, cảm giác được áp lực khủng bố, mắt đỏ ngầu, trong lòng phát ngoan, xích sắt trường xà hung hăng đâm tới, muốn đem Hồng Liên xuyên thủng!

Bất quá một khắc này, không có người đi quan chú Thiên Trạch và Hồng Liên, nguyên một đám ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Minh nguyệt hạo khiết, tinh quang xán lạn.

Một đạo thân ảnh hùng tư vĩ ngạn, phong thần như ngọc, cái thế vô địch đạp nguyệt mà đến.

Hắn ánh mắt sắc bén thâm thúy, khí tức siêu nhiên bá đạo, uyển như thần linh hạ phàm, Đế vương tuần thị! "Trảm!" Diệp Đông Hoàng một tiếng khẽ quát, phảng phất khẩu hàm thiên hiến, Vạn Đạo chân ý hóa thành một thanh trường đao sắc bén nhẹ nhàng chém xuống.

Xích sắt đại xà đang muốn một chút xuyên thủng Hồng Liên nháy mắt bị bổ đoạn.

Bành!

Cường đại khí kình bạo phát, Hồng Liên bị chấn bay.

Bá!

Một khắc sau, nàng không có rơi xuống đất, mà rơi vào một cái ôm ấm áp hữu lực! "Hầu gia ca ca, ta liền biết chàng sẽ đến cứu ta!" Hồng Liên ánh mắt hưng phấn, ôm cổ Diệp Đông Hoàng, đưa lên một cái hương hôn, trong lòng tràn ngập ngọt ngào ái ý.

Trên đời này không có cái anh hùng hào kiệt nào có thể ngăn cản Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng một kiếm, cũng không có cái thiếu nữ nào có thể ngăn cản Diệp Đông Hoàng hơi hơi cười một tiếng!

Này tuy là khoa trương chi từ, nhưng cũng không kém bao nhiêu!

Hồng Liên năm tuổi liền đến Huyết Y Bảo đi theo Hàn Phi cùng nhau học tập luyện võ, Diệp Đông Hoàng chính là người nàng từ nhỏ sùng bái nhất, thích nhất, là bạch mã hoàng tử trong lòng nàng! "Diệp Đông Hoàng!

Ngươi muốn cản ta?" Thiên Trạch sát ý phún bạc, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, vô biên lửa giận đang thiêu đốt. "Chủ nhân!" Vô Song Quỷ, Bách Độc Vương và Khu Thi Ma đi vào bên người Thiên Trạch, ánh mắt ngưng trọng.

Người có tên, cây có bóng!

Diệp Đông Hoàng uy danh hưởng triệt thất quốc.

Lời đồn "không có ai có thể ngăn cản Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng một kiếm" tuy rằng khoa đại, nhưng cũng nói rõ sự khủng bố của hắn!

Phản chính bọn hắn cổ kế là ngăn không được Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng một kiếm! "Là Hầu gia!" "Hầu gia tới!" "Lần này Thiên

Trạch chết chắc rồi!" "Ta cá Thiên Trạch một chiêu bị Hầu gia đánh chết!" "Ngươi đây không phải nói nhảm sao!

Trên đời này có mấy cái có thể ngăn cản Hầu gia một chiêu?" Từng đôi mắt hưng phấn rơi vào trên người Diệp Đông Hoàng.

Đến nỗi một màn Hồng Liên hôn Diệp Đông Hoàng, căn bản không ai để ý.

Ai không biết Thiên Mệnh Hầu Diệp Đông Hoàng phong lưu bất kỵ, hồng nhan khuynh thế: Tử Nữ, Minh Châu, Diễm Linh Cơ... mỗi một người đều là tồn tại khuynh thành tuyệt thế, thêm một cái Hồng Liên tái chính thường bất quá!

Đây bất quá là "cơ thao" (thao tác cơ bản)!

Đương nhiên, vô số thiếu nữ thiếu phụ nhìn Hồng Liên được Diệp Đông Hoàng ôm, trong mắt tràn đầy hâm mộ ghen tị, nếu là cái người được ôm kia là các nàng thì tốt biết bao!

Diệp Đông Hoàng có thể nói là chân mệnh thiên tử, bạch mã hoàng tử trong lòng vô số nữ nhân thiên hạ! "Chết!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Thiên Trạch, không có trả lời, đáp lại hắn là một cái thủ đao!

Hóa chưởng vi đao, hoành phách nhi hạ!

Đao quang sáng chói so với minh nguyệt trên trời còn muốn sáng chói hơn, còn muốn hạo khiết hơn, còn muốn chói mắt hơn!

Đao ý lăng lệ làm mù mắt chó hợp kim 24k của tất cả mọi người! "Không tốt!" Thiên Trạch hãi nhiên, nguy cơ chưa từng có tịch quyển toàn thân mỗi một cái tế bào, sáu sợi xích sắt cản trước người hộ vệ bản thân.

Một khắc sau, một đạo đao mang cực hạn chợt hiện, chém ở trên người hắn, không có kinh thiên động địa va chạm, hết thảy phảng phất định cách! "Thật con mẹ nó chói mắt!" "Kết thúc sao?" "Thiên

Trạch hẳn là chết rồi a?" Nguyên một đám võ giả trừng to mắt, hướng về chiến trường nhìn lại.

Diệp Đông Hoàng một cái thủ đao chém xuống xong liền ôm Hồng Liên biến mất vô tung.

Thiên Trạch lẳng lặng đứng tại chiến trường, thao thiên sát khí đã biến mất, sinh mệnh khí tức đang phi tốc tiêu tán!

Ca ca!

Tịch tĩnh trung, xích sắt trên người Thiên Trạch liệt khai, phát ra thanh âm thanh thúy.

Cổ hẳn một đạo huyết ngân chợt hiện, thân thể thẳng tắp ngã xuống đất, phảng phất trọng trọng nện vào trong lòng mọi người!

Cô lỗ!

Hầu kết lăn lộn, tất cả mọi người vây xem nhịn không được nuốt nước miếng.

Trước kia, bọn hắn chỉ biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, rất mạnh.

Nhưng cụ thể mạnh bao nhiêu, bọn hắn không có khái niệm gì, hiện tại coi như là kiến thức rồi!

Tùy tay một cái thủ đao, còn không phải kiếm mà Diệp Đông Hoàng am hiểu, liền dễ dàng diệt sát Thiên Trạch hung uy không ai bì nổi!

Phanh phanh!

Phanh!

Ngay sau đó, lại là ba tiếng vật nặng rơi xuống đất trước sau vang lên.

Chương 262

Khu Thi Ma và Bách Độc Vương ngã xuống đất bỏ mình, cổ phù hiện một đạo huyết ngân.

Cuối cùng là Vô Song Quỷ ngã xuống, thân thể kiên cố không thể phá kia dưới đao mang của Diệp Đông Hoàng y nguyên như đậu hủ bị dễ dàng cắt ra!

Khủng bố!

Quá khủng bố!

Trong đầu mọi người chỉ có một cái ý niệm như vậy, trong mắt mang theo nồng đậm kính sợ.

Phòng ngự của Vô Song Quỷ bọn hắn vừa rồi kiến thức qua, tồi khô lạp hủ, rất là khủng bố.

Nhiên nhi nhục thân kiên cố như vậy vẫn ngăn không được Diệp Đông Hoàng tùy tay một kích. "Hô!" Hàn Vương An thở ra một ngụm trọc khí, xoay người rời đi, chuẩn bị ngày mai tuyên bố chuyện thiền nhượng!

Chuyện nơi đây cũng lấy một cái tốc độ kinh khủng hướng tứ phía truyền bá.

Đối với chuyện này, Diệp Đông Hoàng tịnh không quan tâm, mang theo Hồng Liên đang quấn lấy hắn phản hồi Tử Lan Hiên.

Mọi người tán đi, nhưng phong bạo càng thêm khủng bố lại đang ẩn ẩn uấn nhưỡng trong đó! "Không có việc gì, sớm chút nghỉ ngơi đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn Hồng Liên, hiện tại vẫn là đêm khuya, hắn chuẩn bị trở về ngủ bù. "Không muốn, Hầu gia ca ca, người ta sợ hãi, chàng bồi người ta được không?" Hồng Liên ôm cánh tay Diệp Đông

Hoàng, làm nũng nói.

Nàng nơi nào là sợ hãi, phân minh là muốn để Diệp Đông Hoàng bồi nàng!

Nhìn Hồng Liên ôm cánh tay hắn không ngừng lay động, Diệp Đông Hoàng cũng không khách khí, một tay ôm qua eo thon của nàng, cúi người hôn một cái! "Hầu gia ca ca, chàng lưu lại...

Ngô!" Hồng Liên lời còn chưa nói hết đã bị chặn trở về, đôi mắt đẹp trừng lớn, cả người cứng ngắc.

Kỳ thật nàng chỉ là muốn Diệp Đông Hoàng bồi nàng mà thôi, không có ý nghĩ khác.

Đáng tiếc, muốn Diệp Đông Hoàng bồi nàng lại cái gì cũng không làm, đó là không có khả năng!

Cảm thụ sự bá đạo của Diệp Đông Hoàng, Hồng Liên phương tâm khẽ run, đẩy đẩy Diệp Đông Hoàng, lại không có đẩy động.

Dần dần, nàng bản năng ôm lấy Diệp Đông Hoàng.

Nàng sớm muộn là người của Diệp Đông Hoàng, điểm này tất cả mọi người đều biết!

Giờ phút này tuy rằng đột nhiên, nhưng trong lòng nàng tịnh không kháng cự, chỉ là có chút khẩn trương và chờ mong!

Phiến khắc sau, tại lúc Hồng Liên thở hổn hển, khuôn mặt tươi cười đỏ bừng, Diệp Đông Hoàng buông lỏng nàng ra, một cái công chúa bão đem nàng bế lên.

Đi vào phòng, đóng cửa lại.

Rèm trướng buông xuống, Hồng Liên sơ trán, kiều diễm động lòng người! ...

Ngày thứ hai.

Tin tức Thiên Trạch ám sát Hàn Vương bị Diệp Đông Hoàng một kiếm chém giết tại đầu đường cuối ngõ Tân Trịnh vang lên, nguyên một đám mặt đỏ tới mang tai, nghị luận phân phân, hỏa bạo chí cực.

Nhiên nhi, lâm cận giữa trưa thời phân, lại một cái tin tức thạch phá thiên kinh truyền ra, tấn tốc che lấp tin tức Diệp Đông Hoàng chém giết Thiên Trạch! "Cái gì?

Hàn Vương An muốn thiền nhượng vương vị cho Hầu gia?" "Thật hay giả?" "Hàn Vương An có loại khí phách này?" "Thật sự đem vương vị thiền nhượng cho Hầu gia?" Tin tức Hàn Vương An đem vương vị thiền nhượng cho Diệp Đông Hoàng tấn tốc hỏa bạo tứ phương.

Mới đầu cũng không có người tin, nhưng khi hoàng bảng cáo thị dán ra, thánh chỉ hạ đạt, tất cả mọi người đều chấn kinh!

Từng đạo tin tức phi tốc truyền hướng tứ phương, thiên hạ các quốc, Chư Tử Bách Gia, giang hồ võ giả đều chấn kinh!

Đại Tần, Hàm Dương, Lữ phủ. "Diệp Đông Hoàng, rốt cuộc cũng không nhịn được mà động thủ rồi sao?" Lữ Bất Vi nhìn tin tức thám tử vừa truyền đến từ Tân Trịnh trong tay, ánh mắt lãnh liệt.

Với những việc Diệp Đông Hoàng làm ở Hàn Quốc, người có kiến thức đều biết Hàn Vương An chẳng qua chỉ là một con rối, Hàn Quốc sớm đã là thiên hạ của Diệp Đông Hoàng.

Là đối thủ của Diệp Đông Hoàng, Lữ Bất Vi tự nhiên biết rất rõ hắn sớm đã chưởng khống Hàn Quốc, thay thế Hàn Vương An chỉ là chuyện sớm muộn. "Hiện nay cũng đến lúc rồi!" Lữ Bất Vi chỉnh lý triều phục, đi tới Đại Tần vương cung yết kiến Tần Vương Doanh Chính. "Vi thần bái kiến Đại vương!" Lữ Bất Vi đi tới ngự thư phòng của Doanh Chính, khom người bái kiến. "Trọng phụ không cần đa lễ, mời đứng lên!" Doanh Chính mặt như quan ngọc, nghi biểu bất phàm,

tuổi tác tuy không lớn nhưng lại có một tia uy nghiêm của long vương, nhàn nhạt mở miệng. "Tạ Đại vương!" Lữ Bất Vi bình thân, chắp tay nói: "Khởi bẩm Đại vương, vi thần vừa mới nhận được tin tức, Hàn Vương An chiếu cáo thiên hạ muốn đem vương vị thiền nhượng cho Diệp Đông Hoàng.

Việc này nhìn qua có vẻ hoạt kê, nhưng cũng nói lên Hàn Vương An chịu sự hiếp bức của Diệp Đông Hoàng, không thể không thiền nhượng vương vị!" "Diệp Đông Hoàng dĩ hạ phạm thượng, đại nghịch bất đạo, Đại Tần ta nên cử nghĩa sư, thảo phạt loạn thần tặc tử!" Lữ Bất Vi nghĩa chính ngôn từ, chính nghĩa lẫm nhiên.

Đương nhiên mọi người cũng chỉ là nghe cho có, chỉ cần hiểu được ý tứ trong đó là muốn công đánh Hàn Quốc là được rồi! "Hừ, loạn thần tặc tử?" Doanh Chính trong lòng cười lạnh, trên mặt lại không chút biểu tình.

Diệp Đông Hoàng là loạn thần tặc tử, nhưng Lữ Bất Vi ngươi thì lại không phải sao?

Diệp Đông Hoàng tại Hàn Quốc thao túng Hàn Vương An, ngươi chẳng lẽ không phải cũng muốn thao túng Trẫm?

Đương nhiên, những lời này Doanh Chính sẽ không nói ra khỏi miệng, hơn nữa công đánh Hàn Quốc cũng là điều hắn mong muốn!

Hắn muốn nhất thống thiên hạ, tự nhiên cần công phạt nước khác!

Trước đó không có cớ tốt, một khi động binh liền dễ dàng bị các nước khác liên thủ tẩy chay.

Đương nhiên, các nước đều có toan tính riêng, không có khả năng chân chính liên hợp, chỉ cần có thời gian, hắn có thể từng bước đánh bại các nước!

Hiện nay mượn chuyện Hàn Vương An thiền nhượng, lấy danh

nghĩa thảo phạt Diệp Đông Hoàng để công đánh Hàn Quốc, sự chống đối gặp phải khẳng định sẽ nhỏ hơn rất nhiều!

Nay trải qua sự tích lũy của bảy thế hệ, Đại Tần binh hùng tướng mạnh, hắn cũng muốn đánh một trận thắng lớn để đặt nền móng cho uy nghiêm của mình, đè ép khí diễm của Lữ Bất Vi.

Tuy rằng trước đó Vương Hột bị Diệp Đông Hoàng trảm, nhưng đối với Đại Tần cũng không tính là gì, hắn còn rất nhiều danh tướng và cường giả!

Trước đó chỉ là vì các loại nguyên nhân bên trong và bên ngoài, mới tại sau khi Vương Hột chiến bại thân chết mà buông tha công đánh Hàn Quốc, cũng không phải là sợ Hàn Quốc. "Trọng phụ nói rất đúng, vậy ngày mai thượng triều sẽ thương nghị chuyện xuất binh!" Doanh Chính khẽ gật đầu, tuy rằng xác định xuất binh, nhưng xuất binh như thế nào lại là đại sự.

Do ai thống soái, xuất binh bao nhiêu, hậu cần bổ cấp các loại, đều là vấn đề rất lớn.

Trong đó còn quan hệ đến sự tranh đoạt vị trí chủ soái, Doanh Chính tự nhiên muốn dùng người thuộc dòng chính của hắn nắm binh, như vậy không những có thể thụ lập uy vọng, cũng có thể nhân cơ hội này thu hồi binh quyền. "Đại vương thánh minh!" Lữ Bất Vi sau khi lui xuống, cũng bắt đầu chuẩn bị công việc cho việc xuất binh ngày mai, hắn cũng muốn dùng người của chính mình làm chủ soái.

Nhất thời, bởi vì Hàn Vương An thiền nhượng, triều đường Đại Tần phong khởi vân dũng!

Sở quốc, Ngụy quốc, Triệu quốc, Yên quốc, Tề quốc... các nước đồng dạng dấy lên sóng to gió lớn.

Nho gia, Mặc gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Nông gia...

Chư Tử Bách Gia chấn động, vô số ánh mắt đều tụ tập về Tân Trịnh của Hàn Quốc. ...

Âm Dương Gia tổng bộ, Thái Nhất Cốc.

Thái Cực huyền nhất, Âm Dương lưỡng khí!

Thái Nhất Cốc là tổng bộ của Âm Dương Gia, cực kỳ thần bí.

Bề ngoài nhìn như sơn cốc bình thường, cây cối xanh tươi, không có gì lạ, lại nội uẩn vô tận huyền cơ, tráng lệ thần kỳ.

Bên trong thiên địa dường như độc lập với ngoại giới, tự thành tiểu thế giới.

Nơi này có La Sinh Đường, Thái Nhất Điện.

La Sinh Đường, tổng cộng có cửu cung, một cung có bát đường, thời thời khắc khắc dựa theo Cửu Cung Bát Quái bài liệt vận chuyển, chỉ có cực ít người biết khẩu quyết mới có thể tự do ra vào.

Là nơi cư trú tu luyện của đệ tử, trưởng lão, hộ pháp Âm Dương Gia.

Mà Thái Nhất Điện nằm tại vị trí mắt trận của La Sinh Đường, khống chế toàn bộ La Sinh Đường, là nơi cư trú tu luyện của thủ lĩnh Âm Dương Gia - Đông Hoàng Thái Nhất!

Đây là một gian đại điện bao la vô cùng, bốn phía, trên không, thậm chí mặt đất phảng phất bị tinh thần vây quanh, trữ lập tại trong tinh không, tự thành vũ trụ, vô biên vô tế.

Trong đó có một tòa cao đài, trên cao đài một thân ảnh toàn thân bao phủ trong hắc bào tựa hồ có cảm giác, đôi mắt thâm thúy uy nghiêm bỗng nhiên mở ra.

Hai đạo tinh mang bắn ra, tựa hồ có nhật nguyệt tinh thần vây quanh, vũ trụ tinh hà thay đổi, không thể nhìn thẳng, không thể diễn

tả, thần bí đến cực điểm, khủng bố đến cực điểm.

Ông!

Chương 263

Hắc bào thân ảnh đứng dậy, nhật nguyệt tinh thần chung quanh tựa hồ vây quanh hắn mà xoay tròn, phảng phất hắn chính là chúa tể của phiến thiên địa này.

Ánh mắt u thúy thâm viễn của hắn nâng lên, tựa hồ nhìn thấu bản chất thế giới, quy tắc biến hóa, bản nguyên luân chuyển, trong man mác mang theo chấn kinh và khó hiểu: "Bế quan hai mươi năm, vẫn chưa thể lĩnh ngộ chân lý của âm dương, ảo diệu của thế giới, tu vi chưa tiến, thế gian lại là thương hải tang điền!" "Trước khi bế quan, Đế tinh như húc nhật cao thăng, huy hoàng thôi xán, chiếu rọi cửu thiên, hiện nay lại có một tia suy đồi, bên cạnh Bá tinh quật khởi, thế như chẻ tre..." "Dựa theo thôi diễn trước đó, Bá tinh tuy như lưu tinh chói mắt, nhưng cũng giống như lưu tinh chợt lóe rồi biến mất, nhưng lúc này thời cơ chưa đến, cũng không phải lúc Bá tinh quật khởi..." "Không đúng, Bá tinh này không phải Bá tinh kia, thiên hạ đã xảy ra chuyện gì?

Dị số như vậy, có khả năng cải thiên hoán địa, nói không chừng có thể từ trên người kẻ đó tìm được bí mật đột phá!" Thanh âm lẩm bẩm mang theo nồng đậm kinh kỳ cùng kích động.

Hắn từ nhỏ tu luyện Âm Dương Thuật, tu vi đã tới tuyệt điên của giới này, tinh thông tinh tượng chiêm bặc, theo hắn thấy đại thế không thể đổi, chi tiết có thể sửa.

Tuy nhiên hôm nay bế quan tỉnh lại, đại thế thiên hạ đều đã thay đổi!

Chấn kinh đồng thời cũng mang theo hưng phấn, biến số càng lớn, hi vọng hắn tìm được đột phá lại càng lớn!

Hắn kẹt tại Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong đã gần trăm năm, hi vọng lớn nhất chính là đột phá, muốn nhìn trộm phong cảnh phía trên Thiên Nhân! "Đông Quân, Nguyệt Thần!" Thanh âm uy nghiêm thần bí nhàn nhạt vang lên, vang vọng toàn bộ La Sinh Đường, tuy nhiên trừ người hắn gọi, những người khác cũng không nghe được thanh âm của hắn.

Đạp đạp ~ Rất nhanh, tiếng bước chân thanh thúy vang lên, hai bên đại môn Thái Nhất Điện chậm rãi mở ra, một trái một phải đi ra hai đạo thiến ảnh mạn diệu.

Nữ tử bên phải, ngọc thủ trắng nõn đặt ở bụng dưới, một bộ trường sam màu nguyệt lam, một đôi mắt như mộng như ảo bị một dải lụa che lấp, khiến cho đôi mắt này càng thêm thần bí.

Nữ tử khí chất cao nhã, khuôn mặt trái xoan, đại khí đoan trang, tóc dài màu tím nhạt như thác nước rũ xuống, trâm cài tóc màu tím búi tóc lên, hai bên mỗi bên rũ xuống một lọn tóc.

Lọn tóc rũ xuống, thẳng tắp nhu thuận, cùng cái cổ thiên nga thon dài trắng nõn tôn nhau lên, đẹp không sao tả xiết.

Khiến người ta khó quên nhất là môi của nàng, nhan sắc như hoa hồng, kiều diễm như vậy, động nhân như vậy!

Nàng chính là Hữu hộ pháp của Âm Dương Gia - Nguyệt Thần (Cơ Như Phi Nguyệt).

Nguyệt Thần dung nhan thanh lãnh, nhìn thấy nữ tử bên cạnh, môi hồng khẽ mở, nói: "Diễm Phi đại nhân cũng tới rồi!" Các nàng chỉ có thể nghe được tên của mình, cho nên cũng không biết đối phương cũng được gọi đến!

Diễm Phi, Âm Dương Gia Đông Quân - Cơ Như Phi Yên!

Thủ lĩnh tối cao của Âm Dương Gia là Đông Hoàng Thái Nhất,

tiếp theo chính là Đông Quân, sau đó là Tả Hữu Hộ Pháp, Ngũ Đại Trưởng Lão!

Vị trí Đông Quân, địa vị tôn sùng, tại Âm Dương Gia có thể nói dưới một người, trên vạn người, chỉ đứng sau Đông Hoàng Thái Nhất, lăng giá trên cả Hộ pháp.

Diễm Phi và Nguyệt Thần là chị em ruột cùng mẹ sinh ra, hai người dung mạo tương tự!

Diễm Phi cũng là một nữ tử mỹ diễm khuynh thành, không chỉ dung mạo khuynh thành, hơn nữa thiên phú dị bẩm, được xưng tụng là kỳ nữ tử trăm năm mới có của Âm Dương Gia.

Nàng đôi mắt đẹp sáng ngời thâm thúy, khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết đoan trang, đại khí, có loại cao quý điển nhã mẫu nghi thiên hạ!

Nàng mặc một bộ trường váy màu ám lam, tóc dài buộc thấp, cài một cây trâm dài, trên quan buộc tóc điểm xuyết trang sức đá quý màu ám lam, trên váy thêu đồ án thần điểu của Âm Dương Gia - Tam Túc Kim Ô. "Đã lâu không gặp, phong thái của muội muội càng hơn ngày xưa!" Diễm Phi nhìn về phía Nguyệt Thần, môi hồng khẽ mím. "Sao sánh được với uy phong của Diễm Phi đại nhân, nếu Diễm Phi đại nhân có thời gian, chi bằng chỉ điểm tiểu muội một chút?" Nguyệt Thần thanh âm nhìn như cung kính, lại tràn ngập mùi thuốc súng.

Hai người tuy là chị em ruột song sinh, nhưng quan hệ cũng không tốt.

Chính gọi là một núi không thể chứa hai hổ, hai người đều là kỳ nữ tử mỹ diễm khuynh thành, thiên phú trác tuyệt.

Nhưng Nguyệt Thần luôn bị Diễm Phi đè đầu một bậc, trong lòng tự nhiên không phục, vẫn luôn âm thầm so kè! "Được rồi, bản tọa bế quan những ngày này, thiên hạ đã xảy ra đại sự gì?" Thanh âm uy

nghiêm của hắc bào nhân vang lên, như đại đạo hoành âm, nghe không ra giới tính, ẩn chứa vô tận uy nghiêm, làm cho Nguyệt Thần và Diễm Phi lập tức an tĩnh lại.

Hắn chính là thủ lĩnh Âm Dương Gia - Đông Hoàng Thái Nhất! "Khởi bẩm đại nhân, mười sáu năm trước tại Tân Trịnh Hàn Quốc, một nam tử tên Diệp Đông Hoàng đột ngột xuất hiện, thu phục Huyết Y Hầu Bạch Diệc Phi của Hàn Quốc, chưởng khống triều đường Hàn Quốc, chém giết cường giả La Võng Huyền Tiễn, Lục Kiếm Nô, Yểm Nhật, thuyết phục Kinh Nghê, tìm được lương thực mẫu sản ngàn cân - khoai lang, khoai tây, đẩy ra kỹ thuật tạo giấy..." Diễm Phi tiến lên một bước, đem tin tức về Diệp Đông Hoàng nhất nhất bẩm báo, "Hiện nay Diệp Đông Hoàng được tôn làm Kiếm Thánh, thậm chí có xưng hiệu Thánh nhân, danh chấn thất quốc.

Ngay hôm trước, Hàn Vương An chiếu cáo thiên hạ, đem vương vị thiền nhượng cho Diệp Đông Hoàng!" "Diệp Đông Hoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng lập tức xác định Diệp Đông Hoàng chính là dị số kia, cái dị số thay đổi đại thế thiên địa kia!

Trong lòng hắn dâng lên nồng đậm hứng thú, vô luận như thế nào, hắn đều phải gặp một lần. "Đại nhân, căn cứ tin tức thuộc hạ đạt được, Diệp Đông Hoàng tựa hồ có một loại khống chế chi thuật phi thường lợi hại, không chỉ Hàn Quốc, Ngụy quốc và Triệu quốc tựa hồ cũng có rất nhiều người bị hắn khống chế, thính mệnh với hắn!" Nguyệt Thần bổ sung nói.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không ngoài ý muốn, đã là dị số có thể thay đổi đại thế thiên hạ, làm sao có thể vẻn vẹn rúc ở vùng đất chật hẹp như Hàn Quốc, tay của hắn tuyệt đối đã vươn vào thất quốc! "Bản tọa thật là càng ngày càng tò mò!" Thanh âm Đông Hoàng Thái Nhất tràn ngập nồng đậm hứng thú, không kịp chờ đợi muốn gặp Diệp Đông Hoàng. "Đại nhân, thuộc hạ nguyện đi bắt Diệp Đông

Hoàng mang về!" Nguyệt Thần chủ động xin đi, tuy rằng Diệp Đông Hoàng nghe đồn rất lợi hại, nhưng cường giả bị giết mạnh nhất cũng bất quá là loại võ giả Thiên Nhân trung kỳ như Yểm Nhật.

Nàng tu vi đã đạt tới Thiên Nhân thất trọng, chưởng khống rất nhiều Âm Dương Thuật lợi hại, tự tin có thể đối phó Diệp Đông Hoàng! "Không, bản tọa đích thân đi!" Đông Hoàng Thái Nhất biết, Nguyệt Thần qua đó tuyệt đối không mang Diệp Đông Hoàng về được, nói không chừng sẽ giống như Kinh Nghê, bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại! "Thuộc hạ nguyện cùng đại nhân đi trước!" Diễm Phi chắp tay, nàng đối với Diệp Đông Hoàng cũng rất tò mò. "Thuộc hạ cũng nguyện bồi đại nhân cùng đi!" Nguyệt Thần đồng dạng nói ra. "Chuẩn!" Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, mang theo Diễm Phi và Nguyệt Thần rời đi nơi đóng quân của Âm Dương Gia, đi gặp Diệp Đông Hoàng!

Lúc này Diệp Đông Hoàng đang ngồi trên một chiếc xe ngựa hào hoa rời đi Hàn Quốc đi tới Ngụy quốc, ba nước Hàn Ngụy Triệu đều đã chưởng khống, Tân Trịnh thành Hàn Quốc vẫn là quá nhỏ!

Diệp Đông Hoàng dự định lấy quốc đô Đại Lương của Ngụy quốc làm căn cứ địa tạm thời.

Mà khi Diệp Đông Hoàng đi tới địa phận Ngụy quốc, Hàn Vương An đã lần thứ hai phát ra chiếu thư chiếu cáo thiên hạ, muốn đem vương vị thiền nhượng cho Diệp Đông Hoàng, mời Diệp Đông Hoàng lấy thiên hạ thương sinh làm niệm, không nên chối từ!

Cùng lúc đó, Ngụy Vương phảng phất cũng nhận được gợi ý từ Hàn Vương An, chiếu cáo thiên hạ, thiền vị cho Diệp Đông Hoàng.

Trong nháy mắt, thiên hạ phong khởi vân dũng.

Hàn Vương thiền vị, rất nhiều người cũng không ngoài ý muốn!

Bọn họ sớm đã nhìn ra Diệp Đông Hoàng chưởng khống Hàn Quốc, thiền vị là chuyện sớm muộn, nhưng vạn vạn không nghĩ tới Ngụy Vương cư nhiên cũng muốn thiền vị.

Nguyên lai bất tri bất giác, Diệp Đông Hoàng đã chưởng khống hai nước Hàn Ngụy.

Giờ khắc này, Sở quốc ở phương nam và Triệu quốc ở phương bắc đều khẩn trương lên, Hàn Ngụy hợp nhất, thực lực tất nhiên bạo tăng, đối với bọn hắn mà nói chính là uy hiếp!

Thiên hạ phong khởi vân dũng, Diệp Đông Hoàng làm người trong cuộc lại phảng phất như biến mất, không có chút nào hồi ứng!

Hàn Vương An lần nữa phát ra đạo chiếu thư thứ ba, thỉnh cầu Diệp Đông Hoàng làm Vương!

Ngụy Vương cũng phát ra đạo chiếu thư thứ hai, ngay sau đó Triệu Vương của Triệu quốc phảng phất cũng nhận được cảm triệu, thâm cảm chính mình đức bạc tài hèn, cũng đi theo chiếu cáo thiên hạ thiền nhượng vương vị cho Diệp Đông Hoàng, mời Diệp Đông Hoàng làm Vương!

Giờ khắc này, phảng phất toàn bộ thế giới phát sinh đại địa chấn, thiên hạ chấn động, cử thế hãi nhiên!

Yên quốc, Tề quốc, Sở quốc phảng phất nhìn thấy một quái vật khổng lồ giống như Đại Tần đang thức tỉnh, cảnh giác bất an!

Ngay sau đó hịch văn Đại Tần đế quốc sắp xuất binh thảo phạt Diệp Đông Hoàng cũng chiếu cáo thiên hạ, thất quốc vốn miễn cưỡng duy trì cân bằng nay dấy lên sóng to gió lớn.

Chiến tranh ngàn cân treo sợi tóc!

Nhân tâm hoang mang, gió thổi mây vần trước cơn bão lớn!

Đát đát đát!

Bánh xe cuồn cuộn, nghiền ép gió lạnh túc sát, một chiếc xe ngựa lao vùn vụt, bình ổn hữu lực!

Xe ngựa bắc thượng, một đoàn người rời đi Tân Trịnh, rời đi Hàn Quốc.

Diệp Đông Hoàng chỉ mang theo bốn người, hoặc là nói những người khác và hắn không đi cùng một đường!

Bốn người, bốn nữ nhân tuyệt mỹ!

Anh Ca kiều tiếu, già dặn thanh lãnh, đánh xe ngựa!

Diễm Linh Cơ vũ mị yêu nhiêu, Ngụy Tiêm Tiêm đoan trang tú lệ, Kinh Nghê thanh lãnh nghiêm túc!

Diễm Linh Cơ và Ngụy Tiêm Tiêm dựa vào bên người Diệp Đông Hoàng, nhìn phong quang đại địa Thăng Long, đáng tiếc một đường đi tới, đa số là tràng cảnh hoang lương, ngẫu nhiên gặp được thôn lạc trấn nhỏ, cũng là đất rộng người thưa!

Xuân Thu Chiến Quốc, mấy trăm năm phân tranh không ngừng, nhân khẩu giảm mạnh, mười mấy năm này cho dù có khoai lang, khoai tây - những loại cây nông nghiệp cao sản của Diệp Đông Hoàng, cũng đồng dạng có vô số người chết đói. "Nếu như không có chiến tranh thì tốt biết bao!" Ngụy Tiêm Tiêm nhìn sự hoang lương dọc đường đi, lòng có cảm khái. "Dã tâm và dục vọng của con người là vô chỉ cảnh, muốn không có chiến tranh nói nghe thì dễ?" Diễm Linh Cơ đôi mắt đẹp nâng lên, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, "Bất quá chỉ cần Hầu gia nhất thống thiên hạ, kiến lập một đế quốc thống nhất, như vậy thiên hạ sẽ không còn phân tranh, bách tính cũng có thể an cư lạc nghiệp!" "Đối với Trẫm có lòng tin như vậy?" Nghe vậy, Diệp Đông Hoàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trơn mềm của Diễm

Linh Cơ, đạm nhiên cười một tiếng. "Hầu gia nếu như đều không thể nhất thống thiên hạ, như vậy thiên hạ này sợ là rất khó thống nhất!" Diễm Linh Cơ đi theo Diệp Đông Hoàng đã mười sáu năm, đối với sự cường đại của Diệp Đông Hoàng thấm sâu vào trong cơ thể, cho dù khởi điểm không bằng Đại Tần tích lũy bảy thế hệ, nhưng cuối cùng thống nhất thiên hạ nhất định là Diệp Đông Hoàng. "Thiếp thân cũng tin tưởng Hầu gia, nhất định có thể nhất thống thiên hạ, trả lại thiên hạ thái bình!" Ngụy Tiêm Tiêm thanh âm khẽ khàng, đối với Diệp Đông tràn đầy lòng tin, những năm này dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, tu vi nàng cũng đạt tới Thiên Nhân nhất trọng.

Tuy rằng không thể so sánh với Kinh Nghê, Minh Châu, Diễm Linh Cơ bọn người, nhưng cũng là điều trước kia nàng chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Mà tất cả những thứ này đều là Diệp Đông Hoàng cho nàng! "Nhanh!

Bắt lấy nàng, đừng để nàng chạy!" "Có nàng, nửa đời sau của chúng ta sẽ không lo rồi!" "Đứng lại!" ...

Lúc này, trong sơn lâm vang lên từng tiếng hô to, ngay sau đó vang lên trận trận tiếng tinh thiết giao kích cùng tiếng nữ tử kiều quát nộ xích! "Các ngươi đám phản đồ ăn cây táo rào cây sung!" "Gia gia ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!" Nữ tử gầm thét, trường kiếm vũ động, trái chi phải chống, thể lực tiêu hao nghiêm trọng, chân khí không đủ, đã là nỏ mạnh hết đà. "Hanh hanh, ngươi cho rằng lão đầu Công Tôn Vũ còn mạng sao?" "Ngụy Vương hôn hội, cư nhiên thiền vị cho tiểu tử Diệp Đông Hoàng kia, làm cho Ngụy quốc lòng người bàng hoàng, Đại Tần đế quốc khẳng định sẽ nhân cơ hội này đại cử lai công!" "Vệ quốc nhỏ bé chúng ta chỉ là nước phụ thuộc mà thôi, trước mặt thiết kỵ Đại Tần, trong nháy mắt sẽ bị nghiền nát.

Chương 264

Đem ngươi tặng cho Tần Vương, lấy tư sắc của ngươi, đủ cho nửa đời sau của chúng ta vinh hoa phú quý!" "Ngươi thành thành thật thật nghe lời, đây đối với ngươi mà nói cũng là một cơ hội, lấy tuyệt thế chi tư của ngươi, Tần Vương nhất định sẽ thích!" ... "Ách...

Xem ra đại đa số người trong thiên hạ đều không coi trọng Trẫm a!" Diệp Đông Hoàng sờ sờ mũi, đối thoại của mọi người trong sơn lâm bên cạnh với tu vi của hắn tự nhiên nghe được nhất thanh nhị sở, không chỉ là hắn, ngay cả Ngụy Tiêm Tiêm yếu nhất cũng có thể nghe rõ ràng.

Dù sao chỉ có khoảng cách vài trăm mét, hơn nữa thanh âm lại lớn! "Hạ trùng không thể ngữ băng, bọn hắn chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết được sự cường đại của Hầu gia!" Ngụy Tiêm Tiêm xùy cười, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, hỏi: "Hầu gia, có muốn giáo huấn bọn hắn hay không?" "Tiêm Tiêm muội muội, loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này tự nhiên là Hầu gia đích thân xuất thủ!" Diễm Linh Cơ ánh mắt xa xa nhìn vọng về nữ tử đang gian nan ngăn cản truy sát trong sơn lâm, vũ mị cười một tiếng.

Nữ tử kia ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, tu vi Đại Tông Sư, một bộ y thường màu lục nhạt, tóc vấn mây, đi ủng dài đến giữa đùi.

Giữa trang phục ngắn gọn và ủng dài lộ ra nửa đoạn đùi ngọc trắng nõn.

Thân tư mạn diệu thon dài, đường cong linh lung, ngũ quan tinh xảo không tì vết, tóc dài vũ động, thướt tha động lòng người, tay cầm đoản kiếm, nhìn qua có chút chật vật, lại cũng không che giấu được phong hoa tuyệt thế! "Công Tôn Lệ Cơ sao?" Vừa rồi nghe được đối

phương nhắc tới Công Tôn Vũ, Diệp Đông Hoàng trong lòng có chút suy đoán, nếu là không đoán sai, người này hẳn là nương của nhân vật chính Thiên Minh trong Tần Thời Minh Nguyệt.

Trong nguyên tác, quân Tần công phá Ngụy quốc, Vệ quốc làm nước phụ thuộc tự nhiên cũng bị diệt, Đại tướng quân Vệ quốc Công Tôn Vũ yểm hộ Công Tôn Lệ Cơ và đệ tử Kinh Kha đào tẩu, chiến tử sa trường.

Tần Vương Doanh Chính nghe nói Công Tôn Lệ Cơ quốc sắc thiên hương, mỹ diễm khuynh thành, cố ý phái người bắt Công Tôn Lệ Cơ về vương cung của hắn sung nhập hậu cung.

Chỉ tiếc lúc đó Công Tôn Lệ Cơ đã cùng Kinh Kha có tình cảm, tịnh thả châu thai ám kết.

Doanh Chính vốn định trực tiếp bỏ đi nghiệt chủng Thiên Minh kia, lại không chịu nổi Công Tôn Lệ Cơ ai cầu, lấy điều kiện Công Tôn Lệ Cơ ủy thân cho hắn mà giữ lại Thiên Minh!

Cuối cùng còn đem Thiên Minh coi như con ruột nuôi, đáng tiếc cuối cùng sôi hỏng bỏng không, Thiên Minh gia nhập Mặc gia trở thành kẻ địch của hắn.

Thuận tiện còn quải chạy luôn thủ tịch kiếm khách Cái Nhiếp của hắn! "A!" Trong sơn lâm, Công Tôn Lệ Cơ cửu chiến thoát lực bị một thương đánh bay.

Diệp Đông Hoàng cũng không trì hoãn nữa, thân ảnh nhảy lên, vách núi cheo leo dưới chân hắn như giẫm trên đất bằng! "A, nam nhân!" Diễm Linh Cơ cười lạnh, một bộ không ngoài dự liệu của ta! "Linh Cơ tỷ tỷ, tỷ như vậy là sẽ bị đòn đó, cẩn thận Hầu gia trở về hung hăng thu thập tỷ!" Ngụy Tiêm Tiêm khóe miệng hàm tiếu, thêm dầu vào lửa nói.

Đối với việc Diệp Đông Hoàng đi cứu Công Tôn Lệ Cơ, nàng cũng không có cảm giác gì, thời đại này nam nhân nào có bản lĩnh không phải là có một đống nữ nhân.

Huống chi còn là Diệp Đông Hoàng - nam nhân hoàn mỹ, cường đại, chú định trở thành thiên cổ nhất đế như vậy!

Nam nhân khát vọng chiếm hữu càng nhiều nữ nhân ưu tú xinh đẹp, đây là khắc ở trong xương cốt, in ở trong gen!

Chiếm hữu càng nhiều nữ nhân có thể làm cho gen của chính mình có càng nhiều cơ hội truyền lại kéo dài tiếp!

Mà nữ nhân sinh lý cấu tạo và nam nhân bất đồng, các nàng cả đời không có khả năng có quá nhiều hài tử, cho nên các nàng càng chú trọng "chất" mà không phải "lượng"!

Kết hợp cùng nam nhân ưu tú cường đại, tỉ lệ sống sót của hậu đại càng cao, năng lực sinh tồn càng mạnh, càng có thể làm cho gen của các nàng truyền lại kéo dài tiếp.

Cho nên nữ nhân đều thích nam nhân cường đại!

Đến mức tiền tài, quyền thế, địa vị... những thứ này đều là một biểu hiện bên ngoài của sự cường đại.

Đương nhiên, nam nhân theo đuổi "lượng" đồng thời tự nhiên cũng theo đuổi "chất", đạo lý đều như nhau, mà xinh đẹp, soái khí lại không phải là một loại biểu hiện bên ngoài của gen cường đại ưu tú sao?

Cho nên mọi người đều thích tuấn nam mỹ nữ! "A..." Công Tôn Lệ Cơ bị một thương quất bay, trong lúc tuyệt vọng đột nhiên đâm vào một cái ôm ấm áp hữu lực, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn lãng soái khí, cương nghị bá khí.

Tâm thần run lên, lập tức ngây ngẩn cả người! "Kiếm...

Kiếm Thánh đại nhân!" Công Tôn Lệ Cơ phương tâm quý động, thình thịch thình thịch nhảy loạn, hoảng nhược trong mộng.

Diệp Đông Hoàng chính là thần tượng của nàng, nàng từ nhỏ đã nghe truyền thuyết về Diệp Đông Hoàng mà lớn lên!

Dùng lời nói hiện đại, chính là fan cứng, fan cuồng của Diệp Đông Hoàng! "Tiểu tử, ngươi là ai?" Một trung niên nam tử xách một thanh bảo kiếm tiến lên, ánh mắt giống như ưng chuẩn trừng mắt nhìn Diệp Đông Hoàng, lớn tiếng chất vấn.

Hắn không phải nhận thức Diệp Đông Hoàng, nhưng vừa rồi Diệp Đông Hoàng xuất hiện có chút quỷ dị, hắn hoàn toàn không biết Diệp Đông Hoàng tới từ lúc nào, trong lòng có chút kiêng kị! "Bọn hắn là ai?" Diệp Đông Hoàng không để ý đến trung niên nam tử, nhìn Công Tôn Lệ Cơ.

Thanh âm của hắn rất có từ tính, đối với Công Tôn Lệ Cơ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Đông Hoàng mà kích động không thôi, cả người đều tê rần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thẹn thùng nói: "Bọn hắn nguyên bản là môn khách của gia gia ta, thấy Ngụy Vương thiền nhượng, Đại Tần sắp tới công, liền hướng khuyên gia gia ta âm thầm đầu hàng Đại Tần, mở ra cửa lớn Ngụy quốc.

Gia gia ta không chịu, bọn hắn liền muốn bắt ta hiến cho Tần Vương lĩnh thưởng!

Gia gia ta để sư huynh mang theo ta đào tẩu, sau đó nửa đường phân tán, những cái khác ta cũng không phải rất rõ ràng!" Công Tôn Lệ Cơ nói, đột nhiên trở nên lo lắng, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy hi vọng, cầu xin: "Kiếm Thánh đại nhân, ngài có thể giúp ta đi cứu sư huynh và gia gia ta không?" "Yên tâm đi!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, Công Tôn Vũ đối với hắn mà nói, công dụng không nhỏ, có thể cứu thì cứu. "Ngươi...

Ngươi là Diệp Đông Hoàng?" Vốn dĩ bởi vì Diệp Đông Hoàng coi thường mà ảo não, trung niên nam tử nghe rõ lời Công Tôn Lệ Cơ nói, toàn thân run lên một cái, lời đến khóe miệng nuốt trở vào, run giọng nói.

Hắn tuy rằng không coi trọng Diệp Đông Hoàng có thể chống lại Đại Tần, nhưng Diệp Đông Hoàng đối với hắn mà nói chính là một người khổng lồ khó mà với tới, không phải hắn có thể đối phó! "Không sai!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía trung niên nam tử, trong mắt tinh mang lấp lóe, Vạn Đạo Đế Mâu mở ra!

Sưu hồn!

Trung niên nam tử thân thể run lên, đầu óc một tiếng oanh minh, lập tức liền mất đi tri giác, cuối cùng mềm nhũn ngã xuống đất chết đi. "Hít!" Sát thủ chung quanh hít sâu một ngụm khí lạnh, triệt để kinh ngây người, bọn hắn đã sớm nghe nói Diệp Đông Hoàng khủng bố, không nghĩ tới một ánh mắt liền đem lão đại bọn hắn trừng chết rồi! "Chạy!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng một lời không hợp liền giết người, trong đầu bọn hắn chỉ còn một ý niệm, chỉ là không đợi bọn hắn có hành động, Diệp Đông Hoàng Vạn Đạo Đế Mâu phát động.

Diệt hồn!

Trong nháy mắt tất cả sát thủ mềm nhũn ngã xuống đất, Công Tôn Lệ Cơ cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận há hốc, mắt tràn đầy tiểu tinh tinh!

Thật là quá đẹp trai!

Quá lợi hại!

Không hổ là đối tượng nàng sùng bái từ nhỏ! ...

Đát đát đát!

Gió lạnh như dao, lấy đại địa làm thớt, coi chúng sinh là cá thịt.

Một chiếc xe ngựa lao vùn vụt tại đường nhỏ u tĩnh trong núi, bánh xe lăn lộn nghiền nát đất đá trên mặt đất, lại nghiền không nát túc sát giữa thiên địa!

Trong xe ngựa, Diệp Đông Hoàng nhắm mắt dưỡng thần, đầu gối lên đôi chân dài viên nhuận của Diễm Linh Cơ.

Diễm Linh Cơ mười ngón thon dài, trắng nõn như ngọc, linh hoạt đa biến, nhẹ nhàng ấn niết đầu Diệp Đông Hoàng.

Công Tôn Lệ Cơ ngồi ở một bên, đôi mắt đẹp thẹn thùng mà hiếu kỳ, thỉnh thoảng trộm dò xét Diệp Đông Hoàng và mấy tuyệt sắc nữ nhân khác! "Hắc Băng Đài, La Võng!" Diệp Đông Hoàng cũng không ngủ, mà là chỉnh lý tin tức sưu hồn đạt được trước đó.

Công Tôn Vũ thủ hạ môn khách làm phản không hoàn toàn là ý tứ của chính những môn khách kia, chủ yếu là có thám tử La Võng và Hắc Băng Đài dụ dỗ.

Hắc Băng Đài là cơ quan tình báo ám sát của Đại Tần, hoàn toàn trung thành với vương thất Đại Tần, tính chất tổ chức tương đồng với La Võng, nhưng càng điệu thấp càng trung thành!

Nhưng điệu thấp không đại biểu yếu, thực lực Hắc Băng Đài so với La Võng chỉ mạnh không yếu! "Chân chính kịch hay coi như là mở màn!" Diệp Đông Hoàng biết người của Hắc Băng Đài và La Võng không chỉ để mắt tới Công Tôn Vũ; quý tộc, tướng quân ba nước Hàn Ngụy Triệu đều nằm trong phạm vi nhiệm vụ của bọn hắn.

Mục đích của bọn hắn chính là muốn cho ba nước Hàn Ngụy Triệu loạn lên, làm chuẩn bị cho thiết kỵ Đại Tần tiến quân!

Đối với những thứ này, Diệp Đông Hoàng đã sớm dự liệu, hắn cũng không phải không có chuẩn bị.

Chủ lực của hắn tuyệt đối sẽ không loạn, Công Tôn Vũ chỉ là một

Đại tướng quân Vệ quốc nho nhỏ, trong tay bất quá mấy vạn đại quân, đối với Diệp Đông Hoàng mà nói không đáng nhắc tới.

Như thế mới khiến cho Hắc Băng Đài và La Võng có chỗ trống để chui vào!

Tại trước khi rời đi Tân Trịnh, Diệp Đông Hoàng đã để Tử Nữ mang theo Vệ Trang, Cái Nhiếp đi tới Triệu quốc chủ trì hết thảy sự nghi tại Triệu quốc.

Nhiệm vụ chủ yếu chính là bảo đảm Triệu Vương thiền vị tiến hành bình thường và giải quyết thám tử Hắc Băng Đài, La Võng tại Triệu quốc!

Trước đó Triệu quốc là do Tuyết Cơ của Phi Tuyết Các chủ trì, bất quá nàng đi theo Diệp Đông Hoàng thời gian không dài, thực lực năng lực hơi có khiếm khuyết!

Tuyết Cơ nguyên bản là chủ nhân Phi Tuyết Các, Phi Tuyết Các cũng là một chốn phong nguyệt, tại đô thành Hàm Đan Triệu quốc, bản thân nàng lấy tuyệt thế dung mạo và điệu múa Lăng Ba Phi Yến khuynh thành Triệu quốc mà nổi tiếng.

Tương tự Tử Lan Hiên của Tử Nữ!

Nàng còn thu một tiểu đồ đệ - Tuyết Nữ, người sau thiên phú so với Tuyết Cơ còn cao hơn, bất quá hiện tại tuổi còn nhỏ!

Triệu quốc có Tử Nữ, Vệ Trang, Cái Nhiếp, Tuyết Cơ và thành viên tổ chức Thiên Mệnh, đủ để chủ trì đại cục!

Chương 265

Hàn Quốc là đại bản doanh của Diệp Đông Hoàng, loạn không nổi, hơn nữa Diệp Đông Hoàng cũng đem Minh Châu lưu tại nơi đó, còn có Bạch Diệc Phi, Hàn Phi, Trương Lương bọn người, văn võ đều đủ, vững như thành đồng.

Về phần Ngụy quốc, Diệp Đông Hoàng mang theo Kinh Nghê đích thân đến, có nàng tọa trấn, đồng dạng ổn như Thái Sơn! "Hi vọng sư ca và sư phụ bình an vô sự!" Công Tôn Lệ Cơ nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng cầu khẩn, tuy rằng Diệp Đông Hoàng đã phái người đi cứu, nhưng có kịp hay không, nàng cũng không biết.

Chỉ có thể xem thiên ý! "Ân?" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng bỗng nhiên mở mắt, bên cạnh Kinh Nghê ôm Kinh Nghê Kiếm đồng dạng có cảm giác, ánh mắt sắc bén bỗng nhiên nâng lên, Kinh Nghê Kiếm ong ong, như lâm đại địch.

Ngay sau đó Diễm Linh Cơ cũng tự có cảm giác, ánh mắt ngưng trọng. "Làm sao vậy?" Công Tôn Lệ Cơ và Ngụy Tiêm Tiêm tò mò, hai người các nàng thực lực yếu nhất, cũng không cảm giác được cái gì không ổn.

Hí luật luật!

Tuấn mã hí vang, chợt dừng bước.

Ông ông!

Đột nhiên, thiên địa khẽ run, không gian phảng phất dập dờn một tầng gợn sóng, một cỗ sức mạnh vô hình vô chất khuếch tán, tràn ngập mà đến, tràn ngập mỗi một nơi trong không gian.

Mọi người thân thể trầm xuống, có loại cảm giác không thể động

đậy. "Đây là...

Thiên Địa Thất Sắc của Đạo Gia?" Kinh Nghê kiếm ý trùng thiên, Kinh Nghê Kiếm không ngừng chấn chiến, Thiên Nhân thất trọng nàng cảm thấy một cỗ áp lực khủng bố, giống như đối mặt Diệp Đông Hoàng, trong lòng hãi nhiên. "Ha ha..." Một tiếng cười khẽ tự trong thiên địa vang lên, tựa cửu thiên truyền đến, không linh mờ mịt, không chỗ nào không có, thanh âm ẩn chứa đạo vận độc đáo, nghe không ra nam nữ, uy nghiêm kiêu ngạo: "Đây cũng không phải là Thiên Địa Thất Sắc, mà là Vạn Cổ Đồng Bi!

Đạo Gia Thiên Địa Thất Sắc sao có thể đánh đồng với Âm Dương Gia Vạn Cổ Đồng Bi!" Không gian khẽ run, một cỗ cảm xúc cô tịch lạc lõng tràn ngập, thiên địa ảm đạm, vạn vật điêu linh.

Công Tôn Lệ Cơ, Ngụy Tiêm Tiêm, Anh Ca và Diễm Linh Cơ đều lâm vào trong đó, khó mà kiềm chế, duy có Kinh Nghê còn giữ được thanh tỉnh, lại gian nan ngăn cản. "Thủ lĩnh Âm Dương Gia đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh!" Diệp Đông Hoàng cười khẽ, vang vọng thiên địa, vạn vật cộng hưởng, sức mạnh bao phủ một đoàn người Diệp Đông Hoàng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tiêu tán.

Diệp Đông Hoàng thân ảnh bay lên không trung, ngạo lập hư không, một bước bước ra, đã tới ngoài mười dặm.

Nơi đó có ba đạo thân ảnh ngạo lập sơn điên, người cầm đầu đạp không mà đứng, hắc y như dạ, mặt nạ lưu kim hòa làm một thể với y phục che khuất dung nhan, tràn ngập thần bí, uy nghiêm, tôn quý.

Rõ ràng là thủ lĩnh Âm Dương Gia - Đông Hoàng Thái Nhất!

Sau lưng đứng đấy hai đạo khuynh thế thân ảnh phong hoa tuyệt đại, mỹ lệ không tì vết, khí chất ung dung, chính là Âm Dương Gia Đông Quân Diễm Phi và Nguyệt Thần! "Thật là giang sơn đại hữu tài nhân xuất, nhất đại tân nhân hoán cựu nhân!" Đông Hoàng Thái Nhất

ánh mắt rơi vào trên người Diệp Đông Hoàng, phảng phất muốn đem hắn nhìn thấu, tuy nhiên lại cảm giác quanh thân Diệp Đông Hoàng vây quanh một tầng khăn che mặt thần bí, khó mà nhìn xuyên, thần bí khó lường.

Từ trên người Diệp Đông Hoàng, hắn còn cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm đã lâu không gặp!

Khí tức như vậy, hắn chính là tại trên người Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử cũng chưa cảm nhận được! "Không thể tưởng được thủ lĩnh Âm Dương Gia thần bí nhất cư nhiên là một nữ nhân, còn là một đại mỹ nữ, thật là nữ thần tư dung, phong hoa tuyệt thế!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt đồng dạng không chút che giấu cao thấp dò xét Đông Hoàng Thái Nhất, ngụy trang của người sau dưới Vạn Đạo Đế Mâu của hắn không chỗ che thân, nhìn đến rõ ràng rành mạch. "Cái gì?

Thủ lĩnh cư nhiên là nữ nhân?" Diễm Phi và Nguyệt Thần trong mắt mang theo nồng đậm kinh ngạc, các nàng từ nhỏ lớn lên tại Âm Dương Gia, cũng không rõ ràng Đông Hoàng Thái Nhất là nữ nhân. "Đã biết bản cung là nữ nhân, ngươi còn nhìn!" Đông Hoàng Thái Nhất chịu không nổi ánh mắt nóng rực của Diệp Đông Hoàng, dưới ánh mắt này nàng phảng phất trần trụi bày ra trước mặt đối phương, ánh mắt hung hăng trừng Diệp Đông Hoàng một chút.

Oanh!

Trong nháy mắt, đáy lòng Diễm Phi và Nguyệt Thần run lên, cảm giác trong thiên địa một cỗ lực lượng kinh khủng áp tới, muốn đem các nàng ép tới phấn thân toái cốt.

Các nàng biết đây là ảo giác, bất quá cỗ áp lực khủng bố này tuyệt đối tồn tại, chẳng qua là không phải nhằm vào các nàng, mà là nhằm vào Diệp Đông Hoàng.

Các nàng ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, dưới lực lượng

kinh khủng như vậy, nghĩ đến Diệp Đông Hoàng đã bị áp đảo, rơi xuống đi thôi! "Làm sao có thể?" Tuy nhiên, khi ánh mắt xúc cập Diệp Đông Hoàng, hai người kinh hãi!

Diệp Đông Hoàng vẫn ngạo lập hư không, thân ảnh không có nửa phần rung động, ánh mắt vẫn tứ vô kỵ đạn dò xét thủ lĩnh của các nàng.

Mà đại địa chung quanh, tại dưới một đạo ánh mắt vừa rồi, đã lún xuống nửa thước, nếu phía dưới có người, e rằng đã bị ép thành thịt nát! "Nữ đế hà tất đại động can hỏa, dáng dấp đẹp như vậy, không phải là để cho người ta nhìn sao?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt nóng rực, trêu chọc nói: "Toàn thân bao phủ trong hắc bào, chỉ có thể cô phương tự thưởng, chẳng phải là tịch mịch vô thú?" "Nữ Đế hà tất phải nổi nóng lớn như vậy?

Sinh ra đẹp đẽ nhường này, chẳng phải là để cho người ta ngắm sao?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt sáng rực, trêu chọc nói: "Cả người bao trùm trong hắc bào, chỉ có thể cô phương tự thưởng, há chẳng phải là tịch mịch vô thú?" Nhìn thấy Đông Hoàng Thái Nhất, Diệp Đông Hoàng liền nghĩ tới lúc trước khi chém giết Yểm Nhật, từ trong ký ức của đối phương đã nhìn thấy bóng lưng tuyệt thế kia!

Tuy rằng không nhìn thấy chính diện, nhưng Diệp Đông Hoàng có thể khẳng định, La Võng Nữ Đế và Đông Hoàng Thái Nhất trước mặt là cùng một người!

Đông Hoàng Thái Nhất không nói gì, ánh mắt ngưng thị Diệp Đông Hoàng, không gian phảng phất như ngưng cố, khí tức áp ức tràn ngập mỗi một tấc không gian.

Diễm Phi và Nguyệt Thần thở mạnh cũng không dám, giống như phàm nhân đối mặt với thần linh. "Khanh khách, Diệp Đông Hoàng không hổ danh Đông Hoàng, thật khiến Bản cung phải nhìn với cặp

mắt khác xưa!" Đột nhiên, một trận tiếng cười khẽ từ trong miệng Đông Hoàng Thái Nhất vang lên, thanh âm cũng biến thành giọng nữ động lòng người.

Nương theo tiếng cười vang lên, sự áp ức trong không gian tiêu thất vô tung, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua.

Diễm Phi và Nguyệt Thần thật dài thở phào nhẹ nhõm, đúng là thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp tai ương.

Khẩn trương theo đó, các nàng trừng lớn mắt, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nói không ra lời.

Chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất vốn một thân hắc bào bao trùm, thần bí chí cực, lúc này trên thân lưu quang lấp lóe, mặt nạ lưu kim trên mặt biến mất, thay vào đó là một tuyệt mỹ nữ tử thân khoác kim sắc trường bào, đầu đội phượng quan thúc tóc!

Thân đoạn phong du, đường cong đầy đặn, dung nhan vô hà như ngọc, đuôi lông mày ngọa tàm hơi hất lên, con ngươi như lưu ly uyển chuyển như thu thủy dập dờn, thâm thúy vô ngân, lại như một cái vòng xoáy lao lao hấp dẫn tâm hồn người khác.

Sống mũi tú đĩnh, môi hồng mân côi...

Tuyệt thế tư dung, phong hoa tuyệt đại!

Diễm Phi và Nguyệt Thần kinh ngốc rồi!

Các nàng bất kỳ ai cũng đều là tồn tại vô cùng cao ngạo, tập mỹ mạo và thiên phú vào một thân, nhiên mà ở trước mặt đối phương, các nàng lần đầu tiên cảm thấy thế nào gọi là tự ti mặc cảm, tự thẹn không bằng!

Trong mắt Diệp Đông Hoàng đồng dạng mang theo một tia kinh diễm, Vạn Đạo Đế Mâu của hắn có thể nhìn thấu ngụy trang của đối phương, nhưng so với việc đối phương chủ động triển lộ cũng là có

sự khác biệt!

Sự yêu dã của Minh Châu, sự vũ mị của Tử Nữ, sự mị hoặc của Diễm Linh Cơ, hay nói đến Diễm Phi, Nguyệt Thần, cũng đều là tuyệt sắc nhất đẳng nhất thiên hạ.

Nhiên mà giờ khắc này, ở trước mặt đối phương đều hiển hách có chút ảm đạm thất sắc!

Đối phương phảng phất tập hợp linh túy của thiên địa vào một thân, quỷ phủ thần công, hoàn mỹ vô hà! "Đó là ai?

Thật xinh đẹp!" Công Tôn Lệ Cơ được Diễm Linh Cơ mang theo phi tốc chạy tới, nhìn thấy Đông Hoàng Thái Nhất ngạo lập hư không, tư dung nữ thần diễm áp quần phương, khí chất vô song, ánh mắt chợt tối sầm lại, kinh thán, hâm mộ, tự ti...

So với đối phương, nàng giống như một tiểu nha đầu chưa trưởng thành vậy! "Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập, nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc!" Diệp Đông Hoàng tán thán, trong lòng quyết định, nhất định phải thu phục nữ nhân này!

Đối với mỹ nữ, hắn chưa bao giờ che giấu dục vọng chiếm hữu của mình, hơn nữa tu vi đối phương đã đạt tới Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong, tích lũy thâm hậu.

Một khi không còn thế giới cực hạn áp chế, trong nháy mắt liền có thể đột phá, đạt tới Thiên Nhân viên mãn, thậm chí có khả năng rất lớn đột phá giới hạn Thiên Nhân, trở thành cường giả Võ Đạo Kim Đan! "Muốn chinh phục Bản cung, vậy thì tới đi!" Đông Hoàng Thái Nhất vũ mị cười một tiếng, thiên địa thất sắc, kim sắc thân ảnh phóng lên tận trời, uyển chuyển như Cửu Thiên Thần Nữ, bay thẳng lên chín tầng trời. "Trẫm thích!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên cười một tiếng, thân ảnh khẽ động, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, đuổi theo.

Tu vi bọn hắn đã đạt tới cực hạn của thế giới này, chiến lực của Diệp Đông Hoàng càng là viễn viễn vượt qua cực hạn, chiến đấu lên tất nhiên kinh thiên động địa, sơn hà phá toái!

Cho nên, bọn hắn không thể chiến đấu trên mặt đất! "Không ngờ thực lực Diệp Đông Hoàng cư nhiên khủng bố như thế!" Diễm Phi và Nguyệt Thần trong lòng kinh thán, các nàng vốn cho rằng Diệp Đông Hoàng tối đa cũng chỉ Thiên Nhân thất trọng tả hữu, không nghĩ tới đã đạt tới cấp độ kia của thủ lĩnh các nàng!

Đặc biệt là Nguyệt Thần, trước đó nàng còn tự cáo phấn dũng muốn bắt Diệp Đông Hoàng mang về Âm Dương Gia gặp Đông Hoàng Thái Nhất, hiện tại ngẫm lại liền rùng mình! "Diệp Đại Ca sẽ không có chuyện gì chứ?" Công Tôn Lệ Cơ nhìn Diệp Đông Hoàng và Đông Hoàng Thái Nhất biến mất, trong mắt tràn đầy lo lắng, nữ nhân kia thực sự quá khủng bố! "Thiên hạ này không có ai là đối thủ của Hầu gia, nói không chừng một lát nữa Diệp Đại Ca của ngươi sẽ mang về cho ngươi một vị Thái Nhất tỷ tỷ đấy!" Diễm Linh Cơ vũ mị cười một tiếng, gương mặt nhu mị không có mảy may lo lắng.

Diệp Đông Hoàng hiện nay mạnh bao nhiêu, nàng không biết.

Nàng chỉ biết Đông Hoàng Thái Nhất bất kể mạnh bao nhiêu, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng! "Hồ thuyết bát đạo, dám đối với thủ lĩnh xuất ngôn bất tốn, ngươi muốn tìm cái chết?" Nguyệt Thần nghe vậy, con ngươi băng lãnh nhìn về phía Diễm Linh Cơ.

Vừa rồi thân ảnh Đông Hoàng Thái Nhất in sâu vào trong lòng nàng, uyển chuyển như Cửu Thiên Thần Nữ, không dung khinh nhờn! "Ai nha, người ta sợ quá à!" Diễm Linh Cơ không cam lòng yếu thế, vũ mị cười một tiếng, bàn tay trắng nõn khẽ vỗ bộ ngực đĩnh bạt trắng ngần, vẻ mặt giả vờ sợ hãi. "Muốn chết!" Nguyệt Thần giận

dữ, ngữ khí băng lãnh, trong nháy mắt xuất thủ!

Đã Đông Hoàng Thái Nhất và Diệp Đông Hoàng đi lên cửu thiên chi thượng chiến đấu, vậy thì nàng sẽ đem nữ nhân của Diệp Đông Hoàng bắt lại. "Hừ!" Diễm Linh Cơ hừ lạnh, một con hỏa long từ lòng bàn tay nàng bay ra, quanh thân liệt diễm vờn quanh, phảng phất Hỏa Diễm Nữ Thần.

Mà sau đầu Nguyệt Thần một vầng trăng tròn dâng lên, Âm Dương Thuật thi triển, cùng Diễm Linh Cơ đại chiến cùng một chỗ.

Chương 266

Diễm Linh Cơ tu vi chỉ có Thiên Nhân lục trọng, cùng Thiên Nhân thất trọng Nguyệt Thần chiến đấu rất thiệt thòi, đừng nhìn vẻn vẹn chỉ là chênh lệch một trọng, nhưng đây là chênh lệch giữa Thiên Nhân trung kỳ và Thiên Nhân hậu kỳ.

May mà Diễm Linh Cơ tu luyện Vạn Đạo Kinh và Thần Hỏa Phân Thân, đảo cũng cùng Nguyệt Thần kỳ cổ tương đương!

Rất nhanh Anh Ca và Kinh Nghê cũng gia nhập chiến đấu, Anh Ca cùng Diễm Linh Cơ liên thủ đối phó Nguyệt Thần, Kinh Nghê một người độc chiến Diễm Phi.

Công Tôn Lệ Cơ tu vi quá yếu, căn bản chen tay không lọt, chỉ có thể ở một bên đứng nhìn mà lo lắng! ...

Trên chín tầng trời, cương phong gào thét.

Đông Hoàng Thái Nhất phượng bào vũ động, kim sắc trường bào phần phật rung động, phượng quan ngọc trâm chập chờn, khuôn mặt đại khí đoan trang ung dung hoa quý, đôi mắt đẹp đạm kim lưu ly nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng đồng dạng một thân kim sắc trường bào, bên trên thêu đồ án kim long, hắc sắc trường phát vũ động, con ngươi đen nhánh thâm thúy như bảo thạch tràn đầy tự tin bá đạo, mang theo tính xuyên thấu mãnh liệt.

Một cỗ đại hung khâm đại khí phách khí thôn sơn hà lưu lộ ra, hùng tư vĩ ngạn, bá tuyệt thiên hạ.

Đông Hoàng Thái Nhất đã gặp qua rất nhiều đế quốc bá chủ, thiên hạ kiêu hùng, nhưng không có một ai so được với một phần vạn của

Diệp Đông Hoàng!

Nam nhân nhìn nữ nhân, cái nhìn đầu tiên là nhìn mặt nhìn khí chất, nữ nhân hà cớ gì không phải như thế!

Đây là trực quan nhất, cũng là cảm giác đầu tiên!

Thực lực, khí chất, bộ dáng của Diệp Đông Hoàng, không chỗ nào không phải hoàn mỹ chí cực, có thể thỏa mãn tất cả ảo tưởng của nữ nhân.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Đông Hoàng Thái Nhất nguyện ý lộ ra chân diện mục!

Cũng không chỉ vẻn vẹn là vì Diệp Đông Hoàng đã nhìn thấu nàng!

Giống như Yểm Nhật, cái tên liếm cẩu (kẻ nịnh bợ lụy tình) kia, đến chết còn nhớ thương La Võng Nữ Đế, cũng chính là Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất đến hiện tại đều không có nhắc tới một câu.

Hiển nhiên căn bản không đem hắn để ở trong lòng!

Hơn nữa, Yểm Nhật đến chết cũng chỉ thấy qua một cái bóng lưng của đối phương, thật sự là bi ai!

Dùng lời hiện đại mà nói, chính là liếm cẩu, liếm đến cuối cùng, chẳng còn gì cả! "Đông Hoàng Thái Nhất, cái tên này cùng Trẫm còn rất có duyên, bất quá chỉ là cái nick name (đại hào), không phải tên thật của nàng, nàng tới đây không chỉ vẻn vẹn là tìm Trẫm đánh nhau chứ?" Diệp Đông Hoàng dò xét thân đoạn phong du hoàn mỹ của đối phương, hiếu kỳ hỏi.

Hắn và Âm Dương Gia hiện tại cũng không xung đột, Âm Dương Gia cũng còn chưa gia nhập trận doanh Đại Việt, theo lý thuyết Đông Hoàng Thái Nhất không có lý do tìm hắn gây phiền phức. "Diệp Đông Hoàng, ngươi nhớ kỹ, Bản cung tên là Mị Tuyên!" Mị Tuyên không có

vội vã động thủ, hoặc là nói động thủ không phải mục đích nàng tới đây, nàng tiếp tục nói: "Lấy tu vi như hôm nay của ngươi tưởng tất cũng cảm nhận được rồi, giữa thiên địa này tồn tại một cỗ lực lượng vô hình, cỗ lực lượng này kìm hãm con đường tấn thăng của chúng ta!

Chúng ta giờ phút này tuy rằng đứng ở trên trời, nhưng kỳ thực cũng chẳng qua là so với phàm nhân cao hơn như vậy một chút xíu, chân chính trên chín tầng trời là cái gì?

Ai lại biết được?" Thanh âm Mị Tuyên tràn ngập bất đắc dĩ, vị trí hiện tại của nàng đã là độ cao tối đa có thể đạt tới, lại đi lên trên có một cỗ lực lượng kinh khủng áp chế, lên không được. "Mị Tuyên?

Sở quốc vương tộc?" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, giờ phút này hắn tựa hồ có chút minh bạch nguyên nhân Mị Tuyên tìm hắn rồi, tu vi kẹt tại Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong quá lâu, muốn đột phá.

Mà hắn quật khởi như sao chổi, nói không chừng có thể cho nàng gợi ý, cho nên Mị Tuyên mới tìm tới hắn! "Trên chín tầng trời là vô tận hư không, trong vô tận hư không cũng có vô tận thế giới!" Diệp Đông Hoàng chắp hai tay sau lưng, nhìn về phía hư không vô ngân, tại dưới ánh mắt kinh ngạc của Mị Tuyên, tiếp tục nói: "Mỗi một cái thế giới, đều có lớn có nhỏ, giống như một cái ly nước bị phong bế, có một cực hạn dung nạp!" "Ý của ngươi là tu vi của Bản cung chính là cực hạn của thế giới này?" Mị Tuyên gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, đối với thuyết pháp như vậy nàng vẫn là lần đầu tiên nghe được, nàng không phải chưa từng hoài nghi qua bên ngoài còn có thế giới khác, chỉ là không cách nào chứng thực.

Nhiên mà Diệp Đông Hoàng lại vô cùng khẳng định nói cho nàng biết bên ngoài có thế giới khác, còn có lớn có nhỏ! "Không sai, chỉ cần nàng đánh vỡ cực hạn, liền có thể phá toái hư không, từ thế giới này

rời đi, tiến về thế giới cao cấp hơn!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, lấy nhân lực muốn đánh vỡ thế giới cực hạn phi thường khó khăn, đây cũng là nguyên nhân Mị Tuyên kẹt tại Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong gần trăm năm. "Cao cấp hơn?

Đó là Tiên giới sao?" Mị Tuyên tâm trì thần vãng, quyền thế đối với nàng hiện tại mà nói cũng không có lực hấp dẫn gì, nàng muốn nhất chính là đột phá tu vi, đi xem phong cảnh ở nơi cao hơn. "Ngươi làm sao biết được?

Những thứ này Bản cung lật khắp tàng thư Thất Quốc cũng không có nhìn thấy, chính là Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử, Sở Nam Công cũng không biết!" Mị Tuyên phượng mâu sắc bén, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, bốn người Bắc Minh Tử trong miệng nàng rõ ràng là cường giả Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong giống như nàng! "Thứ Trẫm biết còn nhiều hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, chỉ cần nàng đi theo Trẫm, Trẫm cam đoan trong vòng hai mươi năm nhất định để nàng tấn thăng trên cả Thiên Nhân!" Diệp Đông Hoàng không chút nào che giấu dã tâm và dục vọng chiếm hữu của hắn. "Khanh khách, bản sự tay không bắt sói này của ngươi cũng không tệ, hai mươi năm, Bản cung sớm bị ngươi ăn sạch sành sanh, đến lúc đó coi như Bản cung không có đột phá, cũng không làm gì được ngươi, chẳng phải là rất thiệt thòi!" Mị Tuyên xùy cười, đến tu vi này của bọn hắn, ai cũng không so với ai mạnh hơn bao nhiêu! "Nàng cũng không cần khích Trẫm, Trẫm sẽ cho nàng nhìn thấy đầy đủ thành ý!" Đang khi nói chuyện, Diệp Đông Hoàng một quyền đánh ra, Vạn Đạo Chân Ý cửu trọng đỉnh phong lần đầu tiên triển lộ phong mang của nó, ngưng tụ thành một cái kim sắc quyền ấn!

Quyền ấn hoành không, to như ngọn núi, vừa xuất hiện liền chấn nát hư không, giết về phía Mị Tuyên, từng đầu lôi xà vũ động, thiên uy khủng bố di mạn.

Nhiên mà dưới quyền ấn này, coi như "Thiên" cũng phải thần phục, vô số lôi xà còn chưa rơi xuống đã bị khí tức quyền ấn mang theo chấn nát, hư không tại trong tay Diệp Đông Hoàng giống như giấy dán.

Vạn Đạo Quyền đệ nhất thức —— Quân Lâm Thiên Hạ!

Một quyền này hoàn toàn siêu thoát cực hạn của thế giới này, chí ít đạt tới sức mạnh Kim Đan nhất chuyển!

Trong chốc lát, trời kinh sợ, trời phẫn nộ, trời sợ hãi, run rẩy!

Phong khởi vân dũng, lôi đình nộ hống, muốn diệt sát Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng tóc dài phi dương, ngạo lập hư không, như Thiên Đế lâm trần, thần linh hàng thế! "Làm sao có thể mạnh như vậy?" Mị Tuyên hãi nhiên, nàng cũng có thể phạm vi nhỏ phá toái không gian nhất định, nhưng không thể hoàn toàn phấn toái, so với Diệp Đông Hoàng chính là tiểu vu kiến đại vu!

Bất quá, nàng cũng là người tâm cao khí ngạo, coi như một quyền này của Diệp Đông Hoàng khủng bố tuyệt luân, như Thiên Đế lâm trần, bá tuyệt hoàn vũ!

Nàng cũng muốn cùng trời tranh phong, nghịch lưu nhi thượng!

Oanh!

Khí tức khủng bố chợt từ trong cơ thể nàng di mạn mà ra, Âm Dương Chân Ý đem thiên địa nhuộm thành hai màu hắc bạch, ngọc thủ vỗ một cái, hóa thành một cái Âm Dương Đại Thủ Ấn!

Thiên địa chấn chiến, người bình thường cảm thụ không đến, nhưng cực hạn cường giả đạt tới Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong lại có thể rõ ràng cảm nhận được một cỗ lực lượng bá đạo kinh khủng!

Cỗ lực lượng kia khủng bố đến mức tựa hồ có thể hám động sức mạnh vô hình áp chế giữa thiên địa, đây chính là cảnh giới trên cả Thiên Nhân mà bọn hắn một mực theo đuổi. "Cỗ lực lượng này là của ai?

Chẳng lẽ có người đột phá?" Trên đỉnh Quỷ Cốc sơn, một lão giả hắc y bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đục ngầu bắn ra vô tận kiếm mang, thân ảnh khẽ động, hóa thành một đạo kiếm quang hướng về phía chấn động đạp không mà đi, nhanh như tia chớp! "Cỗ lực lượng này... là sức mạnh siêu thoát Thiên Nhân?" Đạo Gia Thiên Tông, lão đạo đang giảng giải võ đạo cho một tiểu nữ hài tóc trắng phấn điêu ngọc trác bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt kích động, trong nháy mắt rời đi mật thất, hỏa tốc tiến đến!

Nho Gia Tiểu Thánh Hiền Trang, một lão giả đang nâng một quyển 《 Tuân Tử 》 tinh tế phẩm đọc chợt có cảm giác, bàn tay run lên, thư tịch rơi xuống trên đất.

Nhiên mà hắn lại hoảng như chưa hay, thân ảnh khẽ động liền biến mất tại Tiểu Thánh Hiền Trang! "Thiên địa đại thế cải biến, sức mạnh siêu việt Thiên Nhân phù hiện...

Trời này thật sự thay đổi!" Trong biển người mênh mông, một lão giả bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt tự có vô tận trận pháp hiện lên, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại nhão thị, chung quanh lại không ai phát hiện. ... "Chuyện gì xảy ra?" "Trời giận rồi sao?" Đám người Diễm Linh Cơ, Nguyệt Thần đang chiến đấu không tự chủ được dừng lại, các nàng tới gần chiến trường, tuy rằng tu vi không đủ, nhưng cũng có thể cảm thấy cảnh tượng và uy áp khủng bố ở trên không.

Dưới uy áp này, đám người sắc mặt tái nhợt, rốt cuộc không còn tâm tư chiến đấu! ...

Trên chín tầng trời.

Kim sắc quyền ấn và hắc bạch chưởng ấn va chạm, không có oanh minh kinh thiên động địa, quyền ấn dễ như trở bàn tay, phấn toái hắc bạch chưởng ấn, sau đó kính trực oanh tại ngực Mị Tuyên! "Phốc!" Mị Tuyên mặt sắc triều hồng, như bị trọng kích, đầu lưỡi ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, khí tức trên thân trong nháy mắt ngã xuống một mảng lớn, hiển nhiên bị trọng thương!

Kiều khu mạn diệu phong du của nàng phảng phất như con diều đứt dây từ bầu trời rơi xuống, thê mỹ, động lòng người!

Diệp Đông Hoàng một bước bước ra, liền đi tới trước người Mị Tuyên, đưa tay ôm lấy kiều khu đang trụy lạc của nàng.

Eo thon đầy đặn, cách kim sắc trường bào cũng cảm thấy ôn nhuyễn như ngọc!

Một gương mặt trắng nõn hoàn mỹ vô hà, đẹp như nữ thần, cao quý, tuyệt mỹ, ung dung! "Buông tay!" Mị Tuyên quát lớn, tuy rằng kinh hãi thực lực khủng bố của Diệp Đông Hoàng, nhưng nghĩ đến tên gia hỏa này một lời không hợp liền một quyền trọng thương nàng, hiện tại còn chạy tới ôm lấy nàng, trong lòng liền giận không kềm được. "Đừng nhúc nhích!" Diệp Đông Hoàng lông mày nhướn lên, nhìn nữ nhân đang uốn éo giãy dụa trong ngực mình, quát to.

Tiếng a xích đột như kỳ lai khiến thân thể đang uốn éo của Mị Tuyên trong nháy mắt cứng ngắc, ánh mắt ngốc trệ, vẫn là lần đầu tiên bị người a xích ra lệnh như vậy!

Lại còn là một nam nhân lần đầu tiên gặp mặt!

Trước tới giờ đều là nàng ra lệnh a xích người khác!

Tại dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, Diệp Đông Hoàng đưa tay, mười ngón thon dài như ngọc, nhẹ nhàng lau đi vết máu tươi hồng

bên môi mỹ nhân.

Cảm thụ đầu ngón tay hơi lạnh của Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt tươi cười của Mị Tuyên hơi đỏ lên, bất quá bị sắc triều hồng do vừa rồi bị thương che giấu, đảo cũng nhìn không ra, phương tâm trầm tịch trăm năm của nàng lại là dập dờn tầng tầng rung động. "Trẫm vừa rồi cũng không lừa gạt nàng, lấy thực lực của Trẫm cũng không cần thiết lừa gạt nàng, hơn nữa Trẫm cũng có thể đánh vỡ hư không rời đi thế giới này!" Nhìn đôi mắt đẹp đạm kim như lưu ly của Mị Tuyên, Diệp Đông Hoàng nói bên tai nàng, thanh âm tràn ngập từ tính và tự tin, khiến người ta trong lòng không tự chủ được có loại cảm giác tin phục!

Chương 267

Mị Tuyên tâm thần chấn động, đối với lời nói của Diệp Đông Hoàng đã tin tám chín phần, bởi vì thực lực của Diệp Đông Hoàng chính là một tồn tại không thể tưởng tượng nổi!

Ở trong mắt nàng, Diệp Đông Hoàng đã siêu thoát phạm trù Thiên Nhân!

Cho nên, Diệp Đông Hoàng nói hẳn là sự thật, có lẽ thật sự có biện pháp để nàng trong vòng hai mươi năm siêu thoát Thiên Nhân!

Nhìn Mị Tuyên đang hãm nhập trầm tư, nhìn đôi môi dụ người của nàng, Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn một cái! "Ngô ~!" Mị Tuyên thốt nhiên trừng lớn mắt, khó có thể tin, nàng cư nhiên bị hôn!

Cả người như bị trọng kích, đầu óc trong nháy mắt chết máy! "Ách ~" Quỷ Cốc Tử hóa thành một đạo kiếm quang chạy tới, nhìn thấy một màn này trước mặt, trừng lớn mắt, khó có thể tin!

Đối diện, một nam tử kim bào, ngũ quan tuấn dật, mặt như quan ngọc, hùng tư vĩ ngạn, phong thần bá khí, chính là Diệp Đông Hoàng mà mười sáu năm trước hắn từng có duyên gặp mặt một lần!

Mà trong ngực Diệp Đông Hoàng đang ôm một nữ nhân, nữ tử kim bào phượng quan, trường bào hình tựa Tam Túc Kim Ô, phượng quan sấn thác nàng càng thêm ung dung hoa quý, giống như Nữ Đế cao cao tại thượng, lăng giá chúng sinh!

Nữ nhân này hắn cũng biết, chính là La Võng Nữ Đế, Âm Dương Gia Đông Hoàng Thái Nhất, cường giả cùng cấp với hắn!

Nhiên mà giờ phút này người sau rõ ràng bị trọng thương, giống như nữ thần đọa nhập phàm trần! "Khụ khụ ~" Từ Tiểu Thánh Hiền

Trang chạy tới Tuân Phu Tử nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi xấu hổ ho khan hai tiếng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu!

Đều là nhân kiệt của thế giới, hắn tự nhiên sớm đã quen biết Mị Tuyên, đã từng cũng theo đuổi qua, đáng tiếc không được như nguyện!

Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên bị Diệp Đông Hoàng, một tên hậu khởi chi tú, hớt tay trên!

Theo Tuân Phu Tử đến, Bắc Minh Tử cũng từ Đạo Gia Thiên Tông chạy tới, cùng với người cuối cùng không biết từ đâu tới Sở Nam Công!

Bọn hắn đều coi là có khả năng có người đột phá cảnh giới siêu việt Thiên Nhân, lại không nghĩ tới nhìn thấy một màn hương diễm như thế.

Mị Tuyên cảm ứng được người tới, trong nháy mắt bừng tỉnh, một phen đẩy ra Diệp Đông Hoàng đang cưỡng hôn nàng, trăn thủ chôn vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, trong lòng tu phẫn!

Thật sự là mất mặt ném đi quá lớn rồi, thật muốn tìm cái kẽ đất chui vào!

Diệp Đông Hoàng thấy thế, đạm nhiên cười một tiếng, mặc cho nàng tư dung nữ thần, phong hoa tuyệt đại, còn không phải bị hắn một quyền đánh rớt phàm trần!

Đối phó loại nữ nhân này, chính là phải cường thế đánh nát sự cao ngạo trong lòng nàng, nếu không ngươi vĩnh viễn không có khả năng đạt được nàng!

Giống như Yểm Nhật con liếm cẩu kia, liếm đến chết cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng lưng! "Nhất biệt mười sáu năm, gặp lại tiểu

hữu, thật sự là khiến người ta kinh thán!" Quỷ Cốc Tử nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ.

Năm đó hắn tuy rằng cảm giác Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng so với hiện tại lại là kém một đoạn, tốc độ tiến bộ này cũng quá nhanh! "Quỷ Cốc Tử, các ngươi quen biết?" Bắc Minh Tử nhìn về phía Quỷ Cốc Tử, hắn tuy rằng nghe nói qua đại danh của Diệp Đông Hoàng, nhưng trước đó cũng chưa gặp qua, hơn nữa hắn coi là Diệp Đông Hoàng tối đa cũng chỉ Thiên Nhân thất trọng hoặc bát trọng.

Hôm nay gặp mặt, mới phát hiện Diệp Đông Hoàng cư nhiên là tồn tại cùng cấp với bọn hắn, điều này thật khiến trong lòng hắn giật mình!

Một võ giả Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong xuất hiện gần nhất, vẫn là Tuân Phu Tử đột phá ba mươi năm trước! "Mười sáu năm trước lúc lão phu thu đồ đệ tại Tân Trịnh cùng Diệp tiểu hữu từng có duyên gặp một lần, không ngờ tiểu hữu tiến bộ thần tốc như thế, thật sự là làm người ta toát mồ hôi, không biết vừa rồi nơi này xảy ra chuyện gì?" Quỷ Cốc Tử nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, hắn là cảm thấy một cỗ sức mạnh siêu việt Thiên Nhân mà phi tốc chạy tới, nhưng đến nơi này sau chỉ thấy Diệp Đông Hoàng ôm Mị Tuyên nhiệt hôn.

Tuy rằng Diệp Đông Hoàng bây giờ trở thành tồn tại cùng cấp với hắn, nhưng hắn cũng không cho rằng cỗ lực lượng vừa rồi kia là của Diệp Đông Hoàng!

Bá bá bá!

Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử, Sở Nam Công ánh mắt tề xoát xoát nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, bọn hắn cùng suy nghĩ với Quỷ Cốc Tử giống nhau.

Cũng không cho rằng Diệp Đông Hoàng có thể lộng ra động tĩnh

như thế, trong mắt bọn hắn, cỗ sức mạnh siêu việt Thiên Nhân kia hẳn là có quan hệ với Mị Tuyên.

Dù sao, người sau thế nhưng là bị trọng thương!

Thế giới này, trừ cỗ sức mạnh siêu việt Thiên Nhân kia, ai có thể đả thương một cường giả Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong! "Cũng không có gì, chính là Trẫm cùng Mị Tuyên thiết tha một chút mà thôi!" Diệp Đông Hoàng không để ý lắm, nhìn bốn người, nói: "Trẫm biết phương pháp các ngươi muốn đột phá, chỉ cần các ngươi hiệu trung Trẫm, Trẫm cam đoan trong vòng hai mươi năm để các ngươi đều tấn thăng trên cả Thiên Nhân!" Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử và Sở Nam Công đều là tuyệt thế nhân kiệt, tại Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong tích lũy thâm hậu, không yếu hơn so với Mị Tuyên.

Một khi Diệp Đông Hoàng hồi quy, Đại Tần thế giới dung nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, không có thế giới áp chế, bọn hắn tấn thăng Võ Đạo Kim Đan đều sẽ không có vấn đề! "Ai, người trẻ tuổi bây giờ a, có chút thiên phú liền táo bạo, nên biết nhân ngoại hữu nhân!" Sở Nam Công lắc đầu, trong mắt tràn đầy châm chọc, hai mươi năm để bọn hắn đều siêu việt Thiên Nhân, ngươi cho rằng ngươi là ai?

Thật sự là cuồng vọng vô tri! "Sở lão đầu, thiếu tại nơi đó ỷ lão bán lão..." Mị Tuyên nghe vậy nhịn không được mở miệng, nàng thế nhưng là tận mắt chứng kiến thực lực khủng bố của Diệp Đông Hoàng, nàng tin tưởng Diệp Đông Hoàng nói có biện pháp thì sẽ có biện pháp.

Oanh!

Bất quá, Mị Tuyên lời còn chưa nói hết, Diệp Đông Hoàng đã xuất thủ!

Đồng dạng là một quyền!

Một quyền giống như trước đó!

Quân Lâm Thiên Hạ!

Hơn nữa uy lực càng mạnh, Diệp Đông Hoàng nhìn Sở Nam Công khó chịu, mà Mị Tuyên sớm đã bị hắn nội định, lực độ xuất thủ tự nhiên không giống nhau!

Thực lực mới là căn bản, hắn mới lười giải thích cùng bọn hắn! "Không tốt!" Sở Nam Công đại kinh thất sắc, nhìn một đạo kim sắc quyền ấn như sơn nhạc áp tới, vong hồn giai mạo (hồn xiêu phách lạc).

Hai trăm năm chưa từng cảm thụ qua khí tức tử vong từ đáy lòng dâng lên, hắn không dám có mảy may giữ lại, đem chí bảo của hắn —— Hoàng Thạch Thiên Thư tế khởi, chắn trước người.

Cứ nói Thiên Thư không phải do phàm nhân sáng tác.

Thông qua nó, phàm nhân thế gian mới có tư cách dòm ngó thiên cơ thâm bất khả trắc.

Tham ngộ nó, phàm nhân liền có thể đạt được sức mạnh thần kỳ, đi chuyển động cự luân thời đại quyết định vận mệnh thiên hạ.

Tương truyền niên đại thái bình thịnh thế, Thiên Thư sẽ độn ẩn mà đi, không biết tung tích.

Mà thời điểm thiên hạ đại loạn, bộ Thiên Thư này liền sẽ lần nữa xuất hiện.

Hiên Viên Hoàng Đế năm đó cùng Xi Vưu đại chiến, bị Xi Vưu và tám mươi mốt huynh đệ của hắn đoàn đoàn bao vây lâm vào tuyệt cảnh.

Ngay tại thời điểm vạn phần hỏa cấp đó, Hiên Viên Hoàng Đế đạt được thượng thiên trợ giúp, Cửu Thiên Huyền Nữ đem bộ Hoàng

Thạch Thiên Thư này ban cho Hiên Viên Hoàng Đế.

Hiên Viên Hoàng Đế sau khi đạt được Thiên Thư, thông qua tham ngộ bí mật trong quyển Hoàng Thạch Thiên Thư này, đạt được sức mạnh thần kỳ.

Cuối cùng tại dưới tuyệt cảnh lực vãn cuồng lan, xoay chuyển càn khôn, đem Xi Vưu và tám mươi mốt huynh đệ của hắn đều đánh bại.

Đại địa từ đó khôi phục sinh cơ.

Hiên Viên Hoàng Đế tham ngộ huyền bí trong Hoàng Thạch Thiên Thư, lại có thể trong một nháy mắt bộc phát ra sức mạnh vô cùng cường đại, đánh bại Xi Vưu.

Có thể thấy được sức mạnh ẩn tàng trong Hoàng Thạch Thiên Thư xác thực thâm bất khả trắc. "Thật mạnh!

Đây là sức mạnh siêu việt Thiên Nhân!" "Không nghĩ tới vừa rồi hắn nói là sự thật, vừa rồi thật sự là hắn cùng Mị Tuyên đang thiết tha!" "Hắn chẳng lẽ đã siêu việt Thiên Nhân?" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng xuất thủ, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Tuân Phu Tử đều chấn kinh.

Loại lực lượng cường đại mà kinh khủng kia khiến bọn hắn kính sợ, đồng thời ánh mắt càng phát ra hừng hực!

Bọn hắn cũng rất muốn a! "Hiện tại biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên rồi chứ!" Nhìn sự kinh cụ của Sở Nam Công và sự kinh hãi của đám người, Mị Tuyên trong lòng đại sảng.

Nàng bị đánh, tự nhiên cũng muốn nhìn thấy người khác cùng nàng xui xẻo theo!

Oanh long!

Thiên địa chấn chiến, phong khởi vân dũng, lôi xà vũ động, uyển chuyển như thượng thiên chấn nộ.

Dưới thiên uy khủng bố này, đám cường giả đứng tại đỉnh phong thế giới như Quỷ Cốc Tử đều tim đập nhanh, hoảng hốt lo sợ!

Quá khủng bố!

Cư nhiên dẫn đến thiên địa chấn nộ!

Đây chính là sức mạnh siêu việt Thiên Nhân sao?

Trong mắt bọn hắn tràn ngập hướng về! "Đây là Hoàng Thạch Thiên Thư sao?

Nhìn qua cũng không tệ lắm!" Nhìn thấy bảo vật Sở Nam Công tế xuất, Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, một quyền này càng thêm dùng sức, chuẩn bị đem diệt sát.

Sở Nam Công, gia hỏa này không phải người tốt lành gì, ưa thích ở sau lưng giở trò, cái gì mà "Sở tuy tam hộ, Tần vong vì Sở"!

Hôm nay đã đắc tội, vậy thì nhổ cỏ tận gốc!

Miễn cho về sau tìm hắn gây phiền phức!

Chương 268

Ông!

Nghĩ tới đây, Diệp Đông Hoàng thi triển Vạn Đạo Đế Mâu, một đạo ba động vô hình trong nháy mắt di mạn mà ra.

Diệt hồn! "A!" Linh hồn công kích tốc độ nhanh nhất, hậu phát tiên chí, Sở Nam Công lập tức cảm giác đầu bị hung hăng đâm vào một cây kim châm, hai tay ôm đầu, phát ra một tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt, thống bất dục sinh, khí tức vặn loạn, Hoàng Thạch Thiên Thư cũng bởi vậy không chịu khống chế rơi xuống.

Oanh long!

Cái thời điểm này, quyền ấn của Diệp Đông Hoàng nghiền ép mà đến, một quyền kham bỉ Kim Đan Cảnh, ngay lúc Sở Nam Công mất đi phòng ngự chính diện đánh trúng.

Tại dưới ánh mắt kinh hãi của Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Tuân Phu Tử, Sở Nam Công bị một quyền đánh nổ! "Tê!" "Tê!" "Tê!" Ba người Quỷ Cốc Tử hít ngược một hơi khí lạnh, trong nháy mắt bạo lui mấy trăm mét, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, ánh mắt giới bị, sinh sợ Diệp Đông Hoàng cũng cho bọn hắn một quyền.

Bọn hắn cũng không có lòng tin cản được một quyền của Diệp Đông Hoàng! "Thật soái!

Thật bá khí!" Mị Tuyên nhìn thân ảnh bá khí vô địch của Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp dị thải liên liên, chuyện trước đó bị Diệp Đông Hoàng một quyền đả thương và cưỡng hôn lập tức bay đến chín tầng mây.

Nam nhân như vậy mới có tư cách sở hữu nàng!

Mà Diệp Đông Hoàng một quyền đánh nổ Sở Nam Công, sắc mặt không đổi, phảng phất làm một chuyện nhỏ không có ý nghĩa.

Nhìn Hoàng Thạch Thiên Thư rơi xuống, Diệp Đông Hoàng cách không một trảo, chộp vào trong tay.

Hoàng Thạch Thiên Thư hẳn là một kiện dị bảo của thế giới này, cũng coi là không tệ! "Ân?" Thu hồi Hoàng Thạch Thiên Thư, Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, nhíu nhíu mày.

Không gian vừa rồi oanh toái cư nhiên không có trước tiên dũ hợp, mà bầu trời cư nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy quỷ dị, vô số lôi đình quay cuồng. "Chuyện gì xảy ra?" "Phát sinh cái gì rồi?" Quỷ Cốc Tử đám người cũng phát hiện dị thường, bất quá bọn hắn cho rằng là hậu quả do sức mạnh siêu việt Thiên Nhân kia của Diệp Đông Hoàng mang tới.

Ông!

Diệp Đông Hoàng mở ra Vạn Đạo Đế Mâu, trong mắt tinh mang dũng động, nhìn về phía bầu trời.

Hắn phát hiện thế giới này đang điên cuồng thôn phệ hỗn độn chi khí trong hư không chung quanh chuyển hóa làm năng lượng của chính mình! "Ngươi nhìn thấy cái gì rồi?" Mị Tuyên phát hiện ánh mắt Diệp Đông Hoàng rất không bình thường, hiếu kỳ hỏi. "Thế giới này e sợ muốn thăng cấp!" Diệp Đông Hoàng trầm ngâm nửa ngày, chậm rãi mở miệng! "Diệp công tử, không biết thế nào là thế giới thăng cấp?" Quỷ Cốc Tử kiến thức sức mạnh khủng bố của Diệp Đông Hoàng, không dám khinh thường, mang theo ngữ khí kính sợ thỉnh giáo.

Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử và Mị Tuyên cũng hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Đông Hoàng. "Tại bên ngoài thế giới này còn có vô tận thế giới, mỗi một cái thế giới đẳng cấp không giống nhau, có thế giới cường đại, có thế giới nhỏ yếu!

Thế giới chúng ta đang ở coi là tương đối yếu, cực hạn có thể thừa nhận chính là tu vi hiện tại của các ngươi, cho nên tu vi các ngươi khó có thể tiến thêm một bước!" Lời nói của Diệp Đông Hoàng để ba người nhãn tình sáng lên, lấy trí tuệ của bọn hắn, trong nháy mắt nghe hiểu ý tứ của Diệp Đông Hoàng, tu vi của hắn chịu đến thế giới đẳng cấp hạn chế khó có thể tăng lên.

Nếu như thế giới thăng cấp, tu vi bọn hắn tự nhiên cũng có thể đi theo tấn thăng! "Ý của Diệp công tử là thế giới thăng cấp, hạn mức cao nhất cho tu vi của chúng ta cũng sẽ tăng lên?" Quỷ Cốc Tử kích động mà mong đợi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, chờ Diệp Đông Hoàng xác nhận. "Không sai!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, nhìn ba người hưng phấn không thôi, tiếp tục nói: "Thế giới tấn thăng không phải dễ dàng như vậy, hiện tại tối đa tăng lên một cái tiểu đẳng cấp, tu vi các ngươi rất nhanh liền sẽ lần nữa gặp được bình cảnh!" "Có thể tăng lên một chút cũng tốt, tổng so với một chút không thể tăng trưởng vẫn mạnh hơn!" Ba người đều rất cao hứng, mà Mị Tuyên thì tương đối bình tĩnh hơn nhiều.

Nàng nghĩ đến những gì Diệp Đông Hoàng nói trước đó, hiện nay thấy Diệp Đông Hoàng hiểu rõ nhiều như vậy, càng thêm chờ mong chỗ tốt mà Diệp Đông Hoàng có thể mang đến cho nàng!

Thời gian trôi qua, nửa canh giờ sau, một cỗ ba động vô hình di mạn toàn bộ thế giới, đám người đều cảm giác thiên địa tựa hồ thay đổi, không gian trở nên càng thêm vững chắc, linh khí trở nên càng thêm nồng đậm.

Mà tu vi Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong bọn hắn kẹt rất nhiều năm cũng trong nháy mắt đột phá, nước chảy thành sông đạt tới Thiên Nhân viên mãn.

Mị Tuyên cũng đột phá, thương thế của nàng nương theo tu vi đột

phá mà thuyên giảm!

Bất quá nàng y nguyên bị Diệp Đông Hoàng ôm vào trong ngực, phảng phất không biết thương thế đã khỏi hẳn.

Giờ khắc này, không chỉ là bọn hắn, rất nhiều người trong cả Đại Tần thế giới đều đột phá.

Minh Châu, Diễm Linh Cơ, Tử Nữ đám người, võ giả Thiên Nhân lục trọng tấn thăng Thiên Nhân thất trọng.

Kinh Nghê, Diễm Phi, Nguyệt Thần đạt tới Thiên Nhân bát trọng!

Trong chốc lát, toàn bộ thế giới sôi trào! "Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh vượt qua Thiên Nhân?" Quỷ Cốc Tử mấy người cảm thụ tu vi đột phá, sức mạnh bản thân tăng vọt, vui mừng khôn xiết.

Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong và Thiên Nhân viên mãn, nhìn như chỉ cách nhau một sợi chỉ, thực chất lại là khác biệt một trời một vực!

Võ đạo chân ý đạt đến thập trọng viên mãn, đây là một sự biến hóa về chất, so với cửu trọng đỉnh phong ít nhất mạnh hơn gấp mười lần! "Sai!

Các ngươi hiện tại chẳng qua là đạt tới Thiên Nhân cực hạn, vẫn chưa hề vượt qua Thiên Nhân!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, thập trọng Vạn Đạo Chân Ý lượn lờ quanh thân, như thần như ma!

Đồng thời là thập trọng, nhưng Vạn Đạo Chân Ý so với bọn hắn mạnh hơn gấp mười gấp trăm lần! "Thật cường đại!" "Đồng dạng là Thiên Nhân cực hạn, hắn cư nhiên mạnh mẽ như vậy!" Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Tuân Phu Tử mặc dù đã kiến thức qua sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi như cũ!

Bọn hắn phỏng đoán Diệp Đông Hoàng nhất định đã đạt được truyền thừa vượt qua Thiên Nhân, nếu không thì không có khả năng

biết nhiều như vậy, cũng không có khả năng mạnh như vậy!

Đương nhiên, đối mặt với Diệp Đông Hoàng người có thể một quyền đánh chết bọn hắn, bọn hắn cũng không dám có ý nghĩ bất chính nào khác, nhưng sự khát cầu đối với võ đạo khiến bọn hắn nhịn không được mở miệng thỉnh giáo: "Xin hỏi Diệp công tử, trên Thiên Nhân là gì?

Làm thế nào mới có thể đạt tới trên Thiên Nhân?" Tuân Phu Tử chắp tay cúi đầu, giống như học sinh thỉnh giáo Diệp Đông Hoàng.

Võ đạo thế giới, cường giả vi tôn, đạt giả vi sư!

Thực lực của Diệp Đông Hoàng hoàn toàn vượt qua bọn hắn, những thứ biết được cũng không phải bọn hắn có thể so sánh, gọi là tiền bối cũng không quá đáng. "Kính xin Diệp công tử không tiếc chỉ giáo, ngày sau nếu có nhu cầu, lão hủ phó thang đạo hỏa, không chối từ!" Quỷ Cốc Tử và Bắc Minh Tử cũng chắp tay cúi đầu.

Tu vi bọn hắn tuy rằng đã đột phá, nhưng đối với con đường sau này có thể nói là một mảng mờ mịt.

Thế giới này trước đó chỉ có thể dung nạp võ giả Thiên Nhân cửu trọng đỉnh phong, cho dù có hạng người kinh tài tuyệt diễm phá toái hư không mà đi, cũng chỉ bất quá là tu vi Thiên Nhân viên mãn.

Đối với con đường sau Thiên Nhân, tự nhiên không có nửa điểm manh mối và ghi chép.

Mị Tuyên bị Diệp Đông Hoàng ôm vào trong ngực, nhìn hùng tư của Diệp Đông Hoàng một quyền đánh chết Sở Nam Công, khiến ba người Quỷ Cốc Tử bái phục, tâm hồ bình tĩnh dấy lên từng tầng gợn sóng.

Nam nhân này tựa hồ cũng không tệ!

Tuy rằng bá đạo cường thế một chút, bất quá nàng thích!

Cứ như vậy bị ngươi chinh phục... "Thiên Nhân cực hạn, võ đạo chân ý viên mãn, tiến không thể tiến, lúc này cần đem ý niệm ý chí của bản thân cùng võ đạo chân ý dung hợp, hóa thành võ đạo ý chí!" "Võ đạo ý chí thành, liền có thể áp súc đan điền, đem đan điền áp súc thành một cái 'điểm', cái 'điểm' này càng nhỏ, tiềm lực càng lớn, cũng được xưng là Võ Đạo Kim Đan!" "Trên Thiên Nhân chính là Kim Đan chi cảnh!" "Kim Đan phân Cửu Chuyển, đây là một quá trình không ngừng áp súc đề thuần, tương ứng võ đạo ý chí cũng phân cửu giai!" "Võ đạo ý chí càng mạnh, tu luyện càng dễ dàng, nếu ngươi hiện tại võ đạo ý chí đạt tới cửu giai, trực tiếp liền có thể ngưng tụ Kim Đan, thậm chí một bước lên trời, trực tiếp cửu chuyển, trở thành Cửu Chuyển Kim Đan cường giả!" ... "Võ đạo ý chí, Võ Đạo Kim Đan..." Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử và Mị Tuyên nghe đến như si như say, một cánh cửa hoàn toàn mới mở ra trước mặt bọn hắn, vui mừng khôn xiết. "Thế giới này sau khi tấn thăng, cực hạn hẳn là ở Nhất Chuyển Kim Đan cảnh, các ngươi ở thế giới này tối đa cũng chỉ đạt đến tầng thứ này.

Nếu đi theo Trẫm, Trẫm có thể mang các ngươi đi tới thế giới cao cấp hơn, đừng nói Kim Đan, chính là trên Kim Đan cũng không phải vấn đề!" Nhìn ba người đang kích động, Diệp Đông Hoàng đưa ra cành ô liu!

Còn về phần Mị Tuyên, lát nữa sẽ thành nữ nhân của hắn rồi, không cần chiêu lãm! "Bắc Minh Tử (Quỷ Cốc Tử, Tuân Phu Tử) bái kiến Chúa công!" Ba người do dự một chút, toàn bộ bái nói.

Bọn hắn vừa mới nhận được sự chỉ điểm của Diệp Đông Hoàng, nợ nhân tình lớn, mà Diệp Đông Hoàng lại là một bá chủ, loại người này thuận người thì sống, nghịch người thì chết, không thể vì hắn sở dụng, mười phần thì có tám chín phần sẽ bị trừ khử!

Sự thật máu chảy đầm đìa của Sở Nam Công còn bày ra trước

mắt!

Ba người bọn hắn tuy rằng tu vi tăng lên, nhưng Diệp Đông Hoàng cũng đồng dạng như thế, ba người bọn hắn liên thủ cũng tuyệt đối không phải đối thủ.

Quan trọng hơn là, đối với khát vọng võ đạo, bọn hắn tuy rằng biết cảnh giới phía sau, nhưng không có công pháp, không thể đi tới thế giới cao cấp hơn, vẫn như cũ vô dụng!

Hơn nữa nhìn thấy mà ăn không được, càng khó chịu!

Trừ thần phục, bọn hắn không còn lựa chọn nào khác! "Ngày sau các ngươi sẽ hiểu lựa chọn hôm nay chính xác đến mức nào, đây là Vạn Đạo Kinh mà Trẫm tu luyện, liền ban cho các ngươi làm lễ ra mắt!" Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu, lấy ra ba bản Vạn Đạo Kinh dùng Vạn Đạo Chân Ý nâng đưa tới trước mặt ba người. "Đa tạ Chúa công!" Nghe được là công pháp tu luyện của Diệp Đông Hoàng, ba người đại hỉ, bọn hắn tuy rằng không nhất định có thể tu luyện, nhưng tham khảo một chút cũng tốt.

Thực lực của Diệp Đông Hoàng, bọn hắn có mắt cùng thấy!

Cường đại đến đáng sợ! "Cứ như vậy liền đem mấy lão gia hỏa đều thu phục rồi?" Trong lòng Mị Tuyên chấn hám, đôi mắt đẹp si ngốc nhìn sườn mặt tuấn mỹ bá khí của Diệp Đông Hoàng, một trận thất thần. "Các ngươi đi Đại Lương đợi Trẫm!" Diệp Đông Hoàng giao phó xong, ôm Mị Tuyên trở lại vị trí đỗ xe trước đó! "Thủ lĩnh!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng ôm Mị Tuyên, Diễm Phi và Nguyệt Thần như bị sét đánh, khó có thể tin.

Chương 269

"Thế nào?

Người ta cũng không có ăn nói lung tung!" Diễm Linh Cơ đôi chân dài miên man bước động, thong thả tiến lên, đi ngang qua Diễm Phi và Nguyệt Thần, liếc các nàng một cái, đắc ý cười một tiếng. "Diệp Đông Hoàng, buông Thủ lĩnh ra!" Diễm Phi và Nguyệt Thần thẹn quá hóa giận, không để ý tới Diễm Linh Cơ, tiến lên quát.

Các nàng không tin Mị Tuyên là tự nguyện, khẳng định là bị cưỡng ép!

Các nàng đoán không sai, ban đầu đích xác không phải tự nguyện, nhưng hiện tại mà... "Diễm Phi, Nguyệt Thần, không được vô lễ, về sau Âm Dương Gia hiệu trung Hầu gia, còn không xin lỗi!" Mị Tuyên phượng mâu quét qua, uy nghiêm khủng bố tràn ngập mà ra.

Lửa giận trong lòng Diễm Phi và Nguyệt Thần lập tức bị dội một gáo nước lạnh, môi đỏ khẽ mở, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là không có nói ra. "Vâng, Thủ lĩnh!" Các nàng biết Mị Tuyên nói một không hai, tại Âm Dương Gia có quyền uy tuyệt đối, nàng nói hiệu trung Diệp Đông Hoàng, vậy thì nhất định phải hiệu trung Diệp Đông Hoàng! "Diễm Phi (Nguyệt Thần) bái kiến Hầu gia, thỉnh Hầu gia thứ tội!" Hai người doanh doanh thi lễ, trong lòng ủy khuất đồng thời càng thêm tò mò, không biết Diệp Đông Hoàng dùng biện pháp gì, cư nhiên mới một lát liền đem Thủ lĩnh của các nàng thuyết phục rồi!

Diệp Đông Hoàng này thật sự thần thánh, lợi hại như vậy sao?

Nếu các nàng biết Diệp Đông Hoàng đi ra ngoài một lát này, không chỉ thuyết phục Mị Tuyên, còn diệt Sở Nam Công, thu phục ba người Quỷ Cốc Tử, e rằng sẽ càng thêm kinh hãi!

Những người này người nào không phải đứng tại đỉnh cao thế giới, tiếu ngạo thế gian, nhưng hôm nay đều bị Diệp Đông Hoàng thu phục! "Không có lần sau, đi thôi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, mang theo mọi người lên xe ngựa tiếp tục đi đường.

Anh Ca đánh xe, trong xe ngựa so với lúc đến nhiều hơn bốn người —— Mị Tuyên, Diễm Phi, Nguyệt Thần và Công Tôn Lệ Cơ, cộng thêm trước đó Diễm Linh Cơ, Kinh Nghê và Ngụy Tiêm Tiêm, có thể nói oanh oanh yến yến, trăm hoa đua nở.

Cũng may xe ngựa của Diệp Đông Hoàng đủ rộng rãi, cộng thêm Diệp Đông Hoàng tổng cộng tám người cũng không chen chúc!

Trên đường đi, mọi người cũng biết thân phận của Mị Tuyên, không chỉ là Thủ lĩnh Âm Dương Gia, còn là nữ đế La Võng, muội muội của Đại Tần Tuyên Thái Hậu từng lừng lẫy một thời.

Đối với thân phận của Mị Tuyên, ngoại trừ Diệp Đông Hoàng, bao quát cả Diễm Phi và Nguyệt Thần ở bên trong đều kinh ngạc không thôi! ...

Một ngày sau.

Diệp Đông Hoàng mang theo chúng nữ đi tới Đại Lương nước Ngụy, tạm trú tại phủ Tư Không Ngụy Dung. "Bái kiến Chúa công, Chúa công đại giá quang lâm, khiến cho kẻ hèn này vẻ vang cho kẻ hèn này!" Ngụy Dung vẻ mặt nịnh nọt, khí tức chân chó hiển lộ không bỏ sót, hấp tấp nghênh đón! "Đứng lên đi, không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, mang theo mọi người vào cửa.

Lúc này, đám người Quỷ Cốc Tử đã sớm đến Đại Lương chờ đợi cũng tiến lên bái kiến.

Giờ phút này đối với Diệp Đông Hoàng càng là tâm phục khẩu phục!

Bởi vì bọn hắn đều đã xem Vạn Đạo Kinh, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng hào phóng như thế, hung khâm khí phách khiến người ta thán phục! "Quỷ Cốc Tử, Tuân Phu Tử, Bắc Minh Tử!" Nhìn thấy ba người Quỷ Cốc Tử bái kiến Diệp Đông Hoàng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Diễm Phi và Nguyệt Thần há to, phảng phất có thể nhét vào một quả trứng gà, đôi mắt khó có thể tin tràn đầy chấn hám!

Là tuyệt đối cao tầng của Âm Dương Gia, các nàng biết rõ sự lợi hại của ba người Quỷ Cốc Tử, đây là cường giả khủng bố cùng một cấp bậc với Thủ lĩnh của các nàng!

Không nghĩ tới cường giả như vậy cư nhiên thần phục Diệp Đông Hoàng!

Giờ khắc này, các nàng tựa hồ có chút hiểu được vì cái gì Mị Tuyên sẽ đi theo Diệp Đông Hoàng rồi!

Giờ khắc này, ánh mắt các nàng nhìn Diệp Đông Hoàng thay đổi, trong tò mò mang theo nồng đậm kính sợ! ...

Ngày hôm đó, Ngụy Vương lần thứ ba phát bố chiếu thư, chiêu cáo thiên hạ thiền vị cho Diệp Đông Hoàng, thỉnh Diệp Đông Hoàng lấy thiên hạ thương sinh làm niệm kế thừa vương vị.

Triệu Vương cũng đồng dạng phát bố chiếu thư lần thứ hai, chiêu cáo thiên hạ thiền vị cho Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng không có đáp lại, thiên hạ phong vân càng diễn càng liệt!

Bất quá Diệp Đông Hoàng tuy không có đáp lại, nhưng các loại chuẩn bị cũng đều đang tiến hành hừng hực khí thế.

Thủ hạ đại quân thay đổi trang bị, lệ binh mạt mã, tùy thời chuẩn bị xuất chiến! ...

Đêm tối, đầy sao như nước.

Trong tẩm cung, suối chảy róc rách, cỏ cây xanh xanh, hoa đoàn cẩm tộc, lục ý dạt dào.

Mị Tuyên ngồi bên bờ suối nhỏ, một đôi chân ngọc trắng nõn không tì vết tự nhiên buông xuống, đong đưa trong dòng suối, tinh xảo nhỏ nhắn.

Nàng thân đoạn đẫy đà, đường cong thướt tha, ngọc thủ ôn nhuận, tóc vàng xõa eo, khuôn mặt trái xoan đại khí đoan trang, lông mày ngọa tàm phối hợp một đôi mắt đan phượng, ung dung hoa quý.

Kim mâu phượng bào, thúc quan mà đứng!

Bách điểu chi hoàng, phong hoa tuyệt đại!

Diệp Đông Hoàng đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn lưu ly phượng mâu, dung nhan tinh xảo của nàng, nhàn nhạt u hương nữ tử quanh quẩn.

Nơi này nhìn như là thảo nguyên khe suối, kỳ thật chỉ là tại phòng gian phòng ngủ, thảo nguyên dòng suối chẳng qua là Âm Dương Chân Ý của Mị Tuyên diễn hóa mà thành, không phải là thật.

Âm Dương hóa Ngũ Hành, Ngũ Hành hóa thế giới!

Bất quá, những thứ này cự ly nàng còn quá xa! "Hầu gia thật đúng là nóng vội!" Bị Diệp Đông Hoàng ôm vào trong ngực, Mị Tuyên liếc hắn một cái, lại cũng không phản kháng. "Đối mặt nữ nhân như nàng, nam nhân nào không nóng vội?" Diệp Đông Hoàng đưa tay nắm lấy cái cằm trắng nõn của nàng, hơi nâng lên, nhìn vào mắt nàng, chính là mỹ nhân như ngọc, tú sắc khả xan.

Diệp Đông Hoàng nữ nhân rất nhiều, các loại tuyệt sắc đều có, chiếm hữu nữ nhân cấp bậc nữ thần như Mị Tuyên, sự thỏa mãn trong tâm lý còn nhiều hơn nhiều so với thỏa mãn trên sinh lý! "Bản cung năm nay thế nhưng là đã hơn một trăm tuổi rồi nha?" Mị Tuyên

đôi mắt đẹp chớp chớp, tinh nghịch nói, giờ phút này trước mặt Diệp Đông Hoàng, hiếm thấy lộ ra một tia tư thái tiểu nữ nhi. "Nàng cũng biết Trẫm bao lớn?" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên cười một tiếng, hơn một trăm tuổi tính là gì, hắn hiện tại cộng lại các thế giới cũng có hơn một trăm tuổi.

Chính cái gọi là nữ đại tam thiên, vị liệt tiên ban; nữ đại tam vạn, Vương Mẫu mớm cơm; nữ đại tam thập vạn, Phật Tổ trước cửa đứng...

Tu vi càng cao, tuổi tác chính là con số, chờ sau khi thành tiên, sinh mệnh vĩnh hằng, tuổi tác liền không còn ý nghĩa! "Ngươi bao lớn?" Mị Tuyên có chút tò mò, nàng tra được tư liệu là Diệp Đông Hoàng xuất hiện mười sáu năm trước, khi đó tu vi ước chừng tại Thiên Nhân trung kỳ.

Lấy thiên phú của Diệp Đông Hoàng, khi đó đại khái hai mươi tuổi, cộng lại cũng chỉ hơn ba mươi tuổi!

Đương nhiên, cũng có khả năng Diệp Đông Hoàng sớm đã là tuyệt thế cường giả, là một cái lão cổ đổng, chỉ là trước kia không ai biết! "Hai mươi!" Diệp Đông Hoàng cười nói! "Kẻ lừa đảo!" Mị Tuyên mới không tin, cái này cũng quá qua loa rồi, cho Diệp Đông Hoàng một cái xem thường phong tình vạn chủng, phong tình trong cái liếc mắt ấy thật sự là kinh tâm động phách, đẹp không sao tả xiết! "Nàng có biết hay không bộ dạng này của nàng rất khiến người ta phạm tội?" Trong lòng Diệp Đông Hoàng nóng lên, nâng khuôn mặt tươi cười của nàng lên, khẽ cười nói: "Hôm nay Trẫm thu yêu tinh nhà nàng!" Không cho Mị Tuyên cơ hội mở miệng, Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn lên!

Một đêm mây mưa, Vu Sơn mấy độ!

Cho dù nữ thần cũng đồng dạng bị kéo vào hồng trần. ...

Đại Việt, Hàm Dương, Vương cung.

Diệp Đông Hoàng xuân phong đắc ý, nhưng rất nhiều người lại là trằn trọc, căn bản ngủ không được.

Tần Vương Doanh Chính chính là một trong số đó!

Lúc này trước người hắn còn đứng hai người, một tướng quân mặc thiết giáp, thân ảnh thẳng tắp, khí tức lăng lệ, uyển như một thanh tuyệt thế sát kiếm!

Chính là Đại Tần danh tướng Sát Thần Bạch Khởi!

Một người khác chính là Tướng quốc Lã Bất Vi hiện nay! "Chuyện hôm nay, các ngươi thấy thế nào?" Đôi mắt uy nghiêm của Doanh Chính ẩn tàng sự bất an sâu sắc, theo động tác của Diệp Đông Hoàng, hắn đối với thế lực của Diệp Đông Hoàng cũng hiểu rõ càng ngày càng nhiều.

Nhưng hiểu càng nhiều, càng cảm giác Diệp Đông Hoàng khủng bố, thâm sâu khó lường! "Hồi Đại Vương, hôm nay rất nhiều người đều tu vi đột phá, thiên địa tựa hồ biến mạnh hơn.

Căn cứ thám tử đa phương dò xét, nguyên nhân dẫn đến thiên địa biến hóa nãi là biên cảnh Hàn - Ngụy có dao động sức mạnh chí cường, sau đó thiên địa liền phát sinh biến hóa!" Lã Bất Vi tiến lên một bước, trầm ngâm nói: "Mà thời gian kia, vừa vặn là thời gian Diệp Đông Hoàng đi ngang qua, tuy rằng khó có thể tin, nhưng mười phần thì có tám chín phần không thoát khỏi quan hệ với Diệp Đông Hoàng!" "Mạt tướng cùng Lã tướng cách nhìn nhất trí, Diệp Đông Hoàng không trừ, tất là tai họa của Đại Tần!" Thanh âm Bạch Khởi leng keng, một cỗ túc sát chi khí tràn ngập toàn bộ không gian, bây giờ tu vi hắn đã đạt tới Thiên Nhân cửu trọng, tự tin Diệp Đông Hoàng có lợi hại hơn nữa, hắn cũng có sức đánh một trận!

Thậm chí đại quân quân trận gia trì, hắn nắm chắc đánh bại Diệp Đông Hoàng! "Mông Vũ cùng Vương Tiễn đã soái binh tiến công Hàn

Quốc cùng Ngụy Quốc, đến lúc đó liền có thể nhìn ra thực lực của Diệp Đông Hoàng!" "Diệp Đông Hoàng chưởng khống Hàn Ngụy Triệu đã thế tại tất hành, Yến Quốc cùng Tề Quốc căn bản ngăn không được Diệp Đông Hoàng, bây giờ chúng ta tốt nhất nên lấy xuống Sở Quốc trước!" Bạch Khởi kiến nghị nói.

Hắn cảm thấy, nếu Mông Vũ và Vương Tiễn không thể nhất cử đánh bại Diệp Đông Hoàng, sẽ hình thành một cục diện đối trì.

Lấy xuống Sở Quốc cũng là vì tính toán lâu dài, hơn nữa có Sở Quốc ở một bên hổ thị đăm đăm, bọn hắn cũng không thể tập trung tâm tư và binh lực đối phó Diệp Đông Hoàng! "Chỉ cần hai mươi vạn đại quân, trong vòng hai tháng Mạt tướng tất nhiên lấy xuống Sở Quốc!" Bạch Khởi bảo đảm nói.

Chương 270

Chỉ cần lấy xuống Sở Quốc, thiên hạ liền còn lại Đại Việt và Diệp Đông Hoàng hai hổ tranh nhau! "Tốt, Quả nhân liền cấp cho Bạch tướng quân hai mươi vạn đại quân, chờ Bạch tướng quân khải hoàn!" Doanh Chính suy nghĩ một chút, đồng ý thỉnh cầu của Bạch Khởi.

Hắn cũng cảm giác tiêu diệt Sở Quốc trước là tốt nhất, Lã Bất Vi cũng không có phản đối.

Bọn hắn hiện tại đều biết Diệp Đông Hoàng khó đối phó hơn Sở Quốc, trước nuốt mất Sở Quốc, tráng đại bản thân, lại cùng Diệp Đông Hoàng quyết chiến! ...

Ngụy Quốc, Đại Lương, Ngụy phủ. "Thế nào?

Trẫm không lừa nàng chứ?" Diệp Đông Hoàng ôm ngọc thể kiều nhuyễn ôn nhuận của Mị Tuyên, nhìn đôi mắt lưu ly tràn đầy doanh doanh thủy quang cùng mị ý của nàng, chớp chớp mắt, cười nói.

Chiếm hữu nữ nhân tựa như nữ thần Mị Tuyên này, Diệp Đông Hoàng thân tâm phá lệ thỏa mãn, mà Âm Dương Chân Ý viên mãn của nàng cùng với Nguyên Âm chi lực tích lũy hơn một trăm năm đều để hắn được lợi không nhỏ.

Vạn Đạo Chân Ý dung hợp thôn phệ Âm Dương Chân Ý của Mị Tuyên lớn mạnh không ít, nhục thân cũng tại dưới sự tẩy rửa của dòng Nguyên Âm chi lực bàng đại kia, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể từ Linh Thể Cảnh trung kỳ đỉnh phong, thoáng cái tấn thăng đến Linh Thể Cảnh đỉnh phong.

Bây giờ hắn quang bằng nhục thân cũng có thể đánh nổ cường giả Thiên Nhân viên mãn!

Có thể nói người tài lưỡng đắc, một vốn bốn lời!

Còn phụ đái Âm Dương Gia làm của hồi môn, Diệp Đông Hoàng rốt cục minh bạch cái gì gọi là cơm chùa thật thơm, tuy rằng hắn không ăn!

Nếu là đổi thành một tiểu nhân vật bình thường, kia nhưng chính là một bước lên trời rồi!

Bất quá, tiểu nhân vật bình thường cũng không thể chinh phục nữ nhân này, giống như La Võng sát thủ Yểm Nhật khiến bảy nước nghe tin đã sợ mất mật cũng bất quá chỉ là một con liếm cẩu, liếm đến chết vẫn hai bàn tay trắng.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng thu hoạch được chỗ tốt cực lớn, Mị Tuyên đồng dạng không ít, nhục thân nàng tăng cường một đoạn dài, võ đạo ý chí cũng sắp ngưng tụ, không được bao lâu liền có thể tấn thăng Võ Đạo Kim Đan cảnh. "Kẻ lừa đảo!" Môi đỏ Mị Tuyên khẽ mở, khuôn mặt ửng hồng tươi cười tựa giận tựa hờn, tràn đầy phong tình dụ người! "Trẫm lừa nàng chỗ nào rồi?

Hay là nàng lại đo một chút?" Diệp Đông Hoàng ghé vào tai nàng, nắm lấy bàn tay trắng nõn của Mị Tuyên, mang theo một tia ý cười. "Căn bản không chỉ hai mươi!" Mị Tuyên vũ mị cười một tiếng, khiến Diệp Đông Hoàng không khỏi sửng sốt, quả nhiên nữ thần có cao quý cao lãnh hơn nữa, giờ phút này cũng sẽ đọa nhập phàm trần.

Mà sau khi đọa nhập phàm trần, còn biến thành lão tài xế!

Nhìn bộ dáng phong tình vạn chủng động lòng người của nàng, Diệp Đông Hoàng cũng bị nàng một câu trêu chọc nổi lên hứng thú, cơm trưa không cần ăn!

Dù sao đến cảnh giới này của bọn hắn, một năm nửa năm không ăn cơm cũng không ảnh hưởng! "Cái miệng nhỏ này của nàng thật

ngọt, Trẫm lại hảo hảo khen thưởng nàng!" Diệp Đông Hoàng cúi người hôn một cái, một cỗ u hương độc đáo của nữ tử quanh quẩn chóp mũi, thấm vào ruột gan.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, từ nay quân vương bất tảo triêu.

Ôn hương nhuyễn ngọc, oanh ca yến ngữ!

Thời gian một buổi sáng, nhoáng một cái đã qua!

Tiếp cận buổi chiều, Diệp Đông Hoàng và Mị Tuyên mới từ trong phòng ngủ khoan thai đi ra.

Giờ phút này Mị Tuyên so với trước đó biến hóa rất lớn.

Khuôn mặt tươi cười vốn cao lãnh mang theo một tia hồng hà hạnh phúc, dung quang hoán phát, thiếu đi một tia băng lãnh bất cận nhân tình, nhiều hơn một tia mị thái và thỏa mãn. "Xong, Thủ lĩnh hoàn toàn luân hãm rồi, nam nhân có tốt như vậy?" Nhìn thấy Mị Tuyên đi ra, Diễm Phi và Nguyệt Thần một mực âm thầm chú ý trong lòng than một tiếng, đối với Diệp Đông Hoàng càng thêm tò mò. ...

Thời gian từng ngày trôi qua, Diệp Đông Hoàng tạm thời ở tại Ngụy phủ, nhưng thiên hạ đều ở trong lòng bàn tay.

Cao thủ Âm Dương Gia cũng gia nhập dưới trướng Diệp Đông Hoàng.

Diễm Phi, Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh bọn người sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, sự bất mãn vốn có trong lòng biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là tâm phục khẩu phục.

Công pháp càng cường đại, người ta càng là giấu làm của riêng, nhưng mà Diệp Đông Hoàng lại đem Vạn Đạo Kinh truyền cho các nàng, khí phách ấy, có mấy người có thể so sánh?

Công Tôn Lệ Cơ mấy ngày nay vì gia gia Công Tôn Vũ bị giết, Kinh Kha mất tích, tâm tình rất hạ thấp! "Hầu gia!" Công Tôn Lệ Cơ nhào vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp doanh doanh. "Yên tâm, về sau còn có Trẫm!" Nâng lên khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ của Công Tôn Lệ Cơ, nhìn đôi mắt thu thủy phiếm vụ khí của nàng, đầu ngón tay Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng lau ở khóe mắt nàng, an ủi. "Hầu gia, cảm ơn ngài!" Mâu tử Công Tôn Lệ Cơ khẽ run, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng ấm áp, phảng phất trong đêm tối nhìn thấy một tia ánh rạng đông, xua tan khói mù trong lòng, minh mị, ấm áp.

Diệp Đông Hoàng nâng gương mặt nàng lên, cúi đầu hôn một cái.

Nữ nhân là liều thuốc tốt nhất của nam nhân, ngược lại, cũng là như thế!

Có thể chuyển dời lực chú ý, có thể đem bi thương, ủy khuất trong lòng đều phát tiết ra ngoài!

Thân thể mềm mại của Công Tôn Lệ Cơ run lên, đưa tay ôm lấy Diệp Đông Hoàng.

Cuồng phong, bạo vũ.

Xuân triều đái vũ vãn lai cấp, dã độ vô nhân ngã tự hoành! ...

Ngày thứ hai.

Công Tôn Lệ Cơ đến buổi chiều mới khoan thai rời giường, trong mắt bi thương ít đi rất nhiều, sắc mặt hồng nhuận, vinh quang hoán phát, nhìn càng thêm mỹ lệ động lòng người.

Nam nhân là thuốc bổ tốt nhất của nữ nhân, trải qua Diệp Đông Hoàng tư nhuận, Công Tôn Lệ Cơ thanh thuần thiếu đi vài phần ngây ngô, nhiều hơn vài phần thành thục, tăng thêm vài phần hương vị nữ nhân.

Mấy ngày tiếp theo, sự tình của Diệp Đông Hoàng cũng nhiều lên.

Triệu Vương lần thứ ba chiêu cáo thiên hạ, thiền vị cho Diệp Đông Hoàng.

Ngày hôm đó, Diệp Đông Hoàng một mực không có đáp lại cũng chính thức chiêu cáo thiên hạ, ba ngày sau tại Đại Lương đăng cơ làm Vương, ba nước Hàn - Ngụy - Triệu hợp nhất làm một.

Trong chốc lát, thiên hạ chấn động, tuy rằng sớm đã đoán được, nhưng Diệp Đông Hoàng chính thức chiêu cáo thiên hạ, vẫn như cũ khiến người ta chấn hám!

Đại Lương trở nên náo nhiệt, vô số thám tử nhao nhao dũng mãnh tiến vào thành, vô số giang hồ võ giả nhao nhao chạy tới Đại Lương, muốn nhìn một chút phong thái của Diệp Đông Hoàng.

Đại Lương thành nhanh chóng giới bị, từng hàng binh sĩ khoác áo giáp cầm binh khí đi lại tuần tra, tràn ngập túc sát, phòng ngừa có người gây sự.

Vạn chúng chú mục bên trong, ba ngày thời gian, nhoáng một cái đã qua!

Bởi vì tình thế khẩn trương, đại điển đăng cơ hôm nay, những đại tướng trấn thủ biên cảnh như Bạch Diệc Phi, Ngụy Cương của Ngụy Quốc, Lý Mục của Triệu Quốc cũng không có đến, chủ yếu lấy văn thần chiếm đa số.

Diệp Đông Hoàng thân khoác áo bào vàng cửu long, đầu đội bình thiên quan, mười hai chuỗi ngọc rủ xuống, uy nghiêm bá khí.

Phía dưới là Trương Khai Địa, Ngụy Dung cùng các đại thần các nước, bây giờ đều xác nhập một đường. "Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết: Xuân Thu Ngũ Bá, Chiến Quốc Thất Hùng, chiến loạn không ngừng, sinh linh lầm than, xương trắng đầy đất, tiếng kêu than dậy trời..." "May có thiên mệnh chi chủ Diệp Đông

Hoàng, tìm tiên lương, thuật tạo giấy, cải nông cụ...

Công áp Tam Hoàng, đức cái Ngũ Đế, vì thiên hạ nhất thống, tiêu trừ chiến tranh, nay thuận thiên ứng mệnh, đăng cơ làm Vương, lập Đại Việt Đế Quốc, xưng Hoàng Đế..." Theo chiếu thư đăng cơ tuyên bố, quần thần sắc mặt trướng hồng, kích động không thôi.

Trong bọn họ rất nhiều người là bị Vạn Đạo Đế Mâu của Diệp Đông Hoàng thu phục, đối với Diệp Đông Hoàng tràn ngập cuồng nhiệt sùng bái.

Bây giờ Diệp Đông Hoàng xưng Hoàng Đế, có thể xưng thiên cổ chưa từng có, bọn hắn cũng tin tưởng Diệp Đông Hoàng tất sẽ nhất thống thiên hạ, thành tựu thiên cổ bá nghiệp, sự hưng phấn kích động trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Bái kiến Hoàng Đế bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Quần thần hô to, thanh âm khàn cả giọng, đãng khí hồi tràng! "Bái kiến Hoàng Đế bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Bên ngoài hoàng cung, vô số giáp sĩ quỳ bái hô to, hội tụ thành cuồn cuộn hồng lưu, xông thẳng lên trời. "Bái kiến Hoàng Đế bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Sau đó toàn bộ dân chúng thành Đại Lương quỳ bái hô to, vô số võ giả đến xem náo nhiệt nhiệt huyết khuấy động, sinh ra một loại cảm giác đại trượng phu phải như thế.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người hâm mộ ghen ghét nhìn không quen, trong lòng cười nhạo, cho rằng Diệp Đông Hoàng quá cuồng vọng, quả thực là coi anh hùng thiên hạ như không.

Đương nhiên, thiên hạ bây giờ, cũng chỉ có Đại Tần có thể cùng Diệp Đông Hoàng chống lại.

Tại giai đoạn Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đăng cơ xưng đế này, Bạch Khởi đã suất lĩnh hai mươi vạn đại quân thế như chẻ tre, công nhập Sở Quốc.

Mà ngay tại ngày Diệp Đông Hoàng đăng cơ này, Bạch Khởi suất quân công phá đô thành Thọ Xuân của Sở Quốc, bắt giữ Sở Vương, Sở Quốc tuyên cáo diệt vong.

Cũng không biết là cố ý hay là trùng hợp!

Diệp Đông Hoàng nếu là biết, khẳng định cho rằng là cố ý, đang hướng hắn thị uy! "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng ngồi tại Kim Loan điện, ánh mắt uy nghiêm quan sát quần thần, thanh âm đạm mạc bình tĩnh vang lên. "Tạ Bệ hạ!" Quần thần đứng dậy, túc nhiên mà đứng.

Tiếp theo chính là phong thưởng bá quan, Minh Châu, Tử Nữ và Mị Tuyên được phong làm Hoàng Hậu.

Tuy rằng mọi người cảm giác ba vị Hoàng Hậu có chút lạ, nhưng quyết định của Diệp Đông Hoàng bọn hắn cũng không thể thay đổi.

Có thực lực, chính là tùy hứng!

Chương 271

Lấy thực lực của Diệp Đông Hoàng hiện nay, cho dù là Đại Tần, hắn cũng có thể trong khoảnh khắc san bằng, không sợ hãi gì, đây cũng là nguyên nhân hắn dám trực tiếp xưng Hoàng Đế.

Diễm Linh Cơ, Kinh Nghê, Hồ Mị Nhi bọn người cũng đều nhất nhất cho một cái danh phận, những thứ này chỉ là tạm thời, chờ trở lại chủ thế giới, sẽ một lần nữa phong lại một lần.

Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử và Tuân Phu Tử treo một cái danh đầu Đế quốc cung phụng!

Văn võ bá quan đạt được phong thưởng, vui vẻ hòa thuận, mà tin tức nơi này cũng giống như phong bạo quét sạch thiên hạ.

Tần Vương Doanh Chính cũng tại đệ nhất thời gian đạt được tin tức! "Xưng Hoàng Đế?

Thật sự là uy phong thật to!" Doanh Chính giận không kềm được, bây giờ hắn là Vương, đối phương xưng Hoàng, có loại cảm giác bị đè đầu một bậc, quan trọng hơn là hắn cảm giác danh hiệu này hẳn là của hắn! "Truyền lệnh Mông Vũ, Vương Tiễn nhanh chóng tiến công Hàn Quốc, đồng thời để Bạch Khởi bắc thượng, cùng nhau giáp công!" Doanh Chính truyền lệnh xuống, đại quân Mông Vũ và Vương Tiễn khai động, trong chốc lát hấp dẫn vô số ánh mắt!

Diệp Đông Hoàng tự nhiên cũng nhận được tin tức, để Bạch Diệc Phi suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân nghênh chiến.

Bốn mươi vạn đại quân này, trong đó hai mươi vạn Bạch Giáp Quân, hai mươi vạn Huyền Vũ Quân.

Đều là tinh nhuệ do Diệp Đông Hoàng bồi dưỡng, đều tu luyện

Vạn Đạo Kinh, trang bị chiến giáp và binh khí tốt nhất, bất luận tố chất nhân viên hay là trang bị, tuyệt đối treo lên đánh đại quân Đại Tần.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng còn đem Bắc Minh Tử phái qua áp trận, có thể nói vạn vô nhất thất!

Bị động chịu đòn, không phải tính cách của Diệp Đông Hoàng, hắn mệnh lệnh Điển Khánh và Mai Tam Nương suất lĩnh bốn mươi vạn Huyền Giáp Quân nam hạ nghênh chiến Bạch Khởi.

Võ công Bạch Khởi rất cao, có quân trận gia trì, Điển Khánh và Mai Tam Nương ước chừng không phải đối thủ, nhân đó Diệp Đông Hoàng đem Quỷ Cốc Tử phái đi qua!

Phái ra hai lộ đại quân xong, Diệp Đông Hoàng cũng không có dừng bước lại, lại để Ngụy Cương suất lĩnh ba mươi vạn Ngụy Vũ Tốt và Lý Mục suất lĩnh ba mươi vạn đại quân cùng một chỗ kính trực đánh tới Đại Tần.

Chỉ cần diệt Đại Tần, tắc thiên hạ đại định!

Hai bên hơn một trăm vạn đại quân đầu nhập, khiếp sợ tất cả mọi người!

Toàn bộ thiên hạ đều có loại áp lực sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Tất cả mọi người đều biết, thiên hạ này sắp nghênh đón một vị bá chủ.

Thiên hạ phân liệt mấy trăm năm rốt cục muốn nghênh đón thống nhất!

Không phải Đại Tần Đế Quốc thì chính là Đại Việt Đế Quốc!

Mà còn lại Tề Quốc và Yến Quốc trốn ở góc tường run lẩy bẩy, trong lòng cầu khẩn Đại Tần và Diệp Đông Hoàng lưỡng bại câu

thương! ...

Biên cảnh Hàn - Sở.

Đại quân đen nghìn nghịt liên miên mấy chục dặm, tinh kỳ phần phật, che khuất bầu trời.

Điển Khánh và Mai Tam Nương suất lĩnh bốn mươi vạn Huyền Giáp Quân chỉnh tề nghiêm túc, đao thương sáng loáng hàn quang lấp lánh.

Mười sáu năm thời gian, hai người dưới sự bồi dưỡng của Diệp Đông Hoàng, tu vi tăng vọt, như nay đã là Thiên Nhân thất trọng, tu luyện Vạn Đạo Kinh và Âm Dương Huyền Giáp Công của Phi Giáp Môn, có thể xưng đồng đầu thiết tí, bách chiến vô thương.

Điển Khánh thân thể khôi ngô, tay cầm hai thanh đoản đao nặng nề to như cánh cửa, uyển như một cái cự vô bá.

Mai Tam Nương thân thể kiều tiểu, lồi lõm có hứng thú, làn da màu đồng cổ tràn ngập sức mạnh, anh tư hiên ngang.

Tại trước người hai người còn có một thanh niên tuấn lãng bất phàm, thanh niên tay cầm một thanh trường kiếm màu đen, ánh mắt thâm thúy, khí chất bất phàm.

Hắn chính là đại đệ tử của Diệp Đông Hoàng - Hàn Phi, bây giờ tu vi đồng dạng đạt tới Thiên Nhân thất trọng, kỳ thật hắn mới tính là thống soái của cánh quân Huyền Giáp này.

Dù sao Điển Khánh và Mai Tam Nương dũng vũ có thừa, mưu lược không đủ, xung phong hãm trận tự là sở hướng phi mỹ, nhưng thống soái bốn mươi vạn đại quân thì có chút không đủ!

Tại đối diện bọn hắn, nãi là hai mươi vạn đại quân do Bạch Khởi thống suất, tuy rằng nhân số kém gấp đôi, nhưng khí thế vẫn như cũ như cầu vồng, không chút nào yếu thế!

Bạch Khởi một thân chiến giáp màu đen, tay cầm một thanh trường thương, khí thế ngập trời, cho dù đối mặt địch nhân gấp hai lần, vẫn như cũ không hề khiếp sợ, chiến ý ngang dương! "Giết!" "Giết!" Đến lúc này, cũng không có gì dễ nói!

Chỉ có một chữ!

Cán!

Hai bên đại quân cùng nhau gầm thét, bước những bước chân leng keng chỉnh tề có tự, uyển như một đạo hồng lưu xông về phía trước chém giết.

Điển Khánh và Mai Tam Nương một ngựa đi đầu, xông vào trước nhất, uyển như một thanh đao nhọn, không gì không phá.

Bạch Khởi cưỡi chiến mã, tay cầm trường thương, đồng dạng xông vào trước nhất đại quân, uyển như một thanh lợi kiếm.

Oanh!

Oầm oầm!

Trong khoảnh khắc, hai bên đại quân va chạm cùng một chỗ, đoản binh tương tiếp, huyết nhục văng tung tóe, máu chảy thành sông, một nháy mắt va chạm này, hai bên ít nhất tử thương mấy vạn.

Giáp sĩ vị trí phía trước nhất tại thời khắc tiếp xúc này, cơ bản lập tức liền bị nghiền nát, sinh mệnh vào lúc này lộ ra vưu vi yếu ớt.

Trường thương Bạch Khởi quét ngang, uyển như nộ long vẫy đuôi, hung hăng rút về phía Điển Khánh và Mai Tam Nương.

Hai người giơ lên binh khí ngăn cản, lại cảm giác một cỗ sức mạnh khủng bố như bài sơn đảo hải mãnh liệt đánh tới, thân thể cường hoành trong nháy mắt bị đánh bay.

Bất quá hai người thân thể cường đại, cho dù Bạch Khởi có tu vi

Thiên Nhân cửu trọng và đại quân khí thế gia thành, cũng chỉ là một thương đánh bay hai người, không có làm bị thương bọn hắn.

Giờ phút này, đại quân xông pha chiến đấu cùng một chỗ, Huyền Giáp Quân tu luyện Vạn Đạo Kinh và hoành luyện ngoại công, nhục thân cường hoành, sức mạnh khủng bố, một đao có thể bổ người thành hai nửa!

Còn trang bị áo giáp và binh khí viễn siêu Tần quân, cộng thêm ưu thế nhân số, trong nháy mắt thành áp đảo tính ưu thế. "Làm sao có thể mạnh như vậy?" "Diệp Đông Hoàng ngắn ngủi mười sáu năm làm sao bồi dưỡng được quân đội cường đại như thế?" Bạch Khởi trong lòng chấn hám, đầy rẫy nghi hoặc, không nghĩ tới đại quân do Đại Tần tích lũy quốc lực bảy đời tổ kiến cư nhiên hoàn toàn không phải là đối thủ của đại quân Diệp Đông Hoàng.

Hắn làm sao biết, Diệp Đông Hoàng trong tay nắm giữ các loại võ công và kỹ thuật viễn siêu thế giới Đại Tần, bất luận chế tạo binh khí áo giáp, công pháp bí thuật, hay là tài nguyên tu luyện, đều xa không phải bọn hắn có thể so sánh.

Diệp Đông Hoàng còn có các loại linh mễ linh vật cao sản, tuy rằng rất sơ cấp, đối với cường giả vô dụng, nhưng dùng để bồi dưỡng đại quân quả thực là như hổ thêm cánh. "Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, bắt giặc phải bắt vua trước!" Nhìn tướng sĩ dưới tay không ngừng ngã xuống, ánh mắt Bạch Khởi lăng lệ, sát khí tung hoành, trường thương quét một cái, chấn tử một mảng Huyền Giáp Quân chung quanh, sát hướng Điển Khánh và Mai Tam Nương.

Đang đang!

Ba người kịch chiến, Điển Khánh và Mai Tam Nương hoàn toàn không có lực hoàn thủ, chỉ có thể dựa vào nhục thân khủng bố ngạnh kháng, nhưng thời gian lâu cũng sẽ bị đánh bại! "Nhục thân thật

mạnh!" Bạch Khởi kinh thán, động tác trong tay lại không chậm, một điểm hàn mang đến trước, sau đó thương xuất như long, hung hăng đâm vào ngực Điển Khánh.

Bành!

Một cỗ đại lực đánh tới, sức mạnh tập trung tại một điểm, ẩn chứa lực xuyên thấu khủng bố, cho dù nhục thân của Điển Khánh cũng không chịu nổi, cảm thấy một cỗ đau đớn kịch liệt, cả người bị chấn bay. "Sư huynh!" Mai Tam Nương đại hống, lưỡi hái trong tay chém về phía Bạch Khởi, lại bị trường thương quét bay. "Bạch tướng quân quả nhiên lợi hại!" Thanh âm nhàn nhạt vang lên, một cỗ kiếm mang kinh thiên dựng thẳng bổ xuống.

Bạch Khởi kinh hãi, lông tóc toàn thân dựng đứng, cảm thấy một cỗ đại khủng bố, bản năng nâng lên trường thương.

Đang!

Kiếm mang rơi xuống, trường thương run rẩy, một cỗ đại lực đánh tới, thân thể Bạch Khởi không tự chủ được bay ra ngoài! "Quỷ Cốc Tử, là ngươi!" Bạch Khởi ổn định thân ảnh, ngẩng đầu nhìn người tới, đồng tử co rụt lại, không thể tưởng được cư nhiên là Quỷ Cốc Tử ẩn cư Quỷ Cốc! "Bạch tướng quân, Bệ hạ nhất thống thiên hạ, không thể ngăn cản, ngươi đầu hàng đi!" Quỷ Cốc Tử thản nhiên mở miệng.

Bạch Khởi tuy rằng tu vi Thiên Nhân cửu trọng, nếu là lúc chưa đột phá trước kia hắn có khả năng còn không làm gì được, nhưng bây giờ hắn đã Thiên Nhân viên mãn, Bạch Khởi căn bản không phải đối thủ! "Chiến!" Bạch Khởi không nói nhiều, tướng quân trăm trận chết, há có lý do đầu hàng, quát to một tiếng, đinh tai nhức óc.

Hai mươi vạn tướng sĩ Đại Tần chiến ý phun trào, thấy chết không sờn.

Vô tận chiến ý, sát khí dũng nhập thể nội, khí thế trên người Bạch Khởi liên tục tăng lên, uyển như một tôn chiến thần bất bại!

Quỷ Cốc Tử nhíu mày, trường kiếm vung lên, trong thiên địa hiện ra từng đạo kiếm khí hắc bạch, Tung Hoành Chi Đạo, hoành áp mà xuống.

Bạch Khởi trường thương như rồng, sát ý kinh thiên, một tràng chiến đấu thảm liệt triển khai.

Bên kia.

Bạch Diệc Phi suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân cùng Mông Vũ, Vương Tiễn suất lĩnh năm mươi vạn đại quân kích chiến cùng một chỗ, trận chiến này càng thêm thảm liệt.

Trọn vẹn đánh một ngày, tử thương vô số, thây ngang khắp đồng.

...

Hai ngày sau.

Đại chiến cử thế quan chú phân ra thắng bại.

Chiến trường Tần - Hàn: Bạch Diệc Phi đại bại Mông Vũ, Vương Tiễn.

Chương 272

Đại Tần năm mươi vạn đại quân toàn quân bị diệt, Mông Vũ, Vương Tiễn bị Bắc Minh Tử chém.

Chiến trường Hàn - Sở: Bạch Khởi hai mươi vạn đại quân toàn quân bị diệt, Bạch Khởi lâm trận đột phá, đạt tới Thiên Nhân viên mãn, trọng thương đào tẩu.

Trong chốc lát, thiên hạ xôn xao!

Không nghĩ tới chiến lực đại quân Diệp Đông Hoàng cường hãn như thế, càng kinh ngạc chính là loại lão cổ đổng ẩn cư như Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử đều đi ra, còn giúp Diệp Đông Hoàng!

Đồng thời, Ngụy Cương, Lý Mục suất lĩnh sáu mươi vạn đại quân thế như chẻ tre, đi thẳng đến Hàm Dương của Đại Tần!

Giờ khắc này, cục thế thiên hạ đã phân minh, Diệp Đông Hoàng trở thành bá chủ đương chi vô quý.

Đại Tần cho dù kéo dài hơi tàn, cũng rất khó rung chuyển địa vị của Diệp Đông Hoàng.

Một tháng sau.

Đại quân Ngụy Cương, Lý Mục công thành đoạt đất, đến Hàm Cốc Quan.

Cửa quan này tây dựa cao nguyên, đông lâm tuyệt giản, nam tiếp Tần Lĩnh, bắc tắc Hoàng Hà, là môn hộ của Đại Tần, cũng là hùng quan yếu tắc lớn nhất.

Chiến quốc thời Tần Hiếu Công từ trong tay Ngụy Quốc đoạt lấy vùng đất Hào Hàm, tại đây thiết lập Hàm Cốc Quan.

Quan thành này đông tây dài 7,5 km, cổ đạo chỉ đủ một xe thông hành, tố có thuyết pháp "một người giữ quan, vạn người không thể qua".

Công nguyên trước năm 241, Sở, Triệu, Ngụy, Hàn, Vệ năm nước hợp tung công Tần, đến đây bại về.

Xây dựng vào Tây Chu, là yết hầu phía đông đi Lạc Dương, phía tây đạt Trường An. "Thiên khai Hàm Cốc tráng Quan Trung, vạn cốc kinh trần hướng bắc không" "Song phong cao tủng đại hà bàng, tự cổ Hàm Cốc nhất chiến trường" Từ xưa là binh gia vùng giao tranh, Chu Thận Tịnh Vương năm thứ ba, Sở Hoài Vương cử quân sáu nước phạt Tần, Tần dựa vào Hàm Cốc thiên hiểm, khiến quân đội sáu nước "thây phơi trăm vạn, máu chảy trôi khiên"... "Trận chiến này qua đi, thiên hạ sẽ định!" Diệp Đông Hoàng ngồi trong long niện hào hoa rộng rãi, nhìn về phía Hàm Cốc Quan hùng vĩ tráng lệ, ý khí phong phát.

Đây có thể nói là trận chiến cuối cùng giữa hắn và Đại Việt, Doanh Chính đã tụ tập toàn bộ bốn mươi vạn đại quân còn lại của Đại Việt tại nơi này.

Bạch Khởi, Mông Ngao, Nội Sử Đẳng, Mông Điềm, Chương Hàm, Vương Bí cùng các đại tướng và cao thủ Đại Việt cũng đã tới trước Hàm Cốc Quan, dốc toàn lực cho trận chiến quyết định vận mệnh quốc gia.

Hàm Cốc Quan phá, tất Tần vong!

Vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hàm Cốc Quan, đây là trận chiến cuối cùng định đoạt cục diện thiên hạ, chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách, lưu truyền thiên cổ. "Bệ hạ thân chinh, cho dù Tần có thiên hiểm Hàm Cốc, cũng khoảnh khắc có thể phá!" Diễm Linh Cơ ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp đánh giá Hàm Cốc Quan, đây là lần đầu tiên nàng tới nơi này. "Hàng giả miễn tử, phủ tắc

sát vô xá!" Thanh âm đạm mạc của Diệp Đông Hoàng vang lên.

Nhìn từng đạo thân ảnh trên Hàm Cốc Quan, đều là danh tướng lịch sử, bất quá là địch nhân với hắn, vậy thì chỉ có thể tự nhận xui xẻo! "Tử chiến bất hưu!" Bạch Khởi giơ lên một cây trường cung, giương cung như trăng tròn, mũi tên tinh thiết to bằng cánh tay trẻ con xé rách không khí, mang theo vô tận phong mang bắn về phía Diệp Đông Hoàng! "Làm càn!" Quỷ Cốc Tử bước lên một bước, một kiếm chém nát mũi tên!

Không nói đến thực lực khủng bố của bản thân Diệp Đông Hoàng, chỉ nói bốn người Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử, Mị Tuyên, liền có thể bảo đảm an toàn cho Diệp Đông Hoàng! "Củ Củ Lão Tần, cộng phó quốc nạn!" "Củ Củ Lão Tần, phục ngã hà sơn!" "Huyết bất lưu cán, tử bất hưu chiến!" "Tây hữu Đại Tần, như nhật phương thăng!" "Bách niên quốc hận, thương tang nan bình!" "Thiên hạ phân nhiễu, hà đắc khang ninh!" "Tần hữu duệ sĩ, thùy dữ tranh phong!" Thanh âm khẳng khái sục sôi vang lên trong miệng bốn mươi vạn quân Tần, hùng hồn bi tráng, khí thế như cầu vồng, hội tụ thành cuồn cuộn dòng lũ, xông thẳng lên trời, đánh tan vạn dặm tầng mây. "Sát!" Thanh âm uy nghiêm trầm thấp của Diệp Đông Hoàng vang lên, thanh âm của một người vang vọng khắp sáu mươi vạn đại quân, mũi tên xé gió, tên như mưa xuống.

Đại quân liên miên bất tuyệt đón mưa tên, giơ tấm chắn như kiến cỏ công sát về phía Hàm Cốc Quan.

Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử ngự không mà đi, trực tiếp giết về phía thủ tướng trên Hàm Cốc Quan.

Đại chiến nháy mắt bùng nổ, Bạch Khởi lấy một địch hai độc chiến Quỷ Cốc Tử và Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử đại chiến chủ nhân Hắc Băng Đài.

Chủ nhân Hắc Băng Đài đeo một cái mặt nạ màu đen, nhìn không rõ mặt, nhưng lại là một tôn cường giả Thiên Nhân viên mãn khủng bố, hiển nhiên là một trong những để uẩn của Đại Việt! "Bệ hạ, thiếp thân cũng đi chơi một chút!" Mị Tuyên ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng cười vũ mị, thân ảnh nháy mắt biến mất, giết về phía Hàm Cốc Quan.

Chỉ thấy trong Hàm Cốc Quan lao ra một con Cơ Quan Xà khổng lồ.

Con Cơ Quan Xà này cũng không phải Cơ Quan Xà bình thường, bên trong tựa hồ phong ấn linh hồn một con giao xà khủng bố, có thể phát huy ra thực lực kinh người, thế mà chặn lại Mị Tuyên đang ở cảnh giới Thiên Nhân viên mãn! "Hít!

Quá khủng bố!" "Đại Tần quả thật để uẩn thâm hậu, nhưng mà Diệp Đông Hoàng càng khủng bố hơn, cư nhiên đem những lão cổ đổng này đều thu phục!" "Thực lực bực này, lấy thủ cấp thượng tướng trong vạn quân như lấy đồ trong túi, quả thực không phải người!" "Nghe nói thực lực của Diệp Đông Hoàng càng thêm khủng bố, hiện nay còn chưa ra tay, Đại Việt cũng đã sắp ngăn không được, xem ra không có gì lo lắng nữa rồi!" Vô số thám tử ánh mắt nóng rực, trong lòng hãi nhiên.

Tuy rằng quân đội có đôi khi rất quan trọng, nhưng khi vũ lực đạt tới cấp bậc nhất định, quân đội bình thường cũng không có tác dụng gì!

Một người thành quân, một người địch quốc!

Phanh phanh!

Mị Tuyên chu thân Âm Dương Chân Ý lượn lờ, diễn hóa ngũ hành, nhất cử nhất động mang theo Thiên Nhân chi uy, đối mặt con Cơ Quan Xà dài mấy trăm mét kia cũng là áp đảo mà đánh.

Tuân Phu Tử cùng chủ nhân Hắc Băng Đài thế lực ngang nhau, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại!

Bạch Khởi lấy một địch hai, tuy bị áp chế, lại cũng có thể kiên trì, nhất thời nửa khắc sẽ không thất bại!

Đại quân tre già măng mọc, biến Hàm Cốc Quan thành một cái cối xay thịt, máu chảy thành sông, thây nằm đầy đồng! "Là thời điểm kết thúc!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, tuy rằng dựa vào thủ hạ cũng có thể thắng, nhưng tuyệt đối là thắng thảm, không biết muốn tử thương bao nhiêu, căn bản không cần thiết.

Diệp Đông Hoàng đạp không mà đi, nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Cường giả Đại Việt không ai không đề phòng ngưng trọng, vô số tướng sĩ Đại Việt Đế Quốc không ai không phấn chấn hò hét.

Vô số thám tử và đám đông vây xem nhìn thấy thân ảnh Diệp Đông Hoàng tuấn mỹ siêu phàm, vĩ ngạn bá khí, không ai không kính sợ bái phục. "Quân lâm thiên hạ!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi vào trên người chủ nhân Hắc Băng Đài, không nói nhiều, một quyền oanh ra! "Không tốt!" Chủ nhân Hắc Băng Đài cảm nhận ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, giống như bị một đầu hung thú khủng bố nhìn chằm chằm, nổi da gà.

Không đợi hắn phản ứng, Diệp Đông Hoàng đã một quyền đánh tới.

Một quyền này phảng phất trấn áp thiên địa cửu u, trấn áp tứ hải bát hoang, không chỗ có thể trốn, không chỗ có thể chạy, chỉ có thể ngạnh kháng. "Biến thiên!" "Một quyền xuất, phong vân biến sắc, lôi đình vạn quân!" "Bệ hạ uy vũ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Vô số người xem kinh hãi, vô số tướng sĩ phấn chấn, bởi vì một quyền chi lực của Diệp Đông Hoàng hoàn toàn vượt qua cực hạn

dung nạp của thế giới Đại Tần, chọc đến thiên địa biến sắc, giống như Lôi Thần chấn nộ. "Không!" Quyền ấn tập tới, dễ như trở bàn tay, chủ nhân Hắc Băng Đài đồng tử co rút lại, gan mật đều nứt, đây căn bản không phải là sức mạnh của con người!

Oanh long!

Quyền ấn hạ xuống, huyết vụ nổ tung, chủ nhân Hắc Băng Đài thân tử! "Hít!

Bệ hạ vẫn cường đại như vậy!" Tuân Phu Tử trong lòng hít một ngụm khí lạnh, lúc trước Diệp Đông Hoàng một quyền đánh chết Sở Nam Công, hiện nay một quyền đánh chết chủ nhân Hắc Băng Đài, thật là mạnh đến mức không còn thiên lý! "Đại thế đã mất!" Bạch Khởi trong lòng thở dài, hắn biết Đại Tần bại rồi!

Hắn tuyệt đối ngăn không được một quyền của Diệp Đông Hoàng!

Sau một khắc.

Diệp Đông Hoàng một quyền tập tới!

Không hề có lo lắng, Bạch Khởi trọng thương, bị Diệp Đông Hoàng phong ấn!

Diệp Đông Hoàng cũng không phải muốn thu phục hắn, loại người này rất khó thu phục.

Cũng không phải Diệp Đông Hoàng một quyền đánh không chết hắn, mà là muốn đem hắn lưu lại cho Bạch Khởi mà hắn câu được ở chủ thế giới dung hợp!

Dung hợp Bạch Khởi, đến lúc đó thực lực cùng tiềm lực của Bạch Khởi ở chủ thế giới tất nhiên có thể nâng cao một bước, giống như La Nghệ trước đó!

Oanh long!

Phong ấn Bạch Khởi, Diệp Đông Hoàng lần nữa ra một quyền!

Một quyền này, trực tiếp oanh khai đại môn Hàm Cốc Quan, vô số tướng sĩ dũng mãnh lao vào, chiến cục đã định!

Mông Ngao, Vương Bí, Chương Hàm các loại người sau khi không còn cường giả như Bạch Khởi chi xanh, rất nhanh liền bị chém giết.

Con Cơ Quan Xà kia cũng bị Diệp Đông Hoàng một quyền chấn nát xà hồn, mất đi động lực! "Quá khủng bố, quả thực là Thiên Thần hạ phàm, Chân Long chuyển thế!" "Thật lợi hại!

Cái này cũng quá mạnh rồi!" "Người này đã đương thế vô địch!" Bên ngoài Hàm Cốc Quan, một nam hai nữ nhìn thân ảnh Diệp Đông Hoàng ngạo lập hư không, chấn động liên hồi.

Ba người này không phải người khác, chính là Công chúa nước Sở Mị Liên - hiện nay đổi tên Liên Y, thống soái Ảnh Hổ quân đoàn nước Sở Quý Bố và tỷ tỷ của hắn Quý Ảnh, cũng gọi Hoa Ảnh.

Bởi vì Bạch Khởi diệt nước Sở, đồ diệt vương tộc nước Sở, hiện nay trấn thủ Hàm Cốc Quan quyết chiến cùng Diệp Đông Hoàng, Liên Y muốn qua đây xem thử, xem Bạch Khởi có chết hay không.

Không nghĩ tới thật sự nhìn thấy Bạch Khởi bị đánh bại trấn áp, còn nhìn thấy thân ảnh cái thế vĩ ngạn vô địch của Diệp Đông Hoàng!

Thật sự là quá mạnh mẽ!

Lúc trước Bạch Khởi sát nhập Thọ Xuân nước Sở, cũng giống như sát thần, không thể cản phá, hiện nay lại bị một quyền trấn áp!

Chương 273

"Không biết Bệ hạ có giết tên đồ tể kia hay không?" Trong mắt Liên Y chớp động quang mang cừu hận, cả nhà nàng toàn bộ bị Bạch Khởi giết, hận không thể lập tức xông lên đem Bạch Khởi bầm thây vạn đoạn, vì cha mẹ tộc nhân nàng báo thù rửa hận. "Hạ Hoàng không có trực tiếp một quyền đánh chết Bạch Khởi, sợ là nhìn trúng năng lực của đối phương, muốn thu làm của riêng!" Quý Bố nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt tràn ngập kính sợ thật sâu, phân tích nói: "Bất quá Bạch Khởi hẳn là sẽ không đầu hàng, đoán chừng vẫn là phải chết!" "Ta nhất định sẽ làm cho hắn chết!" Liên Y ánh mắt oán hận, trong lòng đưa ra một cái quyết định! *** Hàm Cốc Quan đại tiệp, Diệp Đông Hoàng một quyền đánh chết chủ nhân Hắc Băng Đài, một quyền đánh bại Bạch Khởi, tuyệt thế hung uy lần nữa chấn hám thiên hạ.

Mà Đại Tần Đế Quốc mất đi bình chướng Hàm Cốc Quan, mất đi bốn mươi vạn đại quân cuối cùng, trong triều tướng lĩnh cùng cường giả tử thương hầu như không còn, chân chính đại thế đã mất, vô lực xoay chuyển trời đất.

Buổi tối, Diệp Đông Hoàng ở lại hành cung trong Hàm Cốc Quan, đại quân tu chỉnh, ngày mai tiến quân Hàm Dương! ...

Hàm Dương Thành, Vương Cung.

Tần Vương Doanh Chính ngồi trước bàn án, nhìn tin tức Hàm Cốc Quan đại bại truyền đến trước mặt, thật lâu không cách nào hồi thần.

Hắn lập chí thống nhất thiên hạ, mà quốc lực tích lũy qua các đời Đại Tần cũng cung cấp cho hắn đủ vũ đài.

Thế nhưng vì sao lại gặp phải Diệp Đông Hoàng?

Vì sao lại xuất hiện quái thai như Diệp Đông Hoàng?

Hắn xong rồi!

Đại Tần của hắn xong rồi!

Cơ nghiệp thất thế Đại Tần ở trong tay hắn xong rồi! "Đại thế đã mất, trời không phù hộ Quả nhân!" Doanh Chính ngửa mặt lên trời thở dài, hắn biết đại quân của Diệp Đông Hoàng không bao lâu nữa sẽ binh lâm thành hạ! "Các ngươi đều tự mình đào mệnh đi thôi!" Doanh Chính chán nản ngồi dưới đất, hữu khí vô lực nói. "Đại Vương!" Triệu Cao cảm động không thôi, lập tức quỳ rạp xuống đất, thanh lệ câu hạ, "Nô tỳ sống là người của Đại Vương, chết là quỷ của Đại Vương, nguyện đời đời kiếp kiếp hầu hạ Đại Vương!" "Hiếm thấy ngươi có phần tâm này..." Doanh Chính thất thần nhìn bầu trời, lắc đầu.

Ngay lúc này, Triệu Cao đang quỳ trước người hắn trong mắt lộ ra một tia ngoan lệ, một chưởng đánh về phía ngực Doanh Chính.

Đại Tần huỷ diệt ngay trước mắt, hắn cũng không muốn đi theo chôn cùng, nếu là có thể lấy thủ cấp Doanh Chính, tất nhiên là một đại công kiện, có thể coi như đầu danh trạng đi đầu khảo Diệp Đông Hoàng! "Lòng người khó dò, thứ không thể tin nhất chính là lời nói ra khỏi miệng!" Ngay khi Triệu Cao ra tay, Doanh Chính vốn đang hai mắt vô thần, vẻ mặt suy sụp bỗng nhiên tinh mang trong mắt lóe lên, phảng phất cự long thức tỉnh, một cỗ uy nghiêm khủng bố tràn ngập mỗi một tấc không gian.

Thương!

Thiên Vấn xuất vỏ, uyển như tia chớp xẹt qua cổ Triệu Cao.

Cô lỗ!

Máu như suối trào, Triệu Cao che cổ, trừng lớn mắt, khó có thể tin. "Quả nhân cho dù phải chết, cũng sẽ không chết trong tay loại cẩu

nô tài như ngươi.

Quả nhân cho dù bại, cũng vẫn như cũ là Vương thượng của Đại Tần!" Thanh âm Doanh Chính lãnh liệt uy nghiêm, nhìn Triệu Cao mềm nhũn ngã xuống đất, đầu ngón tay nhẹ nhàng phẩy qua thân kiếm Thiên Vấn, thân kiếm sáng ngời trơn bóng chiếu rọi khuôn mặt tuấn mỹ uy nghiêm của hắn! "Rốt cục tới rồi sao?" Doanh Chính ngẩng đầu, nhìn về phía cửa, ba đạo thân ảnh chậm rãi đi tới, mỗi một bước tựa hồ ẩn chứa thiên địa huyền cơ, diệu không thể tả.

Chính là Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử cùng Tuân Phu Tử! "Thiên mệnh không tại ta, mà tại hắn!" Doanh Chính thở dài, Thiên Vấn nhất hoành, máu tươi ba thước.

Tráng chí chưa thù thân chết trước, khiến cho anh hùng lệ đẫm áo! "Đáng buồn đáng tiếc!" Ba người Quỷ Cốc Tử thở dài, lấy tu vi của bọn họ ẩn ẩn có thể nhìn trộm được một tia thiên cơ.

Nếu là không có Diệp Đông Hoàng, tất nhiên là Doanh Chính thống nhất thiên hạ, thành thiên cổ bá nghiệp! "Doanh Chính đã chết, chúng ta có thể trở về hướng Bệ hạ phục mệnh!" *** Cùng lúc đó.

Trong Lữ phủ, Lữ Bất Vi đang thu thập đồ đạc, chuẩn bị chạy trốn!

Hắn là kẻ đầu tiên kết cừu oán với Diệp Đông Hoàng, trước sau phái ra Huyền Tiễn, Lục Kiếm Nô, Kinh Nghê, Yểm Nhật ám sát Diệp Đông Hoàng, cùng Diệp Đông Hoàng có thể nói thù sâu như biển, không đội trời chung.

Những người khác có thể đầu hàng, hắn không thể!

Hắn hiện tại có thể làm chính là chạy trốn, dù sao thiên hạ lớn như vậy, lấy tu vi thực lực của hắn, không tin Diệp Đông Hoàng có thể làm gì hắn! "Tướng gia vội vội vàng vàng chuẩn bị đi đâu vậy?" Ngay

lúc này, một thanh âm động lòng người chậm rãi vang lên, nhiên nhi rơi vào trong tai Lữ Bất Vi lại như sét đánh giữa trời quang.

Hắn mãnh liệt ngẩng đầu, phát hiện hai tuyệt sắc mỹ nữ đứng ở cách đó không xa, hai người bộ dáng tương tự, phảng phất hoa sen tịnh đế.

Nếu là bình thường, hắn khẳng định sẽ rung động, nhưng hiện tại trong lòng hắn chỉ có vô tận sợ hãi, bởi vì hai nữ nhân này mỗi một người đều không yếu hơn hắn!

Thiên Nhân bát trọng tu vi!

Khẳng định là Diệp Đông Hoàng phái tới! "Các ngươi là ai?" Lữ Bất Vi cảnh giác bốn phía, nhìn hai mỹ nữ, chất vấn nói. "Âm Dương Gia Diễm Phi (Nguyệt Thần)!" Hai người đồng thời mở miệng, sau đó không chút do dự ra tay! "Đáng giận!" Lữ Bất Vi trong lòng đại hận, đại danh hai người này hắn cũng nghe nói qua, chỉ là hôm nay mới lần đầu tiên gặp.

Hắn không dám dây dưa, xoay người bỏ chạy!

Hắn cũng có tu vi Thiên Nhân bát trọng, nhưng thủ hạ của Diệp Đông Hoàng còn có Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Cốc Tử các loại tuyệt thế cường giả, nếu những người kia tới, hắn liền đi không được!

Bính!

Nhưng mà sợ cái gì thì cái đó đến!

Lữ Bất Vi vừa mới xoay người, một bàn tay nhỏ nhắn hoàn mỹ vô hà như ngọc ấn tại ngực hắn, lực lượng kinh khủng trực tiếp phá hủy ngũ tạng lục phủ cùng kinh mạch toàn thân hắn! "Ngươi...

Đông Hoàng Thái Nhất!" Lữ Bất Vi ngẩng đầu, nhìn thấy một thân ảnh khiến hắn đều cảm giác kinh diễm, thật sự là quá đẹp!

Đáng tiếc hắn phải chết!

Vẫn là chết trong tay đối phương!

Bính!

Tiếng nói vừa dứt, Lữ Bất Vi ngã xuống đất, thân tử! *** Hàm Dương Thành trong gió tanh mưa máu, lòng người bàng hoàng, Diệp Đông Hoàng tại tẩm cung Hàm Cốc Quan lại đón một vị khách không mời mà đến. "Thiếp thân Trưởng công chúa vương thất nước Sở Mị Liên bái kiến Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Liên Y khoan thai đi lên trước, đứng lại cách người Diệp Đông Hoàng ba thước, sau đó doanh doanh nhất bái, thanh âm kiều nhu, nhẹ nhàng động lòng người. "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng đánh giá đối phương, dáng người cao gầy, lồi lõm hữu trí, đường cong linh lung.

Có một mái tóc dài màu nâu đỏ, trái phải búi tóc đối xứng, đỉnh mái tóc dài rủ xuống do vật trang sức bằng vàng hình vảy bó lại, chỉnh thể vẫn là tạo hình phi kiên (buông xõa trên vai), trước trán tết thành hai cỗ bím tóc tô điểm.

Đeo trâm cài tóc hoa văn tường vân màu vàng, vòng trán vân văn cùng màu, trên búi tóc có hoa mẫu đơn màu hồng phấn, mỗi bên hoa mẫu đơn phía dưới đều có lưới sa cùng màu cùng với đá hắc diệu thạch hình giọt nước rủ xuống trên búi tóc.

Đỉnh đầu có lưới vàng hình đài hoa nhỏ và hoa vàng tô điểm, đeo khuyên tai hắc diệu thạch hình giọt nước, hộ vai bằng lụa bán thấu minh màu trắng phấn lộ ra vai thơm tuyết trắng.

Một bộ váy dài thu thân tay áo rộng màu lam thủy chung, đem vòng eo thon nhỏ doanh doanh nhất ác triển hiện đến tinh tế, cổ áo, cổ tay áo, dây đeo vai màu hồng thẫm cùng đai lưng có trang sức hoa văn màu vàng, đai lưng ở sau người thắt thành kết hồ điệp. "Ngươi cầu kiến Trẫm, có chuyện gì?" Diệp Đông Hoàng nhìn Liên Y nói. "Bạch

Khởi đồ diệt vương thất nước Sở nhất tộc, cùng thiếp thân không đội trời chung.

Thiếp thân tới đây, muốn cầu Bệ hạ chém giết Bạch Khởi!" Liên Y quỳ trên mặt đất, không có đứng dậy, nói thẳng không kiêng kỵ, nhắc tới Bạch Khởi, thanh âm tràn ngập cừu hận. "Bạch Khởi có kinh thế chi tài, cứ dựa vào một câu của ngươi, Trẫm liền giết hắn, ngươi cho rằng có khả năng sao?" Thanh âm bình tĩnh của Diệp Đông Hoàng mang theo uy nghiêm to lớn, làm cho kiều khu Liên Y khẽ run, áp lực như núi. "Hồi Bệ hạ, Bạch Khởi kiêu ngạo bất tuân, chỉ sợ sẽ không thần phục Bệ hạ, giữ lại di họa vô cùng!" Liên Y nói. "Trẫm có thể âm thầm thu phục vô số văn võ ba nước Hàn Ngụy Triệu, tự nhiên có biện pháp thu phục Bạch Khởi, không cần nói nhiều!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, không để ý. "Bệ hạ, Bạch Khởi há là người khác có thể so sánh, đạo lý dưỡng hổ gây họa tin tưởng Bệ hạ cũng minh bạch.

Nếu là Bệ hạ nguyện ý giúp thiếp thân báo thù, chính là đại ân nhân của thiếp thân, thiếp thân nguyện cả đời hầu hạ Bệ hạ, để báo đại ân của Bệ hạ!" Trong lúc nói chuyện, Liên Y đứng dậy, thân tư yểu điệu tiến lên một bước.

Diệp Đông Hoàng thản nhiên nhìn nàng, một trận hương gió đập vào mũi, chỉ thấy bàn tay trắng nõn của Liên Y nắm lấy đai ngọc bên eo, nhẹ nhàng kéo một cái! "Mỹ nhân kế sao?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng nghiền ngẫm, không thể không nói dáng người Liên Y hoàn thật không tệ, bất quá mỹ nữ hắn gặp nhiều, sắc mặt cũng không có chấn động gì.

Thân thủ kéo một cái, Liên Y ngã vào trong lòng hắn, nhìn đôi mắt khẩn trương của người sau, thanh âm hắn tràn ngập bá đạo: "Ngươi hiện tại đi tới địa bàn của Trẫm, đã là vật trong bàn tay Trẫm, Trẫm lại hạ tất phải đáp ứng điều kiện của ngươi?" "Bệ hạ cái thế vô địch,

muốn cưỡng bức thiếp thân một kẻ nữ tử yếu đuối, thiếp thân tự nhiên là không cách nào phản kháng.

Thiếp thân bất quá là một con chó nhà có tang, Bệ hạ muốn khi dễ thế nào thì khi dễ thế đó!" Liên Y rưng rưng muốn khóc, sở sở đáng thương, làm cho người ta thương tiếc.

Không thể không nói, mỗi một nữ nhân đều là diễn viên trời sinh. "Phép khích tướng đối với Trẫm là vô dụng!" Diệp Đông Hoàng bế nàng lên, đi vào bên trong.

Trong mắt Liên Y hiện lên một tia hoảng loạn, tuy rằng nàng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng hiến thân, nhưng mục đích của nàng còn chưa đạt được, cái này cũng không được!

Chương 274

"Bệ hạ diệt Đại Tần, thù sâu như biển.

Nhiên nhi nước Sở bị Đại Tần tiêu diệt, nếu là Bệ hạ nguyện ý giết Bạch Khởi, tắc có thể đạt được hảo cảm và sự hiệu trung của cựu bộ nước Sở, thiếp thân cũng nguyện ý thuyết phục bọn họ hiệu trung Bệ hạ, tỷ như thống soái Ảnh Hổ quân đoàn nước Sở Quý Bố bên ngoài!" Liên Y vội vàng mở miệng, đem át chủ bài nàng chuẩn bị lấy ra! "Như thế cũng có chút ý tứ!" Diệp Đông Hoàng cười nghiền ngẫm, hắn vốn là muốn giết Bạch Khởi, hiện tại có thể nói tay không bắt sói, chiếm chút tiện nghi!

Liên Y nghe vậy, trong lòng đại hỉ, Diệp Đông Hoàng rốt cục buông lỏng, vậy là có hy vọng! "Trẫm đêm nay cao hứng, sẽ giúp ngươi báo thù, giết Bạch Khởi!" Không đợi Liên Y tiếp tục mở miệng, Diệp Đông Hoàng cúi đầu, nói bên tai nàng. "Đa tạ Bệ hạ!" Khuôn mặt tươi cười của Liên Y đỏ bừng, nàng minh bạch, Diệp Đông Hoàng nói như vậy kỳ thật đã tương đương với đáp ứng nàng!

Cánh tay ngó sen trắng nõn vươn ra, vòng lấy cổ Diệp Đông Hoàng, dâng lên một nụ hôn thơm!

Diệp Đông Hoàng cười sáng lạn, tâm tình pha vi không tệ.

Kiếm được một mỹ nữ, còn có Quý Bố, có Liên Y, sau này thu phục cựu bộ nước Sở cũng càng thêm dễ dàng.

Hồng loan trướng noãn, rèm che rủ xuống, hết thảy đều không cần nói cũng biết. *** "Công chúa sao còn chưa ra?" Trong doanh trướng, Quý Bố giống như kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn về phía ngoài trướng. "Ngươi lại hà tất tự lừa mình dối người, khi Công chúa quyết định đi gặp Bệ hạ một khắc kia, ngươi cũng đã

biết Công chúa đêm nay sẽ không về!" Hoa Ảnh bưng bầu rượu lên, nhẹ nhàng rót một ly rượu, đứng dậy, đưa tới trước mặt Quý Bố. "Hô!" Quý Bố bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, chán nản ngồi dưới đất.

Lấy trí tuệ của hắn tự nhiên minh bạch, chỉ là hắn không muốn tin tưởng, nhưng giờ khắc này Hoa Ảnh lại đem nó máu chảy đầm đìa vạch trần! "Không được!

Ta muốn cứu Công chúa!" Quý Bố đột nhiên đứng dậy, trong mắt lộ ra một tia kiên định. "Ngươi đi tìm chết sao?" Thanh âm lạnh lùng của Hoa Ảnh vang lên, một chân Quý Bố vừa mới bước ra không khỏi cương ngạnh giữa không trung. "Đây là sự lựa chọn của chính Công chúa, ngươi lại làm sao biết Công chúa cần ngươi cứu?" Lời của Hoa Ảnh phảng phất một thanh đao nhọn hung hăng đâm vào trong lòng Quý Bố, đem tâm tư tự lừa mình dối người của hắn máu chảy đầm đìa xé mở. "Đúng vậy, ta có tư cách gì đi cứu, Hạ Hoàng thiên tung thần võ, cái thế vô địch, huy hạ cường giả như mây, nghiền chết ta giống như nghiền chết một con kiến!

Huống chi vĩ nam tử như Hạ Hoàng, lại có mấy nữ nhân không thích chứ?" Quý Bố thật sâu nhìn Hoa Ảnh một cái.

Hoa Ảnh cùng Liên Y tình như tỷ muội, lời của nàng sao lại không phải là tiếng lòng của Liên Y.

Quý Bố xoay người, thất hồn lạc phách đi ra ngoài trướng!

Ngoài trướng.

Cuồng phong, bạo vũ. "Công chúa giờ phút này, có lẽ trôi qua rất vui vẻ đi!" Quý Bố tự giễu cười một tiếng, trong mắt đầy vẻ chán nản. *Hô ~ không cho được hạnh phúc ngươi muốn, cho nên chọn lựa rời khỏi!

Bởi vì yêu ngươi, cho nên nhường ngươi, chọn một quy túc tốt hơn!

Mưa lạnh lùng vỗ loạn trên mặt, nước mắt ấm áp cùng mưa lạnh hòa thành một khối!

Tim ta phảng phất bị dao găm hung hăng cứa!* (Lời nội tâm) "Haizz..." Nhìn thân ảnh chật vật thất hồn lạc phách của Quý Bố, Hoa Ảnh thở dài.

Nàng biết lời của nàng có chút tàn nhẫn, nhưng khi đoạn không đoạn, phản thụ kỳ loạn.

Nếu là Quý Bố đi làm chuyện ngu ngốc gì, tỷ như thật chạy tới chỗ Diệp Đông Hoàng, kia mới thật sự là họa sự!

Kỳ thật bọn họ đoán không sai, ngoài phòng sấm sét đan xen, cuồng phong sậu vũ.

Trong tẩm cung, đồng dạng cuồng phong bạo vũ.

Liên Y cảm giác như một chiếc thuyền con trong biển rộng, phập phồng lên xuống, thanh tê lực kiệt, căn bản không có một tia tinh lực lại nghĩ cái gì quốc cừu gia hận!

Linh hồn nàng phảng phất đã bay đến chín tầng mây, quên hết thảy! *** Ngày thứ hai giữa trưa!

Liên Y hầu hạ Diệp Đông Hoàng rời giường, khuôn mặt tươi cười ửng hồng chưa tan diễm lệ vô hà, phảng phất trái táo chín mọng, phá lệ động lòng người.

So với hôm qua, thiếu đi một phần ngây ngô, nhiều hơn vài phần thành thục cùng vũ mị. "Bệ hạ, ngài còn hài lòng không?" Bàn tay trắng nõn của Liên Y vuốt ve lồng ngực Diệp Đông Hoàng, mị nhãn như tơ, ghé vào lỗ tai hắn, thổ khí như lan, tràn ngập dụ hoặc.

Nhưng Diệp Đông Hoàng biết, nàng là hỏi chuyện Bạch Khởi! "Người đâu, đem Bạch Khởi mang đến!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp phân phó nói. "Dạ!" Không bao lâu, hai giáp sĩ áp giải Bạch Khởi tiến vào.

Nhìn thấy Bạch Khởi, trong mắt Liên Y nhất thời lộ ra ánh mắt cừu hận, hận không thể đem hắn bầm thây vạn đoạn! "Diệp Đông Hoàng, muốn chém muốn giết cứ tùy ý, muốn cho ta đầu hàng, tuyệt không có khả năng!" Bạch Khởi trầm giọng, đối với ánh mắt cừu hận của Liên Y coi như không thấy.

Hắn cả đời giết người vô số, người hận hắn nhiều lắm! "Có cốt khí, Trẫm thành toàn ngươi!" Diệp Đông Hoàng không có nói nhảm, một chỉ điểm ra, xuyên thủng đầu Bạch Khởi, người sau nhất thời ngã xuống đất bỏ mình. "Phụ vương, mẫu hậu, nhi thần đã báo thù cho các người!" Liên Y phảng phất mất đi tất cả khí lực, xụi lơ trong lòng Diệp Đông Hoàng, trong lòng lẩm bẩm tự nói.

Giết Bạch Khởi, Diệp Đông Hoàng vung tay lên, đem thi thể hắn thu vào trong Vạn Đạo thế giới của Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần.

Bạch Khởi đã chết liền tương đương với một kiện vật phẩm, có thể thu nhập Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần.

Lúc này bị Diệp Đông Hoàng thu hồi, bên trong Bạch Khởi (phiên bản câu được) đã đạt tới Võ Đạo Kim Đan nhìn thấy thi thể người sau, tinh thần chấn động, biết đây là Diệp Đông Hoàng cho hắn. "Đa tạ Bệ hạ ban thưởng!" Bạch Khởi đem thi thể Bạch Khởi của thế giới Đại Tần dung hợp, hai người phảng phất nhất thể, không có chút trở ngại nào dung hợp cùng một chỗ!

Khí tức trên người hắn cũng nhanh chóng leo lên, Võ đạo ý chí từ nhất giai tấn thăng tam giai.

Chỉ cần tốn chút thời gian ngưng luyện Kim Đan, không quá nửa

canh giờ, là có thể tấn thăng Tam Chuyển Kim Đan chi cảnh! "Không tệ!" Cảm ứng tình huống của Bạch Khởi trong Vạn Đạo thế giới, Diệp Đông Hoàng phi thường hài lòng. "Đa tạ Bệ hạ!" Lúc này, Liên Y thu liễm tâm tình, ôm cổ Diệp Đông Hoàng, dâng lên một nụ hôn thơm, cảm kích rơi lệ, đôi mắt đẹp đầy vẻ sùng bái, "Bệ hạ vừa rồi một chỉ thật lợi hại, không biết gọi là gì?" "Nhất Dương Chỉ!" Diệp Đông Hoàng thu hồi tâm thần, nhìn Liên Y trong mắt đầy sùng bái khuynh mộ.

Không thể không nói, đối phương rất biết nịnh nọt nam nhân.

Cho dù biết nàng là đang nịnh nọt, nhưng cũng làm cho người ta rất thoải mái! "Nhất Dương Chỉ, chí cương chí dương, thật là tên hay, rất là thiếp thiết!" Liên Y cười yên nhiên. "Đương nhiên không tệ, nàng không phải cũng rất thích sao?" Diệp Đông Hoàng cười khẽ, ngón tay cử động! "Bệ hạ, thiếp thân đi xem Hoa Ảnh tỷ tỷ, xin cáo lui trước!" Liên Y phảng phất nghĩ tới điều gì, ánh mắt thẹn thùng, chạy trối chết! *** "Công chúa, người không sao chứ?" Liên Y đi tới chỗ ở của Hoa Ảnh, Quý Bố đang ở bên ngoài nhất thời đón đi lên, ân cần nói. "Đa tạ Quý tướng quân quan tâm, ta không sao!" Liên Y gật gật đầu, nhìn Quý Bố một thân ướt sũng, hỏi: "Sao trên người Quý tướng quân đều ướt hết rồi?" "Thuộc hạ buổi sáng đi thần luyện làm ướt!" Quý Bố có chút xấu hổ, tùy tiện tìm cái cớ.

Liên Y cũng không hỏi nhiều, đối với tâm tư của người sau, nàng cũng biết một ít. "Công chúa, người đã đến rồi, mau vào đi thôi!" Hoa Ảnh nghe tiếng, từ trong đại trướng đi ra, kéo Liên Y đi vào. "Công chúa đêm qua cùng Bệ hạ ở cùng một chỗ..." Hoa Ảnh kéo Liên Y ngồi xuống trên giường, mở miệng hỏi.

Tuy rằng nhìn tư thế đi đường cùng mị thái giữa lông mày của Liên Y, mười có tám chín đã là sự thật, bất quá nàng vẫn muốn xác nhận một chút.

Liên Y ánh mắt thẹn thùng, nhẹ nhàng gật đầu, hai người tán gẫu chút chuyện riêng tư, vành tai đỏ bừng.

Không bao lâu, Quý Bố đi thay đổi một bộ y phục tiến vào. "Quý tướng quân, hiện nay nước Sở đã không còn, Bệ hạ cũng giúp chúng ta báo thù, tài hoa của tướng quân không nên mai một, sao không vì Bệ hạ hiệu lực?" Liên Y nhìn về phía Quý Bố, chiêu lãm nói.

Quý Bố tâm tình phức tạp.

Người nữ nhân trong lòng nằm dưới thân người khác, còn muốn hắn cúi đầu xưng thần với người khác, vì người khác hiệu trung bán mạng...

Hắn thật sự không muốn, cũng không nguyện ý!

Nhưng nghĩ đến Liên Y một vong quốc công chúa, không quyền không thế, sau này trong hậu cung khẳng định rất chịu thiệt, nói không chừng bị những nữ nhân khác khi dễ, hắn lại nói không nên lời cự tuyệt.

Hắn chỉ có hiệu trung Diệp Đông Hoàng, ở dưới trướng Diệp Đông Hoàng đạt được địa vị cao hơn, như thế mới có thể cung cấp cho Liên Y một ít bảo hộ. "Bệ hạ hùng tài vĩ lược, cầu hiền như khát, thống nhất thiên hạ, ở trong tầm tay.

Nếu tướng quân vì Bệ hạ hiệu lực, tương lai cũng có thể trong phạm vi chức trách cho tử dân nước Sở một ít tiện lợi!" Liên Y tiếp tục mở miệng, nàng chiêu lãm Quý Bố, cũng không hoàn toàn là vì đêm qua đáp ứng Diệp Đông Hoàng, những cựu bộ nước Sở này có thể nói đều là người của nàng.

Nàng chiêu lãm càng nhiều, uy thế bản thân cũng liền càng mạnh.

Làm công chúa nước Sở, nàng rất minh bạch, nếu là chỉ dựa vào sắc đẹp cùng thân thể, rất nhanh sẽ làm cho nam nhân mất đi hứng

thú.

Chương 275

Phụ vương nàng hậu cung liền có rất nhiều nữ nhân, những kẻ vẻn vẹn dựa vào sắc đẹp kia, có lẽ chơi vài lần mới mẻ, sau đó liền bị lãng quên ở một bên.

Mà những kẻ có quyền thế, cho dù Phụ vương nàng không thích, nhưng vì không để cho thần tử dưới trướng hàn tâm, cũng sẽ không quá mức vắng vẻ! "Quý Bố nguyện vì công chúa làm trâu làm ngựa!" Quý Bố tự nhiên nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Liên Y, cấp "tử dân nước Sở" một ít tiện lợi, cái này "tử dân nước Sở" cũng bao quát chính Liên Y!

Đối mặt thỉnh cầu của Liên Y, hắn căn bản không cách nào cự tuyệt!

Cho dù không chiếm được, có thể yên lặng thủ hộ ở bên cạnh đối phương, nhìn đối phương vui vẻ bình an cũng tốt!

Quý Bố quy thuận, đối với Diệp Đông Hoàng mà nói cũng không có ảnh hưởng quá lớn!

Rất nhanh, tin tức Doanh Chính tại Hàm Dương băng hà truyền khắp thiên hạ, Đại Tần Đế Quốc từng uy áp sáu nước xưng bá đã tuyên cáo diệt vong.

Thiên hạ chấn kinh!

Nước Yên cùng nước Tề các loại tiểu quốc càng là hoảng sợ, ngay cả Đại Việt không ai bì nổi đều vong, bọn họ lấy cái gì ngăn cản Diệp Đông Hoàng?

Đông Hoàng nguyên niên, tháng Tư.

Yên Vương Hỉ cùng Tề Vương Kiến đồng thời tuyên bố đầu

hàng, đến tận đây, thiên hạ phân loạn mấy trăm năm lần nữa đi hướng thống nhất.

Thiên hạ đại quyền trong tay, Diệp Đông Hoàng bắt đầu trắng trợn cải cách.

Thư đồng văn, xa đồng quỹ, thống nhất độ lượng hành, cải tiến phương thức sản xuất lạc hậu, gieo trồng cây nông nghiệp cao sản, đẩy mạnh phát triển công nghiệp, bố võ thiên hạ.

Biến cách oanh oanh liệt liệt hừng hực khí thế, trong đó cũng có quý tộc sáu nước muốn thừa cơ gây sự, nhưng rất nhanh liền bị Diệp Đông Hoàng thiết huyết trấn áp.

Uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng thâm nhập lòng người, có thể đè sập thương khung vạn cổ, cho dù có người tâm hoài bất quỹ, cũng chỉ có thể giống như chuột trốn trong cống rãnh, không dám thò đầu. *** Kính Hồ Y Trang.

Đại bản doanh Y Gia của Chư Tử Bách Gia, nói là đại bản doanh, kỳ thật bất quá vài gian nhà tranh, sư đồ hai người mà thôi!

Hạnh Lâm vô tranh, y giả tế thế.

Đây là một mảnh tịnh thổ ninh tĩnh tường hòa, rời xa bảy nước phân tranh!

Nơi này chỉ có y giả tâm hoài nhân nghĩa, không có dã tâm gia, âm mưu gia, càng không có giang hồ phân tranh, loạn thế chiến hỏa.

Nhưng người tại giang hồ, nơi nào lại là chân chính tịnh thổ! "Tiên sinh, xin nghe ta một lời, hiện nay Mặc gia đã hiểm như mành treo chuông, nếu không thể thêm trợ lực, chỉ sợ là..." Trong nhà gỗ, thanh âm một nam tử vang lên. "Quý gia Lục Chỉ Cự Tử mất tích, Cự Tử có thể tại lúc này nhất long Mặc gia tán lạc thế lực, mọi người khen ngợi, từ đâu tới thuyết mành treo chuông?" Thanh âm bình thản

của nữ tử vang lên. "Lục Chỉ Cự Tử trước khi mất tích, cùng tiên sinh giao hảo, mà đệ tử Mặc gia ta cũng nhiều lần được ngài cứu giúp, ta chờ sớm coi tiên sinh là người nhà.

Lần này đến đây, chính là muốn mời tiên sinh gia nhập Mặc gia!" "Ta nãi người Y Gia, cũng không từng cùng bất luận kẻ nào giao hảo, nếu có thương tích bệnh chứng, tìm ta y trị là được!" "Tiên sinh..." "Không cần nói nữa!

Y giả cứu người, hiệp giả tế thế.

Hiện nay thiên hạ rung chuyển phân loạn, trong loạn thế, mọi người chém giết lẫn nhau, thương vong biết bao nhiêu!

Người Y Gia chúng ta, có khả năng làm bất quá là cứu thêm một người mà thôi!" "Như thế, tại hạ cáo từ!" Cửa phòng nhà gỗ mở ra, một nam tử tang thương mặc áo dài đen, để một chùm râu dê đi ra.

Chính là Mặc gia Cự Tử hiện nay - Yến Đan. "Dung nhi, thay ta tiễn Cự Tử!" Trong phòng thanh âm nữ nhân vang lên. "Vâng, sư phụ!" Ngoài phòng là một thiếu nữ tố nhã điềm tĩnh.

Thiếu nữ có một mái tóc đen dài bóng mượt, buộc một cái đuôi ngựa nhỏ, hai bên tóc mái xõa vai, khăn trùm đầu màu tím đằng xen kẽ màu trắng, tóc mái khẽ bay, lộ ra một đôi lông mày lá liễu cong cong.

Một đôi con ngươi màu tím thẫm, con ngươi thanh triệt, đạm bạc, thục nhã, nhẹ nhàng chớp con ngươi, phảng phất bảo thạch thấu triệt nhất, xinh đẹp nhất thế gian.

Nàng ăn mặc chất phác, tố nhã ngắn gọn, váy dài cúp ngực màu xanh đen, áo ngoài ngắn tay nửa màu lam xám nửa màu trắng phấn, đôi cổ tay quấn lụa màu lam, lộ ra một đôi cổ tay trắng như tuyết.

Nàng chính là đệ tử của Niệm Đoan Y Gia nơi này - Đoan Mộc Dung! "Mời!" Đoan Mộc Dung doanh doanh thi lễ.

Mang theo Yến Đan rời đi. "Đa tạ cô nương!" Đi tới đầu cầu bên hồ, Yến Đan chắp tay. "Cự Tử đi thong thả!" Đoan Mộc Dung doanh doanh nhất bái, nói.

Yến Đan đi hai bước, lại dừng bước, xoay người chắp tay thi lễ, nói: "Vừa rồi tại hạ lỡ lời, chọc Niệm Đoan tiên sinh không vui, hoàn thỉnh Dung cô nương thay ta tạ lỗi!" "Ân!" Đoan Mộc Dung trăn thủ khẽ điểm, "Lời của Cự Tử, ta nhất định truyền đạt!" "Lánh có vài câu nói còn xin cô nương cùng nhau chuyển thuật!" "Y giả kiêm tế thiên hạ thương sinh, tiên sinh nhân hậu, Mặc gia trên dưới đều cực kỳ khâm phục!" "Nhiên nhi thương sinh đồ đồ, tiên sinh cho dù dốc hết sức lực cả đời, lại có thể cứu mấy người?

Mỗi một tấc thổ địa thiết kỵ Hạ quốc đạp qua, đều có người chết đi.

Mỗi một người Hạ quốc mà tiên sinh cứu, ngày khác chính là trường mâu đâm vào ngực bách tính nước khác!" "Cứu một người sau đó chết trăm người, thân là y giả, tiên sinh vu tâm hà nhẫn?" "Còn xin cô nương chuyển cáo, vô luận khi nào, Mặc gia ta trên dưới đều cung nghênh tiên sinh!" "Cáo từ!" Nói xong, Yến Đan chuẩn bị rời đi. "Ha ha, quả thực là chuyện cười lớn nhất thiên hạ, Trẫm còn chưa bao giờ nghe qua lời nói buồn cười như vậy!" Ngay khi Yến Đan chuẩn bị rời đi, một đạo tiếng cười to vang lên, chỉ thấy một nam tử hư không đạp bộ mà đến.

Hắn kiếm mi tinh mục, phong thần như ngọc, khí vũ bất phàm!

Hắn thân khoác Cửu Long bào, khí cái sơn hà, tràn ngập dương cương cùng bá đạo khó có thể diễn tả bằng lời.

Hắn tuấn mỹ cường đại, uy nghiêm bá khí, uyển như Thiên Đế lâm trần, uy áp thiên hạ!

Hắn vừa xuất hiện, chính là tiêu điểm của thiên địa, trung tâm của

thế giới! "Thật soái!" Đoan Mộc Dung đôi mắt đẹp nâng lên, một nháy mắt kia phảng phất như bị điện giật, phương tâm khẽ run!

Nàng và sư phụ Niệm Đoan ẩn cư tại đây, trừ bỏ bệnh nhân, cùng ngoại giới tiếp xúc không nhiều, nam nhân có khí chất nhất nàng từng gặp cũng chính là Yến Đan trước mắt!

Nhưng so với đối phương, Yến Đan liền giống như đom đóm với trăng sáng, hoàn toàn không thể đánh đồng! "Yến Đan bái kiến Hoàng đế Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, tâm thần Yến Đan run lên, cho dù là Thiên Nhân ngũ trọng như hắn, cũng nhịn không được hai chân phát run, không còn ý khí phong phát như trước đó, vội vàng bái nói.

Hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ tới cư nhiên sẽ ở chỗ này đụng phải Diệp Đông Hoàng! "Hắn chính là nam nhân mạnh nhất đương thế, bá chủ thiên hạ Hạ Hoàng Diệp Đông Hoàng!" Đoan Mộc Dung nghe vậy, kiều khu khẽ run.

Diệp Đông Hoàng chi danh, cho dù là nàng cũng như sấm bên tai, vội vàng quỳ xuống bái nói: "Y Gia Đoan Mộc Dung bái kiến Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Y Gia Niệm Đoan bái kiến Bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Niệm Đoan cũng từ trong nhà đi ra, đối với Diệp Đông Hoàng bái nói. "Cứu một người mà chết trăm người?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt phủ khám Yến Đan, khóe miệng cười lạnh, dọa đến Yến Đan gan mật đều nứt, muốn biện bác lại cảm giác một cỗ uy nghiêm cùng khí thế khủng bố áp tại trên người hắn, khó có thể mở miệng. "Xuân Thu Chiến Quốc, phân loạn mấy trăm năm, nhân khẩu tử thương quá nửa.

Trẫm thống nhất thiên hạ, hoành tảo bát hoang, bốn phương thần phục, Hán nô không dám xâm phạm, thiên hạ không còn quốc giới, không còn chiến loạn, sắp khôi phục thái bình thịnh thế!" "Trẫm đem

khoai lang, khoai tây phân phát thiên hạ, nuôi sống không biết bao nhiêu người.

Hiện nay thiên hạ thống nhất, các loại thi thố biến cách, không quá hai năm, thiên hạ sẽ không còn có một người chết đói!" "Trẫm sẽ thành lập một đế quốc thịnh thế chưa từng có, thiên thiên bách tính, nhân nhân như long!" Theo thanh âm Diệp Đông Hoàng vang lên, Yến Đan nằm rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy đến càng thêm lợi hại.

Hắn âm thầm giảo phong giảo vũ, nhưng đối mặt Diệp Đông Hoàng, hắn không đề lên được nửa điểm dũng khí phản kháng.

Niệm Đoan cùng Đoan Mộc Dung cũng tâm thần kịch chấn.

Hạnh Lâm vô tranh, y giả tế thế!

Những năm này các nàng không biết cứu được bao nhiêu người thương tàn, nhìn thấy mà giật mình, trong lòng tự nhiên là hy vọng thiên hạ thái bình, không còn có chiến tranh.

Đặc biệt là câu nói của Diệp Đông Hoàng: Thiên hạ không còn một người chết đói, nhân nhân như long; đối với tâm linh các nàng trùng kích càng lớn!

Đoan Mộc Dung chỉ cảm thấy một trái tim thình thịch nhảy loạn, trộm ngẩng đầu, dư quang nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, cảm giác đạo thân ảnh kia vô cùng vĩ ngạn, tâm trì thần vãng. "Yến Đan, Trẫm tha ngươi một mạng, ngươi không niệm hoàng ân, đến chỗ giảo phong giảo vũ.

Vì chưởng khống Mặc gia, thí sư đoạt vị, bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, đáng chém!" Diệp Đông Hoàng phảng phất miệng ngậm thiên hiến, đưa ra thẩm phán. "Cái gì?

Ngươi giết Lục Chỉ Cự Tử?" Niệm Đoan sắc mặt biến đổi, mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Yến Đan, gầm nhẹ nói.

Diệp Đông Hoàng thân phận địa vị như thế, nàng tin tưởng tất nhiên sẽ không tín khẩu thư hoàng!

Mười có tám chín là thật! "Bệ hạ tha mạng a, tiểu nhân chỉ là muốn giúp Bệ hạ giải quyết Mặc gia, tiểu nhân không có muốn phản đối Bệ hạ a, cầu Bệ hạ minh giám!" Yến Đan rốt cục có thể mở miệng, vội vàng cầu xin tha thứ.

Đến nỗi Niệm Đoan, sinh tử quan đầu, hắn mới lười để ý tới! "Hắn chết rồi!" Niệm Đoan nghe vậy, như bị sét đánh, một ngụm máu tươi phun ra, hôn mê bất tỉnh! "Hừ, đến giờ khắc này còn dám giảo biện, chết!" Diệp Đông Hoàng một cái ánh mắt, Vạn Đạo Đế Mâu nhất động, diệt hồn!

Yến Đan ánh mắt cứng lại, nháy mắt mất đi ý thức, mềm nhũn ngã xuống đất! "Sư phụ!" Đoan Mộc Dung kinh hô, vội vàng đỡ dậy Niệm Đoan, nghĩ mãi không thông nàng vì sao nghe được tin tức Lục Chỉ Hắc Hiệp bị Yến Đan giết, lại kích động như thế. "Sư phụ ngươi trọng bệnh quấn thân, dầu hết đèn tắt, hiện nay cấp hỏa công tâm, sống không quá một ngày!" Diệp Đông Hoàng liếc mắt nhìn Niệm Đoan, nhìn Đoan Mộc Dung nói.

Hắn hôm nay tới đây, có hai mục đích.

Chương 276

Một là nghe nói Yến Đan đi khắp nơi làm mưa làm gió, qua đây đem hắn nghiền chết!

Vốn dĩ giống như Yến Đan loại tiểu nhân vật này, là không cần hắn tự mình động thủ, cái này liền dính dáng đến mục đích thứ hai của hắn khi tới đây.

Hắn đối với Đoan Mộc Dung rất thích, thiên hạ đều là của hắn, Đoan Mộc Dung tự nhiên cũng là của hắn! "Sư phụ!" Đoan Mộc Dung nghe vậy, tâm thần ngẩn ra, trong mắt lệ quang chớp động.

Lấy y thuật của nàng giờ phút này cũng phát hiện tình huống của Niệm Đoan, cùng Diệp Đông Hoàng nói giống nhau như đúc.

Bệnh nguy kịch, dược thạch khó cứu!

Nàng cũng cứu không được!

Đột nhiên, Đoan Mộc Dung phảng phất nghĩ tới điều gì, mãnh liệt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, không ngừng dập đầu: "Bệ hạ, ngài thần uy cái thế, thiên hạ vô địch, phú hữu tứ hải, nhất định có biện pháp cứu sư phụ ta, đúng hay không?" Đoan Mộc Dung ánh mắt chờ mong, hiện nay biện pháp duy nhất nàng có thể nghĩ đến chính là Diệp Đông Hoàng! "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, bệnh của Niệm Đoan đối với hắn mà nói cũng không tính là gì. "Đa tạ Bệ hạ, đa tạ Bệ hạ!" Đoan Mộc Dung vui mừng quá đỗi, không ngừng bái tạ. "Đừng cao hứng quá sớm, Trẫm vì sao phải giúp ngươi cứu nàng?" Thanh âm thản nhiên của Diệp Đông Hoàng làm cho Đoan Mộc Dung ngẩn ra, biểu tình vui mừng trên mặt nhất thời đọng lại.

Đúng vậy, Diệp Đông Hoàng vì sao phải giúp nàng cứu sư phụ?

Lấy bệnh tình của sư phụ nàng, nàng làm truyền nhân Y Gia đều không thể cứu trị, Diệp Đông Hoàng cho dù có thể cứu, tin tưởng cũng muốn tốn hao cái giá cực lớn!

Nàng không tiền không thế...

Hơn nữa những thứ này đối với Diệp Đông Hoàng mà nói căn bản không đáng một đồng!

Diệp Đông Hoàng làm Hoàng đế, phú hữu tứ hải, căn bản không thiếu tiền.

Đoan Mộc Dung chán nản ngồi dưới đất, ánh mắt bi thương, muốn mở miệng cầu Diệp Đông Hoàng, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Diệp Đông Hoàng thân ảnh hạ xuống, ngồi xổm người xuống, thân thủ nhéo cằm Đoan Mộc Dung, hơi hơi nâng lên.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa đái vũ, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng... "Mang sư phụ của nàng đi theo Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nói. "Đa tạ Bệ hạ, sau này dân nữ chính là người của Bệ hạ, làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức của Bệ hạ!" Đoan Mộc Dung sững sờ, lập tức mừng rỡ.

Nàng vốn thông tuệ, cũng hiểu được ý tứ của Diệp Đông Hoàng, bái tạ nói.

Ngay sau đó, nàng bế Niệm Đoan lên, đi theo Diệp Đông Hoàng vào trong nhà gỗ.

Nàng đặt Niệm Đoan lên giường, vừa lo lắng vừa mong chờ nhìn Diệp Đông Hoàng, muốn biết hắn cứu sư phụ nàng bằng cách nào!

Diệp Đông Hoàng tinh thông bách gia, từng nghiên cứu y học điển tịch của các thế giới, y thuật tuyệt đối không phải thứ bọn họ có thể so sánh.

Hơn nữa hắn còn biết luyện đan thuật, hiện nay tương đương với Tứ giai Luyện đan sư, tức là đủ để luyện chế đan dược cho Thiên Nhân Cảnh sử dụng.

Cứu một Niệm Đoan tu vi rất yếu quả thực quá dễ dàng!

Tất nhiên, hắn cũng lười dùng thủ đoạn y thuật bình thường.

Thập trọng viên mãn Vạn Đạo Chân Ý hóa thành Sinh Mệnh Chân Ý, hiệu quả mạnh hơn y thuật bình thường không biết bao nhiêu lần.

Một tầng lục quang long lanh bao trùm lấy Niệm Đoan đang nằm trên giường, khí tức sinh mệnh tuôn chảy, ngay cả Đoan Mộc Dung đứng bên cạnh cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Sự mệt mỏi trước đó quét sạch sành sanh, nàng nhìn Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc và sùng bái.

Sắc mặt tái nhợt của Niệm Đoan cũng nhanh chóng trở nên hồng hào, khí tức không ngừng tăng cường.

Đoan Mộc Dung thân là truyền nhân Y gia, tuy rằng cứu không được Niệm Đoan, nhưng nhãn lực vẫn phải có.

Trái tim đang treo lên cao lập tức hạ xuống, nàng biết sư phụ nàng khẳng định có thể cứu sống, thậm chí còn tốt hơn trước kia!

Một khắc sau!

Khí tức Niệm Đoan cường thịnh, sắc mặt hồng nhuận.

Đoan Mộc Dung kiểm tra xong, phát hiện tất cả ám thương bệnh chứng trước đó đều đã khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí so với thời kỳ toàn thịnh còn tốt hơn! "Đa tạ Bệ hạ!" Đoan Mộc Dung bái tạ, trong mắt tràn đầy hưng phấn, bất quá nhìn thấy sắc mặt "tái nhợt" do tiêu hao quá độ của Diệp Đông Hoàng, nàng vội vàng đỡ lấy hắn, trong lòng áy náy nói: "Bệ hạ, để ta dìu ngài xuống nghỉ ngơi nhé!"

"Được!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, được Đoan Mộc Dung dìu tới phòng ngủ của nàng.

Phòng ngủ đạm nhã điềm tĩnh, tràn ngập mùi thảo dược nhàn nhạt cùng hương thơm cơ thể độc đáo của nữ tử. "Bệ hạ, ngài nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi hầm chút canh thuốc cho ngài!" Đoan Mộc Dung dìu Diệp Đông Hoàng ngồi ở trên giường của nàng, khuôn mặt ửng đỏ.

Khuê phòng của nàng vẫn là lần đầu tiên có nam nhân đi vào, còn để đối phương nghỉ ngơi ở trên đó, ngẫm lại liền xấu hổ chết người!

Bất quá nghĩ đến lời nói trước đó của Diệp Đông Hoàng, nàng sau này khẳng định là nữ nhân của hắn, trong lòng càng thêm thẹn thùng, còn có một tia mong chờ nho nhỏ. "Trẫm không uống thuốc, chỉ muốn ăn nàng!" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo một cái, Đoan Mộc Dung ngã vào lòng hắn.

Dưới ánh mắt hoảng loạn của nàng, hắn cúi đầu hôn xuống.

Đoan Mộc Dung sững sờ, tuy rằng trước đó nàng đã đáp ứng, nhưng chuyện này cũng không tránh khỏi quá nhanh đi?

Nàng vươn tay đẩy đẩy, đáng tiếc không đẩy được, ngược lại còn ngã xuống giường, trái tim như nai con chạy loạn.

Sư phụ nàng còn đang ở cách vách đâu.

Tuy rằng vẫn chưa tỉnh! "Bệ hạ, ngài vừa mới tiêu hao quá lớn, hiện tại không thích hợp làm chuyện này, đợi ngài khôi phục rồi, ngài muốn gì, ta đều chiều ngài!" Hồi lâu, Đoan Mộc Dung rốt cục tìm được cơ hội, thở hổn hển, vội vàng mở miệng, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Tuy nhiên, ngay sau đó, miệng nàng liền bị chặn lại.

Đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, cứu Niệm Đoan căn bản không tiêu hao gì, bất quá chỉ là cái nhấc tay mà thôi!

Ưm!

Đối với sự bá đạo của Diệp Đông Hoàng, Đoan Mộc Dung không có cách nào, chỉ có thể mặc hắn làm gì thì làm.

Trong lòng nàng cũng tịnh không kháng cự, từ lúc Diệp Đông Hoàng uyển như thiên thần xuất hiện, bá khí trấn áp Yến Đan, sau đó lại hao phí công lực "cực lớn" cứu sư phụ nàng, nàng cũng đã luân hãm rồi! ...

Gian phòng cách vách. "Dung nhi?" Niệm Đoan mơ màng tỉnh lại, bản năng gọi. "Hả?" Rất nhanh, Niệm Đoan liền phát hiện thân thể mình bất đồng.

Thân thể vốn tích lao thành tật, tâm lực giao tụy, đã dầu hết đèn tắt của nàng lại một lần nữa toả sáng sinh cơ, tinh thần phấn chấn, tất cả ám thương mệt mỏi quét sạch sành sanh. "Dung nhi làm sao vậy?

Hình như đang khóc?" Tai khẽ động, Niệm Đoan nghe được thanh âm của Đoan Mộc Dung ở cách vách, trong lòng lo lắng, vội vàng đứng dậy.

Vừa đi được vài bước, nàng lại phát hiện thanh âm không đúng.

Gò má nàng ửng đỏ, ánh mắt phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nàng cũng là người từng trải, tự nhiên nghe ra được cái gì.

Kỳ thực Đoan Mộc Dung chính là con gái nàng, phụ thân của Đoan Mộc Dung chính là Cự Tử đời trước của Mặc Gia - Lục Chỉ Hắc Hiệp.

Lục Chỉ Hắc Hiệp họ Đoan Mộc.

Nàng đặt tên cho mình là Niệm Đoan chính là có tầng ý tứ này! "Haizz!" Niệm Đoan thở dài một tiếng, không có đi quấy rầy.

Nàng tuy rằng đoán được Đoan Mộc Dung có thể là vì cầu Diệp

Đông Hoàng cứu nàng mà đáp ứng một số điều kiện.

Nhưng hiện tại gạo đã nấu thành cơm, nàng xông vào cũng không vãn hồi được gì!

Chỉ tổ làm tăng thêm xấu hổ, đối với mọi người đều không có chỗ tốt! ...

Ngày thứ hai.

Đoan Mộc Dung tỉnh dậy từ sớm, ôm lấy Diệp Đông Hoàng đang gối đầu trong lòng nàng.

Bàn tay ngọc ngà nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng của hắn...

Nhìn khuôn mặt say ngủ của Diệp Đông Hoàng, bình tĩnh, ôn hòa, ngủ giống như một đứa trẻ, trong lòng Đoan Mộc Dung tràn đầy tình yêu, loại cảm giác này rất tốt.

Mặt trời lên ba sào.

Hai người mới ung dung thức dậy.

Chương 277

"Sư phụ!" Nhìn thấy Niệm Đoan, Đoan Mộc Dung vùi đầu giống như đà điểu, trong lòng cực kỳ xấu hổ, nàng túm lấy góc áo dựa vào bên người Diệp Đông Hoàng. "Đa tạ Bệ hạ ra tay cứu giúp, Dung nhi tâm tính thiện lương thuần phác, hy vọng Bệ hạ ngày sau có thể đối xử tử tế với Dung nhi!" Niệm Đoan nhìn Diệp Đông Hoàng nói. "Yên tâm, Trẫm tự sẽ yêu thương Dung nhi thật tốt!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm Đoan Mộc Dung vào lòng, lập tức lấy ra hai quyển kinh thư, một quyển Vạn Đạo Kinh, một quyển Y Kinh. "Đây là công pháp Trẫm tu luyện và Y Kinh do Trẫm tổng kết.

Y giả tế thế, nhưng sức một người chung quy có hạn, Trẫm sẽ tăng thiết y quán tại các nơi trong thiên hạ, tiền bối nếu có hứng thú, hoan nghênh đến đây!" Diệp Đông Hoàng đưa Vạn Đạo Kinh và Y Kinh cho Niệm Đoan.

Y Kinh là do hắn dung hợp y thuật của các thế giới mà viết thành, đối với Niệm Đoan mà nói, giá trị vô lượng! "Đa tạ Bệ hạ, ta sẽ suy nghĩ!" Niệm Đoan nhận lấy bí tịch, bái tạ.

Ở lại Kính Hồ Y Trang nửa ngày, Diệp Đông Hoàng mang theo Đoan Mộc Dung rời đi! "Bệ hạ quả là thần nhân!" Nhìn Vạn Đạo Kinh và Y Kinh, Niệm Đoan trong lòng cảm khái.

Vạn Đạo Kinh cường đại tuy làm nàng kinh ngạc, nhưng cũng không tính là gì.

Dù sao võ công của Diệp Đông Hoàng thiên hạ đệ nhất đã là sự thật được công nhận, Vạn Đạo Kinh cường đại cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng Y Kinh cũng mạnh đến mức không thể tư nghị, các loại y

thuật ghi chép trong đó vượt xa truyền thừa Y gia của nàng, đây mới là thứ làm nàng hãi hùng. "Đa tình kiếm khách vô tình kiếm, kiếm khách đa số vô tình, Bệ hạ ngược lại là đa tình.

Tuy rằng đa tình còn tốt hơn vô tình rất nhiều, nhưng cũng quá đa tình rồi!" Niệm Đoan than nhẹ.

Lục Chỉ Hắc Hiệp vô tình, nàng đối với kiếm khách không có hảo cảm.

Diệp Đông Hoàng cũng coi như kiếm khách, nhưng càng là Hoàng đế.

Nàng cũng không biết Đoan Mộc Dung sau này sẽ ra sao! ...

Mang theo Đoan Mộc Dung trở lại hoàng cung, Diệp Đông Hoàng mỗi ngày đều nghiên cứu kinh điển các gia, nghiên cứu võ học áo nghĩa.

Đồng thời, cũng tiêu hao khí vận điểm để dung nhập các loại công pháp vào Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, bất quá khoảng cách để Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh tấn thăng lục giai y nguyên còn kém một chút, ước chừng phải đến thế giới tiếp theo mới có thể tấn thăng!

Mà thiên hạ cũng một ngày một biến hóa, nhật tân nguyệt dị, cuộc sống bách tính chuyển biến tốt đẹp với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Uy vọng của Diệp Đông Hoàng không ngừng tăng cường, chân chính làm được công cái Tam Hoàng, đức quá Ngũ Đế.

Khi người trong thiên hạ ngày càng sống sung túc, Diệp Đông Hoàng cũng không có bạc đãi chính mình.

Hắn lần lượt nạp Âm Dương Gia Đông Quân Diễm Phi, Nguyệt Thần, cùng với Hoa Ảnh vào hậu cung.

Trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết. ...

Đông Hoàng năm thứ tư, tháng mười.

Cửu Châu đại địa trải qua chiến loạn lâu ngày đón nhận thịnh thế chưa từng có.

Nhà nhà có dư lương thực, không còn một người chết đói, thương nghiệp cùng công nghiệp cũng tăng trưởng bùng nổ, người người bắt đầu tập võ.

Cho dù không có thành quả gì lớn, cũng có thể cường thân kiện thể, lực bạt thiên cân!

Ngày hôm đó.

Trong hoàng cung, một đạo võ đạo ý chí kinh thiên dâng lên, hóa thành một hư ảnh Đế Hoàng vĩ ngạn vô biên, khí thôn sơn hà giữa không trung.

Hắn chân đạp hỗn độn, lưng đeo vũ trụ tinh hà, thần uy vô lượng, uy nghiêm vô song, cái áp Cửu Châu tứ hải.

Nhìn hư ảnh Đế Hoàng uyển như thần linh và giống hệt Diệp Đông Hoàng kia, vạn chúng quỳ rạp, kính sợ cuồng nhiệt, miệng cao hô vạn tuế! "Bệ hạ đột phá, thật khủng khiếp võ đạo ý chí!" "Ở trước mặt Bệ hạ, e rằng ngay cả dũng khí ra tay cũng không có!" Cốc Quỷ Tử, Bắc Minh Tử đám người xa xa nhìn về phía hoàng cung, cảm thấy một cỗ áp lực khủng bố, trong lòng kính sợ.

Trong hoàng cung, Thập trọng viên mãn Vạn Đạo Chân Ý của Diệp Đông Hoàng cùng ý niệm ý chí tự thân dung hợp lột xác, hóa thành võ đạo ý chí của Diệp Đông Hoàng.

Dưới võ đạo ý chí giai đoạn này, Diệp Đông Hoàng khống chế Vạn Đạo Chân Khí trong đan điền ngưng tụ.

Ý niệm vừa động, đầu tiên ngưng tụ ra một "điểm" chân khí nhỏ ở trung tâm đan điền.

Điểm chân khí nhỏ này dưới sự khống chế của võ đạo ý chí phi tốc xoay tròn, một cỗ hấp lực khủng bố từ trên điểm nhỏ truyền ra, không ngừng thôn nạp Vạn Đạo Chân Khí chung quanh.

Theo lượng Vạn Đạo Chân Khí cắn nuốt ngày càng nhiều, điểm nhỏ biến thành hạt lạc, sau đó không ngừng lớn mạnh, đạt tới quả trứng gà, trứng ngỗng, nắm tay...

Đan điền rộng lớn vô ngân của Diệp Đông Hoàng cũng theo đó phong khởi vân dũng, nhấc lên sóng to gió lớn, cuối cùng ngưng tụ ra một khoả Chân Khí Kim Đan đường kính trăm trượng uyển như mặt trời nhỏ.

Kim Đan càng nhỏ, uy lực càng lớn!

Vì vậy võ đạo ý chí của Diệp Đông Hoàng khống chế Chân Khí Kim Đan tiếp tục xoay tròn, mỗi chuyển một vòng, Chân Khí Kim Đan liền nhỏ đi một phần.

Một vòng!

Mười vòng!

Trăm vòng!...

Đan điền của Diệp Đông Hoàng lớn hơn đan điền người khác rất nhiều, chất lượng chân khí cũng tinh thuần cường hoành hơn người khác rất nhiều, vì vậy áp suất Chân Khí Kim Đan này cũng khó khăn gấp vô số lần!

Họa hề phúc sở ỷ, võ đạo ý chí do Vạn Đạo Chân Ý ngưng tụ của Diệp Đông Hoàng đồng dạng vượt xa người khác, đợi Võ Đạo Kim Đan ngưng tụ, thực lực tự nhiên cũng vượt xa cường giả cùng cấp!

Nhật thăng nguyệt lạc, nơi bế quan của Diệp Đông Hoàng đã giới nghiêm, Mị Tuyên đám người đích thân trấn thủ, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.

Chớp mắt ba ngày trôi qua.

Chân Khí Kim Đan đã xoay tròn mười hai vạn chín ngàn năm trăm chín mươi vòng, từ đường kính trăm trượng hóa thành kích thước một hạt lạc.

Khoảng cách viên mãn Nhất Nguyên Chi Số còn kém mười vòng!

Võ đạo ý chí của Diệp Đông Hoàng phát huy đến cực hạn, khống chế Chân Khí Kim Đan không ngừng xoay tròn.

Đừng nhìn hiện tại biến nhỏ, nhưng mỗi chuyển một vòng khó hơn lúc đầu gấp ngàn lần vạn lần!

Chín vòng!

Tám vòng! ...

Ba vòng!

Hai vòng!

Một vòng!

Oanh!

Khi đạt tới mười hai vạn chín ngàn sáu trăm vòng, tiếng nổ vang như khai thiên tích địa tạc vang trong đầu Diệp Đông Hoàng, Chân Khí Kim Đan trong đan điền ầm ầm chấn động, bộc phát kim quang vô tận!

Võ Đạo Kim Đan, thành!

Kim Đan tự động xoay tròn tại trung tâm đan điền, kim quang vô tận lượn lờ, những "kim quang" này chính là võ đạo chân khí hoàn

toàn mới, so với quá khứ ngưng luyện cường hoành gấp trăm lần không chỉ!

Một cỗ khí tức khủng bố từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng tràn ngập ra, tịch quyển cả tòa hoàng thành, vô số cường giả hãi hùng, không tự chủ được quỳ rạp xuống đất.

Sức mạnh cường đại tràn ngập mỗi một tấc da thịt trên người Diệp Đông Hoàng, thân ảnh hắn bỗng chốc xuất hiện trên bầu trời, thân ảnh vĩ ngạn vô địch như thần như ma. "Là Bệ hạ!" "Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Vô số bách tính quỳ bái cao hô.

Trên bầu trời, ánh mắt Diệp Đông Hoàng như đuốc, nhìn về phía lôi vân đang không ngừng hội tụ, nâng tay đấm ra một quyền!

Oanh!

Một đạo kim quang lao thẳng lên thương khung, chiếu sáng cả bầu trời đêm, Cửu Châu đại địa vô số sinh linh ngơ ngác nhìn lên bầu trời, như thấy thần linh!

Oanh long!

Bầu trời vang lên một tiếng nổ, lôi vân vừa mới ngưng tụ còn chưa kịp phát huy uy lực đã bị một quyền của Diệp Đông Hoàng oanh toái, hóa thành vô tận mưa rào trút xuống.

Diệp Đông Hoàng tắm mình trong lôi hải, hấp thu sức mạnh lôi đình dung nhập Võ Đạo Kim Đan, dung nhập nhục thân, uyển như Lôi Thần Chi Vương! "Bệ hạ thần uy, cái thế vô song!" Vô số người cuồng nhiệt la hét, tâm triều bành trướng, một màn này tất sẽ được ghi vào sử sách, lưu danh thiên cổ, vạn thế lưu truyền.

Bọn họ làm người chứng kiến, là vinh hạnh cỡ nào, may mắn cỡ nào! "Bệ hạ thật mạnh!" Đoan Mộc Dung đôi mắt đẹp si mê, trong lòng tràn ngập vô tận may mắn cùng hạnh phúc.

Minh Châu, Diễm Linh Cơ, Tử Nữ, Kinh Nghê, Hồng Liên, Mị Tuyên, Tuyết Cơ, Lộng Ngọc, Diễm Phi, Nguyệt Thần cùng chúng nữ trong mắt đồng dạng tràn ngập khuynh mộ cùng tình yêu.

Đây là nam nhân của các nàng!

Chương 278

Trên mặt các nàng mang theo vẻ tự hào!

Bá!

Ngay sau đó, Diệp Đông Hoàng xuất hiện trước mặt các nàng. "Bái kiến Bệ hạ!" Mọi người hành lễ, doanh doanh cúi người. "Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng hư thủ nâng lên, ánh mắt đảo qua chúng nữ trước mặt.

Oanh oanh yến yến, phong hoa tuyệt đại, phong tình vạn chủng, từng đôi mắt đẹp lưu chuyển, tràn đầy mong chờ.

Cuối cùng, ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi trên người Minh Châu.

Nàng thân tư tu long, đường cong đầy đặn, mạn diệu thướt tha, khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ không tì vết, sáng như minh châu.

Bộ váy dài màu u lan bó sát vòng eo thon nhỏ, đuôi váy như đuôi cá lay động trên mặt đất, tràn ngập phong tình động lòng người. "Minh Châu ở lại, mọi người đều sớm nghỉ ngơi đi!" Diệp Đông Hoàng nói.

Nơi này chúng nữ đều mỗi người một vẻ, Minh Châu tuy đẹp nhưng cũng không làm được diễm áp quần phương, giống như Tử Nữ, Diễm Linh Cơ, Mị Tuyên, thậm chí còn hơn nàng một bậc.

Bất quá Minh Châu cũng coi như là người phụ nữ đầu tiên của Diệp Đông Hoàng ở thế giới này! "Thần thiếp cáo lui!" Mọi người mang theo ánh mắt hâm mộ rời đi, các nàng cũng hiểu được, Diệp Đông Hoàng không có khả năng một buổi tối sủng hạnh tất cả bọn họ, luôn có trước sau. "Bệ hạ!" Chúng nữ rời đi, trong mắt Minh Châu tràn ngập hưng phấn và vui sướng, trong lòng ngọt ngào, lập tức nhào vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, đôi chân dài xinh đẹp mạnh mẽ

quắp lấy eo hắn, hai tay ôm cổ hắn! "Bệ hạ, hung hăng giày xéo thần thiếp đi!" Minh Châu ghé sát tai Diệp Đông Hoàng, thở ra như lan, thanh âm tràn ngập dụ hoặc.

Nàng không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên sẽ lựa chọn nàng đầu tiên.

Nữ nhân ưu tú quá nhiều, nàng tuy rằng không vọng tự phỉ bạc, nhưng cũng có tự mình hiểu lấy!

Giống như Mị Tuyên, nữ nhân kia võ công cao hơn nàng, khí chất cũng áp nàng một bậc.

Đối với việc Diệp Đông Hoàng chọn nàng đầu tiên, sự ngọt ngào trong lòng nàng có thể nghĩ mà biết!

Giờ khắc này, chỉ muốn đem chính mình cùng Diệp Đông Hoàng hòa tan vào nhau! "Ngươi cái tiểu yêu tinh này!" Diệp Đông Hoàng ôm lấy nàng, thân ảnh vừa động, trở lại tẩm cung của hắn.

Tiếp theo, Diệp Đông Hoàng tự nhiên là như nàng mong muốn!

Hung hăng giày xéo nàng!

Đêm nay Diệp Đông Hoàng đột phá tới Võ Đạo Kim Đan, thực lực bạo trướng, tinh lực vượng thịnh chưa từng có, cũng cần hảo hảo trút ra một phen.

Kết quả, trong sự hâm mộ của mọi người, Minh Châu ngày hôm sau không dậy nổi! ...

Đông Hoàng năm thứ sáu.

Diệp Đông Hoàng xuất binh ba trăm vạn, hai trăm vạn tây chinh Tây Vực, một trăm vạn bắc phạt Hán Nô, hạo hạo thiết kỵ đi đến đâu thắng đến đó, tất cả chướng ngại vật cản ở phía trước đều sẽ bị phấn toái!

Năm này.

Diệp Đông Hoàng nạp đệ tử Phi Tuyết Các là Tuyết Nữ và Âm Dương Gia Thiếu Tư Mệnh vào hậu cung!

Hai người đều là nữ nhân Diệp Đông Hoàng rất thích!

Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần!

Hiện nay tứ hải quy nhất, thiên hạ nhất thống, Diệp Đông Hoàng thành tựu thiên cổ bá nghiệp, phàm là mỹ nữ hắn thích, tự nhiên đều phải thu vào trong cung, há có thể chắp tay nhường cho người!

Đây chính là dục vọng chiếm hữu của nam nhân, dục vọng chiếm hữu của Hoàng đế! ...

Đông Hoàng năm thứ mười!

Diệp Đông Hoàng tiếp kiến một người thú vị!

Một nữ nhân cao lãnh ngạo kiều!

Nàng thân hình mảnh mai cao gầy, một bộ y phục màu xanh lam, mái tóc dài bạc trắng dùng một cây trâm dài cài lệch búi lên, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo không tì vết.

Chiếc váy dài cúp ngực màu xanh thẫm lộ ra một mảng lớn bờ vai trắng như tuyết.

Trong tay nàng nắm một thanh trường kiếm ba thước, chuôi kiếm có ngàn vạn tơ bạc, cực kỳ giống phất trần của Đạo gia.

Đôi mắt nàng như hồ thu viết đầy sự đạm nhiên và lạnh nhạt, phảng phất thiên địa vạn vật không thể dao động nàng mảy may.

Nàng dời gót sen đi tới, đôi chân dài trắng nõn mảnh khảnh dưới tà váy xẻ tà như ẩn như hiện.

Nàng đi rất chậm, rất thong dong, nhưng tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới trước người Diệp Đông Hoàng. "Đạo Gia Thiên Tông Hiểu Mộng, bái kiến Bệ hạ!" Hiểu Mộng nắm bảo kiếm Thu Ly, doanh doanh cúi người, ánh mắt cổ tỉnh vô ba. "Nghe nói nàng là kỳ tài năm trăm năm mới gặp của Đạo gia, Bắc Minh Tử cư nhiên nỡ để cho nàng xuống núi?" Diệp Đông Hoàng đánh giá Hiểu Mộng.

Đạo gia trường bào, đôi chân đi giày thủy tinh màu lam, thân đoạn thướt tha, tóc dài bạc trắng, có một loại phong tình đặc biệt. "Đã là tu luyện, hà tất quản là trên núi hay là dưới núi!" Hiểu Mộng đồng dạng đánh giá Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ tinh xảo lạnh dật, khí chất thanh lãnh, đạm nhiên nói.

Nàng tới đây chính là vì tò mò, muốn nhìn xem nam nhân được xưng là thiên cổ nhất đế, cái thế vô địch này là bộ dáng gì. "Vì sao mà đến?" Diệp Đông Hoàng tò mò, nếu Bắc Minh Tử có việc, hoàn toàn có thể trực tiếp tới tìm hắn, sẽ không để Hiểu Mộng tới. "Vì ngài mà đến, ta muốn tới gặp Bệ hạ một lần, liền tới!" Hiểu Mộng thong dong điềm tĩnh, ngữ khí ngắn gọn. "Chuyên môn tới gặp Trẫm?

Nàng cũng không sợ Trẫm ăn nàng?" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia thú vị, tiến lên một bước, đi tới trước người Hiểu Mộng, ánh mắt nóng rực nhìn xuống khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ của nàng, nhẹ nhàng hít một hơi, hương thơm nữ tử nhàn nhạt chui vào mũi, thấm vào ruột gan.

Hiện nay hậu cung của Diệp Đông Hoàng tuy rằng chỉ có không đến hai mươi nữ nhân, so với hậu cung mấy trăm mấy ngàn người của vương thất bảy nước trước kia thì kém rất xa.

Nhưng Diệp Đông Hoàng yêu cầu chất lượng cao, mà Hiểu Mộng hiển nhiên là phù hợp yêu cầu của hắn! "Người đời đều nói, nam nữ có khác, những thứ này bất quá chỉ là ước thúc ngu muội dung tục mà

thôi, nhục thân bất quá là túi da thối!" Hiểu Mộng đối với sự tới gần của Diệp Đông Hoàng vẫn đạm nhiên như cũ, thanh âm thanh lãnh vang lên, mang theo một tia thất vọng: "Anh đào trong núi, tuy có lúc nở hoa lãng mạn, nhưng chung quy cũng về với bụi đất, sinh mệnh con người cũng như thế, duy có Đạo là vĩnh hằng, không ngờ Bệ hạ còn trầm mê trong nhục thân da nang, cùng phàm nhân thế tục không có gì khác biệt!" "Quả nhiên là bị giáo điều Thiên Tông đầu độc không nhẹ a!" Diệp Đông Hoàng nhìn Hiểu Mộng, đây vẫn là lần đầu tiên có người đánh giá hắn như vậy.

Tất nhiên, hắn vốn dĩ là một tục nhân, có thất tình lục dục.

Bất quá Hiểu Mộng giả vờ thế này thật sự làm cho người ta không biết hạ miệng như thế nào!

Theo Diệp Đông Hoàng thấy, Hiểu Mộng thiên phú tuy cao, hiện nay mười tám tuổi đã Thiên Nhân viên mãn, nhưng lại đem chính mình tu luyện giống hệt Thiên Đạo, không có hỉ nộ ai nhạc, không có tình cảm.

Chỉ có tư tưởng thuần túy dùng để chỉ đạo ngôn hành cử chỉ của mình, cứ như vậy nữa thì còn là người sao?

Tác vi Hoàng đế, hắn làm sao có thể ngồi nhìn mặc kệ?

Nhất định phải giúp Hiểu Mộng uốn nắn tư tưởng, làm một con người có máu có thịt! "Không sai, Trẫm đích xác là một phàm nhân, chính là thích bộ da thịt thối tha này của nàng!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nhéo cái cằm trắng nõn của Hiểu Mộng, hơi nâng lên, khẽ vuốt gò má trắng mịn của nàng, cười nói: "Không biết nàng có nguyện ý hay không?" "Nguyện hay không nguyện lại không thể thay đổi kết quả!" Sắc mặt Hiểu Mộng đạm nhiên, nàng biết cho dù nàng không muốn cũng đi không được, thong dong nói: "Nhục thân bất quá là cái túi da, Bệ hạ nếu là thích, tất nghe tôn tiện, không quan trọng nguyện hay

không nguyện!" "Giả vờ thế này Trẫm cũng muốn cho nàng điểm tuyệt đối!" Diệp Đông Hoàng cạn lời, một cái bế công chúa ôm lấy nàng, hướng về tẩm cung đi đến, khóe miệng khẽ nhếch, nụ cười tà mị: "Nhìn xem nàng lát nữa còn có thể đạm định như vậy hay không?" ...

Xuân triều dâng mưa tối đến gấp, khẽ hát ngâm nga chẳng do mình!

Nàng nỗ lực muốn bảo trì trạng thái vô bi vô hỉ, vô dục vô cầu, nhiên nhi chung quy vẫn là thất bại!

Tâm nàng như một chiếc thuyền con trong sóng to gió lớn, thừa phong phá lãng, phập phồng lo sợ!

Miệng tuy nói không muốn, thân thể lại rất thành thật... "Quận thủ đại nhân giá lâm, Diệp Đông Hoàng còn không mau mau ra đây bái kiến!" Cuồn cuộn thanh âm quanh quẩn bầu trời, quanh quẩn trong đầu tất cả mọi người, hồi lâu không dứt, thật lâu không thể hồi thần. "Quả nhiên là hướng về phía Bệ hạ tới!" "Xem ra kẻ đến không thiện a!" "Những người kia thoạt nhìn thật đáng sợ, tuyệt đối là siêu cấp cường giả trên Thiên Nhân Cảnh!" "Chẳng lẽ là vì Bệ hạ diệt Âm Dương Tông mà đến hưng sư vấn tội?" Vô số nghi vấn dâng lên trong lòng mọi người, có người thay Diệp Đông Hoàng cảm thấy lo lắng, có người hả hê, có người trong lòng cười lạnh, khoái ý vô cùng.

Có một số người chính là như vậy!

Cho dù không thù, nhưng nhìn thấy người khác xui xẻo, trong lòng sẽ rất cao hứng, không thấy được người khác tốt! "Diệp Đông Hoàng, hy vọng ngươi thức thời một chút!" Trong xe liễn, Triệu Vô Cực ôm hai chị em song sinh, bàn tay sờ soạng khắp nơi.

Trên mặt hắn vô cùng thỏa mãn, nhưng tâm tư lại đặt ở trên kiện bảo vật kia của Diệp Đông Hoàng.

Nếu Diệp Đông Hoàng thức thời, chủ động đem bảo vật dâng cho hắn, hắn không ngại thu Diệp Đông Hoàng làm cẩu thối tử, hiệu lực vì hắn.

Làm như vậy cũng không phải hắn nhân từ bao nhiêu, mà là dựa trên hai điểm!

Một, hắn không để Diệp Đông Hoàng vào mắt, không cho rằng Diệp Đông Hoàng có thể uy hiếp được hắn, nếu phát hiện Diệp Đông Hoàng có uy hiếp, hắn tùy thời có thể trừ khử.

Hai, hắn muốn nói cho mọi người: Hắn không phải người xấu xa như vậy, sau này các ngươi có bảo bối gì, chỉ cần dâng lên, hắn cũng sẽ không tiếc ban thưởng và đề bạt! "Hả?" Đột nhiên, biểu tình hưởng thụ của Triệu Vô Cực đọng lại, trong lòng dâng lên một cỗ nguy cơ khủng bố, lông tóc dựng đứng.

Chương 279

Ngay sau đó, trong hư không một cái lưỡi câu màu vàng mang theo một sợi tơ trắng phá không mà đến, mục tiêu chỉ thẳng nơi hắn đang ở! "Làm càn!" "To gan!" "Muốn chết!" Sư gia Lục Chuyển Kim Đan Cảnh cùng một đám cường giả Kim Đan bên người Triệu Vô Cực quát tháo, nhao nhao ra tay, võ đạo ý chí khủng bố tràn ngập cả phiến thiên địa.

Triệu Vô Cực cũng đồng dạng ra tay, một thanh bảo kiếm hiện ra, một kiếm chém ra, quang diệu thiên địa!

Xuy lạp!

Lưỡi câu vàng óng trong nháy mắt đột phá sự trấn áp của võ đạo ý chí các cường giả Kim Đan, quấn quanh trên cổ tên sư gia một vòng, một cái đầu lâu trong nháy mắt bay lên, máu tươi bắn tung toé ba thước!

Đang!

Giờ khắc này, bảo kiếm của Triệu Vô Cực rơi vào trên sợi tơ trắng.

Sợi tơ nhìn qua như tơ tằm vô cùng nhỏ bé kia lại vô cùng kiên nhận.

Bảo kiếm rơi ở bên trên, chỉ là hơi cong một chút, sau đó phảng phất như dây cung trong nháy mắt kéo căng, một cỗ lực đàn hồi khủng bố hiện ra, đem bảo kiếm bắn bay.

Cánh tay cầm bảo kiếm của Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy một cỗ đại lực ập tới, thân thể ngửa ra sau, trùng điệp đập vào trên xe liễn! "Bảo bối tốt!" Triệu Vô Cực không kinh sợ mà còn lấy làm mừng,

Cần Câu Vạn Đạo Điếu Hoàng càng mạnh, ý nghĩa thu hoạch của hắn càng lớn.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi!

Hắn cũng không ngẫm lại, hắn có thể nuốt trôi hay không!

Cũng không sợ bị nghẹn chết!

Xuy xuy xuy!

Máu tươi bay tung toé, ngay tại khoảnh khắc Triệu Vô Cực bị bắn bay, lưỡi câu vàng óng mang theo tơ trắng lướt qua cổ một đám hộ vệ Kim Đan, mười mấy cường giả Kim Đan trong nháy mắt đầu người rơi xuống đất.

Diệp Đông Hoàng bản thân tu vi Lục Chuyển Kim Đan, bằng vào thực lực bản thân liền có thể đả bạo cường giả Thất Chuyển Kim Đan, huống chi dùng tới chí bảo Cần Câu Vạn Đạo Điếu Hoàng này!

Chính là võ đạo Nguyên Thần đại năng tới, cũng phải ôm hận, giết mười mấy cường giả Ngũ Lục Chuyển Kim Đan, quả thực quá mức dễ dàng.

Bá!

Ngay tại lúc Triệu Vô Cực chuẩn bị đoạt lấy Cần Câu Vạn Đạo Điếu Hoàng, lưỡi câu vàng óng quấn quanh mà đến.

Triệu Vô Cực cả người chân khí phun trào, dùng sức chém một cái.

Nhiên nhi hết thảy đều là tốn công vô ích, hai mỹ nữ song sinh bên cạnh hắn trong nháy mắt bị siết chết.

Lưỡi câu vàng óng mang theo tơ trắng vây hắn lại, một cỗ sức mạnh khủng bố dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn, trấn áp tất cả tu vi của hắn. "Diệp Đông Hoàng, ngươi dám tập kích Hắc Thủy

Vương...

A!" Triệu Vô Cực kinh khủng, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng khủng bố như thế, đang muốn mang chỗ dựa phía sau ra, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị vút một tiếng kéo vào trong Kim Loan Điện. "Đây là có chuyện gì?" "Làm sao trong nháy mắt đều đã chết?" "Chẳng lẽ những người này đều là đầu sáp thương bạc, đẹp mã nhưng không dùng được?" Vô số người ngơ ngác nhìn lên bầu trời, đầy bụng nghi hoặc, không rõ đã xảy ra chuyện gì!

Quận thủ Hắc Thủy Vương Triều vừa rồi còn khí thế hung hăng, không ai bì nổi, trong nháy mắt liền bị bắt sống?

Biến hóa quá nhanh!

Bọn họ cảm giác không theo kịp tiết tấu!

Kim Loan Điện.

Bịch!

Triệu Vô Cực giống như một con cá lớn bị câu từ dưới sông lên trùng điệp nện ở trên mặt đất.

Hắn ngẩng đầu cảm nhận từng đạo khí tức cường giả Kim Đan khủng bố trong đại điện, hầu kết cuộn động, nuốt nước miếng một cái! "Nhiều cường giả Kim Đan như vậy?" Hắn làm sao cũng không nghĩ tới thủ hạ của Diệp Đông Hoàng cư nhiên có nhiều cường giả như vậy!

Cái này đã không yếu hơn hắn rồi!

Thậm chí còn mạnh hơn một bậc!

Bất quá cường giả Kim Đan nhiều thì như thế nào?

Hắn phát hiện trong đại điện đạt tới Thất Chuyển Kim Đan còn chưa tới mười người, võ đạo Nguyên Thần Cảnh đại năng càng là

một người cũng không có.

Thực lực như vậy, không nói so sánh với Hắc Thủy Vương Triều, chính là Đại Mạc Phủ cũng có thể dễ dàng tiêu diệt.

Phải biết rằng Phủ chủ Đại Mạc Phủ chính là đại năng Nguyên Thần Cảnh, thành danh ba ngàn năm, thực lực thâm sâu khó lường!

Nghĩ đến đây, Triệu Vô Cực lập tức tự tin mười phần. "Diệp Đông Hoàng, ngươi muốn làm gì?

Muốn phạm thượng tác loạn sao?

Ngươi giết bản quan, Phủ chủ sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi chính là chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng khó thoát khỏi cái chết!" Triệu Vô Cực bò dậy, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, thần sắc ngạo nhiên, định dùng thế đè người! "Thằng nhãi này từ đâu chui ra, bên người cư nhiên nhiều mỹ nữ như vậy!" Nhìn thấy đám tuyệt sắc giai nhân Mị Tuyên, Diễm Linh Cơ, Tử Nữ, Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố, Thủy Vân Cơ, Vu Hành Vân...

Triệu Vô Cực trong lòng chấn kinh.

Hắn chưởng khống Hoàng Thiên Quận, địa bàn giống như Âm Dương Vực chừng mấy trăm cái, nhưng cũng gom không ra bên người Diệp Đông Hoàng nhiều tuyệt sắc như vậy!

Đây chính là các tuyệt sắc giai nhân mà Diệp Đông Hoàng xuyên qua chư thiên thu nhận được, mỗi một người đều mỗi người một vẻ, khuynh quốc khuynh thành, chính là Hắc Thủy Vương Triều cũng gom không ra!

Huống chi hắn chỉ là một cái quận thủ nhỏ nhoi! "Trước mặt Bệ hạ, chớ có càn rỡ, quỳ xuống!" Viên Thiên Cương một cước đá vào nhượng chân Triệu Vô Cực, lệ thanh quát to.

Triệu Vô Cực không kịp đề phòng, giữa hai chân đau xót, bịch một

tiếng quỳ rạp xuống đất, nhìn ánh mắt Viên Thiên Cương phẫn phất phun ra lửa, tu phẫn muốn chết. "Vì sao tìm Trẫm gây phiền toái?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi trên người Triệu Vô Cực, thanh âm uy nghiêm vang lên, hạo hạo đãng đãng, làm cho Triệu Vô Cực nảy sinh vô tận sợ hãi! "Thằng nhãi này rốt cuộc là ai?

Thật khủng khiếp uy nghiêm!" Triệu Vô Cực hãi hùng, ở trên người Diệp Đông Hoàng hắn cảm thấy một cỗ áp lực giống như đối mặt Hắc Thủy Vương.

Nhưng Hắc Thủy Vương là ai?

Đó chính là chi chủ của Hắc Thủy Vương Triều, tồn tại khủng bố siêu việt Nguyên Thần Cảnh, một lời có thể thay đổi trời đất, quyết định vận mệnh ức vạn sinh linh.

Diệp Đông Hoàng bất quá chỉ là một võ giả Kim Đan Cảnh! "Bản quan phụng mệnh trấn thủ Hoàng Thiên Quận, thế lực trong quận biến đổi, ngươi không đến báo bị, bản quan tới kiểm tra tình huống, thiên kinh địa nghĩa, nào có chuyện gây phiền toái?" Cưỡng ép nhịn xuống lửa giận trong lòng, Triệu Vô Cực nghĩa chính ngôn từ, phẫn phất hắn mới là người bị hại. "Phế đi!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng không có bất kỳ dao động nào, lời nói ra lại làm cho Triệu Vô Cực vong hồn tán đởm, sống lưng phát lạnh! "Ngươi dám...

A!" Triệu Vô Cực quát tháo, lời đến khóe miệng, một cỗ đau đớn tê tâm liệt phế từ bụng truyền đến, cả người phẫn phất bị xé rách.

Chính là Viên Thiên Cương một quyền nện vào bụng hắn, đánh nát kim đan và phế bỏ tu vi của hắn!

Hắn không nghĩ tới đối phương cư nhiên tàn nhẫn như vậy, ra tay không chút lưu tình!

Cũng không sợ đắc tội chết Hắc Thủy Vương Triều? "A a a, kim

đan của ta!" Mắt Triệu Vô Cực đỏ ngầu, giống như dã thú phát điên.

Tại thế giới này, tu vi chính là tất cả, là căn bản để lập túc, không có tu vi, hắn cái gì cũng không phải. "A a a, Diệp Đông Hoàng, ngươi độc, ngươi đừng đắc ý, đắc tội Hắc Thủy Vương Triều, cho dù ngươi có bản lĩnh bằng trời cũng chết chắc rồi!" Triệu Vô Cực gào thét liên hồi, một chưởng vỗ về phía trán.

Chỉ cần hắn chết, Phủ chủ Đại Mạc Phủ sẽ lập tức biết, đến lúc đó phái người tới kiểm tra, tất nhiên có thể tra được trên đầu Diệp Đông Hoàng!

Tập sát quận thủ Hắc Thủy Vương Triều, mặc kệ là ai, mặc kệ là nguyên nhân gì, đều chết chắc!

Việc này quan hệ đến mặt mũi và uy nghiêm của Hắc Thủy Vương Triều!

Thần thánh bất khả xâm phạm!

Ông!

Ngay khi bàn tay Triệu Vô Cực sắp chạm vào đầu hắn, một cỗ dao động vô hình cuộn trào ập đến, thân thể Triệu Vô Cực khựng lại, cứng đờ giữa không trung! "Trẫm muốn ngươi chết, ngươi không thể không chết; Trẫm không muốn ngươi chết, ngươi muốn chết cũng khó!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh mang chuyển động, ẩn ẩn có Cửu Cung Bát Quái hiện lên, sức mạnh vô hình bao trùm lấy Triệu Vô Cực!

Chính là Vạn Đạo Đế Mâu! "Hóa ra là mơ tưởng đến Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần của Trẫm!" Sau khi sưu hồn, Diệp Đông Hoàng đã biết nguyên nhân Triệu Vô Cực tìm hắn gây phiền toái, chính là cái gọi là hoài bích kỳ tội. "Áp giải xuống, giam vào đại lao!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Tuân lệnh!" Hai gã giáp sĩ tiến lên, đem Triệu Vô

Cực lúc này đã biến thành kẻ đần độn sau khi bị sưu hồn giải xuống.

Chương 280

Triều hội kết thúc, Diệp Đông Hoàng cho mọi người thời gian hai ngày để chuẩn bị.

Hai ngày sau, hắn sẽ đi tới thế giới tiếp theo, chúng văn võ bá quan sẽ tiếp tục vào trong thế giới của Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần để tu luyện!

Hiện tại hắn đã dung hợp bảy cái thế giới, bảy thế giới đều có sự khác biệt, vô số thiên kiêu cường giả va chạm lẫn nhau, cũng sẽ không nói là gặp phải bình cảnh gì.

Nếu gặp bình cảnh, chỉ có thể nói rõ thiên phú không đủ! ...

Hai ngày sau.

Mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng.

Tất cả cường giả đều tiến vào trong thế giới Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần, vạn sự đã đủ chỉ thiếu gió đông.

Diệp Đông Hoàng nhìn về phía bảng điều khiển ảo: **Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần:** * **Đẳng cấp:** Cấp 5 (0/100000000) * **Chủ nhân:** Diệp Đông Hoàng * **Tu vi:** Lục Chuyển Kim Đan (Lục giai Võ đạo ý chí) * **Công pháp:** Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Ngũ giai 85800/100000) * **Thần thông thức tỉnh:** Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) * **Võ kỹ tự sáng tạo:** Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn * **Tử công pháp:** Vạn Đạo Kinh * **Điểm khí vận:** 21,254,600 * **Dung hợp thế giới:** Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh giang hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế

giới, Đại Tần thế giới "Chân thân xuyên việt Phong Vân thế giới!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp ra lệnh, lần trước hắn đã tìm kiếm được thế giới Phong Vân, lần này tự nhiên không cần tìm kiếm lại. "Đinh!

Tiêu hao hai ngàn vạn điểm khí vận, chân thân xuyên việt Ngũ giai Cực phẩm Phong Vân thế giới!" Thanh âm máy móc của Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần vang lên, hai ngàn vạn điểm khí vận bùng cháy, tiêu hao gần hết số điểm khí vận còn lại của Diệp Đông Hoàng.

Quả nhiên, thế giới Ngũ giai, điểm khí vận cần thiết đã tăng gấp đôi!

Tử quang hạ xuống, bao trùm thân ảnh Diệp Đông Hoàng, trong nháy mắt biến mất khỏi hoàng cung. ...

Thế giới Phong Vân, võ đạo hưng thịnh!

Bang phái san sát, cát cứ một phương!

Giang hồ vấn lộ bất vấn tâm, vấn tâm vấn đắc kỷ lộ hành!

Đây là một thời loạn thế.

Quần ma loạn vũ, giang hồ tranh bá!

Đây là một loạn thế mà trật tự sụp đổ, mạng người như cỏ rác.

Thần binh ma kiếm, quang diệu thiên hạ, tranh đấu không dứt, sát lục không ngừng, thây cốt đầy đồng, máu nhuộm thiên địa!

Có ma thần tàn sát thương sinh, có tà thần du hý nhân gian, có thiên thần đùa bỡn nhân tâm, có kiêu hùng tranh bá thiên hạ, có cao nhân mắt lạnh nhìn giang hồ, tiêu dao mặc kệ sự đời!

Loạn thế giang hồ, anh hùng mỹ nhân, hiệp khách bá chủ, duy có kẻ mạnh mới có thể chúa tể vận mệnh! ...

Một đạo tử quang không ai có thể nhìn thấy hạ xuống, Diệp Đông Hoàng xuất hiện giữa hư không, tử quang thu lại, lộ ra thân ảnh của

hắn. "Kẻ nào?" Ngay khoảnh khắc thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiện ra, khí tức tiết lộ, một tiếng quát chói tai mạnh mẽ vang lên, chấn động hư không.

Diệp Đông Hoàng hơi kinh hãi, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai đạo kim quang từ trong mắt đối phương bạo xạ mà ra, ẩn chứa uy năng khủng bố, nhiếp nhân tâm phách! "Vạn Đạo Đế Mâu!" Diệp Đông Hoàng không kịp nghĩ nhiều, trong mắt tinh mang bạo trướng, đôi mắt phảng phất hóa thành vũ trụ tinh không vô tận, thâm thúy uy nghiêm, đồng dạng hai đạo kim quang bạo xạ ra.

Theo Vạn Đạo Hỗn Độn Thể càng ngày càng mạnh, uy lực của Vạn Đạo Đế Mâu cũng tăng lên từng ngày, giờ phút này thi triển chính là Diệt Hồn Chi Lực.

Không chỉ có thể diệt hồn phách người khác, còn có thể sát thương nhục thân.

Chiêu này dễ dàng diệt sát cường giả Thất Chuyển Kim Đan, đối với Bát Chuyển, Cửu Chuyển Kim Đan cũng có lực sát thương rất mạnh, thậm chí có thể lay động đại năng Nguyên Thần Cảnh!

Oanh!

Hai cặp kim quang gặp nhau giữa hư không, sau đó hung hăng va chạm, thiên địa rung chuyển, mắt Diệp Đông Hoàng đau nhói, linh hồn phảng phất bị đâm mạnh một đao, nhịn không được lùi lại vài bước!

Tại đối diện hắn là một quái nhân mang mặt nạ băng điêu, quái nhân kia cũng nhịn không được lùi lại, ánh mắt hoảng sợ, âm thầm kinh hãi: "Cư nhiên đỡ được Kinh Mục Kiếp của bản tọa!" "Kẻ này là ai?

Làm sao biết bản tọa ở chỗ này?" Băng điêu quái nhân tưởng rằng Diệp Đông Hoàng là kẻ tiềm phục tới ám sát hắn, cho nên vừa rồi

trong lúc kinh hãi, không chút do dự ra tay. "Đế Thích Thiên!" Nhìn rõ thân ảnh đối phương, trong lòng Diệp Đông Hoàng kinh hãi, không nghĩ tới vừa qua đã đụng phải trùm cuối (Big Boss).

Võ công và thân hình của Đế Thích Thiên đều rất có đặc điểm, cộng thêm nơi đây là thế giới Phong Vân, Diệp Đông Hoàng tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra!

Từ một chiêu vừa rồi của đối phương có thể thấy, ít nhất cũng có thực lực Nguyên Thần Cảnh!

Diệp Đông Hoàng không ngờ mình xui xẻo như vậy, vừa đến đã gặp Đế Thích Thiên.

Chắc hẳn đối phương coi hắn là kẻ đánh lén, vừa gặp đã tung đại chiêu! "Cức Thần Kiếp!" Đế Thích Thiên kinh ngạc thực lực của Diệp Đông Hoàng, càng kinh ngạc người sau vô thanh vô tức tới gần hắn trăm mét, còn đỡ được Kinh Mục Kiếp của hắn, làm cho hắn không dám sơ suất!

Hắn trong lòng cảnh giác, nháy mắt sử xuất một chiêu mạnh nhất trong Thánh Tâm Tứ Kiếp —— Cức Thần Kiếp!

Chiêu này là thủ đoạn công kích nguyên thần, trực tiếp tấn công nguyên thần của đối phương! "Không ổn!" Cức Thần Kiếp phát động, trong thức hải của hắn phảng phất hiện ra một tôn Tử Thần, giơ lên lưỡi hái tử thần đen kịt hung hăng chém xuống linh hồn hắn.

Diệp Đông Hoàng kinh hãi, khí tức khủng bố quanh thân không tự chủ được bộc phát ra.

Vạn Đạo Đế Mâu phát động, linh hồn Diệp Đông Hoàng bộc phát quang mang sáng chói, hóa thành một thân ảnh Đế Hoàng thông thiên triệt địa, một chưởng đánh về phía hư ảnh Tử Thần kia.

Oanh long!

Lưỡi hái Tử Thần rơi xuống, hư ảnh Đế Hoàng bị chôn vùi, linh hồn Diệp Đông Hoàng truyền đến cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, phảng phất bị xé nát!

Hắn rốt cuộc chưa từng ngưng luyện Nguyên Thần, cho dù linh hồn so với cường giả cùng cấp mạnh hơn rất nhiều, nhưng so với Đế Thích Thiên, tu vi kém một đoạn, căn bản ngăn không được. "Hồng Trần Diệu Thế!" Cố nén đau đớn, Diệp Đông Hoàng gầm lên, một quyền oanh ra! "Vạn Nhận Xuyên Vân!" Nước sông lớn ngưng kết thành băng, hóa băng thành lưỡi dao, bay thẳng lên chín tầng mây, xuyên vân mà ra, giết về phía Diệp Đông Hoàng.

Quyền ấn và vô số băng nhận va chạm, mảnh vụn tán loạn, khí kình khủng bố tung bay, xé rách vô tận mây trắng, dư ba ập tới, Diệp Đông Hoàng như bị trọng kích, phun ra một ngụm máu tươi, rơi xuống dòng sông cuồn cuộn bên dưới. "Hả?" Thân ảnh Đế Thích Thiên lóe lên, đứng ở trên không dòng sông, quan sát giang hà, lại tìm không thấy thân ảnh Diệp Đông Hoàng! "Kẻ này là ai?

Thực lực thật mạnh, công pháp thật cổ quái!" Trong mắt Đế Thích Thiên lộ ra vẻ thú vị, hắn phát hiện hắn rốt cục lại tìm được một chuyện vui để chơi! "Mặc kệ ngươi là ai, đều trốn không thoát lòng bàn tay của bản tọa!" Đế Thích Thiên nắm chặt nắm đấm, nhìn dòng sông cuồn cuộn, trầm giọng nói. ...

Chú Kiếm Thành.

Đây là một tòa thành trì hùng vĩ nổi danh nhờ đúc kiếm, cùng với Bái Kiếm Sơn Trang ở phương Bắc đồng dạng nổi danh đúc kiếm được xưng là hai đại thánh địa đúc kiếm đương kim.

Liệt Huyết Kiếm do Chú Kiếm Thành đúc ra càng là thần binh lợi khí được vô số nhân sĩ võ lâm tranh nhau truy phủng, thu nhập từ một thanh Liệt Huyết Kiếm đủ cho Chú Kiếm Thành chi tiêu vài năm.

Bất quá, Liệt Huyết Kiếm tuy tốt, lại không phải thần binh chân chính!

Truyền thuyết Bái Kiếm Sơn Trang đang đúc một thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm, tương truyền là do một trong bốn viên kỳ thạch Hắc Hàn còn sót lại sau khi Nữ Oa vá trời đúc thành!

Hắc Hàn là thiết trong thạch, là vật kỳ hàn trong thiên hạ, Tuyệt Thế Hảo Kiếm đúc từ nó có khả năng hấp nhiếp thiên địa linh khí, hấp thu công lực người khác làm của riêng, một khi đúc thành, uy năng kinh thiên động địa.

Mà Chú Kiếm Thành cũng đồng dạng đang đúc một thanh thần kiếm tuyệt thế vô song —— Lăng Sương Kiếm!

Kiếm khí lăng sương, kiếm lăng thiên hạ, có hiệu quả cải tử hồi sinh, có khả năng làm vạn vật thất sắc!

Lăng Sương Kiếm trải qua vô số tâm huyết của mấy đời Kiếm gia, rốt cục có hi vọng đúc thành tại đời thành chủ Chú Kiếm Thành đương kim là Kiếm Tôn!

Kiếm Tôn dã tâm bừng bừng, muốn đúc thành Lăng Sương Kiếm, nhất thống võ lâm, xưng bá thiên hạ.

Kiếm gia nhất mạch đơn truyền, chỉ giữ nam đinh không giữ nữ nhi, Kiếm Tôn có một đứa con, cũng chính là Thiếu thành chủ Chú Kiếm Thành đương kim - Kiếm Hùng.

Phòng ngủ của Kiếm Hùng, trong một mật thất.

Mật thất không lớn lắm, bên trong chỉ có một chiếc giường ngọc băng hàn khí bức người.

Giường ngọc băng lạnh lẽo vô cùng, bất quá lại có hiệu quả hỗ trợ luyện công và chữa thương.

Là do Kiếm Tôn sợ Kiếm Hùng quanh năm đúc kiếm chịu liệt hỏa xâm thực, tốn cái giá lớn làm ra để cho Kiếm Hùng dùng dưỡng khí luyện thần.

Lúc này, nằm trên giường ngọc băng không phải là Kiếm Hùng, mà là một thanh niên kiếm mi tinh mục, anh vũ bất phàm, mi vũ gian mang theo ba phần bá khí!

Thanh niên hai mắt nhắm nghiền, mày hơi nhíu, tựa hồ bị thương, hôn mê bất tỉnh.

Bên cạnh giường ngọc băng là một công tử thân tư thon dài, mày ngài mắt sáng, dáng dấp thập phần anh tuấn, vị công tử này vô cùng đẹp!

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song, cũng khó mà hình dung vẻ đẹp của hắn!

Người này không phải ai khác, chính là Thiếu chủ Chú Kiếm Thành đương kim - Kiếm Hùng! "Hắn rốt cuộc bị làm sao?

Chương 281

Trên người không có nửa điểm thương thế, từ khi ta nhặt được hắn đã nửa tháng rồi, còn cho hắn phục dụng Ngọc Băng Hoa mười năm mới kết một đóa của giường ngọc băng, sao vẫn hôn mê bất tỉnh?" Kiếm Hùng nhìn người nằm trên giường ngọc băng, mày hơi nhíu: "Chẳng lẽ là bị thương linh hồn?" Thương thế linh hồn phi thường khó trị, võ giả bình thường cần đạt tới Huyền Vũ Cảnh mới có thể sơ bộ lĩnh ngộ sự huyền diệu của linh hồn, có hiểu biết về linh hồn.

Nàng hiện nay bất quá Tông Sư cửu trọng, đối với việc này căn bản không có biện pháp.

Võ giả ở đây chia làm Phàm Cảnh cửu trọng, Tiên Thiên cửu trọng, Tông Sư cửu trọng, Huyền Vũ cửu trọng, Thiên Cảnh và Thần Cảnh!

Thiên Cảnh cường giả đã là tuyệt thế cao thủ, Thần Cảnh cường giả càng là truyền thuyết, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, thần xuất quỷ một!

Phụ thân nàng là thành chủ Chú Kiếm Thành Kiếm Tôn cũng bất quá Huyền Vũ Cảnh! "Hả?" Đột nhiên, Kiếm Hùng phát hiện ngón tay người nằm trên giường ngọc băng động đậy, đôi mắt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng tiến lên! "Khụ khụ!" Một ngụm máu tươi ho ra, Diệp Đông Hoàng mở mắt, chỉ thấy một khuôn mặt tinh xảo, anh tư tháp sảng hiện ra trước mắt, một đôi mắt linh động đầy vui vẻ đang nhìn chằm chằm hắn.

Nhìn thấy ánh mắt kia của đối phương, thân thể Diệp Đông Hoàng rùng mình một cái!

Tuy rằng hắn anh tuấn tiêu sái, nhưng cũng không thích nam nhân, không phải là nhân lúc hắn hôn mê làm cái gì rồi chứ? "Nữ nhân?" Bất quá sau khi ý thức thanh tỉnh một chút, với kinh nghiệm duyệt nữ vô số của hắn, Diệp Đông Hoàng lập tức phát hiện người trước mắt này chỉ là một nữ nhân cải trang nam giới, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Đông Hoàng bắt đầu đánh giá bốn phía và người trước mắt.

Người này thực lực không mạnh lắm, tương đương với cấp bậc Vô Địch Đại Tông Sư, chỉ là lúc này linh hồn hắn bị trọng thương, một thân thực lực phát huy không ra bao nhiêu!

Hắn không biết tình cảnh giờ phút này, không có mạo muội mở miệng, miễn cho chiêu tới tai họa. "Ngươi rốt cục tỉnh, ngươi đã hôn mê nửa tháng rồi!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng tỉnh lại, Kiếm Hùng đại hỉ. "Đây là đâu?

Ngươi là ai?" Diệp Đông Hoàng hỏi. "Đây là Chú Kiếm Thành, ta là Thiếu chủ Chú Kiếm Thành Kiếm Hùng, còn ngươi?

Sao ngươi lại hôn mê ở bờ sông?

Trên người ngươi không có bất kỳ thương thế nào, là linh hồn xảy ra vấn đề hay là làm sao?" Kiếm Hùng hỏi liền ba câu, nàng vẫn luôn ở Chú Kiếm Thành, ngoại trừ cha nàng là Kiếm Tôn thì chính là thủ hạ, căn bản không có bằng hữu.

Diệp Đông Hoàng dáng dấp rất soái lại rất có khí chất, cái nhìn đầu tiên đã cho nàng hảo cảm.

Quan trọng nhất là, Diệp Đông Hoàng không phải người của Chú Kiếm Thành! "Chú Kiếm Thành?

Kiếm Hùng?

Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ?" Trong đầu Diệp Đông Hoàng nhanh chóng lướt qua từng đạo tin tức, hắn nhớ rõ thế giới này là thế giới Phong

Vân, trước đó còn đụng phải Đế Thích Thiên, bị Cức Thần Kiếp của lão làm bị thương. "Xem ra đây là một thế giới dung hợp lấy Phong Vân làm chủ!" Diệp Đông Hoàng trong lòng có suy đoán. "Ta là ai?

Ta hình như không nhớ rõ nữa!" Diệp Đông Hoàng nhíu mày tư tác một lát, trầm ngâm nói.

Kiếm Tôn chính là một kẻ tàn nhẫn, Diệp Đông Hoàng hiện tại đối với cục thế chung quanh hoàn toàn không biết gì, dù sao cũng là thế giới dung hợp, so với những gì hắn hiểu biết khẳng định có sai lệch không nhỏ.

Nếu hắn tùy tiện bịa đặt một thân phận càng dễ dàng xuất hiện sơ hở, dứt khoát trực tiếp giả mất trí nhớ cho xong.

Chờ linh hồn hắn khôi phục một chút, bằng vào nhục thân Vạn Đạo Hỗn Độn Thể đạt Linh Thể Cảnh đỉnh phong, liền có một chút lực tự vệ! "Ngươi giảng cho ta nghe đại sự và tin tức cơ bản trong thiên hạ hiện nay đi!" Diệp Đông Hoàng biết Kiếm Hùng là một nữ nhân rất dễ đối phó, trực tiếp hỏi.

Một nữ nhân từ nhỏ bị coi như nam nhân mà nuôi lớn, nội tâm cô độc tịch mịch, không có bằng hữu, không dám bại lộ thân phận nữ nhân của mình, dễ dàng nhất bị người ta thừa hư mà nhập!

Trong nguyên tác nàng nhặt được Yến Tàng Phong, sau đó liền không thể kiềm chế yêu đối phương, chính là ví dụ! "Được!" Kiếm Hùng không do dự, khó được có một người có thể bồi nàng nói chuyện, nàng tự nhiên vui lòng đến cực điểm. "Hiện nay thiên hạ rất loạn, các thế lực hoặc là lấy bang hội, hoặc là lấy thành chủ, hoặc là lấy hình thức giáo phái cát cứ một phương, tranh bá thiên hạ." "Chú Kiếm Thành chúng ta tại thiên hạ cũng coi như chút danh tiếng, chung quanh còn có Quan Ngự Thiên của Chí Tôn Minh, Hách Liên Bá của Hải Sa Cung như hổ rình mồi, xa một chút còn có Hùng Bá của Thiên

Hạ Hội, Bán Thiên Nguyệt của Thần Nguyệt Giáo, Âu Dương Phi Ưng của Tứ Phương Thành, Độc Cô Nhất Phương của Vô Song Thành, Doãn gia của Ngự Kiếm Sơn Trang..." "Hiện nay giang hồ võ lâm danh vọng khá cao chính là Vô Danh thời gian trước được xưng là võ lâm thần thoại, Thần Kiếm Vô Địch Yến Nam Thiên!" "Nam Sơn điên thượng Hỏa Lân liệt, Bắc Hải tiềm thâm Tuyết Ẩm hàn.

Đã từng uy danh hiển hách Nam Lân Kiếm Thủ Đoạn Soái và Bắc Ẩm Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương, theo Nhiếp Nhân Vương ẩn lui giang hồ, danh vọng cũng đại không bằng trước!" "Giang hồ võ lâm anh hùng lớp lớp xuất hiện, sóng sau xô sóng trước, Thần Nguyệt Giáo Quỷ Kiến Sầu Tư Mã Trường Phong với Long Hồn Đao sở hướng vô địch, Bất Tử Bất Cứu Tái Hoa Đà Âu Dương Minh Nhật y thuật siêu quần..." Kiếm Hùng thao thao bất tuyệt nói, làm Thiếu thành chủ Chú Kiếm Thành, nàng đối với giang hồ võ lâm hiểu biết không ít! "Thế giới này ngược lại có ý tứ!" Diệp Đông Hoàng khóe miệng giương lên, cảm giác càng ngày càng thú vị!

Thần Nguyệt Giáo, Tư Mã Trường Phong, đây hẳn là nhân vật trong Tuyết Hoa Nữ Thần Long! "Đương nhiên, giang hồ kim thiên hạ nổi danh nhất, được người ta say sưa bàn tán nhất, ngươi biết là gì không?" Nói đến đây, Kiếm Hùng dừng một chút, thừa nước đục thả câu, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng. "Giang hồ này hấp dẫn nhất không ngoài tuyệt thế võ công, thần binh lợi khí, quyền thế mỹ nhân!" Diệp Đông Hoàng trầm ngâm nói.

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi mà đi!

Danh lợi quyền thế mỹ nhân, lại có mấy người có thể thoát khỏi! "Không sai, cái ta muốn nói chính là mỹ nhân!" Trong mắt Kiếm Hùng mang theo vẻ hâm mộ, nàng cũng là mỹ nữ, nhưng từ nhỏ chỉ có thể bị coi như nam nhân mà nuôi, càng không thể ở trước mặt người khác

đặc biệt là phụ thân Kiếm Tôn hiển lộ tí ti tư thái nữ nhi.

Bởi vì nàng là người Kiếm gia, là nữ nhi của Kiếm Tôn thành chủ Chú Kiếm Thành, mà Kiếm Tôn không cần nữ nhi, chỉ cần nhi tử!

Cho nên nàng chỉ có thể là nhi tử!

Nếu thân phận nữ nhân của nàng bại lộ, liền mất mạng! "Thâm cung Yêu Nguyệt sắc, tú ngoại Trương Tam Nương!" "Nguyệt hạ chúc Liên Tinh, mạc thượng Nữ Thần Long!" Kiếm Hùng chậm rãi niệm, bốn người này không chỉ võ công siêu phàm thoát tục, càng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, thiên hạ đệ nhất tuyệt sắc!

Bất quá rốt cuộc ai là đệ nhất, quan tuyệt thiên hạ, vẫn luôn tranh chấp không nghỉ, chưa bao giờ có kết quả. "Thâm cung Yêu Nguyệt sắc, tú ngoại Trương Tam Nương..." Diệp Đông Hoàng chậm rãi niệm đến, không nghĩ tới còn dung hợp nhân vật của Tuyệt Đại Song Kiêu, quả thật là một thế giới đa dạng đầy màu sắc, hứng thú dạt dào! ... "Nghĩ gì thế?

Ta nói cho ngươi biết, các nàng cũng không phải người ngươi có thể mơ tưởng!" Kiếm Hùng thấy Diệp Đông Hoàng lẩm bẩm, trong lòng mạc danh có chút khó chịu, tiếp tục nói: "Thâm cung Yêu Nguyệt sắc, Yêu Nguyệt, nàng là Đại cung chủ Di Hoa Cung ở Tú Ngọc Cốc, bẩm sinh đã mang theo một loại ma lực nhiếp nhân tâm phách, ma lực không thể kháng cự, nàng tựa hồ vĩnh viễn cao cao tại thượng, khiến người ta không thể ngước nhìn!" "Yêu Nguyệt tính cách như lửa tựa băng, lợi kiếm phong mang, là quỷ lại là thần!" "Nàng là một tuyệt thế mỹ nhân, sở hữu khuôn mặt xinh đẹp tuyệt đỉnh và đôi mắt sáng ngời, khí chất xuất trần, tuyệt đại phong hoa." "Tu luyện Minh Ngọc Công, nghe đồn tu vi đã tới Thiên Cảnh, da thịt tinh oánh nhu nhuận, chưởng pháp Di Hoa Tiếp Ngọc uy chấn võ lâm, giống như nữ thần trên trời, cao quý thánh khiết, thần thánh không thể xâm phạm, không phải

phàm nhân có thể thân cận!" "Nguyệt hạ chúc Liên Tinh, Liên Tinh, đồng dạng là người của Di Hoa Cung Tú Ngọc Cốc, là muội muội của Yêu Nguyệt, cũng chính là Nhị cung chủ Di Hoa Cung!" "Nàng đồng dạng phong hoa tuyệt đại, võ công thâm không lường được, phong mang của nàng tuy bị Yêu Nguyệt che giấu, lại che giấu không được vẻ đẹp của nàng!" "Một cung hai vị tuyệt thế mỹ nhân, lấy dung nhan khuynh thế, tuyệt thế phong hoa của Yêu Nguyệt, Liên Tinh, tự nhiên dẫn tới vô số người mơ tưởng, bất quá cuối cùng đều hóa thành một đống xương trắng ngoài Tú Ngọc Cốc!" "Di Hoa Cung ở Tú Ngọc Cốc cũng trở thành cấm địa của nam nhân!" "Tú ngoại Trương Tam Nương, mạc thượng Nữ Thần Long.

Băng Sơn Hàn Ngọc Trương Tam Nương và Nữ Thần Long Thượng Quan Yến xem như là hậu khởi chi tú, nhưng võ công đồng dạng xuất thần nhập hóa, danh động giang hồ!" "Trương Tam Nương còn gọi là Ngọc Nương Tử, tài tình quán thiên hạ, không chỉ là tuyệt thế mỹ nhân, cũng là thiên hạ đệ nhất tài nữ.

Nàng tuy rằng không giống Yêu Nguyệt và Liên Tinh cư ngụ ở thâm cung - cấm địa nam nhân, khó gặp một lần, nhưng cũng là tâm cao khí ngạo, không có võ công tuyệt thế và hào tình, khó lọt vào mắt xanh của nàng!" "Về phần Thượng Quan Yến, người xưng Nữ Thần Long, ba thước tóc đen tùy gió bay múa, lãnh diễm tuyệt mỹ, ngạo khí lẫm liệt, ít nói, thần tình đạm nhiên như nước!" "Truyền văn, không ai thấy qua nụ cười của nàng, chỉ vì người thấy qua đều đã chết dưới kiếm lăng lệ vô tình của nàng." "Nàng mang trên lưng thần binh Phượng Huyết Kiếm, kiếm chiêu cực nhanh, khi kiếm ra khỏi vỏ, luôn cắn tóc, mím môi, nhíu mày, hai mắt khép hờ, tay nắm chặt Phượng Huyết Kiếm, lộ ra sự không nỡ sát lục tận sâu trong nội tâm!" "Toái tâm giang hồ hành, kiếm xuất phi ngã tâm!" "Cũng là một kỳ nữ tử!" Kiếm Hùng khẽ than.

Đối với tứ đại mỹ nữ này, nàng thích nhất Thượng Quan Yến.

Yêu Nguyệt Liên Tinh quá mức ngoan lạt, cao cao tại thượng, uyển như nữ thần trên trời; Trương Tam Nương nàng cảm xúc không sâu!

Mà Thượng Quan Yến không thích sát lục, nhưng người ở giang hồ thân bất do kỷ, rất nhiều chuyện không phải mình có thể làm chủ, nảy sinh cộng minh cực lớn với nội tâm nàng!

Nàng cũng là nữ nhân, nhưng lại không thể không giả trang thành nam nhân, mỗi ngày vì Chú Kiếm Thành đúc kiếm! "Mọi chuyện đều sẽ tốt lên thôi!" Nhìn sự lạc lõng và khổ sở trong mắt Kiếm Hùng, Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm nàng vào lòng, an ủi.

Kiếm Hùng vừa rồi giới thiệu Yêu Nguyệt Liên Tinh mấy người cặn kẽ như vậy, Diệp Đông Hoàng làm sao không biết, đây là Kiếm Hùng trong lòng sinh ra hướng về!

Là nữ nhân, đồng thời cũng là nữ nhân bị Kiếm Tôn coi như nam nhân nuôi dưỡng, nội tâm nàng cương cường, tịnh không nhận mình yếu hơn người!

Nhưng ai bảo nàng sinh tại Kiếm gia, chỉ có thể lấy thân phận nam nhân, mỗi ngày vì Chú Kiếm Thành đúc kiếm!

Bị Diệp Đông Hoàng đột nhiên ôm lấy, thân thể Kiếm Hùng run lên, bàn tay giơ lên, lại chần chờ không có ấn xuống, do dự một chút, cuối cùng vẫn là không có đẩy Diệp Đông Hoàng ra!

Một lát sau, Kiếm Hùng đẩy Diệp Đông Hoàng ra, nói: "Chỉ là ngẫu nhiên có cảm xúc thôi, không có chuyện gì lớn, hiện tại ngươi tỉnh lại là tốt rồi!" "Nếu ngươi đã mất đi ký ức, không bằng ta đặt cho ngươi cái tên, thuận tiện sau này xưng hô, chờ ngươi nhớ lại thì đổi lại, thế nào?" Kiếm Hùng thu thập tâm tình, cố làm ra vẻ thản nhiên

nói. "Có thể!" Diệp Đông Hoàng không sao cả. "Ta từ bờ sông nhặt được ngươi, không bằng cứ gọi Thủy Lai thế nào?" Kiếm Hùng cúi đầu trầm tư, lập tức ngẩng đầu, chờ mong nói. "Mẹ kiếp, chẳng lẽ ta đã cướp mất vị trí và tên gọi của Yến Tàng Phong?

Cũng không biết hắn có xuất hiện hay không, đến lúc đó không có Kiếm Hùng, hắn còn có thể sống hay không?" Diệp Đông Hoàng trong lòng thầm mắng, bất quá không sao cả, tên chỉ là một cái biệt hiệu, hắn chỉ là dùng tạm, chờ thực lực khôi phục một chút, cũng không cần cẩn thận từng li từng tí như thế!

Căn cứ tin tức từ Kiếm Hùng, Diệp Đông Hoàng so sánh một phen, võ đạo thế giới này phân chia cùng hệ thống của hắn cũng không khác biệt lắm!

Thế giới này võ đạo chia làm Phàm Cảnh cửu trọng, Tiên Thiên cửu trọng, Tông Sư cửu trọng, Huyền Vũ cửu trọng, Thiên Cảnh và Thần Cảnh.

Huyền Vũ cửu trọng tương đương với Thiên Nhân cửu trọng, Thiên Cảnh thì tương đương với Kim Đan Cảnh, Thần Cảnh tương đương với Nguyên Thần Cảnh!

Đế Thích Thiên chính là cường giả Thần Cảnh!

Chỉ cần linh hồn hắn khôi phục một chút, bằng vào nhục thân Vạn Đạo Hỗn Độn Thể ở Linh Thể Cảnh đỉnh phong, liền có thể so sánh với Huyền Vũ Cảnh cửu trọng thế giới này.

Cộng thêm thủ đoạn khác của hắn, đủ để tự vệ không lo! "Thủy Lai, ngươi đói bụng chưa?

Ta chuẩn bị đồ ăn cho ngươi!" Kiếm Hùng mang theo Diệp Đông Hoàng rời đi mật thất, đi tới phòng ngủ, phân phó người hầu chuẩn bị cơm nước.

Diệp Đông Hoàng tự nhiên không gì không thể, đương nhiên, lấy tu vi của hắn, ăn hay không ăn cơm đều không sao cả.

Những ngày tiếp theo Diệp Đông Hoàng vẫn luôn ở trong phòng ngủ Kiếm Hùng, mỗi ngày tu luyện khôi phục thương thế.

Chương 282

Linh hồn hắn bị Cức Thần Kiếp của Đế Thích Thiên trọng thương, tuy rằng có các loại linh đan hỗ trợ khôi phục thương thế, nhưng một tháng trôi qua, linh hồn cũng chỉ khôi phục một thành!

Bất quá một thành này đã đủ cho hắn phát huy sức mạnh nhục thân, bằng vào thủ đoạn của hắn, tưởng chừng cho dù Kiếm Tôn ra tay với hắn, cũng giữ không được hắn! "Thủy Lai, ngươi ở trong phòng đã một tháng rồi, cứ như vậy đối với ngươi cũng không tốt, ta muốn đi Chú Kiếm Cung giám sát đúc kiếm, hay là ngươi đi cùng ta?" Kiếm Hùng tiến vào, lôi kéo tay Diệp Đông Hoàng nói!

Một tháng thời gian, nàng ngoại trừ đúc kiếm chính là bồi Diệp Đông Hoàng.

Trước kia, nàng ở Chú Kiếm Thành không có bằng hữu, có tâm sự cũng không dám nói cho bất luận kẻ nào, Diệp Đông Hoàng đến làm cho nàng tìm được một người có thể nói chuyện, đối với Diệp Đông Hoàng cũng càng ngày càng ỷ lại! "Được!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, hắn cũng muốn nhìn xem Chú Kiếm Cung của Chú Kiếm Thành là bộ dáng gì. "Lát nữa nếu gặp cha ta, ngươi cái gì cũng không cần lo, hết thảy giao cho ta!" Kiếm Hùng dặn dò, dẫn Diệp Đông Hoàng đi Chú Kiếm Cung.

Trên đường đi, Diệp Đông Hoàng đánh giá tòa Chú Kiếm Thành này, Chú Kiếm Thành dựa núi mà xây, hổ cứ long bàn, hùng vĩ khí phách, lưng tựa một tòa mỏ sắt ưu lương, có một ngọn dung nham liệt diễm thiên nhiên, có thể nói được trời ưu ái!

Đương đương!

Đương đương đương!

Đi theo Kiếm Hùng tới Chú Kiếm Cung, tiếng rèn sắt đinh đinh đương đương liên tiếp vang lên, một cỗ nhiệt lãng ập vào mặt, nóng rực thấu xương, trách không được Kiếm Tôn phải chuẩn bị cho Kiếm Hùng một chiếc giường ngọc băng.

Trường kỳ ngốc tại loại địa phương này, rất dễ dàng bị hỏa độc công tâm, trừ phi tu luyện hỏa thuộc tính thần công! "Dùng máu nuôi kiếm?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng đảo qua phía trước, nơi đó có mấy người đang dùng máu nuôi kiếm. "Bọn họ là Huyết Nô, sinh vào năm dương tháng dương giờ dương, Chú Kiếm Thành chúng ta nuôi bọn họ, cho bọn họ đãi ngộ ưu hậu nhất, mà bọn họ thì cần mỗi ngày đúng giờ dùng máu dưỡng kiếm!" Kiếm Hùng giải thích cho Diệp Đông Hoàng: "Chỉ có chí dương chi huyết dưỡng kiếm, mới có thể đúc thành Liệt Huyết Kiếm và Lăng Sương Kiếm cử thế vô song!" "Thành chủ!" Đột nhiên, bên ngoài truyền đến thanh âm thị vệ, trong lòng Kiếm Hùng thắt lại, bất quá vẫn kiên trì xoay người nghênh đón. ... "Bái kiến Thành chủ!" Mọi người quỳ lạy. "Cha!" Kiếm Hùng tiến lên chắp tay hành lễ. "Đây chính là Kiếm Tôn?" Diệp Đông Hoàng đánh giá Kiếm Tôn, khí tức lăng lệ bá đạo, căn cứ cường độ khí tức, tu vi đại khái tương đương với Thiên Nhân đỉnh phong, cũng chính là Huyền Vũ cửu trọng của thế giới này. "Hả?

Kẻ này là Huyết Nô mới tới?" Kiếm Tôn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, thản nhiên hỏi. "Cha, hắn là bạn của con, không phải Huyết Nô!" Thanh âm nhàn nhạt làm tâm thần Kiếm Hùng căng thẳng, vội vàng giải thích. "Làm càn, không phải Huyết Nô còn dám dẫn hắn tới Chú Kiếm Cung, hắn là ai?" Kiếm Tôn nộ quát, khí tức lăng lệ áp về phía Diệp Đông Hoàng, đại có giá thế một lời không hợp liền một chưởng đập chết Diệp Đông Hoàng. "Cha, hắn tên Thủy Lai, là con từ bờ sông cứu về, hắn hiện tại mất trí nhớ, không nhớ rõ chuyện trước kia!" "Loại chuyện hoang đường này con cũng tin, kẻ này rõ ràng là

gian tế, muốn thông qua con trà trộn vào Chú Kiếm Thành, đánh chủ ý lên Lăng Sương Kiếm, hôm nay ta sẽ giết hắn!" Kiếm Tôn quát lớn, đẩy Kiếm Hùng ra liền muốn ra tay. "Cha, đừng!

Đừng giết hắn!" Kiếm Hùng lớn tiếng cầu xin, chắn trước người Kiếm Tôn. "Tránh ra, chờ ta giết hắn, sẽ thu thập con sau!" Kiếm Tôn hổ mục trừng trừng, nộ ý càng thịnh, trước kia Kiếm Hùng chưa bao giờ dám vi phạm lời hắn, nay cư nhiên vì tên tiểu tử này ngỗ nghịch hắn, càng đáng chết! "Cha, cầu xin người, Thủy Lai hắn không phải gian tế, người muốn giết hắn thì giết con trước đi!" Kiếm Hùng kiên quyết không nhường, vẻ mặt quyết tuyệt. "Con đừng tưởng ta không dám giết con, tránh ra!" Nộ hỏa của Kiếm Tôn đã tăng lên tới cực điểm, không kiên nhẫn nói. "Trừ phi cha tha cho Thủy Lai!" Kiếm Hùng vẫn như cũ quật cường, không chút thối lui. "Muốn chết!" Kiếm Tôn một chưởng đánh ra. "Phốc!" Kiếm Hùng bay ra ngoài, trên không trung phun ra một ngụm máu tươi, bị thương không nhẹ. "Kiếm Hùng!" Lông mày Diệp Đông Hoàng nhướng lên, thân ảnh nháy mắt đạp bộ mà ra, đỡ lấy Kiếm Hùng.

Vốn dĩ hắn không chuẩn bị ra tay, nhưng hiện tại không ra tay là không được! "Còn dám nói không phải gian tế, chịu chết đi!" Nhìn thấy võ công của Diệp Đông Hoàng, Kiếm Tôn cười lạnh, giơ tay một chưởng đánh tới. "Đừng!" Kiếm Hùng kinh hô, giãy dụa đứng dậy, muốn ngăn cản. "Yên tâm, hắn giết không được ta!" Diệp Đông Hoàng đặt Kiếm Hùng ở một bên, thản nhiên mà tự tin nói, cho nàng một ánh mắt yên tâm. "Cuồng vọng!" Kiếm Tôn nộ ý bộc phát, tại Chú Kiếm Thành này còn chưa có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy, Liệt Huyết Kiếm trong tay xuất vỏ, kiếm khí lăng nhân.

Kiếm quang phợp trời, mang theo túc sát chi khí nồng đậm.

Đương đương đương đương!

Diệp Đông Hoàng không sử dụng binh khí, lấy nhục thân hiện tại của hắn, cũng không yếu hơn binh khí bình thường, một quyền một cước, lực phát thiên quân, uy thế vô cùng. "Thủy Lai cư nhiên lợi hại như thế?" Kiếm Hùng ánh mắt nhìn hai người chiến đấu, trong lòng kinh hãi, không nghĩ tới tùy tiện nhặt được một người ở bờ sông, cư nhiên là một tuyệt thế cao thủ, võ công cư nhiên có thể so sánh với cha nàng.

Cường giả như vậy, tại thiên hạ cũng là uy danh hiển hách, giống Hải Sa Cung Hách Liên Bá, Chí Tôn Minh Quan Ngự Thiên cũng bất quá như thế!

Oanh!

Hai người đối oanh một chiêu, Diệp Đông Hoàng một chưởng chấn khai Liệt Huyết Kiếm, chấn lui Kiếm Tôn vài bước. "Hảo tiểu tử, quả nhiên có chút thực lực, trách không được cuồng như vậy!" Kiếm Tôn nói, kỳ thật tay hắn nắm Liệt Huyết Kiếm đang hơi run rẩy, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn: "Kẻ này là ai?

Sao chưa từng nghe nói qua?

Hơn nữa chỉ bằng nhục thân chi lực đã cường hãn như thế, nếu như..." Nghĩ đến đây, Kiếm Tôn đâm lao phải theo lao, trong lòng đã có ý lui!

Hắn một khi bại, tại Chú Kiếm Thành này sẽ mất hết mặt mũi, còn mặt mũi nào thống lĩnh Chú Kiếm Thành?

Hắn hiện tại tu vi Huyền Vũ Cảnh cửu trọng, một khi luyện Thừa Long Trảm đến cửu trọng, là có thể đạt tới Thiên Cảnh, đến lúc đó rửa hận cũng không muộn.

Hơn nữa hiện nay Lăng Sương Kiếm còn chưa đúc thành, cũng không nghi cùng người tử chiến. "Cha, đừng đánh nữa, con dùng tính

mạng đảm bảo, Thủy Lai thật sự không phải gian tế, người hãy tha cho hắn đi!" Kiếm Hùng vội vàng tiến lên cầu xin.

Nàng đã nhìn ra cha nàng có ý thối lui, lúc này cần chính là một bậc thang. "Đã Hùng nhi lấy tính mạng đảm bảo, bản tọa lần này liền tha cho ngươi, nếu ngươi dám đối với Chú Kiếm Thành có gì bất chính, bản tọa định trảm bất nhiêu!" Kiếm Tôn lưu lại một câu ngoan thoại, phẩy tay áo bỏ đi! "Thủy Lai, ngươi không sao chứ?" Kiếm Hùng tiến lên lôi kéo cánh tay Diệp Đông Hoàng quan tâm hỏi. "Phốc!" Linh hồn Diệp Đông Hoàng đau nhói, một ngụm máu tươi phun ra, hôn mê bất tỉnh. "Thủy Lai!" Kiếm Hùng kinh hô, bế Diệp Đông Hoàng chạy về mật thất phòng ngủ của nàng, đặt lên giường ngọc băng! "Đều tại ta, nếu không phải ta dẫn ngươi đi Chú Kiếm Cung, ngươi cũng sẽ không gặp phải cha ta, cũng sẽ không bị thương!" Trong mắt Kiếm Hùng tràn đầy lo lắng, ẩn ẩn mang theo tia lệ quang, nghĩ đến bóng lưng Diệp Đông Hoàng chắn trước người nàng lúc trước, trong lòng ngọt ngào đồng thời càng là tự trách! "Ngươi sao lại ngốc như vậy?

Cha ta chẳng lẽ thật sự sẽ giết ta sao?" Kiếm Hùng hờn dỗi nói, nghĩ đến Diệp Đông Hoàng nguyện ý vì nàng không tiếc ra tay với Kiếm Tôn, một trái tim như nai con chạy loạn, nắm tay Diệp Đông Hoàng đặt lên gò má, nhu tình như nước. ...

Thoáng cái nửa tháng trôi qua!

Trong mật thất phòng ngủ của Kiếm Hùng. "Thủy Lai, đều nửa tháng rồi, sao ngươi còn không tỉnh?

Cha ta thật là anh minh một đời, hồ đồ nhất thời, trước đó một mực nói ngươi là gian tế, hiện tại chính ông ấy lại muốn cưới một nữ nhân tên là Băng Nhi, nữ nhân kia vừa nhìn chính là gian tế, thật không biết cha nghĩ như thế nào!" Kiếm Hùng ngồi ở bên giường ngọc băng

nắm tay Diệp Đông Hoàng đặt bên gò má, chậm rãi nói về những đại sự xảy ra gần đây ở Chú Kiếm Thành.

Nói đến Băng Nhi, thanh âm càng là căm phẫn. "Hả?" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng mở mắt, cảm giác trên tay truyền đến một trận ôn nhuyễn tế nị, ngón tay động đậy. "A!

Thủy Lai, ngươi tỉnh rồi, cảm giác thế nào?" Kiếm Hùng vội vàng lấy tay ra khỏi tay Diệp Đông Hoàng, thần sắc hoảng loạn.

Nàng còn chưa nói cho Diệp Đông Hoàng nàng là nữ nhân, cũng không biết Diệp Đông Hoàng sớm đã biết chuyện nàng là nữ nhân, nếu Diệp Đông Hoàng nhìn thấy bộ dáng này của nàng, hoài nghi nàng có bệnh thì không tốt! "Không sao!" Diệp Đông Hoàng xua xua tay, thương thế linh hồn hắn chỉ khôi phục một thành, cưỡng ép động thủ với Kiếm Tôn nên dẫn phát thương thế, mới hôn mê bất tỉnh!

Thực lực Kiếm Tôn cũng mạnh hơn hắn tưởng tượng một chút!

Hiện tại xem ra, lại muốn tu dưỡng một đoạn thời gian! "Không sao là tốt rồi, ngươi dọa chết ta, ngươi biết ta sợ ngươi rốt cuộc không tỉnh lại hay không?" Kiếm Hùng vẻ mặt nghĩ lại mà sợ. "Yên tâm đi, muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy!" Diệp Đông Hoàng mang theo một cỗ tự tin vô địch, thần thái phi dương.

Trước đó cho dù không có Kiếm Hùng, hắn cũng có thể kiên trì rời khỏi Chú Kiếm Thành tìm một chỗ dưỡng thương.

Bất quá như vậy sẽ làm thương thế của hắn nặng thêm, cho nên hắn không có kiên trì, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nam nhân tự tin là có mị lực nhất!

Khuôn mặt anh tuấn cương nghị, khí chất dương cương bá khí của Diệp Đông Hoàng, đối với nữ nhân mà nói tràn ngập lực hấp dẫn trí mạng!

Chương 283

Càng đừng nói Kiếm Hùng loại thiếu nữ tình đầu sơ khai, vẫn luôn lấy thân phận nam nhân sinh tồn, đáy lòng cô độc này!

Nháy mắt, nàng thất thần một hồi! "Huống hồ ta cũng luyến tiếc bỏ lại nàng!" Diệp Đông Hoàng vươn tay sờ lên gò má Kiếm Hùng, nói. "Thủy Lai, ngươi... ngươi biết ta là... ta là..." Kiếm Hùng nghe vậy, bỗng nhiên bừng tỉnh, giật mình nhìn Diệp Đông Hoàng, mắt đẹp trừng lớn, ấp a ấp úng nói không ra lời. "Ta biết nàng là nữ nhân!" Diệp Đông Hoàng ôm nàng vào lòng, trực tiếp nói. "Ta!" Kiếm Hùng bị Diệp Đông Hoàng ôm, đầu óc trống rỗng, một trái tim phanh phanh nhảy loạn, nói không ra lời. ...

Phủ Thành chủ, đại sảnh.

Kiếm Tôn ngồi trên ghế lớn, nghe thủ hạ báo cáo tin tức. "Thành chủ, vừa mới đạt được tin tức, Thần Kiếm Yến Nam Thiên bởi vì thuận tay diệt một vị đường chủ Thiên Hạ Hội và san bằng một phân đà của Hùng Bá, Hùng Bá đã phát ra chiến thư, muốn vào ngày mười lăm tháng bảy hai tháng sau cùng Yến Nam Thiên quyết một trận tử chiến tại Bích Ba Nhai!" Thủ hạ của Kiếm Tôn là Long Kiếm Sứ hướng về phía trước bẩm báo. "Hiện nay thiên hạ phong vân biến ảo, trước không lâu Hải Sa Cung Hách Liên Bá mới diệt Quan Ngự Thiên tiếp chưởng Chí Tôn Minh, hiện tại Thiên Hạ Hội Hùng Bá cũng không an phận, ta phải nhanh chóng đúc thành Lăng Sương Kiếm, như thế mới có thể quét ngang võ lâm, xưng bá thiên hạ!" Kiếm Tôn trong lòng tràn ngập cấp bách, bất quá Lăng Sương Kiếm dục tốc bất đạt, hơn nữa ngày kiếm thành, tất định dẫn tới vô số cường giả tranh đoạt!

Hắn phải luyện thành Thừa Long Trảm đệ cửu trọng tấn thăng Thiên Cảnh trước khi Lăng Sương Kiếm luyện thành, như thế mới có thể giữ được Lăng Sương Kiếm trong cuộc tranh đoạt! "Bên phía Thủy Lai thế nào?" Đè xuống suy nghĩ trong lòng, Kiếm Tôn hỏi.

Thực lực Diệp Đông Hoàng rất mạnh, hắn hiện tại còn chưa nghĩ ra xử lý như thế nào! "Dường như vẫn luôn ở trong trạng thái hôn mê, chưa từng bước ra khỏi phòng Thiếu chủ một bước!" Long Kiếm Sứ trả lời, hắn vẫn luôn phái người giám thị. "Là thật sự bị thương?

Hay là giả vờ?" Kiếm Tôn trong lòng không chắc, đây cũng là nguyên nhân hắn không có nhân cơ hội ra tay, hắn đã kiểm tra qua Diệp Đông Hoàng, trên người không có bất kỳ thương thế nào!

Đương nhiên, trong lòng hắn cũng có ý định muốn lợi dụng sức mạnh của Diệp Đông Hoàng giúp hắn đối phó cường địch! "Tiếp tục giám thị, một khắc không thể buông lỏng, có bất kỳ tình huống gì, lập tức đến báo!" Kiếm Tôn phân phó. "Vâng, Thành chủ!" Long Kiếm Sứ khom người lui xuống! ...

Mật thất phòng ngủ Kiếm Hùng.

Đông đông!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Kiếm Hùng kinh hãi, vội vàng đẩy Diệp Đông Hoàng ra, khuôn mặt tươi cười hiện lên một tia hồng hà, trong lòng dâng lên một cỗ nộ ý.

Bất luận kẻ nào lúc này cũng không muốn bị người khác quấy rầy. "Vào đi!" Kiếm Hùng lạnh lùng nói.

Cát chi!

Cửa lớn mật thất mở ra, tâm phúc của Kiếm Hùng là người hầu câm (Ách phó) khiêng một nam tử toàn thân ướt sũng đi vào! "Hắn là

ai?" Kiếm Hùng nhìn nam nhân Ách phó khiêng, nhíu mày hỏi. "Ưm ưm ưm ưm ưm!" Ách phó buông nam tử trên lưng xuống, hai tay khoa tay múa chân một trận. "Ngươi nói hắn hôn mê ở bờ sông, ngươi cứu hắn mang về?" Kiếm Hùng nói. "Ưm ưm!" Ách phó không ngừng gật đầu. "Chẳng lẽ là nhân vật chính chạy tới rồi?" Nhìn nam tử Ách phó khiêng vào, Diệp Đông Hoàng trong lòng tư tác.

Nơi này là Chú Kiếm Thành, một nam tử bị thương rơi xuống nước, lại vừa lúc bị Ách phó cứu, đưa đến trước mặt Kiếm Hùng, làm cho Diệp Đông Hoàng muốn không tin cũng khó!

Xem ra nhân vật chính có thể sẽ đến muộn, nhưng sẽ không vắng mặt! "Vứt đi!" Kiếm Hùng thản nhiên nói, trong lòng không vui, nộ khí vừa rồi bị người quấy rầy còn chưa tiêu, hiện tại có Diệp Đông Hoàng, đâu còn tâm tư quản người khác sống chết.

Chú Kiếm Thành mỗi ngày đều có người chết, nàng có thể cứu được hết sao?

Ách phó không do dự, đứng dậy khiêng nam tử vừa rồi đem vào liền muốn rời đi, chuẩn bị đem vứt bỏ! "Chờ đã!" Diệp Đông Hoàng kêu lên.

Người này sống hay chết, hắn không quan tâm.

Nhưng nếu người này là nhân vật chính, trên người khẳng định có Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, đối với môn võ công này, Diệp Đông Hoàng cũng không muốn bỏ lỡ!

Hiện tại Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh thăng cấp càng ngày càng khó, thần công cần thiết tự nhiên là càng nhiều càng tốt! "Thủy Lai, sao vậy?" Kiếm Hùng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, khó hiểu hỏi. "Gặp gỡ tức là duyên, đã gặp thì giữ hắn lại đi!" Diệp Đông Hoàng nói, cũng không giải thích quá nhiều. "Được thôi, chàng muốn giữ hắn lại thì giữ lại là được!" Kiếm Hùng lúc này một lòng một dạ đều đặt

trên người Diệp Đông Hoàng, giữ lại một người cũng chẳng phải chuyện gì to tát, tự nhiên sẽ không bác bỏ mặt mũi của hắn. "Đưa hắn lại đây, ta xem thử!" Diệp Đông Hoàng vẫy tay với Ách Phó. "Ưm ưm!" Ách Phó hừ hừ a a, cao hứng bế nam tử đang hôn mê đặt lên giường ngọc băng, sau đó xé mở y phục trước ngực nam tử.

Trên lồng ngực hắn, một chưởng ấn màu xanh tím hiện ra trước mặt mọi người. "Chưởng lực thật bá đạo cường kình!" Nhìn chưởng ấn màu xanh tím, trong mắt Kiếm Hùng lộ ra một vẻ kinh ngạc. "Xem ra người này chính là nhân vật chính của Ma Kiếm - Yến Tàng Phong không nghi ngờ gì nữa!" Nhìn thấy chưởng ấn, trong lòng Diệp Đông Hoàng đã xác định chắc chắn.

Trong "Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ", nhân vật chính Yến Tàng Phong chính là bị Uy Long Thần Chưởng của Nhậm Thiên Hành đánh rơi xuống sông rồi trôi dạt đến Chú Kiếm Thành.

Hàng loạt sự trùng hợp kết hợp lại với nhau thì không còn là trùng hợp nữa, mà là tất nhiên. "Thủy Lai, người này e là rất khó cứu sống rồi?" Nhìn thương thế của Yến Tàng Phong, Kiếm Hùng cảm nhận khí tức cực kỳ yếu ớt như có như không của hắn, lắc đầu nói: "Muốn cứu sống hắn, e rằng cần phải tìm được thần y nổi danh trong thiên hạ mới được.

Cách Chú Kiếm Thành chúng ta gần nhất chính là Tái Hoa Đà, ông ta y thuật cao siêu, còn có một viên thần dược Cửu Long Thạch, nghe nói có hiệu quả khởi tử hồi sinh!" "Cái đó cũng chưa chắc, thiên hạ to lớn việc lạ gì cũng có, không nhất định cứ phải là những thần y danh mãn thiên hạ kia mới cứu được người!" Diệp Đông Hoàng kiểm tra thương thế của Yến Tàng Phong một chút, hắn bị một loại chưởng lực chí cương chí dương làm bị thương, chưởng lực lưu lại trong cơ thể.

Bất quá bản thân hắn có tu vi Huyền Vũ Cảnh ngũ lục trọng, lại tu luyện Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, lúc này mới giữ được tính mạng.

Mà người đả thương hắn tu vi hắn là yếu hơn hắn một bậc, cũng chỉ tầm Huyền Vũ Cảnh nhị tam trọng, cũng chính là Thiên Nhân Cảnh nhị tam trọng.

Đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, muốn hóa giải chưởng lực trong đó, cứu sống Yến Tàng Phong cũng không khó! "Thủy Lai, chàng có cách?" Kiếm Hùng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tò mò hỏi. "Ừ!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, lấy ra một viên Sinh Cơ Đan cho Yến Tàng Phong uống, khôi phục sinh cơ cho hắn.

Sau đó lại lấy ra một viên đan dược chữa thương, giúp Yến Tàng Phong hóa giải luồng chưởng lực chí cương chí dương trong cơ thể. "Được rồi, không bao lâu nữa hắn sẽ khôi phục!" Sau khi cho Yến Tàng Phong uống hai viên đan dược, Diệp Đông Hoàng đứng dậy, tự tin nói. "Thủy Lai, chàng khôi phục ký ức rồi sao?" Đôi mắt đẹp của Kiếm Hùng khẩn trương nhìn Diệp Đông Hoàng, thanh âm hơi run rẩy, trong lòng th thấp thỏm. "Kỳ thực ta chưa từng mất đi ký ức, ta tên là Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng không muốn tiếp tục lừa dối nàng, nói thẳng. "Chàng có phải muốn đi rồi không?" Hốc mắt Kiếm Hùng lập tức ươn ướt, nàng tịnh không để ý Diệp Đông Hoàng lừa nàng, cũng không quan tâm Diệp Đông Hoàng có khôi phục ký ức hay không!

Nàng chỉ muốn biết Diệp Đông Hoàng có phải sắp rời khỏi Chú Kiếm Thành, rời khỏi nàng hay không! "Ta không thể nào cứ ở mãi tại Chú Kiếm Thành!" Nhìn đôi mắt ngập nước đầy lo âu của Kiếm Hùng, Diệp Đông Hoàng vẫn nói. "Chàng có thể vì ta mà ở lại không?" Ánh mắt Kiếm Hùng ướt át, tràn đầy mong đợi.

Ánh mắt không nỡ, thâm tình, bất lực, thương tâm kia khiến

người ta nhìn mà đau lòng. "Yên tâm, ta cho dù phải đi, cũng sẽ không bỏ lại nàng!" Nhìn ánh mắt sở sở đáng thương của Kiếm Hùng, Diệp Đông Hoàng cũng không trêu nàng nữa, đưa tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng, trách yêu. "Thủy Lai!" Kiếm Hùng phảng phất như từ địa ngục trở lại thiên đường, mừng đến phát khóc, kinh hỉ như điên, giống như chim yến về tổ lao vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Ách Phó nhìn hai người, ánh mắt an ủi, lặng lẽ rời khỏi mật thất, đóng cửa lại.

Ông ta là người duy nhất ở Chú Kiếm Thành biết Kiếm Hùng là thân nữ nhi, là người hầu của mẫu thân Kiếm Hùng.

Vì sợ lỡ miệng nói ra nên ông ta đã giả làm người câm!

Ông ta nhìn Kiếm Hùng từ nhỏ bị nuôi dạy như nam nhân, mỗi ngày đúc kiếm, ông ta cũng đau lòng, nhưng ông ta chỉ là một hạ nhân, lực bất tòng tâm.

Nay nhìn thấy Kiếm Hùng vui vẻ, lại tìm được một người mình thích, ông ta cũng tràn đầy an ủi.

Chương 284

"Kiếm Hùng, thánh địa của các nàng có phải có một con thần thú Hỏa Phượng Hoàng hay không?" Nhìn Kiếm Hùng vẻ mặt hạnh phúc dựa vào trong lòng mình, Diệp Đông Hoàng bỗng nhiên hỏi.

Thương thế linh hồn không dễ khôi phục, dù là hắn có Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh và các loại linh đan diệu dược, cũng cần không ít thời gian.

Ước chừng ít nhất phải một năm mới có thể hoàn toàn khôi phục, Diệp Đông Hoàng không thích loại cảm giác suy yếu này!

Mà muốn nhanh chóng khôi phục, có lẽ có thể dựa vào một số kỳ trân bảo vật của giới này!

Như Long Nguyên, Phượng Huyết, Long Quy tinh huyết, Huyết Bồ Đề ở Lăng Vân Quật... hắn là đều có thể giúp hắn nhanh chóng khôi phục, nhưng những thứ này với trạng thái hiện tại của hắn rất khó đạt được.

Nghĩ đến Phượng Huyết, Diệp Đông Hoàng không khỏi nghĩ đến trong Ma Kiếm, thánh địa Chú Kiếm Thành cũng có một con thần thú Hỏa Phượng Hoàng! "Thủy Lai, sao chàng biết?" Kiếm Hùng tràn đầy tò mò, chuyện này ở Chú Kiếm Thành đều là bí mật, người biết cũng không nhiều!

Đặc biệt là người ngoài, càng không thể nào biết được. "Xem ra là có rồi.

Ta cũng là ngẫu nhiên nghe nói, Hỏa Phượng Hoàng từ cổ chí kim đều có thuyết niết bàn trọng sinh, tinh huyết của nó là chí bảo, có lẽ có thể giúp ta khôi phục thương thế!" Diệp Đông Hoàng không giấu giếm, cũng không cần giấu giếm. "Thủy Lai, chàng ngàn vạn lần đừng

đánh chủ ý lên nó!" Kiếm Hùng nghe vậy, sắc mặt biến đổi, trịnh trọng dặn dò.

Lập tức, nàng phảng phất nghĩ đến điều gì, sợ Diệp Đông Hoàng hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Thủy Lai, ta không phải luyến tiếc Hỏa Phượng Hoàng, mà là thực lực của nó quá mức khủng bố, chàng muốn đánh chủ ý lên nó khẳng định sẽ mất mạng!" "Hỏa Phượng Hoàng là thần thú, trưởng thành chính là thực lực Thần Cảnh, hỏa diễm của nó càng là khủng bố, có thể nói là phần thiên chử hải (đốt trời nấu biển).

Đây cũng là nguyên nhân nó vẫn luôn ở thánh địa, toàn thân là bảo, mà chúng ta lại không động đến nó!" "Thủy Lai, thương thế của chàng để ta đi tìm Tái Hoa Đà chữa trị cho chàng, nếu Tái Hoa Đà không được, còn có thể đi tìm Bất Tử Bất Cứu Tái Hoa Đà Âu Dương Minh Nhật.

Chàng cũng nói trên đời này kỳ nhân vô số, không cần thiết phải mạo hiểm đánh chủ ý lên Hỏa Phượng Hoàng!" Kiếm Hùng không ngừng khuyên giải, làm truyền nhân Kiếm gia, nàng chính là nghe truyền thuyết về Hỏa Phượng Hoàng mà lớn lên, biết rõ sự khủng bố của nó, sinh sợ Diệp Đông Hoàng đầu óc nóng lên, chạy đi liều mạng với Hỏa Phượng Hoàng. "Không cần tìm bọn họ, y thuật của ta không kém gì bọn họ, thương thế của ta ta rõ, tuy rằng chỉ cần tĩnh dưỡng một hai năm là có thể thuyên giảm, nhưng ta không thích loại cảm giác này.

Hơn nữa ta cũng không phải muốn giết nó, lấy một chút tinh huyết của nó sẽ không có việc gì đâu!" Diệp Đông Hoàng vỗ vỗ vai Kiếm Hùng, an ủi.

Hắn đã nghĩ kỹ biện pháp rồi, với thực lực hiện tại của hắn, muốn giết Hỏa Phượng Hoàng rất khó, nhưng lấy đi một chút tinh huyết của

nó thì vẫn không có vấn đề gì lớn. "Nếu chàng thật sự muốn đi, ta đi cùng chàng!" Thần sắc Kiếm Hùng kiên định, thị tử như quy, cùng lắm thì chết chung! "Yên tâm, sẽ không có việc gì!

Bất quá không vội, trước đó động thủ với cha nàng, thương thế tái phát rồi, đợi một tháng sau hãy động thủ!" Diệp Đông Hoàng an ủi. "Xin lỗi!

Đều là ta hại chàng!" Kiếm Hùng tràn đầy tự trách, nếu không phải nàng đưa Diệp Đông Hoàng ra ngoài, cũng sẽ không gặp cha nàng, cũng sẽ không có chuyện về sau. "Được rồi, không liên quan đến nàng, không cần tự trách!" Diệp Đông Hoàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng an ủi.

Ở lại mật thất nửa ngày, Kiếm Hùng không nỡ rời đi đến Chú Kiếm Cung tuần tra!

Tuy rằng nàng hiện tại một lòng một dạ đặt trên người Diệp Đông Hoàng, nhưng chuyện của Chú Kiếm Cung nàng cũng không dám đãi chậm, nếu không cha nàng trách tội xuống, khả năng còn sẽ liên lụy Diệp Đông Hoàng.

Kiếm Hùng rời đi, Diệp Đông Hoàng ngồi trên giường ngọc băng tu luyện, khôi phục thương thế!

Ngày hôm sau.

Khi Diệp Đông Hoàng đang tu luyện, bỗng có cảm giác, đình chỉ tu luyện, ánh mắt nhìn xuống.

Yến Tàng Phong đã tỉnh lại, cảnh giác nhìn hắn!

Diệp Đông Hoàng giới thiệu sơ lược cho hắn tình huống của Chú Kiếm Thành, đặt tên cho hắn là Thủy Sinh, sau đó để Kiếm Hùng an bài hắn đến Chú Kiếm Cung làm kiếm nô đúc kiếm.

Còn về Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, Diệp Đông Hoàng không hỏi!

Lúc này Yến Tàng Phong mất trí nhớ, hỏi cũng vô dụng!

Hơn nữa, cho dù Yến Tàng Phong không mất trí nhớ, đoán chừng cũng sẽ không đưa Thiên Ý Tứ Tượng Quyết cho hắn.

Bất quá, Diệp Đông Hoàng cũng không vội, đợi thương thế khôi phục, với uy năng của Vạn Đạo Đế Mâu, cho dù Yến Tàng Phong mất trí nhớ, hắn cũng có thể từ trong miệng y hỏi ra! …… Thời gian chậm rãi trôi qua, Kiếm Hùng không quan chú Yến Tàng Phong bao nhiêu, nhưng có một người lại cùng Yến Tàng Phong dây dưa với nhau!

Người này chính là nữ nhân Kiếm Tôn mới nạp không lâu - Băng Nhi!

Đối với sự ám muội giữa Băng Nhi và Yến Tàng Phong, Kiếm Tôn giả vờ không biết, bất quá ngoài việc quan chú Diệp Đông Hoàng, lão cũng bỏ thêm chút tâm tư quan chú Yến Tàng Phong. …… "Thủy Lai, báo cho chàng một tin tốt!" Một ngày nọ, Diệp Đông Hoàng đang tu luyện, Kiếm Hùng cao hứng chạy tới, kéo cánh tay Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt đầy hỉ sắc. "Tin tốt gì?" Diệp Đông Hoàng hỏi. "Chúng ta lại luyện ra một thanh Liệt Huyết Kiếm rồi!" Kiếm Hùng tràn đầy hưng phấn, kéo Diệp Đông Hoàng đứng dậy: "Ta đưa chàng đi xem!" "Được thôi!" Diệp Đông Hoàng kỳ thực không có hứng thú gì mấy, hắn cũng không phải chưa từng thấy Liệt Huyết Kiếm, bội kiếm của Kiếm Hùng và Kiếm Tôn đều là Liệt Huyết Kiếm!

Bất quá thấy Kiếm Hùng cao hứng như vậy, hắn cũng không có việc gì, coi như ra ngoài hít thở không khí! "Thiếu chủ!" Thấy Kiếm Hùng đến, mọi người nhất nhất hành lễ! "Liệt Huyết Kiếm đâu?" Kiếm Hùng hỏi, nàng cũng là vừa nhận được tin tức nói Liệt Huyết Kiếm luyện thành, sau đó liền kéo Diệp Đông Hoàng qua đây, nàng kỳ thực vẫn chưa nhìn thấy Liệt Huyết Kiếm mới luyện thành. "Thiếu chủ, đây chính là Liệt Huyết Kiếm mới luyện thành, đã thông qua Thí

Kiếm Thạch!" Long Kiếm Sứ lấy ra Liệt Huyết Kiếm, hai tay dâng lên. "Ừ!" Kiếm Hùng tiếp nhận Liệt Huyết Kiếm, trên dưới đánh giá một phen, cười nói: "Tốt, không tồi!" "Mang theo Liệt Huyết Kiếm, chúng ta đi bẩm báo Thành chủ!" Kiếm Hùng ném Liệt Huyết Kiếm cho Long Kiếm Sứ, phân phó nói. "Vâng!" Long Kiếm Sứ bưng Liệt Huyết Kiếm đi theo sau Kiếm Hùng, Diệp Đông Hoàng bị Kiếm Hùng kéo đi cùng! …… Phủ Thành chủ, đại sảnh nghị sự. "Nghe nói Liệt Huyết Kiếm luyện thành rồi?" Nhìn thấy đám người Kiếm Hùng đi vào, Kiếm Tôn ngồi ở phía trên hỏi.

Chuyện Liệt Huyết Kiếm luyện thành, làm Thành chủ lão tự nhiên cũng nghe nói rồi! "Đúng vậy, thưa cha, đây chính là Liệt Huyết Kiếm mới luyện thành, đã thông qua Thí Kiếm Thạch!" Kiếm Hùng từ trong tay Long Kiếm Sứ lấy qua Liệt Huyết Kiếm, hai tay dâng lên. "Tốt!" Kiếm Tôn tiếp nhận Liệt Huyết Kiếm đánh giá một phen xong, khen ngợi nói: "Hùng nhi, lần này con làm không tồi, muốn thưởng gì, cha nhất định thỏa mãn con!" "Hài nhi không dám kể công, cũng không cần thưởng gì, chỉ cầu cha sau này đừng làm khó dễ Thủy Lai!" Kiếm Hùng chắp tay nói.

Kiếm Tôn đưa mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trầm ngâm giây lát, nói: "Thủy Lai đến Chú Kiếm Thành đã được hai tháng rồi, ta tự nhiên là tin tưởng hắn.

Như vậy đi, thanh Liệt Huyết Kiếm này tặng cho Thủy Lai, coi như lễ ra mắt khi gia nhập Chú Kiếm Thành!" Kiếm Hùng trong lòng vui vẻ, Diệp Đông Hoàng nếu có thể gia nhập Chú Kiếm Thành tự nhiên là vô cùng tốt, sau này bọn họ liền có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ! "Đa tạ ý tốt của Thành chủ, chỉ là vô công bất thụ lộc, ý tốt của Thành chủ tại hạ xin tâm lĩnh, nhưng trọng lễ như vậy thứ cho tại hạ không thể tiếp nhận!" Diệp Đông Hoàng chắp tay, từ chối Liệt Huyết Kiếm cũng tương đương với từ chối gia nhập Chú Kiếm Thành!

Kiếm Hùng, Kiếm Tôn nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi. "Cha, Thủy Lai hiện tại mất đi ký ức, nói không chừng ngày nào đó sẽ khôi phục, để chàng gia nhập Chú Kiếm Thành ngược lại không tốt!" Kiếm Hùng vội vàng nói, biến tướng cầu tình cho Diệp Đông Hoàng, cũng coi như tìm cho Kiếm Tôn một bậc thang, không đến mức mất mặt!

Sắc mặt Kiếm Tôn biến ảo vài cái, ánh mắt như một thanh lợi kiếm nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, không khí trong đại điện nháy mắt ngưng cố.

Tất cả mọi người nín thở, đại khí không dám thở gấp, trong lòng Kiếm Hùng cũng khẩn trương, sẽ không lại đánh nhau chứ? "Ha ha, Hùng nhi nói có lý, Thủy Lai thân phận không rõ, đích xác không nên gia nhập Chú Kiếm Thành.

Bất quá người tới là khách, đồ ta tặng ra há có đạo lý thu hồi, thanh Liệt Huyết Kiếm này cứ coi như lễ ra mắt tặng cho ngươi!" Kiếm Tôn thu lại thần tình nghiêm túc, cười to nói.

Không khí ngưng trọng trong đại điện cũng theo lời Kiếm Tôn mở miệng mà tiêu tán sạch sẽ, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Kiếm Hùng vội vàng đẩy đẩy cánh tay Diệp Đông Hoàng, lần này vô luận như thế nào cũng không thể từ chối nữa!

Nếu không chính là không nể mặt Kiếm Tôn, vả vào mặt Kiếm Tôn rồi! "Đa tạ Thành chủ!" Diệp Đông Hoàng tiến lên tiếp nhận Liệt Huyết Kiếm, tạ ơn. "Tốt!" Kiếm Tôn cười nói.

Lại hàn huyên vài câu, Diệp Đông Hoàng mang theo Liệt Huyết Kiếm cùng Kiếm Hùng rời đi. …… Đêm khuya, trong mật thất phòng ngủ của Kiếm Hùng. "Thủy Lai, chàng thật sự muốn ra tay với Hỏa Phượng Hoàng?" Trong mắt Kiếm Hùng tràn đầy lo lắng, muốn khuyên lại không biết khuyên thế nào. "Yên tâm, không có việc gì đâu, nàng hộ pháp cho ta, đừng để bất kỳ ai chạm vào thân thể ta!" Diệp

Đông Hoàng an ủi một tiếng, dặn dò. "Ừ, chàng yên tâm, muốn chạm vào chàng trừ phi bước qua xác ta!" Kiếm Hùng gật đầu, trịnh trọng hứa hẹn.

Diệp Đông Hoàng không nói thêm nữa, Đông Hoàng Kiếm từ trong cơ thể bay ra, lơ lửng trước người, một đạo kim quang hiện lên, chỉ thấy một tiểu nhân màu vàng giống hệt Diệp Đông Hoàng từ mi tâm bay ra, chui vào trong Đông Hoàng Kiếm.

Diệp Đông Hoàng tuy rằng chưa ngưng tụ Nguyên Thần, nhưng linh hồn cường đại, Đông Hoàng Kiếm lại là bản mệnh thần binh luôn đi theo hắn trưởng thành, linh hồn ký thác vào Đông Hoàng Kiếm, ngự kiếm mà đi, mạnh hơn rất nhiều so với việc hắn hiện tại khống chế nhục thân đi giết Hỏa Phượng Hoàng.

Kiếm Hùng thấy thế, đồng tử co rụt lại, trong lòng kinh hãi.

Huyền Vũ Cảnh tuy rằng có thể cảm ngộ một ít linh hồn ảo diệu, nhưng muốn linh hồn xuất khiếu, ít nhất phải đạt tới Thiên Cảnh!

Không ngờ Diệp Đông Hoàng cư nhiên là một vị cường giả Thiên Cảnh trở lên!

Cha nàng - Chú Kiếm Thành chủ cũng bất quá là Huyền Vũ Cảnh cửu trọng mà thôi, từ đó có thể biết Thiên Cảnh cường giả cường đại và hiếm thấy đến mức nào.

Còn về Thần Cảnh cường giả phía trên, đó càng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, tồn tại quan sát thiên hạ phong vân tựa như thần linh.

Chương 285

Nàng chưa bao giờ gặp qua!

Vút!

Đông Hoàng Kiếm phong mang nội liễm, giản dị tự nhiên, mượn bóng đêm che phủ, lao về phía thánh địa Chú Kiếm Thành với tốc độ mắt thường khó thấy. "Thủy Lai, chàng nhất định phải không có việc gì!" Diệp Đông Hoàng linh hồn ngự kiếm mà đi, Kiếm Hùng trong lòng cầu nguyện.

Diệp Đông Hoàng tuy là Thiên Cảnh cường giả, nhưng linh hồn lại đang bị thương!

Cho dù không bị thương, cũng chưa chắc có thể đối phó Hỏa Phượng Hoàng cấp bậc Thần Cảnh!

Bên kia, thần thức Diệp Đông Hoàng quét qua, nương theo khí tức cường đại của Hỏa Phượng Hoàng, rất nhanh liền tìm được vị trí của nó.

Diệp Đông Hoàng ngự kiếm chui vào sơn động, nơi này là cấm địa Kiếm gia, cũng là mộ địa!

Diệp Đông Hoàng men theo dũng đạo cấp tốc mà đi, rẽ trái rẽ phải, chín khúc mười tám ngã rẽ, có chút địa phương u ám ẩm ướt, bất quá đến chỗ sâu lại trở nên khô ráo nóng bức.

Sau một khắc, phía trước rộng mở trong sáng, Diệp Đông Hoàng rốt cuộc tại một chỗ động phủ rộng rãi phát hiện Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng toàn thân đỏ rực, từng sợi lông vũ như liệt hỏa thiêu đốt, uyển như hỏa diễm tinh linh, xinh đẹp mà cao quý!

Lúc này nó đang nằm sấp tại một chỗ đài cao dựa vào vách đá,

dùng cái mỏ dài chải vuốt bộ lông vũ rực lửa như hỏa diễm.

Diệp Đông Hoàng thu liễm khí tức Đông Hoàng Kiếm, cẩn thận đánh giá đầu Hỏa Phượng Hoàng này!

Xem khí tức của nó, còn mạnh hơn hắn một bậc, chứng tỏ đã đạt tới Thần Cảnh.

Nhưng so với Đế Thích Thiên mà nói, lại yếu hơn một đoạn, chứng tỏ đầu Hỏa Phượng Hoàng này trong Thần Cảnh cũng không tính là mạnh! "Thật là trời giúp ta!" Nhìn thấy vị trí Hỏa Phượng Hoàng đang nằm, trong lòng Diệp Đông Hoàng đại hỉ, khống chế Đông Hoàng Kiếm chui vào trong vách đá!

Đông Hoàng Kiếm là bản mệnh thần binh của Diệp Đông Hoàng, được Vạn Đạo Chân Ý của hắn uẩn dưỡng đúc thành, sắc bén vô cùng, vách đá đối với nó cũng giống như đậu phụ, dễ dàng liền đâm xuyên vào.

Căn cứ phương vị của Hỏa Phượng Hoàng, Diệp Đông Hoàng khống chế Đông Hoàng Kiếm đi tới phía sau nó.

Càng tiếp cận, Diệp Đông Hoàng càng cẩn thận, khí tức Đông Hoàng Kiếm thu liễm đến cực hạn, linh thức cũng không dám sử dụng.

Theo Đông Hoàng Kiếm từng chút từng chút tới gần, Diệp Đông Hoàng đều có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của Hỏa Phượng Hoàng! "Sắp rồi!

Sắp rồi!

Lại đi tới mười mét, Đông Hoàng Kiếm nháy mắt bộc phát, khoảng cách gần như vậy, cho dù Hỏa Phượng Hoàng là thần thú Thần Cảnh cũng tuyệt đối không tránh thoát!" Cưỡng ép sự kinh hỉ trong lòng xuống, Diệp Đông Hoàng khống chế Đông Hoàng Kiếm

từng chút từng chút đi tới! "Tái tiền bối, nơi này là cấm địa Chú Kiếm Thành, hẳn là rất an toàn.

Bất quá các người đừng chạy lung tung, nếu lạc đường, ta cũng không tìm thấy các người đâu.

Đợi chữa khỏi cho Tàng Phong, ta liền đưa các người rời đi!" Ngay tại lúc này, thanh âm của một nữ nhân vang lên, trái tim Diệp Đông Hoàng nháy mắt nhảy lên tới cổ họng, có loại xúc động muốn một kiếm chém chết ả! "Băng Nhi?

Sao ả lại chạy tới nơi này?" Diệp Đông Hoàng cưỡng chế xúc động muốn ra tay, trong lòng đầy nghi hoặc.

Băng Nhi tên thật là Bái Ngọc Nhi, là nằm vùng do Hải Sa Cung Hách Liên Bá phái đến bên cạnh Kiếm Tôn, có quan hệ ám muội với Yến Tàng Phong, thích Yến Tàng Phong.

Nay Yến Tàng Phong đã được hắn cứu sống, theo lý thuyết Bái Ngọc Nhi không cần thiết phải đi mời Tái Hoa Đà! "Chẳng lẽ thương thế tái phát?" Diệp Đông Hoàng thầm nghĩ, lập tức lại phủ định.

Thương thế của Yến Tàng Phong là do hắn trị, trừ bỏ tạm thời mất trí nhớ ra tuyệt đối không có vấn đề.

Chỉ là điều hắn không biết chính là, Kiếm Tôn muốn thăm dò thực lực Yến Tàng Phong, đã đánh Yến Tàng Phong trọng thương, sau đó lại bởi vì làm kiếm nô đúc kiếm, Yến Tàng Phong bị hỏa độc công tâm, ốm liệt giường không dậy nổi.

Bái Ngọc Nhi và Kiếm Hùng không hợp nhau, không dám tìm Diệp Đông Hoàng trị thương, cuối cùng hết cách, mới đi mời Tái Hoa Đà.

Mà Kiếm Hùng có Diệp Đông Hoàng, một lòng một dạ đều đặt trên người Diệp Đông Hoàng, đâu có tâm tư quan chú Yến Tàng Phong, mà nàng lại không ra khỏi cửa, cho nên đều không biết những

chuyện này! "Lại đi tới một mét, liền vạn vô nhất thất rồi!" Diệp Đông Hoàng không nghĩ nhiều nữa, áp xuống nghi hoặc trong lòng, tâm thần tập trung, một bên cầu nguyện, một bên khống chế Đông Hoàng Kiếm tiếp tục đi tới! "Thu!" Đột nhiên, Hỏa Phượng Hoàng ngửa cổ kêu dài một tiếng, tâm thần Diệp Đông Hoàng căng thẳng, thầm kêu không ổn! …… "Thanh âm gì vậy?" Tái Hoa Đà, Tiêu Dao Lang và Băng Nhi ba người kinh hãi, thân thể căng cứng, nháy mắt giới bị nhìn về bốn phía.

Tái Hoa Đà là thần y trong Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ, cùng Tái Tây Thi, Tửu Trung Tiên xưng là Phong Trần Tam Hiệp, Tiêu Dao Lang chính là đệ tử của Tửu Trung Tiên. "Khốn kiếp!" Diệp Đông Hoàng trong lòng chửi ầm lên, cảm ứng được Hỏa Phượng Hoàng muốn rời đi, hắn cũng không lo được nhiều như vậy nữa, Đông Hoàng Kiếm nháy mắt bộc phát!

Oanh!

Kiếm ý cường hoành trùng thiên nhi khởi, Đông Hoàng Kiếm hóa thành một đạo lưu quang nháy mắt làm nổ tung đất đá chung quanh, lao về phía Hỏa Phượng Hoàng chém tới. "Kiếm ý thật mạnh!" Mấy người Tái Hoa Đà dưới luồng kiếm ý này, như gai ở sau lưng, toàn thân đau đớn, phảng phất bị vạn kiếm xuyên tim, trong lòng hãi nhiên. "Thu!" Hỏa Phượng Hoàng kinh minh, cảm giác một cỗ khí tức cường đại sắc bén vô cùng lao thẳng tới trái tim nó, hai cánh chấn động, vừa muốn bay lên, một đạo kiếm quang đã bạo xạ tới.

Xuy lạp!

Máu tươi bắn tung tóe, Đông Hoàng Kiếm cắm vào trong cơ thể Hỏa Phượng Hoàng!

Thu!

Hỏa Phượng Hoàng bi minh, trong mắt tràn ngập nộ hỏa vô tận,

trên người bốc lên liệt diễm hừng hực, chấn cánh đập một cái, Đông Hoàng Kiếm bị đánh bay.

Vút!

Đông Hoàng Kiếm rung lên, ở giữa không trung xoay một vòng, nhìn chằm chằm Hỏa Phượng Hoàng. "Đáng tiếc a, chỉ kém một chút xíu!" Trong lòng Diệp Đông Hoàng đầy tiếc nuối và phẫn nộ!

Vốn dĩ hắn chỉ định lấy một chút tinh huyết của Hỏa Phượng Hoàng, sau khi đến nơi lại phát hiện vị trí Hỏa Phượng Hoàng đang nằm thập phần có lợi cho việc đánh lén, liền lâm thời thay đổi chủ ý, định trực tiếp giết chết con Hỏa Phượng Hoàng này!

Với thực lực hiện tại của hắn, muốn giết con Hỏa Phượng Hoàng này, chỉ có đánh lén, một chiêu đâm xuyên trái tim nó!

Cơ hội cũng vẻn vẹn chỉ có một lần!

Vốn dĩ hắn đều sắp thành công rồi, chỉ cần đạt tới khoảng cách hắn dự tính, nháy mắt bộc phát, lôi đình nhất kích, tuyệt đối có thể diệt sát Hỏa Phượng Hoàng!

Nhưng mà đám người Tái Hoa Đà đến, kinh động Hỏa Phượng Hoàng, khiến cho hắn không thể không sớm phát động công kích, bởi vì khoảng cách còn kém một chút, làm cho Hỏa Phượng Hoàng có thời gian né tránh!

Khiến cho một kiếm tất sát kia của hắn chỉ là lướt qua trái tim Hỏa Phượng Hoàng, ngay sau đó liền bị đánh bay! "Đó là cái gì?

Hỏa Phượng Hoàng?" Nhìn thấy Hỏa Phượng Hoàng phát cuồng, mấy người Bái Ngọc Nhi kinh hô, hoảng sợ không thôi. "Mau chạy đi!" Tái Hoa Đà hét lớn, kéo Tiêu Dao Lang và Bái Ngọc Nhi chạy ngược trở lại. "Thu!" Hỏa Phượng Hoàng không có đi truy sát ba người Tái Hoa Đà, mà là phẫn nộ lao về phía Đông Hoàng Kiếm của

Diệp Đông Hoàng!

Đối với thanh kiếm suýt chút nữa giết nó này, nó hận ý ngập trời. "Đợi ta khôi phục thương thế sẽ trở lại thu thập ngươi!" Diệp Đông Hoàng không hề lưu lại, vừa rồi bị Hỏa Phượng Hoàng đập một cái, thương thế linh hồn đã gia trọng.

Ngoài ra đám người Kiếm Tôn khẳng định phát hiện dị thường nơi này, đang chạy tới đây, hắn nếu bị phát hiện thì không tốt!

Tuy rằng không giết được Hỏa Phượng Hoàng, nhưng tinh huyết hắn cần đã lấy được, mục đích chuyến này đã đạt thành.

Đông Hoàng Kiếm rung lên, nháy mắt chui vào lòng đất rời khỏi sơn động! "Hô, vừa rồi thanh thần kiếm kia là cái gì?

Là có tuyệt thế cường giả đang đồ phượng?" Tiêu Dao Lang vừa chạy vừa hỏi, đầy vẻ tò mò. "Vừa rồi định nhiên là có cường giả ngự kiếm đánh lén con Hỏa Phượng Hoàng kia, nhưng lại bị chúng ta kinh động.

Mau đi thôi, nói không chừng cường giả kia não nộ thuận tay giết chúng ta luôn!" Tái Hoa Đà trong lòng lo âu, động tĩnh nơi này tất nhiên kinh động Kiếm Tôn, bọn họ nếu bị phát hiện thì chết chắc! "Ừ!" Tiêu Dao Lang gật đầu, cắm đầu chạy như điên. …… "Thủy Lai, chàng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện, nhất định phải bình an trở về!" Kiếm Hùng canh giữ nhục thân Diệp Đông Hoàng, tràn đầy lo âu, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Cốc cốc cốc!

Lúc này, ngoài mật thất vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, Kiếm Hùng càng thêm lo lắng.

Nàng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng Diệp Đông Hoàng đi lấy tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng, động tĩnh tất nhiên không

nhỏ, khẳng định sẽ kinh động cha nàng.

Có lẽ lúc này chính là cha nàng gọi người đến tìm nàng!

Nàng không muốn ra ngoài, nhưng nếu không ra, người khác xông vào càng phiền toái! "Làm sao bây giờ?" Trong lòng Kiếm Hùng rối rắm, là ra ngoài xem thử hay là tử thủ tại đây?

Chương 286

Tử thủ tại đây rất có thể sẽ khiến cha nàng chú ý, đến lúc đó cha nàng tới cưỡng ép tiến vào, tình huống tất nhiên càng tệ hơn!

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa càng thêm dồn dập. "Làm sao bây giờ?" Kiếm Hùng đi đi lại lại, bên tai không ngừng vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, giống như bùa đòi mạng, trong lòng lại lo âu an nguy của Diệp Đông Hoàng, nàng đều sắp gấp chết rồi!

Vút!

Đột nhiên, một đạo kiếm quang chui vào mật thất. "Thủy Lai!" Nhìn thấy thanh đại bảo kiếm màu vàng đột nhiên xuất hiện, Kiếm Hùng vui sướng như điên, áp lực như ngọn núi lớn đè trên người như thủy triều rút đi, nháy mắt quét sạch sành sanh, toàn thân nhẹ nhõm.

Vút!

Một đạo linh hồn màu vàng từ trong Đông Hoàng Kiếm bay ra, bên trên che kín từng đạo vết rạn, ảm đạm vô quang, hiển nhiên thương thế linh hồn của Diệp Đông Hoàng lại tái phát! "Thủy Lai, chàng thế nào rồi?" Hỉ sắc trong mắt Kiếm Hùng nháy mắt ngưng cố, nhìn linh hồn đầy vết rạn, một trận đau lòng, hốc mắt nháy mắt đỏ lên! "Không sao!

Không cần lo lắng!" Diệp Đông Hoàng an ủi nói, bất quá là lại biến thành bộ dạng trước đó mà thôi!

Còn chưa chết được!

Hơn nữa, lần này có tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng, hắn có lẽ có thể niết bàn trọng sinh, triệt để khôi phục!

Không nói nhiều nữa, linh hồn Diệp Đông Hoàng chui vào thức hải, Đông Hoàng Kiếm cũng thu nhập trong cơ thể! "Ra xem bên ngoài thế nào đi!" Diệp Đông Hoàng mở mắt, nghe động tĩnh ngoài cửa, nói. "Ừ!" Kiếm Hùng gật đầu, mở cửa lớn mật thất, Ách Phó lo lắng đi đến, trong miệng hừ hừ a a, hai tay không ngừng khoa tay múa chân! "Ông nói cha ta đang ở bên ngoài?" Kiếm Hùng hỏi. "Ưm ưm!" Ách Phó dùng sức gật đầu. "Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem!" Diệp Đông Hoàng nói, hắn nếu không hiện thân, Kiếm Tôn khẳng định sẽ hoài nghi hắn có liên quan đến động tĩnh xuất hiện ở thánh địa. "Hùng nhi, Thủy Lai, vừa rồi thánh địa tựa hồ có thánh thú bạo động, còn có một cỗ kiếm ý cường đại di mạn, khả năng có người lẻn vào thánh địa bất lợi với thánh thú!" Kiếm Tôn nhìn thấy hai người, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, phảng phất muốn nhìn thấu Diệp Đông Hoàng. "Cha, thương thế của Thủy Lai tái phát, con đang kiểm tra một chút!" Kiếm Hùng nói. "Không cần đâu, đối phương có thể đánh chủ ý lên thánh thú, mà luồng kiếm ý kia lại mạnh như vậy, không phải con có thể đối phó.

Con cứ ở lại chăm sóc Thủy Lai, chú ý an toàn!" Kiếm Tôn nói xong liền rời đi, lão tới đây chủ yếu là muốn xác nhận Diệp Đông Hoàng có ở đây hay không, nếu Diệp Đông Hoàng ở đây, vậy thì hẳn là không liên quan đến thánh địa bạo động!

Tiếp theo lão muốn đích thân đi kiểm tra tình huống thánh địa!

Kiếm Tôn rời đi, Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng trở lại mật thất.

Kiếm Hùng ở một bên hộ pháp, Diệp Đông Hoàng bắt đầu hấp thu tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng lấy được từ trong Đông Hoàng Kiếm!

Tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng dưới sự dẫn đạo của linh thức đi tới thức hải, Diệp Đông Hoàng cũng nhìn thấy bộ mặt thật của nó!

Đó là một đoàn liệt diễm phảng phất đang hừng hực thiêu đốt, lớn cỡ bàn tay, bên trong có một con Hỏa Phượng Hoàng bay lượn gào thét, bỗng nhiên thiêu đốt liệt diễm, tản mát ra khí tức nóng rực phần thiên diệt địa, thiêu đốt linh hồn Diệp Đông Hoàng đau đớn từng trận!

Cưỡng chế đau đớn thiêu đốt, Diệp Đông Hoàng cắn răng một cái, linh hồn chi lực tràn ra, bao bọc lấy tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng!

Bùng!

Trong chớp mắt, linh hồn Diệp Đông Hoàng phảng phất như đặt mình trong lò luyện liệt diễm, một cỗ đau đớn thấu tim gan, đau tận xương tủy truyền đến!

Dù là Diệp Đông Hoàng hai đời làm người, tâm tính kiên nghị, uyển như bàn thạch, cũng toàn thân run rẩy, mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán cuồn cuộn rơi xuống, cơ bắp vặn vẹo!

Loại thống khổ linh hồn bị thiêu đốt kia không phải ngôn ngữ có thể miêu tả, thiên đao vạn quả cũng không quá đáng hơn là bao. "Thủy Lai!" Lòng Kiếm Hùng như đao cắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo âu, bàn tay nắm chặt, bởi vì quá mạnh tay mà dẫn đến móng tay hơi sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay cũng hồn nhiên không hay!

Đôi mắt đẹp của nàng gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, trái tim treo lên tận cổ họng, hận không thể lấy thân chịu thay! "Thu!" Trong thức hải, cảm thấy ý đồ của Diệp Đông Hoàng, tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, kịch liệt thiêu đốt, hóa thành biển lửa vô biên, muốn thiêu rụi thức hải và linh hồn Diệp Đông Hoàng! "Nghiệt súc, đến địa bàn của Trẫm còn dám kiêu ngạo, chết!" Linh hồn chi lực trong thức hải Diệp Đông Hoàng cuồn cuộn, hét lên một tiếng giận dữ, hóa thành một tôn cái thế đế hoàng, trấn áp vạn cổ, chúa tể vũ trụ hồng hoang!

Đế uy vô cùng trấn áp xuống!

Bùm!

Tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng ầm ầm nổ tung, hóa thành năng lượng tinh thuần, men theo khe hở linh hồn vỡ nát của Diệp Đông Hoàng dung nhập vào, đồng thời cũng có một bộ phận tinh huyết dung nhập vào nhục thân Diệp Đông Hoàng!

Sau một khắc.

Bùng!

Nhục thân, linh hồn Diệp Đông Hoàng, thình lình bốc cháy, cả người hóa thành một người lửa! "Thủy Lai!" Kiếm Hùng kinh hô, vươn tay ra, lại không thể làm gì.

Nàng không biết hiện nay là tình huống gì, mạo muội ra tay, nói không chừng sẽ quấy nhiễu Diệp Đông Hoàng, phá hoại việc Diệp Đông Hoàng chữa thương, bởi vậy chỉ có thể giương mắt nhìn.

Lúc này, nhục thân Diệp Đông Hoàng dưới sự thiêu đốt của Phượng Hoàng Chi Hỏa, từng đạo tạp chất bị thiêu rụi, cơ bắp xương cốt trở nên càng thêm cường đại, toàn thân xương cốt dưới sự thiêu đốt của Phượng Hoàng Chi Hỏa ẩn ẩn có kim mang hiện ra.

Bất quá loại thống khổ liệt diễm phần thân kia cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận!

Đương nhiên đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, thống khổ của nhục thân chỉ là chuyện nhỏ.

Linh hồn hắn dưới sự thiêu đốt của Phượng Hoàng Chi Hỏa đang từng chút từng chút bị thiêu rụi, loại thống khổ kia so với thiên đao vạn quả, liệt diễm phần thân còn muốn thống khổ hơn ngàn vạn lần.

Hai canh giờ trôi qua. "Thủy Lai, chàng nhất định sẽ không sao, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!" Kiếm Hùng không ngừng cầu nguyện, nhìn khí tức trên người Diệp Đông Hoàng không ngừng hạ

xuống, hiện tại đã như có như không, phảng phất như người chết, trái tim lạnh buốt. "Nếu chàng có mệnh hệ nào, ta sẽ đi theo chàng!" Trong lòng Kiếm Hùng thầm quyết định, trong mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt.

Lại qua một lát, tia khí tức yếu ớt cuối cùng trên người Diệp Đông Hoàng cũng triệt để tiêu tán. "Thủy Lai!" Kiếm Hùng đau khổ hét lên, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tuy rằng trong lòng ngàn vạn lần không muốn tin tưởng, nhưng khí tức đều đã mất, không phải chết rồi thì là gì?

Lúc này, trong thức hải của Diệp Đông Hoàng có thể nói là trống rỗng!

Linh hồn hắn đã biến mất, tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng cũng không còn, duy chỉ có một điểm giống như đốm lửa nhỏ cô độc huyền phù trong thức hải. "Rắc!" Đột nhiên, thanh âm lanh lảnh như đồ sứ nứt vỡ, lại giống như gà con phá vỏ chui ra vang lên trong thức hải.

Hạt giống như đốm lửa kia nứt ra một khe hở. "Rắc rắc rắc!" Theo vết nứt đầu tiên xuất hiện, phảng phất như hiệu ứng domino, trong nháy mắt những vết rạn nứt như mạng nhện đã phủ kín toàn bộ hạt giống hỏa tinh!

Từng đạo kim quang chói mắt xuyên qua khe hở từ bên trong bắn ra, trong khoảnh khắc chiếu sáng toàn bộ thức hải!

Khí tức trên người Diệp Đông Hoàng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phi tốc phan thăng, trong nháy mắt đã vượt qua trình độ trước đó.

Đồng thời, trên cơ thể dương cương kiện mỹ hiện lên từng đạo đạo văn thần ma, đạo văn sáng lên, nhục thân tản mát ra khí tức cường hãn chấn động tâm phách, như thần như ma! "Thủy Lai!" Đôi mắt đẫm lệ của Kiếm Hùng ngây ngốc nhìn Diệp Đông Hoàng,

khoảnh khắc này phảng phất như từ địa ngục lên đến thiên đường, tâm triều dâng trào, giống như đi tàu lượn siêu tốc, vừa kinh hiểm kích thích lại hân hỉ như điên!

Trong thức hải, hạt giống hỏa tinh triệt để vỡ vụn, một tôn kim sắc tiểu nhân hiện ra, tản phát thần vận bất hủ bất diệt, chính là linh hồn của Diệp Đông Hoàng.

Lúc này linh hồn chỉ lớn bằng đầu kim, lại mang đến cảm giác vĩ ngạn vô cùng!

Hắn ngũ quan tứ chi rõ ràng, đầu đội Bình Thiên Quan, thân khoác Hắc Kim Tương Biên Cửu Long Bào, mười hai chuỗi ngọc rủ xuống, uy nghiêm tôn quý. "Vút!" Sau một khắc, linh hồn nhỏ bé bạo trướng, hóa thành một tôn cái thế Đế Hoàng thông thiên triệt địa, tràn ngập toàn bộ thức hải, khí tức cường đại vừa phóng ra liền thu lại.

Trong chớp mắt, toàn bộ Chú Kiếm Thành đều bị kinh động! "Là ai?" Trong thánh địa, mắt Kiếm Tôn tinh quang tất lộ, uyển như hai thanh lợi kiếm, cảnh giác nhìn quét tứ phía.

Khí tức trong nháy mắt vừa rồi khiến hắn cũng phải tâm kinh nhục khiêu.

Chỉ là khí tức của Diệp Đông Hoàng vừa phóng liền thu, hắn cũng không cảm ứng được là ai, càng không cảm ứng được đối phương ở đâu! "Khí tức cường đại như thế tất nhiên là cường giả Thiên Cảnh, ta nhất định phải mau chóng đột phá, đem Thừa Long Trảm tu luyện đến đệ cửu trọng, tấn thăng Thiên Cảnh!" Trong lòng Kiếm Tôn càng thêm khẩn trương.

Lấy thực lực Huyền Vũ Cảnh cửu trọng của hắn, trước mặt cường giả Thiên Cảnh căn bản không có bao nhiêu lực phản kháng, khiến hắn không có chút cảm giác an toàn nào!

Ngày Lăng Sương Kiếm đúc thành đã gần kề, hắn nhất định phải có đủ thực lực thu phục Lăng Sương Kiếm, nếu không chẳng phải là may áo cưới cho kẻ khác! ...

Trong mật thất.

Chương 287

"Răng rắc!" Diệp Đông Hoàng mở mắt, vặn vẹo cổ, xương cốt cơ nhục một trận bạo minh, toàn thân toát ra khí tức cường hãn! "Phá rồi lại lập, niết bàn trùng sinh, tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng quả nhiên bất phàm.

Không chỉ võ đạo ý chí từ lục giai bạo trướng đến cửu giai, nhục thân cũng đã đột phá!" "Vạn Đạo Hỗn Độn Thể từ Linh Thể Cảnh đỉnh phong tấn thăng Vương Thể Cảnh, đây là một lần biến hóa về chất, sức mạnh bạo trướng, chỉ bằng nhục thân cũng có thể so sánh với võ giả Thần Cảnh bình thường!" Cảm thụ sức mạnh cường đại trong cơ thể, trong lòng Diệp Đông Hoàng rốt cuộc cũng yên tâm.

Lấy thực lực của hắn lúc này, cho dù không phải là đối thủ của cường giả Thần Cảnh, thì tự vệ cũng dư xài!

Gặp lại Đế Thích Thiên, tuyệt đối sẽ không chật vật như lần trước! "Thủy Lai!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đứng dậy, Kiếm Hùng không nhịn được nữa, như chim yến về tổ lao vào lòng Diệp Đông Hoàng, kinh hỉ đan xen, vui đến phát khóc! "Không sao rồi, ta đâu dễ chết như vậy, Diêm Vương gia cũng không dám thu ta!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng vỗ lưng Kiếm Hùng, an ủi.

Chính gọi là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, muốn lấy mạng hắn đâu có dễ! "Chàng dọa chết ta rồi, ta đều đã chuẩn bị đi cùng chàng!" Kiếm Hùng u oán hờn dỗi nói. "Nàng đúng là nữ nhân ngốc!" Trong lòng Diệp Đông Hoàng cảm khái, tràn ngập thương tiếc.

Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng cảm giác trên người một trận mát lạnh!

Đồng thời, bởi vì nhục thân đột phá, thực lực bạo trướng, tinh lực

thập phần vượng thịnh, ngửi thấy khí tức nữ tử độc đáo trên người Kiếm Hùng, có "tên nào đó" lại không thành thật rồi! "Ách?" Kiếm Hùng như có cảm giác, mặt đỏ bừng, buông Diệp Đông Hoàng ra, bỏ chạy trối chết.

Diệp Đông Hoàng cười cười, lấy ra một bộ y phục mặc vào, lắc đầu, đi ra khỏi mật thất, lại không thấy Kiếm Hùng đâu! "Kiếm Hùng?" Diệp Đông Hoàng gọi. "Chàng đợi một chút!" Thanh âm Kiếm Hùng từ phòng ngủ truyền ra, mang theo một tia khẩn trương, kích động và mong đợi. "Được!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, cũng không để ý.

Lúc này, Kiếm Hùng đang ngồi trước bàn trang điểm, bên cạnh đặt chiếc váy dài nàng giấu dưới đáy tủ đã lâu vẫn luôn muốn mặc nhưng không dám mặc trước mặt người khác!

Bàn tay trắng nõn cởi bỏ dải lụa trắng dài bó buộc sự vĩ ngạn, lộ ra thân tư ngạo nhân!

Nàng nhìn vào gương, trong mắt có mong đợi, thấp thỏm, đối diện bàn trang điểm, tỉ mỉ trang điểm!

Diệp Đông Hoàng ngồi tại đại sảnh đả tọa tu luyện!

Chớp mắt, nửa canh giờ trôi qua! "Két.." Thanh âm mở cửa phòng vang lên, Diệp Đông Hoàng mở mắt, xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy Kiếm Hùng mặc một bộ váy dài màu đỏ uyển chuyển đi tới, da trắng hơn tuyết, mắt sáng như sao, phù dung như diện liễu như mi, thiên tư quốc sắc, mỹ diễm tuyệt luân.

Trên người càng có cỗ anh khí cân quắc bất nhượng tu mi, khí chất xuất trần, siêu phàm thoát tục! "Ta đẹp không?" Kiếm Hùng đi đến trước người Diệp Đông Hoàng, nhẹ nhàng xoay một vòng, thanh âm ôn nhu như nước, trong mắt mang theo một tia thấp thỏm và mong

đợi. "Đẹp!" Diệp Đông Hoàng không tiếc lời tán thưởng.

Kiếm Hùng cũng đích xác rất đẹp, nhìn thân hình ngạo nhân của nàng, nghĩ đến nàng mỗi ngày phải phẫn thành nam nhân, Diệp Đông Hoàng đều cảm thấy đau lòng. "Ta sắp rời khỏi Chú Kiếm Thành rồi, nàng theo ta đi đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn Kiếm Hùng.

Đến thế giới này mấy tháng, hắn còn chưa ra khỏi Chú Kiếm Thành.

Hiện nay Chú Kiếm Thành đối với hắn cũng không có lực hấp dẫn quá lớn, về phần Lăng Sương Kiếm, Diệp Đông Hoàng cũng không để ý!

Hơn nữa Lăng Sương Kiếm khi nào có thể đúc thành cũng chưa biết, hắn cũng không muốn chờ! "Chàng đi đâu ta liền đi đó!" Kiếm Hùng tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, hàm tình mạch mạch.

Đối với Chú Kiếm Thành, nàng thật không muốn ở lại nữa!

Dù sao Chú Kiếm Thành không có nàng vẫn có thể vận chuyển bình thường! "Được!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, bế nàng lên!

Mỹ nhân trong ngực, hắn cũng không cần áp ức chính mình!

Nhục thân đột phá mang lại tinh lực vượng thịnh, cùng mấy tháng không biết mùi thịt, cũng làm cho hắn trong lòng hỏa nhiệt!

Màn che rủ xuống, hết thảy nước chảy thành sông! ...

Ngày thứ hai.

Mặt trời lên cao!

Ánh nắng tươi sáng lén lút chui vào phòng, chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết của Kiếm Hùng! "Thôi xong, ta sắp muộn rồi!" Lông mi dài của Kiếm Hùng khẽ động, đôi mắt đẹp mở ra, nhìn sắc

trời, lập tức kinh tỉnh.

Bình thường lúc này nàng đã sớm rời giường đến Chú Kiếm Cung chủ trì sự vụ rồi!

Chỉ là Diệp Đông Hoàng quá mạnh, hôm qua nàng thực sự quá mệt mỏi, dẫn đến hôm nay ngủ quên!

Kiếm Hùng nhanh chóng đứng dậy, nhặt dải lụa trắng dài dưới đất lên, chuẩn bị quấn chặt thân hình, mặc chỉnh tề rồi đi Chú Kiếm Cung. "Đừng vội, lát nữa ta đi tìm Thủy Sinh lấy một món đồ xong sẽ rời khỏi Chú Kiếm Thành, nàng cũng không cần đi Chú Kiếm Cung!" Diệp Đông Hoàng kéo Kiếm Hùng lại, đem dải lụa trắng tùy tiện ném đi, đau lòng nói.

Thật không biết Kiếm Hùng từ nhỏ bó buộc chính mình phẫn thành nam nhân, làm sao còn sinh trưởng vĩ ngạn như thế?

Nếu là không có lụa trắng trói buộc, khẳng định còn lớn hơn! "Thủ vệ Chú Kiếm Thành sâm nghiêm, tuy rằng ta biết một mật đạo, nhưng nếu ta lâu không xuất hiện, cha ta sẽ hoài nghi, đến lúc đó e rằng rất khó rời đi!" Kiếm Hùng có chút chần chờ.

Nàng vốn dĩ chuẩn bị hôm nay hết thảy như thường, chuẩn bị một phen, buổi tối lại cùng Diệp Đông Hoàng thông qua mật đạo len lén rời khỏi Chú Kiếm Thành. "Yên tâm, ta rất nhanh sẽ trở lại, Kiếm Tôn sẽ không phát hiện đâu!" Diệp Đông Hoàng cho nàng một ánh mắt yên tâm, đứng dậy khoác y phục rời khỏi phòng! "Thủy Lai!" Kiếm Hùng lo lắng gọi, chỉ là Diệp Đông Hoàng đã rời đi.

Nhìn dải lụa trắng dưới đất, Kiếm Hùng liếc mắt, cũng không dùng nữa, bất quá vẫn là mặc nam trang!

Dù sao còn chưa rời khỏi Chú Kiếm Thành, mặc nữ trang quá bắt mắt, bất lợi cho việc rời đi. ...

Chú Kiếm Cung. "Thủy Lai, Thiếu chủ đâu, hôm nay sao còn chưa tới?" Diệp Đông Hoàng vừa đến Chú Kiếm Cung, Long Kiếm Sử liền nghênh đón, dò hỏi.

Bọn họ đã đợi Kiếm Hùng một đoạn thời gian, bình thường Kiếm Hùng lúc này đã sớm tới rồi! "Thân thể Kiếm Hùng không được thoải mái, sẽ qua trễ một chút, hết thảy cứ như thường lệ là được.

Đúng rồi Thủy Sinh đâu?

Kiếm Hùng bảo ta tìm hắn có việc giao đại!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói. "Thiếu chủ không sao chứ?" Long Kiếm Sử hỏi. "Không sao!" Diệp Đông Hoàng đáp. "Vậy là tốt rồi!" Long Kiếm Sử gật đầu, nói: "Thủy Sinh thời gian này bị bệnh, e rằng vô năng vi lực!" "Không sao, ngươi nói cho ta hắn ở đâu, ta đi xem!" Diệp Đông Hoàng nói. "Thủy Sinh đang ở phòng hắn tu dưỡng, ngươi chờ một chút, ta dặn dò bọn họ một câu sau đó đưa ngươi đi!" Long Kiếm Sử nói.

Diệp Đông Hoàng và Yến Tàng Phong đều là người Kiếm Tôn quan chú, Diệp Đông Hoàng chạy tới gặp Yến Tàng Phong, hắn nhất định phải báo cáo lên trên ngay lập tức. "Được!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt gật đầu.

Long Kiếm Sử chắp tay rời đi, tại nơi Diệp Đông Hoàng không nhìn thấy đối với một thủ hạ thấp giọng phân phó nói: "Đi báo cho Thành chủ!" "Vâng!" Thủ hạ lĩnh mệnh rời đi, hướng Kiếm Tôn bẩm báo.

Nhìn thủ hạ rời đi, Long Kiếm Sử quay trở lại, đi tới trước người Diệp Đông Hoàng, đưa tay dẫn đường: "Mời bên này!" "Ân!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, thu hồi linh thức.

Đối với động tác nhỏ của Long Kiếm Sử hắn đều nhìn ở trong mắt, bất quá cũng không để ý.

Kiếm Tôn biết thì đã sao?

Hắn muốn dẫn Kiếm Hùng rời đi, ai cũng không thể ngăn cản!

Rất nhanh, Diệp Đông Hoàng đi theo Long Kiếm Sử đi tới chỗ ở của Yến Tàng Phong. "Thủy Sinh mấy ngày nay vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, ngươi tìm hắn e rằng cũng vô dụng, có chuyện gì nói cho ta, ta có thể an bài người khác hoàn thành!" Long Kiếm Sử chỉ vào Yến Tàng Phong đang nằm trên giường, nói. "Xem ra Tái Hoa Đà đã tới, Yến Tàng Phong đã không sao rồi!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt rơi vào trên người Yến Tàng Phong, trong lòng thầm nghĩ.

Lấy nhãn lực của hắn, liếc mắt một cái liền nhìn ra Yến Tàng Phong vừa mới được người cứu chữa, đã không còn đáng ngại.

Chương 288

Nhìn Long Kiếm Sử không có ý tứ đi ra ngoài, Diệp Đông Hoàng lười cùng hắn nói nhảm, trong mắt tinh quang luân chuyển, một cỗ khí tức uy nghiêm huyền ảo bao trùm Long Kiếm Sử và Yến Tàng Phong.

Trong chớp mắt, ánh mắt Long Kiếm Sử ngây dại, mà Yến Tàng Phong mãnh liệt mở mắt, ánh mắt đồng dạng ngây dại, chậm rãi mở miệng, giảng thuật nội dung công pháp Thiên Ý Tứ Tượng Quyết. "Xong!" Đạt được Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, để cho Yến Tàng Phong và Long Kiếm Sử hôn mê bất tỉnh, Diệp Đông Hoàng thu hồi Vạn Đạo Đế Mâu, rời khỏi tiểu viện. ...

Chú Kiếm Thành, Nghị Sự Đại Sảnh. "Thủy Lai, Thủy Sinh?" Kiếm Tôn nghe thủ hạ hối báo, trong mắt hiện lên từng đạo tinh quang.

Thủy Sinh và Băng Nhi quan hệ ái muội, tựa hồ cùng Tái Hoa Đà cũng có quan hệ, mà Thủy Lai cùng bọn họ tựa hồ không có quan hệ gì, bất quá lai lịch thần bí, võ công thâm bất khả trắc! "Ngươi nói là Hùng Nhi hôm nay đến hiện tại còn chưa có đi Chú Kiếm Cung?" Kiếm Tôn nghĩ nghĩ, lại hỏi. "Vâng, nghe Thủy Lai nói, Thiếu chủ thân thể không thoải mái, sẽ đến trễ một chút!" Thủ hạ cung kính đáp. "Lui xuống đi!" Kiếm Tôn phất phất tay, ánh mắt sâu xa: "Từ khi Thủy Lai đến Chú Kiếm Thành, Hùng Nhi liền cả ngày hồn vía lên mây, một lòng một dạ đều tại trên người Thủy Lai, hiện nay càng là ngay cả Chú Kiếm Cung đều không muốn quản, giữa bọn hắn rốt cuộc có bí mật gì?" Kiếm Tôn trong lòng nghi hoặc, hắn cũng không tin Kiếm Hùng cùng Diệp Đông Hoàng vẻn vẹn là quan hệ bằng hữu!

Chỉ là, trừ cái này ra, hắn cũng không nghĩ ra cái gì khác! "Thủy

Lai, hừ, chờ ta đột phá tới Thiên Cảnh, ngươi còn không thức thời, cũng đừng trách ta vô tình!" Không suy nghĩ nhiều nữa, trong mắt Kiếm Tôn lộ ra vẻ lăng lệ.

Không thể vì hắn sở dụng, vậy chỉ có con đường chết!

Hiện nay Lăng Sương Kiếm xuất thế ngay trước mắt, hắn không nắm chắc đối phó Diệp Đông Hoàng, mới nhịn xuống không có động thủ! ... "Thủy Lai!" Diệp Đông Hoàng trở lại phòng ngủ, Kiếm Hùng vẻ mặt hân hỉ nghênh đón. "Chúng ta đi thôi!" Diệp Đông Hoàng kéo Kiếm Hùng rời đi.

Long Kiếm Sử bị đánh ngất, không bao lâu nữa sẽ bị phát hiện, nơi này không thể ở lâu! "Được!" Kiếm Hùng gật đầu, nàng đã sớm thu thập xong, hai người triều mật đạo thông ra ngoài thành đi tới. ...

Nửa canh giờ sau. "Thành chủ, không xong rồi, Thiếu chủ và Thủy Lai không thấy đâu, trước đó Long Kiếm Sử dẫn Thủy Lai đi gặp Thủy Sinh, kết quả lại bị đánh ngất trong phòng Thủy Sinh!" Một thủ hạ vội vàng chạy tới, hướng Kiếm Tôn hoảng mang bẩm báo. "Cái gì?

Lăng Sương Kiếm có vấn đề gì hay không?" Phản ứng đầu tiên của Kiếm Tôn không phải là Kiếm Hùng, mà là Lăng Sương Kiếm.

Kiếm Hùng có thể không cần, Lăng Sương Kiếm không thể mất!

Lăng Sương Kiếm là mệnh căn của hắn, là tâm huyết mấy đời người Kiếm gia, là cậy vào để hắn xưng bá thiên hạ, tuyệt không dung có thất! "Hồi Thành chủ, Lăng Sương Kiếm không có vấn đề, Thủy Lai hẳn là đi gặp Thủy Sinh xong liền trực tiếp cùng Thiếu chủ rời đi!" "Phù!" Kiếm Tôn nhẹ nhàng thở ra, Lăng Sương Kiếm không có vấn đề là tốt rồi. "Thủy Lai rốt cuộc muốn làm gì?

Gặp Thủy Sinh làm gì?

Vì sao mang Hùng Nhi đi?" Kiếm Tôn trong lòng một vạn câu hỏi,

Chú Kiếm Thành của hắn giá trị nhất chính là Lăng Sương Kiếm, Lăng Sương Kiếm đều không động vào đã rời đi, chẳng lẽ có âm mưu gì khác?

Hắn lại không biết, Lăng Sương Kiếm giá trị vô lượng trong lòng hắn, đối với Diệp Đông Hoàng mà nói cũng chỉ là một thanh thần binh mà thôi, có cũng được mà không có cũng không sao!

Kiếm Hùng mới là vô giá! "Phong tỏa bốn cửa, nhất định phải bắt được Thủy Lai, nếu dám phản kháng, giết chết bất luận tội!" Kiếm Tôn phân phó. "Vâng!" "Đem Thủy Sinh và Long Kiếm Sử mang tới!" "Tuân lệnh!" Từng cái mệnh lệnh hạ đạt, Chú Kiếm Thành trong nháy mắt oanh động, vô số thủ vệ hành động, khí tức khẩn trương túc sát tràn ngập toàn bộ Chú Kiếm Thành. "Đây là làm sao vậy?" Bái Ngọc Nhi nhìn thủ vệ tuần tra lui tới, trong lòng đầy nghi hoặc: "Chẳng lẽ Tái Hoa Đà hai người bị phát hiện?" Bất quá hiện nay Yến Tàng Phong đã không sao, nàng mới lười quản chết sống của hai người Tái Hoa Đà và Tiêu Dao Lang! ...

Trong mật đạo Chú Kiếm Thành. "Không tốt, có người đuổi tới!" Tái Hoa Đà và Tiêu Dao Lang cảm ứng khí tức phía sau cấp tốc tiếp cận, sắc mặt đại biến, trong nháy mắt đề phòng. "Là Thiếu chủ Chú Kiếm Thành!" Tiêu Dao Lang nhìn thấy Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng, kinh ngạc nói. "Thiếu chủ thật là hảo đảm thức, bằng hai người các ngươi liền muốn bắt bọn ta, không khỏi quá cuồng vọng rồi!" Tái Hoa Đà cảm ứng tứ phía, phát hiện chỉ có Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng, không khỏi cười lạnh.

Hắn tuy rằng lấy y thuật xưng danh, nhưng cũng có thực lực Tông Sư cửu trọng, mà Bá Vương Quyền của Tiêu Dao Lang dưới sự gia trì của Bá Vương Tửu, đủ để phát huy ra sức mạnh của cường giả Huyền Vũ Cảnh.

Mà Kiếm Hùng bất quá cùng hắn giống nhau Tông Sư cửu trọng mà thôi, về phần Diệp Đông Hoàng, trực tiếp bị xem nhẹ! "Cút!" Diệp Đông Hoàng lười để ý bọn hắn, hừ lạnh một tiếng, âm ba cuồn cuộn, giống như một thanh đại chùy nện vào ngực hai người. "Phanh phanh!" Hai người thổ huyết bay ra, đập vào vách đá mật đạo, coi như là cho bọn hắn bài học vì trước đó quấy nhiễu hắn săn giết Hỏa Phượng Hoàng! "Ngươi!" Tiêu Dao Lang giận dữ, hắn còn chưa từng chịu qua khuất nhục như thế.

Thực lực mạnh thì thế nào?

Thực lực mạnh liền có thể muốn làm gì thì làm?

Liền có thể tùy tiện khi dễ người?

Hắn có tranh tranh thiết cốt, sĩ khả sát bất khả nhục!

Bất quá hắn vừa định động tác lại bị Tái Hoa Đà kéo lại chế chỉ!

Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng không để ý đến bọn hắn, nhẹ nhàng lướt đi.

Nếu biết Tiêu Dao Lang suy nghĩ trong lòng, Diệp Đông Hoàng khẳng định nói cho hắn biết: Không sai, có thực lực chính là có thể muốn làm gì thì làm! "Đáng giận!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng rời đi, Tiêu Dao Lang phẫn nộ không thôi. "Thôi đi, người kia thực lực so với Kiếm Tôn còn mạnh hơn, hơn nữa cũng không có ý tứ bắt chúng ta.

Chịu chút ủy khuất thì chịu thôi, sính cái dũng của huyết khí nhất thời, vì thế mất mạng không đáng!" Tái Hoa Đà ngữ trọng tâm trường, khuyên bảo.

Tuổi trẻ nhiệt huyết là chuyện tốt, nhưng đôi khi cũng là chuyện xấu!

Hiện thực là tàn khốc, khi nào nên cúi đầu thì vẫn phải cúi đầu!

"Bọn hắn vì sao không bắt chúng ta?" Tiêu Dao Lang dâng lên một bụng nghi hoặc. "Xem dáng vẻ bọn hắn cũng là rời khỏi Chú Kiếm Thành, có khả năng là bỏ trốn đi!" Tái Hoa Đà có sở sai trắc. "Không nghĩ tới Thiếu chủ Chú Kiếm Thành cư nhiên là một nữ nhân!" Tiêu Dao Lang trong lòng cảm khái.

Kiếm Hùng tuy rằng vẫn y như cũ mặc nam trang, nhưng hiện nay cũng không có bó buộc sự ngạo nhiên trước ngực, cộng thêm bộ dáng hàm tình mạch mạch với Diệp Đông Hoàng, bọn hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra Kiếm Hùng là nữ nhân! "Được rồi, mau đi đi!

Lát nữa Kiếm Tôn phát hiện bọn hắn không thấy, phỏng chừng muốn toàn thành giới nghiêm, người ta cũng hứa không sợ, chúng ta khả năng lại không đi được nữa rồi!" Tái Hoa Đà nhắc nhở, hai người đứng dậy nhanh chóng rời đi. ... "Xoạt xoạt xoạt!" Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng vừa mới ra khỏi mật đạo, từng hàng thủ vệ đã cản lại phía trước. "Thiếu chủ, Thành chủ có lệnh, mời Thiếu chủ và Thủy Lai hồi thành!" Một thị vệ thống lĩnh ngăn cản đường đi, chắp tay nói. "Thủy Lai!" Ánh mắt Kiếm Hùng lo lắng, nàng cũng không muốn đại khai sát giới, những người này đều là người Chú Kiếm Thành, hơn nữa Kiếm Tôn e rằng cũng đang trên đường tới!

Chỉ cần bị hắn giữ lại thì không đi được nữa! "Không sao!" Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy Kiếm Hùng, thân ảnh trong nháy mắt đằng không mà lên, hóa thành một đạo kiếm quang biến mất. "Hùng Nhi!" Kiếm Tôn phi tốc chạy tới, hét lớn, đáng tiếc Diệp Đông Hoàng đã mang theo Kiếm Hùng đi xa. "Tốc độ thật nhanh, không nghĩ tới Thủy Lai cư nhiên là cường giả Thiên Cảnh!" Ánh mắt Kiếm Tôn tràn ngập kiêng kị, trong lòng ảo não.

Lúc này hắn cũng phát hiện Kiếm Hùng là nữ nhân, nếu biết sớm một chút, hắn liền có thể dùng Kiếm Hùng trói lại Diệp Đông Hoàng, giữ lại Chú Kiếm Thành vì hắn hiệu mệnh! "Hả?" Đột nhiên, ánh mắt

Kiếm Tôn khẽ động, nhìn về phía sâu trong mật đạo. "Thật là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu!" Trong lòng Kiếm Tôn vui vẻ, không nghĩ tới Tái Hoa Đà còn tại Chú Kiếm Thành, thế là vung tay lên, phân phó nói: "Bắt hết lại cho ta!" "Chạy mau!" Tái Hoa Đà và Tiêu Dao Lang đại hận, đều tại Diệp Đông Hoàng, nếu không phải Diệp Đông Hoàng dẫn tới Kiếm Tôn, bọn hắn cũng sẽ không bị chặn lại, chỉ đành vội vàng chạy ngược về.

Chỉ là bọn hắn đã bị Kiếm Tôn chặn lại tại Chú Kiếm Thành, muốn chạy thì khó rồi! ...

Gió rít gào, tóc dài bay bay.

Kiếm Hùng tựa vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn xuống ức vạn dặm non sông phía dưới, dang rộng hai tay, cảm giác sảng khoái trước nay chưa từng có.

Chương 289

Tâm linh dung nhập thiên địa tự nhiên, phảng phất như chim chóc sổ lồng, tự do bay lượn. "Ông!" Theo tâm cảnh tăng lên, Kiếm Hùng vốn kẹt tại Tông Sư cửu trọng đánh vỡ bình cảnh, khí tức mãnh liệt chấn động, tấn thăng Huyền Vũ Cảnh!

Huyền Vũ Cảnh tương đương với Thiên Nhân Cảnh, tại thế giới này cũng không yếu, có thể khai tông lập phái, hoặc là trở thành chủ nhân một thành!

Diệp Đông Hoàng dừng lại, vì nàng hộ pháp, lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau, Kiếm Hùng đột phá hoàn thành, công pháp thế giới này là không có lôi kiếp, nàng cũng không cần độ kiếp.

Sau khi đột phá, Kiếm Hùng tu vi đại trướng, khí chất càng thêm xuất trần, siêu phàm thoát tục, anh tư táp sảng, mỹ diễm không gì tả nổi. "Diệp đại ca, ta đột phá rồi!" Kiếm Hùng ôm cổ Diệp Đông Hoàng.

Rời khỏi Chú Kiếm Thành, hoạch đắc tự do, lại có Diệp Đông Hoàng, cảm giác đã đạt tới đỉnh phong, vui vẻ vô cùng, một thân nhẹ nhõm.

Rời khỏi Chú Kiếm Thành, nàng cũng không cần cố kỵ cái gì, trực tiếp gọi tên thật của Diệp Đông Hoàng. "Ân!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn một cái.

Trời xanh mây trắng, tình không vạn dặm!

Một ngày ngàn dặm. ... "Diệp đại ca, chúng ta đi đâu?" Kiếm Hùng mặt đỏ ửng, mị nhãn hàm xuân, bên tai gió rít gào, ức vạn dặm sơn hà tráng lệ dưới chân chợt lóe lên!

Đầu nàng tựa vào lồng ngực ấm áp của Diệp Đông Hoàng, trong lòng ngọt ngào, cảm giác hạnh phúc chưa từng có.

Nàng rốt cuộc không cần che giấu thân phận nữ nhân của mình, mỗi ngày phẫn thành nam nhân, nơm nớp lo sợ, sinh sợ bị người khác phát hiện thân phận.

Những thứ nàng từng khát vọng mà không thể có được, hiện nay tựa hồ đều nhất nhất thực hiện, có loại cảm giác nhân sinh đã đạt tới đỉnh phong. "Nhạc Sơn, Lăng Vân Quật!" Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đi kiến thức một chút Hỏa Kỳ Lân, thuận tiện vơ vét bảo bối trong Lăng Vân Quật!

Trong Lăng Vân Quật bảo bối không ít: Hiên Viên Kiếm, Long Mạch, Huyết Bồ Đề, Huyền Vũ Chân Công của Thập Cường Võ Giả, Ngạo Hàn Lục Quyết của Nhiếp gia... "Lăng Vân Quật?

Nghe nói nơi đó có một đầu Hỏa Ma, thập phần cường đại, ở dưới tay nó không biết có bao nhiêu võ lâm cao thủ táng mệnh!" Tuy rằng biết Diệp Đông Hoàng rất cường đại, nhưng trong mắt Kiếm Hùng vẫn như cũ có chút lo lắng.

Uy danh Hỏa Ma của Hỏa Kỳ Lân truyền dương mấy trăm năm, tích uy thâm trọng, trong giang hồ không có mấy kẻ không sợ!

Bất quá đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, không tính là gì.

Hỏa Kỳ Lân tối đa bất quá thực lực Thần Cảnh, tại thế giới này trong đám thần thú cũng không tính là mạnh nhất, bị đả thương quá nhiều lần.

Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của hắn đã đạt tới Vương Thể Cảnh, đủ để so sánh với võ giả Thần Cảnh bình thường, cho dù không địch lại, cũng dư sức tự vệ. "Yên tâm đi, Hỏa Kỳ Lân danh đầu tuy lớn, nhưng cũng chỉ đến thế, phỏng chừng cùng Hỏa Phượng Hoàng ở cấm địa

sau núi Chú Kiếm Thành không sai biệt lắm, còn chưa làm gì được Trẫm!" Diệp Đông Hoàng trên người tự nhiên nhi nhiên toát ra một cỗ khí thế vô địch, phảng phất thiên hạ không có gì có thể làm khó hắn.

Hết thảy trở ngại chắn trước mặt hắn đều sẽ bị phấn toái! "Diệp đại ca, chàng là Chí Tôn sao?" Kiếm Hùng trong lòng hiếu kỳ, nàng đến hiện tại còn chưa biết Diệp Đông Hoàng rốt cuộc lai lịch, thân phận ra sao.

Thế giới này "Trẫm" là xưng hô chuyên chúc của Chí Tôn, Chí Tôn cũng chính là Hoàng đế.

Tại thế giới Đại Tần, Trẫm là từ sau Thủy Hoàng Đế mới có, cho nên Diệp Đông Hoàng tự xưng "Trẫm", mọi người cũng không cảm thấy gì, chỉ cho là thói quen của Diệp Đông Hoàng. "Hiện tại không tính là Chí Tôn của thế giới này, nhưng sau này sẽ phải!" Diệp Đông Hoàng không giải thích quá nhiều, Kiếm Hùng cũng không hỏi nhiều, bất quá nàng biết Diệp Đông Hoàng cũng muốn gia nhập thiên hạ tranh bá!

Chí Tôn của thế giới này đã rất suy yếu, thế lực cũng chỉ xấp xỉ thế lực đỉnh tiêm giang hồ.

Các bang phái giang hồ thế giới này, tương đương với từng cái chư hầu cát cứ một phương.

Giống như Thiên Hạ Hội của Hùng Bá, Chí Tôn Minh của Quan Ngự Thiên, Tứ Phương Thành của Âu Dương Phi Ưng, đều chưởng khống địa bàn rất lớn, dưới trướng nhân thủ đông đảo.

Đương nhiên, quyết định sự hưng suy của một thế lực căn bản vẫn là ở thực lực cường giả đỉnh tiêm.

Tại thế giới này cá nhân võ lực cường đại, đủ để thay đổi thiên hạ cách cục, quyết định một thế lực hưng vong. "Diệp đại ca, nửa tháng

sau vào ngày rằm tháng bảy, Thiên Hạ Hội Hùng Bá và Thần Kiếm Yến Nam Thiên quyết chiến tại Bích Ba Hồ, chàng nói bọn hắn ai hi vọng thắng lợi lớn hơn?" Kiếm Hùng đổi chủ đề.

Tin tức Yến Nam Thiên cùng Hùng Bá quyết chiến truyền đi sôi sùng sục, có thể xưng là võ lâm nhất đại thịnh sự.

Không biết bao nhiêu võ giả đã vội vàng chạy tới Bích Ba Hồ, chuẩn bị chứng kiến trận chiến tuyệt thế này.

Hùng Bá kiến lập Thiên Hạ Hội, dã tâm bừng bừng, khí thôn sơn hà, thực lực tự nhiên không cần nói nhiều.

Mà Yến Nam Thiên tự sáng tạo Thần Kiếm Quyết, cương mãnh vô chú, sở hướng phi mỹ, đến nay chưa từng bại một lần.

Đối với tất cả võ giả giang hồ mà nói, đây tuyệt đối là một trận long tranh hổ đấu!

Không dung bỏ lỡ! "Không nhìn thấy bản thân bọn hắn, không dễ phán đoán!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, nhân tố quyết định thắng bại rất nhiều, hắn hiện tại ngay cả hai người cụ thể tu vi gì cũng không biết, tự nhiên không thể nào phán đoán.

Về phần giang hồ lời đồn, căn bản không thể tin.

Giống như Hùng Bá kiêu hùng bực này, không có khả năng đem át chủ bài nói cho mọi người, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu, nhất định phải sau khi tận mắt nhìn thấy mới có thể biết.

Một đường nói chuyện trên trời dưới biển, Diệp Đông Hoàng ôm Kiếm Hùng, tốc độ rất nhanh, ngẫu nhiên cũng dừng bước, du sơn ngoạn thủy.

Kiếm Hùng sơ thường cấm quả, biết mùi liền ham, như keo như sơn, vốn dĩ lộ trình một ngày lại dùng mất năm ngày.

Ngày hôm nay, Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng rốt cuộc đi tới Nhạc Sơn Lăng Vân Quật!

Nhiên nhi làm cho Diệp Đông Hoàng kinh ngạc chính là, phía trên Nhạc Sơn Đại Phật đã đứng ba người, hai nam một nữ.

Bên trái, là một nam nhân cẩm y hoa phục, bá khí trắc lậu, trong ngực hắn ôm một tuyệt sắc mỹ nữ bạch y!

Bên phải, là một nam nhân nhìn qua có chút nghèo túng, lưng đeo một thanh bảo đao, mang theo vẻ mặt tang thương và lo lắng. "Hùng Bá, Nhiếp Nhân Vương!" Nhìn thấy thân ảnh trên Đại Phật, Kiếm Hùng kinh hô, không nghĩ tới sẽ ở chỗ này gặp được Hùng Bá - Bang chủ Thiên Hạ Hội hách hách hữu danh đương kim thiên hạ, cùng với Nhiếp Nhân Vương.

Nam Sơn điên thượng Hỏa Lân liệt, Bắc Hải tiềm thâm Tuyết Ẩm hàn!

Bắc Ẩm Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương, hiện nay danh khí tuy rằng không bằng năm đó, nhưng cũng là nhân vật nổi danh giang hồ.

Nàng làm Thiếu chủ Chú Kiếm Thành, đối với cường giả như Hùng Bá, Nhiếp Nhân Vương tự nhiên có sở hiểu rõ. "Nữ nhân kia không phải là Nhan Doanh ẩn ẩn có xưng danh 'Võ lâm đệ nhất mỹ nữ' sao?

Nghe nói nàng gả cho Nhiếp Nhân Vương, làm sao lại dính líu với Hùng Bá?" Kiếm Hùng nhìn bạch y mỹ nữ, trong mắt đầy nghi hoặc.

Khi nói đến "Võ lâm đệ nhất mỹ nữ", ánh mắt nàng pha vẻ khinh thường, bởi vì Nhan Doanh không có võ công gì, chỉ biết bán lộng phong tao.

Cùng với những võ lâm đệ nhất mỹ nữ chân chính mà nàng từng giới thiệu cho Diệp Đông Hoàng như Yêu Nguyệt, Liên Tinh, Nữ

Thần Long, Trương Tam Nương hoàn toàn không cách nào đánh đồng! "Tới sớm không bằng tới đúng lúc, kịch vui vừa mới khai màn!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, ôm Kiếm Hùng ẩn tàng tại hư không, cao tọa vân đoan, nhìn xuống thiên hạ, rất hứng thú quan sát.

Xem ra đoạn kịch tình này là dựa theo bản phim truyền hình! "Doanh Nhi, một tháng này, nàng sống thế nào?" Trên Đại Phật, Nhiếp Nhân Vương không để ý tới Hùng Bá, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bạch y mỹ nữ Nhan Doanh, ánh mắt tràn ngập lo lắng. "Chàng bao lâu không có thấy ta cười rồi, chàng nói xem, ta sống thế nào?" Nhan Doanh tựa vào trong ngực Hùng Bá, vũ mị cười một tiếng, hỏi ngược lại.

Nụ cười này phảng phất như một thanh đao, hung hăng đâm vào tim Nhiếp Nhân Vương.

Ánh mắt hắn tối sầm lại, nắm đấm siết chặt, kêu răng rắc, tâm như đao cắt, tràn ngập vô tận nộ hỏa.

Từ sau khi hắn ẩn lui, Nhan Doanh liền chưa từng cười với hắn, hiện nay lại ở trong ngực một nam nhân một tháng trước lần đầu gặp mặt còn là địch nhân cười đến vui vẻ như vậy!

Loại tâm tình này, không phải người bình thường có thể lĩnh hội! "Nhiếp Nhân Vương, ngươi nên hận chính là chính ngươi, mà không phải Nhan Doanh, là chính ngươi không hiểu lòng mỹ nhân, có thể trách ai đây!" Hùng Bá ý khí phong phát, còn có cái gì so với cướp lão bà của địch nhân càng làm cho người ta cao hứng hơn đây! "Hùng Bá cho ta khoái lạc của nữ nhân, hết thảy những gì ta muốn!" Tay ngọc của Nhan Doanh đặt tại trước ngực Hùng Bá, tình ý miên man, nhìn Hùng Bá, thanh âm kiều nhu uyển chuyển. "Không biết xấu hổ!" Kiếm Hùng mắng khẽ, trong mắt đầy bỉ thị, cảm giác thật sự là mất mặt nữ nhân.

Diệp Đông Hoàng ôm Kiếm Hùng, cười cười không nói.

Người khác nhau, lựa chọn khác nhau!

Kiếm Hùng sinh ra tại Kiếm gia, vừa chào đời đã là con của Thành chủ, quyền thế địa vị đều có đủ.

Tuy nhiên, vì Kiếm Tôn chỉ cần con trai không cần con gái, nàng đành phải nữ cải nam trang, được nuôi dạy như một nam nhân.

Nhưng nàng không thiếu quyền thế, cho nên cũng không coi trọng quyền thế.

Nhan Doanh vừa nhìn đã biết là loại người xuất thân hèn mọn, nhưng lại có nhan sắc xinh đẹp, một lòng muốn trèo cao!

Diệp Đông Hoàng hiểu suy nghĩ của ả, nhưng tuyệt đối không tán đồng cách làm của ả!

Chương 290

Phụ bạc chồng con sà vào lòng kẻ địch, nếu đổi lại là hắn, sớm đã một đao chém chết ả rồi.

Nhiếp Nhân Vương lại còn đối với ả nhớ mãi không quên, cuối cùng cũng không có nửa lời trách cứ, đúng là "liếm cẩu" đến cực hạn rồi! "Ngươi sai rồi, Nhan Doanh.

Ta nói cho ngươi biết một bí mật, ngươi chỉ là một công cụ ta lợi dụng mà thôi, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ cần ngươi sao?" Lúc này, Hùng Bá đẩy Nhan Doanh trong lòng ra, chậm rãi mở miệng: "Ta là vì bức Nhiếp Nhân Vương ngậm hờn ôm hận trọng xuất giang hồ, chỉ như vậy mà thôi!" "Hùng Bá, ngươi!" Nhan Doanh nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, tu phẫn muốn chết, giơ tay liền muốn tát một cái, tiếc là lại bị Hùng Bá tóm được. "Hạng đàn bà trầm mê quyền thế phú quý như ngươi, không xứng ngồi ngang hàng với ta!" Giọng nói Hùng Bá tràn đầy bỉ ổi và khinh thường, nhìn về phía Nhiếp Nhân Vương, "Người đàn bà này ta dùng xong rồi, trả lại cho ngươi đó!" Nói xong, hắn túm lấy cánh tay Nhan Doanh như ném rác rưởi ném về phía Nhiếp Nhân Vương! "Thật là đáng đời!" Kiếm Hùng mắng. "Thật là cẩu huyết a!" Diệp Đông Hoàng hứng thú nhìn Nhiếp Nhân Vương kích động đỡ lấy Nhan Doanh.

Nhan Doanh tuy là kỹ nữ, nhưng giờ phút này cũng xấu hổ vô cùng, từ trên Nhạc Sơn Đại Phật nhảy xuống.

Nhiếp Nhân Vương nhảy theo muốn cứu nhưng không thành, tiếp đó phẫn nộ lao về phía Hùng Bá, hai người kích chiến cùng một chỗ. "Cả hai đều là Huyền Vũ Cảnh cửu trọng, bất quá thực lực Hùng Bá mạnh hơn không ít!" Nhìn hai người chiến đấu, Diệp Đông Hoàng

cũng không có ý định nhúng tay, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Kiếm Tôn của Chú Kiếm Thành là Huyền Vũ Cảnh cửu trọng, Hùng Bá và Nhiếp Nhân Vương cũng vậy, xem ra hiện giai đoạn này, các bá chủ ngoài mặt cũng chỉ xấp xỉ tu vi này.

Thiên Cảnh và Thần Cảnh, đó là một phương trời khác!

Vô Danh từng được xưng là Võ Lâm Thần Thoại, khẳng định là cường giả Thiên Cảnh! "Hoành Tảo Thiên Quân!" Nhiếp Nhân Vương vung Tuyết Ẩm Đao chém ra đao khí dài bốn mươi mét về phía Hùng Bá, đao khí tung hoành, lăng lệ cương mãnh. "Tuyết Ẩm Đao không hổ là thần binh danh dương thiên hạ, mạnh hơn Liệt Huyết Kiếm không biết bao nhiêu, Chú Kiếm Thành cũng chỉ có Lăng Sương Kiếm sắp đúc thành mới có thể so bì!" Kiếm Hùng đưa mắt nhìn Tuyết Ẩm Đao, thân là Thiếu chủ Chú Kiếm Thành, nàng nghiên cứu binh khí tự nhiên rất sâu, trong lòng tán thán.

Thực ra Hỏa Lân Kiếm được xếp ngang hàng với Tuyết Ẩm Đao là nhờ danh tiếng của Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương, nhưng bản chất là do Nhiếp Nhân Vương quá yếu.

Tuyết Ẩm Đao nãi là do đá Bạch Lộ - một trong bốn viên kỳ thạch Nữ Oa vá trời còn dư lại đúc thành, cùng đẳng cấp với Tuyệt Thế Hảo Kiếm đúc từ đá Hắc Hàn, đều vượt xa Hỏa Lân Kiếm. "Tam Phân Quy Nguyên Khí!" Trong lòng bàn tay Hùng Bá ngưng tụ một quả cầu nước màu trắng, quả cầu này do ba loại sức mạnh ngưng tụ mà thành, cường hoành bá đạo.

Oanh!

Thủy cầu bay ra, cấp tốc biến to, không những chặn đứng đao khí cương mãnh dài bốn mươi mét mà còn thuận thế chấn thương Nhiếp Nhân Vương. "Thật lợi hại!" Kiếm Hùng kinh thán, cảm giác cha nàng là Kiếm Tôn cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Hùng Bá, ước

chừng chỉ tương đương với Nhiếp Nhân Vương!

Gào!

Đột nhiên, ngay khi Hùng Bá chuẩn bị tiến lên kết liễu Nhiếp Nhân Vương, bên trong Lăng Vân Quật vang lên một tiếng gầm chấn động màng nhĩ, khí tức nóng rực từ trong hang động tràn ra.

Một khắc sau, Hỏa Kỳ Lân lao ra khỏi cửa hang ngoạm lấy Nhiếp Nhân Vương. "Cha!" Nhiếp Phong kinh hô, cùng Đoạn Lãng đuổi theo Hỏa Kỳ Lân.

Nhiếp Phong là đi theo Nhiếp Nhân Vương mà đến, còn Đoạn Lãng thì vẫn luôn ở chỗ này, muốn mượn lúc nước ngập đầu gối Đại Phật, lửa thiêu Lăng Vân Quật để đi tìm cha hắn là Đoạn Soái.

Đoạn Soái lần trước khi nước ngập đầu gối Đại Phật, lửa thiêu Lăng Vân Quật đã muốn tìm Hỏa Kỳ Lân để chấn hưng Đoạn gia, kết quả bị Hỏa Kỳ Lân bắt đi.

Bởi vì Hỏa Lân Kiếm nãi là do một mảnh vảy của Hỏa Kỳ Lân khảm nạm trên binh khí mà thành, nếu có thể đạt được vảy hoặc máu tươi của Hỏa Kỳ Lân thì có thể làm cho uy lực Hỏa Lân Kiếm tăng vọt.

Đáng tiếc lấy thực lực của Đoạn Soái căn bản không phải đối thủ của Hỏa Kỳ Lân. "Phong nhi, mau chạy đi!" Nhìn thấy Nhiếp Phong đuổi theo, Nhiếp Nhân Vương hét lớn, lập tức vung một chưởng, đánh bay Nhiếp Phong và Đoạn Lãng ra khỏi Lăng Vân Quật, hai người ngã xuống đất hôn mê.

Hùng Bá đi tới, nhìn Lăng Vân Quật một cái, cuối cùng mang theo Nhiếp Phong và Đoạn Lãng quay về Thiên Hạ Hội.

Nhìn Hùng Bá rời đi, Diệp Đông Hoàng ôm Kiếm Hùng đi tới trước Lăng Vân Quật. "Vừa rồi đó chính là Hỏa Ma sao?" Cảm nhận

khí tức nóng rực còn lưu lại chung quanh, Kiếm Hùng trong lòng kinh thán!

Cho dù biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, trong mắt nàng cũng không khỏi mang theo một tia lo lắng.

Con Hỏa Ma kia thật sự quá mạnh mẽ! "Không sai, đó chính là Hỏa Kỳ Lân, một trong tứ đại thần thú!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, kéo Kiếm Hùng đi vào Lăng Vân Quật, đồng thời linh thức tản ra, bắt đầu hành trình tầm bảo. "Nóng quá!" Càng vào sâu, càng cảm giác nóng rực, cái trán trơn bóng trắng nõn của Kiếm Hùng không khỏi toát ra một tầng mồ hôi mịn, khuôn mặt đỏ bừng.

Nàng dù sao cũng chỉ vừa mới đạt tới Huyền Vũ Cảnh, đối với sự viêm nhiệt bên trong khó mà chống cự.

Diệp Đông Hoàng thấy thế, Võ Đạo Ý Chí tràn ra, bao phủ Kiếm Hùng trong phạm vi ba mét, ngăn cách nhiệt khí trong thông đạo.

Nhiệt khí bị ngăn cách, Kiếm Hùng toàn thân mát lạnh, cảm giác thoải mái hơn nhiều! "Diệp đại ca, cảm ơn chàng!" Kiếm Hùng cười một cái, bước đi nhẹ nhàng, đi theo Diệp Đông Hoàng một đường về phía trước.

Bên trong Lăng Vân Quật hang hốc rất nhiều, tứ thông bát đạt, chín khúc mười tám ngã rẽ, Diệp Đông Hoàng men theo thông đạo có khí tức Hỏa Kỳ Lân lưu lại mà tiến lên.

Đột nhiên, một bộ hài cốt bị xiềng xích khóa lại hiện ra trong linh thức của Diệp Đông Hoàng, trên vách đá xung quanh hài cốt khắc từng bức hình, phía dưới mỗi bức hình còn có từng câu khẩu quyết. "Hẳn đây chính là Nhiếp gia tiên tổ Nhiếp Anh rồi!" Diệp Đông Hoàng mang theo Kiếm Hùng đi tới trước hài cốt, đánh giá hài cốt và họa tượng trên vách đá, lẩm bẩm nói. "Nhiếp gia tiên tổ Nhiếp Anh?" Kiếm Hùng nghe vậy, trong lòng hiếu kỳ, quan sát đồ tượng trên vách

đá.

Ngạo Hàn Lục Quyết: Quyết thứ nhất, Kinh Hàn Nhất Miết, hàn tuyệt, bá tuyệt, một chiêu dứt khoát.

Quyết thứ hai, Băng Phong Tam Xích, đao kình ngưng băng, dày hơn ba thước, khốn người càng có thể tự khốn...

Quyết thứ sáu, Lãnh Nhận Băng Tâm, lấy tĩnh của băng tâm làm chủ, lấy đột kích của lưỡi lạnh làm dụng, một chiêu chí cao vô thượng lấy tĩnh chế động. "Ngạo Hàn Lục Quyết!" Diệp Đông Hoàng quét mắt một vòng liền ghi nhớ toàn bộ, sau đó mang theo Kiếm Hùng tiếp tục đi tới!

Rất nhanh, hắn lại phát hiện gần đó một dây leo mọc đầy quả tươi đỏ như máu!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một đại bảo vật trong Lăng Vân Quật —— Huyết Bồ Đề. "Đây là cái gì?" Đôi mắt đẹp của Kiếm Hùng sáng lên, nhìn những quả đỏ như máu sáng long lanh, tràn đầy mùi vị mê người, khiến người ta thèm thuồng nhỏ dãi, mười phần thì có đến tám chín phần là thiên tài địa bảo. "Huyết Bồ Đề, truyền thuyết là do máu Hỏa Kỳ Lân nhỏ xuống mặt đất sinh ra khoáng thế dị quả, vốn sinh trưởng ở nơi cực viêm, nghe đồn có trọng thương tất trị, không thương tăng công lực!" Đang khi nói chuyện, Diệp Đông Hoàng đưa tay hái xuống hai quả, một quả đưa tới bên miệng Kiếm Hùng, một quả trực tiếp ăn luôn!

Trong chốc lát, một dòng nước ấm từ cổ họng Diệp Đông Hoàng chảy xuôi xuống, cấp tốc lan tràn đến ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài!

Hắn toàn thân ấm áp, phảng phất như ngâm mình trong suối nước nóng, lại như trở về vòng tay của mẫu thân, vô cùng thoải mái.

Đồng thời, từng đạo hồng quang từ trong cơ thể tràn ra, Diệp Đông Hoàng cảm giác nhục thân ẩn ẩn tăng cường một chút, bất quá hiệu quả không lớn!

Nhục thân của hắn đã so được với Thần Cảnh võ giả, Huyết Bồ Đề hiệu quả tuy không tệ nhưng đối với hắn tác dụng không nhiều, có điều Lục Chuyển Kim Đan trong cơ thể dưới sự tẩm bổ của Huyết Bồ Đề lại trở nên viên nhuận ngưng luyện hơn không ít!

Hiện nay, Võ Đạo Ý Chí của hắn tại Chú Kiếm Thành sau khi dùng tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng niết bàn, đã đạt tới cửu giai, chỉ cần hắn muốn, tùy thời có thể ngưng luyện Kim Đan, đạt tới cảnh giới Cửu Chuyển Kim Đan! "Ưm..." Bên cạnh, Kiếm Hùng toàn thân hồng quang bao phủ, khí tức không ngừng tăng cường, khoái cảm mãnh liệt khiến nàng nhịn không được phát ra một tiếng rên rỉ.

Huyết Bồ Đề đối với Diệp Đông Hoàng hiệu quả không tốt, nhưng đối với Kiếm Hùng mới Huyền Vũ Cảnh nhất trọng mà nói thì chính là chí bảo, đủ để thực lực nàng tăng lên nhanh chóng!

Oanh!

Trong chốc lát, tu vi Kiếm Hùng đạt tới Huyền Vũ Cảnh nhị trọng, tương đương với Thiên Nhân nhị trọng!

Cảm nhận dược lực cường đại trong cơ thể, Kiếm Hùng khoanh chân ngồi xuống chuyên tâm luyện hóa, miễn cho lãng phí.

Diệp Đông Hoàng thấy thế, biết nàng nhất thời nửa khắc không luyện hóa hết Huyết Bồ Đề, hơn nữa nơi này không chỉ có hai quả, chừng bốn mươi chín quả.

Diệp Đông Hoàng ước tính, năm quả đầu đối với Kiếm Hùng đều hữu dụng, nhiều hơn nữa cũng không có hiệu quả gì mấy, mà năm quả Huyết Bồ Đề chí ít có thể để Kiếm Hùng tăng lên tới Huyền Vũ

Cảnh hậu kỳ.

Việc này, ít nhất cần một hai ngày thời gian! "Trước tu luyện một phen!" Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không ngồi không chờ đợi, ngồi xếp bằng bên cạnh Kiếm Hùng, cửu giai Võ Đạo Ý Chí khống chế Kim Đan trong cơ thể phi tốc xoay tròn, không ngừng ngưng luyện.

Kim Đan mỗi chuyển một vòng liền ngưng luyện một phần, càng về sau càng khó khăn!

Bất quá cửu giai Võ Đạo Ý Chí của Diệp Đông Hoàng rất cường đại, tốc độ ngưng luyện rất nhanh.

Nửa canh giờ.

Thất Chuyển Kim Đan.

Năm canh giờ.

Bát Chuyển Kim Đan!

Sáu canh giờ. "Huyền Vũ ngũ trọng!" Kiếm Hùng mở mắt ra, phun ra một ngụm trọc khí, tâm thần chấn phấn.

Luyện hóa một quả Huyết Bồ Đề, tu vi của nàng phảng phất như ngồi hỏa tiễn từ Huyền Vũ nhất trọng tăng lên tới Huyền Vũ lục trọng.

Đương nhiên, việc này cũng nhờ vào trước đó cùng Diệp Đông Hoàng song tu, lại tu luyện Vạn Đạo Kinh Diệp Đông Hoàng đưa cho nàng, nếu không cho dù có Huyết Bồ Đề, nàng cũng không có khả năng tăng lên nhanh như vậy.

Thấy Diệp Đông Hoàng đang tu luyện, Kiếm Hùng đành phải nhịn xuống hưng phấn và vui sướng trong lòng, lại hái xuống một quả Huyết Bồ Đề luyện hóa.

Chương 291

Quả Huyết Bồ Đề thứ hai theo tu vi nàng tăng lên, chỉ tốn ba canh giờ, tu vi liền tăng lên tới Huyền Vũ thất trọng.

Quả thứ ba, tốn một canh giờ, tu vi tăng lên tới Huyền Vũ bát trọng.

Quả thứ tư, tốn nửa canh giờ, tu vi tăng lên tới Huyền Vũ bát trọng đỉnh phong! "Tăng lên càng ngày càng ít!" Kiếm Hùng trong lòng than nhẹ, cuối cùng hái xuống một quả, nếu như không thể tấn thăng Huyền Vũ cửu trọng, nàng cũng không luyện hóa nữa!

Nửa canh giờ sau, Kiếm Hùng tu vi đạt tới Huyền Vũ cửu trọng!

Lúc này, Diệp Đông Hoàng vẫn còn đang tu luyện, dù Võ Đạo Ý Chí của hắn đạt tới cửu giai, muốn đạt tới Cửu Chuyển Kim Đan cảnh cũng cần một chút thời gian!

Lại một canh giờ trôi qua, một luồng khí tức khủng bố quét ngang bốn phía, đất đá trong thông đạo chấn động, Diệp Đông Hoàng tu vi đạt tới Cửu Chuyển Kim Đan cảnh!

Oanh long!

Trên bầu trời ẩn ẩn có tiếng sấm vang lên, thiên uy khủng bố giáng xuống, Kiếm Hùng trong lòng hoảng sợ, dưới uy áp này, cho dù tu vi nàng bạo tăng đến Huyền Vũ cửu trọng cũng cảm giác nhỏ bé như sâu kiến.

Hưu!

Một đạo kiếm quang sáng chói trong nháy mắt xuyên thủng vách đá Lăng Vân Quật, chính là Diệp Đông Hoàng bay lên bầu trời, ngẩng đầu nhìn lôi vân đang hội tụ, rút kiếm chém một cái!

Kiếm phá cửu tiêu!

Kiếm quang tung hoành, một kiếm bổ ra vạn dặm lôi vân, uyển như tuyệt thế Kiếm Tiên! "Thật lợi hại!" Thông qua cửa hang Diệp Đông Hoàng vừa phá vỡ, Kiếm Hùng nhìn thấy Diệp Đông Hoàng ngạo nhiên đứng thẳng trên bầu trời, một kiếm bổ ra lôi vân, trong mắt tràn đầy sùng bái cùng ái mộ, thực sự quá lợi hại!

Đó chính là thiên địa chi uy, có mấy người dám ngạnh kháng?

Huống chi còn bị Diệp Đông Hoàng một kiếm bổ ra?

Trên không.

Vô tận lôi vũ rơi xuống, Diệp Đông Hoàng tắm mình trong lôi đình, uyển như Lôi Thần hàng thế, nhục thân hấp nạp lôi đình, ẩn ẩn trở nên càng thêm cường đại.

Cửu Chuyển Kim Đan được lôi đình vây quanh, thối luyện tạp chất, ngưng luyện tinh hoa, trở nên càng thêm viên nhuận tinh thuần!

Đương nhiên, Cửu Chuyển Kim Đan lúc này mắt trần hầu như khó thấy, trở nên vô cùng nhỏ bé, phảng phất chỉ là một điểm kim mang.

Nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó lại kinh thiên động địa!

Một nén nhang sau, Diệp Đông Hoàng đột phá hoàn thành, khí tức quanh thân hùng hồn như nhất, khí thế nội liễm, uyên đình nhạc trì, dương cương bá đạo, siêu phàm thoát tục.

Bá!

Một bước bước ra, Diệp Đông Hoàng liền trở lại Lăng Vân Quật, đi tới trước mặt Kiếm Hùng. "Diệp đại ca!" Kiếm Hùng tâm trí hướng về, lập tức nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng, dâng lên một nụ hôn thơm.

Hưng phấn vui sướng vì tu vi bạo tăng trước đó, cộng thêm thân tư vĩ ngạn vô địch của Diệp Đông Hoàng đều khiến nàng tâm triều bành trướng, kích động đến khó kìm lòng.

Diệp Đông Hoàng ôm lấy eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, cảm thụ sự nhiệt tình của nàng, lần đầu tiên cảm thấy Lăng Vân Quật này dường như nóng bức khó nhịn!

Đối với sự hưng phấn của Kiếm Hùng, hắn cũng hiểu, từ Huyền Vũ nhất trọng tấn thăng Huyền Vũ cửu trọng, ai có thể không kích động?

Huống chi còn có nam nhân đẹp trai, bá khí cường hãn như hắn bên cạnh!

Trong lòng nóng lên, một trận đại chiến bùng nổ.

Hai canh giờ sau.

Mây mưa mới tạnh, tinh lực vượng thịnh do thực lực bạo tăng của hai người cũng được tuyên tiết, hết thảy quy về bình tĩnh. "Còn bốn mươi ba quả Huyết Bồ Đề, không thể lãng phí!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, nhìn về phía Huyết Bồ Đề, chuẩn bị hái đi toàn bộ.

Về phần dây Huyết Bồ Đề, Diệp Đông Hoàng không định động tới, dù sao sau này thế giới này đều là của hắn, để ở đâu cũng như nhau! "Gào!" Ngay khi Diệp Đông Hoàng gói ghém Huyết Bồ Đề mang đi, một tiếng gầm phẫn nộ vang lên, khí tức khủng bố mà nóng rực từ sâu trong thông đạo ập vào mặt.

Chính là Hỏa Kỳ Lân vọt ra!

Liệt diễm ngập trời, đôi mắt Hỏa Kỳ Lân thiêu đốt hừng hực hỏa diễm nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, tràn đầy vô biên phẫn nộ, phảng phất như đang nói: "Cẩu nam nữ, chạy đến địa bàn của bản tọa giao phối, còn muốn trộm hết bảo bối của bản tọa đi, đúng là hiếp thú

quá đáng!" Nhưng Hỏa Kỳ Lân cũng không trực tiếp công kích Diệp Đông Hoàng, ánh mắt tràn đầy kiêng kị, từ trên người Diệp Đông Hoàng nó cảm thấy một luồng khí tức đại khủng bố, đây cũng là nguyên nhân trước đó nó vẫn luôn không xuất hiện!

Nhưng Diệp Đông Hoàng đem Huyết Bồ Đề gói đi hết, nó không thể nhịn!

Thật sự là quá tham lam rồi!

Thúc có thể nhẫn, bản thú không thể nhẫn! "Diệp đại ca!" Dưới liệt diễm hừng hực của Hỏa Kỳ Lân, gò má Kiếm Hùng càng thêm đỏ hồng, trong mắt mang theo lo lắng.

Chân chính đối mặt với Hỏa Kỳ Lân, loại áp lực đó thật sự còn lớn hơn núi! "Không tệ không tệ, nhìn qua uy vũ thần tuấn, chính là lựa chọn tốt nhất để làm tọa kỵ!" Diệp Đông Hoàng phảng phất như không cảm thấy lửa giận của Hỏa Kỳ Lân, trên dưới đánh giá, ánh mắt khá hài lòng.

Tọa kỵ cũng giống như một chiếc xe tốt, cưỡi một đầu tọa kỵ tốt cũng là chuyện rất có mặt mũi! "Lát nữa Trẫm dẫn nàng đi hóng gió!" Cảm nhận được sự lo lắng của Kiếm Hùng, Diệp Đông Hoàng mỉm cười, vỗ vỗ lưng nàng an ủi. "Gào!" Hỏa Kỳ Lân nổi giận, thật sự coi nó là không khí rồi, rốt cuộc nhịn không được, há cái miệng to như chậu máu, một miếng cắn về phía Diệp Đông Hoàng.

Thân chưa tới, liệt diễm hừng hực đã cuốn tới, nhiệt độ ngọn lửa này cực cao, không có thực lực Huyền Vũ Cảnh trong nháy mắt sẽ bị hóa thành tro.

Cho dù là cường giả Huyền Vũ Cảnh bị hỏa diễm chính diện đánh trúng cũng phải chết!

E rằng chỉ có cường giả Thiên Cảnh mới có tư cách miễn cưỡng

đối kháng với Hỏa Kỳ Lân! "Gào!" Hỏa Kỳ Lân vồ tới, thân cao trượng hứa, hỏa diễm lượn lờ quanh thân tạo cho người ta áp bách cường đại, vách đá trong hang động ẩn ẩn có dấu hiệu tan chảy.

Nó toàn thân đỏ rực, tập hợp đầu sư tử, sừng nai, mắt hổ, thân nai, vảy rồng, đuôi trâu vào một thể, lông đuôi giống như đuôi rồng, uy vũ bá khí.

Ông!

Diệp Đông Hoàng một bước đạp ra, một luồng cực hàn chi ý từ trong cơ thể tràn ra, Vạn Đạo Chân Ý lột xác thành Võ Đạo Ý Chí, Võ Đạo Ý Chí kỳ thực cũng là có thuộc tính!

Võ Đạo Ý Chí của Diệp Đông Hoàng nói chính xác hơn gọi là Vạn Đạo Võ Đạo Ý Chí, hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại, ẩn chứa vạn đạo, hạo hãn bàng bạc.

Giờ phút này, Vạn Đạo Võ Đạo Ý Chí của Diệp Đông Hoàng hóa thành Hàn Băng Võ Đạo Ý Chí, Kiếm Hùng đang nóng bức khó nhịn ở sau lưng Diệp Đông Hoàng lập tức cảm thấy một trận thanh lương ập vào mặt, toàn thân thư thái.

Hỏa Kỳ Lân nãi là thượng cổ dị thú, một trong tứ thần thú, có thực lực Thần Cảnh, uy lực hỏa diễm cực lớn, cho dù Kiếm Hùng đã tấn thăng Huyền Vũ Cảnh cửu trọng, lợi dụng chân khí chặn hỏa diễm cũng cảm giác vô cùng khó chịu. "Không biết thực lực Trẫm hiện nay như thế nào?" Diệp Đông Hoàng chiến ý sục sôi, nóng lòng muốn thử, tu vi hắn tấn thăng Cửu Chuyển Kim Đan, nhục thân đạt tới Vương Thể Cảnh, còn chưa từng hảo hảo chiến đấu một trận. "Quân Lâm Thiên Hạ!" Diệp Đông Hoàng bình thản tung ra một quyền, Vạn Đạo Võ Đạo Ý Chí gia trì, phảng phất như một tôn cái thế Đế Vương tràn ngập thiên địa đánh ra một quyền chí cường!

Hai chân Kiếm Hùng run rẩy, có xúc động mãnh liệt muốn quỳ

xuống thần phục, Diệp Đông Hoàng tuy không nhắm vào nàng, nhưng một quyền ẩn chứa Võ Đạo Ý Chí này cũng cực kỳ khủng bố, đặc biệt là đối với tinh thần ý chí của con người có sự xung kích cường đại. "Gào!" Hỏa Kỳ Lân gầm thét, tiếng gầm chấn nhiếp tâm phách vang vọng tại thông đạo không biết sâu bao nhiêu, hung tính đại phát, một phát cắn xuống!

Lúc này, một quyền khủng bố của Diệp Đông Hoàng trực tiếp nện lên đầu nó!

Oanh!

Phảng phất như một quả bom nổ tung, thân thể cao trượng hứa của Hỏa Kỳ Lân bị một quyền đánh bay, bất quá nhục thân của nó cũng rất khủng bố.

Nếu là võ giả Kim Đan Cảnh bình thường trúng một quyền vừa rồi khẳng định đã bị đánh nổ, mà nó nhìn qua dường như chẳng có việc gì! "Gào!

Gào gào!" Hỏa Kỳ Lân bò dậy, càng thêm phẫn nộ, bốn vó chuyển động, nhảy lên thật cao, hai cái chân to đạp liệt diễm thao thao giẫm xuống Diệp Đông Hoàng. "Ngươi tưởng đây là Kỳ Lân Cước à?" Diệp Đông Hoàng trầm eo xuống, sức mạnh nhục thân Vương Thể Cảnh bùng nổ, cự lực vượt qua trăm vạn cân, tay trái chộp một cái về phía chân trước Hỏa Kỳ Lân. "Diệp đại ca!" Kiếm Hùng kinh hãi, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, dùng tay cứng đối cứng với Hỏa Kỳ Lân cũng quá tự đại rồi.

Tuy nàng thấm thía nhục thân khủng bố của Diệp Đông Hoàng, nhưng Hỏa Kỳ Lân là thượng cổ thần thú, nhục thân mới là vũ khí cường đại nhất.

Diệp Đông Hoàng cùng Hỏa Kỳ Lân đấu nhục thân, chẳng phải là lấy sở đoản của mình chọi sở trường của địch sao?

Bính!

Tuy nhiên, ngay khi Kiếm Hùng còn chưa hoàn hồn, tay trái Diệp Đông Hoàng đã tóm lấy một chân Kỳ Lân, tay phải nắm quyền, một quyền nện vào bụng Hỏa Kỳ Lân.

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, hỏa quang tứ xạ, Hỏa Kỳ Lân lần nữa bị đánh bay.

Diệp Đông Hoàng cũng đã rõ ràng thực lực Hỏa Kỳ Lân, cũng chỉ vừa mới đạt tới thực lực Thần Cảnh, đặc điểm là biết phun lửa, da dày thịt béo, chịu đòn tốt!

Gặp võ giả dưới Thần Cảnh cơ bản có thể nghiền ép, nhưng gặp võ giả thực lực Thần Cảnh thì không có ưu thế gì!

Nắm rõ thực lực Hỏa Kỳ Lân, Diệp Đông Hoàng không trì hoãn nữa, một bước đạp ra liền tới trước người Hỏa Kỳ Lân, lúc này Hỏa Kỳ Lân mới vừa vặn từ dưới đất bò dậy.

Một khắc sau, không đợi Hỏa Kỳ Lân công kích, Diệp Đông Hoàng nhảy lên, cưỡi trên lưng Hỏa Kỳ Lân, một tay tóm lấy sừng nai trên đầu nó, một tay nện mạnh vào đầu nó!

Bính!

Chương 292

Phanh phanh! "Ngao ô!" Hỏa Kỳ Lân điên cuồng gào thét giãy dụa, muốn hất Diệp Đông Hoàng từ trên lưng xuống, nhưng làm thế nào cũng không cách nào thoát khỏi.

Diệp Đông Hoàng vận đủ sức mạnh, cả người phảng phất như một tòa thần sơn, hậu trọng vô cùng, gắt gao đè trên lưng Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân bị áp đảo tại chỗ, tứ chi không ngừng giãy dụa, cả Lăng Vân Quật vì nó mà địa động sơn diêu, không ngừng chấn chiến!

Phanh phanh! "Thật lợi hại...

Thật bạo lực!

Thật thích cảm giác này!" Nhìn Diệp Đông Hoàng cưỡi trên lưng Hỏa Kỳ Lân, đè Hỏa Kỳ Lân xuống đất mà ma sát, Kiếm Hùng kinh hỉ, đôi mắt đẹp tràn đầy sao nhỏ.

Nhìn thân ảnh bá khí huy vũ nắm đấm kia, nhìn thân thể kiện mỹ tràn đầy sức mạnh kia, nàng cảm giác như muốn lên đỉnh!

Phanh phanh phanh!

Không biết đã nện bao nhiêu quyền, dù Hỏa Kỳ Lân da dày thịt béo cũng không chịu nổi, bị đánh đến thất khiếu chảy máu, hai mắt đẫm lệ.

Tư tư!

Máu Kỳ Lân nóng rực bắn ra, xối lên người Diệp Đông Hoàng, phát ra tiếng xèo xèo như sắt nung dội lên thịt!

Đáng tiếc, thân thể Diệp Đông Hoàng quá mạnh, Hỏa Kỳ Lân đều

không gây thương tổn được, càng huống chi là máu Hỏa Kỳ Lân?

Bất quá máu Kỳ Lân này cũng là đại bổ, có thể dùng để luyện thể!

Phong Huyết gia truyền của Nhiếp gia chính là do tiên tổ Nhiếp Anh khi chiến đấu cùng Hỏa Kỳ Lân bị dính máu trên người mà thành, về sau Nhiếp Anh vì để tránh khi phát điên lạm sát kẻ vô tội đã tự dùng xích sắt khóa mình lại trong Lăng Vân Quật.

Cũng chính là cỗ thi cốt mà trước đó Diệp Đông Hoàng lấy được Ngạo Hàn Lục Quyết!

Phong Huyết có thể truyền cho đời sau, đủ thấy sự bá đạo của nó.

Còn có Kỳ Lân Tí của Bộ Kinh Vân, cũng là vì dính máu Kỳ Lân mà thành. "Ô ô ~" Hỏa Kỳ Lân giờ phút này không còn hung tính như trước, nằm rạp trên mặt đất phát ra tiếng ô ô, phảng phất như chú chó nhỏ bị bắt nạt, chứ không phải thần thú Hỏa Kỳ Lân uy phong lẫm lẫm. "Sau này làm thú sủng cho Trẫm, ngươi có ý kiến gì không?" Diệp Đông Hoàng tóm lấy sừng thú của nó nâng lên, nhìn đôi mắt đáng thương hề hề của Hỏa Kỳ Lân, ánh mắt lăng lệ. "Ô ô ~" Hỏa Kỳ Lân không ngừng gật đầu, nhìn thấy khí tức nguy hiểm lộ ra trong mắt Diệp Đông Hoàng, nó dám có ý kiến sao?

Thú sinh gian nan a!

Làm thú quá khó rồi! "Không tệ, có giác ngộ!" Diệp Đông Hoàng hài lòng gật gật đầu, vỗ vỗ cái đầu to của nó, cười nói: "Khống chế tốt hỏa diễm của ngươi, nếu đốt người, Trẫm đem ngươi đi hầm đó!" "Ô ô ~" Hỏa Kỳ Lân đầy mắt ủy khuất, thu liễm hỏa diễm.

Diệp Đông Hoàng vẫy vẫy tay với Kiếm Hùng, người sau lập tức hiểu ý, bay nhanh chạy tới, cưỡi lên lưng Hỏa Kỳ Lân, hai tay ôm lấy Diệp Đông Hoàng. "Đi!" Diệp Đông Hoàng vỗ tay một cái, tứ chi thô tráng của Hỏa Kỳ Lân chuyển động, chạy về phía hang ổ của nó.

Bởi vì Diệp Đông Hoàng không có phân phó nó đi đâu, nó tự nhiên bản năng đi về hang ổ, đây cũng là điều Diệp Đông Hoàng muốn.

Nơi đó hẳn là mộ thất của Hiên Viên Hoàng Đế, tương truyền Hỏa Kỳ Lân chính là tọa kỵ của Viêm Đế. "Cái tên Hỏa Kỳ Lân quá phàm tục rồi, là tọa kỵ của Trẫm, nhất định phải có một cái tên bá khí!" Diệp Đông Hoàng nói.

Trong đầu hắn hiện lên vô số cái tên cho thú sủng.

Tên thú sủng bình thường chia làm hai loại, một loại đi theo hướng cute hài hước như Tiểu Hỗn Đản, Tiểu Mao Cầu, Tiểu Bạch Bạch... một loại đi theo hướng bá khí như Hắc Hoàng, Lục Hoàng... "Thấy ngươi một thân đỏ rực, chưởng khống hỏa diễm, cứ gọi là Hỏa Hoàng đi, Đế hoàng trong lửa!" Diệp Đông Hoàng linh quang nhất thiểm, cảm giác cái tên này không tệ. "Hỏa Hoàng, cái tên này không những uy vũ bá khí mà còn vô cùng xứng đôi với Hỏa Kỳ Lân, Diệp đại ca thật sự là quá có tài!" Kiếm Hùng nghe vậy, tán thán nói.

Diệp Đông Hoàng mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến. "Hỏa Hoàng!" Hỏa Kỳ Lân dựng thẳng lỗ tai, nghe được cái tên Hỏa Hoàng, lập tức cảm giác lâng lâng, nó rất thích!

Sau này, nó tên là Hỏa Hoàng, Đế hoàng trong lửa!

Con chim trụi lông kia nhìn thấy nó cũng phải đứng sang bên cạnh!

Hỏa Kỳ Lân ý khí phong phát, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn. "Hả?" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng cảm giác được một đạo khí tức nóng rực lăng lệ, thân thủ cách không chộp một cái.

Bá!

Một thanh bảo kiếm đỏ rực từ dưới đất bay ra, rơi vào lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng.

Thương!

Diệp Đông Hoàng rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí lăng lệ và khí tức nóng rực tràn ra, kiếm khí bức người, cũng coi là thần binh lợi khí hiếm thấy. "Hỏa Lân Kiếm!" Đôi mắt đẹp của Kiếm Hùng sáng lên, nàng tuy lần đầu tiên nhìn thấy Hỏa Lân Kiếm, nhưng là Thiếu chủ Chú Kiếm Thành, đối với bảo kiếm trong thiên hạ đều biết rất rõ.

Hỏa Lân Kiếm bởi vì khảm nạm một mảnh vảy của Hỏa Kỳ Lân mà thành danh, khí tức trên đó và Hỏa Kỳ Lân cùng xuất một nguồn, phi thường dễ dàng phân biệt.

Diệp Đông Hoàng tùy tiện vung một đường kiếm hoa, ném vào trong không gian giới chỉ.

Hỏa Kỳ Lân men theo thông đạo loan loan khúc khúc không ngừng thâm nhập, quẹo mấy cái cua xong, Diệp Đông Hoàng lại nhìn thấy một thanh thần binh!

Một thanh bảo đao tản ra hàn khí —— Tuyết Ẩm Đao! "Đao tốt!" Diệp Đông Hoàng cầm Tuyết Ẩm Đao trong tay, tỉ mỉ đánh giá, không hổ là do đá Bạch Lộ một trong bốn viên kỳ thạch đúc thành, phi đồng phàm hưởng. "Có thể dung nhập vào Đông Hoàng Kiếm!" Đông Hoàng Kiếm ẩn chứa võ đạo của Diệp Đông Hoàng, lại là bản mệnh thần binh, có thể thôn phệ thiên tài địa bảo để tráng đại bản thân, chất liệu đặc thù của Tuyết Ẩm Đao rất không tệ, thích hợp thôn phệ.

Diệp Đông Hoàng thu hồi Tuyết Ẩm Đao, cưỡi Hỏa Kỳ Lân, không lâu sau liền đi tới bên ngoài một hang động thần bí.

Hỏa Kỳ Lân dừng lại, không tiếp tục tiến lên!

Nó là thủ mộ thần thú của Hiên Viên Hoàng Đế, không thể tiến vào bên trong.

Bên trong còn có hai người, chính là vì ngộ đả ngộ tràng, chạy trốn

tới nơi này mới tránh được sự truy sát của nó.

Hưu hưu!

Lúc này, hai đạo thân ảnh từ trong hang động cấp tốc đi ra, chính là Nhiếp Nhân Vương bị Hỏa Kỳ Lân bắt đi trước đó cùng với Đoạn Soái đã sớm tới nơi này! "Hỏa Kỳ Lân?

Hả?

Có người!" Nhiếp Nhân Vương cùng Đoạn Soái giới bị nhìn Hỏa Kỳ Lân.

Bọn hắn tuy biết Hỏa Kỳ Lân sẽ không tiến vào, nhưng khó bảo toàn vạn nhất Hỏa Kỳ Lân phát điên thì sao?

Chỉ là khi bọn hắn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng trên lưng Hỏa Kỳ Lân thì lập tức choáng váng!

Sự cường đại của Hỏa Kỳ Lân bọn hắn thấu hiểu rất rõ, nếu không phải sai sót ngẫu nhiên, ngộ đả ngộ tràng chạy trốn tới lăng mộ Hiên Viên Hoàng Đế, bọn hắn sớm đã thành bữa ăn trong bụng Hỏa Kỳ Lân rồi!

Hiện tại cư nhiên có người cưỡi trên lưng Hỏa Kỳ Lân! "Nhiếp Nhân Vương, Đoạn Soái!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên liếc nhìn hai người một cái, Huyền Vũ Cảnh cửu trọng đỉnh phong, nếu là hắn bồi dưỡng một chút, rất nhanh liền có thể tấn thăng Thiên Cảnh, ngược lại có thể thu về sử dụng. "Các hạ là ai?" Nhiếp Nhân Vương cùng Đoạn Soái mở miệng, nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt giới bị.

Người có thể cưỡi Hỏa Kỳ Lân tuyệt đối là tồn tại phi thường khủng bố, không phải bọn hắn có thể đắc tội. "Người chết thì không cần thiết biết tên của Trẫm, Trẫm có thể cho các ngươi một cơ hội, hiệu trung với Trẫm, Trẫm có thể để các ngươi đạt tới Thiên Cảnh, đến lúc đó muốn báo thù, muốn chấn hưng gia tộc đều không phải vấn

đề!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng tạo cho hai người áp lực cực lớn, không đợi bọn hắn mở miệng, hắn tiếp tục nói: "Trước khi Trẫm tiến vào, nhìn thấy Hùng Bá mang đi hai đứa nhỏ tên là Nhiếp Phong và Đoạn Lãng!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng liền không mở miệng nữa, nếu như thế này mà hai người đều không thần phục, hắn cũng lười nói nhảm với bọn hắn!

Hai người bọn hắn cũng chỉ đáng giá để Diệp Đông Hoàng hứa hẹn và nói cho bọn hắn biết những điều này. "Phong nhi!" "Lãng nhi!" "Hùng Bá!" Nhiếp Nhân Vương cùng Đoạn Soái kinh hô, đặc biệt là Nhiếp Nhân Vương, nghe được hai chữ Hùng Bá, nắm đấm siết chặt, gân xanh nổi lên.

Từ cổ chí kim mối thù giết cha, mối hận cướp vợ, không đội trời chung.

Hùng Bá ngay trước mặt hắn lừa đi vợ hắn, chơi xong lại như ném rác rưởi ném trả cho hắn.

Mối kỳ sỉ đại nhục này, không giết Hùng Bá, hắn còn mặt mũi nào sống trên đời! "Nhiếp Nhân Vương bái kiến Chúa công!" Do dự một lát, Nhiếp Nhân Vương tiến lên bái đạo.

Giờ phút này, hắn không còn lựa chọn nào khác, về phần phản kháng, hắn căn bản chưa từng nghĩ tới.

Người mà ngay cả Hỏa Kỳ Lân cũng không phải đối thủ, một tay liền có thể đập chết bọn hắn! "Đoạn Soái bái kiến Chúa công!" Thấy Nhiếp Nhân Vương đều thần phục, Đoạn Soái cũng không do dự nữa, thần phục cường giả như Diệp Đông Hoàng không mất mặt.

Chương 293

Từ việc Diệp Đông Hoàng vừa rồi tự xưng "Trẫm" có thể nhìn ra dã tâm rất lớn, muốn làm thiên hạ chí tôn, mà Diệp Đông Hoàng dường như cũng có thực lực đó.

Hắn đi theo Diệp Đông Hoàng, sau này đánh xuống giang sơn, hắn cũng là tòng long chi thần, nhân vật cấp nguyên lão, nguyện vọng chấn hưng Đoạn gia cũng liền thực hiện được!

Việc này còn đáng tin hơn so với việc tìm Hỏa Kỳ Lân liều mạng dùng vảy hoặc máu Kỳ Lân tăng cường uy lực Hỏa Lân Kiếm.

Hơn nữa Đoạn Lãng rơi vào tay Hùng Bá, hắn muốn đi cứu người, hắn hiện tại cũng không thể chết. "Chúc mừng các ngươi đưa ra một lựa chọn chính xác, Trẫm tên Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, thu phục hai tên thủ hạ cường lực, sau này cũng có nhân thủ để sai bảo!

Nếu không, chuyện gì cũng phải để hắn động thủ, chẳng phải là rất mất thân phận! "Đây là Vạn Đạo Kinh Trẫm tu luyện, coi như quà gặp mặt thưởng cho các ngươi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra hai bản Vạn Đạo Kinh ném cho Nhiếp Nhân Vương cùng Đoạn Soái.

Hai người bọn họ đều là kẹt tại Huyền Vũ Cảnh cửu trọng đỉnh phong nhiều năm, sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh có cơ hội rất lớn đột phá, trở thành Thiên Cảnh cường giả.

Chờ bọn hắn lập công, nếu vẫn chưa đột phá, lại ban cho bọn hắn một quả Huyết Bồ Đề, tin tưởng là có thể đột phá! "Đa tạ Chúa công!" Hai người trong lòng không cho là đúng, bọn hắn cũng không cho rằng Vạn Đạo Kinh có thể lợi hại hơn công pháp gia truyền của bọn hắn.

Công pháp bản thân Diệp Đông Hoàng tu luyện thì có khả năng, nhưng loại công pháp đó sẽ truyền cho bọn hắn sao?

Đừng nói giỡn!

Tuy nhiên Diệp Đông Hoàng nói Vạn Đạo Kinh là hắn tu luyện, nhưng bọn hắn căn bản không tin.

Diệp Đông Hoàng không biết suy nghĩ của bọn hắn, cũng lười biết, đi thẳng vào hang động.

Sâu trong hang động có một bộ hài cốt trắng như tuyết.

Hài cốt ngồi xếp bằng trên bảo tọa, hai tay chống kiếm, cho dù đã chết đi nhiều năm vẫn mang theo một cỗ uy nghiêm không giận tự uy.

Phảng phất như một vị Hoàng giả đang ngồi trên bảo tọa, quan sát thiên hạ vạn dân!

Rất nhiều thế giới đều có Hiên Viên Hoàng Đế, dù sao đây cũng là một trong Nhân Tộc Tam Hoàng!

Đương nhiên, mỗi một thế giới Hiên Viên Hoàng Đế đều là khác biệt.

Thế giới đẳng cấp khác biệt, bọn hắn cũng mạnh yếu khác biệt.

Nhưng không thể nghi ngờ là, bất kể ở thế giới nào, bọn hắn đều là cường giả, có địa vị cùng uy danh cử túc khinh trọng. "Hiên Viên Kiếm, Long Mạch!" Diệp Đông Hoàng đưa mắt nhìn thanh đại bảo kiếm màu vàng trong tay hài cốt và Long Mạch bên cạnh, trong mắt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Hai thứ này đều là bảo bối! "Long Mạch!" Diệp Đông Hoàng vươn tay chộp tới, trong lòng lại dâng lên một cỗ cảm giác mãnh liệt như thể nếu chạm vào Long Mạch sẽ xảy ra đại khủng bố.

Nghĩ đến đây chắc cũng là nguyên nhân khiến Đoạn Soái và Nhiếp

Nhân Vương không dám động vào Long Mạch! "Bộp!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp tóm lấy Long Mạch, nắm chặt trong tay.

Vật này nhập thủ nặng trịch, không phải vàng, không phải ngọc cũng chẳng phải xương.

Diệp Đông Hoàng có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa khí vận chi lực và chân long chi khí cường đại. "Chúa công cầm lấy Long Mạch rồi!" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, bọn hắn biết Long Mạch cũng không phải thứ dễ cầm. "Hống!" Quả nhiên, ngay sau đó, tiếng long ngâm chấn điếc tai nhức óc vang lên.

Trên Long Mạch sáng lên từng đạo kim quang, một con Kim Sắc Long Hồn hư ảnh mãnh liệt từ trong Long Mạch lao ra, ngửa mặt lên trời gào thét. "Hống!" Long Hồn hư ảnh nộ hống, lao xuống, xông thẳng vào trong thức hải của Diệp Đông Hoàng. "Muốn chết!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh lẽo, linh hồn chi lực cuộn trào.

Linh hồn hắn đứng sừng sững trên thức hải, đỉnh thiên lập địa, đôi con ngươi vàng óng hóa thành hai cái xoáy nước thâm thúy, lại giống như hố đen thôn phệ tất cả.

Thôn phệ chi lực bàng bạc càn quét mà ra, tác dụng lên thân Long Hồn đang không ngừng gào thét, muốn nghiền nát nó, thôn phệ nó!

Long Hồn này kỳ thực cũng không phải là Long Hồn thật sự, chỉ là cho Chân Long chi khí ngưng tụ mà thành. "Diệt!" Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, đôi mắt hóa thành hố đen trên linh hồn bạo xạ ra hai đạo u quang.

U quang vừa xuất hiện, Long Hồn phảng phất cảm thấy nguy cơ cực lớn, liều mạng giãy dụa.

Tuy nhiên ở trong thức hải của Diệp Đông Hoàng, nó không có lực

lượng tuyệt đối nên căn bản không thể nào tránh thoát, hai đạo u quang rơi xuống, lập tức chém Long Hồn thành ba đoạn.

Long Hồn bị chém đứt, lập tức không còn giãy dụa, bị hố đen thôn phệ, hóa thành chất dinh dưỡng, tẩm bổ cho linh hồn của Diệp Đông Hoàng.

Bên ngoài, từng đạo kim sắc long ảnh vờn quanh chu thân Diệp Đông Hoàng, uyển như cái thế đế hoàng, tôn lên vẻ uy nghiêm vĩ ngạn của hắn, khí tức trên người cũng không ngừng tăng cường.

Chân Long chi khí đối với Diệp Đông Hoàng chính là đồ đại bổ, có thể tẩm bổ linh hồn hắn, ngưng luyện võ đạo ý chí của hắn.

Theo Chân Long chi khí không ngừng bị luyện hóa, võ đạo ý chí vốn là Cửu giai sơ kỳ của hắn không ngừng leo thang, Cửu giai trung kỳ, Cửu giai hậu kỳ... cho đến Cửu giai đỉnh phong mới dừng lại.

Lúc này khoảng cách đến viên mãn cũng chỉ còn một đường cách trở, chỉ cần một cái đốn ngộ là có thể viên mãn.

Võ đạo ý chí viên mãn liền có thể bắt đầu ngưng luyện Nguyên Thần, Nguyên Thần ngưng tụ chính là Võ Đạo Nguyên Thần Cảnh đại năng! "Ông!" Diệp Đông Hoàng mở mắt, trong mắt tựa hồ có hai con chân long ngửa mặt lên trời gào thét, võ đạo ý chí ẩn chứa Cửu giai đỉnh phong lóe lên một cái rồi biến mất.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, phảng phất như một ngọn Thái Cổ Thần Sơn đè lên người Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái.

Hai người trong lòng hãi nhiên, đối với sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng lại càng khắc sâu thêm.

Chỉ bằng vào võ đạo ý chí kinh khủng kia, cũng có thể trực tiếp chấn chết bọn hắn! "Long Mạch nãi là một kiện khí vận chi bảo, vậy thì dung nhập vào Đế Hoàng Kiếm đi!" Diệp Đông Hoàng nhìn Long

Mạch trong tay, trực tiếp ném vào Vạn Đạo Thế Giới của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Đế Hoàng Kiếm dưới sự khống chế của Diệp Đông Hoàng cắm vào Long Mạch, hấp thu sức mạnh trong đó, thôn phệ dung hợp!

Thu xong Long Mạch, Diệp Đông Hoàng trảo Hiên Viên Kiếm vào trong tay, ngược lại là một thanh thần binh không tệ, phẩm cấp dựa theo chủ thế giới phân chia, tương đương với Lục giai!

So với Tuyết Ẩm Đao hay Tuyệt Thế Hảo Kiếm cũng không yếu hơn!

Chỉ là không biết trong nguyên tác, vì sao mọi người đều đi đoạt Long Mạch, lại không ai để ý tới Hiên Viên Kiếm! "Chúc mừng Chúa công thu lấy Long Mạch, thiên mệnh sở quy, văn thành võ đức, nhất thống thiên hạ!" Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương vội vàng tiến lên bái hạ.

Kiến thức được sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, bọn hắn hiện tại tâm phục khẩu phục, nhiệt huyết sôi trào, có loại xúc động không kịp chờ đợi muốn làm một vố lớn! "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng xách theo Hiên Viên Kiếm, thản nhiên gật đầu, một bước đạp ra, dưới ánh mắt hâm mộ kính sợ của Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái nhảy lên lưng Hỏa Kỳ Lân.

Lần này, không cần Diệp Đông Hoàng mở miệng, Kiếm Hùng đã ngồi ở phía sau hắn. "Đi đến nơi mà người lợi hại nhất từng tới đây đã đi qua!" Diệp Đông Hoàng đối với Hỏa Kỳ Lân phân phó.

Nếu như trực tiếp nói Võ Vô Địch, Hỏa Kỳ Lân e rằng cũng không nhận ra, không rõ ràng cụ thể chỉ ai.

Nhưng người lợi hại nhất, cho dù không phải Võ Vô Địch, cũng nhất định là tuyệt thế cường giả.

Nơi mà cường giả kia từng đi qua, hoặc hứa lưu lại tuyệt thế võ công gì đó cũng không chừng! "Ngao ô ~" Hỏa Kỳ Lân gật gật đầu, tát khai vó chạy về phía một chỗ thông đạo.

Nó ở Lăng Vân Quật này mấy trăm năm, cơ bản mỗi một chỗ đều rất rõ ràng!

Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương hiếu kỳ đi theo phía sau, tò mò Diệp Đông Hoàng tìm cái gì.

Không bao lâu, Hỏa Kỳ Lân liền mang theo mấy người Diệp Đông Hoàng đi vào một cái hang động ẩn nấp, trong động khắc lấy từng bức bích họa.

Đao, Thương, Kiếm, Kích, Bổng, Quyền, Chưởng, Cước, Trảo, Chỉ, tổng cộng có mười loại võ đạo. "Thập Phương Vô Địch!" "Vô Nhị Đao Pháp!" "Vấn Thiên Thương Quyết!" "Thiên Mệnh Kiếm Đạo!" ... "Võ công thật tinh diệu!" Nhiếp Nhân Vương, Đoạn Soái, Kiếm Hùng nhìn thấy võ công trên vách đá đều kinh ngây người, không nghĩ tới trong Lăng Vân Quật còn ẩn tàng võ học tinh diệu cường đại như thế. "Chỉ có chiêu thức Thập Phương Vô Địch, cũng không phải hoàn chỉnh Huyền Vũ Chân Công!" Diệp Đông Hoàng quét mắt một vòng, có chút thất vọng.

Chiêu thức đối với hắn tác dụng không lớn, hắn là thu thập công pháp để tăng lên Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh.

Binh khí chiêu thức còn không bằng cái hắn tự sáng tạo!

Bất quá, ngược lại là có thể tham khảo một phen, hấp thu tinh hoa, dung nhập tự thân.

Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại.

Diệp Đông Hoàng tự tin, nhưng chưa bao giờ là một kẻ tự đại! "Muốn học thì tự mình ghi nhớ!" Diệp Đông Hoàng liếc qua liền nhớ

kỹ, nhìn Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đang muốn nói lại thôi, trực tiếp bảo. "Đa tạ Chúa công!" Hai người đại hỉ, cũng không khách khí, bắt đầu ghi nhớ chiêu thức Thập Phương Vô Địch.

Chương 294

Kiếm Hùng tự nhiên không ngoại lệ, võ công là căn bản lập thân ở thế giới này, nàng biết Diệp Đông Hoàng còn muốn tranh bá thiên hạ, tự nhiên muốn mạnh lên mới có thể giúp được Diệp Đông Hoàng. "Đế Hoàng Kiếm thôn phệ Long Mạch, còn tăng trưởng sáu trăm vạn Khí vận điểm, ngược lại là không tệ!" Diệp Đông Hoàng ngồi ở một bên, ý thức nhìn xem Vạn Đạo giao diện, phân phó nói: "Dung hợp Thiên Ý Tứ Tượng Quyết!" Thiên Ý Tứ Tượng Quyết là lấy được từ chỗ nhân vật chính Yến Tàng Phong của thế giới Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ, là căn bản để nhân vật chính quật khởi!

Tổng cộng có bốn chiêu: Phong Thần Nộ, Hỏa Thần Nộ, Lôi Thần Nộ và Điện Thần Nộ! "Đinh, tiêu hao năm trăm vạn Khí vận điểm, dung hợp Thiên Ý Tứ Tượng Quyết!" Trong chốc lát, vô số tin tức từ trong đầu Diệp Đông Hoàng chảy xuôi mà qua.

Một tôn Phong Thần hư ảnh ở sau lưng Diệp Đông Hoàng bay lên, cuồng phong gào thét, càn quét thiên địa.

Không bao lâu, Phong Thần hư ảnh biến mất, một tôn Hỏa Thần hư ảnh phù hiện, liệt diễm thao thao, phần thiên chử hải!

Ngay sau đó, Hỏa Thần hư ảnh duy trì một lát cũng giống như Phong Thần hư ảnh lúc trước tiêu tán, thay vào đó là một tôn Lôi Thần hư ảnh, lôi đình vạn quân, vạn thiên lôi đình gia thân, uyển như Lôi Thần Chi Vương.

Cuối cùng là Điện Thần Nộ, cùng Lôi Thần Nộ tương tự, lôi điện vạn thiên, càng thêm sắc bén tấn mãnh, phảng phất một đạo điện quang từ trên trời giáng xuống, muốn đem người bổ chết! "Chúa công chân nãi thần nhân!" Bị dị tượng của Diệp Đông Hoàng kinh động,

trong mắt Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái tràn đầy kinh thán kính sợ, đối mặt Diệp Đông Hoàng tựa như đối mặt thần ma.

Thần uy vô lượng, khó mà mong muốn, thâm bất khả trắc. "Diệp đại ca càng ngày càng lợi hại!" Kiếm Hùng nắm chặt nắm đấm, ánh mắt sùng bái khuynh mộ mang theo kiên định.

Nàng nhất định phải cố gắng tu luyện, mạnh lên, nếu không đều không đuổi kịp bước chân của Diệp Đông Hoàng.

Nàng không muốn làm một cái bình hoa! "Ô ô, quá biến thái, thú sinh gian nan a!" Hỏa Kỳ Lân (Hỏa Hoàng) ghé vào trên mặt đất, mắt to nhìn qua Diệp Đông Hoàng, tràn ngập kính sợ. "Ông!" Đột nhiên, một cỗ khí tức bá đạo khủng bố từ thể nội Diệp Đông Hoàng tràn ngập mà ra.

Khí tức này như Thiên, như Đạo, như Đế, như Hoàng, uy nghiêm hạo hãn, bao quát bát hoang, cũng thôn tứ cực, chí cao chí đại, chí cường chí bá.

Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh tấn thăng Lục giai!

Diệp Đông Hoàng cũng không nghĩ tới dung hợp Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, cư nhiên để điểm số tiến giai công pháp trực tiếp bạo tăng ba vạn!

Theo Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh tăng lên, võ đạo ý chí của Diệp Đông Hoàng dưới sự thôi động đó, từ Cửu giai đỉnh phong tấn thăng viên mãn chi cảnh!

Võ đạo ý chí viên mãn!

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng thật có loại ảo giác thiên địa tại ngã thủ (thiên địa trong tay ta)! **[Vạn Đạo Điếu Hoàng Can]** * **Đẳng cấp:** Cấp 5 (0/100,000,000) * **Chủ nhân:** Diệp Đông Hoàng * **Tu vi:** Cửu Chuyển Kim Đan (Võ đạo ý chí viên mãn) *

Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Lục giai 115,800/1,000,000) * **Giác tỉnh thần thông:** Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) * **Tự sáng tạo võ kỹ:** Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn * **Tử công pháp:** Vạn Đạo Kinh * **Khí vận điểm:** 23,284,600 * **Dung hợp thế giới:** Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh giang hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế giới, Đại Tần thế giới "Chúc mừng Chúa công, thần công đại thành, thiên hạ vô địch!" Cảm thụ khí tức đột phá khủng bố trên thân Diệp Đông Hoàng, Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương cung hạ, trong lòng chấn động.

Từ khi nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đến bây giờ, không đến một ngày thời gian, bọn hắn đã nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đột phá mấy lần!

Thật sự là quá yêu nghiệt!

Quá kinh khủng! "Thiên hạ vô địch còn chưa đến mức!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, bất quá hắn cũng không sợ bất luận kẻ nào! "Võ công trên vách đá đều nhớ kỹ chưa?" "Khải bẩm Chúa công, chúng ta đều nhớ kỹ!" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái nói. "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng kéo Kiếm Hùng cưỡi lên Hỏa Kỳ Lân, đi thẳng ra khỏi Lăng Vân Quật! "Chúa công, có thể hay không cho chúng ta nửa tháng thời gian, chúng ta muốn đi Thiên Hạ Hội cứu Phong nhi và Lãng nhi!" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái thỉnh cầu. "Yên tâm, Nhiếp Phong hiện tại hẳn là bị Hùng Bá thu làm đệ tử, Đoạn Lãng tuy rằng không thể trở thành đệ tử của Hùng Bá, nhưng cũng không có nguy hiểm!" Diệp Đông Hoàng cưỡi tại trên lưng Hỏa Kỳ Lân, ôm Kiếm Hùng, ánh mắt sâu thẳm, "Còn mấy ngày nữa là đến ngày Hùng Bá và Yến Nam

Thiên ước chiến tại Bích Ba Hồ, chúng ta đi xem tình huống trước, đến lúc đó lại đi Thiên Hạ Hội cũng không muộn!" Bích Ba Hồ ngay tại con đường tất yếu giữa Lăng Vân Quật và Thiên Hạ Hội, có thể nói hoàn toàn là thuận đường! "Vâng, Chúa công!" Hai người biết Nhiếp Phong và Đoạn Lãng không có nguy hiểm sau, thoáng an tâm, không có từ chối.

Đi Bích Ba Hồ trước cũng không chậm trễ thời gian! "Hỏa Hoàng, có thể đem thân thể biến nhỏ sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Hỏa Kỳ Lân, đồng thời đem Vạn Đạo Kinh truyền cho Hỏa Hoàng.

Hỏa Hoàng kỳ thực cũng không có công pháp truyền thừa gì, hoàn toàn chính là dựa vào đẳng cấp huyết mạch và thiên phú đạt tới thực lực như bây giờ.

Nó sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, thực lực tất nhiên năng bạo tăng không ít. "Ngao ô ~" Hỏa Kỳ Lân khẽ kêu, thân thể chậm rãi thu nhỏ, cuối cùng trở nên lớn ngang với sư tử thì dừng lại.

Diệp Đông Hoàng hài lòng gật gật đầu, ra hiệu cho nó được rồi! "Xuất phát!" Diệp Đông Hoàng hai chân dùng lực kẹp một cái, Hỏa Kỳ Lân bốn vó đạp hỏa diễm tại không trung tật trì mà đi, Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái chỉ có thể ở phía dưới thi triển khinh công đi theo phía sau! "Không tệ!" Cưỡi Hỏa Kỳ Lân, Diệp Đông Hoàng cảm giác rất không tệ, ít nhất so với hắn ôm Kiếm Hùng ngự không mà đi thì thoải mái hơn nhiều. "Diệp đại ca, trên người huynh có binh khí gì đang cấn vào muội thế!" Kiếm Hùng vặn vẹo uốn éo thân thể, nói. "Binh khí gì ư?

Đây chính là binh khí mà nàng thích nhất đấy!" Diệp Đông Hoàng cúi người, ghé vào tai Kiếm Hùng, cười khẽ nói. "Diệp đại ca... huynh thật xấu!" Kiếm Hùng nghe vậy, khuôn mặt cười bá một cái đỏ bừng như máu.

Đến giờ phút này, nàng đâu còn không hiểu, trong mắt tràn đầy e lệ. "Còn có cái xấu hơn cơ!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng.

Giữa trời xanh mây trắng, thanh không vạn lý, hắn hai chân kẹp một cái Hỏa Hoàng, hậu giả hội ý, bốn vó bước đi, bay lên tận trời.

Bạch vân lóe lên một cái rồi biến mất, tiếng gió bên tai gào thét. "A!" Kiếm Hùng kinh hô, không nghĩ tới Hỏa Hoàng đột nhiên gia tốc, làm nàng ngửa ra sau, gắt gao tựa vào trong ngực Diệp Đông Hoàng.

Tiếng gió gào thét, cảm giác đều sắp không mở mắt ra được: "Diệp đại ca, không được, nhanh quá!" ...

Phía dưới. "Không nhìn thấy Chúa công rồi!" "Làm sao bây giờ?" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đứng tại đỉnh một cây đại thụ, nhìn lên bầu trời.

Trời xanh mây trắng, nhưng đã không còn thân ảnh của Diệp Đông Hoàng và Hỏa Kỳ Lân. "Chúng ta mau chóng tới Bích Ba Hồ, chờ Chúa công ở đó là được rồi!" "Đúng!" "Đúng rồi, thân phận chúng ta hiện tại không nghi ngờ bại lộ, nếu không Hùng Bá biết được, nói không chừng sẽ gây bất lợi cho Phong nhi bọn chúng!" "Có lý!" Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đã có quyết định, hai người dịch dung, sau đó phi tốc chạy tới Bích Ba Hồ.

Trước đó hai người còn có chút không hợp nhau, một cái Nam Lân Kiếm Thủ, một cái Bắc Ẩm Cuồng Đao, văn vô đệ nhất, vũ vô đệ nhị, cũng có tâm tư tranh đấu so bì.

Nhưng bây giờ sau khi hiệu trung Diệp Đông Hoàng, kiến thức được thực lực kinh khủng của Chúa công, đâu còn tâm tư so bì gì nữa!

Cộng thêm quan hệ của Nhiếp Phong và Đoạn Lãng, hai người nhanh chóng thành bạn tốt!

Ngay tại lúc hai người phi tốc chạy tới Bích Ba Hồ nơi Hùng Bá và Yến Nam Thiên quyết chiến, thì ở phía trên trời xanh mây trắng, Hỏa Kỳ Lân cũng đồng dạng một điên một điên đạp lên mây trắng tiến về phía Bích Ba Hồ. "Mệt quá đi!" Hỏa Kỳ Lân hai mắt lưng tròng, nó làm thú cưỡi dễ dàng sao?

Thật sự là không coi thú là thú mà!

Cưỡi nó còn ở trên lưng động tới động lui, thật sự là tra tấn thú mà!

Ô ô, thú sinh không nhân quyền! *** Bích Ba Hồ!

Bát bách lý Bích Ba Hồ, sóng nước trong veo, gió nhẹ từ từ, dập dờn từng tầng gợn sóng.

Ức vạn dặm trời quang, trong vắt như tẩy, trời xanh mây trắng, chiếu rọi trên mặt hồ Bích Ba, giao thoa lẫn nhau!

Từng chiếc hoa thuyền, thuyền con, thuyền buôn dừng lại ở trung tâm Bích Ba Hồ, hai bờ núi xanh nhân ảnh như nêm, biển người tấp nập.

Bích Ba Hồ ngày xưa yên tĩnh thanh u nay trở nên thập phần náo nhiệt, tùy tiện có thể thấy được từng cái võ giả mang theo đao kiếm vãng lai xuyên thẳng qua, ánh mắt chờ mong!

Bởi vì hôm nay chính là rằm tháng bảy, cũng là ngày Thiên Hạ Hội Bang chủ Hùng Bá và Thần Kiếm Yến Nam Thiên quyết chiến!

Quần hùng hội tụ, giang hồ hào khách tụ tập, có thể xưng là võ lâm thịnh yến. "Giang hồ vấn lộ bất vấn tâm, vấn tâm vấn đắc kỷ lộ hành!" Bích Ba Hồ ngoại, một nam tử tóc quăn lãnh tuấn tay trái nắm một thanh trường đao, tay phải xách theo đèn lồng, bước đi với bộ pháp vững vàng! "Thắp đèn, soi đường, lòng người khó dò!" Hắn trong miệng chậm rãi niệm.

Biểu hiện quái dị của nam tử này lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt, đám người sắc mặt khác nhau, nghị luận ầm ĩ! "Người này có phải hay không đầu óc có vấn đề, ban ngày ban mặt đi xách đèn lồng?" "Nói không chừng người ta có chuyện thương tâm gì đó!" ... "Vị huynh đài này, mặt trời lớn như vậy, ngươi xách đèn lồng, thật là kỳ nhân a, bội phục bội phục!" Bên cạnh một võ giả đi đến trước mặt nam tử xách đèn lồng, ngăn cản đường đi, thanh âm không thiếu ý trêu chọc! "Ánh nắng tuy mạnh, soi chính là đường đi của giang hồ, liệu có soi được lòng người nơi giang hồ chăng?" Nam tử phảng phất không nghe ra đối phương châm chọc, thản nhiên mở miệng. "Không nghĩ tới Quỷ Kiến Sầu cũng tới!" Cách đó không xa có người nhìn qua nam tử xách đèn lồng, thanh âm ngoạn vị.

Quỷ Kiến Sầu là sát thủ nổi danh giang hồ, làm người diệc chính diệc tà, ngoại biểu tuấn dật, toàn thân cao thấp tản mát ra một cỗ khí chất vừa trương cuồng lại vừa nội liễm, khí thế nhiếp nhân, thân mang Long Hồn Đao, đao xuất tất kiến huyết.

Hắn tên thật Tư Mã Trường Phong, nhưng bởi vì thực lực cường đại và thủ đoạn của hắn, quỷ gặp cũng phát sầu, nhân thử được gọi là Quỷ Kiến Sầu!

Chương 295

"Cái gì?

Quỷ Kiến Sầu!" "Hắn chính là Quỷ Kiến Sầu!" Từng đạo tiếng kinh hô vang lên, người vừa rồi còn cản trước mặt Quỷ Kiến Sầu trong nháy mắt dọa đến mềm chân, liền lăn một vòng hướng ra phía ngoài đào tẩu.

Hắn cư nhiên cản đường Quỷ Kiến Sầu, đầu còn chưa dọn nhà, thật sự là kiếp trước tích đức rồi!

Xung quanh Tư Mã Trường Phong trong nháy mắt trống không một mảng, hắn không thèm để ý, xách đèn lồng đi đến tiểu đình bên hồ, lẳng lặng chờ đợi!

Một màn như vậy, tại bốn phía Bích Ba Hồ không ngừng trình diễn, từng cái cường giả nổi danh xuất hiện, đều sẽ đưa tới một mảnh kinh hô. "Mau nhìn, là Băng Sơn Hàn Ngọc - Ngọc Nương Tử tới!" Một tiếng kinh hô vang lên, toàn bộ Bích Ba Hồ trong nháy mắt oanh động. "Thật là Ngọc Nương Tử!

Thật sự là quá đẹp!" "Không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy Ngọc Nương Tử, thật sự là không uổng công đời này!" "Không nghĩ tới thế gian lại có ngọc nhân nhi thanh lệ thoát tục như thế, bất hư thử hành, bất hư thử hành!" "Thật là tiên nữ hạ phàm, nữ thần lâm trần, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân danh xứng với thực!" ...

Trong từng đạo tiếng kinh thán, dưới từng đôi ánh mắt nóng rực, một vị nhân nhi như tiên tử cưỡi thần mã tuấn tú nhẹ nhàng mà đến!

Nàng thân mặc Ngũ Thải Thiên Tàm Y, chân mang Nguyệt Vũ Bình Tung Ngoa, tay cầm Lưu Vân Phi Nguyệt Kiếm, cưỡi Vân Quy Phi Tuyết Mã của nàng!

Đây là tư thế oai hùng hiên ngang cỡ nào!

Nàng thể thái yểu điệu, phong du khinh linh, vòng eo tinh tế, thân hình thon dài, toàn thân hạo như bạch ngọc, phiêu phiêu như tiên, làm cho người ta tim đập thình thịch, nhiệt huyết như sôi, tâm thần câu vãng.

Giang hồ bên trong chỉ cần là nam nhân từng nhìn thấy nàng, không có một ai không bị nàng mê đến muốn sống muốn chết.

Cho dù là người thế hệ trước nghe được tên của "Ngọc Nương Tử" Trương Tam Nương, tim cũng sẽ đập thình thịch.

Bất quá, "Ngọc Nương Tử" tuy rằng đẹp như ngọc, nhưng cũng lạnh như băng.

Nam nhân trong giang hồ theo đuổi nàng tuy không biết có bao nhiêu, nhưng người nàng để mắt tới lại không có một ai!

Nàng nghe nói Thần Kiếm Yến Nam Thiên, hiệp can nghĩa đảm, hào khí ngất trời, thần kiếm sở hướng phi mỹ, trong lòng sinh ra hiếu kỳ, cho nên đi vào Bích Ba Hồ này, muốn nhìn xem người kia là dạng người gì! "Bùm!

Bùm!" ...

Theo Trương Tam Nương đến, không biết bao nhiêu võ giả giang hồ đứng tại bên hồ như sủi cảo si ngốc rơi vào trong hồ mà không tự biết, thẳng đến khi bị nước hồ bao phủ mới bỗng nhiên hồi phục tinh thần, hoảng mang bò lên!

Có thể thấy được mị lực của Trương Tam Nương!

Danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này của nàng so với nữ nhân nhả tơ lả lơi đưa tình như Nhan Doanh thì "cứng" hơn nhiều!

Đương nhiên, Tú Ngọc Cốc Di Hoa Cung Yêu Nguyệt, Liên Tinh,

Nữ Thần Long Thượng Quan Yến, cũng đồng dạng có danh xưng Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Về phần ai là đệ nhất chân chính, cũng không có định luận!

Dù sao, mỗi người mỗi vẻ, sở thích của mọi người cũng không hoàn toàn giống nhau!

Thời gian chậm rãi trôi qua, càng ngày càng nhiều người đến!

Ví dụ như người ẩn ẩn có danh xưng Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử là Giang Hải Châu Ngọc - "Ngọc Lang" Giang Phong.

Hắn mặt như quan ngọc, tuấn bỉ Phan An, đẹp như nữ nhân, phong thần tuấn lãng.

Bên hông treo Thất Tinh Bàn Long Kiếm, trên thân kiếm đúc có Thanh Long quấn cột, trên kiếm khảm nạm bảy khỏa kim hoàng bảo thạch, có thể hấp thu Bắc Đẩu Thất Tinh chi tinh khí, vừa xuất hiện liền dẫn tới vô số thiếu nữ thiếu phụ giang hồ kinh hô, thét lên liên miên!

Băng Sơn Hàn Ngọc "Ngọc Nương Tử" Trương Tam Nương và Giang Hải Châu Ngọc "Ngọc Lang" Giang Phong tịnh xưng Thiên Địa Song Ngọc, rất nhiều người đều nói bọn hắn là một đôi trời sinh đất tạo.

Nhưng Trương Tam Nương đối với Giang Phong cũng không cảm mạo, nàng thích là loại nam nhân dương cương bá khí tràn ngập nam tính!

Mà không phải loại nam nhân giống như nữ nhân như Giang Phong, tuy rằng võ công của Giang Phong cũng coi như không tệ!

Nhưng nàng càng ưa thích loại nam nhân cuồng phóng bá đạo nhiệt liệt! "Hống!" Đột nhiên, ngay tại lúc đám nam nhân ánh mắt sáng rực nhìn qua Trương Tam Nương, đám nữ nhân đôi mắt đẹp doanh

doanh nhìn chằm chằm Giang Phong, thì trên bầu trời truyền đến một tiếng gào thét chấn điếc tai nhức óc. "Ở đâu tới súc sinh, kêu cái gì mà kêu, muốn chết..." Bích Ba Hồ lập tức vang lên trận trận tiếng quát mắng, rất nhiều võ giả đều là đao khẩu liếm máu, tính tình hỏa bạo, một lời không hợp, huyết tiên ba thước!

Bọn hắn đang nhìn mỹ nữ nhập thần, lại bị đột nhiên bừng tỉnh, sự phẫn nộ có thể nghĩ. "A..." Thế nhưng khi tất cả mọi người nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân đạp trên liệt diễm lăng không mà đến trên bầu trời, lập tức trợn tròn mắt!

Bọn hắn tuy rằng tạm thời không có nhận ra Hỏa Kỳ Lân, nhưng dị thú không có cánh mà có thể phi hành bình thường ít nhất đều là dị thú Thiên Cảnh trở lên.

Người có thể thu phục loại dị thú này lại nên kinh khủng cỡ nào! "Ngươi có ý kiến?" Trên lưng Hỏa Kỳ Lân, Diệp Đông Hoàng ánh mắt rủ xuống, nhìn về phía nam tử đầu trọc vừa mới mắng lớn tiếng nhất, thanh âm nhàn nhạt tràn ngập uy nghiêm và áp lực khó có thể diễn tả bằng lời! "Tiền bối, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân không nên mắng Thánh thú đại nhân!" Nam tử đầu trọc hai chân mềm nhũn trong nháy mắt quỳ rạp xuống đất, ba ba ba tự vả miệng mình, trong lòng tràn ngập vô tận hối hận, chính mình vì cái gì muốn miệng tiện.

Tại sao không nhìn rõ ràng rồi hãy mắng?

Diệp Đông Hoàng thản nhiên nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt, không để ý tới nữa.

Một con kiến hôi mà thôi!

Nam tử đầu trọc không có Diệp Đông Hoàng phân phó, không dám đứng dậy, đành phải quỳ trên mặt đất không ngừng tự vả miệng mình.

Giờ khắc này, những kẻ vừa rồi mắng người kia đều cúi đầu xuống, run lẩy bẩy, không dám nhìn thẳng, sợ bị Diệp Đông Hoàng chú ý tới, sau đó bị Hỏa Kỳ Lân một cước giẫm chết! "Thật soái!

Thật bá khí a!" Giờ khắc này, Trương Tam Nương vốn dĩ lãnh nhãn bàng quan, phảng phất không ăn khói lửa nhân gian uyển như băng sơn hàn ngọc, đôi mắt đẹp nhìn qua Diệp Đông Hoàng đang cưỡi trên lưng Hỏa Kỳ Lân, con ngươi cổ tỉnh vô ba hiện lên một tia dị sắc.

Có loại cảm giác rung động!

Diệp Đông Hoàng một bộ kim sắc mãng long bào, phong thần tuấn lãng, khí vũ hiên ngang, kiếm mi nhập tấn, đôi mắt sáng như sao băng, bên trong vẻ tuấn mỹ mang theo ba phần bá khí, bễ nghễ thiên hạ!

Hắn lồng ngực rắn chắc, khoan quảng vĩ ngạn, ngồi tại trên lưng Hỏa Kỳ Lân, tư thần đoan nghiêm, uyển như thiên thần, không biết bao nhiêu thiếu nữ thấy hắn liền không tự chủ được vì đó chung tình khuynh đảo, quên đi thống khổ. "Kẻ này là ai?

Cường đại như thế vì sao chưa từng nghe thấy?" Quỷ Kiến Sầu nắm chặt Long Hồn Đao trong tay, trong lòng ngưng trọng, cứ việc nhìn không ra thực lực của Diệp Đông Hoàng, nhưng tuyệt đối là tu vi Thiên Cảnh trở lên! "Diệp đại ca, không nghĩ tới nơi này náo nhiệt như vậy, tới nhiều người như vậy!" Kiếm Hùng ngồi ở sau lưng Diệp Đông Hoàng, mắt đẹp quét qua, thấy biển người tấp nập tại Bích Ba Hồ, kinh ngạc nói.

Nhìn thấy Kiếm Hùng, toàn bộ Bích Ba Hồ yên tĩnh lại! "Rắc!" Giờ khắc này, từng đạo thanh âm tan nát cõi lòng vang lên, đây là tiếng tim vỡ vụn!

Toàn bộ Bích Ba Hồ không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ đã tan vỡ!

Dung nhan tuấn mỹ vô song và khí chất bá đạo cương nghị của Diệp Đông Hoàng, vừa xuất hiện liền nghiền ép Giang Hải Châu Ngọc "Ngọc Lang" Giang Phong, trở thành mộng trung tình nhân trong lòng vô số nữ nhân!

Nhìn Kiếm Hùng sau lưng Diệp Đông Hoàng, trong mắt các nàng tràn ngập hâm mộ ghen ghét! "Ông!" Ngay tại lúc này, một đạo thân ảnh bá khí mười phần mang theo khí thế cường đại nhảy lên đỉnh núi Bích Ba Hồ, lập tức hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người! "Là Hùng Bá!" "Hùng Bang chủ tới!" "Không biết Yến Nam Thiên đã tới chưa!" Nhìn thấy thân ảnh trên đỉnh núi, Bích Ba Hồ vốn tĩnh mịch lần nữa vang lên từng đạo tiếng kinh hô.

Hùng Bá ra sân tuy rằng không so được với Diệp Đông Hoàng, nhưng lại là nhân vật chính của hôm nay!

Hôm nay mọi người đều là vì xem hắn cùng Yến Nam Thiên quyết đấu mà đến! "Hùng Bá!" Trong đám người, Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái trong mắt lộ ra ánh mắt cừu hận, đặc biệt là Nhiếp Nhân Vương, đoạt thê chi cừu, bất cộng đái thiên.

Đoạn Soái cùng Hùng Bá ngược lại không có thù hận gì lớn, chỉ là bởi vì Đoạn Lãng bị mang đi, cộng thêm việc bây giờ hòa Nhiếp Nhân Vương thành bạn tốt, thù của bạn cũng là thù của hắn!

Bọn hắn đi vào Bích Ba Hồ đã được hai ngày rồi, trước đó cũng nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, chỉ là Diệp Đông Hoàng ở trên không trung Bích Ba Hồ, bọn hắn cũng không tiện đi qua, chỉ có thể tạm thời đè xuống ý niệm đi bái kiến.

Theo Hùng Bá đến, toàn bộ Bích Ba Hồ ẩn ẩn có cảm giác được đẩy lên cao trào, hiện tại chỉ thiếu Yến Nam Thiên! "Yến Nam Thiên đến rồi!" "Là Yến đại hiệp!" "Hắn tới!" Không bao lâu, trong đám người vang lên trận trận kinh hô, chỉ thấy một đại hán thân thể khôi

ngô chậm rãi đi tới, hắn thân cao tám thước, tóc tai bồng bềnh.

Ánh nắng chiếu vào hai hàng lông mày rậm như tạt mực, chiếu vào gò má lăng lăng của hắn, cũng chiếu cho râu ria xanh xám đầy mặt hắn phát quang.

Hắn tuy rằng sinh vô dư nhục (gầy gò), nhưng xương cốt to lớn, đôi vai rộng rãi, một đôi tay lớn buông thõng xuống, lại gần như đã rủ xuống dưới đầu gối.

Trong tay xách theo một thanh trường kiếm nhìn qua rách rách rưới rưới! "Hắn chính là Yến Nam Thiên?" Trương Tam Nương nhìn Yến Nam Thiên, dương cương chi khí ngược lại là không thiếu, nhưng râu ria lởm chởm, không tu biên phúc, có Diệp Đông Hoàng châu ngọc ở phía trước, đánh giá trong lòng nàng đối với Yến Nam Thiên lập tức rơi xuống ngàn trượng! "Yến Nam Thiên, ngươi giết đệ tử phân đà ta, diệt phân đà ta, hôm nay làm một cái kết thúc đi!" Hùng Bá ánh mắt bễ nghễ, rơi vào trên thân Yến Nam Thiên, lòng tin mười phần!

Tuy rằng hắn không có từ chỗ Nhiếp Nhân Vương đoạt được Tuyết Ẩm Đao, nhưng tu vi của hắn đã đột phá, hắn tin tưởng bằng vào Tam Phân Quy Nguyên Khí của hắn, định có thể trong hôm nay chém giết Yến Nam Thiên, dương danh Thiên Hạ Hội. "Hùng Bá, đệ tử Thiên Hạ Hội của ngươi gian dâm cướp bóc việc ác bất tận, chết chưa hết tội, ngươi muốn vì bọn hắn báo thù, thì tới đi!" Yến Nam Thiên không hề sợ hãi, hắn cả đời làm việc, dám làm dám chịu!

Hắn đã dám giết người của Thiên Hạ Hội, cũng không sợ Hùng Bá tìm hắn gây phiền phức. "Đã như vậy, chịu chết đi!" Hùng Bá bạt kiếm xuất vỏ, nhảy lên một cái, giết hướng Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên lẫm nhiên không sợ, thân ảnh nhảy lên, hai người tại trên không trung Bích Ba Hồ tao ngộ, kiếm khí tung hoành, bích ba

thao thao!

Chương 296

Vạn chúng chú mục, tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên thân hai người.

Diệp Đông Hoàng cũng nhìn sang, so với Hùng Bá, hắn đối với Yến Nam Thiên càng cảm thấy hứng thú!

Nghe nói kiếm của Yến Nam Thiên là một thanh mộng huyễn thần kiếm, tên là Thuần Dương Vô Cực Kiếm, nghe đồn kiếm này là thượng cổ thần kiếm, uy lực vô thất, chỉ thiên thiên băng, vẽ đất đất nứt, hơn nữa trên kiếm có Thuần Dương Vô Cực thần bí lực lượng, cũng có thể dựa vào để hàng yêu phục ma!

Đương nhiên, chính là một thanh kiếm cùn ở trong tay Yến Nam Thiên cũng có thể phát huy ra tuyệt thế chi lực!

Kiếm của Yến Nam Thiên, chẳng những có thể tại trong trăm vạn quân lấy thủ cấp chủ soái, cũng có thể đem một cọng tóc chia làm hai sợi! "Oanh!

Oanh oanh!" Trên Bích Ba Hồ, kiếm khí tung hoành, chân khí càn quét, khí quán trường hà, Bích Ba Hồ bình tĩnh nhấc lên sóng to gió lớn, dọa đến vô số thuyền quan chiến liều mạng lui lại, sợ bị tác động đến!

Hùng Bá và Yến Nam Thiên đều là đi theo con đường cương mãnh bá đạo.

Bảo kiếm trong tay Hùng Bá chỉ một hiệp liền kiên trì không nổi mà gãy mất.

Nhưng bản thân hắn am hiểu nhất cũng không phải là kiếm pháp, mà là Quyền, Chưởng, Cước tam môn võ công! "Thiên Sương

Quyền!" "Bài Vân Chưởng!" "Phong Thần Thối!" Ba môn võ công này là Hùng Bá học được từ sư phụ Tam Tuyệt Lão Nhân, cũng là võ công thành danh sau này của Tần Sương, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong!

Huyền diệu tinh thâm, uy lực vô cùng! "Nam Thiên Thần Quyền!" Yến Nam Thiên một quyền đánh ra, tung hoành khai khoát, cương cường uy mãnh, chiêu thức cường bá, thiên hạ vô song.

Hắn sở hữu thể chất thiên sinh thần lực, kim cương chi khu có khí thế như thiên thần, một thân sát khí có thể làm cho người ta lông tóc dựng đứng, linh hồn xuất khiếu.

Tảng âm thanh như hồng chung có thể vang vọng quần sơn, một tiếng quát tháo, liền có thể lệnh quần tặc mất mật.

Quyền chưởng cước của Hùng Bá đồng dạng bá đạo tuyệt luân, đến đi như gió, phong khởi vân dũng, thế không thể đỡ! "Thật mạnh!" "Không hổ là Hùng Bá sáng lập Thiên Hạ Hội và Thần Kiếm Yến Nam Thiên, thực lực này thật sự là quá kinh người!" "Thiên hạ sợ là không có mấy người có thể ngăn được bọn hắn mấy chiêu!" "Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ!" ...

Võ giả quan chiến kinh thán liên miên, ánh mắt sùng bái mà kính sợ, tâm trì thần vãng, nếu là bọn hắn có võ công như vậy thì tốt biết bao!

Tung hoành thiên hạ, khoái ý ân cừu! "Yến Nam Thiên ngược lại là không thẹn danh xưng Thần Kiếm!" Trương Tam Nương đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm chiến trường, nhìn Yến Nam Thiên nhất quyền nhất cước bá khí vô song.

Trước đó bởi vì có Diệp Đông Hoàng châu ngọc ở phía trước, lại thấy bộ dạng lôi thôi của Yến Nam Thiên mà hạ thấp điểm số, nay không khỏi đề cao lên không ít!

Yến Nam Thiên nội tâm kiên nghị cường đại, hùng tư thể phách kinh nhân tráng kiện, thiên sinh thần võ, giá y thần công cương mãnh vô chú, đối với rất nhiều nữ nhân đều có lực hấp dẫn trí mạng!

Đặc biệt là đối với loại nữ nhân có nội tâm cương cường, không thích loại hình mỹ nam tử "âm nhu" như Giang Phong là Trương Tam Nương mà nói, đây quả thực là độc dược trí mạng.

Bất quá có Diệp Đông Hoàng châu ngọc ở phía trước, Yến Nam Thiên tại trong lòng Trương Tam Nương cũng chỉ vẻn vẹn là "không tệ" mà thôi!

Diệp Đông Hoàng tương đương với tập hợp thể của Giang Phong và Yến Nam Thiên, chẳng những có tuyệt thế dung nhan ôn nhuận như ngọc của Giang Phong, cũng có sự uy mãnh cương nghị, hùng tư vĩ ngạn, thiên tung thần võ, bá khí vô song của Yến Nam Thiên, có thể xưng hoàn mỹ!

Vô luận là nữ nhân thích loại hình nam nhân gì, các nàng đều có thể từ trên thân Diệp Đông Hoàng tìm được điểm các nàng muốn!

Có thể nói Diệp Đông Hoàng thỏa mãn huyễn tưởng của tất cả nữ nhân! "Yến Nam Thiên sắp bại!" Diệp Đông Hoàng cưỡi tại trên lưng Hỏa Kỳ Lân, quan sát thiên hạ.

Hùng Bá đã đạt tới Thiên Cảnh, dung hợp Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, nạp tam tuyệt (Quyền, Chưởng, Cước) vào một thể, luyện thành Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Mà Yến Nam Thiên còn chưa lĩnh ngộ chân lý của Giá Y Thần Công, tuy rằng cương mãnh, nhưng so với Hùng Bá hiện tại vẫn là kém một đoạn!

Bất quá Yến Nam Thiên cũng nên có trận thua này!

Phá nhi hậu lập, càng dễ dàng lĩnh ngộ chân lý của Giá Y Thần

Công! "Tam Phân Quy Nguyên Khí!" Hùng Bá khí thế thao thiên, tuyệt chiêu thi triển, một cái thủy cầu màu trắng cực lớn ngưng tụ tại trước người, chính là Tam Phân Quy Nguyên Khí dung hợp quyền, chưởng, cước tam tuyệt! "Ông!" Hùng Bá hai tay đẩy một cái, viên cầu màu trắng mười trượng cuồn cuộn, nhấc lên sóng to gió lớn, hướng Yến Nam Thiên nghiền ép mà đi! "Thần Kiếm Quyết!" Yến Nam Thiên ánh mắt ngưng trọng, cảm thấy áp lực trước đó chưa từng có, sử xuất một kiếm mạnh nhất của hắn!

Kiếm này tung hoành khai hạp, cương cường uy mãnh, một đạo kiếm cương dài mấy chục mét lăng lệ, xé rách không khí lăng không chém xuống!

Khí tức phong mang kia, làm cho tất cả mọi người tim đập nhanh, có loại ảo giác chém đứt hết thảy! "Oanh!" Kiếm cương mấy chục mét rơi xuống, cùng Tam Phân Quy Nguyên Khí va chạm vào nhau!

Giờ khắc này, vạn chúng chú mục, tất cả mọi người nín hơi, thời khắc kích động lòng người nhất đã đến, cao trào đến rồi!

Chính là Trương Tam Nương cũng không khỏi có chút khẩn trương, so với Hùng Bá, nàng càng nghiêng về phía Yến Nam Thiên hoạch thắng! "Oanh oanh!" Kiếm cương cùng Tam Phân Quy Nguyên Khí giằng co một lát, ầm vang nổ tung, trong đó mấy đoàn thủy cầu toái liệt ầm vang đập vào ngực Yến Nam Thiên! "Phốc!" Yến Nam Thiên thân thể run lên, ngực phảng phất bị một thanh đại chùy hung hăng nện một cái, lực lượng kinh khủng chấn đoạn hắn không biết bao nhiêu cái xương sườn, khí huyết quay cuồng, một ngụm máu tươi phun ra, bay ngược ra ngoài! "Yến Nam Thiên bại!" "Quả nhiên, vẫn là Hùng Bang chủ lợi hại!" "Hùng Bang chủ uy vũ!" Thắng bại phân ra, toàn bộ Bích Ba Hồ sôi trào!

Rất nhiều võ giả kiến thức được sự cường đại của Hùng Bá đều

sinh ra một cỗ xúc động mãnh liệt muốn gia nhập Thiên Hạ Hội.

Thậm chí đã có rất nhiều người bắt đầu vuốt mông ngựa, a du phụng thừa, hô to gọi nhỏ. "Sát!" Hùng Bá khóe miệng khẽ nhếch, trong lòng đắc ý, cái hắn muốn chính là hiệu quả này.

Nhìn Yến Nam Thiên bị hắn trọng thương, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt thừa thắng truy kích này!

Thừa dịp ngươi bệnh đòi mạng ngươi!

Tam Phân Quy Nguyên Khí lần nữa ngưng tụ tại lòng bàn tay, một chiêu oanh ra, tuyệt sát Yến Nam Thiên. "Tê, đây là muốn giết Yến Nam Thiên!" "Lần này Yến Nam Thiên chết chắc!" "Bất quá sinh tử quyết đấu, cường giả sinh, kẻ yếu chết!" ...

Nhìn thấy một màn này, đám người đồng tử co rụt lại.

Có tiếc hận, có cười lạnh, có hả hê, có...

Nhưng tuyệt đại đa số người đều không có ý nghĩ xuất thủ cứu giúp, cho dù có, cũng không có thực lực kia!

Hơn nữa bọn hắn cũng không kịp cứu! "Bại!" Nhìn xem Tam Phân Quy Nguyên Khí đánh tới, Yến Nam Thiên sắc mặt bình tĩnh, hắn sớm đã đem sinh tử để ngoài càn khôn, chết thì có gì phải sợ.

Đối với việc này, hắn sớm có chuẩn bị tâm lý!

Người trong giang hồ phiêu, nào có không bị đao!

Hơn nữa hắn giờ phút này trọng thương, võ công tương đương với phế đi, căn bản ngăn không được một chiêu tuyệt sát của Hùng Bá!

Không muốn chết cũng không có cách nào! "Hống!" Thế nhưng, ngay tại lúc mọi người coi là Yến Nam Thiên chết chắc, một tiếng gào thét chấn điếc tai nhức óc vang lên, chỉ thấy Hỏa Kỳ Lân từ không

trung rơi xuống, cái vó đạp hỏa diễm một cước giẫm xuống. "Phốc!" Tam Phân Quy Nguyên Khí đánh bại Yến Nam Thiên kia cứ như vậy giống như một cái bong bóng bị một cước đạp nổ, khí kình khủng bố tàn phá bừa bãi, càn quét tứ phương!

Nhưng vô luận là Hỏa Kỳ Lân hay là Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng trên lưng nó đều không chịu chút ảnh hưởng nào.

Những cương phong lăng lệ kia còn chưa tới gần Diệp Đông Hoàng liền tiêu nhị vô hình, tiêu tán không còn. "Tê!" "Tê!" "Tê!" ...

Từng cái thanh âm hít vào khí lạnh vang lên, tất cả võ giả trừng to mắt, há to mồm, khó có thể tin nhìn một màn hãi nhiên kia.

Tam Phân Quy Nguyên Khí kinh khủng kia cư nhiên bị con dị thú kia tùy ý một cước cho đạp nổ?

Quả thực quá kinh khủng!

Quá mạnh! "Các hạ là ai?

Vì sao ngăn cản Bản tọa?" Hùng Bá trước đó đã nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, chỉ là tạm thời không có để ý tới, không nghĩ tới đối phương cư nhiên thật sự chạy đến phá hư chuyện tốt của hắn!

Hắn tuy rằng kiêng kị, nhưng cũng không thể để yếu đi khí thế! "Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng quan sát Hùng Bá, chỉ chỉ Yến Nam Thiên, hờ hững nói: "Người này, Trẫm bảo vệ!" "Hắn, Trẫm bảo lãnh rồi!" Giọng nói bình tĩnh tràn đầy bá khí vô tận cùng sự bá đạo, phảng phất như lời hắn nói chính là trời, là đất, là thánh chỉ, không dung cự tuyệt! "Các hạ khẩu khí thật lớn, thật sự cho rằng mình là chí tôn, thiên hạ vô địch sao?" Hùng Bá trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt, khóe miệng cười lạnh, trong lúc nói chuyện còn không quên kéo cừu hận cho Diệp Đông Hoàng!

Đối với những thứ này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không sợ!

Hắn dám tự xưng Trẫm, liền có sự tự tin không sợ hãi người trong thiên hạ.

Hắn cũng không hề che giấu hùng tâm tráng chí muốn làm chí tôn của mình! "Trẫm xuất một kiếm, tiếp được thì sống, không tiếp được thì chết!" Diệp Đông Hoàng lười cùng Hùng Bá nói nhảm, từ từ rút ra Hiên Viên Kiếm đang treo trên lưng Hỏa Kỳ Lân, hắn có lòng tin một kiếm chém giết Hùng Bá.

Có thể nói Hùng Bá ngoại trừ cái chết, không còn lựa chọn nào khác!

Chương 297

"Tốt tốt tốt, Bản tọa đảo muốn nhìn xem ngươi làm thế nào một kiếm chém ta!" Hùng Bá giận quá hóa cười, hắn chưa từng bị người khác coi thường như thế!

Hắn thừa nhận thực lực Diệp Đông Hoàng có khả năng mạnh hơn hắn, nhưng muốn một kiếm giết hắn, quả thực là kẻ ngốc nằm mơ, si tâm vọng tưởng! "Lại đánh nhau rồi!" "Hôm nay chuyến đi này thật không uổng công!" "Không biết Diệp Đông Hoàng là thực sự có bản lĩnh hay là đang phô trương?" "Đừng đến lúc đó phô trương không thành ngược lại bị đánh tơi bời!" .....

Bích Ba Hồ bởi vì Yến Nam Thiên chiến bại mà không khí có phần lạc mịch nay lại lần nữa đón nhận cao trào chưa từng có, từng võ giả kích động không thôi, sắc mặt trướng hồng.

Tất cả mọi người đều cảm giác tâm tình bành trướng, nhiệt huyết sôi trào, muốn nhìn một chút Diệp Đông Hoàng vừa ra trận đã ngưu bức như vậy là thực sự lợi hại hay chỉ là làm màu!

Nếu là không có bản lĩnh, đó chính là kẻ ngu ngốc! "Diệp Đông Hoàng sao?

Cái tên thật bá khí, chỉ là không biết thực lực có xứng đáng với khẩu khí cuồng vọng kia hay không?" Trương Tam Nương đôi mắt đẹp sáng lên, ánh mắt nóng rực, nàng đối với Diệp Đông Hoàng thực sự phi thường tò mò, đang muốn tìm cơ hội thử một chút, không ngờ nhanh như vậy đã có cơ hội kiến thức rồi! "Diệp Đông Hoàng sao?" Quỷ Kiến Sầu Tư Mã Trường Phong cầm Long Hồn Đao khẽ run, đây là điềm báo khi gặp được cường địch.

Hắn biết võ công hiện tại của hắn tối đa chỉ sánh ngang với Yến

Nam Thiên, Hùng Bá, mười phần thì có tám chín phần không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng.

Nhưng hắn không hề sợ hãi!

Cường giả, nên dũng cảm tiến tới! "Tam Phân Quy Nguyên Khí!" Đối mặt Diệp Đông Hoàng, Hùng Bá không dám có chút chủ quan nào, toàn thân công lực bạo phát, một cái hộ tráo trong suốt màu trắng khổng lồ bao phủ chu thân, ba trăm sáu mươi độ không góc chết!

Khí tức khủng bố tại Bích Ba Hồ dấy lên sóng to gió lớn, vô số võ giả hãi nhiên. "Trời đất, Hùng Bá vừa rồi cư nhiên còn bảo lưu thực lực!" "Đây là khí tức của Thiên Cảnh cường giả!" "Hùng Bá cư nhiên đã đạt tới Thiên Cảnh rồi!" "Không thể ngờ lúc sinh thời, cư nhiên có thể nhìn thấy tuyệt thế chi chiến của Thiên Cảnh cường giả!" .....

Hùng Bá bạo phát tiểu vũ trụ, phảng phất như một quả bom ném vào trong hồ nước bình tĩnh, dấy lên sóng to gió lớn.

Trước đó Hùng Bá và Yến Nam Thiên hai người tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là tu vi Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong, như hôm nay đại đa số bá chủ trong thiên hạ ngoài mặt đều là tu vi này!

Thiên Cảnh cường giả, cơ bản là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi!

Còn về Thần Cảnh cường giả, đó là truyền thuyết, vô số võ giả cả một đời cũng không gặp được một lần! "Quả nhiên, hắn là Thiên Cảnh cường giả!" Yến Nam Thiên ôm ngực đứng trên mặt nước Bích Ba Hồ, trước đó hắn liền mơ hồ có sở sai trắc, xem ra hắn bại không oan.

Chênh lệch tuyệt đối trên tu vi, không phải dễ dàng bù đắp như vậy!

Nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt hắn phức tạp, hắn điều không

muốn nhất chính là nợ ân tình người khác, bây giờ lại là nợ Diệp Đông Hoàng một cái mạng!

Ân tình này nợ lớn rồi! "Tam Phân Quy Nguyên Khí?" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười một tiếng, Tam Phân Quy Nguyên Khí của Hùng Bá giờ phút này đối với hắn mà nói hoàn toàn không có chút uy hiếp nào, thực sự quá yếu!

Hắn đều lười dùng chiêu thức gì!

Hiên Viên Kiếm nhấc lên, hắn cứ như vậy đại mã kim đao ngồi trên lưng Hỏa Kỳ Lân, thuận tay nhẹ nhàng chém một cái! "Trời ạ, cái này cũng quá khinh địch rồi?" "Thật sự là quá cuồng vọng!" "Hùng Bá bây giờ cũng là Thiên Cảnh cường giả, cùng hắn một cái cấp độ, hắn cư nhiên không đứng dậy, cứ như vậy tùy tiện chém một kiếm?" "Lập tức hắn sẽ biết thế nào gọi là bị vả mặt!" .....

Nhìn thấy cử động của Diệp Đông Hoàng, vô số võ giả trong lòng chửi ầm lên, cảm giác Diệp Đông Hoàng thực sự cuồng vọng đến không biên giới rồi!

Kỳ thực bọn hắn đâu biết, Diệp Đông Hoàng có Thần Cảnh thực lực, dùng tới Hiên Viên Kiếm tùy tiện chém một cái, cũng không phải Hùng Bá có thể ngăn cản!

Đã là giết gà dùng dao mổ trâu rồi!

Xoạt!

Theo Diệp Đông Hoàng một kiếm chém xuống, tất cả mọi người tâm thần ngưng tụ, trong chốc lát, mọi nghi ngờ trong lòng bọn hắn biến mất không còn tăm tích, chỉ còn lại rùng mình, sợ hãi vô biên!

Bọn hắn cảm giác mình tựa như con kiến hôi dưới một thanh thiên kiếm, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị chém đến tro bụi cũng không còn.

Mà một kiếm của Diệp Đông Hoàng còn chưa rơi xuống, Bích Ba

Hồ đã chịu không nổi kiếm khí của hắn, Bích Ba Hồ sâu mười trượng bị tách ra, liên miên mấy ngàn mét!

Phảng phất khai mở một con rãnh sâu, chấn động tâm phách! "Hít!" Tất cả mọi người rung động, đều kinh hãi đến há hốc mồm, đây là nhân lực có thể đạt tới sao?

Vừa rồi đại chiến giữa Hùng Bá và Yến Nam Thiên dấy lên gợn sóng so với một màn hiện tại, quả thực là gặp sư phụ.

Quả thực không phải người! "Đây chính là thực lực của hắn sao?" "Quả nhiên, đó không phải cuồng vọng, mà là thực sự có bản lĩnh!" Trương Tam Nương trong mắt dị thải liên liên, nhìn qua cái thế anh tư của Diệp Đông Hoàng khi tùy tiện vung ra một kiếm, đôi chân dài trắng nõn kẹp chặt bụng ngựa, lần đầu tiên có loại cảm giác thình thịch động tâm, tâm tình bành trướng! "Làm sao có thể mạnh như vậy?" Trực diện một kiếm của Diệp Đông Hoàng, Hùng Bá kinh hãi muốn chết, một kiếm của Diệp Đông Hoàng còn chưa rơi xuống, Tam Phân Quy Nguyên Khí của hắn liền ẩn ẩn có xu thế nứt ra!

Nếu là đối phương một kiếm rơi xuống, hắn há không phải trong nháy mắt tro bụi cũng không còn? "Không!" Hùng Bá trong lòng gầm thét, hắn không cam lòng, hoành đồ bá nghiệp của hắn mới vừa mới bắt đầu, hắn mới tìm được Phong Vân, hắn sẽ không chết!

Hắn không thể chết!

Nê Bồ Tát nói qua: Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân biến hóa long! (Kim lân há là vật trong ao, một khi gặp gỡ Phong Vân sẽ hóa rồng).

Hắn làm sao có thể chết?

Hắn sẽ không chết!

Bá nghiệp của hắn còn chưa thành!

Hắn không biết, kỳ thực phía sau còn có một câu: Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, nhất ngộ Đông Hoàng vạn sự không!

Bành!

Lúc này, hộ tráo Tam Phân Quy Nguyên Khí của hắn không ngăn được thế kiếm khí áp xuống của Diệp Đông Hoàng, trực tiếp bạo liệt, kiếm khí màu vàng dài mấy chục trượng uyển như sự thẩm phán của trời cao, bổ xuống ngay đầu!

Khí tức lăng lệ phảng phất có thể xé rách thân thể hắn! "Không!" Hùng Bá mắt đỏ thông, khóe mắt muốn nứt, thanh âm thê lương không cam lòng vang vọng toàn bộ Bích Ba Hồ, hồi đáng tại trong lòng tất cả võ giả.

Giờ khắc này, Bích Ba Hồ một mảnh tử tịch, tất cả mọi người đồng cảm, một đời kiêu hùng cứ như vậy lạc mạc, thi cốt vô tồn!

Thế giới cá lớn nuốt cá bé chính là tàn khốc như thế!

Vừa rồi ý khí phong phát, chưởng khống vận mệnh Yến Nam Thiên, giờ phút này vận mệnh của hắn lại bị người khác nắm trong tay!

Thật sự là phong vân quỷ quyệt, biến hóa vô thường! "Tiểu tử này thực lực tăng trưởng thật nhanh!" "Trước đó bất quá bộ dáng Thiên Cảnh trung kỳ, lúc này mới mấy tháng không gặp, không chỉ thương thế khôi phục, thu phục Hỏa Kỳ Lân, tu vi còn đạt tới Thiên Cảnh viên mãn!" Nơi xa trong hư không, một khuôn mặt lớn mang theo mặt nạ băng điêu uyển như thần linh ngưng tụ tại ức vạn dặm trên không, quan sát thiên hạ, đôi mắt u thúy nhìn qua Diệp Đông Hoàng, hiếm thấy lộ ra một vòng rung động và kinh kỳ. "Yêu, tử tôn không biết đời thứ bao nhiêu của ta cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, vừa vặn giúp bản tọa thử một chút thực lực tiểu tử này!" Khuôn mặt băng điêu khổng lồ mang theo một vòng sắc thái đầy hứng thú, uyển như thần

linh du hí nhân gian, lẩm bẩm tự nói. "Bi thống mạc danh!" Ngay tại lúc tất cả mọi người đều cho rằng Hùng Bá muốn hôi phi yên diệt, kiêu hùng mạt lộ, một cỗ ý cảnh ẩn chứa bi thống cùng mạc danh bao phủ mà đến!

Nương theo một đạo kiếm khí kinh thiên từ hư không lao ra, xé rách không khí, mang theo vô tận phong mang nghênh đón một kiếm tùy tiện chém ra của Diệp Đông Hoàng! "Vô Danh!" Nhìn xem một kiếm này, Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động!

Tên này còn thật sự là ăn no rỗi việc, cứ thích lo chuyện bao đồng!

Đầy máu kéo nhị hồ, tàn huyết khắp nơi lướt!

Thật sự cho rằng mình là chúa cứu thế?

Lúc đầy máu thì đi khắp nơi cứu vớt phản diện, mỹ danh rằng ngăn cản thiên hạ náo loạn, để bách tính miễn chịu nỗi khổ chiến loạn!

Lúc tàn huyết thì lại đi ra cứu vớt thiên hạ, cùng phản diện liều mạng, cũng là cứu vớt thiên hạ!

Thật không biết đầu óc hắn nghĩ như thế nào!

Giờ phút này chắc hẳn cũng là cảm thấy Diệp Đông Hoàng giết Hùng Bá, sẽ khiến cho Thiên Hạ Hội vô chủ, phân băng ly tích, bách tính ly nan, cho nên đến đây ngăn cản Diệp Đông Hoàng, muốn cứu Hùng Bá một mạng!

Oanh long!

Hai đạo kiếm khí kinh thiên va chạm trên không trung, Hùng Bá trực tiếp bị dư ba hất bay, phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào trong Bích Ba Hồ, biến mất không thấy gì nữa!

Đám người cũng bị kiếm khí tàn phá bừa bãi làm cho sứt đầu mẻ

trán, chật vật không chịu nổi!

Nhưng tất cả mọi người không có chút phẫn nộ nào, từng ánh mắt chấn phấn, bọn hắn tuy rằng không nhìn rõ tình huống cụ thể, nhưng cũng biết có tuyệt thế cường giả xuất thủ cứu được Hùng Bá!

Hôm nay Bích Ba Hồ một trận chiến này thật đúng là trầm bổng chập trùng, cao trào thay nhau nổi lên!

Hùng Bá và Yến Nam Thiên hai nhân vật chính ngày hôm nay đều trở thành kẻ làm nền!

Trong vạn chúng chú mục, chỉ thấy một nam nhân trung niên áo xanh xách theo Anh Hùng Kiếm chậm rãi đạp bộ mà đến, bộ phạt của hắn nhìn như chậm chạp, lại ẩn tàng huyền cơ, huyền diệu vô song.

Một bước đạp ra, liền là mấy chục mét, chuyển nhãn liền đi tới đối diện Diệp Đông Hoàng! "Là Võ Lâm Thần Thoại Vô Danh tiền bối!" "Cư nhiên là Vô Danh tiền bối, không phải nói Vô Danh tiền bối đã cưỡi hạc về tây rồi sao?" "Không thể ngờ Vô Danh tiền bối cư nhiên tái xuất giang hồ!" .....

Chương 298

Nhìn thấy nam tử áo xanh, toàn bộ Bích Ba Hồ vỡ tổ, Vô Danh tuy rằng đã giả chết ẩn lui, nhưng uy danh của hắn một điểm không giảm!

Dù sao cũng là nhân vật được xưng là Võ Lâm Thần Thoại, không phải hạng người như Hùng Bá có thể so sánh! "Không thể ngờ cư nhiên nhìn thấy Võ Lâm Thần Thoại Vô Danh tiền bối, không biết Diệp Đông Hoàng và hắn so sánh, thì như thế nào?" Trương Tam Nương đôi mắt đẹp tràn đầy hiếu kỳ, mong đợi, một trái tim đề tới cổ họng!

Không chỉ có nàng, tất cả mọi người đều hiếu kỳ, Vô Danh và Diệp Đông Hoàng ai mạnh ai yếu?

Nói không chừng bọn hắn hôm nay sẽ chứng kiến một cái truyền kỳ mới, tân Võ Lâm Thần Thoại!

Đây là vinh hạnh cùng tự hào bậc nào!

Bất quá, nội tâm bọn họ càng nghiêng về Vô Danh!

Dù sao, Diệp Đông Hoàng chỉ là vừa mới xuất hiện tại giang hồ, không có danh tiếng gì.

Mà Vô Danh sớm đã danh mãn giang hồ, được xưng là Võ Lâm Thần Thoại!

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng trước đó biểu hiện ra võ lực kinh thế, bọn hắn căn bản sẽ không đem Diệp Đông Hoàng và Vô Danh đánh đồng! "Cư nhiên là Vô Danh!" Kiếm Hùng ngồi tại sau lưng Diệp Đông Hoàng, nhìn Vô Danh, trong lòng khẩn trương lên, người có tên, cây có bóng, uy danh của Võ Lâm Thần Thoại cũng

không phải thổi phồng mà ra!

Diệp Đông Hoàng mặc dù cường đại, nhưng nàng trong lòng cũng không nắm chắc! "Vô Danh gặp qua tiểu hữu!" Vô Danh đạp không mà đến, đứng tại đối diện Diệp Đông Hoàng, khí độ bất phàm, có chút chắp tay, không kiêu ngạo không tự ti, không mang theo một tia khói lửa.

Trong lòng hắn đối với Diệp Đông Hoàng tử kỳ thực cũng rất hiếu kỳ.

Với tu vi của Diệp Đông Hoàng, hắn là sớm đã danh mãn thiên hạ, nhưng mà hắn trước đó lại chưa từng nghe nói qua!

Chẳng lẽ là gần đây mới xuất giang hồ? "Vì sao cản Trẫm?" Ánh mắt quan sát Vô Danh, Diệp Đông Hoàng thanh âm nhàn nhạt mang theo nồng đậm chất vấn, uyển như sóng to gió lớn ập đến, kinh đào vỗ bờ, nhiếp nhân tâm phách. "Nhìn dáng vẻ Diệp Đông Hoàng không chuẩn bị cho Vô Danh mặt mũi, mùi thuốc súng mười phần a!" Tất cả võ giả nín hơi, đại khí không dám thở, mắt không chớp nhìn qua thượng không! "Hùng Bá và tiểu hữu cũng không oan cừu, tiểu hữu lại cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?" Vô Danh hơi nhíu mày, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng phản ứng lớn như vậy, tiếp tục nói: "Thiên Hạ Hội của Hùng Bá chưởng khống một mảng lớn địa vực, một khi Hùng Bá thân chết, tất nhiên dẫn tới vô số tranh đấu, mang đến cho bách tính tai nạn vô biên, chắc hẳn tiểu hữu cũng không muốn nhìn thấy tai nạn như thế phát sinh?" "A a, ngươi thật đúng là bi thiên mẫn nhân a!" Diệp Đông Hoàng cười lạnh, thanh âm nhất chuyển, lạnh lùng nói: "Bây giờ quần hùng cát cứ, các thế lực tương hỗ tranh đấu, tử thương vô số, ngươi làm sao không đi ngăn cản?" "Muốn diệt trừ tận gốc, trừ phi thiên hạ nhất thống, đã ngươi bi thiên mẫn nhân như thế, chi bằng hiệu trung với Trẫm, dẹp yên thiên hạ, tảo trừ phân tranh, từ nay về sau bách tính liền có thể trải qua thời gian thái bình,

chẳng phải rất tốt sao?" Diệp Đông Hoàng cảm giác đầu óc Vô Danh có bệnh, trong nguyên kịch tình, giai đoạn trước Hùng Bá suýt chút nữa bị giết, Vô Danh chạy đi cứu Hùng Bá, lý do cùng vừa rồi đồng dạng.

Về sau, Hùng Bá thành đại Boss, sắp nhất thống thiên hạ, hắn lại chạy ra liều cái mạng già cùng Phong Vân xử lý Hùng Bá!

Hùng Bá vừa chết, thiên hạ lại lần nữa lâm vào đại loạn, phân tranh không nghỉ!

Thật không biết đầu óc hắn nghĩ như thế nào! "Trên thân tiểu hữu lệ khí quá nặng, thế gian danh lợi như phù vân, tiểu hữu võ công cái thế, siêu phàm thoát tục, cần gì phải chấp nhất, vô luận tiểu hữu đối với thế lực nào xuất thủ, tất nhiên sẽ dấy lên vô biên sát lục....." Vô Danh nghe vậy, mở miệng khuyên nhủ, hắn không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên dã tâm bừng bừng, muốn nhất thống thiên hạ.

Hắn trước đó không có nghe nói qua Diệp Đông Hoàng, cũng chính là nói Diệp Đông Hoàng hiện tại hào vô căn cơ, muốn tranh bá thiên hạ tự nhiên chỉ có thể đi cướp địa bàn của người khác.

Với thực lực Diệp Đông Hoàng, khẳng định có thể cướp được, nhưng tất nhiên sát lục không ít!

Một khi Diệp Đông Hoàng chưởng khống thế lực, khẳng định đại tứ khoách trương, đánh vỡ cân bằng, thiên hạ sẽ dấy lên mưa máu gió tanh! "Ta nhất định phải ngăn cản hắn!" Vô Danh trong lòng kiên định ý niệm! "Đạo bất đồng, bất tương vi mưu, nói nhảm cũng không cần nói nữa, xuất thủ đi, không phải vậy ngươi không có cơ hội đâu!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp cắt ngang lời Vô Danh, lạnh lùng nói. "Thật ngông cuồng a!" "Khi đối mặt Hùng Bá, hắn đích xác có tư bản để cuồng vọng, không nghĩ tới đối mặt Võ Lâm Thần Thoại Vô Danh cư nhiên còn cuồng như vậy!" "Thật sự là tìm chết!" Vô số võ giả

nghe vậy, trong lòng bất bình, nhưng cũng chỉ dám ở trong lòng mắng một mắng, còn chưa có gan làm trò trước mặt Diệp Đông Hoàng nói ra! "Thực lực của hắn thật sự cường đại như thế, đạt tới trình độ có thể coi nhẹ Vô Danh sao?" Tư Mã Trường Phong nhìn qua Diệp Đông Hoàng, mắt lộ ra tư sắc, chính là sư phụ hắn Thần Nguyệt Giáo giáo chủ Bán Thiên Nguyệt đối mặt Vô Danh, cũng không dám nói lời nói lớn như thế! "Diệp Đông Hoàng, hi vọng ngươi đừng làm cho ta thất vọng!" Trương Tam Nương đôi mắt đẹp doanh doanh, thật vất vả mới gặp được một nam nhân làm cho nàng thình thịch động tâm, nàng cũng không muốn đối phương là một kẻ cuồng vọng tự đại, một tên mãng phu không biết mùi đời. "Đã như vậy, vậy liền đắc tội!" Vô Danh chắp tay, khí tức đạm nhiên vô vi trên người bỗng nhiên biến đổi, phảng phất một thanh lợi kiếm xuất vỏ, kiếm khí trùng tiêu, khí quán trường hà.

Thương!

Sau một khắc, Anh Hùng Kiếm xuất vỏ, trán phóng một đạo quang mang chói mắt, kiếm khí tung hoành, kiếm của anh hùng, anh hùng trong kiếm!

Ông ông!

Vô số võ giả, bảo kiếm trong tay run rẩy, phảng phất gặp được vương giả trong kiếm, muốn triều bái, thần phục. "Kiếm khí thật mạnh!" "Thanh kia chính là Anh Hùng Kiếm, nghe đồn là một thanh tuyệt thế thần binh chính khí lẫm nhiên, hạo khí trường tồn!" "Không hổ là Võ Lâm Thần Thoại, còn chưa xuất thủ, vẻn vẹn khí tức liền dẫn động thiên hạ vạn kiếm, một khi xuất thủ, tất nhiên thạch phá thiên kinh, ai người có thể cản!" .....

Từng cái võ giả ánh mắt chấn phấn, đây chính là Võ Lâm Thần Thoại, bình thường đừng nói nhìn đối phương xuất thủ, chính là bóng

người đều nhìn không thấy!

Hôm nay một trận chiến này, đủ để cho bọn hắn chém gió cả một đời! "Thật là một thanh Anh Hùng Kiếm!" Kiếm Hùng hai mắt tỏa sáng, Anh Hùng Kiếm là thần binh nổi danh trong thiên hạ, nàng nghe tiếng đã lâu, bất quá vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Đối với một vị Chú Kiếm Sư mà nói, đối với bảo kiếm đều có loại yêu thích mạc danh!

Đương nhiên, Kiếm Hùng cũng không phải là Chú Kiếm Sư cuồng nhiệt, tuy rằng có hứng thú, nhưng hứng thú cũng không phải rất lớn! "Đợi chút nữa Trẫm lấy tới tặng cho nàng, Anh Hùng Kiếm và nàng vừa khéo xứng đôi!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng.

Đối với Vô Danh, hắn căn bản không để ở trong lòng. "Thật cuồng vọng!" "Hắn thật sự cho rằng chính mình vô địch rồi!" "Một kiếm chém chết hắn!" .....

Thanh âm của Diệp Đông Hoàng không có che giấu, võ giả tại tràng thực lực không yếu, rất nhiều đều nghe được, trong lòng lập tức dâng lên lửa giận vô biên.

Võ Lâm Thần Thoại Vô Danh đều không được để vào mắt, vậy bọn hắn lại tính là cái gì? "Tim ta tan nát rồi!" "Nếu là câu nói này nói với ta, người ta chính là bây giờ chết cũng đáng!" "Ô ô, thật hâm mộ!" Tương đối với vô số nam tính võ giả phẫn nộ, vô số nữ tính võ giả hai mắt bốc lên ánh sao, nhìn qua Kiếm Hùng, tràn đầy hâm mộ ghen ghét.

Chỉ là một ánh mắt, liền muốn đem Anh Hùng Kiếm từ trong tay Vô Danh đoạt tới đem tặng, đây là khí khái bậc nào, tình nghĩa bậc nào?

Nếu là có một nam nhân nguyện ý vì các nàng như vậy, chính là chết cũng đáng! "Đây chính là gọi thiết huyết nhu tình sao?" Trương

Tam Nương nhìn qua Kiếm Hùng, trong lòng dâng lên một cỗ hâm mộ ghen ghét mạc danh.

Phải biết dùng tài mạo võ công của nàng, xưa nay đều là đối tượng để vô số nữ nhân trong thiên hạ hâm mộ ghen ghét.

Không nghĩ tới nàng cũng có một ngày hâm mộ nữ nhân khác. "Diệp đại ca!" Kiếm Hùng mâu quang khẽ run, trong lòng ngọt ngào, đầy sự cảm động.

Nếu không phải giờ phút này quyết chiến sắp đến, lại là vạn chúng chú mục, nàng đều hận không thể nhào vào trong ngực Diệp Đông Hoàng! "Cuồng vọng!" Vô Danh tâm cảnh cường đại, vốn nên hỉ nộ không hiện ra sắc mặt, nhưng mà giờ phút này nghe được Diệp Đông Hoàng muốn cầm Anh Hùng Kiếm của hắn tặng nữ nhân, lấy lòng đối phương, trong lòng nhịn không được nộ ý thăng đằng.

Thật sự là khinh người quá đáng! "Danh Bất Hư Truyền!" Giờ khắc này, Vô Danh cũng không còn khách khí, suất tiên xuất thủ!

Hắn biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, cho nên vừa ra tay chính là một chiêu mạnh nhất của hắn, Mạc Danh Kiếm Pháp đệ bát thức —— Danh Bất Hư Truyền!

Năm đó, tại Kiếm Tông, hắn chính là dùng chiêu này đánh bại Phá Quân, tại trên mặt Phá Quân lưu lại một đạo vết sẹo.

Vạn ngàn kiếm khí gia trì một thân, Anh Hùng Kiếm phát ra một tiếng khẽ kêu vui sướng, nó đã rất lâu chưa từng xuất vỏ!

Kiếm khí cuồn cuộn, hóa thành một dòng sông kiếm khí dài, giết về phía Diệp Đông Hoàng!

Kiếm khí lăng lệ phảng phất gió lạnh ngày đông, băng lãnh thấu xương, quét qua vô số võ giả tại Bích Ba Hồ, đám người toàn thân rùng mình, tim đập nhanh!

Giờ phút này Vô Danh phảng phất trở thành hóa thân của kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang, đường đường hoàng hoàng, trảm thiên phá địa! "Một kiếm thật khủng bố, Diệp Đông Hoàng chết chắc!" "Không hổ là Võ Lâm Thần Thoại, vừa ra tay liền bất phàm!" "Đây chính là Mạc Danh Kiếm Pháp trong truyền thuyết đi!

Thật sự là lợi hại!" Đám người chỉ nhìn thấy một đạo kiếm quang phảng phất lưu tinh vạch phá chân trời, nhưng cỗ phong mang và tốc độ kia hoàn toàn không phải Yến Nam Thiên và Hùng Bá có thể so sánh.

So với một kiếm trước đó của Diệp Đông Hoàng còn cường đại hơn!

Tất cả mọi người con mắt đau nhói, lại như cũ nhìn chằm chằm thượng không, không muốn bỏ qua một tia một hào! "Hồng Trần Diệu Thế!" Đối mặt một kích hàm nộ của Vô Danh, Diệp Đông Hoàng không hoảng hốt, Hiên Viên Kiếm nhấc lên, một kiếm chém ra, thiên địa thất sắc, vạn vật ảm đạm.

Tất cả võ giả, bao quát Vô Danh, Yến Nam Thiên, Tư Mã Trường Phong cùng các cường giả khác đều vì đó mà thất thần, dưới một kiếm này, bọn hắn phảng phất đọa nhập vạn trượng hồng trần.

Ở nơi đó, bọn hắn tìm được hết thảy những gì bọn hắn muốn, đền bù tiếc nuối trong lòng, thực hiện dã vọng của chính mình.....

Rất nhiều võ giả tâm chí kiên nghị, cảm giác không đúng, nhưng lại không cách nào thoát khỏi!

Hồng Trần Diệu Thế, quang diệu thế gian!

Kiếm quang uyển như lưu tinh, lóe lên một cái rồi biến mất!

Hết thảy trong thiên địa khôi phục như lúc ban đầu, phảng phất cái gì cũng chưa từng phát sinh, đám người đại mộng mới tỉnh, lưng cũng

đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, mồ hôi lạnh ròng ròng, sống lưng phát lạnh! "Hít, quá kinh khủng, vừa rồi hoàn toàn mất đi ý thức!" "Nếu là ra tay đối với chúng ta, chỉ có thể mặc người chém giết!" "Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" "Đây không phải là một kiếm của phàm nhân, đây là sự dụ hoặc của ma quỷ, sự triệu hoán của tử thần!" Vô số võ giả còn hãi nhiên, nhìn qua Diệp Đông Hoàng ở trên không trung, kinh hãi muốn chết, can đảm câu liệt, tràn đầy kính sợ và sợ hãi! "Một kiếm này gọi là gì?" Vô Danh đứng tại ba thước trước mặt Diệp Đông Hoàng, trên mặt còn mang theo một vòng ôn nhu chưa từng tán đi.

Vừa rồi hắn ở trong Hồng Trần Diệu Thế nhìn thấy người vợ đã chết của hắn!

Chương 299

Mặc dù biết là giả, nhưng hắn lại cam chi như di!

Hắn cũng biết, cho dù hắn liều mạng giãy dụa, cũng không đỡ được một kiếm của Diệp Đông Hoàng!

Từ một kiếm kia của Diệp Đông Hoàng, hắn đã biết, bọn hắn không phải đối thủ cùng một cấp độ!

Đó là sức mạnh trong truyền thuyết!

Thần Cảnh!

Hắn hiện tại còn kém quá xa! "Ai thắng rồi?" Nhìn thấy Vô Danh, tất cả mọi người trong lòng nghi hoặc, vừa rồi không phải còn kiếm bạt nỗ trương sao, làm sao bây giờ không đánh?

Chẳng lẽ phân ra thắng bại rồi? "Hồng Trần Diệu Thế!" Diệp Đông Hoàng nhìn Vô Danh, nói ra. "Tốt một cái Hồng Trần Diệu Thế!" Vô Danh cười to một tiếng, trên cổ bỗng dưng nổi lên một đạo vết máu, sau đó khí tức tiêu tán, từ không trung kính trực rơi xuống!

Khí tuyệt bỏ mình! "Hít!" Giờ khắc này, tất cả mọi người chấn kinh!

Một kiếm!

Vẻn vẹn một kiếm!

Võ Lâm Thần Thoại phá rồi, không còn tồn tại nữa!

Một cái thần thoại mới đản sinh rồi!

Hưu!

Diệp Đông Hoàng cách không một trảo, Anh Hùng Kiếm liên đồng vỏ kiếm bị chộp vào trong tay, mâu quang u thúy của hắn, tự có dị

tượng tinh thần huyễn diệt, vũ trụ sụp đổ hiển hóa! "Mạc Danh Kiếm Quyết, Mạc Danh Kiếm Pháp, Nhất Kiếm Thành Danh, Mạc Danh Kỳ Diệu, Danh Động Nhất Thời, Bi Thống Mạc Danh....." Từng đoạn tin tức ký ức tại trong đầu Diệp Đông Hoàng lưu chuyển, chính là ký ức hắn đạt được khi thi triển Vạn Đạo Đế Mâu nhiếp thủ linh hồn toái phiến của Vô Danh! "Được xưng là Võ Lâm Thần Thoại Vô Danh cứ như vậy chết rồi?

Thần thoại phá diệt rồi!" "Đây chớ không phải là một cái Vô Danh giả?

Một kiếm liền bị xử lý rồi?" "Diệp Đông Hoàng này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Mặc kệ như thế nào, như hôm nay nhất cử thành danh thiên hạ biết!" "Thật sự là không hót thì thôi, một tiếng hót lên làm kinh người!" .....

Tất cả võ giả trong lòng ngũ vị tạp trần, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng ánh mắt trong kính sợ mang theo một vòng cuồng nhiệt và hâm mộ!

Cường giả, mặc kệ ở nơi nào, đều là được người tôn kính sùng bái nhất! "Tặng nàng đó!" Diệp Đông Hoàng giơ lên Anh Hùng Kiếm đưa tới trước mặt Kiếm Hùng, toàn bộ Bích Ba Hồ lập tức vang lên vô số thanh âm tim tan nát, từng đôi ánh mắt hâm mộ ghen ghét hận ném tới.

Kiếm Hùng ánh mắt thẹn thùng mang theo ngọt ngào, cũng không khách khí, nàng biết Diệp Đông Hoàng không thiếu bảo kiếm, bản thân Đông Hoàng Kiếm cũng là một thanh thần binh, không yếu hơn so với các bảo kiếm khác!

Trước đó tại Lăng Vân Quật lại đạt được một thanh Hiên Viên Kiếm, đồng dạng là tuyệt thế thần binh! "Cảm ơn!" Kiếm Hùng tiếp

nhận Anh Hùng Kiếm, ôm vào trong ngực, phảng phất không phải một thanh kiếm, mà như là người trong lòng vậy. "Thật là khí phách thật lớn, Anh Hùng Kiếm đều nói tặng là tặng!" Trương Tam Nương đôi mắt đẹp tràn đầy kinh thán và hiếu kỳ, mang theo một vòng hâm mộ.

Đạp đạp!

Bích Ba Hồ thượng không, Hỏa Kỳ Lân dưới sự ra hiệu của Diệp Đông Hoàng bước về phía trước mấy bước, đi vào trước mặt Yến Nam Thiên. "Đa tạ tiền bối ân cứu mạng!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng tới, Yến Nam Thiên túc nhiên cúi đầu.

Bây giờ võ công của hắn coi như là phế đi hơn phân nửa, bị thương khá nặng, cũng không biết nên hoàn trả ân cứu mạng của Diệp Đông Hoàng như thế nào, chỉ có thể tạm thời ghi ở trong lòng! "Ngươi tu luyện chính là Giá Y Thần Công a?" Diệp Đông Hoàng vung tay lên, lục quang nồng đậm tràn đầy sinh cơ bao phủ Yến Nam Thiên, hỏi. "Không sai, không biết tiền bối có gì phân phó?" Yến Nam Thiên chắp tay, hắn tu luyện võ công tuy không nói mọi người đều biết, nhưng muốn nghe ngóng vẫn là nghe ngóng được. "Võ đạo thiền tông, Giá Y Thần Công, thế nhân chỉ biết Giá Y Thần Công lấy chính là ý 'vì người khác làm áo cưới', tuyệt đối không thể luyện!

Bởi vì luyện thành về sau nhất định phải đem công lực chuyển chú cho người khác, nếu không muốn ngày đêm chịu sự giày vò của nó!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, thanh âm nhàn nhạt lập tức hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, từng cái vểnh tai, đối với danh đầu của Giá Y Thần Công, bọn hắn đa số nghe qua, nhưng cụ thể như thế nào lại không biết. "Tiền bối nói không sai, trước đó ta đã đem Giá Y Thần Công luyện chí đại thành, nhưng chân khí của nó quá mức cương mãnh bá đạo, ta cũng là toàn bằng ý chí kiên trì!" Yến Nam Thiên gật gật đầu, nếu không phải ý chí hắn kiên định, sớm đã kiên trì không nổi

tẩu hỏa nhập ma rồi! "Không thể ngờ lời đồn về Giá Y Thần Công cư nhiên là thật, thật sự là muốn vì người khác làm áo cưới?

Vậy còn luyện làm cái rắm gì!" "Người sáng tạo ra Giá Y Thần Công này chẳng lẽ không phải vì chính mình sáng tạo, mà là vì để cho người khác tu luyện, sau đó đoạt lấy công lực của người khác?" .....

Lời nói của Diệp Đông Hoàng và Yến Nam Thiên truyền vào tai đám người, không ít người âm thầm sai trắc, vang lên trận trận nghị luận!

Bọn hắn đều nghe qua lời đồn về Giá Y Thần Công, vốn cho rằng chỉ là nghe sai đồn bậy, nếu không ai sẽ đi tu luyện?

Như hôm nay nghe thấy, không nghĩ tới là thật! "Võ đạo thiền tông, Giá Y Thần Công, uy danh như thế, ngươi đã tu luyện, chắc hẳn cũng minh bạch, Giá Y Thần Công này không phải là bàng môn tả đạo gì, mà là một môn tuyệt thế nội công!" Diệp Đông Hoàng nhìn Yến Nam Thiên, giờ phút này người sau còn chưa lĩnh ngộ chân ý trong đó, hắn cũng không ngại chỉ điểm Yến Nam Thiên một phen: "Giá Y Thần Công ẩn chứa uy của thiên lôi địa hỏa, hoành tảo thiên quân, trong truyền thuyết chỉ cần luyện thành môn công pháp này liền có thể thiên hạ vô địch, thuyết pháp này mặc dù khoa trương, nhưng cũng nói rõ chỗ lợi hại của nó!" "Tiền bối nói cực phải, ta tin tưởng Giá Y Thần Công tuyệt không phải ý 'vì người khác làm áo cưới', chỉ là vãn bối ngu độn, còn chưa lĩnh ngộ tinh túy của nó!" Yến Nam Thiên không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng đối với Giá Y Thần Công cũng hiểu rõ rất sâu, trong lòng kinh thán.

Lần này võ công phế bỏ hơn phân nửa, hắn mơ hồ bắt được cái gì, lại giống như cái gì cũng không bắt được.

Hắn có loại cảm giác mãnh liệt, chỉ cần hắn bắt được điểm kia, liền có thể chân chính lĩnh ngộ tinh túy của Giá Y Thần Công, tu luyện

tới cảnh giới cao hơn! "Giá Y Thần Công còn có chân ý khác?" "Thật hay giả, Giá Y Thần Công thật sự lợi hại như thế?" "Chẳng lẽ Diệp Đông Hoàng biết chút gì đó?" Đám người vểnh tai, như có điều suy nghĩ. "Ngươi lần này chiến bại, chưa hẳn không phải là một chuyện tốt, chính cái gọi là họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục, phá rồi lại lập, mới có thể tiến thêm một bước!" Diệp Đông Hoàng nói ra. "Còn xin tiền bối chỉ điểm!" Yến Nam Thiên chắp tay cúi đầu, hắn hiện tại đối với Giá Y Thần Công có loại cảm giác như đúng mà như sai, loại cảm giác đó tựa như một con mèo đang cào vào trong tim, làm cho người ta khó chịu.

Kỳ thực chỉ cần cho hắn một đoạn thời gian, hắn cũng có thể lĩnh ngộ ảo diệu trong đó. "Giá Y Thần Công loại công phu này bởi vì quá mức mãnh liệt, luyện đến sáu bảy thành, liền muốn đem công lực luyện thành toàn bộ hủy đi, sau đó lại từ đầu luyện lại." Diệp Đông Hoàng nói ra. "Ta khá, đây là võ công gì, luyện đến sáu bảy thành liền muốn hủy đi từ đầu luyện lại?" Từng cái võ giả kinh hô, trợn mắt hốc mồm.

Ai nguyện ý đem võ công tân tân khổ khổ luyện thành hủy đi?

Loại võ công này ai nguyện ý luyện? "Giá Y Thần Công ngụ ý chính là để cho người ta hiểu được lấy và bỏ (xá đắc), loại công lực này vốn chính là chuẩn bị luyện thành sau đó lại hủy đi, chính cái gọi là 'dục dụng kỳ lợi, tiên tỏa kỳ phong' (muốn dùng cái lợi hại của nó, trước tiên phải mài đi mũi nhọn) chính là đạo lý này." "Giá Y Thần Công trải qua lần thất bại này, lại luyện thành về sau, phong mang của chân khí đã bị mài đi, nhưng uy lực lại không hề giảm!" "Người luyện tương đương với đã đem loại công phu này luyện qua hai lần, đối với tính năng của loại chân khí này, tự nhiên nắm rõ ràng hơn, không chỉ có thể đem nó phát huy uy lực lớn nhất, mà lại có thể thu phát tùy tâm, vận dụng như ý!" "Thần công này đã xưng là Thiền Tông trong võ

đạo, tự nhiên cũng lấy đốn ngộ làm trọng, mà cái đốn ngộ này lại bị đa số người trong thế gian xuyên tạc thành thần công luyện đến là muốn lưu cho người khác hưởng dụng." "Kỳ thực chỉ có người đại trí đại tuệ, mới có thể sáng lập ra một loại võ công độc thụ nhất cách như vậy, loại công phu này nếu thật sự chỉ có thể vì người làm áo cưới, hắn lại vì sao muốn khổ tâm sáng tạo ra nó?" "Kỳ thực bản ý của 'Giá Y' (Áo cưới) là lúc nữ nhân đẹp nhất chẳng qua là khi xuất giá, con gái khoác áo cưới, giờ phút này trừ bỏ áo cũ mà mặc áo mới, giống như tái thế làm người, xá đắc xá đắc, có bỏ mới có được, đây chính là Thiền Tông đốn ngộ." "Giá Y Thần Công ngụ ý chính là để cho người ta hiểu được lấy bỏ, pháp môn của nó là luyện thần công xong phế rồi lại tu, để thân thể dịch cân tẩy tủy, thoát thai hoán cốt." "Luyện thành về sau thể chất có Phục Ma Kim Thân, nội lực tinh thuần thuần chính, lực đạo hùng cường vô cùng, chân khí lôi điện phích lịch, nóng như liệt hỏa, thả vận công như ý tùy tâm, không gì có thể lay chuyển." Thanh âm Diệp Đông Hoàng phảng phất đại đạo thiền âm, từng cái âm phù tại trong tai tất cả võ giả nổ vang, cho dù võ giả không tu luyện Giá Y Thần Công cũng nghe được như si như say, trong lòng đốn ngộ, ích lợi vô cùng! "Giá Y Thần Công, Giá Y Thần Công, thì ra là thế!" Yến Nam Thiên vốn là phảng phất bắt được cái gì, giờ phút này bị Diệp Đông Hoàng nói toạc ra, rộng mở trong sáng, một thân nhẹ nhõm, tâm linh phảng phất đài gương được lau đi bụi trần, đạt được thuế biến, sáng tỏ trừng triệt, quang mang dập dờn!

Công lực tàn dư trong cơ thể hắn tán đi, từng tia từng tia Giá Y chân khí hoàn toàn mới ngưng tụ!

Những chân khí này uy lực càng mạnh, nhưng lại không có phong mang như vậy, đối với thân thể hắn không còn bất luận thương hại gì, càng sẽ không để hắn lại chịu nỗi khổ chân khí quá mạnh giày vò! "Hóa ra đây mới là tinh túy chân chính của Giá Y Thần Công!" Tư Mã

Trường Phong lấy lại tinh thần, hắn mặc dù không tu luyện Giá Y Thần Công, nhưng nghe Diệp Đông Hoàng một lời nói, đồng dạng thu hoạch rất nhiều.

Nhìn xem Yến Nam Thiên đại triệt đại ngộ, hắn biết một tuyệt thế kiếm khách sắp từ từ bay lên, quang mang vạn trượng!

Đương nhiên, mặc kệ chói mắt như thế nào, cũng tất sẽ bao phủ tại dưới quang huy của Diệp Đông Hoàng!

Hắn trong tay Long Hồn Đao nắm chặt, cho chính mình định ra một cái mục tiêu!

Tổng có một ngày, hắn nhất định phải đánh bại Diệp Đông Hoàng! "Chúa công thật sự là võ học uyên bác, trí tuệ phi phàm!" Ẩn tàng tại trong đám người Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương trong lòng cảm thán, càng thêm bội phục. "Đa tạ tiền bối giải hoặc, tiền bối ân đồng tái tạo, nếu có phân phó, tại hạ phó thang đạo hỏa, vạn tử bất từ!" Yến Nam Thiên từ trong đốn ngộ lấy lại tinh thần, khom người cúi đầu, trịnh trọng hứa hẹn. "Bây giờ thiên hạ, khói lửa nổi lên bốn phía, quần hùng tranh bá, dân chúng lầm than, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, bách tính đổi con cho nhau mà ăn, võ giả thị cường lăng nhược!" "Bản tọa chí tại dẹp yên thiên hạ, thực hiện nhất thống, khai sáng một cái vạn yến thanh sơn thế, để thiên hạ bách tính người người như rồng!" Diệp Đông Hoàng thanh âm leng keng, hào khí ngất trời, bá khí mười phần, hồi đáng tại Bích Ba Hồ thượng không, hồi đáng tại trong lòng tất cả võ giả.

Bọn hắn từ cách tự xưng của Diệp Đông Hoàng liền biết Diệp Đông Hoàng chí tại thiên hạ, nhưng Diệp Đông Hoàng giờ phút này nói trắng ra như thế, vẫn như cũ chấn động tâm phách, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào! "Khai sáng vạn yến thanh sơn thế, để thiên hạ bách tính người người như rồng!" Yến Nam Thiên tâm tình bành

trướng, bây giờ quần hùng cát cứ, võ giả tứ ý vọng vi, đặc biệt là hạng người như Thiên Hạ Hội, càng là không kiêng nể gì cả.

Những kẻ khác như Vô Song Thành, Tứ Phương Thành, Chí Tôn Minh các loại, cũng đều không sai biệt lắm, đáng tiếc một mình hắn lực lượng có hạn, giống lần này liền suýt chút nữa ngã trong tay Hùng Bá!

Diệp Đông Hoàng võ công cái thế, mặc dù không phải hiệp khách, nhưng tuyệt đối là một vị cái thế hùng chủ!

Hắn đối với cảm quan về Diệp Đông Hoàng so với Hùng Bá, Quan Ngự Thiên bọn người tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng thực lực càng mạnh, thiên hạ nhất thống cũng chưa hẳn không có khả năng!

Nghĩ tới đây, Yến Nam Thiên do dự một chút, ánh mắt lập tức hóa thành kiên định, bái nói: "Thuộc hạ Yến Nam Thiên bái kiến Chúa công!" Diệp Đông Hoàng đối với hắn có ân cứu mạng tái tạo, cái bánh vẽ Diệp Đông Hoàng đưa cho hắn cũng là điều trong lòng hắn suy nghĩ, hắn nguyện ý thử một chút!

Nếu ngày sau Diệp Đông Hoàng cùng những người khác đồng dạng, làm hại thiên hạ, hắn rời đi là được! "Tốt, đây là Vạn Đạo Kinh Trẫm tu luyện, dung hợp Giá Y Thần Công của ngươi, hiệu quả càng tốt!" Diệp Đông Hoàng hài lòng gật gật đầu, mục đích hắn tới nơi này chính là thu phục Yến Nam Thiên, như hôm nay coi như là đại công cáo thành! "Nếu là ngươi không ngại, Trẫm muốn nhìn một chút Giá Y Thần Công của ngươi!" Diệp Đông Hoàng bổ sung. "Đa tạ Chúa công, đây là Giá Y Thần Công thuộc hạ tu luyện!" Yến Nam Thiên tiếp nhận Vạn Đạo Kinh, tự nhiên sẽ không keo kiệt Giá Y Thần Công hắn tu luyện, đồng dạng lấy ra, trực tiếp tặng cho Diệp Đông Hoàng!

Chương 300

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước!" Diệp Đông Hoàng thu hạ Giá Y Thần Công, cũng không thích một mực bị người vây xem, cưỡi Hỏa Kỳ Lân rời đi Bích Ba Hồ, Yến Nam Thiên đi theo phía sau.

Trong đám người Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương vội vàng đi theo!

Theo Diệp Đông Hoàng rời đi, toàn bộ Bích Ba Hồ lập tức sôi trào! "Diệp Đông Hoàng!" Trương Tam Nương khóe miệng cười một tiếng, cưỡi Vân Quy Phong Tuyết Mã đồng dạng rời đi Bích Ba Hồ!

Tư Mã Trường Phong, Giang Phong bọn người cũng lần lượt rời đi, nhưng mà đại đa số người lại không đi, phảng phất đàn kiến vỡ tổ, hưng phấn không thôi! "Vô Danh thật sự là danh bất hư truyền, còn Võ Lâm Thần Thoại, chính là cái trò cười!" "Không sai, ta cảm giác Diệp Đông Hoàng đại nhân mới là chân chính Võ Lâm Thần Thoại, các ngươi nói gọi Kiếm Hoàng thế nào?" "Kiếm Hoàng, Kiếm Trung Chi Hoàng, cùng tên Diệp Đông Hoàng vừa khéo tương xứng, ta cảm thấy không tệ!" "Về sau Kiếm Hoàng chính là tân Võ Lâm Thần Thoại, ta muốn đi đầu quân Kiếm Hoàng, cùng một chỗ khai sáng vạn yến thanh sơn thế, thiên hạ người người như rồng!" "Tính ta một người!" "Ta cũng muốn đi đầu quân Kiếm Hoàng đại nhân!" "Còn có ta!" .....

Rất nhanh, Diệp Đông Hoàng bị đám người quan thượng danh hiệu Kiếm Hoàng!

Vô số võ giả gầm thét đầu quân Diệp Đông Hoàng, hướng phương hướng Diệp Đông Hoàng rời đi chen chúc mà tới! .....

Rất nhanh, tin tức Bích Ba Hồ nhất chiến như là cơn bão cấp

mười hai nhanh chóng quét sạch thiên hạ, chấn kinh thế nhân!

Hùng Bá Tam Phân Quy Nguyên Khí đại bại Yến Nam Thiên Thần Kiếm Quyết!

Diệp Đông Hoàng hoành không xuất thế, một kiếm trảm Vô Danh!

Hùng Bá vong ân, ném xuống Vô Danh, dưới đáy Bích Ba Hồ, lạc hoang mà chạy!

Võ đạo thiền tông, Giá Y Thần Công!

Thần thoại chung kết, Kiếm Hoàng vô địch!

Vạn yến thanh sơn thế, người người như rồng!

Mỗi một đầu tin tức, đều làm cho người ta rung động mạc danh, toàn thân run rẩy, rùng mình!

Mỗi một đầu tin tức, đều làm cho người ta tâm tình bành trướng, đãng khí hồi tràng, trầm bổng chập trùng!

Mỗi một đầu tin tức, đều giống như cuồng phong mưa rào, quét sạch võ lâm, long trời lở đất!

Giờ khắc này, bá chủ đạt được tin tức đều ngồi không yên!

Dã tâm của Diệp Đông Hoàng, sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, làm cho bọn hắn cảm thấy nồng đậm nguy cơ!

Thiên Hạ Hội Hùng Bá, Chí Tôn Minh Quan Ngự Thiên, Tứ Phương Thành Âu Dương Phi Ưng, Vô Song Thành Độc Cô Nhất Phương, Thần Nguyệt Giáo Bán Thiên Nguyệt, Hải Sa Cung Hách Liên Bá.....

Bọn hắn mỗi người trấn một phương, dã tâm bừng bừng, giờ phút này lại có một cái ý niệm cộng đồng, đó chính là: Diệp Đông Hoàng, nhất định phải chết!

Chú Kiếm Thành, đại điện Thành chủ. "Thành chủ, đây là tất cả tin tức về trận chiến giữa Diệp Đông Hoàng và Bích Ba Hồ, trong đó còn có tin tức của Thiếu chủ!" Long Kiếm Sứ, người đứng đầu Tứ Đại Kiếm Sứ của Chú Kiếm Thành, dâng tin tức lên, ánh mắt lo lắng nhìn Kiếm Tôn một cái.

Hắn biết Kiếm Tôn vô cùng tức giận việc Kiếm Hùng rời khỏi Chú Kiếm Thành, sợ rằng đối phương sẽ phát hỏa. "Hừ!" Quả nhiên, Kiếm Tôn hừ lạnh, sắc mặt rất khó coi.

Nghe đến việc Kiếm Hùng tự mình bỏ đi, tuy nhiên hắn vẫn đưa tay chộp lấy tin tức, bắt đầu xem: "Thần thoại phá diệt, Kiếm Hoàng quật khởi.

Trên Bích Ba Hồ, Hùng Bá dùng Tam Phân Quy Nguyên Khí đại bại Thần Kiếm Quyết của Yến Nam Thiên.

Diệp Đông Hoàng cưỡi dị thú đạp không mà đến nghiền ép Hùng Bá, một kiếm chém Vô Danh, điểm phá bí mật của 'Võ Đạo Thiền Tông, Giá Y Thần Công', thu phục Yến Nam Thiên..." Phía trên ghi chép chi tiết tin tức về trận chiến ở Bích Ba Hồ.

Về việc Diệp Đông Hoàng chém Vô Danh, hắn đã sớm nghe nói qua loa nên cũng không kinh ngạc.

Tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy tin tức về người phụ nữ đi bên cạnh Diệp Đông Hoàng là Kiếm Hùng, hắn lập tức sững sờ, trừng lớn mắt, khí tức cường đại không tự chủ được mà lan tràn ra, ánh mắt sắc bén trừng trừng nhìn Long Kiếm Sứ: "Nữ nhân đi bên cạnh Diệp Đông Hoàng chính là Hùng nhi?

Thủy Lai chính là Diệp Đông Hoàng?

Ngươi xác định tin tức này không sai?" Trong mắt Kiếm Tôn tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Lúc đầu Diệp Đông Hoàng đưa Kiếm Hùng đi, hắn đã biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng cũng không ngờ lại mạnh đến mức này, cư nhiên giết cả Vô Danh, còn tặng Anh Hùng Kiếm cho Kiếm Hùng! "Thành chủ, tin tức này chức hạ đã cho người xác nhận qua.

Người khác có thể không nhận ra Thiếu chủ, nhưng người của chúng ta sẽ không nhận lầm.

Hơn nữa họa tượng của Diệp Đông Hoàng và Thủy Lai đích xác giống nhau như đúc, sẽ không sai!" Long Kiếm Sứ khẳng định.

Loại tin tức này nếu không xác định, hắn nào dám trực tiếp bẩm báo! "Thủy Lai cư nhiên chính là Diệp Đông Hoàng!" Kiếm Tôn nén lại kinh hãi trong lòng, ý niệm chuyển động cực nhanh.

Ngày đó khi Diệp Đông Hoàng rời đi đã để lộ tung tích của Tái Hoa Đà và Tiêu Dao Lang, giúp hắn tìm được hai người này.

Hắn tuy rằng thông qua Cửu Long Thạch của Tái Hoa Đà luyện Thừa Long Trảm đến tầng thứ chín, đạt tới Thiên Cảnh, Lăng Sương Kiếm cũng sắp luyện thành, nhưng Hách Liên Bá và Quan Ngự Thiên vẫn đang hổ sình hổ rình, hắn cũng không nắm chắc mười phần có thể bảo trụ Lăng Sương Kiếm.

Nếu có Diệp Đông Hoàng ở đây, vậy thì vạn vô nhất thất rồi!

Chỉ là hắn lại lo lắng thực lực Diệp Đông Hoàng quá mạnh, sẽ tu hú chiếm tổ chim khách! "Diệp Đông Hoàng ngay cả Anh Hùng Kiếm cũng tùy tay tặng cho Hùng nhi, có Hùng nhi ở đây, hắn hắn là sẽ không tranh đoạt Lăng Sương Kiếm!" Nghĩ đến đây, Kiếm Tôn trong lòng đã có quyết định, phân phó nói: "Ngươi lập tức truyền tin cho Hùng nhi, bảo nó trở về, bản tọa sẽ đích thân chủ trì hôn lễ cho nó!

Nếu nó không nguyện ý, ngươi có thể nói cho nó biết hiện nay Chú Kiếm Thành nguy cơ tứ phía, hiểu chưa?" "Vâng, chức hạ minh

bạch!" Long Kiếm Sứ gật gật đầu.

Bất kể nói thế nào, Kiếm Tôn cũng là cha của Kiếm Hùng, nếu biết Kiếm Tôn gặp nguy hiểm, Kiếm Hùng khẳng định sẽ trở về!

Long Kiếm Sứ không dám chậm trễ, lập tức đi làm.

Kiếm Tôn cũng không nói dối, Chú Kiếm Thành đích xác nguy cơ tứ phía, là người đứng đầu Tứ Đại Kiếm Sứ, hắn biết rất rõ nguy cơ của Chú Kiếm Thành.

Giờ phút này, không chỉ Chú Kiếm Thành, tin tức về Diệp Đông Hoàng đã bày ra trước mặt các đại thế lực.

Đương nhiên, thân phận của Kiếm Hùng tạm thời chỉ có Chú Kiếm Thành biết.

Việc Thiếu chủ Chú Kiếm Thành Kiếm Hùng là thân phận nữ nhi cũng không có bao nhiêu người biết!

Kiếm Tôn ngay từ đầu đã phong tỏa tin tức!

Dù sao, Thiếu chủ Chú Kiếm Thành là nữ nhân lại còn bỏ trốn theo trai, loại bê bối này của Chú Kiếm Thành làm sao hắn có thể để người khác biết được.

Cho nên, trong lòng mọi người, Thiếu chủ Chú Kiếm Thành vẫn là một nam nhân, cũng sẽ không liên hệ Kiếm Hùng và Thiếu chủ Chú Kiếm Thành với nhau!

Bất quá, theo thân phận địa vị của Diệp Đông Hoàng tăng lên, đây cũng không còn là bê bối nữa!

Đợi Kiếm Hùng trở về, Kiếm Tôn còn chuẩn bị chiêu cáo thiên hạ, tuyên bố hôn sự của hai người!

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính.

Ngay khi Long Kiếm Sứ vừa mới rời đi không lâu, một đạo bạch

hồng từ Chú Kiếm Cung phóng lên tận trời, xông thẳng lên mây xanh, trong đêm tối trở nên đặc biệt chói mắt. "Bạch hồng xuất, Lăng Sương hiện.

Lăng Sương Kiếm đúc thành rồi!" Nhìn thấy bạch hồng trùng tiêu, trong mắt Kiếm Tôn tràn đầy kinh hỉ kích động, xách Liệt Huyết Kiếm chạy thẳng tới Chú Kiếm Cung! "Lăng Sương Kiếm xuất thế!" Ngoài Chú Kiếm Thành, Quan Ngự Thiên đã chờ đợi từ lâu xa xa nhìn về phía đạo bạch hồng huyễn lệ kia, trên mặt mang theo một nụ cười hưng phấn. "Lăng Sương Kiếm!" Đồ đệ của Quan Ngự Thiên là Nhậm Thiên Hành trong mắt cũng lộ ra một tia dị sắc và tò mò, không biết Lăng Sương Kiếm này tột cùng có uy lực gì mà khiến Quan Ngự Thiên động tâm như vậy!

Có thể do dung hợp thế giới, Quan Ngự Thiên cũng không có giả chết, vì vậy Nhậm Thiên Hành cũng không đầu quân cho Hách Liên Bá.

Giờ phút này, ở khoảng cách gần Chú Kiếm Thành nhất, Hách Liên Bá đồng dạng thèm muốn Lăng Sương Kiếm cũng mang theo Luyện Xích Tuyết và các đệ tử khác chạy tới Chú Kiếm Thành.

Sau khi hắn nhận được tin tức Lăng Sương Kiếm sắp xuất thế, hắn đã sớm chờ ở phụ cận, ôm cây đợi thỏ, đồng thời phái Bái Ngọc Nhi đến bên cạnh Kiếm Tôn làm nằm vùng!

Hiện nay rốt cuộc đã đợi được! ...

Chú Kiếm Cung, Chú Kiếm Trì.

Kiếm Tôn trước tiên đi tới nơi này, nhìn quang mang bạch hồng quán nhật, nhịn không được cười to: "Sáu mươi năm rồi, vì giờ khắc này, ta trọn vẹn đợi sáu mươi năm!

Phiên vân phúc vũ ngay tại trong tay, thời khắc của Kiếm Tôn ta

rốt cuộc đã tới!" Nhìn Lăng Sương Kiếm quang mang vạn trượng đang từ từ bay lên từ trong dung nham liệt hỏa của Chú Kiếm Trì, Kiếm Tôn hưng phấn chưa từng có, lấy ra Cửu Long Thạch, dùng nó làm Kiếm Hồn, để Lăng Sương Kiếm chân chính xuất thế!

Cửu Long Thạch năm trăm năm mới xuất hiện một viên, có kỳ hiệu cải tử hoàn sinh, uẩn hàm vĩ lực kỳ dị, huyền diệu vô song.

Ông!

Thế nhưng một khắc sau, Lăng Sương Kiếm chấn động, cũng không có xuất thế, ngược lại một lần nữa chìm vào Chú Kiếm Trì, chỉ còn lại một cái chuôi kiếm! "Xảy ra chuyện gì?

Vì sao lại như vậy?" Sắc mặt Kiếm Tôn thiết thanh.

Bạch hồng, Kiếm Hồn đều có, Lăng Sương Kiếm lại như cũ chưa từng xuất thế, chẳng lẽ tâm huyết mấy đời người, sự chờ đợi mấy chục năm chỉ là một tràng hư không? "Chẳng lẽ người của Ma Kiếm nhất tộc đã lừa gạt chúng ta sáu mươi năm?" Trong mắt Kiếm Tôn tràn ngập điên cuồng, không thể tiếp nhận kết quả này!

Chương 301

"Không, chúng ta không có lừa gạt ngươi, đó chỉ là bởi vì thiếu Kiếm Phách!" Lúc này, Quan Ngự Thiên mang theo Nhậm Thiên Hành và thủ hạ từ bên ngoài thong dong đi tới.

Hắn chính là người của Ma Kiếm di tộc. "Cái gì Kiếm Phách?

Sao ta không biết chuyện này?" Kiếm Tôn chất vấn.

Tuy rằng kinh ngạc Quan Ngự Thiên chính là Ma Kiếm di tộc, nhưng giờ phút này hắn quan tâm hơn việc Lăng Sương Kiếm có thuận lợi xuất thế hay không. "Đó là bí mật cuối cùng của Lăng Sương Kiếm, chỉ có khi ta ở đây mới có thể nói cho ngươi biết!" Quan Ngự Thiên ngạo nhiên nói. "Vậy ngươi còn không mau nói ra!" Kiếm Tôn giận dữ, không nghĩ tới đối phương còn giữ lại một tay.

Giờ phút này Hách Liên Bá mang theo Luyện Xích Tuyết và đệ tử Hải Sa Cung chạy tới, ánh mắt cũng nhìn về phía Quan Ngự Thiên.

Lời Quan Ngự Thiên vừa rồi hắn cũng nghe được, không nghĩ tới Minh chủ Chí Tôn Minh Quan Ngự Thiên cư nhiên còn có thân phận Ma Kiếm di tộc. "Thanh Lăng Sương Kiếm thứ nhất trên đời là do Ứng Thuận Thiên đại tướng quân năm trăm năm trước dùng máu của chính mình làm Kiếm Phách đúc thành, cho nên thanh Lăng Sương Kiếm thứ hai năm trăm năm sau cũng phải dùng máu của hậu nhân ông ấy làm Kiếm Phách!" "Ứng Thuận Thiên đại tướng quân kia chỉ là một truyền thuyết, hiện tại đến lúc này rồi, đi đâu tìm hậu nhân của ông ta!" Kiếm Tôn phẫn nộ không thôi, cảm giác Quan Ngự Thiên chính là kẻ lừa đảo.

Tuy nhiên hắn cũng không nghĩ lại, Quan Ngự Thiên đã là người của Ma Kiếm di tộc, phương pháp đúc kiếm cũng là do phụ thân Quan

Ngự Thiên đưa cho bọn họ, Quan Ngự Thiên sẽ không có chuẩn bị sao? "Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!" Quan Ngự Thiên nhìn Lăng Sương Kiếm trong Chú Kiếm Trì, tay phải rạch một đường trong lòng bàn tay trái, một đạo máu tươi bắn ra, vừa vặn rơi trên Lăng Sương Kiếm! "Cái gì?

Ngươi chính là hậu nhân của Ứng Thuận Thiên đại tướng quân?" Kiếm Tôn và Hách Liên Bá bọn người đều kinh hãi, lập tức chợt hiểu.

Trách không được bọn họ biết phương pháp đúc Lăng Sương Kiếm, nguyên lai thanh Lăng Sương Kiếm đầu tiên chính là do tiên tổ Ứng Thuận Thiên của bọn họ chú tạo!

Ông!

Giờ khắc này, Lăng Sương Kiếm nhận được máu của Quan Ngự Thiên làm Kiếm Phách, quang mang đại thịnh, từ trong Kiếm Trì chậm rãi bay lên. "Lăng Sương Kiếm!" Kiếm Tôn, Hách Liên Bá, Quan Ngự Thiên tinh thần chấn động.

Ba người nháy mắt lao về phía Kiếm Trì, ai cũng không nhường ai, chiến đấu kịch liệt nháy mắt bùng nổ!

Bất quá Quan Ngự Thiên thực lực mạnh nhất, Tiên Thiên Cương Khí không người nào có thể phá, Kiếm Tôn và Hách Liên Bá hai người liên thủ đều không phải là đối thủ! "Lăng Sương Kiếm là của ta, ha ha!" Quan Ngự Thiên đánh bay Kiếm Tôn và Hách Liên Bá, nắm chặt Lăng Sương Kiếm vừa bay ra khỏi Chú Kiếm Trì trong tay, hưng phấn không thôi!

Với võ công của hắn, thứ hắn nhìn trúng cũng không phải bản thân Lăng Sương Kiếm, mà là bảo tàng ẩn tàng phía sau nó!

Năm đó Ứng Thuận Thiên kiến tạo Sinh Tử Kỳ Thành tại Kính Ánh Hồ, đem tất cả bảo tàng đều đặt ở nơi đó, mà Lăng Sương Kiếm

chính là chìa khoá mở ra Kỳ Thành.

Đây đại biểu cho một kho bảo tàng phú khả địch quốc, có thể trợ giúp hắn thành tựu tuyệt thế bá nghiệp! "Lăng Sương Kiếm là của ta!" Kiếm Tôn không cam lòng, nắm chặt Liệt Huyết Kiếm trong tay, thân ảnh đằng không mà lên, khí tức cường đại lan tràn ra, chính là khí tức của cường giả Thiên Cảnh. "Thừa Long Trảm đệ cửu trọng!" Vô số kiếm khí màu vàng kim bạo xạ mà ra, lao về phía Quan Ngự Thiên.

Đây là át chủ bài cuối cùng của Kiếm Tôn, cũng là sự tự tin để hắn giữ vững Lăng Sương Kiếm. "Thật mạnh!

Tưởng không đến Kiếm Tôn còn giữ lại một tay!" Hách Liên Bá híp mắt, nhưng không có xuất thủ, hy vọng Kiếm Tôn và Quan Ngự Thiên đánh cho lưỡng bại câu thương. "Có chút ý tứ, đáng tiếc không gây thương tổn được bản tọa!" Quan Ngự Thiên cười lạnh, Tiên Thiên Cương Khí hộ thể, Thừa Long Trảm tầng thứ chín của Kiếm Tôn vẫn như cũ không gây thương tổn được hắn.

Mặc cho ngươi kiếm khí vạn thiên, ta tự lù lù bất động.

Xùy lạp!

Một khắc sau, thân ảnh Quan Ngự Thiên khẽ động, Lăng Sương Kiếm đâm vào trong cơ thể Kiếm Tôn. "Ngươi..." Kiếm Tôn trừng lớn mắt, giơ tay chỉ vào Quan Ngự Thiên, muốn nói cái gì lại không nói ra. "Lăng Sương Kiếm do ngươi đúc thành, hiện nay tiễn ngươi lên đường, cũng không uổng công ngươi chú tạo một hồi!" Nói xong, Quan Ngự Thiên rút Lăng Sương Kiếm ra, không nhiễm một tia máu tươi.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, Kiếm Tôn ngã xuống đất, khí tuyệt bỏ mình! "Chúc mừng sư phụ, hoạch đắc Lăng Sương Kiếm, nhất

thống giang hồ, chỉ trong tầm tay!" Nhậm Thiên Hành vội vàng tiến lên bái hạ.

Quan Ngự Thiên khoát khoát tay, cũng không có ở lại Chú Kiếm Thành lâu, trực tiếp rời đi!

Hắn tạm thời không rảnh quản Chú Kiếm Thành, không kịp chờ đợi muốn đi tìm bảo tàng Ứng Thuận Thiên lưu lại!

Mà Hách Liên Bá thì lưu lại, chuẩn bị thu biên Chú Kiếm Thành, mở rộng thế lực của Hải Sa Cung! "Hách Liên Bá, hiện nay Thành chủ vừa mới qua đời, Thiếu chủ sắp phản hồi chủ trì đại cục, thứ cho chúng ta không cách nào chiêu đãi!" Cảm thụ ánh mắt bất thiện của Hách Liên Bá, Long Kiếm Sứ kiên trì nói, ý tứ chính là tiễn khách. "Thiếu chủ Kiếm Hùng của các ngươi?" Ánh mắt Hách Liên Bá ngoạn vị.

Kiếm Tôn đều đã chết, hắn sẽ để ý một cái Kiếm Hùng?

Mà hắn ở cách Chú Kiếm Thành gần nhất, hắn thế nhưng là nghe nói Kiếm Hùng là nữ nhân, còn cùng một gã nam nhân hoang dã bỏ trốn.

Dù sao, lúc đầu Diệp Đông Hoàng đưa Kiếm Hùng đi có không ít người nhìn thấy, tuy rằng Kiếm Tôn phong tỏa tin tức, các thế lực khác không quá rõ ràng, nhưng hắn vẫn nhận được một số phong thanh.

Chỉ là tình huống cụ thể hắn cũng không quá hiểu rõ! "Long Kiếm Sứ, Kiếm Tôn đã chết, Cung chủ yêu quý nhân tài, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?" Luyện Xích Tuyết với tư cách là đắc lực đại tướng dưới trướng Hách Liên Bá, tự nhiên minh bạch tâm tư của Hách Liên Bá.

Muốn thu phục Long Kiếm Sứ, có Long Kiếm Sứ trợ giúp, Hải Sa

Cung bọn họ chưởng khống Chú Kiếm Thành sẽ càng dễ dàng.

Chỉ là Hách Liên Bá cần giữ thể diện, không tiện mở miệng khuyên hàng!

Nàng tự nhiên muốn đứng ra! "Về phần Kiếm Hùng, ngươi cảm thấy nó trở về lại có thể thay đổi được gì?

Giờ phút này Thiếu chủ các ngươi nói không chừng đang cùng tên nam nhân hoang dã kia phong lưu khoái hoạt!" Luyện Xích Tuyết nhìn Long Kiếm Sứ, cười lạnh nói.

Muốn đem tia huyễn tưởng cuối cùng của Long Kiếm Sứ bóp chết!

Tác vi đệ nhất sát thủ dưới trướng Hách Liên Bá, nàng tự nhiên cũng hiểu rõ không ít tin tức. "Hy vọng đến lúc đó ngươi còn cười được!" Long Kiếm Sứ cười lạnh, giờ phút này đối mặt Hách Liên Bá, hắn chỉ có thể đem Diệp Đông Hoàng ra, nhìn đối phương nói: "Các ngươi chẳng lẽ không nghe nói tin tức trận chiến ở Bích Ba Hồ?

Tin tức Kiếm Hoàng đại nhân một kiếm chém Vô Danh, đoạt lấy Anh Hùng Kiếm tặng mỹ nhân?" "Nghe nói thì thế nào?

Ngươi sẽ không muốn nói cho ta biết ngươi và Kiếm Hoàng có quan hệ chứ?" Trong mắt Luyện Xích Tuyết tràn đầy trào phúng.

Tin tức về Diệp Đông Hoàng, bọn họ tự nhiên là biết đến.

Bất quá bọn họ cũng không quá mức để ý, lực chú ý đều đặt ở trên người Chú Kiếm Thành! "Các ngươi chẳng lẽ không biết Anh Hùng Kiếm bị tặng cho ai sao?" Long Kiếm Sứ không có để ý đối phương trào phúng, cái tên Kiếm Hùng cũng không có giấu diếm, chỉ cần tra Diệp Đông Hoàng là có thể tra được.

Chỉ là, người bình thường sẽ không đem mỹ nữ Kiếm Hùng kia liên hệ cùng một chỗ với Thiếu chủ Chú Kiếm Thành Kiếm Hùng.

Nhìn bộ dáng tự tin của Long Kiếm Sứ, trong lòng Hách Liên Bá và Luyện Xích Tuyết dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, trong đầu hồi tưởng lại tất cả tin tức liên quan tới Diệp Đông Hoàng mà bọn hắn nhận được.

Một cái tên từ trong đầu bọn họ hiện lên! "Kiếm Hùng!" Hách Liên Bá và Luyện Xích Tuyết đồng thời kinh hô.

Lúc đầu bọn họ xem tin tức chỉ lướt qua, tâm tư đặt ở trên người Diệp Đông Hoàng.

Hơn nữa người cùng tên cùng họ thì nhiều, bọn họ tuy rằng biết Kiếm Hùng là nữ nhân, nhưng bởi vì Kiếm Hùng trong đầu bọn họ vẫn luôn là hình tượng nam nhân, bọn họ căn bản không nghĩ về hướng Thiếu chủ Chú Kiếm Thành Kiếm Hùng.

Nhưng giờ khắc này, dưới sự nhắc nhở của Long Kiếm Sứ, bọn họ dám khẳng định, cái tên Kiếm Hùng kia mười phần chắc chín chính là Thiếu chủ Chú Kiếm Thành Kiếm Hùng!

Nếu là như vậy, cái Chú Kiếm Thành này có chút nóng tay rồi!

Nhưng để bọn hắn xám xịt rời đi, dường như cũng quá mất mặt!

...

Tại Tứ Phương Khách Sạn. "Chức hạ bái kiến Thiếu chủ, bái kiến Cô gia!" Một thám tử của Chú Kiếm Thành đi đến trước mặt Kiếm Hùng, khom người cúi đầu. "Chuyện gì?" Kiếm Hùng thần sắc bình tĩnh, ngữ khí đạm mạc.

Kỳ thật trong lòng nàng cũng có chút suy đoán, mười phần chắc chín là cha nàng đã biết tin tức của nàng và Diệp Đông Hoàng, muốn tìm nàng trở về. "Thiếu chủ, Thành chủ rất là tưởng niệm Thiếu chủ, đối với chuyện của Thiếu chủ và Cô gia cũng là thập phần ủng hộ.

Thỉnh Thiếu chủ hồi thành, Thành chủ sẽ đích thân vì Thiếu chủ

chính danh, đồng thời chủ trì hôn lễ!" Thám tử khom người chín mươi độ, cung kính nói.

Đặc biệt là Diệp Đông Hoàng ngồi ở bên cạnh, tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng cũng làm cho hắn cảm thấy áp lực cực lớn!

Chương 302

Đây chính là tân tấn Võ lâm thần thoại, tồn tại khủng bố một kiếm chém giết Vô Danh! "A a, ông ấy hiện tại thấy Diệp đại ca thực lực cường đại, muốn lôi kéo Diệp đại ca rồi, ta không quay về!" Kiếm Hùng cười lạnh.

Có thể nói nàng từ ngày sinh ra đã bị Kiếm Tôn kỳ thị, nếu không phải mẹ nàng nói dối nàng là con trai, nàng e rằng vừa mới sinh ra đã bị Kiếm Tôn giết!

Bởi vì Kiếm Tôn không cần con gái!

Nàng từ nhỏ bị xem như nam nhân mà nuôi dưỡng, mỗi ngày nơm nớp lo sợ, không dám có chút nào chủ quan, sợ rằng thân phận của chính mình bị Kiếm Tôn phát hiện.

Cho nên nàng ở Chú Kiếm Thành không có bạn bè, người duy nhất có thể tín nhiệm chính là Ách Phó.

Ách Phó là người hầu của mẫu thân nàng, vì để tránh cho vô ý bộc lộ thân phận của Kiếm Hùng, đã tự biến chính mình thành người câm!

Hiện nay Kiếm Tôn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng thực lực mạnh, thừa nhận thân phận nữ nhi của nàng, còn vì nàng chủ trì hôn lễ.

Tuy rằng trong lòng Kiếm Hùng cũng khát vọng, nhưng nàng không muốn cứ như vậy trở về!

Như vậy chẳng phải là rất mất mặt, hơn nữa cha nàng rõ ràng là muốn lợi dụng Diệp Đông Hoàng, nàng càng không thể tiếp nhận! "Thiếu chủ, Thành chủ là thật sự rất nhớ Thiếu chủ.

Hiện nay Lăng Sương Kiếm sắp xuất thế, Quan Ngự Thiên, Hách Liên Bá bọn người hổ sình hổ rình, Chú Kiếm Thành nguy cơ tứ phía,

nguy như trứng chồng, cũng cần sức mạnh của Thiếu chủ..." "Ha ha, đây mới là mục đích thực sự của ông ấy đi?

Muốn ta trở về giúp ông ấy đối phó địch nhân, thủ hộ Lăng Sương Kiếm!" Kiếm Hùng tự giễu cười một tiếng, trực tiếp cắt ngang lời thám tử, trong lòng khó chịu, tràn đầy rối rắm.

Chú Kiếm Thành bởi vì quan hệ với Lăng Sương Kiếm, đích xác nguy cơ tứ phía.

Nàng tuy rằng hận Kiếm Tôn, nhưng Kiếm Tôn dù sao cũng là cha nàng, trong lòng nàng có chút lo lắng!

Nhưng Kiếm Tôn bày rõ ra là muốn lợi dụng Diệp Đông Hoàng đối phó địch nhân, điều này làm cho nàng rất không thích, nàng không muốn lợi dụng Diệp Đông Hoàng. "Không cần lo lắng, Trẫm bồi nàng đi một chuyến.

Muốn về thì về, nàng nghĩ như thế nào thì quyết định như thế ấy!" Diệp Đông Hoàng vỗ vỗ vai Kiếm Hùng, an ủi.

Trong kịch bản Ma Kiếm, Kiếm Tôn chính là chết trong lúc tranh đoạt Lăng Sương Kiếm, Kiếm Hùng cũng vậy, hắn tự nhiên không có khả năng ngăn cản!

Hắn nếu là ngăn cản, mà Kiếm Tôn chết rồi, đến lúc đó sẽ trở thành một cái gai vĩnh viễn găm trong lòng Kiếm Hùng.

Đối với Kiếm Tôn, Diệp Đông Hoàng căn bản không để vào mắt, nếu không phải vì Kiếm Hùng, trước đó đã trực tiếp trấn áp hắn, chưởng khống Chú Kiếm Thành.

Bất quá Diệp Đông Hoàng muốn nhất thống thiên hạ, sớm muộn sẽ làm cho hắn thần phục!

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng diệt các thế lực khác, dưới đại thế, Kiếm Tôn sẽ biết lựa chọn như thế nào! "Thiếu chủ, không xong, ngã

có việc gấp, cho ngã đi gặp Thiếu chủ!" Lúc này, ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm tiêu cấp. "Là Phong Tứ!" Thám tử trước mặt Kiếm Hùng thần sắc biến đổi, vội nói: "Thiếu chủ, Phong Tứ bình thường rất ổn trọng, gấp gáp như thế khẳng định có việc gấp!" "Để hắn vào!" Diệp Đông Hoàng mở miệng.

Bên ngoài Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương thả Phong Tứ vào.

Bọn họ từ Bích Ba Hồ rời đi liền tìm được Diệp Đông Hoàng, chuẩn bị cùng Diệp Đông Hoàng đi Thiên Hạ Hội cứu Nhiếp Phong và Đoạn Lãng.

Đương nhiên, đây chỉ là tiện thể!

Mục đích chủ yếu của Diệp Đông Hoàng là đi giết Hùng Bá, tiếp quản thế lực của Thiên Hạ Hội! "Thiếu chủ không xong, đêm qua Lăng Sương Kiếm đúc thành, bạch hồng quán nhật, Minh chủ Chí Tôn Minh Quan Ngự Thiên và Cung chủ Hải Sa Cung Hách Liên Bá đã xông vào Chú Kiếm Thành!" Phong Tứ không lo được hành lễ, lo lắng nói.

Thế giới này tin tức truyền lại tuy rằng không chậm, nhưng cũng có tính cục hạn, chuyện xảy ra đêm qua, dùng tốc độ nhanh nhất truyền đến, cũng đã là ngày thứ hai! "Cái gì?

Lăng Sương Kiếm đúc thành rồi!

Cha ta thế nào?" Kiếm Hùng kinh hô, vụt một cái đứng dậy, ánh mắt lo âu, trong lòng cấp bách. "Thiếu chủ, hiện tại vẫn chưa biết, bất quá rất nhanh sẽ có tin tức truyền đến!" "Cha ta sẽ không có việc gì..." Kiếm Hùng cầu nguyện, nhưng nhịn không được lo âu.

Quan Ngự Thiên và Hách Liên Bá đều không phải đèn đã cạn dầu, mỗi một người đều không yếu hơn cha nàng Kiếm Tôn.

Nàng còn biết phương pháp đúc Lăng Sương Kiếm là do Ma Kiếm

di tộc đưa cho bọn họ, ước định thanh Lăng Sương Kiếm đầu tiên đúc thành phải giao cho bọn họ.

Lăng Sương Kiếm xuất thế, Ma Kiếm di tộc khẳng định sẽ đi.

Tuy nhiên, nàng không biết là, Quan Ngự Thiên chính là Tộc trưởng Ma Kiếm di tộc! "Kiếm Hùng, Trẫm đưa nàng đi Chú Kiếm Thành!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, kéo Kiếm Hùng đi ra ngoài.

Tốc độ của hắn không cần nửa ngày là có thể đến Chú Kiếm Thành! "Diệp đại ca, cảm ơn chàng!" Kiếm Hùng kinh hỉ không thôi, trong lòng cảm động.

Nếu nàng cưỡi ngựa phi nhanh trở về, ít nhất cũng phải mất hai ba ngày thời gian. "Khách khí cái gì!" Diệp Đông Hoàng kéo Kiếm Hùng đi tới cửa, nhìn Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương, nói: "Trẫm có việc đi Chú Kiếm Thành, các ngươi có thể đi Thiên Hạ Hội tìm con trai các ngươi trước.

Dùng thực lực các ngươi, vẻn vẹn cứu người hẳn là không có vấn đề!" "Chúa công yên tâm, cứu Phong nhi bọn chúng căn bản không cần làm phiền Chúa công, chúng ta tự mình đi là được!" Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương chắp tay.

Bọn họ tuy rằng không phải là đối thủ của Hùng Bá, nhưng cứu người cũng không phải là cứng đối cứng với Hùng Bá.

Cả Thiên Hạ Hội, trừ Hùng Bá ra, những người khác bọn họ căn bản không để vào mắt! "Ừ!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, đưa tay ôm lấy Kiếm Hùng hóa thành một đoàn hỏa diễm nháy mắt biến mất trước mặt bọn họ. "Ngao ô!" Lúc này, một đầu Hỏa Kỳ Lân to bằng con mèo mập kêu to một tiếng, vọt ra.

Bởi vì nó quá mức dễ thấy, Diệp Đông Hoàng liền để nó biến thành nhỏ hơn.

Bá!

Một đoàn hỏa diễm rơi xuống, bọc lấy Hỏa Kỳ Lân biến mất tại chân trời!

Diệp Đông Hoàng không có cưỡi Hỏa Kỳ Lân, tốc độ của nó không bằng hắn, bình thường không vội thì cưỡi cũng không tệ!

Hiện nay cứu người như cứu hỏa, vẫn là tốc độ của chính hắn nhanh hơn!

Bất quá trong lòng hắn rõ ràng, hiện tại qua đó cũng vô dụng, tranh đoạt chiến đã sớm kết thúc.

Nếu Kiếm Tôn chết rồi, hắn cũng chỉ có thể giúp báo thù! "Chúa công đi rồi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi Thiên Hạ Hội!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng rời đi, Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái cũng rất dứt khoát, phong phong hỏa hỏa chạy tới Thiên Hạ Hội, bọn họ không kịp chờ đợi muốn gặp con trai mình!

Về phần Yến Nam Thiên, thì đang bế quan trùng tu Giá Y Thần Công, một khi xuất quan tất định tấn thăng Thiên Cảnh, thực lực bạo trướng, tại thiên hạ này cũng có thể tính là một tuyệt thế cường giả!

...

Chú Kiếm Thành!

Toàn thành trên dưới một mảnh túc sát, không khí ngưng trọng, khí tức áp ức bao phủ toàn thành.

Đêm qua, Hách Liên Bá biết quan hệ giữa Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng, cuối cùng vẫn là không có động thủ, xám xịt đi rồi!

Tên người, bóng cây!

Diệp Đông Hoàng một kiếm chém Vô Danh, uy danh Kiếm Hoàng quá mức sắc bén, hắn tạm thời không dám tranh phong!

Hơn nữa Lăng Sương Kiếm đang ở trong tay Quan Ngự Thiên, giết Kiếm Tôn cũng là Quan Ngự Thiên, chỉ cần hắn không động vào Chú Kiếm Thành, Diệp Đông Hoàng sẽ tạm thời không tìm hắn gây phiền phức.

Diệp Đông Hoàng là rất mạnh, nhưng Quan Ngự Thiên thân là Ma Kiếm di tộc, sự khủng bố của Tiên Thiên Cương Khí hắn cũng đã kiến thức, hắn và Kiếm Tôn liên thủ đều không thể công phá.

Hiện nay lại có thần binh như Lăng Sương Kiếm, thực lực bạo trướng, theo hắn thấy hoàn toàn không yếu hơn Diệp Đông Hoàng!

Nếu Diệp Đông Hoàng và Quan Ngự Thiên lưỡng bại câu thương, hắn liền có thể ngư ông đắc lợi, nhất cử tiêu diệt Chú Kiếm Thành và Chí Tôn Minh, đoạt lấy Lăng Sương Kiếm.

Đến lúc đó, hắn nhất thống thiên hạ sẽ là chuyện sớm muộn!

Bá!

Một đạo hỏa quang rơi xuống, Diệp Đông Hoàng ôm Kiếm Hùng mang theo Hỏa Kỳ Lân đáp xuống cửa đại điện Chú Kiếm Thành! "Ai?" "Là Thiếu chủ!" "Thiếu chủ đã về!" Diệp Đông Hoàng không có che giấu, nháy mắt kinh động đến thủ vệ Chú Kiếm Thành.

Tứ Đại Kiếm Sứ vội vã chạy tới, nhìn thấy Kiếm Hùng đều thở phào nhẹ nhõm.

Kiếm Tôn chết rồi, không có chủ tâm cốt, Chú Kiếm Thành có thể nói như rắn mất đầu. "Chức hạ bái kiến Thiếu chủ, bái kiến Cô gia!" Long Kiếm Sứ mang theo mọi người tiến lên bái kiến.

Chú Kiếm Thành đã kiến lập rất nhiều năm, bọn họ từ nhỏ đã được bồi dưỡng lớn lên tại Chú Kiếm Thành, lòng trung thành dĩ nhiên không có vấn đề. "Cha ta thế nào rồi?" Kiếm Hùng vội vàng hỏi. "Thành chủ...

Chương 303

Thành chủ bị Quan Ngự Thiên dùng Lăng Sương Kiếm giết chết!" Long Kiếm Sứ nói. "Cái gì?

Cha ta chết rồi!" Thân thể Kiếm Hùng run lên, cả người phảng phất lập tức mất đi tất cả khí lực, ngã vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, không nghĩ tới vẫn là đến chậm! "Nén bi thương!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, gắt gao ôm lấy nàng, chính là an ủi tốt nhất! "Cha ta ở đâu?" Kiếm Hùng đôi mắt đẹp đỏ hồng, lệ quang lấp lóe.

Trước kia trong lòng nàng hận Kiếm Tôn, nhưng tất cả dù sao cũng là cha nàng, đúng là yêu càng sâu, hận càng thiết! "Thành chủ hiện tại đang đặt tại hậu viện!" Long Kiếm Sứ tiến lên dẫn đường, đưa Kiếm Hùng đi gặp di thể Kiếm Tôn.

Nửa canh giờ sau. "Đi thôi, Trẫm bồi nàng đi báo thù!" Nhìn Kiếm Hùng trong mắt tràn ngập hận ý, Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy eo thon của nàng, cưỡi lên lưng Hỏa Kỳ Lân đã nhận được ý chỉ biến thân thể lớn lên! "Ngao ô!" Hỏa Kỳ Lân bốn vó sinh hỏa, chân đạp hư không, hướng về phía Chí Tôn Minh bay vút đi. "Có Cô gia ở đây, Thành chủ cũng có thể an tâm!" Long Kiếm Sứ nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng cưỡi Hỏa Kỳ Lân rời đi, tràn ngập may mắn và vui mừng.

Có Diệp Đông Hoàng tại, Chú Kiếm Thành cũng sẽ không bị người khác thôn tính!

Ngoài Chú Kiếm Thành, trong một tòa tửu lâu, hai đạo thân ảnh đang xa xa nhìn lên bầu trời, trên mặt mang theo hỉ sắc.

Chính là Cung chủ Hải Sa Cung Hách Liên Bá và Luyện Xích Tuyết. "Đó chính là Kiếm Hoàng Diệp Đông Hoàng, quả nhiên giống

như trong truyền thuyết anh tuấn bá khí, thần võ bất phàm!" Ánh mắt Luyện Xích Tuyết dao động, nhìn Kiếm Hùng có loại ghen ghét mạc danh.

Hiện nay Diệp Đông Hoàng không chỉ được xưng là Kiếm Hoàng, tân Võ lâm thần thoại, còn có xưng hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử. "Ngọc Lang" Giang Phong - viên ngọc châu của Giang Hải cũng hoàn toàn bị phong quang mang của Diệp Đông Hoàng che lấp!

Trận chiến Bích Ba Hồ là trận chiến thành danh của Diệp Đông Hoàng, danh chấn thiên hạ!

Truyền thuyết về Diệp Đông Hoàng cũng trong thời gian cực ngắn lưu truyền trong giang hồ, hóa thành vô số phiên bản, trở thành đề tài nói chuyện say sưa của võ giả giang hồ.

Hiện nay hành tẩu giang hồ, nếu không biết tên Diệp Đông Hoàng, vậy ngươi liền lạc hậu rồi!

Ẩn ẩn có một câu nói như vậy lưu truyền: Trong giang hồ người có lỗ tai, tuyệt không một ai chưa từng nghe thấy tên "Kiếm Hoàng" Diệp Đông Hoàng!

Trong giang hồ người có mắt, cũng tuyệt không một ai không muốn nhìn ngắm tuyệt thế phong thái và tuyệt đại thần kiếm của Diệp Đông Hoàng!

Chỉ vì bất luận kẻ nào cũng biết, trên đời tuyệt không có một thiếu nữ nào có thể ngăn cản Diệp Đông Hoàng mỉm cười, cũng tuyệt không có một anh hùng nào có thể ngăn cản một kiếm nhẹ nhàng của Diệp Đông Hoàng!

Bất luận kẻ nào cũng tin tưởng, kiếm của Diệp Đông Hoàng không những có thể trảm Vô Danh, phá thần thoại, càng có thể trọng tố thần thoại, trảm diệt hết thảy địch!

Nụ cười của hắn có thể lệnh trái tim thiếu nữ phấn toái.

Đối với nữ nhân mà nói, các nàng càng thích xưng hô Diệp Đông Hoàng là Ngọc Hoàng, mà không phải Kiếm Hoàng!

Quân tử như ngọc, ngọc trung chi hoàng, "Ngọc Lang" của Giang Hải châu ngọc cũng chỉ có thể luân vi làm nền!

Đương nhiên, đây chỉ là thuyết pháp ẩn ẩn bắt đầu lưu truyền, rất nhiều cường giả cũng không phục.

Vô Danh tuy mạnh, nhưng dù sao đã thoái ẩn nhiều năm, rất nhiều người cũng không cảm thấy Vô Danh có bao nhiêu lợi hại! "Diệp Đông Hoàng quả nhiên đi Chí Tôn Minh rồi!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, tâm thần Hách Liên Bá chấn phấn, phảng phất đã nhìn thấy hắn ngư ông đắc lợi, diệt Quan Ngự Thiên, trảm Diệp Đông Hoàng, tay cầm Lăng Sương Kiếm, nhất thống thiên hạ cái thế bá nghiệp! "Cung chủ thần cơ diệu toán, nhất thống thiên hạ, chỉ trong tầm tay!" Luyện Xích Tuyết hồi thần, vẻ mặt nịnh hót! "Phân phó đệ tử Hải Sa Cung làm tốt chuẩn bị, chúng ta cũng đi Chí Tôn Minh xem náo nhiệt một chút!" Hách Liên Bá ý khí phong phát, cảm giác thời đại của hắn đã tới! "Vâng!" ...

Chí Tôn Minh.

Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng cưỡi Hỏa Kỳ Lân, không đến một canh giờ liền tới tổng bộ Chí Tôn Minh.

Tác vi một trong những bá chủ thiên hạ, tổng bộ Chí Tôn Minh hùng vĩ khí phái, thủ vệ sâm nghiêm, bất quá những thứ này đối với Diệp Đông Hoàng mà nói đều không phải là vấn đề!

Hỏa Kỳ Lân trực tiếp đi tới thượng không tổng bộ Chí Tôn Minh! "Đó là cái gì?" "Thật lớn một con quái thú!" "Trên lưng con quái thú kia có người!" "Đó là tọa kỵ Hỏa Kỳ Lân của Kiếm Hoàng đại nhân!"

"Thật sự là Hỏa Kỳ Lân!

Kiếm Hoàng tới Chí Tôn Minh làm cái gì?" ...

Rất nhanh, võ giả Chí Tôn Minh liền nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân trên bầu trời, từng tiếng kinh hô vang lên, trong mắt tràn ngập kính sợ và cuồng nhiệt.

Hỏa Kỳ Lân tại Bích Ba Hồ nghênh ngang xuất hiện, lúc ấy khả năng không ai nhận ra, nhưng qua đi không bao lâu liền có người nhận ra nó là Hỏa Kỳ Lân ở Lăng Vân Quật!

Từ đó mọi người cũng biết Diệp Đông Hoàng đã thu phục hỏa ma Hỏa Kỳ Lân của Lăng Vân Quật làm tọa kỵ! "Quan Ngự Thiên, ra đây chịu chết!" Nhìn thấy Chí Tôn Minh, trong mắt Kiếm Hùng sát cơ tất lộ, Anh Hùng Kiếm xuất vỏ, kiếm khí hoành không, kiếm khí dài mấy chục mét từ trên trời giáng xuống! "Không xong!" "Là tới tìm phiền toái!" "Xong rồi!" "Chí Tôn Minh đắc tội Kiếm Hoàng, lần này khẳng định xong đời!" ...

Kiếm Hùng trực tiếp xuất thủ, lập tức chấn kinh vô số thủ vệ, từng cái ánh mắt hoảng sợ, kinh hoảng thất thố, loạn thành một bầy.

Chí Tôn Minh tuy mạnh, nhưng bọn hắn cũng không cho rằng có thể ngăn cản Diệp Đông Hoàng người đã chém giết Vô Danh!

Oanh long!

Kiếm khí rơi xuống, mấy chục võ giả bị xé nát, huyết nhục văng tung tóe.

Dư ba rơi trên mặt đất, bổ ra một cái khe rãnh dữ tợn, đá vụn bắn ra.

Kiếm khí tàn dư ẩn ẩn làm cho người ta tim đập nhanh! "To gan!

Ai dám ở Chí Tôn Minh làm càn!" Tiếng quát chói tai vang lên, một

đạo thân ảnh từ trong Chí Tôn Minh bay vút ra, chính là Hữu Sứ của Chí Tôn Minh - Tư Mã Thiên. "Đây là...

Hỏa Kỳ Lân?

Là Kiếm Hoàng!" Tư Mã Thiên khí thế hung hăng xông ra, nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân trên bầu trời, khí thế lập tức yếu đi, mắt choáng váng!

Hắn tuy rằng cuồng vọng, dã tâm bừng bừng, muốn lật đổ Quan Ngự Thiên để chính mình thượng vị, nhưng hắn cũng biết võ công của Quan Ngự Thiên không phải hắn có thể so sánh, huống chi là Diệp Đông Hoàng đã chém giết Vô Danh! "Bi Thống Mạc Danh!" Lúc Tư Mã Thiên đang thất thần, một cỗ phong mang cực hạn và bi ý bao phủ mà đến, lại là Kiếm Hùng ra tay với hắn! "Mạc Danh Kiếm Pháp!" Nguy cơ cảm mãnh liệt đánh tới, Tư Mã Thiên trừng lớn mắt, trong lòng dâng lên vô tận sợ hãi.

Hắn tuy rằng võ công bình thường, nhưng là Hữu Sứ của Chí Tôn Minh, kiến thức bất phàm, lập tức liền nhận ra Mạc Danh Kiếm Pháp của Vô Danh!

Đây chính là thức thứ tư của Mạc Danh Kiếm Pháp, thức này là do Vô Danh vì thương tiếc ái thê bị giết mà sáng tạo, kiếm tủy uẩn hàm bi thống cùng mạc danh, vì vậy bi thống càng sâu, mạc danh chi ý càng mãnh liệt, sức mạnh liền càng cường đại.

Kiếm Hùng tuy rằng mới học không lâu, nhưng giờ phút này tu vi Huyền Vũ Cảnh cửu trọng phối hợp Anh Hùng Kiếm thi triển, uy lực cũng không phải một Tư Mã Thiên Huyền Vũ Cảnh tứ trọng có thể ngăn cản! "Minh chủ, cứu ta!" Tư Mã Thiên gào thét, tử vong khí tức đập vào mặt, giờ phút này cũng chỉ có Quan Ngự Thiên có thể cứu hắn! "Uy Long Thần Chưởng!" Long ngâm trận trận, một con kim sắc chân khí long ảnh từ trong đại điện cuộn trào ra, lao thẳng tới kiếm

khí mà Kiếm Hùng chém xuống!

Tại bên trong Chí Tôn Minh, Quan Ngự Thiên làm sao có thể để người ta giết Hữu Sứ của hắn, nếu như vậy, hắn còn mặt mũi gì thống suất Chí Tôn Minh! "Hô!

Minh chủ xuất thủ!" Tư Mã Thiên thở ra một hơi dài, cái mạng nhỏ của hắn coi như giữ được! "Là Minh chủ!" "Minh chủ xuất thủ, là Uy Long Thần Chưởng!" "Thật lợi hại!" ...

Thủ vệ nguyên bản loạn thành một bầy tâm thần chấn động, phảng phất nháy mắt có chủ tâm cốt!

Diệp Đông Hoàng là ngưu bức, nhưng bọn hắn cũng chỉ là nghe nói, không có tận mắt nhìn thấy, mà Uy Long Thần Chưởng là thành danh tuyệt kỹ của Quan Ngự Thiên, dưới chưởng không biết đã giết bao nhiêu địch nhân xâm phạm! "Kháng Long Hữu Hối!" Ngay tại lúc võ giả Chí Tôn Minh ánh mắt chấn phấn, một đạo long ngâm khủng bố vang vọng thiên địa, vang vọng linh hồn tất cả mọi người, chấn cho bọn hắn đầu óc trống rỗng, đầu váng mắt hoa.

Chỉ thấy một con kim long từ trên trời gào thét mà xuống, uyển như chân long, sinh động như thật, mang theo long uy khủng bố, uy chấn bát phương!

Long hình hư ảnh của Quan Ngự Thiên so với nó chính là tiểu vu kiến đại vu, tựa như một con giun dế!

Oanh long!

Kim long gào thét, phấn toái long hình hư ảnh, lao về phía đại điện! "Đây là chưởng pháp gì?

Còn bá đạo khủng bố hơn Uy Long Thần Chưởng của sư phụ!" Đồ đệ của Quan Ngự Thiên là Nhậm Thiên Hành đồng tử co rụt lại.

Trước mặt con kim long đã phấn toái Uy Long Thần Chưởng này,

hắn cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố làm cho người ta hít thở không thông!

Hắn không chút nghi ngờ, hắn sẽ bị nháy mắt nghiền nát hóa thành bột mịn, vô luận hắn giãy dụa như thế nào đều vô dụng!

Chương 304

"Chưởng pháp của Kiếm Hoàng quả nhiên lợi hại!" Quan Ngự Thiên cắm Lăng Sương Kiếm trong tay xuống đất, hai tay nâng lên, cương khí cường hoành lan tràn ra, hình thành một cái hộ tráo hình tròn, đem cả người hắn ba trăm sáu mươi độ bảo hộ lấy.

Chính là tuyệt kỹ của hắn —— Tiên Thiên Cương Khí! "Là Tiên Thiên Cương Khí của sư phụ!" Ánh mắt Nhậm Thiên Hành sáng lên.

Trước kia trong mắt hắn Uy Long Thần Chưởng của Quan Ngự Thiên cũng đã phi thường lợi hại, nhưng chuyến đi Chú Kiếm Thành, làm cho hắn biết được Quan Ngự Thiên chân chính lợi hại chính là Tiên Thiên Cương Khí.

Uy Long Thần Chưởng ở trước mặt Tiên Thiên Cương Khí cũng không tính là gì!

Trước đó Quan Ngự Thiên bằng vào Tiên Thiên Cương Khí dễ dàng chiến bại Kiếm Tôn và Hách Liên Bá!

Bình!

Kim long gào thét mà đến, một đầu đâm vào phía trên hộ tráo Tiên Thiên Cương Khí.

Oanh long!

Khí kình uyển như lãng triều, cuộn trào tứ phương, đại điện nguy nga hùng vĩ nháy mắt hóa thành bột mịn.

Nhậm Thiên Hành rút kiếm ngăn cản, chỉ cảm thấy một cỗ đại lực oanh tại trên bảo kiếm của hắn, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, bay ngược ra ngoài.

Phốc!

Mà Quan Ngự Thiên bên cạnh hắn cũng không dễ chịu, Tiên Thiên Cương Khí của Quan Ngự Thiên chỉ kiên trì được trong nháy mắt liền bị công phá, cả người như bị trọng kích, đảo bay ra ngoài!

Gạch ngói vụn gỗ nhao nhao rơi xuống, đại điện Chí Tôn Minh nguyên bản uy nghiêm đường hoàng hóa thành một mảnh phế tích.

Mà Tư Mã Thiên ở bên ngoài bởi vì Diệp Đông Hoàng ra tay chặn lại Quan Ngự Thiên, trực tiếp bị Kiếm Hùng một kiếm chém giết! "Ực!" Vô số võ giả trợn mắt hốc mồm, nhìn đại điện hóa thành phế tích, ánh mắt rung động, một chưởng chi uy, khủng bố như vậy! "Tê, đây chính là sức mạnh của Kiếm Hoàng sao?

Quả thực quá mạnh mẽ, không phải người!" "Nghe nói không có người nào có thể ngăn cản Diệp Đông Hoàng một kiếm nhẹ nhàng, hiện nay xem ra, chính là Kiếm Hoàng đại nhân nhẹ nhàng một chưởng, cũng không ai có thể ngăn cản!" "Quả nhiên, thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, không phải Vô Danh quá yếu, mà là Kiếm Hoàng đại nhân quá mạnh!" Nhìn Diệp Đông Hoàng đang đoan tọa trên lưng Hỏa Kỳ Lân trên bầu trời, tất cả võ giả ánh mắt kính sợ mà cuồng nhiệt, đây không phải sức mạnh của con người, đây là Thần! "Khụ khụ!" Ngay tại lúc thiên địa một mảnh tử tịch, vô số võ giả rung động mạc danh, phế tích nổ tung, thân ảnh chật vật không chịu nổi của Quan Ngự Thiên và Nhậm Thiên Hành xuất hiện. "Diệp Đông Hoàng, ngươi và ta ngày xưa không oán ngày nay không thù, vì sao vừa đến liền tại Chí Tôn Minh ta đại khai sát giới?" Quan Ngự Thiên bò dậy, trong lòng nghi hoặc.

Tuy rằng Diệp Đông Hoàng đã nói muốn nhất thống thiên hạ, nhưng giờ phút này cũng không giống tới thu biên Chí Tôn Minh của hắn, ngược lại càng giống tìm thù!

Hắn không nhớ đã đắc tội qua Diệp Đông Hoàng!

Về phần bị Diệp Đông Hoàng đánh bại, hắn cũng không có gì oán hận, kẻ mạnh được tôn trọng, tài nghệ không bằng người mà thôi! "Quan Ngự Thiên, ngươi giết cha ta, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!" Kiếm Hùng nhảy xuống, tay cầm Anh Hùng Kiếm hướng Quan Ngự Thiên giết tới. "Bản tọa lúc nào giết...

Ân?

Ngươi là Kiếm Hùng?" Quan Ngự Thiên vốn định nói ta căn bản không biết ngươi, lúc nào giết cha ngươi, nhưng nhìn thấy bộ dáng của đối phương cùng với một số tin tức về Diệp Đông Hoàng mà hắn nhận được, phảng phất đã có chút minh bạch!

Chí Tôn Minh và Chú Kiếm Thành tiếp giáp, hắn tuy rằng chưa từng để Chú Kiếm Thành vào mắt, nhưng đối với Thiếu chủ Chú Kiếm Thành Kiếm Hùng vẫn có một chút xíu ấn tượng.

Chỉ là Kiếm Hùng giờ phút này là nữ trang, hắn bắt đầu không chú ý, cũng không nghĩ về phương diện kia! "Không sai, chịu chết đi!" Kiếm Hùng thi triển Mạc Danh Kiếm Pháp, từng đạo kiếm quang sắc bén bao phủ Quan Ngự Thiên! "Thì ra là thế!" Quan Ngự Thiên chợt hiểu, biết hôm nay không thể thiện, bất quá Kiếm Hùng giết tới, hắn cũng sẽ không bó tay chịu trói, hai người kịch chiến cùng một chỗ.

Cương khí tung hoành, kiếm khí lấp lánh!

Tiên Thiên Cương Khí của Quan Ngự Thiên bị Hàng Long Thập Bát Chưởng của Diệp Đông Hoàng phá, thụ thương không nhẹ, thực lực đại giảm, cùng Kiếm Hùng ngược lại là bình phân thu sắc! "Kiếm Hùng cư nhiên mạnh như vậy rồi!" Nhậm Thiên Hành chống trường kiếm, nhìn Kiếm Hùng đang cùng Quan Ngự Thiên kịch chiến, trong lòng kinh hãi!

Hắn và Kiếm Hùng là đồng lứa, hắn là đệ tử của Quan Ngự Thiên, Kiếm Hùng là con của Kiếm Tôn, hai người thân phận địa vị

không sai biệt lắm, vì vậy hắn đối với Kiếm Hùng hiểu rõ không ít.

Võ công của hắn vẫn luôn mạnh hơn Kiếm Hùng, hơn nữa còn mạnh hơn không ít, không ngờ một thời gian không gặp, đối phương đã vượt qua hắn!

Hắn minh bạch, không phải Kiếm Hùng lợi hại hơn hắn, mà là Kiếm Hùng ôm được cái đùi lớn Diệp Đông Hoàng này!

Xùy!

Kịch chiến mấy trăm chiêu, tại dưới ánh mắt của vô số võ giả Chí Tôn Minh, Minh chủ Quan Ngự Thiên của bọn họ cư nhiên bại!

Kiếm Hùng một kiếm đâm vào trong cơ thể Quan Ngự Thiên! "Sư phụ!" Nhậm Thiên Hành trong lòng đau xót, lớn tiếng gầm thét, khóe mắt muốn nứt, xách kiếm xông lên!

Kiếm Hùng trở tay một kiếm.

Bi Thống Mạc Danh!

Khuông đương!

Nhậm Thiên Hành vốn đã bị trọng thương làm sao ngăn được, Anh Hùng Kiếm chém đứt bảo kiếm của hắn, một kiếm chém giết hắn! "Minh chủ chết rồi!" "Nhậm Thiên Hành cũng đã chết!" ...

Tất cả võ giả hãi nhiên, sợ hãi trong lòng ức chế không nổi trào ra, vẻn vẹn công phu một hồi, cao tầng Chí Tôn Minh cứ như vậy chết sạch? "Cha, hài nhi đã báo thù cho người!" Giết Nhậm Thiên Hành, Kiếm Hùng không có ra tay nữa, nhìn thi thể Quan Ngự Thiên, tình nan tự cấm. "Quan Ngự Thiên còn chưa chết, hắn biết một môn Bất Tử Thần Công, có thể làm cho hắn ở vào trạng thái giả chết!" Diệp Đông Hoàng mâu quang thâm thúy, phủ khám thiên địa.

Quan Ngự Thiên có thể lừa gạt Kiếm Hùng, lại không gạt được

hắn.

Trong nguyên kịch tình, Quan Ngự Thiên cùng Hách Liên Bá chiến đấu, chính là giả bộ chiến bại, giả chết ẩn thân ở phía sau màn! "Cái gì?

Quan Ngự Thiên còn chưa chết?" Trong mắt Kiếm Hùng lập tức lộ ra một tia lăng lệ, đối với lời của Diệp Đông Hoàng nàng tự là tin tưởng không nghi ngờ, xách kiếm chém một cái.

Ông!

Giờ phút này, Quan Ngự Thiên đã "chết" tâm thần run lên, khí tức trên thân bỗng nhiên chấn động, trở nên cường thịnh, muốn phản kháng!

Hắn biết hắn không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng, duy có bắt lấy Kiếm Hùng làm con tin mới có thể có một chút hy vọng sống!

Tuy nhiên không đợi hắn có bất kỳ động tác gì, đầu óc một tiếng oanh minh, ý thức một mảnh trống rỗng, thân thể cương ngạnh tại không trung! "Còn dám ở trước mặt Trẫm giở trò!" Diệp Đông Hoàng cười lạnh, mâu quang u thúy, tự có tinh thần huyễn diệt, vũ trụ sụp đổ dị tượng hiển hiện, chính là Vạn Đạo Đế Mâu!

Xùy lạp!

Một khắc sau, kiếm phong sắc bén của Anh Hùng Kiếm vạch phá huyết nhục, một kiếm phong hầu!

Minh chủ Chí Tôn Minh Quan Ngự Thiên, chết! "Hít...

Quan Ngự Thiên cứ như vậy bại rồi?" "Điều này sao có thể?" Hách Liên Bá và Luyện Xích Tuyết một đường gấp rút lên đường, rốt cuộc cũng đi tới bên ngoài Chí Tôn Minh.

Vốn tưởng rằng chờ Diệp Đông Hoàng và Quan Ngự Thiên lưỡng

bại câu thương, hắn sẽ xuất thủ tọa thu ngư ông đắc lợi, kết quả vừa đến liền nhìn thấy Quan Ngự Thiên phảng phất như một con chó chết bị Nhân Kiếm Hùng chém giết!

Long tranh hổ đấu trong tưởng tượng của hắn tịnh không xuất hiện, đây hoàn toàn là một trận chiến nghiêng về một phía, quá đáng sợ!

Tiên Thiên Cương Khí của Quan Ngự Thiên nghiền ép hắn, mà Diệp Đông Hoàng lại nghiền ép Quan Ngự Thiên, hắn đời này còn có cơ hội đánh bại Diệp Đông Hoàng xưng bá thiên hạ sao?

Giờ khắc này, Hách Liên Bá đối với năng lực của chính mình sinh ra hoài nghi! "Thực lực mạnh thì lại như thế nào?

Cây cao chịu gió lớn, Diệp Đông Hoàng dã tâm bừng bừng, không đem quần hùng thiên hạ để vào mắt, chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng có thể một người địch lại cả thiên hạ?" Trong mắt Hách Liên Bá một lần nữa trán phóng hào quang, hắn không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, chẳng lẽ thiên hạ cũng không có ai là đối thủ của Diệp Đông Hoàng?

Chẳng lẽ tất cả mọi người liên hợp lại cũng không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng? "Hùng Bá và Diệp Đông Hoàng đã kết hạ tử thù, có thể liên hợp, Tứ Phương Thành, Vô Song Thành, Thần Nguyệt Giáo các loại đều có thể liên hợp, bọn hắn sẽ không muốn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng một nhà độc đại..." Trong đầu Hách Liên Bá hiện lên một cái chiến lược hợp tung liên hoành.

Nhiên, ngay tại lúc hắn đang suy nghĩ viển vông, một đạo mâu quang uy nghiêm hạo đại nhàn nhạt rủ xuống, uyển như đám mây che trời, hạo hãn uy nghiêm, chí cao chí đại!

Phanh phanh!

Đệ nhất sát thủ của Hải Sa Cung là Luyện Xích Tuyết, tu vi Huyền Vũ Cảnh lục trọng chỉ cảm thấy thiên uy buông xuống, như gánh vác núi cao, dưới cỗ vô thượng đế uy kia, rốt cuộc kiên trì không được, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất. "Hải Sa Cung Hách Liên Bá bái kiến Kiếm Hoàng!" Tâm thần Hách Liên Bá run rẩy, tu vi Thiên Cảnh sơ kỳ miễn cưỡng kháng trụ ánh mắt uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng, vội vàng chắp tay thi lễ!

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu! "Chết!" Giữa không trung vang lên một tiếng tuyên án uy nghiêm lãnh liệt, lôi âm cuồn cuộn, nổ vang trong đầu Hách Liên Bá.

Hắn lông tóc dựng đứng, mồ hôi lạnh ròng ròng, không thể ngờ được Diệp Đông Hoàng cư nhiên trước tiên liền phát hiện ra hắn, còn không nói hai lời liền muốn giết hắn, thật sự là quá bá đạo!

Chương 305

Oanh!

Một khắc sau, đầu Hách Liên Bá đau đớn kịch liệt, phảng phất nhìn thấy một tôn Vô Thượng Đế Hoàng vĩ ngạn vô biên, sung mãn cả thiên địa hiển hiện tại trong thức hải của hắn, thần uy hạo đãng, uy nghiêm vô song!

Thân ảnh khủng bố kia quanh thân hoàn nhiễu vũ trụ tinh hà, chân đạp vạn cổ hỗn độn, một chút nhìn thấu quá khứ tương lai.

Thức hải của hắn ở trước mặt đối phương tựa như một cái bọt khí, khó có thể thừa tải thân ảnh vĩ ngạn kia, "bành" một tiếng nổ tung.

Thức hải nổ tung, ý thức trống rỗng, tất cả lâm vào trong bóng tối! "Cung chủ?" Luyện Xích Tuyết nhìn Hách Liên Bá, ngay khi chữ "Chết" của Diệp Đông Hoàng rơi xuống, nàng thấy thân thể Hách Liên Bá run lên, lập tức đồng tử co rụt lại, ánh mắt liền ảm đạm đi.

Hắn thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, khí tuyệt thân vong! "Chết rồi?" Đôi mắt Luyện Xích Tuyết trừng lớn, thực lực Hách Liên Bá trong mắt nàng cũng là khủng bố vô cùng, không nghĩ tới bị Diệp Đông Hoàng dùng một chữ liền tuỳ tiện mạt sát, ngay cả giãy dụa một chút đều làm không được!

Nàng đâu biết rằng, Diệp Đông Hoàng vừa rồi cũng không phải một tiếng quát nhẹ, mà là trực tiếp thi triển Vạn Đạo Đế Mâu diệt ý thức của Hách Liên Bá.

Vạn Đạo Đế Mâu là thần thông Diệp Đông Hoàng sinh ra sau khi tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, có thể phát huy ra sức mạnh viễn siêu tu vi của Diệp Đông Hoàng.

Khi Diệp Đông Hoàng vừa tới thế giới này, chính là bằng vào Vạn Đạo Đế Mâu ngăn trở Kinh Mục Kiếp của Đế Thích Thiên!

Diệt sát một Hách Liên Bá tu vi còn thấp hơn hắn, tự nhiên không tốn sức chút nào! "Luyện Xích Tuyết bái kiến Kiếm Hoàng đại nhân, tiểu nhân nguyện vì Kiếm Hoàng đại nhân làm trâu làm ngựa, chỉ cần có phân phó, dầu sôi lửa bỏng, vạn tử không từ!" Luyện Xích Tuyết vội vàng biểu trung tâm, nàng chỉ là sát thủ do Hách Liên Bá bồi dưỡng, cùng Hách Liên Bá cũng không có tình cảm gì, hiệu trung Diệp Đông Hoàng hoàn toàn không có áp lực!

Thậm chí so với Hách Liên Bá, nàng càng nguyện ý hiệu trung Diệp Đông Hoàng, vô luận võ công hay là bộ dáng, Diệp Đông Hoàng đều bỏ xa Hách Liên Bá mười con phố!

Đi theo Diệp Đông Hoàng hiển nhiên càng có tiền đồ! "Kiếm Hoàng đại nhân sẽ thu ta sao?" Luyện Xích Tuyết phủ phục tại địa, trong lòng hoảng sợ, câu nói tiếp theo của Diệp Đông Hoàng sẽ quyết định vận mệnh của nàng.

Giờ khắc này, nàng chưa bao giờ cảm giác thời gian lại dài dằng dặc, gian nan như thế!

Diệp Đông Hoàng cưỡi Hỏa Kỳ Lân, quan sát thiên hạ, khuôn mặt bình tĩnh, không giận tự uy, nhìn Luyện Xích Tuyết đang phủ phục hoảng sợ phía dưới, không nói gì!

Vô hình áp lực càng lúc càng lớn, y phục trắng như tuyết của Luyện Xích Tuyết đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, kiều khu run rẩy đến càng lợi hại, một trái tim bồi hồi tại biên giới tuyệt vọng! "Không tệ!" Ngay tại lúc Luyện Xích Tuyết sắp thừa nhận không nổi áp lực sụp đổ, Diệp Đông Hoàng rốt cuộc mở miệng!

Trong nháy mắt, tất cả áp lực biến mất vô tung, Luyện Xích Tuyết cảm giác như vừa đi dạo một vòng ở địa ngục, cả người phảng phất

như mới được vớt từ trong nước ra!

Giờ khắc này, nàng biết cái mạng nhỏ của nàng coi như giữ được! "Từ nay về sau Hải Sa Cung hóa thành Xích Tuyết Đường, ngươi làm Đường chủ, có vấn đề gì không?" Diệp Đông Hoàng nhìn Luyện Xích Tuyết, hiện tại thủ hạ của hắn không có mấy người, mà uy vọng của Luyện Xích Tuyết tại Hải Sa Cung chỉ đứng sau Hách Liên Bá và Bái Ngọc Nhi, là nhân tuyển tốt nhất chưởng khống Hải Sa Cung! "Đa tạ Chúa công, thuộc hạ nhất định chỉnh hợp tốt Xích Tuyết Đường, không phụ Chúa công trọng thác, vạn tử không từ!" Luyện Xích Tuyết đại hỉ bái tạ, không nghĩ tới kiếp sau dư sinh, chẳng những giữ được tánh mạng bái nhập dưới trướng Diệp Đông Hoàng, còn có thể chưởng khống Hải Sa Cung, thật sự là đại nạn không chết tất có hậu phúc!

Hưu!

Một bản bí tịch từ trên bầu trời rơi xuống, được võ đạo ý chí của Diệp Đông Hoàng nâng lơ lửng trước mặt Luyện Xích Tuyết. "Đây là Vạn Đạo Kinh do Trẫm tu luyện, liền ban cho ngươi!" Thanh âm Diệp Đông Hoàng vang lên bên tai Luyện Xích Tuyết, kỳ thật hắn còn có nửa câu không nói, chính là "Ta có thể ban cho ngươi, cũng có thể thu hồi!" "Đa tạ Chúa công, thuộc hạ tất can não đồ địa, phấn thân toái cốt, để báo đại ân đại đức của Chúa công!" Luyện Xích Tuyết dập đầu bái tạ, hai tay tiếp nhận Vạn Đạo Kinh. "Lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng nói. "Vâng, thuộc hạ cáo lui!" Luyện Xích Tuyết đứng dậy rời đi, chuyến đi này của nàng cũng coi như nhân họa đắc phúc, ý khí phong phát, đấu chí ngang dương, phản hồi Hải Sa Cung!

Đây là nhiệm vụ đầu tiên Diệp Đông Hoàng giao cho nàng, nàng nhất định phải làm tốt, nếu làm không xong, nàng về sau cũng sẽ không có hy vọng gì!

Không đề cập tới Luyện Xích Tuyết, Diệp Đông Hoàng cách không chộp một cái, Lăng Sương Kiếm đang mai táng tại trong phế tích bay lên, rơi vào trong tay hắn. "Kiếm khí lăng sương, kiếm lăng thiên hạ, một thanh bảo kiếm không tệ!" Diệp Đông Hoàng rút kiếm, sấm sét trên thân kiếm lấp lóe muốn tránh thoát khỏi bàn tay của Diệp Đông Hoàng, nhưng tay Diệp Đông Hoàng phảng phất như bàn tay thần linh, sức mạnh của Lăng Sương Kiếm căn bản khó có thể động đậy mảy may.

Truyền thuyết Lăng Sương Kiếm có hiệu quả khởi tử hồi sinh, vạn vật thất sắc chi năng, tuy rằng có chút khoa trương, nhưng đích xác có tác dụng chữa thương!

Hủy diệt đến tận cùng là tân sinh, Lăng Sương Kiếm uẩn hàm lôi đình chi lực, trong lôi đình có hủy diệt, cũng có sinh cơ.

Đối với địch nhân là hủy diệt, đối với người mình chính là sinh cơ!

Bành!

Diệp Đông Hoàng khuất chỉ búng ra, Lăng Sương Kiếm phát ra một tiếng ông minh thanh thúy, nhi hậu dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả võ giả, thân kiếm Lăng Sương Kiếm từng khúc băng liệt, hóa thành mảnh vỡ! "Lăng Sương Kiếm cư nhiên bị một chỉ búng nát?" "Đây sợ là Lăng Sương Kiếm giả a?" Từng cái võ giả trừng lớn mắt, nếu như trước đó bọn hắn chưa nghe nói qua Lăng Sương Kiếm, nhưng tối hôm qua sau khi Quan Ngự Thiên từ Chú Kiếm Thành đoạt được Lăng Sương Kiếm, uy danh của Lăng Sương Kiếm cũng truyền ra.

Vừa rồi thân kiếm Lăng Sương Kiếm lôi đình quấn quanh, hiển nhiên là một thanh tuyệt thế thần binh, không nghĩ tới dễ dàng như vậy liền nát, làm cho người ta khó có thể tin!

Thật sự là dùng được mã ngoài, đầu súng bằng sáp! "Điều này sao

có thể?" Kiếm Hùng ngẩng đầu, nhìn Lăng Sương Kiếm chỉ còn lại một cái chuôi kiếm, không nguyện tin tưởng.

Đây chính là Lăng Sương Kiếm mà ba đời Kiếm gia bỏ ra sáu mươi năm tâm huyết đúc thành, sao có thể không chịu nổi một kích như thế? "Sau hủy diệt chính là tân sinh, Lăng Sương Kiếm hiện!" Diệp Đông Hoàng cũng không ngoài ý muốn, bàn tay nắm lấy chuôi kiếm Lăng Sương Kiếm hơi dùng sức!

Bá!

Dưới vô số ánh mắt hãi nhiên kinh kỳ, Lăng Sương Kiếm nguyên bản chỉ còn lại một cái chuôi kiếm đột nhiên ngưng tụ ra thân kiếm, phong mang càng tăng lên, không thể nhìn thẳng! "Hóa ra đây mới là chân diện mục của Lăng Sương Kiếm!" Đám người chợt hiểu, thảo nào vừa rồi một chỉ liền nát!

Phá rồi lại lập, nhìn một màn thần kỳ như thế, tất cả mọi người âm thầm kinh thán, không hổ là thần binh, quá thần kỳ! "Quan Ngự Thiên đã chết, Trẫm là Minh chủ Chí Tôn Minh, có ai không phục?" Lăng Sương Kiếm chỉ một cái, kiếm khí tung hoành, Diệp Đông Hoàng quan sát vô số võ giả của Chí Tôn Minh, ánh mắt uy nghiêm quét qua, toàn bộ đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng. "Bái kiến Minh chủ, thiên thượng địa hạ, duy ngô độc tôn, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!" Võ giả Chí Tôn Minh tề xoát xoát quỳ rạp xuống đất, lúc này ai dám phản đối?

Đó không phải là chê mệnh quá dài sao?

Diệp Đông Hoàng đưa tay đè xuống, tất cả thanh âm im bặt mà dừng, nói: "Từ hôm nay trở đi, Hải Sa Cung và Chí Tôn Minh xác nhập thành lập Long Quân Minh, Trẫm là Minh chủ, Hải Sa Cung hóa thành Xích Tuyết Đường, Luyện Xích Tuyết làm Đường chủ!" "Chí Tôn Minh đổi thành Chí Tôn Đường, Trẫm tạm thay mặt Đường chủ,

một tháng sau, lôi đài luận võ, người thắng làm Chí Tôn Đường chủ, tất cả người gia nhập Long Quân Minh đều có thể tham gia!" Diệp Đông Hoàng tuyên bố, đám người cũng không có dị nghị, xác nhập cũng nằm trong dự liệu của bọn hắn, hơn nữa lúc này ai dám có dị nghị? "Minh chủ thánh minh!" Tất cả mọi người đồng thanh hò hét, có một số võ giả thực lực cao càng là ma quyền sát chưởng, hưng phấn không thôi.

Bây giờ vị trí Chí Tôn Đường chủ đủ để so sánh với vị trí Minh chủ Chí Tôn Minh đã từng, ai có thể không động tâm? "Khởi bẩm Minh chủ, Chú Kiếm Thành nguyện gia nhập Long Quân Minh, thỉnh Minh chủ ân chuẩn!" Kiếm Hùng tiến lên một bước, chắp tay bái nói.

Chú Kiếm Thành sáp nhập vào là chuyện sớm hay muộn, Diệp Đông Hoàng không có trực tiếp tuyên bố Chú Kiếm Thành nhập vào Long Quân Minh là cố kỵ đến nàng.

Nàng tự nhiên sẽ không để Diệp Đông Hoàng khó xử! "Tốt, từ hôm nay trở đi Chú Kiếm Thành gia nhập Long Quân Minh, là Chú Kiếm Đường, Kiếm Hùng làm Đường chủ!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, cũng không khách khí.

Giờ khắc này, Long Quân Minh dung hợp ba thế lực bá chủ là Chú Kiếm Thành, Hải Sa Cung, Chí Tôn Minh đã đản sinh!

Diệp Đông Hoàng tạm thời tọa trấn Chí Tôn Minh, Kiếm Hùng mang theo đầu người Quan Ngự Thiên cưỡi Hỏa Kỳ Lân phản hồi Chú Kiếm Thành tế bái Kiếm Tôn!

Rất nhanh, tin tức Long Quân Minh đản sinh phảng phất như cơn bão cấp mười hai, lấy Long Quân Minh làm trung tâm càn quét Cửu Châu đại địa.

Trong chốc lát, thiên hạ chấn động, phảng phất nhìn thấy một tuyệt thế bá chủ từ từ bay lên!

Rất nhiều kiêu hùng dã tâm bừng bừng đều bắt đầu hoảng sợ!

Diệp Đông Hoàng thực lực quá mạnh, hoàn toàn đánh vỡ cân bằng!

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhân Vương và Kiếm Tôn (Đoạn Soái) cũng tới Thiên Hạ Hội của Hùng Bá! *** Trăng sáng sao thưa, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ Cửu Châu đại địa, bao phủ cả Thiên Hạ Hội!

Thiên Hạ Hội, tổng bộ.

Bá bá!

Hai đạo thân ảnh chợt lóe lên rồi biến mất, phảng phất như quỷ mị, nhẹ nhàng nhanh chóng, đệ tử Thiên Hạ Hội thủ vệ chung quanh cũng không hề phát hiện.

Hai đạo thân ảnh này rõ ràng là Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đến đây cứu Nhiếp Phong cùng Đoạn Lãng! "Nhiếp huynh, Phong nhi bị Hùng Bá thu làm đệ tử, chỗ ở tới gần tẩm cung của Hùng Bá, hay là để ta đi?" Đoạn Soái hạ thấp thanh âm, thời gian này hắn cũng hiểu rõ ân oán giữa Nhiếp Nhân Vương và Hùng Bá, đây chính là mối hận đoạt thê, bất cộng đái thiên, hắn sợ Nhiếp Nhân Vương nhịn không được đối với Hùng Bá xuất thủ!

Bọn hắn hiện tại vẫn chỉ là Huyền Vũ đỉnh phong, cũng không phải là đối thủ của Hùng Bá! "Đoạn huynh yên tâm, ta sẽ không tìm Hùng Bá liều mạng, dựa theo nguyên kế hoạch, ngươi đi cứu Lãng nhi, ta đi cứu Phong nhi, sau đó chúng ta tại rừng cây nhỏ ngoài thành hối hợp!" Nhiếp Nhân Vương lắc đầu, cứu con trai mình, há có thể mượn tay người khác! "Vậy được rồi, vạn sự cẩn thận!" Đoạn Soái cũng không tiện nói nhiều, cùng Nhiếp Nhân Vương tách ra, đi đến chỗ ở của tạp dịch đệ tử tìm Đoạn Lãng.

Đối với việc Nhiếp Phong trở thành thân truyền đệ tử của Hùng

Bá, mà con trai hắn Đoạn Lãng lại thành tạp dịch, trong lòng hắn vẫn là có chút bất bình!

Đây là coi thường con trai hắn a!

Chờ cứu được con trai, hắn nhất định sẽ chứng minh con trai hắn tuyệt đối sẽ không kém hơn so với Nhiếp Phong!

Tuy rằng hắn hiện tại cùng Nhiếp Nhân Vương đã thành bạn tốt, nhưng cũng không ngại bọn hắn lẫn nhau cạnh tranh so tài!

Một bên khác.

Chương 306

Nhiếp Nhân Vương lặng yên tới gần khu vực trung tâm Thiên Hạ Hội, thủ vệ càng ngày càng sâm nghiêm, lấy võ công của Nhiếp Nhân Vương, võ giả bình thường phát hiện không được hắn, nhưng cũng làm giảm đi tốc độ của hắn!

Chờ khi Nhiếp Nhân Vương sắp đến gần chỗ ở của Nhiếp Phong, Đoạn Soái đã tìm được Đoạn Lãng tại chỗ tạp dịch đệ tử, cũng mang theo rời đi Thiên Hạ Hội!

Đoạn Soái cự ly chỗ ở Đoạn Lãng gần, thủ vệ lại tương đối lỏng lẻo, đối với hắn mà nói hoàn toàn không có chút độ khó nào. "Cha, chúng ta đi đâu?" Rời đi Thiên Hạ Hội, ánh mắt Đoạn Lãng hưng phấn, hôm nay chẳng những nhìn thấy cha hắn, còn rời đi Thiên Hạ Hội, không cần ăn nhờ ở đậu, gặp người bạch nhãn, có thể xưng là song hỷ lâm môn!

Hắn và Nhiếp Phong cùng nhau bị Hùng Bá đưa vào Thiên Hạ Hội, kết quả Hùng Bá không có thu hắn làm đệ tử còn để hắn làm tạp dịch, trong lòng ủy khuất có thể nghĩ!

Hôm nay tốt rồi, rốt cuộc không cần tại Thiên Hạ Hội chịu sự khinh rẻ của Hùng Bá nữa! "Chờ Nhiếp thúc thúc của ngươi và Phong nhi đến, chúng ta liền đi Chú Kiếm Thành tìm Chúa công, nếu không phải Chúa công, ta hiện tại còn bị vây ở Lăng Vân Quật khó có thể thoát thân!" Đoạn Soái vừa mang theo Đoạn Lãng ra khỏi thành, vừa nói. "Cha, Chúa công là ai?" Đoạn Lãng hiếu kỳ, hắn biết Đoạn Soái tâm cao khí ngạo, võ công bất phàm, hào xưng Nam Lân Kiếm Thủ, không nghĩ tới cư nhiên cũng sẽ hiệu trung người khác!

Người này cai hà đẳng cường đại, có mị lực cao đến mức nào?

"Chúa công chính là Kiếm Hoàng Diệp Đông Hoàng, người thời gian trước một kiếm trảm Vô Danh, Hùng Bá ở trước mặt Chúa công, ngay cả một chiêu đều ngăn không được!" Nhắc tới Diệp Đông Hoàng, trong mắt Đoạn Soái mang theo kính sợ và cuồng nhiệt, hôm nay sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, thực lực so với quá khứ mạnh hơn một đoạn dài, trong lòng càng là bội phục đến đầu rạp xuống đất. "Hóa ra Chúa công chính là Kiếm Hoàng!" Trong mắt Đoạn Lãng lấp lóe hưng phấn, hắn tuy rằng ở Thiên Hạ Hội, nhưng cũng nghe nói qua đại danh của Diệp Đông Hoàng.

Bất quá tại Thiên Hạ Hội không thể công khai nghị luận Diệp Đông Hoàng, bởi vì Hùng Bá đã ăn thiệt thòi lớn, ra lệnh nghiêm cấm, bọn hắn đều là lén lút nghị luận mới nghe được! "Lãng nhi, ngươi ở chỗ này chờ một chút, ta đi tiếp ứng Nhiếp thúc thúc của ngươi!" Sau khi đến rừng cây nhỏ ngoài thành, Đoạn Soái có chút không yên lòng, đối với Đoạn Lãng dặn dò: "Nếu như nửa canh giờ sau ta còn chưa về, ngươi lập tức rời đi đào vong Chú Kiếm Thành, đầu nhập vào Chúa công!" "Cha, người có thể hay không không..." Đoạn Lãng nghe vậy, vội vàng khuyên can, đáng tiếc Đoạn Soái nói xong liền rời đi, căn bản không nghe lời khuyên của hắn.

Nhìn bóng lưng Đoạn Soái rời đi, Đoạn Lãng chỉ có thể trong lòng cầu nguyện, hắn nghĩ mãi không thông sao Đoạn Soái lại có quan hệ tốt với Nhiếp Nhân Vương như vậy, trước kia không phải là cạnh tranh đối thủ sao? ...

Thiên Hạ Hội! "Kim Lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân biến hóa long!" Lúc này, Hùng Bá còn chưa nghỉ ngơi, chắp tay mà đứng, ánh mắt bá khí nhìn câu đối màu vàng được điêu khắc trên cột đá đại điện, lẩm bẩm niệm!

Diệp Đông Hoàng hoành không xuất thế, làm cho hắn cảm thấy nguy cơ cùng áp lực cực lớn!

Bất quá, đối với câu phê ngôn này của Nê Bồ Tát hắn vẫn phi thường tin tưởng!

Hôm nay Phong Vân đều đã tìm được, hắn tin tưởng ngày hắn biến hóa thành rồng cũng không xa!

Nghĩ tới đây, Hùng Bá quyết định đi xem Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

Nhiên, hắn còn chưa đi đến chỗ ở của Nhiếp Phong, liền phát hiện một thân ảnh lén lén lút lút, trong lòng lập tức giận dữ: "Cư nhiên dám tiềm nhập Thiên Hạ Hội của Bản tọa, thật sự là muốn chết!" Hùng Bá thu liễm khí tức, lặng yên đi tới sau lưng hắc y nhân, hắn phát hiện đối phương dường như là hướng về phía Nhiếp Phong, trong lòng càng giận.

Nhiếp Phong là nhân vật mấu chốt để hắn "hóa rồng", tới tìm Nhiếp Phong, đây là muốn phá hỏng bá nghiệp của hắn a!

Nhất định phải chết! "Tam Phân Quy Nguyên Khí!" Trong lòng bàn tay Hùng Bá ngưng tụ một quả cầu chân khí hình dạng thủy cầu, một chưởng đẩy ra, chân khí cầu xẹt qua hư không, tấn mãnh nhanh chóng, hắc y nhân còn chưa kịp phản ứng liền bị đánh trúng! "Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, đôi mắt hắc y nhân tinh hồng, có phẫn nộ, có cừu hận, rõ ràng là Nhiếp Nhân Vương đến đây cứu Nhiếp Phong! "Hùng Bá!" Mắt Nhiếp Nhân Vương trở nên đỏ bừng, tân cừu cựu hận trong nháy mắt bộc phát, phảng phất như ma quỷ, khí tức trên thân trở nên cuồng bạo, đây là Phong Huyết di truyền đời đời của Nhiếp gia. "Nhiếp Nhân Vương!" Hùng Bá nghe vậy, lập tức nhận ra thân phận của người sau, nghĩ tới đây, sát cơ khủng bố ức chế không được bộc phát mà ra.

Nếu để Nhiếp Nhân Vương nhìn thấy Nhiếp Phong, để Nhiếp Phong biết hắn gián tiếp giết Nhan Doanh, còn làm sao vì hắn sở

dụng?

Cho nên, Nhiếp Nhân Vương nhất định phải chết!

Cảm thụ khí tức điên cuồng của Nhiếp Nhân Vương, Hùng Bá không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp sử xuất một chiêu mạnh nhất của hắn. "Tam Phân Thần Chỉ!" Đây là một chiêu Hùng Bá gần đây lĩnh ngộ, còn chưa đủ hoàn thiện, nhưng cường đại đến cực điểm, ba loại lực lượng Phong Vân Sương hội tụ một chỉ.

Phốc!

Một chỉ điểm ra, trực tiếp xuyên thủng đầu Nhiếp Nhân Vương.

Dù sao, Phong Huyết không phải vạn năng!

Nhiếp Nhân Vương tu vi vốn dĩ không đủ, lại bị Tam Phân Quy Nguyên Khí của Hùng Bá đánh lén trọng thương, lúc này đối mặt tuyệt chiêu Tam Phân Thần Chỉ của Hùng Bá, hào vô phản kháng chi lực! "Nhiếp huynh!" Đoạn Soái chạy tới, nhìn thấy đầu Nhiếp Nhân Vương bị một chỉ xuyên thủng, không khỏi kinh hô! "Hửm?

Còn có dư đảng!" Ánh mắt Hùng Bá bá một cái rơi vào trên thân Đoạn Soái, làm cho người sau cảm thấy một cỗ áp lực hít thở không thông. "Chạy!" Đoạn Soái không nói hai lời, xoay người bỏ chạy, trừ phi hắn đột phá đạt tới Thiên Cảnh, nếu không căn bản không phải đối thủ của Hùng Bá!

Kỳ thật võ công của Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương thật sự không ra sao, cho dù có Tuyết Ẩm Đao và Hỏa Lân Kiếm cũng đánh không lại Hùng Bá, huống chi hiện nay không có bảo đao bảo kiếm! "Muốn chạy?

Muộn!" Hùng Bá cười lạnh, một cái võ giả Huyền Vũ Cảnh còn muốn ở trước mặt hắn đào tẩu?

Thân ảnh khẽ động, mấy cái lên xuống, Hùng Bá liền đuổi kịp

Đoạn Soái, thi triển Tam Phân Thần Chỉ, đánh chết hắn! "Đoạn Soái!" Xốc lên khăn che mặt, Hùng Bá có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới là Đoạn Soái.

Trong chốc lát, hắn nghĩ tới Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng thu phục Hỏa Kỳ Lân, mà Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương trước đó đều là bị Hỏa Kỳ Lân bắt đi!

Giữa bọn họ mười có tám chín thoát không khỏi quan hệ! "Bang chủ!" Không bao lâu, cường giả Thiên Hạ Hội nhao nhao chạy tới, trong đó bao gồm Đại tổng quản Văn Xú Sửu, bất quá Hùng Bá còn chưa chờ mọi người tới gần, liền a xích mọi người lui ra, chỉ lưu lại Văn Xú Sửu! "Đem thi thể hai người này thiêu hủy, chuyện đêm nay không cho phép lộ ra nửa chữ, nếu không giết không tha!" Hùng Bá đối với Văn Xú Sửu phân phó.

Thanh âm lãnh liệt sung mãn vô tận sát cơ, làm cho Văn Xú Sửu rùng mình một cái, nơm nớp lo sợ, vội vàng bảo đảm: "Bang chủ yên tâm, tuyệt sẽ không có người thứ ba biết hai cái thích khách này đêm nay tới qua!" "Ừm!" Hùng Bá gật gật đầu, Văn Xú Sửu đi theo hắn không ít năm, tuy rằng không có bản sự lớn gì, nhưng năng lực làm việc vẫn là không tệ! "Đúng rồi, đi xem Đoạn Lãng có ở đó hay không, nếu như không tại chỗ ở..." Hùng Bá bước chân vừa mới bước ra chợt dừng lại, lại nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Văn Xú Sửu, làm một cái động tác cắt cổ! "Bang chủ yên tâm, tiểu nhân đi làm ngay!" Văn Xú Sửu cầm một cây vũ phiến, vẻ mặt siểm nịnh. "Nhớ kỹ bí mật một chút, không được để bất luận kẻ nào biết!" Hùng Bá dặn dò, ý tứ chính là người đi làm những chuyện này, cuối cùng đều phải diệt khẩu!

Đương nhiên, Văn Xú Sửu ngoại trừ! "Vâng, tiểu nhân minh bạch!" Văn Xú Sửu cũng không phải lần đầu tiên làm loại sự tình này,

có thể nói xe nhẹ đường quen!

Rất nhanh tin tức Đoạn Lãng mất tích truyền đến trong tai Hùng Bá, Hùng Bá đại nộ, để Văn Xú Sửu phái người bí mật truy sát!

Mà Đoạn Lãng tại sau khi không đợi được Đoạn Soái, lựa chọn một mình rời đi!

Đoạn Soái hiện tại còn chưa về, hơn phân nửa lành ít dữ nhiều, hắn chỉ có giữ được tánh mạng đi tìm Diệp Đông Hoàng mới có thể vì cha hắn báo thù rửa hận!

Đến tận đây, Đoạn Lãng bước lên hành trình đào sát!

Bất quá hắn tuy rằng biết chút võ công, nhưng tuổi tác quá nhỏ, căn bản trốn không thoát nhãn tuyến của Thiên Hạ Hội, rất nhanh liền bị phát hiện.

Nhiên, ngay tại lúc Đoạn Lãng sắp bị giết, lại bị một nữ hiệp giang hồ đi ngang qua cứu giúp. ...

Long Quân Minh, Long Quân Thành!

Đây là đại thành sau khi Diệp Đông Hoàng tiếp quản Chí Tôn Minh đổi tên, làm tổng đà Long Quân Minh. "Khởi bẩm Minh chủ, bên ngoài có hai người cầu kiến, một cái tên Lạc Tiên, một cái tên Đoạn Lãng, có tiếp kiến hay không?" Trong thư phòng, một đệ tử Long Quân Minh tiến vào, bẩm báo hướng Diệp Đông Hoàng! "Lạc Tiên, Đoạn Lãng?" Diệp Đông Hoàng nghe vậy, bút lông trong tay dừng lại, ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một vòng thú vị, không nghĩ tới hai người này cư nhiên dính vào cùng một chỗ!

Thời gian này, hắn vẫn luôn đề phòng Đế Thích Thiên, chỉ là Đế Thích Thiên không có động tĩnh gì, hắn vốn tưởng rằng Đế Thích Thiên sẽ đích thân xuất thủ, không nghĩ tới lại phái Lạc Tiên tới!

Lạc Tiên từ nhỏ bị Đế Thích Thiên thu dưỡng, đạt được một phần

Thánh Tâm Quyết do Đế Thích Thiên truyền xuống, được phong làm Thần Mẫu, thực lực rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn Vô Danh mà hắn chém giết trước đó.

Dù sao, Vô Danh ở thời gian đoạn này ngay cả Vạn Kiếm Quy Tông đều chưa học được, đối với cường giả mà nói, đích xác có chút yếu!

Nhưng Đế Thích Thiên hắn phải hiểu rõ Thần Mẫu Lạc Tiên tuyệt đối không phải đối thủ của hắn! "Chẳng lẽ muốn dùng mỹ nhân kế?" Trong lòng Diệp Đông Hoàng hiện lên một cái ý niệm, mỹ nhân kế tuy rằng cũ rích, nhưng không thể không nói rất dùng tốt, rất nhiều người đều thích dùng!

Bất quá dùng đối với hắn, hắn sẽ để Đế Thích Thiên biết cái gì gọi là mất cả chì lẫn chài! "Trẫm ngược lại muốn nhìn xem ngươi muốn chơi trò xiếc gì!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cười lạnh, không suy nghĩ nhiều nữa, Đế Thích Thiên muốn chơi, hắn liền bồi hắn chơi đùa, nhìn xem ai chơi chết ai. "Để bọn hắn tiến vào!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng, Minh chủ!" ... "Lạc Tiên (Đoạn Lãng) bái kiến Minh chủ!" Lạc Tiên và Đoạn Lãng mang theo thấp thỏm kính sợ câu nệ đi vào cửa, nhìn thoáng qua thân ảnh uyên đình nhạc trĩ phía sau bàn, không dám nhìn nhiều, vội vàng cúi đầu bái nói. "Ngươi là con trai Đoạn Soái, Đoạn Lãng?

Chương 307

Phụ thân ngươi đâu?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi vào trên thân Đoạn Lãng, Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương đi cứu Nhiếp Phong cùng Đoạn Lãng, kết quả liền trở về một cái Đoạn Lãng, có chút ngoài dự liệu.

Chẳng lẽ thất bại? "Hồi Minh chủ, tiểu nhân chính là Đoạn Lãng, mấy ngày trước, gia phụ đem tiểu nhân từ Thiên Hạ Hội cứu ra, thấy Nhiếp Nhân Vương đã lâu chưa xuất hiện, lại tiến về Thiên Hạ Hội tiếp ứng, kết quả một đi không trở lại!

Về sau người của Thiên Hạ Hội truy sát tiểu nhân, trên đường may mắn được Lạc Tiên tử cứu giúp, mới may mắn thoát khỏi tai nạn, cầu Minh chủ từ bi, cứu cứu phụ thân tiểu nhân!" Đoạn Lãng dập đầu bái cầu, ở Thiên Hạ Hội mấy tháng, ngạo khí trên người hắn đã bị ma diệt!

Cộng thêm một đường bị truy sát, mấy lần sinh tử, hôm nay Đoạn Soái lại hơn phân nửa chết ở tay Hùng Bá, hắn không nơi nương tựa, duy có đầu nhập vào Diệp Đông Hoàng, tự nhiên không dám có chút ngạo khí! "Trẫm sẽ phái người xem xét, nếu như Đoạn Soái và Nhiếp Nhân Vương còn sống, Trẫm sẽ phái người nghĩ cách cứu viện, bất quá bọn hắn đoán chừng lành ít dữ nhiều, ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá lớn!

Nếu như ngươi muốn tự tay báo thù, Trẫm có thể truyền cho ngươi tuyệt thế võ công, ngày khác thủ nhận cừu nhân, báo thù rửa hận!" Diệp Đông Hoàng nhìn Đoạn Lãng, không nghĩ tới Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái cư nhiên thực sự ngã ngựa, thật sự là phế vật, cứu hai đứa bé đều thất bại!

Có lẽ trong thiên địa có sức mạnh thần bí vô hình trung ảnh hưởng thế cục thiên hạ, thao túng vận mệnh chúng sinh!

Nhiếp Phong với tư cách khí vận chi tử của thế giới Phong Vân, có lẽ chú định là đệ tử của Hùng Bá, truyền thừa Phong Thần Thối, thành Phong Trung Chi Thần. "Đệ tử Đoạn Lãng bái kiến sư phụ, đệ tử nhất định khắc khổ tu luyện, không phụ sư phụ dạy bảo, chém giết Hùng Bá, báo thù rửa hận, vì sư phụ khai cương thác thổ, tảo bình hết thảy địch nhân!" Đoạn Lãng tinh thần chấn động, phanh phanh phanh dập đầu ba cái vang dội, trịch địa hữu thanh nói.

Khuôn mặt non nớt của hắn mang theo kiên định và tự tin! "Tiểu tử này ngược lại là thông tuệ quả quyết!" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoạn Lãng, trong lòng Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, kỳ thật hắn vừa rồi cũng không có ý tứ thu Đoạn Lãng làm đồ đệ.

Bất quá hiện tại thu nhận cũng không sao!

Kỳ thật, thiên phú Đoạn Lãng so với Phong Vân còn mạnh hơn không ít, trong nguyên kịch tình Phong Vân có Hùng Bá toàn lực tài bồi, mà Đoạn Lãng chỉ là một cái tạp dịch đệ tử, mỗi ngày làm việc xong lại lén lút tu luyện gia truyền võ công, cuối cùng tại trận chiến tranh đoạt Đường chủ hoàn thắng Bộ Kinh Vân.

Đáng tiếc bởi vì Hùng Bá thiên vị, để hắn giả trang bại bởi Bộ Kinh Vân, y nguyên chỉ có thể làm một cái tạp dịch!

Có thể nói, Phong Vân hoàn toàn là dựa vào trư cước quang hoàn không ngừng đạt được kỳ ngộ biến cường, mà Đoạn Lãng thì là dựa vào chính mình nỗ lực, trí tuệ cùng thủ đoạn biến cường.

Về sau Đoạn Lãng tuy rằng hắc hóa, nhưng Diệp Đông Hoàng không phải thánh mẫu, hắn cũng không cần thánh mẫu!

Hắn là Đế Hoàng, cái hắn muốn là thủ hạ có thể giúp hắn khai

cương thác thổ, chém giết cường địch, so với Nhiếp Phong, hắn càng thích Đoạn Lãng! "Đây là Vạn Đạo Kinh Trẫm tu luyện, ngươi cầm đi hảo hảo tu luyện, đồng thời có thể đi Võ Đạo Lâu chọn ba môn võ kỹ!" Diệp Đông Hoàng lấy ra Vạn Đạo Kinh, dưới sức mạnh vô hình nâng đưa đến trước mặt Đoạn Lãng. "Vạn Đạo Kinh?" Bên cạnh Lạc Tiên nghe vậy, trong lòng khẽ động, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang!

Nàng tới đây có hai mục đích.

Một là đạt được võ công của Diệp Đông Hoàng.

Một là nghĩ biện pháp đem Diệp Đông Hoàng thu nhập Thiên Môn.

Trong đó lấy mục đích thứ nhất làm chủ, mục đích thứ hai quá khó, Đế Thích Thiên cũng không ôm hy vọng quá lớn! "Đa tạ sư phụ, đệ tử nhất định nỗ lực tu luyện, không phụ sư phụ kỳ vọng cao!" Đoạn Lãng hai tay tiếp nhận Vạn Đạo Kinh, hưng phấn chi tình dật vu ngôn biểu, đối với Diệp Đông Hoàng càng là cảm kích.

Thêu hoa trên gấm, không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Tên cặn bã Hùng Bá kia coi thường hắn, để hắn làm tạp dịch, mà Diệp Đông Hoàng mạnh hơn Hùng Bá, lại không có chút nào coi thường hắn, chẳng những thu hắn làm đệ tử, còn truyền hắn tuyệt thế võ công.

Không có so sánh thì không có tổn thương!

Trong lòng Đoạn Lãng cảm kích hưng phấn có thể nghĩ, tựa như thiên lý mã gặp Bá Nhạc! "Ngươi lui xuống đi, sẽ có người an bài chỗ ở cho ngươi và đưa ngươi tiến về Võ Đạo Lâu!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, Võ Đạo Lâu là sau khi kiến lập Long Quân Minh mới xây dựng, bên trong gửi vô số điển tịch, thế giới nào cũng có, là hắn

dùng để bồi dưỡng thế lực thủ hạ, chiêu lãm cường giả sở dụng! "Vâng, đệ tử cáo lui!" Đoạn Lãng hành lễ, cung kính lui ra! "Ngươi tên Lạc Tiên?" Đoạn Lãng rời đi, Diệp Đông Hoàng nhìn Lạc Tiên, thiên tư quốc sắc, thanh nhã tuyệt tục, y mệ phiêu phiêu, phong hoa tuyệt đại, không cốc u lan cùng tuyệt thế dung nhan, diễm lệ như tiên!

Thật là một tuyệt sắc mỹ nhân! "Chính là thiếp thân, nghe nói Minh chủ thiên tung thần võ, cái thế vô song, chẳng những có được tuyệt thế anh tư làm cho nữ tử thiên hạ nát lòng, thần hồn điên đảo, càng có cái thế võ công làm cho anh hùng thiên hạ tuyệt vọng, thiếp thân tâm trì thần vãng, đặc biệt đến đây gặp mặt!" Lạc Tiên yên nhiên cười một tiếng, phong tình vạn chủng, thanh âm như trân châu rơi mâm ngọc, thanh thúy động lòng người, dung mạo tuyệt sắc, nhu mỹ thanh tuyệt, xinh đẹp không gì tả nổi!

Một cái động tác liền là một phong tư, ngàn cái động tác liền là ngàn phong tư, u diễm tiêu hồn, tần tiếu chi gian phong lưu tự uẩn, vạn chủng phong tình. "Hôm nay gặp được, thế nào?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng như điện, phảng phất trực thấu tâm linh.

Dưới Vạn Đạo Đế Mâu, nông sâu của Lạc Tiên một chút nhìn thấu, có tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong, một chân đã bước vào Thần Cảnh, cường đại hơn Vô Danh rất nhiều!

Vô Danh hắn chém giết trước đó, cũng bất quá là Thiên Cảnh trung kỳ mà thôi!

Bất quá, Lạc Tiên không có đem tu vi toàn bộ bày ra, vẻn vẹn biểu hiện ra tu vi Huyền Vũ đỉnh phong!

Tu vi này không phải quá mạnh, cũng không yếu, sẽ không dẫn hắn hoài nghi quá mức, lại có thể đạt được sự coi trọng của hắn, cũng coi như sát phí khổ tâm.

Đáng tiếc ở trước mặt hắn, tất cả đều không chỗ che thân! "Minh

chủ anh tư bột phát, cái thế vô địch, viễn siêu nghe đồn càng thêm ưu tú, làm cho trái tim thiếp thân phanh phanh nhảy loạn!" Lạc Tiên cười khẽ yên nhiên, thổ khí như lan, đang khi nói chuyện bàn tay nhỏ trắng nõn nhẹ vỗ ngực đầy đặn, một bộ dáng thiếu nữ hoài xuân phanh nhiên tâm động.

Diệp Đông Hoàng đưa tay chộp một cái, kéo một cái, Lạc Tiên rơi vào trong ngực hắn, cúi đầu nhìn xuống đôi mắt xinh đẹp động lòng người của Lạc Tiên, thần sắc thu lại, chất vấn: "Ngươi tới đây có mục đích gì?" "Người ta một cái nhược nữ tử, chỉ là ngưỡng mộ uy danh Minh chủ, muốn tới đầu nhập Minh chủ, Minh chủ quảng nạp anh tài, chẳng lẽ còn dung không được người ta một cái nhược nữ tử?" Lạc Tiên nghe vậy, đôi mắt đẹp doanh doanh, sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, ngữ khí u u, muốn khóc lại thôi, phảng phất rất là ủy khuất. "Huyền Vũ đỉnh phong nhược nữ tử?" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, hắn hiện tại còn không chuẩn bị vạch trần Lạc Tiên, tự nhiên sẽ không nói toạc ra tu vi chân thật của người sau. "Minh chủ võ công cái thế, Võ Lâm Thần Thoại Vô Danh ở dưới tay Minh chủ đều giống như sâu kiến, chút tu vi vi toan này của người ta, ở trước mặt Minh chủ chẳng lẽ không phải nhược nữ tử?" Lạc Tiên không có phủ định, thần sắc bình tĩnh, tu vi Huyền Vũ đỉnh phong vốn chính là nàng muốn biểu hiện ra ngoài, tuy rằng không có cố ý hiển lộ, nhưng lấy tu vi của Diệp Đông Hoàng khẳng định nhìn ra được.

Cái nàng chân chính ẩn tàng chính là tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong. "Cái miệng nhỏ này của ngươi thật ngọt!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt tươi cười trắng nõn tinh tế tỉ mỉ của Lạc Tiên, dưới ánh mắt u oán của người sau, cười nói: "Hôm nay Trẫm liền hảo hảo thỏa mãn tâm nguyện của ngươi!" Từ lúc tiến vào đến bây giờ, Lạc Tiên cơ hồ mỗi một câu đều không quên vỗ mông ngựa một chút, đây là đi theo Đế Thích Thiên lâu đều thành thói quen rồi?

Đế Thích Thiên liền thích bộ kia, tự xưng là thần, đùa bỡn nhân tâm, đùa bỡn thương sinh, du hí nhân gian!

Bất quá cũng đúng, võ công Đế Thích Thiên coi như là đứng tại đỉnh đoan thế giới này, sống hai ngàn năm, chưởng khống qua vô thượng quyền thế, chơi qua vô số mỹ nhân, tử tôn hậu đại nhiều đếm không xuể, trải rộng Cửu Châu đại địa.

Ngay cả Vô Danh đều là một trong những hậu đại của hắn!

Vô địch là cỡ nào tịch mịch!

Luôn phải tìm chút chuyện làm!

Cuối cùng đem chính mình chơi chết! "Minh chủ thật xấu, người ta thế nhưng là bán nghệ không bán thân, chỉ là tới đầu nhập Minh chủ mà thôi!" Lạc Tiên đưa tay nắm lấy bàn tay to đang tác quái của Diệp Đông Hoàng, cho hắn một cái xem thường phong tình vạn chủng, nàng tới đây tự nhiên làm xong chuẩn bị hiến thân.

Bất quá, không thể dễ dàng như vậy để Diệp Đông Hoàng đắc thủ! "Ha ha, bán nghệ không bán thân?

Giống như đại mỹ nhân như ngươi, đã tới rồi, ngươi cảm thấy Trẫm còn có thể để ngươi chạy?

Liền coi như đầu danh trạng của ngươi đi!" Diệp Đông Hoàng một tay ôm lấy Lạc Tiên, cường thế mà bá đạo, nếu Đế Thích Thiên đưa tới đại lễ, hắn tự nhiên muốn nhận lấy không phải sao?

Đây chính là một phen tâm ý của đối phương!

Hắn há có thể phụ lòng? "Không thể tưởng được Minh chủ võ công cái thế, liền chỉ biết khi dễ người ta một cái nhược nữ tử, thật sự là quá làm cho người ta thất vọng!" Sức mạnh Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong của Lạc Tiên sử xuất, đẩy đẩy Diệp Đông Hoàng, muốn đem Diệp Đông Hoàng đẩy ra.

Đáng tiếc công lực của nàng dũng nhập thể nội Diệp Đông Hoàng tựa như trâu đất xuống biển, không có nửa điểm phản ứng, đôi mắt đẹp nâng lên, tràn ngập ủy khuất, u oán, thất vọng... "Lập tức ngươi sẽ không thất vọng!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên cười một tiếng, mặc kệ Lạc Tiên khích tướng như thế nào, giả đáng thương như thế nào, đều không có chút nào để ý tới, đơn giản thô bạo hung hăng chà đạp nàng một phen. "Đáng giận!" Cuồng phong bạo vũ dừng lại, đôi mắt đẹp của Lạc Tiên nhìn Diệp Đông Hoàng gối lên trong ngực nàng hô hô đại ngủ, trong lòng nộ mạ.

Không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng bá đạo như vậy, nàng tin tức gì đều không chiếm được, ngược lại trước đem chính mình bồi đi vào! "Không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng còn là một Luyện Thể võ giả, nhục thân này thật sự là khủng bố, sợ là có thể so sánh cùng thần thú!" Phẫn nộ qua đi, Lạc Tiên thu liễm cảm xúc, tay ngọc vuốt phía sau lưng Diệp Đông Hoàng, trong lòng kinh thán, nghĩ đến chuyện lúc trước, lại dâng lên một cỗ thẹn giận.

Nếu nàng thực sự chỉ có tu vi Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong, sợ là bị chơi chết rồi! "Quả nhiên, không phải của mình thì không đau lòng!" Ánh mắt Lạc Tiên bất bình, không khỏi nghĩ tới Kiếm Hùng, Diệp Đông Hoàng đối với Kiếm Hùng khẳng định không có thô bạo như vậy.

Nàng biết Diệp Đông Hoàng hiện tại còn không tín nhiệm nàng, không đem nàng xem như người mình!

Đương nhiên, những thứ này cũng nằm trong dự liệu của nàng!

Mặc cho ai cũng sẽ không bằng không tin tưởng một người mới gặp lần đầu tiên, huống chi nàng còn là một mỹ nữ "Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong"! ...

Ngày thứ hai. "Thế nào?

Trẫm không làm ngươi thất vọng chứ?" Diệp Đông Hoàng ôm kiều khu như ngọc của Lạc Tiên, nhìn đôi mắt long lanh như nước của nàng, như cười như không.

Lạc Tiên thật muốn cho hắn một quyền, thiếu chút nữa không đem nàng giày vò đến tán giá, bất quá tư vị trong đó, quả thực là khó có thể ngôn biểu. "Người ta một cái nhược nữ tử, nào dám đối với Minh chủ thất vọng!" Lạc Tiên đôi mắt đẹp lưu chuyển, thanh âm u u, mang theo ủy khuất, như nũng nịu lại như hờn dỗi. "Biểu tình u oán nhỏ này, là còn chưa thỏa mãn, hay là Trẫm lại hảo hảo đền bù ngươi, phong ngươi làm Đường chủ?" Diệp Đông Hoàng cười nói, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt tươi cười trắng hồng của nàng, tinh tế tỉ mỉ, trơn bóng, ôn nhuận.

Chương 308

"Ta mới không cần ngươi bố thí, ta sẽ dựa vào bản lĩnh của mình đoạt được vị trí Đường chủ!" Khuôn mặt tươi cười của Lạc Tiên ngạo kiều, nàng nếu đáp ứng, chẳng phải là mang ý nghĩa nàng dùng thân thể đổi lấy?

Như vậy vô hình trung sẽ làm cho người ta coi thường!

Nàng biết đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, thân thể của nàng không tính là gì, lấy thực lực địa vị của Diệp Đông Hoàng, ngoắc ngoắc tay, không biết sẽ có bao nhiêu nữ nhân phong ủng mà đến!

Nàng muốn thu được sự tín nhiệm của Diệp Đông Hoàng nhất định phải làm ra một phen thành tích, để Diệp Đông Hoàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Chỉ có thu được sự tín nhiệm của Diệp Đông Hoàng, nàng mới có thể hoàn thành mục tiêu của nàng!

Đạt được tuyệt thế võ công của Diệp Đông Hoàng, thậm chí đem Diệp Đông Hoàng lộng tiến Thiên Môn! "Trẫm liền biết ngươi không muốn loại đền bù này, cho nên Trẫm đổi cái ngươi thích!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lạc Tiên cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng dụ nhân của nàng.

Xuân triều đái vũ vãn lai cấp, dã độ vô nhân ngã tự hoành! ...

Thời gian du du, đảo mắt nửa tháng trôi qua.

Hôm nay Long Quân Thành phá lệ náo nhiệt, phố lớn ngõ nhỏ tùy ý có thể thấy được võ giả đeo đao bội kiếm, bởi vì hôm nay là trận chiến tranh đoạt vị trí Đường chủ Chí Tôn Đường của Long Quân Minh.

Vô số võ giả phong ủng mà đến, ma quyền sát chưởng, chuẩn bị đại triển thân thủ, cho dù cuối cùng không thể đoạt được vị trí Đường chủ, nhưng chỉ cần lọt vào mắt của Diệp Đông Hoàng, tất sẽ tiền đồ vô lượng!

Đông!

Đông đông!

Tiếng trống chấn thiên, đầu người toàn động, võ đạo quảng trường rộng lớn của Long Quân Minh người đông nghìn nghịt, mà ở trung gian có một cái lôi đài cực lớn cao ba trượng đúc bằng đá hoa cương.

Bên cạnh lôi đài là một tòa đài cao cao mười trượng, trên đài cao có một trương bảo tọa màu vàng uy nghiêm bá khí, giờ phút này bảo tọa không có một ai, khi tất cả mọi người nhìn về phía trương bảo tọa kia, trong mắt đều mang theo hướng tới, kính sợ cùng cuồng nhiệt!

Đó là tượng trưng của quyền lợi, bảo tọa Minh chủ Long Quân Minh! "Quần hùng tụ hội, không biết ai có thể đoạt được vị trí Đường chủ Chí Tôn Đường?" "Di, kia không phải Thập Nhị Tinh Tương sao?

Bọn hắn cư nhiên đều tới!" "Hà chỉ Thập Nhị Tinh Tương, Lãng Tử Thần Kiếm Bạch Đồng cũng tới!" "Lãng Tử Thần Kiếm Bạch Đồng?

Không phải nói hắn tính cách cô ngạo, sao cũng tới?" Lãng Tử Thần Kiếm Bạch Đồng, sát thủ nổi danh trên giang hồ, chỉ đứng sau Tư Mã Trường Phong sở hữu Long Hồn Đao được xưng là Quỷ Kiến Sầu.

Bạch Đồng đối với Tư Mã Trường Phong rất không phục, nếu không phải Tư Mã Trường Phong có Long Hồn Đao kiện tuyệt thế thần binh này, hắn tuyệt sẽ không yếu hơn Tư Mã Trường Phong!

"Cái này có cái gì ly kỳ, Chí Tôn Đường thế nhưng là Chí Tôn Minh cải kiến, quyền thế ngập trời, huống chi Minh chủ không chỉ lấy ra một thanh Liệt Huyết Kiếm do Chú Kiếm Thành đúc làm phần thưởng, mà người thắng còn có thể tiến về Võ Đạo Lâu tùy ý chọn ba môn thần công bí tịch, phần thưởng phong phú như thế, ai có thể ngăn cản được?" "Đúng vậy a, chỉ cần đoạt được vị trí Đường chủ, liền một bước lên trời, đi lên đỉnh phong nhân sinh!" Vô số võ giả nghị luận ầm ĩ, tâm trì thần vãng.

Đáng tiếc bọn hắn minh bạch, trận tranh đoạt chiến này thập phần kịch liệt, vị trí Đường chủ chỉ có một cái, không có thực lực Huyền Vũ Cảnh hậu kỳ, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Ông!

Lúc này, một cỗ khí tức cường hoành bá đạo bao phủ toàn trường, Diệp Đông Hoàng từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên bảo tọa đài cao, thần uy như ngục, khí tức hạo hãn như vực sâu, chấn nhiếp nhân tâm! "Bái kiến Minh chủ, Minh chủ thần uy, thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!" Vô số võ giả tâm thần run lên, ánh mắt cuồng nhiệt, sơn hô quỳ bái!

Một kiếm trảm Vô Danh, bại Quan Ngự Thiên, diệt Hách Liên Bá...

Thiên hạ quần hùng, vô luận ngươi là Võ Lâm Thần Thoại hay là giang hồ bá chủ, không có một ai có thể ngăn trở một kiếm nhẹ nhàng của Diệp Đông Hoàng!

Trong mắt bọn hắn, Diệp Đông Hoàng chính là thần, là vô địch! "Miễn lễ!" Hư thủ dẫn một cái, ánh mắt uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng quét qua vô số võ giả, làm cho người ta tim đập nhanh, không dám nhìn thẳng, thanh âm bình tĩnh của hắn vang lên bên tai tất cả mọi người, ôn hòa mà giàu có ma lực, làm cho người ta nảy sinh thần

phục. "Tạ Minh chủ!" Đám người đứng dậy. "Cảm tạ chư vị võ lâm đồng đạo đến đây tham gia Đại hội tranh đoạt Đường chủ của Long Quân Minh hôm nay, nói không nhiều lời, phàm là có tài năng cứ tận tình triển hiện, chỉ cần ngươi có thực lực, liền có thể đạt được hết thảy những gì ngươi muốn!" Diệp Đông Hoàng không thích quá nhiều lời nói nhảm, thông thường đều là đi thẳng vào vấn đề, tuyên bố: "Hiện tại, Trẫm tuyên bố, luận võ chính thức bắt đầu!" Thoại âm rơi xuống, một đạo thân ảnh không kịp chờ đợi nhảy lên lôi đài, chính là một cái Đường chủ dưới trướng Quan Ngự Thiên đã từng, tên Lãnh Cương, tu vi Huyền Vũ tứ trọng.

Hắn biết lấy thực lực của hắn, Đường chủ là không có hy vọng, bất quá nếu là biểu hiện tốt, đạt được sự coi trọng của Diệp Đông Hoàng, cũng sẽ tiền đồ vô lượng.

Cho nên hắn cái thứ nhất vọt lên.

Lãnh Cương ôm tâm tình kích động, chắp tay thi lễ đối với Diệp Đông Hoàng, nhìn về phía võ giả dưới đài, lớn tiếng nói: "Tại hạ Lãnh Cương, không biết vị nào lên đài chỉ giáo!" "Tại hạ Lãnh Cương, không biết vị nào lên đài chỉ giáo!" "Cứ như vậy mà cũng dám lên đài?

Lão tử dạy cho ngươi biết cái gì gọi là tự biết mình!" Lãnh Cương vừa dứt lời, liền có một tiếng cười nhạo vang lên, một bóng người màu xanh lục nhảy lên lôi đài.

Hắn mặc y phục bó sát màu bích lục, thân hình vừa gầy vừa dài giống như không xương, đôi mắt vừa híp vừa nhỏ phảng phất như một con độc xà! "Là Rắn trong Thập Nhị Tinh Tương, Bích Xà Thần Quân, hiệu 'Thanh Hải Chi Linh, Thực Lộc Thần Quân'!" "Thập Nhị Tinh Tương hung danh vang xa, Lãnh Cương tính ra thảm rồi!" Nhìn thấy Bích Xà Thần Quân lên đài, mọi người kinh hô, ánh mắt hơi đổi.

Thập Nhị Tinh Tương không chỉ thối danh rõ rệt, thủ đoạn tàn

nhẫn mà thực lực cũng rất mạnh, khiến người ta vừa sợ vừa kiêng kị.

Khoan nói đám võ giả dưới đài, chính là Lãnh Cương trong lòng cũng phát run, nhưng lúc này vạn chúng chú mục, lại ở ngay dưới mí mắt Diệp Đông Hoàng, hắn nếu sợ hãi, sau này còn làm sao lăn lộn ở Long Quân Minh?

Còn làm sao lập túc ở giang hồ? "Ta không tin hắn còn dám giết ta?" Lãnh Cương trong lòng tự đánh khí cho mình.

Bất kể nói thế nào, hiện nay hắn cũng là người của Long Quân Minh, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, ai dám không cho Diệp Đông Hoàng vài phần mặt mũi? "Bích Xà Thần Quân, ngươi thật cho rằng ăn chắc ta rồi?" Thua người không thua trận, Lãnh Cương quát to một tiếng, nháy mắt rút đao chém ra.

Vút!

Tuy nhiên, không đợi Lãnh Cương rút trường đao ra, một con độc xà màu bích lục lóe lên rồi biến mất, cắn vào cổ Lãnh Cương. "A!" Lãnh Cương đau đớn kêu lên, trường đao rơi xuống đất, chỉ trong vài hơi thở sắc mặt liền trở nên đen kịt, trực tiếp bị độc chết! "Hít!" Nhìn thấy một màn này, mọi người đều rùng mình một cái, thật sự là quá kinh khủng!

Lãnh Cương tuy rằng tu vi không mạnh, nhưng cũng có Huyền Vũ Cảnh tứ trọng, một cái liền bị độc chết, độc này cũng quá mạnh rồi!

Mọi người không khỏi ngẩng đầu, lén lút nhìn Diệp Đông Hoàng, muốn biết Diệp Đông Hoàng có ý gì.

Đáng tiếc Diệp Đông Hoàng mặt không biểu tình, vô bi vô hỉ, nhìn không ra hỉ nộ.

Bọn họ đều hiểu, lôi đài luận võ, đao kiếm không có mắt, tử thương khó tránh, cho dù là người của Long Quân Minh chết, Diệp

Đông Hoàng kiêng kị mặt mũi cũng sẽ không truy cứu tại chỗ.

Đương nhiên, dám ngay trước mặt Diệp Đông Hoàng trực tiếp giết chết người của Long Quân Minh, cũng không thể không nói gan của Thập Nhị Tinh Tương không nhỏ.

Phải biết rằng cho dù Diệp Đông Hoàng lúc này không truy cứu, chẳng lẽ sẽ không thể sau đó tùy tiện tìm cái lý do xử lý ngươi?

Đối với những điều này, Bích Xà Thần Quân tự nhiên là biết, nhưng hắn tự tin hắn có giá trị hơn Lãnh Cương, Diệp Đông Hoàng sẽ không truy cứu trách nhiệm của hắn!

Hoặc là nói Thập Nhị Tinh Tương bọn họ có lòng tin bắt lấy ngôi vị đầu bảng lần này, đoạt được vị trí Đường chủ!

Rất nhanh, thi thể Lãnh Cương bị mang xuống xử lý, trên lôi đài chỉ còn Bích Xà Thần Quân.

Hắn trước tiên chắp tay thi lễ với Diệp Đông Hoàng, sau đó ánh mắt nhìn về phía dưới đài, lớn tiếng nói: "Người tiếp theo!" "Một con rắn thối mà cũng dám cuồng vọng!" Tiếng hừ lạnh vang lên, một bóng người màu trắng nhảy lên lôi đài.

Người này lông mày màu trắng, rất có đặc sắc, tay cầm một thanh trường kiếm, chính là sát thủ nổi danh giang hồ Lãng Tử Thần Kiếm —— Bạch Đồng! "Là Lãng Tử Thần Kiếm Bạch Đồng!" "Lần này có trò hay để xem rồi!" Vô số võ giả tinh thần chấn động, trong mắt tràn đầy hưng phấn! "Muốn chết!" Bích Xà Thần Quân giận dữ, một con rắn lục như tia chớp bay ra, cắn về phía Bạch Đồng!

Vút vút!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn ra.

Rắn lục đứt thành hai đoạn, trên cổ Bích Xà Thần Quân hiện ra một đạo kiếm ngấn!

Một kiếm, Bích Xà Thần Quân chết! "Bạch Đồng, ngược lại là không tệ!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt đánh giá Bạch Đồng, tu vi Huyền Vũ Cảnh cửu trọng, kiếm pháp lăng lệ tấn mãnh, trong số võ giả tại đây coi như là cường giả đỉnh tiêm nhất! "Thật lợi hại!" "Một kiếm liền chém Bích Xà Thần Quân!" "Lần này là đối đầu với Thập Nhị Tinh Tương rồi!" Mọi người nghị luận ầm ĩ, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía những người còn lại của Thập Nhị Tinh Tương!

Thập Nhị Tinh Tương tuy rằng mỗi người đều ích kỷ, tâm ngoan thủ lạt, lẫn nhau cũng không có tình cảm, nhưng dù sao cũng là một chỉnh thể, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn! "Bạch Đồng, ngươi muốn chết!" Quả nhiên, một khắc sau, Hổ Bạch Sơn Quân trong Thập Nhị Tinh Tương nhảy lên lôi đài.

Võ công của hắn mạnh hơn Bích Xà Thần Quân không ít, khí lực hơn người, sáng tạo ra võ học 'Hổ Khiếu Bảo Giám', tự tin cho dù không phải đối thủ của Bạch Đồng thì tự vệ cũng có dư.

Thập Nhị Tinh Tương bọn họ chính là đánh lôi đài, một người tiếp một người lên, cuối cùng do kẻ đứng đầu Thập Nhị Tinh Tương là Lão Thử Vương Ngụy Vô Nha ra tay, đoạt lấy vị trí Đường chủ! "Sát!" Bạch Đồng không có nói nhảm, quả đoán ra tay, ba chiêu liền chém Bạch Sơn Quân.

Sau khi chém giết Bạch Sơn Quân, khí thế Bạch Đồng bộc phát, trường kiếm chỉ thẳng Ngụy Vô Nha, ngạo nhiên nói: "Thập Nhị Tinh Tương các ngươi cùng lên đi, đỡ phải để ta chém giết từng người một, quá tẻ nhạt!" "Bạch Đồng cư nhiên muốn một người chiến Thập Nhị Tinh Tương!

Tuy rằng đã giải quyết hai kẻ, nhưng vẫn còn mười kẻ, mỗi kẻ đều có một tay bản lĩnh độc đáo, Ngụy Vô Nha càng là thâm sâu khó lường!" "Quá tự đại, quá cuồng vọng rồi!" Mọi người ồ lên, không

nghĩ tới Bạch Đồng tự đại như thế, cư nhiên muốn lấy một chọi mười!

Mười người còn lại của Thập Nhị Tinh Tương giận không kềm được, điều này cũng quá không để bọn họ vào mắt rồi!

Bất quá võ công Bạch Đồng đích xác rất cao, bọn họ từng người đơn độc đi lên, thật đúng là không nắm chắc toàn thân trở ra! "Tiểu tử, đã ngươi muốn chết, ta liền thành toàn cho ngươi!" Lão Thử Vương Ngụy Vô Nha ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Bạch Đồng, lạnh lùng mở miệng, trong lòng thiết hỉ.

Vốn dĩ hắn còn không nắm chắc đánh bại Bạch Đồng, nhưng bọn hắn cùng nhau ra tay, tất nhiên dễ như trở bàn tay!

Chương 309

Theo Ngụy Vô Nha mở miệng, chín người còn lại nhao nhao nhảy lên lôi đài, vây quanh Bạch Đồng.

Ngụy Vô Nha nửa người dưới tàn phế, ngồi ở trên một chiếc xe lăn kim loại tự chế, chỉ thấy hắn hai tay vỗ mặt đất, cả người cùng với xe lăn bay lên lôi đài. "Thập Nhị Tinh Tương thật sự cùng nhau ra tay kìa!" "Thật là không biết xấu hổ!" "Ai bảo Bạch Đồng cuồng vọng như thế, hơn nữa Thập Nhị Tinh Tương có biết xấu hổ sao?" Theo Ngụy Vô Nha lên đài, không khí tại quảng trường võ đạo lập tức đạt tới cao trào. "Tiểu tử, hôm nay ngươi sẽ biết cái giá của sự cuồng vọng tự đại là gì!" Ngụy Vô Nha nhìn về phía Bạch Đồng.

Đừng nhìn hắn là một kẻ tàn phế, lớn lên vừa lùn vừa xấu, là một tên lùn, mắt màu xám tro, thấu ra giảo hoạt và ác độc, nhưng bản thân hắn lại không tự biết, tự thị rất cao.

Hắn chuẩn bị lần này sau khi đoạt được vị trí Đường chủ, liền đi Di Hoa Cung ở Tú Ngọc Cốc cầu hôn hai vị cung chủ Yêu Nguyệt, Liên Tinh!

Chỉ có tuyệt sắc như Yêu Nguyệt, Liên Tinh mới xứng với hắn! "Một con chuột mà cũng dám ăn nói bừa bãi!" Bạch Đồng nháy mắt động thủ.

Hắn vốn chính là sát thủ, không giỏi ngôn từ, cũng khinh thường nói nhảm quá nhiều với người khác.

Kiếm quang như nước, sắc bén tấn mãnh, giết về phía Ngụy Vô Nha!

Trong nháy mắt này, không chỉ Bạch Đồng động, Ngụy Vô Nha và chín người trong Thập Nhị Tinh Tương đều động!

Đại chiến nháy mắt bộc phát!

Kiếm khí tung hoành, chân khí tàn phá bừa bãi!

Diệp Đông Hoàng tay trái nắm quyền chống cằm, khuỷu tay để tại biên duyên bảo tọa, buồn chán nhìn Bạch Đồng và Thập Nhị Tinh Tương chiến đấu phía dưới.

Ngụy Vô Nha không hổ là kẻ đứng đầu Thập Nhị Tinh Tương, tu vi cao nhất, có tu vi Huyền Vũ bát trọng.

Bất quá hạ thân hắn tàn phế, thực lực giảm bớt đi nhiều, so với Bạch Đồng Huyền Vũ cửu trọng thì chênh lệch y nguyên không nhỏ.

Cho dù mười người hợp lực cũng không phải là đối thủ của Bạch Đồng, nhưng Bạch Đồng cũng không nhẹ nhàng gì.

Mười người này đều là hạng người tàn nhẫn, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, phòng không thắng phòng. "Không hổ là Lãng Tử Thần Kiếm, thật là lợi hại!

Trách không được cuồng vọng như thế, lấy một địch mười còn chiếm thượng phong!" "Thực lực Bạch Đồng sợ là đạt tới cấp độ Quan Ngự Thiên, Hách Liên Bá rồi!" Mọi người kinh thán.

Quan Ngự Thiên, Hách Liên Bá trước đó thể hiện ra thực lực trước mặt mọi người cũng chỉ là Huyền Vũ đỉnh phong, không mạnh hơn Bạch Đồng bao nhiêu!

Xùy!

Đột nhiên, Bạch Đồng nắm lấy cơ hội, một kiếm chém giết Đạp Tuyết, Mã trong Thập Nhị Tinh Tương, tên thật Mã Diệc Vân, thê tử của Bạch Sơn Quân.

Theo người đầu tiên ngã xuống, những người còn lại cũng liên tiếp kiên trì không được.

Ngưu, Long, Thỏ, Dương, Hầu, Kê, Cẩu, Trư cũng lần lượt đổ máu.

Kiếm khách, sát phạt cường đại, một kiếm phân sinh tử! "Ta nhận..." Ngụy Vô Nha vừa kinh vừa sợ, không nghĩ tới Bạch Đồng cường đại như thế, thật là thất sách.

Thấy những người còn lại tử thương hầu như không còn, hắn cũng không dám kiên trì nữa, liền muốn mở miệng nhận thua.

Xoẹt!

Ngay lúc này, Bạch Đồng nhân kiếm hợp nhất, nháy mắt đâm xuyên qua cổ hắn! "Ngươi...

Ta..." Ngụy Vô Nha đôi mắt nhỏ hẹp ác độc gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Đồng, tràn đầy không cam lòng, máu tươi như suối từ yết hầu tuôn ra, ý thức cuối cùng lâm vào một mảnh hắc ám! "Còn có ai?" Bạch Đồng ý khí phong phát, sát ý tung hoành, từng giọt máu tươi thuận theo trường kiếm nhỏ xuống mặt đất, phát ra tiếng tí tách, làm cho người ta rùng mình.

Một đám võ giả phía dưới người nhìn ta, ta nhìn ngươi, không có một ai dám lên sân khấu!

Thập Nhị Tinh Tương bị đoàn diệt, bọn họ lên đó cũng là chịu chết! "Xem ra Bạch Đồng muốn đoạt được vị trí Đường chủ rồi!" Vô số người trong lòng thầm nói, ánh mắt hâm mộ.

Bạch Đồng lần này coi như là một bước lên mây rồi! "Ta thắng!" Bạch Đồng vui mừng khôn xiết, đối với vị trí Đường chủ hắn cũng không coi trọng, cái hắn coi trọng chính là Liệt Huyết Kiếm và võ công bí tịch mà Diệp Đông Hoàng ban thưởng! "Ta, Lạc Tiên, xin đến lĩnh giáo!" Ngay tại lúc mọi người cho rằng bụi bặm đã lắng xuống, một bóng người xinh đẹp từ bên cạnh nhảy tới, nhẹ nhàng đáp xuống

lôi đài! "Đẹp quá!" "Quá đẹp rồi!" "Lạc Tiên, thật là người cũng như tên, đẹp như thiên tiên!" Từng đôi mắt thần hồn điên đảo si ngốc nhìn qua bóng người rơi xuống lôi đài, ánh mắt nóng bỏng tràn đầy mê luyến, chấn hám. "Khinh công thật lợi hại, võ công người này không yếu hơn ta!" Trong mắt Bạch Đồng chỉ có kiếm, cho dù Lạc Tiên rất đẹp nhưng khó có thể dao động tâm hắn, ánh mắt hắn ngưng trọng, chiến ý ngang dương!

Trong những nữ nhân hắn từng gặp, chỉ có Nữ Thần Long Thượng Quan Yến từng cho hắn cảm giác cường đại như thế này! "Đắc tội!" Bạch Đồng chắp tay.

Tuy rằng hắn không thích động thủ với nữ nhân, nhưng giờ phút này cũng không thể không chiến, hơn nữa đối phương rất mạnh! "Ra tay đi!" Thanh âm Lạc Tiên bình tĩnh động lòng người, bá khí mười phần, nghe được võ giả quan chiến xung quanh hồn cũng mất!

Vút!

Bạch Đồng ra tay, kiếm quang như điện, lôi đình vạn quân!

Kiếm ý cường đại quét ngang thiên hạ, cắt chém không gian.

Vô số võ giả cảm giác như gai ở sau lưng, từng trái tim treo lên, thay Lạc Tiên đổ một vắt mồ hôi lạnh, sinh sợ một khắc sau liền hương tiêu ngọc vẫn. "Mau tránh ra a!" Kiếm quang tới gần, thấy Lạc Tiên lại y nguyên không nhúc nhích, phảng phất bị dọa ngốc, mọi người trong lòng hét lớn, khẩn trương đến cực điểm, hận không thể thay thế lên lôi đài, vì nữ thần cản đao! "Nàng muốn làm cái gì?" Trong lòng Bạch Đồng nghi hoặc, nhưng một kiếm này lại không có thu hồi.

Kiếm đã xuất vỏ, phải dũng cảm tiến tới!

Khi trường kiếm cách Lạc Tiên không đến nửa thước, nàng rốt

cục ra tay.

Tay phải như tia chớp thò ra, hậu phát tiên chí, hai ngón tay khép lại kẹp lấy một kiếm nhanh như chớp của Bạch Đồng đẩy ra, tay trái một chưởng ấn tại lồng ngực Bạch Đồng!

Bình!

Bạch Đồng thổ huyết rơi xuống lôi đài, trọng thương ngã xuống đất!

Hiện trường một mảnh tử tịch!

Vô số võ giả trợn mắt hốc mồm, vỡ đầu cũng không nghĩ tới là kết quả này!

Duy nhất không ngoài ý muốn chính là Diệp Đông Hoàng, bản thân tu vi Bạch Đồng không bằng Lạc Tiên, lại cùng Thập Nhị Tinh Tương đại chiến, tiêu hao quá lớn, tự nhiên không đỡ nổi một chưởng của Lạc Tiên! "Ta bại!" Ánh mắt Bạch Đồng ảm đạm, hắn tuy rằng tiêu hao rất lớn, một trận chiến này không công bằng, nhưng cũng không nghĩ tới hắn bại thảm như thế.

Hắn biết cho dù hắn thời kỳ toàn thịnh, cũng không phải đối thủ của Lạc Tiên! "Còn có ai muốn xuống trường tứ giáo?" Lạc Tiên mâu quang bễ nghễ, giờ phút này phảng phất trở thành vũ đài duy nhất của nàng, vạn chúng chú mục, bá khí trắc lậu. "Chắc là sẽ không có người nữa đâu, Lạc Tiên cũng quá mạnh rồi!" "Mỹ nhân như vậy ai nỡ động vũ với nàng?" "Trương Tam Nương, xin đến lĩnh giáo!" Tuy nhiên, thế sự không có tuyệt đối, luôn luôn ngoài dự liệu.

Ngay tại lúc mọi người cho rằng sẽ không có người lên đài, một bóng người xinh đẹp làm cho tất cả mọi người rớt tròng mắt bay lên lôi đài!

Lãnh nhãn khán tận hồng trần sự, ngọc nhan chích vi anh hào triển.

Thập lý hồng trang khuynh quân ý, bách đại ngân hà điều thiếp tâm. "Là Ngọc Nương Tử!" "Băng Sơn Hàn Ngọc Ngọc Nương Tử, không thể tưởng tượng được nàng cư nhiên tới tham gia trận tranh đoạt Đường chủ của Long Quân Minh!" "Ngọc Nương Tử thật là quá đẹp, thanh lệ thoát tục, cao lãnh ngạo nhân, không hổ là Băng Sơn Hàn Ngọc!" Quần tình kích động, không nghĩ tới lôi đài luận võ hôm nay thật đúng là cao trào thay nhau nổi lên, thoải mái chập trùng.

Từng võ giả mặt đỏ tới mang tai, nhìn bóng người Trương Tam Nương phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành, thần hồn điên đảo, cảm giác hồn đều muốn bay! "Trương Tam Nương!" Diệp Đông Hoàng mâu quang ba lan bất kinh nhiều thêm một vệt thú vị, trên dưới đánh giá!

Thâm cung Yêu Nguyệt sắc, tú ngoại Trương Tam Nương!

Trương Tam Nương một bộ váy dài màu đỏ, yểu điệu tươi đẹp, cử chỉ nhàn nhã, ung dung tịnh lệ.

Tóc xanh nhu thuận khiến người trìu mến, da thịt tuyết trắng oánh nhuận nhập cốt, mặt trái xoan mày như khói, mắt phượng mày ngài cố phán thần phi!

Thể thái phong vận, vai thon eo nhỏ, dáng người dong dỏng, đình đình ngọc lập.

Tay cầm một đôi trường kiếm "Lưu Vân Phi Nguyệt" đúc bằng bích ngọc ô kim, anh tư táp sảng, tuyệt mỹ mà không mất anh khí. "Có ý tứ!" Diệp Đông Hoàng khóe miệng hơi nhếch, nhìn hai tuyệt sắc mỹ nhân trên lôi đài, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Võ công Trương Tam Nương cũng rất cao, tu luyện 【Huyền Âm Hàn Ngọc Quyết】, tu vi đạt tới Huyền Vũ đỉnh phong, đây cũng là vốn liếng để nàng lập túc tại giang hồ.

Nếu không, với dung nhan tuyệt thế của Trương Tam Nương, tại cái loạn thế giang hồ này, sớm đã bị người ta ăn đến xương cốt cũng không còn!

Lạc Tiên tuy rằng có tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong, nhưng cũng không thể hiện ra, thậm chí còn muốn ẩn tàng một số công pháp và thủ đoạn cường đại của mình, đỡ phải bị Diệp Đông Hoàng nhìn thấu.

Chương 310

Có thể nói thắng bại khó định, làm cho người ta chờ mong! "Hóa ra là Ngọc Nương Tử!" Lạc Tiên đánh giá Trương Tam Nương trước mắt, người có tư sắc dung mạo không kém gì nàng, trên giang hồ lại càng có thanh danh hiển hách, trên mặt thản nhiên cười, trong lòng lại hơi ngưng trọng.

Nàng có thể cảm giác được võ công Trương Tam Nương không yếu, nếu là không có cố kỵ có thể toàn lực ra tay, lấy tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong của nàng, một chưởng liền có thể đánh chết Trương Tam Nương.

Nhưng nàng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể sử dụng tu vi Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong, hơn nữa rất nhiều tuyệt chiêu không thể dùng.

Điều này liền lộ ra bó tay bó chân, khó mà phát huy! "Thỉnh tứ giáo!" Trương Tam Nương tay cầm một đôi Lưu Vân Phi Nguyệt, thân kiếm quang lượng, chiếu rọi dung nhan hoàn mỹ không tì vết của nàng, đây là song kiếm lưu tương đối hiếm thấy trong giang hồ.

Kiếm phong lạnh lẽo, Huyền Âm Hàn Ngọc Quyết vận chuyển, chân khí băng lãnh thấu xương tràn ngập mà ra, Trương Tam Nương đẹp như ngọc, nhưng cũng lạnh như băng. "Đắc tội!" Dứt lời, thân thể Lạc Tiên hóa thành từng đạo tàn ảnh, mắt thường khó phân biệt.

Một khắc sau, nàng đột ngột xuất hiện trước người Trương Tam Nương, ngọc thủ một chưởng ấn xuống.

Ông!

Từng luồng phong mang kiếm ý hàn lãnh thấu xương trùng thiên mà lên, Lưu Vân Phi Nguyệt trong tay Trương Tam Nương động!

Từng đạo kiếm phong băng lãnh uyển như khổng tước xòe đuôi từ từ triển khai trước người, phảng phất hóa thành một mặt tấm chắn tạo thành từ kiếm phong, phòng thủ bốn phía mật không thấu gió! "Ngọc Nương Tử!" "Ngọc Nương Tử!" "Lạc Tiên!" Hai người vừa động thủ, cả quảng trường võ đạo lập tức bùng nổ, đạt tới cao trào trước nay chưa từng có.

Vô số võ giả khàn cả giọng gào thét, mặt đỏ tới mang tai, hận không thể xông lên kề vai chiến đấu cùng nữ thần mình ngưỡng mộ!

Băng Sơn Hàn Ngọc Ngọc Nương Tử, mị lực của nàng tự nhiên không cần nói nhiều, vẻ đẹp của nàng làm nam nhân chấn nhiếp đến tự ti mặc cảm, không dám khinh nhờn.

Lại phảng phất có một cỗ ma lực thần kỳ, khiến người ta như trúng tà cam tâm tình nguyện vì nàng phấn thân toái cốt, khiến nữ nhân tiên giác thất vọng chán nản rồi lại cảm thấy kinh kỳ hâm mộ sùng bái.

Mà Lạc Tiên tuy rằng mới xuất hiện trước mặt người đời, nhưng mỹ mạo võ công thoáng cái đã chinh phục vô số nam nhân, vì nàng gào thét, vì nàng điên cuồng!

Trận chiến của hai người thập phần kịch liệt, nhưng cảm giác mang lại cho mọi người lại phảng phất một loại thị giác thịnh yến, nếu là bọn họ đối mặt, e rằng trực tiếp buông tha chống cự, cam nguyện đọa nhập địa ngục! "Song kiếm của nàng lăng lệ nhanh chóng, phòng thủ mật không thấu gió, muốn đánh bại nàng thật đúng là khó khăn!" Lạc Tiên trong lòng khó chịu, rất nhiều võ công không thể thi triển, như hãm vũng bùn, lại không thể làm gì! "Nữ nhân này là ai?

Thực lực như thế sao tại trên giang hồ một chút thanh danh đều không hiển?" Trương Tam Nương càng đánh càng kinh hãi, nàng cảm giác đối phương tựa hồ không có tận lực: "Đây là coi thường ta sao?"

"Khuynh Thành Chi Luyến!" Lưu Vân Phi Nguyệt trong tay Trương Tam Nương nhẹ nhàng điểm tình một cái, phảng phất có một loại sức mạnh, cỗ lực lượng kia ôn nhu giống như gió xuân hòa thuận vui vẻ.

Gió xuân qua đi, lại chỉ có cô lãnh và tử tịch, thê tinh, lãnh nguyệt, tàn thu.

Trên kiếm chỉ có thê lãnh, cô tàn, không có biến hóa, không có sinh cơ!

Một kiếm này mang tới, chỉ có cái chết!

Thế giới này còn có một chiêu khác tên là 【Khuynh Thành Chi Luyến】 tuyệt thế kiếm pháp, bất quá đó là nội hàm của Vô Song Thành, cần hai người yêu nhau dựa vào Vô Song Kiếm mới có thể thi triển!

Hai chiêu kiếm pháp này tuy rằng tên giống nhau, lại là hai chiêu hoàn toàn khác biệt. "Không đỡ được!

Làm sao bây giờ?" Lạc Tiên trong lòng ý niệm cấp chuyển, quang bằng thực lực nàng hiện tại biểu hiện ra ngoài, căn bản không đỡ được một kiếm tuyệt sát của Trương Tam Nương.

Nàng sẽ bại! "Ta không thể bại!" Không biết là vì nhiệm vụ, hay là vì không mất mặt, hay là không muốn bại dưới tay một nữ nhân ưu tú, Lạc Tiên lựa chọn "lâm trận đột phá".

Oanh!

Một cỗ khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Lạc Tiên tràn ngập mà ra, tu vi từ Huyền Vũ đỉnh phong tấn thăng Thiên Cảnh. "Làm sao có thể?

Cư nhiên đột phá?" Trương Tam Nương đồng tử co rụt lại, cảm giác một cỗ khí tức kinh khủng đập vào mặt, một khắc sau, một bàn tay ngọc trắng nõn đột phá kiếm thế của nàng, một chưởng ấn tại

ngực nàng!

Phốc!

Sức mạnh kinh khủng ập tới, Trương Tam Nương cảm giác ngũ tạng lục phủ đều nát, máu tươi hỗn hợp với mảnh vỡ nội tạng phun ra, giống như một đóa hoa hồng thê mỹ điêu linh bay ra ngoài! "A!" "Ngọc Nương Tử!" "Cư nhiên lâm trận đột phá!" Từng trận kinh hô vang lên, vô số võ giả chấn hám, nát lòng.

Chấn hám Lạc Tiên lâm trận đột phá, nát lòng Trương Tam Nương bị trọng thương. "Thật không hổ là Thiên Môn Thần Mẫu, được Đế Thích Thiên nuôi lớn, đối với địch nhân thật đúng là tàn nhẫn a!" Diệp Đông Hoàng nhìn qua lôi đài, trong lòng cảm khái.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Trương Tam Nương sợ là không chịu được mấy hơi thở liền hương tiêu ngọc vẫn.

Bất quá đối với địch nhân nhân từ chính là đối với chính mình tàn nhẫn, hắn đối với Lạc Tiên ngược lại cũng không có gì bất mãn. "Sắp chết sao?" Trương Tam Nương từ không trung rơi xuống, cảm thụ sinh mệnh cấp tốc trôi qua, đôi mắt đẹp nhìn về phía cao đài nơi Diệp Đông Hoàng đang ngồi.

Nàng tới đây tham gia tranh đoạt trại chủ Long Quân Minh không phải là vì tới gần Diệp Đông Hoàng sao? "Người đâu?" Nhìn thấy cao đài, Trương Tam Nương đôi mắt đẹp ngẩn ra, vừa rồi Diệp Đông Hoàng còn tại chỗ ngồi, sao đảo mắt liền không thấy.

Một khắc sau, nàng cảm giác bị một người ôm lấy, một gương mặt cương nghị vừa lạ lẫm vừa quen thuộc đập vào mi mắt nàng! "Kiếm Hoàng!" Ánh mắt Trương Tam Nương kích động, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng sẽ ra tay tiếp được nàng, khuôn mặt hoàn mỹ tái nhợt mang theo một vệt ửng hồng nở rộ nụ cười rực rỡ khiến thiên địa ảm đạm.

Trương Tam Nương là ngọc nhân lãnh ngạo thoát tục, vô dữ luân bỉ, tuyệt đại vưu vật, tú tuyệt nhân hoàn, đẹp không nhiễm khói lửa nhân gian.

Nàng là họa thủy của thịnh thế, chỉ vì nàng quá đẹp.

Nàng tuy rằng bề ngoài lạnh lùng, như băng như sương, nhưng sâu dưới đáy lòng lại ẩn chứa tình ý chân thành nhất thế gian.

Hữu nghị cần tháng ngày tích lũy, nhưng tình yêu có khi chỉ cần một cái nháy mắt, một ánh mắt, một động tác!

Lơ đãng quay đầu nhìn lại, có lẽ chính là trọn đời trọn kiếp!

Sau lưng nàng có vô số người theo đuổi, vì nàng điên, vì nàng cuồng, vì nàng sinh, vì nàng tử, nhưng nàng chưa từng nhìn thẳng qua một lần.

Nhưng một trận chiến Bích Ba Hồ, anh tư cái thế của Diệp Đông Hoàng lại thật sâu lưu lại trong lòng nàng, nàng chỉ muốn chinh phục một nam nhân ở bên cạnh nàng, người này chính là Hoàng của nàng, Diệp Đông Hoàng.

Cho nên, nàng không quản ngàn dặm đi vào nơi này, đứng ở trên lôi đài! "Liền biết ngươi sẽ động tâm!" Lạc Tiên mắt đẹp nhìn qua Diệp Đông Hoàng ôm lấy Trương Tam Nương, trong lòng cười lạnh.

Nàng biết, lấy mỹ mạo của Trương Tam Nương, không có nam nhân nào sẽ không động tâm, nam nhân khác có lẽ không chiếm được Trương Tam Nương, nhưng tuyệt đối không bao gồm Diệp Đông Hoàng.

Nàng không muốn tìm cho mình một đối thủ, ảnh hưởng nhiệm vụ sau này của nàng, cho nên vừa rồi không chút do dự hạ sát thủ!

Đương nhiên, đây chỉ là một trong những nguyên nhân!

Có lẽ còn có sự ghen ghét giữa nữ nhân với nhau!

Xùy!

Lưu Vân Phi Nguyệt từ không trung rơi xuống, kiếm phong sắc bén cắm vào nham thạch cứng rắn của lôi đài.

Ngọc thủ hoàn mỹ không tì vết như ngọc của Trương Tam Nương nâng lên, lộ ra cổ tay trắng ngần.

Nàng dùng hết khí lực cuối cùng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cương nghị tuấn mỹ của Diệp Đông Hoàng, muốn mở miệng lại nói không ra lời.

Một chưởng vừa rồi của Lạc Tiên quá nặng, nếu không phải nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, nàng ngay cả một hơi này đều duy trì không được! "Yên tâm đi, Trẫm không muốn nàng chết, chính là Diêm Vương cũng không thu được nàng!" Diệp Đông Hoàng nắm lấy tay nàng, sức mạnh tạo hóa ẩn chứa vô tận sinh cơ như thủy triều dũng mãnh lao vào trong cơ thể Trương Tam Nương. "Chẳng lẽ hắn còn có thể cứu sống Trương Tam Nương?" Lạc Tiên nghe vậy, trong lòng kinh nghi bất định!

Bất quá, Trương Tam Nương thương thế tuy nặng, thế giới này cũng có không ít thần y có y thuật vô dữ luân bỉ, chỉ cần có một hơi thở, cứu sống không phải là vấn đề.

Hơn nữa có một số võ công tuyệt thế, thậm chí có thể khởi tử hồi sinh.

Tựa như Thánh Tâm Quyết của Đế Thích Thiên!

Chính là ông ta, chỉ cần trả giá một chút đại giới, cũng có thể cứu sống Trương Tam Nương.

Diệp Đông Hoàng có thể để Đế Thích Thiên coi trọng như thế, tất nhiên có chỗ hơn người!

Có lẽ thật có thể cứu sống Trương Tam Nương! "Xong rồi!" "Ta nát lòng rồi!" "Ngọc Nương Tử sẽ không có việc gì chứ?" Giờ khắc này, vô số tiếng tim tan nát vang lên tại quảng trường võ đạo.

Một là đau lòng Trương Tam Nương khả năng hương tiêu ngọc vẫn, hai là cho dù Trương Tam Nương không chết, cũng là hoa đã có chủ!

Tuy rằng mặc kệ Trương Tam Nương có danh hoa có chủ hay không, bọn họ cũng không có chút cơ hội nào, nhưng mọi người đều không chiếm được, trong lòng bọn họ cũng thoải mái a!

Tất cả mọi người khẩn trương mà chờ mong, lẳng lặng nhìn qua Diệp Đông Hoàng cứu chữa Trương Tam Nương.

Chỉ thấy da thịt Trương Tam Nương trắng như trong suốt, băng cơ ngọc cốt ẩn ẩn lộ ra một tầng ửng hồng, gò má tuyết trắng tựa hồ phản xạ ra quang mang nhu hòa, kiều mỹ không gì sánh được, nhìn thấy nàng lại tựa như đang ở trong tiên cảnh.

Oánh oánh quang huy tràn ngập sinh cơ bao phủ, cùng ngọc thể hoàn mỹ không tì vết của nàng giao thoa, thánh khiết thần thánh, trắng như băng tuyết, tự chân tự huyễn, thực không phải người trong trần thế, uyển như tiên tử trên trời.

Chương 311

"Ưm..." Toàn thân phảng phất ngâm trong suối nước nóng, ấm áp, Trương Tam Nương cảm giác ngũ tạng lục phủ vỡ vụn trong cơ thể phi tốc dũ hợp, sinh mệnh lực không ngừng tăng cường.

Loại thư thích du duyệt đó, khiến nàng nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Tiếng rên rỉ nhỏ như muỗi kêu này tại quảng trường võ đạo tịch mịch tựa như sét đánh giữa trời quang, làm cho tất cả mọi người hồn đều tê dại! "Thật sự cứu sống, thoạt nhìn còn không tốn bao nhiêu công lực!" Lạc Tiên không giống những người khác, nàng chú ý chính là thương thế của Trương Tam Nương và võ công Diệp Đông Hoàng.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Nàng cảm giác cho dù là Đế Thích Thiên tự thân thi triển Thánh Tâm Quyết cứu chữa Trương Tam Nương cũng sẽ không dễ dàng hơn Diệp Đông Hoàng! "Ta không sao rồi?" Trương Tam Nương chớp chớp đôi mắt đẹp, cảm thụ thương thế trong cơ thể khôi phục như lúc ban đầu, hân hoan như điên.

Càng làm cho nàng vui vẻ chính là người cứu nàng là Diệp Đông Hoàng! "Cảm ơn!" Trương Tam Nương ngẩng đầu, triển nhan cười một tiếng, khuynh thành tuyệt thế, nhẹ nhàng mổ lên mặt Diệp Đông Hoàng một cái, rồi sau đó phi tốc cúi đầu, mặt đỏ như máu, tim như nai con chạy loạn! "Muốn tạ Trẫm, chút này cũng không đủ!" Diệp Đông Hoàng cười rạng rỡ.

Trương Tam Nương tuy rằng đối với người ngoài lạnh lùng như băng sương, nhưng cũng có một trái tim nhiệt tình tựa lửa, dám yêu dám hận, chỉ là trái tim này chỉ đối với người nàng thích.

Diệp Đông Hoàng một tay ôm lấy Trương Tam Nương, xoay người nhìn qua võ giả phía dưới lôi đài, lớn tiếng nói: "Nếu là không có người khiêu chiến lên đài, người chiến thắng hôm nay chính là Lạc Tiên!" "Lạc Tiên!" "Lạc Tiên!" Vô số võ giả gào thét, kích động không thôi.

So với nữ thần đã đầu nhập vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, bọn họ càng nguyện ý ủng hộ Lạc Tiên.

Nếu là bọn họ biết Lạc Tiên kỳ thật đã sớm bị Diệp Đông Hoàng thu vào trong túi, không biết nên có cảm tưởng thế nào! "Lạc Tiên nghe lệnh!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Lạc Tiên.

Người sau thần sắc thu lại, tiến lên một bước, túc nhiên bái nói: "Lạc Tiên có mặt!" "Trẫm phong nàng làm Chí Tôn Đường Đường chủ, từ nay về sau chấp chưởng Chí Tôn Đường, ban thưởng Liệt Huyết Kiếm!" Dứt lời, một thanh Liệt Huyết Kiếm lơ lửng hiện ra, hoành tuyên trước mặt Lạc Tiên! "Đa tạ Minh chủ!" Lạc Tiên hai tay giơ lên, tiếp nhận Liệt Huyết Kiếm. "Lạc Tiên!" "Lạc Tiên!" Vô số võ giả càng thêm kích động, cao thanh gào thét, phảng phất muốn đem tất cả khí lực đều hô lên mới có thể biểu đạt kích động và hưng phấn trong lòng!

Chuyện còn lại Diệp Đông Hoàng không có quản, ôm Trương Tam Nương nháy mắt rời khỏi lôi đài.

Lập tức, cả quảng trường võ đạo thành vũ đài của một mình Lạc Tiên. ...

Trong tẩm cung.

Diệp Đông Hoàng ôm Trương Tam Nương từng bước từng bước đi vào trong.

Dù cho Trương Tam Nương có sự hào sảng của nhi nữ giang hồ,

giờ phút này cũng không khỏi lộ ra sự thẹn thùng của tiểu nữ nhi, đầu tựa vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, không dám ngẩng đầu.

Nàng không nghĩ tới nhanh như vậy.

Mũi ngửi thấy khí tức nam tử nồng đậm trên người Diệp Đông Hoàng, cảm thụ lồng ngực ấm áp mạnh mẽ kia, lần đầu tiên tới gần nam nhân như thế, lại còn là nam nhân nàng ngưỡng mộ đã lâu, nàng nói không ra lời cự tuyệt.

Huống chi nàng toàn thân như nhũn ra, muốn cự tuyệt đều không thể phản kháng. "Yên chi yếp, hồng tô thủ, thùy ức tích niên, khinh giải la thường khấu.

Giá y như hỏa, chu thần tự huyết.

Tối mỹ bất quá xuất giá thì, vi quân thập lý phô hồng trang!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, mâu quang nhìn qua mỹ nhân như ngọc trong ngực, một bộ váy đỏ, phá lệ tươi đẹp, tú tuyệt nhân hoàn.

Trong nguyên tác, tất cả mọi người đều cảm thấy Ngọc Nương Tử Trương Tam Nương và Ngọc Lang Giang Phong là trời sinh một cặp, nhưng ai có thể nghĩ tới nàng lại độc độc yêu Yến Nam Thiên nhìn qua lôi thôi lếch thếch.

Nàng cả đời sở ái là Yến Nam Thiên Ma Ha Vô Lượng, tung hoành vô phương, sở hữu lăng tiêu kiếm khí, cái vị thiên hạ đệ nhất đại anh hùng này.

Đáng tiếc nàng không đợi được ngày Yến Nam Thiên tới cưới nàng, liền rốt cuộc không có tin tức của Yến Nam Thiên.

Nàng cũng không biết Yến Nam Thiên đã trở thành người thực vật tại Ác Nhân Cốc.

Thế là nàng chỉ có yên lặng đem kết tinh giữa nàng và Yến Nam Thiên trong bụng sinh ra, một mình nuôi nấng lớn lên.

Đó chính là Tiểu Tiên Nữ Trương Tinh trong Tuyệt Đại Song Kiêu.

Trương Tinh di truyền gien tuyệt mỹ của nàng, danh động giang hồ, nhưng so với nàng y nguyên chênh lệch quá xa!

Nàng yêu loại người như Yến Nam Thiên chính là một bi kịch!

Yến Nam Thiên là một kiếm khách, không cho được nàng an ổn! "Trẫm chính là chuyên môn cứu vớt thiếu nữ bi kịch!" Niệm cập thử, Diệp Đông Hoàng không khỏi cười rạng rỡ, ôm Trương Tam Nương đi đến trước giường.

Rèm rủ xuống, mỹ nhân như ngọc thế như hồng!

Một đêm mây mưa, Vu Sơn mấy độ! ...

Cùng lúc đó, tin tức Long Quân Minh tranh đoạt Đàn chủ Chí Tôn Đường cũng như cơn bão cấp mười hai quét ngang thiên hạ.

Lãng Tử Thần Kiếm Bạch Đồng một người liên trảm Thập Nhị Tinh Tương!

Ngọc Tiên Tử Lạc Tiên liên bại Bạch Đồng, Ngọc Nương Tử đăng đỉnh khôi thủ, đoạt được vị trí Đường chủ Chí Tôn Đường!

Ngọc Tiên Tử là ngoại hiệu võ giả giang hồ đặt cho Lạc Tiên, tựa như Ngọc Lang Giang Phong, Ngọc Nương Tử Trương Tam Nương!

Danh hiệu Ngọc Tiên Tử vừa xuất hiện liền nhận được sự hưởng ứng của tất cả mọi người, ẩn ẩn so bì cùng Ngọc Nương Tử Trương Tam Nương, Nữ Thần Long Thượng Quan Yến, Yêu Nguyệt Liên Tinh!

Mà tin tức làm cho người ta chấn kinh và đau lòng nhức óc nhất là Ngọc Nương Tử Trương Tam Nương đọa nhập phàm trần, trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng!

Tin tức này truyền ra, nháy mắt dẫn bạo cả giang hồ, không biết bao nhiêu nhân sĩ võ lâm vì đó nát lòng bi thống!

Lên tới lão giả tám mươi tuổi, xuống đến thiếu niên mười tuổi, không ai không đau lòng nhức óc!

Đặc biệt là khi tin Ngọc Tiên Tử Lạc Tiên cũng là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng truyền ra, tất cả mọi người hâm mộ ghen ghét hận biết bao!

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng uy danh vang xa, lại võ công cái thế, không biết sẽ có bao nhiêu người tới tìm Diệp Đông Hoàng liều mạng!

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không để ý.

Hắn tọa trấn Long Quân Thành, Lạc Tiên chỉnh đốn Chí Tôn Đường, Kiếm Hùng tọa trấn Chú Kiếm Thành, Luyện Xích Tuyết tọa trấn Hải Sa Cung.

Tại sau khi Luyện Xích Tuyết chỉnh đốn xong Hải Sa Cung, Diệp Đông Hoàng ban cho người sau ba quả Huyết Bồ Đề và Liệt Huyết Kiếm để làm ban thưởng, khiến cho tu vi Luyện Xích Tuyết đạt tới Huyền Vũ Cửu Trọng đỉnh phong.

Đương nhiên, trừ những thứ này, còn có võ công bí tịch khác!

Kỳ thật, mỗi một cường giả gia nhập Long Quân Minh đều có thể đạt được võ công bí tịch ban thưởng, khác biệt chỉ là nhiều hay ít cùng mạnh hay yếu.

Vì thế, Bạch Đồng cũng gia nhập Long Quân Minh, được phong làm Hộ pháp! ...

Xích Tuyết Đường.

Cải tạo từ cựu chỉ Hải Sa Cung cũ.

Hôm nay, Xích Tuyết Đường nghênh đón một vị quý khách trọng lượng cấp —— Chưởng môn Kình Thiên Kiếm Phái Dịch Thủy Hàn! "Không biết Dịch chưởng môn đại giá quang lâm, có gì yếu sự?" Luyện Xích Tuyết trong tay nắm Liệt Huyết Kiếm được thưởng cùng lúc Diệp Đông Hoàng ban tứ Huyết Bồ Đề, ánh mắt uy nghiêm nhìn qua Dịch Thủy Hàn đang đi vào.

Hiện nay chấp chưởng Hải Sa Cung, tu vi lại đại trướng, trên người Luyện Xích Tuyết thiếu đi vài phần lãnh liệt của sát thủ đã từng, nhiều hơn vài phần cao quý ung dung và bá khí. "Muốn mời Luyện đường chủ gia nhập Kình Thiên Kiếm Phái ta!" Dịch Thủy Hàn nâng đôi mắt cười như không cười lên, nhìn qua bóng người mỹ lệ của Luyện Xích Tuyết, chậm rãi mở miệng! "Dịch Thủy Hàn, ngươi muốn đối địch với Long Quân Minh?" Trong mắt Luyện Xích Tuyết sát cơ lóe lên rồi biến mất, lại dám chạy tới địa bàn của nàng sách phản nàng.

Nàng vốn là tù binh của Diệp Đông Hoàng, nhưng Diệp Đông Hoàng không những để nàng chấp chưởng Xích Tuyết Đường, còn ban cho nàng kỳ trân bảo kiếm như Huyết Bồ Đề, Liệt Huyết Kiếm để tăng lên tu vi thực lực.

Trong lòng nàng cảm kích, đối với Diệp Đông Hoàng bội phục đến cực điểm, không chỉ kính sợ sùng bái, còn tràn đầy cuồng nhiệt khuynh mộ.

Dịch Thủy Hàn chạy tới chiêu mộ nàng, đây là đào góc tường Diệp Đông Hoàng, muốn đối đầu cùng Diệp Đông Hoàng!

Nếu không phải Dịch Thủy Hàn thực lực không yếu, phía sau có Kình Thiên Kiếm Phái, chỉ bằng câu nói vừa rồi, nàng liền trảm Dịch Thủy Hàn! "Vi địch thì thế nào?

Thật cho rằng Diệp Đông Hoàng hắn thiên hạ vô địch rồi?" Dịch Thủy Hàn cười nhạo.

Kình Thiên Kiếm Phái trước kia đích xác không tính là cường đại, nhưng hắn đạt được Tịch Ma Kiếm, luyện thành Tịch Ma Tam Thức xong, tu vi nhất cử đạt tới Thiên Cảnh trung kỳ.

Hắn tự tin, bằng vào Tịch Ma Kiếm cho dù Diệp Đông Hoàng tới, cũng có thể đánh một trận! "Muốn chết!" Luyện Xích Tuyết giận, Liệt Huyết Kiếm xuất vỏ, kiếm khí tung hoành, như thanh thiên bạch vân vô hà vô cấu.

Chiêu này cư cao nhi kích, thế một kiếm hạ kích huy hoàng tấn cấp, sở hữu kiếm khí lạnh thấu cốt tủy, phong mang của kiếm đáng sợ đến mức không thể ngăn cản!

Một chiêu này chính là Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành!

Chương 312

Thiên Ngoại Phi Tiên này là phiên bản thăng cấp sau khi Diệp Đông Hoàng sửa chữa, uy lực càng mạnh, càng thêm lăng lệ, trong Võ Đạo Lâu liền có!

Đây cũng là một trong những kiếm pháp lợi hại nhất Diệp Đông Hoàng truyền cho Luyện Xích Tuyết!

Sau khi Bạch Đồng gia nhập Long Quân Minh, cũng tại trong Võ Đạo Lâu lựa chọn Thiên Ngoại Phi Tiên, có thể thấy được mị lực của chiêu này!

Luyện Xích Tuyết tự tin có kiếm pháp này tăng thêm Liệt Huyết Kiếm, nàng còn lợi hại hơn Hách Liên Bá lúc chưa đột phá đến Thiên Cảnh, đây cũng là lực lượng để nàng dám trực tiếp ra tay với Dịch Thủy Hàn!

Một đạo kiếm quang tà tà bay tới, như kinh mang xế điện.

Dịch Thủy Hàn ánh mắt khinh thường, một chiêu này tuy rằng lợi hại, nhưng trong mắt hắn vẫn là quá mức non nớt! "Kình Thiên Nhất Kiếm!" Tịch Ma Kiếm thúc địa xuất vỏ, như sét đánh giữa trời quang, kiếm khí sắc bén bá đạo nháy mắt phấn nát Thiên Ngoại Phi Tiên của Luyện Xích Tuyết, đánh nàng bay ra ngoài.

Bất quá, một kiếm này hắn thủ hạ lưu tình, nếu không lấy tu vi của hắn không những có thể phách nát Thiên Ngoại Phi Tiên, còn có thể đem Luyện Xích Tuyết cả người lẫn kiếm chém thành hai nửa! "Mạnh quá!" Luyện Xích Tuyết không có bị thương, nhưng trong lòng chấn hám, nàng biết đối phương thủ hạ lưu tình! "Muốn cho ta phản bội Minh chủ, nằm mơ!" Luyện Xích Tuyết nhảy lên một cái, nàng tưởng rằng Dịch Thủy Hàn thủ hạ lưu tình là muốn nàng thần phục,

chuẩn bị liều mạng. "Mê Hồn Nhiếp Phách!" Tuy nhiên, ngay lúc Luyện Xích Tuyết chuẩn bị liều chết đánh một trận, Dịch Thủy Hàn cũng không có bất kỳ ngôn ngữ nào, lần nữa chém ra một kiếm.

Một kiếm này rơi xuống, kiều khu Luyện Xích Tuyết run lên, ánh mắt lập tức mê mang, trong mắt ẩn ẩn có quang mang đỏ tươi lóe lên rồi biến mất! "Chủ nhân!" Luyện Xích Tuyết thu kiếm, đi vào trước mặt Dịch Thủy Hàn, cung kính cúi đầu. "Diệp Đông Hoàng thích mỹ nữ, Kiếm Hùng của Chú Kiếm Đường, Lạc Tiên của Chí Tôn Đường, Trương Tam Nương đều là nữ nhân của hắn.

Hắn để ngươi chưởng khống Xích Tuyết Đường, lấy tư sắc của ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ thu ngươi.

Ngươi tìm một lý do thích hợp trở về, giết hắn!" "Nhớ kỹ, nhất định phải nắm chắc mười phần lại động thủ!" Dịch Thủy Hàn hài lòng gật gật đầu, dặn dò.

Hắn tuy rằng không sợ Diệp Đông Hoàng, nhưng trong tay Diệp Đông Hoàng có thần binh như Lăng Sương Kiếm, thực lực không thể khinh thường, hắn cũng không nắm chắc chiến thắng Diệp Đông Hoàng, muốn giết thì càng khó hơn!

Nhưng hắn có Tịch Ma Kiếm, có thể khống chế người khác, đây mới là ỷ trượng lớn nhất của hắn! "Vâng, chủ nhân!" Ánh mắt Luyện Xích Tuyết mờ mịt, hào không tình cảm, chuẩn bị trở về Long Quân Minh gặp Diệp Đông Hoàng.

Dịch Thủy Hàn đem Tịch Ma Tam Thức luyện đến đại thành, Luyện Xích Tuyết tại trước mặt người đời ẩn tàng, người khác cũng là nhìn không ra nàng bị khống chế!

Xử lý xong Luyện Xích Tuyết, Dịch Thủy Hàn không có lưu lại lâu, cũng không có động Xích Tuyết Đường, đỡ phải đả thảo kinh xà, trực tiếp trở về Kình Thiên Kiếm Phái!

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng vừa chết, hắn liền có thể thu phục Long Quân Minh của Diệp Đông Hoàng, nhất cử trở thành thế lực lớn nhất thiên hạ, bá chủ mạnh nhất!

Thiên hạ này, dù sao cũng là của hắn!

Hắn mới là bá chủ chân chính!

Long Quân Minh, Long Quân Thành.

Sau khi Lạc Tiên lên làm Đường chủ Chí Tôn Đường, Diệp Đông Hoàng giao mọi sự vụ của Chí Tôn Đường cho nàng, phải nói rằng năng lực làm việc của đối phương rất mạnh.

Chí Tôn Đường là do Chí Tôn Minh cải biến mà thành, vốn là thế lực của Quan Ngự Thiên.

Sau khi Diệp Đông Hoàng tiếp quản, nơi này hỗn loạn không chịu nổi, chướng khí mù mịt, còn chưa kịp chỉnh đốn.

Nhưng sau khi Lạc Tiên tiếp thủ, nàng ra sức chỉnh đốn, thủ đoạn cường ngạnh thiết huyết, diệt trừ sâu mọt, chiêu thu cường giả, khiến Chí Tôn Đường nhanh chóng trở nên đoàn kết và cường đại.

Diệp Đông Hoàng cũng rảnh rỗi hơn, bình thường liền lật xem các loại võ công bí tịch thu được, tăng cường võ đạo để uẩn.

Hắn đã công chiếm Chí Tôn Minh, Hải Sa Cung và Chú Kiếm Thành trước đây, tất cả bí tịch của ba thế lực lớn này hiện giờ đều nằm trong Võ Đạo Lâu của hắn.

Trong ba thế lực lớn này, bí tịch nhiều nhất phải kể đến Tàng Kinh Các của Mộ Dung gia - Ma Kiếm Di Tộc đứng sau lưng Quan Ngự Thiên.

Quan Ngự Thiên tên thật là Mộ Dung Hoa, là tộc trưởng đương đại của Mộ Dung gia.

Sau khi Diệp Đông Hoàng diệt Quan Ngự Thiên liền phái người diệt Mộ Dung gia, chuyển tất cả điển tịch về đây. "Nhất Kiếm Cách Thế, chiêu thức thật mạnh, quả nhiên bá đạo cường hoành y như cái tên!" Trương Tam Nương sau khi bại dưới tay Lạc Tiên và không làm được Đường chủ, nay đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng trở thành một tồn tại giống như thị nữ thân cận, giờ phút này đang cùng Diệp Đông Hoàng lật xem điển tịch trong Võ Đạo Lâu.

Bí tịch nàng đang xem chính là cấm kỵ bí tịch ẩn giấu lấy được từ Tàng Kinh Các của Mộ Dung gia —— Nhất Kiếm Cách Thế. "Chiêu này uy lực bất phàm, nhưng có khuyết điểm rất lớn.

Nếu nàng muốn tu luyện, hãy đợi Trẫm cải lương xong rồi hãy nói!" Diệp Đông Hoàng buông bí tịch Tiên Thiên Cương Khí trong tay xuống, nhìn về phía Nhất Kiếm Cách Thế trong tay Trương Tam Nương, dặn dò.

Trong thế giới Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ, Nhậm Thiên Hành chính là dựa vào Nhất Kiếm Cách Thế mà đánh bại Yến Tàng Phong mang theo Thiên Ý Tứ Tượng Quyết.

Nhắc tới Yến Tàng Phong, lúc trước khi còn ở Chú Kiếm Thành, Diệp Đông Hoàng đã cứu hắn một mạng, khi rời Chú Kiếm Thành cũng từ chỗ hắn lấy được Thiên Ý Tứ Tượng Quyết.

Về sau Lăng Sương Kiếm xuất thế, Yến Tàng Phong và Bái Ngọc Nhi liền mất tích.

Diệp Đông Hoàng đoán chừng là Bái Ngọc Nhi đã đưa Yến Tàng Phong đi, hiện giờ không biết đã chạy đi đâu!

Bất quá hắn cũng không để ý! "Minh chủ, Tiễn Ẩn đến rồi!" Lúc này, Lạc Tiên tiến vào, bẩm báo với Diệp Đông Hoàng. "Rốt cục đã đến rồi sao?" Diệp Đông Hoàng cầm lấy bốn mũi tên kỳ dị trên giá sách bên cạnh.

Trên đầu mũi tên phân biệt có khắc đồ đằng Tứ Linh: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Bên trên ẩn ẩn toát ra một cỗ khí tức thương mang cổ lão, lại có một cỗ phong duệ chi ý đáng sợ, làm cho người ta kinh tâm động phách.

Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn!

Truyền thuyết kể rằng đây là khoáng thế thần tiễn mà Tiễn Thần Hậu Nghệ đã làm thất lạc nhân gian khi bắn rụng chín mặt trời, uy lực phi đồng phàm hưởng!

Tiễn Ẩn chính là hậu duệ của Tiễn Thần, là đại lão ẩn tàng trong Ma Kiếm, sau khi Nhậm Thiên Hành nhập ma, y đã dùng Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn kết liễu đối phương.

Diệp Đông Hoàng sau khi lấy được Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn từ bảo khố của Quan Ngự Thiên liền cho người truyền tin tức ra ngoài, hấp dẫn Tiễn Ẩn tới đây!

Tiễn Ẩn là hậu duệ Tiễn Thần, Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn ở trong tay y mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, đối với y phi thường quan trọng.

Diệp Đông Hoàng đi đến đại điện, nhìn thấy Tiễn Ẩn đã đợi ở nơi đó từ sớm.

Đối phương lưng đeo bao đựng tên, trong tay cầm một cây cung lớn, dung mạo lãnh liệt.

Nhìn thấy đối phương, trong đầu Diệp Đông Hoàng không khỏi hiện lên hình ảnh của Lữ Bố. "Tiễn Ẩn tham kiến Minh chủ!" Ngay khi Diệp Đông Hoàng đánh giá, Tiễn Ẩn cũng đang nhìn Diệp Đông Hoàng.

Từ trên người Diệp Đông Hoàng, y cảm thấy một cỗ áp lực

cường đại, trong lòng hãi nhiên, không dám sơ suất.

Bản thân y có tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong, tu luyện tiễn đạo, cảm tri mẫn cảm, bằng vào tuyệt thế tiễn pháp gia truyền có thể miễn cưỡng đạt tới thực lực Thần Cảnh.

Thực lực như vậy, có thể nói đã đứng ở tầng lớp đỉnh cao của thế giới.

Nhưng Diệp Đông Hoàng cư nhiên còn tạo cho y áp lực cực lớn, chứng tỏ Diệp Đông Hoàng tuyệt đối có thực lực Thần Cảnh! "Trẫm cũng không nói nhảm nữa, Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn đang ở trong tay Trẫm.

Ngươi muốn lấy về, chỉ có một điều kiện, đó chính là hiệu trung với Trẫm!" Diệp Đông Hoàng ngồi xuống đầy uy nghiêm, đặt Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn sang một bên, trực tiếp nói.

Có Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, thực lực Tiễn Ẩn tất nhiên sẽ tiến thêm một bước, quan trọng hơn đây là vật tổ truyền, ý nghĩa trọng đại. "Ta không hiệu trung với bất luận kẻ nào, sứ mệnh của ta là thủ hộ thiên hạ thương sinh, thế thiên hành đạo, tiêu diệt ma đầu vi họa nhân gian!" Tiễn Ẩn đạm nhiên nói. "A?

Thế thiên hành đạo?

Trẫm cho dù đem Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn cho ngươi, ngươi cảm thấy ngươi có thể đối phó được những đại ma đầu ẩn tàng trong thiên địa kia sao?" Diệp Đông Hoàng cười lạnh.

Với thực lực của Tiễn Ẩn, hẳn là có thể tiếp xúc đến một số thế lực ẩn tàng của thế giới này, ví dụ như Thiên Môn của Đế Thích Thiên.

Không nói những cái khác, chỉ riêng Đế Thích Thiên đã không phải là kẻ mà Tiễn Ẩn có thể đối phó! "Tuy chết không hối!" Tiễn Ẩn

không để ý sự châm chọc của Diệp Đông Hoàng, cũng biết thực lực của mình cũng không phải thiên hạ vô địch, bình tĩnh đáp. "Thiên hạ phân loạn, quần hùng tịnh khởi, tranh đấu không ngớt, thương sinh lầm than.

Ngươi nói ngươi thủ hộ thương sinh, ngươi đã làm được gì?

Lại có thể làm được gì?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt như đuốc, uy nghiêm bá khí cường đại tràn ngập mà ra, lớn tiếng chất vấn.

Tiễn Ẩn bị khí thế của Diệp Đông Hoàng nhiếp phục, há to miệng, lại không biết nên biện bác như thế nào, khí thế lập tức yếu đi một bậc. "Trẫm chí tại tảo bình thiên hạ, khai sáng vạn thế thái bình, người người như rồng.

Trẫm chính là Trời, hiệu trung Trẫm, chính là thế thiên hành đạo!" Thanh âm Diệp Đông Hoàng vang vọng, một cỗ vương giả bá khí tràn ra, ngạo nhiên, bá đạo, tự tin, thần thái phi dương!

Trương Tam Nương và Lạc Tiên nhìn thân ảnh Diệp Đông Hoàng, phảng phất như trở nên vô cùng cao lớn vĩ ngạn, đôi mắt đẹp một trận thất thần. "Nói dễ nghe lắm, còn không phải là vì thực hiện dã tâm của ngươi sao!" Tiễn Ẩn tuy bị khí thế của Diệp Đông Hoàng làm chấn động, trong lòng rung cảm, nhưng cũng không cam lòng yếu thế, châm chọc nói.

Chương 313

"Không sai!

Nếu không có dã tâm làm sao khai sáng vạn thế thái bình, người người như rồng?

Cho dù đây là dã tâm của Trẫm, nhưng đối với thiên hạ thương sinh mà nói lại sao không phải là chuyện may mắn?

Hai việc này cũng không xung đột, ngược lại còn bổ trợ cho nhau!" Diệp Đông Hoàng không phản bác, không chút che giấu dã tâm của mình, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiễn Ẩn, áp bách càng thêm nặng nề: "Thiên hạ không nhất thống, chiến loạn sẽ không đình chỉ.

Thiên hạ này có ai thích hợp và có khả năng nhất thống thiên hạ hơn Trẫm sao?" "Ngươi đã lấy việc thủ hộ thương sinh làm sứ mệnh, chẳng lẽ không nên hiệu trung với Trẫm, khiến cho thiên hạ mau chóng nhất thống, sớm ngày trả lại cho thiên hạ một cái thái bình?" Lời nói của Diệp Đông Hoàng làm tâm thần Tiễn Ẩn chấn động.

Tuy rằng cảm giác Diệp Đông Hoàng đang ngụy biện, nhưng lại cảm thấy lời hắn nói cũng không phải không có lý. "Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn cho ngươi, ngươi nghĩ kỹ rồi, Trẫm tùy thời hoan nghênh!" Ngay khi Tiễn Ẩn đang suy tư, Diệp Đông Hoàng trực tiếp ném Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn vào tay y. "Ngươi tự tin ta sẽ hiệu trung với ngươi như vậy?

Không sợ ta một đi không trở lại?

Cũng không sợ sau khi ta có được Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn sẽ đối địch với ngươi?" Tiễn Ẩn nắm Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, lập tức cảm thấy một cỗ cảm giác huyết mạch tương liên, ẩn ẩn có phong mang

khủng bố thấu thể mà ra, đại có ảo giác "một mũi tên nơi tay, thiên hạ ta có"!

Giờ khắc này, y cảm giác dù là Diệp Đông Hoàng, y cũng có năm thành nắm chắc bắn chết hắn! "Bất quá chỉ là bốn mũi tên mà thôi, có gì đáng tiếc?" Diệp Đông Hoàng mâu quang bễ nghễ, bá khí trắc lậu, ngạo nhiên nói: "Trẫm kiến lập Võ Đạo Lâu, đối với thủ hạ chưa bao giờ keo kiệt các loại thần công bí tịch.

Trẫm không sợ bất luận kẻ nào làm đối thủ.

Ngày khác ngươi đối địch với Trẫm, Trẫm tự sẽ một kiếm chém chết!" "Minh chủ quả nhiên khí phách phi phàm, Tiễn Ẩn bội phục!" Tiễn Ẩn thu Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn lại, đứng ở một bên, cũng không có xu thế rời đi, hiển nhiên là lưu lại hiệu trung Diệp Đông Hoàng.

Đương nhiên, đây là tạm thời.

Nếu như Diệp Đông Hoàng không phù hợp với lý niệm của y, y cũng sẽ rút kiếm tương hướng! "Khởi bẩm Minh chủ, Đường chủ Xích Tuyết Đường là Luyện Xích Tuyết cầu kiến!" Lúc này, đệ tử Long Quân Minh tiến vào bẩm báo. "Để nàng vào đi!" Diệp Đông Hoàng nói. "Tuân mệnh!" "Xích Tuyết Đường Luyện Xích Tuyết bái kiến Minh chủ!" Luyện Xích Tuyết nắm Liệt Huyết Kiếm đi nhanh tới.

Cả người nàng trang điểm tỉ mỉ một phen, càng lộ vẻ mỹ lệ ung dung, anh tư táp sảng! "Hả?" Nhìn thấy Luyện Xích Tuyết; Diệp Đông Hoàng, Lạc Tiên và Tiễn Ẩn lập tức ánh mắt khẽ động, không tự chủ được rơi vào trên người nàng.

Diệp Đông Hoàng Cửu Chuyển Kim Đan đỉnh phong tương đương với Thiên Cảnh đỉnh phong của giới này, thực lực càng là kham bì Thần Cảnh.

Lạc Tiên và Tiễn Ẩn cũng đều là cường giả Thiên Cảnh đỉnh phong.

Dịch Thủy Hàn tuy rằng có Tịch Ma Kiếm, Tịch Ma Tam Thức cũng phi thường cường đại, nhưng tu vi Thiên Cảnh trung kỳ chung quy vẫn kém không ít.

Mê Hồn Đoạt Phách của hắn có thể qua mặt Thiên Cảnh cường giả bình thường, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng mà nói căn bản không đủ nhìn!

Diệp Đông Hoàng tự nhiên không cần nói nhiều, mà Lạc Tiên là Thần Mẫu của Thiên Môn, thủ hạ đắc lực của Đế Thích Thiên, kiến thức bất phàm.

Tiễn Ẩn càng là hậu duệ Tiễn Thần, truyền thừa cổ lão, linh hồn cường đại, cảm tri mẫn cảm, trừ phi Dịch Thủy Hàn tu vi đạt tới Thần Cảnh, bằng không căn bản không qua mặt được y! "Nàng có chuyện gì?" Diệp Đông Hoàng nhìn Luyện Xích Tuyết.

Làm Đường chủ tuy rằng tương đối tự do, nhưng không có chuyện quan trọng bình thường sẽ không rời khỏi địa bàn quản lý. "Thuộc hạ chuẩn bị một bản phương án phát triển Xích Tuyết Đường muốn thỉnh Minh chủ phê duyệt, đồng thời hối báo tình trạng phát triển gần đây của Xích Tuyết Đường!" Luyện Xích Tuyết lấy ra tấu chương.

Trước khi đến nàng đã nghĩ sẵn lý do đầy đủ, sẽ không để Diệp Đông Hoàng hoài nghi. "Cuối cùng, thuộc hạ cảm giác tu vi gặp bình cảnh, muốn thỉnh Minh chủ chỉ điểm!" Sự chỉ điểm này tự nhiên là vì tiếp cận Diệp Đông Hoàng.

Cô nam quả nữ, cùng nhau thảo luận võ học, sẽ xảy ra chuyện gì không cần nói cũng biết...

Giống như Chu Bá Thông và Anh Cô, chỉ điểm công phu điểm huyệt, cuối cùng quả thật là chỉ điểm đến tận chỗ sâu của huyệt vị! "Làm không tệ!" Diệp Đông Hoàng cầm lấy tấu chương, nhanh chóng liếc qua một chút, nội dung bên trong đã rõ ràng trong lòng, hài lòng gật gật đầu, nói: "Có công đương thưởng, có quá đương phạt.

Đã như vậy, chỉ điểm ngươi tu vi tự nhiên không có vấn đề!" "Các ngươi đều lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, mang theo Luyện Xích Tuyết đi tới hậu viện.

Tiễn Ẩn không nói nhiều, ôm Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn như ôm nữ nhân yêu dấu.

Y tin tưởng nếu y đều nhìn ra Luyện Xích Tuyết có vấn đề thì Diệp Đông Hoàng khẳng định cũng có thể nhìn ra.

Nếu Diệp Đông Hoàng cứ như vậy mà ngã xuống, thì hắn cũng không xứng bàn chuyện bá nghiệp gì, càng không đáng để y hiệu trung.

Lạc Tiên cũng sẽ không nói nhiều.

Nàng nếu nói ra, Diệp Đông Hoàng hỏi nàng làm sao phát hiện, nàng chẳng phải có nguy hiểm bại lộ thực lực sao?

Nàng đi theo Diệp Đông Hoàng mấy tháng nay, tuy rằng thỉnh thoảng cùng Diệp Đông Hoàng thâm nhập giao lưu, nhưng cũng sờ không rõ thực lực của hắn, chỉ cảm thấy thâm không lường được!

Chỉ riêng nhục thân cường hãn khủng bố kia của Diệp Đông Hoàng đã không phải là thứ Luyện Xích Tuyết có thể phá vỡ, nàng căn bản không cần lo lắng.

Trương Tam Nương thực lực yếu nhất, không phát hiện gì, trở lại Võ Đạo Lâu tiếp tục nghiên cứu võ công!

Đối với chuyện trước đó bị Lạc Tiên đánh bại, nàng trong lòng

vẫn canh cánh trong lòng, hạ quyết tâm muốn đánh bại Lạc Tiên!

Long Quân Điện, hậu viện. "Nghe Minh chủ một lời, thật là thắng đọc sách mười năm, rất nhiều chỗ trước kia nghi hoặc giờ phút này đều rộng mở trong sáng!" Luyện Xích Tuyết nhìn Diệp Đông Hoàng, vẻ mặt sùng bái ái mộ, tràn đầy hưng phấn, kích động ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, ôm vào trong ngực, nói: "Đại ân của Minh chủ, thuộc hạ vạn tử nan báo.

Minh chủ nếu là không chê tư sắc liễu yếu đào tơ của thuộc hạ, thuộc hạ nguyện hầu hạ Minh chủ, tỏ vẻ tạ ơn!" Thanh âm dụ hoặc vang lên, Diệp Đông Hoàng lập tức cảm thấy nơi cánh tay truyền đến sự mềm mại kinh người.

Hắn nhìn nụ cười vũ mị của Luyện Xích Tuyết, trong lòng lắc đầu.

Thủ đoạn khống chế tâm trí người khác này tuy rằng không tệ, nhưng có đôi khi vẫn biểu hiện quá mức cố ý, không giống lắm với tính cách của Luyện Xích Tuyết!

Không nói nhiều, Diệp Đông Hoàng một phen bế Luyện Xích Tuyết lên, đối với mỹ nữ hắn trước nay không khách khí.

Làm Hoàng đế, mỹ nữ trong thiên hạ đều là của hắn!

Cho dù không dùng tới, cũng muốn chiếm lấy!

Đây chính là dục vọng chiếm hữu của một Đế vương, dục vọng chiếm hữu của một nam nhân!

Đồng thời, hắn cũng muốn nhìn xem đối phương khống chế Luyện Xích Tuyết làm cái gì!

Khẳng định không phải chỉ đơn giản là đầu hoài tống bão, tất nhiên có mục đích sâu xa hơn!

Bất quá, dám đánh chủ ý lên đầu hắn, mặc kệ là ai, đều phải chết!

Đêm khuya, Long Quân Điện, tẩm cung.

Mưa gió qua đi, mây mưa thu lại, xung quanh một mảnh hỗn độn.

Trong màn trướng, Diệp Đông Hoàng dường như vì một trận đại chiến kịch liệt mà trầm trầm ngủ say. "Ông!" Lúc này, Luyện Xích Tuyết vốn đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt, trong mắt hiện lên một đạo lệ mang tinh hồng.

Nàng mặt không chút thay đổi ngồi thẳng dậy, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng đang ngủ ngon. "Vút!" Sau một khắc, nàng hóa chưởng thành đao, chân khí ngưng tụ, hướng về phía lồng ngực rắn chắc hữu lực của Diệp Đông Hoàng hung hăng đâm xuống.

Một chiêu này đủ để xuyên kim liệt thạch, đâm thủng tim người. "Đang!" Nhưng mà, phảng phất như có tiếng kim thiết giao kích vang lên.

Một kích ẩn chứa toàn lực kia của Luyện Xích Tuyết rơi vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, phảng phất đâm vào trên sắt thép.

Không, cho dù là sắt thép cũng sẽ bị nàng một chưởng đâm thủng, nhưng thân thể Diệp Đông Hoàng lại không chút sứt mẻ, không có chút tổn thương nào. "Ông!" Lúc này, Diệp Đông Hoàng đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt.

Trong mắt tựa hồ có nhật nguyệt tinh thần hiển hóa, cửu cung bát quái chuyển động!

Luyện Xích Tuyết đang định xuất thủ lần nữa nhìn thấy đôi mắt của Diệp Đông Hoàng thì bỗng nhiên ngẩn ra, bàn tay cứng ngắc giữa không trung, phảng phất trúng định thân thuật, bất động! "Phá!" Một tiếng quát nhẹ, tựa như đại đạo thần âm, ẩn chứa thiên uy khủng bố không thể đo lường nổ vang trong đầu Luyện Xích Tuyết.

Kiều khu nàng khẽ run, con ngươi vốn tinh hồng khôi phục lại màu đen vốn có, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Giờ khắc này, ở tận Kình Thiên Kiếm Phái xa xôi, Dịch Thủy Hàn đang tung hoành trên người sư muội mình bỗng nhiên chấn động, trong mắt lộ ra một tia hàn mang, lệ khí hoành sinh.

Hắn có thể cảm giác được Tịch Ma kiếm pháp của hắn bị phá, không phải vì Luyện Xích Tuyết chết, mà là trực tiếp bị phá giải!

Do đó, hành động của Luyện Xích Tuyết tám chín phần mười là thất bại!

Luyện Xích Tuyết nếu như ám sát thành công, đám người phẫn nộ kia tám chín phần mười sẽ trực tiếp đánh chết Luyện Xích Tuyết.

Hơn nữa trừ Diệp Đông Hoàng ra, hắn không cho rằng những người khác ở Long Quân Minh có thể phá giải Tịch Ma kiếm pháp của hắn! "Diệp Đông Hoàng sao?

Chương 314

Đây mới chỉ là bắt đầu!

Kiếm Hoàng?

Ta Dịch Thủy Hàn mới là Kiếm Hoàng chân chính!" Dịch Thủy Hàn trong lòng phát ngoan.

Luyện Xích Tuyết vốn dĩ cũng chỉ là nước cờ tùy tiện của hắn, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý thất bại, bất quá vẫn rất khó chịu! "Tránh được mùng một, ngươi còn có thể tránh được mười lăm sao?" Dịch Thủy Hàn quyết định, ngày mai đi Chú Kiếm Thành khống chế Kiếm Hùng, để Kiếm Hùng dẫn người đối phó Diệp Đông Hoàng, tưởng tượng thôi đã thấy rất thú vị! "Bản tọa xem ngươi đến lúc đó làm thế nào?" Dịch Thủy Hàn trong lòng cười lạnh, nhìn mỹ nhân dưới thân, lệ khí càng sâu, lập tức đem tất cả lửa giận thống thống phát tiết lên người nàng. "A, Đại sư huynh, huynh làm đau muội!" Tống Ngâm Hà thống khổ kêu lên, cảm giác Dịch Thủy Hàn giờ phút này phá lệ đáng sợ, phảng phất như một con ma quỷ từ trong địa ngục chui ra.

Đáng tiếc Dịch Thủy Hàn căn bản không để ý tới tiếng kêu đau của nàng, ngược lại càng thêm dữ tợn!

Tống Ngâm Hà là con gái của Chưởng môn Kình Thiên Kiếm Phái Tống Lăng Tiêu.

Tống Lăng Tiêu có hai đệ tử kiệt xuất, phân biệt là đại đệ tử Dịch Thủy Hàn và nhị đệ tử Nguyên Khiếu Thiên.

Nguyên Khiếu Thiên võ đạo thiên phú tốt hơn Dịch Thủy Hàn, nhập môn muộn nhưng tu vi lại cao hơn Dịch Thủy Hàn, lại được tiểu sư muội Tống Ngâm Hà thích, lưỡng tình tương duyệt.

Dịch Thủy Hàn trong lòng ghen ghét, thiết kế hãm hại Nguyên Khiếu Thiên, độc chết Tống Lăng Tiêu, sau đó chiếm đoạt Tống Ngâm Hà!

Nhưng hắn biết, tuy rằng hắn có được thân thể Tống Ngâm Hà, nhưng chưa bao giờ có được trái tim của nàng.

Nàng vẫn chưa từng quên Nguyên Khiếu Thiên, khiến hắn canh cánh trong lòng. "Diệp Đông Hoàng, Nguyên Khiếu Thiên, các ngươi đều đáng chết!" Dịch Thủy Hàn trong lòng gầm thét, càng phát ra cuồng bạo. ... "A!" Luyện Xích Tuyết bỗng nhiên bừng tỉnh, cảm giác toàn thân như muốn rã rời.

Khi nàng nhìn thấy Diệp Đông Hoàng bên cạnh, hô hấp cứng lại, đôi mắt đẹp trừng đến tròn xoe, kinh hô: "Minh...

Minh chủ!" Đầu óc Luyện Xích Tuyết ong ong tác hưởng, một mảnh trống rỗng, nàng làm sao lại ở trên giường Diệp Đông Hoàng?

Nhìn những dấu vết trên người và sự lăng loạn xung quanh, trong lòng thảng thốt xấu hổ, không biết làm sao. "Không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì sao?" Diệp Đông Hoàng mở mắt, ánh mắt bình tĩnh, nhìn ngọc thể động nhân trắng nõn như ngọc của đối phương, cũng không có bất kỳ che giấu nào. "Xảy ra chuyện gì?" Luyện Xích Tuyết kéo chăn che lại xuân quang trước người, trong đầu hiện lên từng màn trước khi nàng bị khống chế.

Nàng tiếp kiến Chưởng môn Kình Thiên Kiếm Phái Dịch Thủy Hàn, sau đó bị đối phương một kiếm chấn bay, rồi sau đó liền không biết gì nữa. "Dịch Thủy Hàn dùng Tịch Ma Tam Thức khống chế tâm trí của nàng, để nàng trở lại bên cạnh Trẫm, ám sát Trẫm!" Diệp Đông Hoàng biết nàng không nhớ rõ sự tình sau khi bị khống chế, nói ngắn gọn.

Lúc trước khi hắn dùng Vạn Đạo Đế Mâu phá đi Tịch Ma kiếm

pháp của Dịch Thủy Hàn, cũng từ trong ký ức của Luyện Xích Tuyết lấy được tin tức về Dịch Thủy Hàn.

Căn cứ tên của Dịch Thủy Hàn và thủ đoạn khống chế người, Diệp Đông Hoàng biết đối phương hẳn là đại phản diện trong Phong Vân Tranh Bá.

Thanh Tịch Ma Kiếm trong tay hắn chính là do một đời kỳ nhân Tịch Ma đại hiệp Lý Vô Cực đúc thành, đồng thời tự sáng tạo ba chiêu tuyệt thế kiếm pháp: Đệ nhất thức Mê Hồn Nhiếp Phách, đệ nhị thức Kinh Hồn Đoạt Phách, đệ tam thức Vong Hồn Sát Phách.

Sau khi luyện thành có thể khống chế tư duy của người khác, khiến đối phương hoàn toàn nghe lệnh chủ nhân Tịch Ma Kiếm, uy lực vô cùng.

Lý Vô Cực sau khi luyện thành Đoạt Hồn Tam Thức, một người ra lệnh cho cả hắc bạch lưỡng đạo trong thiên hạ, hắn dùng Tịch Ma kiếm pháp khống chế tâm trí của tà ma ngoại đạo, dẫn dắt bọn họ nhập chính đồ. "A, thuộc hạ tội đáng vạn chết, thỉnh Minh chủ giáng tội!" Luyện Xích Tuyết nghe vậy, sắc mặt trắng nhợt, nháy mắt quỳ rạp xuống giường, trong lòng hoảng sợ tim đập nhanh.

Lời nói của Diệp Đông Hoàng tuy rằng đơn giản, nhưng nàng cũng đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Nàng khẳng định đã ám sát Diệp Đông Hoàng, sau đó Diệp Đông Hoàng mới phá giải khống chế của Dịch Thủy Hàn trên người nàng. "Tịch Ma Kiếm không phải thứ nàng có thể ngăn cản.

Niệm tình nàng trung thành đáng khen, tử tội có thể miễn, bất quá tội sống khó tha!" Nhìn Luyện Xích Tuyết trước mặt, lúc trước hắn cũng từ ký ức của nàng nhìn thấy Dịch Thủy Hàn một kiếm dễ dàng đánh bại nàng, nhưng nàng không có bất kỳ do dự hay cầu xin tha thứ nào mà chọn liều chết một trận chiến.

Điều này làm cho Diệp Đông Hoàng rất hài lòng.

Ít nhất không phải nuôi một con sói mắt trắng tham sống sợ chết!

Còn việc võ công không đủ, hắn có rất nhiều thần công bí tịch, thần binh lợi khí, nhưng lòng trung thành không đủ thì vô phương cứu chữa!

Hắn bình thường không thích khống chế người khác như Dịch Thủy Hàn, đương nhiên lúc cần thiết hắn cũng sẽ không chần chờ. "Đa tạ Minh chủ, đa tạ Minh chủ!" Luyện Xích Tuyết đại hỉ, cảm kích vô cùng.

Tuy rằng nàng bị khống chế, thân bất do kỷ, nhưng dù sao cũng đã ám sát Diệp Đông Hoàng, giết nàng mười lần cũng không quá đáng. "Cảm tạ ngoài miệng thì vô dụng, phải xem hành động mới được!" Diệp Đông Hoàng cười khẽ, ngay lúc Luyện Xích Tuyết đang nghi hoặc, một phen kéo nàng qua. "Ưm!" Luyện Xích Tuyết ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng liền bị chặn lại.

Lập tức, nàng buông lỏng thân tâm, vươn tay dùng sức ôm chặt Diệp Đông Hoàng.

Giờ khắc này, tất cả cảm kích, ái mộ, kích động trong lòng nàng... thống thống bạo phát ra, hóa thành sự hồi ứng mãnh liệt nhất.

Nàng trước đó tuy rằng đã trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, nhưng khi đó bị khống chế tâm trí, căn bản không có cảm giác gì, cũng không nhớ rõ!

Giờ phút này, nàng chỉ muốn đem tất cả của chính mình dâng hiến ra, dung nhập vào nam nhân này.

Nàng từng là đệ nhất sát thủ Hải Sa Cung, lãnh huyết vô tình, tranh cường háo thắng, nhưng nội tâm kỳ thật cô độc tịch mịch.

Nàng vốn đã khuynh mộ Diệp Đông Hoàng từ lâu, nay phạm sai

lầm lớn mà Diệp Đông Hoàng lại không trách cứ nàng, làm nàng cảm thấy sự che chở và cảm giác an toàn chưa từng có.

Ngày hôm sau. "Minh chủ, thuộc hạ hầu hạ ngài thay y phục!" Diệp Đông Hoàng rời giường, Luyện Xích Tuyết tựa hồ có cảm giác vội vàng đứng dậy.

Tuy thân thể rất mệt, nhưng cả người lại phá lệ tinh thần, dung quang hoán phát, quang thải động nhân.

Diệp Đông Hoàng dang rộng cánh tay, không cự tuyệt.

Đối phương có tu vi Huyền Vũ Cửu Trọng, thân thể vẫn rất mạnh, sẽ không dễ dàng mệt lả.

Thu thập xong, Diệp Đông Hoàng và Luyện Xích Tuyết đi đến đại điện, mọi người tề tụ. "Giải quyết rồi?" Lạc Tiên và Tiễn Ẩn trước tiên phát hiện sự thay đổi của Luyện Xích Tuyết, cũng không bất ngờ.

Với thực lực của Diệp Đông Hoàng, trên đời này đã chỉ còn rất ít chuyện là hắn giải quyết không được. "Quả nhiên, chỉ điểm đến tận trên giường!" Trương Tam Nương bĩu môi, nàng cũng phát hiện sự thay đổi của Luyện Xích Tuyết, bất quá là sự thay đổi từ thiếu nữ biến thành đàn bà. "Hôm qua Luyện Xích Tuyết từ Xích Tuyết Đường trở về là do bị người ta khống chế tâm trí!" Diệp Đông Hoàng ngồi xuống, nhìn mọi người, đi thẳng vào vấn đề. "Cái gì?

Khống chế tâm trí?" Trương Tam Nương kinh hô, đây cũng không phải chuyện nhỏ, nếu Luyện Xích Tuyết bị khống chế làm một số chuyện không tốt, thương hại tạo thành là cực lớn.

Lạc Tiên cũng giả bộ biểu hiện bộ dáng rất kinh ngạc, quan tâm nói: "Minh chủ không sao chứ?

Có tra ra kẻ đứng sau màn?" "Thiên hạ muốn giết Trẫm nhiều lắm, nhưng thành công lại không có một ai!" Diệp Đông Hoàng bá khí

mười phần, ngạo nhiên nói: "Trẫm tự nhiên đã tra ra kẻ đứng sau màn!" "Là ai?" Trong mắt Trương Tam Nương sát ý hoành sinh.

Diệp Đông Hoàng tuy rằng không sao, nhưng từ lời nói vừa rồi không khó nghe ra đối phương đã để Luyện Xích Tuyết hành thích Diệp Đông Hoàng.

Thật là đáng chết! "Kẻ đứng sau màn chính là Dịch Thủy Hàn của Kình Thiên Kiếm Phái!" Diệp Đông Hoàng nói. "Dịch Thủy Hàn?" Mọi người nghe cái tên này cũng không hiểu rõ lắm.

Kình Thiên Kiếm Phái gần Hải Sa Cung, Dịch Thủy Hàn trước kia chỉ là một đệ tử mà thôi, Lạc Tiên, Trương Tam Nương bọn họ đều không hiểu rõ.

Luyện Xích Tuyết vốn là người của Hải Sa Cung, nay chưởng quản Xích Tuyết Đường, đối với Kình Thiên Kiếm Phái tương đối hiểu rõ, tiếp tục nói: "Kình Thiên Kiếm Phái là một đại môn phái phía tây Hải Sa Cung, tiền nhiệm Chưởng môn là sư phụ của Dịch Thủy Hàn - Tống Lăng Tiêu!

Tống Lăng Tiêu có một con gái tên Tống Ngâm Hà, đại đệ tử Dịch Thủy Hàn, nhị đệ tử Nguyên Khiếu Thiên.

Tống Ngâm Hà và Nguyên Khiếu Thiên thanh mai trúc mã, vốn là người yêu, Tống Lăng Tiêu cũng phá lệ coi trọng Nguyên Khiếu Thiên!

Nhưng cách đây không lâu, Kình Thiên Kiếm Phái truyền ra tin tức, Nguyên Khiếu Thiên hạ độc ám hại Tống Lăng Tiêu rồi sợ tội bỏ trốn.

Tống Lăng Tiêu trúng độc bỏ mình, Dịch Thủy Hàn tiếp nhận chức Chưởng môn, cũng cưới Tống Ngâm Hà!

Ba ngày trước Dịch Thủy Hàn tới Xích Tuyết Đường gặp ta,

muốn ta gia nhập Kình Thiên Kiếm Phái, ta không đáp ứng liền cùng hắn động thủ!

Võ công Dịch Thủy Hàn rất mạnh, ta ngay cả một kiếm của hắn đều không đỡ được, sau đó liền bị hắn khống chế tâm thần!" "Hắn dùng thủ đoạn gì khống chế ngươi?" Lạc Tiên hỏi.

Từ lời của Luyện Xích Tuyết có thể thấy Dịch Thủy Hàn ít nhất có tu vi Thiên Cảnh, bằng không Luyện Xích Tuyết sẽ không một kiếm đều không tiếp được. "Cái này Trẫm biết!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, nhìn về phía mọi người: "Dịch Thủy Hàn lấy được Tịch Ma Kiếm và kiếm phổ của Tịch Ma đại hiệp Lý Vô Cực ba trăm năm trước, luyện thành Tịch Ma Tam Thức!" "Tịch Ma Kiếm!" Ánh mắt Lạc Tiên và Tiễn Ẩn động dung.

Uy danh của Lý Vô Cực bọn họ đều nghe qua, đặc biệt là Tịch Ma Kiếm uy lực cường đại, có thể khống chế tâm thần người khác, lạc vào trong tay kẻ tâm địa bất chính thì chính là ma kiếm.

Chương 315

"Lạc Tiên, nàng lưu lại tọa trấn Long Quân Thành, tiếp tục tìm kiếm lối vào Kính Ánh Hồ!" Diệp Đông Hoàng phân phó.

Kính Ánh Hồ là nơi Sinh Tử Kỳ Thành toạ lạc, nơi đó có một tòa bảo tàng do Ứng Thuận Thiên lưu lại và thế gian đệ nhất kiếm - Lăng Sương Kiếm! "Minh chủ yên tâm, đối với lối vào Kính Ánh Hồ thuộc hạ đã có một số manh mối, rất nhanh là có thể tìm được!" Lạc Tiên cười, đưa ra cam đoan. "Tiễn Ẩn và Luyện Xích Tuyết theo Trẫm đi tới Kình Thiên Kiếm Phái!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, triệu hoán Hỏa Kỳ Lân, cưỡi lên. "Minh chủ, thiếp thân cũng muốn đi!" Trương Tam Nương trực tiếp đi đến trước người Hỏa Kỳ Lân, đôi mắt đẹp long lanh nhìn Diệp Đông Hoàng. "Có thể!" Diệp Đông Hoàng vươn tay kéo một cái, Trương Tam Nương ngồi vào trong lòng hắn, Luyện Xích Tuyết ngồi ở sau lưng Diệp Đông Hoàng.

Hỏa Kỳ Lân đằng không, hướng về phía Kình Thiên Kiếm Phái mà đi.

Đồng thời, Luyện Xích Tuyết cũng truyền lệnh cho đệ tử Xích Tuyết Đường đi tới Kình Thiên Kiếm Phái.

Tiễn Ẩn có tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong, ngược lại cũng miễn cưỡng theo kịp tốc độ của Hỏa Kỳ Lân, đi theo phía sau!

Kình Thiên Kiếm Phái.

Dịch Thủy Hàn xuân phong mãn diện xuất môn, xách theo Tịch Ma Kiếm đi tới Chú Kiếm Thành, chuẩn bị khống chế Kiếm Hùng cùng Diệp Đông Hoàng đối địch. "Tiểu thư, người không sao chứ?" Trong phòng, Tống Ngâm Hà hai mắt vô thần, nơi khóe mắt hai hàng thanh lệ chảy xuống, trong đầu không khỏi hiện lên hình bóng của Nguyên

Khiếu Thiên.

Nàng không tin Nguyên Khiếu Thiên sẽ ám hại cha nàng, hơn nữa gần đây Dịch Thủy Hàn đối với nàng càng ngày càng bạo ngược!

Biến đổi đến mức nàng hoàn toàn không nhận ra, không còn là Đại sư huynh mà nàng từng quen biết nữa! "Cha ta rốt cuộc chết như thế nào?" Tống Ngâm Hà nén đau đớn khắp người bò dậy, trong mắt hiện lên một tia kiên định: "Ta nhất định phải tra ra chân tướng cha ta bị hại!" "Dịch Thủy Hàn, cút ra đây cho Trẫm!" Đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ phía chân trời vang lên, lôi âm cuồn cuộn, chấn chiến thương khung vạn đạo, hồi tống trong đầu vô số người, uyển như sét đánh giữa trời quang. "Là ai?

Cuồng như vậy?" "A, đó là cái gì?" "Là Hỏa Kỳ Lân!

Là Kiếm Hoàng tới!" "Chưởng môn làm sao đắc tội Kiếm Hoàng rồi?" Vô số đệ tử Kình Thiên Kiếm Phái nhìn lên không trung, chỉ thấy một đầu dị thú bốn vó tung bay, đạp hỏa diễm ngự không mà đến, hung uy khủng bố làm người hít thở không thông, kinh tâm động phách. "Là Kiếm Hoàng!

Còn có Ngọc Nương Tử!" Tống Ngâm Hà đi ra cửa, nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân và Trương Tam Nương đẹp đến mức làm nàng tự ti mặc cảm đang nằm trong lòng Diệp Đông Hoàng, chấn động xen lẫn nồng đậm hâm mộ.

Thiếu nữ nào không hoài xuân, thiếu nữ nào không hy vọng người mình thích là cái thế anh hùng?

Nhìn Trương Tam Nương cưỡi Hỏa Kỳ Lân, dựa vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, ai mà không hâm mộ?

Không có so sánh thì không có đau thương, nàng hiện tại mỗi ngày đều sống trong nước sôi lửa bỏng.

Nàng ẩn ẩn cảm thấy hành động của mình đều bị hạn chế.

Rất nhiều nơi đều có người của Dịch Thủy Hàn canh giữ, không cho nàng tiến vào, cũng không cho nàng rời khỏi Kình Thiên Kiếm Phái!

Nàng giống như món đồ chơi bị nuôi nhốt! "Hả?

Dịch Thủy Hàn không ở Kình Thiên Kiếm Phái?" Diệp Đông Hoàng linh thức đảo qua, nhíu nhíu mày, khống chế Hỏa Kỳ Lân đi tới trước mặt Tống Ngâm Hà. "Đứng lại!

Ngươi muốn làm gì?" Từng đệ tử Kình Thiên Kiếm Phái như lâm đại địch, trường kiếm chỉ vào Diệp Đông Hoàng, chân run rẩy, không ngừng lui về phía sau nhưng vẫn căng da đầu run giọng nói. "Ngươi chính là con gái của Tống Lăng Tiêu - Tống Ngâm Hà?

Dịch Thủy Hàn đâu?" Diệp Đông Hoàng không để ý đến những người khác, nhìn về phía Tống Ngâm Hà. "Tham kiến Kiếm Hoàng, thiếp thân chính là Tống Ngâm Hà.

Phu quân có việc ra ngoài, Kiếm Hoàng nếu có việc quan trọng có thể chờ một chút hoặc để ta thay mặt chuyển lời cũng được!" Tống Ngâm Hà doanh doanh thi lễ, nàng hiện tại không xác định Dịch Thủy Hàn có hại phụ thân nàng hay không, ở trước mặt người ngoài tự nhiên phải nỗ lực duy trì thể diện. "Dịch Thủy Hàn hãm hại Nguyên Khiếu Thiên, hại chết Tống Lăng Tiêu, chiếm đoạt ngươi.

Nếu ngươi muốn báo thù, tốt nhất nói cho Trẫm biết hắn đã đi đâu?" Diệp Đông Hoàng trực tiếp nói. "Cái gì?" Tống Ngâm Hà nghe vậy, uyển như sét đánh giữa trời quang, thiếu chút nữa ngất xỉu, lượng tin tức này thật sự quá lớn!

Nàng tuy rằng có chút hoài nghi, nhưng căn bản không dám nghĩ tới!

Thật sự quá ngoài dự liệu! "Kiếm Hoàng ngươi quá làm càn, nhân lúc Chưởng môn không ở đây liền châm ngòi quan hệ, hãm hại..." Một tên tử trung của Dịch Thủy Hàn nộ thị Diệp Đông Hoàng, lớn tiếng chất vấn.

Nếu không phải kiêng kị thực lực của Diệp Đông Hoàng, hắn đã sớm cho người loạn kiếm chém chết Diệp Đông Hoàng rồi! "Làm càn!

Đâu có chỗ cho ngươi nói chuyện!" Luyện Xích Tuyết nộ quát, kiếm quang lóe lên, đầu người rơi xuống đất, dọa cho đệ tử Kình Thiên Kiếm Phái xung quanh tâm kinh đảm chiến, sợ hãi sau một khắc đầu mình cũng rơi xuống đất.

Từng người trợn mắt nhìn, dám giận nhưng không dám nói. "Kiếm Hoàng vị miễn quá đáng rồi đi?" Tống Ngâm Hà đứng thẳng người, chất vấn.

Kình Thiên Kiếm Phái là do cha nàng kiến lập, bất kể Dịch Thủy Hàn như thế nào, nàng đều phải duy trì uy danh của Kình Thiên Kiếm Phái. "Vẫn là để Trẫm tự mình xem cho tiện!" Diệp Đông Hoàng lười nói nhảm, vốn dĩ không muốn dùng, nhưng không dùng dường như hỏi không ra tin tức hữu dụng. "Ông!" Vạn Đạo Đế Mâu thi triển, Diệp Đông Hoàng trực tiếp tra xét ký ức của Tống Ngâm Hà, hắn xem từ thời khắc này quay ngược trở về.

Đáng tiếc Dịch Thủy Hàn cũng không nói cho Tống Ngâm Hà biết nơi đến, bất quá nhìn thấy cảnh tượng hai người mây mưa đêm qua và ánh mắt báo thù dữ tợn của Dịch Thủy Hàn, Diệp Đông Hoàng biết Dịch Thủy Hàn nhất định đi báo thù hắn! "Chí Tôn Đường ở Long Quân Thành có Lạc Tiên tọa trấn, sẽ không có vấn đề.

Dịch Thủy Hàn không biết Trẫm sẽ đến Kình Thiên Kiếm Phái, cũng có nghĩa là trong ý thức của hắn Trẫm vẫn đang tọa trấn Long Quân Thành, hắn là sẽ không trực tiếp đi khiêu chiến Trẫm!" Diệp

Đông Hoàng ý niệm cấp chuyển: "Xích Tuyết Đường không có Luyện Xích Tuyết, chỉ có một ít lâu la, không cần Dịch Thủy Hàn đích thân xuất thủ!" "Chú Kiếm Thành, Kiếm Hùng!" Diệp Đông Hoàng nháy mắt hiểu rõ hướng đi của Dịch Thủy Hàn, phân phó nói: "Tiễn Ẩn, Xích Tuyết lưu lại, tiếp thu Kình Thiên Kiếm Phái!" Có Tiễn Ẩn ở đây, cho dù Dịch Thủy Hàn không đi Chú Kiếm Thành mà quay lại, Tiễn Ẩn cũng có thể đối phó, có thể bảo đảm Luyện Xích Tuyết an toàn.

Nếu là Dịch Thủy Hàn đi Chú Kiếm Thành, hắn sẽ trực tiếp giữ Dịch Thủy Hàn lại! "Tuân mệnh!" Luyện Xích Tuyết đáp.

Hiện giờ nhân mã Xích Tuyết Đường sắp đến, có nàng và Tiễn Ẩn ở đây, tiếp thu Kình Thiên Kiếm Phái không thành vấn đề. "Vút!" Diệp Đông Hoàng không hề trễ nải, sức mạnh bao bọc Hỏa Kỳ Lân và Trương Tam Nương nháy mắt đi xa, hỏa tốc chạy tới Chú Kiếm Thành!

Chú Kiếm Thành. "Ngươi là ai?

Vì sao thiện sấm Chú Kiếm Thành?" Kiếm Hùng nắm Anh Hùng Kiếm, nhìn Dịch Thủy Hàn đứng giữa không trung, ánh mắt ngưng trọng.

Đối phương có thể lăng không mà đi, hiển nhiên là cường giả Thiên Cảnh!

Với thực lực hiện tại của nàng, nếu là cường giả vừa mới đạt tới Thiên Cảnh còn có thể ứng phó, nếu là lão bài Thiên Cảnh cường giả thì không phải nàng có thể đối phó! "Ngươi nói vì sao?" Dịch Thủy Hàn cười lạnh, Tịch Ma Kiếm trong tay rút ra chém một cái. "Mê Hồn Nhiếp Phách!" Anh Hùng Kiếm của Kiếm Hùng còn chưa xuất vỏ, kiều khu liền run lên, ánh mắt trở nên mê mang, chắp tay cúi đầu: "Bái kiến chủ nhân!" Không chỉ Kiếm Hùng, Tứ Đại Kiếm Chủ bên cạnh

Kiếm Hùng đồng dạng bị khống chế! "Truyền tin tức cho Diệp Đông Hoàng, bảo hắn tới Chú Kiếm Thành, sau đó thiết phục...

Hả?" Dịch Thủy Hàn vừa chuẩn bị giao đại Kiếm Hùng thiết hạ mai phục dẫn Diệp Đông Hoàng vào tròng, liền cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố bay nhanh tới. "Vút!" Một đạo hỏa quang từ phía chân trời xa xôi tựa như sao băng cấp tốc phóng tới, sau một khắc liền rơi xuống nơi cách hắn mười trượng.

Chỉ thấy thân ảnh Diệp Đông Hoàng ôm Trương Tam Nương cưỡi Hỏa Kỳ Lân hiện ra. "Thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến a!" Dịch Thủy Hàn ánh mắt ngoạn vị, ánh mắt rơi vào trên người Trương Tam Nương, trong lòng hiện lên một tia kinh diễm, nhìn Diệp Đông Hoàng đầy vẻ hí ngược, nói: "Yêu, đây không phải là Kiếm Hoàng danh chấn thiên hạ sao, thật là diễm phúc không cạn a, ngay cả Ngọc Nương Tử xưng danh băng sơn hàn ngọc cũng bắt được, thật làm cho người ta hâm mộ!" "Bất quá không biết hai nữ nhân này, ngươi thích người nào hơn?" Dịch Thủy Hàn thanh âm chuyển đổi, ngoạn vị nói: "Kiếm Hùng bị Tịch Ma Kiếm của Bản tọa khống chế, chỉ cần Bản tọa một ý niệm là có thể giết nàng!

Không muốn Kiếm Hùng chết thì lập tức đem Trương Tam Nương ném qua đây tặng cho Bản tọa!

Ngươi yên tâm, Bản tọa không lấy của ngươi, chơi đùa xong sẽ trả lại cho ngươi, đồng thời cũng sẽ thả Kiếm Hùng, thế nào?" Dịch Thủy Hàn ánh mắt hí ngược.

Tuy rằng Diệp Đông Hoàng trước đó phá giải khống chế của Luyện Xích Tuyết, nhưng đó là do hắn không ở hiện trường.

Giờ khắc này, hắn một ý niệm là có thể giết Kiếm Hùng, hắn đảo muốn nhìn xem Diệp Đông Hoàng có thể làm thế nào?

Trương Tam Nương cắn chặt răng ngà, phẫn nộ trừng mắt nhìn

Dịch Thủy Hàn, bất quá nàng không lên tiếng.

Tuy rằng nàng nghĩ không ra cách phá cục, nhưng nàng lựa chọn tin tưởng Diệp Đông Hoàng.

Nàng không lên tiếng vì không muốn gây áp lực cho Diệp Đông Hoàng. "Rất tốt!

Trẫm rất lâu chưa từng tức giận như vậy, Dịch Thủy Hàn, ngươi thành công chọc giận Trẫm rồi!" Diệp Đông Hoàng sắc mặt âm trầm xuống, nhìn Dịch Thủy Hàn: "Vì thế, Trẫm quyết định không giết ngươi nữa!" "Xem ra ngươi còn chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại a!" Dịch Thủy Hàn vặn vặn cổ, sắc mặt trầm xuống, phân phó nói: "Kiếm Hùng, đem cánh tay trái của ngươi chặt xuống tặng cho Kiếm Hoàng đại nhân yêu dấu nhất của ngươi!" Kiếm Hùng nghe vậy, không có chút do dự, Anh Hùng Kiếm xuất vỏ, nháy mắt chém xuống cánh tay trái, phảng phất như chém không phải cánh tay của chính mình. "Minh chủ!" Trương Tam Nương kinh hô.

Nàng tuy rằng không muốn Diệp Đông Hoàng vứt bỏ nàng, nhưng cũng không muốn Kiếm Hùng xảy ra chuyện.

Chương 316

"Kiếm Hùng, chặt cánh tay trái của ngươi xuống tặng cho Kiếm Hoàng đại nhân yêu quý nhất của ngươi!" Ánh mắt Dịch Thủy Hàn dữ tợn, thanh âm lãnh khốc vô tình mà lại tàn nhẫn hí hước vang vọng giữa không trung, khiến người ta tê da đầu, tâm thần run rẩy.

Trong tiếng kinh hô của Trương Tam Nương, Kiếm Hùng vung kiếm chém về phía cánh tay trái.

Dịch Thủy Hàn vẻ mặt khoái trá, hắn muốn xem Diệp Đông Hoàng làm thế nào!

Tuy nhiên, tràng diện máu tươi bắn tung tóe trong tưởng tượng cũng không xảy ra.

Diệp Đông Hoàng chỉ liếc mắt nhìn qua, trong mắt tinh thần huyễn diệt, dị tượng vũ trụ sụp đổ đáng sợ hiển hóa, một luồng sức mạnh vô hình nháy mắt bao trùm Kiếm Hùng.

Ông!

Anh Hùng Kiếm mà Kiếm Hùng chém xuống định cách giữa không trung.

Sắc mặt Dịch Thủy Hàn lạnh lẽo, trong mắt lộ ra một tia ngoan lạt.

Đã như vậy, hắn liền giết Kiếm Hùng! "Phá!" Thế nhưng, không đợi hắn có động tác, tinh mang trong mắt Diệp Đông Hoàng chợt đại thịnh, phảng phất có một thanh kiếm vô hình chém xuống Kiếm Hùng.

Một kiếm này không làm Kiếm Hùng bị thương mảy may, mà là chém diệt luồng sức mạnh tà dị đang khống chế nàng. "Làm sao có thể?" Dịch Thủy Hàn cảm thấy liên hệ giữa hắn và Kiếm Hùng bị

chặt đứt, trong mắt tràn đầy điên cuồng và khó tin.

Tịch Ma Kiếm Pháp mà hắn lấy làm kiêu ngạo, ở trong tay Diệp Đông Hoàng cư nhiên dễ dàng bị phá như vậy!

Hắn từ đầu đến cuối đều giống như một tên hề bị Diệp Đông Hoàng đùa bỡn trong lòng bàn tay, nực cười là hắn còn tưởng rằng mình đã khống chế được cục diện, có thể tùy ý đùa bỡn Diệp Đông Hoàng! "Hả?

Diệp đại ca!" Ánh mắt Kiếm Hùng khôi phục sự trong trẻo, ban đầu còn chút mê mang, nhưng khi nhìn thấy Diệp Đông Hoàng lập tức lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết. "Thật lợi hại!

Một ánh mắt liền phá vỡ sự khống chế của Dịch Thủy Hàn!" Trương Tam Nương đôi mắt đẹp long lanh, kích động vô cùng.

Vừa rồi thật sự dọa nàng sợ chết khiếp.

Nếu đổi lại nàng ở vị trí của Diệp Đông Hoàng, vừa rồi thật sự chỉ có thể mặc người chà đạp! "Hừ, đừng tưởng phá vỡ được Mê Hồn Nhiếp Phách của ta thì đã thắng, cuối cùng vẫn là xem thực lực!" Dịch Thủy Hàn rút ra Tịch Ma Kiếm, kiếm khí màu vàng phóng lên tận trời, chém nát mây trắng đầy trời.

Những cái vừa rồi chẳng qua chỉ là món khai vị, kết quả cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực để nói chuyện. "Tịch Ma Kiếm Pháp đệ tam thức, Vong Hồn Sát Phách!" Kiếm khí dài hàng chục trượng mang theo công kích linh hồn chém xuống, phảng phất như sự thẩm phán của thiên thần, thần uy hạo đãng, không ai bì nổi! "A!" "Mắt của ta!" Vô số võ giả Chú Kiếm Thành đau đớn kêu lên, kiếm khí sắc bén phảng phất như từng cây kim châm đâm vào tròng mắt, khiến bọn họ đau đớn chảy nước mắt, không dám nhìn thẳng. "Châu chấu đá xe!" "Hôm nay Trẫm sẽ cho ngươi biết thế nào là sức mạnh!" Diệp Đông Hoàng rút ra Lăng Sương Kiếm treo trên lưng Hỏa Kỳ Lân, tùy tiện

chém ra một kiếm! "Thiên Địa Nhất Kiếm!" Một kiếm này phảng phất chém toạc bầu trời và mặt đất, nhanh đến mức không thể tư nghị, bẻ gãy nghiền nát, lăng lệ cương mãnh, bá đạo vô song!

Một kiếm này, không ai nhìn rõ là xuất chiêu như thế nào, đây đã không phải là một kiếm của phàm nhân, mà là cơn chấn nộ của thiên thần, một đòn của tia chớp!

Xuy lạp!

Kiếm quang như một thanh thần kiếm trực tiếp xé toạc kiếm khí của Dịch Thủy Hàn, xé toạc phòng ngự của hắn.

Kiếm khí lăng lệ bá đạo xuyên thấu qua đan điền hắn!

Bốp!

Phảng phất như tiếng vỏ trứng vỡ vụn vang lên, đan điền Dịch Thủy Hàn bị đâm xuyên, kiếm khí lăng lệ xuyên qua kinh mạch toàn thân hắn, nghiền nát từng cái một! "A..." Tiếng thảm thiết như chọc tiết heo vang vọng tận mây xanh.

Sắc mặt Dịch Thủy Hàn vặn vẹo vì đau đớn, gân xanh nổi lên, loại thống khổ đó phảng phất như bị lăng trì, thiên đao vạn quả.

Càng làm cho hắn đau lòng là đan điền kinh mạch vỡ vụn, đồng nghĩa với việc võ công của hắn bị phế bỏ, từ nay về sau trở thành một phế nhân, điều này đối với hắn càng không thể chấp nhận được!

Hưu!

Hắn không còn cầm nổi Tịch Ma Kiếm nữa, thanh kiếm rơi xuống từ không trung.

Diệp Đông Hoàng cách không một trảo, nắm Tịch Ma Kiếm trong tay!

Đây là một thanh bảo kiếm có tạo hình độc đáo và bá khí, so với

Lăng Sương Kiếm cũng không kém cạnh, bất quá mỗi cái có tác dụng riêng. "Làm sao có thể mạnh như vậy?

Không thể nào!

Ta làm sao có thể bại?" Dịch Thủy Hàn ngã mạnh xuống đất, trạng thái như điên cuồng, nhất thời khó lòng chấp nhận hiện thực tàn khốc này! "Ếch ngồi đáy giếng, có chút thực lực liền xương cuồng, không biết trời cao đất rộng!" Diệp Đông Hoàng nhìn Tịch Ma Kiếm.

Dịch Thủy Hàn cộng thêm Tịch Ma Kiếm cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới Thiên Cảnh đỉnh phong thực lực.

Thế giới này bất kỳ một Thần Cảnh cường giả nào cũng đều có thể đánh bại hắn, thậm chí chém hắn!

Ngay cả Diệp Đông Hoàng lúc này cũng chưa nắm chắc có thể hoành tảo thiên hạ, Dịch Thủy Hàn lại còn dám nhảy ra xương cuồng!

Đúng là muốn chết!

Quả nhiên, kẻ vô tri thì vô úy!

Thần Cảnh võ giả tương ứng với Võ Đạo Nguyên Thần đại năng, tuy rằng phương pháp tu luyện có chút khác biệt, nhưng trăm sông đổ về một biển.

Thần Cảnh cường giả ngưng tụ Nguyên Thần và Thiên Cảnh võ giả hoàn toàn là hai đẳng cấp.

Diệp Đông Hoàng chiến lực thao thiên, có được chiến lực Thần Cảnh, nhục thân càng là đạt tới Thần Cảnh, đối phó Thần Cảnh cường giả bình thường vấn đề không lớn.

Ngay cả Đế Thích Thiên hắn cũng không sợ, nhưng nếu muốn giết Đế Thích Thiên e rằng rất khó!

Thế giới này cũng không chỉ có một cường giả khủng bố như Đế

Thích Thiên.

Tỉ như Bất Tử Ma Thần Doãn Trọng ẩn tàng tại Ngự Kiếm Sơn Trang; Tiếu Tam Tiếu uống máu Long Quy sống còn lâu hơn cả Đế Thích Thiên; Tà Thần Cổ Mộc Thiên người đúc ra Long Hồn Đao, Phượng Huyết Kiếm cùng với sư đệ của hắn là Biên Cương Lão Nhân; Thập Cường Võ Giả Võ Vô Địch tự sáng tạo Huyền Vũ Chân Công...

Nước ở thế giới này, rất sâu! "Minh chủ uy vũ, thiên hạ vô địch!" "Minh chủ uy vũ, thiên hạ vô địch!" Giờ khắc này, trong Chú Kiếm Thành vang lên tiếng hoan hô chấn động.

Cảnh tượng Dịch Thủy Hàn không ai bì nổi khống chế Kiếm Hùng uy hiếp Diệp Đông Hoàng vừa rồi bọn họ đều nhìn thấy, chỉ là bọn họ bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Hiện giờ Diệp Đông Hoàng không chỉ trong điện quang hỏa thạch cứu được Kiếm Hùng, còn đánh bại Dịch Thủy Hàn ngạo mạn, trong lòng chấn phấn có thể nghĩ mà biết.

Ngao ô!

Hỏa Kỳ Lân ngửa mặt lên trời gầm thét, từ không trung đạp bộ mà xuống, đáp xuống quảng trường bên ngoài đại điện Chú Kiếm Thành. "Diệp đại ca!" Kiếm Hùng bước nhanh chạy tới, ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, nụ cười rạng rỡ, mang theo hưng phấn. "Được rồi, không sao rồi!" Diệp Đông Hoàng vỗ vỗ lưng nàng, trong lòng quyết định phải phái một cao thủ đến Chú Kiếm Thành tọa trấn.

Nếu không lại đến một kẻ như Dịch Thủy Hàn sẽ khiến hắn rất bị động, Kiếm Hùng cũng rất nguy hiểm.

Hiện giờ dưới trướng hắn, Tiễn Ẩn thực lực mạnh nhất, có thể để Tiễn Ẩn tọa trấn Chú Kiếm Thành.

Xích Tuyết Đường của Luyện Xích Tuyết thực lực cũng hơi yếu, không có cường giả nào đáng kể.

Bất quá, đợi Yến Nam Thiên trọng tu Giá Y Thần Công xuất quan, liền có thể tọa trấn Xích Tuyết Đường!

Hiện tại xem xét lại, Diệp Đông Hoàng phát hiện cao thủ dưới trướng mình dường như vẫn còn hơi thiếu! "Bạch Đồng thiên phú kiếm đạo không tồi, ngược lại có thể bồi dưỡng một phen!" Diệp Đông Hoàng nghĩ đến Lãng Tử Thần Kiếm Bạch Đồng, hiện giờ là Huyền Vũ cửu trọng, cự ly Thiên Cảnh cũng không xa.

Với thiên phú kiếm đạo của Bạch Đồng, hắn bồi dưỡng một phen, tất nhiên có thể tấn thăng Thiên Cảnh.

Ngoài ra, Bạch Đồng thiếu một thanh thần kiếm, Diệp Đông Hoàng định sau khi tìm được Kính Ánh Hồ, sẽ đem thanh Lăng Sương Kiếm do Ứng Thuận Thiên đúc trong hồ ban cho hắn!

Trong nguyên tác, Biên Cương Lão Nhân chế tạo cho Bạch Đồng một thanh Vô Ngã Kiếm, vô ngã vô tình, cuối cùng lực chiến con trai Bán Thiên Nguyệt!

Thiên phú của Bạch Đồng so với Nữ Thần Long Thượng Quan Yến và Quỷ Kiến Sầu Tư Mã Trường Phong cũng không kém! "Diệp đại ca, Tam Nương, chúng ta vào trong thôi!" Kiếm Hùng chiêu hô Diệp Đông Hoàng và Trương Tam Nương tiến vào điện, đồng thời cho người áp giải Dịch Thủy Hàn vào đại lao, dùng đại hình hầu hạ.

Hơn nữa, võ công Dịch Thủy Hàn tuy phế, nhưng dù sao cũng là Thiên Cảnh cường giả, còn có thể dùng máu của hắn luyện chế Liệt Huyết Kiếm, tưởng rằng uy năng sẽ càng mạnh! ... "Kiếm Hùng, thanh Lăng Sương Kiếm này là do Kiếm gia các ngươi tốn sáu mươi năm đúc thành, trong đó cũng có tâm huyết của nàng.

Hơn nữa Lăng Sương Kiếm có hiệu quả khởi tử hồi sinh, kiếm khí lăng sương, Trẫm cảm giác càng thích hợp với nàng!" Diệp Đông Hoàng đưa Lăng Sương Kiếm cho Kiếm Hùng.

Anh Hùng Kiếm tuy cũng là tuyệt thế thần kiếm, nhưng so với Lăng Sương Kiếm về mặt công năng vẫn yếu hơn một chút.

Chương 317

Lăng Sương Kiếm càng có thể gia tăng thực lực cho Kiếm Hùng! "Được!" Kiếm Hùng cũng không khách sáo, sau khi thu Lăng Sương Kiếm liền đưa Anh Hùng Kiếm cho Diệp Đông Hoàng, nói: "Diệp đại ca, hiện giờ Anh Hùng Kiếm ở chỗ ta cũng vô dụng, chàng cầm lấy tặng cho người khác thích hợp hơn, vật tận kỳ dụng!" "Được rồi!" Diệp Đông Hoàng cũng không từ chối, hắn chuẩn bị đem Anh Hùng Kiếm ban cho Luyện Xích Tuyết.

Dù sao Liệt Huyết Kiếm tuy không tồi, nhưng so với Anh Hùng Kiếm thì quá yếu!

Bên cạnh, trong mắt Trương Tam Nương hiện lên một tia ảm đạm.

Lưu Vân Phi Nguyệt trong tay nàng tuy không tồi, nhưng cũng chỉ là không tồi mà thôi, không cách nào so sánh với những tuyệt thế thần kiếm này!

Đương nhiên, nàng cũng không nói thêm gì.

Dù sao Kiếm Hùng đã đi theo Diệp Đông Hoàng từ sớm!

Hơn nữa Lăng Sương Kiếm cũng coi như do Kiếm Hùng đúc, cho Kiếm Hùng cũng không có gì đáng trách.

Nàng tuy hâm mộ, nhưng không có gì để ghen tị. "Tam Nương, nàng yên tâm, qua một thời gian nữa Trẫm sẽ tặng nàng một đôi tuyệt thế thần kiếm!" Diệp Đông Hoàng tự nhiên chú ý tới thần tình của Trương Tam Nương.

Trương Tam Nương dùng song kiếm, Anh Hùng Kiếm đơn độc một thanh tịnh không thích hợp với nàng.

Kỳ thực Anh Hùng Kiếm cũng có hai thanh, nhưng có một thanh đã gãy rồi! "Cảm ơn Minh chủ, bất quá Lưu Vân Phi Nguyệt trong tay ta cũng rất tốt, không cần phí tâm cưỡng cầu!" Trương Tam Nương cười cười.

Tuyệt thế thần kiếm vốn đã hiếm, lại còn muốn là một đôi thì càng ít hơn, nàng không muốn quá làm phiền Diệp Đông Hoàng. "Yên tâm, Trẫm đã có mục tiêu rồi!" Diệp Đông Hoàng úp mở, không nói cho các nàng biết là thần kiếm gì!

Tiếp đó, Diệp Đông Hoàng ở lại Chú Kiếm Thành hai ngày.

Chính cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, Diệp Đông Hoàng tự nhiên là hảo hảo khao thưởng Kiếm Hùng, buổi tối đều ở trong phòng nàng.

Mà hai ngày này, Luyện Xích Tuyết cũng đã bắt được Kình Thiên Kiếm Phái không còn Dịch Thủy Hàn tọa trấn, chỉnh hợp thế lực và địa bàn của Kình Thiên Kiếm Phái.

Đến ngày thứ ba, Lạc Tiên truyền đến tin tức, đã tìm được lối vào Kính Ánh Hồ.

Vì thế, Diệp Đông Hoàng mang theo Trương Tam Nương rời khỏi Chú Kiếm Thành trở về Long Quân Thành, chuẩn bị đi tới Kính Ánh Hồ lấy kho báu năm trăm năm trước Ứng Thuận Thiên lưu lại tại Sinh Tử Kỳ Thành và thanh Lăng Sương Kiếm rơi vào trong hồ.

Thanh Lăng Sương Kiếm đó là do Ứng Thuận Thiên đúc, cũng là thanh Lăng Sương Kiếm đầu tiên trên đời.

Đáng tiếc năm đó Ứng Thuận Thiên cùng Kỳ Thánh Kiếm Tổ quyết chiến Sinh Tử Kỳ, hai bên đồng quy vu tận, Lăng Sương Kiếm cũng liền rơi vào trong Kính Ánh Hồ. "Minh chủ, Nữ Thần Long Thượng Quan Yến mang theo Quỷ Kiến Sầu Tư Mã Trường Phong bị thương cầu kiến, muốn cầu Minh chủ ra tay cứu giúp!" Ngay buổi tối

trở lại Long Quân Thành, Diệp Đông Hoàng đón tiếp một vị khách không mời mà đến. "Thượng Quan Yến, Tư Mã Trường Phong?" Diệp Đông Hoàng có chút ngoài ý muốn.

Trong "Tuyết Hoa Nữ Thần Long" cũng có tình tiết này, Thượng Quan Yến dùng Phượng Huyết Kiếm ngộ thương Tư Mã Trường Phong, do tính chất đặc thù của Phượng Huyết Kiếm, vết thương khó lành, máu chảy không ngừng.

Cuối cùng Nữ Thần Long đi tìm Tái Hoa Đà Âu Dương Minh Nhật cầu y, cứu sống Tư Mã Trường Phong. "Để bọn họ vào đi!" Đối với đại danh của Thượng Quan Yến, lần đầu tiên hắn đến Chú Kiếm Thành thì đã nghe Kiếm Hùng nhắc tới, là giang hồ đệ nhất mỹ nhân tịnh liệt cùng Trương Tam Nương.

Đối với việc này, hắn cũng rất hứng thú với Thượng Quan Yến! "Thượng Quan Yến tham kiến Kiếm Hoàng!" Không bao lâu, Thượng Quan Yến mang theo Tư Mã Trường Phong đã hôn mê đi vào cửa, đặt Tư Mã Trường Phong lên cái ghế bên cạnh, chắp tay thi lễ.

Diệp Đông Hoàng chuyển mắt nhìn về phía Thượng Quan Yến.

Thượng Quan Yến ba thước tóc đen tùy gió bay múa, lãnh diễm tuyệt mỹ, ngạo khí lẫm liệt, ít nói, thần tình đạm nhiên như nước.

Truyền văn, không ai từng thấy nụ cười của nàng, bởi vì những người từng thấy đều đã chết dưới kiếm pháp lăng lệ vô tình của nàng.

Nàng mang trên lưng Phượng Huyết Kiếm, kiếm chiêu cực nhanh.

Khi kiếm xuất vỏ, nàng thường cắn nhẹ một lọn tóc, mím môi, nhíu mày, hai mắt khép hờ, tay nắm chặt Phượng Huyết Kiếm, bộc lộ sự không nỡ sát lục tận sâu trong nội tâm.

Nàng cô thân hành tẩu giang hồ, thường thường trong vòng ba chiêu đoạt tính mệnh người khác, vì vậy có danh hiệu "Nữ Thần

Long". "Nàng tới cầu Trẫm cứu hắn?" Diệp Đông Hoàng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tư Mã Trường Phong đang hôn mê, trong lòng nghi hoặc.

Theo lý thuyết, cơ hội Thượng Quan Yến đi tìm Âu Dương Minh Nhật lớn hơn là tới tìm hắn.

Dù sao, hắn không phải lấy y thuật trứ danh.

Bất quá lúc trước trong trận chiến tranh đoạt Đường chủ Chí Tôn Đường, sự tích Diệp Đông Hoàng ra tay cứu sống Trương Tam Nương trọng thương sắp chết truyền ra, cũng làm cho người ta biết y thuật của Diệp Đông Hoàng siêu quần.

Chỉ là so với võ công của hắn, y thuật tịnh không có thanh danh quá lớn, không thể so với người lấy y thuật danh chấn giang hồ như Âu Dương Minh Nhật. "Không sai, nghe nói Kiếm Hoàng không những võ công trác tuyệt, y thuật cũng đồng dạng siêu phàm thoát tục.

Tư Mã Trường Phong bị Phượng Huyết Kiếm của ta làm bị thương, hiện giờ thoi thóp, khẩn cầu Kiếm Hoàng ra tay cứu giúp, ta sẽ cả đời ghi nhớ ân tình của ngài!" Thượng Quan Yến tâm tình cấp bách, vết thương của Tư Mã Trường Phong đã chậm trễ không ít thời gian, nguy tại sớm tối, không chống đỡ được bao lâu nữa. "Trẫm không quá thích hứa hẹn đầu môi.

Nàng nhớ kỹ ân tình của Trẫm, đối với Trẫm dường như tịnh không có chỗ tốt thực chất gì!" Diệp Đông Hoàng đầy hứng thú nhìn Thượng Quan Yến.

Chuyện không có chỗ tốt, hắn cũng không làm.

Giống như tuyệt sắc mỹ nhân như Thượng Quan Yến, hắn cũng không muốn sau khi cứu Tư Mã Trường Phong, lại để Tư Mã Trường Phong chiếm được nàng! "Không biết Kiếm Hoàng có điều kiện gì?"

Thượng Quan Yến trong lòng khẩn trương.

Kỳ thực người nàng đi tìm đầu tiên là Tái Hoa Đà, nhưng điều kiện của Tái Hoa Đà là muốn thân thể thuần khiết của nàng.

Nàng không đáp ứng, trong cơn giận dữ mới tới Long Quân Thành tìm Diệp Đông Hoàng! "Hoàng kim bạch ngân đối với Trẫm mà nói giống như phân thổ.

Trẫm tọa ủng Long Quân Minh, thủ hạ cao thủ như mây, địa đại vật bác, nàng dường như không có thứ gì làm Trẫm động tâm..." Diệp Đông Hoàng trên dưới đánh giá Thượng Quan Yến, lời nói ra khiến đối phương trong lòng lộp bộp, nhưng lại nghĩ không ra điều kiện gì làm Diệp Đông Hoàng động tâm. "Bất quá...

Trẫm đối với nàng ngược lại có chút tâm động.

Trẫm muốn nàng!" Nghe được hai chữ "Bất quá", Thượng Quan Yến đại hỷ, tưởng rằng có chuyển cơ, nhưng sau khi nghe xong, nàng như rơi vào hầm băng, không ngờ điều kiện cư nhiên là nàng. "Không thể ngờ Kiếm Hoàng uy chấn giang hồ cũng vô sỉ như vậy.

Quả nhiên, quạ thiên hạ đều đen như nhau!" Thượng Quan Yến thảm nhiên cười.

Trước đó nàng đi tìm Âu Dương Minh Nhật, đối phương cũng là muốn thân thể của nàng.

Vốn tưởng rằng Diệp Đông Hoàng danh chấn giang hồ, bên người mỹ nữ như mây, hẳn là sẽ không đánh chủ ý lên nàng.

Kết quả... vẫn không có gì khác biệt! "Xem ra Thượng Quan Yến đã tìm qua người khác rồi, hẳn là Âu Dương Minh Nhật!" Diệp Đông Hoàng thầm nghĩ.

Xem ra bởi vì sự xuất hiện của hắn, khiến cho Thượng Quan Yến không đáp ứng yêu cầu của Âu Dương Minh Nhật mà là mang theo

Tư Mã Trường Phong tới tìm hắn! "Công bằng giao dịch, ngươi tình ta nguyện, Trẫm sẽ không cưỡng bách nàng.

Tư Mã Trường Phong xem ra còn có thể sống nửa canh giờ, nàng có thể đi tìm thần y khác." Diệp Đông Hoàng mặt không biểu tình, thân thủ dẫn lối, tiễn khách nói: "Mời!" ... "Mời!" Thanh âm của Diệp Đông Hoàng vang vọng bên tai nàng, nhìn tư thái tiễn khách đạm mạc của đối phương, Thượng Quan Yến thật muốn phất tay áo bỏ đi.

Tuy nhiên nửa canh giờ sau Tư Mã Trường Phong sẽ chết, nàng căn bản không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy tìm được thần y khác có thể cứu hắn.

Cho dù đi tìm Âu Dương Minh Nhật cũng không kịp, hơn nữa Âu Dương Minh Nhật cũng là điều kiện tương tự!

Lại nói, cho dù tìm được thần y khác, đối phương chưa chắc đã không đề xuất một số yêu cầu quá đáng!

Rất nhiều thần y đều tính cách cổ quái, cái gì mà thấy chết không cứu, không chết không cứu, từ những ngoại hiệu này là có thể nhìn ra một hai! "Được, ta đáp ứng ngài!" Trong lòng giãy giụa vài cái, bước chân Thượng Quan Yến khựng lại.

Muốn cứu Tư Mã Trường Phong, nàng không còn lựa chọn nào khác! "Biết hiếu sắc mà mộ thiếu ngải, là thường tình của con người!" Diệp Đông Hoàng cười, đứng dậy, nhìn gò má trắng nõn tiếu mỹ của Thượng Quan Yến, đi đến trước mặt nàng, đưa tay nâng lên cái cằm trắng tinh của nàng: "Trẫm sẽ giúp nàng cứu sống Tư Mã Trường Phong trước, miễn cho trong lòng nàng quải niệm!" Đôi mắt sáng ngời u thúy của Thượng Quan Yến uyển như một dòng suối trong, trong trẻo động lòng người, chỉ là lạnh lùng nhìn Diệp Đông Hoàng, không nói gì.

Diệp Đông Hoàng cũng không để ý, xoay người đi tới trước mặt

Tư Mã Trường Phong, ngón tay hóa kiếm xé toạc y phục của hắn, có thể nhìn thấy vị trí ngực gần bả vai có một vết kiếm thương.

Vết thương không lớn, lại vẫn luôn chảy máu không ngừng, trong đó ẩn chứa sức mạnh độc đáo của Phượng Huyết Kiếm, đang ngăn cản vết thương khép lại.

Năm đó Cổ Mộc Thiên cùng chưởng môn các đại môn phái chiến một trận ở Đoạn Kiếm Nhai, trải qua ba ngày ba đêm chém giết tinh phong huyết vũ.

Mặc dù chưởng môn các đại môn phái đều võ nghệ cao cường, nhưng cuối cùng đều chết dưới đao của Cổ Mộc Thiên.

Tuy nhiên Cổ Mộc Thiên lại tịnh không hài lòng, hắn cảm thấy với võ công của hắn thì ba canh giờ là đủ rồi, mà sở dĩ tốn ba ngày ba đêm là do vũ khí của hắn không đủ sắc bén.

Thế là Cổ Mộc Thiên tìm khắp chân trời góc biển, cuối cùng trong sa mạc, cơ duyên xảo hợp dựa vào Nhật Kính mà sư phụ hắn là Đao Thần Quan Thiên Cừu lưu lại tiến vào Sa Mạc Chi Manh.

Chương 318

Sa Mạc Chi Manh là một thế ngoại đào nguyên, khắp nơi là kỳ hoa dị thú, bốn mùa đều có.

Cổ Mộc Thiên tại một hang động phát hiện một cái hồ nước, trong hồ nước lấp lánh quang mang dị dạng, nơi đó có một khối Thất Thải Thủy Tinh Mẫu.

Cổ Mộc Thiên chia Thất Thải Thủy Tinh Mẫu làm hai phần, đúc thành một thanh Long Hồn Đao, một thanh Phượng Huyết Kiếm, sắc bén vô cùng, vĩnh viễn không hư hại.

Hắn đặt chúng trong nôi, chăm sóc giống như hài nhi, dùng cái thế thần công của chính mình hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, dung linh khí thiên địa vào trong đôi đao kiếm này.

Cuối cùng thành tựu Long Hồn Đao và Phượng Huyết Kiếm!

Vết thương do Long Hồn Đao và Phượng Huyết Kiếm gây ra đối với người khác có lẽ rất khó chữa trị, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng cũng bất quá chỉ là như thế!

Diệp Đông Hoàng đưa tay đối với vết thương của Tư Mã Trường Phong khẽ hấp, đem sức mạnh thần bí đang cản trở vết thương khép lại hút ra nghiền nát, sau đó một điểm tạo hóa chi lực dâng lên, làm cho vết thương khép lại! "Sức mạnh Phượng Huyết Kiếm đã được bạt trừ, vết thương đã khép lại, qua một đoạn thời gian Tư Mã Trường Phong sẽ tỉnh lại, tu dưỡng vài ngày là có thể khôi phục như lúc ban đầu!" Diệp Đông Hoàng thu tay lại.

Hắn không hao phí sức mạnh giúp Tư Mã Trường Phong tẩm bổ thân thể, dù sao cứu sống là được! "Ân!" Thượng Quan Yến tiến lên kiểm tra, phát hiện vết thương đã khép lại, chỉ là bởi vì mất máu quá

nhiều nên có chút suy yếu, bất quá đã không còn nguy hiểm.

Với thực lực của Tư Mã Trường Phong, chỉ cần tu dưỡng vài ngày là có thể khôi phục! "Đêm xuân ngắn ngủi, sao có thể phụ lương thần mỹ cảnh này!" Diệp Đông Hoàng tiến lên, một cái bế kiểu công chúa bế bổng Thượng Quan Yến lên.

Kiều khu Thượng Quan Yến cứng đờ, không nói gì, cũng không phản kháng, phảng phất như một người gỗ.

Nàng là Nữ Thần Long Thượng Quan Yến, việc nàng đã đáp ứng tự nhiên sẽ không nuốt lời, bất quá cũng sẽ không chủ động nhiệt tình, mặc cho Diệp Đông Hoàng thi vi.

Đêm nay về sau, hai bên không ai nợ ai!

Nhìn Thượng Quan Yến phảng phất như người chết, bộ dạng tùy ngươi muốn làm gì thì làm, Diệp Đông Hoàng đạm nhiên cười, cũng không để ý.

Hắn sẽ không giống như Âu Dương Minh Nhật, đi đến trước giường, y phục đều cởi, cuối cùng lại bỏ đi!

Thượng Quan Yến bất động, không có biểu tình, Diệp Đông Hoàng tự nhiên có biện pháp làm cho nàng động lên, làm cho nàng có biểu tình.

Có câu nói gọi là miệng nói không muốn, thân thể lại rất thành thật!

Một đêm mưa gió.

Đây, chú định là một đêm không ngủ, một đêm khó quên! ...

Nửa đêm.

Tư Mã Trường Phong từ từ tỉnh lại, chỉ là thân thể còn có chút suy yếu.

Hắn nắm chặt Long Hồn Đao, ánh mắt quét nhìn xung quanh, đập vào mắt là đại điện kim bích huy hoàng, rất xa lạ. "Đây là đâu?" "Vết thương của ta đã khỏi?" "Thượng Quan Yến đâu?" Tư Mã Trường Phong trong lòng nghi hoặc, cúi đầu nhìn vết kiếm thương trước ngực, đã thuyên giảm.

Hắn nhớ kỹ trước khi hôn mê hắn ở cùng một chỗ với Thượng Quan Yến, hẳn là Thượng Quan Yến tìm người cứu hắn. "Nơi này là Long Quân Thành!" Lúc này, một thanh âm lãnh liệt vang lên, lại là Bạch Đồng xách theo Tịch Ma Kiếm ý khí phong phát, từ bên ngoài đi tới.

Diệp Đông Hoàng sau khi trở lại Long Quân Thành liền ban Tịch Ma Kiếm và Tịch Ma Tam Thức cho Bạch Đồng.

Chỉ cần Bạch Đồng luyện thành Tịch Ma Tam Thức, tấn thăng Thiên Cảnh dễ như trở bàn tay!

Đối với việc này, Bạch Đồng cảm kích rơi nước mắt, hân hỉ như điên như bắt được chí bảo.

Hắn rốt cục cũng có một thanh thần kiếm!

Trước đó, hắn đang ở võ đạo tràng bên ngoài luyện kiếm, tranh thủ sớm ngày luyện thành Tịch Ma Tam Thức. "Long Quân Thành?

Nói như vậy là Kiếm Hoàng đã cứu ta?" Tư Mã Trường Phong tự nhiên nghe qua truyền văn y thuật siêu phàm của Diệp Đông Hoàng, lập tức nghĩ tới Diệp Đông Hoàng. "Bạch huynh, Thượng Quan Yến đâu?

Không biết nàng đã trả giá cái gì để Kiếm Hoàng cứu ta?" Làm sát thủ nổi danh nhất giang hồ, hắn không tin thiên hạ có bữa trưa nào miễn phí.

Diệp Đông Hoàng cứu hắn, khẳng định đã bắt Thượng Quan Yến

trả một cái giá nào đó.

Hắn không thể để Thượng Quan Yến gánh vác, hắn muốn biết Thượng Quan Yến đã trả giá cái gì, sau đó hắn giúp Thượng Quan Yến trả! "Cái này ngươi có thể đi hỏi Nữ Thần Long.

Ngoài ra, Tư Mã huynh tùy thời có thể rời đi!" Bạch Đồng không nói nhiều, bản thân hắn không phải người lắm mồm, Thượng Quan Yến cũng không muốn Tư Mã Trường Phong biết cái giá nàng phải trả. "Nàng ở đâu?" Tư Mã Trường Phong đứng dậy, hỏi. "Không biết!" Bạch Đồng đáp. "Đã như vậy, thay ta hướng Kiếm Hoàng nói lời cảm tạ, cáo từ!" Tư Mã Trường Phong chắp tay, vội vàng rời đi.

Có lẽ ra ngoài hắn có thể tìm được Thượng Quan Yến.

Tuy nhiên, hắn lại không biết Thượng Quan Yến giờ phút này đang ở cách vách không xa, chỉ là phòng bị võ đạo ý chí của Diệp Đông Hoàng bao trùm, cách tuyệt trong ngoài.

Mặc cho trong phòng làm ra động tĩnh và thanh âm lớn cỡ nào, bên ngoài cũng không nghe thấy mảy may! "Sẽ không bao lâu nữa, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!" Nhìn bóng lưng Tư Mã Trường Phong, trong mắt Bạch Đồng chiến ý ngang dương, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Tịch Ma Kiếm, phảng phất như vuốt ve làn da trơn bóng của người yêu, yêu thích không buông tay.

Kiếm khách, kiếm chính là sinh mệnh thứ hai của hắn!

Oanh long!

Bầu trời một tiếng sấm sét, cuồng phong, mưa rào, mưa to tầm tã.

Tư Mã Trường Phong đứng tại đường phố Long Quân Thành không một bóng người, tứ thông bát đạt, trời đất bao la, hắn biết đi đâu tìm Thượng Quan Yến.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Tư Mã Trường Phong lẳng

lặng đứng giữa đường, nắm Long Hồn Đao, không biết nên đi về phương nào!

Hơn nữa, hắn cảm giác Thượng Quan Yến đang ở tại Long Quân Thành.

Hắn cảm giác không sai, Thượng Quan Yến đích xác đang ở Long Quân Thành.

Giờ phút này cả người nàng phảng phất linh hồn xuất khiếu, bay lên bầu trời, đi tới chín tầng mây, quan sát thiên địa.

Đây là một loại trạng thái kỳ diệu, cảm giác kỳ diệu.

Bốp!

Ngay khi Thượng Quan Yến sớm đã quên đi tất cả, trong lòng phảng phất có thanh âm một đạo gông xiềng phá diệt vang lên, vang vọng linh hồn.

Tầng vách ngăn cản trở nàng tiến thêm một bước kia đã phá vỡ!

Ngâm!

Tiếng phượng hót to vang vọng thiên địa, Phượng Huyết Kiếm ở một bên tự động xuất vỏ, hư ảnh một con phượng hoàng màu hồng phấn phóng lên tận trời, bay múa xoay quanh trên không trung, ngửa mặt lên trời gầm thét. "Phượng Huyết Kiếm!" Tư Mã Trường Phong sớm đã bị ướt như chuột lột mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, lộ ra vẻ vui mừng.

Quả nhiên, Thượng Quan Yến vẫn còn ở Long Quân Thành!

Chỉ là khi hắn nhìn thấy vị trí hư ảnh phượng hoàng dâng lên là phủ đệ của Diệp Đông Hoàng, nụ cười trên mặt lập tức ngưng cố, một cỗ dự cảm bất hảo dâng lên trong lòng.

Thượng Quan Yến đã không đi, Bạch Đồng khẳng định biết,

nhưng vì sao phải lừa hắn?

Thượng Quan Yến lại vì sao không gặp hắn?

Giữa Thượng Quan Yến và Diệp Đông Hoàng rốt cuộc có giao dịch gì?

Không do dự, Tư Mã Trường Phong hướng về phủ đệ Diệp Đông Hoàng lao tới. ... "Đột phá?" Diệp Đông Hoàng ôm Thượng Quan Yến, một cỗ khí tức cường đại từ trên người nàng tràn ra, thình lình đạt tới Thiên Cảnh.

Đối với việc này, Diệp Đông Hoàng không quá ngoài ý muốn.

Thượng Quan Yến vốn là Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong tu vi, thiên phú lại không tồi, hiện giờ cùng hắn song tu, nhất cử đánh vỡ bình chướng cuối cùng, đột phá cũng là lẽ thường tình. "Ân!" Thượng Quan Yến khẽ gật đầu, gò má trắng nõn phiếm hồng, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị, tú tuyệt nhân gian của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Điều kiện của Diệp Đông Hoàng làm nàng cảm giác vô sỉ, thừa cháy nhà hôi của, nhưng Diệp Đông Hoàng cũng không bức bách nàng, công bằng giao dịch, ngươi tình ta nguyện.

Dù sao, Diệp Đông Hoàng không có nghĩa vụ giúp nàng cứu Tư Mã Trường Phong, đây là lựa chọn của chính nàng, nàng cũng không nói đến hận, chỉ là có chút không thèm đếm xỉa cách làm của Diệp Đông Hoàng!

Đối với những thứ này, Diệp Đông Hoàng căn bản không để ý.

Hắn nếu trực tiếp giúp Thượng Quan Yến cứu sống Tư Mã Trường Phong, Thượng Quan Yến sẽ cảm kích hắn, nhưng hắn có thể đạt được Thượng Quan Yến sao?

Chương 319

Căn bản không có khả năng!

Kẻ làm "liếm cẩu" đến cuối cùng cũng chỉ trắng tay mà thôi!

Trai thật thà và trai hư, xưa nay đều là người sau đạt được nữ thần, người trước trở thành lốp dự phòng.

Cũng như giờ khắc này.

Thượng Quan Yến hận hắn sao?

Không hận!

Đối với người đàn ông đầu tiên của mình, trong lòng Thượng Quan Yến cũng có loại tình cảm đặc thù.

Tuy rằng ngay từ đầu trong lòng nàng không nguyện ý, nhưng quá trình tịnh không thống khổ, thậm chí còn rất vui vẻ, còn rất hưởng thụ!

Hiện giờ Diệp Đông Hoàng còn giúp nàng đột phá tu vi, làm cho trong lòng nàng ngũ vị tạp trần, tâm tư rối rắm phức tạp, khó có thể diễn tả bằng lời.

Nàng tuy rằng không có khả năng cứ như vậy yêu Diệp Đông Hoàng, trong lòng cũng không có khả năng một chút chấp nhận Diệp Đông Hoàng, nhưng ít ra thân thể đã tiếp nạp Diệp Đông Hoàng.

Chút hảo cảm của nàng vốn dành cho Tư Mã Trường Phong lập tức bị bóp chết từ trong trứng nước.

Nàng tuy rằng đâm Tư Mã Trường Phong một kiếm, nhưng hiện giờ đã cứu sống đối phương, nàng cũng không nợ đối phương nữa! "Cảm giác thế nào?

Trẫm không làm nàng thất vọng chứ?" Nhìn đôi mắt xinh đẹp động lòng người lại mang theo một tia cảm xúc phức tạp của Thượng Quan Yến, Diệp Đông Hoàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng, cười nói: "Một lần giúp nàng đột phá hai tầng bình chướng!" Thượng Quan Yến nghe vậy, đôi mắt đẹp ngẩn ra.

Nàng từ Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong đến Thiên Cảnh, không phải một tầng sao? "Ngô!" Sau một khắc, Thượng Quan Yến mở to đôi mắt đẹp, lập tức minh bạch.

Chỉ là nàng đã không thể mở miệng, Diệp Đông Hoàng đã cúi người phong bế đôi môi đỏ mọng của nàng!

Mưa gió đan xen.

Lần này, Thượng Quan Yến đưa tay, lúc thanh tỉnh chủ động ôm lấy Diệp Đông Hoàng. ... "Thượng Quan Yến, nàng ra đây!" "Ta muốn gặp Thượng Quan Yến!" Tư Mã Trường Phong rống to, đánh lui từng tên thủ vệ Long Quân Minh, muốn xông vào tẩm cung của Diệp Đông Hoàng.

Nhưng tẩm cung của Diệp Đông Hoàng là nơi hắn có thể xông vào sao? "Quỷ Kiến Sầu, nơi này là Long Quân Minh, chớ có làm càn!" Bạch Đồng thân ảnh nhảy vọt ra, quát lớn. "Ta muốn gặp Thượng Quan Yến hoặc là Kiếm Hoàng!" Tư Mã Trường Phong nhìn về phía Bạch Đồng.

Hắn biết với công lực hiện tại của hắn căn bản không xông vào được, hơn nữa cho dù thời kỳ toàn thịnh, hắn cũng không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng.

Hắn lúc này cũng không muốn đối địch với Diệp Đông Hoàng!

Hắn chỉ muốn xác nhận Thượng Quan Yến không sao, hắn liền có thể rời đi. "Thượng Quan Yến không muốn gặp ngươi, Minh chủ đã

nghỉ ngơi, không tiếp khách!" Bạch Đồng lạnh lùng nói.

Hắn biết Thượng Quan Yến đang ở tẩm cung Diệp Đông Hoàng, làm sao có thể để Quỷ Kiến Sầu quấy rầy. "Không được, đêm nay ta nhất định phải gặp được Thượng Quan Yến!" Tư Mã Trường Phong nghe vậy, trong lòng một loại dự cảm bất hảo càng thêm mãnh liệt.

Thượng Quan Yến và Diệp Đông Hoàng đều không gặp hắn, chẳng lẽ hai người...

Tư Mã Trường Phong ánh mắt ngưng trọng, trong lòng quyết tâm, lao thẳng về phía trước.

Đêm nay hắn nhất định phải gặp được Thượng Quan Yến. "Ngươi muốn chết!" Bạch Đồng đại nộ, Tịch Ma Kiếm xuất vỏ, một kiếm chém về phía Tư Mã Trường Phong. "Long Chiến Vu Dã!" Long Hồn Đao xuất vỏ, một đạo đao khí màu vàng kim cuộn trào mãnh liệt va chạm cùng Tịch Ma Kiếm, vang lên một tiếng nổ lớn, Tư Mã Trường Phong bị chấn bay.

Hắn thương thế vừa mới khôi phục, thân thể suy yếu, ngay cả một thành công lực thời toàn thịnh cũng không có, mà Bạch Đồng gia nhập Long Quân Minh thực lực đột phi mãnh tiến, lại có được thần kiếm như Tịch Ma Kiếm, như hổ thêm cánh, cho dù Tư Mã Trường Phong hoàn hảo cũng không nhất định là đối thủ của Bạch Đồng, huống chi là hiện tại.

Đương đương!

Sau vài chiêu, Tư Mã Trường Phong thổ huyết ngã xuống đất, Bạch Đồng cầm Tịch Ma Kiếm chỉ vào cổ hắn, lạnh lùng nói: "Quỷ Kiến Sầu, ta thấy ngươi là một đối thủ hiếm có, hôm nay tha cho ngươi một mạng, ngươi đi đi!" "Không được, ta muốn..." Tư Mã Trường Phong không cam lòng. "Ngươi muốn cái gì mà muốn?" Bạch Đồng trực tiếp cắt ngang lời Tư Mã Trường Phong, quát: "Nếu làm

kinh động Đường chủ, quấy nhiễu Minh chủ, ngươi chết chắc rồi.

Thượng Quan Yến khó khăn lắm mới cứu được ngươi, ngươi cứ thế vứt bỏ mạng sống ở chỗ này sao?" Nghe vậy, Tư Mã Trường Phong trầm mặc, nắm chặt nắm đấm, trong lòng càng thêm khẳng định Diệp Đông Hoàng mười phần thì có tám chín phần đã đưa ra yêu cầu quá đáng với Thượng Quan Yến.

Nhưng hắn hiện tại có thể làm gì?

Hắn dám khẳng định, nếu hắn còn không đi, người của Bạch Đồng và Long Quân Minh tuyệt đối sẽ giết hắn, hắn cũng sẽ không gặp được Thượng Quan Yến.

Cuối cùng Tư Mã Trường Phong chọn rời đi, chỉ có giữ được cái mạng nhỏ mới có thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Bất quá hắn cũng không rời khỏi Long Quân Thành, mà là canh giữ ở ngoài cửa lớn.

Đêm đen kịt, mưa như trút nước, nhìn cung điện hùng vĩ nguy nga tráng lệ kia, có lẽ nữ thần trong lòng hắn đang ở dưới thân người khác...

Nhưng hắn không thể đi vào, cũng không có sức mạnh để đi vào, chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, là hắn nghĩ nhiều rồi!

Thượng Quan Yến sẽ không có việc gì!

Hắn chưa bao giờ cảm thấy một đêm lại dài dằng dặc, lại khó khăn như vậy.

Bất quá đối với một số người mà nói, một đêm trôi qua cực nhanh.

Thượng Quan Yến dùng đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng đang nằm trong lòng mình!

Nàng một đêm không ngủ, ánh mắt phức tạp, không biết đang suy

nghĩ điều gì.

Mặt trời dần dần mọc lên, Thượng Quan Yến nhẹ nhàng đẩy đầu Diệp Đông Hoàng đang dựa vào ngực nàng ra, chuẩn bị đứng dậy rời đi. "Một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, vội vã rời đi như vậy sao?" Diệp Đông Hoàng mở mắt, ôm lấy Thượng Quan Yến, nhìn đôi mắt trong veo động lòng người của nàng, phảng phất như đang than thở. "Xin Kiếm Hoàng tự trọng, đầu tiên ta và ngươi không phải phu thê, nói gì đến một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa.

Thứ hai, điều ta đáp ứng ngươi đã làm được, từ nay về sau hai bên không ai nợ ai!" Thượng Quan Yến mặt không biểu tình, lạnh lùng mở miệng, nhưng trong lòng lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Nàng nói thì có vẻ khoát đạt, chẳng thèm quan tâm.

Nhưng có một số việc, đã xảy ra rồi thì có thể coi như chưa từng xảy ra sao?

Đi vào rồi lại đi ra, có thể coi như không có chuyện gì? "Ngươi dường như hiểu lầm rồi a?" Diệp Đông Hoàng đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Yến lên trước mặt, khoảng cách hai người không quá mười centimet, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. "Kiếm Hoàng chẳng lẽ muốn cưỡng ép giữ ta lại?" Nhìn khuôn mặt Diệp Đông Hoàng gần ngay trước mắt, sắc mặt Thượng Quan Yến bình tĩnh, không hề né tránh, khoảng cách âm (hư) đều đã cảm nhận qua rồi, huống chi giờ phút này? "Không phải không phải, trước Trẫm, ngươi từng đi tìm Âu Dương Minh Nhật đi?

Hắn đưa ra điều kiện cho ngươi là được độc chiếm giai nhân một đêm?" Diệp Đông Hoàng cười cười, hỏi. "Làm sao ngươi biết?

Nơi đó có người của ngươi?" Trong mắt Thượng Quan Yến mang theo kinh ngạc, lúc đó cuộc đối thoại giữa nàng và Âu Dương Minh Nhật hẳn là không có người khác nghe thấy mới đúng.

Có thể qua mặt nàng và Âu Dương Minh Nhật, chẳng lẽ là Diệp Đông Hoàng đích thân qua đó? "Yên tâm, Trẫm cũng không rảnh rỗi đến mức chạy đi theo dõi ngươi, xem ra Trẫm đoán không sai.

Vậy ngươi còn nhớ điều kiện Trẫm đưa ra cho ngươi không?" Diệp Đông Hoàng dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, ý vị thâm trường nói. "Bất quá Trẫm đối với ngươi cũng có chút động lòng, Trẫm muốn ngươi!" Trong đầu Thượng Quan Yến hiện lên hình ảnh trước đó, lập tức hiểu được Diệp Đông Hoàng nói là cái gì, Diệp Đông Hoàng không nói thời gian.

Cũng chính là nói có thể là muốn nàng một đêm, cũng có thể là muốn nàng một năm, thậm chí cả đời.

Lúc đó nàng khá gấp gáp, hơn nữa lại có yêu cầu của Âu Dương Minh Nhật ở phía trước, nàng theo bản năng coi đó là một đêm. "Kiếm Hoàng là muốn cùng ta chơi trò chơi chữ nghĩa?" Sắc mặt Thượng Quan Yến trắng nhợt, lạnh lùng nói: "Ta còn có việc cần làm, không có khả năng ở lại Long Quân Thành!" "Nói như vậy ngươi làm xong việc thì có thể ở lại chỗ Trẫm rồi?" Diệp Đông Hoàng trong lòng cười một tiếng, từ câu nói này là có thể nhìn ra, một đêm vất vả này của hắn vẫn có hiệu quả rất lớn. "Buông tay!" Đối với Diệp Đông Hoàng, tâm trạng Thượng Quan Yến rất phức tạp, không đồng ý cũng không cự tuyệt, nàng hiện tại chỉ muốn yên tĩnh. "Bán Thiên Nguyệt của Thần Nguyệt Giáo và Âu Dương Phi Ưng của Tứ Phương Thành đã giết cha ngươi, ngươi muốn đi tìm bọn họ báo thù?" Diệp Đông Hoàng không buông tay, mà là nói ra một tin tức khiến Thượng Quan Yến kinh ngạc. "Sao ngươi biết?" Thượng Quan Yến tò mò đánh giá Diệp Đông Hoàng, người sau phảng phất cái gì cũng biết, cái gì cũng không giấu được hắn. "Thâm sâu của ngươi Trẫm đều hiểu rõ như lòng bàn tay, còn có cái gì là Trẫm không biết?" Diệp Đông Hoàng tà mị cười một tiếng, bàn tay to đang vuốt ve má Thượng Quan Yến

nắm lại thành quyền, có loại tự tin và ngạo nhiên của người vận trù trong màn trướng mà quyết thắng ngoài ngàn dặm. "Vô sỉ!" Thượng Quan Yến mắng khẽ, không muốn cùng Diệp Đông Hoàng nói nhảm nữa, muốn đẩy Diệp Đông Hoàng ra để đứng dậy rời đi. "Phải không?

Còn có cái vô sỉ hơn nữa!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, đột nhiên cúi người hôn xuống.

Chương 320

Ưm ưm ~ Thượng Quan Yến giãy dụa vài cái, thấy đẩy không ra Diệp Đông Hoàng, cũng liền buông xuôi!

Trên đời này chỉ có lần thứ 0 và vô số lần.

Nàng cũng không quan tâm nhiều thêm một lần.

Đã không thể phản kháng, vậy thì nằm xuống hảo hảo hưởng thụ! ... "Võ công của Bán Thiên Nguyệt và Âu Dương Phi Ưng không yếu, cho dù tu vi hiện tại của ngươi cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Có chuyện gì nhớ nói cho Trẫm, ngàn núi vạn sông, Trẫm sẽ không để người khác làm tổn thương đến nàng!" Nửa ngày sau, Diệp Đông Hoàng lấy ra một cuốn Vạn Đạo Kinh nhét vào trong lòng Thượng Quan Yến, nhìn vào mắt nàng, nói: "Mặc kệ nàng có thừa nhận hay không, nàng hiện tại đều là nữ nhân của Trẫm, trên người nàng chảy xuôi dấu vết và lạc ấn của Trẫm!" "Nàng đi, Trẫm không tiễn nàng.

Nàng đến, vô luận mưa to gió lớn cỡ nào, Trẫm đều đi đón nàng!" Thượng Quan Yến không nói gì, khoác y phục ôm lấy Vạn Đạo Kinh lẳng lặng rời đi, nhưng trong đầu vẫn hồi vang lời Diệp Đông Hoàng vừa nói, thật lâu không thể bình tĩnh.

Nàng rời khỏi phủ đệ, ngay cả Tư Mã Trường Phong đang canh giữ ở cổng lớn cũng lờ đi, không hề phát hiện! "Thượng Quan Yến!" Tư Mã Trường Phong nhìn thấy Thượng Quan Yến thất thần đi qua trước mặt hắn, phảng phất như không nhìn thấy hắn, trong lòng đau nhói, vội vàng đuổi theo, chắn trước mặt Thượng Quan Yến. "Thượng Quan Yến, có phải Diệp Đông Hoàng bắt nạt nàng không?"

Giọng nói Tư Mã Trường Phong bi phẫn, kỳ thật vấn đề này không cần trả lời, nhìn bộ dáng và biểu cảm của Thượng Quan Yến, đã có đáp án rồi. "Chuyện của ta không cần ngươi lo, ta làm ngươi bị thương rồi cứu ngươi sống lại, hiện tại hai bên không ai nợ ai!" Thượng Quan Yến hồi thần, khôi phục bộ dáng thanh lãnh ngày thường, không mang theo chút tình cảm nào nói. "Nàng không cần thiết vì cứu ta mà đáp ứng yêu cầu quá đáng của Diệp Đông Hoàng, đều tại ta!" Tư Mã Trường Phong nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên, phẫn nộ không thôi, "Diệp Đông Hoàng, tên tiểu nhân vô sỉ này, ta nhất định phải giết hắn, báo thù rửa hận cho nàng!" "Quỷ Kiến Sầu, ta đã nói chuyện của ta không cần ngươi lo, ta nguyện ý ngủ cùng ai thì ngủ, ngươi bớt tự mình đa tình, lo chuyện bao đồng, tránh ra!" Nói xong, Thượng Quan Yến để Phượng Huyết Kiếm vào ngực Tư Mã Trường Phong, dùng sức đẩy một cái, đầu cũng không ngoảnh lại, trực tiếp rời đi. "Diệp Đông Hoàng, tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ nhà ngươi!" Nhìn bóng lưng Thượng Quan Yến rời đi, Tư Mã Trường Phong không nhịn được nữa lửa giận bốc lên trong lòng, lớn tiếng mắng nhiếc. "Phóng túng, lại dám nhục mạ Minh chủ, muốn chết!" Thị vệ thủ môn đại nộ, giết về phía Tư Mã Trường Phong.

Sát!

Tư Mã Trường Phong mắt đỏ ngầu, sát ý vô biên, hai tên thị vệ lao tới chém hắn nháy mắt bị một đao chém làm đôi, huyết nhục văng tung tóe.

Hắn được Bán Thiên Nguyệt của Thần Nguyệt Giáo nuôi lớn, vốn chính là sát thủ nổi danh nhất giang hồ, giết người như ngóe, được xưng là Quỷ Kiến Sầu.

Giờ phút này nghĩ đến bóng lưng Thượng Quan Yến rời đi, nghĩ đến nữ thần trong lòng hắn tối qua bị Diệp Đông Hoàng bắt nạt, đâu còn có thể nhịn.

Oanh!

Một đao bổ xuống, đại môn bị chẻ thành hai nửa.

Hôm nay hắn muốn liều mạng với Diệp Đông Hoàng! "Nguy rồi!" Thượng Quan Yến vừa mới rời đi cảm nhận được đao khí của Long Hồn Đao, trong lòng thầm kêu không ổn.

Tuy rằng trải qua chuyện của Diệp Đông Hoàng, chút hảo cảm nàng vừa mới dành cho Tư Mã Trường Phong đã tiêu tán không còn, nhưng cũng không muốn nhìn thấy Tư Mã Trường Phong chết. "Kẻ phạm Long Quân Minh ta, giết không tha!" Ngay lúc Thượng Quan Yến vừa mới quay lại, trên bầu trời vang lên giọng nói lạnh lùng bá đạo của Diệp Đông Hoàng, ngay sau đó một đạo kiếm quang thông thiên triệt địa thình lình rơi xuống. "Long Chiến Vu Dã!" Tư Mã Trường Phong ngay khoảnh khắc kiếm quang xuất hiện liền cảm giác như gai ở sau lưng, lông tóc dựng đứng, trong lòng kinh hãi, lập tức bình tĩnh lại, biết mình đã xúc động.

Nhưng giờ phút này đã không còn đường lui!

Hắn sử xuất tất sinh công lực một đao chém xuống.

Oanh long!

Thiên địa nổ vang một tiếng, thân ảnh đang phi tốc chạy tới của Thượng Quan Yến khựng lại, hết thảy trần ai lạc định.

Vô Danh đều không đỡ được một kiếm của Diệp Đông Hoàng, huống chi Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong Tư Mã Trường Phong?

Cho dù có Long Hồn Đao, kết quả cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Kiếm quang nháy mắt nghiền nát đao khí của Tư Mã Trường Phong, một kiếm xuyên tim mà qua, gạt bỏ tất cả sinh cơ của hắn!

Đối với nam nhân dòm ngó nữ nhân của mình, Diệp Đông Hoàng sẽ không nương tay!

Tư Mã Trường Phong nếu thành thật rời đi, Diệp Đông Hoàng còn lười để ý, không nghĩ tới Tư Mã Trường Phong cư nhiên dám trùng kích phủ đệ của hắn, đây chính là muốn chết!

Thiên tác nghiệt, do khả thứ; tự tác nghiệt, bất khả hoạt! "Đây chính là thực lực của Minh chủ sao?

Quá đáng sợ!

Quá mạnh!" Bạch Đồng nhìn thi thể ngã xuống của Tư Mã Trường Phong, trong mắt tinh mang bắn ra bốn phía, đây mới là thứ hắn theo đuổi!

Sức mạnh, sức mạnh cường đại!

Hắn biết đời này mình e rằng đều không thể vượt qua Diệp Đông Hoàng, nhưng hắn nhìn thấy mục tiêu, hắn sẽ không ngừng tới gần mục tiêu, không ngừng trở nên mạnh mẽ! "Đây chính là sức mạnh của hắn sao?

Đây chính là hoàng giả chi uy, không dung mạo phạm?" Thượng Quan Yến cũng bị một đòn bá đạo khủng bố của Diệp Đông Hoàng làm chấn hám, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Đông Hoàng ra tay.

Tối hôm qua nàng cũng là lần đầu tiên gặp Diệp Đông Hoàng, cảm nhận được chính là một mặt "nam nhân" của hắn, hung mãnh thô bạo lại mang theo nhu tình hài hước, còn rất xấu xa!

Nhưng hiện tại, nàng nhìn thấy một mặt bá giả vô song, thiết huyết vô tình của Diệp Đông Hoàng.

Đối với cái chết của Tư Mã Trường Phong, nàng tuy cảm thấy oản tiếc, nhưng cũng không nói nhiều, xoay người rời đi.

Nàng và Tư Mã Trường Phong vốn cũng chưa gặp qua mấy lần, tối hôm qua nàng nguyện ý trả cái giá lớn như vậy cứu Tư Mã Trường Phong cũng chỉ vì là nàng đã làm đối phương bị thương.

Nàng biết, Diệp Đông Hoàng giết Tư Mã Trường Phong có lẽ cũng có nhân tố của nàng, nhưng vậy thì như thế nào, Tư Mã Trường Phong tự mình trùng kích phủ đệ Diệp Đông Hoàng, đây chính là con đường tự tìm cái chết.

Không liên quan đến nàng, nàng cũng sẽ không cảm thấy nội cứu, tối đa chỉ là có chút oản tiếc mà thôi.

Người lăn lộn trong giang hồ, sao có thể không bị đao chém! "Tư Mã huynh, xem ra ngươi không phải là một sát thủ hợp cách!" Bạch Đồng nhặt Long Hồn Đao của Tư Mã Trường Phong lên, lắc đầu thở dài, vốn còn tưởng rằng có thể làm đối thủ, không nghĩ tới cứ như vậy mà tạch rồi!

Sai người thu liễm thi thể Tư Mã Trường Phong, Bạch Đồng mang theo Long Hồn Đao đi gặp Diệp Đông Hoàng, giao nó cho hắn.

Đối với cái chết của Tư Mã Trường Phong, ngoại giới cũng không gây ra sóng gió quá lớn.

Dù sao, so với Vô Danh, Quan Ngự Thiên các loại, lực ảnh hưởng của Quỷ Kiến Sầu quá yếu!

Hắn chỉ là một sát thủ có danh hiệu vang dội mà thôi!

Không cách nào so với bá chủ cát cứ một phương, càng không cách nào so với Vô Danh! "Minh chủ, khi nào chúng ta đi Kính Ánh Hồ tìm kho báu Sinh Tử Kỳ?" Lạc Tiên nhìn Diệp Đông Hoàng đang vuốt ve Long Hồn Đao, hỏi.

Kỳ thật đối với kho báu gì đó, nàng cũng không có hứng thú quá lớn, bất quá chuyện này là nàng phụ trách, bây giờ cơ bản hoàn thành,

đây chính là công lao của nàng, nàng tương đương với biến tướng nhắc nhở Diệp Đông Hoàng về nỗ lực nàng đã bỏ ra. "Phong Trần Tam Hiệp: Tái Hoa Đà, Tái Tây Thi và Tửu Trung Tiên, đều tìm được chưa?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, nhìn về phía Lạc Tiên.

Tái Hoa Đà ở đây là Tái Hoa Đà trong Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ, cùng Âu Dương Minh Nhật là hai người khác nhau.

Phong Trần Tam Hiệp mỗi người truyền thừa một trang Vô Tự Thiên Thư, kỳ thật hợp lại cùng nhau chính là lộ tuyến đồ đi tới Kính Ánh Hồ trong Thần Hào Sơn. "Đương nhiên tìm được rồi, người ta làm việc, Minh chủ còn không yên tâm sao?" Lạc Tiên phong tình vạn chủng liếc Diệp Đông Hoàng một cái, thân là Thiên Môn Thần Mẫu, năng lực của nàng tự nhiên không thể nghi ngờ.

Bây giờ chưởng quản Chí Tôn Đường của Long Quân Minh, tìm ba người Tửu Trung Tiên, Tái Hoa Đà và Tái Tây Thi tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Trong đó cũng chỉ có Tửu Trung Tiên võ công hơi cao một chút, sau khi uống Bá Vương Tửu, thi triển Bá Vương Quyền miễn cưỡng có thể chống lại nàng một hai chiêu, nhưng sau khi dược lực qua đi, Tửu Trung Tiên cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói! "Dẫn bọn họ lên đây!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng!" Không bao lâu, Tửu Trung Tiên một thân thịt mỡ cùng Tái Hoa Đà, Tái Tây Thi ba người bị giải lên. "Diệp Đông Hoàng, ngươi tìm ta làm cái gì?

Nếu muốn ta thần phục ngươi, sớm chết cái tâm đó đi, muốn chém muốn giết, tùy ngươi!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Tửu Trung Tiên gào thét. "Là ngươi!" Tái Hoa Đà nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, trừng lớn mắt kinh hô ra tiếng. "Sao vậy, ngươi quen biết?" Tái Tây Thi nhìn về phía Tái Hoa Đà. "Hôm đó ta và Tiêu Dao Lang nhận lời mời của Bái Ngọc Nhi đi Chú Kiếm Thành chữa bệnh cho Tàng Phong, lúc rời

đi, tại mật đạo đụng phải hắn cùng Kiếm Hùng tư bôn, cũng chính vì bọn họ tư bôn kinh động đến Kiếm Tôn, mới khiến ta và Tiêu Dao Lang bị Kiếm Tôn bắt giữ!" Giọng Tái Hoa Đà tràn đầy oán hận, lần đó hắn không những mất đi Cửu Long Thạch trân quý, còn bị Kiếm Tôn nhốt trong đại lao.

Mãi đến không lâu trước đây mới bị Lạc Tiên từ đại lao Chú Kiếm Thành giải đến đại lao Long Quân Minh. "Tư bôn?" Đôi mắt đẹp của Lạc Tiên đầy hứng thú nhìn Diệp Đông Hoàng, không nghĩ tới còn có loại bát quái này.

Trương Tam Nương trước đó ở Chú Kiếm Thành từng nghe Kiếm Hùng kể qua câu chuyện với Diệp Đông Hoàng, ngược lại không có gì bất ngờ.

Còn Bạch Đồng và các thủ hạ khác, thì từng người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không dám ngẩng đầu, coi như không nghe thấy.

Bát quái của Diệp Đông Hoàng cũng không phải là thứ bọn họ có thể tùy tiện nghị luận. "Giao Vô Tự Thiên Thư trong tay các ngươi ra đây!" Diệp Đông Hoàng không để ý đến ánh mắt dị dạng của mọi người, trực tiếp nói. "Tiểu tử, muốn Vô Tự Thiên Thư, nằm mơ đi, có thủ đoạn gì cứ việc dùng ra, ta Tửu Trung Tiên nếu nhíu mày một cái, liền theo họ ngươi!" Tửu Trung Tiên thập phần cứng rắn, hai người khác cũng không kém bao nhiêu, đừng nhìn võ công chẳng ra sao, tính tình lại vừa thối vừa cứng.

Chương 321

Ông!

Diệp Đông Hoàng không nói nhảm nữa, trong mắt một đạo kim mang sáng lên, Tửu Trung Tiên, Tái Hoa Đà và Tái Tây Thi lập tức ngẩn ra, ánh mắt đờ đẫn, sau đó đem vị trí của Vô Tự Thiên Thư nói cho Diệp Đông Hoàng. "Đi lấy Vô Tự Thiên Thư tới!" Dưới ánh mắt chấn hám của mọi người, Diệp Đông Hoàng phân phó thủ hạ, sau đó đem ba người Tửu Trung Tiên giam lại vào đại lao.

Không bao lâu, Diệp Đông Hoàng liền thu thập đủ ba trang Vô Tự Thiên Thư, cùng với Huyết Ngọc đã sớm bảo Lạc Tiên đi Kiếm Tổ cố cư lấy về.

Ba trang Vô Tự Thiên Thư trùng hợp, dùng Huyết Ngọc chiếu lên, là có thể nhìn thấy bản đồ lộ tuyến ẩn giấu bên trong để đi tới Kính Ánh Hồ. ...

Ba ngày sau, ngày Huỳnh Hoặc Thủ Tâm, Kiếm Hùng nhận được tin tức của Diệp Đông Hoàng mang theo Lăng Sương Kiếm chạy tới Long Quân Thành. "Đi thôi, chúng ta đi Kính Ánh Hồ!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, mang theo Trương Tam Nương, Kiếm Hùng và Lạc Tiên đi tới Kính Ánh Hồ, nơi năm đó Ứng Thuận Thiên kiến tạo Sinh Tử Kỳ Thành.

Kính Ánh Hồ nằm bên trong Thần Hào Sơn, chỉ có đợi đến ngày Huỳnh Hoặc Thủ Tâm mới có thể mở cửa lớn đi vào bên trong.

Hưu!

Hỏa Kỳ Lân đằng không, chở bốn người Diệp Đông Hoàng rời đi, Bạch Đồng lưu thủ Long Quân Thành.

Tốc độ Hỏa Kỳ Lân rất nhanh, không bao lâu, bốn người Diệp Đông Hoàng liền đi tới trước Kỳ Vương Động ở Thần Hào Sơn.

Năm trăm năm trước, Ứng Thuận Thiên đại tướng quân động dụng ba ngàn thợ thủ công và mời đệ nhất đại chưởng môn của thiên hạ đệ nhất huyền môn Thiên Cơ Môn là Thiên Cơ Tử làm người chủ sự kiến tạo Sinh Tử Kỳ Thành.

Tòa Sinh Tử Kỳ Thành hùng vĩ chưa từng có này nằm ngay trong Kính Ánh Hồ, mà muốn đi vào Kính Ánh Hồ, nhất định phải xuyên qua Kỳ Vương Động nằm ở Thần Hào Sơn.

Hôm nay tiện chính là ngày Huỳnh Hoặc Thủ Tâm, cũng chính là nói, Long Môn ngăn cản mọi người đi vào Kính Ánh Hồ sắp mở ra rồi.

Thần Hào Sơn là ngọn núi hiểm trở đứng đầu thiên hạ, đỉnh núi cao chọc trời ẩn hiện giữa mây mù mênh mang, vách núi thẳng đứng, cho dù là cao thủ khinh công đỉnh cấp nhất trong giang hồ, tin tưởng cũng không thể leo qua được.

Thần hi vi lộ, rừng cây mênh mông vô tận quanh quẩn tầng tầng lớp lớp vân vụ, phiêu phiêu miểu miểu, phảng phất bao phủ một tầng sương khói.

Gió nhẹ từ từ thổi, tiếng ve kêu liên miên bất tuyệt uyển như tiếng đàn trong trẻo nơi hang vắng. "Đây chính là Kỳ Vương Động?" Trong mắt Trương Tam Nương và Kiếm Hùng tràn đầy tò mò, Lạc Tiên đã tới rồi, không có cảm giác gì. "Ừm, đây chính là Kỳ Vương Động!" Lạc Tiên gật gật đầu. "Các nàng tránh ra!" Diệp Đông Hoàng chém ra một kiếm, kiếm khí khủng bố trực tiếp bạo lực phá vỡ cánh cửa dày nặng đúc bằng tinh thiết. "Minh chủ uy vũ!" Lạc Tiên nịnh nọt, cánh cửa này nàng cũng thử qua, bằng vào tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong của nàng cũng phá không được, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng dễ dàng

oanh phá như thế!

Thật sự là quá lợi hại!

Phá vỡ cửa động, Diệp Đông Hoàng lấy ra Huyết Ngọc, hồng quang oánh oánh chiếu rọi, trên Vô Tự Thiên Thư lập tức hiển hiện đồ hình, rõ ràng là lộ tuyến đồ.

Trong Kỳ Vương Động ánh sáng lờ mờ, đưa tay không thấy được năm ngón, thông đạo càng là quanh co khúc khuỷu, tung hoành đan xen, chính là bố trí theo kỳ môn trận pháp.

Nếu như không có bản đồ, cho dù phát động mấy vạn người thâm nhập thăm dò, không có thời gian một năm nửa năm, e rằng cũng khó tìm được lối vào Sinh Tử Kỳ Thành.

Nhưng hiện nay, Diệp Đông Hoàng có bản đồ, tự nhiên không phải vấn đề. "Đi thôi." Diệp Đông Hoàng dẫn Trương Tam Nương, Kiếm Hùng và Lạc Tiên tiến vào Kỳ Vương Động, nương theo bản đồ chỉ dẫn phi tốc đi tới.

Trong bóng tối, xuyên qua trùng trùng hang động uốn lượn khúc khuỷu, đi trọn vẹn gần mười dặm, Diệp Đông Hoàng mới rốt cục dừng bước trước một bức Long Bích khổng lồ.

Cái gọi là Long Bích, tức là tường vách đúc bằng Đoạn Long Thạch, trầm trọng hà chỉ vạn cân, trên đời này, duy chỉ có Lăng Sương Kiếm mới có thể trong thời hạn đặc định phá vỡ mặt Long Bích này.

Thời hạn đặc định này, tức là Huỳnh Hoặc Thủ Tâm, đây là cơ quan do tiên tổ Thiên Cơ Môn thiết hạ lúc ban đầu.

Nếu thời gian không đúng, cho dù cưỡng ép đánh vỡ Long Bích, cũng sẽ dẫn động cơ quan vận chuyển, đến lúc đó, sơn đạo sụp đổ, mặc cho ngươi võ công thông thiên, cũng đừng hòng sống sót rời khỏi

nơi này.

Hôm nay chính thức là ngày Huỳnh Hoặc Thủ Tâm, Diệp Đông Hoàng bảo Kiếm Hùng cắm Lăng Sương Kiếm vào rãnh trên Long Bích.

Oanh long!

Long Bích mở ra, lộ ra cửa động phía sau, ánh sáng chói mắt chiếu rọi vào, khiến mọi người tại tràng đều không khỏi theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Hơi thích ứng một chút, Diệp Đông Hoàng bước ra một bước, xuyên qua cửa động, rõ ràng chẳng qua chỉ có khoảng cách vài trượng, nhưng cảm giác lại giống như đổi sang một thiên địa hoàn toàn mới.

Xuất hiện trước mắt Diệp Đông Hoàng, thình lình là một mảnh thế ngoại tiên cảnh, phóng tầm mắt nhìn tới, đều là cảnh tượng hùng vĩ mây tía ráng màu.

Rừng trúc xanh um tươi tốt, tiếng gió thổi qua tựa như sóng biển cuộn trào, những ngọn núi lởm chởm nối liền một đường với thiên địa.

Hùng ưng giang cánh bay cao, lúc ẩn lúc hiện giữa mây mù chân trời, nhìn xuống vạn vật chúng sinh, mắt ưng sắc bén như móc câu, phảng phất có thể nhìn thấu lòng người, khiến tâm thần người ta vì đó mà run lên. "Thật là một mảnh thế ngoại tiên cảnh!" Một tiếng tán thán, Trương Tam Nương, Kiếm Hùng, Lạc Tiên thướt tha cất bước đi theo sau lưng Diệp Đông Hoàng, không bao lâu, liền băng qua một rừng trúc, đi tới bên cạnh Kính Ánh Hồ.

Phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy mặt hồ to lớn, sóng yên biển lặng, nước hồ trong kịch thấu triệt, uyển như một tấm bảo kính khảm nạm trên mặt đất, phản chiếu bầu trời xanh thẳm, mây trắng như bông, quả

thực tráng lệ vô cùng. "Đây chính là Kính Ánh Hồ nơi Sinh Tử Kỳ Thành tọa lạc a?" Kiếm Hùng cực lực nhìn ra xa, trong lòng cảm khái, đây chính là bí mật cuối cùng của Lăng Sương Kiếm mà Kiếm gia nàng tốn sáu mươi năm tâm huyết chú tạo. ...

Bá!

Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Kính Ánh Hồ, mâu quang thâm thúy, tự có tinh thần huyễn diệt, vũ trụ băng tháp các loại dị tượng khủng bố hiển hóa trong mắt!

Mâu quang hắn xuyên thấu nước hồ, nhìn thấy Lăng Sương Kiếm trầm tịch dưới đáy hồ, cũng nhìn thấy vô số khô cốt oan hồn dưới đáy hồ.

Năm đó Ứng Thuận Thiên dùng ba ngàn thợ thủ công thành lập tòa vương giả kỳ thành này, sau khi xây xong liền dìm ba ngàn thợ thủ công xuống đáy hồ, phòng ngừa bí mật tiết lộ.

Có thể nói dưới nước hồ trong veo là oan hồn vô số, xương trắng thành đống!

Diệp Đông Hoàng đưa tay chộp vào hư không, Lăng Sương Kiếm trầm tịch dưới đáy hồ năm trăm năm nhưng vẫn quang mang sáng chói 'hưu' một tiếng từ đáy hồ bay ra, rơi vào trong tay Diệp Đông Hoàng. "Đây chính là thế thượng đệ nhất binh Lăng Sương Kiếm?" Kiếm Hùng nhìn về phía Lăng Sương Kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng, cùng Lăng Sương Kiếm trong tay nàng giống nhau như đúc, kỳ thật Lăng Sương Kiếm còn có thể phân thành hai thanh, một thanh Tâm Kiếm, một thanh Ma Kiếm.

Tâm Kiếm chủ sinh, Ma Kiếm chủ tử, hợp lại cùng một chỗ uy lực lớn nhất, mới là Lăng Sương Kiếm hoàn chỉnh. "Minh chủ, Sinh Tử Kỳ ở ngay đáy hồ này?" Lạc Tiên dùng đôi mắt đẹp đánh giá Kính Ánh Hồ trong veo rộng lớn, trên mặt hồ có hai cái đôn đá một đen một

trắng, không biết có công dụng gì. "Không sai!" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng khẽ động, một khắc sau đã xuất hiện trên đôn đá màu đen, chỉ thấy trên đôn đá có thiết kế một cái vương tọa, trên tay vịn của ghế có cơ quan.

Hào vô nghi vấn, đây chính là mấu chốt thao khống Sinh Tử Kỳ Thành, lập tức, Diệp Đông Hoàng ngồi xuống ghế, chân khí tuôn ra, rót vào cơ quan.

Oanh long!

Dưới ánh mắt tò mò của Lạc Tiên, Kiếm Hùng, Trương Tam Nương, mặt nước Kính Ánh Hồ vốn trầm tịch năm trăm năm tuế nguyệt, bình tĩnh như gương đột nhiên sôi trào lên, giữa bọt nước cuộn trào, từng tòa thạch tượng khổng lồ từ trong nước chậm rãi dâng lên. "Thật là một tòa kỳ thành hùng vĩ!" Thấy một màn này, ba người Lạc Tiên bên hồ không khỏi trợn mắt há hốc mồm, kinh thán không thôi.

Sinh Tử Kỳ, chính là lấy tượng kỳ trúc thành, tổng cộng có ba mươi hai quân, càn khôn mỗi bên một nửa.

Càn là quân trắng, lấy Soái thống Sĩ, Tướng cùng Xe, Mã, Pháo mỗi loại hai, Tốt năm.

Khôn là quân đen, lấy Tướng thống Sĩ, Tượng cùng Xe, Mã, Pháo mỗi loại hai, Tốt năm.

Mỗi một quân cờ, đều là một tôn thạch tượng khổng lồ cao tới hơn bốn mươi trượng, đủ thấy tòa kỳ thành này hoành vĩ hùng tráng, khoáng thế vô song. "Cha cả đời tâm huyết đều đặt tại Lăng Sương Kiếm, đáng tiếc đến chết cũng không biết bí mật chân chính của Lăng Sương Kiếm!" Kiếm Hùng nhìn Sinh Tử Kỳ cao lớn hùng vĩ, trong lòng lắc đầu, Lăng Sương Kiếm chẳng qua là một thanh thần binh, một chìa khóa, Kiếm Tôn còn vọng tưởng dựa vào Lăng Sương Kiếm

nhất thống thiên hạ, thành tựu tuyệt thế bá nghiệp, thật sự là buồn cười và đáng thương! "Ha ha, chuyện vui như vậy sao có thể thiếu Bản tọa?" Một tiếng cười to từ trên bầu trời vang lên, chấn hám thương khung vạn đạo, vạn dặm tầng mây dũng động, ngưng tụ ra một khuôn mặt người quỷ dị đeo mặt nạ băng điêu còn to lớn hơn cả núi non.

Khuôn mặt người kia nhìn xuống mọi người, uyển như thần linh cao cao tại thượng, trong đôi mắt trên mặt nạ hàn băng lộ ra một tia ngoạn vị, lãnh mạc, băng lãnh và vô tình. "Đây là..." Kiếm Hùng và Trương Tam Nương ngẩng đầu nhìn khuôn mặt người khổng lồ trên bầu trời, chấn hám mạc danh.

Mà khi các nàng tiếp xúc với đôi mắt lãnh mạc vô tình trên mặt nạ hàn băng kia, lập tức như bị trọng kích, linh hồn phảng phất bị đóng băng.

Hai người sắc mặt trắng bệch, trong lòng kinh hãi, đây còn là người sao?

Lạc Tiên thân là Thiên Môn Thần Mẫu, đệ tử của Đế Thích Thiên, tự nhiên biết đây là Đế Thích Thiên.

Bất quá nàng không có biểu hiện ra bất kỳ dị thường nào, cùng Kiếm Hùng, Trương Tam Nương giống nhau, sắc mặt thương bạch, ánh mắt mang theo chấn hám, diễn xuất bùng nổ!

Cho dù bên cạnh có người luôn nhìn chằm chằm nàng, cũng nhìn không ra nàng và Đế Thích Thiên có quen biết, thậm chí có liên hệ rất sâu. "Đã là Sinh Tử Kỳ, một người chẳng phải vô thú?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, trong mắt hai đạo kim quang bạo xạ mà ra, động xuyên khuôn mặt người khổng lồ trên không trung, thản nhiên nói: "Đế Thích Thiên, đã tới thì xuống đây đánh một ván đi!" "Có ý tứ!" Thanh âm ngoạn vị vang lên, một nam nhân cao gầy mặc hắc bào đeo

mặt nạ băng điêu xuất hiện đối diện Diệp Đông Hoàng, đứng trên đỉnh đầu Soái kỳ màu trắng, chắp tay mà đứng.

Phía sau mặt nạ băng điêu lộ ra một đôi mắt nhỏ, đầy hứng thú đánh giá Diệp Đông Hoàng. "Đế Thích Thiên?

Tên thật bá khí, hắn là ai?" Trong lòng Kiếm Hùng và Trương Tam Nương nghi hoặc, các nàng chưa từng nghe qua cái tên này, giờ phút này càng cảm giác thiên địa nhỏ bé.

Nguyên lai thế gian này còn có cường giả khủng bố như thế!

Giờ khắc này, Kiếm Hùng không khỏi nghĩ tới cha nàng là Kiếm Tôn, dã tâm bừng bừng vọng tưởng xưng bá thiên hạ, trong mắt những người này, e rằng chính là cái trò cười, món đồ chơi mà thôi! "Tiểu tử, nửa năm không gặp, thực lực đại trướng a, hi vọng lần này ngươi sẽ không giống lần trước nhảy xuống sông chật vật chạy trốn!" Đế Thích Thiên trên dưới đánh giá Diệp Đông Hoàng, khí tức nội liễm, thân thể dương cương kiện mỹ tuy không cao lớn lại ẩn ẩn cho người ta một loại áp bách và uy hiếp cường đại.

Hắn ngoài miệng tuy nhìn như chẳng thèm để ý, trong lòng lại không hề thả lỏng cảnh giác.

Chương 322

"Nửa năm trước, trong sông?

Nguyên lai lúc đó Diệp đại ca chính là bị hắn trọng thương!" Kiếm Hùng nghĩ đến nửa năm trước nàng cứu được Diệp Đông Hoàng trọng thương hôn mê bên sông, lập tức bừng tỉnh.

Bất quá nếu không phải như thế, nàng cũng không gặp được Diệp Đông Hoàng.

Xem ra đây chính là duyên phận! "Sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương khán (Kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng con mắt khác), Trẫm lần này sẽ không để ngươi thất vọng!" Diệp Đông Hoàng ngồi trên bảo tọa, tay phải chống Lăng Sương Kiếm, tay to vung lên, "Pháo nhị tiến thất." Pháo đen nhảy lên, vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, ầm một tiếng, liền nổ rớt Mã trắng của Đế Thích Thiên. "Ai nha, người trẻ tuổi bây giờ đúng là xúc động!" Giọng nói âm dương quái khí của Đế Thích Thiên vang lên, tay chân múa may, giống như kẻ thần kinh, "Vừa đến đã dùng Pháo của ngươi đổi lấy Mã của ta, thật sự là quá cấp táo, quá nóng vội rồi!" "Thà mất quân, không mất thế, nhất vãng vô tiền, bất kỳ trở ngại nào chắn trước mặt Trẫm đều sẽ bị nghiền nát hết thảy!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên mở miệng, bá khí mười phần. "Xe chín bình tám!" Đang khi nói chuyện, Đế Thích Thiên vung tay lên, đẩy ngã Pháo đen của Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng không để ý, nhất tướng công thành vạn cốt khô, hy sinh là khó tránh khỏi, tiếp tục nói: "Pháo tám bình hai!" "Pháo tám tiến bảy!" "Xe một bình hai!" ... "Tiểu tử này kỳ nghệ lợi hại như vậy?" Trên bàn cờ, quân cờ không ngừng giảm bớt, cán cân thắng bại đã hoàn toàn nghiêng về phía Diệp Đông Hoàng, Đế Thích Thiên trong

lòng não nộ.

Hắn sống hai ngàn năm, tinh thông các loại võ công, kỳ nghệ cũng rất mạnh, không nghĩ tới lại sắp bại bởi Diệp Đông Hoàng!

Kỳ thật đánh cờ thứ này vẫn là phải xem thiên phú, thiên phú của Diệp Đông Hoàng mạnh hơn Đế Thích Thiên không biết bao nhiêu, thắng hắn tự nhiên dễ như trở bàn tay. "Diệp đại ca sắp thắng rồi!" Kiếm Hùng cao hứng nói. "Ân ân!" Trương Tam Nương gật gật đầu, trong lòng cũng rất cao hứng. "Chiến đấu chân chính mới vừa bắt đầu!" Lạc Tiên nhìn Diệp Đông Hoàng và Đế Thích Thiên trên bàn cờ, thắng bại trước nay không nằm ở trên bàn cờ, mà là ở thực lực. "Xem ra là Trẫm thắng!" Diệp Đông Hoàng phất tay, một con Mã áp lên. "Cái đó chưa chắc!" Đế Thích Thiên kiệt kiệt cười một tiếng, tay to vung lên, ầm một tiếng, dùng chân khí nghiền nát con Mã của Diệp Đông Hoàng vừa qua sông. "A, quá vô sỉ, rõ ràng thua cư nhiên lật bàn!" Kiếm Hùng, Trương Tam Nương phẫn nộ không thôi, lại bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Các nàng biết thực lực mình và Đế Thích Thiên, Diệp Đông Hoàng chênh lệch, mạo muội tiến lên, chỉ sẽ liên lụy Diệp Đông Hoàng. "Quân Lâm Thiên Hạ!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, đã đánh cờ xong rồi, vậy thì nên động thủ!

Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cảnh giới Vương Thể lần đầu tiên bày ra sự dữ tợn của nó, một đạo quyền ấn kim quang vạn trượng uyển như thái cổ thần sơn trấn áp mà xuống. "Nhục thân sức mạnh thật mạnh, so với lần trước mạnh hơn ít nhất gấp mười!" Đế Thích Thiên hãi nhiên, thực lực Diệp Đông Hoàng tăng trưởng quá nhanh, khiến hắn cảm thấy bất an, cho nên hôm nay hắn mới qua đây thăm dò một phen.

Tuy rằng có Lạc Tiên ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng, nhưng Đế Thích Thiên vẫn chưa thể mò thấy thâm sâu của Diệp Đông Hoàng.

Hơn nữa hắn ẩn ẩn cảm giác, lòng trung thành của Lạc Tiên đối với hắn dường như đang không ngừng biến hóa, có xu thế sắp bị Diệp Đông Hoàng thuyết phục.

Đồng thời, hắn phát hiện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng tuy rằng cường đại, nhưng bên trong ẩn giấu tai họa ngầm nào đó chưa biết, làm cho hắn không dám tu luyện!

Hắn chỉ có thể hấp thu chân ý ảo diệu trong đó, dung nhập vào Thánh Tâm Quyết do hắn tự sáng tạo.

Cho dù như thế, cũng làm cho thực lực hắn tăng nhiều.

Do đó, khiến hắn đối với Diệp Đông Hoàng kiêng kị càng sâu! "Vạn Nhận Xuyên Vân!" Kính Ánh Hồ sóng biển cuộn trào, sóng lớn ngập trời, nước hồ ngưng tụ thành băng, vô số đạo băng nhận khổng lồ hiển hiện, phợp trời rợp đất giết về phía quyền ấn màu vàng kim.

Phanh phanh phanh!

Từng đạo băng nhận bị quyền ấn màu vàng kim nghiền nát, hóa thành đầy trời mảnh vụn, nhưng băng nhận quá nhiều, lớp sau nối tiếp lớp trước, liên tục không ngừng, cuối cùng ngạnh sinh sinh đem quyền ấn mài mòn đi. "Đế Thiên Cuồng Lôi!" Đế Thích Thiên vung tay lên, trên bầu trời hiện lên từng đạo lôi đình màu tử bạch, vô số lôi đình đan xen, lôi xà vũ động, hóa thành một mảnh lôi hải.

Oanh long long!

Vô số đạo lôi đình khủng bố to như hai người ôm từ trên trời giáng xuống, uyển như thiên phạt diệt thế, lan đến toàn bộ Kính Ánh Hồ. "Cái này..." Kiếm Hùng, Trương Tam Nương hãi nhiên, nhìn vô số lôi đình rơi xuống, toàn thân lạnh băng.

Các nàng tuyệt đối đỡ không nổi bất kỳ một đạo lôi đình nào, trong nháy mắt sẽ bị oanh thành cặn bã. "Quyền Phá Cửu Tiêu!" Diệp Đông

Hoàng một bước bước ra, chắn trước người ba người Kiếm Hùng, một quyền đánh ra, quyền ấn chấn thiên, oanh phá chín tầng mây.

Vô số lôi đình khủng bố và lôi hải kia bị Diệp Đông Hoàng một quyền đánh nổ! "Nhục thân thật khủng bố!" Đế Thích Thiên kinh hãi, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhục thân khủng bố như thế, bằng vào lực lượng nhục thân sống sờ sờ đánh nổ Đế Thiên Cuồng Lôi của hắn! "Vẫn là phải dựa vào Nguyên Thần!" Sát ý Đế Thích Thiên dâng lên, cảm giác Diệp Đông Hoàng không thể lưu lại nữa, quyết định dựa vào ưu thế tu vi, cường thế chấn sát.

Hắn có hai loại võ công mạnh nhất, một là Thánh Tâm Tứ Tuyệt: Hàn Thiên Tuyệt, Huyền Băng Tuyệt, Vạn Nhận Xuyên Vân, Đế Thiên Cuồng Lôi.

Hai là Thánh Tâm Tứ Kiếp: Kinh Mục Kiếp, Tà Huyết Kiếp, Thiên Tâm Kiếp, Cức Thần Kiếp. "Cức Thần Kiếp!" Nhãn mâu Đế Thích Thiên khẽ động, sử xuất một chiêu mạnh nhất của hắn.

Chiêu này là công kích Nguyên Thần, lần trước hắn dựa vào chiêu này trọng thương linh hồn Diệp Đông Hoàng! "Vạn Đạo Đế Mâu!" Đồng tử Diệp Đông Hoàng hóa thành vũ trụ, bên trong tinh thần diễn hóa, vũ trụ biến thiên, cửu cung bát quái luân chuyển, hai đạo kim quang uyển như thực chất bạo xạ mà ra.

Hai đạo kim quang này không những có thể công kích Nguyên Thần còn có thể sát thương nhục thân.

Oanh!

Kim quang nháy mắt oanh tại trên đầu Đế Thích Thiên, mặt nạ băng điêu trên đầu hắn ầm vang bạo toái.

Cùng lúc đó, trong thức hải Diệp Đông Hoàng hiện lên hư ảnh một tôn Tử Thần khủng bố, lưỡi hái Tử Thần hung hăng chém xuống linh

hồn hắn.

Oanh!

Kim quang vạn chúng, thức hải Diệp Đông Hoàng nổi lên vô tận sóng đào, những con sóng này đều là linh hồn chi lực biến thành, ngưng tụ thành một tôn cái thế đế vương, một quyền nghiền nát hư ảnh Tử Thần.

Xuy lạp!

Nhưng linh hồn của hắn cũng bị lưỡi hái Tử Thần cắt ra một nửa!

Tê! "Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, linh hồn Diệp Đông Hoàng trọng thương, bất quá lần này không nghiêm trọng như lần trước, còn có chiến lực. "Chưởng Trung Càn Khôn!" Diệp Đông Hoàng đưa tay to ra, hóa thành thế giới càn khôn, diễn hóa chư thiên, bao phủ Đế Thích Thiên. "Hàn Thiên Tuyệt!

Huyền Băng Tuyệt!" Vô tận hàn lưu hóa thành thác nước tuôn ra, Đế Thích Thiên cưỡng ép phá khai Chưởng Trung Càn Khôn của Diệp Đông Hoàng, chợt lóe lên rồi biến mất, tiêu thất không còn tăm tích. "Diệp đại ca!" "Minh chủ!" Kiếm Hùng, Trương Tam Nương và Lạc Tiên nhao nhao vây quanh, đôi mắt lo âu. "Quả nhiên, linh hồn mạnh hơn nữa so với Nguyên Thần vẫn có chênh lệch về chất!" Diệp Đông Hoàng trong lòng thầm nghĩ, nhìn Lạc Tiên trước mặt, chuẩn bị thăm dò một phen.

Tùy tức, hắn giả vờ lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, ngất đi. "Diệp đại ca!" "Minh chủ!" Ba nữ kinh hô, cảm nhận khí tức suy yếu trên người Diệp Đông Hoàng, lo lắng đến mức nước mắt không ngừng rơi xuống. "Chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi này, nếu Đế Thích Thiên quay lại thì nguy!" Lạc Tiên lo âu nhìn xung quanh.

Đế Thích Thiên thần xuất quỷ một, với tu vi của nàng cũng không

phát hiện được tung tích Đế Thích Thiên.

Kỳ thật Đế Thích Thiên cũng bị trọng thương, không có thời gian mười năm thì không khôi phục được!

Giờ phút này đã sớm trốn về đại bản doanh dưỡng thương rồi!

Oanh long long!

Đột nhiên, trên Kính Ánh Hồ truyền đến chấn động cực lớn, ba người Kiếm Hùng đại kinh, như gặp đại địch, còn tưởng rằng Đế Thích Thiên đã trở lại! "Đó là...

Hoàng kim đúc thành?" "Đây chính là kho báu Sinh Tử Kỳ?" Ba người ngẩng đầu, lập tức ngẩn ra.

Chỉ thấy hai tôn tượng chủ soái cao hơn bốn mươi trượng kia đá vụn tróc ra, kim quang chói mắt, rõ ràng là hoàng kim đúc thành.

Nhìn tượng người bằng vàng cao hơn bốn mươi trượng kia, không có ai sẽ không chấn hám. "Chúng ta đi trước, sau đó lại phái người đem kho báu chuyển về!" Lạc Tiên một phen ôm lấy Diệp Đông Hoàng, nói với Kiếm Hùng và Trương Tam Nương.

Hai người không có dị nghị, ba người mang theo Diệp Đông Hoàng cưỡi lên Hỏa Kỳ Lân phi tốc phản hồi Long Quân Thành.

Về đến Long Quân Thành không bao lâu, Diệp Đông Hoàng liền tỉnh, sau khi làm mọi người yên tâm, hắn cho họ lui ra, chỉ giữ lại Lạc Tiên. "Cơ hội ngàn năm có một như thế, Thần Mẫu cư nhiên không có ra tay?" Diệp Đông Hoàng nhìn Lạc Tiên, chậc chậc nói: "Đáng tiếc cơ hội thoáng qua tức thì, sau này ngươi sẽ không bao giờ có cơ hội nữa!" "Người ta từ trước đến giờ chưa từng có cơ hội đi?

Minh chủ thật làm người ta thương tâm, người ta một mảnh chân tâm, thân tâm đều cho Minh chủ, Minh chủ cư nhiên cố ý giả vờ trọng thương, thăm dò người ta!" Lạc Tiên đôi mắt đẹp u oán, không có

kinh ngạc khi Diệp Đông Hoàng nhìn thấu thân phận của nàng.

Từ khoảnh khắc Diệp Đông Hoàng tỉnh lại, nàng liền biết thương thế của Diệp Đông Hoàng không nặng như vậy, là giả vờ.

Đồng thời, nàng cũng minh bạch thân phận của nàng đã bại lộ, Diệp Đông Hoàng trước đó là đang thăm dò nàng.

Chương 323

"Minh chủ hiện tại là muốn giết người ta sao?" Lạc Tiên dùng bàn tay trắng nõn ôm cổ Diệp Đông Hoàng, ngẩng đầu lên, một bộ dáng muốn chém muốn giết tùy quân xử lý. "Nàng nói xem, Trẫm có nên giết nàng không?" Diệp Đông Hoàng nhìn vào mắt Lạc Tiên, ánh mắt thâm thúy phảng phất như nhìn thấu tâm linh nàng, giọng nói bình tĩnh nghe không ra hỉ nộ. "Thiếp thân vì Minh chủ ngày đêm thao lao, lao tâm lao lực, hiện giờ một trái tim đều chứa đầy Minh chủ, Minh chủ làm sao nỡ lòng nào giết thiếp, có phải không?" Lạc Tiên dùng đôi mắt u oán nhìn Diệp Đông Hoàng, nàng biết nếu Diệp Đông Hoàng muốn giết nàng thì căn bản sẽ không đợi đến bây giờ, vừa rồi cũng sẽ không thử thăm dò nàng. "Minh chủ nếu là không tin, dứt khoát đem tim của thiếp thân móc ra xem một chút!" Lạc Tiên nắm lấy tay Diệp Đông Hoàng đặt lên ngực mình, giọng nói bi thương, chực chờ rơi lệ. "Tiểu yêu tinh, Trẫm sẽ xem tim của nàng!" Cảm nhận được sự mềm mại trong lòng bàn tay, Diệp Đông Hoàng cười mắng.

Kỳ thực khoảng thời gian này hắn có thể cảm nhận được sự thay đổi của Lạc Tiên, hắn tin tưởng trái tim Lạc Tiên đang ở phía hắn.

Lần này trải qua trận chiến tại Kính Ánh Hồ với Đế Thích Thiên, thực lực mà hắn triển lộ ra cũng có thể đánh tan sự lo lắng của Lạc Tiên, sau này Lạc Tiên cũng có thể yên tâm không cần để ý đến Đế Thích Thiên nữa.

Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy Lạc Tiên, đồng thời truyền âm cho Kiếm Hùng, để Kiếm Hùng bảo Tiễn Ẩn đang tọa trấn Chú Kiếm Thành giết chết con Hỏa Phượng Hoàng trong thánh địa mang tới đây!

Có Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, việc Tiễn Ẩn đối phó con Hỏa

Phượng Hoàng kia không phải là vấn đề.

Giao phó xong, Diệp Đông Hoàng tự nhiên là hảo hảo khao thưởng Lạc Tiên, coi như bù đắp cho việc thử thăm dò nàng trước đó.

Trong quá trình này, Lạc Tiên cũng đem Thánh Tâm Quyết mà nàng có được từ chỗ Đế Thích Thiên truyền cho Diệp Đông Hoàng, cũng coi như biểu lộ tâm ý của nàng.

Triệt để quyết liệt với Đế Thích Thiên! ...

Hai ngày sau.

Tiễn Ẩn mang theo thi thể Hỏa Phượng Hoàng đi tới Long Quân Thành giao cho Diệp Đông Hoàng. "Đây là Phượng Hoàng trong truyền thuyết?" Nhìn con Hỏa Phượng Hoàng toàn thân lông vũ đỏ rực phảng phất như ngọn lửa đang cháy, ẩn ẩn tràn ngập uy áp Thần thú khủng bố, đám người Trương Tam Nương, Kiếm Hùng chấn động không thôi.

Kiếm Hùng tuy rằng từ nhỏ đã biết trong thánh địa Chú Kiếm Thành của các nàng có ẩn giấu một con Thánh thú Hỏa Phượng Hoàng, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ở cự ly gần như vậy. "Năm đó Đế Thích Thiên chính là uống Phượng huyết nên đã sống hơn hai ngàn năm!" Diệp Đông Hoàng nhìn Hỏa Phượng Hoàng trước mắt, liếc nhìn Lạc Tiên, nói. "Cái gì?

Đế Thích Thiên sống hơn hai ngàn năm?

Phượng huyết có thể làm cho người ta sống lâu như vậy?" Mọi người nghe vậy, đều trừng lớn mắt, chấn động không thôi, không nghĩ tới tên quái nhân khủng bố mà bọn họ gặp trước đó cư nhiên là một lão quái vật sống hơn hai ngàn năm, càng không nghĩ tới Phượng huyết lại có công hiệu nghịch thiên như thế.

Ngay cả Lạc Tiên cũng chấn động không thôi, nàng tuy rằng biết

Đế Thích Thiên tuổi tác rất lớn, sống rất lâu, nhưng cụ thể sống bao lâu nàng cũng không rõ ràng. "Phượng huyết đích xác có hiệu quả khiến người ta trường sinh, bất quá chỉ có cường đại mới có thể sống lâu, tu vi càng cao, trường sinh bất lão cũng chẳng qua là chuyện tự nhiên mà thôi!" Diệp Đông Hoàng đối với trường sinh cũng không có cảm giác gì quá lớn, hắn chỉ cần tu luyện tiếp, trường sinh căn bản không phải vấn đề, cái hắn muốn là biến cường, trở nên mạnh nhất!

Trong lúc nói chuyện, Diệp Đông Hoàng đối với miệng vết thương của Hỏa Phượng Hoàng cách không hút một cái, từng đạo máu tươi nóng hổi thiêu đốt phi tốc trào ra, ngưng tụ giữa không trung thành một đoàn tinh huyết to bằng quả bóng rổ.

Đoàn tinh huyết này phảng phất như ngọn lửa đang cháy, ẩn ẩn có tiếng Hỏa Phượng tê minh gào thét từ trong đó truyền ra.

Phùng!

Chân khí trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng hóa thành hỏa diễm, đề luyện tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng, loại bỏ tạp chất, ma diệt hung tính và lệ khí tàn lưu của Hỏa Phượng Hoàng.

Một nén nhang sau.

Tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng to bằng quả bóng rổ chỉ còn lại cỡ quả bóng chuyền, Diệp Đông Hoàng từ đó lấy ra một giọt tinh huyết cỡ quả trứng gà ban cho Tiễn Ẩn, làm phần thưởng cho việc hắn chém giết Hỏa Phượng Hoàng. "Đa tạ Minh chủ!" Tiễn Ẩn không có khách khí, vươn tay tiếp nhận tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng, vẻ vui mừng lộ rõ trên mặt.

Có giọt tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng này, hắn nắm chắc tấn thăng Thần Cảnh.

Đến lúc đó, bằng vào Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, hắn ở trong Thần

Cảnh đều có thể tính là tồn tại cường đại. "Những thứ này cho các nàng!" Diệp Đông Hoàng lại chia ra ba phần, phân biệt đưa cho Lạc Tiên, Kiếm Hùng và Trương Tam Nương. "Đa tạ Minh chủ!" Đôi tay trắng nõn của Lạc Tiên nâng một đoàn tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng, trong lòng cảm động, vui mừng khôn xiết, thứ này không chỉ đại biểu một kiện tuyệt thế chí bảo, càng đại biểu Diệp Đông Hoàng tin tưởng nàng.

Nếu là đổi thành Đế Thích Thiên, tuyệt đối sẽ không cho nàng tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng như vậy.

Tu vi của nàng và Tiễn Ẩn giống nhau, kẹt tại Thiên Cảnh đỉnh phong đã lâu, có phần tinh huyết này, nàng nắm chắc tấn thăng Thần Cảnh.

Trên mặt hai người Trương Tam Nương và Kiếm Hùng đồng dạng tràn đầy vui sướng, các nàng hiện tại là Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong, có phần tinh huyết này, tuyệt đối có thể tấn thăng Thiên Cảnh, thậm chí đạt tới Thiên Cảnh trung kỳ, hậu kỳ đều có khả năng.

Đây chính là tinh huyết Thần thú.

Trong nguyên tác, một viên Long Nguyên liền có thể tạo nên một vị tuyệt thế cao thủ, hai viên Long Nguyên gần như vô địch, con Hỏa Phượng Hoàng này tuy rằng không sánh bằng Thần Long, nhưng cũng là Thần thú Thần Cảnh, tinh huyết của nó hiệu dụng phi phàm.

Mọi người sau khi nhận được tinh huyết đều không kịp chờ đợi đi xuống tu luyện, Diệp Đông Hoàng thu hồi thi thể Hỏa Phượng Hoàng và phần tinh huyết còn lại, cả người hóa thành một đoàn hỏa diễm biến mất tại đại điện. ...

Xích Tuyết Đường.

Lần trước sau khi Diệp Đông Hoàng diệt sát Dịch Thủy Hàn,

Luyện Xích Tuyết liền thu biên Kình Thiên Kiếm Phái, Xích Tuyết Đường hiện giờ so với Hải Sa Cung thời điểm Hách Liên Bá còn tại vị ít nhất mạnh hơn gấp đôi.

Trong đại điện, Luyện Xích Tuyết ngồi ở chủ vị, nghe thủ hạ hối báo tin tức.

Bá!

Một đoàn hỏa diễm rơi xuống, thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiện ra. "Minh chủ!" "Bái kiến Minh chủ!" Ánh mắt Luyện Xích Tuyết vui vẻ, vội vàng đứng dậy, tiến lên bái kiến. "Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng tiến lên, Luyện Xích Tuyết đứng dậy, đuổi thủ hạ rời đi, hai tay cao hứng ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt tươi cười tràn đầy vui sướng.

Nàng ở chỗ này rất khó gặp được Diệp Đông Hoàng. "Minh chủ mời ngồi!" Nàng ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng ngồi xuống vị trí nàng ngồi trước đó, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, chờ đợi phân phó. "Hôm nay Trẫm tới không có đại sự gì, chính là tới ban thưởng cho nàng!" Nhìn biểu tình chờ đợi phân phó của Luyện Xích Tuyết, Diệp Đông Hoàng vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt tươi cười của nàng, cười nói. "Minh chủ, chàng thật tốt!" Luyện Xích Tuyết nghe vậy, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng không phải có việc phân phó, mà là chuyên môn tới thăm nàng, trong lòng vừa cảm động vừa kích động.

Nàng dang tay, trực tiếp ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, dâng lên một nụ hôn thơm ngát, nhiệt tình như lửa.

Từ sau lần trước nàng bị Dịch Thủy Hàn khống chế ám sát Diệp Đông Hoàng rồi được Diệp Đông Hoàng lâm hạnh, sau đó trở lại Xích Tuyết Đường, nàng thu biên Kình Thiên Kiếm Phái, Diệp Đông Hoàng đều chưa từng tới.

Sau lần đầu tiên, sơ thường cấm quả nàng tự nhiên là biết tủy biết vị, đáng tiếc sau đó đều không có cơ hội.

Hôm nay Diệp Đông Hoàng chuyên môn tới thăm nàng, khẳng định muốn nàng hầu hạ, trong lòng nàng cũng thập phần khát vọng, cho nên nàng rất chủ động, cũng hy vọng như thế có thể nhận được càng nhiều sự sủng ái của Diệp Đông Hoàng, sau này chàng sẽ năng tới thăm nàng.

Nhìn Luyện Xích Tuyết nhiệt tình như thế, Diệp Đông Hoàng cũng bị khơi mào hỏa diễm, đành phải khao thưởng nàng trước, cho nàng ăn no rồi nói sau.

Trong Xích Tuyết Đường, tình cảm mãnh liệt đang thiêu đốt, thời gian đang trôi qua.

Gian đại điện uy nghiêm túc mục nơi Luyện Xích Tuyết bình thường xử lý sự vụ lớn nhỏ của Xích Tuyết Đường, giờ phút này tràn ngập khí tức khác thường, làm cho người ta càng thêm nhiệt huyết sôi trào. ...

Một ngày sau. "Xích Tuyết, trong cái hộp ngọc này phong ấn một giọt tinh huyết của Thần thú Hỏa Phượng Hoàng, có thể trợ giúp nàng tăng cường công lực, đột phá tu vi, cũng phụ đái công hiệu trường sinh!" Diệp Đông Hoàng lấy ra tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng hắn đã chuẩn bị đưa cho Luyện Xích Tuyết. "Minh chủ, cái này thật sự là cho ta?" Luyện Xích Tuyết mở hộp ra, nhìn tinh huyết đỏ rực phảng phất như hổ phách bên trong, uy áp cường đại tràn ngập mà ra, nghe thấy công hiệu nghịch thiên kia, bàn tay nàng run rẩy, khó có thể tin.

Nàng vốn là một sát thủ của Hải Sa Cung, sau khi Hách Liên Bá chết liền đầu kháo Diệp Đông Hoàng, được Diệp Đông Hoàng mắt xanh coi trọng, chưởng quản Xích Tuyết Đường.

Trước đó chỉnh đốn Xích Tuyết Đường nhận được Diệp Đông

Hoàng ban thưởng Huyết Bồ Đề, tu vi tăng lên tới Huyền Vũ cửu trọng, hiện giờ lại ban thưởng nàng tinh huyết Thần thú.

Đối với Luyện Xích Tuyết chưa từng cảm nhận qua sự quan ái, cô độc không nơi nương tựa mà nói, đây là ân sủng bực nào, hạnh phúc bực nào, đôi mắt nàng bất tri bất giác ướt át, trong lòng cảm động đến rối tinh rối mù. "Gặp được Minh chủ là may mắn lớn nhất đời này của thuộc hạ, vì Minh chủ, cho dù tan xương nát thịt, bách tử vô hối!" Luyện Xích Tuyết thu hồi tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng, lập tức nhào vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, bên tai hắn động tình nói: "Minh chủ, muốn ta!" Nàng giờ phút này chỉ có thể dùng phương thức như vậy mới có thể biểu đạt sự hưng phấn và cảm động của mình. "Ách...

Trẫm còn chưa tặng Anh Hùng Kiếm đâu!" Nhìn bộ dáng dụ người của Luyện Xích Tuyết, Diệp Đông Hoàng chỉ có thể lát nữa lại tặng vậy!

Luyện Xích Tuyết nhiệt tình như thế, tình cảm mãnh liệt mênh mông, Diệp Đông Hoàng tự nhiên như nàng mong muốn hung hăng chà đạp nàng một lần.

Cuối cùng, Luyện Xích Tuyết trực tiếp ngất đi!

Chờ Luyện Xích Tuyết tỉnh lại, Diệp Đông Hoàng sau khi tặng Anh Hùng Kiếm cho nàng, dưới ánh mắt lưu luyến không rời của người sau phản hồi Long Quân Thành.

Trở lại Long Quân Thành, Diệp Đông Hoàng luyện hóa một phần tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng, khôi phục linh hồn chi thương bị thụ trong trận chiến với Đế Thích Thiên trước đó.

Phá rồi lại lập, sau khi thương thế linh hồn khôi phục, linh hồn của Diệp Đông Hoàng càng thêm ngưng luyện cường đại, nhưng y nguyên vẫn chưa ngưng tụ Nguyên Thần!

Bất quá Diệp Đông Hoàng cũng không vội!

Trải qua nhiều thế giới như vậy, hắn chưa bao giờ vội vã tăng lên tu vi, hắn đều đem căn cơ đánh đến vô cùng rắn chắc, đem nội hàm tích lũy đến một trình độ khủng bố mới có thể nước chảy thành sông mà đột phá!

Dù sao lấy thực lực của hắn hiện giờ, tuy rằng không thể quét ngang thiên hạ, nhưng tự vệ lại dư xài, hắn căn bản không cần gấp, hắn có rất nhiều thời gian.

Hắn một bên thu thập các loại võ học điển tịch của thế giới Phong Vân để gia tăng võ đạo nội hàm, một bên lấy huyết nhục của Hỏa Phượng Hoàng rèn luyện nhục thân.

Chương 324

Bất quá, hắn phát hiện huyết nhục Hỏa Phượng Hoàng đối với hiệu quả tăng lên nhục thân không bằng máu Hỏa Kỳ Lân, bởi vậy Hỏa Kỳ Lân thảm rồi!

Hầu như cứ cách ba hôm thì bị Diệp Đông Hoàng rút một chậu máu, dùng để rèn luyện nhục thân.

Nhớ năm đó tiên tổ của Nhiếp Phong là Nhiếp Anh dính máu Kỳ Lân, từ đó thay đổi huyết mạch Nhiếp gia, có Phong Huyết của Nhiếp gia, vẫn luôn lưu truyền cho mỗi một đời.

Vu Nhạc bởi vì cánh tay dính máu Kỳ Lân mà đạt được Kỳ Lân Tí, sau lại cho Bộ Kinh Vân.

Sự khủng bố của máu Hỏa Kỳ Lân có thể thấy được chút ít.

Diệp Đông Hoàng tiềm tâm tu luyện, đồng thời đem Tuyết Ẩm Đao và Hiên Viên Kiếm ném cho Đông Hoàng Kiếm thôn phệ hấp thu, hóa thành dưỡng liệu cho bản thân.

Long Quân Minh cũng không có tiếp tục khoách trương, mà là chỉnh đốn trị lý, cũng truyền xuống cơ sở võ đạo để mọi người có thể tu luyện.

Lạc Tiên, Kiếm Hùng, Trương Tam Nương, Luyện Xích Tuyết, Bạch Đồng, Yến Nam Thiên các loại đều đang nắm chắc thời gian tu luyện, thực lực phi tốc tăng trưởng.

Đế Thích Thiên bị Diệp Đông Hoàng làm bị thương, cũng không có đi ra gây sự tình.

Hùng Bá, Âu Dương Phi Ưng, Bán Thiên Nguyệt các loại cũng đang điên cuồng tích súc thực lực, tạm thời không dám trêu chọc Diệp

Đông Hoàng!

Thiên hạ nhất thời thế nhưng trở nên gió êm sóng lặng.

Ít nhất mặt ngoài không có đại sự gì phát sinh!

Mười năm thời gian, thoảng qua như một giấc mộng!

Trong lúc đó, Hùng Bá quật khởi!

Dưới trướng hắn có ba tên đệ tử cũng triển lộ đầu giác, giúp Hùng Bá san bằng không ít địch nhân.

Ngày này, một tin tức chấn kinh thiên hạ.

Thành chủ Vô Song Thành Độc Cô Nhất Phương bị tam đệ tử của Hùng Bá là Nhiếp Phong giết chết! ...

Long Quân Thành. "Thập niên nhất mộng, trầm tịch lâu như vậy, Trẫm cũng nên động một chút rồi!" Diệp Đông Hoàng từ nơi bế quan đi ra, hùng tư bột phát, phong thần tuấn lãng, khí tức nội liễm, uyển như một người bình thường, thoạt nhìn bình phàm, lại cho người ta một loại cảm giác bất phàm.

Cảm ứng được Diệp Đông Hoàng xuất quan mà đến đây nghênh đón, đám người Lạc Tiên, Trương Tam Nương, Yến Nam Thiên, Bạch Đồng cảm thấy trên người Diệp Đông Hoàng có một cỗ áp lực cực lớn, trong lòng hãi nhiên.

Những năm này, có Diệp Đông Hoàng bồi dưỡng, tu vi bọn họ đột phi mãnh tiến, Lạc Tiên đã sớm đạt tới Thần Cảnh, Yến Nam Thiên sau khi trọng tu Giá Y Thần Công đồng dạng đạt tới Thần Cảnh.

Trương Tam Nương và Bạch Đồng tu vi kẹt tại Thiên Cảnh đỉnh phong, Kiếm Hùng, Luyện Xích Tuyết cũng tại Thiên Cảnh đỉnh phong, Tiễn Ẩn tại mười năm trước sau khi nhận được tinh huyết Thần thú liền đột phá đạt tới Thần Cảnh! "Chúc mừng Minh chủ,

thần công đại thành, thiên hạ vô địch!" Mọi người bái một cái, tiến lên cung hạ. "Thiên hạ vô địch?

Hiện giờ Trẫm hẳn là gánh được danh thiên hạ vô địch này rồi!" Diệp Đông Hoàng nắm chặt quyền, cảm thụ lực lượng kinh khủng trong cơ thể, trong mắt tinh mang tứ xạ, là thời điểm quét ngang thiên hạ!

Nhục thân của hắn dưới sự thối luyện của Phượng huyết và Kỳ Lân huyết, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể đạt tới Vương Thể Cảnh trung kỳ, tu vi cũng tại ba năm trước ngưng tụ Nguyên Thần, hơn nữa vừa ngưng tụ Nguyên Thần liền đạt tới Hóa Thần đỉnh phong.

Võ đạo Nguyên Thần chia làm ba cảnh: Hóa Thần, Phi Thiên, Bất Diệt.

Hóa Thần Cảnh, ngưng tụ Nguyên Thần.

Phi Thiên Cảnh, Nguyên Thần ly thể, phi thiên độn địa, ngao du thiên hạ, Nguyên Thần ngự kiếm, ngoài trăm dặm lấy thủ cấp địch nhân.

Bất Diệt Cảnh, nhục thân bị diệt, Nguyên Thần có thể đoạt xá trọng sinh, Nguyên Thần bất diệt, tắc bất tử.

Cực hạn của thế giới này là Hóa Thần đỉnh phong, nếu lại gặp Đế Thích Thiên, Diệp Đông Hoàng có lòng tin, một quyền đánh nổ đầu chó của hắn!

Diệp Đông Hoàng mang theo mọi người trở lại Long Quân Điện, nhìn từng người thực lực đại tăng, phi thường vui mừng. "Mười năm trước Trẫm từng nói, muốn khai sáng vạn thế thái bình, người người như rồng!" Diệp Đông Hoàng vừa mở miệng, mọi người tức thì tinh thần chấn động, biết Diệp Đông Hoàng rốt cục muốn có đại động tác! "Chỉ là Trẫm lúc đó thực lực tuy mạnh, nhưng lại chưa thể quét ngang

thiên hạ, mạo muội xuất thủ, chiến huống giằng co, chịu khổ chính là thiên hạ bách tính!" "Minh chủ nhân từ!" Mọi người tán thán nói. "Hiện giờ, thực lực của Trẫm đã đủ, từ hôm nay trở đi, chỉnh quân bị chiến, Trẫm muốn trong vòng một năm bắt lấy Vô Song Thành, Thiên Hạ Hội, Tứ Phương Thành!" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng không lớn, nhưng nghe khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Không ai hoài nghi Diệp Đông Hoàng làm không được, cho dù không dựa vào Diệp Đông Hoàng, chỉ riêng sức mạnh của bọn họ cũng đủ để san bằng ba cái thế lực này! "Minh chủ anh minh, nhất thống thiên hạ!" Mọi người hô to, đấu chí ngang dương.

Rất nhanh, bọn người Lạc Tiên đi xuống chuẩn bị, Diệp Đông Hoàng giữ lại Trương Tam Nương.

Tại ánh mắt tò mò của Trương Tam Nương, Diệp Đông Hoàng lấy ra một đôi bảo kiếm đỏ rực.

Bảo kiếm phong mang, mặt trên có từng đường văn lộ hỏa hồng, ẩn ẩn tạo thành hình một con Hỏa Phượng đang giương cánh bay cao, mỹ lệ mà bá khí. "Đây...

Đây là Lưu Vân Phi Nguyệt?" Ánh mắt Trương Tam Nương trong nháy mắt đã bị hấp dẫn, bảo kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng và Lưu Vân Phi Nguyệt nàng dùng kiểu dáng giống nhau, bất quá muốn cường đại hơn rất nhiều rất nhiều.

Văn lộ Hỏa Diễm Phượng Hoàng hình thành trên thân kiếm làm cho bảo kiếm thoạt nhìn càng đẹp, càng bá khí, xa không phải Lưu Vân Phi Nguyệt trong tay nàng có thể so sánh. "Không sai, đây là Trẫm dùng lông vũ của Hỏa Phượng Hoàng hỗn hợp Thiên Ngoại Tinh Kim dựa theo Lưu Vân Phi Nguyệt trong tay nàng luyện chế mà thành, không hề yếu hơn tuyệt thế thần kiếm đương thế!" Diệp Đông Hoàng giới thiệu, đây là thần binh hắn đã nói chuẩn bị cho Trương Tam

Nương trước đó, lượng thân chế tạo mà thành. "Thích không?" Diệp Đông Hoàng đưa thần kiếm đến trước mặt Trương Tam Nương, cười nói. "Thích!

Phi thường thích!" Trương Tam Nương vươn tay nhận lấy thần kiếm, vào tay ôn nhuận, bởi vì nàng từng luyện hóa tinh huyết Hỏa Phượng Hoàng, còn có loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Bá bá!

Trương Tam Nương thuận tay vãn mấy cái kiếm hoa, thân ảnh yểu điệu thướt tha khẽ động, phiên phiên khởi vũ, trường váy màu đỏ, thần kiếm đỏ rực, bàn tay trắng nõn, cổ tay tuyết trắng.

Vũ tư nhẹ nhàng linh động, mỹ lệ mà không mất sắc bén, đây là một hồi thị giác thịnh yến, tâm linh trùng kích.

Nhìn Trương Tam Nương múa kiếm, Diệp Đông Hoàng không khỏi nghĩ tới một người khác —— Công Tôn Đại Nương, kiếm vũ của Công Tôn Đại Nương có thể xưng là nhất tuyệt, kinh diễm tứ phương.

Kiếm vũ của Trương Tam Nương đồng dạng kinh diễm tuyệt luân, nhất vũ động tâm phách, lai như lôi đình thu chấn nộ, bãi như giang hải ngưng thanh quang.

Bá!

Một khúc múa xong, cả người Trương Tam Nương ngửa ra sau, độ cong kinh người kia làm cho Diệp Đông Hoàng đều lo lắng nàng có thể ngã ra sau hay không, lo lắng eo nhỏ mềm mại tinh tế kia của nàng có thể gãy hay không.

Bất quá Diệp Đông Hoàng hiển nhiên là lo lắng dư thừa! "Minh chủ, đẹp mắt không?" Trương Tam Nương đầu ngửa ra sau, đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt tươi cười mỹ diễm tuyệt luân

mang theo nụ cười động lòng người.

Nữ vi duyệt kỷ giả dung, có thể vì Diệp Đông Hoàng mà múa, nàng rất cao hứng. "Vũ mỹ, người càng mỹ!" Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy eo nhỏ tinh tế của mỹ nhân, dùng sức kéo một cái, kiều khu Trương Tam Nương xoay tròn, rơi vào trong lòng Diệp Đông Hoàng, nàng buông trường kiếm, hai tay thuận thế ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng.

Nhìn đôi môi đỏ mọng dụ người của nàng, Diệp Đông Hoàng cúi người hôn một cái, vừa mới xuất quan, thực lực bạo trướng và sự khô khan trong khoảng thời gian bế quan đều làm cho hắn giờ phút này tinh lực vượng thịnh, tràn ngập động lực!

Ôm Trương Tam Nương đi vào tẩm cung, một đêm mưa gió, xuân phong mấy độ.

Bên ngoài.

Bởi vì Diệp Đông Hoàng xuất quan và chuẩn bị chinh phạt các thế lực khác, rất có loại khí thế mưa gió sắp đến tràn đầy lầu.

Vô số thế lực khẩn trương lên, bốn phía quan vọng dò hỏi! ...

Ngày thứ hai.

Kiếm Hùng từ Chú Kiếm Thành chạy tới, đưa tới cho Diệp Đông Hoàng một đám binh khí.

Oanh!

Đột nhiên, một cỗ khí tức cường đại từ biệt viện bên cạnh dâng lên, thân ảnh Đoạn Lãng phóng lên tận trời, đứng ở hư không, cả người tản ra khí thế cường đại. "Bái kiến Sư phụ!" Đoạn Lãng một bước bước ra, đi tới trước người Diệp Đông Hoàng, bái đạo.

Mười năm thời gian, Đoạn Lãng đã lớn, có Diệp Đông Hoàng bồi

dưỡng, hiện giờ đã đạt tới Thiên Cảnh. "Không sai, mười năm thời gian, tu vi đạt tới Thiên Cảnh!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, khá là hài lòng, trừ bỏ hắn bồi dưỡng, thiên phú và sự khắc khổ của Đoạn Lãng cũng là không thể phân khai. "Toàn nhờ Sư phụ tài bồi!" Đoạn Lãng khiêm tốn nói. "Đây là Hỏa Lân Kiếm gia truyền của ngươi, bản thân lệ khí quá nặng, Trẫm dùng máu Hỏa Kỳ Lân giúp ngươi trọng luyện một phen, khiến cho lệ khí đại giảm, uy lực càng mạnh, hiện giờ ngươi đạt tới Thiên Cảnh, cũng có thể triệt để chưởng khống, hôm nay Trẫm liền ban cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra Hỏa Lân Kiếm sau khi trọng luyện đưa cho Đoạn Lãng. "Đa tạ Sư phụ, thuộc hạ định không phụ Sư phụ tài bồi, vì Sư phụ chém gai góc, lên núi đao xuống biển lửa, vạn tử bất từ!" Đoạn Lãng kích động tiếp nhận Hỏa Lân Kiếm, kích động không thôi. "Trẫm không bao lâu nữa sẽ đi Thiên Hạ Hội chinh thảo Hùng Bá, đến lúc đó do ngươi tùy hành!" Diệp Đông Hoàng phân phó, năm đó Hùng Bá giết Đoạn Soái, đây cũng là cơ hội cho Đoạn Lãng báo thù. "Đa tạ Sư phụ!" Đoạn Lãng đại hỉ, mười năm, hắn rốt cục có thể đi tìm Hùng Bá báo thù! ...

Chương 325

Ba ngày sau.

Diệp Đông Hoàng mang theo Trương Tam Nương, Kiếm Hùng cưỡi Hỏa Kỳ Lân cùng Đoạn Lãng đi Thiên Hạ Hội sạn trừ Hùng Bá!

Luyện Xích Tuyết mang theo đại đội nhân mã và Tiễn Ẩn đi tiếp thu Vô Song Thành!

Yến Nam Thiên và Bạch Đồng trực tiếp đi Tứ Phương Thành diệt sát Âu Dương Phi Ưng.

Bắt giặc bắt vua trước, chỉ cần diệt thủ lĩnh, đám tiểu lâu la còn lại đều sẽ nhìn thấy mà hàng.

Diệp Đông Hoàng vừa động, thiên hạ chấn kinh! ...

Thiên Hạ Hội.

Hôm nay Thiên Hạ Hội phá lệ náo nhiệt, nơi nơi giăng đèn kết hoa, hỉ khí dương dương. "Tới sớm không bằng tới đúng lúc, Thiên Hạ Hội còn rất náo nhiệt a!" Diệp Đông Hoàng cưỡi Hỏa Kỳ Lân chở Kiếm Hùng và Trương Tam Nương, bên người đi theo Đoạn Lãng chậm rãi đi tới thượng không Thiên Hạ Hội.

Nguyên Thần chi lực của hắn bao phủ bốn phía, cách tuyệt nội ngoại, không có để cho bất luận kẻ nào phát hiện. "Thoạt nhìn tựa hồ là đang làm hỉ sự gì đó!" Kiếm Hùng ngồi ở trước người Diệp Đông Hoàng, nhìn phía dưới giăng đèn kết hoa, nơi nơi dán đầy chữ Hỷ, sai trắc nói. "Sư phụ, căn cứ tin tức, Hùng Bá nhận một tỳ nữ của Thiên Hạ Hội tên là Khổng Từ làm nghĩa nữ, đem gả cho đại đệ tử của hắn là Tần Sương, hôm nay là ngày chính thức thành thân!" Đoạn Lãng ở một bên giải thích, về tin tức mới nhất của Thiên Hạ Hội hắn tự

nhiên đã tìm hiểu qua. "Tần Sương, Khổng Từ?

Cái này đảo là có ý tứ, chúng ta đi xem náo nhiệt trước!" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng khẽ nhếch, thần thức đảo qua Thiên Hạ Hội, cưỡi Hỏa Kỳ Lân đi tới thượng không tẩm cung tân lang.

Ngưng tụ Nguyên Thần, tấn thăng Hóa Thần Cảnh, linh thức của Diệp Đông Hoàng cũng thuế biến thành thần thức.

Linh hồn hắn bản thân phi thường cường đại, còn chưa tấn thăng Nguyên Thần Cảnh đã có thể miễn cưỡng chống lại Đế Thích Thiên Hóa Thần đỉnh phong, hiện giờ tấn thăng Hóa Thần đỉnh phong, Nguyên Thần đồng dạng phá lệ cường đại.

Cho dù là Đế Thích Thiên cũng xa xa không bằng, huống chi Hùng Bá!

Cho nên, thần thức của hắn không kiêng nể gì cả đảo qua, cũng không có để cho bất luận kẻ nào phát hiện. "Náo nhiệt gì?" Kiếm Hùng nhìn tân phòng phía dưới, giờ phút này tân nương đang ở trong phòng chờ đợi tân lang nhập động phòng, đột nhiên, mâu quang nàng khẽ động, quay đầu nhìn Diệp Đông Hoàng: "Diệp Đại Ca, huynh sẽ không phải nhìn trúng tân nương kia chứ?" Tiếng nói vừa dứt, phía sau Trương Tam Nương cũng không khỏi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng vô ngữ, hắn là loại người đó sao?

Một tỳ nữ của Thiên Hạ Hội, còn là người Bộ Kinh Vân đã bá chiếm qua!

Thật coi hắn là kẻ đói bụng ăn quàng, người nào cũng muốn? "Nghĩ cái gì thế?

Trẫm đối với nàng ta cũng không có hứng thú gì!" Diệp Đông Hoàng vươn tay gõ trán Kiếm Hùng một cái, cười mắng. "Bộ Kinh

Vân!" Lúc này, Đoạn Lãng nhìn thấy một nam nhân đầu mì tôm vọt vào phòng của tân nương Khổng Từ. "Bộ Kinh Vân?" Kiếm Hùng và Trương Tam Nương cũng nhìn thấy Bộ Kinh Vân, trong lòng khẽ động, tựa hồ có chút minh bạch náo nhiệt mà Diệp Đông Hoàng nói là cái gì.

Bộ Kinh Vân là sư đệ của Tần Sương, hiện giờ chạy đến hôn phòng tân nương của sư huynh hắn gặp tân nương, cái này nhưng có ý tứ rồi!

Dưới sự yểm hộ của Nguyên Thần chi lực, bốn người cứ như vậy đại đại liệt liệt ở giữa không trung xem náo nhiệt.

Trong bọn họ, người yếu nhất là Đoạn Lãng đều có tu vi Thiên Cảnh sơ kỳ, chuyện gì phát sinh trong hôn phòng đều có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở, thanh âm càng là rõ ràng lọt vào trong tai! "Đi theo ta!" Bộ Kinh Vân vào cửa, nắm lấy tay Khổng Từ liền đi ra ngoài. "Không được a, Bang chủ đã đem ta gả cho Sương thiếu gia!" Khổng Từ vội vàng cự tuyệt, giữ chặt Bộ Kinh Vân, "Vân thiếu gia, ta đã là thê tử của Sương thiếu gia rồi!" "Không, nàng vẫn là nàng, là nữ nhân duy nhất mà Bộ Kinh Vân ta yêu!" Bộ Kinh Vân không nghe, nhìn Khổng Từ, ánh mắt bức người, nói: "Khổng Từ, nàng biết ta không thể không có nàng!

Vì nàng, ta quyết định buông tha hết thảy, buông tha kế hoạch ta ẩn tàng nhiều năm!" "Kế hoạch gì?" Khổng Từ tò mò nói. "Kế hoạch trừ bỏ Hùng Bá!" Bộ Kinh Vân nói ra mục đích hắn đầu hiệu Thiên Hạ Hội, chính là vì tiếp cận Hùng Bá, vì kế phụ Hoắc Bộ Thiên cả nhà báo thù. "Ta không ngừng hết lần này tới lần khác tự hỏi chính mình, là báo thù quan trọng, hay là nàng tương đối quan trọng?

Đáp án là...

Là nàng a, Khổng Từ!" Bộ Kinh Vân thanh âm kích động, gắt gao

nhìn chằm chằm Khổng Từ: "Ta không thể trơ mắt nhìn nàng đầu nhập vào lòng ngực người khác, trở thành thê tử của người khác!

Ta muốn nàng hoàn hoàn toàn toàn thuộc về một mình ta!" ... "Xem ra Bộ Kinh Vân cũng chỉ có thế, còn Bất Khốc Tử Thần?" Đoạn Lãng xuy cười, vẻ mặt bỉ di, khả năng hắn cùng Bộ Kinh Vân trời sinh phạm xung, nhìn thấy Bộ Kinh Vân liền rất khó chịu. "Thoạt nhìn đảo là một người si tình!" Kiếm Hùng và Trương Tam Nương làm nữ nhân, nhìn thấy lại là một mặt khác. "Đáng tiếc hắn chẳng qua là đơn phương tình nguyện!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói. "Khổng Từ này thoạt nhìn tựa hồ đã cùng hắn có phu thê chi thực, làm sao có thể là đơn phương tình nguyện?

Hiện giờ Bộ Kinh Vân không tiếc phản bội Hùng Bá cũng muốn mang nàng đi, Khổng Từ hẳn là sẽ cùng Bộ Kinh Vân đi mới đúng!" Kiếm Hùng không hiểu, Trương Tam Nương cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Bất quá, rất nhanh các nàng liền phát hiện vấn đề.

Khổng Từ tựa hồ cũng không nguyện ý đi cùng Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân cưỡng ép lôi kéo Khổng Từ rời đi, lại ở bên ngoài đụng phải Nhiếp Phong đang tới ngăn cản.

Khi nhìn thấy ánh mắt Khổng Từ nhìn Nhiếp Phong, làm nữ nhân, Trương Tam Nương và Kiếm Hùng tựa hồ có chút hiểu ra, Khổng Từ này thích cư nhiên là Nhiếp Phong.

Đây là điều các nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới!

Nếu Khổng Từ thích Bộ Kinh Vân hay Tần Sương bất kỳ một ai, các nàng đều sẽ không ngoài ý muốn, nhưng thích Nhiếp Phong liền làm cho người ta giật mình!

Giờ khắc này, Kiếm Hùng và Trương Tam Nương nhìn về phía

Diệp Đông Hoàng, các nàng cảm giác Diệp Đông Hoàng tựa hồ đã sớm biết hết thảy.

Đây mới là náo nhiệt chân chính mà Diệp Đông Hoàng nói! "Ba thứ quan trọng nhất của một nữ nhân, danh phận cho Tần Sương, thân thể cho Bộ Kinh Vân, cuối cùng lại đem trái tim cho Nhiếp Phong, thế nào?

Có phải rất thú vị hay không?" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu với các nàng, cười nói. "Thú vị cái gì, rõ ràng là đáng thương mới đúng!" Kiếm Hùng và Trương Tam Nương trắng mắt liếc Diệp Đông Hoàng một cái, Khổng Từ làm một tỳ nữ căn bản không được lựa chọn, tính cách Bộ Kinh Vân bá đạo, chiếm hữu dục cường, tự nhiên bá chiếm thân thể Khổng Từ.

Hùng Bá để Khổng Từ gả cho Tần Sương, Khổng Từ tự nhiên phản kháng không được, duy nhất có thể làm chủ chính là trái tim của mình, đáng tiếc Nhiếp Phong thoạt nhìn tựa hồ cũng không thích Khổng Từ.

Trong lúc nói chuyện, Bộ Kinh Vân đã cùng Nhiếp Phong đang tới ngăn cản hắn rời đi đánh nhau, hai người tu vi không sai biệt lắm, Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong.

Tuy rằng thoạt nhìn so với Đoạn Lãng kém một chút, nhưng đã rất không tồi!

Rốt cuộc, Đoạn Lãng có Diệp Đông Hoàng bồi dưỡng!

Bất quá hai kẻ đều là nhân vật chính, muốn biến cường là rất nhanh, mỗi một lần chịu khổ sau đó đều sẽ có kỳ ngộ khiến cho biến cường. "A ~" "Khổng Từ!" Đột nhiên, một tiếng gào to tê tâm liệt phế vang lên, chỉ thấy Khổng Từ vì Nhiếp Phong đỡ một chưởng, bị Bộ Kinh Vân một chưởng đánh bay.

Lúc này, Tần Sương mặt đầy tươi cười chuẩn bị tới nhập động phòng nhìn thấy Khổng Từ bị một chưởng kích bay, tươi cười trên mặt tức thì đọng lại!

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy? "Khổng Từ!" Tần Sương tiếp được Khổng Từ bị đánh bay, vừa kinh vừa giận, không thể tưởng được hỉ sự đang tốt đẹp lại biến thành như vậy, nhưng mà không đợi hắn phản ứng, Bộ Kinh Vân đã vọt lại đây một chưởng đẩy ra hắn - cái ông chồng chính bài này, đem Khổng Từ ôm vào trong lòng. "Khổng Từ, nàng không thể chết a!

Nàng không thể chết!" Bộ Kinh Vân gắt gao ôm Khổng Từ, thanh âm bi thương, thấy một đám tiểu đồng bọn đều kinh ngây người!

Tần Sương vừa tức vừa giận, lão bà chính mình sắp bị người đánh chết, hiện giờ còn bị người khác ôm vào trong lòng, mà hắn lại bị đẩy ra! "Vân thiếu gia, chàng không cần lại uổng phí khí lực, ta nợ chàng quá nhiều quá nhiều!" Thanh âm suy yếu của Khổng Từ vang lên, chậm rãi mở miệng. ... "Nàng đã là người của ta, nàng đã là người của ta, ta không cho nàng chết!

Ta không cho nàng chết!" Bộ Kinh Vân gào to, Tần Sương nghe vậy sắc mặt tức thì thay đổi, cảm giác trên đầu là một thảo nguyên xanh biếc mênh mông.

Hắn rốt cuộc nhịn không được nữa, nhìn Bộ Kinh Vân, giận dữ hét: "Bộ Kinh Vân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Sương thiếu gia, xin lỗi!" Khổng Từ nghe tiếng, đôi mắt đẹp nhìn về phía Tần Sương, người vô tội nhất chính là hắn.

Hôn sự thành tang sự, trên đầu còn đội một cái nón xanh nguyên lượng, làm cho người ta không nỡ nhìn thẳng. "Nàng không cần nói nữa, không cần nói nữa!" Tần Sương khó có thể tiếp nhận, hắn đã đoán được Khổng Từ muốn nói cái gì! "Ta từ nhỏ làm tỳ, sau khi lớn

lên hôn sự nhưng thân bất do kỷ!" Khổng Từ nói. "Thân bất do kỷ?

Nàng đã không yêu ta, vì cái gì muốn gả cho ta?" Tần Sương nộ hống, nguyên bản hôm nay hẳn là ngày hắn hạnh phúc nhất, nhưng không nghĩ tới lại là ngày ác mộng của hắn. "Bởi vì hiện tại ta rốt cục có thể lựa chọn con đường chính mình muốn đi, ta rốt cục có thể vì nam nhân mình chân chính yêu thích mà chết!" Tiếng nói vừa dứt, không khí một mảnh tử tịch.

Nàng một chưởng này là đỡ cho Nhiếp Phong, cho nên nam nhân nàng thích không phải là Nhiếp Phong sao?

Chương 326

Bộ Kinh Vân ánh mắt thốt nhiên ngước lên, làm cho Nhiếp Phong rất là xấu hổ, không biết làm sao.

Khổng Từ nhìn Nhiếp Phong đang luống cuống, vươn bàn tay nhỏ trắng nõn, chờ mong nói: "Phong, nắm tay ta!

Ta chỉ hy vọng lúc ta chết, chàng có thể ở bên cạnh ta!" Nhiếp Phong vẻ mặt bất đắc dĩ, không nghĩ tới sự tình cư nhiên biến thành như vậy, này đều là chuyện gì a!

Nhưng nhìn Khổng Từ sắp sửa rời đi, hắn cũng không đành lòng đối phương ôm hận mà chết, trù trừ tiến lên. "Đừng qua đây!" Nhưng mà hắn vừa động, tiếng Bộ Kinh Vân nộ hống vang lên, Nhiếp Phong bước chân một trận, bất quá nhìn ánh mắt chờ mong của Khổng Từ, lại tiến lên một bước. "Ngươi đừng qua đây a!!!" Bộ Kinh Vân tê thanh đại hống, khiến cho Nhiếp Phong không tiện tiến lên.

Lúc này, Khổng Từ rốt cuộc kiên trì không được, hồn quy thiên ngoại. ... "Thật là quá phận, Bộ Kinh Vân hại chết Khổng Từ, còn ngáng trở ngay cả nguyện vọng cuối cùng của Khổng Từ cũng không cho thực hiện, để nàng ôm hận mà chết!" "Chính là, không chiếm được trái tim nữ nhân, chỉ biết cưỡng ép chiếm hữu đối phương!" Kiếm Hùng và Trương Tam Nương phẫn nộ không thôi, uổng cho các nàng lúc đầu còn cảm thấy Bộ Kinh Vân si tình, không ngờ lại là loại người này, giờ phút này hận đến nghiến răng nghiến lợi, thật muốn ra tay hung hăng giáo huấn hắn một trận. "Thật là cẩu huyết a!" Diệp Đông Hoàng cảm khái, kịch hay xem xong rồi, hắn cũng không hề ẩn tàng.

Tản ra Nguyên Thần chi lực, thân ảnh bọn họ xuất hiện tại thiên

không, hung uy khủng bố của Hỏa Kỳ Lân tịch quyển thiên địa, khí diễm ngập trời, một cái chấn kinh tất cả võ giả Thiên Hạ Hội. "A!" "Đó là...

Hỏa Kỳ Lân!" "Là Kiếm Hoàng!" "Không xong, Kiếm Hoàng giết tới!" ...

Nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân, vô số võ giả Thiên Hạ Hội và tân khách tới hạ hỉ tức thì hoảng loạn lên, thương hoàng bôn tẩu.

Diệp Đông Hoàng tẫn quản trầm tịch mười năm, nhưng uy danh y nguyên không giảm năm đó!

Đặc biệt là còn có Hỏa Kỳ Lân - hung thú như vậy! "Nhiếp Phong!" Đoạn Lãng đi tới trước người Nhiếp Phong, vui vẻ kêu lên.

Hai người bọn họ lúc nhỏ chính là bạn tốt, chỉ là mười năm chưa gặp. "Ngươi...

Ngươi là Đoạn Lãng?" Nhiếp Phong đánh giá Đoạn Lãng, có chút không xác định nói.

Mười năm không thấy, người đều đã trưởng thành, biến hóa cũng rất lớn! "Không sai, năm đó cha ta và cha ngươi tại Lăng Vân Quật được Sư phụ Kiếm Hoàng cứu, đầu hiệu Sư phụ, sau đó bọn họ đến Thiên Hạ Hội cứu chúng ta!

Bởi vì ta ở khu vực tạp dịch đệ tử, cho nên được cứu ra dễ dàng, mà cha ngươi gặp phải Hùng Bá bị giết, cha ta bởi vì không yên lòng, đi tới tiếp ứng các ngươi đồng dạng bị giết, ta một đường đào vong tới Long Quân Minh, được Sư phụ thu làm đệ tử!" Đoạn Lãng nhìn Nhiếp Phong, giải thích cho hắn một phen, nói đến Hùng Bá thì trong mắt sát ý tung hoành, nói: "Nhiếp Phong, hôm nay chính là tử kỳ của Hùng Bá, cũng là lúc vì phụ thân chúng ta báo thù!" "Ngươi nói cha ta năm đó không có chết, ngược lại là bởi vì đến Thiên Hạ Hội cứu ta bị

Sư phụ... bị Hùng Bá giết?" Nhiếp Phong rất là kinh ngạc, rốt cuộc năm đó hắn tận mắt nhìn thấy cha hắn bị Hỏa Kỳ Lân bắt vào Lăng Vân Quật. "Không sai!

Năm đó, Hùng Bá vì đoạt lấy Tuyết Ẩm Đao của nhà ngươi, bắt nương ngươi uy hiếp cha ngươi cùng hắn tại Nhạc Sơn Đại Phật quyết đấu, lúc này mới có một màn cha ngươi bị Hỏa Kỳ Lân bắt!" Đoạn Lãng bổ sung, những cái này là sau này hắn mới biết được. "Thảo nào năm đó nương ta đột nhiên mất tích, cha ta lại mang theo Tuyết Ẩm Đao cùng ta đến Nhạc Sơn Đại Phật, mà Hùng Bá lại vừa vặn tại Lăng Vân Quật cứu chúng ta!" Nhiếp Phong nghĩ đến chuyện năm đó, tức thì bừng tỉnh, tất cả nghi hoặc trong lòng trước đó đều giải quyết dễ dàng!

Bởi vì lúc ấy hắn và Đoạn Lãng ở một bên khác của Đại Phật, cũng không nhìn thấy Nhan Doanh, cũng không nhìn thấy Nhiếp Nhân Vương cùng Hùng Bá chiến đấu, cuối cùng chỉ nhìn thấy một màn Nhiếp Nhân Vương bị Hỏa Kỳ Lân bắt đi.

Cho nên, hắn cũng không biết chân tướng năm đó! "Kiếm Hoàng đại giá quang lâm Thiên Hạ Hội, thật sự là có thất viễn nghênh!" Lúc này, một đạo thanh âm hùng hồn bá khí vang lên, Hùng Bá đi tới đối diện Diệp Đông Hoàng, nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt ngưng trọng.

Thời cách mười năm, Tam Phân Quy Nguyên Khí của hắn càng thêm hoàn thiện, tu vi tăng lên tới Thiên Cảnh đỉnh phong, thực lực bạo trướng, hắn vốn tưởng rằng có thể đối phó Diệp Đông Hoàng.

Hiện giờ ở cự ly gần nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, hắn mới phát hiện Diệp Đông Hoàng y nguyên như quá khứ, liếc mắt một cái nhìn lại, hạo hãn vô ngân, thâm bất khả trắc. "Hùng Bá, năm đó Bích Ba Hồ nhất dịch, có Vô Danh cứu ngươi, hôm nay không biết còn có thể có người tới cứu ngươi hay không?" Diệp Đông Hoàng chậm rãi rút ra

Đông Hoàng Kiếm treo trên lưng Hỏa Kỳ Lân, Đông Hoàng Kiếm sau khi thôn phệ tinh hoa của Tuyết Ẩm Đao, Hiên Viên Kiếm trở nên càng thêm cường đại, có thể nói là đương thế đệ nhất thần binh.

Vốn dĩ giết Hùng Bá, hắn một quyền là đủ!

Hiện giờ rút kiếm, chẳng qua là vì để Đông Hoàng Kiếm uống máu mà thôi!

Kiếm không uống máu, há có thể gọi là kiếm! "Sư phụ!" Thân ảnh Tần Sương nhảy lên một cái, rơi vào nóc nhà, hiện giờ Hùng Bá không có xin lỗi hắn, hắn vẫn là rất trung thành.

Bá bá!

Theo sát sau, Thiên Trì Thập Nhị Sát - sát thủ đắc lực nhất dưới trướng Hùng Bá xuất hiện ở bốn phía, vô số đệ tử Thiên Hạ Hội giới nghiêm. "Còn có nhiều kẻ không sợ chết như vậy?" Diệp Đông Hoàng trong tay Đông Hoàng Kiếm từng tấc rút ra, mỗi rút ra một tấc, kiếm khí liền cường thịnh một phần, kiếm khí cường đại tịch quyển thiên địa, xông thẳng lên trời.

Hắn cuối cùng liếc mắt nhìn Tần Sương, nhìn Hùng Bá, nói: "Không thể tưởng được ngươi lợi dụng Khổng Từ ly gián Bộ Kinh Vân mấy huynh đệ bọn họ, hiện giờ còn có người ngốc nghếch giúp ngươi!" "Hùng Bá, là ngươi hại chết Khổng Từ, hại chết cả nhà kế phụ ta, hôm nay ta liền phải vì bọn họ báo thù!" Bộ Kinh Vân đang ôm thi thể Khổng Từ thống khổ kêu rên nghe vậy, phảng phất tìm được cửa thuyên chuyển thông tin, tức thì như con sư tử phát nộ, vọt về phía Hùng Bá. "Bài Vân Chưởng!" Bộ Kinh Vân hàm hận đánh ra một chưởng, hắn sẽ không thừa nhận là hắn đánh chết Khổng Từ, hết thảy đều là lỗi của Hùng Bá, là Hùng Bá thiết kế. "Liền biết ngươi là cái đồ sói con nuôi không quen!" Hùng Bá cười lạnh, Bộ Kinh Vân sớm có phản tâm hắn đã nhìn ra, hơn nữa hắn giết Nhiếp Nhân

Vương, Nhiếp Phong sớm muộn gì sẽ biết, cho nên hắn lợi dụng Khổng Từ chuẩn bị ly gián trừ bỏ mấy người Phong Vân.

Muốn dẹp loạn bên ngoài, trước tiên phải an định bên trong, hắn vốn định giải quyết xong đám người Bộ Kinh Vân rồi mới đối phó Diệp Đông Hoàng.

Chỉ là không ngờ Diệp Đông Hoàng lại giết tới nhanh như vậy! "Thiên Sương Quyền!" Tần Sương tung một quyền, ngăn cản Bộ Kinh Vân.

Lão bà của mình bị Bộ Kinh Vân cướp mất rồi còn bị đánh chết, trong lòng hắn cũng nghẹn một bụng lửa.

Giờ khắc này, hai người vì một nữ nhân mà cừu hận chồng chất kích chiến cùng một chỗ, nan giải nan phân! "Thiên Trì Thập Nhị Sát cứ giao cho các nàng luyện tay một chút đi!" Không quản Bộ Kinh Vân, Diệp Đông Hoàng liếc nhìn mười hai tên sát thủ sau lưng Hùng Bá, nhàn nhạt nói với Kiếm Hùng và Trương Tam Nương. "Cuồng vọng!" Thiên Trì Thập Nhị Sát đại nộ, cư nhiên dám coi thường bọn hắn như thế, thật cho là bọn hắn dễ bắt nạt sao.

Thiên Trì Thập Nhị Sát võ công không yếu, cường giả Thiên Cảnh cũng có mấy người, còn lại đều là tu vi Huyền Vũ Cảnh đỉnh phong, là sát thủ đoàn mạnh nhất dưới trướng Hùng Bá. "Giết!" Không nói nhảm, Kiếm Hùng và Trương Tam Nương rút kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp giết tới. "Đồng Tâm Chân Kinh!" Thủ lĩnh Thiên Trì Thập Nhị Sát là Đồng Hoàng, mạo tựa hài đồng, tuyệt học "Đồng Tâm Chân Kinh", dùng hư vọng huyễn tưởng mê hoặc đối thủ, lâm trận biên dệt cho bọn hắn những giấc mộng khác nhau —— ác mộng. "Nhất Kiếm Cách Thế!" Lăng Sương Kiếm trong tay Kiếm Hùng kiếm khí lăng tiêu, hộ vệ nàng không chịu mê hoặc, kiếm khí ngưng luyện thành một đường tuyến, một kiếm chém ra!

Xuy lạp!

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, Đồng Hoàng bị một kiếm chém thành hai nửa, máu vẩy trời cao!

Nhất Kiếm Cách Thế vốn là cấm kỵ tuyệt chiêu, uy lực cường hoành khủng bố, sau khi bị Diệp Đông Hoàng sửa đổi, tiêu trừ tai hoạ ngầm, uy lực càng mạnh hơn. "Lão đại!" Thiên Trì Thập Nhị Sát kinh hô, không nghĩ tới Đồng Hoàng cư nhiên bị một kiếm miểu sát, mười một người còn lại lập tức đỏ mắt, giận không kềm được. "Cùng tiến lên, cẩn thận Lăng Sương Kiếm trong tay ả!" Thiết Trửu Tiên tay cầm một thanh thiết trửu, tính cách cương liệt, có ma tâm gặp thần giết thần!

Thực Vi Tiên, hiếu chiến tranh tàn nhẫn, lấy ăn làm đầu, thân phụ kỳ công "Chiến Thiên Hóa Khí", có thể đem đồ ăn hóa thành vô cùng chiến ý, kình đạo bành trướng!

Chỉ Tham Hoa, ngoại hình kỳ lạ, thân thể so với người thường dẹp hơn, nội gia tu vi tinh thâm, có thể ngự giấy giết địch, Càn Khôn Kiếm Giấy là sát chiêu lợi hại nhất.

Cẩu Vương, yêu chó như mạng, có dị năng giao tiếp với chó, toàn thân thịt thừa mọc ngang, tu luyện "Hống Thần Sách", uy lực không thể tưởng tượng nổi, chó cưng tên là Hao Thiên.

Quỷ Ảnh, lão giả lớn tuổi nhất trong Thập Nhị Sát, thâm đắc tạo nghệ cao nhất của nhẫn thuật Đông Doanh —— Quỷ Ảnh Đại Pháp, có thể giết địch trong bóng tối, xuất quỷ nhập thần.

Hí Bảo, từ trước đến nay không lấy bộ mặt thật gặp người, nội tâm tình cảm toàn dựa vào mặt nạ biểu đạt, tự sáng tạo "Tình Huyễn Tứ Quyết" khiến địch nhân phòng không thắng phòng.

Phu Xướng, trượng phu của Phụ Tùy, cùng thê tử ân ái nhiều năm,

không giảm ôn nhu, thiện dụng một chiếc Trường Sinh Quải, quỷ dị khó lường, khinh công đã luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Phụ Tùy, cùng trượng phu tâm ý tương thông, võ công cùng xuất một phái, trợ giúp Phu Xướng trên trận giết địch, làm ít công to.

Thủ Vũ, là bào huynh của Túc Đạo, hai người trẻ tuổi nhất trong Thập Nhị Sát, tà công ngoại gia Tê Cốt Trảo, cũng đã đắm chìm mấy chục năm.

Túc Đạo, tuyệt kỹ là Tàn Tật Thối, hung tàn bạo ngược, một khi phối hợp với Tê Cốt Trảo của Thủ Vũ thi triển, càng lộ vẻ ngoan độc!

Môi Bà, miệng nam mô bụng bồ dao găm, âm hiểm độc lạt, trời nóng phe phẩy quạt lớn, hắt tới chinh chiến, biết dùng độc, độc danh Ám Tam Trọc.

Mười một người nhao nhao thi triển tuyệt chiêu của mình, giết hướng Kiếm Hùng và Trương Tam Nương!

Nhất thời, chân khí tung hoành, đại chiêu bay múa, đao quang kiếm ảnh, khuấy động càn khôn. "Khuynh Thành Chi Luyến!" Trương Tam Nương tay cầm Lưu Vân Phi Nguyệt mà Diệp Đông Hoàng chế tạo riêng cho nàng, một bộ váy đỏ, y phục phiêu phiêu, chân đạp Nguyệt Vũ Bình Tung Ngoa, thân tư nhẹ nhàng, linh động mau lẹ, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng mà dưới vẻ ngoài mỹ lệ, ẩn tàng chính là sát cơ cực hạn.

Xuy xuy!

Máu tươi bắn tung toé, Môi Bà, Cẩu Vương cùng chó Hao Thiên của hắn bị một kiếm chém thành hai nửa! "Thật mạnh!" Nhiếp Phong đang ôn chuyện cùng Đoạn Lãng ngẩng đầu lên, kinh ngạc Hùng Bá dưới trướng còn có sát thủ lợi hại như thế, đồng thời càng kinh thán thực lực của Kiếm Hùng và Trương Tam Nương.

Hai người tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong, tu luyện Vạn Đạo Kinh, có Phượng Huyết, Kỳ Lân Huyết, Huyết Bồ Đề các loại bảo vật phụ trợ tu luyện, tay cầm thần kiếm, còn có Diệp Đông Hoàng ngày đêm chỉ điểm, thực lực tự nhiên không cần nói nhiều. "Nhiếp Phong, năm đó phụ thân chúng ta đều từng hiệu lực dưới trướng sư phụ, chỉ là còn chưa kịp bộc lộ tài năng, liền bởi vì đến Thiên Hạ Hội cứu chúng ta mà bị Hùng Bá giết chết, ngươi cũng tới đi, hiệu trung sư phụ ta là lựa chọn tốt nhất của ngươi!" Đoạn Lãng rút ra Hỏa Lân Kiếm, triển lộ tu vi Thiên Cảnh, nhìn Nhiếp Phong: "Sư phụ ra tay hào phóng, hung khâm khí phách, càng không phải tiểu nhân như Hùng Bá có thể so sánh.

Chương 327

Hắn truyền cho các ngươi Phong Thần Thối, Bài Vân Chưởng, Thiên Sương Quyền đều giữ lại một tay, Tam Phân Quy Nguyên Khí lợi hại nhất càng sẽ không truyền cho các ngươi!" "Hôm nay chúng ta cùng một chỗ giết Hùng Bá, vì phụ thân chúng ta báo thù!" Nói xong, Đoạn Lãng nhảy lên một cái, con ngươi mang theo sát ý mãnh liệt nhìn chằm chằm Hùng Bá: "Hùng Bá, chịu chết!" "Nhất Kiếm Cách Thế!" Kiếm khí nóng rực của Hỏa Lân Kiếm ngưng luyện thành tuyến, kiếm khí cực hạn chém về phía Hùng Bá, thiết kim đoạn ngọc, tiệt giang đoạn lưu.

Nhất Kiếm Cách Thế uy lực rất mạnh, rất bá đạo, người luyện kiếm dưới trướng Diệp Đông Hoàng cơ bản đều tu luyện môn võ công này.

Trừ Nhất Kiếm Cách Thế, Thiên Ngoại Phi Tiên bản thăng cấp của Diệp Đông Hoàng cũng là kiếm pháp mà đám kiếm khách yêu thích nhất! "Bằng ngươi cũng muốn báo thù?" Hùng Bá cười lạnh, Tam Phân Quy Nguyên Khí ngưng tụ, một chưởng đánh bay Đoạn Lãng. "Đoạn Lãng!" Nhiếp Phong kinh hô, nhảy lên một cái, tiếp được Đoạn Lãng, nhìn về phía Hùng Bá: "Hùng Bá, năm đó có phải ngươi đã giết nương ta và phụ thân ta?" Tuy rằng trong lòng hắn ẩn ẩn tin tưởng Đoạn Lãng, nhưng vẫn muốn nghe Hùng Bá nói thế nào. "Ta không có giết nương ngươi!" Hùng Bá thản nhiên nói. "Hùng Bá, sự tình đến nước này, ngươi còn muốn giảo biện?" Đoạn Lãng trường kiếm chỉ một cái, khóe miệng rướm máu, nộ thị Hùng Bá. "Bản tọa dám làm dám chịu, không giết chính là không giết, bây giờ cũng không cần giấu diếm!" Hùng Bá nhìn về phía Nhiếp Phong, cười nói: "Nhiếp Phong, nương ngươi năm đó là tự mình xấu hổ nhảy sông tự sát, cũng

không liên quan đến vi sư, kỳ thật vi sư đối với nương ngươi vẫn là rất ưa thích, nửa đêm mộng hồi, tư vị kia đến nay vẫn khó mà quên được!" "Hùng Bá, ta giết ngươi!" Nhiếp Phong lập tức đỏ mắt, nộ phát trùng quan, một chiêu Phong Thần Thối quét về phía Hùng Bá! "Hôm nay để vi sư dạy lại ngươi một chiêu cuối cùng!" Hùng Bá đồng dạng thi triển Phong Thần Thối, một cước đánh bại Nhiếp Phong.

Tùy tay một quyền một cước đánh bại Đoạn Lãng và Nhiếp Phong, nhưng trên mặt hắn tịnh không có bất kỳ tiếu ý nào, lúc này cái gì mà Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, hắn căn bản không để vào mắt.

Hắn hiện tại chỉ có một kẻ địch, đó chính là Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng thực lực thế nào hắn nhìn không thấu, nhưng thực lực của Kiếm Hùng và Trương Tam Nương đã để hắn cảm thấy uy hiếp, rất là kiêng kị!

Giờ khắc này, Thiên Trì Thập Nhị Sát dưới tay hắn đã sắp bị giết sạch rồi! "Nên kết thúc!" Diệp Đông Hoàng rút ra Đông Hoàng Kiếm, hắn bản thân cũng không trông cậy vào bọn Đoạn Lãng có thể giết Hùng Bá, chỉ là cho hắn một cơ hội xuất thủ lịch luyện mà thôi. "Tam Nguyên Quy Nhất!" Hùng Bá sớm đã chờ đợi đã lâu, thấy Diệp Đông Hoàng chuẩn bị xuất thủ, liền thi triển tuyệt chiêu sớm đã chuẩn bị, đây là chiêu lợi hại nhất trong Tam Phân Quy Nguyên Khí của hắn.

Kỳ thật bây giờ còn chưa hoàn thiện, nhưng vì đối phó Diệp Đông Hoàng, hắn cũng không lo được nhiều như vậy!

Một quả cầu nước khổng lồ ẩn chứa sức mạnh quy nhất của tam tuyệt Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối ngưng tụ, lấy tốc độ cực nhanh nghiền ép về phía Diệp Đông Hoàng.

Khí tức khủng bố kia giảo nát đầy trời phong vân, cuồn cuộn mà động, khiến bọn người Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Tần Sương kinh

tâm táng đảm.

Giờ khắc này Tần Sương đang đối chiến cùng Bộ Kinh Vân trong mắt cũng mang theo bi ai.

Vừa rồi lời của Hùng Bá hắn cũng nghe được, hơn nữa Hùng Bá truyền thụ Nhiếp Phong Phong Thần Thối rõ ràng giữ lại một tay, vậy thì Thiên Sương Quyền của hắn hiển nhiên cũng sẽ không ngoại lệ!

Hùng Bá từ trước tới giờ chưa từng tin tưởng bọn hắn! "Nhất Kiếm Cách Thế!" Diệp Đông Hoàng tùy tay một kiếm, kiếm khí cực hạn trong nháy mắt bổ ra quả cầu nước Tam Nguyên Quy Nhất, rồi sau đó uy lực không giảm, chém về phía Hùng Bá! "Không..." Hùng Bá gầm thét, mục ti dục liệt, một cỗ khí lạnh chạy dọc từ sống lưng lên đỉnh đầu, hắn làm sao cũng không nghĩ tới một chiêu lợi hại nhất của mình tại dưới tay Diệp Đông Hoàng lại giống như đồ chơi, trong nháy mắt liền phá!

Nhìn xem kiếm khí cực hạn kia, hắn muốn tránh né, nhưng tốc độ thân thể theo không kịp, hắn tránh không khỏi, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn xem kiếm khí rơi xuống, chờ đợi bị xé rách.

Xuy lạp.

Hùng Bá một phân thành hai, máu tươi bắn ra.

Ầm ầm.

Cung điện nơi Tần Sương ở ầm vang nứt ra, bị chém thành hai nửa, hiển nhiên do dư âm kiếm khí vừa rồi gây ra.

Ực!

Đám người yết hầu nhúc nhích, nuốt nước miếng một cái, nhìn xem vết nứt xúc mục kinh tâm kia, trợn mắt hốc mồm, chấn hám không tên.

Hùng Bá bị Diệp Đông Hoàng một kiếm chém giết, Thiên Trì Thập Nhị Sát cũng bị Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương nhanh chóng chém giết, Thiên Hạ Hội một mảnh tử tịch, tất cả võ giả tràn ngập hoảng sợ và bất an. "Từ nay về sau Thiên Hạ Hội dung nhập Long Quân Minh, đổi tên Hàn Ngọc Đường, Trương Tam Nương làm Đường chủ, có ý kiến gì đứng ra?" Diệp Đông Hoàng xách theo Đông Hoàng Kiếm, ngồi trên lưng Hỏa Kỳ Lân, uyển như một tôn cái thế Thiên Thần, quan sát thiên hạ, thanh âm đạm mạc vang vọng tứ phương, quanh quẩn trong tai tất cả mọi người. "Bái kiến Minh chủ!" Sau một hồi yên tĩnh, vô số người trước sau quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hô to.

Đối với bọn hắn mà nói, hiệu trung ai mà không phải là hiệu trung, Hùng Bá đều đã chết, ai dám đứng ra phản đối? "Các ngươi thì sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Bộ Kinh Vân và Tần Sương, hai người cảm thụ ánh mắt Diệp Đông Hoàng, tâm thần run rẩy, phảng phất một ngọn núi lớn áp tới, để bọn hắn thở không nổi.

Bất quá hai người đều không nói gì, Tần Sương tuy rằng biết Hùng Bá không phải thật tâm đối với hắn, nhưng hắn cũng không thể khi Hùng Bá vừa chết liền hiệu trung Diệp Đông Hoàng.

Mà Bộ Kinh Vân giờ khắc này đại thù đã báo, đầy trong đầu đều là Khổng Từ, cũng không muốn hiệu trung Diệp Đông Hoàng. "Nhiếp Phong bái kiến Minh chủ!" Lúc này, Nhiếp Phong vội vàng tiến lên bái kiến, hắn không muốn nhìn thấy Tần Sương và Bộ Kinh Vân bị Diệp Đông Hoàng giết chết. "Ngươi muốn cầu tình cho bọn hắn?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Nhiếp Phong, không đợi hắn mở miệng, trực tiếp nói toạc ra mục đích của hắn. "Minh chủ thánh minh, cầu Minh chủ tha cho bọn hắn một mạng, Sương sư huynh và Vân sư huynh cũng sẽ cảm kích Minh chủ, ngày khác chưa hẳn sẽ không hiệu trung Minh chủ!" Nhiếp Phong tâm thần rùng mình, cảm thấy áp lực

cực lớn, nhưng vẫn kiên trì nói ra. "Ngươi nếu là có thể cứu sống Khổng Từ, từ nay về sau cái mạng này của ta chính là của ngươi!" Bộ Kinh Vân giờ khắc này đầy trong đầu đều là Khổng Từ, trực tiếp nói. "Vân sư huynh, Khổng Từ đã đi rồi, làm sao có thể cứu sống..." Nhiếp Phong không nghĩ tới Bộ Kinh Vân cư nhiên đưa ra điều kiện như vậy, nếu là chọc giận Diệp Đông Hoàng, thì chết chắc! "Ngươi nói bậy!

Khổng Từ không có chết!

Khổng Từ sẽ không chết!" Bộ Kinh Vân trực tiếp cắt ngang lời Nhiếp Phong, cả người giống như con mèo bị giẫm đuôi, gầm thét liên liên. "Đây chính là đệ tử đắc ý từng một thời của Hùng Bá, Đường chủ Phi Vân Đường Thiên Hạ Hội sao, chính là đức hạnh này!" "Nhìn bộ dáng quỷ quái kia của hắn, khẳng định bị Minh chủ chém thành hai nửa!" "Vì một cái tỳ nữ mà thành ra thế này, còn muốn người chết phục sinh, quả thực là si nhân thuyết mộng!" "Cái gì mà Bất Khốc Tử Thần!" Thiên Hạ Hội vô số võ giả quỳ phục tại đất, âm thầm chú ý tình huống phía trên, nhìn thấy Bộ Kinh Vân cư nhiên muốn để Diệp Đông Hoàng phục sinh Khổng Từ, trong lòng cười lạnh liên hồi.

Bộ Kinh Vân tại Thiên Hạ Hội không được lòng người, rất nhiều người đều hận đến nghiến răng, chỉ là ngại võ công thân phận của Bộ Kinh Vân nên không thể làm gì.

Hiện tại nhìn thấy đối phương tựa hồ sắp gặp xui xẻo, trong lòng lập tức cảm thấy đại sảng! "Trẫm có thể giúp ngươi cứu sống Khổng Từ, nhớ kỹ lời ngươi nói, còn nữa, Trẫm cũng không cần phế vật!" Nhìn xem Bộ Kinh Vân, Diệp Đông Hoàng nói ra một câu để đám người kinh điệu tròng mắt.

Thiên Hạ Hội tất cả võ giả bao quát Nhiếp Phong, Tần Sương đều

không tin tưởng Diệp Đông Hoàng có thể khởi tử hồi sinh.

Tại tràng cũng chỉ có Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương tin tưởng.

Lạc Tiên từ chỗ Đế Thích Thiên học được bộ phận Thánh Tâm Quyết cũng miễn cưỡng có thể làm được khởi tử hồi sinh, Diệp Đông Hoàng đạt được bộ phận Thánh Tâm Quyết kia từ Lạc Tiên, lại thôi diễn hoàn thiện, thuật khởi tử hồi sinh so với Đế Thích Thiên chỉ mạnh không yếu!

Đương nhiên, cái khởi tử hồi sinh này chỉ là ở trong thế giới Phong Vân hữu dụng, trở lại chủ thế giới thì không được! "Thật?

Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi cứu sống Khổng Từ, ta Bộ Kinh Vân nói lời giữ lời, nhất định sẽ không để ngươi thất vọng!" Bộ Kinh Vân vui mừng quá đỗi, hân hoan khôn xiết, giờ khắc này chỉ cần có thể cứu sống Khổng Từ, bảo hắn làm cái gì cũng có thể!

Diệp Đông Hoàng hai chân dùng lực kẹp một cái, Hỏa Kỳ Lân cất bước từ trong hư không đi xuống, đi tới trước người Khổng Từ.

Bộ Kinh Vân, Tần Sương, Nhiếp Phong, Đoạn Lãng các loại người đều hiếu kỳ vây quanh.

Chung quanh vô số võ giả đồng dạng trừng lớn mắt, hiếu kỳ không thôi, bọn hắn đa số không tin, nhưng lại cảm giác Diệp Đông Hoàng sẽ không bắn tên không đích.

Nếu là cứu không sống, Diệp Đông Hoàng liền thành trò cười!

Diệp Đông Hoàng khẳng định sẽ không ngốc như vậy, đã dám nói, khẳng định nắm chắc!

Nhìn xem Khổng Từ, Diệp Đông Hoàng thi triển Thánh Tâm Quyết đã dung nhập Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, một đạo ánh sáng xanh lục oánh oánh tràn ngập sinh cơ bao phủ thân thể Khổng Từ.

Lục quang này tràn ngập vô hạn sinh cơ, hít một hơi liền để người thần thanh khí sảng, tinh thần gấp trăm lần, Bộ Kinh Vân con mắt trừng lớn, nín thở, giờ khắc này thấy được hi vọng cực lớn.

Hắn muốn tiến lên, lại sợ quấy rầy Đông Hoàng thi cứu hại Khổng Từ, đành phải ráng nhịn xuống kích động trong lòng, không nhúc nhích.

Giờ khắc này, vạn chúng chú mục!

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều trừng lớn mắt, tràn ngập hiếu kỳ!

Giờ khắc này, là kỳ tích tái hiện, hay là thần thoại phá diệt? "Ưm ~" Đột nhiên, một tiếng rên rỉ thấp không thể nghe thấy tại quảng trường yên tĩnh vang lên, trái tim của tất cả mọi người phảng phất đều theo tiếng rên rỉ yếu ớt như muỗi kêu này mà run rẩy, toàn thân kích động đến run rẩy.

Thật sự cứu sống!

Kỳ tích xuất hiện!

Thần thoại đang tiếp diễn! "Đây là nơi nào?" Khổng Từ lông mi thật dài run lên, mở mắt, mê mang nhìn qua bầu trời! "Khổng Từ!" "Nàng không có việc gì thật sự là quá tốt!" Bộ Kinh Vân xông lên trước, một phen đem Khổng Từ ôm vào trong ngực, kích động không thôi! "Vân thiếu gia, ngài cũng đã chết rồi sao?" Khổng Từ hỏi. "Không, chúng ta đều không chết, Kiếm...

Minh chủ đem nàng cứu sống!" Bộ Kinh Vân hân hoan khôn xiết, đối với Diệp Đông Hoàng tràn ngập cảm kích, ngay cả xưng hô cũng đổi.

Giờ khắc này, thiên địa một mảnh tử tịch, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng dễ dàng như vậy liền đem một người chết cấp cứu sống!

"Minh chủ!" "Minh chủ!" "Minh chủ!" Tất cả võ giả vang lên tiếng hô to rung trời dậy đất, từng cái sắc mặt đỏ lên, thanh âm khàn khàn, nhìn về ánh mắt của Diệp Đông Hoàng tràn ngập kính sợ, cuồng nhiệt.

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng dĩ nhiên phong thần!

Chương 328

Nhiếp Phong, Tần Sương các loại người nhìn về phía Diệp Đông Hoàng ánh mắt cũng triệt để thay đổi.

Trở bàn tay ở giữa, khởi tử hồi sinh, khủng bố như vậy!

Diệp Đông Hoàng chi danh, tất sẽ lần nữa vang vọng thiên hạ!

Tiếp xuống sự tình liền đơn giản, Thiên Hạ Hội hóa thành Hàn Ngọc Đường.

Thần Phong Đường nguyên bản không đổi, đổi thành Thần Phong Đà, Nhiếp Phong làm Đà chủ; Phi Vân Đường đổi thành Phi Vân Đà, Bộ Kinh Vân làm Đà chủ; Thiên Sương Đường đổi thành Hỏa Lân Đường, Đoạn Lãng làm Đà chủ.

Thế lực Thiên Hạ Hội hoàn toàn dung nhập Long Quân Minh!

Về phần Tần Sương, tự nhiên là một mình ảm đạm rời đi.

Khổng Từ đem tâm cho Nhiếp Phong, đem thân thể cho Bộ Kinh Vân, cái danh phận kia của hắn có tác dụng chó gì!

Lại nói kẻ cầm đầu sự kiện này là Hùng Bá đều đã chết, hắn và Khổng Từ coi như triệt để đoạn tuyệt!

Mà Khổng Từ tự nhiên là đi theo Bộ Kinh Vân! "Diệp đại ca, huynh nói Khổng Từ có phải rất đáng thương hay không?" Kiếm Hùng tựa ở trong ngực Diệp Đông Hoàng, có chút cảm khái. "Đi theo Bộ Kinh Vân cũng coi như không tệ, trong thiên hạ chuyện thân bất do kỷ nhiều lắm, có mấy người là gả cho người mình thích?" Diệp Đông Hoàng không có cảm giác gì, đây chính là thế giới cổ đại, chú trọng phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn.

Rất nhiều nữ nhân cho dù có người trong lòng, cuối cùng còn

không phải nghe theo cha mẹ an bài gả cho một người không thích. "Ân, có thể gặp được Diệp đại ca là may mắn lớn nhất của ta, nếu không ta khả năng cả một đời dùng thân phận nam nhân mà sống, hoặc là bị cha ta phát hiện, mười có tám chín đem ta gả cho một người không thích!" Kiếm Hùng nhìn qua Diệp Đông Hoàng, đạo: "Bất quá ta cũng sẽ không giống Khổng Từ, nghịch lai thuận thụ, nếu quả thật như thế, thà rằng chết, tâm của ta người của ta đều chỉ cho một người!" "Có Trẫm tại đây, tâm của nàng người của nàng đều là của Trẫm, ai cũng đoạt không đi!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng cúi đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt của Kiếm Hùng.

Ba cái giờ sau. "Minh chủ ngược lại là hảo hứng thú!" Trương Tam Nương đẩy cửa tiến đến, ngửi thấy khí tức dị dạng trong không khí, đôi mắt đẹp nhìn qua Diệp Đông Hoàng, u oán nói. "Xảy ra chuyện gì rồi?" Diệp Đông Hoàng không có đứng dậy, ôm Kiếm Hùng, nhìn về phía Trương Tam Nương.

Nếu như không phải có chuyện quan trọng, Trương Tam Nương sẽ không tới quấy rầy hắn!

Đương nhiên, không có Diệp Đông Hoàng cho phép, những người khác cũng không có khả năng giống Trương Tam Nương như vậy trực tiếp tiến đến! "Một cái tin tức tốt, một cái tin tức xấu, Minh chủ muốn nghe cái nào trước?" Trương Tam Nương không chút kiêng kỵ ngồi ở bên giường, thân thủ sờ lên da thịt ngưng chi của Kiếm Hùng, nàng cùng Kiếm Hùng quan hệ không tệ.

Cùng nhau khiêng qua súng, cùng nhau nằm qua giường, cùng nhau chịu qua pháo!

Quan hệ nhất thiết không cần nói nhiều! "Tin tức tốt hẳn là đã chiếm lĩnh Vô Song Thành đi?" Diệp Đông Hoàng nghĩ nghĩ, Vô Song Thành bây giờ là vô chủ, coi như Kiếm Thánh một mực bế quan lĩnh

ngộ Kiếm Hai Mươi Ba xuất quan, cũng sẽ không phải đối thủ của Tiễn Ẩn sở hữu Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn.

Tính toán thời gian, lúc này Vô Song Thành hẳn là bắt được.

Tin tức xấu, Diệp Đông Hoàng ẩn ẩn cảm giác khả năng cùng Tứ Phương Thành có quan hệ!

Hắn tu vi đạt tới cực hạn thế giới này, thực lực khủng bố, ẩn ẩn có thể cảm ứng được một chút tình huống! "Minh chủ anh minh, tin tức tốt xác thực là đã chiếm lĩnh Vô Song Thành!" Trương Tam Nương tán thán, rồi sau đó thần sắc thu lại, đạo: "Tin tức xấu là từ Tứ Phương Thành truyền đến, Yến Nam Thiên và Bạch Đồng giết tới Tứ Phương Thành, trong thành chỉ có hai cái cường giả Thiên Cảnh, một cái là thành chủ Âu Dương Phi Ưng, một cái là đứa con bị hắn vứt bỏ, Bất Tử Bất Cứu Tái Hoa Đà Âu Dương Minh Nhật!

Yến Nam Thiên chém giết Âu Dương Phi Ưng, Âu Dương Minh Nhật thông qua cơ quan ám đạo đào tẩu, về sau Yến Nam Thiên lại gặp được hai cái cường giả khủng bố, song phương đại chiến một trận, bất phân thắng bại!" "Yến Nam Thiên có tu vi Thần Cảnh, cho dù chỉ là sơ kỳ, nhưng tu luyện Giá Y Thần Công, Thần Kiếm Quyết, cương mãnh vô chú, cho dù đồng dạng Thần Cảnh đỉnh phong cường giả cũng không phải đối thủ của hắn, hắn gặp ai?" Kiếm Hùng nghe vậy, trong mắt mang theo nồng đậm hiếu kỳ, đương thế có thể ngăn trở Yến Nam Thiên cũng không nhiều! "Là Tà Thần Cổ Mộc Thiên và sư đệ hắn Biên Cương Lão Nhân!" Trương Tam Nương thanh âm ngưng trọng, hai người này đều là cường giả Thần Cảnh cường đại, bình thường hành tung bất định, du hí nhân gian, không dễ đối phó. "Cổ Mộc Thiên, Biên Cương Lão Nhân!" Diệp Đông Hoàng lông mày nhướn lên, Cổ Mộc Thiên là sư phụ của Thượng Quan Yến, cùng Biên Cương Lão Nhân thực lực khủng bố, xem ra hắn nhất định phải đích thân đi một chuyến mới được. "Minh chủ, còn có một cái tin tức

không quá xác định!" Trương Tam Nương nhìn xem Diệp Đông Hoàng, thấp giọng nói: "Nghe nói tại chỗ Âu Dương Phi Ưng đạt được một cái tin tức không quá xác định, Nữ Thần Long bị Bán Thiên Nguyệt bắt được!" "Các nàng lưu lại, Trẫm đem Hỏa Kỳ Lân cũng lưu tại nơi này, có tin tức gì kịp thời thông báo Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nghe vậy, thốt nhiên ngồi dậy, Cửu Long Bào từ thể nội hiện lên, hóa thành trường bào màu vàng óng, giao đại một câu, thân ảnh trong nháy mắt biến mất.

Tuy rằng cùng Thượng Quan Yến chỉ giao lưu một ngày, nhưng cũng là nữ nhân của hắn!

Nữ nhân của hắn chỉ có hắn có thể khi dễ, những kẻ khác ai cũng không thể động! ... "Diệp Đông Hoàng!" Ngoài Tứ Phương Thành, Tái Hoa Đà Âu Dương Minh Nhật cánh tay nổi gân xanh, nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi, khuôn mặt vốn tuấn mỹ yêu dị trở nên vặn vẹo, tràn ngập vô biên hận ý.

Hắn xuất sinh lúc bởi vì tiên thiên chân cẳng tàn tật bị Âu Dương Phi Ưng vứt bỏ, được Biên Cương Lão Nhân thu làm đồ đệ, học được một thân bản lĩnh.

Tài cao bát đấu, học phú ngũ xe, y thuật cao siêu, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, chiêm tinh quái bốc, y thuật tinh trạm, thiên văn địa lý không gì không biết không gì không hiểu.

Nhưng nội tâm hắn vẫn như cũ khát vọng thân tình phụ ái, mà Âu Dương Phi Ưng nhìn thấy Âu Dương Minh Nhật có bản lĩnh, lập tức muốn nhận con trai.

Tại dưới sự bách bàn lấy lòng của hắn, Âu Dương Minh Nhật cũng tha thứ hắn, phụ tử trọng quy vu hảo.

Đáng tiếc còn chưa hưởng thụ mấy ngày thiên luân chi nhạc, Âu Dương Phi Ưng đã bị Yến Nam Thiên do Diệp Đông Hoàng phái tới

giết chết!

Trong lòng hắn hận a!

Kỳ thật mối thù giết cha chỉ là một phương diện.

Mười năm trước hắn liền đối với Diệp Đông Hoàng hận thấu xương!

Năm đó, Thượng Quan Yến mang theo Quỷ Kiến Sầu bị thương hướng hắn cầu cứu, hắn đưa ra điều kiện là một đêm độc chiếm giai nhân.

Kết quả Thượng Quan Yến lại bị Diệp Đông Hoàng tiệt hồ!

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng, hắn sớm đã đạt được Thượng Quan Yến rồi!

Thù giết cha, hận đoạt thê, bây giờ đều chiếm đủ! "Muốn báo thù sao?" Lúc này, một thanh âm tràn ngập dụ hoặc tại bên tai Âu Dương Minh Nhật vang lên.

Chỉ thấy một người đầu đội mặt nạ tương tự Kinh Kịch kiểm phổ, mặc áo bào đen, lộ ra vô cùng thần bí xuất hiện tại sau lưng hắn. "Bán Thiên Nguyệt?

Chỉ bằng ngươi?" Âu Dương Minh Nhật biết sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, không nói cái khác, trước đó hắn thế nhưng là kiến thức sự khủng bố của Yến Nam Thiên.

Hai chân của hắn đã dùng đôi chân người hầu của hắn đổi lấy chữa trị tốt, vì đánh bại Diệp Đông Hoàng, mười năm này hắn khắc khổ tu luyện võ công, tu vi đạt tới Thiên Cảnh đỉnh phong, một chân bước vào Thần Cảnh.

Nhưng là hắn cùng Âu Dương Phi Ưng tu vi đồng dạng nửa bước Thần Cảnh liên thủ, cũng đỡ không nổi một kiếm của Yến Nam

Thiên, huống chi Diệp Đông Hoàng!

Mà Bán Thiên Nguyệt thực lực, cùng hắn và Âu Dương Phi Ưng đều xấp xỉ!

Ngay cả Yến Nam Thiên đấu cũng đánh không lại, huống chi Diệp Đông Hoàng! "Muốn giết một người cũng không nhất định toàn dựa vào võ công, kỳ môn độn giáp, độc dược, cơ quan ám khí các loại, đều có thể giết người!" Bán Thiên Nguyệt tự nhiên biết so đấu võ công, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, đây cũng là nguyên nhân hắn chạy tới lôi kéo Âu Dương Minh Nhật.

Âu Dương Minh Nhật học thức uyên bác, tinh thông y dược, thiên văn địa lý, kỳ môn độn giáp các loại, dùng tốt, đủ để phát huy uy lực cực lớn. "Nghe nói Nữ Thần Long ở trong tay ngươi?

Nàng thế nào?" Âu Dương Minh Nhật phảng phất minh bạch mục đích Bán Thiên Nguyệt tới tìm hắn, xoay người hỏi. "Yên tâm, Nữ Thần Long ở chỗ ta rất tốt, nghe nói nàng cùng Diệp Đông Hoàng quan hệ không cạn, chúng ta có thể lợi dụng nàng thiết hạ mai phục.

Sự thành về sau, bản tọa có thể đem Nữ Thần Long tặng cho ngươi, để ngươi một mình chiếm hữu nàng, ngươi muốn thế nào cũng được, đây quả thực là nhất cử lưỡng tiện, chẳng những có thể báo thù giết cha, còn có thể ôm mỹ nhân về, cớ sao mà không làm?" Bán Thiên Nguyệt thanh âm tràn ngập dụ hoặc, Tư Mã Trường Phong là nghĩa tử của hắn, hắn không giờ khắc nào không chú ý, cho nên đối với quan hệ giữa Âu Dương Minh Nhật, Thượng Quan Yến, Diệp Đông Hoàng cũng phi thường hiểu rõ. "Trước tiên đem Nữ Thần Long cho ta!" Trong mắt Âu Dương Minh Nhật sung mãn sự điên cuồng, hắn ngược lại muốn hỏi một chút hắn chỗ nào không bằng Diệp Đông Hoàng, Thượng Quan Yến cư nhiên đáp ứng điều kiện của Diệp Đông Hoàng mà không đáp ứng hắn! ...

Thần Nguyệt Giáo.

Trong địa lao hôn ám, một tuyệt mỹ nữ tử tóc dài rối tung, khuôn mặt tiều tụy bị xích sắt thô to khóa lại, không thể động đậy.

Loảng xoảng!

Cửa sắt đại lao mở ra, hai nữ nhân thân thủ mạnh mẽ giải khai xích sắt mang theo tuyệt mỹ nữ tử đi tới một gian đại điện xa hoa, trong đại điện có một tòa dục trì. "Bán Thiên Nguyệt đâu?

Hắn muốn làm gì?" Tuyệt mỹ nữ tử mở mắt ra, nhìn thị nữ đang chuẩn bị thay nàng tắm rửa, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không ổn.

Nàng cũng không tin Bán Thiên Nguyệt tốt bụng như vậy, cho nàng cải thiện hoàn cảnh, cho người mộc dục tắm rửa!

Trong lòng nàng dâng lên một cái ý niệm không tốt, đáng tiếc lúc này các đại huyệt quanh thân nàng bị phong ấn, còn trúng độc, suy yếu không chịu nổi, căn bản không mảy may có chi lực phản kháng.

Nữ tử này tự nhiên là Nữ Thần Long Thượng Quan Yến bị Bán Thiên Nguyệt bắt lấy.

Lấy thực lực của nàng, Bán Thiên Nguyệt rất khó bắt được nàng, càng đừng nói đem nàng bắt sống.

Nguyên nhân ngay tại ở một người khác —— Lộng Nguyệt Công Tử!

Lộng Nguyệt Công Tử tên thật Tư Mã Lăng Phong, cùng Quỷ Kiến Sầu Tư Mã Trường Phong là thân huynh đệ, bất quá từ nhỏ đã bị Bán Thiên Nguyệt đưa cho hồng nhan tri kỷ Vô Ưu Cung Chủ của hắn nuôi dưỡng.

Vô Ưu Cung Chủ thu hắn làm nghĩa tử, đặt tên Lộng Nguyệt.

Sau khi lớn lên, Lộng Nguyệt Công Tử võ công không tục, càng tinh thông độc dược và trận pháp, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, cùng Âu Dương Minh Nhật có chút tương tự.

Trong nguyên tác hai người liền thành tri kỷ!

Chương 329

Giờ khắc này, Lộng Nguyệt Công Tử cùng Âu Dương Minh Nhật đang ở cùng một chỗ, đàm thiên luận địa, tham thảo trận pháp, y dược độc dược, hai người nói chuyện thật vui, tương kiến hận muộn!

Hai người vừa nói chuyện, chính là hơn nửa ngày, từ giữa trưa đến ban đêm.

Bên kia Thượng Quan Yến bị thị nữ tắm rửa xong đặt ở một gian tẩm cung, trong lòng tràn ngập thảm thắc, tại trong chờ đợi dài dằng dặc mà dày vò, trăng sáng treo cao, tinh quang thôi xán.

Kẽo kẹt.

Cửa phòng bị đẩy ra, có người tiến vào!

Thượng Quan Yến một trái tim nâng lên, đã dự cảm được tiếp xuống khả năng sẽ phát sinh sự tình khủng bố gì!

Giờ khắc này, nàng nghĩ tới Diệp Đông Hoàng, nghĩ tới... "Là ngươi!

Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Nhìn thấy thân ảnh tiến vào, Thượng Quan Yến kinh ngạc nói.

Nàng không nghĩ tới sẽ ở chỗ này nhìn thấy Âu Dương Minh Nhật. "Ta vì cái gì không thể ở chỗ này?" Âu Dương Minh Nhật đi đến trước giường, nhìn xem Thượng Quan Yến, cùng mười năm trước đồng dạng, đồng dạng mỹ lệ động nhân, để cho người ta tâm ngứa khó nhịn, để hắn có loại cảm giác hoảng như ngày hôm qua.

Mười năm thời gian, tuế nguyệt tịnh không có tại trên thân Thượng Quan Yến lưu lại bất kỳ vết tích nào, ngược lại càng phát ra thành thục mỹ lệ, gợi cảm ung dung!

Trong đó tự nhiên cũng có một phần công lao của Diệp Đông Hoàng!

Thiếu nữ và mỹ phụ tự nhiên là khác biệt! "Ngươi đầu nhập vào Bán Thiên Nguyệt?" Thượng Quan Yến ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Âu Dương Minh Nhật, không nghĩ tới đối phương cư nhiên cùng Bán Thiên Nguyệt cấu kết với nhau làm việc xấu. "Cái gì gọi là đầu nhập?

Chúng ta chỉ là hợp tác đối phó Diệp Đông Hoàng, các thủ sở nhu thôi!" Âu Dương Minh Nhật không có để ý hậu giả bỉ thị, ngạo nhiên nói. "Không nghĩ tới ngươi trở nên vô sỉ như thế, đáng tiếc cho dù các ngươi hợp tác, cũng bất quá là bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình, ngươi vĩnh viễn không phải đối thủ của hắn!" Tu vi càng cao, càng có thể cảm thụ sự cường đại của Diệp Đông Hoàng.

Nàng tuy rằng không biết Diệp Đông Hoàng bây giờ mạnh bao nhiêu, nhưng nàng biết đừng nói một cái Âu Dương Minh Nhật, chính là mười cái, cũng không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng. "Tu vi cao thì thế nào?

Hắn bất quá ỷ vào sống lâu hơn ta mấy năm thôi, không ra mười năm, ta nhất định có thể đánh bại hắn!

Đáng tiếc hắn sống không đến mười năm sau rồi, thắng bại lại không chỉ là dựa vào võ công!" Âu Dương Minh Nhật sắc mặt trở nên dữ tợn, thanh âm trở nên thô trọng, mặc cho ai nghe được nữ nhân mình thích nói nam nhân khác lợi hại hơn mình đều không thể thờ ơ!

Hắn rất thông minh, cũng rất tự phụ, trừ võ công, hắn không cho rằng điểm nào so ra kém Diệp Đông Hoàng, vô luận y thuật tài hoa, thiên văn địa lý, cơ quan ám khí các loại!

Coi như võ công, hắn cũng không cho rằng là thiên phú hắn không bằng, chỉ là thời gian hắn tu luyện không bằng Diệp Đông Hoàng thôi!

"Kỳ thật y thuật mà ngươi lấy làm tự hào ở trước mặt Diệp Đông Hoàng cũng bất quá như thế, thực lực chênh lệch không phải bàng môn tả đạo của ngươi có thể đền bù!

Nhìn tại phân thượng sư phụ ngươi Biên Cương Lão Nhân, khuyên bảo ngươi một câu, tốt nhất sớm một chút rời đi Bán Thiên Nguyệt, miễn cho tự ngộ!" Sư phụ hắn Cổ Mộc Thiên và Biên Cương Lão Nhân là sư huynh đệ, các nàng cũng coi là đồng môn, nàng không muốn nhìn thấy Âu Dương Minh Nhật bị Diệp Đông Hoàng giết chết. "Ha ha, tự ngộ?

Ngươi bất quá cùng Diệp Đông Hoàng gặp qua một lần, bị hắn ngủ một đêm, làm sao, cứ như vậy bị hắn chinh phục?" Âu Dương Minh Nhật trong lòng nộ hỏa thăng đằng, càng nghĩ càng giận, nếu như lúc trước không phải Diệp Đông Hoàng tiệt hồ của hắn, đêm đó đạt được Thượng Quan Yến chính là hắn.

Giờ khắc này, Thượng Quan Yến khẳng định cũng sẽ hướng về hắn, mà không phải Diệp Đông Hoàng!

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn càng phát ra dữ tợn, mục quang gắt gao nhìn chằm chằm Thượng Quan Yến, "Hôm nay ta liền để ngươi xem một chút, đến tột cùng là hắn lợi hại hay là ta lợi hại!" "Như vậy liền thẹn quá hoá giận?

Ngươi cũng chỉ có thể khi dễ nữ nhân để che giấu sự vô năng của mình, thật thay Biên Cương sư bá cảm thấy bi ai!" Thượng Quan Yến không chút che giấu trào phúng nói. "Khích tướng pháp đối với ta vô dụng, hôm nay ta liền để ngươi biết sự lợi hại của ta, không cần bao lâu, ta sẽ để ngươi tận mắt nhìn thấy ta đem Diệp Đông Hoàng giống như chó chết giẫm tại dưới chân như thế nào!" Âu Dương Minh Nhật gầm thét, điên cuồng.

Nữ thần trong lòng bị Diệp Đông Hoàng tiệt hồ, Âu Dương Phi

Ưng bị Diệp Đông Hoàng phái người giết chết, bây giờ còn bị nữ thần mình thích trào phúng xem thường.

Tam trọng đả kích phía dưới, hắn cảm giác sắp điên rồi.

Vô tận nộ hỏa tích lũy trong lòng, cần hung hăng phát tiết!

Quân tử phong độ cái gì, mười năm trước hắn đã không còn, huống chi hiện tại.

Hắn hiện tại chỉ muốn để Thượng Quan Yến biết, cái gì mới là chân nam nhân!

Hắn mạnh hơn Diệp Đông Hoàng! "Không cần chờ sau này, Trẫm đã tới rồi, ngươi muốn đem Trẫm giẫm tại dưới chân như thế nào?" Ngay tại lúc Âu Dương Minh Nhật vừa định triều Thượng Quan Yến đánh tới, một thanh âm đạm mạc lãnh liệt tại phía sau hắn vang lên.

Thân thể đang hướng về phía trước của hắn bỗng nhiên dừng lại, lông tơ dựng đứng, một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Là Diệp Đông Hoàng!

Hắn tới lúc nào?

Hắn cư nhiên không có chút nào phát hiện!

Nguy cơ mãnh liệt cảm giác để nộ hỏa, dục hỏa dâng lên trong lòng hắn trong nháy mắt dập tắt, đầu não mẫn tuệ nói cho hắn không thể lực địch.

Hắn không có quay đầu, thân thể vừa mới dừng lại bỗng nhiên nghiêng về phía trước, nắm ngón tay thành trảo, quả quyết chụp vào cổ Thượng Quan Yến.

Chỉ cần có Thượng Quan Yến làm con tin, hắn liền có thể chưởng khống quyền chủ động! "Ngược lại là quả quyết!" Diệp Đông Hoàng

gật gật đầu, hắn kỳ thật tại lúc Âu Dương Minh Nhật vừa mới vào cửa cũng đã đến, vừa rồi hai người đối thoại hắn đều nghe lọt vào tai không sót một chữ.

Đổi lại người bình thường, gặp phải tình huống như vậy, mười có tám chín đều là quay người trước hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, sau đó nói một đống nói nhảm.

Cuối cùng mới động thủ, chờ đánh không lại, mới có thể nghĩ đến bắt một con tin.

Loại kia chính là điển hình nhân vật phản diện chết vì nói nhiều!

Bất quá đáng tiếc, Âu Dương Minh Nhật tuy rằng có chút đầu óc, nhưng gặp phải chính là hắn!

Tại lúc Âu Dương Minh Nhật còn chưa bắt được Thượng Quan Yến, Diệp Đông Hoàng đã thân thủ giống như bắt gà con túm lấy cổ Âu Dương Minh Nhật, xách giữa không trung.

Vương Thể Cảnh trung kỳ Vạn Đạo Hỗn Độn Thể tương đương với Võ Đạo Nguyên Thần đệ nhị cảnh Phi Thiên Cảnh, sự khủng bố của nó có thể tưởng tượng được.

Mặc cho Âu Dương Minh Nhật giãy dụa như thế nào, đại thủ của Diệp Đông Hoàng đều giống như cái kìm sắt không nhúc nhích tí nào! "Làm sao có thể?" Âu Dương Minh Nhật sắc mặt đỏ lên, hắn tuy rằng biết Diệp Đông Hoàng thực lực mạnh hơn hắn rất nhiều, nhưng khi chân chính cảm thụ, mới biết được cái gì gọi là mạnh hơn rất nhiều!

Thực lực chênh lệch, làm cho người ta tuyệt vọng!

Bành!

Diệp Đông Hoàng lười nhác cùng hắn nói nhảm, chưởng tâm kình lực phun một cái, tu vi bán bộ Thần Cảnh của Âu Dương Minh Nhật giống như giấy dán, cả người trong nháy mắt hóa thành một đoàn

huyết vụ.

Ông!

Sức mạnh của Diệp Đông Hoàng đảo qua, tất cả huyết vụ biến mất không còn tăm tích, hóa thành năng lượng bị thôn phệ không còn!

Bởi vì không cần tích lũy năng lượng, Diệp Đông Hoàng rất ít thi triển thôn phệ chi lực, thôn phệ võ giả! "Ân?" Thôn phệ Âu Dương Minh Nhật, bước chân Diệp Đông Hoàng vừa chuẩn bị tiến lên đột nhiên dừng lại, phảng phất trúng định thân thuật. "Cư nhiên còn có hiệu quả này?" Diệp Đông Hoàng chấn kinh bên trong mang theo vui mừng, vừa rồi trong đầu hắn đạt được tất cả võ đạo cảm ngộ, y thuật, thiên văn địa lý các loại liên quan tới Âu Dương Minh Nhật.

Giống như tri thức y thuật những vật này, Diệp Đông Hoàng dùng Vạn Đạo Đế Mâu sưu hồn cũng có thể đạt được, nhưng võ đạo cảm ngộ lại không thể!

Hắn không nghĩ tới sau khi thôn phệ Âu Dương Minh Nhật có thể đạt được võ đạo cảm ngộ của đối phương!

Xem ra hắn vẫn là đánh giá thấp sự cường đại của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, có năng lực này, hắn tích lũy võ đạo tình huống sẽ càng dễ dàng. "Thế nào?" Nhìn thấy bước chân Diệp Đông Hoàng đình trệ, trái tim Thượng Quan Yến cũng đi theo khẩn trương lên, chẳng lẽ Diệp Đông Hoàng giận nàng? "Thế nào?

Trẫm nếu là tới chậm một chút nữa, nàng nói sẽ thế nào?" Diệp Đông Hoàng hồi phục tinh thần, đi đến bên giường ngồi xuống, đối với Thượng Quan Yến thân thủ ấn một cái, chân khí thôn thổ, dũng nhập thể nội nàng, trong nháy mắt quán thông tất cả kinh mạch đan điền của nàng, đồng thời giúp nàng khu trừ độc tố trong cơ thể!

Oanh!

Chu thân kinh mạch huyệt đạo quán thông, một cỗ khí tức cường đại di mạn mà ra, Thượng Quan Yến tu vi khôi phục! "Thật xin lỗi!" Thượng Quan Yến nghe vậy, khí thế yếu đi, không khỏi cúi đầu xuống, phảng phất như cô bé làm sai chuyện. "Trở về sẽ phạt nàng!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một kiện váy dài khoác lên cho nàng, mang theo nàng rời đi.

Bên ngoài, Bán Thiên Nguyệt đã cảm ứng được khí tức công lực khôi phục của Thượng Quan Yến, mang theo nhân mã phi tốc chạy đến! "Diệp Đông Hoàng!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Bán Thiên Nguyệt khựng lại, như lâm đại địch.

Hắn không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng đã lặng yên không một tiếng động đi tới hang ổ của hắn, còn cứu Thượng Quan Yến, mà hắn lại hoàn toàn không biết gì cả!

Đối với thực lực của Diệp Đông Hoàng càng thêm sợ hãi, không nói hai lời, xoay người chạy!

Hắn biết, lấy công lực hiện tại của hắn, tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng!

Chương 330

"Hiện tại muốn trốn?

Có phải hay không quá muộn?" Diệp Đông Hoàng đại thủ duỗi ra, hóa thành một cái già thiên đại chưởng chụp về phía Bán Thiên Nguyệt. "Kim Phật Bất Phôi Thân!" Bán Thiên Nguyệt vong hồn đại mạo, sử xuất sức bú sữa, cả người kim quang vạn trượng, phảng phất hóa thành một tôn đại phật màu vàng óng, bất động như núi, bất hủ bất phôi! "Chưởng Trung Càn Khôn!" Đại chưởng của Diệp Đông Hoàng chụp xuống, uyển như càn khôn thế giới, một thanh đem Bán Thiên Nguyệt chộp vào trong tay, năm ngón tay nắm chặt.

Bành!

Bán Thiên Nguyệt ngay cả tiếng thảm thiết cũng chưa phát ra, liền phân thân toái cốt.

Chưởng tâm Diệp Đông Hoàng một cái vòng xoáy màu đen ngưng tụ, đem Bán Thiên Nguyệt thôn phệ không còn, thu hồi tay, phảng phất như ấn chết một con kiến! "Tê!" "Tê!" "Tê!" Tất cả mọi người của Thần Nguyệt Giáo kinh ngạc đến ngây người!

Thượng Quan Yến cũng kinh ngạc đến ngây người!

Nàng biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng không nghĩ tới mạnh như vậy!

Bán Thiên Nguyệt mà nàng phí hết tâm tư đều không giết chết, tại trong tay Diệp Đông Hoàng cứ như một con kiến, bị tùy tiện nghiền chết!

Phanh phanh bành!

Võ đạo ý chí của Diệp Đông Hoàng chấn động, tất cả võ giả Thần

Nguyệt Giáo xung quanh giống như pháo hoa nở rộ, máu vẩy trời cao! "Đều đã chết?" Thượng Quan Yến ngơ ngác nhìn qua bốn phía trống rỗng, vừa rồi còn đen nghịt một mảnh, hiện tại không còn một ai, chỉ có mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập tố nói túc sát và thảm liệt vừa rồi mới phát sinh. "Đi thôi, đi Vô Ưu Cung!" Thôn phệ Bán Thiên Nguyệt, Diệp Đông Hoàng biết Thượng Quan Yến bị bắt sống là bởi vì trúng độc của Lộng Nguyệt Công Tử. "Dám động đến nữ nhân của Trẫm, Trẫm diệt hắn mãn môn!" Diệp Đông Hoàng thân thủ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Thượng Quan Yến, triều Vô Ưu Cung mà đi!

Vô Ưu Cung. "Thần Nguyệt Giáo xảy ra chuyện gì rồi?" Lộng Nguyệt Công Tử cảm nhận được khí tức khủng bố bùng phát từ phía Thần Nguyệt Giáo, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Hắn vừa mới từ bên đó trở về, sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy?

Vô Ưu cung chủ thích Bán Thiên Nguyệt, là hồng nhan tri kỷ của y, cho nên Vô Ưu Cung cũng được xây dựng gần Thần Nguyệt Giáo.

Trước đó Lộng Nguyệt Công Tử còn cùng Âu Dương Minh Nhật đàm đạo chuyện trời đất, tương kiến hận muộn, trở thành huynh đệ tốt! "Tái Hoa Đà nói rất nhớ ngươi, muốn để ngươi xuống bầu bạn với hắn!" Lúc này, một giọng nói nhàn nhạt vang lên, thân ảnh Diệp Đông Hoàng ôm Thượng Quan Yến xuất hiện trước mặt Lộng Nguyệt Công Tử. "Nhanh quá!" Lộng Nguyệt Công Tử thất kinh, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại đến nhanh như vậy.

Từ khí tức bùng phát vừa rồi mà xem, Diệp Đông Hoàng hiển nhiên đã gặp Bán Thiên Nguyệt.

Giờ phút này Diệp Đông Hoàng lại khí định thần nhàn mang theo Thượng Quan Yến xuất hiện ở đây, chứng tỏ Bán Thiên Nguyệt đa phần là đã tiêu đời rồi!

Hơn nữa rất có thể là bị một chiêu giết chết! "Hóa ra là Kiếm

Hoàng đại giá quang lâm, tại hạ không từ xa tiếp đón, mong hãy thứ tội!" Lộng Nguyệt Công Tử một tập bạch y, tay cầm một chiếc quạt xếp —— Âm Dương Phiến, phong độ nhẹ nhàng, chắp tay thi lễ.

Chiếc quạt xếp này chính là binh khí của hắn, trong Binh Khí Phổ thuộc loại binh khí kỳ môn, được dệt từ tơ Thiên Niên Băng Tằm.

Tơ Thiên Niên Băng Tằm sắc trạch tinh nhuận, lại có độ dẻo dai không tưởng, không dễ bị tổn hủy.

Cho nên chiếc Âm Dương Phiến nhìn như mỏng manh thực tế lại là một món binh khí cường hãn hiếm thấy, nhất là khi Lộng Nguyệt Công Tử giấu kịch độc ám khí trong quạt, càng làm tăng thêm uy lực của Âm Dương Phiến. "Muốn thứ tội sao?

Trẫm tiễn ngươi một đoạn đường!" Diệp Đông Hoàng vươn bàn tay lớn ra, một chưởng ấn xuống. "Bảo vệ công tử!" Thị nữ bên cạnh Lộng Nguyệt Công Tử rút bảo kiếm chắn trước người hắn.

Các nàng từ nhỏ đã bị tẩy não, thân tâm đều thuộc về chủ nhân, vì chủ nhân có thể làm bất cứ chuyện gì.

Vút!

Lộng Nguyệt Công Tử tự nhiên sẽ không bó tay chịu trói, Âm Dương Phiến vung lên, từng mũi ám khí bắn mạnh ra, đồng thời cảnh vật xung quanh kịch liệt biến hóa.

Đây là trận pháp!

Thượng Quan Yến lập tức phát hiện Lộng Nguyệt Công Tử đã biến mất, bọn họ bị nhốt trong một tòa trận pháp.

Ầm ầm!

Thế nhưng, ngay khắc sau, đại địa chấn động, cảnh tượng trước đó lại xuất hiện, nhưng trước mặt nàng đã hiện ra một chưởng ấn

khổng lồ.

Còn Lộng Nguyệt Công Tử, thị nữ gì đó, đều đã biến mất không còn tăm hơi.

Mùi máu tanh nồng nặc trong không khí nói rõ cho nàng biết, đám người Lộng Nguyệt Công Tử không phải đã chạy thoát, mà là bị Diệp Đông Hoàng một tát đập cho thi cốt vô tồn!

Cái gọi là trận pháp cũng dưới một chưởng này mà hôi phi yên diệt.

Đương nhiên, đối với Lộng Nguyệt Công Tử, lúc Diệp Đông Hoàng đập chết đối phương, cũng thuận tiện thôn phệ luôn, dù sao cũng coi là một nhân kiệt, có chút giá trị. "Lộng Nguyệt!" Tiếng kinh hô vang lên, một mỹ phụ phong vận vẫn còn lướt ra từ Vô Ưu Cung, chính là Vô Ưu cung chủ. "Trẫm thích nhất là thành nhân chi mỹ!" Diệp Đông Hoàng vươn tay, hóa thành một bàn tay già thiên tế nhật, ấn xuống Vô Ưu Cung! "Á...

Đây là cái gì?" "Đừng mà!" "Cứu mạng!" "Không!" ...

Trong Vô Ưu Cung, vô số tiếng thét chói tai kinh hoàng vang lên, nhìn bàn tay khổng lồ đang hạ xuống kia, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng! "Bản cung liều mạng với ngươi!" Vô Ưu cung chủ rút bảo kiếm, nhân kiếm hợp nhất, nhất phi trùng thiên, muốn đâm thủng bàn tay của Diệp Đông Hoàng!

Keng!

Đại chưởng rơi xuống, bảo kiếm nháy mắt gãy đoạn, bàn tay uyển như một ngọn thần sơn không có chút nào dừng lại trấn áp xuống.

Ầm ầm!

Địa động sơn diêu, Vô Ưu Cung hôi phi yên diệt, chỉ còn lại một chưởng ấn to lớn mấy trăm trượng trên mặt đất đang kể lại sự thảm

liệt vừa rồi.

Thượng Quan Yến ánh mắt chuyển động, nhìn mấy trăm người trong nháy mắt tan thành mây khói, trong lòng ngũ vị tạp trần, lần đầu tiên thấy được cái gì gọi là bá đạo!

Đế vương nhất nộ, máu chảy thành sông, thây phơi trăm vạn!

Từ Thần Nguyệt Giáo đến Vô Ưu Cung, ngắn ngủi trong chốc lát, Diệp Đông Hoàng ít nhất đã diệt sát hàng ngàn võ giả! "Diệp Đông Hoàng, sát tính của ngươi cũng vị miễn quá nặng rồi, Minh Nhật đâu?" Đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ chân trời truyền đến, chỉ thấy hai lão đầu đạp không mà đến, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới trước mặt Diệp Đông Hoàng. "Dám động đến nữ nhân của Trẫm, tự nhiên là giết rồi, chẳng lẽ còn giữ lại ăn Tết?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, hai võ giả Thần Cảnh đỉnh phong, chắc hẳn chính là Cổ Mộc Thiên và Biên Cương lão nhân! "Hoa Tử!" Biên Cương lão nhân đại nộ, Âu Dương Minh Nhật chính là đệ tử đắc ý nhất cũng là đệ tử duy nhất của hắn, nay cư nhiên bị Diệp Đông Hoàng giết! "Sư phụ!" Thượng Quan Yến nhìn Cổ Mộc Thiên, vui mừng kêu lên. "Biên Cương, đừng làm bị thương đồ nhi của ta, nếu không lão tử không để yên cho ngươi đâu!" Cổ Mộc Thiên hét lớn.

Đối với việc Âu Dương Minh Nhật sống hay chết, hắn không có cảm giác gì, cũng không phải đệ tử của hắn.

Còn về Diệp Đông Hoàng và Biên Cương, hắn cảm giác Diệp Đông Hoàng rất mạnh, Biên Cương hẳn là giết không nổi, cho nên hắn căn bản không cần lo lắng cho Diệp Đông Hoàng. "Quân Lâm Thiên Hạ!" Diệp Đông Hoàng đấm thẳng ra một quyền, sức mạnh khủng bố của Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cảnh giới Vương Thể trung kỳ triển lộ không bỏ sót, hư không thốn thốn băng toái, lôi xà loạn vũ, thiên địa đều không chịu nổi lực lượng kinh khủng của hắn! "Mẹ

kiếp, sao lại mạnh như vậy?

Lão tiểu tử Biên Cương kia có chịu nổi không?

Sẽ không bị một quyền đánh chết chứ?" Cổ Mộc Thiên trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Diệp Đông Hoàng.

Hắn và Biên Cương lão nhân đều đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong, tại thế giới này đã tiến không thể tiến, dù cho có mấy lão quái vật mạnh hơn bọn hắn thì cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Đều là cùng một cảnh giới, cơ bản kẻ tám lạng người nửa cân!

Nhưng một quyền này của Diệp Đông Hoàng hoàn toàn vượt ra khỏi giới hạn sức mạnh của thế giới này, phá toái hư không, uyển như đánh nổ thiên địa. "Phụt!" Không có bất kỳ sự hồi hộp nào, Biên Cương lão nhân thủ đoạn ra hết vẫn bị một quyền phá diệt, cuối cùng quyền ấn khủng bố của Diệp Đông Hoàng rơi vào ngực hắn, cả người hắn bay ngược ra ngoài.

Lồng ngực hắn lõm xuống một chưởng ấn, cả người gần như bị chấn nát, nếu không phải nhờ tu vi Thần Cảnh đỉnh phong thì giờ phút này đã bị đánh nổ trực tiếp rồi! "Đúng là sóng sau xô sóng trước, tiểu tử ngươi rất khá!" Cổ Mộc Thiên thân ảnh khẽ động, nháy mắt ôm lấy Biên Cương lão nhân đã hôn mê bất tỉnh, nhìn Diệp Đông Hoàng đang muốn tiếp tục ra tay, vội nói: "Lão tiểu tử này không nghe lời, ta mang về hung hăng trừng trị hắn!

Yến nhi thân thể cốt yếu, ngươi nhẹ nhàng chút, nếu không lão phu sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Nói xong, Cổ Mộc Thiên ôm Biên Cương chạy mất dạng!

Diệp Đông Hoàng quá mạnh, hắn cũng không tiện ở lại chỗ này!

Hơn nữa Biên Cương lão nhân vừa đắc tội Diệp Đông Hoàng, còn cần được cứu chữa gấp, càng không thể ở lại đây.

Huống chi, hắn cũng đánh không lại Diệp Đông Hoàng, chỉ có thể chạy trốn thôi!

Chương 331

"Sư phụ!" Thượng Quan Yến nghe vậy, vẻ mặt đầy thẹn thùng.

Nói cái gì vậy chứ, đúng là lão già không đứng đắn!

Diệp Đông Hoàng không truy đuổi, với thực lực của hắn tự nhiên có thể giữ Biên Cương lại, nhưng Thượng Quan Yến dù sao cũng là nữ nhân của hắn, vẫn nên nể mặt đối phương và Cổ Mộc Thiên một chút.

Nếu Biên Cương lão nhân không biết điều, lần sau hắn sẽ không thủ hạ lưu tình nữa!

Bất quá tin rằng sau lần này, đối phương hẳn sẽ không dám tới tìm hắn gây phiền phức, Cổ Mộc Thiên cũng sẽ không để Biên Cương tới tìm hắn!

Bởi vì đó hoàn toàn là tìm chết! "Cảm ơn chàng!" Thượng Quan Yến nhìn Diệp Đông Hoàng, nàng biết đối phương là nể mặt nàng mới tha cho Biên Cương. "Sư phụ ta tính cách cổ quái, chỉ có Biên Cương sư bá là bằng hữu duy nhất!

Kỳ thực Biên Cương sư bá người không xấu, vừa rồi chỉ là nhất thời xúc động, sau chuyện này ông ấy sẽ hiểu, cũng sẽ không tới tìm chàng gây phiền toái nữa!" "Chỉ nói miệng thì có tác dụng gì?

Nàng muốn cảm tạ Trẫm thế nào?" Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn Thượng Quan Yến, ý vị thâm trường cười xấu xa nói. "Tùy chàng!" Cảm nhận ánh mắt nóng rực của Diệp Đông Hoàng, Thượng Quan Yến ánh mắt thẹn thùng, trái tim thon thót, khẽ nói.

Kể từ sau lần từ biệt đó, nàng và Diệp Đông Hoàng mười năm chưa gặp, đêm hôm đó phảng phất như ngày hôm qua, in sâu trong

đầu nàng xua đi không được.

Nửa đêm tỉnh mộng, những lúc tịch mịch nan nại, trong lòng nàng cũng tràn đầy hoài niệm và khát vọng! "Đây là nàng nói đấy nhé, đến lúc đó đừng hối hận!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, ôm lấy Thượng Quan Yến phi tốc rời đi. ...

Rất nhanh, kế tiếp tin tức Thiên Hạ Hội, Vô Song Thành, Tứ Phương Thành bị phá diệt truyền ra, tin tức Thần Nguyệt Giáo và Vô Ưu Cung bị diệt cũng truyền khắp thiên hạ.

Đặc biệt là chưởng ấn khổng lồ tại Vô Ưu Cung càng làm chấn kinh thiên hạ, vô số võ giả nhao nhao chạy đến xem xét, vẫn còn có thể cảm nhận được khí tức khủng bố tràn ngập trong đó, khiến người ta tim đập chân run.

Trong chốc lát, cái tên Diệp Đông Hoàng lần nữa vang vọng thiên hạ, uy chấn bát phương, trở thành thần tượng của vô số võ giả!

Mà Diệp Đông Hoàng giờ phút này đang đắm chìm trong ôn nhu hương.

Có câu tiểu biệt thắng tân hôn, huống chi là xa cách mười năm!

Lần này, Thượng Quan Yến không giống như mười năm trước giả vờ làm thi thể, phảng phất như người chết mặc cho Diệp Đông Hoàng giày vò.

Nàng cũng rất chủ động, nhiệt tình như lửa!

Bất quá rất nhanh, nàng liền hối hận!

Nàng hiện nay cũng có tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong, tuy nhiên không phải chủ tu nhục thân, nhưng cũng rất cường đại.

Nhưng nàng bi ai phát hiện trước mặt Diệp Đông Hoàng, quả thật giống như sư phụ nàng nói "thân thể cốt yếu"!

Đương nhiên, không phải nàng yếu, mà là Diệp Đông Hoàng quá mạnh!

Nàng quyết định, sau này nhất định không ở một mình với Diệp Đông Hoàng nữa, phải kéo thêm vài tỷ muội san sẻ mới được!

Ba ngày sau! "Đông Hoàng, chúng ta đi đâu?" Thượng Quan Yến hỏi. "Nàng không phải nói không chịu nổi nữa sao?

Trẫm đi tìm cho nàng hai người tỷ muội!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, ôm Thượng Quan Yến tật trì trên không trung. "Tú Ngọc Cốc, Di Hoa Cung!" Thượng Quan Yến giật mình, phương hướng này chính là đi về phía Tú Ngọc Cốc Di Hoa Cung, nơi đó vừa vặn có hai vị tuyệt thế mỹ nhân!

Diệp Đông Hoàng hiện nay sắp nhất thống giang hồ, Di Hoa Cung tại vùng này cũng là thế lực lớn, tự nhiên muốn thu phục! "Không sai!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, chuyến này hắn đi chính là để thu phục Di Hoa Cung! ...

Trong lúc Diệp Đông Hoàng trên đường tới Di Hoa Cung, tại Thiên Môn, Đế Thích Thiên bế quan dưỡng thương mười năm cũng đã xuất quan! "Mười năm, thực lực của Diệp Đông Hoàng lại tăng trưởng đến trình độ khủng bố rồi!" Đế Thích Thiên nhìn tin tức thuộc hạ truyền đến, ánh mắt ngưng trọng, lẩm bẩm nói: "Xem ra phải đi Đồ Long rồi!

Chỉ cần đoạt được Long Nguyên, ta nhất định có thể đánh bại Diệp Đông Hoàng, trừ khử hắn!" ... "Con nghiệt súc kia thực lực rất mạnh, chỉ bằng vào một mình bản tọa rất khó đánh giết!

Xem ra còn cần hảo hảo mưu tính một phen!" Đế Thích Thiên trong lòng đã có quyết định.

Hắn sống gần hai ngàn năm, thế lực trải rộng khắp Cửu Châu đại

địa.

Theo quyết định của hắn, thế lực Thiên Môn phi tốc vận chuyển, phảng phất như một bàn tay vô hình thao túng cả thế giới.

Trong khi Đế Thích Thiên mưu tính Đồ Long, Diệp Đông Hoàng đã mang theo Thượng Quan Yến đi tới Tú Ngọc Cốc.

Tú Ngọc Cốc là một nơi rất đẹp, phi thường đẹp, phồn hoa tựa gấm, sơn thanh thủy tú, bất quá phong cảnh tuy đẹp nhưng lại không bằng người ở nơi này.

Thế nhưng dưới vẻ ngoài xinh đẹp thường thường ẩn tàng nguy cơ trí mạng, Tú Ngọc Cốc này chính là cấm địa của nam nhân, dưới lớp đất phì nhiêu kia không biết đã chôn vùi bao nhiêu thi cốt nam nhân! "Đây chính là Tú Ngọc Cốc Di Hoa Cung?" Thượng Quan Yến đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, nhìn Tú Ngọc Cốc chung linh dục tú, trong lòng kinh thán, nàng vẫn là lần đầu tiên tới nơi này.

Bất quá uy danh của Tú Ngọc Cốc Di Hoa Cung thì nàng nghe như sấm bên tai, người trong giang hồ nhắc tới nó, thường thường sẽ nhắc tới hai vị cung chủ của Di Hoa Cung. "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng dẫn Thượng Quan Yến đi tới cửa Di Hoa Cung, bên trong lập tức dũng xuất từng thiếu nữ xinh đẹp lạnh lùng như băng, tay cầm lợi kiếm. "Đẹp trai quá!" "Trên đời lại còn có nam tử tuấn mỹ như thế!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, đám nữ đệ tử Di Hoa Cung vốn đang khí thế hung hăng xông ra đều sững sờ, đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng si ngốc thất thần. "Ngươi là ai?

Không biết Di Hoa Cung nam nhân dừng bước sao?

Kẻ tự tiện xông vào Di Hoa Cung, chết!" Nghĩ đến sự khủng bố của cung chủ, chúng đệ tử Di Hoa Cung rùng mình một cái, lập tức hồi thần, lớn tiếng quát tháo, trong lòng hoảng sợ.

Nếu để cung chủ biết có nam nhân xông vào Tú Ngọc Cốc, còn tới tận cửa Di Hoa Cung, bọn họ chết chắc rồi!

Thực ra nếu Diệp Đông Hoàng muốn đi vào, trực tiếp liền có thể đi vào trong Di Hoa Cung!

Bất quá hắn không phải tới diệt Di Hoa Cung, trực tiếp xông vào dường như quá thất lễ, cho nên hắn mới đi tới cửa chính. "Trẫm, Diệp Đông Hoàng, đến đây bái kiến hai vị cung chủ!" Diệp Đông Hoàng không để ý đám đệ tử Di Hoa Cung đang lao tới, giọng nói đạm đạm vang lên, uy áp vô hình từ trong cơ thể tràn ra.

Đệ tử Di Hoa Cung vốn muốn động thủ lập tức cảm thấy như Thái Sơn áp đỉnh, liều mạng vận chuyển công lực, lại cũng chỉ có thể gian nan chống cự, khó mà động đậy! "Cho hắn vào!" Thanh âm của Yêu Nguyệt từ trong Di Hoa Cung vang lên, vang vọng trong lòng mọi người, giống như mộ cổ thần chung, chấn lung phát hội.

Thanh âm của nàng linh động, phiếu miểu, không thể nắm bắt, tuy rằng ngữ điệu lãnh mạc, vô tình, làm cho người ta run rẩy, lại cũng thanh nhu, kiều mỵ, nhiếp nhân hồn phách.

Theo thanh âm vang lên, uy áp của Diệp Đông Hoàng biến mất vô tung, làm cho đám đệ tử Di Hoa Cung thở phào nhẹ nhõm. "Đây chính là Di Hoa Cung Đại cung chủ Yêu Nguyệt sao?

Ít nhất có tu vi Thần Cảnh!" Thượng Quan Yến trong lòng chấn động, từ thanh âm vừa rồi nàng có thể cảm thấy sự cường đại của đối phương.

Giang hồ thường xếp nàng, Trương Tam Nương, Liên Tinh và Yêu Nguyệt ngang hàng, kỳ thực Yêu Nguyệt ẩn ẩn áp qua ba người bọn họ một bậc, kham xưng thế gian đệ nhất tuyệt sắc.

Không ngờ võ công cư nhiên đã đến cảnh giới như thế! "Hóa ra

hắn chính là Kiếm Hoàng Diệp Đông Hoàng!" "Truyền thuyết trên đời tuyệt không có một thiếu nữ nào có thể ngăn cản nụ cười của Kiếm Hoàng, cũng tuyệt không có một anh hùng nào có thể ngăn cản một kiếm nhẹ nhàng của Kiếm Hoàng!" "Thật là đẹp trai, còn rất mạnh!" "Không biết hắn tới tìm Cung chủ có việc gì?" Chúng đệ tử Di Hoa Cung tâm thần rung động, ánh mắt thỉnh thoảng len lén liếc nhìn vài cái, tim đập gia tốc.

Phải biết Di Hoa Cung không có nam nhân, đều là mỹ nữ như hoa như ngọc.

Bọn họ khi nào từng thấy qua nam tử anh vũ soái khí, tú tuyệt nhân hoàn như Diệp Đông Hoàng! "Nô tỳ Hoa Nguyệt Nô, kiến quá Kiếm Hoàng!" Lúc này một tuyệt mỹ nữ tử dung mạo tú lệ, thân mặc trường váy màu vàng nhạt tiến lên, doanh doanh thi lễ, sau đó đưa tay dẫn đường: "Kiếm Hoàng, mời!" "Có lao!" Diệp Đông Hoàng mang theo Thượng Quan Yến đi theo Hoa Nguyệt Nô vào trong, lưu lại sau lưng từng ánh mắt thất lạc, bất quá bọn họ cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nếu để Yêu Nguyệt biết, chết chắc! "Hoa Nguyệt Nô!

Xem ra Giang Phong là hết hi vọng rồi!" Diệp Đông Hoàng liếc mắt đánh giá Hoa Nguyệt Nô, không biết là Giang Phong chưa từng tới, hay là vì kịch bản đã xảy ra biến hóa.

Trong nguyên tác, Giang Phong bị thương được Yêu Nguyệt và Liên Tinh cứu, cả hai người đều yêu Giang Phong, kết quả Giang Phong lại yêu tỳ nữ Hoa Nguyệt Nô, hai người cuối cùng cùng nhau bỏ trốn, mới có một loạt sự tình về sau.

Hiện nay Hoa Nguyệt Nô vẫn hoàn hảo, hiển nhiên Giang Phong không có xuất hiện.

Như thế, hắn thu phục Yêu Nguyệt sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Dù sao, Yêu Nguyệt khi chưa gặp Giang Phong là một thiếu nữ

tịch mịch cô độc, thanh cao lãnh ngạo!

Mà Yêu Nguyệt sau khi gặp Giang Phong, là một oán phụ nhân ái sinh hận, tâm thái vặn vẹo, trở nên điên cuồng!

Độ khó của hai trường hợp có thể tưởng tượng được!

Di Hoa Cung rất lớn, quỳnh lâu ngọc vũ, liên miên bất tuyệt, kim bích huy hoàng mà lại không mất đi vẻ cao quý uy nghiêm.

Lúc này, Hoa Nguyệt Nô đang dẫn đường phía trước bước chân dừng lại, nói với Thượng Quan Yến: "Vị cô nương này, Cung chủ của chúng ta chỉ nói gặp Kiếm Hoàng, còn xin đến thiên điện chờ đợi!" "Được!" Thượng Quan Yến không nói nhiều, với thực lực của Diệp Đông Hoàng, nàng cũng không cần lo lắng an nguy.

Chương 332

Đi qua mấy con đường râm mát, xuyên qua giả sơn hồ nước, hoa phố đình viện, rốt cục đi tới một tòa cung điện hùng vĩ.

Trên bài biển cung điện viết ba chữ to thếp vàng "Di Hoa Cung", rồng bay phượng múa, thiết họa ngân câu, đại khí bàng bạc, nhiếp nhân tâm phách!

Hoa Nguyệt Nô thần sắc cung kính, mỗi một bước mỗi một động tác đều tỏ ra cẩn thận từng li từng tí, sau khi bước vào Di Hoa Cung, vội vàng bái nói: "Khải bẩm Cung chủ, Kiếm Hoàng đã đến!" "Lui xuống đi!" Yêu Nguyệt phất phất tay, ngẩng đầu nhìn lại, Hoa Nguyệt Nô khom người cáo lui.

Diệp Đông Hoàng tiến vào, cũng ngẩng đầu nhìn lại, muốn xem thử người được xưng là giang hồ đệ nhất tuyệt sắc Yêu Nguyệt này là bộ dáng bực nào!

Tại phía trên đại điện, trên bảo tọa chế tạo bằng bạch ngọc, một bạch y mỹ nhân đang đoan tọa, sở hữu khuôn mặt tuyệt đỉnh mỹ lệ và một đôi mắt sáng ngời, khí chất xuất trần, tuyệt đại phong hoa.

Nàng chính là Di Hoa Cung Đại cung chủ Yêu Nguyệt!

Thân hình Yêu Nguyệt phong tư thướt tha, làn da toàn thân trơn bóng, khiết nhuận hơn cả côn ngọc, ngân nguyệt bạch quang thắng tuyết yêu!

Đây là tiên ma chi khu kết hợp ưu điểm của tiên tử và ác ma, cho dù là nữ tử mỹ luân mỹ hoán, thanh lệ thoát tục, có nhã khiết tiên khí hay nữ tử yêu dã phong du, cốt nhục quân quân, có nguyên thủy dã tính đều phải kém hơn một bậc.

Nàng phảng phất sinh ra đã mang theo một loại ma lực nhiếp người, ma lực không thể kháng cự.

Nàng dường như vĩnh viễn cao cao tại thượng, cao không thể chạm, khiến người ta không thể ngưỡng mộ! "Thâm cung Yêu Nguyệt sắc, tú ngoại Trương Tam Nương, không hổ là thiên hạ đệ nhất tuyệt sắc!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng không chút che giấu đánh giá Yêu Nguyệt, trong lòng tán thán.

Nữ nhân như vậy, vẻ đẹp của nàng, sự lạnh lùng của nàng, sự kiêu ngạo của nàng, khí chất của nàng, võ công của nàng, thật đúng là không phải người bình thường có thể chịu đựng được!

Trước mặt nàng, chín mươi chín phần trăm nam tử trên thế gian đều không ngẩng đầu lên nổi.

Phần nhiều chắc hẳn là hoảng sợ kính sợ, giống như phàm nhân nhìn thấy tiên tử, căn bản không sinh ra nổi tâm khinh nhờn.

Thảo nào trong nguyên tác Giang Phong không chọn Yêu Nguyệt đẹp nhất, mà lại chọn tỳ nữ Hoa Nguyệt Nô.

Giang Phong tuy đẹp, nhưng hắn căn bản không chế ngự được loại nữ nhân như Yêu Nguyệt.

Ở trước mặt loại nữ nhân này, hắn chỉ sẽ cảm thấy câu thúc, cho dù muốn chạm vào đối phương, sợ là cũng không dám biểu hiện ra, huống chi là khuê phòng chi lạc gì đó.

Cho dù nghĩ tới tư thế mới lạ gì, e rằng cũng không dám tìm đối phương thí nghiệm, có chăng chỉ là sự áp lực.

Bởi vậy, Giang Phong chọn Hoa Nguyệt Nô cũng là hợp tình hợp lý! "Hắn chính là Diệp Đông Hoàng, Ngọc Hoàng, Kiếm Hoàng, quả nhiên danh bất hư truyền!" Nhãn mâu Yêu Nguyệt phảng phất có loại ma lực kỳ dị bao phủ, trong lúc Diệp Đông Hoàng đánh giá nàng thì

nàng cũng đang đánh giá Diệp Đông Hoàng.

Nàng ẩn ẩn có thể cảm nhận được trong thân thể kiện mỹ dương cương của Diệp Đông Hoàng ẩn chứa lực lượng kinh khủng, một khi bộc phát, tất sẽ thạch phá thiên kinh.

Ba năm trước, nàng cũng từng gặp qua Ngọc Lang Giang Phong được xưng là giang hải châu ngọc, diện như quan ngọc, tuấn bỉ Phan An, phong thần tuấn lãng, vũ khí hiên nhi tuấn, kiếm mi nhập tấn, song mục lãng nhược lưu tinh, kham xưng thế gian mỹ nam tử.

Bất quá so sánh với Diệp Đông Hoàng, lại là kém không chỉ một bậc.

Trong vẻ tuấn mỹ của Diệp Đông Hoàng mang theo một cỗ dương cương bá đạo khiến nữ nhân khó mà kháng cự, phong tư như ngọc, nhân trung chi long, trường thân ngọc lập, lồng ngực rắn chắc, khoan quảng vĩ ngạn, tư thần đoan nghiêm, uyển như thiên thần.

Khi đó, Diệp Đông Hoàng danh chấn thiên hạ, cái tên Ngọc Hoàng áp đảo Ngọc Lang Giang Phong, danh hiệu Kiếm Hoàng khiến quần hùng bó tay, anh hùng gãy kích.

Giang Phong võ công bình bình, tuấn mỹ không bằng Diệp Đông Hoàng, trong lòng Yêu Nguyệt tự nhiên liền không khác gì nam tử bình thường!

Nàng Yêu Nguyệt là ai?

Di Hoa Cung cung chủ, thế gian đệ nhất tuyệt sắc, võ công siêu phàm nhập thánh, người nàng thích tự nhiên phải là người đẹp trai nhất, mạnh nhất thế gian!

Đương nhiên, ít nhất phải chiếm một dạng!

Bởi vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, vẻ đẹp trai mà Giang Phong lấy làm kiêu ngạo bị miểu sát; võ công, soái khí, một dạng cũng

không chiếm, do đó ba năm trước bị thương đi tới Di Hoa Cung, trực tiếp liền bị Yêu Nguyệt ném ra ngoài! "Quả nhiên, thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, vốn tưởng rằng Giang Phong đã đủ đẹp rồi, nhưng so với Kiếm Hoàng vẫn là chênh lệch quá lớn, võ công càng là không có khả năng so sánh!" "Chỉ là không biết Kiếm Hoàng tới Di Hoa Cung làm gì?

Hi vọng đừng đánh nhau với tỷ tỷ!" Liên Tinh đứng hầu bên cạnh Yêu Nguyệt, đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng chấn hám, ẩn ẩn mang theo một chút lo lắng.

Diệp Đông Hoàng muốn nhất thống giang hồ cũng không phải bí mật, người người đều biết, hiện nay đã diệt Chí Tôn Minh, Hải Sa Cung, Thiên Hạ Hội, Vô Song Thành, trước đó không lâu lại diệt Tứ Phương Thành, Thần Nguyệt Giáo, Vô Ưu Cung.

Hôm nay tới Di Hoa Cung, mười có tám chín là muốn thu phục Di Hoa Cung! "Quả nhiên, trong mắt người đời đều chỉ có tỷ tỷ sao?" Đè xuống nỗi lo trong lòng, Liên Tinh thấy Diệp Đông Hoàng không nhìn mình, trong lòng ảm đạm, nàng phảng phất vĩnh viễn sống dưới hào quang của Yêu Nguyệt.

Bất quá đúng lúc này, nàng cảm thấy một ánh mắt sắc bén mà giàu tính xâm lược rơi vào trên người nàng, nàng ngẩng đầu lên, liền thấy được mắt của Diệp Đông Hoàng.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim vốn cổ tỉnh vô ba kịch liệt nhảy lên, Diệp Đông Hoàng gật đầu với nàng, mỉm cười.

Giây khắc này, Liên Tinh cảm giác tim sắp nhảy ra ngoài, trong lòng khẩn trương, trái tim như nai con chạy loạn.

Nàng hồi nhỏ vì một quả đào mà bị Yêu Nguyệt đẩy xuống cây, ngã thương tay trái, trở nên có chút dị hình, từ nhỏ bao phủ dưới cái bóng của Yêu Nguyệt, trong lòng kỳ thực có chút tự ti!

Giờ phút này thấy Diệp Đông Hoàng cười với nàng, cũng giống như một thiếu nữ tàn tật bình thường nhìn thấy một đại minh tinh đẹp trai đến bùng nổ cười với mình vậy.

Loại cảm giác đó... khẩn trương, kích động, thảm thắc, hưng phấn... "Diệp Đông Hoàng, ngươi tới gặp Bản cung có chuyện gì?" Yêu Nguyệt thấy Diệp Đông Hoàng cười với Liên Tinh, lập tức không vui.

Nàng thích ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người nàng, vô luận ở nơi nào, nàng phải là tiêu điểm.

Liên Tinh nghe vậy, vội thu hồi ánh mắt, không dám nhìn Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng cười cười, nhìn lại về phía Yêu Nguyệt: "Nghe nói hai vị cung chủ của Di Hoa Cung quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm, thật đúng là tiên ma chi khu, nữ thần tư dung!" "Đáng tiếc u cư thâm cung, cô phương tự thưởng, chẳng phải là tịch mịch sao?

Trẫm lòng rất ngưỡng mộ, chi bằng hai vị cung chủ gia nhập Long Quân Minh của Trẫm, nắm tay cùng kiến đại nghiệp, thế nào?" "Đại ngôn bất tàm, muốn Di Hoa Cung, còn phải xem ngươi có bản lĩnh kia hay không!" Yêu Nguyệt trong lòng uấn nộ, một câu nói muốn thu biên Di Hoa Cung của nàng tự nhiên là không thể nào.

Điều nàng càng khó chịu hơn là, mỗi câu nói của Diệp Đông Hoàng đều mang theo cả Liên Tinh, cũng chính là nói trong mắt Diệp Đông Hoàng, hai người các nàng là như nhau.

Tuy rằng Liên Tinh là muội muội của nàng, nhưng đối với Yêu Nguyệt đã quen độc lĩnh phong tao, tranh cường hiếu thắng, cái gì cũng muốn nhất mà nói, vẫn là khó mà chấp nhận! "Quả nhiên, vẫn là phải đánh nhau!" Theo sự phẫn nộ của Yêu Nguyệt, khí tức khủng bố

trong đại điện tràn ngập mỗi tấc không gian.

Liên Tinh trong lòng than nhẹ, nàng biết tính cách Yêu Nguyệt quá mạnh, không động thủ là không thể nào. "Bản lĩnh của Trẫm nhất định sẽ làm nàng vô cùng hài lòng!" Diệp Đông Hoàng tà mị cười một tiếng, áp lực trong đại điện đối với hắn mà nói căn bản không có chút cảm giác nào.

Một khắc sau, một cỗ khí tức khủng bố uyển như hồng hoang hung thú mãnh liệt từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng tràn ra, tịch quyển tứ phương, trấn áp thiên địa!

Thân ảnh hắn khẽ động, nhanh như tia chớp, nhục thân trực tiếp phá vỡ hạn chế của không gian, nháy mắt đi tới trước người Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt, Liên Tinh thân thể căng thẳng, Minh Ngọc Công vận chuyển, cả người phảng phất hóa thành ngọc thạch, tiên cơ ngọc thể, oánh oánh như ngọc.

Thân thể mảnh mai thướt tha của Yêu Nguyệt lại có sức mạnh vô cùng, Yêu Nguyệt tiên ma chi khu danh chấn giang hồ, thực lực tự nhiên phi đồng phàm hưởng.

Nàng khinh công ngạo thế, thính lực siêu tuyệt, biết chưởng pháp "Di Hoa Tiếp Ngọc" quán tuyệt thiên hạ, nhờ luyện thành nội gia chính tông tuyệt đỉnh tâm pháp 【 Minh Ngọc Công 】 tầng thứ chín, không chỉ càng ngày càng trẻ, còn có thể thanh xuân thường trú, trên khuôn mặt tái nhợt lạnh khốc như băng xuất hiện ánh sáng tinh oánh nhu nhuận như ngọc. "Di Hoa Tiếp Ngọc!" Bàn tay trắng nõn như ngọc của Yêu Nguyệt mang theo lực lượng kinh khủng khai sơn liệt thạch đánh ra, cho dù là cường giả Thiên Cảnh, dưới một chưởng này cũng sẽ nháy mắt tứ phân ngũ liệt, phấn thân toái cốt!

Bốp!

Thế nhưng, Diệp Đông Hoàng đưa tay liền bắt lấy bàn tay như ngọc của nàng, đôi tay trắng nõn có thể thiết kim đoạn ngọc kia nằm trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng uyển như bàn tay nhỏ bé mềm mại của nữ nhân bình thường.

Nàng chỉ cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố cuộn trào ập đến, giống như một con hung thú chọn người mà phệ, muốn xé nát nàng thành mảnh vụn!

Đối với loại nữ nhân như Yêu Nguyệt, muốn nàng thần phục, đầu tiên phải hung hăng nghiền nát sự kiêu ngạo của nàng, cho nên Diệp Đông Hoàng ra tay bá đạo mà trực tiếp.

Không cho nàng bất kỳ cơ hội phản kháng nào, để nàng cảm nhận một chút cái gì gọi là sức mạnh!

Diệp Đông Hoàng hai tay bắt lấy hai tay của Yêu Nguyệt, ấn nàng ngã xuống bảo tọa nạm vàng bạch ngọc.

Răng rắc một tiếng, bảo tọa liệt khai vô số vết nứt như mạng nhện.

Khí tức nam tử nồng liệt bá đạo đập vào mặt, Yêu Nguyệt trong lòng thẹn giận, nại hà hai tay đều bị ấn trụ, không thể động đậy.

Đôi chân dài mạnh mẽ thon thả viên nhuận như ngọc của nàng nâng lên, một cước đá bay.

Thế nhưng chân nàng vừa động, Diệp Đông Hoàng liền trực tiếp cưỡi lên người nàng, đè lại hai chân nàng, khiến nàng không thể động đậy.

Hai người gần ngay trong gang tấc, Yêu Nguyệt ngẩng đầu, thậm chí có thể cảm nhận hô hấp nóng rực của Diệp Đông Hoàng.

Nàng bị đè trên bảo tọa bạch ngọc, tư thế cực kỳ ám muội.

Nàng muốn giãy dụa, lại phát hiện sức mạnh mà nàng lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt Diệp Đông Hoàng nhu nhược giống như một đứa bé! "Tỷ tỷ cứ như vậy bị trấn áp rồi?" Trong mắt Liên Tinh một trận mộng bức, cái này cũng quá nhanh đi!

Nàng biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng Yêu Nguyệt cũng không yếu a, không ngờ một chiêu không đỡ được liền bị người ta đè ở dưới thân. "Buông tay!" Yêu Nguyệt thẹn quá hóa giận, vẫn là lần đầu tiên có nam nhân dựa vào nàng gần như vậy, còn đè lên người nàng, nàng lệ thanh quát lớn.

Bất quá trái tim nàng lại đập càng thêm lợi hại, máu chảy gia tốc, cũng không biết là vì chiến đấu, hay là vì khí tức nam tử trên người Diệp Đông Hoàng. "Đây là thỉnh cầu sao?" Diệp Đông Hoàng cúi người, ghé vào bên tai tinh oánh như ngọc của nàng, cười nói. ... "Đây là thỉnh cầu sao?" Diệp Đông Hoàng cúi người, ghé vào bên tai tinh oánh như ngọc của nàng, hô hấp nóng rực phả vào gò má trắng nõn như ngọc của Yêu Nguyệt, làm khuôn mặt tươi cười của nàng ửng hồng.

Chương 333

Sinh bình vẫn là lần đầu tiên cùng một nam nhân dựa vào gần như thế, Yêu Nguyệt rất không thích ứng, với lòng tự tôn và sự hiếu thắng của nàng, tự nhiên sẽ không nói những lời thỉnh cầu gì đó.

Trong cuộc đời của nàng, chưa bao giờ có cách nói "không thể", chỉ cần là thứ nàng muốn, cho dù chỉ là một quả đào, cho dù là thân sinh muội muội của mình, cũng không cách nào tranh đoạt với nàng! "Buông ta ra!" Yêu Nguyệt đôi mắt đẹp như dao, trừng mắt nhìn Diệp Đông Hoàng, thanh âm lãnh liệt phảng phất từ trên chín tầng trời vang lên, băng lãnh thấu xương.

Nếu là nam nhân bình thường, tuyệt đối không chịu nổi ánh mắt và sự băng lãnh của nàng, đáng tiếc nàng gặp phải Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng cúi đầu, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng dụ người của nàng! "Ưm!" Yêu Nguyệt kiều khu run lên, đôi mắt đẹp đột nhiên trừng lớn, đầu óc trống rỗng, nàng bị cưỡng hôn rồi!

Nàng cư nhiên bị cưỡng hôn rồi!

Tại trước đó, đây là chuyện nàng chưa bao giờ nghĩ tới!

Cư nhiên có người dám cưỡng hôn nàng! "Tỷ tỷ bị cưỡng hôn rồi?" Liên Tinh đang do dự có nên hay không ra tay đột nhiên sững sờ, ngơ ngác nhìn Diệp Đông Hoàng và Yêu Nguyệt trước mặt, nàng nắm chặt nắm đấm, trong lòng dâng lên một vệt giấm chua và bi ai mạc danh!

Từ nhỏ đến lớn, thứ tốt nhất trên đời đều là của tỷ tỷ!

Bao gồm cả nam nhân! "Buông... ta giết...

ưm..." Đầu óc đình trệ một lát sau, Yêu Nguyệt hồi thần, thẹn quá

hóa giận.

Thành nhiên nàng đối với Diệp Đông Hoàng rất có hảo cảm!

Dù sao, đẹp trai, chính là có thể muốn làm gì thì làm!

Trên đời tuyệt không có một thiếu nữ nào có thể ngăn cản nụ cười của Kiếm Hoàng, lời này cũng không phải nói đùa, cho dù tiên ma chi khu như Yêu Nguyệt cũng không ngoại lệ!

Thực lực khủng bố mà Diệp Đông Hoàng vừa triển hiện càng tạo thành xung kích cường đại đối với tâm linh nàng, nàng chưa từng thấy qua tồn tại nào cường đại khủng bố như Diệp Đông Hoàng!

Thực lực cùng mỹ mạo cùng tồn tại, nam nhân như vậy, nữ nhân nào đỡ được?

Ầm!

Ầm ầm!

Khí tức khủng bố nương theo thân thể hai người tiếp xúc kịch liệt va chạm, bảo tọa đúc bằng ngọc thạch xung quanh, bậc thang nứt ra từng vết nứt kinh khủng.

Ánh mắt Liên Tinh tràn đầy sự giằng co, nàng không biết có nên tiến lên hỗ trợ hay không, nếu đi lên, có phải hay không làm phiền việc tốt của tỷ tỷ?

Cuối cùng, Liên Tinh xoay người lặng lẽ rời đi!

Ngay cả Yêu Nguyệt đều không đỡ được một kích của Diệp Đông Hoàng, nàng võ công còn không bằng Yêu Nguyệt, cho dù cộng thêm nàng cũng đánh không lại Diệp Đông Hoàng!

Nếu Yêu Nguyệt không chọn thần phục Diệp Đông Hoàng, Di Hoa Cung khẳng định phúc diệt, đi vào vết xe đổ của Tứ Phương Thành, Thần Nguyệt Giáo.

Trong lòng nàng cũng không kháng cự Diệp Đông Hoàng, nhưng Yêu Nguyệt chưa hẳn!

Diệp Đông Hoàng dùng phương thức này, càng dễ dàng để Yêu Nguyệt thần phục, cho nên, nàng lựa chọn rời đi.

Trong đại điện, một trận giao phong khác loại triển khai, khí tức khủng bố thỉnh thoảng tràn ra, làm cho đệ tử Di Hoa Cung xung quanh nơm nớp lo sợ, hoảng sợ bất an.

Mà Liên Tinh sau khi rời khỏi đại điện, đi tới thiên điện gặp Thượng Quan Yến! "Ngươi là?" Thượng Quan Yến nhìn thấy Liên Tinh, không xác định hỏi. "Liên Tinh!" Liên Tinh nói. "Thượng Quan Yến kiến quá Nhị cung chủ." Thượng Quan Yến kỳ thực có chỗ suy đoán, truyền thuyết Yêu Nguyệt tương đối bá đạo lãnh liệt, khí chất của Liên Tinh hiển nhiên cũng không quá phù hợp. "Đông Hoàng dường như đánh nhau với Đại cung chủ, Nhị cung chủ sao không đi hỗ trợ?" Thượng Quan Yến hiếu kỳ, động tĩnh trong đại điện, với thực lực của Thượng Quan Yến tự nhiên cảm giác được, bất quá nàng có lòng tin đối với Diệp Đông Hoàng, cũng không lo lắng.

Liên Tinh trước mắt tu vi Thiên Cảnh đỉnh phong, nếu muốn tới đối phó nàng, nàng cũng không sợ! "Di Hoa Cung là cấm địa của nam nhân, cấm chỉ nam nhân đặt chân, nhưng hà cớ gì không phải là giam cầm chính mình!" Liên Tinh ánh mắt xa xăm, nhìn về phía ngoài cửa sổ, "Tỷ tỷ cường thế, bá đạo, lạnh lùng, vô tình, nhưng nội tâm kỳ thực cũng tịch mịch cô độc!" "Tỷ ấy cần một nam nhân!" Liên Tinh nói là Yêu Nguyệt, nhưng hà cớ gì không phải là tả chiếu chân thực nội tâm của chính nàng.

Thượng Quan Yến ngạc nhiên, xem ra trận chiến đấu giữa Diệp Đông Hoàng và Yêu Nguyệt không bình thường a!

Đối với việc này, trước khi tới nàng đã có chỗ chuẩn bị!

Cũng không phải quá mức ngoài ý muốn! ...

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, chiến đấu của Diệp Đông Hoàng và Yêu Nguyệt kéo dài ba ngày.

Ba ngày này Liên Tinh và Thượng Quan Yến ở cùng một chỗ, quan hệ hai người thân cận không ít.

Hai người tu vi xấp xỉ, coi như là 'bạn cùng lứa', đương nhiên thảo luận nhiều nhất tự nhiên là Diệp Đông Hoàng.

Giống như nam nhân tụ tập cùng một chỗ, khẳng định sẽ đàm luận nữ nhân; nữ nhân ở cùng một chỗ, cũng không ngoại lệ!

Kinh nghiệm của Thượng Quan Yến làm cho Liên Tinh cảm giác rất mới mẻ.

Thượng Quan Yến lần đầu tiên cho Diệp Đông Hoàng lại là vì cứu một nam nhân khác.

Liên Tinh và Yêu Nguyệt đừng nhìn võ công cao như vậy, kỳ thực là hai đại trạch nữ, bình thường cơ bản ở tại Di Hoa Cung, nơi này không có nam nhân, không có bằng hữu, trừ tỷ muội các nàng thì chính là thủ hạ đệ tử.

Cũng khó trách Yêu Nguyệt dưỡng thành loại tính cách quái gở cực đoan kia!

Giờ phút này, Yêu Nguyệt khuôn mặt đỏ hồng, an tĩnh lại, tại trên giường êm trong tẩm cung lẳng lặng nằm trong ngực Diệp Đông Hoàng, không nói lời nào.

Ba ngày thời gian, tự nhiên không thể đều ở tại đại điện, chuyển đổi trận địa là tất yếu.

Lại nói đại điện kim bích huy hoàng kia giờ phút này đã giống như đồ sứ bố trí đầy từng vết nứt, lung lay sắp đổ, nói không chừng lúc

nào sẽ sụp đổ!

Diệp Đông Hoàng ôm mỹ nhân như ngọc hoàn mỹ đến cực hạn trong ngực, trong lòng tràn ngập một cỗ thỏa mãn chưa từng có, ánh mắt thưởng thức phong cảnh trước mắt.

Yêu Nguyệt có dũng lược Tiển phu Bình Dương, nhan thể Tây Ngọc Phi Yến.

Da thịt nàng trắng hơn tuyết, giống như được làm từ mỡ dê bạch ngọc, trên người tản mát ra từng sợi hương ngọt, tựa lan tựa xạ, say lòng người hồn phách.

Vẻ đẹp thân thể nàng, đẹp tận trong xương, đã có thể dẫn khởi suy nghĩ kỳ quặc của người ta lại có một loại trang nghiêm khiến người ta không dám khinh nhờn.

Tay nàng mềm mại, tăng thêm một phần tắc quá mập, giảm đi một phần tắc quá gầy, đã không quá dài, cũng không quá ngắn.

Cho dù là người biết bắt bẻ nhất, cũng tuyệt đối không bới ra được chút tật xấu nào.

Cánh tay nàng đầy đặn nhưng không thấy thịt, tiêm mỹ mà không thấy xương.

Tay, vốn đã tuyệt mỹ, lại xứng với đôi cánh tay này, càng làm cho người ta hoa mắt.

Tuyết sơn, bình nguyên!

Sâm lâm, hạp cốc!

Mỗi một nơi đều là phong cảnh hoàn mỹ!

Đôi chân thon dài thẳng tắp rắn chắc mỹ lệ tràn đầy tính đàn hồi kia, đã không ai có thể hình dung đôi chân này của nàng.

Chân của nàng càng làm cho người ta tiêu hồn, nếu nói trên đời

này có rất nhiều nam nhân tình nguyện bị đôi chân ngọc này giẫm chết cũng nhất định sẽ không có người hoài nghi.

Trên người nàng mỗi một phần, mỗi một tấc, đều phảng phất đang phát xạ một loại nhiệt lực khiến người ta không thể kháng cự.

Nàng giống như là hỗn hợp thể của tinh linh và thần tiên, kiêm hữu hai loại khí chất yêu dị và thần thánh khác hẳn nhau, lại phi thường điều hòa địa xuất hiện ở trên người nàng. "Ta hiện tại cái này tính là gì?" Yêu Nguyệt ngước mắt lên, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Trải qua ba ngày Diệp Đông Hoàng không ngừng nỗ lực và tư nhuận, thanh âm Yêu Nguyệt cũng không còn lạnh như trước, nhiều thêm vài phần nữ nhân vị. "Đương nhiên là nữ nhân của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng khẽ vuốt kiều khu như ngọc, nhìn chằm chằm mắt nàng, ngữ khí gia trọng vài phần, nói: "Trẫm có rất nhiều nữ nhân, ngày sau Trẫm sẽ dẫn nàng đi tới một thế giới càng thêm rộng lớn, Trẫm có thể để nàng trấn thủ một phương, uyển như chư hầu, không chịu người quản chế, cho nàng vị phân cao nhất!" "Nhưng... nếu lòng ghen tị của nàng quá mạnh, thương hại nữ nhân khác của Trẫm, Trẫm sẽ không lưu tình, đây là giới hạn của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng thanh âm lãnh liệt, tiêm trước cho nàng một mũi phòng bệnh.

Yêu Nguyệt hiện tại thế nào, Diệp Đông Hoàng cũng không dễ nói.

Nhưng Yêu Nguyệt nhân ái sinh hận trong nguyên tác, đó chính là một kẻ biến thái, chuyện gì cũng làm được! "Hừ, nam nhân vô tình!" Yêu Nguyệt mở cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, cắn một cái lên vai Diệp Đông Hoàng.

Bất quá với nhục thân hiện tại của Diệp Đông Hoàng, nàng tự nhiên là cắn không động! "Hít!

Nàng cầm tinh con cún sao?" Diệp Đông Hoàng phối hợp một chút,

giả bộ dáng vẻ rất đau, cười mắng.

Nhưng trong lòng hắn vẫn khá cao hứng, biểu hiện này của Yêu Nguyệt chứng tỏ nàng đã đáp ứng!

Chương 334

Quả nhiên.

Quốc gia với quốc gia dựa vào súng ống, người với người dựa vào tiền bạc, nam nhân với nữ nhân dựa vào ngủ!

Trong nguyên tác nàng tâm thái vặn vẹo, đó là bởi vì không chiếm được nam nhân mình muốn, nhân ái sinh hận.

Hiện nay có nam nhân như Diệp Đông Hoàng, vừa rồi còn cho nàng ăn no, tâm thái tự nhiên liền tốt rồi! "Hừ, sau này chàng nếu dám vứt bỏ ta, ta liền cắn chết chàng!" Yêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, phảng phất như tiểu nữ nhân nũng nịu nói. "Ái chà..." Diệp Đông Hoàng lập tức rùng mình một cái, trong đầu không khỏi hiện lên một nữ nhân khác! "Chàng run cái gì?

Có phải muốn thủy loạn chung khí hay không?" Yêu Nguyệt xoay người, ghé vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, nhìn hắn chất vấn. "Câu nói này của nàng làm ta nhớ tới một nữ nhân!" Diệp Đông Hoàng nói thẳng không kiêng kỵ. "Ai?" "Một nữ nhân tên là Khang Mẫn!" Diệp Đông Hoàng kể lại câu chuyện của Khang Mẫn và Đoàn Chính Thuần một lần. "A, nam nhân!" Yêu Nguyệt cười lạnh. "Nàng lại nghịch ngợm rồi!" Diệp Đông Hoàng xoay người, đồng thời đem Vạn Đạo Kinh và một môn song tu công pháp do hắn tự sáng tạo thông qua thần thức cùng nhau truyền cho Yêu Nguyệt! ...

Lại là ba ngày sau! "Không hổ là nam nhân Yêu Nguyệt ta nhìn trúng, quả nhiên lợi hại!" Yêu Nguyệt ôm lấy đầu Diệp Đông Hoàng đang gối lên lồng ngực nguy nga của mình, đôi mắt đẹp long lanh, tràn đầy tự hào và tình yêu.

Sự cường đại của Vạn Đạo Kinh, sự cường đại của Diệp Đông

Hoàng, sự tráng lệ thần kỳ của Thần Châu Đại Lục chư thiên vạn giới... tất cả mọi thứ khiến nàng hoàn toàn luân hãm!

Trong lòng nàng, việc Diệp Đông Hoàng có thể đem công pháp nghịch thiên như Vạn Đạo Kinh truyền cho nàng, có thể nói cho nàng nhiều tin tức tuyệt mật như vậy, chứng tỏ vị trí của nàng trong lòng Diệp Đông Hoàng, chứng tỏ sự tín nhiệm của Diệp Đông Hoàng đối với nàng!

Giờ phút này, nàng không còn là Di Hoa Cung cung chủ cao cao tại thượng, mà là một tiểu nữ nhân rơi vào bể tình.

Trong nguyên tác, khi Giang Phong chưa bỏ trốn cùng Hoa Nguyệt Nô, trong thời gian dưỡng thương ở Di Hoa Cung, nàng đối với Giang Phong cũng rất ôn nhu, còn tự mình chiếu cố Giang Phong!

Kết quả Giang Phong chạy theo nữ tỳ của nàng, khiến tâm thái nàng triệt để sụp đổ, trở nên vặn vẹo! "Trẫm tặng nàng một món quà!" Không biết qua bao lâu, Diệp Đông Hoàng từ từ đứng dậy, nhìn Yêu Nguyệt đã thay đổi rõ rệt, tâm tình thật tốt, lấy ra một bộ váy dài phượng bào đỏ rực như lửa.

Đây là thứ hắn luyện chế bằng lông vũ của Hỏa Phượng Hoàng lúc bế quan trước đó, phẩm giai đạt tới lục giai, tương đương với tầng thứ Nguyên Thần Cảnh, cũng chính là Thần Cảnh của thế giới này!

Loại bảo vật y phục này còn trân quý hơn thần binh cùng tầng thứ nhiều, Diệp Đông Hoàng dùng tất cả lông vũ cộng thêm không ít dược liệu trân quý, mới luyện chế được mười hai bộ. "Cái này... cái này là dùng lông Phượng Hoàng luyện chế?" Yêu Nguyệt bỗng chốc ngồi dậy, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm bộ váy dài phượng bào, cảm nhận khí tức cường hãn ẩn ẩn thấu ra trong đó, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và lửa nóng.

Nữ nhân đối với quần áo túi xách gì đó, cơ bản không có chút lực đề kháng nào!

Nếu có, chỉ có thể nói rõ quần áo và túi xách của ngươi không đủ trân quý! "Đây là một món bảo vật lục giai, sau khi nàng luyện hóa, hình dạng có thể tùy tâm sở dục thay đổi, cũng có thể thu vào trong cơ thể, lại có thể hóa thành Phượng Vũ áo giáp.

Cho dù là công kích của cường giả Thần Cảnh, nó cũng có thể suy yếu một nửa!" Diệp Đông Hoàng giới thiệu.

Đối với thủ đoạn luyện khí của chính mình, hắn vô cùng tự tin: "Nàng mặc vào thử xem!" Yêu Nguyệt đã sớm không thể chờ đợi được nữa, lập tức tích huyết nhận chủ, sau đó nguyên thần chi lực dũng mãnh tràn vào trong đó, bắt đầu sơ bộ luyện hóa.

Bá!

Phượng bào hóa thành một đạo hồng quang bao trùm lấy Yêu Nguyệt, sau đó biến thành một bộ váy dài màu đỏ tuyệt đẹp.

Bất quá Yêu Nguyệt dường như không quá thích màu đỏ, lại biến nó thành màu trắng!

Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân!

Vốn đã tuyệt đại phong hoa, Yêu Nguyệt khi khoác lên mình bộ váy dài bảo vật lục giai do Diệp Đông Hoàng chuyên môn luyện chế càng thêm ung dung cao quý, khuynh thành tuyệt thế, mỹ diễm không gì sánh được! "Thật là quá đẹp, nàng có thích không?" Diệp Đông Hoàng trên dưới đánh giá, tán thưởng không dứt miệng. "Thích!" Yêu Nguyệt xoay hai vòng tại chỗ, vui vẻ giống như một cô bé nhận được kẹo. "Sau khi Trẫm tự tay luyện chế thành công, nàng chính là người đầu tiên nhận được đấy!" Diệp Đông Hoàng nói. "Nói như vậy tức là không phải duy nhất rồi?" Yêu Nguyệt híp mắt, nhìn Diệp Đông

Hoàng. "Mỗi một kiện đều là độc nhất vô nhị!" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, coi như nhắc nhở Yêu Nguyệt, miễn cho sau này hắn tặng cho những nữ nhân khác thì nàng lại ghen tuông. "Yên tâm đi, ta ở trong lòng chàng là nữ nhân hay ghen tị, lòng dạ hẹp hòi như vậy sao?

Nếu những nữ nhân khác đều có thể dung hạ người khác, ta lại há có thể không dung hạ được?" Yêu Nguyệt tự nhiên nghe ra được nỗi lo lắng tiềm ẩn của Diệp Đông Hoàng, trực tiếp nói.

Nàng biết Diệp Đông Hoàng không có khả năng vì nàng mà vứt bỏ những nữ nhân khác.

Nếu nàng biểu hiện ghen tuông, khẳng định sẽ không được Diệp Đông Hoàng yêu thích!

Nàng - Yêu Nguyệt, cả đời không chịu thua kém ai, nàng sẽ dùng thủ đoạn mà Diệp Đông Hoàng thích để đoạt được càng nhiều sự sủng ái! "Trẫm quả nhiên không nhìn lầm nàng!" Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu, vươn tay kéo một cái, đem Yêu Nguyệt ôm vào trong ngực, ngửi mùi hương thanh nhã trên tóc nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng.

Yêu Nguyệt tâm tình cũng cực tốt, ngẩng đầu, hôn lên môi hắn.

Một hồi lâu sau, Diệp Đông Hoàng xuân phong đắc ý, Yêu Nguyệt dung quang hoán phát, hai người cùng nhau từ trong tẩm cung đi ra. "Đây là tỷ tỷ?" Liên Tinh nhìn thấy Yêu Nguyệt lúc này, lập tức kinh ngạc đến ngẩn người.

Trước sau bất quá chỉ một tuần trà, sự thay đổi này cũng quá lớn rồi!

Không chỉ là từ thiếu nữ biến thành nữ nhân, quan trọng nhất là Yêu Nguyệt giờ phút này không giống như trước kia lạnh lùng, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, cao không thể chạm như vậy nữa, mà đã

có "mùi vị" của con người.

Thượng Quan Yến là lần đầu tiên nhìn thấy Yêu Nguyệt, không có so sánh nên không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy rất đẹp, phi thường đẹp, khiến nàng đều có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Diệp Đông Hoàng để hai người làm quen một chút, tuy rằng quan hệ sẽ không quá thân thiết, nhưng ít ra sẽ không xảy ra mâu thuẫn! "Tỷ tỷ, y phục của tỷ?" Liên Tinh cùng Yêu Nguyệt sinh sống mấy chục năm, đối với mỗi một biến hóa của Yêu Nguyệt đều nhìn ở trong mắt, rất nhanh liền chú ý tới y phục của đối phương! "Đây là Đông Hoàng tặng ta!" Yêu Nguyệt ý niệm vừa động, váy dài màu trắng khôi phục lại màu xích hồng nguyên bản, ẩn ẩn có thể nhìn thấy từng mảnh phượng vũ như hỏa diễm đang thiêu đốt, mỹ lệ cao quý, mỹ diễm vô song! "Thật đẹp!" Liên Tinh tán thán, trong mắt tràn đầy hâm mộ và lạc lõng.

Trong mắt Thượng Quan Yến cũng có chút hâm mộ, lấy nhãn lực của các nàng tự nhiên nhìn ra được chỗ trân quý của chiếc phượng bào này.

Thần thú uy áp ẩn chứa bên trên, không gì không nói rõ đây là dùng lông vũ của thần thú Phượng Hoàng dệt thành.

Đó chính là thần thú a! "Trẫm cũng chuẩn bị cho các nàng một kiện!" Diệp Đông Hoàng dưới ánh mắt "bỉ thị" của Yêu Nguyệt lấy ra hai kiện phượng bào.

Chất liệu giống nhau, kiểu dáng lược có khác biệt, nhưng không lớn. "Ta cũng có?" Liên Tinh không thể tin được nhìn phượng bào trong tay Diệp Đông Hoàng.

Thượng Quan Yến có thì nàng không kỳ quái, dù sao nàng ấy đã sớm là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng rồi.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt tuyệt mỹ của Liên Tinh bá một cái liền đỏ bừng.

Nàng nhận bộ y phục này, có phải hay không đại biểu nàng cũng là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng rồi? "Đây là lục giai bảo vật dùng phượng vũ luyện chế mà thành, không chỉ có thể tự do biến hóa, thu vào trong cơ thể, còn có thể ngăn cản công kích của cường giả Thần Cảnh.

Các nàng tích huyết luyện hóa xong sẽ biết!" Diệp Đông Hoàng đưa hai kiện phượng bào cho Thượng Quan Yến và Liên Tinh.

Thượng Quan Yến không có khách khí.

Yêu Nguyệt đều có, nàng không lấy chẳng phải là yếu thế hơn một đầu sao?

Liên Tinh có chút thẹn thùng tiếp nhận phượng bào.

Hai người tích huyết luyện hóa xong, mặc lên người, dựa theo tâm ý chính mình không ngừng biến hóa thành các loại kiểu dáng, hưng phấn không thôi!

Yêu Nguyệt trong lòng có chút ghen tị, bất quá nghĩ đến nàng là người đầu tiên nhận được, cũng coi như không tệ!

Thời gian tiếp theo, Diệp Đông Hoàng tạm thời ở lại Di Hoa Cung, đồng thời Yêu Nguyệt cũng tuyên bố Di Hoa Cung gia nhập Long Quân Minh.

Tin tức vừa truyền ra, giang hồ lần nữa nhấc lên sóng to gió lớn, vô số võ giả càng là thống tâm tật thủ, đấm ngực dậm chân!

Di Hoa Cung gia nhập Long Quân Minh, Diệp Đông Hoàng thân là Minh chủ chẳng phải là "cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt" sao?

Hơn nữa với tư cách Minh chủ, hắn nếu muốn Yêu Nguyệt và

Liên Tinh thị tẩm, muốn quy tắc ngầm, hai người có thể phản kháng sao?

Có lẽ hai người đã bị Diệp Đông Hoàng bắt lấy rồi!

Chương 335

"Thâm cung Yêu Nguyệt sắc, Tú ngoại Trương Tam Nương!" "Nguyệt hạ chúc Liên Tinh, Mạc thượng Nữ Thần Long!" Vừa nghĩ tới tứ đại mỹ nhân giang hồ đều bị Diệp Đông Hoàng thu vào trong túi, không biết bao nhiêu người muốn chạy đi liều mạng với Diệp Đông Hoàng.

Đáng tiếc bọn họ cũng chỉ dám tưởng tượng mà thôi.

Thật sự muốn đi tìm Diệp Đông Hoàng, bọn họ khả năng ngay cả dũng khí xuất thủ cũng không có!

Giờ phút này, Diệp Đông Hoàng - kẻ khiến vô số võ giả trong lòng hâm mộ ghen ghét - đang ở bên cạnh bàn đá dưới một gốc đại thụ tại Di Hoa Cung đánh cờ cùng Liên Tinh. "Liên Tinh, cho Trẫm xem tay của nàng!" Diệp Đông Hoàng nhìn tay trái có chút dị hình của Liên Tinh, nói. "Tay của ta không đẹp!" Ánh mắt Liên Tinh né tránh, trong lòng tự ti, giống như trên mặt có vết sẹo, ngại ngùng không muốn cho người khác nhìn thấy! "Không sao!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, đi đến bên cạnh nàng, cầm lấy tay nàng, dưới ánh mắt thảm thắc của đối phương tháo găng tay xuống.

Bởi vì hồi nhỏ bị ngã gãy, có chút vặn vẹo biến dạng!

Rắc!

Diệp Đông Hoàng bàn tay dùng lực, xương cốt di động, đem cánh tay khôi phục nguyên vị.

Sắc mặt Liên Tinh trắng nhợt.

Tương đương với cánh tay bị bẻ gãy lại, sự thống khổ trong đó có thể nghĩ mà biết. "Ưm……" Nàng cố nén đau đớn, kêu lên một tiếng

đau đớn.

Bất quá ngay sau đó, sức mạnh ẩn chứa sinh mệnh và tạo hóa của Diệp Đông Hoàng bao trùm cánh tay nàng.

Cơn đau ban đầu nháy mắt biến mất, cánh tay vốn có chút hoại tử khô quắt nhanh chóng trở nên viên nhuận no đầy, da thịt khôi phục vẻ thủy nhuận sáng bóng. "Ngô……" Cảm giác tê tê dại dại khiến nàng nhịn không được khẽ rên rỉ, chỉ thấy tay trái của nàng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được đang khôi phục, một lát sau đã không khác biệt gì so với tay phải, khôi phục như lúc ban đầu! "Ta khỏi rồi?" Trong mắt Liên Tinh tràn đầy kinh hỉ và hưng phấn.

Ái mỹ chi tâm, nhân giai hữu chi (lòng yêu cái đẹp ai cũng có), vết thương ở tay trái khiến nàng trở nên không hoàn mỹ, tàn tật. "Ừ, Trẫm lại xem cho nàng chân của nàng!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

Trừ tay trái, chân trái của nàng cũng có chút tàn tật, đều là do lần hồi nhỏ bị Yêu Nguyệt từ trên cây đẩy xuống ngã gãy!

Khuôn mặt tươi cười của Liên Tinh đỏ bừng.

Chân của nữ nhân cũng không thể tùy tiện cho nam nhân khác xem, bất quá Diệp Đông Hoàng không phải người ngoài.

Nàng thẹn thùng vén lên gấu váy, duỗi ra chân trái.

Diệp Đông Hoàng dùng phương pháp tương tự trị hết chân cho nàng, để nàng trở nên hoàn mỹ không tì vết! "Cảm ơn!" Liên Tinh tràn đầy cảm kích và tình ý, chỉ là trong lòng lại có cố kỵ. "Nàng muốn cảm tạ Trẫm thế nào?" Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm nàng vào trong lòng, cúi đầu nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của nàng, mỉm cười. "Tỷ tỷ…… Ngô……" Liên Tinh vừa mới mở miệng, liền bị Diệp Đông Hoàng chặn lại.

Nàng chân tay luống cuống, trong chờ mong lại mang theo thẩm

thắc, không có đẩy Diệp Đông Hoàng ra, mặc cho đối phương thi triển. "Nàng chính là nàng, không cần thiết sống dưới cái bóng của Yêu Nguyệt, cũng không cần thiết phải sợ hãi!" Thật lâu sau, Diệp Đông Hoàng buông tha Liên Tinh đang sắp không thở nổi, một cái ôm kiểu công chúa bế nàng lên, vừa đi vừa nói. "Vâng!" Liên Tinh gật đầu, trăn thủ (đầu đẹp) tựa vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, cảm thụ lồng ngực rắn chắc hữu lực, nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ của đối phương, ngửi khí tức nam tử khiến nàng mê luyến kia.

Giờ khắc này nàng cảm giác chính là chết cũng đáng! "Muốn ta!" Liên Tinh đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, dâng lên một nụ hôn thơm, động tình nói! "Gấp gáp như vậy sao!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, thân ảnh khẽ động, nháy mắt đi tới tẩm cung của Liên Tinh!

Giờ khắc này, Liên Tinh buông xuống tất cả gánh nặng, trở nên phá lệ nhiệt tình.

Nàng chỉ muốn cùng Diệp Đông Hoàng hòa làm một, đem tất cả của chính mình đều cho nam nhân mà nàng yêu nhất này!

Đối với Liên Tinh, Diệp Đông Hoàng thậm chí so với Yêu Nguyệt còn thích hơn một chút!

Đây chú định là một đêm khó quên. …… Thiên Môn, Thiên Giới! "Vô Danh, ngươi xem thanh Anh Hùng Kiếm mà Bản tọa đúc lại cho ngươi này như thế nào?" Đế Thích Thiên lấy ra một thanh Anh Hùng Kiếm đưa tới trước mặt Vô Danh.

Thanh Anh Hùng Kiếm này là của Mộ Ứng Hùng, từng bị Anh Hùng Kiếm của Vô Danh chém đứt, thành tựu Thiên Kiếm chi danh của Vô Danh.

Anh Hùng Kiếm tổng cộng có hai thanh, bây giờ một thanh đang ở trong tay Luyện Xích Tuyết.

Đế Thích Thiên tạm thời không muốn trêu chọc Diệp Đông Hoàng, cho nên không có động vào Anh Hùng Kiếm trong tay Luyện Xích Tuyết.

Về phần Vô Danh, sau khi bị Diệp Đông Hoàng giết chết ngày đó, Đế Thích Thiên đã âm thầm mang đi thi thể Vô Danh, dùng Thánh Tâm Quyết cứu sống hắn! "Đây là kiếm của Ứng Hùng, ngươi đã làm gì hắn?" Vô Danh nắm lấy Anh Hùng Kiếm, nháy mắt cảm ứng được không phải thanh kiếm của mình, chất vấn. "Yên tâm, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đi theo Bản tọa đi đồ long, Bản tọa cam đoan sẽ không thương tổn bọn hắn một cọng lông tơ!" Đế Thích Thiên mang theo mặt nạ băng điêu, âm dương quái khí nói: "Nói đến, ngươi vẫn là tử tôn không biết bao nhiêu đời của Bản tọa đấy!" Đế Thích Thiên sống gần hai ngàn năm, thời gian dài như vậy hắn tự nhiên sở hữu qua vô số mỹ nữ, hậu đại trải rộng khắp Cửu Châu! "Hi vọng ngươi nói lời giữ lời!" Vô Danh không còn cách nào khác, giờ phút này chỉ có thể dựa theo đối phương phân phó làm việc! "Anh Hùng Kiếm của Vô Danh, Kinh Tịch của Hoàng Ảnh, Thiên Tội của Hoài Không, Thiên Nhận, Tham Lang của Phá Quân, U Minh Kiếm của Doãn Trọng, Thiên Nộ Kiếm của Ngụy Tiến Trung.

Thất bả thần binh, đủ rồi!" Đế Thích Thiên trong lòng bàn tính.

Kỳ thật lý tưởng nhất là dùng Hỏa Lân Kiếm và Tuyệt Thế Hảo Kiếm thay thế U Minh Kiếm và Thiên Nộ Kiếm.

Nhưng Hỏa Lân Kiếm đang ở trong tay Đoạn Lãng, là thuộc hạ của Diệp Đông Hoàng, hắn tạm thời không thể động vào!

Tuyệt Thế Hảo Kiếm còn chưa xuất thế, hắn không xác định liệu có thể lấy được hay không. "Bất quá cự ly Thần Long xuất thế còn có một đoạn thời gian, lại chờ xem sao, Tuyệt Thế Hảo Kiếm hẳn là sắp xuất thế rồi!" Đế Thích Thiên trong lòng nghĩ, tràn đầy chờ mong.

Nếu có thể lấy được Tuyệt Thế Hảo Kiếm tự nhiên là tốt nhất, hắn liền có thể không cần dùng U Minh Kiếm của Doãn Trọng nữa!

Doãn Trọng thực lực rất mạnh, không dễ đối phó, hắn đáp ứng sau khi sự thành phải chia một nửa Long Nguyên cho đối phương khôi phục thương thế!

Hắn cũng không muốn đem Long Nguyên chia cho người khác!

Cho nên, hắn có thể không dùng Doãn Trọng thì tốt nhất là không dùng! …… Tú Ngọc Cốc, Di Hoa Cung.

Kịch tình quy về bình tĩnh, Liên Tinh tựa vào lồng ngực rộng lớn ấm áp của Diệp Đông Hoàng, bên tai nghe nhịp tim trầm ổn hữu lực của hắn, cảm giác kiên định, thỏa mãn, vui vẻ trước đó chưa từng có!

Dung mạo tuyệt sắc cùng khí chất cao quý của nàng cũng không kém hơn Yêu Nguyệt, cũng là tuyệt thế mỹ nhân tuyệt đại phong hoa, má ngọc điềm mỹ, càng hơn hoa xuân, trong đôi mắt linh hoạt tràn đầy ánh sáng trí tuệ không thể miêu tả.

Nàng tính tình ôn hòa thiện lương, cũng có trí tuệ nhìn thấu lòng người!

Chỉ là hồi nhỏ cùng Yêu Nguyệt tranh hái đào bị Yêu Nguyệt từ trên cây đẩy xuống dẫn đến tay trái cùng chân trái suốt đời dị hình, bởi vậy lưu lại cả đời bóng ma, chung thân đều sống dưới sự chưởng khống của Yêu Nguyệt, không dám đề kháng.

Cả đời nàng, như một ngôi sao cô độc tịch diệt, làm bạn cùng trăng mà lên, lặng yên vẫn lạc, khiến người ta thương tiếc! "Diệp đại ca, có chàng thật tốt.

Để ta lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác được người sủng ái, thật tốt!" Liên Tinh thanh âm không linh, hoạt bát, êm tai.

Bàn tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực rắn chắc

của Diệp Đông Hoàng, tình ý phun trào, khuôn mặt ửng hồng tràn đầy vẻ hạnh phúc! "Nha đầu ngốc!" Diệp Đông Hoàng nâng mặt nàng lên, sủng nịch hôn lên trán nàng một cái.

Liên Tinh mâu quang ướt át, trong lòng cảm động, ôm lấy Diệp Đông Hoàng chủ động dâng nụ hôn. "Trẫm thấy nàng cũng không có thần binh thuận tay.

Thanh này là Lăng Sương Kiếm do Ứng Thuận Thiên đúc năm trăm năm trước, liền tặng cho nàng!" Hồi lâu, môi chia lìa, nhìn Liên Tinh tình ý miên man, Diệp Đông Hoàng lấy ra Lăng Sương Kiếm hắn đoạt được từ Kính Ánh Hồ. "Diệp đại ca, cái này quá quý trọng, hay là tặng cho tỷ tỷ đi?" Liên Tinh không có nhận.

Nàng không phải không thích mà là lo lắng nàng nhận lấy Lăng Sương Kiếm sẽ làm cho Yêu Nguyệt ghen ghét.

Từ nhỏ đến lớn đồ tốt đều là cho Yêu Nguyệt, nàng cũng chưa từng cùng Yêu Nguyệt tranh đoạt. "Cầm lấy, đồ của Trẫm muốn tặng ai thì tặng người đó!" Diệp Đông Hoàng cố ý tỏ vẻ không vui, bá đạo nói.

Yêu Nguyệt trong tay có một thanh thần binh, tên Bích Huyết Chiếu Đan Thanh.

Đương nhiên, đây là của chính nàng.

Diệp Đông Hoàng cũng sẽ không bên trọng bên khinh, về sau lại tặng nàng một thanh thần binh là được!

Nếu như vì nguyên nhân này mà Yêu Nguyệt ghen ghét, vậy thì chính là thiếu thu thập rồi!

Giống như Thượng Quan Yến chẳng phải cũng là dùng Phượng Huyết Kiếm của chính mình, còn có Lạc Tiên, Diệp Đông Hoàng cũng còn chưa cho!

Chương 336

Đương nhiên, Lạc Tiên cũng không hay dùng kiếm lắm! "Cảm ơn!" Liên Tinh nghe vậy, không dám nói nhiều, tiếp nhận Lăng Sương Kiếm.

Kiếm khí lăng sương, kiếm lăng thiên hạ, đích xác là một thanh kiếm tốt! "Diệp đại ca, ta còn muốn!" Buông xuống Lăng Sương Kiếm, Liên Tinh ghé vào bên tai Diệp Đông Hoàng, thở ra như lan, thanh âm khiến người phạm tội.

Nàng trân quý mỗi một phút mỗi một giây lúc này! "Tiểu yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, tự nhiên là hung hăng thỏa mãn đối phương.

Hắn biết với tính cách của người sau, nói ra câu nói này cũng là cần dũng khí cực lớn!

Khó nhất là cô phụ mỹ nhân ân! …… Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Yêu Nguyệt nhìn thấy Lăng Sương Kiếm mà Diệp Đông Hoàng tặng cho Liên Tinh, trong lòng tuy rằng có chút ghen tị, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài!

Nàng biết làm như thế sẽ khiến Diệp Đông Hoàng không thích!

Hơn nữa Liên Tinh là muội muội ruột của nàng.

Diệp Đông Hoàng nhiều nữ nhân như vậy, tự nhiên sẽ chia trận doanh, Liên Tinh không nghi ngờ chút nào cùng nàng một cái trận doanh.

Liên Tinh đắc sủng, đối với nàng cũng là có chỗ tốt!

Theo thời gian trôi qua, tính cách bá đạo cường thế của Yêu

Nguyệt cũng đang chậm rãi phát sinh biến hóa.

Tuy rằng y nguyên cường thế, nhưng cùng cái Yêu Nguyệt nhân ái sinh hận biến thành vặn vẹo trong nguyên tác hoàn toàn không dính dáng!

Đối với việc này, Diệp Đông Hoàng rất hài lòng.

Trải qua hắn điều giáo, Yêu Nguyệt trở nên càng ngày càng hoàn mỹ!

Diệp Đông Hoàng cũng không keo kiệt sự sủng ái của hắn, thời gian ở chỗ Yêu Nguyệt là nhiều nhất!

Ngày này, một cái tin tức truyền vào trong tai Diệp Đông Hoàng.

Bái Kiếm Sơn Trang có một thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm sắp xuất thế, mời anh hùng thiên hạ tiến đến xem kiếm. "Tuyệt Thế Hảo Kiếm?

Thật là cái danh đầu thật lớn!" Yêu Nguyệt xùy cười, thiên hạ thần binh tuy rằng trân quý, nhưng cũng không ít, không có thanh nào dám nói quan tuyệt thiên hạ. "Chất liệu của Tuyệt Thế Hảo Kiếm này ngược lại là bất phàm!" Diệp Đông Hoàng nói. "Diệp đại ca biết Tuyệt Thế Hảo Kiếm?" Liên Tinh nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Thượng Quan Yến cũng nhìn sang, đối với việc Diệp Đông Hoàng biết Tuyệt Thế Hảo Kiếm, nàng cũng không kỳ quái, nàng đã sớm lĩnh giáo qua sự khủng bố phảng phất như không gì không biết của Diệp Đông Hoàng! "Tương truyền Nữ Oa sau khi bổ thiên còn dư lại bốn viên kỳ thạch.

Kỳ nhất là 'Băng Phách', là viên đẹp mắt nhất trong bốn viên kỳ thạch, thạch tính thanh lương, đặt vào trong miệng người chết, có thể bảo vệ thi thể sẽ không hư thối, vĩnh viễn không thay đổi, đang ở tại Hiệp Vương Phủ!" "Kỳ nhị tên là 'Bạch Lộ', thiết trong đá, đá trong

thiết, là một trong những vật chí hàn trong thiên địa, hàn khí đủ để hóa khí thành băng, băng phong ba thước, hàm chứa bạch sắc hàn thiết có thể chú tạo tuyệt thế thần phong, cuối cùng đúc thành Tuyết Ẩm Đao!" "Kỳ tam tên là 'Hắc Hàn', là thiết trong đá, chính là vật chí hàn trong thiên hạ, bị Trang chủ Bái Kiếm Sơn Trang Ngạo Nhật đạt được, cũng chính là dược liệu của Tuyệt Thế Hảo Kiếm hiện nay!" "Tưởng không đến Tuyệt Thế Hảo Kiếm còn có lai lịch như thế!" Mọi người ngạc nhiên, càng kinh ngạc kiến thức uyên bác của Diệp Đông Hoàng, vậy mà ngay cả bí tân thiên địa như thế đều rõ như lòng bàn tay. "Bái Kiếm Sơn Trang cũng không có cao thủ gì, bọn họ cao điệu như thế, không sợ bảo kiếm bị người đoạt đi?" Liên Tinh khó hiểu. "Bước cuối cùng đúc Tuyệt Thế Hảo Kiếm là lấy máu của 'Tam Độc': 'Tham' (máu của Kiếm Tham), 'Sân' (máu của Bộ Kinh Vân), 'Si' (máu của Đoạn Lãng) để luyện chế.

Bọn họ mời võ lâm nhân sĩ, kỳ thật là vì hấp dẫn ba người này tiến đến, dùng máu của bọn họ đúc kiếm!" "Hóa ra là như vậy!" Mọi người giật mình. "Diệp đại ca, chàng muốn thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm này sao?" Mắt Liên Tinh sáng lên, nàng cảm thấy nếu là Diệp Đông Hoàng thích, nàng có thể đi giúp Diệp Đông Hoàng đoạt tới.

Võ công của nàng tuy không thể nói độc bộ thiên hạ, nhưng ở dưới tình huống cường giả Thần Cảnh không xuất hiện, cũng coi như độc bộ võ lâm!

Hơn nữa, những ngày này tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, đem Minh Ngọc Công dung nhập trong đó, cộng thêm cùng Diệp Đông Hoàng song tu, nàng cảm giác tùy thời có khả năng bước vào Thần Cảnh! "Tuyệt Thế Hảo Kiếm Trẫm còn không để vào mắt, nhưng dược liệu Hắc Hàn không tệ, có thể coi như dưỡng liệu cho Đông Hoàng Kiếm của Trẫm.

Trẫm định đi Bái Kiếm Sơn Trang một chuyến!" Đông Hoàng

Kiếm của Diệp Đông Hoàng sau khi hấp thu tinh hoa của Hiên Viên Kiếm và Tuyết Ẩm Đao, đã thuế biến đến càng ngày càng cường đại sắc bén, nếu là lại thôn phệ Tuyệt Thế Hảo Kiếm, uy lực tất sẽ tiến thêm một tầng nữa! "Diệp đại ca, ta đi cùng chàng!" Liên Tinh vội nói, nàng thích ở cùng một chỗ với Diệp Đông Hoàng.

Nói xong nàng lại không khỏi nhìn thoáng qua Yêu Nguyệt.

Thấy người sau không có biểu tình gì, mới yên lòng! "Ta cũng đi!" Yêu Nguyệt nói. "Được, cùng đi!" Diệp Đông Hoàng không sao cả, mang theo Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Thượng Quan Yến tiến về Bái Kiếm Sơn Trang.

Đáng nhắc tới chính là, đoạn thời gian này, Diệp Đông Hoàng đem Long Hồn Đao đạt được từ chỗ Quỷ Kiến Sầu mười năm trước luyện chế vào trong Phượng Huyết Kiếm của Thượng Quan Yến.

Long Hồn Đao, Phượng Huyết Kiếm vốn là một đôi hữu tình đao kiếm do Cổ Mộc Thiên luyện chế, chất liệu là một khối Thất Thải Thủy Tinh Mẫu chia làm hai luyện chế mà thành, có đặc tính âm dương tương hấp.

Diệp Đông Hoàng không dùng Long Hồn Đao, nhưng cũng sẽ không đem Long Hồn Đao giao cho người khác, dứt khoát liền đem nó dung nhập Phượng Huyết Kiếm, hai bên đồng nguyên, có thể tăng lên uy lực của Phượng Huyết Kiếm.

Một nhóm bốn người, một đường du sơn ngoạn thủy, chạy tới Bái Kiếm Sơn Trang.

Cùng lúc đó, Bộ Kinh Vân, Đoạn Lãng, Kiếm Tham cũng nhận được lời mời của Thiếu trang chủ Bái Kiếm Sơn Trang Ngạo Thiên tiến về Bái Kiếm Sơn Trang. …… Bái Kiếm Sơn Trang.

Tại cổng sơn trang, Thiếu trang chủ Ngạo Thiên đang chiêu đãi các

võ lâm nhân sĩ đến đây.

Diệp Đông Hoàng mang theo Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Thượng Quan Yến từ đối diện đi tới! "Đẹp quá!" Nhìn thấy ba người Yêu Nguyệt, vô số võ giả nháy mắt thất thần!

Bịch!

Một võ giả từ trên bậc đá bước hụt, ngã sấp xuống đất, máu mũi chảy dài, ánh mắt lại si ngốc nhìn về phía đối diện, hoảng hốt như chưa tỉnh! "Thật xinh đẹp nữ nhân!" Ngạo Thiên nhìn Yêu Nguyệt, con mắt lập tức thẳng băng.

Thân là Thiếu trang chủ Bái Kiếm Sơn Trang, hắn cũng đã gặp qua không ít mỹ nữ, chơi qua càng là vô số kể, nhưng không có một ai so được với một phần vạn của ba người Yêu Nguyệt trước mắt! "Ta nhất định phải có được các nàng!" Ngạo Thiên kích động, một ý niệm mãnh liệt từ đáy lòng dâng lên, rơi xuống đất sinh căn, khó có thể khu trừ, lập tức phảng phất như con mèo ngửi được mùi tanh, hấp tấp hướng về phía đoàn người Diệp Đông Hoàng chạy tới! "Muốn chết?" Ngay tại lúc Ngạo Thiên tới gần phạm vi ba thước quanh Yêu Nguyệt, thanh âm băng lãnh đạm mạc tại bên tai hắn vang lên.

Thân thể Ngạo Thiên run lên, bước chân vừa mới bước ra không khỏi thu trở về. "Tại hạ Thiếu trang chủ Bái Kiếm Sơn Trang Ngạo Thiên, dám hỏi phương danh cô nương?" Ngạo Thiên chắp tay, biểu hiện ra một bộ dáng khiêm tốn hữu lễ, nhưng sự nóng rực nơi sâu trong đáy mắt lại khó có thể che giấu, phảng phất muốn đem người sống nuốt chửng.

Hắn tin tưởng lấy thân phận của hắn, cho dù ngươi có đẹp hơn nữa, cuối cùng còn không phải dễ như trở bàn tay!

Những năm này nữ nhân hắn nhìn trúng, cái nào dám cự tuyệt?

Cho dù ban ngày cự tuyệt, buổi tối cũng sẽ bị đưa đến trên giường hắn, mặc hắn hưởng dụng!

Dù sao, Bái Kiếm Sơn Trang truyền thừa đã lâu, lại lấy chú kiếm nổi danh, rất nhiều thế lực đều sẽ có cầu ở hắn, bây giờ tuy rằng xuống dốc, nhưng cũng là thế lực cường đại xếp được số má. "Cứ như ngươi cũng xứng?

Cút!" Ánh mắt đạm mạc của Yêu Nguyệt quét Ngạo Thiên một cái.

Nhìn ánh mắt nóng rực hận không thể lập tức lột sạch nàng của đối phương, trong lòng liền ghê tởm.

Nếu không phải có Diệp Đông Hoàng ở đây, nàng không muốn biểu hiện quá mức bá đạo, dám dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, đã sớm bị nàng một tát đập chết rồi! "Nhìn, Ngạo Thiên tên kia ăn quả đắng rồi!" "Hắc hắc, trên đời này cũng không phải tất cả nữ nhân đều bán mặt mũi cho Bái Kiếm Sơn Trang hắn!" "Bái Kiếm Sơn Trang hiện nay đã đại không bằng trước kia rồi!" "Lão trang chủ sau khi chết, Bái Kiếm Sơn Trang liền còn lại cô nhi quả mẫu, bây giờ chỉ dựa vào Kiếm Ma chống đỡ.

Nghe nói Kiếm Ma cùng Ngạo phu nhân quan hệ không tầm thường!" "Đó là tất nhiên, quan hệ nếu không 'sâu', Kiếm Ma sẽ bán mạng cho Bái Kiếm Sơn Trang sao?

Hắc hắc!" Xung quanh vang lên từng trận tiếng nghị luận.

Bái Kiếm Sơn Trang uy thế đích xác không nhỏ, nhưng người không nể mặt Bái Kiếm Sơn Trang đồng dạng không ít!

Ngạo Thiên nghe vậy, lửa giận trong lòng bốc lên, tức giận đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, xấu hổ giận dữ muốn chết, đại nộ quát: "Xem ra các ngươi là tới Bái Kiếm Sơn Trang gây chuyện!

Đem bọn hắn đều bắt lại cho Bản thiếu gia, Bản thiếu gia muốn đích thân thẩm vấn!" Ngạo Thiên vung tay lên, thật sự là mời rượu không ăn muốn ăn phạt rượu, không cho hắn mặt mũi, hắn cũng không cần khách khí nữa!

Chỉ cần đem bọn hắn bắt lại, đến lúc đó hắn còn không phải muốn chơi thế nào thì chơi thế đó?

Loại thiên y bách thuận (ngoan ngoãn phục tùng) hắn đã sớm chơi chán rồi!

Bây giờ vừa vặn đổi khẩu vị, tưởng rằng sẽ rất kích thích!

Nghĩ đến đây, hắn nhìn tư dung tuyệt thế của Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Thượng Quan Yến, phẫn nộ trong lòng lập tức bay lên chín tầng mây, có chỉ là hưng phấn và kích động! "Vâng, Thiếu trang chủ!" Lập tức, mấy chục võ giả cầm trong tay trường đao lợi kiếm vọt ra, đem bốn người Diệp Đông Hoàng đoàn đoàn bao vây. "Lần này có kịch hay để xem rồi!" "Không biết bốn người này là lai lịch gì, thật mẹ nó đẹp, thật mẹ nó soái, thật khiến người ta hâm mộ ghen ghét hận!" "Mấy người này nhìn qua bất phàm, đoán chừng cũng là từ thế lực lớn đi ra!" …… Võ giả chung quanh tụ tập càng ngày càng nhiều, từng cái châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ.

Chương 337

Nam nhân nhìn thấy Diệp Đông Hoàng không ai không hâm mộ ghen ghét, nữ nhân nhìn thấy Diệp Đông Hoàng không ai không hoa si thét lên.

Người nhìn thấy ba người Yêu Nguyệt lại vừa vặn tương phản, nam si mê, thần hồn điên đảo, nữ hâm mộ ghen ghét, tự ti mặc cảm!

Diệp Đông Hoàng tuy danh chấn thiên hạ, nhưng người chân chính nhận biết hắn lại không có mấy cái.

Yêu Nguyệt Liên Tinh u cư thâm cung, thường nhân khó gặp, người nhận biết càng ít.

Thượng Quan Yến danh xưng Nữ Thần Long, thần long thấy đầu không thấy đuôi, người nhận biết nàng đồng dạng không nhiều.

Hơn nữa phạm vi hoạt động trước đó của mấy người bọn họ đều không ở một khối Bái Kiếm Sơn Trang này!

Dẫn đến đến bây giờ vẫn không ai nhận ra bọn họ! "Bảo kiếm!" "Ta ngửi thấy mùi vị của bảo kiếm!" Đột nhiên, một nam tử mặc y phục đỏ chót, để hai phiết râu ria nhảy ra, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Phượng Huyết Kiếm của Thượng Quan Yến, sau đó lại nhìn xem Lăng Sương Kiếm trong tay Liên Tinh, cùng với Bích Huyết Chiếu Đan Thanh trong tay Yêu Nguyệt!

Ánh mắt tràn đầy nóng rực và tham lam!

Đây cũng là một tên kỳ hoa.

Hắn xuất hiện về sau, không có giống như những nam nhân khác nhìn chằm chằm ba tuyệt sắc mỹ nữ, mà là nhìn kiếm của đối phương! "Kiếm Tham, nơi này không có việc của ngươi, tránh ra!"

Ngạo Thiên nhìn thấy Kiếm Tham xuất hiện, nhíu nhíu mày, quát. "Nhìn chướng mắt, đều giết đi!" Lúc này, Diệp Đông Hoàng một mực không nói gì quét Ngạo Thiên một cái, thản nhiên nói.

Thanh âm đạm mạc, ngữ khí tùy ý làm cho hiện trường lập tức một mảnh tĩnh mịch.

Vô số võ giả hiếu kỳ, khinh thường, cười lạnh nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Tiểu tử này là ai a?

Thật sự là cuồng vọng!

Thật coi hắn là Kiếm Hoàng, thiên hạ vô địch rồi?

Xùy lạp!

Ánh kiếm chói mắt sáng lên, võ giả tại trường mắt đau xót, một cỗ kiếm khí lăng lệ lạnh như cốt tủy đập vào mặt mà đến, khiến bọn hắn toàn thân băng lương, như rơi vào hầm băng!

Thật con mẹ nó chói mắt! "Ngươi……" Kiếm quang lóe lên, Ngạo Thiên trừng lớn mắt, trong mắt tràn đầy sợ hãi, oán hận.

Hắn vươn tay chỉ Yêu Nguyệt, muốn nói cái gì lại không nói ra được, nơi cổ máu tươi bắn ra tung tóe.

Bịch!

Thân thể Ngạo Thiên thẳng tắp ngã xuống đất.

Thanh âm trầm muộn như chuông chiều gõ mạnh vào nơi mềm yếu sâu trong tâm linh mọi người, làm cho một đám nam nữ đang như si như say, thần hồn điên đảo như ở trong mộng mới tỉnh. "Hít!" "Thiếu trang chủ Bái Kiếm Sơn Trang Ngạo Thiên cứ như vậy chết rồi?" "Thật là không lưu tình chút nào, nhất kiếm phong hầu!" "Tốc độ thật nhanh, chỉ cảm thấy một đạo hàn khí đập vào mặt, Ngạo

Thiên liền chết!" …… Giờ khắc này, nguyên bản vô số ánh mắt hỏa nhiệt nhìn về phía ba người Yêu Nguyệt đều lập tức biến mất không thấy, thay vào đó là nồng đậm kinh khủng, kính sợ!

Mỹ nữ tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng hưởng dụng! "Thiếu trang chủ!" "Thiếu trang chủ chết rồi?" "Giết bọn hắn, báo thù cho Thiếu trang chủ!" …… Một đám võ giả Bái Kiếm Sơn Trang đại nộ.

Ngạo Thiên chết rồi, bọn hắn hộ giá bất lực, khó thoát tội, nếu như có thể chém giết hung thủ, cũng coi như lấy công chuộc tội! "Giết!" Mấy chục võ giả đỏ mắt giết tới.

Hôm nay nếu để cho những hung thủ này chạy thoát, bọn hắn cũng không sống được.

Cho nên, cứ việc những hung thủ này thoạt nhìn khả năng rất mạnh, bọn hắn cũng chỉ có thể phá phủ trầm chu, liều chết một trận chiến. "Tuyết Hoa Mãn Thiên!" Phượng Huyết Kiếm xuất vỏ, kiếm khí tung hoành, sát na gian chém ra mấy chục đạo kiếm khí.

Xùy!

Xùy!

Xùy!

Mười mấy võ giả ở hướng Thượng Quan Yến trên cổ huyết ngấn chợt hiện, máu tươi còn chưa kịp phun ra, Phượng Huyết Kiếm đã nhiên quy vỏ.

Cùng lúc đó, Liên Tinh đồng dạng bạt kiếm chém một cái, mười mấy võ giả nhào tới trong nháy mắt bị chém giết.

Từ bạt kiếm xuất vỏ đến chém giết địch nhân, lại đến Lăng Sương Kiếm quy vỏ, toàn bộ quá trình liền mạch lưu loát, không đến một phần mười cái hô hấp!

Bên Yêu Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Lấy thực lực các nàng, giết một số võ giả phổ thông, như đồ heo chó!

Phanh phanh phanh phanh phanh!

Ba người đã sớm thu kiếm vào vỏ, võ giả bị chém giết mới nhao nhao ngã xuống đất, mỗi một cái đều là trên cổ hiện ra một đạo huyết ngấn, nhất kiếm phong hầu!

Tất cả võ giả chung quanh kinh ngốc!

Đây chính là hơn ba mươi hộ vệ cường đại của Bái Kiếm Sơn Trang, cứ như vậy trong nháy mắt bị chém giết?

Không có chút lực phản kháng nào? "Thượng cổ thần binh —— Bích Huyết Chiếu Đan Thanh, một thanh lợi khí chém sắt như chém bùn, kiếm dài một thước bảy tấc, đoản kiếm màu xanh đậm, mới nhìn tựa hồ không có quang trạch gì, nhưng nếu nhìn thêm hai lần, liền sẽ cảm thấy kiếm khí âm u, bức người lông mi, ngay cả mắt cũng khó mở ra!" "Nghe nói kiếm sau khi xuất lô, thiên địa đều vì thế mà biến sắc, là thanh hung khí bất tường.

Tuy rằng nghe đồn là cố tình làm ra vẻ huyền bí, cũng không đáng tin, nhưng thanh kiếm này xác thực có thể xưng là tuyệt thế thần binh!" Ánh mắt tham lam của Kiếm Tham nhìn về phía đoản kiếm màu xanh đậm trong tay Yêu Nguyệt, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Tựa hồ là cảm giác đối phương không dễ chọc, ánh mắt hắn lại nhìn về phía Thượng Quan Yến.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều nhìn về phía bốn người Diệp Đông Hoàng, trong lòng chấn hám, không gì sánh kịp. "Phượng Huyết Kiếm, trong truyền thuyết một đời kỳ nhân Tà Thần Cổ Mộc Thiên lấy Thất Thải Thủy Tinh Mẫu đúc thành, hấp thu tinh hoa nhật

nguyệt, cùng Long Hồn Đao nãi là một đôi hữu tình đao kiếm.

Long Hồn Phượng Huyết hợp nhất, nghe nói có được sức mạnh cường đại không thể tưởng tượng nổi!" Kiếm Tham nhìn về phía Phượng Huyết Kiếm của Thượng Quan Yến.

Hắn hiệu Kiếm Tham, đối với danh kiếm trong thiên hạ đều có loại tâm tham lam, muốn chiếm làm của riêng, tự nhiên đối với nó có hiểu biết! "Phượng Huyết Kiếm?

Nàng chính là Nữ Thần Long Thượng Quan Yến!" "Nàng chính là Nữ Thần Long?

Trách không được đẹp như vậy, lợi hại như vậy!" Từng đạo tiếng kinh hô vang lên.

Bích Huyết Chiếu Đan Thanh tại trong tay Yêu Nguyệt người biết không nhiều, nhưng Phượng Huyết Kiếm chính là tiêu chí của Thượng Quan Yến.

Phượng Huyết Kiếm vừa ra, tất cả mọi người đều nhận ra thân phận Thượng Quan Yến! "Nàng chính là Nữ Thần Long Thượng Quan Yến?

Vậy hai mỹ nữ tịnh liệt cùng nàng là ai?

Chẳng lẽ chính là hai người trong Võ Lâm Tứ Đại Mỹ Nữ tề danh với nàng?" Võ giả chung quanh âm thầm đánh giá Yêu Nguyệt cùng Liên Tinh.

Hai người võ công, mỹ mạo đều không kém hơn Thượng Quan Yến, người như vậy cũng không nhiều. "Lăng Sương Kiếm, kiếm khí lăng sương, kiếm lăng thiên hạ, Chú Kiếm Thành tiêu tốn sáu mươi năm chế tạo mà thành, trong truyền thuyết có khả năng cải tử hồi sinh, uy năng khó lường!" Ánh mắt Kiếm Tham từ trên Phượng Huyết Kiếm rời đi, đánh giá Lăng Sương Kiếm trong tay Liên Tinh.

Hắn là Kiếm Tham, trong mắt hắn bảo kiếm so với mỹ nhân càng có lực hấp dẫn hơn! "Lăng Sương Kiếm!" "Chẳng lẽ nàng chính là Thiếu chủ Chú Kiếm Thành Kiếm Hùng?

Thê tử của Kiếm Hoàng?" "Vậy cái người kia chính là người có danh xưng Ngọc Nương Tử - Trương Tam Nương?" "Bất quá Trương Tam Nương nghe nói sử dụng chính là một đôi Lưu Vân Phi Nguyệt, làm sao biến thành Bích Huyết Chiếu Đan Thanh rồi?" Từng cái võ giả nghị luận ầm ĩ, đưa ra các loại suy đoán và khó hiểu.

Kính Ánh Hồ có một thanh Lăng Sương Kiếm do Ứng Thuận Thiên lưu lại năm trăm năm trước, người biết ít càng thêm ít.

Mọi người quen thuộc chính là thanh Lăng Sương Kiếm mà Chú Kiếm Thành mới đúc kia, đang ở trong tay Kiếm Hùng!

Cũng khó trách bọn hắn sẽ có suy đoán này!

Bất quá suy đoán của bọn hắn làm cho sắc mặt Yêu Nguyệt có chút khó coi, cư nhiên đem nàng xem như Trương Tam Nương!

Oanh long!

Lúc này, Liên Tinh đột nhiên xuất thủ, một đạo lục quang bắn ra, uyển như lưu quang trong nháy mắt cắm vào con sư tử đá ngoài mười trượng!

Mọi người giật nảy mình, còn tưởng rằng Liên Tinh muốn đối với bọn hắn hạ sát thủ!

Kinh hãi qua đi, ánh mắt mọi người nhìn lại, đá vụn bay tán loạn, chỉ thấy một mai Mặc Ngọc Mai Hoa cắm vào đỉnh đầu sư tử đá, bên cạnh còn lộ ra hai chữ —— Liên Tinh!

Liên Tinh đảo không phải muốn xuất phong đầu, mà là muốn thay Yêu Nguyệt nói cho mọi người thân phận của các nàng, miễn cho mọi người đem các nàng xem như Kiếm Hùng và Trương Tam Nương!

"Mặc Ngọc Mai Hoa!" "Là Di Hoa Cung Nhị Cung chủ Liên Tinh!" "Vị kia hẳn là Di Hoa Cung Đại Cung chủ Yêu Nguyệt!" Nhìn thấy Mặc Ngọc Mai Hoa, mọi người giật mình, lập tức minh bạch thân phận của Yêu Nguyệt và Liên Tinh.

Nghĩ đến đây, thân phận của nam nhân có thể đứng ở giữa Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Nữ Thần Long, được chúng tinh củng nguyệt, lại có thể ra lệnh cho ba người, lại soái đến mức khiến người ta ghen ghét cũng liền hô chi dục xuất (sắp lộ ra) rồi!

Chương 338

Kiếm Hoàng —— Diệp Đông Hoàng! "Là Kiếm Hoàng!" "Không nghĩ tới hắn chính là Kiếm Hoàng!" "Kiếm Hoàng cư nhiên cũng tới!" Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, từng đạo ánh mắt kính sợ sùng bái ném tới.

Nhìn Ngạo Thiên ngã trên mặt đất, trong lòng mọi người xùy cười.

Tên này đào góc tường cư nhiên đào đến trên đầu Kiếm Hoàng, không chết thì ai chết? "Hóa ra là Kiếm Hoàng đương diện, thứ cho tại hạ mắt vụng về, có mắt không tròng, thật sự là hổ thẹn hổ thẹn.

Tại hạ liền không quấy rầy Kiếm Hoàng!" Kiếm Tham vẻ mặt siểm nịnh, hướng về phía sau lui lại.

Hắn tuy rằng tự phụ, nhưng còn chưa tự đại đến mức có thể cùng Diệp Đông Hoàng chống lại!

Huống chi chính là ba người Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Nữ Thần Long, hắn cũng nhìn không thấu thâm nông!

Đối với bất kỳ một người nào, trong lòng của hắn đều không nắm chắc! "Cái thứ không biết sống chết nào giết đồ nhi Ngạo Thiên của ta, đi ra chịu chết!" Ngay tại lúc Kiếm Tham lui ra phía sau, một tiếng hét lớn từ Bái Kiếm Sơn Trang vang lên, thanh âm ẩn chứa vô biên phẫn nộ, chính là đại ca cầm đầu (giang bả tử) của Bái Kiếm Sơn Trang hiện nay - Kiếm Ma.

Hắn theo đuổi Ngạo phu nhân mười mấy năm, còn chưa từng đắc thủ, mắt thấy sắp đại công cáo thành, ôm được mỹ nhân về, kết quả Ngạo Thiên lại tại cái mấu chốt này bị người ta giết!

Cái này nếu là để Ngạo phu nhân biết, tâm huyết mấy chục năm của hắn sợ là muốn uổng phí!

Hung thủ phải chết!

Oanh long!

Kiếm Ma mang theo khí tức kinh khủng hạ xuống, ánh mắt duệ lợi sát ý tung hoành.

Hắn vừa mới nhận được tin tức Ngạo Thiên bị giết, tình huống cụ thể còn không rõ ràng! "Là Kiếm Ma!" "Kiếm Ma lần này sợ là muốn đá trúng thiết bản rồi!" "Đừng nhìn hắn hiệu Kiếm Ma, ở trước mặt Kiếm Hoàng hắn cái rắm cũng không phải!" …… Từng đạo ánh mắt hí ngược nhìn về phía Kiếm Ma, chuẩn bị xem kịch vui! "Kiếm Hoàng?" Ánh mắt Kiếm Ma nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Có thể bị ba tuyệt thế mỹ nữ vây ở giữa, hiển nhiên không phải người bình thường!

Hắn những năm này tuy rằng một lòng đặt trên người Ngạo phu nhân, muốn sớm ngày đem đối phương cầm xuống, nhưng cũng nghe nói qua tin tức của Diệp Đông Hoàng, biết bên người Diệp Đông Hoàng mỹ nhân đông đảo.

Bây giờ bên người Diệp Đông Hoàng có ba mỹ nữ, hắn muốn không chú ý cũng khó! "Hắn là Bản cung giết?

Ngươi muốn thế nào?" Thanh âm lạnh lùng của Yêu Nguyệt vang lên.

Bất quá chỉ là một võ giả Thiên Cảnh hậu kỳ mà thôi, nàng một kiếm liền có thể trảm chi! "Là ngươi giết Ngạo…… Thật đẹp!" Kiếm Ma mở miệng, giờ khắc này mới chân chính nhìn rõ Yêu Nguyệt, lập tức tâm thần chấn động, trong mắt lộ ra một vòng kinh diễm, sau đó biến thành nóng rực.

Yêu Nguyệt trước mắt so với Ngạo phu nhân còn đẹp hơn, càng có hương vị, càng động nhân tâm phách!

Hắn nháy mắt kích động!

Hắn tham luyến mỹ sắc của Ngạo phu nhân, tự nhiên cũng là một kẻ háo sắc.

Những năm này Ngạo phu nhân lợi dụng tâm lý đàn ông càng không chiếm được lại càng muốn có, vẫn luôn treo khẩu vị của hắn!

Bình thường nàng dùng khăn che mặt, càng tỏ ra thần bí, khiến Kiếm Ma mê đắc thần hồn điên đảo, tâm cam tình nguyện ở lại Bái Kiếm Sơn Trang làm tay đấm, còn nhận Ngạo Thiên làm đệ tử!

Theo thời gian trôi qua, đạt được Ngạo phu nhân đã trở thành chấp niệm của Kiếm Ma!

Kiếm Ma cũng từng nghĩ tới dùng sức mạnh, cưỡng ép chiếm đoạt Ngạo phu nhân, cho dù không chiếm được trái tim nàng, cũng muốn chiếm được thân thể nàng.

Nhưng Ngạo phu nhân lấy cái chết ra uy hiếp, thà chết không theo, làm cho Kiếm Ma không cách nào thực hiện được!

Đương nhiên, vì để cho Kiếm Ma bán mạng, Ngạo phu nhân cự tuyệt đồng thời lại cho Kiếm Ma một chút hy vọng.

Ví dụ như, sau khi đúc thành Tuyệt Thế Hảo Kiếm, sẽ đáp ứng yêu cầu của Kiếm Ma, trao thân thể cho hắn!

Điều này mới khiến Kiếm Ma vẫn luôn ở lại chỗ này làm tay đấm!

Hiện nay vẻ đẹp của Yêu Nguyệt hoàn toàn nghiền ép Ngạo phu nhân, làm cho chấp niệm của Kiếm Ma - tên si tình đệ nhất thiên hạ này đối với Ngạo phu nhân đều sinh ra dao động, giờ phút này hắn càng muốn có được Yêu Nguyệt!

Hơn nữa Liên Tinh và Nữ Thần Long bên cạnh cũng đồng dạng không kém! "Nếu ngươi đã giết Ngạo Thiên, vậy các ngươi đều lưu lại đi!" Kiếm Ma cùng Ngạo Thiên suy nghĩ giống nhau, chính là đem mấy người trước mắt này đều bắt lại, trực tiếp dùng sức mạnh!

Dù sao phương pháp mềm mỏng, vừa nhìn đã biết không được!

Về phần Diệp Đông Hoàng, hắn mới không để vào mắt!

Trực tiếp giết là được! "Đoạn Mạch Kiếm Khí!" Kiếm Ma một chỉ điểm về phía Yêu Nguyệt, một chỉ này rất giống Nhất Dương Chỉ, dùng ngón tay phát ra kiếm khí công kích địch nhân!

Oanh!

Trên người Yêu Nguyệt khí thế vừa phóng tức thu, thân ảnh của nàng động!

Thần kiếm xuất vỏ, Bích Huyết Chiếu Đan Thanh!

Kiếm khí lăng lệ cường hoành khiến người ta không mở mắt nổi, không dám nhìn thẳng, mọi người một tay che mặt, chỉ nghe được kiếm khí ở bên tai gào thét mà qua!

Bành!

Một tiếng nổ vang, bụi bặm rơi xuống đất, trên mặt đất nứt ra một khe hở dữ tợn dài vài trượng.

Mọi người ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy Kiếm Ma phảng phất trúng Định Thân Thuật đứng tại chỗ bất động, sau đó ầm ầm nổ tung, thân thể chia làm hai nửa, huyết nhục hoành phi!

Chúng nhân giật nảy mình, tử tướng này cũng quá thảm rồi!

Loảng xoảng!

Ngay sau đó, tấm biển Bái Kiếm Sơn Trang sau lưng Kiếm Ma gãy thành hai khúc từ trên mái hiên rơi xuống, trùng điệp nện trên mặt đất,

làm cho tất cả võ giả vây xem tâm thần run rẩy, tim đập nhanh. "Hít!" Giờ khắc này, mọi người mới chính thức nhận thức được thực lực của vị Di Hoa Cung Đại Cung Chủ Yêu Nguyệt danh chấn võ lâm này!

Quá mạnh!

Thật là... khủng bố như vậy!

Yêu Nguyệt cũng là cố ý triển hiện thực lực của nàng, vừa rồi mọi người không nhận ra nàng, coi nàng thành Trương Tam Nương, nàng ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn là có chút khó chịu! "Chúng ta đi vào thôi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, dẫn đầu hướng Bái Kiếm Sơn Trang đi đến.

Đối với hắn mà nói, cái chết của Ngạo Thiên, Kiếm Ma cũng giống như nghiền chết hai con chó cản đường, căn bản không để trong lòng! "Không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên đích thân đến, xem ra Tuyệt Thế Hảo Kiếm là không lấy được rồi!" Đế Thích Thiên trong bóng tối vẫn luôn quan sát Bái Kiếm Sơn Trang thầm than trong lòng, xem ra hắn chỉ có thể đi Ngự Kiếm Sơn Trang tìm Bất Tử Ma Thần Doãn Trọng hợp tác cùng đi đồ long!

Doãn Trọng sống năm trăm năm, nguyên bản là người của Đồng Thị nhất tộc, bởi vì lén luyện Long Thần Công bị trục xuất khỏi gia tộc, có thân thể bất tử, trở thành Nhân Thần.

Đế Thích Thiên từ bỏ Tuyệt Thế Hảo Kiếm rời đi, mà đoàn người Diệp Đông Hoàng cũng dưới ánh mắt hâm mộ kính sợ của tất cả võ giả đi vào Bái Kiếm Sơn Trang! "Đoạn Lãng tham kiến sư phụ!" "Bộ Kinh Vân tham kiến Minh chủ!" Tiến vào Bái Kiếm Sơn Trang, Diệp Đông Hoàng nhìn thấy hai người Đoạn Lãng và Bộ Kinh Vân, hai người lập tức tiến lên bái kiến. "Là Kiếm Hoàng!" "Kiếm Hoàng cư nhiên cũng tới!" Chúng nhân kinh hãi, cảm giác áp lực như núi, bọn

hắn không có đi ra ngoài, còn không biết chuyện xảy ra bên ngoài!

Người bên ngoài giờ phút này cũng còn chưa tiến vào! "Ngạo phu nhân đến!" Lúc này, một nữ nhân đeo khăn che mặt màu đen, phong tư yểu điệu mang theo mấy tên thị vệ vội vàng chạy tới.

Đối với cái chết của Ngạo Thiên và Kiếm Ma, làm chủ nhân Bái Kiếm Sơn Trang, Ngạo phu nhân tự nhiên biết!

Bất quá thực lực Diệp Đông Hoàng quá mức khủng bố, căn bản không thể địch lại! "Thiếp thân tham kiến Kiếm Hoàng, tham kiến Đại cung chủ, Nhị cung chủ, Nữ Thần Long!" Ngạo phu nhân đối với đoàn người Diệp Đông Hoàng doanh doanh thi lễ, phảng phất không biết con trai nàng đã chết! "Mục đích Trẫm đến tưởng rằng ngươi cũng rõ, dẫn đường đi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói. "Tuyệt Thế Hảo Kiếm tại Kiếm Trì, chỉ là giờ phút này còn chưa hoàn toàn đúc thành, đã Kiếm Hoàng cần, thiếp thân tự nhiên hai tay dâng lên!" Ngạo phu nhân vừa nói, vừa dẫn dắt đoàn người Diệp Đông Hoàng tiến về Kiếm Trì. "Thiên nhi mạo phạm Kiếm Hoàng, chết chưa hết tội, thiếp thân tuy rằng khổ sở, nhưng đây cũng là mệnh của nó, không dám trách Kiếm Hoàng, chỉ cầu Kiếm Hoàng không nên giận cá chém thớt lên Bái Kiếm Sơn Trang!" Trong lúc nói chuyện, Ngạo phu nhân mắt hơi đỏ, dáng vẻ khiến người ta thương xót (ngã kiến du liên), làm cho Diệp Đông Hoàng có loại cảm giác mình là đại ma đầu phản diện. "Quả nhiên nắm đấm chính là công lý, nắm đấm chính là chân lý, nắm đấm lớn chính là có thể muốn làm gì thì làm!" Các võ giả đi theo chung quanh muốn kiến thức một phen phong thái Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong lòng cảm khái.

Bọn hắn giờ phút này cũng từ trong miệng võ giả từ bên ngoài tiến vào hiểu rõ chuyện xảy ra ở cửa Bái Kiếm Sơn Trang, biết Ngạo Thiên bị giết!

Nhìn bộ dáng đáng thương ủy khuất cầu toàn của Ngạo phu nhân giờ phút này, trong lòng có chút thương cảm. "Trẫm đối với Bái Kiếm Sơn Trang này của ngươi không hứng thú!" Diệp Đông Hoàng đi theo Ngạo phu nhân tới Kiếm Trì, đối với lời Ngạo phu nhân nói, hắn tự nhiên là không tin.

Hiện nay người thừa kế duy nhất của Bái Kiếm Sơn Trang đều không còn, có thể nói đã danh nghĩa còn mà thực tế mất, Ngạo phu nhân đối với hắn khủng khiếp hận thấu xương!

Chương 339

Hơn nữa hắn biết rõ, Ngạo phu nhân không phải loại người sẽ ủy khúc cầu toàn.

Cũng là một nhân vật tàn nhẫn! "Kiếm Hoàng, nơi này chính là nơi ở của Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Ngạo phu nhân chỉ vào Tuyệt Thế Hảo Kiếm đang dựng đứng trong Kiếm Trì, nói ra.

Nói xong, nàng lại lấy ra một cái hộp tinh xảo, đưa tới trước người Diệp Đông Hoàng, nói: "Khải bẩm Kiếm Hoàng, đây là bảo vật trân quý nhất của Bái Kiếm Sơn Trang!" "Truyền thuyết Nữ Oa vá trời lưu lại bốn viên kỳ thạch, Băng Phách tại Hiệp Vương Phủ, Bạch Lộ đúc thành Tuyết Ẩm Đao, Tuyệt Thế Hảo Kiếm nãi là Hắc Hàn sở đúc, mà trân quý nhất chính là viên Thần Thạch này!" "Cái gì?

Thần Thạch?" Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Thượng Quan Yến đều kinh ngạc nhìn về phía cái hộp trong tay Ngạo phu nhân.

Trước khi tới đây các nàng mới nghe Diệp Đông Hoàng nói qua ba thứ trước, không nghĩ tới Thần Thạch cư nhiên cũng ở Bái Kiếm Sơn Trang.

Đoạn Lãng, Bộ Kinh Vân, Kiếm Tham cùng vô số võ giả giang hồ nhao nhao nhìn lại, coi như trước kia chưa từng nghe qua, quang bằng truyền thuyết Nữ Oa vá trời lưu lại kỳ thạch như vậy cũng đủ để nói rõ sự trân quý của nó!

Huống chi Hắc Hàn và Bạch Lộ còn đúc thành Tuyết Ẩm Đao và Tuyệt Thế Hảo Kiếm danh chấn thiên hạ!

Thần Thạch có thể cùng chúng tịnh liệt, thậm chí tốt hơn, lại há có thể kém!

Chỉ là Diệp Đông Hoàng ở chỗ này, không ai dám động thủ cướp đoạt! "Hiện nay thiếp thân một kẻ đàn bà, cũng không giữ được bảo vật bực này, hôm nay hiến cho Kiếm Hoàng, chỉ cầu Kiếm Hoàng sau này có thể chiếu cố đôi chút, thiếp thân tất khắc ghi trong lòng, Kiếm Hoàng có gì cần, thiếp thân không dám không theo!" Ngạo phu nhân nâng hộp đựng Thần Thạch, vừa dâng lên, vừa u u mở miệng, thanh âm tràn ngập dụ hoặc. "Ngạo phu nhân này thật đúng là có phách lực, thù giết con đều có thể quên đi, còn lấy ra chí bảo như thế, đảo mắt đã nịnh bợ Kiếm Hoàng!" "Con trai tính là gì, tái sinh một cái là được, nịnh bợ được Kiếm Hoàng thì chính là một bước lên trời rồi!" "Hắc hắc, nếu như sinh cho Kiếm Hoàng một đứa con trai, vậy thì bay lên cành cao hóa phượng hoàng rồi!" Quần chúng ăn dưa đi theo xa xa phía sau cũng biết Thần Thạch không phải thứ bọn hắn có thể mơ ước, chỉ có thể hâm mộ ghen ghét làm khán giả, châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ.

Bọn hắn tuy rằng khinh bỉ cách làm của Ngạo phu nhân, nhưng cũng không thể không nói hành động này của Ngạo phu nhân không mất đi sự sáng suốt.

Lấy thực lực Diệp Đông Hoàng, báo thù chỉ là tự tìm đường chết, hào vô ý nghĩa!

Tương phản, nịnh bợ Diệp Đông Hoàng, chẳng những có thể bảo vệ Bái Kiếm Sơn Trang bình an, nói không chừng còn có thể bay lên cành cao hóa phượng hoàng!

Ngạo phu nhân có thể buông thù hận, nịnh bợ Diệp Đông Hoàng, khí phách thủ đoạn này, cũng không đơn giản, cũng khó trách có thể chưởng quản Bái Kiếm Sơn Trang! "Thần Thạch?

Ngược lại là thú vị!" Diệp Đông Hoàng khóe miệng giương lên, hắn biết rõ Thần Thạch bị chế thành 'Mạnh Bát' giấu ở đáy Lôi Phong

Tháp Tây Hồ, làm sao có thể ở Bái Kiếm Sơn Trang.

Diệp Đông Hoàng không có trực tiếp vạch trần nàng, thân thủ nhận lấy cái hộp trong tay Ngạo phu nhân, chuẩn bị mở ra.

Giờ phút này, lấy thần thức mẫn cảm của Diệp Đông Hoàng, có thể cảm ứng được tim Ngạo phu nhân đập nhanh, tỏ ra rất khẩn trương!

Tại ánh mắt khẩn trương, mong đợi của Ngạo phu nhân, Diệp Đông Hoàng mở hộp ra!

Oanh!

Hưu hưu hưu hưu!

Cái hộp mở ra trong nháy mắt, vô số kim châm bạo xạ mà ra, bắn về phía mắt Diệp Đông Hoàng!

Trong nguyên tác, Kiếm Ma - tên đệ nhất si tình thiên hạ kia chính là bị Ngạo phu nhân dùng ám khí này ám toán, bị bắn mù mắt. "Đông Hoàng!" "Diệp đại ca!" "Minh chủ!" "Hoa tử!" Yêu Nguyệt, Thượng Quan Yến, Liên Tinh bọn người kinh hô, đồng thời Bích Huyết Chiếu Đan Thanh, Lăng Sương Kiếm, Phượng Huyết Kiếm hầu như đồng thời cắm vào lồng ngực Ngạo phu nhân!

Ông!

Diệp Đông Hoàng mâu quang khẽ động, vô số kim châm đang bạo xạ mà đến kia định cách giữa không trung, sau đó vô lực rơi xuống. "Chỉ bằng loại ám khí này liền muốn ám toán Trẫm?

Cái này nếu là đều có thể thành công, Trẫm sớm chết ngàn trăm lần rồi!" Nhìn Ngạo phu nhân khóe miệng rỉ máu, thoi thóp, Diệp Đông Hoàng cười nhạo.

Hắn đã sớm nhìn ra đây là ám khí, coi như không nhìn ra, cũng

không gây thương tổn được hắn!

Vô luận là nhục thân khủng bố của hắn, hay là hộ thể chân khí hoặc là nguyên thần chi lực, đều không phải kim châm này có thể phá vỡ! "Ta tận lực, cũng coi là giải thoát rồi!" Ngạo phu nhân thanh âm yếu ớt, nàng một nữ nhân, võ công bình thường, dựa vào mỹ sắc treo khẩu vị của tên đệ nhất si tình thiên hạ Kiếm Ma làm tay đấm cho Bái Kiếm Sơn Trang, mới miễn cưỡng duy trì Bái Kiếm Sơn Trang không ngã!

Hiện nay rốt cục không cần gánh vác những thứ này, nàng có thể làm đều làm!

Có thể xuống dưới một nhà đoàn viên rồi!

Xuy!

Thượng Quan Yến rút ra Phượng Huyết Kiếm, máu tươi bắn tung toé mà ra! "Giang hồ nan điền hận hải, kiếm xuất thương ngã tâm hoài!" (Giang hồ khó lấp hận hải, kiếm xuất làm đau lòng ta) Nhìn Ngạo phu nhân, Thượng Quan Yến trong lòng than nhẹ.

Đối với nữ nhân này, kỳ thật vẫn là đáng giá kính nể, đáng tiếc lập trường bất đồng.

Con trai nàng Ngạo Thiên cũng không tranh khí, Bái Kiếm Sơn Trang suy bại là chuyện sớm hay muộn! "Châu chấu đá xe!" Yêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, thần kiếm trong tay chấn động, đem thi thể Ngạo phu nhân chấn bay ra ngoài, thu kiếm vào vỏ!

Loại cơ quan ám khí này cũng muốn ám toán Diệp Đông Hoàng, thật sự là y tưởng thiên khai! "Không nghĩ tới Ngạo phu nhân cương liệt như thế, cư nhiên muốn hành thích Kiếm Hoàng!" Võ giả chung quanh trợn mắt hốc mồm, bọn hắn còn tưởng rằng Ngạo phu nhân là muốn đầu nhập vào Diệp Đông Hoàng, ôm đùi lớn, không nghĩ tới tất

cả đều là giả, chỉ là vì ám sát Diệp Đông Hoàng!

Bất quá vừa rồi Ngạo phu nhân tính toán, diễn xuất đều không thể bắt bẻ, đem bọn hắn đều triệt để lừa gạt, tâm cơ thật đúng là đáng sợ! "Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Ngạo phu nhân ám sát chẳng qua là một khúc nhạc đệm nhỏ, Diệp Đông Hoàng đi tới trước Kiếm Trì. "Kiếm Hoàng, Tuyệt Thế Hảo Kiếm còn chưa xuất thế, còn cần máu của Kiếm Tham, Kiếm Sân, Kiếm Si..." Chú kiếm sư vội vàng tiến lên nói, giờ phút này cũng chỉ có Diệp Đông Hoàng mới có thể làm được những thứ này. "Không cần, Trẫm không cần Tuyệt Thế Hảo Kiếm, Trẫm chỉ cần Hắc Hàn!" Lời nói của Diệp Đông Hoàng làm cho tất cả võ giả đều ngẩn ra!

Cư nhiên không cần Tuyệt Thế Hảo Kiếm? "Kiếm Hoàng, không thể a!" Thấy Diệp Đông Hoàng đi về phía Kiếm Trì chuẩn bị lấy ra Tuyệt Thế Hảo Kiếm, chú kiếm đại sư Chung Mi vội vàng tiến lên, thống khổ khuyên nhủ: "Kiếm Hoàng đại nhân, ngài cũng là người dùng kiếm, Tuyệt Thế Hảo Kiếm này mới là thanh kiếm tốt nhất, một khi xuất thế, cùng ngài cũng là tuyệt phối!" "Họ Chung ta ba đời lưu tại Bái Kiếm Sơn Trang, phí hết tâm huyết cả đời, chính là vì đúc thành thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm này, vì khiến thanh kiếm này đạt đến hoàn mỹ, nỗ lực cầu chiều dài, chiều rộng và trọng lượng không sai một phân một hào!" "Hoàng thiên không phụ người khổ tâm, mười năm trước ta rốt cục đúc thành kiếm này, lại tốn mười năm, hy vọng sửa nó tốt hơn, hiện nay kiếm này thiên chuy bách luyện, sửa không thể sửa, đã đạt cảnh giới hoàn mỹ, phong mang của nó sẽ che giấu tất cả kiếm trên thế gian!" Chung Mi mang theo tự hào và kích động, đây là tâm huyết cả đời hắn đúc thành, không muốn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng hủy nó! "Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Võ giả chung quanh nghe vậy, nhìn về phía Tuyệt Thế Hảo Kiếm ánh mắt dâng lên một vệt hừng hực, thần kiếm bực này ai không muốn đạt được. "Trẫm có một

thanh kiếm, có thể đơn giản chém đứt Tuyệt Thế Hảo Kiếm, cần nó làm gì?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Chung Mi, người sau thuật chú kiếm cũng không tệ lắm, ngược lại là có thể vì hắn đúc kiếm! "Không có khả năng!

Trên đời này không có khả năng có thanh kiếm có thể đơn giản chém đứt Tuyệt Thế Hảo Kiếm!" Chung Mi nghĩ cũng không nghĩ, lập tức phản bác. "Như vậy đi, Trẫm thấy ngươi là một nhân tài, Trẫm có thể để Tuyệt Thế Hảo Kiếm xuất thế, sau đó sẽ đem nó chém đứt, nhưng sau này ngươi phải vì Trẫm đúc kiếm!" Diệp Đông Hoàng không dung nghi ngờ nói. "Được được được, chỉ cần để Tuyệt Thế Hảo Kiếm xuất thế, ta sau này liền vì ngươi đúc kiếm!" Chung Mi hưng phấn không thôi, chỉ cần Tuyệt Thế Hảo Kiếm xuất thế, hắn không tin Diệp Đông Hoàng có thể đơn giản chém đứt!

Chỉ cần Tuyệt Thế Hảo Kiếm xuất thế, tâm nguyện đúc thành Tuyệt Thế Hảo Kiếm của hắn cũng coi như hoàn thành! "Đoạn Lãng, Bộ Kinh Vân, Kiếm Tham, các ngươi lấy ra một ít máu tế kiếm!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng Minh chủ (Sư phụ)!" Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng không do dự, lấy một ít máu mà thôi, cũng sẽ không chết người, hai người cắt mở lòng bàn tay lấy máu tế kiếm.

Kiếm Tham nghe vậy, muốn trốn không dám trốn, chỉ có thể khóc tang gương mặt đi theo lấy máu tế kiếm!

Ông!

Tam độc chi huyết Tham Sân Si dũng mãnh lao vào trong Tuyệt Thế Hảo Kiếm, Tuyệt Thế Hảo Kiếm lập tức tách ra từng đạo kim quang chói mắt. "Đây chính là Tuyệt Thế Hảo Kiếm?" Tất cả mọi người trừng lớn mắt nhìn qua thần kiếm đang tỏa ra kim quang, trong mắt hỏa nhiệt càng nồng, đáng tiếc dù có thèm muốn thế nào, cũng không dám động thủ cướp đoạt. "Thành!

Tuyệt Thế Hảo Kiếm rốt cục đúc thành!" Chung Mi kích động đến lão lệ tung hoành, tâm huyết ba đời người rốt cục ở trong tay hắn đúc thành!

Diệp Đông Hoàng đưa tay chộp một cái, trực tiếp nắm lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong Kiếm Trì, về phần nhiệt độ cao của Kiếm Trì, tự nhiên không làm gì được hắn!

Oanh!

Đột nhiên, Tuyệt Thế Hảo Kiếm run lên, vô tận kiếm khí bạo xạ mà ra.

A a a!

Không ít võ giả bị kiếm khí làm bị thương, Đoạn Lãng, Bộ Kinh Vân bọn người rút kiếm ngăn cản, đỡ được kiếm khí bắn tới.

Về phần Diệp Đông Hoàng, những kiếm khí này căn bản không gây thương tổn được hắn, lúc ở cách thân thể hắn ba thước, liền bị võ đạo ý chí của Diệp Đông Hoàng phấn toái!

Bành!

Lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng dùng sức, Tuyệt Thế Hảo Kiếm đang nắm trong tay nháy mắt hóa thành bột mịn! "Tuyệt Thế Hảo Kiếm vỡ?" Nhìn thấy một màn này, mọi người trừng lớn mắt, không thể tin được, cái này cũng quá "thủy" (dỏm) rồi a? "Thần kiếm hữu linh, đã ẩn tàng tại trong những thần kiếm chung quanh rồi!" Chung Mi cũng không thương tâm, hắn biết rõ Tuyệt Thế Hảo Kiếm chân chính đã tại vừa rồi ẩn tàng vào trong vô số thần kiếm chung quanh! "Ở trước mặt Trẫm còn muốn ẩn tàng?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt đảo qua, nháy mắt liền khóa chặt một thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong đó, đưa tay chộp một cái, liền đem nó nắm tại trong tay.

Ông ông!

Tuyệt Thế Hảo Kiếm không ngừng giãy dụa, lại khó mà tránh thoát. "Thật lợi hại!" "Một cái liếc mắt liền phát hiện Tuyệt Thế Hảo Kiếm thật!" "Quá mạnh!" ...

Chương 340

Chung Mi, Bộ Kinh Vân, Đoạn Lãng, Yêu Nguyệt bọn người kinh thán, vừa rồi bọn hắn cũng đi theo cùng một chỗ tìm kiếm, nhưng còn không có chút manh mối nào, Diệp Đông Hoàng lại đã tìm được!

Hưu!

Lúc này, Đông Hoàng Kiếm tại trong tay hiển hiện, mọi người hoảng hốt, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên làm thật, thật sự muốn đem Tuyệt Thế Hảo Kiếm chém đứt!

Chỉ là bội kiếm của Diệp Đông Hoàng có thể chém đứt Tuyệt Thế Hảo Kiếm sao? "Thật là khủng khiếp phong mang!" Chung Mi nhìn thấy Đông Hoàng Kiếm, với tư cách chú kiếm đại sư, hắn từ trên Đông Hoàng Kiếm cảm thấy một cỗ phong mang làm người ta tim đập nhanh, trong lòng không khỏi vì Tuyệt Thế Hảo Kiếm lo lắng!

Loảng xoảng!

Ngay tại lúc hắn lo lắng, Diệp Đông Hoàng một tay nắm lấy Đông Hoàng Kiếm, một tay nắm lấy Tuyệt Thế Hảo Kiếm, đã va chạm vào nhau.

Một tiếng kim thiết giao kích thanh thúy vang lên, Tuyệt Thế Hảo Kiếm phát ra một tiếng bi minh, loảng xoảng gãy thành hai khúc! "Gãy rồi!" "Tuyệt Thế Hảo Kiếm thật sự bị chém đứt!" "Xùy, thật sự là danh bất hư truyền (lãng đắc hư danh)!" ...

Vô số võ giả thổn thức, lập tức cảm thấy phẫn nộ, bọn hắn cảm giác bị lừa gạt, cái gì Tuyệt Thế Hảo Kiếm, thật sự là danh bất hư truyền, thùng rỗng kêu to! "Gãy mất...

Tuyệt Thế Hảo Kiếm gãy mất..." Chung Mi thân thể run lên, lung

lay sắp đổ, không nghĩ tới một nhà bọn họ phí hết tâm huyết ba đời người đúc thành Tuyệt Thế Hảo Kiếm cứ như vậy gãy mất!

Tuyệt Thế Hảo Kiếm vừa mới xuất thế, còn chưa kịp tỏa ra quang mang liền vẫn lạc!

Tại trong sự kinh hãi của mọi người, Đông Hoàng Kiếm truyền ra một cỗ hấp lực khủng bố, không ngừng thôn phệ thần thiết tinh hoa của Tuyệt Thế Hảo Kiếm để lớn mạnh bản thân, thành tựu kỷ thân. "Nó đang thôn phệ tinh hoa của Tuyệt Thế Hảo Kiếm?" "Đây chính là kiếm của Kiếm Hoàng, quả nhiên cùng Kiếm Hoàng giống nhau, khủng bố như vậy!" ...

Thần kiếm có thể thôn phệ thần binh khác để tự chủ lớn mạnh, bọn hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng chấn hám có thể nghĩ!

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng trở thành tiêu điểm đương chi vô quý (xứng đáng), thật sâu chấn hám tất cả mọi người!

Nhìn bộ dáng chấn hám, kinh ngạc, kính sợ, sùng bái của một đám võ giả, Yêu Nguyệt, Liên Tinh, Thượng Quan Yến trong lòng cũng không khỏi dâng lên một vệt tự hào, đây là nam nhân của các nàng! "Trên đời còn có thần kiếm thần kỳ như thế?" Chung Mi với tư cách chú kiếm đại sư giờ phút này cũng bị Đông Hoàng Kiếm cấp chấn kinh, với tư cách người đúc tạo Tuyệt Thế Hảo Kiếm, hắn biết rõ Tuyệt Thế Hảo Kiếm cũng không phải là hữu danh vô thực như trong miệng mọi người, nó thật sự là một thanh Tuyệt Thế Hảo Kiếm!

Nhưng mà... nó vẫn y nguyên bị Đông Hoàng Kiếm dễ dàng chém đứt thôn phệ.

Đông Hoàng Kiếm cường đại có thể nghĩ!

Thôn phệ Tuyệt Thế Hảo Kiếm về sau, Đông Hoàng Kiếm tuyệt

đối là thần binh đáng sợ nhất, cường đại nhất đương thời, không có một trong! "Tuyệt Thế Hảo Kiếm mặc dù không tệ, nhưng so với nó thần kiếm cường đại hơn nhiều như lông trâu, Trẫm nơi này có một ít thuật luyện khí, liền ban cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Chung Mi, một chỉ điểm tại mi tâm hắn, đem pháp môn luyện khí truyền thụ cho hắn, sau này có thể vì hắn chế tạo càng nhiều thần binh lợi khí. "Đa tạ Minh chủ!" Thật lâu, Chung Mi hồi phục tinh thần, trong sự chấn hám mang theo vô tận hưng phấn, thuật luyện khí của Diệp Đông Hoàng mở ra cho hắn một cánh cửa mới, để hắn nhìn thấy một vùng thiên địa rộng lớn hoàn toàn mới.

Sự buồn bực thất lạc khi Tuyệt Thế Hảo Kiếm bị hủy cũng quét sạch sành sanh, hắn nhất định phải chế tạo ra một thanh thần kiếm tốt hơn Tuyệt Thế Hảo Kiếm gấp trăm lần nghìn lần! "Về sau ngươi tiếp tục lưu lại Bái Kiếm Sơn Trang đúc kiếm, Bái Kiếm Sơn Trang nạp vào Long Quân Minh, Đoạn Lãng tiếp quản!" Diệp Đông Hoàng phân phó. "Vâng, sư phụ!" Đoạn Lãng vui mừng, đây là được ủy thác trọng trách a. "Đây là Huyết Bồ Đan Trẫm luyện chế, cho các ngươi chữa thương!" Diệp Đông Hoàng lấy ra ba viên Huyết Bồ Đan dùng Huyết Bồ Đề làm chủ gia nhập linh dược khác luyện chế chia cho Đoạn Lãng, Bộ Kinh Vân và Kiếm Tham.

Hắn cũng không dùng không máu của bọn hắn! "Đa tạ Minh chủ (Sư phụ)!" Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng bái tạ, Huyết Bồ Đan này chẳng những có thể chữa thương, còn có thể gia tăng công lực.

Một viên Huyết Bồ Đan, chẳng những có thể bù lại lượng máu vừa rồi tổn thất, còn có thể tăng cường không ít công lực, có thể nói là lãi to! "Đa tạ Kiếm Hoàng!" Trong lòng Kiếm Tham buồn bực quét sạch sành sanh, đợt này không lỗ!

Nửa canh giờ sau, Tuyệt Thế Hảo Kiếm hôi phi yên diệt, Đông Hoàng Kiếm bay trở về trong tay Diệp Đông Hoàng, tràn ngập vui vẻ.

Diệp Đông Hoàng thu hồi Đông Hoàng Kiếm mang theo Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Thượng Quan Yến trở lại Long Quân Thành, hiện nay Long Quân Thành phồn hoa vô cùng, có thể xưng thiên hạ võ đạo thánh địa!

Trở lại Long Quân Thành về sau, Diệp Đông Hoàng bắt đầu trắng trợn khuếch trương chỉnh đốn!

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Hiện nay các đại thế lực trong thiên hạ cơ bản đều bị Diệp Đông Hoàng diệt đi, không ai dám phản kháng.

Nửa năm sau!

Diệp Đông Hoàng diệt đi Chí Tôn đương kim thiên hạ hữu danh vô thực, nhất thống thiên hạ, tại Long Quân Thành đăng cơ xưng đế, kiến quốc Hạ, hiệu Đông Hoàng.

Thần uy vô lượng, cái thế vô song!

Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn!

Bên cạnh hắn cao thủ như mây, trong hậu phi, Lạc Tiên và Yêu Nguyệt đã sớm tấn thăng Thần Cảnh, Kiếm Hùng, Liên Tinh, Nữ Thần Long Thượng Quan Yến, Ngọc Nương Tử Trương Tam Nương cũng lần lượt tấn thăng Thần Cảnh, duy có Luyện Xích Tuyết yếu điểm, còn tại Thiên Cảnh đỉnh phong!

Thủ hạ có Thần Cảnh cường giả Tiễn Ẩn, Yến Nam Thiên, Thiên Cảnh cường giả Đoạn Lãng.

Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong cũng lần lượt tấn thăng Thiên Cảnh.

Xưng đế về sau, Diệp Đông Hoàng cải cách mạnh mẽ, bố võ thiên hạ, truyền xuống Vạn Đạo Kinh cơ sở quyển, luyện khí, luyện đan, trận pháp và linh dược gieo trồng chờ kiến thức cơ sở.

Cả thế giới ngày một thay đổi, đời sống con người không ngừng tốt hơn!

Các loại cây trồng năng suất cao được phổ biến gieo trồng, giang hồ môn phái bị chỉnh đốn, tranh đấu chém giết cũng không thể thương hại đến bách tính, làm cho mọi người sinh hoạt trở nên giàu có, cơm no áo ấm.

Sau khi ăn no mặc ấm, bách tính tinh lực vượng thịnh bắt đầu luyện võ!

Nhất thời, phong trào tập võ thịnh hành, trên đến cụ già tám mươi tuổi, dưới đến tiểu hài tử ba tuổi, đều ra dáng ra hình bắt đầu luyện võ.

Thiên hạ đang hướng về phương hướng thành lập một thế giới "người người như rồng" mà Diệp Đông Hoàng lúc đầu đã nói mà phát triển!

Thiên hạ mặt ngoài nhất thống, sau khi cải cách phát triển, Diệp Đông Hoàng đem ánh mắt đặt ở trên người các thế lực ẩn tàng, ví dụ như Thiên Môn của Đế Thích Thiên.

Nhưng mà ngay tại lúc Diệp Đông Hoàng chuẩn bị dẫn người diệt đi Thiên Môn, hắn từ chỗ Lạc Tiên nhận được một cái tin tức, Đế Thích Thiên mang theo Thiên Môn cường giả bí mật xuất hải rồi! "Xuất hải?" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, nói: "Xem ra Đế Thích Thiên là đi đồ long rồi!" "Đồ long?" Lạc Tiên ngẩn ra, hiện nay đối với chuyện trên đời có Tứ Thần Thú nàng cũng không kinh ngạc, dù sao trước đó Diệp Đông Hoàng liền để Tiễn Ẩn tại Chú Kiếm Thành thánh địa giết một con Hỏa Phượng Hoàng.

Tọa kỵ của Diệp Đông Hoàng - Hỏa Hoàng cũng là một đầu thần thú —— Hỏa Kỳ Lân! "Đồ long làm sao có thể thiếu Trẫm?" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh mang hiện lên, vừa vặn đi làm một cái ngư

ông, đem Đế Thích Thiên và Thần Long đều thu thập!

Nửa canh giờ sau.

Giao phó tốt hết thảy, Diệp Đông Hoàng mang theo Kiếm Hùng và Trương Tam Nương ngồi trên long niện do Hỏa Kỳ Lân kéo, hướng hải ngoại Thần Long Đảo mà đi.

Tùy hành còn có Tiễn Ẩn!

Về phần Lạc Tiên, Diệp Đông Hoàng không có mang nàng theo, dù sao Đế Thích Thiên đối với nàng cũng coi là có ơn, để nàng đối mặt Đế Thích Thiên sẽ rất khó xử.

Mà Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Thượng Quan Yến bởi vì trước đó Diệp Đông Hoàng mang theo các nàng đi Bái Kiếm Sơn Trang dạo qua một vòng, cho nên lần này cũng không có mang các nàng.

Về phần thực lực, một mình Diệp Đông Hoàng là đủ rồi, cũng không cần dựa vào các nàng giết địch! ...

Biển xanh, trời xanh, mênh mông vô bờ!

Hỏa Kỳ Lân kéo long niện hào hoa to lớn tại bầu trời chạy như bay, mây trắng đóa đóa, lóe lên liền biến mất.

Tiễn Ẩn đeo cung tên sau lưng, tay nắm Xạ Nhật Cung, lẳng lặng đi theo bên cạnh long niện, giống như một cái bóng, thủ hộ ở một bên! "Bệ hạ, người nói Đế Thích Thiên có thể giết được Thần Long sao?" Kiếm Hùng dựa vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, trong mắt mang theo tò mò.

Long là đầu của Tứ Linh, phi thường cường đại, không phải dễ giết như vậy! "Đế Thích Thiên dám đi, tất nhiên là nắm chắc, đã làm đủ chuẩn bị!" Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một chút, trong nguyên tác Đế Thích Thiên là tập hợp "Thất Vũ Đồ Long" (Bảy vũ khí giết rồng), nhưng Tuyệt Thế Hảo Kiếm bị hắn hủy, Hỏa Lân Kiếm tại trong tay

Đoạn Lãng, nguyên bản bảy vũ khí khẳng định gom góp không đủ!

Bất quá đây là thế giới dung hợp, không nhất định phải dùng bảy thanh thần binh kia!

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, coi như không dùng thần binh cũng có thể giết chết Thần Long!

Đương nhiên, Đế Thích Thiên khẳng định không có thực lực kia! "Không biết Thần Long trong truyền thuyết rốt cuộc dáng dấp ra sao!" Trong mắt Trương Tam Nương tràn ngập tò mò, với tư cách con cháu Long Quân, đại đa số người đều đối với Rồng có loại chờ mong đặc biệt! "Đế Thích Thiên!" Rất nhanh, thần thức cường đại của Diệp Đông Hoàng liền thấy được thuyền lớn Đế Thích Thiên đang ngồi, hắn phân phó Hỏa Kỳ Lân thả chậm tốc độ, xa xa đi theo phía sau Đế Thích Thiên.

Thần thức Đế Thích Thiên bao trùm phạm vi so không lại Diệp Đông Hoàng, không phát hiện được sự tồn tại của Diệp Đông Hoàng! "Thế nào?" Cảm thụ Hỏa Kỳ Lân tốc độ biến chậm, Kiếm Hùng và Trương Tam Nương có chút nghi hoặc và khó hiểu! "Trẫm nhìn thấy Đế Thích Thiên rồi, bọn hắn ngồi thuyền lớn xuất hải, tốc độ tương đối chậm, cho nên chúng ta cũng không cần gấp!" Diệp Đông Hoàng dùng thần thức dò xét đội ngũ của Đế Thích Thiên, có một nam tử thể phách hùng kiện, thần thái bá khí cùng Đế Thích Thiên đứng ngang hàng, trong tay nắm một thanh thần kiếm phi thường cường đại.

Căn cứ tin tức Diệp Đông Hoàng thu thập, liếc mắt liền nhận ra người sau, nãi là kẻ phản đồ của Đồng Thị nhất tộc, Bất Tử Ma Thần Doãn Trọng.

Chương 341

Thần kiếm trong tay hắn chính là Ma Kiếm U Minh Kiếm!

Tại sau lưng hai người bọn họ còn có không ít cường giả, làm cho Diệp Đông Hoàng có chút ngoài ý muốn chính là Vô Danh bị hắn giết chết cư nhiên cũng ở đó. "Xem ra Đế Thích Thiên chuẩn bị còn rất đầy đủ, chẳng những đã sớm phục sinh Vô Danh, còn đúc lại một thanh Anh Hùng Kiếm khác!" Diệp Đông Hoàng biết một ít kịch tình Phong Vân, biết thế giới này tổng cộng có hai thanh Anh Hùng Kiếm, bởi vậy đối với Anh Hùng Kiếm trong tay Vô Danh cũng không kinh ngạc.

Ngoại trừ Vô Danh, còn có Hoàng Ảnh - người sở hữu Kinh Tịch Đao, vốn là nhân tuyển của Thất Vũ Đồ Long.

Kinh Tịch từ khi đúc thành, đao tịch mịch trăm năm, trải qua trăm năm nhưng không ai có thể rút nó ra, đều vì nó sắc bén vô cùng, chuôi đao cũng bén có thể chém vàng, cuối cùng bị Hoàng Ảnh dùng công lực mạnh mẽ rút ra!

Vì cầu nhân đao hợp nhất, Hoàng Ảnh từ bỏ vợ con và thân phận tài phú, trong mắt trong lòng chỉ có đao, cuối cùng đao ý đại thành, ngộ ra Thất Thức Đao Ý, sắc bén vô cùng.

Bên cạnh Hoàng Ảnh nãi là Phá Quân, đeo Tham Lang cùng Thiên Nhận sau lưng.

Thiên Nhận: Đao do tử kim đúc thành, toàn thân màu vàng kim, là đệ nhất bảo đao của Trung Nguyên.

Tham Lang: Được ví là thanh kiếm cùng hung cực ác, bộ vị bị kiếm này gây thương tích, vết thương sẽ không ngừng nứt toác. "Người kia hẳn là Hoài Không!" Thần thức Diệp Đông Hoàng lại nhìn

về phía thanh niên một mình đứng ở một bên, thanh niên cõng một cái hộp kiếm, trong hộp kiếm chính là Thiên Tội hay còn gọi là "Nhân Gian Hung Thú", hung khí chí cường nhân gian, là do nhiều kiện kỳ thiết kim loại tổ hợp mà thành.

Nó chia làm ba cái hình thái, phân biệt là hình thái đao kiếm, hình thái nhận tiên (roi lưỡi dao) và hình thái hung thú, có thể tự do chuyển đổi!

Cuối cùng là một nam tử đeo một thanh thần kiếm tràn ngập vô biên sát lục chi khí, Diệp Đông Hoàng tạm thời đoán không ra lai lịch!

Thanh kiếm sau lưng hắn, bởi vì không có xuất vỏ, Diệp Đông Hoàng nhất thời cũng phân biệt không ra! "Với tốc độ của Đế Thích Thiên, nhất thời bán hội còn chưa tới Thần Long Đảo!" Diệp Đông Hoàng trong ngực ôm hai vị mỹ nhân, nhìn qua ngoài cửa sổ, quan sát giang sơn tráng lệ ức vạn dặm, cười nói: "Biển xanh trời xanh, trời quang vạn dặm, giang sơn như họa, mỹ nhân đa kiều!" Trong lúc nói chuyện, Diệp Đông Hoàng thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cúi đầu nhìn dung nhan tinh xảo mỹ lệ của Kiếm Hùng và Trương Tam Nương, nhẹ ngửi mùi thơm nhàn nhạt giữa tóc mỹ nhân!

Mỹ nhân, rượu ngon, gió êm sóng lặng, trời quang vạn dặm, thật sự là có một phen phong vị riêng!

Trong mắt Diệp Đông Hoàng ý cười càng nồng, cười xấu xa nói: "Thời gian đại hảo như thế, sao có thể cô phụ?" "Bệ...

Bệ hạ, người không phải là muốn..." Kiếm Hùng dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt hơi đỏ, nhu tình trong đôi mắt đẹp hầu như muốn chảy ra nước.

Nàng nhớ tới lúc trước cùng Diệp Đông Hoàng từ Lăng Vân Quật đi ra, tại trên lưng Hỏa Kỳ Lân... "Không sai, Trẫm chính là nghĩ như vậy!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, hôn lên trán Kiếm Hùng một cái.

"Nghĩ cái gì?" Trương Tam Nương có chút nghi hoặc, không biết Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng đang đánh đố cái gì! "Tam Nương, tỷ đừng hỏi, hỏi chính là..." Kiếm Hùng vội nói. "Chính là cái gì?" Trương Tam Nương càng thêm tò mò, tràn đầy khó hiểu.

Nhìn Trương Tam Nương, Diệp Đông Hoàng ha ha cười một tiếng: "Muốn biết?

Trẫm hiện tại liền nói cho nàng!" Trong lúc nói chuyện, bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng đã tham nhập vào trong váy dài của Trương Tam Nương!

Kiếm Hùng thấy thế, khuôn mặt tươi cười đỏ bừng, cúi đầu xuống, biết hôm nay các nàng chạy không thoát!

Kỳ thật trong lòng nàng cũng không phản cảm, ẩn ẩn có chút mong đợi! "Bệ...

Bệ hạ..." Trương Tam Nương đôi mắt đẹp ngẩn ra, cả người đều xụi lơ tại trong ngực Diệp Đông Hoàng, gương mặt hoàn mỹ động lòng người ráng hồng đầy trời.

Giờ khắc này, nàng rốt cục biết vừa rồi Diệp Đông Hoàng và Kiếm Hùng nói cái gì!

Đáng tiếc đã muộn!

Ngô!

Trương Tam Nương còn chưa nói hết, Diệp Đông Hoàng đã cúi đầu hôn lên đôi môi hồng kiều diễm của nàng.

Hỏa Kỳ Lân phảng phất rất hiểu chuyện kéo long niện thả chậm tốc độ, mặc cho xe loan chấn động, vẫn y nguyên vững như thái sơn, đi theo phía sau thuyền lớn của Đế Thích Thiên, chậm rãi tiến lên!

Trời xanh mây trắng, trời quang vạn dặm!

Sóng biếc vạn khoảnh, đại hải vô ngần!

Lữ Tiểu Bố, không đúng, là Tiễn Ẩn ôm Xạ Nhật Cung, nhìn qua đại hải, cảm giác thật no, đợt cẩu lương này rắc cũng quá lợi hại rồi!

Đáng thương hắn một kẻ độc thân cẩu, chỉ còn Hỏa Kỳ Lân làm bạn, một người một thú, mắt to trừng mắt nhỏ! ...

Bên kia. "Vừa rồi làm sao có loại cảm giác bị nhìn trộm?" Khi Diệp Đông Hoàng đắm chìm trong sự ôn nhu của Trương Tam Nương, trên thuyền lớn mặt biển Đế Thích Thiên nhíu mày, hắn hướng Doãn Trọng: "Doãn huynh, huynh có phát hiện có người nhìn trộm hay không?" "Ta cũng ẩn ẩn có loại cảm giác bị người nhìn trộm, xem ra có người để mắt tới chúng ta!" Doãn Trọng gật gật đầu, hai người với tư cách Thần Cảnh đỉnh phong cường giả, đã đạt tới cực hạn của giới này, tại thế giới này cảm giác phi thường mẫn cảm.

Bọn hắn tuy rằng không phát hiện Diệp Đông Hoàng, nhưng vẫn là ẩn ẩn cảm thấy bị người nhìn trộm! "Lát nữa chúng ta phải cẩn thận, đồng tâm hiệp lực, cùng hưởng Long Nguyên, không cho những người khác cơ hội!" Đế Thích Thiên nói lần nữa, hắn cảm thấy nguy cơ. "Ân!" Doãn Trọng gật gật đầu, kỳ thật trong lòng cũng không quá mức để ý, người có thể đánh bại hắn có lẽ có, nhưng người có thể giết hắn khủng bố còn chưa xuất thế.

Bất Tử Chi Thân của hắn cũng không phải là thổi, hắn tự tin coi như chiến bại, cũng không ai có thể giết chết hắn! ...

Mấy ngày sau. "Bệ hạ thật xấu!" Trương Tam Nương khuôn mặt tươi cười đà hồng, đôi mắt đẹp mê ly, xụi lơ tại trong ngực Diệp Đông Hoàng, phun khí như lan, nũng nịu nói.

Kiếm Hùng bộ dáng cùng nàng không sai biệt lắm, gương mặt đỏ bừng mang theo hạnh phúc và thỏa mãn.

Trên lưng Hỏa Kỳ Lân nàng đều thử qua, cũng không quan tâm tại trên cái long niện này! "Nàng không biết nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu sao?" Diệp Đông Hoàng thân thủ nhéo nhéo, rước lấy một cái xem thường của Trương Tam Nương. "Tam Nương, vừa rồi tỷ thế nhưng là kêu vui vẻ nhất đấy!" Kiếm Hùng ở một bên đi theo ồn ào, trêu chọc nói. "Hai người xấu xa các ngươi, chỉ biết khi dễ người ta!" Trương Tam Nương vùi đầu vào trong ngực Diệp Đông Hoàng, không dám gặp người! ...

Nửa canh giờ sau. "Đây chính là Thần Long Đảo!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên cười một tiếng, gắt gao ôm thân thể mềm mại của hai người, ánh mắt thấu qua ngoài cửa sổ quan sát một hòn đảo nhỏ màu xanh biếc như trân châu khảm nạm tại đại hải màu xanh lam phía xa xa!

Nguyên thần chi lực của Diệp Đông Hoàng bao trùm bốn phía, ẩn tàng tung tích của bọn hắn, để Hỏa Kỳ Lân tiếp tục tới gần, giờ khắc này Kiếm Hùng và Trương Tam Nương cũng ngẩng đầu lên, tò mò nhìn về phía Thần Long Đảo phía dưới ngoài cửa sổ.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng nói cho các nàng biết, các nàng thật đúng là không dám tin tưởng Thần Long ẩn tàng ở phía dưới hòn đảo nhỏ phía dưới này.

Giờ phút này Đế Thích Thiên đã dẫn người, tới gần Thần Long Đảo! "Kẻ nào, lại dám tự tiện xông vào Thần Long Đảo!" "Thần Long Đảo, nãi là đất của Hải Tộc chúng ta, kẻ ngoại lai, mau mau rời đi." Thổ dân trên Thần Long Đảo quát to, nhưng mà Đế Thích Thiên làm sao có thể rời đi, song phương rất nhanh liền kịch chiến cùng một chỗ.

Chiến đấu không hề có lo lắng, thổ dân Thần Long Đảo hoàn toàn không cách nào so sánh cùng đoàn người Đế Thích Thiên, rất nhanh liền bị đánh lui.

Đoàn người Đế Thích Thiên đăng lên Thần Long Đảo! "Bệ hạ, người nói Thần Long ẩn tàng ở dưới hòn đảo nhỏ này, bọn người Đế Thích Thiên làm sao lôi nó ra?" Trương Tam Nương và Kiếm Hùng tò mò nhìn về phía Thần Long Đảo phía dưới, trung tâm Thần Long Đảo có cái hồ nước, lộ ra thập phần u thâm hắc ám, phảng phất thông thẳng đáy biển, thâm bất khả trắc.

Tưởng rằng Thần Long liền ẩn tàng ở phía dưới!

Trực tiếp nhảy đi xuống đồ long khẳng định không được, Rồng tại trong nước ưu thế quá lớn, mà người võ công dù cao cường, ở trong nước thực lực cũng giảm đi nhiều! "Lôi ra còn không đơn giản, đưa tay là được rồi!" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, giơ tay lên, tại trước mặt Trương Tam Nương, ngón tay hơi hơi uốn cong, động đậy! "Bệ hạ!" Kiếm Hùng và Trương Tam Nương khuôn mặt tươi cười đỏ bừng, đẩy Diệp Đông Hoàng, hờn dỗi nói. "Muốn ra rồi!" Lúc này, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía bầu trời, bầu trời thanh thiên bạch nhật, đột nhiên biến thành một mảnh hắc ám, phía trên trời cao vậy mà xuất hiện dị tượng Thiên Cẩu Thực Nhật (Nhật thực). "Thế nào?" Kiếm Hùng và Trương Tam cũng phát hiện sắc trời biến hóa! "Thiên Cẩu Thực Nhật, ngày Kinh Thụy, đây là Đế Thích Thiên tính toán tốt, Thần Long tại ngày này sẽ xuất thế!" Diệp Đông Hoàng giải thích, hai người chợt hiểu, xem ra Đế Thích Thiên hết thảy đều chuẩn bị xong, ngay cả thời gian đều tính chuẩn!

Quả nhiên, ngay tại lúc này, nước hồ tại Hồ Tâm Đảo đột nhiên sôi trào lên, một cỗ khí tức khủng bố đè nén, đột nhiên từ nơi vô tận thâm sâu của Hồ Tâm Đảo thấu phát mà ra.

Thần Long chi uy, bao trùm toàn bộ Hồ Tâm Đảo, trong một sát na vô số điểu thú sinh hoạt tại trong Thần Long Đảo sợ đến mức chạy loạn khắp nơi. "Thần Long, Thần Long hiện thế..." "Thần long!

Thần long hiện thế rồi!" "Thần long vĩ đại a, xin hãy phù hộ cho tử dân thành kính nhất của ngài, xua đuổi tà ác, tiêu diệt ngoại địch..." Thổ dân trên Thần Long Đảo giờ phút này từng người thần sắc kích động nhìn về hướng hồ tâm đảo, phủ phục trên mặt đất, không ngừng cầu khẩn, dập đầu không thôi. "Uy áp thật mạnh!" Tiễn Ẩn trong mắt chiến ý ngang nhiên, cảm thụ thần thú uy áp tràn ngập trên Thần Long Đảo, trong lòng chấn động. "Thần long!

Thần long sắp ra rồi!" Đế Thích Thiên mang theo một đám cường giả nhìn chằm chằm hòn đảo đang chấn động, ánh mắt kích động.

Hắn không phải kích động sùng bái như thổ dân, mà là kích động vì sắp đạt được Long Nguyên, vô địch thiên hạ, trường sinh bất tử. "Oanh!" Sau một khắc, mặt hồ tại trung tâm đảo đột nhiên nổ tung.

Chương 342

Một sinh vật kỳ dị đầu tựa lạc đà, sừng tựa nai, mắt tựa thỏ, tai tựa trâu, cổ tựa rắn, bụng tựa con trai, vảy tựa cá chép, móng tựa chim ưng, bàn chân tựa hổ từ trong lòng hồ chui ra, nhấc lên sóng to gió lớn.

Nó bay lên không trung, che khuất toàn bộ ánh mặt trời.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố làm người ta hít thở không thông.

Tất cả đều khiếp sợ ngẩng đầu nhìn lên sinh vật kỳ dị trên bầu trời hồ tâm đảo —— Rồng!

Kiếm Hùng, Trương Tam Nương thấu qua cửa sổ long niện, rung động ngưng vọng sinh vật đang cuộn mình trên không, tỏa ra cái bóng khổng lồ.

Đây chính là rồng trong thần thoại truyền thuyết!

Ngay cả Diệp Đông Hoàng, nơi đáy mắt cũng hiện lên một tia động dung.

Thế gian truyền thuyết về rồng rất nhiều, nhưng hầu như không ai có thể tận mắt mục kích chân dung của rồng.

Nếu có một ngày thực sự nhìn thấy Chân Long, thử hỏi ai có thể giữ được bình tĩnh?

Diệp Đông Hoàng đã trải qua rất nhiều thế giới, Giao Long gặp qua không ít, ở thế giới Tùy Đường còn gặp qua một đầu Ma Long, nhưng Chân Long đúng nghĩa thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy! "Đây chính là Thần Long sao?" Diệp Đông Hoàng hiếu kỳ ngắm nhìn thần thú chí tôn chí quý trong truyền thuyết.

Giờ phút này, cuộn mình trên không trung là một con thanh sắc Thần Long (Rồng xanh), từng mảnh long lân to như cái cối xay tỏa ra thanh huy thần bí.

Bốn cái long trảo sắc bén mạnh mẽ tản mát ra khí tức còn bén nhọn hơn cả thần kiếm.

Đôi mắt rồng đen kịt phẳng phất như hai cái ma uyên thâm bất khả trắc, ẩn chứa uy nghiêm vô tận, còn có một đôi long giác cứng cáp như muốn đâm rách trời xanh.

Sinh vật gần như hoàn mỹ này, mỗi một bộ phận trên thân thể tựa hồ đều sinh ra vì chiến đấu, ẩn chứa lực công kích đáng sợ.

Chỉ là, giờ phút này con rồng này dường như vô cùng tức giận vì đám người Đế Thích Thiên xâm nhập lãnh địa của nó.

Đầu rồng hơi cúi thấp, đôi long mâu như đầm sâu cư cao lâm hạ quan sát đám người Đế Thích Thiên, tản mát ra sát cơ băng lãnh. "Thật là một con nghiệt súc, quả nhiên cường đại!" Đế Thích Thiên từ trong đôi long mâu kia cảm nhận được áp bách chi lực như thực chất, nhưng không kinh sợ mà còn mừng rỡ.

Thần Long càng mạnh, chứng minh Long Nguyên đạt được cũng sẽ càng mạnh, sau khi hắn nuốt Long Nguyên, thực lực cũng sẽ càng mạnh! "Hy vọng Long Nguyên có thể khôi phục thương thế của ta!" Doãn Trọng nhìn qua Thần Long, ánh mắt đồng dạng lộ vẻ nóng bỏng.

Hắn 500 năm trước bị Long Đằng dùng Linh Kính làm bị thương, thân thể thường xuyên nứt toác, tuy rằng không chết nhưng cũng cực kỳ khó chịu. "Nếu Đế Thích Thiên đạt được Long Nguyên, là họa không phải phúc!" Vô Danh nắm chặt Anh Hùng Kiếm, ưu quốc ưu dân, trong lòng quyết định lát nữa bất luận thế nào cũng phải ngăn cản Đế Thích Thiên đoạt được Long Nguyên. "Những kẻ ngoại lai này chọc giận Thần Long, bọn hắn chết chắc rồi!" Ở phía xa, thổ dân

Thần Long Đảo nhìn thấy Thần Long nộ thị đám người Đế Thích Thiên, trong lòng cười lạnh.

Những kẻ này dám mạo phạm Thần Long, tuyệt đối chết không có chỗ chôn.

Oanh!

Đột nhiên, một cái long trảo khổng lồ hướng về phía đám người Đế Thích Thiên vồ xuống.

Một trảo kia, cả thiên địa phảng phất như vỡ nát, khí tức khủng bố lay động thập phương.

Cả hòn đảo rung chuyển ầm ầm, ngay cả vùng biển bên ngoài cũng xuất hiện hải khiếu kinh người.

Đám người Đế Thích Thiên sắc mặt khẽ biến, đồng thời tản ra, hướng ra phía ngoài né tránh, thi triển các loại tuyệt kỹ. "Vạn Nhận Xuyên Vân!" Đế Thích Thiên sử ra một chiêu trong Thánh Tâm Tứ Tuyệt, nước hồ ngưng kết thành băng nhận, ngàn vạn băng nhận như mưa rào bắn về phía Thần Long!

Doãn Trọng rút U Minh Kiếm ra khỏi vỏ, chém ra trăm trượng kiếm khí!

Vô Danh rút Anh Hùng Kiếm, sử ra Mạc Danh Kiếm Pháp!

Hoàng Ảnh huy động Kinh Tịch Đao chém ra một đạo hoàng kim đao khí, phong mang vô chú!

Hoài Không tay cầm Thiên Tội, Phá Quân một tay cầm Tham Lang, một tay nắm Thiên Nhận, Ngụy Tiến Trung rút ra Thiên Nộ Kiếm, sát khí trùng thiên.

Còn có thủ hạ Thần Tướng của Đế Thích Thiên, mỗi người thi thủ đoạn, các hiển thần thông.

Vô số công kích như mưa rào rơi vào trên thân Thần Long.

Kiếm Hùng, Trương Tam Nương trừng to mắt, nín thở, mục quang không rời, cảm giác công kích khủng bố như vậy cho dù không thể trọng thương Thần Long thì cũng có thể khiến nó bị thương!

Nhưng mà, các nàng đã sai!

Những băng nhận, đao khí, kiếm khí khủng bố kia rơi vào trên thân Thần Long, phát ra thanh âm giao kích như kim thiết, lại ngay cả long lân của Thần Long cũng không phá được!

Hống!

Thần Long gầm thét, há miệng phun ra một đạo long tức, vô tận hỏa diễm cuộn trào xuống, đám người Đế Thích Thiên bị đốt đến tro đầu thổ kiểm, chật vật không chịu nổi! "Thật mạnh!" Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương nhìn xem chiến trường, kinh thán không thôi! "Đích xác rất mạnh!" Diệp Đông Hoàng cảm giác cho dù là hắn lên, chỉ sợ cũng phải tốn một chút tay chân mới có thể bắt lấy con Thần Long này!

Nhìn Thần Long thần dũng như thế, Diệp Đông Hoàng bỗng nhiên thay đổi chủ ý, không chuẩn bị giết con rồng này nữa, mà định thu phục nó làm tọa kỵ, bình thường để nó kéo xe cũng không tệ!

Con Thần Long này nhìn qua so với Hỏa Kỳ Lân còn uy phong hơn không ít!

Oanh!!!

Oanh long long!!!

Đế Thích Thiên cùng Doãn Trọng là hai Thần Cảnh đỉnh phong cường giả làm chủ công, còn lại mấy cái đều là Thiên Cảnh cường giả, mọi người các hiển thần thông vây công Thần Long.

Nhất thời, cả Thần Long Đảo đều đang run rẩy, thiên địa thất sắc, địa động sơn dao, sóng lớn ngập trời.

Vô số thổ dân hoảng sợ mà cuồng nhiệt nhìn Thần Long đang đại phát thần uy, trong lòng không ngừng cầu khẩn!

Diệp Đông Hoàng ôm Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương ngồi tại trong long niện, quan sát phía dưới nhân long đại chiến, so với đi rạp chiếu phim xem phim bom tấn 3D còn đặc sắc hơn!

Khi kích động, hai tay đang cầm "bóng" không khỏi nắm chặt! "Dựa theo xu thế này, bọn hắn không giết được Thần Long!" Kiếm Hùng nhìn qua chiến trường, Thần Long da dày thịt béo, lân giáp phòng ngự vô địch, hình thể to lớn, sinh mệnh lực ương ngạnh, công kích của bọn Đế Thích Thiên căn bản không tạo thành thương tổn thực chất gì! "Đế Thích Thiên còn có bài tẩy!" Diệp Đông Hoàng không vội, chờ Đế Thích Thiên cùng Thần Long lưỡng bại câu thương, hắn sẽ ra tay thu thập tất cả! "Long Thần Công!" Trên Thần Long Đảo, Doãn Trọng lắc mình biến hoá, cả người hóa thành một con Kim Long hư ảo lao về phía Thần Long!

Phanh!

Phanh!

Một hư một thực hai con rồng va chạm.

Không đến mấy hiệp, thân ảnh Doãn Trọng một lần nữa xuất hiện, vẫn như cũ không làm gì được Thần Long! "Nhân Thần Hợp Thể!" Cuối cùng, lấy Đế Thích Thiên cầm đầu, tập hợp Doãn Trọng (U Minh Kiếm), Vô Danh (Anh Hùng Kiếm), Hoàng Ảnh (Kinh Tịch Đao), Phá Quân (Tham Lang, Thiên Nhận), Hoài Không (Thiên Tội), Ngụy Tiến Trung (Thiên Nộ Kiếm), bảy người bảy thanh thần binh chi lực hợp thành một thanh thần kiếm vô kiên bất tồi, nhất cử trọng thương Thần Long!

Oanh long!

Đại địa oanh minh, Thần Long từ không trung rơi xuống, cả hòn đảo đều run rẩy.

Đám người Đế Thích Thiên cũng hiện ra thân hình, từng người đều có chút chật vật, tiêu hao không nhỏ! "Thật sự đánh bại Thần Long!" Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương trong mắt tràn đầy rung động. "Long Nguyên là của chúng ta!" Đế Thích Thiên nhìn Thần Long đang vặn vẹo trên mặt đất, lại nhìn về phía Doãn Trọng, cười ha hả.

Từ nội tâm, Đế Thích Thiên tự nhiên không muốn chia Long Nguyên cho Doãn Trọng, nhưng thực lực Doãn Trọng hắn cũng đã kiến thức, không yếu hơn hắn, hơn nữa cái Bất Tử Chi Thân kia phi thường lợi hại!

Do đó, hắn không dám độc chiếm Long Nguyên! "Không tệ!" Doãn Trọng trong mắt khó mà che giấu vẻ vui mừng, hai người cùng đi về phía Thần Long, chuẩn bị lấy ra Long Nguyên chia đều!

Vô Danh cùng những người khác tiêu hao rất lớn, giờ phút này không còn sức ngăn cản hay tranh đoạt! "Long Nguyên sắp là của chúng ta rồi!" Đế Thích Thiên đi vào trước người Thần Long, hóa khí làm đao, trong mắt tràn đầy hưng phấn. "Đáng giận!" Vô Danh trong lòng bất bình, lại không có cách nào ngăn cản! "Sai!

Long Nguyên là của Trẫm.

Không đúng, hẳn là cả con rồng này đều là của Trẫm!" Một thanh âm bình tĩnh mà bá đạo từ bầu trời vang lên.

Đám người ngẩng đầu, liền thấy Hỏa Kỳ Lân kéo một cỗ long niện hào hoa từ trên trời giáng xuống, Tiễn Ẩn hộ vệ ở một bên! "Diệp Đông Hoàng!" Đế Thích Thiên nắm chặt quyền đầu, con ngươi

sau mặt nạ băng điêu sung huyết sát ý vô biên.

Hắn đã tận lực không đi trêu chọc Diệp Đông Hoàng, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng vẫn âm hồn bất tán đi theo! "Trung Thổ Chí Tôn Diệp Đông Hoàng sao?" Hoàng Ảnh nắm chặt Kinh Tịch Đao, nhìn về phía long niện trên không, chiến ý ngang nhiên.

Chương 343

Càng là cường giả, hắn càng thích khiêu chiến! "Là Diệp Đông Hoàng!" "Không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cũng tới!" "Lần này Đế Thích Thiên sợ là phải may áo cưới cho Diệp Đông Hoàng rồi!" Đám người Vô Danh, Ngụy Tiến Trung, Phá Quân nhìn Hỏa Kỳ Lân cùng long niện, thần sắc khác nhau, có kinh ngạc, có cười lạnh, có hả hê! "Doãn huynh, Diệp Đông Hoàng muốn độc chiếm Long Nguyên, bá chiếm quả ngọt thắng lợi của chúng ta.

Chúng ta cùng nhau xuất thủ, trừ hắn ra!" Đế Thích Thiên nhìn về phía Doãn Trọng.

Bọn hắn hai người vừa rồi tuy rằng tiêu hao không nhỏ, nhưng cũng còn chiến lực rất mạnh, hai người hợp lực chưa hẳn đối phó không được Diệp Đông Hoàng! "Tốt!" Doãn Trọng cũng không phải kẻ dễ nói chuyện, hắn cùng Diệp Đông Hoàng tuy rằng không có thù, nhưng muốn cướp đồ của hắn, không có cửa đâu! "Long Thần Công!" Thân ảnh Doãn Trọng khẽ động, một tiếng long ngâm gào thét, hóa thành một đạo kim sắc long ảnh lao thẳng lên trời, giết về phía Diệp Đông Hoàng! "Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn!" Hộ vệ Tiễn Ẩn ở một bên giương cung lắp tên, bốn mũi tên cùng bắn.

Mũi tên đầu tiên hóa thành Thanh Long hư ảnh gào thét bay ra, ngay sau đó mũi tên thứ hai hóa thành Chu Tước hư ảnh, mũi tên thứ ba hóa thành Bạch Hổ hư ảnh.

Mũi tên thứ tư lại không cùng ba mũi tên trước bắn ra.

Vừa rồi hắn lắp bốn mũi tên kỳ thật chẳng qua là hư hoảng một chiêu, che mắt người khác!

Tại sau khi ba mũi tên trước bay ra, hắn mới bắn mũi tên thứ tư,

hóa thành một đạo Huyền Vũ hư ảnh, hướng Doãn Trọng đánh tới!

Hống!

Long ảnh do Doãn Trọng biến thành gầm thét, một mồm xé nát Thanh Long hư ảnh, lại một trảo xé nát Chu Tước hư ảnh, một cái Thần Long Bãi Vĩ phá diệt Bạch Hổ hư ảnh!

Xuy lạp!

Nhưng vào lúc này, Huyền Vũ hư ảnh do mũi tên thứ tư hóa thành thình lình từ trên người hắn bạo xạ mà qua, mang theo một bồng huyết hoa!

Hống!

Doãn Trọng phẫn nộ không thôi, hắn cư nhiên bị bắn bị thương, bất quá Long Thần Công của hắn y nguyên không có giải trừ, một đầu đụng bay Tiễn Ẩn!

Mà ngay khi Doãn Trọng xuất thủ, Đế Thích Thiên cũng ra tay rồi! "Thiên Tâm Kiếp!" Đế Thích Thiên sử ra một chiêu trong Thánh Tâm Tứ Kiếp, chiêu này có thể làm cho địch nhân cùng nhịp tim của hắn nối liền một mạch, tự do điều tiết tốc độ tim đập!

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng đứng tại bên ngoài long niện, bao quát thiên hạ, Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương bỗng cảm giác tim co rút, nháy mắt xụi lơ trên long niện!

Các nàng cảm giác trái tim muốn bạo liệt, khí huyết quay cuồng, khó chịu đến cực điểm!

Quả nhiên, Đế Thích Thiên không hổ là lão bài Thần Cảnh cường giả, Thánh Tâm Tứ Kiếp cường đại không phải là thứ Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương - những tân tấn Thần Cảnh có thể ngăn cản!

Bất quá, có Diệp Đông Hoàng ở đây, hết thảy đều không là vấn đề! "Chưởng Trung Càn Khôn!" Nguyên thần chi lực của Diệp Đông Hoàng bao phủ Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương, cách tuyệt Thiên Tâm Kiếp của Đế Thích Thiên, một chưởng vồ xuống.

Một chưởng này, uyển như bàn tay của thần linh, từ trên chín tầng trời vươn ra, phá toái thời không.

Kỳ đại bất khả ngôn, kỳ uy bất khả trắc, thần uy hạo đãng, không thể miêu tả, không thể ngăn cản! "Không thể tưởng được mười mấy năm thời gian, hắn đã cường đại đến trình độ này rồi!" Vô Danh ánh mắt rung động nhìn đại chưởng vươn ra từ trên không.

Một chưởng này vượt qua thời gian không gian, địa hỏa thủy phong tùy theo biến hóa, năm ngón tay nắm chặt, Đế Thích Thiên liền rơi vào trong lòng bàn tay! "Làm sao có thể mạnh như vậy?" Đế Thích Thiên khó có thể tin, hắn cư nhiên bị người một chưởng bắt gọn trong lòng bàn tay, quả thực là kỳ sỉ đại nhục.

Xưa nay đều là hắn đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay, muốn ngươi cười ngươi liền cười, muốn ngươi khóc ngươi liền khóc, muốn ngươi chết ngươi liền chết.

Không nghĩ tới có một ngày, hắn cũng sẽ bị người đùa bỡn trong tay! "Ngươi không phải nói ngươi là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không sao?

Vậy Trẫm chính là Như Lai!" Diệp Đông Hoàng thu hồi bàn tay, nhìn Đế Thích Thiên trong lòng bàn tay, đạm nhiên cười một tiếng!

Đương nhiên, một chưởng vừa rồi của hắn có uy lực lớn như vậy cũng là bởi vì ở thế giới này.

Thế giới này tương đối yếu, nhục thân của hắn đã vượt qua cực hạn của thế giới, cho nên thoạt nhìn uy lực khủng bố vô cùng, thời

gian không gian cũng không thương tổn được bàn tay hắn mảy may, dễ dàng bị phá toái! "Làm sao ngươi có thể mạnh như vậy?" Đế Thích Thiên vẫn chưa thể chấp nhận, loại lực lượng này đã hoàn toàn vượt qua cực hạn thế giới này, căn bản không phải con người có thể sở hữu! "Hỏi Diêm Vương đi!" Diệp Đông Hoàng năm ngón tay nắm chặt, dùng lực bóp một cái!

Bành!

Đế Thích Thiên bị bóp nổ, rồi bị Diệp Đông Hoàng thôn phệ sạch sẽ!

Tất cả công pháp bí thuật, võ đạo cảm ngộ của hắn đều thành võ đạo nội hàm của Diệp Đông Hoàng! "Ực!" Nhìn thấy một màn hung tàn như thế, Vô Danh, Hoàng Ảnh, Phá Quân đám người nuốt nước miếng, nhìn thân ảnh Diệp Đông Hoàng đứng trên long niện, trong mắt tràn ngập sợ hãi!

Đó chính là Đế Thích Thiên, cứ như vậy bị một chưởng bóp chết?

Giờ khắc này, Doãn Trọng vừa mới đụng bay Tiễn Ẩn cũng đã khôi phục hình người, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng với ánh mắt tràn ngập hãi nhiên!

Sống năm trăm năm, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cường giả khủng bố như thế!

Chạy!

Giờ phút này, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm như vậy!

Đối mặt hung uy khủng bố của Diệp Đông Hoàng, hắn cũng không dám dùng Bất Tử Chi Thân của mình đi đánh cược Diệp Đông Hoàng có thể giết chết hắn hay không!

Hống!

Doãn Trọng thi triển Long Thần Công hóa thành một đạo kim sắc long ảnh hướng ra phía ngoài đảo bỏ chạy.

Tốc độ hắn cực nhanh, đảo mắt liền bay ra Thần Long Đảo, một đầu đâm vào trong biển rộng, tựa như giao long nhập hải! "Tốc độ thật nhanh!" Vô Danh cùng mọi người trong lòng kinh thán, nhưng càng rung động trước sự cường đại của Diệp Đông Hoàng.

Ngay cả cường giả khủng bố như Doãn Trọng đều không sinh nổi tâm tư động thủ, cắm đầu mà chạy, sự cường đại ấy quả thực không dám tưởng tượng. "Doãn Trọng thi triển Long Thần Công đào mệnh, cảm giác so với Thần Long tốc độ còn nhanh hơn!" Thấy Doãn Trọng chui vào biển cả đào tẩu, Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương có chút tiếc nuối.

Cường giả khủng bố như Doãn Trọng, một khi trốn trong bóng tối làm phá hoại hoặc ám sát, tuyệt đối là một tràng tai nạn. "Muốn chạy?

Cũng không dễ dàng như vậy!" Diệp Đông Hoàng vươn đại thủ ra, uyển như đám mây rủ xuống từ trời, che khuất bầu trời.

Đám người hãi nhiên ngẩng đầu, cảm giác trời tối sầm lại.

Một bàn tay tựa như thần linh vồ xuống, năm ngón tay lớn như núi cao, trắng nõn như ngọc, mỗi một đạo vân tay đều rõ ràng có thể thấy được.

Oanh long!

Đại thủ thò vào biển cả, nhấc lên vạn trượng ba đào, dùng lực vớt một cái, phảng phất như bắt chạch, đem Doãn Trọng tóm gọn trong lòng bàn tay!

Doãn Trọng giờ phút này chưa giải trừ trạng thái Long Thần Công, uyển như một con Kim Long tả xung hữu đột trong tay Diệp Đông Hoàng, nhưng chính là trốn không thoát!

Chưởng Khống Càn Khôn!

Giữa năm ngón tay, tự thành thiên địa!

Càn khôn vô lượng, phong thần trấn ma! "Doãn Trọng cư nhiên cứ như vậy đều bị bắt được?" "Thế mà cũng không chạy thoát!" "Quá đáng sợ!" "Hắn không phải người!" Vô Danh, Phá Quân, Hoàng Ảnh trừng to mắt, trong mắt tràn đầy bất khả tư nghị.

Bọn hắn đều tưởng rằng Doãn Trọng chạy thoát rồi, nhưng vạn vạn không nghĩ tới, thi triển Long Thần Công độn nhập trong biển rộng đều bị Diệp Đông Hoàng bắt trở lại! "Thật lợi hại!" "Bệ hạ thật sự là quá mạnh!" Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương nhìn thân thể kiện mỹ cường đại của Diệp Đông Hoàng, thân ảnh vĩ ngạn giơ tay nhấc chân trấn áp hết thảy địch nhân, đôi mắt đẹp tràn ngập khuynh mộ sùng bái. "Cho dù ngươi có thể bắt được ta, ngươi cũng giết không chết ta!

Ta là Thần, sớm muộn có một ngày, Doãn Trọng ta còn sẽ trở về!" Doãn Trọng giãy dụa không có kết quả, hóa thành hình người, hung hăng trừng mắt Diệp Đông Hoàng, lệ thanh gào thét.

Bảo hắn hướng Diệp Đông Hoàng cầu xin tha thứ là không thể nào, năm đó Long Đằng dùng Linh Kính đều không thể giết chết hắn, Diệp Đông Hoàng cũng đừng hòng! "Giết không chết ngươi?" Diệp Đông Hoàng cười lạnh, năm ngón tay nắm chặt, dùng lực bóp một cái.

Bành!

Không gian bốn phía nghiền ép mà đến, Doãn Trọng hãi nhiên.

Áp lực khủng bố nháy mắt đem hắn nghiền nát, bạo thành một đoàn huyết vụ, sau đó một cỗ thôn phệ chi lực khủng bố đem nhục thân nguyên thần của hắn thống thống thôn phệ, hóa thành dưỡng liêu cho Diệp Đông Hoàng. "Thánh Tâm Quyết, Long Thần Công..." Diệp

Đông Hoàng cảm ứng các loại thần công bí tịch cùng võ đạo cảm ngộ đạt được sau khi thôn phệ Đế Thích Thiên và Doãn Trọng, trong lòng khá cao hứng.

Hai lão quái vật này không chỉ thực lực cường đại, đồ vật biết được cũng nhiều.

Đế Thích Thiên tinh thông bách gia võ học, còn Doãn Trọng xuất sinh Đồng Thị nhất tộc, đồ vật biết được cũng không ít!

Chương 344

Thu thập Đế Thích Thiên cùng Doãn Trọng xong, Diệp Đông Hoàng đứng trên long niện, đi tới trước mặt đám người Vô Danh. "Phá Quân (Ngụy Tiến Trung) bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, thuộc hạ nguyện vì Bệ hạ hiệu khuyển mã chi lao, xông pha khói lửa, muôn lần chết không chối từ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đến, Phá Quân cùng Ngụy Tiến Trung dập đầu liền bái.

Vừa rồi một màn Diệp Đông Hoàng tùy tiện bóp chết Đế Thích Thiên cùng Doãn Trọng thực sự quá hung tàn, quá rung động.

Đối mặt Diệp Đông Hoàng, bọn hắn không sinh nổi mảy may tâm tư phản kháng đào tẩu, dù sao Đế Thích Thiên cùng Doãn Trọng chính là vết xe đổ!

Diệp Đông Hoàng nhìn hai người, hai kẻ này đều là hạng đầu cơ trục lợi, cỏ đầu tường, giết hay không giết đều được.

Giết cũng không có chỗ tốt gì. "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói.

Hai người võ công không tệ, thu nhận làm chân chạy vặt cũng được.

Hắn cũng không sợ hai người phản bội, hắn có đầy đủ thủ đoạn khiến bọn họ trung thành! "Đa tạ Bệ hạ!" Phá Quân cùng Ngụy Tiến Trung đại hỉ, trong lòng thở phào một cái, cái mạng nhỏ coi như giữ được, còn ôm được đùi lớn của Diệp Đông Hoàng! "Vô Danh, lại gặp mặt!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Vô Danh, nghĩ đến một màn năm xưa Vô Danh ngăn cản hắn, nói: "Thiên hạ của Trẫm hiện nay so với quá khứ như thế nào?" "Bệ hạ nhất thống thiên hạ, đại lực cải cách, phát triển sản xuất, bố võ thiên hạ, người người như rồng, hân hân

hướng vinh, thịnh thế có thể mong đợi, có thể xưng thiên cổ thánh quân!" Mười mấy năm qua, Vô Danh tuy rằng đa số thời gian đều bị Đế Thích Thiên nhốt tại Thiên Môn, nhưng đối với chuyện bên ngoài cũng biết một chút.

Huống chi lần này xuất hải đồ long, cũng đã gặp tình huống trong thiên hạ.

Hiện nay Diệp Đông Hoàng đương chính, so với tràng diện quần hùng tranh bá năm xưa không biết tốt hơn bao nhiêu lần! "Trẫm cho ngươi thêm một cơ hội, hiệu trung Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nói. "Bệ hạ thủ hạ cao thủ như mây, hà tất..." Bành!

Vô Danh lời cự tuyệt còn chưa nói hết, Diệp Đông Hoàng đã minh bạch lựa chọn của hắn.

Không nói nhảm, thân thủ nhấn một cái, lực lượng kinh khủng trực tiếp đem Vô Danh ép nổ, sau đó thi triển thôn phệ chi lực, đem hắn thôn phệ! "Vạn Kiếm Quy Tông?" Thôn phệ Vô Danh xong, Diệp Đông Hoàng ngoại trừ Mạc Danh Kiếm Pháp đã sớm đạt được, còn nhận được Vạn Kiếm Quy Tông, cái này mười có tám chín là Đế Thích Thiên đưa cho Vô Danh.

Nhìn thấy một màn này, Phá Quân cùng Ngụy Tiến Trung kinh hồn táng đảm, đối với Diệp Đông Hoàng kính sợ càng đậm, đồng thời trong lòng may mắn, còn tốt bọn hắn cơ trí, nếu không sợ là cũng giống như Vô Danh! "Các ngươi thì sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Hoài Không cùng Hoàng Ảnh.

Hai người nhất thời cảm thấy một cỗ áp lực khủng bố cuộn trào tới, thân thể phảng phất không chịu nổi muốn nứt ra! "Thuộc hạ bái kiến Bệ hạ, bất quá có một ngày ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!" Hoàng Ảnh bái nói, hắn sùng thượng cường giả, Diệp Đông Hoàng mạnh hơn hắn quá nhiều, thần phục cũng không tính là gì.

Bất quá chờ hắn có một ngày đánh bại Diệp Đông Hoàng, hắn sẽ không làm việc cho Diệp Đông Hoàng nữa! "Trẫm rất mong chờ!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên cười một tiếng.

Muốn đánh bại hắn?

Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa cũng đừng nghĩ! "Thuộc hạ bái kiến Bệ hạ!" Hoài Không cũng không do dự, Diệp Đông Hoàng là thiên hạ chí tôn, vốn là thiên hạ chi chủ danh chính ngôn thuận, hắn thần phục cũng là đương nhiên! "Đứng lên đi!" Diệp Đông Hoàng thu hồi Anh Hùng Kiếm của Vô Danh, sau đó đi vào trước mặt Thần Long.

Giờ phút này Thần Long trọng thương vẫn còn đang giãy dụa! "Thần phục Trẫm, sống!" Diệp Đông Hoàng nhìn Thần Long, lạnh lùng nói, "Nếu không, chết!" "Hống!" Thần Long gầm thét, giận dữ không thôi, phảng phất đang nói: Con sâu cái kiến ti vi, bằng ngươi cũng muốn bản Thần Long thần phục?

Nằm mơ đi! "Xem ra ngươi còn chưa nhận rõ hiện trạng a!" Diệp Đông Hoàng than nhẹ, thân thủ một trảo, tóm lấy cái đuôi Thần Long, sau đó dùng lực hất lên, kéo một cái, đập mạnh!

Oanh long!

Thân thể vừa dài vừa thô của Thần Long phảng phất như một cây roi dài trùng điệp đập xuống đất.

Thần Long Đảo run rẩy, đại địa nứt ra một cái vực sâu!

Nhưng mà, đây vẻn vẹn chỉ là bắt đầu!

Oanh!!!

Oanh long!!!

Diệp Đông Hoàng tóm lấy long vĩ phảng phất coi như một sợi dây

thừng dùng lực vũ động, từng tòa tiểu sơn bị thân rồng quét nổ, đại địa lộ ra từng đạo vết nứt như mạng nhện!

Ngao ô!

Ngao ô!!!!

Thần Long gầm thét, thống khổ kêu rên, khóc không ra nước mắt!

Đám người Phá Quân, Hoàng Ảnh, Ngụy Tiến Trung nhìn Diệp Đông Hoàng xách đuôi rồng điên cuồng đập loạn, chỉ cảm thấy tim đập nhanh, mỗi một cái phảng phất đều hung hăng nện vào trong lòng bọn hắn!

Quá bạo lực!

Quá khủng bố!

Quá tàn bạo!

Hỏa Kỳ Lân mở to mắt nhìn Thần Long thê thảm vô cùng, toàn thân run rẩy một cái, lập tức lại cảm giác sảng khoái trước chưa từng có!

Năm đó tại Lăng Vân Quật nó cũng là bị Diệp Đông Hoàng đánh thảm như vậy!

Hiện nay nhìn thấy Thần Long cũng gặp vận mệnh tương tự, trong lòng lập tức cân bằng!

Chính cái gọi là một người đen đủi không bằng mọi người cùng vui, mình xui xẻo là xui xẻo, nhưng mọi người cùng nhau xui xẻo thì không tính là xui xẻo! "Bệ hạ thật soái!" Trương Tam Nương cùng Kiếm Hùng nhìn tràng diện bạo lực kia, kích động hai chân run rẩy.

Một mặt tàn bạo này trong mắt các nàng tràn ngập bạo lực mỹ học, thật sự là quá nam tính!

Ngao ô!

Ngao ô!!!

Sau một trận đòn như tử, Thần Long vốn ý khí phong phát, không ai bì nổi nhất thời trở nên mềm oặt, ủ rũ cụp đuôi không ngừng cầu xin tha thứ!

Diệp Đông Hoàng ra tay rất có chừng mực, làm cho nó rất đau, nhưng sẽ không chết.

Uy nghiêm Thần Long của nó tại thời khắc này triệt để bị nghiền nát, biến mất hầu như không còn! "Sớm biết như thế, hà tất ban đầu phải làm vậy?" Diệp Đông Hoàng vỗ vỗ đầu Thần Long, sau đó một cỗ lực lượng tràn đầy sinh cơ cùng tạo hóa dũng mãnh lao vào thể nội nó, chữa trị những vết thương do đám người Đế Thích Thiên gây ra trước đó!

Ngao ô!

Toàn thân ấm áp, vết thương không đau, eo cũng có lực, Thần Long rống to, tràn ngập hưng phấn và cảm kích.

Đến tận đây, dưới thế công vừa đấm vừa xoa của Diệp Đông Hoàng, đầu Thần Long này đã bị hắn thu phục! "Từ nay về sau, ngươi chính là một con tọa kỵ nữa của Trẫm.

Phải có cái tên, nhìn một thân lân giáp màu xanh, cứ gọi là Thanh Hoàng đi!" Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một chút, đặt tên cho Thần Long, đồng thời cũng truyền Vạn Đạo Kinh cho Thanh Hoàng.

Thần Long ở thế giới này cùng Hỏa Kỳ Lân giống nhau, không có công pháp truyền thừa gì, thực lực hoàn toàn dựa vào huyết mạch bản thân.

Sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, thực lực Thanh Hoàng tất định có một bước nhảy vọt!

Tựa như Hỏa Hoàng (Hỏa Kỳ Lân) hiện nay, nguyên bản là tồn tại

yếu nhất trong Thần Cảnh, nhưng sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, so với Thanh Hoàng hiện tại cũng yếu hơn không bao nhiêu!

Sau khi thu phục Thanh Hoàng, Diệp Đông Hoàng trực tiếp đem long niện móc vào cổ Thanh Hoàng, dùng Thanh Hoàng kéo xe, như vậy mới tính là chân chính long niện! "Ngao ô, lão tử không cần kéo xe nữa, ha ha!" Hỏa Kỳ Lân cao hứng hoan hô, đôi mắt to nhìn Thanh Hoàng, đầy vẻ đắc ý! "Gà mờ, dáng dấp xấu xí, không có tư cách kéo xe cho chủ nhân!" Thanh Hoàng bỉ thị. "Yêu, tư tưởng giác ngộ của ngươi chuyển biến rất nhanh mà?

Uy nghiêm thần thú của ngươi đâu?

Ngươi không phải nói ngươi là Thần Long cao quý, đứng đầu tứ linh sao?" Hỏa Hoàng không chút lưu tình trào phúng.

Rất lâu trước kia, nó gặp qua Thanh Hoàng, bị đối phương hung hăng bỉ thị và đánh cho một trận, hiện nay cơ hội tốt như vậy, nó tự nhiên sẽ không bỏ qua. "Hỏa Hoàng, ngươi bành trướng rồi, tựa hồ không có tác dụng gì nữa, tối nay mở tiệc thịt kỳ lân!" Diệp Đông Hoàng vỗ vỗ đầu Hỏa Kỳ Lân.

Tuy rằng hai đầu thần thú nói tiếng thú, nhưng căn cứ tinh thần ba động, hắn cũng có thể nghe ra hai tên này đang nói cái gì.

Con Hỏa Kỳ Lân này có chút phiêu a!

Kéo xe cho hắn làm nó ủy khuất sao? "Ô ô, chủ nhân ta sai rồi, ta có tác dụng, rất hữu dụng!

Chương 345

Ta kéo xe rất ổn!

Chuyên nghiệp phẩm chất, tay lái lụa mười năm kinh nghiệm, bất kể chủ nhân động tác mạnh bao nhiêu, chiến đấu kịch liệt bao nhiêu, ta cam đoan không lật xe, để chủ nhân có thể yên tâm tận tình giao phối...

à nhầm, giao lưu!

Nó là lính mới không được đâu, vẫn là để ta đi!" Hỏa Kỳ Lân nghe vậy, nhất thời xù lông.

Nó bị Diệp Đông Hoàng lấy máu không ít, còn thực sợ Diệp Đông Hoàng ăn thịt nó, đầu không ngừng cọ ống quần Diệp Đông Hoàng, một mặt nịnh nọt nói: "Có thể vì chủ nhân kéo xe, là vinh hạnh lớn nhất đời ta!" Thanh Hoàng trong lòng cười lạnh, nhìn Hỏa Kỳ Lân còn không biết xấu hổ hơn nó quỳ liếm, trong lòng nhất thời thư sướng!

Cho ngươi làm màu, cho ngươi phóng túng, lần này làm màu không thành, thành thằng ngu rồi chứ gì! "Cút!" Diệp Đông Hoàng nộ quát, một cước đem Hỏa Kỳ Lân đá xuống biển, nói bậy bạ cái gì thế không biết!

Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương mặt đỏ bừng.

Các nàng cũng là Thần Cảnh cường giả, từ tinh thần ba động của Hỏa Kỳ Lân có thể nghe hiểu lời nó nói.

Thật xấu hổ!

Đá bay Hỏa Kỳ Lân, Diệp Đông Hoàng mang theo Kiếm Hùng cùng Trương Tam Nương trở lại trong long niện.

Ngao ô!

Thanh Hoàng trường khiếu, khinh thường nhìn Hỏa Hoàng đã thành gà rớt vào nồi canh, kéo lấy long niện phản hồi Long Quân Thành!

Long Quân Thành. "Trời sao tối rồi?

Ngọa tào... kia là cái gì?" "Thật to thật dài... một con rồng!" "Thật lớn một con Thần Long!" "Đó là long niện của Bệ hạ, Bệ hạ thu phục một con Thần Long!" "Con rồng kia thật uy vũ!

Thật bá khí!" Diệp Đông Hoàng vừa mới trở lại Long Quân Thành, hình thể khổng lồ của Thanh Hoàng nhất thời khiến vô số người chú ý.

Nhìn thấy Thanh Hoàng, tất cả võ giả đều tâm thần run rẩy, có loại sợ hãi và hiếu kỳ, nhưng nhìn thấy long niện của Diệp Đông Hoàng, tất cả sợ hãi đều biến mất, thay vào đó là hưng phấn!

Diệp Đông Hoàng ngay cả Hỏa Kỳ Lân đều thu phục rồi, lại thu phục thêm một con rồng tựa hồ không phải là không thể! "Bệ hạ uy vũ, lại có thể ngay cả rồng cũng thu phục!" "Bệ hạ là Chân Long chuyển thế, cửu ngũ chí tôn, thu phục một con rồng tính là gì!" "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Vô số bách tính kích động quỳ bái hô to, hiện nay Diệp Đông Hoàng trong lòng bọn họ chính là tồn tại như thần, đại danh từ của vô địch!

Lạc Tiên, Yêu Nguyệt, Liên Tinh đám người nhìn thấy Diệp Đông Hoàng trở về, cũng yên tâm!

Tuy rằng Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng Đế Thích Thiên cái lão quái vật sống hai ngàn năm kia cũng không dễ đối phó!

Trở lại hoàng cung, Diệp Đông Hoàng bồi tiếp chúng nữ, bắt đầu chuẩn bị đông chinh Nhật Bản.

Lần đông chinh này do Đoạn Lãng phụ trách, sẽ phái Yến Nam

Thiên cùng Tiễn Ẩn hiệp trợ.

Mà Diệp Đông Hoàng thì nghiên cứu vô số công pháp bí tịch hắn vừa mới đạt được, đồng thời cũng đem công pháp cường đại của thế giới này dung nhập vào Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh!

Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, Thánh Tâm Quyết, Long Thần Công, Giá Y Thần Công, Minh Ngọc Công, Ngạo Hàn Lục Quyết, Vạn Kiếm Quy Tông, Kim Phật Bất Phôi Thân, Tam Phân Quy Nguyên Khí, Tiên Thiên Cương Khí...

Một năm sau. **Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần:** * Đẳng cấp: Cấp 5 (0/1000 vạn) * Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng * Tu vi: Hóa Thần đỉnh phong (Võ đạo ý chí viên mãn) * Vạn Đạo Hỗn Độn Thể: Vương Thể Cảnh trung kỳ đỉnh phong * Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Lục giai 685800/100 vạn) * Giác tỉnh thần thông: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) * Tự sáng tạo võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn * Luyện đan: Lục giai trung phẩm * Luyện khí: Lục giai trung phẩm * Trận pháp: Lục giai trung phẩm * Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh * Khí vận điểm: 960 vạn * Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo, Ỷ Thiên, Bất Lương Nhân, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống, Tùy Đường, Đại Tần Một năm thời gian, Diệp Đông Hoàng dung hợp vô số công pháp, xử lý bách gia điển tịch, các phương diện so với trước đó đều có tăng lên cực lớn.

Đặc biệt là hắn dùng huyết của Thanh Hoàng và Hỏa Hoàng luyện chế thành Thối Thể Dịch để luyện thể, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể đột phi mãnh tiến, hiện nay đã đạt tới Vương Thể Cảnh trung kỳ đỉnh phong.

Theo Vạn Đạo Hỗn Độn Thể tăng lên, thần thông diễn sinh Vạn

Đạo Đế Mâu uy lực càng mạnh, hắn hiện tại một ánh mắt liền có thể diệt sát Thần Cảnh cường giả!

Đông đông!

Tiếng gõ cửa vang lên, Lạc Tiên tại ngoài cửa vẻ mặt tiêu cấp, tựa hồ xảy ra đại sự gì! "Vào đi!" Diệp Đông Hoàng nói. "Bệ hạ!" Lạc Tiên đẩy cửa, vội vàng đi vào. "Sao vậy?" Diệp Đông Hoàng nhíu mày.

Lạc Tiên bình thường rất ổn trọng, nếu không phải xảy ra đại sự gì sẽ không gấp gáp như thế. "Bệ hạ, Đoạn Lãng đông chinh Nhật Bản thảm bại.

Yến Nam Thiên cùng Tiễn Ẩn bị trọng thương mang theo Đoạn Lãng trốn về.

Phá Quân, Ngụy Tiến Trung, Hoàng Ảnh chiến tử!" Lạc Tiên vội nói. "Bọn hắn gặp ai?" Diệp Đông Hoàng trong đầu nghĩ tới hai người, Yến Nam Thiên cùng Tiễn Ẩn hiện tại tuyệt đối không phải đối thủ của bọn hắn! "Bọn hắn gặp hai Thần Cảnh cường giả khủng bố, một người tự xưng Đại Ma Thần, một người tự xưng Đại Đương Gia.

Hiện nay Đại Ma Thần cùng Đại Đương Gia tập hợp lực lượng Nhật Bản, lấy Chuẩn Nhân Thiên Ẩn, Song Đồng Trọng Bát, Tuyệt Vô Thần cầm đầu tiến quân Thần Long, hiện nay đã đến bờ biển Đông Hải!" Lạc Tiên liên mang bẩm báo, không nghĩ tới bên phía Nhật Bản còn ẩn tàng cường giả như thế! "Quả nhiên là Đại Ma Thần Tiếu Kinh Thiên cùng Đại Đương Gia Tiếu Ngạo Thế!" Diệp Đông Hoàng thầm nghĩ, lập tức sắc mặt lạnh lẽo, "Thật cho rằng đánh bại Yến Nam Thiên cùng Tiễn Ẩn thì liền vô địch sao?

Dám phạm Trung Thổ ta, giết không tha!" Nửa giờ sau.

Diệp Đông Hoàng mang theo Lạc Tiên, Yêu Nguyệt và Liên Tinh ngồi lên long niện.

Thanh Hoàng một tiếng long ngâm cao vút vang vọng thiên địa, bay lên tận trời, kéo long niện hướng Đông Hải mà đi!

Cùng lúc đó, Văn Long Hoàng Đế cũng rốt cục mời được Võ Vô Địch xuất sơn, tìm Diệp Đông Hoàng báo thù!

Văn Long Hoàng Đế cũng là một tôn Thần Cảnh cường giả.

Khi Diệp Đông Hoàng tiêu diệt Chí Tôn xưng đế, uy thế quá mạnh, Văn Long Hoàng Đế không dám cản mũi nhọn nên trực tiếp bỏ trốn, đi tìm Võ Vô Địch - người từng được hắn truyền qua võ công.

Đáng tiếc lúc ấy Võ Vô Địch đang bận bịu phá trừ gia tộc huyết chú, không có thời gian, hắn đành phải chờ đợi.

Thẳng đến hiện tại, Võ Vô Địch rốt cục thành công phá trừ huyết chú, cùng hắn xuất lai tìm Diệp Đông Hoàng báo thù!

Bên bờ Đông Hải.

Một chiếc thuyền lớn hào hoa khổng lồ neo đậu bên bờ biển, xung quanh còn có vô số thuyền bè chi chít.

Trên ban công đỉnh lầu của chiếc thuyền lớn hào hoa đó, hai bóng người đang đứng sừng sững.

Một người mặc lam phục, ánh mắt âm lãnh, chính là Đại Đương Gia Tiếu Ngạo Thế.

Ánh mắt hắn âm trầm nguy hiểm, phảng phất như vĩnh viễn đều đang toan tính điều gì đó.

Một người là trung niên tóc đỏ mặc bạch mã quái, toàn thân tản mát ra khí tức cuồng bạo nguy hiểm, hắn chính là Đại Ma Thần Tiếu Kinh Thiên.

Đại Ma Thần thân hình cao lớn khôi ngô, gân mạch toàn thân bạo trương, phảng phất như nhân gian sát khí, thời khắc đều muốn hủy diệt tất cả, khiến người ta không rét mà run. "Đến rồi!" Đột nhiên, đôi mắt tràn ngập dục vọng hủy diệt của Đại Ma Thần Tiếu Kinh Thiên ngước lên, khí tức cuồng bạo trên người tràn ra, chiến ý sục sôi!

Chỉ thấy chân trời một con Thần Long từ trong tầng mây gào thét lao ra, phía sau kéo theo một chiếc kim sắc long niện kim bích huy hoàng, uy nghiêm tôn quý.

Đại Đương Gia ánh mắt ngưng trọng, từ trên thân Thần Long cảm thấy một cỗ áp lực cường đại, huống chi là Diệp Đông Hoàng có thể thu phục Thần Long!

Xem ra bọn hắn đã đánh giá thấp thực lực của Diệp Đông Hoàng! "Hống!" Thần Long gào thét, đi tới bầu trời chiếc thuyền lớn, long uy kinh khủng uyển như thực chất càn quét thiên hạ.

Thoáng chốc, biển cả ba đào hung dữ, sóng lớn ngập trời, từng tên võ giả Đông Doanh vượt biển mà đến sợ lẩy bẩy, dưới long uy này đều quỳ rạp trên mặt đất, sợ hãi run rẩy!

Thần Long mà Đế Thích Thiên và Doãn Trọng đều phải tốn phí sức lực to lớn mới đánh bại, cho dù là võ giả Thần Cảnh bình thường cũng không có lực phản kháng, huống chi những võ giả này ngay cả Thiên Cảnh cũng chưa đạt tới! "Đây chính là Thần Long sao?" Tuyệt Vô Thần hai chân run rẩy, nhìn qua long trảo kinh khủng hàn quang lấp lóe phảng phất như xé rách thiên địa kia, hắn cảm giác Bất Diệt Kim Thân của hắn cũng không gánh nổi!

Diệp Đông Hoàng ngồi long niện giá lâm bầu trời Đông Hải, vô số võ giả trên thuyền bè ở bờ biển, ngoại trừ cường giả Thiên Cảnh trở lên, những người còn lại toàn bộ bị long uy của Thanh Hoàng áp đảo, quỳ rạp trên mặt đất!

Đại Đương Gia Tiếu Ngạo Thế và Đại Ma Thần Tiếu Kinh Thiên đằng không mà lên, đứng đối diện Hỏa Hoàng, ánh mắt nhìn về phía long niện.

Thấu qua rèm che, bọn hắn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đang ngồi bên trong! "Ngươi chính là Trung Thổ Hoàng Giả Diệp Đông Hoàng?" Đại Ma Thần thanh như hồng chung, chiến ý cao vút, tuy rằng biết Diệp Đông Hoàng có thể rất mạnh, nhưng hắn lại có gì phải sợ?

Hắn đối với thực lực của chính mình rất có lòng tin! "Không sai, Trẫm chính là Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng tay nắm chuôi kiếm, ánh mắt uy nghiêm đánh giá Đại Ma Thần và Đại Đương Gia, thực lực ước chừng cũng ở cấp độ như Đế Thích Thiên, không khỏi lắc đầu: "Chỉ bằng hai kẻ đạo chích các ngươi cũng dám phạm Trung Thổ ta, thật sự là không biết sống chết!" "Cuồng vọng!" Đại Ma Thần Tiếu Kinh Thiên tu luyện Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, có thể nhiếp thủ lực lượng thiên nhiên sinh sinh bất tức của thiên địa nhật nguyệt, lấy nhật nguyệt làm môi giới, lấy bốn loại sức mạnh tương khắc Phong Lôi Hỏa Vũ làm của riêng.

Dưới sự dung hợp của bốn loại sức mạnh này, không chỉ âm dương bổ sung, mà còn sinh sinh bất tức.

Đương nhiên, loại võ công này có khuyết điểm, sẽ ăn mòn lòng người! "Chập Lôi Quyền Thế!" Khí thế cuồng bạo của Tiếu Kinh Thiên dâng lên, chấn thiên hám địa, uyển như hung thú viễn cổ thức tỉnh, một quyền đánh ra, thiên địa thất sắc, hóa thành một đạo lôi đình kinh khủng to ba thước oanh hướng Diệp Đông Hoàng! "Vạn Đạo Sâm La!" Thấy Tiếu Kinh Thiên ra tay, Đại Đương Gia Tiếu Ngạo Thế cũng ra tay, hắn tu luyện Vạn Đạo Sâm La, có thể tự do hấp thu các loại tuyệt học võ công bất đồng thậm chí tương khắc lẫn nhau.

Chương 346

Yếu quyết bát đại môn đạo: "Thiên, Địa, Kỳ, Chính, Âm, Dương, Sinh, Diệt!" Vạn Đạo Sâm La bao dung thiên địa chi lực, có thể chỉnh hợp thành một cỗ sức mạnh diệt thế, lấy niệm làm lưỡi dao, khống chế lòng người. "Lực lượng thật kinh khủng, có siêu cấp cường giả đang đại chiến!" Giờ khắc này, Văn Long Hoàng Đế và Võ Vô Địch đang chuẩn bị đi tìm Diệp Đông Hoàng báo thù cảm ứng được khí tức kinh khủng trên bầu trời Đông Hải, không khỏi bị hấp dẫn, bay nhanh tới! "Thật mạnh!" Trong long niện, Yêu Nguyệt, Liên Tinh, Lạc Tiên kinh thán, thảo nào Yến Nam Thiên và Tiễn Ẩn lại thảm bại.

Hỗn Thiên Tứ Tuyệt của Đại Ma Thần và Vạn Đạo Sâm La của Đại Đương Gia có thể xưng là kinh khủng, lấy thực lực hiện tại của các nàng, căn bản không cách nào đối phó!

Bất quá đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, không tính là gì! "Thiên Địa Nhất Kiếm!" Tay Diệp Đông Hoàng nắm lấy chuôi kiếm Đông Hoàng Kiếm dùng lực, trong nháy mắt rút kiếm chém một cái!

Bá!

Không có ai nhìn thấy Diệp Đông Hoàng xuất kiếm như thế nào, vô luận là Yêu Nguyệt, Liên Tinh, Lạc Tiên bên cạnh, hay là Đại Ma Thần Tiếu Kinh Thiên, Đại Đương Gia Tiếu Ngạo Thế ở đối diện, toàn bộ đều không nhìn thấy.

Về phần vô số võ giả phía dưới càng không khả năng nhìn thấy!

Tất cả mọi người chỉ nhìn thấy một đạo kim quang lóe lên liền biến mất, toàn thân lạnh lẽo, có loại cảm giác kinh khủng bị một đao chém làm hai đoạn.

Nổi da gà!

Sau một khắc, vô số thuyền bè trên biển phía dưới sau lưng Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế, lặng yên không một tiếng động vỡ nát thành từng mảnh, thân thể võ giả phía trên cũng phảng phất bị vô số kiếm quang xé rách, phấn vụn.

Ca sát!

Cuối cùng, chiếc thuyền lớn mà Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế đứng trước đó lặng yên không một tiếng động nứt ra, chia làm hai nửa.

Mà tại vị trí chiếc thuyền lớn tách ra, nước biển phía dưới hướng hai bên tách ra, vẫn luôn miên man đến mấy ngàn mét bên ngoài.

Biển cả bị một kiếm phân khai!

Oanh long!

Ngay sau đó nước biển vô tận chung quanh hung mãnh ùa tới, điền đầy vào khe rãnh bị tách ra.

Bên bờ Đông Hải dấy lên sóng to gió lớn, vô số mảnh vỡ thuyền bè tùy ba trục lưu.

Không có ai nhìn rõ một kiếm này là chuyện gì xảy ra, nhưng tất cả mọi người đều bị hậu quả do một kiếm này tạo thành dọa cho mộng...

Đây là kiếm pháp gì?

Tuyệt Vô Thần từ trong biển bay ra, Bất Diệt Kim Thân che kín kiếm ngân như mạng nhện, đó là bị kiếm khí dư ba gây thương tích, hắn nhìn lên bầu trời, ánh mắt hoảng sợ, cứng ngắc tại mặt biển, trong lòng tràn ngập sợ hãi!

Cường giả Thiên Cảnh còn lại cũng không xê xích gì nhiều, về phần cường giả dưới Thiên Cảnh, trực tiếp bị dư ba một kiếm của

Diệp Đông Hoàng trảm diệt! "Làm sao có thể mạnh như vậy?" Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế trừng lớn mắt, trong mắt che kín tơ máu, khó có thể tin, chính là lão tử Tiếu Tam Tiếu - lão cổ đổng sống bốn ngàn năm của bọn hắn cũng không thể nào mạnh như vậy! "Ếch ngồi đáy giếng, sao biết trời to bao nhiêu!" Diệp Đông Hoàng nói xong, loảng xoảng một tiếng, Đông Hoàng Kiếm vào vỏ.

Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế theo đó ngã xuống, thân thể chậm rãi hóa thành bột mịn.

Một kiếm vừa rồi của Diệp Đông Hoàng còn ẩn chứa lực lượng thôn phệ, không chỉ chém đứt tất cả sinh cơ của hai người, còn thôn phệ mất tinh khí thần của bọn hắn. "Bệ hạ thần uy, cái thế vô địch!" Lạc Tiên nhìn Diệp Đông Hoàng, chấn động không thôi, lời này của nàng cũng không phải nịnh nọt, mà là tán thán từ đáy lòng!

Trên đời này chỉ sợ thật sự không có ai có thể ngăn cản được một kiếm nhẹ nhàng của Diệp Đông Hoàng!

Yêu Nguyệt và Liên Tinh tán đồng gật gật đầu, trong mắt tràn ngập ái mộ, tự hào, có nam nhân như vậy là may mắn cả đời của các nàng!

Diệp Đông Hoàng cười cười, đưa tay chộp xuống dưới, Tuyệt Vô Thần cùng các cường giả Đông Doanh nhao nhao rơi vào lòng bàn tay hắn, rồi sau đó bị nhẹ nhàng bóp nát thôn phệ!

Đến tận đây, Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế gióng trống khua chiêng đến, kết quả còn chưa lên bờ, đã bị một mình Diệp Đông Hoàng một kiếm một chưởng diệt trọn ổ.

Bá bá!

Lúc này, Văn Long Hoàng Đế và Võ Vô Địch đi vào bầu trời Đông Hải, nhìn vô số thi thể cùng mảnh vỡ thuyền bè trôi nổi trong biển

rộng, trong lúc chấn động mang theo khó hiểu.

Đây là đã xảy ra chuyện gì? "Diệp Đông Hoàng!" Đột nhiên, Văn Long Hoàng Đế nhìn thấy long niện của Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn ngập hận ý.

Diệp Đông Hoàng đoạt giang sơn của hắn, diệt tộc nhân của hắn, thù này bất cộng đái thiên! "Kiếm khí thật mạnh!" Võ Vô Địch cảm thụ kiếm khí tàn lưu trong không khí, âm thầm kinh hãi, vừa rồi nơi này tuyệt đối đã bùng nổ đại chiến kinh thế.

Nhưng chiến đấu kết thúc rất nhanh, bây giờ Diệp Đông Hoàng còn tại, hiển nhiên là Diệp Đông Hoàng thắng!

Bất quá, hắn thiên tư tung hoành, tự sáng tạo Huyền Vũ Chân Công, Thập Phương Vô Địch cùng các võ công cường đại, thực lực thao thiên.

Hắn từng đánh bại qua Đế Thích Thiên, trong lòng tự có một loại ngạo khí cùng khí phách vô địch, đây là một loại tín niệm vô địch.

Cho dù biết Diệp Đông Hoàng cường đại, nhưng hắn cũng không cho rằng hắn sẽ không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng! ... "Kinh Thiên, Ngạo Thế!

Con của ta!" Ngay lúc này, một tiếng gầm thét phẫn nộ thống khổ từ hải ngoại vang lên, chỉ thấy nơi chân trời xa xôi hải thiên nhất tuyến, một đạo thân ảnh kinh khủng mang theo nộ hỏa ngập trời bạo xạ mà đến!

Hắn chính là Tiếu Tam Tiếu đã sống gần bốn ngàn năm!

Lão tử của Đại Ma Thần và Đại Đương Gia!

Trong khoảnh khắc.

Bên bờ Đông Hải, một đạo thân ảnh kinh khủng bạo xạ mà tới,

thân ảnh này cũng không cao lớn vĩ ngạn, nhưng cỗ khí thế kia lại phảng phất như một đầu viễn cổ Long Quy bài sơn đảo hải mà đến, chấn thiên hám địa!

Hắn chính là lão quái vật uống máu Long Quy, sống gần bốn ngàn năm - Tiếu Tam Tiếu! "Tiểu tử, chính là ngươi đã giết con ta?" Tiếu Tam Tiếu ánh mắt đảo qua Võ Vô Địch và Văn Long Hoàng Đế, cuối cùng rơi vào trên người Diệp Đông Hoàng.

Năm đó hắn gặp được Long Quy, uống được máu Long Quy, trở thành một trong "Thập Nhị Kinh Hoàng", sở hữu bất tử chi thân, dưới cơ duyên kết làm vợ chồng cùng một vị nữ tử phàm gian, có Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế.

Về sau không lâu, hắn bởi vì tâm tư không yên, cảm giác nhân gian sẽ có một trận thiên thu đại kiếp sắp phát sinh, cho nên tạm biệt phu nhân và hai vị nhi tử, đem Vạn Đạo Sâm La và Hỗn Thiên Tứ Tuyệt giao cho phu nhân bảo quản, cũng dặn dò hai đứa con trai không thể lật xem.

Nhưng mà mười lăm năm sau, hắn về đến trong nhà, trong nhà đã sinh biến cố, phu nhân hắn tư niệm thành tật, sầu não mà chết.

Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế tu luyện Hỗn Thiên Tứ Tuyệt cùng Sâm La Vạn Đạo hắn lưu lại, đồng thời cho rằng là hắn hại chết mẫu thân bọn hắn, đối với hắn phi thường căm hận.

Song phương thành cừu nhân!

Nhưng máu mủ tình thâm, mặc kệ nói thế nào Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế cũng là con trai hắn! "Không sai!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên gật đầu, cái này cũng không có gì không thể thừa nhận!

Tiếu Tam Tiếu tuy rằng sống lâu, thực lực rất mạnh, nhưng hắn cũng không sợ. "Tiểu tử, không thể không nói, ngươi là võ giả thiên

phú kinh người nhất lão phu từng thấy qua trong hơn bốn ngàn năm nay, mới tu luyện mấy chục năm, thế mà liền sở hữu thực lực bực này." Tiếu Tam Tiếu đè xuống phẫn nộ trong lòng, đánh giá Diệp Đông Hoàng, ánh mắt ngưng trọng.

Thực lực Tiếu Kinh Thiên và Tiếu Ngạo Thế hắn rất rõ ràng, có thể nhanh như vậy giết chết hai người, thực lực Diệp Đông Hoàng có thể nghĩ, hắn cũng không có nắm chắc tuyệt đối có thể giết chết Diệp Đông Hoàng.

Hắn sống lâu như vậy, thiên tài gì chưa thấy qua, nhưng khủng bố như Diệp Đông Hoàng thì đây vẫn là lần đầu tiên. "Hừ!" Võ Vô Địch hừ lạnh một tiếng, có chút khó chịu, Tiếu Tam Tiếu nói như vậy, chẳng phải là nói thiên phú của hắn so ra kém Diệp Đông Hoàng?

Hắn thừa nhận Diệp Đông Hoàng xác thực rất mạnh, có tư cách làm đối thủ của hắn, nhưng nếu nói thiên phú của hắn không bằng Diệp Đông Hoàng, hắn là sẽ không thừa nhận.

Tiếu Tam Tiếu không để ý đến ý nghĩ trong lòng Võ Vô Địch, hắn nhìn ánh mắt Diệp Đông Hoàng dần dần trở nên sát khí âm trầm, ngữ khí biến đổi, đạo: "Bất quá, mặc kệ ngươi thiên phú dị bẩm thế nào, dám giết con ta, hôm nay đều phải chết!" Nói xong, trên người hắn phảng phất mở ra một đạo gông xiềng vô hình, phóng xuất ra một đầu thượng cổ hung thú bị giam cầm đã lâu. "Hống!" Trên người Tiếu Tam Tiếu phảng phất truyền ra một tiếng gào thét của thượng cổ hung thú kinh khủng, sau lưng hắn đột nhiên hiện ra một đạo hư ảnh sinh vật kinh khủng đầu đuôi tựa rồng, thân tựa rùa lục, toàn thân màu xanh đen.

Đạo hư ảnh sinh vật kia, thể tích còn to lớn hơn so với Thần Long kéo xe trước mặt Diệp Đông Hoàng, giống như một ngọn núi lớn, lưng đeo Hà Đồ Lạc Thư, tựa hồ đang hiển thị số trời đất, diễn hóa

Thái Cực Bát Quái, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, giữa hòa nhân thế.

Đây chính là Long Quy!

Một trong Long Vương Cửu Tử trong truyền thuyết, thân phận tôn quý, huyết mạch cường hoành, viễn siêu tuyệt đại bộ phận chân long.

Tiếu Tam Tiếu từng thôn thực tinh huyết Long Quy, bởi vậy hắn mới có thể sống hơn bốn ngàn năm, trong cơ thể còn ẩn chứa bộ phận lực lượng Long Quy.

Lúc này giờ phút này, hư ảnh Long Quy to lớn lơ lửng sau lưng Tiếu Tam Tiếu, tản mát ra khí tức nguyên thủy, cổ lão, thương mang!

Lực lượng Long Quy kích hoạt, hắn phảng phất hóa thân viễn cổ Long Quy, khiến Đông Hải đều dấy lên sóng to gió lớn dưới khí tức kinh khủng này.

Mỗi một đạo sóng lớn đều cao mười mấy tầng lầu, sóng sau cao hơn sóng trước hung mãnh mênh mông, kinh đào phách ngạn.

Bên bờ Đông Hải, các nơi trên bờ biển nứt ra vô số vết rạn như mạng nhện, những tảng đá ngầm cứng rắn trải qua ngàn năm phong ba bão táp kia từng khối vỡ nát, phảng phất thiên băng địa liệt!

Nhìn từ xa, bên bờ Đông Hải phảng phất xảy ra hải khiếu kinh thiên, bị từng trọng sóng lớn bao bọc, tựa hồ tùy thời đều có thể bị từng trọng sóng lớn thôn phệ...

Đây thật sự là cảnh tượng tận thế kinh khủng.

Bách tính tới gần bờ Đông Hải kinh khủng vạn phần, cảm giác giống như Long Vương phát nộ, muốn làm đại thủy dìm ngập thiên địa! "Thực lực lão quái vật này thật mạnh, không hổ là sống hơn bốn ngàn năm, tên phế vật Đế Thích Thiên kia so sánh cùng hắn, căn bản cũng không cùng một đẳng cấp." Võ Vô Địch nhìn hư ảnh Long Quy

sau lưng Tiếu Tam Tiếu, ánh mắt ngưng trọng, hắn tuy rằng khinh thường loại võ giả dựa vào huyết mạch thần thú trở nên mạnh mẽ như Tiếu Tam Tiếu, Đế Thích Thiên.

Chương 347

Nhưng giờ phút này cũng không thể không thừa nhận, Tiếu Tam Tiếu rất cường đại, thực lực kia chỉ sợ không yếu hơn hắn. "Đây chính là thực lực của lão quái vật sống bốn ngàn năm sao?" Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Lạc Tiên nhìn hư ảnh Long Quy sau lưng Tiếu Tam Tiếu, cảm thấy một cỗ áp lực kinh khủng làm người ta hít thở không thông.

Các nàng tuy rằng thiên phú không tệ, những năm này tu luyện Vạn Đạo Kinh, lại đạt được sự bồi dưỡng đại lực của Diệp Đông Hoàng, nhưng so sánh cùng loại lão quái vật này, chênh lệch y nguyên là to lớn!

Giờ khắc này, các nàng càng cảm giác mình nhỏ bé!

Đây vẫn chỉ là tiểu thế giới trong miệng Diệp Đông Hoàng, Chư Thiên Vạn Giới, Đại Thiên Thế Giới vô số, kia lại nên là sự ba lan tráng khoát cùng to lớn bậc nào? "Long Quy sao?

Ăn của Trẫm một quyền thử xem!" Diệp Đông Hoàng ngồi trong long niện, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt uy nghiêm, năm ngón tay nắm chặt, một quyền bình bình đánh ra!

Đây chỉ là một quyền phổ thông, nhưng Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Lạc Tiên ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng đều có loại cảm giác thiên băng địa liệt, kinh tâm động phách.

Hoa hoa!

Một quyền này quán xuyên thiên địa, không gian phảng phất như tấm kính vỡ nát, bầu trời cuồng phong gào thét, lôi xà vũ động, lại có vô số hoa sen kim sắc nở rộ, tử khí hạo đãng!

Dưới một quyền này, thiên địa phảng phất đang sợ hãi đang phẫn nộ, lại phảng phất đang lễ tán, đang chúc phúc!

Giờ khắc này, Tiếu Tam Tiếu mí mắt giật mạnh, cảm thấy một cỗ đại khủng bố, đại nguy cơ, quyền ấn kim sắc trong mắt kịch liệt phóng đại!

Đây phảng phất là một quyền của Thiên Đế trấn áp vạn vật, hoành đoạn vạn cổ, lại phảng phất là Bất Chu Sơn sụp đổ, thiên địa đại thế hoành kích mà đến, hạo đãng kinh khủng, không thể ngăn cản! "Vạn Đạo Sâm La!" Tiếu Tam Tiếu cắn răng, trong một sát na, chung quanh hiện ra thành ngàn trên trăm đạo hư ảnh cường giả.

Mỗi một đạo hư ảnh đều đang diễn dịch tuyệt học huyền ảo tinh diệu đến cực điểm. "Vạn Đạo Sâm La" là do Tiếu Tam Tiếu dung hợp vô số võ học kinh điển đã kiến thức qua trong bốn ngàn năm mà sáng tạo, là một trong những võ học tinh diệu nhất hắn nghiên cứu cả đời.

Có thể dung nạp các loại võ công bất đồng thậm chí tương hỗ bài xích làm của riêng.

Yếu quyết là bát đại môn đạo: "Thiên, Địa, Kỳ, Chính, Âm, Dương, Sinh, Diệt".

Thiên thời hợp vi phùng, Địa biểu hóa cửu cung, Kỳ đạo hiểm ngũ hành, Chính sóc cực bắc phong, Âm tượng thần bất vật, Dương uy mạc nhập cùng, Sinh bang hữu trì mệnh, Diệt thế ngã xưng hùng.

Hợp đạo của thiên hạ, bao dung vạn hữu, có thể chỉnh hợp thành một cỗ sức mạnh diệt thế.

Còn có thể lấy niệm làm nhận, điều khiển, thao túng lòng người, khiến kẻ đó nói gì nghe nấy, cũng có thể hóa huyễn tượng, nhiễu loạn tâm trí đối thủ. "Vạn Đạo Sâm La" tuyệt đối là một trong những võ công mạnh nhất Phong Vân, cường đại hơn nhiều so với "Thánh Tâm

Quyết" của Đế Thích Thiên.

Giờ phút này, "Vạn Đạo Sâm La" mới chân chính lộ ra sự dữ tợn của nó, trước đó Đại Đương Gia Tiếu Ngạo Thế sử xuất Vạn Đạo Sâm La tựa như tiểu hài tử chơi đồ hàng, căn bản không có bày ra uy lực của nó.

Oanh!

Bên người Tiếu Tam Tiếu, ngàn trăm tôn hư ảnh cường giả đều sử xuất tuyệt học tinh diệu đến cực điểm, cường hoành đến cực điểm, công kích của ngàn trăm loại tuyệt học, có phòng ngự, có công kích, có phong khốn, có thiểm tị, có kiếm pháp, có đao pháp, có thương pháp, có quyền pháp, có chưởng pháp, có thối pháp...

Vô số loại công kích tinh diệu, ngưng tụ thành một cái luân bàn to lớn bao la vạn tượng, luân bàn chuyển động, bị Tiếu Tam Tiếu đẩy nghiền ép về phía quyền ấn của Diệp Đông Hoàng.

Nhưng mà quyền ấn của Diệp Đông Hoàng phảng phất không gì không phá, ngang ngược không nói lý, hoành trùng trực tràng mà tới, nơi đi qua, tất cả ngăn cản đều bị nghiền nát, hôi phi yên diệt!

Oanh long long!!!

Quyền ấn thế như chẻ tre, đầu tiên đảo nát luân bàn do Vạn Đạo Sâm La biến thành, rồi sau đó nghiền nát hư ảnh Long Quy hộ thể của Tiếu Tam Tiếu, một quyền oanh tại ngực hắn.

Oanh!

Thoáng chốc, phảng phất một quả bom nổ tung tại lồng ngực Tiếu Tam Tiếu, cả người hắn cong thành một con tôm lớn, máu vẩy trường không, trong nháy mắt bay ra ngoài, uyển như một quả pháo đạn nện vào biển rộng, dấy lên vô tận ba đào. "Ực!" Văn Long Hoàng Đế trừng lớn mắt, nuốt ngụm nước bọt, trong lòng hoảng sợ!

Cái này cũng quá tàn bạo, quá cường hoành rồi, may mắn lúc trước hắn sáng suốt, không có cứng đối cứng cùng Diệp Đông Hoàng.

Nếu không, tấm thân nhỏ bé này của hắn, sợ là một quyền liền bị Diệp Đông Hoàng đánh nổ! "Thật mạnh!" Ánh mắt Võ Vô Địch trở nên ngưng trọng chưa từng có, lần đầu tiên cảm thấy áp lực to lớn vô cùng, Diệp Đông Hoàng này tuyệt đối là tuyệt thế đại địch hắn bình sinh hiếm thấy!

Bất quá, hắn là ai?

Hắn là Võ Vô Địch!

Võ đạo của hắn, không ai địch nổi!

Trong lòng hắn vô địch, hắn tự vô địch! "Huyền Vũ Chân Công!" Võ Vô Địch quát khẽ, một thân công lực phái nhiên vô thất hóa thành một đạo quang trụ hạo đãng, ầm vang trùng thiên mà lên, oanh long một tiếng, chấn tan cả bạch vân trên thiên khung.

Tóc dài của hắn tứ ý bay lên, khí thế thao thiên, uyển như một tôn Chiến Thần bất bại! "Chiến!" Một chữ Chiến, chấn thiên hám địa, vô tận kim qua chi ý đập vào mặt, chiến ý như lửa, phần thiên chử hải! "Giáp Cốt Long Trảo!" Võ Vô Địch eo lưng uốn cong, sau đó đột nhiên lao vút lên, vươn một tay ra, hung hăng chộp tới Diệp Đông Hoàng.

Cánh tay kia của hắn trong nháy mắt hóa thành một cái cốt long cự trảo to như ngọn núi nhỏ.

Thập Cường Võ Đạo - Nhất Đao: Vô Nhị Đao Pháp; Nhị Thương: Vấn Thiên Thương Quyết; Tam Kiếm: Thiên Mệnh Kiếm Đạo; Tứ Kích: Đại Dịch Kích Phổ; Ngũ Bổng: Hổ Hao Bổng Tập; Lục Quyền: Sơn Hải Quyền Kinh; Thất Chưởng: Huyền Võ Thần Chưởng; Bát Thối: Liệt Cường Thối Tuyệt; Cửu Chỉ: Viên Dung Kim Chỉ; Thập

Trảo: Giáp Cốt Long Trảo.

Giờ phút này hắn thi triển chính là Thập Trảo, Giáp Cốt Long Trảo! "Quân Lâm Thiên Hạ!" Thần sắc Diệp Đông Hoàng không có bất kỳ biến hóa nào, lần nữa bình bình oanh ra một quyền!

Một quyền này đồng dạng tối khô lạp hủ, không có chút nào ngưng trệ phá diệt Giáp Cốt Long Trảo, rồi sau đó một quyền đánh bay Võ Vô Địch.

Dư ba kinh khủng chấn cho Văn Long Hoàng Đế cảnh giới Thần Cảnh thổ huyết bay ngược, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

Vẻn vẹn tùy ý hai quyền, liền đánh bại Tiếu Tam Tiếu uống máu Long Quy sống bốn ngàn năm cùng Võ Vô Địch, đây là lực lượng kinh khủng bực nào!

Giờ khắc này, Vô Địch không còn vô địch, Tam Tiếu khó lại cười!

Uy của một quyền, kinh khủng như vậy! ...

Oanh long!

Kinh đào phách ngạn, biển cả nổ tung, dấy lên vạn trọng sóng lớn, thân ảnh tinh tráng của Tiếu Tam Tiếu từ trong biển rộng bay ra, chỉ là lộ ra thập phần chật vật!

Quần áo trên người hắn đã hoàn toàn phấn vụn, lộ ra thân thể cường hãn cứng rắn, chỉ là trước ngực hắn có một cái quyền ấn thật lớn, lõm vào bên trong hai tấc, khóe miệng cũng có máu tươi tràn ra, xương cốt toàn thân không biết gãy mất bao nhiêu cái.

Nếu không phải hắn một thân tu vi kinh khủng cùng tinh huyết Long Quy chống đỡ, vừa rồi đã bị Diệp Đông Hoàng một quyền đánh chết!

Bất quá cho dù không chết, hắn cũng bị trọng thương.

Đối diện, Võ Vô Địch đồng dạng từ trong biển rộng bay ra, chật vật không chịu nổi, hình thành so sánh rõ ràng với hùng tư cái thế vô địch trước đó! "Không tệ, cư nhiên có thể tiếp được một quyền của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, Tiếu Tam Tiếu và Võ Vô Địch bây giờ hẳn là hai kẻ mạnh nhất thế giới Phong Vân, có thể tiếp một quyền của hắn không chết cũng bình thường.

Ca ca!

Võ Vô Địch và Tiếu Tam Tiếu nắm chặt nắm đấm, cánh tay nổi gân xanh, từ trước tới giờ đều là bọn hắn nói với người khác câu nói này, nhưng đối mặt Diệp Đông Hoàng, bọn hắn lại không cách nào phản bác.

Thực lực Diệp Đông Hoàng đã hoàn toàn vượt qua bọn hắn một cái đẳng cấp, trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ sự biện bác nào cũng đều là tái nhợt!

Tiếu Tam Tiếu cùng Võ Vô Địch hai người, ngưng vọng Diệp Đông Hoàng đang ngồi trong long niện, phong khinh vân đạm, bá khí vô song, nhất thời đều lâm vào trầm mặc.

Một mực đến nay, bọn hắn đều cho rằng thực lực chính mình đã đạt tới cực hạn trạng thái của Thần Cảnh rồi.

Tức tiện trên đời này thật có kỳ tích tồn tại, xuất hiện người còn mạnh hơn bọn họ, nhưng cũng sẽ mạnh có hạn.

Nhưng hiện tại, bọn hắn mới biết được sai lầm, kỳ tích cũng thật sự xuất hiện, hơn nữa kỳ tích này vượt qua tưởng tượng của bọn hắn!

Cư nhiên có người có thể mạnh hơn bọn hắn nhiều như vậy, đây là điều bọn hắn nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới!

Đương nhiên, vô luận là Tiếu Tam Tiếu, hay là Võ Vô Địch, đều

không phải người tuỳ tiện nhận thua.

Cho dù hiện tại Diệp Đông Hoàng bày ra thực lực viễn siêu bọn hắn, bọn hắn cũng sẽ không nhận thua.

Quan trọng nhất là... nhận thua chính là chết!

Bọn hắn thà rằng chiến tử, cũng sẽ không nhận thua! "Hỗn Thiên Tứ Tuyệt!" Tiếu Tam Tiếu hét lớn, giờ khắc này, hắn không dám có chỗ bảo lưu nữa, thậm chí không để ý thương thế trong cơ thể, cưỡng ép thiêu đốt tinh khí thần, tăng lên trạng thái của hắn đến đỉnh phong trước nay chưa từng có, thi triển ra một môn tuyệt học khác do hắn tự sáng tạo.

Đồng thời, tinh huyết Long Quy trong cơ thể cũng sôi trào lên, mặt ngoài thân thể tinh tráng hữu lực đột hiển ra từng đầu gân xanh thô to dữ tợn.

Những gân mạch này hiện lên tại mặt ngoài cơ thể hắn, uyển như từng con độc xà vặn vẹo, để cả người hắn nhìn qua vô cùng dữ tợn kinh khủng, uyển như ác ma từ địa ngục đi ra!

Oanh long long!

Bầu trời điện thiểm lôi minh, không gian chịu không được sức mạnh của hắn uyển như tấm gương nứt ra từng đạo vết rách kinh khủng!

Chương 348

Trong hư không đột nhiên dũng hiện tứ đại sức mạnh Phong Hỏa Lôi Vũ, tứ đại sức mạnh này điên cuồng dũng nhập vào trong cơ thể Tiếu Tam Tiếu, để khí thế Tiếu Tam Tiếu tăng vọt lại tăng. "Không thể tưởng được Tiếu Tam Tiếu chịu một quyền của Bệ hạ, cư nhiên còn có thể phát huy ra lực lượng kinh khủng như thế?" Trong mắt Lạc Tiên tràn ngập kinh thán, loại sức mạnh khiến không gian đều chịu không được tự động nứt ra này hiển nhiên đã vượt ra khỏi cực hạn thừa nhận của thế giới này, độ kinh khủng có thể nghĩ! "Tiếu Tam Tiếu đây là liều mạng, không thành công liền thành nhân, sau một kích này sẽ quyết định vận mệnh của hắn!" Liên Tinh ánh mắt ngưng trọng, Tiếu Tam Tiếu tựa như một con thú bị nhốt, dốc hết tất cả, được ăn cả ngã về không.

Tiếu Tam Tiếu lúc này mới là nguy hiểm nhất!

Bởi vì hắn đã không còn đường lui, đập nồi dìm thuyền, chính là liều mạng với ngươi!

Cho dù các nàng biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, giờ phút này cũng không khỏi dâng lên một vòng lo lắng! "Oanh!" Đột nhiên, thân thể Tiếu Tam Tiếu khẽ động, nhục thân đột phá âm chướng, đụng nát không gian, mang theo tứ đại sức mạnh Phong Hỏa Lôi Vũ như hủy thiên diệt địa xuất hiện trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Hắn song thủ phân biệt oanh ra một đạo lôi trụ cùng một đạo bích thủy hồng lưu, hai chân phân biệt đá ra một đạo cụ phong long quyển cùng một đạo liệt diễm phong bạo.

Lôi trụ kinh thiên, hồng lưu cuồn cuộn, cụ phong gào thét, liệt diễm phần thiên!

Bốn loại lực lượng tự nhiên càn quét thiên địa, thôn phệ tất cả.

Hơn nữa, bốn loại lực lượng tự nhiên này trong hư không lẫn nhau giao dung, lôi thủy dung hợp, gió trợ thế lửa, hình thành công kích hủy diệt tính đáng sợ.

Đây quả thực là một trận thiên tai. "Hống!" Dưới thế công kinh khủng, Thanh Hoàng gào thét, cảm giác được nguy cơ trước nay chưa từng có, nếu cỗ lực lượng này rơi vào trên người nó, nó có thể sẽ chết! "Thập Phương Giai Diệt!" Tiếu Tam Tiếu đều liều mạng, Võ Vô Địch tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Hắn đồng dạng thiêu đốt tinh khí thần, tăng lên sức mạnh bản thân đến đỉnh phong trước nay chưa từng có, thi triển một chiêu mạnh nhất hiện nay của hắn!

Một chiêu này, ẩn chứa Thập Cường Võ Đạo của hắn: Đao, Thương, Kiếm, Kích, Bổng, Quyền, Chưởng, Thối, Trảo, Chỉ.

Thoáng chốc, mười thanh thần binh hư ảnh khí tức kinh khủng hiện ra tại chung quanh hắn.

Mười đạo thần binh hư ảnh này, mỗi một đạo đều lớn như núi cao, tận giai tản mát ra uy áp đáng sợ diệt tận tất cả, thời không của cả bờ Đông Hải, dưới sự ảnh hưởng của mười đạo thần binh hư ảnh này, tựa hồ đều ngưng trệ.

Ngay sau đó.

Mười loại thần binh thi triển mười loại võ đạo: Vô Nhị Đao Pháp, Vấn Thiên Thương Quyết, Thiên Mệnh Kiếm Đạo, Đại Dịch Kích Phổ, Hổ Hao Bổng Tập, Sơn Hải Quyền Kinh, Huyền Võ Thần Chưởng, Liệt Cường Thối Tuyệt, Viên Dung Kim Chỉ, Giáp Cốt Long Trảo.

Oanh long long!

Mười loại võ đạo do mười loại thần binh hội tụ dung hợp thành một chiêu tuyệt sát chi kỹ —— Thập Phương Giai Diệt!

Lực lượng kinh khủng quán xuyên hư không, mang theo sát cơ kinh khủng tuyệt sát tất cả, hướng về phía Diệp Đông Hoàng gào thét mà đi.

Ngao ô!

Trong mắt Thanh Hoàng lộ ra vẻ sợ hãi, nhìn công kích kinh khủng của Tiếu Tam Tiếu và Võ Vô Địch, thân thể cao lớn nhịn không được run rẩy!

Sắp chết rồi!

Cho dù nó da dày thịt béo, chịu đòn giỏi, cũng tuyệt đối không đỡ nổi loại công kích kinh khủng này, chỉ cần rơi xuống, nó sợ là trong nháy mắt liền bị oanh thành cặn bã!

Không gian chung quanh đã toàn diện sụp đổ, không gian loạn lưu, cương phong hỗn hợp với Hỗn Thiên Tứ Tuyệt của Tiếu Tam Tiếu và Thập Phương Giai Sát của Võ Vô Địch nghiền ép mà đến!

Oanh!

Oanh!

Giờ khắc này, Yêu Nguyệt, Liên Tinh, Lạc Tiên ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng lông tóc dựng đứng, khí tức cường đại không tự chủ được tràn ra!

Các nàng cảm thấy nguy cơ to lớn!

Cho dù biết có Diệp Đông Hoàng tại, không cần các nàng ra tay, cũng biết các nàng cho dù ra tay cũng không ngăn nổi, nhưng bản năng thân thể y nguyên để các nàng làm ra tư thái phòng ngự!

Võ Vô Địch sau khi toàn lực sử xuất "Thập Phương Giai Sát", ánh

mắt liền gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh Diệp Đông Hoàng, giờ phút này sắc mặt hắn trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ.

Một kích này, đã dùng hết tất cả sức mạnh của hắn, thậm chí thiêu đốt tinh khí thần!

Cho dù có thể giết Diệp Đông Hoàng, hắn chỉ sợ cũng phải tốn hao mấy chục năm mới có thể khôi phục, thậm chí lưu lại thương cho khó có thể khôi phục.

Tình huống của Tiếu Tam Tiếu so với Võ Vô Địch còn muốn hỏng bét hơn, huyết Long Quy trong cơ thể hắn hầu như thiêu đốt hầu như không còn, thân thể nhanh chóng trở nên già nua.

Cho dù giết Diệp Đông Hoàng, hắn cũng sống không được mấy năm! "Chỉ trình độ này thôi sao?

Vậy thì... hết thảy đều nên kết thúc!" Nhìn sức mạnh kinh khủng hủy thiên diệt địa kia càn quét mà đến, Diệp Đông Hoàng phảng phất hoảng như không thấy, một tiếng thở dài vang lên.

Thương!

Sau một khắc.

Một đạo kiếm quang sắc bén bức người làm người ta khó có thể nhìn thẳng sáng lên, kiếm quang này chói mắt đến khó mà hình dung, vô số võ giả cả Cửu Châu không tự chủ được ngẩng đầu lên, một đạo kiếm quang khó mà hình dung sáng lên trong mắt bọn hắn!

Kiếm khí tung hoành tam vạn lý, nhất kiếm quang hàn thập cửu châu!

Kiếm quang lạnh như thế, sắc bén như thế, chói mắt như thế, nhưng lại đẹp như thế, hấp nhân hồn phách như thế!

Kỹ cận hồ vu đạo!

Cho dù kiếm quang giết người cũng có thể khiến người ta cảm giác mỹ lệ huy hoàng!

Bởi vì đây là một loại Đạo!

Một kiếm này phảng phất đánh nứt thế giới, phân chia âm dương, vô luận là Hỗn Thiên Tứ Tuyệt hay là Thập Phương Giai Diệt, dưới một kiếm này thống thống vỡ nát.

Nhất Kiếm Cách Thế!

Thật sự một kiếm ngăn cách thế giới!

Một kiếm vốn dĩ có thiếu sót này, trong tay Diệp Đông Hoàng nở rộ ra quang mang khiến thế giới đều run rẩy!

Đây cũng là một thiên được ghi vào sử sách!

Ngàn trăm năm sau, trên sử sách y nguyên ghi lại: Đông Hoàng lịch năm thứ hai, ngày mười lăm tháng ba, Võ Tổ Hạ Hoàng tại bờ Đông Hải quyết chiến thập cường võ giả Võ Vô Địch cùng lão quái bốn ngàn năm Tiếu Tam Tiếu.

Quyền ấn hoành không, một quyền bại địch; kiếm khí tung hoành, một kiếm vô địch!

Võ Tổ chi uy, cái thế vô địch!

Nhất kiếm phân âm dương, nhất kiếm cách thế giới!

Hằng cổ không có, cử thế vô song!

Đương nhiên, những thứ này đều là nói sau!

Giờ phút này, nhìn thấy một màn này, Võ Vô Địch lại cười!

Tiếu Tam Tiếu cũng cười!

Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam lòng!

Vào thời gian cuối cùng bọn hắn đã nhìn thấy cái gì là chí cường

võ đạo chân chính, cái gì là vô địch chân chính!

Tuy chết không tiếc, tuy bại nhưng vinh!

Xuy xuy!

Sau một khắc, cổ hai người đồng thời hiện ra một đạo huyết ngân, nhục thân, nguyên thần, tất cả sinh cơ tại một kiếm này bị trảm diệt!

Võ Vô Địch, Tiếu Tam Tiếu, chết!

Hô hô ~ Gió nhẹ thổi qua, thân thể Võ Vô Địch và Tiếu Tam Tiếu lập tức hóa thành tro bụi, theo gió mà tán!

Một kiếm vừa rồi của Diệp Đông Hoàng, không chỉ chém tận sinh cơ hai người, cũng ẩn chứa một cỗ lực lượng thôn phệ, đem hai người thôn phệ! "Bệ hạ thắng!" Thật lâu, Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Lạc Tiên mới hồi phục tinh thần, nhìn bầu trời không ngừng khép lại, nhìn Võ Vô Địch và Tiếu Tam Tiếu biến mất, trong lòng y nguyên chấn động.

Các nàng tuy rằng đã sớm đoán được Diệp Đông Hoàng sẽ thắng, lại làm sao cũng không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng thắng tiêu sái như thế, nhẹ nhõm như thế!

Thật sự là quá mạnh! "Ngã ni mã, đây là quái vật gì?" Văn Long Hoàng Đế bị dư ba chấn thương nằm rạp trên mặt đất sợ tè ra quần, nhìn long niện trên không trung, tràn ngập vô tận sợ hãi!

Đã từng, trong tâm trí hắn Võ Vô Địch chính là tồn tại vô địch, nhân gian thần thoại, không ai địch nổi!

Nhưng hôm nay, hắn mới biết được cái gì gọi là vô địch, cái gì gọi là thần thoại!

Giờ phút này, hắn không dám động, nằm rạp trên mặt đất giả chết!

Hắn sợ hắn khẽ động, liền sẽ bị Diệp Đông Hoàng phát hiện, sau

đó thuận tay cho hắn một cái, tiễn hắn đi gặp Võ Vô Địch!

Chương 349

Hắn thề, từ nay về sau rốt cuộc không đi trêu chọc Diệp Đông Hoàng nữa, chỉ cần nơi nào có Diệp Đông Hoàng, hắn đều lui tránh ba xá!

Bá!

Nhưng mà, sự việc không như mong muốn, sợ cái gì thì cái đó đến.

Giờ khắc này, một đạo ánh mắt băng lãnh từ bầu trời quan sát mà xuống, uyển như Thiên Đế cao cao tại thượng, quan sát nhân gian! "Xong!" Văn Long Hoàng Đế không cần nghĩ cũng biết đây là ánh mắt của ai, trong lòng dâng lên ý niệm cuối cùng, lập tức đầu óc ầm vang một tiếng, triệt để mất đi ý thức, lâm vào hắc ám vô biên! "Oa, Bệ hạ thật lợi hại, một cái ánh mắt liền giết Văn Long Hoàng Đế, đây chính là một tôn cường giả Thần Cảnh!" Trong long niện, Lạc Tiên dùng thần thức quét mắt nhìn Văn Long Hoàng Đế một cái, phát hiện đối phương đã chết, đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tựa như một fan hâm mộ nhỏ, tràn ngập hưng phấn!

Cường giả Thần Cảnh ngưng tụ nguyên thần, cho dù Cức Thần Kiếp mà Đế Thích Thiên lấy làm tự hào cũng không có khả năng một chút giết chết một cái cường giả Thần Cảnh, tối đa trọng thương!

Tuy rằng Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng trọng thương và giết chết hoàn toàn là hai khái niệm, hơn nữa Văn Long Hoàng Đế ngay cả giãy dụa một cái cũng không có liền chết, cái này cũng quá kinh khủng! "Sự lợi hại của Trẫm các nàng cũng không phải lần đầu tiên biết?" Diệp Đông Hoàng thu hồi ánh mắt, một tay ôm Lạc Tiên, một tay ôm Yêu Nguyệt, đạm nhiên cười một tiếng.

Giờ phút này, tâm tình hắn thật tốt, thôn phệ Võ Vô Địch và Tiếu Tam Tiếu tựa như đạt được hai cái bảo tàng lớn, thu hoạch sau khi hắn thôn phệ có thể xưng đại phong thu!

Trong đó trân quý nhất chính là võ đạo cảm ngộ của hai người cùng Huyền Vũ Chân Công, Hỗn Thiên Tứ Tuyệt và Sâm La Vạn Đạo! "Phải không?

Sao người ta không biết?" Lạc Tiên mắt ngọc doanh doanh, mị nhãn như tơ, phảng phất có thể chảy ra nước, thanh âm kiều mị càng làm cho người ta huyết lưu gia tốc, hứng thú dâng cao!

Hùng tư vô địch của Diệp Đông Hoàng, để nàng cảm thấy hưng phấn! "Đã như vậy, hôm nay Trẫm sẽ cho nàng biết một chút!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng dụ nhân của nàng, bàn tay lớn đã rơi xuống, leo lên đỉnh núi.

Yêu tinh này, dám câu dẫn hắn, chính là thiếu thu thập!

Vừa mới chiến đấu xong, tới một trận chiến đấu khác loại buông lỏng một chút cũng là không tệ.

Nơi này đều là nữ nhân của hắn, Diệp Đông Hoàng cũng không có gì phải cố kỵ.

Yêu Nguyệt khuôn mặt đỏ lên, không khỏi quay đầu đi, lại phát hiện bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng đã tham nhập vào trong váy dài của nàng. "Ưm!" Yêu Nguyệt khẽ run, không biết làm sao.

Đúng là tình đến chỗ sâu chân tự mở...

Ngao ô!

Thanh Hoàng kéo long niện, hưng phấn xông lên mây xanh.

Sự cường đại của Diệp Đông Hoàng để nó thật sâu thần phục, có thể kéo xe cho Diệp Đông Hoàng, cũng là may mắn của nó.

Làm một đầu Thần Thú, cũng không có nhiều hoa hoa tràng tử như nhân loại, nó sùng bái nhất là cường giả! ...

Một ngày sau.

Diệp Đông Hoàng phản hồi Long Quân Thành, cả nước cùng vui, uy danh Diệp Đông Hoàng lần nữa vang vọng thiên hạ!

Đông Hoàng năm thứ mười!

Diệp Đông Hoàng chân chính nhất thống thế giới Phong Vân, phàm nhật nguyệt sở chiếu, đều là đất đai của vương, thiên hạ vũ phong thịnh hành, người người như rồng!

Đông Hoàng năm thứ hai mươi! [Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần: Đẳng cấp: Cấp 5 (0/1000 vạn) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Hóa Thần đỉnh phong (Võ đạo ý chí viên mãn) Vạn Đạo Hỗn Độn Thể: Vương Thể Cảnh trung kỳ đỉnh phong Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Thất giai 102 vạn/1000 vạn) Giác tỉnh thần thông: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) Tự sáng tạo võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn Luyện đan: Lục giai trung phẩm Luyện khí: Lục giai trung phẩm Trận pháp: Lục giai trung phẩm Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí vận điểm: 1.1 ức Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh giang hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế giới, Đại Tần thế giới] "Là thời điểm quay về rồi!" Diệp Đông Hoàng nhìn Vạn Đạo diện bản, trong lòng khẽ động, tiếp tục lưu tại thế giới này tác dụng cũng không lớn, ngược lại kìm hãm tu vi của hắn. "Đinh!

Tiêu hao ba mươi triệu điểm khí vận phản hồi Thần Châu Đại Lục!" Một đạo tử quang không ai có thể nhìn thấy rơi xuống, bao trùm

lấy Diệp Đông Hoàng, thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất khỏi hoàng cung.

Kiếm Hùng, Lạc Tiên, Trương Tam Nương, Yêu Nguyệt cùng những người khác đều biết Diệp Đông Hoàng đi nơi nào, đôi mắt đẹp mang theo sự mong đợi và thảm thắc, không biết thế giới bên ngoài Phong Vân lại là phong cảnh như thế nào? ...

Thần Châu Đại Lục!

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng xuất hiện trong hoàng cung, giống như trước đó, Diệp Đông Hoàng tiêu hao năm mươi triệu điểm khí vận đem thế giới Phong Vân câu lên, dung nhập vào trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần.

Oanh!

Oanh oanh!!!

Theo thế giới Phong Vân dung nhập, cực hạn áp chế của thế giới biến mất, những cường giả kẹt tại đỉnh phong Hóa Thần như Lạc Tiên, Yêu Nguyệt, Liên Tinh, Tiễn Ẩn, Yến Nam Thiên đều nhất loạt đột phá, đạt tới Phi Thiên Cảnh!

Những võ giả còn lại cũng mượn cơ hội này nhao nhao đột phá bình cảnh, tu vi tiến thêm một bước, khắp nơi đều là thân ảnh võ giả đột phá.

Thực lực của toàn bộ thế giới Phong Vân lập tức bạo tăng, điểm khí vận cũng theo đó bạo tăng ba mươi triệu!

Sau khi câu lên thế giới Phong Vân, Diệp Đông Hoàng cũng không còn áp chế tu vi bản thân.

Hắn đã sớm đạt tới Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, giờ phút này buông lỏng tu vi, lập tức đột phá!

Trong thức hải của hắn, quang mang Nguyên Thần vạn trượng, uyển như một tôn kim sắc thần linh, trấn áp thiên địa, so với trước đó cường đại hơn gấp mười lần!

Phi Thiên Cảnh, đúng như tên gọi, có thể Nguyên Thần xuất khiếu, phi thiên độn địa.

Ông!

Thiên uy khủng bố giáng lâm, lôi vân trên bầu trời cuồn cuộn, bao trùm toàn bộ hoàng thành.

Vô số võ giả hãi nhiên ngẩng đầu, tràn đầy sợ hãi, bất an! "Làm sao vậy?" "Đã xảy ra chuyện gì?" "Chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ ông trời chấn nộ rồi?" "Đây là lôi kiếp sao?" "Sao có thể có lôi kiếp cường đại như thế?

Ai có thể độ qua?" Vô số võ giả hãi nhiên ngẩng đầu, lôi xà cuồn cuộn trong lôi vân kia, tùy tiện rơi xuống một tia, e rằng cũng có thể phá hủy toàn bộ hoàng thành, trong nháy mắt oanh bọn họ thành cặn bã, hôi phi yên diệt!

Lôi kiếp Phi Thiên Cảnh này, đối với những võ giả ngay cả Thiên Nhân cũng không phải này mà nói, thực sự quá kinh khủng!

Uyển như lôi kiếp diệt thế vậy!

Diệp Đông Hoàng thực lực bạo tăng quá nhanh, vị trí hiện tại của hắn vẫn là tại vị trí Âm Dương Tông từng tồn tại!

Ở chỗ này, hầu như không có cường giả Thiên Nhân Cảnh, Vô Địch Đại Tông Sư đã là chiến lực tuyệt thế, Vô Thượng Đại Tông Sư đều là cường giả cái thế!

Oanh!

Ngay tại khắc này, thân ảnh Diệp Đông Hoàng bay lên bầu trời,

chân hắn đạp Đế Hoàng Ngoa, thân khoác Cửu Long Bào, đầu đội Bình Thiên Quan, mười hai chuỗi ngọc rủ xuống, uy nghiêm vô song.

Thân ảnh tịnh không cao lớn kia của hắn lại mang đến cho người ta cảm giác vĩ ngạn vô biên, đứng ở nơi đó giống như cây cột chống trời, chống lên cả bầu trời! "Là Bệ hạ!" "Chẳng lẽ Bệ hạ đột phá?" "Chỉ là đây là lôi kiếp gì?

Cũng quá kinh khủng rồi?

Bệ hạ sao có thể độ qua?" Vô số võ giả kinh hô, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, cảm giác theo Diệp Đông Hoàng quật khởi, trái tim bọn hắn cũng đi theo nhảy lên từng hồi.

Ba ngày trước, Quận thủ Triệu Vô Cực của Hắc Thủy Vương Triều lai thế hung hung, hưng sư vấn tội, uy áp kinh khủng trên cả Thiên Nhân kia bọn hắn vẫn còn ký ức như mới.

Không nghĩ tới mới ba ngày, Diệp Đông Hoàng lại làm ra động tĩnh lớn như thế!

Bọn hắn được mở rộng tầm mắt, nhưng mỗi một lần đều là nơm nớp lo sợ, giống như nhảy múa trước mặt tử thần, tùy thời sẽ hôi phi yên diệt.

Bởi vì bất luận là dư ba cuộc chiến của cường giả trên Thiên Nhân hay là lôi kiếp khủng bố này, đều không phải bọn hắn có thể ngăn cản!

Tùy tiện dính vào một điểm liền hóa thành tro bụi!

Oanh long!

Đột nhiên, một tiếng sấm rền vang lên tận chân trời, lôi xà to mười trượng ầm vang rơi xuống, tất cả mọi người trừng lớn mắt, lông tóc dựng đứng, có loại cảm giác bị một cái đánh chết!

Bọn hắn không khỏi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, sẽ không bị đánh chết chứ?

Chỉ là khi bọn hắn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, từng người không khỏi ngây ra như phỗng! "Cái này sao có thể?" "Lôi kiếp này không phải là giả chứ?

Có tiếng không có miếng, đẹp mà không dùng được?" Trong đầu tất cả mọi người đều hiện lên một ý niệm hoang đường như vậy, bọn hắn đương nhiên biết lôi kiếp này không thể nào là giả, thiên uy khủng bố kia là không cách nào làm giả được!

Chỉ thấy Diệp Đông Hoàng ngạo lập hư không, không có phòng ngự, mặc cho lôi xà to mười trượng kia bao phủ lấy hắn, toàn thân lôi hồ lấp lóe tích lý ba lạp, hãi nhiên đến cực điểm!

Thế nhưng Diệp Đông Hoàng lại vặn vẹo cổ, vẻ mặt hưởng thụ, xương cốt toàn thân ca ca rung động, ngẩng đầu nhìn vạn dặm lôi vân, toét miệng cười một tiếng: "Tê tê dại dại, có chút đau!

Lại đến!" Oanh!

Lôi kiếp trên bầu trời phảng phất nghe được sự khiêu khích của Diệp Đông Hoàng, lập tức phát uy, từng đạo lôi đình như không cần tiền oanh xuống.

Chương 350

Có cái hóa thành sơn nhạc, hóa thành đại chung, hóa thành đại đỉnh, muốn trấn áp Diệp Đông Hoàng!

Có cái hóa thành đại đao, hóa thành thần kiếm, hóa thành búa rìu, muốn chém chết Diệp Đông Hoàng!

Có cái hóa thành hung thú cái thế, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước...

Từng đạo công kích nhìn đến đám người da đầu tê dại, hai chân run rẩy, cái này mẹ nó ai chịu nổi?

Thế nhưng Diệp Đông Hoàng lại không có mảy may sợ hãi, ngược lại tràn đầy vui mừng, cứ việc hắn giờ phút này đã bị đánh đến da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, lại như cũ vui đến quên cả trời đất!

Bởi vì hắn cảm giác hắn sắp đột phá, không phải tu vi Nguyên Thần đột phá, mà là tu vi Luyện Thể!

Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của hắn đã sớm đạt tới Vương Thể Cảnh trung kỳ đỉnh phong, những năm này vẫn luôn dùng Long huyết, Kỳ Lân huyết luyện thể, nhục thân không ngừng tăng cường, khoảng cách Vương Thể Cảnh hậu kỳ cũng chỉ có một bước ngắn!

Giờ khắc này, dựa vào lôi kiếp đột phá Phi Thiên Cảnh, nhục thân Diệp Đông Hoàng rốt cục hoàn thành thuế biến, đột phá!

Phá nhi hậu lập!

Ông!

Một cỗ khí tức cường hãn đột nhiên từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng tràn ngập ra, từng đạo văn lộ huyền ảo lưu chuyển tại nhục thân hắn, lộ da một cỗ vận vị bất hủ bất diệt.

Có thể nói, giờ phút này cho dù Diệp Đông Hoàng chết rồi, nhục thân của hắn vẫn như cũ có thể bảo tồn ngàn vạn năm không mục nát!

Thương thế trên nhục thể hắn lấy tốc độ mắt trần có thể thấy được khôi phục nhanh chóng, tuy rằng lôi kiếp trên bầu trời vẫn như cũ không ngừng rơi xuống, không ngừng phá hư nhục thân của hắn, nhưng tốc độ khôi phục của hắn càng nhanh hơn.

Từng khối thịt đen bị thiêu cháy tróc ra, lộ ra làn da trắng nõn kiên loai, oánh oánh như ngọc, phiếm quang mang như bảo thạch.

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, hai đạo kim quang bạo xạ, thẳng vọt lên trời.

Hắn năm ngón tay nắm chặt thành quyền, lực lượng cường hoành trào ra trong cơ thể, có loại ảo giác một quyền đánh vỡ thiên địa!

Bất quá thiên địa tuy không thể đánh vỡ, nhưng đánh vỡ phiến lôi kiếp này lại là không có vấn đề!

Trong vạn chúng chú mục, Diệp Đông Hoàng đối với bầu trời một quyền oanh ra, quyền quang sáng chói loá mắt quán xuyên thiên địa, hung hăng đảo vào bên trong vô tận lôi vân!

Tất cả mọi người đều rung động!

Từ xưa thiên uy nan trắc, cho dù võ đạo thịnh hành, mọi người đối với thiên uy vẫn như cũ tràn đầy kính sợ, vô số võ giả cường đại đối với lôi kiếp càng là lòng còn sợ hãi!

Cổ vãng kim lai, không biết bao nhiêu nhân kiệt ngã xuống dưới lôi kiếp, đại đạo thành không, hôi phi yên diệt!

Thế nhưng Diệp Đông Hoàng lại chủ động nghênh đón lôi kiếp, muốn đem lôi kiếp đánh nổ?

Cái này sao có thể?

Oanh long!

Tất cả võ giả vừa mới dâng lên ý niệm này, bầu trời liền truyền đến tiếng oanh minh như tuệ tinh va chạm địa cầu, chỉ thấy lôi vân bao trùm vạn dặm kia bị oanh phá!

Lộ ra một cái hắc động!

Phá!

Thật chọc thủng rồi!

Tất cả võ giả hô hấp ngưng trệ, ngơ ngác nhìn bầu trời, lôi kiếp khủng bố như vậy cư nhiên bị Diệp Đông Hoàng một quyền oanh phá!

Quả thực là thần tích!

Oanh long long!

Một lát sau, vạn dặm lôi vân lấy hắc động làm trung tâm triệt để phá toái, vô tận lực lượng lôi đình hóa thành đại dương lôi đình.

Diệp Đông Hoàng nhất phi trùng thiên, một đầu đâm vào trong đại dương lôi đình, tắm rửa lôi đình, lực lượng thôn phệ cường đại lấy hắn làm trung tâm hình thành một cái vòng xoáy khổng lồ, điên cuồng thôn phệ lôi đình chung quanh!

Nhục thân của hắn vừa mới đột phá đến Vương Thể Cảnh hậu kỳ, cần đại lượng năng lượng bổ sung, theo những lực lượng lôi đình này bị thôn phệ dung nhập, lực lượng nhục thân của Diệp Đông Hoàng vẫn còn đang không ngừng tăng cường!

Một nén nhang sau!

Tất cả lôi đình bị Diệp Đông Hoàng thôn phệ sạch sẽ, thân ảnh hắn khẽ động, trở lại hoàng cung, chỉ lưu lại vô số thân ảnh mắt trợn tròn mồm há, rung động không thôi. "Bệ hạ uy vũ!" Trong yên tĩnh,

tiếng sơn hô khủng bố vang vọng hoàng thành, vang vọng chân trời, uy danh của Diệp Đông Hoàng càng là xâm nhập vào sâu trong nội tâm vô số võ giả.

Trở lại hoàng cung, Diệp Đông Hoàng đem đám người Kiếm Hùng của thế giới Phong Vân dẫn theo tới, mang theo các nàng đi bái kiến Đông Phương Thanh Y.

Đồng thời Diệp Đông Hoàng cũng đem một số bảo vật của thế giới Phong Vân tỷ như Huyết Bồ Đề, Phượng Huyết các loại giao cho Đông Phương Thanh Y, tuy rằng không thể chữa khỏi thương thế của bà, nhưng cũng có thể tẩm bổ thân thể. ...

Ngày thứ hai.

Diệp Đông Hoàng đem cường giả của tất cả thế giới triệu tập cùng một chỗ, cử hành đại triều hội! "Bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Quần thần sơn hô, thanh nhất sắc cường giả từ Hóa Thần trở lên cùng nhau triều bái, quả thực là khí thế như hồng, đại khí bàng bạc.

Khí tức khủng bố tràn ngập không gian, cho dù là cường giả Thiên Nhân Cảnh cũng sẽ sụp đổ phủ phục, thở mạnh cũng không dám! "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng với mười hai chuỗi ngọc rủ xuống trước mặt, che khuất gương mặt uy nghiêm, trong mắt mang theo ý cười, những người này đều là nội tại của hắn!

Lần này triều hội thật sự là cường giả tụ tập, cường giả Phi Thiên Cảnh cũng không thiếu.

Thế giới Phong Vân: Lạc Tiên, Yêu Nguyệt, Liên Tinh, Trương Tam Nương, Thượng Quan Yến, Yến Nam Thiên, Tiễn Ẩn.

Các thế giới trước đó: Trương Tam Phong, Bạch Khởi, Viên Thiên Cương, Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Tuân Phu Tử, Mị Tuyên.

Còn lại đại đa số đều tại Hóa Thần đỉnh phong, tỷ như: Thần Hậu, Thánh Phi mà Diệp Đông Hoàng sách phong trước đó, Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, Tạ Hiểu Phong, Cái Nhiếp, Vệ Trang, Lý Tầm Hoan, Nhạc Phi, Dương Tái Hưng, Tống Khuyết, Lý Tĩnh các loại.

Có thể xưng là cường giả như mây.

Bất quá Diệp Đông Hoàng cũng không có bành trướng, hắn biết bằng vào thực lực hiện tại của hắn, vẫn như cũ không phải là đối thủ của Hắc Thủy Vương Triều, hắn còn nhất định phải lại phát dục một đợt!

Tiếp theo, Diệp Đông Hoàng lấy ra Phong Thần Bảng, sách phong đám người thế giới Phong Vân. "Phong Kiếm Hùng làm Đại Việt Đế Quốc Thần Hậu, ban hiệu Kiếm Hậu!" "Phong Lạc Tiên làm Đại Việt Đế Quốc Thần Hậu, ban hiệu Tiên Hậu!" "Phong Yêu Nguyệt làm Đại Việt Đế Quốc Thần Hậu, ban hiệu Nguyệt Hậu!" "Phong Thượng Quan Yến, Trương Tam Nương, Luyện Xích Tuyết làm Đế Quốc Thánh Phi!" "Phong Tiễn Ẩn làm Đế Quốc Cung Phụng!" "Phong Yến Nam Thiên, Đoạn Lãng, Bộ Kinh Vân làm Đế Quốc Kiếm Tiên!" ... "Đa tạ Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" ...

Triều hội hoàn tất, Diệp Đông Hoàng coi như kiểm duyệt một phen thành quả của mọi người, sau đó lần nữa để tất cả võ giả quay về thế giới trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần tiếp tục tu luyện!

Hắn muốn tiếp tục đi thế giới tiếp theo!

Trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần đã có gần mười cái thế giới, còn có thế giới Phong Vân vừa mới tăng thêm, bọn hắn đi vào bên trong cũng tương đương với hành tẩu chư thiên, đối với võ đạo của bọn hắn trợ giúp cũng là cực lớn!

Hơn nữa mỗi một cái thế giới, Diệp Đông Hoàng đều xây dựng một tòa Võ Đạo Lâu, bên trong thu lục các loại điển tịch, đủ cho bọn

hắn tu luyện, được lợi vô cùng! "Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần thăng cấp!" Diệp Đông Hoàng không có vội vã đi thế giới tiếp theo, thế giới Phong Vân là thế giới ngũ cấp, có thế giới này, Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần liền có thể từ cấp 5 thăng lên cấp 6.

Diệp Đông Hoàng tốn phí một trăm triệu điểm khí vận, liền thăng cấp hoàn thành. [Vạn Đạo Điếu Hoàng Cần: Đẳng cấp: 6 cấp (0/1 tỷ)] [Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng] [Tu vi: Phi Thiên Cảnh sơ kỳ (Võ đạo ý chí viên mãn)] [Vạn Đạo Hỗn Độn Thể: Vương Thể Cảnh hậu kỳ sơ kỳ] [Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Thất giai 102 vạn / 1000 vạn)] [Giác tỉnh thần thông: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức)] [Tự sáng tạo võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn] [Luyện đan: Lục giai trung phẩm] [Luyện khí: Lục giai trung phẩm] [Trận pháp: Lục giai trung phẩm] [Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh] [Khí vận điểm: 0.5 ức] [Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế giới, Đại Tần thế giới, Phong Vân thế giới] "Tìm kiếm thế giới tiếp theo!" Diệp Đông Hoàng phân phó, chỉ còn năm mươi triệu điểm khí vận, đoán chừng chỉ đủ xuyên việt, Diệp Đông Hoàng cũng liền không làm chuyện khác. "Đinh!

Phát hiện thế giới cấp sáu Tru Tiên, có xuyên việt hay không?" "Tru Tiên?

Thế giới tiên hiệp này ngược lại là không tệ!" Trong lòng Diệp Đông Hoàng khẽ động, đối với thế giới này, hắn tự nhiên có chút hiểu rõ, so với những thế giới võ hiệp tai nghe mắt thấy kia, danh tiếng của nó cũng không yếu. "Chân thân xuyên việt!" Diệp Đông Hoàng phân phó, đối với việc này đã sớm xe nhẹ đường quen! "Đinh!

Tiêu hao năm mươi triệu điểm khí vận, chân thân xuyên việt thế giới Tru Tiên!" Thanh âm rơi xuống, Diệp Đông Hoàng bị một đạo tử quang không ai có thể nhìn thấy bao phủ, trong nháy mắt biến mất ở trong hoàng cung! ...

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!

Thế gian này vốn là không có thần tiên gì, nhưng từ thái cổ đến nay, nhân loại mắt thấy thế giới quanh mình, bao ban kỳ dị chi sự, điện thiểm lôi minh.

Lại có thiên tai nhân họa, thương vong vô số, ai hồng khắp nơi, quyết không phải sức người có thể làm, có thể ngăn cản.

Liền cho rằng cửu thiên chi thượng, có bao ban thần linh, cửu u chi hạ, cũng là nơi âm hồn quy về, diêm la điện đường.

Thế là thuyết thần tiên, lưu truyền hậu thế.

Vô số nhân loại tử dân, thành tâm khấu bái, hướng về các loại thần minh do chính mình ức tưởng sáng tạo ra dập đầu cúng bái, cầu phúc tố khổ, hương hỏa cường thịnh.

Từ xưa đến nay, phàm nhân không ai không có một lần chết.

Nhưng người đời đều ghét chết yêu sống, lại có thuyết địa phủ diêm la, tăng thêm mấy phần sợ hãi, dưới tình huống này, liền có thuyết trường sinh bất tử.

Dưới nguyên động lực theo đuổi trường sinh, từng thế hệ nhân sĩ thông minh tài trí, tre già măng mọc, đầu nhập tất cả tinh lực, khổ cực nghiên cứu.

Cho đến tận bây giờ, tuy rằng trường sinh bất tử trên ý nghĩa chân chính vẫn chưa tìm được, lại có một số nhân sĩ tu chân luyện đạo!

Chương 351

Bọn hắn tham thấu chút thiên địa tạo hóa, lấy thân phàm nhân, nắm giữ lực lượng cường hoành, mượn nhờ chi lực của các ban bí bảo pháp khí, lại có thể chấn hám thiên địa, có lôi đình chi uy.

Mà một số tiền bối đạt được đạo hạnh cao thâm, trong truyền thuyết càng đã sống hơn ngàn năm mà không chết.

Người trong thế gian cho rằng đắc đạo thành tiên, liền có càng nhiều người đầu nhập con đường tu chân luyện đạo.

Thời điểm ngày nay, người tu chân luyện đạo tại nhân gian, nhiều như cá diếc sang sông, đếm không hết.

Thần Châu hạo thổ, rộng lớn vô biên, kỳ nhân dị sĩ tại nhân gian rất nhiều, cố nhiên phương pháp tu luyện cũng rậm rạp chằng chịt, đều không giống nhau.

Pháp trường sinh còn chưa tìm được, lẫn nhau ở giữa lại dần dần có phân chia môn phái, khác biệt chính tà.

Phương kim chi thế, chính đạo đại xương, tà ma lui tránh.

Sơn linh thủy tú của Thăng Long đại địa, nhân khí cường thịnh, vật sản phong phú, bị chính phái một mực chiếm cứ, trong đó vưu lấy "Thanh Vân Môn", "Thiên Âm Tự", và "Phần Hương Cốc" làm ba trụ cột lớn, được xem là lãnh tụ.

Trong đó Thanh Vân Môn tọa lạc tại dãy núi Thanh Vân.

Dãy núi Thanh Vân nguy nga cao ngất, hổ cứ Thăng Long, chỗ sơn âm có sông lớn "Hồng Xuyên", sơn dương là trọng trấn "Hà Dương Thành", ách giữ yết hầu thiên hạ, vị trí địa lý thập phần trọng yếu.

Dưới chân núi Thanh Vân, cách đại thành "Hà Dương" còn có năm

mươi dặm về hướng Tây Bắc, có cái thôn lạc nhỏ gọi là "Thảo Miếu Thôn".

Nơi này ở hơn bốn mươi hộ nhân gia, dân phong thuần phác, bách tính trong thôn đa số lấy việc lên núi đốn củi giao cho Thanh Vân Môn đổi chút bạc vụn sinh hoạt.

Thế nhưng Thảo Miếu Thôn nguyên bản bình tĩnh tường hòa giờ phút này lại là một mảnh tử tịch, huyết tinh nồng nặc bao trùm thiên địa, tràn ngập tại mỗi một tấc không gian.

Chỉ thấy trên khối đất trống giữa thôn, hơn bốn mươi hộ nhân gia Thảo Miếu Thôn, hơn hai trăm người.

Lớn lớn nhỏ nhỏ, nam nam nữ nữ, đều nằm trên đất trống, thân thể cứng ngắc, thành thi thể, máu chảy thành sông, ruồi nhặng bay loạn, khí huyết tinh đập vào mặt.

Ông!

Giờ khắc này, không gian có chút vặn vẹo, một thân ảnh thanh niên khí vũ hiên ngang nổi lên, hắn dáng người thẳng tắp, mâu quang thâm thúy.

Vừa xuất hiện liền đánh giá thiên địa chung quanh, trong mắt tự có nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ huyễn diệt các loại dị tượng khủng bố hiển hóa, sắc bén bức người. "Linh khí nồng đậm, không gian ổn cố, xem ra tu sĩ nơi này thực lực không yếu, không hổ là thế giới cấp sáu, so với thế giới Phong Vân cường đại hơn rất nhiều!" Thanh niên kim bào cảm thụ không gian chung quanh, âm thầm gật đầu, hắn tự nhiên là Diệp Đông Hoàng vừa mới xuyên việt tới.

Thế giới này là thế giới tiên hiệp, cùng thế giới võ hiệp hắn xuyên việt trước đó có chút khác biệt, ngược lại làm cho hắn rất hứng thú!

Sau khi đánh giá không gian chung quanh, ánh mắt Diệp Đông

Hoàng rơi vào tiểu thôn trang bị diệt khẩu phía dưới. "Toàn thôn hơn hai trăm người, trừ hai đứa bé và một người bị dọa điên, còn lại đều đã chết!" Thần thức Diệp Đông Hoàng quét qua, tất cả cảnh tượng trong tiểu thôn trang thu hết vào đáy mắt: "Xem ra nơi này chính là Thảo Miếu Thôn dưới chân Thanh Vân, kịch tình tựa hồ vừa mới bắt đầu!" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng khẽ động, liền tới trước người hai đứa bé đang hôn mê, đưa tay cách không một trảo, một viên châu tử huyết sắc liền từ trong ngực một đứa bé bay ra.

Nếu là hắn không có đoán sai, đây chính là nhân vật chính của thế giới Tru Tiên - Trương Tiểu Phàm, mà viên châu tử huyết sắc này chính là một trong những chí bảo Ma đạo - Thị Huyết Châu.

Châu này lai lịch không rõ, nhưng có đặc tính kỳ dị, thích ăn tinh huyết sinh linh, nếu có sinh linh vật sống tiếp cận với nó, nhất thời ba khắc liền bị nó hút tinh huyết mà chết, chỉ còn lại một bộ da bọc xương, thực sự là tà vật kinh khủng đến cực điểm.

Hơn ngàn năm trước, châu này từng bị Ma giáo trưởng lão Hắc Tâm Lão Nhân đoạt được, nhân dị năng thực huyết của nó mà đem luyện thành pháp bảo, nhất thời không ai bì nổi, không biết giết chết bao nhiêu nhân sĩ chính đạo, thanh danh đại chấn, về sau trở thành một trong tứ bảo của Ma giáo.

Sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết, châu này không cánh mà bay, từ đó không biết tung tích.

Ba mươi năm trước, Phổ Trí thần tăng của Thiên Âm Tự tại trong Đại Chiểu Trạch ở phương Tây vô tình phát hiện hung châu này, khi đó trong vòng phương viên mười dặm, bạch cốt từng đống, đã không còn vật sống, có thể nói là sinh linh đồ thán, oán khí trùng thiên.

Phổ Trí dùng Phật môn đại pháp thu nó lại, mỗi ngày ban đêm liền dùng mật pháp hàng ma của Phật gia thi hành ở trên, chấn nhiếp tà

lực, ba mươi năm qua chưa bao giờ gián đoạn.

Cũng lấy chí bảo Phật môn "Phỉ Thúy Niệm Châu" tịnh hành xâu chuỗi, dùng thanh tịnh chi khí của nó ngăn cản phệ huyết tà niệm, rốt cục đem cỗ hung linh này ép xuống, gắt gao trói buộc ở trong châu, dưới tầng tầng Phật lực không được thấy ánh mặt trời.

Trước đó Phổ Trí bị Thương Tùng của Thanh Vân Môn đánh lén trọng thương, thế là đem Thị Huyết Châu giao cho Trương Tiểu Phàm, cũng truyền cho hắn tuyệt kỹ Thiên Âm Tự — Đại Phạm Bàn Nhược.

Cuối cùng trước khi chết đem Thảo Miếu Thôn diệt thôn, như thế liền có thể đem Trương Tiểu Phàm đưa vào Thanh Vân, thực hiện mộng tưởng Phật Đạo song tu của hắn. "Đại hung chi vật như thế, Trẫm liền làm một lần người tốt, giúp ngươi nhận lấy!" Diệp Đông Hoàng nhìn thoáng qua Trương Tiểu Phàm, thưởng thức Thị Huyết Châu, phẩm cấp tương đương với bảo vật lục giai cực phẩm, bản thân hắn là do thiên địa chi lực tự nhiên ngưng tụ mà thành, vừa vặn cho Đông Hoàng Kiếm của hắn thôn phệ, coi như chất dinh dưỡng!

Tùy tiện đem Thị Huyết Châu ném vào Vạn Đạo chủ thế giới, đồng thời đem Đông Hoàng Kiếm đang dựng dưỡng trong đan điền đưa đến trên Thị Huyết Châu, để nó thôn phệ Thị Huyết Châu.

Thu hồi Thị Huyết Châu, ánh mắt Diệp Đông Hoàng lần nữa rơi vào trên thân Trương Tiểu Phàm, mâu quang khẽ động, tựa hóa vũ trụ tinh không, thôn phệ vũ trụ vạn vật.

Từng đạo tin tức dũng mãnh lao vào trong đầu Diệp Đông Hoàng, chính là tuyệt kỹ Thiên Âm Tự mà Phổ Trí truyền cho Trương Tiểu Phàm trước đó — Đại Phạm Bàn Nhược! "Cũng không tệ lắm, vừa đến đã nhặt được một môn công pháp và một kiện bảo vật!" Đạt được Đại Phạm Bàn Nhược, Diệp Đông Hoàng pha vi hài lòng, dù sao

đây là tu chân công pháp, cùng võ đạo công pháp dĩ vãng đại vi khác biệt, coi như một loại hệ thống khác.

Đương nhiên, hắn không phải muốn cải tu tu chân công pháp, mà là tham khảo tinh hoa trong đó, hệ thống khác biệt, ý nghĩa tham khảo phi phàm! "Ngươi là ai?

Nơi này xảy ra chuyện gì?" Đột nhiên, một tiếng quát lớn vang lên, chỉ thấy một thanh niên đạo sĩ dáng người cao lớn, tướng mạo thô kệch đạp trên một thanh phi kiếm cấp tốc mà đến, nhìn Diệp Đông Hoàng với ánh mắt tràn đầy giới bị.

Sau lưng hắn còn có hai đạo sĩ đi sát đằng sau. "Bản tọa Diệp Đông Hoàng, còn về nơi này xảy ra chuyện gì?

Không phải rất rõ ràng sao?" Diệp Đông Hoàng đánh giá đạo sĩ trước mắt, hắn chính là đại đệ tử Tống Đại Nhân của Điền Bất Dịch - thủ tọa Đại Trúc Phong thuộc Thanh Vân Môn.

Trong nguyên tác chính là hắn người đầu tiên phát hiện sự việc nơi này, nhi hậu đem mấy người Trương Tiểu Phàm đưa đến Thanh Vân.

Đương nhiên, trong phim truyền hình, người đầu tiên phát hiện là Điền Bất Dịch, bất quá Điền Bất Dịch là cái tên lùn mập mạp, cùng người trước mắt này chênh lệch rất lớn.

Ngoài ra, tu vi của Điền Bất Dịch tại Thanh Vân Môn đều là bài danh thượng hạng, mà Thanh Vân Môn làm chính đạo chi thủ, thực lực không thể nghi ngờ.

Dựa theo đẳng cấp của phương thế giới này, Diệp Đông Hoàng đoán chừng tu vi của Điền Bất Dịch đại khái tại Hóa Thần Cảnh trái phải!

Người trước mắt này thực lực tối đa cũng chỉ tương đương với

Kim Đan Cảnh mà thôi! "Tại hạ Tống Đại Nhân, đệ tử Đại Trúc Phong Thanh Vân Môn bái kiến Diệp tiền bối, không biết tiền bối có biết là ai giết những thôn dân này?" Tống Đại Nhân chắp tay thi lễ, hắn tuy rằng cảm ứng không ra tu vi của Diệp Đông Hoàng, nhưng có thể cảm thấy nam nhân trước mắt này rất nguy hiểm.

Tại trước mặt Diệp Đông Hoàng, hắn có loại áp lực cường đại giống như đối mặt chưởng môn Đạo Huyền của Thanh Vân Môn!

Tu vi của Diệp Đông Hoàng tuyệt đối rất cao! "Bản tọa cũng vừa tới, lúc đi đến nơi này, bi kịch đã phát sinh rồi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói. "Thì ra là thế!" Tống Đại Nhân gật gật đầu, tuy rằng Diệp Đông Hoàng nhìn không giống nhân vật tà phái, nhưng hiềm nghi vẫn như cũ rất lớn. "Tiền bối, phía trên chính là Thanh Vân Môn, bây giờ dưới chân núi Thanh Vân phát sinh sự kiện ác liệt nghe rợn cả người như thế, Thanh Vân tất nhiên là muốn truy tra đến cùng!" Tống Đại Nhân chắp tay thi lễ, tiếp tục nói: "Tiền bối nếu là không chê, còn xin cùng nhau tiến về Thanh Vân để chúng ta tận tình địa chủ!" ... "Sư phụ sư bá bọn hắn biết tiền bối quang lâm, tất nhiên phi thường cao hứng, thứ hai cũng muốn mời tiền bối hiệp trợ, cộng đồng tra ra hung thủ, trả lại cho thôn dân Thảo Miếu Thôn một cái công đạo!" Tống Đại Nhân nói. "Ngươi hoài nghi Bản tọa là hung thủ?" Diệp Đông Hoàng mâu quang rủ xuống, thanh âm thản nhiên vang lên, Tống Đại Nhân lập tức có loại cảm giác thiên băng địa liệt.

Vô tận áp lực đập vào mặt, hắn liều mạng chống cự, vẫn như cũ lung lay sắp đổ, phảng phất một chiếc thuyền con trong biển rộng, tùy thời sẽ bị lật úp! "Thật kinh khủng!" Trong lòng Tống Đại Nhân hãi nhiên, tuy rằng cảm giác Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng khi hắn chân chính cảm nhận được mới biết cái gì gọi là kinh khủng!

Giờ khắc này, trong lòng của hắn phát khổ, vừa rồi vẫn là quá xúc động!

Hắn muốn mở miệng giải thích, nhưng dưới áp lực này, hắn ngay cả một chữ đều nói không nên lời, mồ hôi lạnh đã làm ướt sũng lưng hắn, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng. "Vừa vặn, Bản tọa cũng muốn nhìn xem Thanh Vân Môn - chính đạo chi thủ!" Đang khi nói chuyện, Diệp Đông Hoàng thu hồi uy áp, Tống Đại Nhân như trút được gánh nặng, lập tức xụi lơ trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển, lòng còn sợ hãi. "Vãn bối tuyệt không có ý tứ hoài nghi tiền bối, tiền bối mời!" Tống Đại Nhân vội vàng đứng dậy, bàn giao vài câu với hai đệ tử Thanh Vân cùng đi với hắn, hai tay phân biệt túm lấy Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ mang theo Diệp Đông Hoàng tiến về Thanh Vân. "Vị tiền bối vừa rồi kia thật kinh khủng!" Một đệ tử Thanh Vân lau mồ hôi trên trán, trong mắt tràn đầy kính sợ. "Đúng thế, ở trước mặt hắn, chúng ta ngay cả mở miệng đều làm không được!" Một đệ tử Thanh Vân khác gật gật đầu, hai người bọn họ là đi theo Tống Đại Nhân, bất quá tu vi kém xa, tại trước mặt Diệp Đông Hoàng căn bản không có dũng khí mở miệng!

Hai người kiểm kê một phen tình huống của Thảo Miếu Thôn, sau đó mang theo người đã bị dọa điên kia quay về Thanh Vân! ...

Thanh Vân Môn.

Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

Đại điện hùng vĩ, trang nghiêm túc mục, phía trên cung phụng tam thanh thần vị Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn, tôn quý thần thánh.

Mà tại trước thần vị, trên đại điện, đứng mấy chục người, có đạo có tục, đều là người thuộc Thanh Vân Môn.

Trước mặt mọi người, bày biện bảy chiếc ghế lớn bằng gỗ đàn hương, trái phải mỗi bên ba cái, ở giữa phía trước nhất lại có một cái, phía trên đều ngồi đầy người!

Bảy người này khí độ xuất chúng, trác nhĩ bất quần, đặc biệt là vị ngồi ở chính giữa kia. "Đối với Diệp Đông Hoàng, chư vị sư đệ có cái nhìn gì?" Lúc này, đạo nhân ngồi ở chính giữa thân mặc đạo bào màu xanh đậm, hạc cốt tiên phong, hai mắt ôn nhuận sáng người mở miệng, hắn chính là Thanh Vân Môn chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân lừng lẫy đại danh.

Tống Đại Nhân sau khi trở lại Thanh Vân đã đem tình huống của Diệp Đông Hoàng và Thảo Miếu Thôn cáo tri bọn hắn. "Chưởng môn sư huynh, căn cứ phán đoán của Đại Nhân, người này không giống người tà đạo, tu vi chí ít tại Ngọc Thanh Cảnh, khả năng hắn giết mọi người ở Thảo Miếu Thôn không lớn, nếu không hắn là sẽ không theo Đại Nhân tới Thanh Vân!" Người ngồi ở bên cạnh là một tên lùn mập mạp mở miệng, hắn chính là sư phụ của Tống Đại Nhân, thủ tọa Đại Trúc Phong - Điền Bất Dịch. "Điền sư đệ nói sai rồi, tri nhân tri diện bất tri tâm, Thảo Miếu Thôn bị tàn sát, Diệp Đông Hoàng vừa lúc ở hiện trường, hiềm nghi của hắn lớn nhất!" Thương Tùng mở miệng.

Hắn thân tài cao lớn, diện mạo trang nghiêm, là thủ tọa nhất mạch "Long Thủ Phong" của Thanh Vân Môn.

Trong Thanh Vân Môn, trừ bỏ trường môn của Đạo Huyền Chân Nhân, liền lấy Long Thủ Phong nhất mạch của hắn thanh thế thịnh nhất.

Hắn sinh tính nghiêm khắc, trừ bỏ quản lý đệ tử bản mạch, còn kiêm quản sự tình hình phạt trong toàn bộ Thanh Vân Môn.

Chương 352

Đệ tử Thanh Vân ngày bình thường đối với chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân cố nhiên kính ngưỡng vạn phần, nhưng sợ hãi nhất, lại ngược lại là vị Thương Tùng thủ tọa không thích nói cười này. "Thảo luận nhiều như vậy có tác dụng gì, đã chúng ta đều chưa từng nghe qua tên Diệp Đông Hoàng, gặp hắn một chút chẳng phải sẽ biết sao!" Lúc này, vị nữ đạo cô duy nhất trong bảy người mở miệng, nàng có khuôn mặt trái xoan, lông mày nhỏ nhắn mũi cao thẳng, một đôi hạnh mục sáng ngời có thần, một thân đạo bào màu nguyệt bạch, nhìn qua phong tư yểu điệu. "Thủy Nguyệt sư muội nói rất đúng, chúng ta gặp vị Diệp Đông Hoàng này trước rồi nói sau cũng không muộn!" Đạo Huyền trầm ngâm một lát, một búa định âm. ...

Trong phòng khách biệt viện, Tống Đại Nhân chiêu đãi Diệp Đông Hoàng, sau đó đạt được mệnh lệnh của Đạo Huyền mang theo Diệp Đông Hoàng tiến về Thông Thiên Phong Ngọc Thanh Điện.

Đi theo Tống Đại Nhân, hai người đi ra biệt viện, hiện ra ở trước mắt là một hành lang hình vòng cung vừa dài vừa rộng, biên giới cứ cách hai trượng, liền có một cây cột màu đỏ.

Tại khoảng giữa mỗi hai cây cột, cũng đều có một cái cổng vòm.

Dọc theo hành lang đi được một hồi lâu, mới đi đến cuối hành lang, nơi đó có một bức tường trắng cao ngất vô cùng, phía dưới mở ra một cánh cửa lớn, hai cánh cửa gỗ dày cộm, cao tới mười trượng.

Diệp Đông Hoàng vừa đi vừa đánh giá hoàn cảnh chung quanh, cũng không tệ, một phái cảnh tượng tiên gia phúc địa!

Đặc biệt là sau khi xuyên qua cánh cửa lớn này, hiện ra ở trước mắt là một quảng trường cực kỳ to lớn, mặt đất toàn dùng Hán Bạch

Ngọc lót nền, lượng quang lấp lóe, nhìn thoáng qua, khiến người ta sinh ra tâm tình nhỏ bé.

Phương xa mây trắng đóa đóa, hoảng như sa mỏng, lại đều phiêu phù ở dưới chân.

Trung ương quảng trường, cứ cách mấy chục trượng liền đặt một cái đỉnh lớn bằng đồng, chia làm ba hàng, mỗi hàng ba cái, tổng cộng có chín chiếc, bày biện quy củ.

Trong đỉnh thỉnh thoảng có khói nhẹ bay lên, mùi vị thanh mà không tan. "Tiền bối, nơi này là 'Vân Hải' trong Thanh Vân lục cảnh, phía trước chính là Hồng Kiều!" Tống Đại Nhân vừa đi vừa giới thiệu, sung làm hướng dẫn viên. "Ân!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên gật đầu, Thanh Vân tuy rằng không tệ, nhưng hắn cũng không phải kẻ nhà quê, kiến thức rộng rãi, cũng không phải bọn hắn có thể tưởng tượng!

Diệp Đông Hoàng nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước nơi xa, cuối quảng trường, tại phía sau vân khí mông lung như sương mù, tựa hồ có cái gì lấp lánh phát quang, bọn hắn tăng tốc bộ phạt, đi về phía trước.

Dần dần, có tiếng nước chảy truyền đến, ở giữa còn có một hai tiếng quái thanh như tiếng sấm rền, Diệp Đông Hoàng biết đó hẳn là hộ sơn linh thú Thủy Kỳ Lân Linh Tôn của Thanh Vân.

Bọn hắn càng đi càng gần, vân khí như tiên nữ ôn nhu, nhẹ nhàng lượn lờ tại bên cạnh thân bọn hắn, dần dần kéo ra mạng che mặt ẩn ước, lộ ra diện mục rõ ràng.

Cuối quảng trường, một tòa thạch kiều, không tòa không đôn, hoành không mà lên, một đầu dựa vào quảng trường, kính trực tà thân hướng lên trên, nhập vào sâu trong mây trắng, như giao long dược thiên, khí thế cô ngạo.

Có tiếng nước chảy róc rách truyền đến, ánh nắng chiếu xuống, cả tòa cầu tản phát thất thải nhan sắc, như cầu vồng chân trời, rơi vào nhân gian, huyễn lệ tân phân, mỹ hoán tuyệt luân.

Bước lên thạch kiều, hai bên cầu không ngừng có dòng nước chảy xuống, trong veo vô cùng, nhưng bộ phận ở giữa lại giọt nước không dính.

Ánh nắng xuyên qua đám mây chiếu vào trên cầu, lại bị dòng nước khúc xạ, toại thành cầu vồng huyễn lệ.

Tòa Hồng Kiều này cực cao cực dài, Diệp Đông Hoàng đi ở trên đó, chỉ cảm thấy mây trắng trái phải dần dần đều chìm xuống dưới chân, tưởng như càng lên càng cao.

Lại đi một hồi, mây trắng dần mỏng, lại là đi ra khỏi Vân Hải, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, chỉ thấy trời cao như tẩy, xanh đến trong suốt.

Tứ diện bầu trời, rộng vô biên tế, phía dưới có mênh mông vân hải, nhẹ nhàng phù trầm, liếc mắt nhìn qua, tâm hung lập tức vì đó mà rộng mở.

Mà tại ngay phía trước, chính là đỉnh Thông Thiên Phong - nơi ở của chủ điện "Ngọc Thanh Điện" Thanh Vân quán.

Thanh sơn hàm thúy, điện vũ hùng trì, "Ngọc Thanh Điện" tọa lạc đỉnh núi, vân khí lượn lờ, thỉnh thoảng có mấy con thụy hạc, trường minh bay qua, bàn toàn không đi trên không trung, như tiên gia linh cảnh.

Lúc này Hồng Kiều không còn lên cao, tại không trung làm cái hình vòm, rơi vào bên một đầm nước bích lục trước điện.

Diệp Đông Hoàng đi theo Tống Đại Nhân đi xuống Hồng Kiều, đi vào bên đầm, một thềm đá rộng rãi, từ bên đầm nước hướng lên trên

đi thẳng đến đại môn Ngọc Thanh Điện.

Đầm nước bích lục, thanh ninh như kính, nhân ảnh sơn ảnh rõ ràng có thể thấy được.

Bọn hắn đi lên thềm đá, đang muốn đi về phía đại môn phía trên, chợt nghe sâu trong đầm nước một tiếng gào thét, thanh nhược kinh lôi, chính là quái thanh lúc trước.

Phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy trung tâm đầm nước đột nhiên nổi lên một cái toàn qua cự đại, một lát sau, chỉ thấy cự lãng cuốn lên, một thân ảnh to lớn nhảy ra, đầy trời bọt nước đập vào mặt.

Tống Đại Nhân lại tựa hồ như sớm có phòng bị, tay trái dẫn một cái, thân tử lăng không bay lên, mau chóng phiêu xuất về phía sau hơn hai trượng, dừng ở giữa không trung.

Diệp Đông Hoàng quanh thân bao trùm lực trường vô hình, đem bọt nước rơi xuống ngăn cách, nhiêu có hứng thú nhìn qua quái vật khổng lồ xuất hiện phía trước.

Nó cao du năm trượng, đầu rồng thân sư tử, khắp người lân giáp, mắt to miệng rộng, hai cái răng nanh sắc bén lấp lánh phát quang dưới ánh mặt trời, diện mạo dữ tợn, nhìn mà phát khiếp.

Chính là Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân run lên thân thể, hô lạp lạp lại là một trận bọt nước đập tới, sau đó giống như phát hiện cái gì, đem cái đầu to lớn hướng về phía bậc thang thân tới. "Linh Tôn, vị tiền bối này là chư vị sư tôn cố ý triệu kiến." Tống Đại Nhân vội vàng đi vào trước mặt Thủy Kỳ Lân, đơn chưởng dựng ở trước ngực, cung kính nói.

Thủy Kỳ Lân trừng mắt liếc hắn một cái, "Xích" một tiếng, đánh cái hắt hơi vang dội, tròng mắt trong đôi mắt to cư nhiên chuyển chuyển, đảo ngược giống như người đang động não.

Sau đó nghiêng đầu, tiến đến trước người Diệp Đông Hoàng, dùng lực ngửi ngửi!

Nó cảm giác được khí tức đồng loại! "Thủy Kỳ Lân, ngược lại là có chút thú vị!" Diệp Đông Hoàng đưa tay giống như vuốt mèo sờ lên đầu Thủy Kỳ Lân! "Tiền bối!" Tống Đại Nhân trừng lớn mắt, kinh hô xuất thanh, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng gan to như vậy, dám đi vuốt đầu Thủy Kỳ Lân.

Hắn chẳng lẽ không sợ Thủy Kỳ Lân phát nộ đem hắn một ngụm nuốt luôn?

Không nói Tống Đại Nhân, chính là đám người Đạo Huyền, Thương Tùng, Điền Bất Dịch đang quan chú trong Ngọc Thanh Điện cũng là giật nảy mình, thốt nhiên đứng dậy! "Có nên bắt cóc Thủy Kỳ Lân đi không?" Sờ lên cái đầu to của Thủy Kỳ Lân, nhìn vẻ mặt hưởng thụ của đối phương, lại thấy nó thân thiết cọ cọ vào tay mình, trong lòng Diệp Đông Hoàng đột nhiên nảy ra một ý niệm.

Hắn ở thế giới Phong Vân đã dùng máu của Hỏa Kỳ Lân và Thần Long để luyện thể, trên người mang theo khí tức của Hỏa Kỳ Lân và Rồng, bởi vậy mới khiến Thủy Kỳ Lân có hảo cảm với hắn như thế! "Chuyện này sao có thể?" Nhìn thấy cảnh này, Tống Đại Nhân há hốc mồm, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn biết Thủy Kỳ Lân vốn rất cao ngạo, nay ở trước mặt Diệp Đông Hoàng cư nhiên lại thân thiết, hữu hảo như vậy! "Sao Linh Tôn lại thân thiện với Diệp Đông Hoàng thế này?" Đạo Huyền vốn đã đứng dậy, định lao ra cứu Diệp Đông Hoàng thì giờ đây hoàn toàn ngây người.

Cảnh Linh Tôn nổi giận trong tưởng tượng của hắn không hề xảy ra, ngược lại nó giống như một con mèo nhỏ được chủ nhân vuốt ve, tràn đầy hưởng thụ!

Giờ khắc này, trong lòng Đạo Huyền tràn đầy cảnh giác, đây chính là hộ sơn linh thú của Thanh Vân môn, là một trong những để uẩn của Thanh Vân, tuyệt đối không thể xảy ra sơ suất. "Chưởng môn, chuyện này là sao?" Thương Tùng, Điền Bất Dịch và những người khác cũng kinh hãi không thôi.

Bình thường bọn họ cũng rất khó tiếp xúc với Thủy Kỳ Lân, chỉ có Đạo Huyền dựa vào bí pháp Tổ sư để lại mới miễn cưỡng có thể giao tiếp đơn giản với nó. "Tạm thời chưa rõ!" Đạo Huyền lắc đầu.

Ngay khi hắn định tiến lên cắt ngang sự tiếp xúc giữa Diệp Đông Hoàng và Linh Tôn, Diệp Đông Hoàng đột nhiên thu tay lại, đi về phía Ngọc Thanh Điện.

Động tác chuẩn bị lao ra của Đạo Huyền khựng lại, cảm giác như đấm một quyền vào không khí, đành phải quay lại chỗ ngồi.

Thương Tùng và những người khác thấy Diệp Đông Hoàng sắp vào cũng lần lượt ngồi xuống.

Diệp Đông Hoàng đi theo Tống Đại Nhân vào Ngọc Thanh Điện, quan sát bảy người ngồi phía trên.

Người ngồi ở chủ vị trung tâm, tiên phong đạo cốt chắc chắn là Thanh Vân chưởng môn Đạo Huyền.

Diệp Đông Hoàng tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, cảm tri mẫn tiệp, hắn ước tính tu vi của Đạo Huyền hắn là tương đương với cấp bậc Bán Bộ Bất Diệt Cảnh.

Những người còn lại như Thương Tùng, Điền Bất Dịch và các thủ tọa khác, tu vi tương đương với Phi Thiên Cảnh trung hậu kỳ.

Bất quá những người này thuộc hệ thống tu tiên, chiến lực cụ thể thế nào hắn chưa lĩnh giáo qua nên không tiện ước lượng chính xác. "Diệp Đông Hoàng, tham kiến chư vị đạo hữu!" Diệp Đông Hoàng

không kiêu ngạo không siểm nịnh, chắp tay chào hỏi.

Tuy tu vi của những người này cao hơn hắn dự tính một chút, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Bằng vào nguyên thần tu vi Phi Thiên Cảnh và nhục thân Vương Thể Cảnh hậu kỳ, hắn tin tưởng chiến lực của mình tuyệt đối sẽ không yếu hơn Đạo Huyền!

Thực ra, nhục thân Vương Thể Cảnh hậu kỳ đã tương đương với tu vi Bất Diệt Cảnh!

Hắn muốn đi, những người trước mắt này cùng nhau xông lên cũng không giữ được hắn. "Đạo hữu mời ngồi!" Đạo Huyền đưa tay ra hiệu.

Khi Diệp Đông Hoàng quan sát hắn, hắn cũng đang quan sát Diệp Đông Hoàng.

Khí tức trên người Diệp Đông Hoàng khiến hắn cảm thấy rất cổ quái, bởi vì hắn không hề cảm ứng được khí tức tu tiên, nhưng lại cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm, cho thấy thực lực của đối phương rất mạnh.

Diệp Đông Hoàng nghe vậy cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh.

Hắn hôm nay đến đây chỉ là muốn xem thử thực lực cường giả thế giới này, để lên kế hoạch và phương án cho hành động tiếp theo. "Đạo hữu mục uẩn thần quang, khí tức hùng hồn, thứ cho tại hạ mắt vụng, không biết đạo hữu sư thừa nơi nào?" Đạo Huyền nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tò mò hỏi.

Với tu vi của Diệp Đông Hoàng, hắn không phải kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng hắn lại không nhìn ra được chút lai lịch nào. "Bất quá chỉ là một tán tu mà thôi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, không

nói nhiều, hắn nhìn thẳng vào Đạo Huyền: "Nghe danh Thanh Vân đạo pháp huyền diệu, lôi pháp tinh thâm, chi bằng chúng ta tỷ thí một hai, ý đạo hữu thế nào?" Chính gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Diệp Đông Hoàng cũng muốn xem thử thủ đoạn của đối phương.

Lời vừa dứt, mọi người hô hấp đình trệ.

Tất cả đệ tử Thanh Vân đều trợn to mắt.

Chương 353

Thanh Vân là đứng đầu chính đạo, Đạo Huyền Chân Nhân lại càng là pháp lực thông huyền, ẩn ẩn có xu thế trở thành đệ nhất nhân chính đạo.

Diệp Đông Hoàng cư nhiên muốn khiêu chiến Đạo Huyền! "Diệp Đông Hoàng vậy mà muốn khiêu chiến Đạo Huyền, không biết thực lực thế nào?" Trong lòng Thương Tùng khẽ động.

Hắn đối với Đạo Huyền đã bất mãn từ lâu, nếu Diệp Đông Hoàng thực lực không tồi, hắn có lẽ có thể lôi kéo Diệp Đông Hoàng giúp hắn đối phó Đạo Huyền. "Xem ra tiểu tử này đến để đá quán!" Đạo Huyền cùng Điền Bất Dịch và những người khác đều dấy lên ý nghĩ này.

Giờ thì họ đã hiểu tại sao Diệp Đông Hoàng lại đồng ý theo Tống Đại Nhân về Thanh Vân rồi. "Tại hạ là Điền Bất Dịch của Đại Trúc Phong.

Đã đạo hữu có hứng thú như vậy, chi bằng để tại hạ bồi tiếp đạo hữu vài chiêu, nếu đạo hữu thắng rồi lại khiêu chiến Chưởng môn sư huynh cũng không muộn!" Đạo Huyền chưa kịp nói, Điền Bất Dịch đã đứng ra.

Đạo Huyền thân là Chưởng môn Thanh Vân, không thể tùy tiện ra tay.

Thắng là lẽ đương nhiên, thua thì mất mặt, mà không chỉ cá nhân mất mặt, cả Thanh Vân Môn cũng sẽ mất mặt, thanh danh tổn hại.

Tuy bọn họ không cho rằng Đạo Huyền sẽ bại, nhưng Chưởng môn há phải ai muốn khiêu chiến cũng được, lúc này tự nhiên bọn họ phải đứng ra. "Được!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, kết quả

này hắn đã sớm đoán được. "Nơi này không phải chỗ đấu pháp, chúng ta ra quảng trường Vân Hải!" Đạo Huyền lên tiếng, mọi người liền di chuyển ra quảng trường Vân Hải.

Cùng lúc đó, tin tức Diệp Đông Hoàng muốn luận võ cùng thủ tọa Đại Trúc Phong cũng như mọc cánh bay nhanh khắp Thanh Vân Môn.

Trong chốc lát, cả Thanh Vân Môn sôi trào! "Diệp Đông Hoàng là ai?

Cư nhiên muốn luận võ cùng Điền sư thúc?" "Điền sư thúc đích thân ra tay, đây chính là chuyện lạ hiếm thấy nha!" "Đi, chúng ta đi xem!" Đệ tử bảy chi phái của Thanh Vân nhao nhao ngự sử pháp bảo, các hiển thần thông, hướng về quảng trường Vân Hải trên Thông Thiên Phong mà đi.

Tại Đại Trúc Phong. "Bất Dịch muốn luận võ với Diệp Đông Hoàng?" Một mỹ phụ đoan trang trầm tĩnh nhận được tin tức, đứng dậy đi ngay tới quảng trường Vân Hải.

Nàng trông khoảng hơn ba mươi tuổi, phong tư thướt tha.

Một bộ y phục màu xanh nhạt, đầu cài trâm hoa ngọc, tóc vấn kim thoa, mày như núi xa, da tựa bạch ngọc, ánh mắt như nước, môi đỏ mỉm cười, quả thực là khuynh đảo chúng sinh.

Bên cạnh nàng là một bé gái, mi thanh mục tú, đôi mắt to tròn long lanh, cực kỳ linh động, khiến người ta yêu mến.

Hai người này chính là vợ và con gái của tên lùn mập Điền Bất Dịch: Tô Như và Điền Linh Nhi.

Đừng nhìn Điền Bất Dịch trông hèn mọn, nhưng vợ và con gái lại rất đẹp, so với hắn có thể nói là hai thái cực, nhìn thế nào cũng không xứng đôi!

Có cảm giác như một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu!

Bất quá tên mập họ Điền tuy người xấu nhưng tu vi rất khá, nếu không cũng chẳng thể cưới được vợ đẹp như Tô Như. "Nương, con cũng muốn đi!" Điền Linh Nhi ôm cánh tay Tô Như, vừa lắc lư vừa làm nũng. "Được!" Tô Như gật đầu, cũng không thấy nàng làm dáng thế nào, một đạo lục quang lóe lên, phảng phất cùng màu với y phục của nàng, chở theo Điền Linh Nhi bay thẳng lên trời xanh, hướng về quảng trường Vân Hải.

Ở một bên khác, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm đang hôn mê cũng lần lượt tỉnh lại, đi theo Tống Đại Nhân tới quảng trường Vân Hải.

Giờ phút này, cả quảng trường Vân Hải người đông nghìn nghịt, xung quanh còn có không ít đệ tử ngự sử pháp bảo phi tốc chạy tới!

Điền Bất Dịch, Thương Tùng cùng các thủ tọa và Chưởng môn Đạo Huyền cũng đã có mặt, quảng trường vốn ồn ào lập tức yên tĩnh lại, một đám đệ tử vội vàng bái kiến hành lễ. "Thật là nhân vật thần tiên!" Trương Tiểu Phàm đi theo sau Tống Đại Nhân, nhìn Đạo Huyền và những người khác trên không trung, trong lòng tràn đầy hâm mộ, hướng về và kính sợ!

Hắn và Lâm Kinh Vũ đều tò mò quan sát tứ phía, giống như Lưu mỗ mỗ tiến vào Đại Quan Viên, nào đã từng thấy qua tràng diện lớn như vậy. "Đạo hữu, mời!" Điền Bất Dịch bay lên cao đài, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm đỏ rực, chính là pháp bảo của hắn: Xích Diễm!

Vút!

Diệp Đông Hoàng không do dự, lăng không đạp bộ, bay lên cao đài, trong nháy mắt thu hút sự chú ý của tất cả đệ tử Thanh Vân!

Đối với Điền Bất Dịch, đệ tử Thanh Vân đã quen mặt đến mức không thể quen hơn, tự nhiên không có gì đáng chú ý, nhưng cái tên

Diệp Đông Hoàng thì họ hoàn toàn chưa từng nghe qua, nên vô cùng tò mò. "Đẹp trai quá!" "Thiên hạ cư nhiên còn có nam nhân đẹp như vậy!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, một đám nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong lập tức sáng mắt, trong nháy mắt biến thành fan hâm mộ cuồng nhiệt!

Đặc biệt là lại có tên mập họ Điền đứng đối diện làm nền, càng làm nổi bật vẻ dương cương tuấn mỹ, thần võ bất phàm của Diệp Đông Hoàng. "Tuyết Kỳ muội muội, muội cũng tới rồi!" Lúc này, một thiếu niên rất 'tao bao' phe phẩy chiếc quạt xếp đi tới bên cạnh đệ tử Tiểu Trúc Phong.

Hắn nhìn thiếu nữ áo trắng thanh lãnh đi bên cạnh đại đệ tử Tiểu Trúc Phong là Văn Mẫn, lộ ra nụ cười tự cho là rất soái, thân thiết gọi. "Tằng Thư Thư, ngươi tránh xa Tuyết Kỳ ra một chút, Tuyết Kỳ mới mười hai tuổi, ngươi có phải là người không hả?" Đại sư tỷ Tiểu Trúc Phong là Văn Mẫn trừng mắt nhìn Tằng Thư Thư, tức giận nói. "Văn Mẫn sư tỷ, tỷ đây là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, đệ là loại người đó sao?" Tằng Thư Thư gập quạt lại, vẻ mặt đau lòng, chính sắc nói: "Đồng môn sư huynh muội, đệ chỉ là quan tâm Tuyết Kỳ muội muội, tăng tiến tình hữu nghị mà thôi, nào có như các tỷ nghĩ, thật là dơ bẩn!" "Ngươi chính là loại người đó!" Văn Mẫn cùng các đệ tử Tiểu Trúc Phong đảo mắt, tràn đầy khinh bỉ. "Haizz, các tỷ làm đệ quá đau lòng, vẫn là Tuyết Kỳ muội muội hiểu đệ!" Tằng Thư Thư làm bộ thương tâm dục tuyệt, nhìn về phía Lục Tuyết Kỳ.

Nhìn vẻ mặt thanh lãnh, lạnh lùng như băng sương của nàng, trong lòng hắn càng thêm kiên định: tình cảm cần phải bồi dưỡng từ nhỏ.

Giống như thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ bé đến lớn, tình cảm đó mới gọi là tốt!

Giờ phút này Lục Tuyết Kỳ tuy tuổi không lớn, chỉ mới mười hai,

nhưng đã trổ mã đình đình ngọc lập, mày như núi xa, da tựa bạch ngọc, uyển như tuyết liên trên đỉnh thiên sơn, thanh lãnh mỹ lệ, cao quý thánh khiết.

Lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!

Tại thế giới cổ đại, nữ tử mười mấy tuổi đã gả chồng, huống chi thế giới tiên hiệp linh khí nồng đậm này, Lục Tuyết Kỳ bản thân tu đạo thiên phú cực cao, phát dục lại càng nhanh!

Đương nhiên, Tằng Thư Thư cũng không phải muốn làm gì, cũng không dám làm gì, chỉ là muốn bồi dưỡng tình cảm, chiếm được tiên cơ.

Hắn nhìn ra được Lục Tuyết Kỳ là một băng sơn mỹ nhân, nếu đợi lớn lên mới ra tay, hắn sẽ càng không có cơ hội!

Soảng!

Sau một khắc, kiếm quang lóe lên, một thanh trường kiếm kề vào cổ Tằng Thư Thư, người ra tay lại chính là Lục Tuyết Kỳ nãy giờ vẫn im lặng.

Đôi mắt trong veo của nàng lạnh lùng nhìn Tằng Thư Thư, môi đỏ khẽ mở, thốt ra một chữ lạnh băng: "Cút!" "Tuyết Kỳ muội..." Tằng Thư Thư nụ cười cứng đờ, vừa định mở miệng, chỉ là chữ "muội" kia còn chưa nói ra khỏi miệng, liền cảm giác cổ lạnh thêm vài phần.

Lập tức, lời đến bên miệng hắn ngạnh sinh nuốt trở vào.

Hắn không dám bảo đảm nếu gọi thêm một tiếng "Tuyết Kỳ muội muội" nữa thì có bị đâm một kiếm hay không, đành cười khan, xấu hổ lùi lại vài bước. "Tằng Thư Thư, thấy chưa hả, Tuyết Kỳ không thích ngươi, ngươi tránh xa một chút!" Văn Mẫn trong lòng bất đắc dĩ, nàng đối với cái mặt dày của Tằng Thư Thư cũng là bó tay.

Người đã vô sỉ thì vô địch thiên hạ! "Văn Mẫn sư tỷ, cái này tỷ không hiểu rồi, đánh là thương mắng là yêu, vừa thương vừa yêu thì dùng chân đá!" Tằng Thư Thư không cho là đúng, quạt xếp trong tay xòe ra, vẻ mặt vô hạn 'tao bao', mỉm cười nói. "Ọe..." Văn Mẫn cùng các nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong cảm giác muốn nôn, loại lời nói buồn nôn xấu hổ này cũng chỉ có Tằng Thư Thư nói được!

Thật là không biết xấu hổ đến cực điểm! "Ái chà, mưu sát thân phu!" Đột nhiên, một đạo kiếm khí chém tới, Tằng Thư Thư giật nảy mình, quái kêu một tiếng, vội vàng nhảy ra, lại là Lục Tuyết Kỳ chém hắn một kiếm! "Mau nhìn, Điền sư thúc và Diệp Đông Hoàng sắp bắt đầu rồi!" Tằng Thư Thư bị ánh mắt lạnh lùng của Lục Tuyết Kỳ nhìn đến phát sợ, vội vàng chỉ lên không trung quảng trường Vân Hải, chuyển chủ đề.

Quả nhiên, lời hắn vừa dứt, vô luận là Lục Tuyết Kỳ hay đám người Văn Mẫn đều ngẩng đầu nhìn lên.

Trên không trung, hai cỗ khí thế cường đại đang dâng lên, cách không va chạm!

Điền Bất Dịch hít sâu một hơi, tay phải lướt qua hư không, sát na gian tiên kiếm Xích Diễm như nghe được tâm tư chủ nhân, phảng phất cũng kích động mà khẽ rung động, tản mát ra khí tức nóng rực sắc bén. "Điền sư đệ đạo pháp lại tinh tiến không ít!" Đạo Huyền khẽ vuốt râu dưới cằm, gật gật đầu, có phần cao hứng.

Theo hắn thấy, Điền Bất Dịch hẳn là có thể chiến thắng Diệp Đông Hoàng!

Tằng Thúc Thường và các thủ tọa khác cũng gật đầu.

Bọn họ bình thường tuy cạnh tranh kịch liệt, nhưng khi đối mặt ngoại địch vẫn hy vọng Điền Bất Dịch có thể thắng.

Điền Bất Dịch đại biểu không chỉ là chính hắn và Đại Trúc Phong, mà còn đại biểu cho Thanh Vân! "Oa, kia chính là Diệp Đông Hoàng a, đẹp trai quá!" Điền Linh Nhi vận y phục đỏ, nhìn Diệp Đông Hoàng đối diện với cha nàng, trong mắt đầy sao nhỏ!

Thế giới này xem trọng nhan sắc, đẹp trai tức là chính nghĩa! "Tuổi còn nhỏ không học điều tốt, chỉ biết nhìn mặt, cũng không biết lo lắng cho cha con!" Tô Như sủng nịch xoa đầu Điền Linh Nhi, mắng yêu.

Tuy nhiên chính nàng cũng không kìm được nhìn Diệp Đông Hoàng thêm vài lần, quả thực là rất đẹp trai.

Lại nhìn ông chồng béo ú nhà mình, đúng là sự tương phản rõ rệt, hối hận không kịp a! "Có soái bằng ta không?

Chẳng phải chỉ là mặt trắng hơn chút thôi sao?" Cách đó không xa, Tằng Thư Thư nhìn ánh mắt mê trai của đám nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong, trong lòng khó chịu, lẩm bẩm.

Chương 354

Vút vút!

Lời hắn vừa dứt, lập tức dẫn tới từng đạo ánh mắt giết người. "Hình như là soái hơn ta một chút xíu, ha ha..." Nhìn những ánh mắt giết người xung quanh, Tằng Thư Thư trong lòng phát sợ, cười khan nói.

Nhan sắc và khí chất của Diệp Đông Hoàng, cho dù ở thế giới tiên hiệp này cũng vô người có thể so sánh, có thể xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử.

Một đôi kiếm mi nhập tấn, đôi mắt sáng như sao băng, phong thái thanh hoa tuyệt tục, trong tuấn mỹ mang theo ba phần hiên ngang bá khí, khiến người ta vừa thấy đã tự nhiên tâm phục, tự ti mặc cảm.

Trên mặt thần thái phi dương, ẩn ẩn tự có bảo quang lưu động, như minh châu mỹ ngọc, tự nhiên sinh huy.

Hắn dáng người cao ráo, trường thân ngọc lập, lồng ngực rắn chắc, rộng lớn vĩ ngạn, phong tư như ngọc, nhân trung chi long, uyển như thiên thần.

Nhục thân Vương Thể Cảnh hậu kỳ đủ để so sánh với Thái Thanh Cảnh của giới này, so với người đứng đầu chính đạo hiện tại là Đạo Huyền còn cao hơn nửa bậc.

Thể phách kiện mỹ dương cương, hùng tư tràn đầy sức mạnh kia, không có nữ nhân nào có thể cưỡng lại được!

Trên bầu trời Vân Hải.

Điền Bất Dịch mục quang như điện, nắm chặt tiên kiếm Xích Diễm, ánh mắt ngưng trọng.

Mặc dù giờ khắc này Diệp Đông Hoàng không triển hiện khí tức khủng bố, nhưng khi thực sự đứng trước mặt hắn mới có thể cảm nhận được áp lực kinh khủng đó!

Ong!

Đột nhiên, tiên kiếm Xích Diễm trong tay hắn run rẩy, phảng phất như đang sợ hãi.

Không biết từ lúc nào, một thanh thần kiếm phong mang vô chú đã xuất hiện trong tay Diệp Đông Hoàng! "Hảo một thanh thần binh!" Đạo Huyền đồng tử co rụt lại, hắn cảm giác thần kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng so với Tru Tiên Kiếm cũng kém không bao nhiêu.

Tuyệt đối là thanh thần kiếm mạnh nhất hắn từng thấy ngoại trừ Tru Tiên Kiếm!

Ở thế giới này, tu sĩ ỷ lại vào pháp bảo, một kiện pháp bảo cường đại có thể đại đại đề thăng thực lực. "Hảo một thanh Cửu Thiên Thần Binh, sợ là còn mạnh hơn Trảm Long Kiếm của ta!" Thương Tùng đưa mắt nhìn Đông Hoàng Kiếm trên tay Diệp Đông Hoàng, trong lòng chấn động. "Thần binh cường đại như thế, trước đây cư nhiên chưa từng nghe nói qua!" Thủy Nguyệt nắm chặt Thiên Gia đang khẽ run trong tay, đôi mắt đẹp tràn đầy tò mò và chấn kinh. "Thần binh thật mạnh!" Giờ khắc này, tất cả đệ tử Thanh Vân đều chấn động, rất nhiều đệ tử dùng kiếm làm pháp bảo đều phải nắm chặt pháp bảo trong tay, cảm giác được sự sợ hãi run rẩy và thần phục của chúng.

Nhất kiếm xuất, vạn kiếm triều bái! "Hảo một thanh Cửu Thiên Thần Binh!" Ánh mắt Điền Bất Dịch càng thêm ngưng trọng, tiên kiếm Xích Diễm giơ lên, nhiệt lãng bài không, nói: "Đây là pháp bảo của ta —— Xích Diễm Kiếm!" Tuy cảm giác Diệp Đông Hoàng rất mạnh, hắn rất có thể sẽ bại, nhưng chỉ có người chiến bại, không có người không đánh mà bại! "Đông Hoàng Kiếm!" Diệp Đông Hoàng

một tay cầm kiếm, khẽ nâng lên. "Mời!" Một tiếng quát ngắn, Điền Bất Dịch ra tay!

Nhiệt lãng nóng rực cuộn trào, như sóng lớn vỗ bờ, tịch quyển vân hải, xé rách vô số mây trắng trên bầu trời.

Ong!

Xích Diễm Kiếm như Cửu Thiên Thần Long phá không bay ra, bốc lên hừng hực liệt diễm, hóa thành đầy trời hỏa long.

Hỏa long cuồng khiếu, chấn động tứ dã, xuất hiện giữa tầng mây, thực sự có cái uy kinh thiên động địa, xé toạc đám mây, lao về phía Diệp Đông Hoàng!

Điền Bất Dịch ngạo nghễ đứng trên đầu mây, khí thế phun trào, như Hỏa Thần thượng cổ, tay bắt kiếm quyết, thần uy cái thế! "Sư thúc uy vũ!" Nhìn thấy cảnh này, vô số đệ tử Thanh Vân tinh thần đại chấn, hưng phấn hô to. "Hắn sẽ không có chuyện gì chứ?" Điền Linh Nhi nhìn Diệp Đông Hoàng đang bị vô số hỏa long vây giết, lo lắng nói. "Con nghĩ cái gì thế?

Không lo cho cha con mà lại lo cho người khác?" Tô Như liếc Điền Linh Nhi một cái, đúng là con gái hướng ngoại, mới gặp lần đầu đã lo cho người ta rồi!

Quả nhiên, đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm! "Đẹp trai thì có ích gì?

Điền sư thúc cho một con hỏa long qua đó, thiêu hắn khóc cha gọi mẹ, thiêu cháy cái mặt trắng của hắn!" Tằng Thư Thư trong lòng ghen tị, nguyền rủa.

Tuy hắn không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, Diệp Đông Hoàng đích xác đẹp trai hơn hắn!

Oanh!

Đột nhiên, trong không trung một cỗ kiếm ý khủng bố thăng thiên, lăng lệ thấu xương, huy hoàng hạo đại, trảm thiên phá địa, vô pháp vô thiên! "Nhất Kiếm Cách Thế!" Một đạo kiếm quang cực hạn làm lóa mắt tất cả mọi người lóe lên, kiếm quang đó còn mảnh hơn sợi tóc vô số lần, nhưng lại mang đến cảm giác nguy hiểm vô cùng.

Tất cả mọi người đều có cảm giác kinh sợ như bị một kiếm chém làm đôi, tim đập chân run, quá khủng khiếp!

Xuy lạp!

Dưới ánh mắt kinh hãi của bọn họ, chín con hỏa long nóng rực khủng bố kia trong nháy mắt bị kiếm quang xé thành hai nửa, lao thẳng về phía Điền Bất Dịch!

Kiếm này phảng phất xé rách thời không, ngăn cách thế giới, khủng bố đến rối tinh rối mù! "Bất Dịch!" Tô Như kinh hô.

Điền Bất Dịch nếu không đỡ được, sợ là nháy mắt sẽ bị xé xác, chia làm hai nửa!

Vút!

Điền Bất Dịch lông tóc dựng đứng, kiếm quang trong đồng tử kịch liệt phóng đại.

Thân kinh bách chiến, hắn theo bản năng triệu hồi Xích Diễm Kiếm chắn trước người!

Oanh long!

Ngay sát na Xích Diễm Kiếm vừa thu hồi, kiếm khí đã xé gió lao tới, hung hăng đâm vào trên thân kiếm.

Tiên kiếm run rẩy, phảng phất đang ai minh thống khổ!

Lực lượng kinh khủng xuyên qua Xích Diễm Kiếm chấn động thân thể hắn, Điền Bất Dịch đỏ mặt, phun ra một ngụm máu tươi, bay

ngược ra ngoài! "Hít!" "Hít!" "Hít!" Từng đệ tử Thanh Vân hít ngược một hơi khí lạnh, mắt chữ A mồm chữ O, nhìn Diệp Đông Hoàng đang ngạo nghễ đứng giữa hư không, một tay cầm kiếm, không vương chút khói lửa nào tựa như Kiếm Tiên, trong lòng tràn đầy chấn hám.

Đại Trúc Phong thủ tọa Điền Bất Dịch, cư nhiên một kiếm đã bị đánh bại? "Thật mạnh!" Đạo Huyền, Thương Tùng, Thủy Nguyệt và những người khác kinh hãi nhìn Diệp Đông Hoàng, tâm thần ngưng trọng.

Một kiếm kia của Diệp Đông Hoàng rất quái dị, bọn họ cư nhiên không nhìn ra Diệp Đông Hoàng có lai lịch gì!

Đương nhiên, Thần Châu hạo thổ, rộng lớn vô ngân, tu luyện chi pháp nhiều vô số kể, có cái bọn họ không biết cũng là bình thường! "Lợi hại quá!" Điền Linh Nhi kinh hô.

Nàng thâm biết sự mạnh mẽ của cha mình, không ngờ lại bị một kiếm đánh bại.

Cảm nhận ánh mắt sắc bén của Tô Như bên cạnh, nàng vội nói: "Nương, cha không sao chứ?" "Xem ra bị chút thương nhẹ, bất quá tiếp theo..." Tô Như trong lòng lo lắng.

Một kiếm vừa rồi, sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng có thể thấy được lốm đốm, nhưng nàng biết Điền Bất Dịch là người cực độ sĩ diện, sẽ không dễ dàng nhận thua!

Đặc biệt là trước mặt đông đảo đệ tử Thanh Vân đối chiến ngoại địch, hắn càng không thể dễ dàng nhận thua!

Quả nhiên, lời nàng chưa dứt, Điền Bất Dịch đang bay ngược ra ngoài liền nhảy vọt lên từ không trung, ổn định thân hình.

Hắn đưa tay chộp một cái, Xích Diễm Kiếm bay tới rơi vào trong

tay, chiến ý phun trào, hiển nhiên là muốn tiếp tục tái chiến.

Điền Bất Dịch khóe miệng rỉ máu, mặt như sương lạnh, thần sắc nghiêm nghị, Xích Diễm chắn ngang trước ngực, tay trái bắt pháp quyết, chân đạp thất tinh.

Hắn ở giữa không trung đi liên tục bảy bước, tiên kiếm Xích Diễm đột nhiên chỉ lên trời, miệng tụng khẩu quyết: "Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi, hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!" "Điền sư đệ thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết rồi, nếu như vậy còn không thể chiến bại Diệp Đông Hoàng, hắn thật sự thua rồi!" Đạo Huyền nhìn Điền Bất Dịch.

Thanh Vân dùng lôi pháp ngạo thị thiên hạ, Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết lại càng uy chấn hai đạo chính ma, được vô số người tu đạo kính sợ tôn sùng. "Điền sư thúc sử xuất Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết rồi, lần này nhất định có thể đánh bại Diệp Đông Hoàng!" "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết là một trong những đạo pháp mạnh nhất Thanh Vân ta, mượn nhờ thiên uy, không ai cản nổi!" Trên mặt đất, đệ tử Thanh Vân Môn ồ lên một mảnh.

Mọi người tại trường, nhất là đệ tử Đại Trúc Phong, ai nấy thần tình kích động vô cùng.

Bên cạnh Tống Đại Nhân, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ càng là tâm trí hướng về, nhìn đến như si như say! "Cha cư nhiên thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết rồi!" Ánh mắt Điền Linh Nhi phức tạp.

Là con gái Điền Bất Dịch, đệ tử Thanh Vân, tự nhiên nàng hy vọng cha mình thắng, nhưng nhìn nhan sắc kia, lại không muốn Diệp Đông Hoàng bại.

Không chỉ nàng, rất nhiều nữ đệ tử Thanh Vân cũng như thế, nhìn Diệp Đông Hoàng ẩn ẩn mang theo một tia lo lắng.

Thần lôi giáng xuống, nói không chừng trực tiếp đánh Diệp Đông Hoàng thành tro!

Ong ong!!!

Mây đen hội tụ, lôi đình cuộn trào, như nước sôi trong nồi, giữa thiên địa tiếng gió rít gào.

Chương 355

Lát sau, từ sâu trong tầng mây đen truyền đến tiếng sấm ầm ầm, gần như nổ vang ngay bên cạnh Diệp Đông Hoàng và Điền Bất Dịch.

Trong sát na, trời long đất lở!

Cả ngọn núi Thanh Vân phảng phất cũng chấn động không thôi.

Dưới thiên uy này, vô số võ giả, sinh linh trong dãy núi Thanh Vân cũng hoảng sợ bất an. "Nhất Kiếm Cách Thế!" Diệp Đông Hoàng lần nữa chém ra một kiếm, bất quá lại bị vòng bảo hộ quanh người Điền Bất Dịch chặn lại. "Thú vị!" Diệp Đông Hoàng quan sát vòng bảo hộ của Điền Bất Dịch, đây là mượn nhờ thiên địa chi lực hình thành, so với lực phòng ngự bản thân của Điền Bất Dịch mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Nếu không có cái vòng phòng ngự này, bằng vào thời gian Điền Bất Dịch niệm chú ngữ, chờ đợi thần lôi giáng xuống vừa rồi, đủ để Diệp Đông Hoàng giết hắn vô số lần!

Xem ra người sáng tạo Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết cũng nghĩ đến quá trình thi triển lôi pháp có thể bị người khác cắt ngang hoặc chém giết, cho nên sáng tạo ra một vòng phòng ngự như vậy.

Diệp Đông Hoàng tạm thời không phá được, cũng không vội, vừa vặn kiến thức một chút lôi pháp của Thanh Vân!

Oanh long!

Một đạo điện quang phảng phất đến từ viễn cổ lóe lên nơi chân trời, hốt nhiên vùng lên, đâm thủng mây đen, xé rách trường không, như thần minh kiêu ngạo bất khả nhất thế rơi vào phàm gian, dừng lại trên mũi kiếm đang rực cháy của Điền Bất Dịch.

Khoảnh khắc đó, bóng người trên không trung bỗng nhiên biến mất, ánh sáng nóng rực mà chói mắt kia che phủ cả phiến thiên địa thế gian này.

Có gió thổi qua, phất lên y phục của tất cả mọi người...

Thiên địa gian, bỗng nhiên một mảnh túc sát ninh tĩnh!

Đột nhiên, kinh lôi lại vang lên!

Trong tiếng nổ ầm ầm, thiên địa biến sắc, một cột sáng khổng lồ kích xạ mà ra, xuyên thủng tất cả mây đen, sáng hơn cả ánh dương ngày hè, một đi không trở lại, thế không thể đỡ lao thẳng về phía Diệp Đông Hoàng.

Giờ khắc này, tim mọi người như nhảy lên tận cổ họng, thân thể run rẩy, cảm thấy sự khủng bố của thiên uy.

Tất cả đệ tử Thanh Vân đều dấy lên một ý niệm: dưới một kích này, Diệp Đông Hoàng tuyệt đối bị đánh thành tro! "Lôi Thần Nộ!" Nhìn cột sấm sét đang lao tới như tia chớp, Đông Hoàng Kiếm trong tay Diệp Đông Hoàng thình lình bộc phát ra vô tận lôi đình.

Sau lưng hắn hiện lên một hư ảnh Lôi Thần, một kiếm chém xuống, hóa thành một thanh Lôi Đình Chi Kiếm lao thẳng về phía thần lôi do Điền Bất Dịch dẫn tới!

Lôi Thần Nộ là chiêu thức Diệp Đông Hoàng cải lương từ hai thức sau Lôi Thần Nộ và Điện Thần Nộ trong Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, dung hợp với Ngũ Lôi Thiên Tâm Quyết hắn đạt được ở thế giới Bất Lương Nhân cùng các lôi đạo võ kỹ khác mà sáng tạo ra.

Uy lực so với Lôi Thần Nộ gốc trong Thiên Ý Tứ Tượng Quyết mạnh hơn không chỉ một đẳng cấp, uy lực phi phàm!

Bất quá, Diệp Đông Hoàng thích cái tên bá khí này, cho nên vẫn gọi là Lôi Thần Nộ! "Sao có thể?" Giờ khắc này, đám người Đạo

Huyền - những kẻ trước đó thấy Điền Bất Dịch bị một kiếm đánh bại vẫn mặt không đổi sắc - đều kinh hãi.

Diệp Đông Hoàng cư nhiên trong nháy mắt liền thi triển ra một đạo lôi pháp, hơn nữa không cần mượn nhờ thiên địa chi uy, nhưng uy lực lại không hề yếu hơn Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết dẫn thần lôi hạ phàm công kích!

Đây là điều bọn họ nghĩ mãi không thông!

Thần lôi ngưng tụ từ pháp lực bản thân, làm sao có thể mạnh hơn thần lôi trên trời?

Đạo Huyền còn chấn hám, những người khác càng không cần phải nói.

Vô số đệ tử Thanh Vân lại càng chấn hám mạc danh, không thể tin nổi!

Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt liền thi triển ra một đạo lôi pháp, cái này cũng quá khủng bố rồi!

Nếu là đối mặt Diệp Đông Hoàng, bọn họ sợ là pháp quyết còn chưa niệm xong đã bị đánh thành tro!

Oanh long!

Lôi Đình Chi Kiếm do Lôi Thần Nộ hóa thành phá tan cột sáng thần lôi mà Điền Bất Dịch dẫn từ trên trời xuống, một kiếm chém về phía Điền Bất Dịch!

Lúc này lôi pháp đã hoàn thành, vòng bảo hộ do thiên địa chi lực hình thành cũng biến mất!

Trên Xích Diễm Kiếm của Điền Bất Dịch lôi quang lấp lóe, cảm ứng được nguy cơ khủng bố, hắn vội đưa Xích Diễm Kiếm ra đỡ!

Bành!

Lôi Đình Chi Kiếm hung hăng oanh kích lên Xích Diễm Kiếm, sức mạnh lôi đình khủng bố chấn bay thân thể Điền Bất Dịch ra ngoài, cả người bị đánh đen thui như than, biến thành hắc bàn tử.

Bất quá vẫn chưa chết!

Vút!

Xích Diễm Kiếm bị đánh văng, hóa thành một đạo lôi hỏa chi quang kích xạ xuống phía dưới! "A!" Trong chốc lát, tiếng kinh hô vang lên.

Văn Mẫn cùng đám đệ tử Tiểu Trúc Phong mở to đôi mắt đẹp, đồng tử co rút.

Xích Diễm Kiếm ẩn chứa lôi hỏa chi lực ập vào trước mặt, khí tức khủng bố khiến các nàng toàn thân băng lạnh, như rơi vào hầm băng, nhất thời không biết nên chống đỡ thế nào! "Tuyết Kỳ!" Thủy Nguyệt kinh hô, Thiên Gia kiếm trong tay bạo xạ mà ra.

Nàng nhìn thấy Xích Diễm Kiếm của Điền Bất Dịch đang nhắm thẳng vào Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh Văn Mẫn! "Tuyết Kỳ!" Tằng Thư Thư hét lớn, hắn cũng nhìn thấy rồi.

Hắn muốn cứu Lục Tuyết Kỳ, nhưng đối mặt với lôi đình còn tàn lưu thiên địa chi uy và hỏa diễm khí tức khủng bố từ bản thân Xích Diễm Kiếm đang bạo xạ tới, chân hắn thật sự không nhấc nổi!

Nếu hắn chắn ở phía trước, tuyệt đối sẽ bị xuyên thủng trong nháy mắt!

Hơn nữa tốc độ kiếm này quá nhanh, bọn họ căn bản phản ứng không kịp!

Đạo Huyền và những người khác cũng giống như vậy, vừa rồi mọi tâm thần đều đặt vào một kiếm kinh thế kia của Diệp Đông Hoàng, căn bản không kịp cứu viện!

Điền Bất Dịch vốn có thể dùng một ý niệm để khống chế Xích Diễm Kiếm, nhưng hắn đã trọng thương hôn mê, rơi từ trên tầng mây xuống. "Tuyết Kỳ!" Thủy Nguyệt hét lớn.

Lục Tuyết Kỳ là đệ tử nàng yêu thích nhất và cũng có thiên phú cao nhất Tiểu Trúc Phong.

Đáng tiếc Xích Diễm Kiếm quá nhanh, giờ khắc này cách Lục Tuyết Kỳ đã không đến ba thước, trong nháy mắt tiếp theo sẽ xé xác nàng.

Thần lôi và hỏa diễm chi lực tàn lưu trên Xích Diễm Kiếm cũng không phải thứ Lục Tuyết Kỳ có thể ngăn cản!

Mà Thiên Gia kiếm nàng phóng ra vẫn còn cách Lục Tuyết Kỳ mười trượng, căn bản không kịp cứu viện!

Xong rồi!

Giờ khắc này, sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch.

Trong đồng tử, một đạo kiếm quang ẩn chứa lôi hỏa chi lực kịch liệt phóng đại.

Từ lúc Xích Diễm Kiếm bay tới đến hiện tại chưa đến một phần trăm cái hô hấp, nàng căn bản phản ứng không kịp. "Sắp chết rồi sao?" Xích Diễm Kiếm chưa tới, nàng đã cảm thấy cơ thể sắp bị phong mang của kiếm xé rách!

Vút!

Sau một khắc, kiếm khí khiến da thịt nàng đau nhức, phảng phất muốn xé rách cơ thể nàng đột nhiên biến mất!

Chỉ thấy một thân ảnh thẳng tắp đứng chắn trước người nàng.

Thân ảnh này không cao lớn, lại mang đến cho nàng cảm giác vĩ ngạn vô biên.

Phảng phất chỉ cần có hắn ở đây, dù trời có sập xuống cũng có thể chống đỡ được.

Keng!

Diệp Đông Hoàng búng tay một cái, Xích Diễm Kiếm bị đánh bay, đồng thời hai ngón tay kẹp lại, giữ chặt thanh Thiên Gia kiếm đang bạo xạ tới! "Đẹp trai quá!" Văn Mẫn cùng đám đệ tử Tiểu Trúc Phong mắt đẹp sáng lên, mục huyễn thần mê.

Diệp Đông Hoàng đứng trước mặt các nàng, thân thể kiện mỹ dương cương cùng nam tử khí tức nồng liệt kia khiến ai nấy tim đập nhanh, khuôn mặt nóng bừng. "Ta không chết?

Hắn cứu ta!" Nhìn bóng lưng cao lớn của Diệp Đông Hoàng trước mặt, Lục Tuyết Kỳ ánh mắt khẽ động.

Vừa rồi Xích Diễm Kiếm tập kích, nàng đều tưởng mình sắp chết rồi, không ngờ đến cuối cùng lại tuyệt xứ phùng sinh, còn là Diệp Đông Hoàng cứu nàng! "Đa tạ!" Lục Tuyết Kỳ hồi thần, thanh âm thanh lãnh dễ nghe vang lên.

Diệp Đông Hoàng xoay người, đánh giá Lục Tuyết Kỳ, cũng coi như là nữ chính của thế giới này, giờ phút này tuổi còn nhỏ, lại khí chất bất phàm.

Không hổ là nữ chính! "Chỉ là chuyện nhỏ!" Diệp Đông Hoàng hai ngón tay kẹp lấy Thiên Gia Kiếm đưa tới trước người Lục Tuyết Kỳ, người sau hiểu ý, tiếp nhận Thiên Gia Kiếm, nàng biết Diệp Đông Hoàng là để nàng trả lại cho sư phụ nàng.

Kỳ thật sau đó, Thủy Nguyệt cũng sẽ đem thanh thần binh này tặng cho Lục Tuyết Kỳ!

Chương 356

"Thật là quá soái!" Ở cự ly gần như vậy nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Văn Mẫn cùng đám đệ tử Tiểu Trúc Phong khuôn mặt đỏ bừng, mắt đẹp đầy sao nhỏ! "Tuyết Kỳ!" Lúc này, một trận hương phong ập tới, thân ảnh Thủy Nguyệt rơi xuống, trông thấy Lục Tuyết Kỳ không có việc gì, tảng đá trong lòng rốt cục buông xuống, đối với Diệp Đông Hoàng có chút thi lễ: "Đa tạ Diệp đạo hữu xuất thủ tương cứu, nếu không Tuyết Kỳ sợ là tính mệnh khó bảo toàn, đại ân của đạo hữu, Thủy Nguyệt khắc ghi trong tâm, ngày sau nếu có chỗ dùng được, đạo hữu cứ việc phân phó!" "Đạo hữu nghiêm trọng rồi!" Diệp Đông Hoàng khoát khoát tay, thản nhiên nói. "Đạo pháp của Thanh Vân, bây giờ đạo hữu cũng đã kiến thức, không biết là có còn muốn tỷ thí?" Thủy Nguyệt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, đây là trước đó Đạo Huyền truyền âm cho nàng, để nàng hỏi.

Đối với việc Diệp Đông Hoàng vừa rồi một kiếm phá Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết đánh bại Điền Bất Dịch, Đạo Huyền cùng các mạch thủ tọa đều cảm thấy áp lực cực lớn.

Chính là Đạo Huyền trong tình huống không vận dụng Tru Tiên Kiếm, cũng không có nắm chắc chiến thắng Diệp Đông Hoàng, cho nên có thể không so đấu tự nhiên là tốt nhất.

Nếu không phải thua, Thanh Vân liền mất mặt quá lớn!

Tuy nhiên Điền Bất Dịch bại, nhưng Điền Bất Dịch không thể đại biểu Thanh Vân, chỉ cần Đạo Huyền không bại, thanh uy của Thanh Vân liền sẽ không bị tổn hại. "Bản tọa cũng chỉ là tới kiến thức một phen đạo pháp của Thanh Vân, bây giờ đã được kiến thức, tự nhiên là không cần tái chiến!" Diệp Đông Hoàng giờ phút này cũng không

muốn cùng Thanh Vân xé rách da mặt, nếu là cuối cùng chọc cho Đạo Huyền vận dụng Tru Tiên Kiếm, hắn cũng không xác định giờ phút này phải chăng có thể đối phó, vẫn là trước hèn mọn phát dục một đợt rồi nói sau.

Hơn nữa, hắn tới đây cũng không phải vì khiêu chiến Đạo Huyền, chỉ là muốn nhìn xem cường giả thế giới này thực lực ra sao mà thôi! "Đã như vậy, mời đạo hữu di bộ Ngọc Thanh Điện, Chưởng môn sư huynh cho mời!" Thủy Nguyệt trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay dẫn đường, nói. "Được!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, cùng Thủy Nguyệt cùng với Đạo Huyền, Thương Tùng bọn người tiến về Ngọc Thanh Điện.

Một bên khác, Điền Bất Dịch tuy nhiên hôn mê nhưng cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, Đạo Huyền để Tô Như mang theo Điền Bất Dịch về Đại Trúc Phong tu dưỡng.

Sau khi Diệp Đông Hoàng cùng Đạo Huyền bọn người rời đi, toàn bộ Vân Hải quảng trường lập tức sôi trào!

Bọn hắn suy đoán qua vô số kết quả, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên một kiếm liền đánh bại Điền Bất Dịch thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Khiến người ta khó có thể tin nhất chính là Diệp Đông Hoàng dùng vẫn là lôi pháp!

Phải biết, tại trước kia, lôi pháp của Thanh Vân bọn hắn thế nhưng là quan tuyệt thiên hạ, bây giờ thần thoại phá diệt rồi! "Không biết đó là lôi pháp gì, trong nháy mắt liền thi triển đi ra, sau lưng còn hiển hóa một tôn Lôi Thần hư ảnh, nhìn rất uy phong, thật bá khí!" "Điền sư thúc lần này là thua, mặt mũi mất sạch rồi!" "Diệp Đông Hoàng, không biết là cường giả phái nào?" .....

Vô số đệ tử Thanh Vân nghị luận ầm ĩ, chấn động không thôi!

"Thực sự là quá mạnh, quá lợi hại!" Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ giờ phút này y nguyên cảm giác chấn động, trong mắt bọn hắn Điền Bất Dịch đã là nhân vật như thần tiên, không nghĩ tới lại bại thảm như vậy! "Nếu là ta có thực lực như vị tiền bối kia, lo gì không thể tìm tới hung thủ, báo thù rửa hận!" Lâm Kinh Vũ trong lòng hướng tới, nắm đấm nắm chặt. "Hai người các ngươi đi theo ta, mấy vị sư tôn muốn gặp các ngươi, hỏi các ngươi một số vấn đề!" Tống Đại Nhân đối với Trương Tiểu Phàm hai người nói ra. "Vâng!" Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ nhìn nhau một cái, gật gật đầu, đi theo Tống Đại Nhân tiến về Ngọc Thanh Điện. .....

Trong Ngọc Thanh Điện, Đạo Huyền ngồi tại chủ vị, trừ Điền Bất Dịch, các phong thủ tọa cũng tại, Diệp Đông Hoàng cũng ngồi tại một bên.

Lúc này, Tống Đại Nhân dẫn đầu Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến môn ngoại, chỉnh y bào, cung kính nói: "Chưởng môn, các vị sư thúc, đệ tử Tống Đại Nhân, phụng mệnh đem hai vị tiểu..." "Quỷ, ác quỷ!

Quỷ a!" Tống Đại Nhân lời còn chưa dứt, trong đại điện thần thánh túc mục lại đột nhiên truyền ra một tiếng la hét thê lương, cắt ngang lời hắn.

Tống Đại Nhân giật nảy mình, nhưng Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ lại là kinh ngạc càng hơn, thanh âm này tuy nhiên bén nhọn khó nghe, lại là quen tai cực kỳ.

Trương Tiểu Phàm không lo được nhiều như vậy, lập tức xông vào trong điện, hô lớn: "Vương nhị thúc, Vương nhị thúc, là người sao?" Hắn trong lòng nóng nảy, tiếng la bên trong mang theo vài phần tiêu cấp, vài phần khóc nức nở, mọi người nhìn ở trong mắt, tâm lý đều có chút không đành lòng.

Chỉ thấy tại phía sau đám người, một bên góc tường đại điện, một nam tử trung niên ăn mặc như tiều phu, hai tay ôm đầu, co quắp tại trong góc, toàn thân phát run, từ khe hở ngón tay truyền đến thanh âm "Quỷ, quỷ".

Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ đi theo vào lập tức đều nhận ra người này là một tiều phu trong Thảo Miếu Thôn, họ Vương, bài danh lão nhị, làm người thiện lương, cả ngày cười ha hả.

Đối với bọn hắn một đám tiểu hài tử cũng là cực tốt, ngày bình thường lên núi đốn củi xong, đều sẽ mang chút quả dại trong núi chia cho chúng tiểu hài tử.

Trương Tiểu Phàm nghĩ cũng không nghĩ, vọt tới, chạy đến bên người Vương nhị thúc, dùng sức tóm lấy bả vai của hắn, lớn tiếng nói: "Vương nhị thúc, tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao người trong thôn đều, đều chết hết?

Còn có, nương ta đâu, cha ta đâu, bọn hắn thế nào?

Người nói a!" Trương Tiểu Phàm truy vấn, đáng tiếc đối phương đã điên rồi, cuối cùng cũng không hỏi ra cái gì!

Đạo Huyền bọn người tràn đầy thất vọng, bọn hắn tự nhiên biết Vương Nhị điên rồi, mang Vương Nhị tới chỉ là muốn nhìn xem Vương Nhị nhìn thấy Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ hai cái người quen, có thể nhớ tới cái gì hay không!

Đáng tiếc y nguyên không có kết quả!

Trương Tiểu Phàm thất vọng lăng tại nguyên chỗ, nghĩ đến thảm họa Thảo Miếu Thôn, không khỏi bi từ tâm khởi!

Lâm Kinh Vũ so với hắn lớn hơn một tuổi, tâm tư khá tỉ mỉ, hướng người trong đại điện nhìn thoáng qua, lập tức cũng không nói nhiều, kéo lên Trương Tiểu Phàm, chạy đến trước mặt Đạo Huyền

bọn người, quỳ xuống dập đầu "Phanh phanh phanh" không dứt.

Đạo Huyền chân nhân tinh tế nhìn hai người bọn hắn một chút, khẽ thở dài một tiếng, nói: "Đứa nhỏ đáng thương, các ngươi đứng lên đi." Lâm Kinh Vũ lại cũng không đứng dậy, ngẩng đầu nhìn nhân vật thần tiên nhất lưu này, bi thanh nói: "Chân nhân, hai người chúng ta tuổi nhỏ vô tri, đột nhiên gặp đại biến này, thực sự là không biết nên làm thế nào cho phải, ngài lão nhân gia thần thông quảng đại, có thể biết quá khứ tương lai, xin nhất định phải vì chúng ta làm chủ a!" Trương Tiểu Phàm không biết nói chuyện như hắn, mà lại giờ phút này trong đầu loạn thành một bầy, cũng đi theo nói: "Đúng thế, thần tiên gia gia, ngài phải làm chủ a!" Mọi người nghe xong, trên mặt cũng không khỏi lộ ra mỉm cười.

Trương Tiểu Phàm tự nhiên là ngây thơ vô tri, nhưng sau đó ánh mắt mọi người đều rơi vào trên thân Lâm Kinh Vũ. .....

Lâm Kinh Vũ tuổi còn nhỏ, thân ở đại biến, lại đối mặt Đạo Huyền chân nhân cao nhân danh động thiên hạ bực này, nói chuyện nhưng vẫn là trật tự rõ ràng, điều lý rõ ràng.

Phần lãnh tĩnh này còn hơn xa hài đồng tầm thường, càng không cần phải nói đến Trương Tiểu Phàm kia hoàn toàn không biết gì cả, còn đem Đạo Huyền xem như thần tiên.

Thảo Miếu Thôn thảm án, là sự việc ngàn năm qua Thanh Vân Môn chưa từng có, chưa từng nghe thấy, sự tình ngay tại dưới chân Thanh Vân Môn phát sinh, Thanh Vân Môn cả phái chấn động.

Đạo Huyền chân nhân nhận được báo cáo xong kinh nộ đan xen, triệu tập các mạch thủ tọa còn để Diệp Đông Hoàng tham dự, chính là muốn tìm ra hung thủ. "Thật là một khối mỹ ngọc!" Đạo Huyền, Thương Tùng bọn người nhìn thấy biểu hiện của Lâm Kinh Vũ, trong lòng tán thán.

Có thể đảm đương Thanh Vân thất mạch thủ tọa, tự nhiên là nhân vật đỉnh tiêm trong Thanh Vân Môn, mà nhân vật đỉnh tiêm trong Thanh Vân Môn, tự nhiên cũng là nhân vật tuyệt đỉnh trong thế gian tu chân luyện đạo chi sĩ.

Người ngồi ở đây, người nào cũng đều là mục quang như đuốc, Lâm Kinh Vũ không chỉ biểu hiện bất phàm, tư chất cũng phi thường không tệ, thích hợp tu hành.

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười, nói: "Tương lai quá khứ này ta là không biết, nhưng các ngươi cư trú tại dưới chân núi Thanh Vân, Thanh Vân Môn ta tự nhiên sẽ không bỏ mặc, chỉ là ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi, hi vọng ngươi trả lời cho tốt." Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: "Vâng, đệ tử biết gì nói nấy, mời chân nhân hỏi." Đạo Huyền chân nhân gật gật đầu, nói: "Ngươi là làm sao tránh thoát kiếp nạn này?" Lâm Kinh Vũ ngẩn ngơ, nói: "Hồi bẩm chân nhân, đệ tử tối hôm qua còn nhớ rõ tại trong nhà trên giường đi ngủ, nhưng buổi sáng tỉnh lại lại cùng Tiểu Phàm cùng một chỗ nằm tại dã ngoại dưới một cây tùng, đệ tử cũng không biết xảy ra chuyện gì." "Về sau Tiểu Phàm đánh thức đệ tử, chúng ta cùng một chỗ chạy về thôn đi, liền nhìn thấy cái, cái, cái cảnh tượng kia, liền dọa ngất đi." Đạo Huyền chân nhân nhíu mày, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, nói: "Là ngươi đánh thức hắn, vậy ngươi lại là như thế nào đây?" Trương Tiểu Phàm nghĩ nghĩ, nói: "Ta cũng không biết làm sao lại đến nơi đó, tỉnh lại trông thấy Kinh Vũ tại bên cạnh ta, ta liền đánh thức hắn." Đạo Huyền chân nhân cùng các vị thủ tọa khác nhìn nhau một cái, trong mắt đều có vẻ mê hoặc.

Nếu có cao nhân cứu giúp, lại vì sao chỉ cứu hai đứa bé này, nếu không phải, lại vô luận như thế nào nói không thông!

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một chút, nói: "Nói cách khác, các ngươi đối với chuyện tối hôm qua hoàn toàn không biết gì cả." Hai

người đồng thanh nói: "Vâng." "Diệp đạo hữu, ngài là người đầu tiên phát hiện Thảo Miếu Thôn mệnh án, không biết có phát hiện gì không?" Đạo Huyền nhìn về phía Diệp Đông Hoàng một bên, hỏi.

Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ cũng chờ mong nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trước đó một màn Diệp Đông Hoàng đại phát thần uy đánh bại Điền Bất Dịch kia, bọn hắn còn ký ức vẫn còn mới mẻ. "Bản tọa đến lúc đó, chỉ nhìn thấy bọn hắn hôn mê ở nơi đó, cũng không nhìn thấy hung thủ!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên thanh âm vang lên.

Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ đầy thất vọng, Đạo Huyền bọn người thì là sớm có dự liệu.

Mặc kệ Diệp Đông Hoàng có biết hay không, nếu là muốn nói cho bọn hắn, đã sớm nói!

Hắn vừa rồi hỏi Diệp Đông Hoàng cũng bất quá là đi cái quy trình! "Chưởng môn sư huynh, hai người bọn họ, huynh chuẩn bị xử trí như thế nào?" Tiểu Trúc Phong thủ tọa Thủy Nguyệt nhìn xem Trương Tiểu Phàm hai người, hỏi.

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một chút, quay đầu hướng ngồi tại tay trái vị trí thứ nhất Thương Tùng, hỏi: "Thương Tùng sư đệ, ý đệ như thế nào?" Lập tức Thương Tùng đạo nhân hai hàng lông mày nhíu lại, qua một hồi, mới nói: "Việc này điểm đáng ngờ rất nhiều, cấp thiết sợ là tra không rõ ràng, nhưng Thảo Miếu Thôn dân chúng luôn luôn chất phác, chúng ta không thể đối với di cô của bọn họ bỏ mặc, ta thấy vẫn là đem hai người bọn hắn thu quy môn hạ đi!" Đạo Huyền chân nhân gật gật đầu, nói: "Không sai, ta cũng là ý này.

Hai đứa bé này thân thế cô khổ, chúng ta là muốn chiếu cố bọn hắn, chỉ là ta đã nhiều năm không thu đồ, không biết vị sư đệ nào có thể đem bọn hắn thu đến môn hạ?" "Chưởng môn sư huynh, theo ý ta,

tốt nhất đừng để hai người bọn hắn cùng quy về môn hạ một người.

Bọn hắn thân thế gần, nếu ở cùng một chỗ, mỗi khi gặp đối phương, đều sẽ nhớ tới chuyện cũ, như thế lệ khí bất tuyệt, chỉ sợ ngày sau không tốt!" Thương Tùng đề nghị.

Đạo Huyền chân nhân nghĩ nghĩ, nói: "Thương Tùng sư đệ nói có lý, hai người bọn hắn tuổi còn nhỏ, gặp đại biến này, chúng ta cần phải hảo hảo hóa giải oán hận trong lòng bọn hắn, như thế đích xác không nghi để bọn hắn cùng cư một chỗ.

Vậy liền cần hai vị sư đệ đến thu lưu bọn hắn." Nói xong, Đạo Huyền hướng đám người nhìn lại.

Lấy Thương Tùng cầm đầu, trừ Thủy Nguyệt, các mạch thủ tọa ánh mắt cơ hồ đồng thời đều rơi vào trên thân Lâm Kinh Vũ, lưu lưu đảo quanh, không chịu rời đi, lại không người đi để ý tới Trương Tiểu Phàm một bên.

Tu chân chi đạo, tư chất cực kỳ trọng yếu, thế gian thường có cái gọi là thiên tài ngộ đạo, tức thắng qua trăm năm tu hành.

Mà người Thanh Vân Môn, đối với cái này càng là thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Năm đó Thanh Vân Môn cùng đồ mạt lộ thời điểm, chỉ dựa vào một cái kinh tài tuyệt diễm Thanh Diệp tổ sư, tuy tuổi còn trẻ, nhưng thiên tư hơn người, khám phá tiền nhân cổ quyển, tu hành còn hơn xa lịch đại tiên nhân.

Đem một cái tiểu tiểu Thanh Vân Môn, làm cho sinh khí bừng bừng, hưng vượng vô cùng, đến bây giờ càng là thiên hạ chính đạo lãnh tụ.

Ngoài ra, danh sư cố nhiên khó cầu, nhưng đệ tử tư chất thượng thừa đồng dạng khó được, Lâm Kinh Vũ thiên tư hơn người, căn cốt

kỳ giai, Thanh Vân Môn các mạch thủ tọa này tự nhiên là một chút liền coi trọng.

Yên tĩnh một hồi về sau, "Triêu Dương Phong" thủ tọa Thương Chính Lương đoạt trước đứng dậy, đối với Đạo Huyền chân nhân nói: "Chưởng môn sư huynh, hôm nay ta vừa thấy đứa bé này liền cảm thấy cùng nó cực kỳ hợp ý, chắc là cùng nó có túc duyên, không bằng liền để nó đầu nhập môn hạ của ta đi." Thanh Vân Môn lịch sử đã lâu, các mạch mặt ngoài hòa khí, nhưng bên trong đều có ý tứ ám đấu lẫn nhau.

Mắt thấy Lâm Kinh Vũ này tư chất hơn người, ai cũng nói không chừng sẽ hay không là kế tiếp Thanh Diệp tổ sư, huống chi thu nhập môn hạ kém nhất cũng chỉ là thêm cái đệ tử, lại sẽ không để các mạch khác đạt được cơ hội.

Vốn là lấy uy vọng tu hành của Đạo Huyền chân nhân, ai cũng là không dám tranh, nhưng thiên thiên Đạo Huyền chính mình nói không thu, loại chuyện tốt này đâu có thể bỏ qua?

Lập tức Thương Chính Lương vừa dứt lời, liền có "Lạc Hà Phong" thủ tọa Thiên Vân đạo nhân ở một bên nói: "Thương sư huynh, môn hạ của huynh đã có hai trăm đệ tử, mỗi người đều cùng huynh có túc duyên mà nói, duyên phận của huynh không khỏi cũng quá nhiều." Thương Chính Lương già mặt đỏ lên, vừa muốn phản bác, lúc này Thương Tùng đạo nhân lại đánh gãy hắn, nói: "Chưởng môn sư huynh, hai đứa bé này thân thế đáng thương như vậy, chúng ta phải cho bọn hắn chính là chiếu cố tốt nhất!" "Đứa bé này xác thực là khối ngọc tốt, xin cho ta đem nó thu nhập môn hạ, ta tất dốc lòng dạy bảo, lệnh nó thành tài, để cáo an ủi Thảo Miếu Thôn chư vị vong linh." Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một chút, Thương Chính Lương bọn người tâm lý đều ám hô không ổn, quả nhiên qua một hồi, Đạo Huyền chân nhân quả nhiên nói: "Thương Tùng sư đệ nói cũng

có đạo lý, vậy liền để nó đầu nhập môn hạ của đệ đi." Thương Tùng mỉm cười, nói: "Đa tạ Chưởng môn sư huynh." Mọi người thấy thế, đều không khỏi phải ngấm ngầm buồn bực, chỉ là Đạo Huyền chân nhân đã nói, mà Long Thủ Phong nhất mạch của Thương Tùng thực lực lại lớn, đành phải đem khẩu khí này nuốt xuống. "Vậy còn vị này..." Đạo Huyền dừng lại một chút, lại nhìn về phía đám người.

Thương Chính Lương ho khan một tiếng, nhắm mắt lại.

Thiên Vân nhìn trần nhà đại điện, tựa hồ đột nhiên phát hiện đồ án nơi đó đặc biệt mỹ lệ.

Mà vừa rồi còn chưa xen vào liền đã bị người đoạt đi một mạch khác "Phong Hồi Phong" thủ tọa Tằng Thúc Thường dứt khoát liền nhập định, tựa hồ ngay từ đầu liền không để ý tới chuyện nơi đây.

Chỉ có đại hoạch toàn thắng Thương Tùng đạo nhân lạnh lùng nhìn đám người một chút, nhưng trong mắt lại đều là ý cười.

Chương 357

Đạo Huyền chân nhân không khỏi cũng có chút lúng túng, nhưng hắn là nhân vật bực nào, tự nhiên sẽ không nói cái gì lời nói kiểu như "tư chất kém các ngươi chẳng lẽ liền không cần".

Chỉ là giờ phút này hắn cũng khó làm, đương nhiên, nếu là Điền Bất Dịch ở đây thì tốt rồi, hắn trực tiếp đem Trương Tiểu Phàm nhét cho Điền Bất Dịch!

Nghĩ đến Điền Bất Dịch, Đạo Huyền trong lòng khẽ động, coi như Điền Bất Dịch không tại, cũng chưa hẳn không thể đem Trương Tiểu Phàm nhét cho hắn.

Chỉ là Điền Bất Dịch vừa mới vì hắn xuất chiến thụ trọng thương, hắn hiện tại đem Trương Tiểu Phàm cái tiểu hài tử tư chất ngu dốt này nhét đi qua, cảm giác có chút không quá hậu đạo!

Trương Tiểu Phàm nhìn qua đám người, thấy không ai muốn hắn, cùng Lâm Kinh Vũ đối mặt một chút, hai mặt nhìn nhau, không khỏi bi từ tâm lai.

Lâm Kinh Vũ trong lòng bất bình, muốn nói cái gì, lại cũng không cách nào mở miệng, hắn biết hắn căn bản không có tư cách nói chuyện. "Trương Tiểu Phàm, muốn biến cường sao?

Muốn vì cha mẹ thân nhân ngươi báo thù rửa hận sao?

Chỉ cần ngươi khẳng định nỗ lực, Bản tọa có thể truyền cho ngươi tuyệt thế công pháp, để ngươi trở thành cường giả!" Ngay tại lúc Trương Tiểu Phàm trong lòng tuyệt vọng, Lâm Kinh Vũ trong lòng bất bình, thanh âm của Diệp Đông Hoàng đột nhiên tại trong đại điện yên tĩnh vang lên, một chút kinh hãi tất cả mọi người. "Là Diệp tiền bối!" Lâm Kinh Vũ trong lòng vui mừng, sự cường đại của Diệp

Đông Hoàng hắn trước đó tại Vân Hải quảng trường đã kiến thức, một điểm không so với Thanh Vân yếu.

Mà lại đám người Thanh Vân Môn này, hắn cũng nhìn thấu, vừa rồi còn nói êm tai, nói cái gì hảo hảo chiếu cố, kết quả bởi vì Trương Tiểu Phàm tư chất không được, liền không ai muốn. "Tiểu Phàm còn không mau bái sư!" Lâm Kinh Vũ lôi kéo Trương Tiểu Phàm còn đang lăng thần, nhất thời phản ứng không kịp đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, đẩy cánh tay hắn, để hắn quỳ xuống bái sư! "A...

A...

Đệ tử Trương Tiểu Phàm bái kiến sư phụ!" Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh, vội vàng dập đầu cho Diệp Đông Hoàng.

Đạo Huyền, Thương Tùng bọn người nhìn qua bộ dáng ngốc nghếch của Trương Tiểu Phàm, trong lòng càng là khinh thường, nhưng cũng rất phẫn nộ.

Diệp Đông Hoàng đây là đang đánh mặt bọn hắn a!

Nhưng mà, bọn hắn ai cũng không muốn thu Trương Tiểu Phàm, cho nên lại không tiện mở miệng ngăn cản!

Lâm Kinh Vũ ánh mắt đảo qua Thương Tùng bọn người, thấy đối phương đã phẫn nộ Diệp Đông Hoàng thu Trương Tiểu Phàm làm đồ đệ, lại không nguyện ý chính mình thu, trong lòng càng là phẫn nộ.

Mà lại, bọn hắn trước đó còn nói cái gì lệ khí thâm trọng, đem bọn hắn tách ra, thực tắc chính là không muốn thu Trương Tiểu Phàm.

Nghĩ tới đây, Lâm Kinh Vũ cắn răng một cái, lập tức có quyết định. "Đệ tử Lâm Kinh Vũ, cầu sư phụ thu lưu!" Lâm Kinh Vũ đối với Diệp Đông Hoàng phanh phanh dập đầu ba cái, hắn quyết định cược một lần, hắn cảm thấy Diệp Đông Hoàng nếu có thể thu nhận Trương Tiểu Phàm, hắn là sẽ không cự tuyệt hắn.

Chỉ cần hắn có thể bái nhập môn hạ Diệp Đông Hoàng, liền có thể cùng Trương Tiểu Phàm đợi cùng một chỗ.

Hơn nữa hắn nhìn ra được, Diệp Đông Hoàng hẳn là không sợ Thanh Vân Môn, cho nên hắn cũng không quan tâm đắc tội Thương Tùng!

Bây giờ Thảo Miếu Thôn chỉ còn hắn cùng Trương Tiểu Phàm, hắn không muốn tách ra! "Lâm Kinh Vũ, ngươi làm gì?

Ngươi muốn phản bội sư môn?" Nhìn thấy Lâm Kinh Vũ quỳ xuống bái sư, Thương Tùng lập tức ngồi không yên, cái này gọi là trần trụi đánh mặt hắn, là nhưng nhẫn, thục không thể nhẫn, lớn tiếng lệ quát.

Sắc mặt Đạo Huyền cũng âm trầm xuống, Diệp Đông Hoàng xuất ngôn thu nhận Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ bái sư đều là đang đánh vào mặt mũi Thanh Vân hắn.

Thương Chính Lương, Thiên Vân đạo nhân, Tằng Thúc Thường bọn người sắc mặt cũng khó nhìn, bất quá trong lòng thì là cười lạnh, hành động này tuy nhiên có tổn hại mặt mũi Thanh Vân, nhưng càng nhiều hơn chính là đánh mặt Thương Tùng!

Nhìn thấy Thương Tùng bị thiệt, bọn hắn rất cao hứng!

Để ngươi vừa rồi đắc ý, lần này vui quá hóa buồn rồi chứ gì! "Khải bẩm tiền bối, đệ tử vừa rồi cũng không đáp ứng bái tiền bối làm thầy, lại nói gì đến phản bội sư môn?" Lâm Kinh Vũ trong lòng hoảng sợ, nhưng giờ phút này đã đắc tội Thương Tùng, đắc tội Thanh Vân Môn, chỉ có thể một con đường đi đến đen, kiên trì, theo lý mà tranh luận. "Nghịch đồ, hôm nay bản tọa liền thanh lý môn hộ!" Thương Tùng giận tím mặt, không nghĩ tới Lâm Kinh Vũ còn dám cùng hắn đỉnh miệng, cái này khiến mặt mũi hắn để vào đâu? ..... "Nghịch đồ, hôm nay bản tọa liền thanh lý môn hộ!" Thương Tùng

thẹn quá hoá giận, vừa rồi hắn mới đem Lâm Kinh Vũ từ trong tay những người khác đoạt tới, kết quả đối phương hiện tại ngay trước mặt hắn bái Diệp Đông Hoàng làm thầy.

Đây quả thực là đem mặt hắn đè xuống đất hung hăng giẫm!

Hắn đưa tay một chưởng vỗ về phía Lâm Kinh Vũ!

Uy thế kinh khủng để Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm đều dọa ngốc, coi như Lâm Kinh Vũ tương đối thông tuệ, nhưng cũng chỉ là cái tiểu hài tử, đối mặt Thương Tùng tương đương với Phi Thiên Cảnh hậu kỳ, chênh lệch thực sự quá lớn!

Giống như phàm nhân đối mặt thần linh! "Đây chính là khí phách của Thanh Vân?

Thật làm cho người ta thất vọng a!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, thuận tay một chưởng đánh ra.

Ngâm!

Một tiếng long ngâm vang vọng thiên địa, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một con kim long gào thét mà ra cùng Thương Tùng va chạm vào nhau.

Siêu cấp tiến hóa bản Hàng Long Thập Bát Chưởng —— Kháng Long Hữu Hối! "Phốc!" Cương mãnh bá đạo chưởng lực tập lai, Thương Tùng như bị trọng kích, một ngụm tiên huyết phun ra, trùng điệp nện ở trên cây cột phía sau.

Hắn hai mắt trừng tròn, cảm thụ bốn phía ánh mắt dị dạng, nộ hỏa công tâm, lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, hôn mê bất tỉnh.

Người Tru Tiên thế giới, đi chính là con đường tu chân, mượn nhờ pháp bảo, ngự sử thiên địa chi uy, một thân thực lực hơn phân nửa đều tại trên pháp bảo, nhục thân cũng không mạnh, cùng võ đạo cường giả như Diệp Đông Hoàng cận chiến, chính là lấy cái ngắn của

mình công cái sở trường của địch.

Huống chi Diệp Đông Hoàng hiện tại mạnh nhất chính là nhục thân, đủ để so sánh Bất Diệt Cảnh nhục thân, chính là Thương Tùng ỷ vào pháp bảo đều giang không được, huống chi tay không tấc sắt. "Tê!" Nhìn thấy thảm trạng của Thương Tùng, Tằng Thúc Thường, Thiên Vân đạo nhân, Thương Chính Lương, Thủy Nguyệt bọn người trong lòng hít sâu một hơi, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng ánh mắt tràn đầy kiêng kị.

Cái này cũng quá mạnh đi!

Thương Tùng thực lực, tại trong bọn hắn tuyệt đối tính mạnh nhất, giờ phút này lại bị Diệp Đông Hoàng một quyền đánh giống như chó chết. "Thật là lợi hại!" Lâm Kinh Vũ hai mắt tỏa sáng, trong lòng may mắn, vừa rồi hắn cược đúng rồi, bái Diệp Đông Hoàng làm thầy tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt.

Thương Tùng này cũng quá yếu! "Đạo hữu xuất thủ không khỏi quá nặng đi?" Đạo Huyền khí thế bộc phát, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, làm chưởng môn Thanh Vân Môn, hắn tự nhiên không thể không có tỏ vẻ.

Nhưng vừa rồi cách làm của Thương Tùng, cũng quá không tử tế.

Đối với Lâm Kinh Vũ xuất thủ, thực sự không phải hành động sáng suốt!

Nếu là truyền đi, Thanh Vân hắn ngược đãi di cô Thảo Miếu Thôn, danh thanh của Thanh Vân sợ là đều muốn hủy! "Tùy tiện đỡ một chút, ai biết Thương Tùng đạo hữu như thế yếu đuối mong manh, trách ta sao!" Diệp Đông Hoàng hai tay một đám, một mặt vô tội. "Ngươi...

Phốc!" Thương Tùng vừa mới tỉnh lại, nghe được lời nói của

Diệp Đông Hoàng tức giận đến lần nữa phun ra một ngụm máu lớn, hôn mê bất tỉnh.

Trong mắt Đạo Huyền nộ ý hiện lên, muốn xuất thủ cho Diệp Đông Hoàng một bài học vĩnh sinh khó quên, nhưng lại không có nắm chắc.

Hắn nhìn không thấu thực lực Diệp Đông Hoàng, nếu thắng còn tốt!

Nếu là hắn không bắt được Diệp Đông Hoàng, vậy danh thanh Thanh Vân liền xuống dốc không phanh!

Đương nhiên, nếu là tế ra Tru Tiên Kiếm, hắn có nắm chắc bắt lấy Diệp Đông Hoàng, nhưng đó là nội tình của Thanh Vân, không đến thời điểm sinh tử tồn vong, hắn là sẽ không dùng!

Mà lại hắn hiện tại nửa bước Thái Thanh Cảnh tu vi, vận dụng Tru Tiên Kiếm quá miễn cưỡng, phản phệ rất lớn! "Cáo từ!" Thấy mọi người đều không hoan nghênh, Diệp Đông Hoàng cũng lười tiếp tục đợi ở chỗ này, đứng dậy, một tay một cái xách lên Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm rời đi! "Chưởng môn sư huynh, Diệp Đông Hoàng này cũng quá kiêu ngạo, căn bản không đem Thanh Vân ta để vào mắt!" Thiên Vân đạo nhân nhìn xem Diệp Đông Hoàng đả thương Thương Tùng sau đó nghênh ngang rời đi, phẫn nộ nói. "Vuốt đuôi, vừa rồi sao ngươi không nói?" Thủy Nguyệt tràn đầy bỉ thị, đối với Diệp Đông Hoàng nàng ngược lại không có ác cảm quá lớn, dù sao Thương Tùng đó là gieo gió gặt bão.

Lâm Kinh Vũ hai người tao phùng kịch biến, vốn là đáng thương, Thương Tùng cư nhiên còn muốn hạ sát thủ, bị đả thương cũng là đáng đời!

Mà lại vừa rồi mọi người tranh nhau thu Lâm Kinh Vũ làm đồ đệ, đến phiên Trương Tiểu Phàm thì lại từng cái sự không liên quan mình

treo lên thật cao, nhìn xem liền buồn nôn.

Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân Diệp Đông Hoàng cứu Lục Tuyết Kỳ, để nàng đối với Diệp Đông Hoàng có hảo cảm! "Thế nào?

Nhìn Diệp Đông Hoàng kia dáng dấp soái, xuân tâm dập dờn?" Thiên Vân đạo nhân bị Thủy Nguyệt chèn ép, già mặt đỏ lên, nộ từ tâm khởi, không cam lòng yếu thế, trực tiếp khai đỗi. "Ngươi nói lại một lần nữa?" Thủy Nguyệt cọ một chút đứng lên, mắt đẹp hừ lạnh Thiên Vân, đại có tư thế một lời không hợp liền động thủ! "Thế nào?

Bị ta nói trúng rồi, thẹn quá hoá giận?" Thiên Vân tự nhiên không cam lòng yếu thế. "Đủ rồi!" Bầu không khí giương cung bạt kiếm, ngay tại lúc Thủy Nguyệt chuẩn bị động thủ, Đạo Huyền quát to: "Nhìn xem các ngươi hiện tại cái dạng này, còn gì là thể thống?" Mọi người cúi đầu xuống, nhiếp tại uy thế của Đạo Huyền, Thủy Nguyệt cùng Thiên Vân cũng đành phải lần nữa ngồi xuống.

Tiếp theo, Đạo Huyền cũng không nói thêm lời, để Long Thủ Phong đại đệ tử Tề Hạo đem Thương Tùng mang xuống trị liệu, đại gia như vậy tan họp!

Chương 358

.....

Một bên khác.

Diệp Đông Hoàng mang theo Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm rời đi Thanh Vân Môn, hắn hiện tại nhục thân tương đương với Bất Diệt Cảnh, nguyên thần tu vi mới Phi Thiên Cảnh sơ kỳ, Đạo Huyền cùng ẩn tàng tại hậu sơn Vạn Kiếm Nhất thực lực đều không yếu, cho nên hắn tạm thời không đối với Thanh Vân động thủ.

Chờ hắn tu vi tăng lên tới Phi Thiên Cảnh đỉnh phong hoặc là Bất Diệt Cảnh, đến lúc đó liền có thể quét ngang chính ma hai đạo, nhất thống thiên hạ tu sĩ.

Khi đó lại kiến lập một cái vương triều, nhất thống thiên hạ, còn không phải chuyện một câu nói! "Sư phụ, chúng ta đi đâu?" Lâm Kinh Vũ bị Diệp Đông Hoàng xách theo, ngự không mà đi, hiếu kỳ hỏi.

Bắt đầu hắn còn có chút sợ hãi, nhưng thích ứng về sau, nhìn dưới chân núi sông đại hà chợt lóe lên, trong lòng hào tình vạn trượng.

Âm thầm thề, có một ngày, hắn muốn dựa vào sức mạnh của chính mình phi thiên độn địa, trở thành một cái cái thế cường giả! "Đi đâu?" Diệp Đông Hoàng trong mắt lộ ra một vòng tư sách, hắn hiện tại tựa hồ còn chưa có địa điểm đặt chân, thần thức quét qua, phát hiện phía dưới có tòa đại thành —— Du Đô Thành! "Du Đô Thành?" Diệp Đông Hoàng nhìn đại thành phía dưới, toà thành này hắn là xuất hiện trong phim truyền hình, thành chủ là ngoại công của Tằng Thư Thư.

Bất quá Diệp Đông Hoàng đối với hắn hứng thú không lớn, mang theo Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm rơi xuống, đi vào trước

một gian các lâu hào hoa.

Trên bảng hiệu các lâu có ba chữ to —— Cẩm Tú Phường!

Chủ nhân Cẩm Tú Phường tên Kim Bình Nhi, là truyền nhân Ma Giáo Hợp Hoan Phái. "Cẩm Tú Phường?" Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm tò mò nhìn thoáng qua, thấy Diệp Đông Hoàng đi vào, cũng vội vàng đuổi theo. "Vị công tử này, mời vào bên trong!" Một cái tú nữ tư sắc không tầm thường vội vàng tiến lên, cười nói: "Chúng ta nơi này là tú phường tốt nhất Du Đô Thành, không biết công tử có nhu cầu gì?" Oanh!

Diệp Đông Hoàng không có mở miệng, một sợi khí tức kinh khủng tràn ngập mà ra, chung quanh tú nữ thân thể mềm mại run lên, sắc mặt trắng bệch, lập tức như lâm đại địch!

Bá bá bá!

Mấy đạo thân ảnh từ bên trong bay nhanh chạy đến, cầm đầu là một nữ tử thân mặc đại hồng y thường, thành thục vũ mị, giờ phút này nữ tử khuôn mặt tươi cười băng lãnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng: "Các hạ là ai?

Không biết có chuyện gì?" Kim Bình Nhi làm truyền nhân kiệt xuất nhất của Hợp Hoan Phái, tu vi không yếu, nhưng một sợi khí tức Diệp Đông Hoàng vừa rồi tiết lộ, để nàng cảm thấy kinh tủng, trong lòng ngưng trọng.

Nàng suy đoán Diệp Đông Hoàng khả năng phát hiện thân phận Ma Giáo của các nàng, đến trừ ma vệ đạo, nghĩ tới đây, không khỏi trong lòng than thầm.

Người tại giang hồ, thân bất do kỷ!

Đến nơi nào đều tránh né không được!

Nàng không muốn dính vào chuyện chính ma hai đạo, cho nên

mang theo một số tỷ muội Hợp Hoan Phái ở chỗ này mở một nhà tú phường, nỗ lực trải qua sinh hoạt của người bình thường! "Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng thanh âm bình tĩnh, nhưng Kim Bình Nhi lại cảm giác vô tận bá khí đập vào mặt, uy nghiêm tôn quý, làm cho nàng có loại ý niệm muốn thần phục. "Nguyên lai là Diệp công tử, không biết Diệp công tử đại giá quang lâm, thiếp thân Kim Bình Nhi có sai sót, mong được thứ tội!" Kim Bình Nhi doanh doanh thi lễ, trong đầu bay nhanh lục soát tin tức về Diệp Đông Hoàng, đáng tiếc mặc cho nàng vắt hết óc, cũng chưa từng nghe qua chính ma hai đạo có cường giả tên là Diệp Đông Hoàng! "Các ngươi là người Hợp Hoan Tông?" Diệp Đông Hoàng bình tĩnh nhìn qua Kim Bình Nhi, tuy nhiên là đang hỏi, nhưng giọng điệu kia vô cùng khẳng định. "Hợp Hoan Tông?

Thiếp thân không biết công tử đang nói cái gì, thiếp thân là cái người làm ăn, chỉ muốn ở chỗ này thành thành thật thật mở một nhà tú phường, duy trì sinh kế!" Kim Bình Nhi trong lòng giật mình, nhưng mặt ngoài y nguyên mặt không đổi sắc, đồng thời cũng nói cho Diệp Đông Hoàng mục đích của nàng, nàng không muốn dính vào chuyện khác, hi vọng Diệp Đông Hoàng đừng tìm nàng. "Chính ma hai đạo sớm muộn muốn khai chiến, ngươi trốn là trốn không thoát đâu, bất quá Bản tọa có thể che chở ngươi!" Đang khi nói chuyện, Diệp Đông Hoàng đã đứng ở trước người Kim Bình Nhi. "Thật nhanh!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đột nhiên xuất hiện tại trước mặt nàng, Kim Bình Nhi sắc mặt chợt biến, trong lòng chấn động, pháp lực trên người không tự chủ được tuôn ra, kém chút liền nhịn không được bản năng xuất thủ công kích Diệp Đông Hoàng. "Tỷ tỷ!" Chung quanh tú nữ kinh hô, coi là Diệp Đông Hoàng động thủ nhịn không được muốn xuất thủ, chỉ là bọn hắn còn chưa có xuất thủ, khí thế cường đại của Diệp Đông Hoàng liền tràn ngập mà ra, đem bọn hắn trấn áp tại chỗ, không động đậy được. "Che chở?

Vậy Diệp công tử có phải là cần thiếp thân hiệu trung?" Kim Bình Nhi bị khí tức Diệp Đông Hoàng sở nhiếp, trong lòng hoảng sợ, nhưng trong mắt lại tràn ngập nàn nhạt châm chọc, nói êm tai, nhưng cùng những người khác lại có phân biệt gì? "Không sai, ngươi là người thông minh, biết lựa chọn như thế nào, không cần bao lâu, ngươi sẽ biết lựa chọn của ngươi hôm nay là chính xác cỡ nào!" Diệp Đông Hoàng đưa tay tại trên khuôn mặt tươi cười của Kim Bình Nhi nhéo nhéo, người sau trợn mắt nhìn, lại bị Diệp Đông Hoàng trấn áp khó mà động đậy. "Bản tọa tạm thời liền ở lại nơi này, quyển công pháp này tặng ngươi coi như lễ gặp mặt!" Diệp Đông Hoàng lấy ra Vạn Đạo Kinh, đặt ở trong ngực nàng, không cho cự tuyệt nói.

Nhi sau khí thế thu vào, mọi người như trút được gánh nặng, nhìn ánh mắt Diệp Đông Hoàng, tràn đầy kính sợ sợ hãi, vẫn còn sợ hãi. "Tỷ tỷ!" Những người còn lại đi vào sau lưng Kim Bình Nhi, trong mắt đầy lo lắng cùng kinh khủng. "Được rồi, đều lui xuống làm việc đi!" Kim Bình Nhi hít sâu một hơi, nàng biết nàng giờ phút này không có lựa chọn nào khác, đuổi những người khác, sau đó mang theo Diệp Đông Hoàng ba người an bài chỗ ở.

Trong phòng, Diệp Đông Hoàng nhìn xem Trương Tiểu Phàm hai người cung kính đứng tại trước mặt, đưa tay một điểm, một đạo lục quang nồng đậm bao phủ hai người. "Ngô!" Hai người lập tức cảm giác toàn thân ấm áp, phảng phất ngâm mình ở trong ôn tuyền, còn có cảm thụ tê tê dại dại khó nói lên lời.

Đã thu hai người, cũng liền thuận tay giúp bọn hắn một thanh, thay bọn hắn tẩy tủy phạt mạch, dù sao đối với hắn mà nói cũng bất quá là chuyện nhỏ mà thôi! "Cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, cả người rực rỡ hẳn lên!" Một lát sau, Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ cảm thụ tự thân biến hóa, trong vui mừng đối với thủ đoạn của Diệp Đông Hoàng càng thêm bội phục, thực sự quá lợi hại!

Không để ý tới hai người đang hưng phấn, Diệp Đông Hoàng lần nữa đối với đầu hai người một điểm, đem tất cả kiến thức tu luyện cùng công pháp đều thông qua nguyên thần chi lực truyền cho bọn hắn.

Về sau, bọn hắn chỉ cần dựa theo tri thức trong đầu tu luyện là được! "Chính gọi là sư phụ lĩnh vào cửa, tu hành tại cá nhân, tiếp xuống liền muốn dựa vào chính các ngươi cần học khổ luyện, có thể đạt tới trình độ gì, quyết định bởi sự nỗ lực của các ngươi!" Diệp Đông Hoàng cho hai người mỗi người một chiếc nhẫn không gian, bên trong có tài nguyên dùng cho tu luyện, về phần dùng như thế nào, Diệp Đông Hoàng đã truyền cho bọn hắn! "Đa tạ sư phụ, đệ tử nhất định cố gắng tu luyện, không phụ sư phụ vun trồng!" Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm bái tạ, trong lòng dấy lên hừng hực hỏa diễm, đây là hỏa diễm tu luyện biến cường.

Tại lúc Diệp Đông Hoàng truyền thụ hai người tu luyện chi đạo, Kim Bình Nhi cũng đang xem Diệp Đông Hoàng cho nàng Vạn Đạo Kinh.

Nàng càng xem càng khiếp sợ, bởi vì đó là một môn công pháp hoàn toàn khác biệt với hệ thống tu luyện của các nàng, mà lại nàng còn có thể tu luyện, sẽ không sinh ra xung đột!

Tuy nhiên không biết Diệp Đông Hoàng vì cái gì cho nàng công pháp trân quý như thế, nhưng đối mặt công pháp thần kỳ như thế, nàng cuối cùng vẫn là nhịn không được dụ hoặc, bắt đầu tu luyện!

Tiếp theo, Diệp Đông Hoàng tại Cẩm Tú Phường ngốc nửa tháng, Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm tu luyện đi vào quỹ đạo, tu vi đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong.

Dù sao có Diệp Đông Hoàng cho bọn hắn tẩy tủy phạt mạch, bách mạch cụ thông, lại không thiếu tài nguyên, Hậu Thiên, Tiên Thiên liền

cùng ngồi hỏa tiễn vậy.

Kim Bình Nhi sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, thực lực đại tăng, đối với thái độ Diệp Đông Hoàng đại vi cải quan, gia tăng không ít hảo cảm.

Nhân đây, Diệp Đông Hoàng đem Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ lưu tại Cẩm Tú Phường, để Kim Bình Nhi chiếu cố, mà hắn thì rời đi Du Đô Thành đi tìm kiếm Thiên Thư quyển thứ nhất!

Tại Thanh Vân Sơn về phía đông ba ngàn dặm, có một chỗ Không Tang Sơn, Thiên Thư quyển thứ nhất ngay tại Tích Huyết Động trong Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn.

Ma Giáo trừ Quỷ Vương Tông, các phái khác đều là lấy quyển Thiên Thư này diễn hóa đi ra công pháp làm căn bản kiến lập, ví dụ như Luyện Huyết Đường, Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái các loại.

Lấy tốc độ của Diệp Đông Hoàng, ba ngàn dặm lộ trình rất nhanh liền đến.

Đứng tại trước Không Tang Sơn, phóng tầm mắt nhìn tới, một mảnh hoang lương, nhiều nham thạch, ít cỏ cây, chung quanh hoang vu không người ở. "Vạn Bức Cổ Quật!" Diệp Đông Hoàng thần thức quét qua Không Tang Sơn, tìm tới một cái cửa hang, thân ảnh khẽ động, liền đi tới trước huyệt động, chuẩn bị tiến vào.

Lúc này, hoàng hôn đã buông xuống, mặt trời lặn về tây, ánh tà dương vàng vọt chiếu rọi lên núi Không Tang, phảng phất mang theo vài phần tiêu điều, lại có thêm vài phần đáng sợ. "Núi Không Tang!" Ngay khi Diệp Đông Hoàng quan sát dãy núi hoang lương trước mắt, trong sơn mạch đột nhiên có khói đen bốc lên, trong nháy mắt liền hình thành một tầng mây đen không nhìn thấy điểm cuối, che khuất dư huy của tà dương, đen kịt bao trùm về phía vị trí của Diệp Đông Hoàng.

Lấy nhãn lực của Diệp Đông Hoàng, tự nhiên nhìn ra đó không phải là mây đen gì, mà là cảnh tượng do vô số con dơi màu đen chi chít tụ tập lại tạo thành.

Diệp Đông Hoàng chỉ sơ bộ ước tính một chút, số lượng những con dơi này tuyệt đối không dưới trăm vạn con.

Những con dơi này lớn hơn dơi thường không chỉ gấp đôi, mỗi một con đều há miệng rộng, toàn thân đen kịt, trong miệng đỏ lòm một mảnh, dữ tợn đáng sợ, chính là loài Hấp Huyết Biên Bức (dơi hút máu) không hơn không kém. "Một đám súc sinh, cũng dám làm càn trước mặt bản tọa!" "Vạn Đạo Lãnh Địa!" Diệp Đông Hoàng dâng lên một cái lãnh địa ba trăm sáu mươi độ không góc chết bao quanh, bên trong lãnh địa tràn ngập các loại lực lượng kinh khủng khó diễn tả bằng lời.

Những con dơi hút máu này chỉ cần tiến vào lãnh địa, trong nháy mắt sẽ bị mài mòn thành tro bụi.

Nhưng cho dù như thế, vẫn có vô số con dơi tre già măng mọc, lao đến phía trước!

Diệp Đông Hoàng không thèm để ý, mở rộng lĩnh vực ra xung quanh mười trượng, tiến về phía cửa động Vạn Bức Cổ Quật.

Chỉ cần tiến vào phạm vi lãnh địa của hắn, mặc kệ bao nhiêu dơi hút máu, hết thảy đều bị mài mòn, hóa thành bột mịn!

Sau khi diệt sát ước chừng gần trăm vạn con, những con dơi hút máu này dường như cũng đã sợ, không dám tiếp tục tới gần Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng từ cửa động đi vào, trong động gió âm u từng trận, u ám ẩm ướt, khiến người ta cảm giác lạnh lẽo.

Bất quá Diệp Đông Hoàng mảy may không sợ, thân hình không

ngừng tiến lên, dọc theo con đường quanh co khúc khuỷu kia, đi thẳng về phía sâu trong hang động.

Cũng không biết đi bao lâu, thẳng đến khi trong mắt Diệp Đông Hoàng bỗng nhiên xuất hiện hai ngả rẽ, u u thâm thâm, đen kịt một mảnh, không biết thông hướng nơi nào, phảng phất như cái miệng lớn đang mở ra của yêu ma.

Mà ở giữa đường, đồng thời cũng là trung tâm của hai ngả rẽ, dựng thẳng một khối thạch bia khổng lồ cao chừng sáu người, bên trên điêu khắc bốn chữ lớn đỏ như máu: Thiên Đạo Tại Ngã!

Liếc mắt nhìn bốn chữ lớn này, tâm tư Diệp Đông Hoàng hào vô ba động, chờ hắn đem thế giới này dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, hắn chính là Thiên Đạo!

Đứng tại ngã rẽ, Diệp Đông Hoàng cũng không có bất kỳ động tác gì, mà là hồi ức lại kịch bản Tru Tiên một phen, hồi lâu sau, hắn một bước bước ra, đi về phía ngả rẽ bên trái.

Trong nguyên tác, bọn người Trương Tiểu Phàm chính là đi bên trái.

Dọc theo con đường tiếp tục tiến lên, đi đại khái hơn mười dặm, đột nhiên, từ trong bóng tối vô tận bốn phương tám hướng, sáng lên các loại dị mang, đồng thời trùng thiên nhi khởi, đánh về phía Diệp Đông Hoàng.

Trong đó có một cái nĩa nhỏ màu ám hồng tản ra quang mang, bên trên có vết máu nồng đậm; có một thanh bảo kiếm dài ba thước phiếm hoàng quang; có một cái răng nanh dã thú cực lớn không biết tên tản ra hôi quang!

Chương 359

Ba kiện pháp bảo này là do ba tu sĩ Ma giáo tương đối mạnh khống chế, trừ ba người này còn có một số yêu nhân Ma giáo khác lao về phía hắn! "Một đám gà đất chó sành, cũng dám đánh lén bản tọa!" Diệp Đông Hoàng một quyền chấn nát nĩa nhỏ ám hồng, trong bóng tối truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Diệp Đông Hoàng vung tay một cái, vô số mảnh vỡ của cái nĩa bắn ngược trở lại.

Xuy xuy xuy!

Trong bóng tối, một tên yêu nhân toàn thân lôi thôi lếch thếch tản ra mùi máu tanh nồng nặc bị mảnh vỡ xuyên thủng.

Nếu Diệp Đông Hoàng không đoán sai, người này hẳn là đệ tử của Hấp Huyết Lão Yêu - Khương Lão Tam!

Giết Khương Lão Tam, Diệp Đông Hoàng một tay tóm lấy thanh bảo kiếm đang phiếm hoàng quang, quét ngang một cái, đánh bay chiếc răng thú tản ra hôi quang, đem những yêu nhân Ma giáo lao tới xung quanh hết thảy chém giết!

Ca sát!

Sau đó, Diệp Đông Hoàng một tay bóp nát thanh bảo kiếm hoàng quang, đem mảnh vỡ trong tay tùy ý ném một cái, diệt sát chủ nhân của nó. "Khương Lão Tam!

Lưu Hạo!" Trong bóng tối vang lên một thanh âm kinh hãi muốn tuyệt, một bóng người thân thủ tiếp nhận pháp bảo răng thú, xoay người bỏ chạy!

Trong lòng hắn tràn đầy sợ hãi, vẻn vẹn một nháy mắt, tất cả những người đánh lén ngoại trừ hắn, cư nhiên đều chết hết!

Thần thức Diệp Đông Hoàng khóa chặt người này, đi theo phía sau hắn.

Người này thoạt nhìn rất cổ quái, vóc dáng cũng pha phần cao lớn, nhưng dáng vẻ cực lạ, mí mắt sụp xuống, cái mũi đột ngột, lỗ tai hướng lên trên, môi đỏ như son, một cái lưỡi xem ra rất dài, thỉnh thoảng thè ra, nhìn qua ngược lại rất giống một con chó!

Diệp Đông Hoàng biết, đạo nhân này chính là Dã Cẩu Đạo Nhân!

Dã Cẩu Đạo Nhân có thể sống sót, tự nhiên là Diệp Đông Hoàng cố ý lưu hắn một con đường sống, mục đích chính là để hắn dẫn đường!

Một truy một đào, cũng không có quá lâu, trước mắt Diệp Đông Hoàng đột nhiên sáng lên, một không gian cực kỳ rộng rãi xuất hiện.

Đây là một không gian cực lớn, trên đỉnh đầu cao trăm trượng mới là đỉnh động nham thạch, mà dưới chân mười trượng chính là mặt đất.

Trên mặt đất phía trước cách đó không xa, thình lình dựng một tảng đá lớn phát ra quang mang mãnh liệt, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Sau lưng tảng đá lớn là một vực sâu khổng lồ đột ngột mở ra, ánh sáng tảng đá kia tỏa ra chiếu sáng vòm đá trên đỉnh, nhưng lại tựa hồ không cách nào thâm nhập vào vực sâu sau lưng nó nửa phần.

Từ trên không nhìn xuống, đen kịt một mảnh, ngay cả đầu bên kia của vực sâu cũng không cách nào trông thấy, chỉ có một mảnh hắc ám tử khí trầm trầm, âm sâm sâm.

Trước tảng đá lớn kia, giờ phút này đang đứng ba người: một đại hán râu ria xồm xoàm, một thiếu phụ pha phần mỹ mạo, còn có một thanh niên sắc mặt tái nhợt mặc bạch y, đầy mặt tà khí. "Cứu mạng!!"

Dã Cẩu nhìn thấy thân ảnh ba người này, vội vàng lớn tiếng kêu cứu, sợ chậm một bước liền bị Diệp Đông Hoàng tùy tiện đánh chết!

Dã Cẩu vừa hô, ba người bên cạnh tảng đá lớn lập tức xoay người, đầy mặt cảnh giác nhìn về phía Diệp Đông Hoàng đang ngự không mạn bộ đi tới. "Không dựa vào pháp bảo, ngự không mà đi, người này đối với sự chưởng khống sức mạnh đã đến trình độ cực kỳ khủng bố!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, đại hán râu ria xồm xoàm thần sắc đầy vẻ kiêng kị, không khỏi quay sang Dã Cẩu giận dữ mắng: "Dã Cẩu, tên phế vật này, vì sao lại dẫn loại đại địch này đến đây?" "Ta..." Dã Cẩu Đạo Nhân già mồm đỏ mặt, hắn cũng biết mình làm việc này không đúng đạo lý, nhưng không còn cách nào, tử đạo hữu bất tử bần đạo, không tìm mấy người hỗ trợ, hắn hôm nay tuyệt đối chết chắc!

Dã Cẩu Đạo Nhân lời còn chưa nói hết, thiếu phụ trung niên kia nhìn hắn một cái, bỗng nhiên tiêm thanh nói: "Khương Lão Tam đâu?" Dã Cẩu nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, đầy vẻ kính sợ đáp: "Chết trên tay hắn rồi." Diệp Đông Hoàng một quyền đánh nổ pháp bảo bọn hắn, tùy ý ném mảnh vỡ pháp bảo liền làm thịt Khương Lão Tam.

Sau đó một tay bóp nát bảo kiếm của Lưu Hạo, đánh giết Lưu Hạo.

Một màn hung tàn kia, Dã Cẩu Đạo Nhân đến nay còn rõ mồn một trước mắt.

Giờ phút này miệng hắn tuy đang trả lời vấn đề, nhưng trong đầu đã đang tính toán nên thoát thân như thế nào.

Không phải hắn coi thường mấy người bên cạnh, mấy tên này thực lực so với Dã Cẩu Đạo Nhân hắn còn mạnh hơn một chút, nhưng so với Diệp Đông Hoàng tùy tay bóp nát pháp bảo, thì thật sự là không đủ nhìn!

Thiếu phụ kia nghe vậy, ngẩn ra một chút, lắc đầu nói: "Lần này Hấp Huyết Lão Yêu mà truy cứu tới, chúng ta thật không dễ bàn giao rồi!" Đại hán râu ria xồm xoàm hừ lạnh một tiếng: "Còn bàn giao cái rắm, đụng phải nhân vật khủng bố như thế, vậy chỉ có thể tự nhận xui xẻo, mấy người chúng ta có thể hoàn hảo không chút tổn hại mà thoát thân hay không còn khó nói đây!" "Thấy thực lực mấy người các ngươi còn miễn cưỡng, bản tọa đang lúc dùng người, các ngươi đầu hàng hiệu trung, bản tọa có thể tha cho các ngươi một mạng!" Diệp Đông Hoàng nhìn bốn người trước mặt, bá khí mở miệng.

Hắn hiện tại không sai biệt lắm là tư lệnh quang can (tướng không quân), cần thu mấy tên thủ hạ thực lực không tệ để chạy việc! "Tiểu tử, thật cho là ngươi ăn chắc chúng ta rồi?" Bên cạnh đại hán, nam tử trẻ tuổi sắc mặt có chút tái nhợt, vẻ mặt tà khí nghe vậy lập tức giận dữ, từ trong ngực móc ra một cây quạt thếp vàng!

Tùy ý ném một cái, cây quạt thếp vàng trong tay liền bị hắn ném lên không trung.

Toàn bộ cây quạt phát ra kim quang nhàn nhạt, "xoát" một tiếng mở ra.

Trên mặt quạt, dùng bút pháp công bút (tỉ mỉ), vẽ một ngọn núi, một dòng sông, một con đại bàng, bút pháp tinh tế, sống động như thật.

Một khắc sau, gió nổi, mây phun, sấm rền, điện chớp.

Nơi này vốn là sâu dưới lòng đất, bên trong cổ quật vốn không nên có dị tượng này xuất hiện, nhưng giờ phút này nương theo cây quạt mở ra, thiên địa chi lực bị dẫn động, ngọn núi được miêu tả trong quạt kia giờ phút này lại từ trong quạt bay ra.

Đón gió liền lớn, trong nháy mắt liền hóa thành một ngọn núi cao trăm trượng, hướng về phía Diệp Đông Hoàng trấn áp xuống.

Oanh long!!

Ngọn núi này ầm vang ép xuống, lập tức mặt đất kịch chấn, vách đá run rẩy, ngay cả vòm đá trên đỉnh trăm trượng cũng nhao nhao rơi xuống đá vụn như mưa, uy thế to lớn, lệnh người sợ hãi.

Đại hán và mỹ phụ trong mắt lộ ra một tia kinh hãi, bọn hắn biết kiện pháp bảo này, chính là pháp bảo thành danh của Phong Nguyệt Lão Tổ - Sơn Hà Phiến, uy lực cực lớn.

Thanh niên tế xuất Sơn Hà Phiến, trong mắt đầy vẻ đắc ý.

Tuy nhiên Dã Cẩu Đạo Nhân ánh mắt vẫn ngưng trọng, hắn từng kiến thức qua sự hung tàn của Diệp Đông Hoàng, chuẩn bị bôi dầu vào lòng bàn chân để chuồn. "Diệt!" Diệp Đông Hoàng nhìn thanh niên sắc mặt tái nhợt, thi triển Vạn Đạo Đế Mâu, trong mắt tự có tinh thần hủy diệt, vũ trụ sụp đổ chờ dị tượng khủng bố hiển hóa!

Thanh niên sắc mặt tái nhợt thân thể chấn động, đầu óc oanh minh, ngay sau đó hai chân duỗi ra, trực tiếp ngã xuống đất, khí tuyệt bỏ mình!

Bá!

Sơn Hà Phiến không còn chủ nhân pháp lực duy trì, khôi phục nguyên hình từ không trung rơi xuống! "Hít!" Dã Cẩu Đạo Nhân đang chuẩn bị chạy trốn thấy thế, thân thể cứng đờ, một chân vừa mới bước ra cứng ngắc giữa không trung.

Hắn biết hắn căn bản trốn không thoát, vừa rồi không chết chỉ là vì Diệp Đông Hoàng muốn dùng hắn dẫn đường!

Đại hán và mỹ phụ đang chuẩn bị xuất thủ động tác trên tay cũng đồng dạng cứng ngắc, trong lòng hít ngược một hơi khí lạnh.

Một ánh mắt, sở hữu Sơn Hà Phiến Lâm Phong cứ thế bị diệt sát, loại sức mạnh này... khủng bố như vậy!

Bọn hắn chỉ sợ cũng không đỡ nổi một ánh mắt!

Trừng ai người đó chết!

Ba tháp!

Diệp Đông Hoàng vươn tay chộp lấy Sơn Hà Phiến đang rơi xuống, ánh mắt uy nghiêm thâm thúy quét qua Dã Cẩu, mỹ phụ, đại hán.

Ánh mắt hắn như điện, thần uy như ngục, uy áp cường hoành tràn ngập mỗi một tấc không gian, tựa như một ngọn Thái Cổ Thần Sơn đè lên lưng bọn hắn.

Phốc thông!

Phốc thông!

Dã Cẩu và mỹ phụ thực lực hơi yếu, trong nháy mắt quỳ rạp xuống đất.

Đại hán tuy rằng miễn cưỡng kháng trụ uy áp của Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt. "Quỳ xuống dập đầu, nhận bản tọa làm chủ, có thể tha cho các ngươi bất tử!" Diệp Đông Hoàng mở miệng, thanh âm bình tĩnh tựa như sét đánh giữa trời quang, nổ vang trong đầu ba người Dã Cẩu, mỹ phụ, đại hán, chấn đến đầu óc bọn hắn ông minh, ý thức một mảnh trống rỗng!

Phốc thông!

Lúc này, đại hán cũng kiên trì không nổi, bị uy áp của Diệp Đông Hoàng áp đảo trên mặt đất! "Thiếp thân Yêu Yêu bái kiến chủ nhân!" Mỹ phụ Yêu Yêu không do dự, dập đầu liền bái.

Giữa sự sống và cái chết có đại khủng bố, huống hồ người trong Ma giáo tiết tháo đã sớm cho chó ăn rồi, hiệu trung với ai mà không phải là hiệu trung?

Có thể sống sót mới là chân lý! "Dã Cẩu bái kiến chủ nhân!" Dã Cẩu Đạo Nhân trong mắt lóe lên vẻ do dự, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, giữ được tính mệnh mới là quan trọng nhất! "Niên Vô Thương bái kiến chủ nhân!" Niên Lão Đại Niên Vô Thương nắm chặt nắm đấm, cuối cùng buông ra, bái kiến đạo.

Hắn lập chí trọng chỉnh Luyện Huyết Đường, muốn để Luyện Huyết Đường khôi phục thịnh huống thời Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm trước, đáng tiếc bây giờ hắn còn chưa đại triển quyền cước, kế hoạch đã chết non rồi! "Vừa vặn thử xem Vạn Đạo Ấn mới lĩnh ngộ gần đây!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt uy nghiêm nhàn nhạt nhìn ba đạo thân ảnh đang quỳ phía dưới, trong mắt hiện ra một đồ án hình tam giác, kim mang lấp lóe, huyền diệu vô song!

Đồ án tam giác chuyển động, có loại cảm giác đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Bá bá bá!

Một khắc sau, đôi mắt hắn bắn ra ba đạo quang mang tam giác, dưới ánh mắt kinh hãi của Dã Cẩu, Yêu Yêu, Niên Vô Thương, trong nháy mắt chui vào đầu óc bọn hắn, chui vào nguyên thần bọn hắn.

Thoáng chốc, một cỗ cảm giác chưởng khống tự nhiên sinh ra, Diệp Đông Hoàng có thể cảm giác được suy nghĩ của bọn hắn, cũng có thể một ý niệm khống chế sinh tử của bọn hắn.

Ba người Niên Vô Thương sắc mặt trắng bệch, một mặt tro tàn, bọn hắn tự nhiên cũng cảm giác được, sinh tử của bọn hắn hoàn toàn nằm trong một ý niệm của Diệp Đông Hoàng! "Xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm!" Diệp Đông Hoàng thầm nghĩ, đi về phía tảng đá lớn kỳ dị phát quang phía trước, bên trên dùng cổ triện rồng bay phượng múa khắc ba chữ to: Tử Linh Uyên! "Chủ nhân là muốn tìm truyền thừa năm đó Hắc Tâm Lão Nhân lưu lại?" Yêu Yêu đứng dậy, đi đến bên

cạnh Diệp Đông Hoàng, thấy Diệp Đông Hoàng quan sát Tử Linh Uyên, nói: "Những năm này chúng ta và các phái Ma giáo đều tìm kiếm qua vô số lần, lại không thu hoạch được gì, mà trong Tử Linh Uyên này âm linh vô số, rất khó đối phó!" "Không sai!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, trực tiếp nhảy xuống Tử Linh Uyên, bốn phía một mảnh đen kịt.

Chương 360

Trong truyền thuyết, thế gian này vốn là hắc ám, sau đó bốn vạn tám ngàn năm, có cự thần Bàn Cổ khai thiên địa, hóa sơn xuyên; lại qua bốn vạn tám ngàn năm, mới có Nữ Oa tạo nhân.

Trong truyền thuyết, luồng ánh sáng đầu tiên giữa thiên địa, lại là sinh ra ở nơi hắc ám nhất.

Nhảy vào Tử Linh Uyên, Diệp Đông Hoàng có thể cảm thấy xung quanh truyền đến từng trận hàn ý, bất quá chút hàn ý này đối với hắn mà nói tựa như một trận gió mát, không có chút ảnh hưởng. "Chủ nhân xuống dưới rồi, chúng ta làm sao?" Dã Cẩu, Yêu Yêu cùng Niên Vô Thương ba người liếc nhau, cũng đi theo nhảy xuống.

Bọn hắn cũng muốn xem Diệp Đông Hoàng quả quyết như thế, có phải thật sự có thể tìm được truyền thừa của Hắc Tâm Lão Nhân hay không.

Hô hô ~~~ Bốn phía vô số âm linh bồng bềnh như quỷ mị, vây quanh Diệp Đông Hoàng, chỉ cần vừa có cơ hội sẽ xông lên thôn phệ huyết nhục của hắn! "Những âm linh này đều là linh hồn biến thành, đối với nguyên thần cũng là đại bổ!" Thần thức Diệp Đông Hoàng quét qua vô số âm linh xung quanh, Vạn Đạo Lãnh Địa tràn ngập mà ra, hóa thành một cái vòng xoáy trăm trượng thôn thiên phệ địa.

Hô hô ~~ Nương theo vòng xoáy thôn phệ xuất hiện, trong thiên địa nhấc lên vô tận cuồng phong, âm linh phiêu đãng tại bốn phía nhao nhao bị vòng xoáy thôn phệ, hóa thành tinh thần năng lượng tinh thuần tẩm bổ nguyên thần Diệp Đông Hoàng.

Động tĩnh khủng bố nơi này lập tức kinh động vô số âm linh trong Tử Linh Uyên, nhao nhao hội tụ mà đến, chỉ là vừa tới gần liền bị

vòng xoáy thôn phệ.

Ô ô ô ~~ Thanh âm quỷ khóc sói gào vang lên, vô số âm linh bị thôn phệ, nhưng âm linh phía sau vẫn tre già măng mọc, hãn không sợ chết. "Cái này...

Đây là..." "Đây là thần thông gì?" "Thật lợi hại!" Dã Cẩu, Yêu Yêu cùng Niên Vô Thương rơi xuống, pháp lực đề khởi, chuẩn bị phòng ngự âm linh, nhưng lại nhìn thấy một màn suốt đời khó quên.

Vô số âm linh làm bọn hắn sợ hãi cư nhiên giống như thủy triều bị Diệp Đông Hoàng thôn phệ.

Giờ phút này nơi Diệp Đông Hoàng đứng phảng phất hóa thành một cái hắc động vô biên, thôn phệ hết thảy.

Nửa canh giờ sau.

Vô số âm linh bị thôn phệ sạch sẽ, ba người Dã Cẩu ngơ ngác nhìn qua Tử Linh Uyên trống rỗng, hoảng như trong mộng!

Bọn hắn biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, hoàn toàn nghiền ép bọn hắn, nhưng cũng không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng mạnh như vậy, trực tiếp đem tất cả âm linh trong Tử Linh Uyên thôn phệ sạch sẽ! "Có lẽ chỉ là vừa vặn có một môn thần thông khắc chế âm linh!" Niên Vô Thương trong lòng tự an ủi mình.

Tử Linh Uyên này không chỉ bọn hắn tới, cường giả các phái Ma giáo cũng đã tới, đều không giải quyết được những âm linh này.

Hắn không tin Diệp Đông Hoàng so với tất cả đỉnh cấp cường giả Ma giáo còn mạnh hơn!

Đúng lúc này, trong Vô Tình Hải bên cạnh, chỉ thấy trên mặt biển đen kịt, chậm rãi sáng lên hai ngọn đèn khổng lồ lóe ra u lục quang mang!

Nhưng nhìn sang, ngọn đèn này lại thực kỳ quái, thế mà không làm hình tròn bình thường, ngược lại là hình dạng thon dài từ trên xuống dưới, nhất là chỗ ở giữa, càng là hai đạo khe hở nhỏ đen kịt, lộ ra hung ý lạnh lẽo.

Gió biển thốc vào mặt, mang tới lại không phải hương vị hơi mặn, mà là mùi tanh hôi phợp trời che đất, xộc thẳng lên mũi.

Một con cự xà màu đen to lớn vô cùng, chậm rãi hiện ra trước mặt Diệp Đông Hoàng. "Đây là..." "Là thượng cổ ma thú Hắc Thủy Huyền Xà!" "Là Hắc Thủy Huyền Xà!" Dã Cẩu, Yêu Yêu cùng Niên Vô Thương kinh hô, ánh mắt ngưng trọng, như lâm đại địch.

Sự khủng bố của Hắc Thủy Huyền Xà này bọn hắn cũng đã nghe nói qua, cường hoành vô biên.

Bọn hắn cảm thấy coi như Diệp Đông Hoàng lợi hại hơn nữa, chỉ sợ cũng không phải đối thủ! "Chủ nhân, chúng ta mau đi!" Yêu Yêu lo lắng hô to, bây giờ bọn hắn bị Diệp Đông Hoàng khống chế, Diệp Đông Hoàng không đi, bọn hắn cũng không dám lâm trận bỏ chạy. "Không sao!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, đối với Hắc Thủy Huyền Xà, hắn cũng không ngoài ý muốn, ánh mắt hào vô sợ hãi đánh giá con Hắc Thủy Huyền Xà lớn hơn Thủy Kỳ Lân vô số lần này.

Thân dưới của nó cuộn lại, thân rắn ngâm trong nước biển, thân rắn to lớn vô cùng, mà chỉ là nửa người trên và đầu rắn dựng đứng giữa không trung cũng đã cách mặt đất cao mấy chục trượng, đôi mắt rắn tản ra lục mang u u, giờ phút này đang từ phía trên nhìn xuống hắn.

Diệp Đông Hoàng ước tính, con Hắc Thủy Huyền Xà này sợ là dài gần trăm trượng. "Điểm tâm!" Trong mắt Hắc Thủy Huyền Xà lộ ra lục quang đại hỷ, mặc dù mấy cái điểm tâm trước mắt này nhỏ một chút, nhưng nó cảm giác được trong cơ thể mấy cái điểm tâm này có

một cỗ năng lượng cường đại, khẳng định rất ăn ngon.

Đặc biệt là Diệp Đông Hoàng, trong cơ thể có loại sức mạnh cường đại hấp dẫn nó, đó là do Luyện Thể bằng Long Huyết tại thế giới Phong Vân.

Nó có cảm giác mãnh liệt, chỉ cần ăn Diệp Đông Hoàng, nó nói không chừng có thể lần nữa thuế biến, hóa thành Thông Thiên Triệt Địa Thần Long!

Mỗi một con rắn, đều có một mộng tưởng hóa rồng! "Tiểu xà xà, tới đây!" Diệp Đông Hoàng ngoắc ngoắc ngón tay với Hắc Thủy Huyền Xà.

Đây là thượng cổ linh thú, không sai biệt lắm với Linh Tôn Thủy Kỳ Lân của Thanh Vân Môn, tuy rằng không biết nói chuyện, nhưng cũng có trí tuệ.

Giờ phút này, Hắc Thủy Huyền Xà nổi giận!

Sâu kiến nhỏ bé, cư nhiên dám khiêu khích Hắc Thủy Huyền Xà vĩ đại, thật là tìm chết!

Hống!

Hắc Thủy Huyền Xà phát ra một tiếng cuồng hống chấn thiên, cái đuôi rắn to lớn nguyên bản ngâm trong nước biển quét một cái, nhấc lên sóng lớn ngập trời, phợp trời che đất cuốn tới phía Diệp Đông Hoàng.

Trong sóng lớn, đuôi rắn mạnh mẽ hữu lực ẩn tàng trong đó, mang theo cự lực vô biên. "A!" Nhìn thấy Hắc Thủy Huyền Xà nổi giận, ba người Dã Cẩu, Yêu Yêu cùng Niên Vô Thương trong lòng kinh hãi, thế nào cũng không nghĩ tới gan Diệp Đông Hoàng lớn như vậy, cư nhiên dám khiêu khích Hắc Thủy Huyền Xà!

Đây là chê chết không đủ nhanh? "Tới tốt lắm!!" Diệp Đông

Hoàng không sợ Hắc Thủy Huyền Xà công kích hắn, chỉ sợ Hắc Thủy Huyền Xà này chạy trốn.

Tu vi Diệp Đông Hoàng cũng không cao hơn Hắc Thủy Huyền Xà, nhục thân ước chừng cũng chỉ tương đương với nó, hắn tuy rằng có thể chiến thắng Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng nếu đối phương muốn chạy trốn, chui vào Vô Tình Hải, hắn cũng không có cách nào!

Hắn hiện tại thực lực, còn chưa thể hoàn toàn nghiền ép Hắc Thủy Huyền Xà!

Đặc biệt là Diệp Đông Hoàng muốn bắt sống nó!

Đuôi rắn cuốn theo sóng lớn ngập trời ập tới, thân ảnh Diệp Đông Hoàng khẽ động, tựa như một thanh thần kiếm vọt lên. "Xong!" "Lần này chết chắc!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng xông lên, ba người Dã Cẩu mặt như tro tàn, bọn hắn không quan tâm Diệp Đông Hoàng sống hay chết, nhưng nếu Diệp Đông Hoàng chết rồi, bọn hắn khẳng định phải chết.

Dã Cẩu lấy ra pháp bảo hình răng thú, Yêu Yêu lấy ra Khốn Tiên Thừng, Niên Vô Song chuẩn bị thi triển Xích Ma Nhãn giúp Diệp Đông Hoàng đối phó Hắc Thủy Huyền Xà, liều mạng đánh cược một lần! "Hát!" Tuy nhiên, không đợi bọn hắn có động tác, Diệp Đông Hoàng hét lớn một tiếng, lấy nhục thân làm lưỡi đao, rẽ nước biển, hai tay biến dài, một phát tóm lấy cái đuôi của Hắc Thủy Huyền Xà, dùng sức duệ mạnh.

Sức mạnh khủng bố của Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cảnh giới Vương Thể Cảnh hậu kỳ trong khoảnh khắc này triển lộ không bỏ sót.

Cánh tay biến dài biến to của Diệp Đông Hoàng cơ bắp cuồn cuộn, gân xanh nổi lên, tràn ngập sức mạnh cường hoành.

Hoa hoa hoa!

Sóng lớn ngập trời, dưới ánh mắt kinh hãi của ba người Dã Cẩu, Hắc Thủy Huyền Xà phát ra một tiếng gầm thét chấn thiên, sau đó bọn hắn liền nhìn thấy một màn rung động suốt đời khó quên.

Vô Tình Hải cuồn cuộn, nương theo cánh tay Diệp Đông Hoàng dùng sức, một quái vật khổng lồ đen kịt lại thô lại dài từ trong Vô Tình Hải bị rút ra, rõ ràng là Hắc Thủy Huyền Xà!

Thân thể dài trăm trượng của nó bị Diệp Đông Hoàng tóm lấy đuôi rắn ngạnh sinh sinh từ trong biển lôi ra, một cỗ lực lượng kinh khủng truyền đến, thân thể nó nhẹ bẫng, bị hung hăng đập lên bờ.

Oanh long!

Phảng phất trụ trời sụp đổ, đại địa hung hăng run lên, nứt ra từng đạo vực sâu dài mấy ngàn trượng, vô số đất đá rào rào rơi xuống, phảng phất phát sinh động đất lớn!

Ngao ô!

Hắc Thủy Huyền Xà gầm thét, liều mạng vặn vẹo thân thể, đồng thời đầu uốn cong về phía sau, há ra cái miệng to như chậu máu muốn cắn Diệp Đông Hoàng!

Cánh tay Diệp Đông Hoàng dùng sức lắc một cái, thân thể đang uốn cong của Hắc Thủy Huyền Xà lập tức căng thẳng, sau đó hai tay dùng sức quất mạnh từ phía.

Oanh oanh oanh!

Oanh oanh oanh!

Thân thể trăm trượng của Hắc Thủy Huyền Xà giống như một cây roi dài to lớn, trên tay Diệp Đông Hoàng múa đến hổ hổ sinh uy. "Ực!" "Thật hung tàn!" "Quá tàn bạo!" Tay đang muốn khu sử pháp bảo của Dã Cẩu, Yêu Yêu cùng Niên Vô Thương cứng ngắc giữa không trung, trong lòng kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Mới rồi bọn hắn còn tưởng rằng sắp chết, không nghĩ tới hiện thực ngoài dự liệu.

Nhìn Hắc Thủy Huyền Xà bị bạo đánh, bọn hắn toàn thân run lên, trong lòng cư nhiên dâng lên một cỗ đồng tình mạc danh!

Thật là quá thảm!

Quá bạo lực! "Chủ nhân thật MAN!" Yêu Yêu mắt đẹp nhìn thân ảnh Diệp Đông Hoàng ôm Hắc Thủy Huyền Xà đập loạn một thông, trong lòng rung động, hoa chi loạn chiến (run rẩy).

Hống!

Ngao ô!

Ô ô ô!

Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, ta muốn về nhà!

Hắc Thủy Huyền Xà khóc không ra nước mắt, không nghĩ tới 'điểm tâm' không ăn được, chính mình sắp thành điểm tâm rồi!

Nửa canh giờ sau!

Chương 361

"Thần phục hoặc chết?" Diệp Đông Hoàng ném đuôi rắn xuống, đi đến cái đầu đang nằm nhũn ra trên mặt đất, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít của Hắc Thủy Huyền Xà, thanh âm uy nghiêm vang lên. "Ô ô..." Hắc Thủy Huyền Xà ô ô kêu to, đầu điểm xuống đất, biểu thị thần phục.

Linh thú vốn dĩ là cường giả vi tôn, sức mạnh khủng bố mà Diệp Đông Hoàng triển hiện khiến nó thần phục cũng không khó.

Diệp Đông Hoàng hài lòng gật gật đầu, lần nữa thi triển Vạn Đạo Ấn khống chế Hắc Thủy Huyền Xà. "Hắc Thủy Huyền Xà bị thu phục rồi?" Nhìn thấy một màn này, ba người Dã Cẩu như ở trong mộng, không nghĩ tới Hắc Thủy Huyền Xà hung danh hiển hách cư nhiên cứ như vậy bị thu phục!

Đương nhiên, nhìn qua đơn giản, nhưng thật muốn làm được lại không dễ dàng.

Nếu là không có thực lực, khẳng định bị Hắc Thủy Huyền Xà một ngụm nuốt mất! "Có thể biến nhỏ một chút, lại biến ngắn một chút hay không?" Nhìn thân thể cao lớn của Hắc Thủy Huyền Xà, Diệp Đông Hoàng phân phó.

Bá!

Hắc Thủy Huyền Xà lập tức biến ngắn biến nhỏ đi một khúc! "Lại ngắn chút, lại nhỏ chút!" Cuối cùng khi Hắc Thủy Huyền Xà biến đến thô một mét, dài ba mươi mét, Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, cưỡi Hắc Thủy Huyền Xà bắt đầu tìm kiếm Tích Huyết Động.

Tích Huyết Động là do Hắc Tâm Lão Nhân của Luyện Huyết Đường Ma giáo tám trăm năm trước kiến tạo.

Hắc Tâm Lão Nhân tu vi cao thâm, đương thời Luyện Huyết Đường càng là xưng là Ma giáo đệ nhất phái hệ, thủ hạ cao thủ như mây.

Nhưng chính ma đại chiến, tuế nguyệt biến thiên, Luyện Huyết Đường xuống dốc, bị các phái hệ khác thay thế.

Đương kim chi thế, trong Ma giáo lấy tứ đại phái hệ đứng đầu cùng tồn tại, phân biệt là Hợp Hoan Phái, Vạn Độc Môn, Trường Sinh Đường, Quỷ Vương Tông.

Nhưng nếu luận thanh thế thịnh vượng, lại không ai so được với Luyện Huyết Đường thịnh cực nhất thời năm đó.

Mà Ma giáo tám trăm năm qua, một mực truyền thuyết năm đó sau trận chính ma đại chiến, thủ não Luyện Huyết Đường tuy rằng đều chết trận, nhưng phần lớn bí bảo pháp khí đều được cất giữ tại căn cơ chi địa của Luyện Huyết Đường —— Tích Huyết Động tại Vạn Bức Cổ Quật.

Tám trăm năm qua, không biết bao nhiêu người trong Ma giáo âm thầm xuống Vạn Bức Cổ Quật tìm kiếm, thậm chí Tử Linh Uyên đều tìm một lần, nhưng đều tay trắng trở về.

Bất quá Diệp Đông Hoàng đối với kịch bản quen thuộc, cộng thêm thực lực siêu cường, Tử Linh Uyên không có đồ vật gì có thể uy hiếp được hắn, để hắn có thể tùy ý lục soát, sau một canh giờ liền tìm được Tích Huyết Động. "Tích Huyết Động!" Dã Cẩu, Yêu Yêu cùng Niên Vô Thương kính sợ cung kính đi theo sau lưng Diệp Đông Hoàng, nhìn thấy Tích Huyết Động, lập tức tinh thần chấn động.

Tuy rằng có Diệp Đông Hoàng ở đây, bảo bối bên trong không có phần của bọn hắn, nhưng có thể tìm tới bảo tàng Hắc Tâm Lão Nhân lưu lại, cũng là một chuyện may mắn.

Oanh long!

Diệp Đông Hoàng giơ tay chém ra một chưởng, bạo lực oanh khai Tích Huyết Động, để Hắc Thủy Huyền Xà đợi ở bên ngoài, mang theo ba người Dã Cẩu đi vào.

Không bao lâu sau liền tới một gian thạch thất.

Thạch thất hình tròn, đường hầm nằm ngay trung tâm thạch thất, mà tại đối diện nó, cư nhiên còn có một con đường thông hướng vào trong kéo dài, xem ra đây cũng không phải là điểm cuối duy nhất.

Tại bên trái thạch thất, đặt hai tôn tượng đá điêu khắc thật lớn, một tôn từ mi thiện mục, mỉm cười mà đứng, y phục trên người được khắc như gió thổi phất phơ sống động như thật, ngược lại có chút giống Quan Âm Bồ Tát của Phật môn.

Tôn còn lại lại hoàn toàn là bộ dáng khác biệt, dữ tợn hung ác, hắc kiểm quỷ giác, tám tay bốn đầu, thậm chí tại bên miệng còn khắc một tia máu tươi chảy xuống, lệnh người nhìn mà rùng mình.

Ngoài ra trước mặt hai tôn tượng điêu khắc này, còn có một cái bàn đá, bên trên có một lư hương, bên cạnh đặt mấy bao hương chúc, đều là bụi bặm che kín, ước chừng tám trăm năm qua chưa từng có hương hỏa.

Về phần đầu kia của thạch thất, lại chỉ có mấy cái bồ đoàn, tùy ý vứt trên mặt đất, không có đồ vật gì khác.

Diệp Đông Hoàng không lưu lại, tiếp tục tiến lên, không bao lâu, liền tới một nơi rộng rãi.

Nhưng nơi này lại không giống như thạch thất bên ngoài được tu sửa qua, mà là một sơn động có thạch nhũ treo ngược, quái thạch lởm chởm, trong động các loại thạch nhũ thiên kỳ bách quái, nhan sắc cũng là rực rỡ muôn màu.

Mà tại trước mặt hắn, chỗ cửa động dựng thẳng một khối bia đá lớn, bên trên dùng bút pháp rồng bay phượng múa khắc mười chữ to: Thiên Địa Bất Nhân, Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cẩu!

Mười chữ to này, mỗi một chữ đều lớn cỡ nửa người, bút ý cổ chuyết, bút thế thương kình, trực tẩu long xà, lại có thế nghênh diện mà ra, hô khiếu thương khung.

Khi nhìn thấy mấy chữ này, khí thế kia khiến Diệp Đông Hoàng cũng hơi ngẩn ra, trong mắt lộ ra sắc vui mừng, đi về phía thạch thất bên cạnh.

Thạch thất này không có đồ vật dư thừa, trên vách đá lại khắc đầy chữ chi chít: "Thiên Thư đệ nhất quyển" Phu thiên địa tạo hóa, cái vị hỗn độn chi thì, mông muội vị phân, nhật nguyệt hàm kỳ huy, thiên địa hỗn kỳ thể, khuếch nhiên ký biến, thanh trọc nãi trần.

Thiên địa sở dĩ năng trường thả cửu giả, dĩ kỳ bất tự sinh, cố năng trường cửu.

Nhiên thiên địa vạn vật, giai hữu kỳ tương, chúng sinh trầm mê, hoặc vu ngã tương, nhân tương, chúng sinh tương, thọ giả tương, dĩ vi chúng tương cố, tâm sinh tam độc tam cụ tam khủng phố, bất khả cửu hĩ.

Thiên tượng vô hình, đạo bao vô danh, thị cố thuyết vô ngã, vô nhân, vô chúng sinh, vô thọ giả, tức đạt quang minh.

Trì nhất chính đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ bản vi tâm giả dã.

Cố động tức địa trung, nãi thiên địa chi tâm kiến dã.

Cố vô thực vô hư dã.

Cố thiên địa nhậm tự nhiên, vô vi vô tạo dã.

Cố vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai! ... "Cái này...

Đây là..." Ba người Dã Cẩu nhìn thấy Thiên Thư, tâm thần kịch chấn, trừng to mắt.

Bọn hắn tuy rằng không quá hiểu rõ Thiên Thư, nhưng cũng biết đây tuyệt đối là tuyệt thế công pháp!

So với công pháp bọn hắn tu luyện không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Bọn hắn còn có cảm giác mãnh liệt, công pháp bọn hắn tu luyện chính là từ trên này diễn hóa mà đến!

Xác thực, cảm giác của bọn hắn không sai, công pháp bọn hắn tu luyện xác thực là từ đệ nhất quyển Thiên Thư này diễn hóa mà đến.

Không chỉ bọn hắn, Hợp Hoan Phái, Vạn Độc Môn và Trường Sinh Đường công pháp đồng dạng bắt nguồn từ quyển Thiên Thư này! "Chủ nhân, chúng ta..." Ba người nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Tuyệt thế công pháp như vậy, bọn hắn mặc dù rất muốn nhìn, nhưng mạng quan trọng hơn.

Không có Diệp Đông Hoàng đồng ý, bọn hắn không dám nhìn!

Lúc này, bọn hắn hẳn là nên chủ động lui ra ngoài, nhưng dụ hoặc của Thiên Thư đối với bọn hắn quá lớn, cho nên bọn hắn kiên trì nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Tuy rằng xác suất Diệp Đông Hoàng đồng ý rất nhỏ, nhưng vạn nhất đồng ý thì sao! "Có thể!" Tại dưới ánh mắt thấp thỏm hoảng sợ, chờ mong cầu khẩn của ba người, Diệp Đông Hoàng nằm ngoài dự liệu của bọn hắn nhàn nhạt gật đầu, đồng ý!

Đồng ý!

Ba người mừng rỡ như điên, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên thật sự đồng ý!

Khiến bọn hắn có loại cảm giác đang nằm mơ!

Quá không chân thực!

Đổi lại là bất cứ ai trong bọn hắn, tìm được Thiên Thư như thế này, tuyệt đối sẽ không cho người khác nhìn, thậm chí còn có thể trực tiếp xuất thủ diệt khẩu người khác!

Nhưng Diệp Đông Hoàng cư nhiên đồng ý!

Bọn hắn đâu biết rằng, Thiên Thư mà bọn hắn coi như trân bảo, trong mắt Diệp Đông Hoàng cũng chỉ đến thế mà thôi!

Diệp Đông Hoàng liếc mắt nhìn một cái, liền ghi nhớ tất cả nội dung Thiên Thư, đi ra khỏi thạch thất, tìm kiếm trong động phủ một lần, tìm được một cái hộp sắt tinh xảo!

Nếu hắn không đoán sai, trong hộp sắt này hẳn là pháp bảo thành danh năm đó của Kim Linh Phu Nhân - Hợp Hoan Linh.

Hưu!

Hộp sắt bị ném lên không trung, một đạo kiếm khí bắn ra, đánh nát hộp sắt, một cỗ khói đen bốc lên, chính là Cổ Thi Độc. "Quả nhiên là Hắc Tâm Lão Nhân, chết cũng không quên tính toán hậu nhân, đáng tiếc đối với bản tọa vô dụng!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cười lạnh, cách không chộp một cái, đem cái chuông nhỏ màu vàng bên trong giữ tại lòng bàn tay, cao thấp đánh giá.

Cái chuông nhỏ màu vàng này, nhỏ nhắn tinh xảo, ngược lại là bất phàm.

Diệp Đông Hoàng thu hồi Hợp Hoan Linh.

Đến tận đây, hai kiện bảo vật trân quý nhất trong Tích Huyết Động hết thảy tới tay!

Tiếp theo, hắn muốn làm chính là tăng tu vi lên và mưu đồ những

quyển Thiên Thư cùng bảo vật khác, cuối cùng nhất thống chính ma lưỡng đạo, kiến lập vương triều, duy ngô độc tôn!

Không Tang Sơn!

Diệp Đông Hoàng thu được Thiên Thư quyển thứ nhất và Hợp Hoan Linh, liền cưỡi Hắc Thủy Huyền Xà rời khỏi Tích Huyết Động, nhìn về phía Không Tang Sơn hoang lương.

Niên Vô Thương, Dã Cẩu và Yêu Yêu cung kính đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, lùi lại một thân vị, lúc này đối với Diệp Đông Hoàng có thể nói là tâm phục khẩu phục.

Diệp Đông Hoàng ngay cả Thiên Thư quyển thứ nhất, loại công pháp tuyệt thế này cũng có thể cùng bọn hắn chia sẻ, phần hung khâm khí phách này, bọn hắn tự hỏi làm không được, không thể không khiến bọn hắn bội phục! "Các ngươi cảm thấy thành lập một Vô Thượng Đại Giáo tại Không Tang Sơn này, thế nào?" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt hỏi.

Chương 362

"Chủ nhân, Không Tang Sơn này linh khí mỏng manh, hoang lương cằn cỗi, đừng nói đến những tiên sơn phúc địa kia, ngay cả núi non thanh tú bình thường cũng không bằng, không quá thích hợp thành lập đại giáo!" Niên Vô Thương chắp tay, thần sắc nghiêm nghị, trầm ngâm nói. "Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh.

Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh! (Núi không cần cao, có tiên ắt nổi danh.

Nước không cần sâu, có rồng ắt linh thiêng)" Diệp Đông Hoàng ánh mắt du du, thâm thúy vô ngân khiến người ta đoán không ra.

Bất quá bọn hắn đại khái biết, Diệp Đông Hoàng muốn ở chỗ này thành lập một giáo phái! "Chủ nhân cao kiến!

Có chủ nhân tại, bất kể đại giáo xây ở nơi nào, đều tất sẽ danh chấn thiên hạ.

Chức hạ kiến thức nông cạn, thật là nhìn bụi cũng không kịp!" Niên Vô Thương lập tức đổi giọng, vẻ mặt phụng thừa, trong đầu không khỏi hiện lên một màn Diệp Đông Hoàng bạo đánh Hắc Thủy Huyền Xà.

Thực lực này tại đương thế cũng tuyệt đối là cao thủ đỉnh tiêm nhất!

Vô luận ở nơi nào đều tất sẽ danh chấn thiên hạ.

Không để ý đến người sau nịnh nọt, thân ảnh Diệp Đông Hoàng đằng không mà lên, đứng tại thượng không Không Tang Sơn, quan sát toàn bộ ngọn núi. "Chủ nhân đây là muốn làm gì?" Niên Vô Thương, Dã Cẩu, Yêu Yêu ba người tò mò nhìn Diệp Đông Hoàng, chỉ thấy

hắn lấy ra từng cây trận kỳ, trên mỗi một cây trận kỳ đều khắc trận văn huyền ảo, tối nghĩa khó hiểu, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm!

Hưu hưu hưu!

Thần thức Diệp Đông Hoàng bao trùm Không Tang Sơn, từng đạo trận kỳ tinh xác bắn ra, dựa theo vị trí chỉ định bố trí tại bốn phía Không Tang Sơn.

Đây là một cái Lục giai thượng phẩm Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Tụ Linh Đại Trận, là Diệp Đông Hoàng luyện chế khi nghiên cứu trận pháp.

Không chỉ có thể tụ tập thiên địa linh khí, còn có thể vào ban đêm kiên dẫn lực lượng chu thiên tinh thần dung nhập vào bên trong trận pháp, đối với tu luyện đại hữu ích lợi! "Chủ nhân còn biết bố trí trận pháp?

Nhìn qua có vẻ rất lợi hại?" Ba người Niên Vô Thương có chút ngoài ý muốn, càng ngày càng cảm giác Diệp Đông Hoàng thần bí khó lường! "Khởi!" Diệp Đông Hoàng đem trận kỳ bố trí hoàn tất, quát to một tiếng, ba trăm sáu mươi lăm cây trận kỳ liên hệ cùng một chỗ, lẫn nhau tương liên, hình thành Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Tụ Linh Đại Trận.

Một đạo quang mạc sáng chói mãnh liệt dâng lên, phảng phất như một cái vòng xoáy thôn phệ, không ngừng đem linh khí trong thiên địa thôn phệ, dẫn dắt tiến vào bên trong trận pháp! "Là Tụ Linh Đại Trận!" "Thật là một Tụ Linh Đại Trận lợi hại, bao trùm cả Không Tang Sơn, tốc độ dẫn dắt linh khí thật nhanh!" .....

Ba người Niên Vô Thương nhìn thấy linh khí hóa thành sương mù nồng đậm bị dẫn dắt tiến vào bên trong đại trận, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

Có đại trận khủng bố như thế tồn tại, Không Tang Sơn này rất nhanh liền có thể hóa thành thánh địa tu luyện, sẽ không kém hơn những động thiên phúc địa kia! "Lại bố trí một cái Ngũ Hành Đại Trận!" Diệp Đông Hoàng không để ý tới ba người phía dưới đang kinh hãi, lại lấy ra từng cây trận kỳ bố trí một cái Lục giai thượng phẩm Ngũ Hành Đại Trận.

Có trận pháp này, Diệp Đông Hoàng liền có thể khống chế sơn xuyên đại địa của Không Tang Sơn.

Hắn ý niệm vừa động, Không Tang Sơn chấn động, đất đá bốn phía hội tụ, độ cao so với mặt biển bắt đầu bay nhanh nâng cao!

Oanh long!

Địa động sơn diêu, Không Tang Sơn phảng phất như địa long xoay người.

Ba người Niên Vô Thương nhìn địa thế không ngừng biến hóa, trong mắt tràn đầy kinh hãi!

Cái này cũng quá mức phi phàm rồi!

Trong một ý niệm cải thiên hoán địa, tuy rằng là mượn nhờ trận pháp, nhưng cũng vô cùng khủng bố.

Tu vi của bọn hắn muốn oanh toái một ngọn núi nhỏ không quá khó, nhưng muốn thay đổi sơn xuyên địa mạo thì khó rồi!

Căn bản làm không được!

Trên đời này còn có cái gì là Diệp Đông Hoàng làm không được sao? "Đây chính là cảm giác chưởng khống đại địa?" Diệp Đông Hoàng thông qua Ngũ Hành Đại Trận, cảm giác đại địa phảng phất thành một bộ phận thân thể của hắn, ý thức vừa động, từng tòa cung điện ngưng tụ từ kim mộc thổ thạch mọc lên như nấm.

Một con đường đá bạch ngọc từ dưới chân Không Tang Sơn kéo dài mà lên, đi thẳng đến võ đạo quảng trường trên đỉnh núi!

Bốn phía cung điện ngưng tụ giả sơn, hồ nước, lâu đài, đình các... cái gì cần có đều có!

Bất quá hồ nước hiện tại còn không thể tính là hồ nước, bởi vì không có nước, chỉ là một cái hố to!

Nhưng những cái này đều không phải vấn đề, Ngũ Hành Đại Trận, kim mộc thủy hỏa thổ đầy đủ.

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, thiên địa gian bắt đầu hạ xuống bão tố.

Có nước mưa tẩm bổ, Diệp Đông Hoàng lại khống chế Ngũ Hành Đại Trận thi triển sức mạnh Mộc thuộc tính thôi sinh thực vật, Không Tang Sơn nguyên bản hoang lương lập tức lục ý dạt dào, sinh cơ bừng bừng. "Đây quả thực là thủ đoạn như thần tiên!" Ba người Niên Vô Thương kinh ngốc, nhìn Không Tang Sơn tràn ngập sinh cơ cùng linh khí nồng nặc, quả thực không dám tin vào mắt mình!

Nếu không phải bọn hắn tận mắt nhìn thấy, nhất định sẽ không tin tưởng đây là Không Tang Sơn, nhất định cho rằng xuất hiện ảo giác! "Đông Hoàng Giáo!" Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, dưới chân núi một tấm bia đá cao ngàn trượng dựng lên, bên trên viết ba chữ to "Đông Hoàng Giáo", bút tẩu long xà, thiết họa ngân câu, khí thế phi phàm! "Giáo hóa chúng sinh, nhân nhân như long!" Phía dưới ba chữ to "Đông Hoàng Giáo" trên bia đá hiện lên hai dòng chữ lớn, khí thôn hoàn vũ, đại khí bàng bạc, nhìn đến mức ba người Niên Vô Thương trợn mắt há hốc mồm.

Nếu không phải biết thực lực của Diệp Đông Hoàng, khẳng định cho rằng hắn là kẻ điên, loại lời này cũng dám nói, không sợ người khác dỡ sơn môn của ngươi sao!

Oanh long!

Ngay tại lúc ba người kinh hãi, đối diện bia đá lần nữa dâng lên một tấm bia đá cao ngàn trượng, bên trên viết ba chữ to "Vạn Đạo Kinh".

Phía dưới Vạn Đạo Kinh là vô số kinh văn rậm rạp chằng chịt, chính là công pháp của Vạn Đạo Kinh! "Đây là công pháp gì?" Niên Vô Thương, Dã Cẩu cùng Yêu Yêu tò mò nhìn lại, tâm thần run lên: "Công pháp thật huyền ảo!" "Loại công pháp thần kỳ này chủ nhân cư nhiên khắc trên bia đá?" Ba người Niên Vô Thương khó có thể tin.

Đương kim thế giới, các môn các phái đối với công pháp nhà mình coi như trân bảo, xem còn quan trọng hơn mạng sống.

Nhiên nhi Diệp Đông Hoàng cư nhiên gióng trống khua chiêng bày ở cửa sơn môn, ý tứ hiển nhiên dễ thấy, chính là để cho tất cả mọi người đều có thể học tập!

Khí phách này, quả thật phi phàm! "Ba người các ngươi đi Du Đô Thành đem Trương Hạ Phàm, Lâm Kinh Vũ và Kim Bình Nhi mang tới đây, đồng thời đem tin tức nơi này truyền đi.

Bản tọa muốn người trong thiên hạ đều có cơ hội học tập võ đạo!" Nhìn biểu tình chấn hám của ba người Niên Vô Thương, thanh âm Diệp Đông Hoàng vang lên bên tai bọn hắn. "Vâng, chủ nhân!" Ba người Niên Vô Thương hồi phục tinh thần, tuy rằng không lý giải cách làm của Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không dám có chút nào chất vấn.

Diệp Đông Hoàng lại không phải kẻ ngu, làm như vậy khẳng định có dụng ý.

Bọn hắn chỉ cần làm tốt việc Diệp Đông Hoàng giao phó là được!

Ba người rời đi Du Đô Thành, Diệp Đông Hoàng tiếp tục bố trí

trận pháp.

Vừa rồi bố trí chính là trận pháp phụ trợ, còn muốn bố trí một số trận pháp công kích, bảo đảm nơi này vững như thái sơn, kiên cố không thể phá!

Một ngày sau.

Kim Bình Nhi, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm ba người bị Yêu Yêu mang đến Không Tang Sơn, còn Niên Vô Thương và Dã Cẩu thì tiếp tục làm chuyện tuyên truyền. "Đây là Không Tang Sơn?" Kim Bình Nhi đôi mắt đẹp trừng đến tròn xoe, nhìn bốn phía hoa đoàn cẩm thốc, đình đài lâu các, giả sơn hồ nước, một mảnh nhân gian tiên cảnh, lập tức kinh ngốc!

Không Tang Sơn cự ly cách Du Đô Thành không xa, nàng trước kia cũng đã tới, nhưng nơi này không phải hoang lương vô cùng sao, lúc nào biến thành dạng này rồi? "Kinh ngạc chứ?

Nếu ngươi nhìn thấy chủ nhân tự thân thi triển đại thần thông, chưa đến một ngày đem Không Tang Sơn hoang lương biến thành cảnh tượng này, ngươi sẽ càng kinh ngạc hơn!" Yêu Yêu nhắc tới Diệp Đông Hoàng, trong mắt mang theo sùng bái, kính sợ cùng tự hào.

Có chủ nhân như vậy, không mất mặt, tương phản còn là may mắn của nàng! "Không thể tưởng tượng được Công tử cư nhiên thần thông quảng đại như thế!" Kim Bình Nhi kinh thán không thôi, cứ việc nàng trong lòng đã tận khả năng đánh giá cao Diệp Đông Hoàng, không nghĩ tới vẫn là đánh giá thấp sự khủng bố của hắn!

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ trước đó chưa từng tới, đảo không có gì kỳ quái, cho rằng trước đó chính là bộ dáng này nên không có cảm giác quá lớn!

Hoa hoa!

Đột nhiên, ngay tại lúc bọn hắn đi ngang qua một mảnh hồ nước, hồ nước dũng động, một con đại xà dài trăm trượng chui ra, mắt rắn khổng lồ xanh mượt cư cao lâm hạ nhìn chăm chú ba người! "Thật...

Thật lớn...

Một con đại mãng xà!" Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm kinh ngốc, may mà bọn hắn từng thấy Linh Tôn của Thanh Vân, tuy rằng sợ hãi, nhưng cũng không giống lần đầu tiên sợ hãi như vậy!

Bọn hắn biết con rắn này ở chỗ này, khẳng định là bị thu phục, sẽ không cắn người loạn xạ! "Cái này...

Chương 363

Đây là..." Nhìn Hắc Thủy Huyền Xà, Kim Bình Nhi hô hấp cứng lại, cảm giác trái tim đều sắp nhảy ra ngoài.

Nàng còn chưa từng thấy hung thú khủng bố như thế.

Khí tức khủng bố kia phảng phất có thể đông kết hết thảy, làm cho nàng tâm kinh thịt nhảy! "Cái này...

Đây là..." Trong mắt Kim Bình Nhi tràn đầy kinh hãi. "Đây là Thượng Cổ Ma Thú Hắc Thủy Huyền Xà!" Nhìn Kim Bình Nhi đang kinh hãi, Yêu Yêu mỉm cười, giải thích.

Là người trong Ma Giáo, đối với Kim Bình Nhi - truyền nhân kiệt xuất nhất của Hợp Hoan Phái, một trong tứ phái Ma Giáo đương kim, nàng tự nhiên biết rõ. "Đây là Công tử thu phục?" Nhìn thấy Hắc Thủy Huyền Xà, cảm thụ khí tức khủng bố của Thượng Cổ Ma Thú, nàng càng có thể trực quan cảm nhận được sự cường đại của Diệp Đông Hoàng. "Đương nhiên!" Yêu Yêu mang theo tự hào mở miệng, nàng thế nhưng là tận mắt nhìn thấy Diệp Đông Hoàng làm sao thu phục Hắc Thủy Huyền Xà.

Tràng diện kia, quả thật kình bạo hết chỗ nói!

Đôi mắt rắn băng lãnh của Hắc Thủy Huyền Xà đánh giá ba người một chút, lại chui vào trong hồ nước, thân thể dài trăm trượng ẩn tàng tại đáy nước.

Rắn là động vật lưỡng cư, bất quá Hắc Thủy Huyền Xà càng thích ở trong nước, nó và Thủy Kỳ Lân của Thanh Vân không sai biệt lắm, đều là linh thú thuộc tính Thủy! "Đi thôi!" Yêu Yêu dẫn ba người bái kiến Diệp Đông Hoàng.

Sau đó Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm ở lại Không Tang Sơn, địa bàn nơi này rộng rãi, so với Cẩm Tú Phường càng thích hợp làm nơi tu luyện.

Kim Bình Nhi cũng ở lại Không Tang Sơn, phụ trách quản lý sinh hoạt thường ngày của Diệp Đông Hoàng.

Hơn nữa, Không Tang Sơn hiện nay có trận pháp Diệp Đông Hoàng bố trí, linh khí nồng đậm, cũng phi thường thích hợp nàng tu luyện.

Nàng cũng từ trong Cẩm Tú Phường mang theo mấy đệ tử Hợp Hoan Phái đến Không Tang Sơn làm thị nữ cho Diệp Đông Hoàng!

Có các nàng gia nhập, cung điện phòng ốc nguyên bản trống trải lập tức được trang trí bố trí lại, không còn giống như trước đó ngoại trừ cung điện cái gì cũng không có, nhìn qua một chút cũng không giống địa phương có người ở!

Thời gian từng chút một trôi qua, Diệp Đông Hoàng không có đi ra ngoài, ở lại Không Tang Sơn tu luyện, đồng thời cũng đem Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm Tự và quyển thứ nhất Thiên Thư dung nhập Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh.

Thiên Thư quyển thứ nhất, Diệp Đông Hoàng cũng truyền cho Kim Bình Nhi, công pháp Hợp Hoan Phái của các nàng chính là từ Thiên Thư quyển thứ nhất diễn sinh mà đến, đối với nàng tu luyện đại hữu trợ giúp!

Thu hoạch được Thiên Thư quyển thứ nhất và Vạn Đạo Kinh, thực lực Kim Bình Nhi cũng tăng lên không nhỏ.

Hai tháng sau!

Dưới sự cố ý tuyên truyền của Niên Vô Thương, Dã Cẩu cùng đám người, danh tiếng Đông Hoàng Giáo và Diệp Đông Hoàng lưu

truyền trong giới tu sĩ.

Danh tiếng của Diệp Đông Hoàng càng là vang vọng Chính Ma lưỡng đạo.

Sự tích huy hoàng của hắn trước đó: tại Thanh Vân một kiếm đánh bại Đại Trúc Phong Thủ tọa Điền Bất Dịch, một quyền đả thương Long Thủ Phong Thủ tọa Thương Tùng, dưới sự thôi ba trợ lan của người hữu tâm đã truyền ra.

Chuyện như vậy Thanh Vân khẳng định sẽ hạ lệnh phong khẩu, nhưng lúc đó dù sao cũng là phát sinh trước mặt đông đảo đệ tử Thanh Vân, căn bản không gạt được.

Cao tầng Chính Ma lưỡng đạo đều biết, mà Ma Giáo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích khí thế Thanh Vân này, tự nhiên liền tuyên dương ra ngoài.

Thanh Vân Môn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện. "Hiện nay Diệp Đông Hoàng tại Không Tang Sơn bố trí một tòa Tụ Linh Đại Trận, thu nhận dư nghiệt Luyện Huyết Đường của Ma Giáo là Niên Vô Thương, Dã Cẩu bọn người thành lập Đông Hoàng Giáo, còn dương ngôn giáo hóa chúng sinh, nhân nhân như long.

Chư vị sư đệ, các ngươi thấy thế nào?" Đạo Huyền ngồi tại chủ vị ở giữa, hai bên là sáu vị Thủ tọa còn lại, cùng với các trưởng lão cao tầng và đệ tử kiệt xuất của Thanh Vân. "Theo ta thấy, Diệp Đông Hoàng chính là dư nghiệt Ma Giáo, nói không chừng chính là dư nghiệt của Luyện Huyết Đường, án mạng Thảo Miếu Thôn nói không chừng chính là hắn làm.

Thanh Vân chúng ta hắn là tranh thủ thời gian, thừa dịp hắn chưa phát triển lớn mạnh, đem hắn tiêu diệt!" Thanh âm Đạo Huyền vừa dứt, Điền Bất Dịch liền phẫn nộ mở miệng.

Trước đó tại Vân Hải Quảng Trường, ngay trước mặt vô số đệ tử Thanh Vân bị Diệp Đông Hoàng một kiếm trọng thương, đối với người sĩ diện như hắn mà nói, chính là kỳ sỉ đại nhục.

Hắn giờ phút này chỉ muốn đi tìm Diệp Đông Hoàng báo thù rửa hận, rửa sạch nhục trước! "Điền sư đệ nói ngược lại là dễ dàng, thực lực của Diệp Đông Hoàng ngươi cũng đã lĩnh giáo qua, căn bản đỡ không nổi một kiếm, toàn bộ Thanh Vân cũng chỉ có Chưởng môn sư huynh có thể đối phó!" Thương Chính Lương nghe vậy, nhìn Điền Bất Dịch, lạnh lùng nói: "Mà Không Tang Sơn có tầng tầng trận pháp do Diệp Đông Hoàng bố trí, căn cứ tin tức môn hạ đệ tử nghe ngóng được, trận pháp kia uy lực không tầm thường, cũng không biết có công năng gì!" "Nhưng không thể nghi ngờ chính là, có trận pháp tương trợ, Diệp Đông Hoàng tất nhiên thực lực đại tăng, như hổ thêm cánh, coi như Chưởng môn sư huynh tự mình xuất thủ có thể tiêu diệt Diệp Đông Hoàng, cũng khó tránh khỏi nửa đường sẽ không xuất hiện tổn thương gì, đến lúc đó làm sao bây giờ?" "Thương sư huynh nói rất đúng, thực lực Diệp Đông Hoàng rất mạnh, không yếu hơn Ma Giáo tứ phái.

Khi chưa sờ rõ át chủ bài của hắn, không nên mạo muội xuất thủ, nếu không chỉ biết để cho người khác ngư ông đắc lợi!" Thiên Vân Đạo Nhân đồng dạng mở miệng.

Bọn hắn tuy rằng đối với Diệp Đông Hoàng không có hảo cảm gì, nhưng cũng không có cừu hận quá lớn, cũng không muốn mạo muội cùng Diệp Đông Hoàng khai chiến!

Một khi khai chiến, tử thương khó tránh khỏi, hơn nữa một màn khủng bố Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt thi triển lôi pháp đánh bại Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Điền Bất Dịch, bọn hắn còn ký ức vẫn còn mới mẻ.

Không đến vạn bất đắc dĩ, bọn hắn không muốn cùng Diệp Đông Hoàng làm địch! "Chưởng môn sư huynh, Diệp Đông Hoàng chỉ là thu phục một số người Ma Giáo vì mình sử dụng mà thôi, nhưng điều này cũng không thể nói rõ hắn chính là người trong Ma Giáo a!" Thủy Nguyệt mở miệng, đối với việc Điền Bất Dịch lừa gạt Tô Như đi mất, nàng thế nhưng là phi thường khó chịu.

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng đã cứu mạng Lục Tuyết Kỳ, làm cho nàng nợ Diệp Đông Hoàng một cái nhân tình, đối với Diệp Đông Hoàng rất có hảo cảm.

Nàng ánh mắt nhìn về phía Điền Bất Dịch, châm chọc nói: "Điền Bất Dịch, ngươi bị Diệp Đông Hoàng đánh bại, đó là tài không bằng người, ngươi còn muốn việc công trả thù riêng, kéo lấy Thanh Vân Môn tìm mặt mũi cho ngươi?" "Ngươi..." Điền Bất Dịch mặt béo tức giận đến đỏ bừng, trừng mắt Thủy Nguyệt, không biết nên nói cái gì.

Nhưng hắn bị Diệp Đông Hoàng đánh bại, đích thật tài không bằng người, hắn không cách nào phản bác!

Trong đại điện, đám người mỗi người một ý, tranh chấp lẫn nhau, bất quá đại đa số người vẫn là không muốn cùng Diệp Đông Hoàng làm địch.

Dù sao một khi khai chiến, bọn hắn có thể sẽ chết, môn hạ đệ tử cũng sẽ tổn thương thảm trọng.

Không có xung đột cùng lợi ích to lớn, không có người nguyện ý khai chiến. "Được rồi, Diệp Đông Hoàng hành sự diệc chính diệc tà, tạm thời còn không rõ ràng lập trường của hắn, chúng ta cứ phái người chú ý trước, ngày sau hãy nói!" Nhìn đám người tranh chấp không sai biệt lắm, Đạo Huyền đưa tay đè xuống, đánh nhịp quyết định.

Ý tứ chính là tạm thời không đi quản Diệp Đông Hoàng!

Kỳ thật trong lòng hắn lại làm sao không kiêng kị thực lực Diệp Đông Hoàng!

Thanh Vân lựa chọn quan vọng, những nơi khác như Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc tự nhiên cũng sẽ không mạo muội đi đắc tội cường giả không biết sâu cạn như Diệp Đông Hoàng.

Còn những tán tu và thế lực nhỏ kia, càng thêm không dám đối với Diệp Đông Hoàng xuất thủ.

Tương phản, rất nhiều người sau khi biết Diệp Đông Hoàng muốn đem phương pháp tu luyện công bố thiên hạ, đều nhao nhao chạy tới sao chép một phần.

Có một số gian thương càng là in ấn vô số bản, đi khắp nơi buôn bán kiếm tiền.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói, công pháp là phi thường trân quý, chỉ cần nhìn thấy công pháp của Diệp Đông Hoàng, rất ít người có thể nhịn được không đi tu luyện!

Chính là Thanh Vân Môn cũng có rất nhiều người trong bóng tối làm một phần công pháp âm thầm tu luyện!

Còn người trong Ma Giáo, càng không cần phải nói.

Bất quá rất nhiều cường giả vẫn là có thể nhịn xuống dụ hoặc, không có mạo muội tu luyện.

Bọn hắn biết thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, Diệp Đông Hoàng đem Vạn Đạo Kinh đặt ở cửa chính để cho tất cả mọi người đều có thể tu luyện, tuyệt đối có âm mưu! "Không thể tưởng tượng được ngắn ngủi vài năm không gặp, Không Tang Sơn biến hóa to lớn như thế!" "Đông Hoàng Giáo, giáo hóa chúng sinh, nhân nhân như long, thật lớn khí phách!" Dưới chân Không Tang Sơn, trước bia đá cổng lớn Đông Hoàng Giáo, một nam tử nhìn lên bia đá, tràn đầy tán

thán.

Nam tử một bộ trang phục trung niên văn sĩ, lông mày nhỏ nhắn, mặt vuông, mi mục nhìn qua nho nhã, nhưng hai mắt sáng ngời, huyệt thái dương bão mãn, lại trong sự văn nhã tự có khí thế không giận tự uy.

Một bộ nho bào, bên hông dắt một khối ngọc bội màu tím nhạt, linh lung dịch thấu, ẩn ẩn có khí tường thụy, vừa nhìn liền biết không phải phàm phẩm.

Mà bên cạnh hắn mang theo một thiếu nữ, bộ dáng mười hai mười ba tuổi, thân mang một bộ y phục màu xanh biếc, dưới ánh mặt trời da như tuyết, thanh lệ vô song, hoảng như tiên nữ. "Không thể tưởng tượng được Vạn tông chủ cư nhiên đích thân đến, thật là làm cho người ta ngoài ý muốn!" Ngay tại lúc này, một đạo thanh âm kiều mị êm tai như chuông bạc vang lên, một nữ tử vũ mị yêu nhiêu đi vào bên cạnh trung niên văn sĩ.

Nàng một bộ váy đỏ, da như ngưng sương, đường cong linh lung, toàn thân lộ ra một cỗ phong tình thành thục vũ mị dụ người!

Tán tu chung quanh đến đây học tập Vạn Đạo Kinh nhìn thấy nữ tử này, đều hốt nhiên tâm thần nhộn nhạo, ý loạn tình mê, lập tức nhìn đến ngẩn người. "Tam Diệu Tiên Tử không phải cũng tới rồi sao!" Trung niên văn sĩ đạm nhiên cười một tiếng, không chịu đối phương mị hoặc.

Hắn nãi là Tông chủ Quỷ Vương Tông hiện nay - Vạn Nhân Vãng, thiếu nữ mỹ lệ bên cạnh là nữ nhi Bích Dao của hắn. "Ai, đồ đệ người ta đều bị lừa gạt đi mất rồi, có thể không đến sao?" Tam Diệu Tiên Tử thanh âm u oán, lay động tâm phách, đôi mắt đẹp từ trên thân Vạn Nhân Vãng dời đi, trước tiên đánh giá bia đá Diệp Đông Hoàng lập tại cửa ra vào.

Bên trái là khối bia mà Vạn Nhân Vãng vừa rồi nhìn, phía trên là ba cổ tự bàng bạc "Đông Hoàng Giáo", tràn đầy vô tận thần vận, phía dưới hai hàng viết "Giáo hóa chúng sinh, nhân nhân như long!" "Vạn tông chủ có thể hay không giảng cho người ta một chút, Diệp Đông Hoàng này là nhân vật phương nào?

Người ta thế nhưng là tò mò cực kỳ!" Tam Diệu Tiên Tử là Tông chủ Hợp Hoan Tông, cũng chính là sư phụ của Kim Bình Nhi, hai người cùng thuộc Tông chủ trong Ma Giáo tứ phái, địa vị tương đương.

Luận thực lực, Vạn Nhân Vãng tự nhiên cao hơn một bậc! "Tam Diệu Tiên Tử đã tò mò, đi vào gặp một lần không phải sẽ biết sao?" Vạn Nhân Vãng mở miệng, muốn để Tam Diệu Tiên Tử đi vào dò đường.

Hắn cảm giác đại trận này bất phàm, cho dù hắn đối với tu vi của mình rất tự tin, lại cũng không muốn lấy thân phạm hiểm, mạo muội đi vào. "Vạn tông chủ để cho người ta một cái nhược nữ tử đi dò đường, cũng không tránh khỏi quá nhẫn tâm rồi chứ?" Tam Diệu Tiên Tử một câu nói toạc ra mục đích của Vạn Nhân Vãng, thanh âm u u, mị thái thiên thành.

Người chung quanh càng là bị nàng mê đến thần hồn điên đảo, không biết trời trăng gì nữa.

Nàng cùng Vạn Nhân Vãng đối thoại, người chung quanh tự nhiên đều nghe không được! "Tam Diệu Tiên Tử nếu là nhược nữ tử, trên đời này sợ là không có nhược nữ tử rồi!" Vạn Nhân Vãng không chịu nàng mị hoặc, đối với lời nói của Tam Diệu Tiên Tử, nghe một chút là được rồi.

Tam Diệu Tiên Tử một nữ nhân, có thể gánh vác đại kỳ Hợp Hoan Phái, vị liệt Ma Giáo tứ phái một trong, thực lực thủ đoạn có thể thấy

được chút ít.

Chương 364

Hắn tuy rằng có thể ngăn cản mị hoặc tự nhiên mà Tam Diệu Tiên Tử tản mát ra, nhưng cũng không dám nhìn nhiều, dù sao cần phân thần ngăn cản.

Hắn đưa ánh mắt nhìn về phía một khối bia đá khác, phía trên ghi lại Vạn Đạo Kinh do Diệp Đông Hoàng lưu lại! "Thật là một môn công pháp thần kỳ, công pháp như vậy đủ để làm một môn công pháp trấn phái, cư nhiên bày ở chỗ này để tất cả mọi người học tập, thật là làm cho người ta khó hiểu!" Tam Diệu Tiên Tử cũng đồng dạng nhìn về phía Vạn Đạo Kinh, trong lòng đối với Diệp Đông Hoàng càng thêm tò mò, rốt cuộc là người như thế nào, khí phách dạng gì mới có thể đem loại thần công này công bố với đời.

Trong chuyện này lại ẩn tàng âm mưu gì?

Chỉ là quang nhìn môn công pháp này, lấy kiến thức của nàng, cũng nhìn không ra mảy may không ổn, chỉ biết là môn công pháp này không phải hoàn chỉnh. "Hai vị đã tới, sao không vào cửa một lần?" Ngay tại lúc hai người nghiên cứu Vạn Đạo Kinh, thanh âm Diệp Đông Hoàng từ Không Tang Sơn du du truyền đến.

Vạn Nhân Vãng và Tam Diệu Tiên Tử nhìn nhau một cái, cuối cùng đi vào.

Đã Diệp Đông Hoàng mở miệng, nếu là không đi vào há không phải nói sợ Diệp Đông Hoàng?

Ngoài ra, hai người bọn họ đều đối với thực lực bản thân tương đối tự tin. "Bích Dao, lát nữa con gắt gao đi theo bên cạnh cha, không được chạy loạn!" Vạn Nhân Vãng lạp lạp tay Bích Dao dặn dò.

Hắn vốn dĩ không chuẩn bị đi vào, bất quá Diệp Đông Hoàng mở

miệng, hắn cũng liền đi vào nhìn xem!

Hắn Vạn Nhân Vãng còn chưa từng sợ qua ai! .....

Không Tang Sơn, Đông Hoàng Giáo. "Linh khí thật nồng nặc!" Tam Diệu Tiên Tử và Vạn Nhân Vãng bước vào bên trong đại trận Đông Hoàng Giáo, phảng phất bước vào một thế giới khác.

Nhập vào mắt là một mảnh cảnh tượng tiên gia, linh khí hóa sương mù, vân chưng hà úy, phi tuyền bộc bố, chim hót hoa nở.

Bọn hắn trước đó ở bên ngoài nhìn, tuy rằng biết Không Tang Sơn biến hóa cự đại, còn bố trí một cái Tụ Linh Đại Trận, nhưng khi tự mình tiến vào, càng có thể cảm thụ biến hóa long trời lở đất này.

Vạn Nhân Vãng trong tay có Thiên Thư quyển thứ hai, đối với chuyện Thiên Thư ẩn ẩn có chút hiểu rõ, biết tám trăm năm trước Luyện Huyết Đường sở hữu một quyển Thiên Thư khác.

Những năm này hắn cũng tới Không Tang Sơn tìm kiếm, đáng tiếc không có tìm được, nhưng cũng làm cho hắn đối với Không Tang Sơn rất là hiểu rõ, chỉ là nằm mơ cũng không nghĩ tới Không Tang Sơn hoang lương có thể biến thành tiên gia khí phái như thế!

Tam Diệu Tiên Tử cũng không sai biệt lắm, hai người trong lòng chấn hám mà đề phòng, bọn hắn dọc theo bậc đá bạch ngọc đạp bộ mà lên, vừa đi vừa đánh giá bốn phía.

Bích Dao đi theo bên cạnh Vạn Nhân Vãng, đôi mắt to tràn đầy tò mò.

Hoa hoa hoa!

Đột nhiên, ba người Vạn Nhân Vãng đi ngang qua hồ nước, Hắc Thủy Huyền Xà đột nhiên từ đáy hồ chui ra, nhấc lên đầy trời bọt nước, con mắt to lớn quan sát ba người. "A!" Bích Dao kinh hô, đôi mắt đẹp hãi nhiên nhìn quái vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện trước

mặt.

Đây là một con đại mãng xà thô to đen kịt, lân giáp sâm sâm, dữ tợn mà khủng bố, thật sự là quá dọa người!

Thân thể to lớn kia, đôi mắt rắn băng lãnh, khí tức khủng bố tràn ngập áp bách cực lớn, để Vạn Nhân Vãng và Tam Diệu Tiên Tử vốn một mực tâm thần căng thẳng như lâm đại địch, trên thân dâng lên pháp lực ba động cường hoành!

Bọn hắn suýt chút nữa nhịn không được xuất thủ! "Hắc Thủy Huyền Xà!" Vạn Nhân Vãng cùng Tam Diệu Tiên Tử tự nhiên nhận biết đầu thượng cổ ma xà này, trong lòng chấn động.

Kẻ sau có thể xuất hiện ở đây, hiển nhiên bị Diệp Đông Hoàng thu phục!

Bọn hắn tuy rằng tự tin có thể đánh bại Hắc Thủy Huyền Xà, thậm chí đem nó chém giết, nhưng muốn thu phục chỉ sợ rất khó.

Ngàn năm qua, cũng chỉ có Thanh Diệp Tổ Sư của Thanh Vân Môn thu phục được một đầu thượng cổ dị thú Thủy Kỳ Lân.

Nhưng Thanh Vân Tổ Sư đó là người thế nào?

Đó là cường giả khủng bố Thái Thanh Cảnh uy áp Chính Ma lưỡng đạo, hiện nay thiên hạ không ai có thể vượt qua!

Hai người bọn họ hiện nay cũng bất quá là Thượng Thanh Cảnh đỉnh phong (Thế giới này tu vi án theo đẳng cấp Thanh Vân phân chia: Ngọc Thanh Cảnh cửu tầng, Thượng Thanh Cảnh cửu tầng và Thái Thanh Cảnh.

Thượng Thanh Cảnh tương đương với Phi Thiên Cảnh, Thái Thanh Cảnh tương đương với Bất Diệt Cảnh). "Đệ tử bái kiến sư phụ, kiến quá Vạn tông chủ!" Lúc này, Kim Bình Nhi đi vào trước mặt ba người Tam Diệu Tiên Tử, doanh doanh thi lễ. "Tam Diệu Tiên

Tử ngược lại là thu được một đồ đệ tốt!" Vạn Nhân Vãng đánh giá Kim Bình Nhi, tán thán nói.

Kim Bình Nhi đi theo Diệp Đông Hoàng, thời gian này tăng lên rất lớn, tại trong đồng bối cũng coi là siêu quần bạt tụy. "Vạn tông chủ quá khen!" Tam Diệu Tiên Tử đánh giá Kim Bình Nhi, tuy rằng trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng hiện tại cũng không phải lúc hỏi chuyện, không có hỏi nhiều.

Ba người đi theo Kim Bình Nhi tới Đông Hoàng Điện gặp Diệp Đông Hoàng.

Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Vạn Nhân Vãng, Tam Diệu Tiên Tử và Bích Dao đều là sững sờ, đặc biệt là Bích Dao và Tam Diệu Tiên Tử.

Hiện nay uy danh Diệp Đông Hoàng đã truyền ra: thi triển lôi pháp, một kiếm đem Điền Bất Dịch đang thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết bổ ngất, một quyền đánh Thương Tùng đến thổ huyết.

Thương Tùng và Điền Bất Dịch tại Chính Ma lưỡng đạo đều là tồn tại uy danh hiển hách, lại đều tại trên tay Diệp Đông Hoàng gãy cánh trầm sa.

Hơn nữa đánh hai mạch Thủ tọa của Thanh Vân, Diệp Đông Hoàng còn bình yên rời đi, chiến tích như vậy, tuyệt đối làm cho người ta chấn hám!

Trong lòng mọi người, Diệp Đông Hoàng coi như không phải loại bộ dáng mặt xanh nanh vàng, ngũ đại tam thô, khủng bố dọa người thì cũng chênh lệch không xa!

Nhiên nhi lại không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên soái như thế.

Kiếm mi tinh mục, trác nhĩ bất phàm, tuấn mỹ mà không mất

dương cương, trong sự ôn văn mang theo một cỗ bá khí bễ nghễ thiên hạ.

Không nói cái khác, chỉ là nhan sắc này cũng có thể làm cho nữ nhân khó mà ngăn cản! "Thú vị, trách không được Bình Nhi đều bị hắn lừa gạt đi mất!" Tam Diệu Tiên Tử hơi sững sờ.

Từ trước đến nay đều là nàng mị hoặc người khác, làm cho vô số nam nhân thần hồn điên đảo, nhưng vừa rồi nàng cư nhiên bởi vì nhìn thấy Diệp Đông Hoàng mà thất thần một nháy mắt!

Điều này đối với nàng mà nói là vô cùng đáng sợ! "Thiếp thân Tam Diệu Tiên Tử, kiến quá Diệp Giáo chủ!" Tam Diệu Tiên Tử đôi mắt đẹp lưu chuyển, thanh âm kiều mị, doanh doanh thi lễ, không có làm bộ, lại mị thái thiên thành.

Thanh âm kia phảng phất như suối nhỏ róc rách, tại trong lòng người chảy xuôi mà qua, câu hồn đoạt phách. "Vạn Nhân Vãng kiến quá Diệp Giáo chủ!" Vạn Nhân Vãng đánh giá Diệp Đông Hoàng, cảm giác đối phương tựa như một mảnh tinh không vô ngân, hạo hãn vô biên, khó mà nắm bắt, trong lòng kiêng kị càng sâu! "Vãn bối Bích Dao kiến quá Diệp Giáo chủ!" Bích Dao chắp tay, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Thời gian này, nếu nói ai thanh danh thịnh nhất, đương thuộc về Diệp Đông Hoàng!

Hôm nay gặp mặt, phát hiện Diệp Đông Hoàng cùng nàng tưởng tượng hoàn toàn không giống nhau!

Diệp Đông Hoàng thân hình thon dài thẳng tắp, dương cương soái khí, trong ôn văn mang theo ba phần bá khí.

Tam Diệu Tiên Tử làm Tông chủ Hợp Hoan Phái, kiến đa thức quảng, bản thân lấy mị hoặc xưng danh, ngay cả nàng nhìn thấy Diệp

Đông Hoàng cũng không tránh được sinh ra hảo cảm.

Đối với thiếu nữ tình đậu sơ khai, còn chưa triệt để trưởng thành mà nói, quả thực tràn đầy sức hấp dẫn trí mạng.

Dù là Bích Dao làm nữ nhi Tông chủ Quỷ Vương Tông, kiến đa thức quảng, không đến mức giống như nữ tử bình thường phạm hoa si, nhưng tâm sinh hảo cảm cũng tự là không cách nào tránh khỏi. "Ba vị mời ngồi!" Diệp Đông Hoàng thần sắc bình tĩnh, tay khẽ nâng, đồng dạng đánh giá ba người.

Vạn Nhân Vãng và Bích Dao ngồi xuống cạnh nhau, Tam Diệu Tiên Tử ngồi ở đối diện, Kim Bình Nhi tạm thời đứng sau lưng nàng. "Vạn tông chủ ngược lại là sinh được một nữ nhi cực kỳ xuất sắc.

Bích Dao, tên rất hay!" Diệp Đông Hoàng thấy Bích Dao một mực len lén đánh giá hắn, khẽ gật đầu, cười với nàng một cái, tán thán nói.

Bích Dao thấy Diệp Đông Hoàng chú ý tới nàng, còn cười với nàng, vội vàng thu hồi ánh mắt, khuôn mặt tươi cười hiện lên một vệt ráng hồng, một trái tim phanh phanh nhảy loạn.

Nàng không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cảm giác lại nhạy cảm như vậy, lập tức liền chú ý tới nàng.

Bất quá nhận được Diệp Đông Hoàng tán thưởng, đối với nàng mà nói trong lòng phảng phất như ăn mật.

Làm ái nữ của Tông chủ Quỷ Vương Tông, nàng từ nhỏ tự nhiên là chúng tinh củng nguyệt, chung quanh a du phụng thừa vô số kể, nhưng lời tán thưởng của những người kia lại làm sao có thể cùng Diệp Đông Hoàng đánh đồng!

Diệp Đông Hoàng hiện nay thanh danh bên ngoài, xem như đại lão cùng một cấp bậc với phụ thân nàng, hơn nữa còn soái như vậy!

Đồng dạng là tán thưởng, một tên khất cái tán thưởng và một vị

Hoàng đế tán thưởng, cảm thụ mang đến tự nhiên là hoàn toàn khác biệt!

Diệp Đông Hoàng tán thưởng tự nhiên liền tương đương với Hoàng đế tán thưởng một loại. "Diệp Giáo chủ quá khen!" Vạn Nhân Vãng từ lúc tiến vào liền đối với Diệp Đông Hoàng thập phần giới bị, nhưng có thể nhận được cường giả như Diệp Đông Hoàng khen ngợi, thần sắc hắn cũng hiện ra một vệt đắc ý.

Làm phụ thân, không có người nào không hy vọng con của mình được người khác khen ngợi. "Bản tọa cũng không có lễ vật gì tốt, đây là một món đồ chơi nhỏ lúc rảnh rỗi luyện chế —— Tử Kim Chuông, có hiệu quả câu hồn đoạt phách, cũng có thể hộ vệ hồn phách chủ nhân lúc nguy cơ, cùng Bích Dao ngược lại rất xứng đôi, liền tặng cho Bích Dao làm lễ gặp mặt đi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một cái chuông màu tử kim, đây là hắn lúc nghiên cứu luyện khí thì tiện tay luyện chế, uy lực không tầm thường, so với Hợp Hoan Linh của thế giới này cũng không yếu.

Diệp Đông Hoàng dùng chân khí nâng Tử Kim Chuông đưa tới trước mặt Bích Dao.

Người sau trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, bất quá lại không có thân thủ đi đón, mà là nhìn về phía Vạn Nhân Vãng.

Vạn Nhân Vãng trong lòng nghi hoặc, đoán không được dụng ý của Diệp Đông Hoàng, không có trước tiên đáp ứng, cũng không có cự tuyệt, mà là tự mình thân thủ cầm lấy Tử Kim Chuông.

Chương 365

Hắn sợ Diệp Đông Hoàng giở trò, tại trên Tử Kim Chuông động tay chân gì đó, gây bất lợi cho Bích Dao.

Vạn Nhân Vãng cầm lấy Tử Kim Chuông, đám người Bích Dao, Tam Diệu Tiên Tử, Kim Bình Nhi đều nhìn sang, muốn xem pháp bảo Diệp Đông Hoàng luyện chế như thế nào.

Đinh linh linh!

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên, Vạn Nhân Vãng và Tam Diệu Tiên Tử hãi nhiên biến sắc.

Bọn họ từ trên chiếc chuông cảm nhận được một cỗ lực lượng câu hồn đoạt phách cường đại, phảng phất như muốn câu cả hồn phách người ta ra ngoài.

Đương nhiên, Vạn Nhân Vãng không có rót pháp lực vào, chỉ là chiếc chuông tự mình lay động, uy lực cũng không mạnh, nhưng nhìn đốm mà biết toàn thân báo.

Một khi pháp lực quán nhập, uy lực của Tử Kim Chuông này tuyệt đối khủng bố!

Sợ là so với Hợp Hoan Linh danh chấn chính ma hai đạo của Hợp Hoan Tông tổ sư Kim Linh Phu Nhân năm xưa cũng không kém cạnh bao nhiêu!

Chúng nhân kinh hãi, Diệp Đông Hoàng cư nhiên có thể luyện chế ra pháp bảo cường đại như thế, còn lấy ra tặng người?

Phải biết rằng mỗi một kiện pháp bảo cường đại đều là thiên chùy bách luyện, trân quý dị thường, một người cả đời có thể luyện chế ra một hai kiện đã là phi thường không tệ rồi.

Đâu có ai lại lấy ra tặng người! "Diệp Giáo chủ quả thực là thiên tâm, vừa đến đã tặng Bích Dao điệt nữ lễ vật trân quý như thế, khả liên Bình Nhi bị sai bảo bấy lâu nay, cái gì cũng không có!" Tam Diệu Phu Nhân đôi mắt đẹp u oán vọng hướng Diệp Đông Hoàng.

Hiệu dụng của Tử Kim Chuông này cùng Hợp Hoan Linh có điểm dị khúc đồng công chi diệu, có thể nói là pháp bảo khế hợp nhất với công pháp Hợp Hoan Tông các nàng.

Cộng thêm nàng vốn là người trong Ma giáo, lợi ích là trên hết, cũng không có gì ngại mở miệng.

Nàng định mưu cầu chút chỗ tốt cho đồ đệ! "Sư phụ!

Giáo chủ đã cho ta rất nhiều công pháp trân quý..." Kim Bình Nhi hờn dỗi, không nghĩ tới sư phụ nàng lại đột nhiên mở miệng, tuy rằng trong lòng cảm động, nhưng cũng rất ngại ngùng.

Vạn Nhân Vãng không để ý lời Tam Diệu Tiên Tử, bọn họ tuy rằng cùng thuộc Ma giáo tứ phái, nhưng cũng là quan hệ cạnh tranh. "Bản tọa cũng chuẩn bị cho Bình Nhi một món lễ vật!" Diệp Đông Hoàng vung tay lên, một cái chuông nhỏ màu vàng kim xuất hiện trước mặt Tam Diệu Tiên Tử và Kim Bình Nhi.

Vạn Nhân Vãng và Bích Dao đều ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn lại. "Hợp Hoan Linh?" Tam Diệu Tiên Tử kinh hô, mọi người tức thì ánh mắt ngưng trọng, hô hấp của nàng cũng không khỏi dồn dập vài phần.

Hợp Hoan Linh chính là pháp bảo thành danh của Khai phái tổ sư Hợp Hoan Phái bọn họ - Kim Linh Phu Nhân, cũng là pháp bảo thích hợp nhất với công pháp Hợp Hoan Tông, uy danh hiển hách. "Không sai!

Chính là Hợp Hoan Linh của Kim Linh Phu Nhân, cũng là thứ thích hợp nhất với Bình Nhi!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, thoại âm vừa

dứt liền cảm thấy một đạo ánh mắt u oán, lại là Bích Dao! "Bình Nhi còn không mau cảm tạ Diệp Giáo chủ!" Tam Diệu Tiên Tử thần sắc không che giấu được vui mừng, đây chính là thiếp thân chí bảo của tổ sư các nàng a, các nàng vẫn luôn tìm kiếm, đáng tiếc chưa thể tìm được.

Không nghĩ tới lại lấy được theo cách này! "Đa tạ Giáo chủ!" Kim Bình Nhi tiếp nhận Hợp Hoan Linh, doanh doanh thi lễ, ngón tay ngọc ma sa chiếc chuông nhỏ màu vàng, trong lòng rất vui vẻ. "Không cần khách khí!" "Thủ đoạn luyện khí của Diệp Giáo chủ thật sự phi phàm, Tử Kim Chuông này so với Hợp Hoan Linh cũng không yếu, lễ vật này có chút quá quý trọng rồi!" Vạn Nhân Vãng đánh giá một phen Tử Kim Chuông, phát hiện không có vấn đề gì liền đưa cho Bích Dao.

Người sau nghe được Tử Kim Chuông không yếu hơn Hợp Hoan Linh, tức thì vui vẻ hẳn lên.

Hợp Hoan Linh danh đầu tuy lớn, nhưng lại là của Kim Linh Phu Nhân, mà Tử Kim Chuông này lại là Diệp Đông Hoàng đích thân luyện chế, so với Hợp Hoan Linh, Tử Kim Chuông càng thích hợp với nàng hơn. "Bích Dao đa tạ Diệp Giáo chủ!" Bích Dao đứng dậy bái tạ, Diệp Đông Hoàng xua tay, ra hiệu người sau không cần đa lễ. "Không biết Diệp Giáo chủ mời chúng ta lên đây, có chuyện gì quan trọng?" Vạn Nhân Vãng nhịn không được hỏi, hắn cũng không tin Diệp Đông Hoàng gọi hắn lên chỉ để tặng quà và gặp mặt một lần. "Nghe nói trong tay Vạn Tông chủ có quyển Thiên Thư thứ hai?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Vạn Nhân Vãng, người sau sắc mặt khẽ biến, nói: "Sao hả?

Diệp Giáo chủ muốn?" Giờ khắc này, trong lòng hắn cảnh giác lên. "Vạn Tông chủ không cần khẩn trương, bản tọa nếu muốn cướp, cũng sẽ không ngồi cùng các ngươi uống trà ở đây!" Diệp Đông Hoàng đạm nhiên mở miệng, hiện tại còn chưa phải thời cơ động thủ

với Chính Ma hai đạo, hắn cũng không nghĩ tới việc lưu lại Vạn Nhân Vãng hôm nay, bèn nói: "Trong tay bản tọa có Thiên Thư quyển thứ nhất, Vạn Tông chủ có quyển thứ hai, chúng ta sao không đều lấy ra, cùng nhau quan ma, hỗ thông hữu vô?" "Trao đổi công pháp?

Cái này ngược lại có chút ý tứ!

Xem ra Diệp Giáo chủ đã tìm được Tích Huyết Động của Hắc Tâm Lão Nhân!" Vạn Nhân Vãng không có hoài nghi, từ lúc Diệp Đông Hoàng lấy ra Hợp Hoan Linh, hắn đã có sở suy đoán, trong mắt lộ ra vẻ thú vị.

Thế giới ngày nay, người người đối với công pháp đều giấu làm của riêng, sợ hãi bị người khác học lén mất, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng lại là một cái kỳ hoa. "Không sai, vậy Vạn Tông chủ có đổi hay không?" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, trong Tích Huyết Động trân quý nhất chính là Hợp Hoan Linh và Thiên Thư quyển thứ nhất, hắn tự nhiên không có gì phải giấu giếm. "Đổi, đương nhiên đổi!" Vạn Nhân Vãng cũng không phải người hủ lậu, có thể có thêm một quyển Thiên Thư, cớ sao mà không làm. "Tốt!

Đây là Thiên Thư quyển thứ nhất!" Diệp Đông Hoàng không có nữu niết, trực tiếp lấy ra một khối ngọc thạch, bên trong có thần thức lạc ấn nội dung Thiên Thư quyển thứ nhất của hắn.

Vạn Nhân Vãng đưa tay tiếp nhận, thần thức dũng nhập vào trong đó. "Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu..." Từng câu kinh văn lưu chuyển trong đầu Vạn Nhân Vãng, trong mắt hắn không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Thiên Thư là công pháp mạnh nhất thế giới này, thêm một quyển, trợ giúp đối với hắn cũng là cực lớn! "Quyển Thiên Thư này là đầu nguồn công pháp của chúng ta..." Tam Diệu Tiên Tử thân là Tông chủ Hợp Hoan Phái hiện nay, cũng biết một chút tin tức ẩn bí, đáng tiếc

trong tay nàng không có Thiên Thư để có thể trao đổi với Diệp Đông Hoàng. "Bất quá..." Tam Diệu Tiên Tử nhìn Kim Bình Nhi bên cạnh, trong lòng khẽ động.

Nàng tuy rằng không có Thiên Thư, nhưng nàng có một đồ đệ, chưa chắc không thể đạt được. "Diệp Giáo chủ quả nhiên là người giữ chữ tín, khí phách phi phàm, chỉ là Diệp Giáo chủ không lo lắng Vạn mỗ sẽ đổi ý?" Vạn Nhân Vãng ghi nhớ nội dung Thiên Thư quyển thứ nhất, phát hiện không có vấn đề gì xong, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Nhìn thân ảnh đẹp trai tuấn mỹ của người sau, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia kính bội. "Đổi ý?" Diệp Đông Hoàng cười khẽ, ý niệm vừa động, bầu trời tức thì phong khởi vân dũng, không gian phảng phất bị ngưng cố.

Một cái ngũ sắc đại ma bàn hoành tuyên thiên tế, từ từ chuyển động.

Khí tức khủng bố tràn ngập mỗi một tấc không gian.

Vạn Nhân Vãng trong lòng kinh hãi, suýt chút nữa thì tế xuất pháp bảo của mình ra.

Từ trên cái ngũ sắc đại ma bàn kia, hắn cảm nhận được áp lực chưa từng có, hơn nữa không gian chung quanh phảng phất bị cấm cố, hắn e rằng cho dù bài tẩy ra hết, cũng chưa chắc có thể an nhiên đào thoát! "Đây là Tiểu Ngũ Hành Diệt Thế Đại Trận, Vạn Tông chủ cảm giác như thế nào?" Ý niệm vừa động, ngũ sắc đại ma bàn trên bầu trời biến mất, Diệp Đông Hoàng cười nhìn Vạn Nhân Vãng! "Tiểu Ngũ Hành Diệt Thế Đại Trận?

Ngũ hành kết hợp sinh sinh bất tức, quả nhiên lợi hại!" Vạn Nhân Vãng tán thán, bất quá giờ phút này hắn có cảm giác như ngồi trên đống lửa, ngồi ở đây quá không có cảm giác an toàn! "Đây là Thiên

Thư quyển thứ hai, Diệp Giáo chủ xem thử có vấn đề gì hay không?" Vạn Nhân Vãng lấy ra một dải lụa màu xanh lục, bên trên là nội dung Thiên Thư quyển thứ hai do hắn thủ bút sao chép!

Hắn hiện tại chỉ muốn hoàn thành giao dịch, mau chóng rời khỏi nơi này! "Vạn Tông chủ quả nhiên sảng khoái!" Diệp Đông Hoàng tiếp nhận dải lụa, thần thức quét qua liền đem toàn bộ nội dung bên trong ghi nhớ.

Với kiến thức của hắn, trong nháy mắt là có thể xác định, đây đích xác là Thiên Thư quyển thứ hai.

Hơn nữa có màn chấn nhiếp vừa rồi, Vạn Nhân Vãng cũng không dám giở trò với hắn! "Nếu Diệp Giáo chủ không còn việc gì, tại hạ cáo từ, trong tông còn rất nhiều sự vụ phải xử lý!" Hoàn thành giao dịch, Vạn Nhân Vãng không thể chờ đợi được nữa liền đề xuất cáo từ.

Ở lại trong đại trận của người khác, quá không có cảm giác an toàn! "Mời!" Diệp Đông Hoàng không sao cả, hắn để Vạn Nhân Vãng lên đây chính là vì Thiên Thư quyển thứ hai, nay đã đạt được, tự nhiên không có gì phải giữ lại! "Diệp Giáo chủ tái kiến!" Bích Dao thưởng thức Tử Kim Chuông trong tay, hồi mâu cười một tiếng, đi theo Vạn Nhân Vãng vội vàng rời đi. "Hô!" Rời khỏi phạm vi đại trận, Vạn Nhân Vãng rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. "Không ngờ Diệp Giáo chủ cư nhiên trẻ tuổi như vậy, lại còn đẹp trai như vậy!" Bích Dao nắm Tử Kim Chuông, ý cười trên mặt không che giấu được, nhìn về phía Vạn Nhân Vãng, u oán nói: "Cha, ta thấy Diệp Giáo chủ cũng không có ác ý, chúng ta việc gì phải đi gấp như vậy?" "Lòng người khó dò, ở tại sào huyệt người ta, một khi có ác ý, đến lúc đó chính là ba ba trong rọ!" Vạn Nhân Vãng răn dạy. "Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!" Bích Dao le lưỡi, không để ý tới Vạn Nhân Vãng nữa, mà là cầm chiếc chuông nhỏ trong tay, cười hì hì không ngừng lay động, ý cười

trong mắt làm sao cũng che giấu không được. "Ai!" Thấy thế, trong lòng Vạn Nhân Vãng thở dài một hơi.

Con gái lớn rồi, có tâm sự rồi!

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói lực sát thương của Diệp Đông Hoàng đối với nữ nhân thật sự lớn.

Hơn nữa xuất thủ còn hào phóng, lần đầu gặp mặt tặng một kiện Tử Kim Chuông bễ mỹ Hợp Hoan Linh, loại nam nhân này, nữ nhân nào đỡ được?

Huống chi là Bích Dao loại tiểu nữ hài chưa trải sự đời, tình đậu sơ khai này! *** Không Tang Sơn, Đông Hoàng Giáo.

Vạn Nhân Vãng mang theo Bích Dao vội vàng rời đi, bất quá Tam Diệu Tiên Tử cùng đi với hắn thì lại hoàn toàn trái ngược.

Không những không vội vã rời đi, tương phản còn ở lại Đông Hoàng Giáo.

Chương 366

Hợp Hoan Phái là một trong Ma giáo tứ phái, nhưng thực lực lại đứng chót, bình thường cạnh tranh lẫn nhau kịch liệt.

Mà sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng và quan hệ với Kim Bình Nhi, có thể nói là minh hữu tốt nhất của Hợp Hoan Phái nàng.

Chỉ cần nàng và Diệp Đông Hoàng tạo mối quan hệ tốt, kết thành đồng minh, Hợp Hoan Phái của nàng tại trong Ma giáo tứ phái cũng sẽ trở nên cường đại.

Đương nhiên, một nguyên nhân khác nàng lưu lại tự nhiên là muốn từ chỗ Diệp Đông Hoàng học được nội dung Thiên Thư quyển thứ nhất!

Diệp Đông Hoàng tuy rằng đem Thiên Thư quyển thứ nhất truyền cho Kim Bình Nhi, nhưng không có Diệp Đông Hoàng đồng ý, nàng ta cũng không dám để Kim Bình Nhi đưa cho nàng.

Một khi nàng làm như vậy, rất có thể cùng Diệp Đông Hoàng phản mục thành thù, được không bù mất! "Tam Diệu Tiên Tử, không biết tìm bản tọa có việc gì?" Diệp Đông Hoàng nhận lời mời, tại tiểu đình bên hồ gặp Tam Diệu Tiên Tử.

Người sau một bộ váy đỏ, phong tư yểu điệu, gió nhẹ thổi qua, dây áo phiêu phiêu, thân tư a na, thành thục vũ mị. "Chẳng lẽ không có việc gì thì không thể tìm Diệp Giáo chủ?" Tam Diệu Tiên Tử xoay người, mắt đẹp lưu chuyển, nhìn Diệp Đông Hoàng, tựa giận tựa oán, liêu nhân tâm phách, lay động tâm hồn. "Tam Diệu Tiên Tử, tiên tư linh lung, phong lưu diệu trí, không biết bao nhiêu người muốn được chiêm ngưỡng dung nhan mà không được.

Nay được Tiên tử tương mời, tự là vinh hạnh chi chí!" Diệp Đông

Hoàng tiến lên một bước, áp sát kiều khu của Tam Diệu Tiên Tử, nhìn gương mặt tinh xảo vũ mị động nhân, ánh mắt nóng rực, cười rạng rỡ. "Không ngờ miệng lưỡi Diệp Giáo chủ ngọt như vậy, không biết đã lừa gạt bao nhiêu nữ hài rồi!" Hơi thở nam tính nồng đậm ập vào trước mặt, nhìn Diệp Đông Hoàng gần ngay gang tấc, Tam Diệu Tiên Tử không có bất kỳ lùi bước và không khỏe nào, lạc lạc cười một tiếng, phong tình vạn chủng!

Tác vi Hợp Hoan Phái Tông chủ, tâm tính tự nhiên phi phàm!

Giờ khắc này, tâm thần Diệp Đông Hoàng cũng không khỏi vì đó mà rung động.

Tam Diệu Tiên Tử bản thân tu luyện mị thuật, tu vi tương đương với Phi Thiên Cảnh đỉnh phong, mị hoặc chi lực phi đồng tiểu khả!

Diệp Đông Hoàng tuy rằng không đến mức bị nàng mị hoặc, nhưng cũng có cảm giác máu chảy gia tốc, thân thể phát nhiệt. "Vậy có thể lừa được Tiên tử hay không?" Diệp Đông Hoàng nhìn vào mắt nàng, đột nhiên đưa tay, ôm lấy eo nhỏ của nàng, dùng sức kéo một cái, Tam Diệu Tiên Tử tức thì rơi vào trong lòng hắn.

Giờ khắc này, trong đôi mắt vốn cổ tỉnh vô ba của Tam Diệu Tiên Tử lóe lên một tia giận dữ, kiều khu cứng đờ.

Nàng tuy rằng là Tông chủ Hợp Hoan Phái, danh thanh không tốt, nhưng bản thân cũng không phải nữ nhân phóng đãng!

Nàng làm sao cũng không nghĩ tới gan Diệp Đông Hoàng lớn như vậy, cư nhiên dám đối với nàng động thủ động cước! "Không ngờ Diệp Giáo chủ là loại người này, muốn khi phụ nhân gia một cái nhược nữ tử sao?" Tam Diệu Tiên Tử đôi mắt đẹp tràn đầy ủy khuất, nước mắt chực trào, ngã kiến do liên (ta thấy mà thương).

Nhìn bộ dạng của nàng, phảng phất như Diệp Đông Hoàng đã làm

chuyện gì thập ác bất xá vậy! "Tam Diệu Tiên Tử đẹp như vậy, nam nhân nào mà không muốn khi phụ?" Diệp Đông Hoàng cũng không ăn một bộ kia của nàng, bàn tay to ôm lấy eo nhỏ mềm mại tinh tế khẽ vuốt ve làn da trơn nhẵn của nàng, nhìn gò má nàng, cười xấu xa nói.

Cảm thụ động tác của Diệp Đông Hoàng, trong lòng Tam Diệu Tiên Tử giận dữ, muốn tránh ra, lại phát hiện cánh tay Diệp Đông Hoàng uyển như kìm sắt gắt gao cô trụ nàng, khó có thể cử động.

Mị hoặc chi thuật của nàng đối với Diệp Đông Hoàng cũng vô dụng, không khỏi thần sắc thu lại, túc nhiên nói: "Diệp Giáo chủ, hôm nay nhân gia là có chính sự tìm ngài, ngài buông tay!" "Chính sự gì?

Phong hoa tuyết nguyệt chẳng lẽ không phải chính sự?" Diệp Đông Hoàng không có buông tay, cánh tay ôm lấy nàng dùng một chút lực, thân thể hai người đổi vị trí.

Diệp Đông Hoàng ngồi trên ghế đá tại tiểu đình giữa hồ, trong ngực ôm Tam Diệu Tiên Tử. "Ngươi..." Tam Diệu Tiên Tử giận dữ. "Tam Diệu Tiên Tử là muốn Thiên Thư quyển thứ nhất?" Không đợi nàng nổi giận, Diệp Đông Hoàng lấy ra bí tịch Thiên Thư quyển thứ nhất, lắc lắc trước mắt nàng. "Không sai, không biết Diệp Giáo chủ cần điều kiện gì?" Ánh mắt Tam Diệu Tiên Tử nóng lên, nhìn Thiên Thư quyển thứ nhất, vội hỏi. "Cho nàng!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, trực tiếp đặt vào trong ngực nàng! "Ngươi cứ như vậy đưa cho ta?" Tam Diệu Tiên Tử không thể chờ đợi được phủng lấy bí tịch, trong kinh hỉ mang theo khó có thể tin. "Nàng cảm thấy thế nào?" Diệp Đông Hoàng đạm đạm cười. "Ngươi muốn làm gì?" Tam Diệu Tiên Tử đột nhiên có loại dự cảm không tốt! "Ngô!" Không đợi nàng nghĩ nhiều, Diệp Đông Hoàng đột nhiên cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng dụ nhân của nàng.

Đối với đại mỹ nữ thành thục dụ nhân này, lại còn là chủ động

đưa tới cửa, Diệp Đông Hoàng cũng không có đạo lý buông tha! "Ngươi buông... tay..." Tam Diệu Tiên Tử dùng sức đẩy lồng ngực Diệp Đông Hoàng, đáng tiếc dưới sức mạnh nhục thân khủng bố của Diệp Đông Hoàng, chút sức lực ấy của nàng hiển lộ ra cực kỳ yếu ớt.

Nàng bản thân là người tu chân, dựa vào là pháp bảo thần thông, nhục thân yếu nhất, cùng Diệp Đông Hoàng thiếp thân bác đấu, căn bản không có mảy may dư địa hoàn thủ! "Sư phụ!" Kim Bình Nhi ở đối diện đột nhiên nhìn thấy hình ảnh Diệp Đông Hoàng cúi người kịch liệt hôn môi Tam Diệu Tiên Tử, tức thì kinh ngốc, cái này cũng quá kịch liệt rồi đi!

Bá!

Diệp Đông Hoàng bế thốc Tam Diệu Tiên Tử biến mất tại tiểu đình giữa hồ, trở về tẩm cung của hắn! "Đừng... mà..." Cảm thụ hoàn cảnh chung quanh biến hóa, Tam Diệu Tiên Tử ánh mắt hoảng loạn, một trái tim như nai con chạy loạn, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên đối xử với nàng như vậy!

Hơi thở nam nhân nồng đậm ập tới, nàng chỉ cảm thấy cả người bủn rủn, không đề lên nổi khí lực.

Nàng há miệng muốn nói cái gì, lại còn chưa kịp mở miệng đã bị chặn lại rồi!

Tam Diệu Tiên Tử, không biết có diệu xứ gì đây?

Trong lòng Diệp Đông Hoàng nóng lên, hứng thú bừng bừng, hôn lên môi hồng dụ nhân của Tam Diệu Tiên Tử, bàn tay to của hắn đã tham nhập vào trong váy dài của nàng! "Ngô..." ... "Sư phụ cư nhiên nhanh như vậy đã cùng Giáo chủ tốt lên rồi?" Bên hồ, vọng theo Kim Bình Nhi nhìn Diệp Đông Hoàng ôm Tam Diệu Tiên Tử rời đi, trong mắt lộ ra một tia phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn hồ nước trong veo, âm thầm thất thần!

...

Ba ngày sau! "Đồ khốn kiếp đáng ghét!" Tam Diệu Tiên Tử cánh tay ngọc trắng nõn ôm lấy đầu Diệp Đông Hoàng đang gối trong ngực nàng, mắt đẹp nhìn gương mặt người sau đang ngủ say, ánh mắt phức tạp, hờn dỗi mắng.

Nàng không nghĩ tới cứ như vậy mà ngã vào trong tay Diệp Đông Hoàng! "Tiên tử quả nhiên là trở mặt không nhận người, vừa rồi còn gọi dễ nghe như vậy, hiện tại đã thành khốn kiếp rồi?" Diệp Đông Hoàng cọ cọ mặt vào khe suối, ngẩng đầu lên, cười nhìn Tam Diệu Tiên Tử, như cười như không nói: "Thế nào?

Không để nàng thất vọng chứ?" Ba ngày này, Diệp Đông Hoàng cũng không chỉ là thể hội diệu xứ của Tam Diệu Tiên Tử, cũng đem Vạn Đạo Kinh, Thiên Thư quyển thứ nhất và một môn song tu công pháp truyền cho nàng!

Người sau tu vi tuy rằng không có đột phá, nhưng thực lực lại là tăng trưởng không ít! "Hừ!" Tam Diệu Tiên Tử hừ lạnh một tiếng.

Tuy rằng ba ngày nay nàng đạt được rất nhiều chỗ tốt, những thứ này thậm chí là cả đời nàng đều không có được.

Đối với sự khẳng khái của Diệp Đông Hoàng, nàng vẫn là rất cao hứng!

Chỉ là đối với việc Diệp Đông Hoàng bất chấp tất cả trực tiếp muốn nàng, trong lòng y cựu có chút ghen tuông, dù sao cũng rất mất mặt! "Đây là biểu tình gì vậy?

Chẳng lẽ không làm nàng thỏa mãn và khoái nhạc?" Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, đem kiều khu mềm mại của Tam Diệu Tiên Tử ôm vào trong ngực, tâm tình đại hảo, hứng thú bừng bừng. "Vậy

chúng ta lại đến một lần!" Không cho nàng cơ hội nói chuyện, Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn xuống.

Người sau không có phản kháng, đã như vậy rồi, đã phản kháng không được, vậy thì hảo hảo hưởng thụ. *** Thời gian du du, năm năm chớp mắt đã qua.

Ngàn vạn năm qua, con người vì cầu trường sinh bất tử, sáng tạo ra tu chân chi pháp, vô số tuế nguyệt tích lũy, tu chân chi pháp nhiều như lông trâu, đếm không xuể.

Nhân thử hình thành môn phái chi biệt, chính ma chi tranh, các nhà tranh đấu không nghỉ!

Nhiên tắc tu chân chi pháp tuy nhiều, nhưng đối với tư chất người tu hành yêu cầu rất cao, bởi vậy cho dù ngàn vạn năm tích lũy vô số tu chân chi pháp, nhưng người có thể thành tu sĩ y cựu chỉ là thiểu số, lác đác không có mấy.

Chín mươi chín phần trăm người trong thiên hạ đều là phàm nhân bình thường!

Nhưng từ năm năm trước bắt đầu, hết thảy đều thay đổi!

Thiên hạ gian xuất hiện một loại phương thức tu đạo khác biệt —— Võ Đạo!

Võ đạo tuy rằng cũng cần tư chất, tư chất càng tốt, tu luyện tốc độ càng nhanh, nhưng cho dù không có tư chất, cũng có thể tu luyện!

Chỉ cần có nghị lực, có thể chịu khổ, không nói có thành tựu gì, nhưng cường thân kiện thể, lực bạt thiên cân là không thành vấn đề!

Tức thì, trong thiên hạ, phong trào võ đạo thịnh hành.

Mà đầu nguồn của võ đạo, tự nhiên là Đông Hoàng Giáo!

Đến tận hôm nay, Đông Hoàng Giáo đã tễ thân hàng ngũ đại phái

thiên hạ, cùng Chính đạo "Thanh Vân Môn", "Phần Hương Cốc", "Thiên Âm Tự", Ma đạo "Quỷ Vương Tông", "Trường Sinh Đường", "Vạn Độc Môn", "Hợp Hoan Tông" tịnh liệt đại phái!

Chương 367

Giáo chủ Diệp Đông Hoàng cũng trở thành thiên hạ gian đỉnh cấp cường giả, vô số võ đạo tu sĩ xưng là Võ Tổ, Không Tang Sơn cũng trở thành Võ đạo thánh địa.

Người tu võ trong thiên hạ, không ai không muốn một ngày nào đó có thể bái nhập môn hạ Đông Hoàng Giáo, đáng tiếc muốn bái nhập độ khó rất cao.

Tại dưới chân núi Đông Hoàng Giáo có một tòa đại trận do Diệp Đông Hoàng bố trí, trận pháp khảo hạch võ đạo thiên phú, tâm tính nghị lực, người thông qua mới có thể trở thành đệ tử Đông Hoàng Giáo!

Hiện nay Đông Hoàng Giáo đã có nội môn đệ tử gần ngàn, ngoại môn đệ tử mấy vạn.

Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm được Diệp Đông Hoàng bồi dưỡng, cộng thêm hai người tu luyện khắc khổ, tư chất không tệ, như kim đã có tu vi Võ Đạo Kim Đan Cảnh!

Ông!

Đột nhiên, bầu trời Không Tang Sơn trở nên âm trầm, vô số mây đen hội tụ, điện thiểm lôi minh, có thiên uy khủng bố từ trên cửu thiên thùy hạ. "Làm sao vậy?" "Đây...

đây là lôi kiếp?" "Sao lại mạnh như vậy?" ...

Dị tượng trên bầu trời tức thì kinh động vô số đệ tử Đông Hoàng Giáo cùng với võ đạo tu sĩ tại Không Tang Sơn, tất cả mọi người ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một mảnh lôi hải bao trùm mấy vạn dặm dần dần thành

hình, từng con rắn lôi đình lấp lóe lôi quang thoán động trong biển sấm sét.

Cho dù là võ đạo cường giả tu luyện hữu thành, ở dưới thiên uy này cũng cảm giác dao dao dục trụy (lung lay sắp đổ), trong lòng sinh đại khủng bố! "Đây là...

Giáo chủ đột phá?" Trong Ngọc Thanh Điện, hai nữ tử tuyệt mỹ khí chất tương phảng, vũ mị yêu kiều ngẩng đầu lên, cảm thụ lôi vân trên không trung, gương mặt xinh đẹp lộ ra một tia vui mừng.

Hai người này tự nhiên là Tam Diệu Tiên Tử và Kim Bình Nhi.

Từ năm năm trước sau khi nàng tới Đông Hoàng Giáo liền bị mị lực cường đại của Diệp Đông Hoàng chinh phục, lưu lại nơi này.

Những năm này, dưới sự trợ giúp của Diệp Đông Hoàng, tu vi nàng sớm đã đột phá đến Bất Diệt Cảnh, cũng chính là Thái Thanh Cảnh của giới này!

Bất quá chỉ là sơ kỳ!

Kim Bình Nhi những năm này tu vi tiến triển đồng dạng rất nhanh.

Sau khi Diệp Đông Hoàng thu Tam Diệu Tiên Tử không lâu, tự nhiên cũng đem nàng thu vào.

Như kim tu vi đã đạt tới Phi Thiên Cảnh hậu kỳ, so với trưởng lão các đại phái cũng không yếu!

Lôi vân trên bầu trời không ngừng ngưng tụ, vô số đệ tử phân phân ngẩng đầu, nhìn lên trời cao với ánh mắt hiếu kỳ, kỳ đãi, cuồng nhiệt, kính sợ.

Tam Diệu Tiên Tử và Kim Bình Nhi cũng đi tới ngoài Đông Hoàng Điện.

Bá!

Lúc này, một đạo thân ảnh bay ra, ngạo lập hư không, trực diện lôi kiếp.

Hắn đĩnh bạt anh tư, phảng phất như tuyệt thế thần kiếm, thứ phá thương khung vạn cổ!

Bóng lưng vĩ ngạn của hắn, do như Bất Chu Sơn trụ, chống đỡ vũ trụ hồng hoang! "Là Giáo chủ!" "Giáo chủ đột phá!" "Đó chính là Giáo chủ, ta rốt cuộc nhìn thấy Giáo chủ rồi!" Vô số đệ tử Đông Hoàng Giáo chấn phấn không thôi, hoan hô nột hảm.

Năm năm thời gian, Diệp Đông Hoàng rất ít xuất hiện trước mặt người khác, cho dù là đệ tử gia nhập Đông Hoàng Giáo cũng không nhiều người thực sự gặp qua Diệp Đông Hoàng! "Đó chính là Võ Tổ a?

Quả nhiên danh bất hư truyền, cái thế anh tư, gặp một lần khó quên!" "Ha ha, ta quả nhiên là người có đại khí vận, vừa tới đã gặp được Võ Tổ đột phá!" "May mắn ta không vội vã rời khỏi Không Tang Sơn, bằng không bỏ lỡ Võ Tổ đột phá, vậy thật sự là hối hận cả đời a!" "Tới Không Tang Sơn bốn mươi chín lần, rốt cuộc cũng gặp được ngài ấy rồi!" ...

Vô số võ giả Không Tang Sơn hưng phấn không thôi, nhìn đạo thân ảnh vĩ ngạn trên bầu trời, kích động đến đỏ mặt tía tai, lệ rơi đầy mặt.

Đối với võ giả mà nói, Diệp Đông Hoàng trong lòng bọn họ chính là tồn tại như thần!

Có thể xa xa nhìn một cái, liền không uổng cuộc đời này!

Oanh long!

Trong sự chú mục của vạn chúng, một đạo lôi trụ thô mười trượng uyển như đại sơn ầm ầm bổ xuống.

Đó là thiên địa chi uy, vô số võ giả tâm kinh đảm chiến, run lẩy bẩy, một trái tim đề lên tận cổ họng! "Đã lâu không thấy sư phụ xuất thủ!" Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm nhìn lên trời cao, ánh mắt kỳ đãi.

Trong ký ức bọn họ, Diệp Đông Hoàng xuất thủ vẫn là năm năm trước tại quảng trường Thanh Vân Vân Hải.

Một kiếm kia đánh bại Đại Trúc Phong thủ tọa Điền Bất Dịch với cái thế anh tư, bọn họ vĩnh sinh khó quên, đến nay y cựu ký ức như mới, ngỡ như ngày hôm qua!

Oanh!

Lôi trụ rơi xuống, Diệp Đông Hoàng không tránh không né, cả người trong nháy mắt bị lôi đình bao phủ.

Đồng tử vô số võ giả co rụt lại, da đầu tê dại! "Võ giả nhục thân cường đại, nhưng Võ Tổ cư nhiên lấy nhục thân ngạnh kháng lôi kiếp, thật sự là cổ kim chưa từng có, cũng không biết Võ Tổ thế nào rồi?" Vô số võ giả gắt gao nhìn chằm chằm thượng không, bọn họ đều chỉ nghe qua truyền thuyết về Diệp Đông Hoàng, cũng chưa từng gặp qua Diệp Đông Hoàng, càng chưa từng thấy Diệp Đông Hoàng xuất thủ, trong lòng không nắm chắc!

Cả Không Tang Sơn người không lo lắng nhất chính là Tam Diệu Tiên Tử và Kim Bình Nhi.

Tác vi nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, các nàng là người có thể thể hội sự cường đại của Diệp Đông Hoàng nhất!

Nhục thân kia quả thực chính là biến thái, cho dù là thượng cổ ma xà Hắc Thủy Huyền Xà trong hồ bên ngoài cũng khó có thể so sánh, kham xưng hình người hung thú.

Không đúng, so với hung thú còn hung hơn! "Như kim nhục thân

Vương Thể Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cự ly Vương Thể Cảnh đỉnh phong, còn kém một chút!" Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, lỗ chân lông nhục thân hóa thành từng cái kim sắc tuyền qua (xoáy nước), đem lôi đình chung quanh cắn nuốt sạch sẽ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía lôi hải trên bầu trời, trong lòng có quyết định! "Giáo chủ thần uy, thánh thọ vô cương!" Lôi đình bị cắn nuốt, thân ảnh hoàn hảo vô tổn của Diệp Đông Hoàng xuất hiện trong mắt mọi người, vô số võ giả kích động nột hảm, tâm triều bành phái! "Là Diệp Giáo chủ!" Dưới chân núi Không Tang Sơn, một đạo thiến ảnh màu lục ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Đông Hoàng trên bầu trời, trong mắt lộ ra một tia vui mừng, sùng bái, khuynh mộ.

Mười ngón tay nàng thon dài, trắng nõn như ngọc, khẽ vuốt ve chiếc Tử Kim Chuông nơi cổ tay, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra một nụ cười, ánh mắt nhìn bầu trời, tốc độ dưới chân bất tri bất giác lại nhanh hơn!

Đạo thiến ảnh màu lục này nghiễm nhiên là con gái Quỷ Vương Tông Vạn Nhân Vãng - Bích Dao, người từng tới Đông Hoàng Giáo năm năm trước.

Như kim nàng trổ mã càng thêm thành thục mỹ lệ, thân tư a na. "Đây chính là Võ Tổ Diệp Đông Hoàng?

Ngắn ngủi năm năm thời gian, thanh danh vang dội, danh chấn thiên hạ, khai sáng ra võ đạo phân đình kháng lễ với tu chân chi đạo!" Sau khi thiến ảnh màu lục chạy vào Đông Hoàng Giáo, không gian phía sau nàng hơi hơi nhộn nhạo, hiện ra một đạo thân ảnh màu đen.

Đạo thân ảnh này thân tư a na, lồi lõm hữu trí, một bộ hắc y, khăn đen che mặt, tuy rằng nhìn không rõ dung nhan, nhưng nhìn dáng người, tất là một tuyệt thế đại mỹ nhân!

Nàng đôi mắt đẹp du du hiếu kỳ đánh giá thân ảnh đĩnh bạt đứng

dưới lôi kiếp lù lù bất động kia, ánh mắt đột nhiên có chút hoảng hốt, lập tức lại khôi phục thanh minh. "Thật sự là một kỳ nam tử, nhân vật như thế, trách không được Bích Dao bị hắn mê đến thần hồn điên đảo, những năm này qua đi y cựu niệm niệm không quên!" Trong lòng U Cơ than nhẹ.

Diệp Đông Hoàng có dung nhan tuấn mỹ không ai có thể so bì, khí chất siêu phàm thoát tục, thực lực cường đại.

Tuấn mỹ mà không mất dương cương, thành thục ổn trọng lại mang theo một cỗ phong mang và bá đạo.

Đôi mắt bễ nghễ thiên hạ kia trong sự ôn văn lại mang theo vài phần xâm lược tính cường đại, đối với nữ nhân mà nói thật sự rất khó chống cự!

Nàng là một trong Tứ Đại Thánh Sứ của Quỷ Vương Tông - Chu Tước Sứ, trăm năm trước liền đã danh chấn thiên hạ, tu vi bất tục, tâm tính bất phàm.

Đến nay một đạo thân ảnh khiến nàng khó quên là Vạn Kiếm Nhất của trăm năm trước.

Người nọ một người một kiếm giết tới Thánh Điện nàng thủ hộ, nàng chém đứt một cánh tay đối phương, người sau lại xé xuống mạng che mặt của nàng, cuối cùng tắm máu mà chạy.

Một màn kia khiến cho nàng đến nay ký ức như mới!

Nhưng vừa rồi nhìn thấy Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt, nàng cũng không khỏi hoảng hốt một chút, trong đầu đồng thời hiện lên thân ảnh Vạn Kiếm Nhất và Diệp Đông Hoàng.

Hai đạo thân ảnh tịnh giá tề khu, thậm chí Diệp Đông Hoàng trong đầu nàng còn muốn hơn một bậc!

Nàng đều như thế, huống chi là Bích Dao loại thiếu nữ tình đậu sơ

khai kia! "Ân?

Hắn muốn làm gì?" Đột nhiên, U Cơ nhìn thấy thân ảnh Diệp Đông Hoàng động, hướng về phía lôi hải trên chín tầng trời lao thẳng lên, uyển như một thanh thần kiếm muốn chém ra lôi hải!

Giờ khắc này, không chỉ có U Cơ nhìn thấy, tất cả võ giả Không Tang Sơn đều nhìn thấy! "Giáo chủ muốn xông vào lôi hải?" Nhìn thấy động tác của Diệp Đông Hoàng, tất cả mọi người đều kinh ngốc.

Tam Diệu Tiên Tử, Kim Bình Nhi ánh mắt cũng hiếm thấy lộ ra một tia lo lắng.

Các nàng biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, vượt qua lôi kiếp tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng trùng kích lôi hải, cái này cũng quá điên cuồng, quá nguy hiểm rồi!

Oanh long!

Chương 368

Bầu trời nổ vang một tiếng, trái tim mọi người phảng phất đều run rẩy theo trong khoảnh khắc này, từng đạo ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm lôi hải!

Chỉ là thân ảnh Diệp Đông Hoàng sớm đã bị lôi hải bao phủ, không nhìn thấy một tia một hào thân ảnh!

Tương đối với vạn dặm lôi hải, thân ảnh Diệp Đông Hoàng thực sự quá nhỏ bé, tựa như một giọt nước trong đại hải, xông vào trong đó, uyển như trâu đất xuống biển! "Diệp Giáo chủ sẽ không có việc gì!" Bích Dao gắt gao nắm chặt Tử Kim Chuông trong tay, đốt ngón tay trắng bệch.

Năm năm rồi, nàng thật vất vả mới từ Quỷ Vương Tông ra ngoài, mắt thấy sắp gặp được Diệp Đông Hoàng rồi, không nghĩ tới Diệp Đông Hoàng cư nhiên xông vào lôi hải! "Cái này cũng quá điên cuồng rồi!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng biến mất trong lôi hải, U Cơ không khỏi lắc đầu.

Theo nàng thấy, Diệp Đông Hoàng cho dù lợi hại hơn nữa, xông vào lôi hải cũng tất tử vô nghi!

Đáng tiếc sự khủng bố của nhục thân Diệp Đông Hoàng là nàng căn bản tưởng tượng không được.

Tu chân chi pháp, pháp lực tuy rằng cũng có thể cường hóa nhục thân, nhưng cùng võ đạo cường giả căn bản không thể so sánh nổi, huống chi nhục thân Diệp Đông Hoàng viễn siêu võ đạo cường giả bình thường! "Giáo chủ sao còn chưa xuất hiện?

Sẽ không xảy ra chuyện chứ?" "Võ Tổ sao còn chưa có động tĩnh?" "Bất quá lôi hải không có biến mất, chứng minh Võ Tổ vẫn là

an toàn!" ...

Vô số võ giả Không Tang Sơn đều lo lắng, lại không biết giờ phút này Diệp Đông Hoàng đang vẻ mặt hưởng thụ tẩy "lôi đình dục" ở trong lôi hải. "Thôn phệ!" Sau khi hưởng thụ trong biển sấm một lát, Diệp Đông Hoàng không còn chần chừ, mười vạn tám ngàn lỗ chân lông trên nhục thân mở ra, hóa thành mười vạn tám ngàn vòng xoáy màu vàng.

Những vòng xoáy vàng này vừa xuất hiện liền như hố đen điên cuồng thôn phệ biển sấm, vô tận sức mạnh sấm sét bị nuốt vào trong cơ thể, không ngừng tôi luyện và cường hóa nhục thân!

Mỗi một khúc xương, mỗi một thớ cơ, mỗi một tế bào trong nhục thân đều tràn ngập vô số lôi đình, sấm sét lóe lên, không ngừng cải tạo từng tế bào, khiến chúng lột xác và trở nên mạnh mẽ hơn! "Động rồi!" "Có động tĩnh rồi!" "Mau nhìn kìa, đó là cái gì?" Từng tiếng kinh hô vang lên, vô số võ giả nhìn thấy một vòng xoáy xuất hiện giữa biển sấm, vòng xoáy này còn không ngừng lớn mạnh, càng lúc càng to!

Ban đầu chỉ lớn chừng trăm trượng, sau đó cấp tốc bành trướng!

Một dặm!

Mười dặm!

Trăm dặm! ...

Nghìn dặm! "A, là Giáo chủ!" Khi vòng xoáy đạt tới nghìn dặm, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy Diệp Đông Hoàng ở trung tâm biển sấm, khác hẳn với tưởng tượng của họ rằng Diệp Đông Hoàng sẽ bị đánh cho mặt mày xám xịt, toàn thân cháy đen.

Diệp Đông Hoàng lúc này vẫn tràn đầy khí phách, tóc dài tung bay, không một chút rối loạn, cả người như vừa ngâm mình trong suối nước nóng!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều vô cùng chấn động!

Đây là quái thai gì vậy, cũng quá mạnh mẽ rồi! "Sao có thể không hề hấn gì, lẽ nào y bào của hắn là tuyệt thế pháp bảo?" U Cơ đôi mắt đẹp khó tin nhìn Diệp Đông Hoàng ở trung tâm vòng xoáy biển sấm, nàng chưa bao giờ tưởng tượng được nhục thân có thể chống lại biển sấm kinh khủng đến vậy.

Trong biển sấm, mỗi một giọt nước biển đều do vô số lôi đình cuồng bạo ngưng tụ thành, sự kinh khủng của nó có thể tưởng tượng được! "Mau nhìn!

Giáo chủ đang thôn phệ biển sấm!" "Thật đáng sợ, Giáo chủ không sợ bị căng vỡ sao?" "Lợi hại quá!" "Đây chính là sức mạnh của võ đạo sao?

Ta nhất định phải nỗ lực tu luyện để gia nhập Đông Hoàng Giáo!" "Thằng nhóc thỏ con nhà ta, lần này về nhất định phải cho nó tu luyện võ đạo, tu chân chi đạo sao bì được với võ đạo!" ...

Vô số tiếng kinh hô vang lên, ai nấy đều mặt đỏ tai hồng, kích động không thôi, trên mặt họ mang theo vẻ cuồng nhiệt!

Giây phút này, quyết tâm tu luyện võ đạo của mọi người càng thêm kiên định! "Sớm đã nghe nói võ giả nhục thân cường đại, nhưng không thể ngờ có thể mạnh đến mức này!" U Cơ tâm thần chấn động, si ngốc nhìn bóng dáng vĩ ngạn đang không ngừng thôn phệ biển sấm, hồi lâu không thể hoàn hồn! "Giáo chủ lợi hại quá!" Đôi mắt đẹp của Bích Dao tràn đầy phấn khích, dường như người thôn phệ biển sấm chính là nàng vậy!

Vòng xoáy thôn phệ càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đã đạt tới vạn dặm, biển sấm bao trùm cả Không Tang Sơn chẳng mấy chốc đã bị thôn phệ sạch sẽ, ngay cả mây đen cũng bị nuốt chửng.

Từng tia nắng chiếu xuống, rọi lên gương mặt của vô số võ giả đang ngây người, cuồng nhiệt, kính sợ, sùng bái.

Bầu trời trong xanh như gột, vạn dặm không mây, mọi thứ hệt như trong mơ!

Gầm!

Đột nhiên, tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa vang vọng cửu tiêu, quanh quẩn trong lòng vô số võ giả.

Chỉ thấy xung quanh Diệp Đông Hoàng đang ngạo nghễ đứng giữa hư không hiện ra chín con thần long, mỗi con đều sống động như thật, dài đến mấy trăm trượng, uy áp kinh khủng càn quét bốn phương, vô số võ giả phủ phục trên mặt đất!

Giây phút này, nhục thân Diệp Đông Hoàng đột phá, đạt đến Vương Thể Cảnh đỉnh phong!

Kích thước cơ thể hắn không hề thay đổi, nhưng lại cho người ta cảm giác vĩ ngạn vô cùng!

Hắn chỉ đứng đó, thân thể như chống đỡ cả trời đất, hắn dường như là duy nhất trên thế gian.

Chín con thần long quấn quanh, ngửa mặt lên trời gào thét, con ngươi hắn biến thành màu vàng, cúi nhìn thiên hạ, tựa như một vị cái thế thiên đế, uy nghiêm vô song, bá tuyệt đất trời. "Mạnh quá!" U Cơ tâm thần run rẩy, nàng cũng đã mấy trăm tuổi, kiến thức bất phàm, gặp qua vô số cường giả, nhưng nàng dám cam đoan, không một ai mạnh bằng Diệp Đông Hoàng!

Hơn nữa, sự mạnh mẽ này không chỉ về mặt thực lực, mà còn là bản chất, bản nguyên của sinh mệnh, dường như Diệp Đông Hoàng đã siêu thoát khỏi tu sĩ bình thường, giống như thành tiên vậy! "Bái kiến Võ Tổ, cung hạ Võ Tổ võ đạo hữu thành, thánh thọ vô cương!"

Vô số võ giả đồng loạt cúi lạy, giọng nói thành kính mà cuồng nhiệt. "Miễn lễ!" Giọng nói nhàn nhạt mà uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng vang vọng khắp bầu trời, dị tượng xung quanh thu lại, thân ảnh tức thì biến mất giữa không trung, không ai thấy hắn đã đi đâu! "Nhanh quá!" U Cơ con ngươi co rút lại, nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không thấy hắn rời đi như thế nào.

Nếu là kẻ địch, e rằng nàng còn chưa thấy được đối phương đã chết rồi! "Cái gì nhanh vậy?" Một giọng nói nhàn nhạt vang lên bên tai nàng, U Cơ trong lòng kinh hãi, không nghĩ ngợi gì mà theo bản năng muốn bỏ chạy.

Chỉ là nàng còn chưa kịp động, một bàn tay lớn đã ôm lấy eo nàng, khiến nàng khó lòng thoát ra, hơi thở nam tử nồng đậm ập vào mặt, một thân ảnh tuấn mỹ bá khí hiện ra trước mắt! "Diệp...

Diệp giáo chủ!" Nhìn Diệp Đông Hoàng đột nhiên xuất hiện sau lưng còn ôm lấy mình, U Cơ nhất thời quên cả phản kháng.

Khí tức trên người Diệp Đông Hoàng như thuốc độc hấp dẫn nàng, khiến tim nàng đập nhanh, khó mà tự chủ, không biết phải làm sao.

Đây là sự mạnh mẽ ở tầng bậc sinh mệnh, đối với kẻ yếu hơn luôn có sức hấp dẫn cực lớn!

Thiên địa vạn vật đều hướng về phía mạnh mẽ hơn để tiến hóa, phấn đấu, đó là bản năng.

Bản nguyên sinh mệnh của Diệp Đông Hoàng mạnh hơn nàng rất nhiều, đối với phụ nữ mà nói, đó là sức hấp dẫn lớn nhất.

Không chỉ là con người, bất kể chủng tộc nào cũng vậy, trực quan nhất chính là trong thế giới động vật, con đực cường tráng luôn được con cái yêu thích nhất.

Bởi vì sau khi kết hợp, tỷ lệ sinh ra hậu duệ mạnh hơn sẽ lớn hơn, hậu duệ càng mạnh, tỷ lệ sống sót càng cao, có lợi cho việc truyền lại gen của bản thân, điều này được khắc sâu trong gen sinh mệnh, là bản năng của sinh vật! "Đeo mạng che mặt, lén lén lút lút, có ý đồ gì?" Diệp Đông Hoàng chất vấn, đưa tay giật phăng tấm mạng che mặt màu đen của nàng, để lộ một gương mặt tuyệt mỹ và đôi mắt hoảng loạn.

Cả Không Tang Sơn đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Đông Hoàng, Bích Dao đến đây hắn cũng biết, trong lòng hiểu rõ U Cơ hắn là âm thầm đi theo để bảo vệ Bích Dao!

Mà đại trận của Đông Hoàng Giáo, U Cơ tự nhiên không dám tiến vào, một khi đi vào chắc chắn sẽ bị phát hiện, cho nên nàng chỉ có thể dừng bước ở đây!

Không ngờ vẫn bị phát hiện! "Diệp giáo chủ, ta chỉ âm thầm bảo vệ Bích Dao, không có ý gì khác...

Ngươi..." U Cơ nghe vậy, vội vàng giải thích, chỉ là lời còn chưa nói xong đã bị Diệp Đông Hoàng giật mất mạng che mặt, trong mắt tràn đầy vẻ tủi hổ, đây là lần thứ hai bị người ta giật mạng che mặt rồi!

Bị giật mạng che mặt, U Cơ cũng tỉnh táo lại, thấy mình bị Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, vừa thẹn vừa giận, đưa tay dùng sức đẩy vào ngực Diệp Đông Hoàng, tiếc là lại không dùng được sức, huống hồ sức mạnh nhục thân chênh lệch quá lớn, cho dù nàng có thể dùng toàn bộ khí lực cũng vô dụng! "Ngươi buông ra...

Ưm..." U Cơ đại nộ, lời còn trong miệng, hơi thở nam tử nồng đậm đã ập tới, Diệp Đông Hoàng đã cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng.

Đối với mỹ nữ, Diệp Đông Hoàng vẫn rất yêu thích, đã đến rồi thì

tiện thể cho nàng một kỷ niệm khó quên! "Ưm!" U Cơ trợn to hai mắt, hơi thở ngưng lại, ngây ngốc nhìn Diệp Đông Hoàng gần trong gang tấc, đầu óc trống rỗng, tức thì đứng hình!

Nàng vậy mà bị cưỡng hôn!

Nàng bị cưỡng hôn rồi!

Hoàn hồn lại, U Cơ muốn đẩy Diệp Đông Hoàng ra, nhưng không đẩy được, dần dần sức lực của nàng càng lúc càng nhỏ, cuối cùng lại càng lúc càng lớn!

Nhưng lại từ đẩy biến thành ôm! "Nhanh vậy đã xong rồi?" Cảm nhận được sự thay đổi của U Cơ, Diệp Đông Hoàng có chút bất ngờ, thực ra hắn vốn chỉ định vén mạng che mặt của nàng, nhiều nhất là cưỡng hôn một cái, để lại cho nàng một ấn tượng sâu sắc.

Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, hắn tuy thích một bước đến nơi, nhưng cũng phải cho chút thời gian để nàng thích ứng.

Chương 369

Chỉ là không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi hơn hắn tưởng, U Cơ phản kháng không hề kịch liệt, xem ra là trống vắng cô đơn quá lâu rồi!

Thực ra hắn không biết, đây chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân chủ yếu hơn là nhục thân hắn vừa đột phá đến Vương Thể Cảnh đỉnh phong, bản nguyên sinh mệnh và khí tức nam tử mạnh hơn người thường rất nhiều khiến U Cơ khó lòng chống cự.

Kỳ thực đổi lại là nữ nhân khác cũng tương tự!

Vụt!

Thấy phản ứng của U Cơ, Diệp Đông Hoàng cũng không khách khí, dứt khoát một bước đến nơi cho xong.

Hắn đưa tay bế bổng nàng lên, biến mất dưới chân núi. "Đừng!" Thấy hoàn cảnh xung quanh biến thành tẩm cung, dưới thân là giường nệm mềm mại, U Cơ bỗng nhiên bừng tỉnh, đưa tay nắm lấy bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng trong lòng.

Trong lòng vừa thẹn vừa giận, không hiểu sao sức chống cự của mình đối với Diệp Đông Hoàng lại thấp đến vậy. "Bây giờ nói không muốn, muộn rồi!" Diệp Đông Hoàng cười, lúc này đã tên trên cung, không thể không bắn.

Hơn nữa hắn vừa đột phá, sức mạnh tăng vọt, tinh lực dồi dào, lại bị khơi lên ngọn lửa, không dập tắt sao được?

Hắn không phải loại người tự làm khó mình! "Hừ!" ... "U Cơ?" Trong Đông Hoàng Điện, Tam Diệu Tiên Tử đang đợi Diệp Đông Hoàng xuất hiện bỗng ánh mắt khẽ động, vừa rồi U Cơ xuất hiện ở

chân núi, nàng không hề biết.

Nhưng Diệp Đông Hoàng quay về tẩm cung, còn mang theo một người thì nàng lại phát hiện ra! "Tỷ tỷ, sao vậy?

U Cơ là ai?" Kim Bình Nhi nghe vậy, trong mắt mang theo vẻ tò mò, bây giờ nàng và Tam Diệu Tiên Tử tự nhiên xưng hô tỷ muội, ban đầu còn hơi không quen, nhưng năm năm trôi qua, đã quen như thường, gọi ra cũng không có chút gượng gạo! "Chu Tước Thánh Sứ, một trong tứ đại thánh sứ của Quỷ Vương Tông, xem ra sau này ngươi lại có thêm một tỷ muội rồi!" Tam Diệu Tiên Tử ánh mắt u u, tuy có chút ghen tuông, nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận. "U Cơ!" Kim Bình Nhi trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra, có phần hiểu được tại sao Diệp Đông Hoàng độ kiếp xong vẫn chưa xuất hiện!

Ban đầu nàng tưởng Diệp Đông Hoàng đang củng cố tu vi, bây giờ xem ra...

ờ... cũng coi như là củng cố tu vi đi! "Lại tới một người!" Ngay lúc Kim Bình Nhi đang suy tư, Tam Diệu Tiên Tử nhìn ra ngoài đại điện, nói như có ẩn ý. "Lại tới một người?" Kim Bình Nhi trong mắt nghi hoặc, có chút không hiểu! "Sư nương, bên ngoài có một nữ tử tên Bích Dao nói là bằng hữu của sư phụ, cầu kiến sư phụ!" Đúng lúc này, giọng của Trương Tiểu Phàm vang lên. "Ngươi đi tiếp đãi nàng đi!" Tam Diệu Tiên Tử nhìn Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi tuy lớn hơn Bích Dao không ít, nhưng cũng coi như cùng thế hệ, đương nhiên bây giờ với nàng cũng là cùng thế hệ rồi! "Vâng!" Kim Bình Nhi gật đầu, dưới sự dẫn dắt của Trương Tiểu Phàm đã gặp được Bích Dao đang đợi, sau đó đưa nàng rời đi, sắp xếp chỗ ở cho nàng. "Tiểu Phàm, nhìn gì thế?

Người ta đi xa rồi!" Ngay lúc Trương Tiểu Phàm đang ngẩn ngơ

nhìn bóng lưng Bích Dao, Lâm Kinh Vũ đưa tay huơ huơ trước mắt hắn. "A...

Kinh Vũ...

Ờ... không nhìn gì cả!" Trương Tiểu Phàm mặt đỏ lên, lắp bắp nói. "Có phải rất xinh đẹp không?" Lâm Kinh Vũ đột nhiên hỏi. "Phải...

à... không phải... ta..." Trương Tiểu Phàm ánh mắt hoảng hốt, không biết giải thích thế nào, nhưng cô gái áo lục đó quả thực rất xinh đẹp! "Tiểu Phàm, vừa rồi ta cũng thấy rồi, rất xinh đẹp, nhưng không phải là gu của ngươi, đối phương vừa nhìn đã biết là thích sư phụ, mấy ngày nữa có khi thành sư nương rồi!" Lâm Kinh Vũ vỗ vỗ vai Trương Tiểu Phàm, vừa rồi hắn ở bên cạnh cũng đã thấy Bích Dao, thần sắc của nàng rất rõ ràng, hắn tự nhiên không thể không nhìn ra! "A, ta không phải, ta không có, ta chỉ là..." Trương Tiểu Phàm kinh hô, vội vàng giải thích. "Được rồi Tiểu Phàm, không cần giải thích, ta biết mà.

Bây giờ Thất Mạch Hội Vũ của Thanh Vân Môn sắp bắt đầu, hai năm trước Long Thủ Phong Thương Tùng phái đại đệ tử Tề Hạo đến mời sư phụ tham gia Thất Mạch Hội Vũ, mục đích không cần nói cũng biết!" Lâm Kinh Vũ nhìn về phía Không Tang Sơn, giọng nói kiên định, nói: "Năm đó sư phụ một quyền đánh bại hắn, hắn trong lòng không phục, đáng tiếc hắn không phải đối thủ của sư phụ, liền muốn ra tay từ đệ tử, muốn làm sư phụ mất mặt!" "Cho nên, lần này chúng ta nhất định không thể để sư phụ thất vọng, phải cho bọn họ biết sự lợi hại của võ đạo!" "Ừm, Kinh Vũ, ta biết rồi, yên tâm đi!" Trương Tiểu Phàm nắm chặt nắm đấm, hắn nhớ lại tình cảnh ở Thông Thiên Phong Ngọc Thanh Điện lúc đó, những kẻ đạo mạo kia, ai nấy đều miệng nói sẽ chăm sóc cho bọn họ.

Kết quả vì tư chất hắn kém, không một ai chịu nhận hắn. "Sư

phụ, con nhất định sẽ không để người thất vọng!" Trương Tiểu Phàm trong lòng thề, lúc đó không ai nhận hắn, chính là Diệp Đông Hoàng đứng ra thu nhận, truyền thụ võ đạo, bồi dưỡng hắn, mới có hắn của ngày hôm nay! ...

Một ngày sau.

Sau trận cuồng phong bão táp, phòng ngủ vốn tinh xảo tao nhã trở nên bừa bộn, mạng che đen, khăn tay, váy đen, vương vãi khắp nơi.

Tiếng gió, tiếng mưa, tiếng gào thét, tiếng khóc, tiếng cười, tiếng thở dốc, tất cả đều trở về yên tĩnh!

Thân thể ngọc ngà khẽ run của U Cơ tựa vào lồng ngực rắn chắc mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, từng nhịp tim ổn định mạnh mẽ vang lên bên tai nàng.

Trái tim nàng dường như cũng đang đập theo!

Mười ngón tay nàng thon dài, trắng như ngọc, đặt trên ngực Diệp Đông Hoàng, có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ và hơi ấm đó.

Một ngày này, nàng mệt mỏi và rã rời chưa từng cảm thấy, nhưng lại không hề buồn ngủ, đôi mắt trong veo sáng ngời tràn ngập vẻ phức tạp.

Khóe mắt còn vương một vệt lệ, một đêm này, nàng không biết là vui sướng hay là vui sướng, vui vẻ hay là vui vẻ!

Trăm năm trước, mạng che đen là để nàng cách biệt với thế gian.

Nhưng sau trận chiến trăm năm trước đó, mạng che đen là để nàng lặng lẽ hồi tưởng — lặng lẽ, dùng hết quãng đời còn lại, hồi tưởng về nam tử áo trắng tay cầm Trảm Long Kiếm, thét dài xông vào.

Vạn Kiếm Nhất!

Một cái tên hùng vĩ, một huyền thoại kinh thiên động địa!

Dù cho cả thiên hạ là địch, thì có gì phải sợ!

Mang theo lòng thành kính đối với Thánh giáo, nàng bất chấp tất cả xông lên.

Ánh đao lóe qua, mưa máu bay lả tả, nàng chém đứt cánh tay đối phương, thế nhưng nam tử đó không hề biến sắc, ngược lại còn xoay người lại, đưa tay kia ra, vén mạng che mặt của nàng lên...

Đã từng có bao nhiêu đêm khuya, nàng một mình đứng sâu trong rừng cây, chìm vào suy tư giữa bóng tối vô biên?

Sắc mặt dưới tấm mạng che biến ảo vạn nghìn, bộ y phục đen sẫm che giấu tình cảm nóng bỏng, — cũng chỉ có anh hùng như vậy, mới xứng đáng để nữ tử vì đó mà si cuồng.

Khoảnh khắc mạng che được vén lên, khắp trời đều là kiếm mang màu xanh biếc, đôi mắt tuấn ngạo của hắn ngạo nghễ trong gió, lấp lánh ánh sáng không ai bì kịp!

Ngửa mặt lên trời cười dài, núi sông chấn động, phong vân biến sắc! "Quả nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân!" Câu nói này, vang vọng mãi trong đầu, từ đó không bao giờ xua đi được.

Ngẩn ngơ, nhìn hắn phi thân đi xa, một khoảnh khắc ngắn ngủi, dường như vượt qua ngàn vạn năm.

Sát na phương hoa, một cái nhìn vạn năm.

Bỗng nhiên bừng tỉnh: dung nhan tuyệt sắc này, chỉ tồn tại để chờ đợi ngươi!

Một câu chuyện xa xôi và thần bí của trăm năm trước.

Có lẽ Man Hoang Thánh Điện năm đó chỉ là lần giao nhau ngắn ngủi duy nhất trong cuộc đời dài đằng đẵng này, có lẽ Vạn Kiếm Nhất đến chết cũng không còn nhớ đến nữ tử tên Chu Tước — U

Cơ...

Đời này kiếp này, còn ai có thể vén mạng che mặt của nàng lên nữa?

Chuyện cũ hiện rõ mồn một, U Cơ đưa tay lên, đôi mắt đẹp nhìn gương mặt tuấn mỹ bá đạo đã bắt nạt nàng cả đêm, đang ngủ say một cách mãn nguyện.

Giây phút này, nàng phát hiện bóng hình chỉ có duyên một lần gặp gỡ trăm năm trước nhưng mãi không phai mờ đã dần tan biến, một bóng hình mới lại khắc sâu vào nơi mềm yếu nhất trong tâm hồn nàng, khó mà xóa nhòa!

Thực ra nói cho cùng, năm đó nàng cũng chỉ gặp Vạn Kiếm Nhất một lần trong trận chiến, hai bên còn là kẻ địch, chỉ là phong thái của Vạn Kiếm Nhất quá chói lọi, khiến nàng gặp một lần khó quên!

Trăm năm qua, nàng cũng chưa từng gặp ai có phong thái hơn Vạn Kiếm Nhất, mới khiến nàng quyến luyến không quên!

Cho đến hôm qua, nàng đã thấy một bóng hình còn cái thế vô địch, phong thái tuyệt thế hơn cả Vạn Kiếm Nhất.

Ong!

Lúc này, đôi mắt đang nhắm chặt của Diệp Đông Hoàng đột nhiên mở ra, vừa vặn đối diện với ánh mắt phức tạp khó tả của U Cơ.

Trong mắt nàng ta lập tức lóe lên một tia hoảng loạn, không dám nhìn thẳng, vội vàng cúi đầu.

Chương 370

"Muốn nhìn thì cứ nhìn, sợ cái gì?

Còn sợ ta ăn thịt nàng à?" Diệp Đông Hoàng cười, đưa tay nâng khuôn mặt xinh đẹp đang vùi trong ngực hắn lên, nhìn vào đôi mắt mỹ lệ, hôn lên trán nàng một cái.

Mỹ nhân như ngọc, động lòng người! "Ai thèm nhìn ngươi!" U Cơ miệng thì kiêu ngạo, nhưng khi Diệp Đông Hoàng hôn lên trán, thân thể nàng khẽ run, tâm hồn như bị ai đó hung hăng cào một cái, một cảm xúc khó tả nhanh chóng lan tỏa khắp người! "Ta muốn nhìn nàng, được chưa?" Diệp Đông Hoàng khẽ cười, ngồi dậy, ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp, bế nàng vào lòng.

Chăn trượt xuống, để lộ làn da như ngọc của U Cơ. "Thân hình thật tuyệt!" Cúi đầu, nhìn bộ ngực cao vút của nàng, trong đầu Diệp Đông Hoàng lóe lên một ý nghĩ, ánh mắt lập tức nóng lên.

Trước đó tuy hắn đã cảm nhận sâu sắc, khó lòng nắm giữ, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được thưởng thức một cách yên tĩnh như vậy!

Gương mặt U Cơ bỗng ửng hồng, nàng nhúc nhích cơ thể muốn rúc vào trong chăn, nhưng bị Diệp Đông Hoàng ôm chặt, đành kéo chăn lên che đi phong quang trên người. "Có phải chưa từng thấy đâu, chỗ nào trên người nàng ta chưa thấy qua, tấc da nào ta chưa chạm vào?" Diệp Đông Hoàng không ngăn cản hành động của nàng, nhìn phong cảnh bị che khuất, ghé sát tai nàng, mập mờ nói: "Tuy mới quen biết một ngày, nhưng nàng biết ta dài ngắn, ta tỏ nàng nông sâu, còn có gì phải ngại ngùng?" "Vô sỉ!" U Cơ giận mắng, mặt đẹp đỏ bừng, trong lòng lại có cảm giác khác lạ.

Đừng thấy nàng tuổi không nhỏ, thực ra lại là một nữ nhân chưa

từng yêu đương. "Chuyện này đừng để Bích Dao biết, được không?" Đột nhiên, U Cơ ngẩng đầu lên, nghĩ đến Bích Dao, nội tâm càng thêm phức tạp, không biết phải làm sao.

Là người thân cận nhất của Bích Dao, nàng tự nhiên biết Bích Dao thích Diệp Đông Hoàng! "Tại sao?

Ở bên ta khiến nàng không dám gặp người?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng như điện, giọng nói nhàn nhạt khiến U Cơ trong lòng hoảng loạn, vội vàng giải thích: "Không phải, ta không có ý đó, thực ra Bích Dao từ lần trước gặp ngươi đã thích ngươi rồi!" "Ồ..." Diệp Đông Hoàng không ngờ mị lực của mình lớn đến vậy, tuy lần trước hắn tặng Bích Dao chuông tử kim, có thể cảm thấy nàng ta có hảo cảm với mình, nhưng cũng không ngờ nàng ta lại thích mình ngay lập tức.

Đương nhiên, có mỹ nữ yêu thích cũng là một chuyện rất vui vẻ. "Ngươi rốt cuộc có đồng ý không, nếu ngươi không đồng ý, sau này ta sẽ không bao giờ gặp ngươi nữa!" Nghe lời nói nước đôi, không tỏ thái độ gì của Diệp Đông Hoàng, U Cơ lập tức sốt ruột!

Nàng không biết nếu Bích Dao biết chuyện của nàng và Diệp Đông Hoàng sẽ ra sao, lại phải đối mặt thế nào! "Không gặp thì thôi, dù sao ta cũng đã có được nàng rồi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, nhìn vẻ mặt lo lắng của U Cơ, trong lòng khẽ động, chuẩn bị trêu chọc nàng! "Ngươi tên khốn kiếp!

Ta giết ngươi!" U Cơ vừa thẹn vừa giận, nắm đấm nhỏ cứ thế trút lên người Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không dùng pháp lực! "Trêu nàng thôi mà, nàng đã giận rồi!" Diệp Đông Hoàng bắt lấy bàn tay đang đánh loạn của nàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, "Nàng bây giờ là nữ nhân của ta, còn muốn chạy đi đâu?" "Muốn ta đồng ý, phải xem biểu hiện của nàng rồi!" "Ngươi...

Ưm..." U Cơ vừa thở phào nhẹ nhõm vừa uất ức trong lòng, còn

dám ra điều kiện với nàng, chỉ là không đợi nàng phản bác, Diệp Đông Hoàng đã cúi người hôn lên đôi môi đỏ của nàng, khiến nàng khó mà mở miệng!

Nàng khẽ đẩy đẩy, không đẩy được, cũng mặc cho Diệp Đông Hoàng hành động.

Thực ra cả thân thể lẫn tâm hồn nàng đều không hề phản cảm, thậm chí sâu thẳm nội tâm còn ẩn chứa sự mong đợi cảm giác này! ... "Bình Nhi tỷ tỷ, Diệp giáo chủ khi nào xuất quan?

Sẽ không bế quan tu luyện mấy năm chứ?" Bích Dao ngồi bên đình nhỏ giữa hồ, tay nghịch chiếc chuông tử kim Diệp Đông Hoàng tặng, ánh mắt nhìn Kim Bình Nhi bên cạnh. "Giáo chủ mấy ngày nữa phải đến Thanh Vân Môn tham gia Thất Mạch Hội Vũ của họ, sẽ không bế quan lâu đâu!" Kim Bình Nhi tự nhiên biết Diệp Đông Hoàng thực ra đang bế quan song tu, nhiều nhất cũng chỉ ba năm ngày. "Giáo chủ!" Đột nhiên, Kim Bình Nhi đứng dậy khi thấy Diệp Đông Hoàng và U Cơ từ đối diện đi tới, Bích Dao nghe vậy, vội vàng quay đầu nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng. "Diệp giáo chủ!

U di, sao người lại đến đây?" Bích Dao vui vẻ đến trước mặt Diệp Đông Hoàng và U Cơ, trong mắt có chút ngạc nhiên. "Ta sao lại đến đây?

Ngươi một mình ra ngoài, Tông chủ có thể yên tâm sao?" U Cơ lườm nàng một cái, Vạn Nhân Vãng không yên tâm về Bích Dao, nên đã bảo nàng đi theo. ...

Kết quả, đúng là tạo hóa trêu ngươi, Bích Dao không sao cả, chính nàng lại là người đầu tiên sa vào! "Vậy là U di vẫn luôn đi theo con, sao hôm qua không thấy người?" Bích Dao có chút nghi hoặc, hôm qua nàng đã đến đây rồi, theo lý mà nói U Cơ vẫn luôn đi theo nàng, nếu đã định hiện thân, thì hôm qua đã phải xuất hiện!

Nếu không định hiện thân, hôm nay cũng sẽ không xuất hiện! "Ta hôm qua đi làm việc khác rồi!" Ánh mắt U Cơ có chút không tự nhiên, nghĩ đến chuyện với Diệp Đông Hoàng, đôi chân dài thon thả bất giác khẽ run, mặt đẹp ửng lên một vệt hồng, may mà có mạng che đen, người ngoài không nhìn ra! "U di, sao con cảm thấy hôm nay người lạ lạ thế nào ấy?" Bích Dao nhìn U Cơ từ trên xuống dưới, cảm thấy dường như có gì đó không giống bình thường, nhưng chỉ là cảm giác, cụ thể nàng cũng không nói được! "Có gì lạ đâu, thôi, hai người nói chuyện đi!" U Cơ có chút không ở lại được nữa, vì chột dạ sợ bị Bích Dao nhìn ra điều gì.

Nói xong, nàng vội vã rời đi. "Thật kỳ lạ!

Cảm giác đi đường cũng lạ lạ, dường như có chút khác biệt so với bình thường, chắc chắn có chuyện gì giấu mình!" Bích Dao nhìn bóng lưng U Cơ, thầm nghĩ!

Nàng từ nhỏ được U Cơ chăm sóc lớn lên, U Cơ quen thuộc nàng, nàng cũng quen thuộc đối phương! "Giáo chủ, Bích Dao, ta xin lui trước!" Kim Bình Nhi cũng cáo từ rời đi. "Diệp giáo chủ, chúc mừng ngươi tu vi đột phá, tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất!" Trong sân chỉ còn lại hai người họ, Bích Dao có chút ngại ngùng, liền tìm một chủ đề, mang theo nụ cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền như hoa, như đóa phù dung mới nở, thanh lệ vô song. "Chỉ là đột phá nhỏ thôi, sao lại nghĩ đến chỗ ta vậy?" Diệp Đông Hoàng khiêm tốn nói, tu vi hiện tại của hắn tuy không tệ, nhưng so với những cường giả thực thụ vẫn còn một khoảng cách rất lớn! "Sao vậy?

Không có việc gì thì người ta không thể đến sao?" Bích Dao nhìn Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp mang theo một tia oán giận. "Đương nhiên không phải, vô cùng hoan nghênh!" Diệp Đông Hoàng cười nói. "Diệp đại ca, ta có thể gọi huynh như vậy không?" Đột nhiên, Bích Dao lấy hết can đảm, trong mắt mang theo vẻ mong đợi, nhỏ giọng

hỏi. "Đương nhiên có thể!" Diệp Đông Hoàng đưa tay véo nhẹ chiếc mũi xinh của Bích Dao. "Diệp đại ca!" Bích Dao ánh mắt ngượng ngùng, cúi đầu xuống, trong lòng lại rất vui.

Diệp Đông Hoàng đưa nàng đi dạo khắp nơi, coi như làm tròn bổn phận chủ nhà.

Trong nháy mắt lại ba ngày trôi qua.

Mối quan hệ của Diệp Đông Hoàng và Bích Dao đã thân thiết hơn rất nhiều, nắm tay, hôn môi cũng có, khiến nàng ta mặt đỏ tai hồng nhưng lại vui trong lòng.

Buổi tối, Diệp Đông Hoàng ở cùng U Cơ.

Dù sao chuyện này, chỉ có lần không và vô số lần!

Có lần đầu tiên, lần thứ hai U Cơ tuy nửa đẩy nửa thuận, nhưng Diệp Đông Hoàng biết trong lòng nàng thực ra là muốn, chỉ là không bỏ được sĩ diện và sự kiêu hãnh của phụ nữ.

Hắn mà dám bỏ đi, chắc chắn sẽ bị ghi hận!

Điều này cũng giống như đạo lý cầm thú và cầm thú không bằng!

Diệp Đông Hoàng chỉ cần mạnh mẽ hơn một chút, liền dễ dàng tiến vào cửa lớn của U Cơ.

Sau đó ngày thứ ba, ngày thứ tư... tự nhiên là nước chảy thành sông! ...

Ngày hôm đó, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đến Thanh Vân Môn!

Đi cùng ngoài hai đệ tử Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm, còn có Kim Bình Nhi và Bích Dao.

Hắc Thủy Huyền Xà từ trong hồ chui ra, những năm nay nó tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, thực lực tăng lên một đoạn dài.

Một chiếc Long Niện khổng lồ hiện ra, hai sợi xích vàng móc vào người Hắc Thủy Huyền Xà, Diệp Đông Hoàng đưa Kim Bình Nhi và Bích Dao lên Long Niện, Hắc Thủy Huyền Xà gầm lên một tiếng rồi kéo Long Niện bay vút lên mây.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm ngự kiếm phi hành, đi theo sau Long Niện của Diệp Đông Hoàng! "Hắc Thủy Huyền Xà kéo xe, cả thế giới này chắc chỉ có Diệp đại ca làm được!" Nhìn trời xanh mây trắng xung quanh, Bích Dao má lúm đồng tiền như hoa, phải biết Thanh Vân cũng có một con Thủy Kỳ Lân tương tự.

Nhưng ai dám dùng Thủy Kỳ Lân kéo xe?

Thủy Kỳ Lân ở Thanh Vân được tôn xưng là Linh Tôn, đó là đãi ngộ cấp đại lão, được phụng dưỡng như tổ tông!

Không Tang Sơn cách Thanh Vân không quá xa, chưa đầy nửa ngày công phu đã đến Thanh Vân Sơn.

Thanh Vân Sơn liên miên trăm dặm, núi non trập trùng, cao nhất có bảy ngọn, cao chọc trời, ngày thường chỉ thấy mây trắng quấn quanh sườn núi, không thấy được đỉnh núi thật sự.

Thanh Vân Sơn rừng rậm rạp, thác nước đá kỳ, chim quý thú lạ, đâu đâu cũng có, cảnh sắc u hiểm kỳ tuấn, nổi danh thiên hạ. "Thanh Vân Môn!" Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm thu tiên kiếm dưới chân lại, nắm trong tay, đứng lơ lửng trên không, ánh mắt xa xăm nhìn dãy núi cao ngất trước mặt, trong lòng thổn thức.

Chương 371

Năm năm trước, họ vẫn chỉ là những thiếu niên nửa mùa không có kiến thức, nhà quê, nào từng thấy Thanh Vân Sơn tiên gia khí phái như vậy.

Nhưng nay đã khác xưa, từng cảnh tượng trong Ngọc Thanh Điện ngày ấy, họ vẫn nhớ như in. "Ta sẽ không làm sư phụ mất mặt, ta nhất định sẽ cho bọn họ biết ta không phải phế vật!" Trương Tiểu Phàm tâm trạng trào dâng, ngày đó ở Ngọc Thanh Điện, ai nấy đều ghét bỏ hắn, không muốn nhận hắn, sắc mặt đó, hắn cả đời sẽ không quên! "Đây chính là Thanh Vân Môn!" Kim Bình Nhi và Bích Dao tò mò đánh giá xung quanh, đây là lần đầu tiên đến sào huyệt của chính đạo đệ nhất Thanh Vân Môn, nghĩ lại cũng có chút kích thích! "Diệp giáo chủ đại giá quang lâm, có việc đón tiếp từ xa, xin hãy thứ tội!" Lúc này, trong Thanh Vân Môn vang lên một giọng nói vang dội, chỉ thấy Đạo Huyền và Thương Tùng cùng mọi người đi ra, đến trước mặt Diệp Đông Hoàng! "Đây là Hắc Thủy Huyền Xà?" "Vậy mà bị thu phục để kéo xe?" Thấy Hắc Thủy Huyền Xà, Đạo Huyền và các thủ tọa các mạch trong lòng kinh ngạc, nhưng bề ngoài không quá kinh hãi, để khỏi mất mặt.

Hơn nữa, Thanh Vân Môn của họ cũng có một con thượng cổ dị thú Thủy Kỳ Lân! "Không ngờ năm năm thời gian, tu vi của Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm tăng nhanh như vậy, xem ra thực lực không yếu!" Thương Tùng liếc nhìn Hắc Thủy Huyền Xà, liền dời ánh mắt sang Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm, hắn đặc biệt mời Diệp Đông Hoàng đến, tự nhiên là muốn tìm lại thể diện ngày xưa.

Hắn biết so thực lực, hắn e rằng khó là đối thủ của Diệp Đông Hoàng!

Nhưng đệ tử môn hạ thì khác, năm năm nay hắn dốc sức bồi dưỡng Tề Hạo, Tề Hạo cũng không phụ lòng mong đợi, tu vi đột phá mạnh mẽ, hắn có lòng tin để Tề Hạo đánh bại Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm!

Nhưng Tề Hạo tuổi có hơi lớn, dù sao cũng đã tham gia Thất Mạch Hội Vũ sáu mươi năm một lần trước đó, đã hơn một trăm tuổi rồi!

Nhưng Tề Hạo là đệ tử của hắn, cùng thế hệ với Lâm Kinh Vũ và những người khác, cũng không tính là lấy lớn hiếp nhỏ! "Thực lực của Diệp Đông Hoàng lại tăng tiến không ít!" Ánh mắt của Đạo Huyền chủ yếu tập trung vào Diệp Đông Hoàng, đối với Hắc Thủy Huyền Xà, hắn không để trong mắt, năm năm trước hắn đã cảm nhận được một tia nguy hiểm từ Diệp Đông Hoàng.

Năm năm trôi qua, tu vi của hắn cũng đã đạt đến Thái Thanh Cảnh sơ kỳ, nhưng cảm giác Diệp Đông Hoàng lại càng trở nên sâu không lường được!

Mấy ngày trước, chuyện Diệp Đông Hoàng độ kiếp ở Không Tang Sơn, hắn cũng có nghe qua, đối với Diệp Đông Hoàng càng thêm kiêng kỵ! "Đạo Huyền chưởng môn khách khí rồi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở miệng, cũng đánh giá đám người Thanh Vân, tu vi của Đạo Huyền tăng trưởng lớn nhất, các thủ tọa các mạch khác năm năm nay cũng có tiến bộ, nhưng mức độ tiến bộ không lớn! ... "Diệp giáo chủ, mời!" Đạo Huyền đưa tay ra hiệu, Diệp Đông Hoàng theo mọi người tiến vào Thanh Vân Môn.

Đầu tiên đập vào mắt là một bầu trời xanh biếc vô ngần, như biển sâu đảo ngược, xanh đến gần như thuần khiết, vô biên vô tế, hùng vĩ tráng lệ.

Khi họ lao ra khỏi biển mây, những đám mây trắng dưới chân

phảng phất như bọt nước, theo đà lao đi của họ mà dấy lên những dải mây dài, tựa hồ lưu luyến không rời, lại như sông lớn gợn sóng, bay lượn giữa không trung, rồi lại từ từ rơi xuống, quay về trong biển mây.

Xuyên qua biển mây, mọi người đi thẳng về phía Thông Thiên Phong.

Xa xa, một ngọn núi hùng vĩ cao chọc trời, không, cao đến tận trời, ngạo nghễ sừng sững.

Nơi đó, giữa những đám mây trắng lượn lờ, mơ hồ có tiếng chuông vang vọng giữa đất trời thương khung.

Thông Thiên Phong, phảng phất thực sự thông đến trời xanh.

Kim Bình Nhi và Bích Dao, đôi mắt đẹp đầy hiếu kỳ, phóng tầm mắt ra xa, dưới bầu trời xanh vô ngần, bên cạnh ngọn núi hùng vĩ, vô số đạo quang mang đủ màu sắc bay lượn vờn quanh, càng đến gần Thông Thiên Phong, những quang mang này càng dày đặc.

Đó đều là pháp bảo do đệ tử trong Thanh Vân Môn điều khiển, do pháp bảo phân chia theo ngũ hành mà có đủ loại màu sắc khác nhau, trông ngũ sắc rực rỡ, vô cùng đẹp mắt. "Không hổ là Thanh Vân Môn đứng đầu chính đạo, uyển như nhân gian tiên cảnh!" Hai người thầm cảm khái, nơi đóng quân của Hợp Hoan Phái và Quỷ Vương Tông, so với Thanh Vân Sơn, dường như cũng kém hơn một chút!

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ ở trên không trung ngắm nhìn cảnh sắc của Thanh Vân Sơn, trong lòng lại có một tư vị khác!

Chẳng bao lâu, Đạo Huyền và những người khác dẫn bốn người Diệp Đông Hoàng đến một quảng trường cực lớn.

Lan can bằng bạch ngọc, tiên khí từng trận, mây mù bốc lên, đi lại như ở trong mây, khiến người ta có cảm giác thành tiên.

Đây chính là "Vân Hải" trong "Thanh Vân Lục Cảnh".

Trên Vân Hải, người đông như mắc cửi, đa số mặc trang phục của Thanh Vân Môn, có đạo có tục, có nam có nữ, trong đó thế hệ trẻ đặc biệt nhiều, người anh khí bừng bừng đâu đâu cũng có, có thể thấy những năm gần đây Thanh Vân Môn dốc lòng chấn chỉnh, ra sức bồi dưỡng đệ tử trẻ tuổi.

Lúc này, thấy Đạo Huyền, Diệp Đông Hoàng và những người khác đến, cả quảng trường chợt im lặng, tất cả mọi người đều tò mò đánh giá cỗ xe do Hắc Thủy Huyền Xà kéo.

Không biết là nhân vật thế nào mà cần Đạo Huyền đích thân nghênh đón, hơn nữa bọn họ tuy không nhận ra Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng từ khí tức hung thú thượng cổ tỏa ra từ trên người nó cũng khiến họ biết con dị thú này không tầm thường! "Là Đông Hoàng Giáo, Diệp giáo chủ!" "Không sai, năm năm trước ta từng thấy anh tư của ngài ấy một kiếm đánh bại Điền sư thúc ở đây!" "Ta cũng thấy rồi, một kiếm đó quá lợi hại!" … Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, vô số đệ tử xôn xao, thì thầm bàn tán, Không Tang Sơn cách Thanh Vân không xa, hơn nữa năm năm trước Diệp Đông Hoàng đã gây chấn động cực lớn ở Thanh Vân, rất nhiều đệ tử Thanh Vân đều nhận ra Diệp Đông Hoàng! "Hắn vậy mà cũng đến!" Phía trước một đám đệ tử Tiểu Trúc Phong có một bóng hình, bạch y như tuyết, da như mỡ đông, đôi mắt tựa sao trời, thanh lệ vô song.

Sau lưng nàng là một thanh trường kiếm, vỏ kiếm và chuôi kiếm toàn thân một màu xanh da trời, sắc màu tươi sáng, ẩn hiện có sóng gợn lưu động, vừa nhìn đã biết là tiên gia bảo vật.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng trong long niện, vẫn như năm xưa, tuấn mỹ bá khí, phong thái tuyệt thế, năm tháng không hề để lại một vết tích nào trên người hắn!

Khi nàng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, người sau dường như có cảm ứng, ánh mắt chuyển động, bốn mắt nhìn nhau.

So với Diệp Đông Hoàng, Lục Tuyết Kỳ thay đổi rất lớn!

Nữ lớn mười tám thay đổi, năm năm này có thể nói là giai đoạn Lục Tuyết Kỳ thay đổi nhiều nhất.

So với năm năm trước, nàng đã cao hơn rất nhiều, bớt đi vài phần non nớt, thêm ba phần lạnh lùng tuyệt diễm, từ một thiếu nữ trở thành một đại mỹ nhân tựa như đóa sen tuyết trên Thiên Sơn!

Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, ngưng mắt nhìn một lát, nàng bất giác quay đầu đi, không dám nhìn nữa! "Diệp giáo chủ, hiện tại Thất Mạch Hội Vũ của Thanh Vân chúng ta vừa hay đến trận chung kết, còn lại hai đệ tử.

Diệp giáo chủ cũng mang theo hai vị đệ tử, hay là giao lưu luận bàn một phen, thế nào?" Thương Tùng mở lời, chuyện này tuy đã ngầm đồng ý, nhưng hắn vẫn cần phải nhắc lại một lần nữa. "Được!" Diệp Đông Hoàng thu hồi ánh mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, gật đầu.

Hôm nay chính là cơ hội để hắn thể hiện võ đạo với thế nhân.

Chỉ mình hắn mạnh thì không tính là gì, nếu đệ tử dưới trướng cũng mạnh thì mới càng có sức hấp dẫn.

Dù sao, chỉ bản thân mình mạnh mẽ mà không thể làm cho đệ tử dưới trướng mạnh lên, võ đạo như vậy sẽ không có ai nguyện ý tu luyện!

Được Diệp Đông Hoàng đồng ý, Thương Tùng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, khá là hài lòng.

Nỗi sỉ nhục năm năm, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội đòi lại!

Lúc này, Đạo Huyền, Điền Bất Dịch, Thiên Vân đạo nhân, Tằng Thúc Thường, Thương Chính Lương, Thủy Nguyệt và các thủ tọa các mạch quay về chỗ ngồi trên cao đài.

Đối với cuộc tỷ thí sắp tới với đệ tử Đông Hoàng Giáo, bọn họ cũng tràn đầy chờ mong và tò mò.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm, bọn họ đều biết, năm năm trước một chút tu vi cũng không có, họ cũng muốn xem Diệp Đông Hoàng có át chủ bài gì mà dám dẫn hai người họ đến tham gia luận võ! "Chư vị đệ tử, hôm nay Thanh Vân Môn chúng ta nghênh đón một vị khách quý, đó chính là Đông Hoàng Giáo, Diệp Đông Hoàng giáo chủ!" Thương Tùng đứng trên không trung, đích thân chủ trì, cất cao giọng nói: "Nhân dịp Thất Mạch Hội Vũ, Thanh Vân và Đông Hoàng Giáo vừa hay có thể giao lưu luận bàn, tăng tiến hữu nghị, nâng cao kinh nghiệm!" "Trận chung kết tiếp theo sẽ đổi thành luận bàn với hai vị thân truyền đệ tử dưới trướng Diệp giáo chủ!" Lời của Thương Tùng khiến vô số võ giả trên quảng trường Vân Hải xôn xao, từng cặp mắt đổ dồn về phía Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ! "Kia không phải là Tiểu Phàm và Kinh Vũ sao?

Mới có năm năm thời gian, sao họ có thể là đối thủ của Tuyết Kỳ sư muội và Tề Hạo sư huynh được?" Đệ tử Đại Trúc Phong, Tống Đại Nhân nhìn thấy hai người Lâm Kinh Vũ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Năm đó chính hắn đã đưa hai người từ Thảo Miếu thôn đến Thanh Vân Môn, đối với hai người cũng coi như vô cùng hiểu rõ! "Sự va chạm giữa võ đạo và tu chân chi đạo, thật khiến người ta mong đợi, nhưng Thanh Vân tất thắng!" "Hai tiểu tử kia trông quen quá, hình như đã từng đến Thanh Vân!" "Kia không phải là hai đứa trẻ mồ côi ở Thảo Miếu thôn năm năm trước sao?" "Không ngờ lại là hai người họ, chắc chắn không phải là đối thủ của Tuyết Kỳ sư muội và Tề Hạo sư

huynh!" … Chúng nhân xôn xao, không ít đệ tử Thanh Vân vẫn còn ấn tượng về Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm.

Dù sao năm đó Thảo Miếu thôn bị diệt môn, ảnh hưởng quá mức tồi tệ, khiến người ta ký ức còn mới! "Thủy Nguyệt sư muội, trận đầu tiên để Lục Tuyết Kỳ lên đi!" Thương Tùng nhìn về phía Thủy Nguyệt, hắn tuy không cho rằng Tề Hạo sẽ thua, nhưng võ đạo và tu chân chi đạo khác biệt không nhỏ.

Năm đó Điền Bất Dịch bị Diệp Đông Hoàng một kiếm sấm sét đánh bại, hắn đến giờ ký ức vẫn còn mới mẻ, muốn dùng Lục Tuyết Kỳ để thăm dò một phen!

Chỉ cần nắm chắc được phương thức chiến đấu của đối phương, Tề Hạo lại ra sân, thì có thể vạn vô nhất thất! "Được!" Thủy Nguyệt lạnh lùng trừng mắt nhìn Thương Tùng một cái, tuy biết rõ đối phương đang lấy Lục Tuyết Kỳ làm đá dò đường, nhưng bà cũng không có cách nào!

Dù sao cũng chỉ có hai người, việc Thất Mạch Hội Vũ lại do Thương Tùng chủ trì, hiện tại có người ngoài ở đây, bà cũng không tiện phản bác!

Bà thông báo cho Lục Tuyết Kỳ lên sân.

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, nhảy lên, mũi chân khẽ điểm, uyển như tiên tử lâm trần, rơi xuống lôi đài.

Dung nhan nàng không linh thanh tuyệt, bạch y bay phấp phới, thân mang tiên kiếm màu lam, đứng ngược chiều gió, tóc xanh bay bay, một thân tiên phong hiệp cốt, di thế độc lập, thanh lãnh trác tuyệt. "Tuyết Kỳ sư muội!" "Tuyết Kỳ sư muội!" Lục Tuyết Kỳ lên đài, tức thì làm bùng nổ toàn trường, tư chất thiên phú dị bẩm, dung nhan thanh lãnh tuyệt thế, cho dù nàng là một mỹ nhân lạnh lùng, cũng có nhân khí cực lớn! "Tiểu Phàm, ngươi lên đi, đừng có nương tay đấy

nhé!" Lâm Kinh Vũ vỗ vỗ vai Trương Tiểu Phàm, nói. "Ta biết rồi!" Trương Tiểu Phàm gật đầu, cúi người hành lễ với Diệp Đông Hoàng, sau đó nhảy lên lôi đài!

Ánh mắt của hắn rơi vào khuôn mặt của Lục Tuyết Kỳ đối diện, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh nắng ban mai rực rỡ sinh huy, rực rỡ động lòng người.

Nhưng, bất kể đối phương đẹp đến đâu, hôm nay hắn nhất định phải thắng, hắn không thể làm Diệp Đông Hoàng mất mặt, hắn cũng phải chứng minh cho chính mình!

Hắn muốn cho những kẻ xem thường hắn ở trên kia biết, ban đầu họ đã có mắt không tròng!

Đôi đồng tử lạnh lùng của Lục Tuyết Kỳ cũng đang đánh giá Trương Tiểu Phàm, từ trong mắt người sau, nàng cảm nhận được một luồng tín niệm kiên định và quyết tâm tất thắng!

Nhưng nàng, Lục Tuyết Kỳ, cũng sẽ không thua!

Nàng cũng sẽ không làm Tiểu Trúc Phong, làm sư phụ của mình mất mặt!

Xung quanh, từng đạo ánh mắt chăm chú nhìn hai người trên lôi đài!

Chương 372

"Đang!" Tiếng chuông đỉnh đồng loạt vang lên, vang vọng trên Thông Thiên Phong.

Bốn phía nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Lục Tuyết Kỳ thẳng người, hít một hơi thật sâu, chỉ cần thắng thêm hai trận, chỉ hai trận nữa thôi, là có thể thực hiện ước mơ của mình cũng như kỳ vọng của ân sư.

Thiên Gia sau lưng nàng, quang mang màu lam dần dần sáng lên. "Đệ tử Tiểu Trúc Phong, Lục Tuyết Kỳ, xin chỉ giáo!" "Đông Hoàng Giáo, Trương Tiểu Phàm, mời!" Trương Tiểu Phàm chắp tay đáp lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí độ bất phàm! "Đứa trẻ này quả thực thay đổi không nhỏ!" Trên cao đài, Thủy Nguyệt nhìn Trương Tiểu Phàm, người sau so với Trương Tiểu Phàm mà bà thấy năm năm trước có sự thay đổi rất lớn, có thể nói đã xảy ra một cuộc lột xác cực lớn!

Trương Tiểu Phàm có lúc tuy hơi ngốc nghếch, nhưng không phải là ngốc, chỉ là có chút tự ti, thiếu tự tin và giao tiếp giữa các cá nhân!

Những năm này ở Đông Hoàng Giáo tập võ, thực lực không ngừng tăng cường, theo Lâm Kinh Vũ, hai người thúc đẩy lẫn nhau, cả con người từ trong ra ngoài đều đã lột xác, có thể gọi là cá chép hóa rồng!

Các thủ tọa các mạch khác tuy kinh ngạc về sự thay đổi của Trương Tiểu Phàm, nhưng trong lòng lại cười lạnh, chờ xem Trương Tiểu Phàm thảm bại xuống đài như thế nào!

Khí chất thay đổi, không có nghĩa là thực lực thay đổi! … "Keng!" Lục Tuyết Kỳ tính cách lạnh lùng, vốn đã không thích nói nhiều, huống hồ lúc này hai bên đang luận võ, nàng tay phải khẽ chỉ, "Thiên

Gia" sau lưng nàng vút một tiếng bay ra, bay vút lên không, quang mang xanh biếc chói lóa mắt.

Trương Tiểu Phàm nhìn quang mang màu lam kia càng lúc càng đậm, càng lúc càng lớn, chiếu rọi thân thể mình cũng mang một màu xanh lam, trong mắt chiến ý dâng trào, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Ầm!

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt nghiêm nghị, pháp quyết nắm chặt như núi, Thiên Gia đang tỏa sáng vạn trượng giữa không trung đột nhiên xoay người, nhanh như tia chớp, mang theo khí thế khai sơn trảm hải lao về phía Trương Tiểu Phàm.

Đang!

Kiếm quang sắc bén sáng lên, Trương Tiểu Phàm chém ra một kiếm, Thiên Gia bị bật bay.

Đồng thời, một luồng đại lực ập đến, chấn cho hắn khí huyết sôi trào, nhưng hắn tu luyện võ đạo, nhục thân cường đại, một chút lực phản chấn không là gì cả!

Giây tiếp theo, lam quang lóe lên, Thiên Gia dưới sự khống chế của Lục Tuyết Kỳ, lại một lần nữa chém xuống từ không trung.

Đang đang đang! "Phá Kiếm Thức!" Độc Cô Cửu Kiếm được Trương Tiểu Phàm thi triển trong tay, huyền diệu vô song, mặc cho Thiên Gia từ bốn phương tám hướng tấn công, vẫn vững như Thái Sơn, khó mà công phá!

Nhưng cảnh này trong mắt rất nhiều đệ tử Thanh Vân, đó chính là Trương Tiểu Phàm hoàn toàn bị áp chế.

Thực ra đây chỉ là do người tu chân giỏi điều khiển pháp bảo viễn chiến, còn người võ đạo thích cầm kiếm cận chiến mà thôi! "Tuyết Kỳ sư muội tất thắng!" Lúc này, dưới đài, một tiếng hò hét rất vang

dội vang lên, tức thì thu hút sự chú ý của vô số người.

Trên cao đài, thủ tọa Phong Hồi Phong, Tằng Thúc Thường nghe vậy, sắc mặt tái mét, rất khó coi, đặc biệt là cảm nhận được ánh mắt kỳ quái xung quanh, trong lòng phẫn nộ, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào!

Bởi vì người vừa hét to nhất chính là con trai ông ta, Tằng Thư Thư! "Lục Tuyết Kỳ!" "Lục Tuyết Kỳ!" Sau Tằng Thư Thư, vô số đệ tử Thanh Vân cũng hò hét theo, kích động dị thường.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Giữa không trung, lam quang lấp lánh, kiếm khí tung hoành, bay lượn trên không, nơi nó đi qua, những cây gỗ khổng lồ vốn cứng rắn vô cùng trên lôi đài đều như mảnh giấy bay tứ tán, tiếng nổ vang như sấm giữa trời quang, chấn động đến điếc tai.

Cả ngàn người của Thanh Vân Môn đang xem đều biến sắc, từ khi đại thí bắt đầu đến nay, không có một trận tỷ thí nào giống như hôm nay, vừa bắt đầu đã kịch liệt như vậy, khung cảnh lại càng không hoành tráng bằng hôm nay.

Chỉ trong khoảnh khắc, một cái lôi đài lớn như vậy lại bị hai người phá tan tành.

Những người đang xem dưới đài vốn đã lùi lại một khoảng, lúc này cũng phát hiện ra một số manh mối, Trương Tiểu Phàm dường như không hề ở thế hạ phong, chỉ là phong cách chiến đấu như vậy!

Chỉ thấy Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ lúc này đều đã bay lơ lửng giữa không trung.

Lục Tuyết Kỳ hai tay nắm pháp quyết, toàn lực điều khiển, tư thái nghiêm túc pha lẫn vẻ tiêu sái.

Trương Tiểu Phàm tay cầm bảo kiếm, kiếm khí tung hoành, từng chiêu từng thức như mây bay nước chảy, diệu đến tuyệt đỉnh, bảo kiếm trong tay hắn, phảng phất như cánh tay của hắn, tùy theo ý hắn, nhanh như tia chớp, đấu với Thiên Gia đến quên trời đất.

Thời gian từng chút một trôi qua, chúng nhân Thanh Vân cũng coi như thực sự được chứng kiến võ đạo.

Trận chiến năm năm trước giữa Diệp Đông Hoàng và Điền Bất Dịch, kết thúc quá nhanh, bọn họ căn bản không nhìn ra được cái gì! "Thiên Ngoại Phi Tiên!" Trương Tiểu Phàm từ trên không trung tung ra một kiếm, như mây trắng trời xanh, không tì không vết, chiêu này từ trên cao đánh xuống, thế của một kiếm hạ kích huy hoàng tấn tốc, mang theo kiếm khí lạnh thấu xương tủy, phong mang của kiếm đáng sợ đến không thể chống đỡ! "Một kiếm thật đáng sợ!" Kiếm khí lạnh buốt xương ập đến, Lục Tuyết Kỳ cảm thấy nguy cơ mãnh liệt, cắn chặt hàm răng bạc, khuôn mặt xinh đẹp nổi lên sát khí, toàn thân y phục không gió tự bay, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên trời, một đạo kiếm quang chéo chéo bay tới, như tia chớp kinh hoàng, như cầu vồng kinh thiên.

Trương Tiểu Phàm dường như đã dung hợp với kiếm, hợp nhị vi nhất, kiếm quang huy hoàng mà tấn tốc, không có biến hóa, thậm chí không có chiêu sau, nhưng không có biến hóa, đôi khi lại chính là biến hóa tốt nhất. "Đẹp trai quá!" Bên phía đệ tử Đại Trúc Phong, một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo đỏ nhìn một kiếm này của Trương Tiểu Phàm, đôi mắt đẹp tràn ngập sắc thái khác thường.

Năm năm trước nàng đã thấy Diệp Đông Hoàng thi triển Nhất Kiếm Cách Thế, thi triển Lôi Thần Nộ, uyển như thiên thần giáng thế,

thần uy không thể đỡ, cha của nàng là Điền Bất Dịch cũng bị một kiếm đánh bại!

Khi đó lòng nàng hướng về!

Tiếc là Diệp Đông Hoàng như thần long trên chín tầng trời, xa không thể với tới.

Những năm này nàng đã thay đổi sự lười biếng trước đây, nỗ lực tu luyện, nhưng vẫn xa không thể với tới!

Diệp Đông Hoàng trong lòng nàng phảng phất trở thành một tín ngưỡng, rõ ràng mà lại mơ hồ.

Lúc này nhìn bóng hình của Trương Tiểu Phàm, nàng phảng phất thấy được bóng dáng của Diệp Đông Hoàng!

Nhưng lại không phải là Diệp Đông Hoàng, không xa vời đến thế!

Mọi người đều bị khí thế của một kiếm này nhiếp phục, trong lòng chấn động.

Không ai có thể hình dung được sự rực rỡ và huy hoàng của một kiếm này, cũng không ai có thể hình dung được tốc độ của một kiếm này, đó đã không chỉ là một thanh kiếm, mà là sự chấn nộ của Lôi Thần, một đòn của tia chớp.

Lục Tuyết Kỳ cắn chặt đôi môi đỏ, tay nặn pháp quyết, cửu thiên thần binh Thiên Gia phát ra một tiếng kiếm ngâm trong trẻo, uyển như một con thần long màu lam gầm thét lao lên!

Ầm!

Kiếm quang từ ngoài trời tới, chém xuống một đường chéo, lam quang uyển như thần long, thẳng lên trời cao, hai bên đột nhiên va chạm vào nhau.

Ầm ầm!

Sóng khí kinh khủng lan ra trên bầu trời, uyển như sóng thần kinh thiên, các đệ tử xem trận đấu đưa tay che mặt, liên tục lùi lại. "Thật lợi hại!" Bích Dao tán thưởng, tò mò hỏi: "Diệp đại ca, Tiểu Phàm có thắng được không?" "E là hơi khó!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, Lục Tuyết Kỳ tu luyện trước Trương Tiểu Phàm mấy năm, hơn nữa thiên phú dị bẩm, lại có Thủy Nguyệt dốc sức bồi dưỡng, trong tay còn có cửu thiên thần binh Thiên Gia, thực lực không hề yếu hơn Trương Tiểu Phàm! "Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ y phục trắng như tuyết của Lục Tuyết Kỳ, nàng từ trên không trung rơi xuống, vừa rồi tuy nàng đã đỡ được chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên của Trương Tiểu Phàm, nhưng cũng bị chấn thương! "Tuyết Kỳ!" Thủy Nguyệt kinh hô, muốn tiến lên nhưng lại kìm nén được, bởi vì Lục Tuyết Kỳ đã ổn định được thân thể trên không trung, hiển nhiên vẫn chưa nhận thua!

Bóng hình của Trương Tiểu Phàm hiện ra từ trên không trung, sắc mặt có chút tái nhợt, vừa rồi va chạm với Thiên Gia một chút, hắn cũng bị thương, khí huyết trong cơ thể sôi trào, rất khó chịu!

Nhưng, hắn chỉ cần tung thêm một kiếm nữa, đối phương hẳn là không chịu nổi! "Diệp đại ca, Tiểu Phàm trông có vẻ tốt hơn Lục Tuyết Kỳ nhiều mà?

Thắng chắc không có vấn đề gì chứ?" Bích Dao có chút nghi hoặc, phân tích theo tình trạng hiện tại, Trương Tiểu Phàm đang chiếm thế thượng phong! "Thứ nổi tiếng nhất của Thanh Vân là gì?" Diệp Đông Hoàng không trả lời trực tiếp, hỏi ngược lại. "Là lôi pháp!" Bích Dao còn chưa kịp mở miệng, Kim Bình Nhi đã nghĩ đến điều gì đó, kinh hô.

Lúc này, quảng trường Vân Hải một mảnh tĩnh lặng, mọi người đều nhìn ra Lục Tuyết Kỳ bị thương không nhẹ, chiêu vừa rồi hoàn toàn ở thế hạ phong!

Bọn họ sắp thua?

Khoảnh khắc này, trong đầu chúng nhân Thanh Vân hiện lên một ý nghĩ như vậy, Thương Tùng càng thêm mặt mày tái mét, rất khó coi!

Thực lực mà Trương Tiểu Phàm thể hiện ra, khiến cho tâm trí vốn nắm chắc phần thắng của hắn cũng lung lay!

Thằng nhóc ngốc này đã mạnh như vậy, vậy thì Lâm Kinh Vũ mà hắn rất xem trọng năm năm trước sẽ mạnh đến mức nào?

Thực lực mà Lục Tuyết Kỳ thể hiện lúc này, so với Tề Hạo cũng không kém bao nhiêu!

Giữa không trung, Lục Tuyết Kỳ ổn định thân hình lảo đảo, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt, bạch y nhuốm máu phảng phất như đóa hồng đang nở, kiều diễm thê mỹ. … Khí huyết trong cơ thể nàng xung đột khắp nơi trong kinh mạch đang chấn động dữ dội, phảng phất như muốn phá thể mà ra.

Đây đã là thời khắc sinh tử!

Đây đã là khoảnh khắc vĩnh hằng!

Nàng không thể thua!

Nữ tử xinh đẹp này, ngạo nghễ đứng vững trong cuồng phong, mặc cho sức gió như dao cắt, cũng không chịu lùi lại nửa phân.

Nàng ngẩng đầu, nhìn trời.

Chương 373

Gió, đột nhiên ngừng lại, ngưng tụ giữa không trung.

Thiên địa, đột nhiên tĩnh lặng, dừng lại ở thời khắc này. "Ầm ầm!" Tiếng gầm trầm thấp phảng phất truyền đến từ chân trời, vang vọng khắp cả thiên địa.

Lục Tuyết Kỳ đưa tay ra hiệu, Thiên Gia kiếm bay về tay nàng.

Tức thì, toàn bộ quang mang màu lam tiêu tán, co rút lại, phảng phất như rồng lớn hút nước, đều bị hút vào lưỡi kiếm như nước mùa thu kia.

Trên Thông Thiên Phong, một mảnh tĩnh lặng!

Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, tay nắm kiếm quyết, vậy mà trong trạng thái lơ lửng lại bước theo phương vị thất tinh, đi liền bảy bước trên không, trường kiếm đột nhiên chỉ lên trời, dung nhan ngọc ngà trong sát na không còn một chút huyết sắc, miệng tụng chú: "Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi!" "Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!" Trong khoảnh khắc, bầu trời vốn quang đãng trở nên đen kịt, chân trời đột nhiên xuất hiện mây đen cuồn cuộn không ngừng, tiếng sấm ầm ầm, rìa mây đen không ngừng có điện quang lóe lên, tung hoành giữa đất trời, một mảnh túc sát, cuồng phong gào thét.

Gió lớn thổi vào mặt, Trương Tiểu Phàm ánh mắt ngưng lại, cảnh tượng này, phảng phất như đã từng xuất hiện một lần trong ký ức xa xôi.

Năm năm trước, cũng đã xuất hiện một lần!

Cũng tại quảng trường Vân Hải này, sư phụ của hắn, Diệp Đông Hoàng đối mặt với Điền Bất Dịch, đối phương cũng đã thi triển chiêu

lôi pháp này!

Hắn vẫn còn nhớ rõ, Diệp Đông Hoàng lúc đó đã xuất ra hai kiếm!

Kiếm thứ nhất, Nhất Kiếm Cách Thế!

Tiếc là đối phương có thiên địa chi lực hộ thể, khi thi triển lôi pháp, không phá được phòng ngự của y!

Kiếm thứ hai, Lôi Thần Nộ!

Một kiếm diệt thần lôi, đánh ngất Điền Bất Dịch!

Giờ phút này, chúng nhân Thanh Vân, từ trên xuống dưới từ Đạo Huyền chân nhân đến các mạch thủ tọa trưởng lão đệ tử, ai nấy đều kinh hãi không thể tả, đồng loạt đứng dậy.

Ánh mắt kinh ngạc của Thương Tùng mang theo kinh hỉ, Diệp Đông Hoàng có thể đỡ được Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Điền Bất Dịch, Trương Tiểu Phàm chưa chắc đã đỡ được!

Nói không chừng trực tiếp bị đánh thành tro! "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết!" Đạo Huyền chân nhân nhìn Lục Tuyết Kỳ, trong lòng vô cùng chấn động, không ngờ dưới trướng Thanh Vân Môn, trong thế hệ trẻ, lại có một nhân tài kiệt xuất như vậy.

Chỉ là, nhìn sắc mặt nữ đệ tử kia, tuy miễn cưỡng thi triển được kỳ thuật cái thế này, nhưng thân thể run rẩy, mặt trắng như giấy, chỉ e là lực bất tòng tâm. "Tuyết Kỳ!" Thủy Nguyệt nắm chặt bàn tay, bà biết Lục Tuyết Kỳ thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết rất miễn cưỡng, quả thực là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm.

Nhưng lúc này, bà không thể ngăn cản, cũng không được ngăn cản!

Trên bầu trời, tiếng sấm càng dồn dập, Trương Tiểu Phàm cảm thấy áp lực chưa từng có, hắn biết lúc này hắn không thể ngắt chiêu

của đối phương, chỉ có thể đợi đối phương thi pháp xong.

Dù sao năm năm trước, Diệp Đông Hoàng cũng không thể ngắt chiêu của Điền Bất Dịch, nên hắn chỉ có thể ngưng tụ khí thế, súc thế đợi phát, chờ đợi một đòn cuối cùng!

Một đòn này, sẽ quyết định thắng bại!

Bầu trời càng đen, mây đen đè xuống đỉnh đầu, trong tầng mây dày đặc từ từ xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Giống như thông đạo của U Minh, một mảng đen kịt, xoáy nước khổng lồ sâu không thấy đáy treo ngược trên bầu trời, như yêu ma Cửu U há cái miệng lớn kinh khủng, muốn nuốt chửng tất cả thế gian.

Cuồng phong gào thét, gió cuốn mây tan.

Sấm sét ầm ầm, điện quang lượn lờ.

Kiếm ý trên người Trương Tiểu Phàm xông thẳng lên trời, uyển như một thanh thần kiếm tuyệt thế đã ra khỏi vỏ, bất cứ lúc nào cũng sẽ chém ra một kiếm kinh thiên!

Kiếm ý sắc bén, dưới mây đen bao phủ trông càng thêm bắt mắt.

Lục Tuyết Kỳ nhìn bóng hình của Trương Tiểu Phàm, dung nhan trắng bệch. "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" là vô thượng kỳ thuật trong đạo gia tiên pháp, lấy thân thể phàm nhân dẫn phát uy lực chí cao của trời đất, có thể tưởng tượng được áp lực mà cơ thể Lục Tuyết Kỳ lúc này phải chịu đựng lớn đến mức nào. "Thiên Gia" là thần binh bất thế xuất, vốn chính là binh khí tốt dùng để thi triển "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết", nhưng so với nó, đạo pháp tu hành của Lục Tuyết Kỳ lại không đủ.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy trong đám mây đen trên trời, vô hạn cự lực như sóng dữ bành trướng cuồn cuộn đổ vào cơ thể nàng, toàn thân trên dưới người ngoài nhìn vào không có gì thay đổi, nhưng khí huyết

trong cơ thể sôi trào, gần như sắp bị luồng đại lực này làm vỡ tung.

Nếu không phải Thiên Gia không ngừng hút đi luồng cự lực hung hãn hội tụ này, Lục Tuyết Kỳ chỉ e sớm đã không chống đỡ nổi.

Gió gào thét, sấm sét vang trời, nàng lơ lửng trên không, trong cơn hoảng hốt gần như tưởng rằng mình giống như ngọn cỏ nhỏ bé yếu ớt trong gió, giây tiếp theo, nàng nhớ lại lời sư phụ Thủy Nguyệt khi truyền thụ kỳ thuật này: "Tuyết Kỳ, tư chất của con là tốt nhất ta từng thấy trong đời, nhưng uy lực của chân quyết này quá lớn, nên uy lực phản phệ càng không thể coi thường.

Con tu đạo chưa lâu, tuy có thể miễn cưỡng nắm giữ, nhưng tuyệt đối không được tùy ý thi pháp, kẻo gặp tai họa diệt đỉnh." "Ầm!" Một tiếng sét nổ, gần như là từ trên đỉnh Thông Thiên Phong nổ xuống, mỗi người đều mơ hồ cảm thấy mặt đất dưới chân khẽ rung động một chút, phảng phất như Lôi Thần thượng cổ bị ai đó quấy rầy giấc ngủ, cuồng nộ gào thét!

Nhất thời ai nấy đều biến sắc!

Ầm ầm!

Lúc này, trên trời vang lên một tiếng nổ lớn, một cột điện cực lớn từ trên trời giáng xuống, rơi xuống Thiên Gia.

Cả thiên địa, khắp chư thần phật, phảng phất như cùng một lúc, cùng nhau ngâm xướng.

Cột sáng khổng lồ từ Thiên Gia khúc xạ ra, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, lao về phía Trương Tiểu Phàm!

Tất cả mọi người đều trợn to mắt, sợ bỏ lỡ một chi tiết nhỏ!

Tất cả đệ tử Thanh Vân đều phấn khích không thể tả, họ tin rằng, dưới thần lôi này, Trương Tiểu Phàm tất sẽ hóa thành tro bụi!

Thương Tùng nắm chặt nắm đấm, tâm thần phấn chấn, pháp lực trên người dâng lên, hắn muốn ngăn cản Diệp Đông Hoàng.

Một khi Diệp Đông Hoàng ra tay, hắn sẽ chặn lại, để Diệp Đông Hoàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Trương Tiểu Phàm bị đánh thành tro, rửa sạch mối hận xưa!

Nhưng, hắn đã thất vọng, Diệp Đông Hoàng không ra tay, nhưng Trương Tiểu Phàm đã ra tay!

Khí thế hắn tích lũy bấy lâu nay cuối cùng cũng bộc phát, trong chốc lát, phong vân biến sắc, một hư ảnh Lôi Thần hiện ra sau lưng hắn! "Lôi Thần Nộ!" Trương Tiểu Phàm chém ra một kiếm, vô tận lôi đình ngưng luyện thành một kiếm chí cường khai thiên tích địa.

Một kiếm này còn kém xa Lôi Thần Nộ mà Diệp Đông Hoàng thi triển năm năm trước!

Nhưng thần lôi mà Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Lục Tuyết Kỳ dẫn đến cũng không bằng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Điền Bất Dịch! "Lại là chiêu này!" Vô số người Thanh Vân đã chứng kiến thảm bại của Điền Bất Dịch năm năm trước, trong lòng đồng thời dấy lên một ý nghĩ như vậy, Điền Bất Dịch càng nắm chặt nắm đấm, sắc mặt tái mét!

Đây là nỗi sỉ nhục cả đời của y!

Y cả đời cũng sẽ không quên một kiếm này! "Xem ra trận chiến năm đó, ảnh hưởng đến Trương Tiểu Phàm khá lớn!" Diệp Đông Hoàng thấy Trương Tiểu Phàm thi triển Lôi Thần Nộ, mỉm cười!

Phá Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết không nhất định phải dùng Lôi Thần Nộ, nhưng rõ ràng Trương Tiểu Phàm bị hắn ảnh hưởng, thích dùng chiêu này!

Hắn đoán nếu là Lâm Kinh Vũ, chắc cũng sẽ như vậy!

Giống như hiệu ứng thần tượng vậy!

Thần tượng dùng gì, fan cuồng cũng dùng theo cái đó!

Ầm ầm!

Kiếm lôi đình chém tan cột sấm, đánh vào ngực Lục Tuyết Kỳ, nhưng uy lực còn lại của cột sấm cũng nhấn chìm Trương Tiểu Phàm! … Giây tiếp theo, bóng hình của Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đều bị lôi quang nuốt chửng!

Rất lâu!

Rất lâu!

Rất lâu!

Mây đen trên trời tan đi, quang mang biến mất.

Mọi người ngơ ngác nhìn lên trời, Trương Tiểu Phàm nắm chặt bảo kiếm rơi xuống từ không trung, nhưng vẫn chưa hôn mê.

Bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ bạch y như tuyết, nay đã thành bạch y như huyết, như một đóa sen máu tàn lụi, rơi xuống từ không trung, hơi thở yếu ớt!

Bịch!

Trương Tiểu Phàm nặng nề rơi xuống đất, toàn thân đẫm máu, cháy đen, nhưng vẫn cắn răng, chống trường kiếm không ngã xuống! "Tuyết Kỳ!" Bên kia, Thủy Nguyệt kinh hô một tiếng, xông lên lôi đài ôm lấy Lục Tuyết Kỳ, người sau đã hôn mê, hơi thở mong manh.

Trên ngực nàng là một vết kiếm chém ngang cả cơ thể, sâu đến thấy xương, làn da vốn như ngọc nay đã trở nên cháy đen, máu thịt bầy nhầy. "Hít!" Tất cả đệ tử Thanh Vân nhìn thấy vết kiếm trên ngực Lục Tuyết Kỳ, toàn thân rùng mình, không rét mà run, quá kinh khủng!

Thực ra cũng không có cách nào, một kiếm ngưng tụ sức mạnh lôi đình chém vào người, chính là hiệu quả này! "Tuyết Kỳ!" Thủy Nguyệt gầm lên, đôi mắt đẹp đỏ ngầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trương Tiểu Phàm, có một loại thôi thúc muốn bộc phát, nhưng Trương Tiểu Phàm cũng thảm không nỡ nhìn, toàn thân cháy đen, máu tươi đầm đìa!

Tuy không ngất đi, nhưng trông cũng vô cùng thê thảm, không kém Lục Tuyết Kỳ, khiến cho lửa giận trong lòng bà nhất thời không biết trút vào đâu!

Đây là luận võ công bằng, muốn trách chỉ có thể trách Lục Tuyết Kỳ học nghệ không tinh!

Chương 374

"Ai!" Đạo Huyền không biết từ lúc nào cũng đã đến bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, kiểm tra một phen, lắc đầu, thở dài một tiếng.

Ý tứ không cần nói cũng rõ, không cứu được! "Không!

Ta không tin!" Trong mắt Thủy Nguyệt tràn ngập điên cuồng, mọi người xung quanh đều im lặng, không ai ngờ trận chiến này lại thảm liệt đến vậy! "Đưa cho ta, bản tọa có thể cứu nàng!" Diệp Đông Hoàng không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Trương Tiểu Phàm mở miệng, hắn đối với Lục Tuyết Kỳ vẫn rất thích, nếu không năm năm trước cũng sẽ không cứu nàng! "Hả?" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng uyển như sấm giữa trời quang vang lên trong đầu Thủy Nguyệt, đôi mắt đẹp tức thì nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tràn đầy mong đợi và nóng bỏng, "Thật sao?" Vết thương của Lục Tuyết Kỳ nặng đến mức nào, bà cũng biết, trong lòng tuy không muốn tin, nhưng cũng biết Đạo Huyền nói là sự thật.

Không ngờ Diệp Đông Hoàng lại nói có thể cứu, điều này khiến bà phảng phất như nhìn thấy một tia sáng trong bóng tối, ấm áp như vậy, rực rỡ như vậy!

Bà sợ đó là ảo giác của mình! "Đương nhiên!" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng kiên định, đối với hắn mà nói, chỉ cần người còn chưa chết, chỉ cần không phải là vết thương do cường giả có tu vi vượt qua hắn gây ra, hắn đều có thể cứu sống! "Diệp giáo chủ, ngài nhất định phải cứu sống Tuyết Kỳ, ân tình của ngài, Thủy Nguyệt suốt đời khó quên!" Thủy Nguyệt kích động không thôi, cẩn thận ôm Lục Tuyết Kỳ đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, sợ động tác mạnh sẽ làm Lục Tuyết Kỳ bị thương thêm. "Yên tâm đi, bảo đảm đến lúc đó trả lại cho

ngươi một Lục Tuyết Kỳ sống khỏe mạnh hoạt bát!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nhận lấy Lục Tuyết Kỳ, bảo đảm. "Nói khoác ai mà không biết nói?

Ngươi nếu cứu không sống thì làm sao?" Lúc này, Thương Tùng không nhịn được mở miệng, chất vấn. "Bản tọa nói có thể cứu sống thì có thể cứu sống!

Lôi đài luận võ, sinh tử do mệnh trời, bản tọa không có nghĩa vụ cứu người, cứu là tình nghĩa, không cứu là bổn phận!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt liếc nhìn Thương Tùng, lạnh lùng nói: "Không tin, bản tọa cũng lười cứu!" "Diệp giáo chủ, ta đương nhiên tin ngài, Tuyết Kỳ giao cho ngài, ta yên tâm!" Thủy Nguyệt vội vàng mở miệng, sau đó quay người nhìn về phía Thương Tùng, ánh mắt tức thì trở nên băng giá!

Bịch!

Đột nhiên, Thủy Nguyệt ra tay, không hề có dấu hiệu nào, một chưởng ấn vào ngực Thương Tùng, đánh bay hắn ra ngoài, "Thương Tùng, đều là do ngươi, nếu không phải do ngươi thì Tuyết Kỳ cũng sẽ không bị trọng thương, ngươi còn dám ở đây nói lời châm chọc, ngươi mong Tuyết Kỳ chết, có phải không?" Diệp Đông Hoàng đến tham gia Thất Mạch Hội Vũ của Thanh Vân đều do Thương Tùng một tay thúc đẩy, bọn họ đều biết Thương Tùng muốn báo thù năm đó!

Nếu không phải Thương Tùng mời Diệp Đông Hoàng đến, Lục Tuyết Kỳ cũng sẽ không trọng thương sắp chết!

Nghĩ đến thảm trạng của Lục Tuyết Kỳ, Thủy Nguyệt liền tức giận từ trong lòng, Trương Tiểu Phàm cũng rất thảm, hơn nữa là luận võ công bằng, bà cũng không tiện phát hỏa.

Diệp Đông Hoàng lại đồng ý giúp bà cứu Lục Tuyết Kỳ, bà càng không dám đắc tội Diệp Đông Hoàng!

Cho nên, lửa giận trong lòng chỉ có thể trút lên Thương Tùng!

Thế mà Thương Tùng còn tự tìm đường chết, làm ra chuyện yêu ma quỷ quái này, một chút cũng không quan tâm đến sống chết của Lục Tuyết Kỳ, ngược lại còn muốn nhân cơ hội làm khó Diệp Đông Hoàng!

Nếu làm Diệp Đông Hoàng không vui, không cứu nữa, thì phải làm sao?

Trông cậy vào những người này?

Đạo Huyền đã trực tiếp phán định Lục Tuyết Kỳ không cứu được rồi!

Những người này căn bản không trông cậy được! "Thủy Nguyệt, mụ đàn bà điên này, ngươi dám đánh ta?" Thương Tùng lau vết máu trên khóe miệng, nhảy dựng lên, giận không thể át, định phát tác. "Đủ rồi!" Ngay khi hai người sắp đánh nhau, Đạo Huyền đã đứng ra, ông ta tự nhiên không thể nhìn hai người đánh nhau!

Trong lòng ông ta cũng cạn lời với Thương Tùng, ngươi cho dù muốn phát tác, cũng phải đợi Diệp Đông Hoàng thất bại, không cứu sống được Lục Tuyết Kỳ rồi hãy phát tác!

Khi đó ngươi trực tiếp nói Lục Tuyết Kỳ là bị Diệp Đông Hoàng hại chết cũng được!

Nhưng ngươi bây giờ ra tay, quyền chủ động tức thì rơi vào tay Diệp Đông Hoàng, thật là ngu không thể tả! "Diệp giáo chủ thông cảm, Thương Tùng sư đệ chỉ là nhất thời nóng vội, không có ý gì khác, chúng ta tự nhiên tin tưởng Diệp giáo chủ!" Đạo Huyền quát mắng Thương Tùng và Thủy Nguyệt, lúc này mới chắp tay cảm tạ Diệp Đông Hoàng: "Diệp giáo chủ nếu có yêu cầu gì, Thanh Vân ta nhất định sẽ toàn lực phối hợp, cũng xin Diệp giáo chủ đừng có gánh

nặng gì, toàn lực cứu chữa là được, bất kể kết quả thế nào, Thanh Vân trên dưới đều sẽ ghi nhớ ân tình của Diệp giáo chủ!" Lục Tuyết Kỳ là vì Thanh Vân ra trận mà bị thương, ông ta không thể không có biểu hiện, nếu không chẳng phải là làm cho đệ tử Thanh Vân lạnh lòng sao! "Bản tọa đã nói sẽ cứu sống nàng thì nhất định sẽ làm được, lát nữa luận võ xong, bản tọa sẽ đưa nàng về Đông Hoàng Giáo cứu chữa!" Nói chuyện, Diệp Đông Hoàng phân ra một đạo tạo hóa chi lực tràn đầy sinh cơ rót vào cơ thể Lục Tuyết Kỳ, giữ lại hơi thở cuối cùng của nàng.

Hắn thực ra có thể cứu sống Lục Tuyết Kỳ ngay lập tức, nhưng quá đơn giản chẳng phải là khiến người ta cảm thấy là chuyện đương nhiên, hơn nữa hắn xưa nay không làm ăn thua lỗ.

Cứu người miễn phí không phải là phong cách của hắn, đương nhiên hắn cũng không nghĩ đến việc tống tiền Thanh Vân, bởi vì thứ hắn muốn là chính Lục Tuyết Kỳ!

Hơn nữa trong Thanh Vân Môn, thứ hắn coi trọng nhất chính là Tru Tiên kiếm, đây cũng là quyển Thiên Thư thứ năm, mà Đạo Huyền hiển nhiên sẽ không vì Lục Tuyết Kỳ mà đưa cho hắn!

Cho nên hắn cũng sẽ không mở miệng, Tru Tiên kiếm, qua một thời gian nữa, hắn sẽ tự mình đến lấy! "Diệp giáo chủ, hay là cuộc luận võ hôm nay tạm thời…" Thủy Nguyệt không muốn trì hoãn, hy vọng Diệp Đông Hoàng sớm đưa Lục Tuyết Kỳ đi cứu chữa! "Thủy Nguyệt sư muội, được rồi, Diệp giáo chủ đã có nắm chắc, ngươi cứ yên tâm đi!" Không đợi Thủy Nguyệt nói xong, Đạo Huyền đã ngắt lời bà!

Cuộc luận võ hôm nay có thể nói là quan hệ đến thể diện của Thanh Vân và Đông Hoàng Giáo, vẫn phải tiếp tục so tài!

Bọn họ đã thua một trận rồi, trận còn lại, nhất định phải gỡ lại!

Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, trong ánh mắt lo lắng của Thủy Nguyệt ôm Lục Tuyết Kỳ quay về long niện. "Hít!

Bị thương nặng quá!" Bích Dao nhìn thấy vết thương của Lục Tuyết Kỳ, hít một hơi khí lạnh, vết kiếm này phảng phất như muốn chém đôi cả lồng ngực, càng kinh khủng hơn là sức mạnh lôi đình đã thiêu cháy cả cơ thể trước ngực, máu thịt mơ hồ!

Kim Bình Nhi cũng ánh mắt ngưng lại, thầm kinh hãi, vết thương như vậy, trách không được Đạo Huyền nhìn xong, trực tiếp phán định không cứu được!

Một đám cường giả Thanh Vân cũng bó tay không có cách!

Nhưng Diệp Đông Hoàng bí ẩn khó lường, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, đã mở miệng, thì chắc chắn có thể cứu!

Nhìn khuôn mặt trắng bệch thê mỹ của Lục Tuyết Kỳ, Kim Bình Nhi liếc Diệp Đông Hoàng một cái đầy oán trách, theo Diệp Đông Hoàng năm năm, nàng tự nhiên hiểu tại sao Diệp Đông Hoàng lại muốn cứu người sau.

Nàng biết, Diệp Đông Hoàng không phải là loại người thích thấy việc nghĩa hăng hái làm, tràn đầy tình yêu thương!

Muốn nói tình yêu thương, đó cũng là đối với mỹ nữ mà hắn để ý! "Tiểu Phàm, làm tốt lắm!" Lâm Kinh Vũ vỗ vai Trương Tiểu Phàm, bước lên lôi đài.

Trương Tiểu Phàm đã được Diệp Đông Hoàng ổn định vết thương, không có gì đáng ngại.

Trên lôi đài, Tề Hạo mang theo Trảm Long Kiếm do Thương Tùng đưa, hắn vốn tự tin mười phần, lúc này trong lòng lại không có cơ sở!

Đặc biệt là vết thương dữ tợn kinh khủng của Lục Tuyết Kỳ, khiến hắn có bóng ma tâm lý, đối mặt với Lục Tuyết Kỳ, hắn cũng

không dám nói có thể giành chiến thắng!

Kết quả Lục Tuyết Kỳ lại thua Trương Tiểu Phàm, đối mặt với Lâm Kinh Vũ có khả năng còn mạnh hơn Trương Tiểu Phàm, trong lòng hắn cũng thấp thỏm không yên!

Trận đấu bắt đầu, hai người chiến đấu cũng kịch liệt không kém.

Tu vi của Lâm Kinh Vũ không mạnh hơn Trương Tiểu Phàm bao nhiêu, Tề Hạo đã hơn một trăm tuổi, tu vi tự nhiên tinh thâm hơn Lục Tuyết Kỳ một chút!

Nhưng hắn thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, vẫn vô cùng miễn cưỡng.

Cho nên trong lòng hắn do dự, hắn hy vọng không cần dùng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết liều mạng cũng có thể đánh bại Lâm Kinh Vũ.

Kết quả vì sự do dự này, cuối cùng hắn còn chưa kịp thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết liều mạng đã bị đánh bại!

Nhưng cũng vì vậy, vết thương của Tề Hạo không nặng bằng Lục Tuyết Kỳ, nhưng sắc mặt Thương Tùng càng thêm khó coi!

Chuyện này là do hắn một tay thúc đẩy, kết quả thù không báo được, ngược lại còn mất mặt!

Còn kéo theo cả thể diện của Thanh Vân cũng mất theo!

Trong lòng Tề Hạo rất thất vọng!

Đương nhiên, Tề Hạo cũng mất mặt ghê gớm!

Nếu không có Lục Tuyết Kỳ làm tấm gương sáng ở phía trước, hắn thua cũng không có gì đáng trách!

Nhưng Lục Tuyết Kỳ một người phụ nữ còn dám thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết liều mạng một phen, mà Tề Hạo lại không

dám, tự nhiên khiến vô số đệ tử xì xào chế giễu! "Ngay cả một người phụ nữ cũng không bằng!" Điền Linh Nhi nhìn Tề Hạo thất bại, trước đây nàng cảm thấy Tề Hạo cũng có chút đẹp trai, bây giờ lại tràn đầy khinh bỉ!

Bởi vì nguyên nhân Diệp Đông Hoàng xuất hiện năm năm trước, khiến nàng không hề qua lại với Tề Hạo! "Cáo từ!" Liên tiếp đánh bại hai người của Thanh Vân, Diệp Đông Hoàng cũng không ở lại lâu, dù sao lúc này sắc mặt của Đạo Huyền, Thương Tùng và những người khác đã tái mét rồi!

Lần này Thanh Vân coi như mất mặt lớn, thế hệ trẻ của họ không bằng Đông Hoàng Giáo, tin tức này e là không đến mấy ngày nữa sẽ truyền khắp chính ma hai đạo! "Diệp giáo chủ, mọi chuyện nhờ cả vào ngài, chỉ là không biết khoảng bao lâu thì có thể chữa khỏi cho Tuyết Kỳ?" Thủy Nguyệt chắp tay hành lễ với Diệp Đông Hoàng, rất khách khí hỏi.

Dù sao, Lục Tuyết Kỳ đã giao cho Diệp Đông Hoàng, bà không thể không có chút kính trọng nào, nếu không làm Diệp Đông Hoàng không vui, không tận lực thì thảm rồi!

Về phần Thanh Vân thảm bại, trước sinh tử của Lục Tuyết Kỳ, cũng không tính là gì!

Hơn nữa Lục Tuyết Kỳ đã cố gắng hết sức, Tiểu Trúc Phong của bà có thể nói là không hổ thẹn với lòng! "Ba tháng!" Diệp Đông Hoàng để lại một câu, mang theo Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm rời khỏi Thanh Vân, trở về Đông Hoàng Giáo!

Không Tang Sơn, Đông Hoàng Giáo!

Trong hậu viện dục thất, hơi nước mông lung, sương mù lượn lờ, trong không khí tràn ngập mùi hương của các loại dược thảo, có loại thấm vào lòng người, có loại hương thơm thoang thoảng, có loại lại

hắc mũi khó ngửi… Mà trong làn sương mù ấy có một bóng người tuấn mỹ đang bận rộn bên cạnh hồ nước, từng cây linh dược hoặc là trực tiếp ném vào hồ, hoặc là được luyện hóa, tinh luyện thành dịch thể rồi hòa vào nước.

Chương 375

Nước trong hồ dưới tác dụng của các loại linh dược đã hóa thành màu xanh biếc, trên mặt phủ đầy các loại cánh hoa và lá linh dược.

Giữa hồ nước là một tuyệt mỹ nữ tử có dung nhan khuynh thế, thanh lãnh xinh đẹp, nàng nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, phảng phất như mất máu quá nhiều.

Trên người nàng không một mảnh vải che thân, mái tóc dài ướt sũng như thác nước rủ xuống hồ, da thịt trắng như ngọc, xương quai xanh trắng nõn, tinh xảo không tì vết, gợi cảm mê người.

Nhưng nhìn xuống phía dưới lại không phải là cảnh tượng mỹ diệu động lòng người mà là một hình ảnh kinh hoàng, da thịt cháy đen, có chỗ thậm chí đã hóa thành than củi.

Một vết kiếm cháy đen gần như cắt ngang toàn bộ lồng ngực sâu đến thấy xương, dữ tợn khủng khiếp, suýt chút nữa đã chém nàng ra làm đôi!

Không còn nghi ngờ gì nữa, nữ tử này chính là đệ tử Tiểu Trúc Phong của Thanh Vân, Lục Tuyết Kỳ, vết thương trên người nàng chính là do Trương Tiểu Phàm thi triển Lôi Thần Nộ gây ra. "Đã lâu không dùng tới y thuật, y thuật hiện nay của Trẫm, ngươi chính là người đầu tiên thử nghiệm đấy!" Diệp Đông Hoàng tay cầm các loại linh dược, đánh giá Lục Tuyết Kỳ từ trên xuống dưới, y thuật của hắn bây giờ đã là Lục giai Cực phẩm Luyện Đan Sư, y thuật càng xuất thần nhập hóa!

Hắn mỗi khi đến một thế giới đều có đủ thời gian nghiên cứu võ đạo và các loại tri thức bàng môn khác, hắn biết rất nhiều thứ, thậm chí còn chuyên nghiệp hơn cả người chuyên nghiệp, nhưng hắn lại ít

khi dùng đến!

Suy cho cùng hắn là hoàng đế, dưới trướng có người để sai khiến, cần gì phải tự mình ra tay! "Gần được rồi!" Nhìn dược dịch trong hồ nước, lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng hiện ra một con hỏa long, hỏa long gầm thét, chui vào trong hồ nước, rất nhanh nước trong hồ liền sôi trào lên.

Ùng ục ùng ục!

Từng bong bóng khí nổi lên, màu nước trong hồ càng lúc càng đậm, xanh đến mức khiến người ta hoảng sợ, đây là sự thay đổi khi những linh dược chưa hòa tan trước đó đã hoàn toàn dung nhập vào trong!

Đợi đến khi nước trong hồ hoàn toàn biến thành màu xanh lục, không còn đậm thêm nữa, chứng tỏ dược lực đã hoàn toàn hòa vào trong nước, Diệp Đông Hoàng nhảy phốc xuống nước, hai lòng bàn tay nhấc lên đặt lên lưng Lục Tuyết Kỳ.

Da thịt nàng mịn màng trắng nõn, chạm vào thấy hơi lạnh, mềm mại mà dẻo dai.

Theo lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng ấn lên lưng nàng giúp nàng hấp thu dược lực.

Rào rào!

Tức thì, lấy Lục Tuyết Kỳ làm trung tâm, phảng phất hình thành một vòng xoáy, nhưng là vòng xoáy hấp thu dược lực.

Màu xanh ở trung tâm hồ nước đậm dần, màu xanh xung quanh không ngừng nhạt đi, bởi vì dược lực đang không ngừng hội tụ vào trong cơ thể Lục Tuyết Kỳ.

Diệp Đông Hoàng thu tay lại, vô tận điểm sáng màu lục tụ tập quanh Lục Tuyết Kỳ, cuối cùng ngưng tụ thành một cái vỏ trứng màu

lục, bao bọc nàng ở bên trong.

Cuối cùng, hồ nước rộng hai trăm mét vuông lại một lần nữa trở nên trong vắt, chỉ còn lại một cái "trứng" màu lục khổng lồ ở giữa.

Diệp Đông Hoàng đưa tay sờ sờ vỏ trứng, tựa như ngọc thạch, lành lạnh, rất cứng rắn, đây là do cặn thuốc và tạp chất ngưng tụ mà thành. "Không tệ!" Nhìn kiệt tác của chính mình, Diệp Đông Hoàng hài lòng gật gật đầu. "Không ngờ giáo chủ không chỉ võ đạo thông thần, y thuật cũng siêu phàm nhập thánh!" Từng sợi âm thanh kinh ngạc xen lẫn quyến rũ vang lên, Tam Diệu Tiên Tử khoan thai bước đến.

Nàng tóc dài ngang eo, thân thể trắng như ngọc dương chi, đôi mắt đẹp long lanh, tràn đầy vẻ phong tình thành thục quyến rũ!

Nàng mặc một chiếc sa y màu đỏ mỏng như cánh ve, thân thể tuyệt diệu như ẩn như hiện, thướt tha uyển chuyển.

Công pháp Hợp Hoan Phái mà nàng tu luyện vốn đã thiên về quyến rũ, mị cốt thiên thành, cho dù không làm gì, chỉ cần đứng ở đó thôi cũng đủ làm người ta mê mẩn! "Đó là do chúng ta tìm hiểu chưa đủ sâu!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi trên kiều khu động lòng người của Tam Diệu Tiên Tử, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới.

Mái tóc ướt sũng, phảng phất như vừa tắm xong, thân thể trắng như ngọc long lanh mịn màng, véo một cái có thể ra nước, ánh mắt lưu chuyển, có một thoáng phong tình khiến người ta thất thần.

Có thể thấy được, nàng đã cố ý trang điểm rồi mới đến tìm hắn!

Một trận hương gió thoảng qua, Tam Diệu Tiên Tử rất táo bạo khoác đôi tay ngọc trắng như ngó sen lên trước người Diệp Đông Hoàng.

Nàng hoàn toàn không để ý đến bộ ngực vĩ ngạn ngạo nghễ ẩn hiện trước người, đôi mắt đẹp đong đầy tình ý, nhìn vào mắt Diệp

Đông Hoàng, vũ mị cười nói: "Giáo chủ còn muốn tìm hiểu sâu đến mức nào?" Trong lúc nói chuyện, Tam Diệu Tiên Tử khẽ cười, một đôi tay ngọc trắng như tuyết quấn lên cổ Diệp Đông Hoàng, thân thể khẽ động, một đôi chân ngọc thon dài thẳng tắp như rắn quấn quanh eo Diệp Đông Hoàng, long lanh ấm áp, trắng nõn động lòng người như ngọc dương chi. "Nàng thử thì sẽ biết thôi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra, một tay đỡ lấy bờ mông xinh đẹp của nàng, một tay nâng cằm nàng lên, thản nhiên cười, cúi người hôn xuống!

Tam Diệu Tiên Tử là tông chủ Hợp Hoan Phái, tuy vẫn giữ mình trong sạch, nhưng ở đây theo Diệp Đông Hoàng cũng đã năm năm, đối với chuyện này, nàng biểu hiện vô cùng chủ động và cuồng dã!

Hồi lâu, trận chiến bình ổn lại, trận địa cũng đã chuyển dời vào trong phòng ngủ.

Tam Diệu Tiên Tử dựa vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, mái tóc ướt rối bời, hai má ửng hồng, đôi mắt quyến rũ như tơ, tựa như đang hồi vị. "Giáo chủ, nghe nói các phái ma đạo chuẩn bị phát động chính ma đại chiến, tiêu diệt các phái chính đạo, không biết giáo chủ thấy thế nào?" Ngón tay ngọc trắng nõn của Tam Diệu Tiên Tử vẽ vòng tròn trên lồng ngực rộng lớn rắn chắc của Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, thăm dò hỏi.

Hợp Hoan Phái là một trong tứ đại ma giáo, tuy nàng đã trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, nhưng nàng dù sao cũng chưa từ bỏ Hợp Hoan Phái! "Ma đạo gần đây sẽ tấn công Thanh Vân trước, trong Thanh Vân còn có nội ứng, có thể để các ngươi trong ngoài phối hợp!" Diệp Đông Hoàng liếc nhìn Tam Diệu Tiên Tử, hắn sớm đã đoán được nàng sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới quyến rũ hắn, quả nhiên không ngoài dự liệu! "Làm sao ngươi biết?" Tam Diệu Tiên Tử đột nhiên kinh hãi ngồi dậy, chuyện này trong ma đạo số người biết không quá một bàn tay, hơn nữa chuyện Thanh Vân Môn có nội ứng, ngay cả

nàng cũng không biết, vậy mà Diệp Đông Hoàng lại biết! "Kích động như vậy làm gì?

Dù sao cũng là tông chủ Hợp Hoan Phái, một trong tứ đại ma giáo, sao lại không giữ được bình tĩnh như vậy?" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo một cái, thân thể vừa mới kinh hãi ngồi dậy của Tam Diệu Tiên Tử đột nhiên ngã sấp xuống. "Ngô!" Đôi mắt đẹp của Tam Diệu Tiên Tử run lên, bản năng lại muốn đứng dậy, đáng tiếc lại bị Diệp Đông Hoàng ôm chặt lấy. "Hít!" Diệp Đông Hoàng trong lòng cũng hít một hơi khí lạnh, cánh tay bất giác dùng sức, trái tim vừa mới bình tĩnh lại một lần nữa xao động.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tam Diệu Tiên, hắn cười nói: "Trên đời này có chuyện gì mà ta không biết sao?" "Thanh Vân Môn thật sự có nội ứng của ma đạo?

Nội ứng bình thường tác dụng không lớn, nhưng ngươi đã đề cập đến, chắc hẳn không tầm thường rồi, không biết là ai?" Tam Diệu Tiên Tử đè nén thân thể có chút khó chịu, tò mò hỏi. "Không nói cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười. "Ngươi!" Tam Diệu Tiên Tử tức giận, khơi dậy sự tò mò của nàng rồi lại không nói cho nàng, cảm giác này thật sự quá khó chịu, giống như có một con mèo đang cào cấu trong lòng! "Ngươi thấy chuyện này thế nào?" Đè nén sự bất bình trong lòng, Tam Diệu Tiên Tử lại hỏi.

Cách nhìn của Diệp Đông Hoàng hay nói đúng hơn là lập trường của hắn, đối với trận chiến chính ma này vô cùng quan trọng! ... "Chuyện này ngươi không cần quản, cứ ngoan ngoãn ở đây, vừa không phải liều mạng cũng không có nguy hiểm, hơn nữa chẳng lẽ ta chưa thỏa mãn ngươi sao?" Diệp Đông Hoàng nói bằng giọng không cho phép nghi ngờ, trận chính ma đại chiến lần này, hai bên đều tổn thất thảm trọng, ma đạo cũng không thắng được, bọn họ căn bản không đối phó nổi Tru Tiên Kiếm! "Tại sao...

Ngô!" Tam Diệu Tiên Tử còn muốn hỏi thêm, đáng tiếc Diệp Đông Hoàng không cho nàng cơ hội nữa, khoảnh khắc nàng ngã sấp xuống vừa rồi, Diệp Đông Hoàng đã suýt chút nữa bùng nổ!

Lúc này, tự nhiên không có tâm tư nói với nàng về chuyện chính ma đại chiến nữa!

Trận chiến của hắn mới là quan trọng nhất!

Bốn canh giờ sau!

Diệp Đông Hoàng dứt áo rời đi, đến xem Lục Tuyết Kỳ! "Hừ, nam nhân xấu xa, cái gì cũng không nói cho ta, chỉ biết bảo ta đừng tham gia!" Tam Diệu Tiên Tử nhìn bóng lưng rời đi của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt oán giận, lẩm bẩm nói. "Tỷ tỷ, sao vậy?" Lúc này, Kim Bình Nhi bước vào, nhìn Tam Diệu Tiên Tử với vẻ mặt dục cầu bất mãn, trong lòng nghi hoặc, Diệp Đông Hoàng không phải vừa mới rời đi sao?

Nhìn chiến trường thảm liệt này, lại nghĩ đến sức chiến đấu kinh khủng của Diệp Đông Hoàng, không nên như vậy chứ!

Không phải nên rất thỏa mãn mới đúng sao? "Chẳng lẽ tỷ tỷ lợi hại đến vậy?

Giáo chủ cũng không thỏa mãn nổi?" Trong đầu Kim Bình Nhi hiện lên một ý nghĩ hoang đường. "Không có gì!" Tam Diệu Tiên Tử xua xua tay, không muốn nói nhiều, đứng dậy khoác một chiếc sa y, đi về phía phòng tắm, tắm rửa một phen, nhưng trong lòng vẫn đang suy tư về ý đồ của Diệp Đông Hoàng!

Nói thật, nàng trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng đã năm năm, nhưng nàng vẫn không đoán được lập trường của Diệp Đông Hoàng, vừa chính vừa tà, hành sự không chút kiêng dè. "Chẳng lẽ tỷ tỷ ghen rồi?" Trong đầu Kim Bình Nhi đầy dấu hỏi, nghĩ tới nghĩ lui

cũng chỉ nghĩ ra được nguyên nhân này. ...

Một bên khác, Diệp Đông Hoàng lòng đầy thỏa mãn đến bên hồ tắm, dù sao, Tam Diệu Tiên Tử không chỉ tu vi cao, người cũng rất cởi mở, hắn có thể thỏa sức phát huy!

Rắc!

Diệp Đông Hoàng đi đến trước quả trứng màu lục khổng lồ ở giữa hồ tắm, ngón tay nhẹ nhàng chọc vào vỏ trứng, âm thanh như vỏ trứng gà vỡ nát vang lên, vỏ trứng nứt ra từng vết nứt.

Vết nứt ngày càng nhiều, cuối cùng "bành" một tiếng vỡ tan, lộ ra một bóng hình như ngọc, chính là Lục Tuyết Kỳ.

Nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ, trái tim vừa mới bình tĩnh của Diệp Đông Hoàng tức thì nóng lên, vết thương dữ tợn khủng khiếp trên ngực nàng đã biến mất không còn dấu vết, để lộ ra làn da trắng nõn mịn màng. "Cũng khá có da có thịt!" Trong đầu Diệp Đông Hoàng tự động hiện lên một ý nghĩ, tuy so với Tam Diệu Tiên Tử còn kém không ít, nhưng so với Kim Bình Nhi cũng không tệ!

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ vẫn đang hôn mê, chưa tỉnh lại, Diệp Đông Hoàng đưa tay bế nàng lên, đặt lên giường trong phòng ngủ bên cạnh! "Hử?

Vẫn còn một vết sẹo mờ?" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng nhíu mày, chỉ thấy trên vùng da mới sinh ở ngực Lục Tuyết Kỳ và vùng da cũ có một vết sẹo rất nhạt, tuy rất mờ, nhưng cũng ảnh hưởng đến mỹ quan!

Giống như một vực sâu cắt ngang hai ngọn núi tuyết hùng vĩ, khiến chúng bị chia cắt, trông rất không hài hòa.

Dưới tay hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Chương 376

Diệp Đông Hoàng lấy ra từng cây linh dược luyện chế ra một bình Tuyết Liên Cao cực phẩm, nhìn Lục Tuyết Kỳ vẫn đang hôn mê, ngón tay chấm một ít thuốc cao, "Cứu người cứu đến cùng, dù sao trên người ngươi cũng không có chỗ nào là chưa từng thấy, bôi thêm cho ngươi chút thuốc cao cũng không có gì to tát!" Nói rồi, Diệp Đông Hoàng dọc theo vết sẹo mờ cắt ngang toàn bộ lồng ngực mà bôi Tuyết Liên Cao, một mùi hương thơm dịu dàng lan tỏa khắp phòng, thấm vào lòng người!

Theo thuốc cao được bôi lên, dược hiệu phát huy rất nhanh, chỉ thấy vết sẹo mờ nhạt kia rất nhanh liền biến mất không còn dấu vết, khôi phục như cũ.

Thân thể Lục Tuyết Kỳ như ngọc, tỏa ra ánh sáng long lanh, không biết từ lúc nào, khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần hiện lên một ráng hồng, phảng phất có thể nhỏ ra máu. "Hoàn mỹ!" Diệp Đông Hoàng cất thuốc cao, nhìn mỹ nhân hoàn mỹ không tì vết tựa như được điêu khắc từ ngọc thạch, tán thưởng nói.

Hắn biết, đối phương đã tỉnh rồi!

Chỉ là ngại tình cảnh lúc này, không tiện tỉnh lại, chỉ có thể tiếp tục giả vờ hôn mê, để tránh xấu hổ!

Diệp Đông Hoàng cúi người xuống, có thể cảm nhận được hơi thở của nàng trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng, rõ ràng rất căng thẳng. "Hắn... hắn muốn làm gì?" Lục Tuyết Kỳ trong lòng căng thẳng, không nhịn được muốn mở mắt ra, thực ra lúc Diệp Đông Hoàng đưa nàng rời khỏi hồ tắm nàng đã tỉnh rồi.

Sau đó mỗi một tấc da thịt mà đầu ngón tay Diệp Đông Hoàng

lướt qua, nàng đều cảm nhận được rõ ràng.

Hơn nữa trước đó tuy nàng ở trong trạng thái hôn mê, nhưng nàng vẫn luôn có ý thức, có thể mơ hồ cảm nhận được chuyện xảy ra bên ngoài.

Bao gồm việc Diệp Đông Hoàng cứu nàng ở Thanh Vân, đưa nàng trở về Đông Hoàng Giáo, trước đó chữa thương cho nàng, còn có lúc trước cùng Tam Diệu Tiên Tử kịch chiến ở không xa bên cạnh nàng...

Nghĩ đến đây, má nàng nóng bừng, có cảm giác không nhịn được muốn mở mắt ra.

Tuy nhiên, đúng lúc này, nàng cảm thấy một chiếc chăn được đắp lên người, sau đó Diệp Đông Hoàng quay người rời đi, đóng cửa lại! "Phù..." Đôi mắt đẹp của Lục Tuyết Kỳ mở ra, thở phào một hơi, tay ngọc ôm lấy chăn, ánh mắt phức tạp, không biết đang nghĩ gì! ...

Diệp Đông Hoàng sau khi rời khỏi phòng liền giao cho Kim Bình Nhi chăm sóc Lục Tuyết Kỳ, sau đó liền rời khỏi Đông Hoàng Giáo, đi đến Tiểu Trì Trấn không xa.

Dựa theo kịch bản, nếu không có vấn đề gì, hẳn là có hai con hồ ly mang theo Huyền Hỏa Giám đến Hắc Thạch Động bên cạnh Tiểu Trì Trấn!

Hắn đối với hai con tiểu hồ ly không có hứng thú gì, nhưng Vạn Hỏa Chi Tinh Huyền Hỏa Giám trên người chúng, lại là một bảo vật không tồi!

Rừng thông nhỏ, trăng như sương, người như liễu bay hoa cũng thương.

Mười mấy năm, ba nghìn năm, chỉ nguyện tương biệt chẳng tương vong.

Diệp Đông Hoàng đến ngoại ô Tiểu Trì Trấn, lúc này đã là đêm

khuya, trăng sáng treo cao, sâu trong rừng cây, một giọng nói dịu dàng xen lẫn chút bi thương vang lên.

Giọng nữ kia uyển chuyển, khẽ ngâm nga, tuy không thấy bóng người, nhưng lại có một luồng khí tức bi thương, nhàn nhạt truyền đến.

Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, đi về phía phát ra âm thanh.

Xuyên qua rừng cây, Diệp Đông Hoàng nhìn thấy trước một hang động, có một vị nữ tử áo trắng ngồi trên một tảng đá lớn.

Đó là một nữ tử vô cùng dịu dàng, mái tóc dài thẳng không búi lên, xõa trên vai, mềm mại như nước.

Trên làn da trắng nõn, có đôi mày uyển chuyển, chiếc mũi thanh tú, đôi môi hồng nhạt, ánh mắt như nước, nhìn qua, quả thật như nước, phảng phất như nhìn thấu được nơi sâu thẳm trong lòng người.

Nàng là một nữ tử khiến người ta nhìn một cái cũng phảng phất thấy đau lòng, cứ thế e lệ ngồi ở đó!

Bên cạnh nàng còn có một con hồ ly trắng lớn đang nằm.

Mắt nó nhắm lại, phảng phất như đang yên giấc ngủ say, thân thể cuộn tròn, rất yên tĩnh.

Mà sau lưng nó, sáu cái đuôi màu trắng, yên tĩnh bày ra, hài hòa mà xinh đẹp, không hề có chút quái dị nào.

Cảm nhận được động tĩnh, nó dường như bị đánh thức, sắc mặt hiện lên một tia đau đớn, mở mắt ra, yên lặng đánh giá Diệp Đông Hoàng.

Cùng lúc đó, nữ tử kia như con mèo bị xù lông, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tràn đầy cảnh giác, đột nhiên đứng

dậy, chất vấn: "Ngươi là ai?" Trong lúc nói chuyện, thân thể nàng áp sát vào con hồ ly trắng sáu đuôi, tim đập thình thịch.

Ba trăm năm nay, nàng và đại ca của mình trốn tránh khắp nơi, hoang mạc, đầm lầy, rừng sâu núi thẳm, trốn tránh suốt mấy trăm năm.

Cũng từng nhiều lần gặp phải đệ tử Phần Hương Cốc truy sát, nhưng chưa bao giờ có lần nào, từ tận đáy lòng cảm thấy tuyệt vọng như lần này. ...

Trên người Diệp Đông Hoàng không tỏa ra bất kỳ khí tức nào, nhưng càng như vậy, nàng lại càng cảm thấy hoảng sợ, loại bản năng đối với nguy hiểm đến từ hồ tộc, đã khiến nàng từ sâu trong linh hồn cảm thấy kinh hãi.

Áp lực mà Diệp Đông Hoàng mang lại cho nàng, lớn hơn bất kỳ kẻ địch nào nàng từng gặp, tuyệt vọng hơn bất kỳ kẻ địch nào! "Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng không che giấu, dường như cảm nhận được sự kinh hãi của nữ tử, thản nhiên nói. "Giáo chủ Đông Hoàng Giáo Võ Tổ Diệp Đông Hoàng!" Nữ tử kinh hô, trong mắt tuyệt vọng càng đậm, nàng chẳng qua chỉ là một con tam vĩ hồ yêu, cũng chỉ miễn cưỡng đối phó được với một số đệ tử Phần Hương Cốc.

Đối mặt với Diệp Đông Hoàng, loại cường giả tuyệt thế đứng trên đỉnh thế giới này, cho dù trong tay nàng có trấn cốc chi bảo Vạn Hỏa Chi Tinh Huyền Hỏa Giám của Phần Hương Cốc, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ! "Ngươi muốn giết chúng ta?" Nữ tử sợ hãi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tuy bọn họ và Diệp Đông Hoàng không có thù, nhưng bọn họ là yêu, chỉ riêng điều này thôi cũng đủ để Diệp Đông Hoàng giết bọn họ! "Đưa Huyền Hỏa Giám ra đây!" Diệp Đông Hoàng lười nói nhảm với họ, đi thẳng vào vấn đề. "Ngươi quả

nhiên là vì Huyền Hỏa Giám mà đến!" Nữ tử trong lòng sớm đã có suy đoán, dù sao với thân phận của Diệp Đông Hoàng, không thể nào chuyên môn chạy tới giết hai con tiểu hồ ly bọn họ.

Cũng chỉ có Huyền Hỏa Giám mới có thể khiến đối phương động lòng, tự mình ra tay! "Tiểu muội, lấy Huyền Hỏa Giám ra đi!" Biết được thân phận của Diệp Đông Hoàng, con hồ ly trắng sáu đuôi căn bản không nảy sinh ý định phản kháng.

Những năm nay nó bị trọng thương, ngay cả một số đệ tử trẻ tuổi của Phần Hương Cốc cũng có thể đuổi giết bọn họ, huống chi là trực diện gặp phải sự tồn tại kinh khủng như Diệp Đông Hoàng!

Cho dù nó không bị thương, tay cầm Huyền Hỏa Giám, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng, huống hồ nó bây giờ chỉ là một con hồ ly nửa sống nửa chết! "Đại ca, đây chính là thần khí mà các trưởng bối hồ tộc chúng ta đã phải trả giá rất lớn mới có được, cứ thế giao ra sao?" Nữ tử rất không muốn, không có Huyền Hỏa Giám, sau này huynh muội hai người bọn họ, trong thế giới nguy hiểm này, phải sinh tồn như thế nào? "Lấy ra!" Giọng nói của hồ ly trắng sáu đuôi nặng thêm vài phần.

Nữ tử kia đối với con hồ ly trắng này rất kính trọng yêu mến, thấy đối phương dường như có chút tức giận, liền bất mãn bĩu môi, nhưng vẫn đưa tay vào trong áo, từ từ lấy ra một vật.

Diệp Đông Hoàng ngưng thần nhìn lại.

Đây là một vật lớn bằng nửa bàn tay, hình tròn, bên ngoài là một chiếc vòng ngọc màu xanh biếc, xanh mướt, nhìn qua đã biết không phải là vật tầm thường.

Mà ở giữa vòng ngọc, khảm một mảnh nhỏ tựa gương không phải gương, là một tấm mỏng màu đỏ thẫm, ở giữa còn điêu khắc một đồ đằng ngọn lửa có hình dạng cổ xưa.

Toàn bộ vật này, chiếc vòng ngọc đã chiếm phần lớn, mà ở hai bên vòng ngọc, còn có mỗi bên một sợi tua rua màu đỏ, buộc trên vòng.

Đây chính là Huyền Hỏa Giám, vật này vừa được lấy ra, Diệp Đông Hoàng liền cảm ứng được một luồng khí tức kinh khủng có thể đốt trời diệt đất từ trong đó.

Mặc dù luồng khí tức này cực kỳ nội liễm, nhưng với trình độ cảm ứng thần thức của hắn, vẫn có thể cảm nhận được vài phần.

Đây là một thần khí tuyệt đối bị đánh giá thấp, so với Tru Tiên Kiếm cũng không kém bao nhiêu, có thể nói là thần khí bản nguyên của thế giới này!

Trong tay cường giả, uy lực có thể phát huy ra tuyệt đối không tầm thường! "Tiền bối, Huyền Hỏa Giám này, là thần khí trấn phái của Phần Hương Cốc, các đại năng hồ tộc ta đã phải trả giá bằng thương vong thảm trọng mới lấy được nó, hôm nay xin dâng cho tiền bối, không cầu tiền bối có thể ban cho vài phần ân huệ, chỉ cầu tiền bối đừng làm khó hai người chúng ta, được không?" Giọng nói của hồ ly sáu đuôi mang theo vài phần thê lương, bây giờ người là dao thớt ta là cá thịt, sống hay chết, hoàn toàn do một ý niệm của Diệp Đông Hoàng quyết định, không cho phép bọn họ có bất kỳ ý định phản kháng nào.

Diệp Đông Hoàng không nói gì, mà giơ tay ra hiệu, Huyền Hỏa Giám trong tay nữ tử kia liền rơi vào tay hắn, bị hắn lật qua lật lại quan sát kỹ lưỡng.

Hồi lâu sau, Diệp Đông Hoàng vô cùng hài lòng cất Huyền Hỏa Giám đi.

Huyền Hỏa Giám này, cho dù là dung nhập vào Đông Hoàng Kiếm của hắn, hay là thu thập dị hỏa, thần hỏa để thăng cấp, đều là bảo vật không tồi! "Bản tọa cũng không lấy không đồ của ngươi, ngươi đã

thức thời như vậy, bản tọa liền giải trừ Cửu Hàn Ngưng Băng Thứ trong cơ thể ngươi, cũng coi như ân oán hai bên đã rõ!" Diệp Đông Hoàng tuy hành sự khá bá đạo, nhưng chưa bao giờ bắt nạt kẻ yếu, đương nhiên, gặp phải kẻ ngoan cố không chịu khuất phục, hắn cũng không ngại giết người đoạt bảo.

Nhưng gặp phải loại người thông tình đạt lý, nguyện ý chủ động dâng bảo vật này, hắn cũng không phải là người không nói lý, thuận tay giúp đối phương giải quyết một số phiền toái, hoặc là ban cho một số phần thưởng thích hợp, hắn đều rất vui lòng làm. "Tiền bối có thể giải được độc Cửu Hàn Ngưng Băng Thứ trong cơ thể vãn bối?" Con hồ ly trắng hơi sững sờ, trong mắt nó, Diệp Đông Hoàng lấy được Huyền Hỏa Giám, có thể để bọn họ đi, đã là may mắn lắm rồi, làm sao từng nghĩ tới Diệp Đông Hoàng lại nguyện ý giải độc cho nó?

Nữ tử bên cạnh nó vốn có chút không tình nguyện nghe vậy, trong mắt lộ ra tia hy vọng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng tràn đầy nóng rực! "Băng độc trong cơ thể ngươi, là do Thượng Quan Sách của Phần Hương Cốc gây ra phải không?" Diệp Đông Hoàng không trả lời, mà mở miệng hỏi. "Ba trăm năm trước, vãn bối không may trúng phải Cửu Hàn Ngưng Băng Thứ của Thượng Quan Sách, những năm nay, ta chạy trốn khắp nơi, ngày đêm đều sống trong những ngày tháng tăm tối!" "Vừa sợ người của Phần Hương Cốc đến truy sát, lại phải ngày đêm chịu đựng băng độc của Cửu Hàn Ngưng Băng Thứ công phá thân thể, đạo hạnh ngàn năm của ta, trong ba trăm năm này, đều đã bị băng độc của Cửu Hàn Ngưng Băng Thứ này từng chút từng chút phá hủy!" "Bây giờ toàn thân ta lạnh buốt, hàn khí thấm vào tận xương tủy, tiền bối còn có thể giải được băng độc này không?" Ánh mắt chờ mong của hồ ly trắng sáu đuôi mang theo vẻ bi thảm, tuy nó biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng Thượng Quan Sách cũng không phải là kẻ tầm thường!

Thượng Quan Sách, là cường giả lão bối của Phần Hương Cốc đã thành danh từ trăm năm trước, thực lực được cho là không dưới cốc chủ, là trưởng lão của một trong tam đại môn phái chính đạo ngang hàng với Thanh Vân Sơn, Thượng Quan Sách tuyệt đối là một trong mấy đại cường giả khó đối phó nhất thế gian.

Mà Diệp Đông Hoàng mới nổi lên được năm năm, tuy khai sáng võ đạo, danh chấn thiên hạ, mơ hồ có thể đối chọi với các phái chính ma, nhưng hàn độc trong cơ thể nó đã thấm sâu vào xương tủy, rất khó trừ khử. "Chút hàn độc nhỏ nhoi, tiểu đạo thôi!" Diệp Đông Hoàng vẻ mặt khinh thường, đi đến trước mặt con hồ ly trắng, giơ tay ra, trong lòng bàn tay hiện ra một vòng xoáy màu đen.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng lực thôn phệ kinh khủng quét ra, hồ ly trắng sáu đuôi và nữ tử kia đại kinh, có cảm giác ngay cả linh hồn cũng sắp bị thôn phệ!

Ban đầu bọn họ còn tưởng Diệp Đông Hoàng ra tay với bọn họ, đang định liều mạng một phen, nữ tử lại cảm thấy không có chuyện gì.

Mà Cửu Hàn Ngưng Băng Thứ trong cơ thể hồ ly trắng sáu đuôi lại đang bị thôn phệ với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bị thôn phệ sạch sẽ! "Được rồi!" Diệp Đông Hoàng thu tay lại, đừng nói là một chút hàn độc do Thượng Quan Sách để lại, cho dù là bản thân Thượng Quan Sách ở đây, Diệp Đông Hoàng cũng có thể trong vài phút thôn phệ hắn! "Đại ca, huynh sao rồi?" Thấy Diệp Đông Hoàng thu công, nữ tử bên cạnh hồ ly trắng sáu đuôi vội vàng tiến lên ôm lấy nó, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ lo lắng.

Hồ ly trắng sáu đuôi không nói gì, mắt lim dim, dường như đang cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể.

Chương 377

Ông!

Mấy hơi thở sau, trên người nó bạch quang lấp lánh, khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp hóa hình, biến thành một nam tử tuấn lãng mặc áo bào trắng, mày kiếm mắt sao.

Một thân anh khí bừng bừng, tràn đầy vẻ trẻ trung phơi phới, không hổ là hồ yêu, trông cũng chỉ kém Diệp Đông Hoàng một chút thôi!

Đương nhiên, khí chất thì không thể so sánh!

Hắn kém xa Diệp Đông Hoàng! "Ơn tái tạo của tiền bối, vãn bối không có gì báo đáp, nguyện hầu hạ bên cạnh tiền bối, mặc cho sai khiến, tuyệt không hối hận!" Hàn băng chi độc bị triệt để xua tan, Lục Vĩ được tái sinh, sự kích động và cảm kích trong lòng như sông dài cuồn cuộn, không dứt, lòng vui dạ phục nguyện bái Diệp Đông Hoàng làm chủ.

Diệp Đông Hoàng đối với hắn có ơn tái tạo, thực lực sâu không lường được, quan trọng nhất là, trên người Diệp Đông Hoàng, hắn không cảm nhận được loại hận thù hò hét đòi đánh đòi giết đối với yêu tu đến từ trong xương tủy của tu sĩ nhân tộc!

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng thành lập Đông Hoàng Giáo, thế lực to lớn, hắn đi theo Diệp Đông Hoàng, sau này cũng coi như có chỗ dựa, có thể ổn định lại!

Quan trọng hơn là, nhân vật như Diệp Đông Hoàng, đáng để hắn đi theo! "Thực lực yếu quá, nhưng có thể gia nhập Đông Hoàng Giáo!" Diệp Đông Hoàng đánh giá hồ ly trắng sáu đuôi, đại khái tương đương với Phi Thiên Cảnh sơ kỳ, gia nhập Đông Hoàng Giáo của hắn

là đủ rồi!

Nhưng nếu đi theo hắn, hắn lại thích con cửu vĩ thiên hồ bị nhốt trong Huyền Hỏa Đàn của Phần Hương Cốc hơn! "Ách...

đa tạ giáo chủ!" Lục Vĩ sững sờ một lúc, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại nói một câu, ngươi thực lực quá yếu!

Câu nói này, như một đòn đau điếng, khiến hắn cảm thấy cả cuộc đời hồ ly của mình đều không tốt đẹp nữa!

Nhưng Diệp Đông Hoàng có thể thu hắn gia nhập Đông Hoàng Giáo, hắn cũng rất thỏa mãn rồi! "Giáo chủ, thuộc hạ biết một con cửu vĩ thiên hồ đã tu luyện mấy ngàn năm, không biết giáo chủ có bằng lòng thu nhận không?" Lục Vĩ bái tạ xong, tiếp tục nói. "Người ta nói hồ ly giảo hoạt, quả nhiên không sai!" Diệp Đông Hoàng cười như không cười nhìn Lục Vĩ, một ánh mắt đã nhìn ra đối phương đang có ý đồ gì, "Ngươi nói là cửu vĩ thiên hồ ở Huyền Hỏa Đàn của Phần Hương Cốc?

Đó hắn là mẫu thân của ngươi, ngươi muốn bản tọa đi cứu bà ấy?" Ách!

Lần này Lục Vĩ hoàn toàn sững sờ, hắn không ngờ Diệp Đông Hoàng ngay cả chuyện này cũng biết! "Không sai, giáo chủ quả nhiên tuệ nhãn như đuốc, không gì qua được mắt giáo chủ!" Lục Vĩ hoàn hồn lại, thản nhiên nói: "Mẫu thân của thuộc hạ chính là con cửu vĩ thiên hồ đó, nếu giáo chủ bằng lòng, thuộc hạ nguyện viết một phong thư!" "Chỉ cần giáo chủ có thể giao thư đến tay mẫu thân, bà ấy nhất định sẽ nguyện ý đi theo bên cạnh giáo chủ, để tạ ơn cứu mạng của giáo chủ!" "Ta nghe nói bán con bán gái bán vợ, vẫn là lần đầu tiên thấy bán mẹ già!" Diệp Đông Hoàng nhìn Lục Vĩ, trong lòng vui vẻ, thực ra phương pháp này của Lục Vĩ cũng không sai, ít nhất có thể cứu mẹ hắn thoát khỏi Phần Hương Cốc!

Phần Hương Cốc.

Một trong tam đại môn phái chính đạo đương thời, thần khí trấn tông Huyền Hỏa Giám uy chấn thiên hạ, nhưng đã sớm thất lạc, hiện nay đã rơi vào tay Diệp Đông Hoàng.

Sau khi hồ ly trắng sáu đuôi viết một phong thư giao cho Diệp Đông Hoàng, rồi đưa nữ tử tam vĩ yêu hồ đến Đông Hoàng Giáo, Diệp Đông Hoàng cũng đến Phần Hương Cốc.

Lúc này, đã là đêm khuya.

Nhìn ra xa, chỉ thấy đêm đen thăm thẳm, phía nam bóng đen trùng trùng, dường như có vật gì đó khổng lồ đang nhe nanh múa vuốt trong đêm tối, nơi đó chính là Thập Vạn Đại Sơn trong truyền thuyết.

Mà ở một nơi nào đó dưới dãy núi kia, chính là Phần Hương Cốc thần bí trong truyền thuyết.

Biên giới Nam Cương, từ trước đến nay đều là phạm vi thế lực của Phần Hương Cốc, môn phái này, ra đời từ một nghìn năm trăm năm trước, hưng thịnh vào tám trăm năm trước, trong tông môn cường giả lớp lớp, luôn sống ẩn dật, gánh vác trọng trách trấn thủ dãy núi hoang vu, ngăn chặn người Man tộc Nam Cương xâm nhập Thăng Long.

Diệp Đông Hoàng đứng trong hư không, chắp tay sau lưng, đưa mắt nhìn xa, cách hai ngọn núi thấp hơn, sau một vùng hoang dã tương đối bằng phẳng, trên mặt đất đột nhiên dựng lên bốn ngọn núi cao lớn, vòng quanh nhau, tạo thành một sơn cốc, sơn cốc này, chính là Phần Hương Cốc danh chấn thiên hạ.

Đêm nay mây đen dày đặc, những vì sao vốn rất nhiều đã sớm không thấy đâu, chỉ còn lại một vầng trăng khuyết, vẫn còn thấp thoáng, thỉnh thoảng lại rải ánh trăng xuống nhân gian.

Thân hình Diệp Đông Hoàng khẽ động, bóng người liền biến mất trong đêm tối, không ngừng lóe lên trong bóng tối, không bao lâu, liền lẻn vào sơn cốc thần bí kia.

Với tu vi hiện nay của hắn, dễ dàng lẻn vào Phần Hương Cốc, không có bất kỳ người hay động vật nào có thể phát hiện ra tung tích của hắn.

Đi một vòng trong Phần Hương Cốc, rất nhanh liền tìm thấy Huyền Hỏa Đàn trong đó.

Đó là một tế đàn hình tròn khổng lồ, đáy tế đàn lơ lửng, mười ba cây cột đá khổng lồ bằng bạch ngọc thạch chống đỡ toàn bộ tế đàn.

Trong đó, rìa tế đàn có tổng cộng mười hai cây cột đá bạch ngọc, mỗi cây đều to bằng hai người ôm, mà ở giữa tế đàn, cây cột đá bạch ngọc thô to nhất, nhìn qua ít nhất cũng phải năm, sáu người mới ôm nổi.

Mà ở phía trên tế đàn, tất cả các kiến trúc đều được xây bằng một loại đá kỳ dị màu đỏ thẫm, bậc thang, lan can, đều như vậy.

Ở trung tâm tế đàn, sừng sững một điện đường cao lớn hùng vĩ, có hình dạng bảo tháp, tổng cộng có ba tầng, mỗi tầng cao hơn, lại nhỏ hơn tầng dưới một nửa, nhưng mỗi tầng nhìn qua gần như đều cao đến mười trượng không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn từ xa, tế đàn này quả thực giống như một ngọn lửa đỏ thẫm khổng lồ đang cháy, đâm thẳng lên bầu trời.

Diệp Đông Hoàng đứng dưới tế đàn này, gần như nhỏ bé như một con kiến. "Hử?

Còn có người trấn thủ, xem ra là lão già Thượng Quan Sách!" Cảm nhận được bên trong có người, thân hình Diệp Đông Hoàng hơi khựng lại, Thượng Quan Sách ở Phần Hương Cốc cũng là cao thủ

hàng đầu, Cửu Hàn Ngưng Băng Thứ trong cơ thể hồ ly trắng sáu đuôi chính là do Thượng Quan Sách ban tặng.

Nhưng mà, đối với Diệp Đông Hoàng có tu vi đạt đến Bất Diệt Cảnh, nhục thân đạt đến Vương Thể Cảnh đỉnh phong, Thượng Quan Sách không đáng nhắc đến.

Tu vi của Thượng Quan Sách đại khái ở Ngọc Thanh Cảnh cửu tầng, cũng tức là tương đương với Phi Thiên Cảnh đỉnh phong, tu vi của Diệp Đông Hoàng hoàn toàn nghiền ép hắn, chiến lực càng không cần phải nói!

Hơi khựng lại một chút, Diệp Đông Hoàng ẩn giấu khí tức lặng lẽ đến gần Huyền Hỏa Đàn, quan sát kỹ tế đàn này ở cự ly gần.

Toàn bộ tế đàn hình tháp này ngay cả một cửa sổ cũng không có, toàn bộ bị những tảng đá đỏ thẫm khổng lồ bao bọc kín mít, chỉ có ở tầng thấp nhất cách hắn không xa, có một cánh cửa cao một trượng, rộng sáu thước.

Diệp Đông Hoàng đi qua, rất nhanh phát hiện, cánh cửa này tuy được sơn màu đỏ, nhưng vẫn khác với tường đá xung quanh, mà là một cánh cửa gỗ.

Diệp Đông Hoàng trực tiếp đẩy cửa gỗ đi vào, sau đó kẹt một tiếng, cửa gỗ tự động đóng lại.

Bên trong đây là một điện đường cực lớn, không gian cao đến năm trượng, toàn bộ điện đường có hình tròn, tường cũng giống như nhìn thấy ở bên ngoài, đều được xây bằng loại đá đỏ thẫm đó, không có bất kỳ điêu khắc trang trí nào, mộc mạc không hoa mỹ.

Nhưng dưới bối cảnh không gian khổng lồ này, lại có một loại uy thế hùng vĩ không nói nên lời, khiến người ta cảm thấy, chỉ có sự bình dị này, mới là cảnh giới tối cao thực sự của kiến trúc.

Giữa đại điện là một khu vực thần bí tỏa ra ánh sáng chói mắt, xung quanh nguồn sáng có tám vị thần linh trấn giữ, những vị thần linh này trông dữ tợn và đáng sợ, tỏa ra khí tức kinh khủng.

Diệp Đông Hoàng biết đây chính là Bát Hung Huyền Hỏa Trận mạnh nhất của Phần Hương Cốc.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tám vị thần linh lần lượt sáng lên, trên không trung ngưng tụ ra từng đồ đằng thần linh ngọn lửa, giữa đồ đằng ngọn lửa lại ngưng tụ ra một con dị thú ngọn lửa càng kinh khủng hơn, từng đợt sóng nhiệt đốt trời diệt đất ập đến.

Diệp Đông Hoàng đã có chuẩn bị, lấy ra Huyền Hỏa Giám chiếu vào con dị thú ngọn lửa kia, ngọn lửa trên người tám vị thần linh xung quanh tắt ngấm, từ từ tiêu tán, con dị thú ngọn lửa kia cúi đầu nhìn Huyền Hỏa Giám, cũng tiêu tán theo.

Bát Hung Huyền Hỏa Trận chìm vào im lặng, lối đi lên tầng thứ hai hiện ra, Diệp Đông Hoàng trực tiếp đi lên tầng thứ hai.

Rầm!

Vừa đến tầng thứ hai, một luồng hàn ý ập đến, đó là những mũi băng sắc bén thấu xương, chính là Cửu Ngưng Hàn Băng Thứ của Thượng Quan Sách.

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng đẩy cửa vào tầng thứ nhất của Huyền Hỏa Đàn, sau đó lại lấy ra Huyền Hỏa Giám đối phó với Bát Hoang Hỏa Long, Thượng Quan Sách trấn thủ Huyền Hỏa Đàn tự nhiên đã phát hiện ra!

Hắn vốn định lợi dụng trận pháp ở tầng thứ nhất để giải quyết Diệp Đông Hoàng, kết quả Diệp Đông Hoàng trong tay có Huyền Hỏa Giám, trong nháy mắt đã giải quyết được trận pháp bên dưới, hắn

đành phải trốn ở tầng thứ hai, đánh lén Diệp Đông Hoàng!

Bành!

Thân thể Diệp Đông Hoàng chấn động, những mũi băng bắn tới xung quanh tức thì vỡ nát, nguyên thần chi lực phong tỏa không gian, nhìn về phía Thượng Quan Sách.

Thượng Quan Sách dung mạo thanh tú gầy gò, trên người mặc một chiếc áo bào xám, đơn giản mộc mạc, trông không khác gì một lão già bình thường, chỉ là trong mắt mang theo vẻ cuồng nhiệt. "Huyền Hỏa Giám!

Quả nhiên là thần khí trấn tông của Phần Hương Cốc ta, Huyền Hỏa Giám!" Thượng Quan Sách không nhìn Diệp Đông Hoàng, mà nhìn chằm chằm vào Huyền Hỏa Giám, ánh mắt rực lửa, kích động vô cùng. "Sai!

Đây không phải là Huyền Hỏa Giám của Phần Hương Cốc ngươi, đây là Huyền Hỏa Giám của ta!" Diệp Đông Hoàng sửa lại. "Tiểu tử khá lắm, trộm Huyền Hỏa Giám của Phần Hương Cốc ta, còn dám xông vào Huyền Hỏa Đàn, nói lời ngông cuồng, tìm chết!" Thượng Quan Sách cũng lười nói nhảm, hắn không thể chờ đợi được nữa muốn đoạt lại Huyền Hỏa Giám, cạch!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thượng Quan Sách còn chưa kịp ra tay, một bàn tay lớn như kìm sắt đã bóp chặt cổ hắn nhấc lên như nhấc một con gà con! "Ngươi... ngươi... sao có thể mạnh như vậy?" Thượng Quan Sách trừng lớn mắt, kinh hãi đến tột cùng.

Thực lực của hắn, không nói là thiên hạ vô địch, nhưng cũng không sợ hãi gì, vậy mà trong tay Diệp Đông Hoàng, hắn lại yếu như một đứa trẻ, không có chút sức lực nào để phản kháng!

Rắc!

Diệp Đông Hoàng không nói nhảm, cánh tay dùng sức, bóp gãy cổ Thượng Quan Sách, sau đó trong lòng bàn tay hiện ra một vòng xoáy thôn phệ, thôn phệ hắn! "Không tệ!" Sau khi thôn phệ Thượng Quan Sách, Diệp Đông Hoàng cũng có được công pháp tu luyện, tâm đắc cảm ngộ của hắn.

Hơi cảm ngộ một chút, Diệp Đông Hoàng đánh giá xung quanh. ...

Trong tế đàn tầng thứ hai, ngoại trừ cái động tròn dẫn lên có ánh sáng đỏ nhàn nhạt, xung quanh đều tối đen như mực, nhưng ở sâu trong bóng tối, vẫn còn một vật đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Diệp Đông Hoàng bước về phía đó.

Chương 378

Đó là một bệ đá cao bằng nửa người, hình trụ tròn, cả khối đá khác hẳn với những tảng đá màu đỏ thẫm xung quanh, vừa tỏa ra hơi lạnh nhàn nhạt, ánh sáng yếu ớt phát ra từ cột đá lại không ngừng biến đổi màu sắc, lúc thì đỏ, lúc thì tím nhạt, lúc thì vàng nhạt, lúc thì xanh biếc, trông rất đẹp mắt.

Mà trên mặt phẳng của bệ đá, có một rãnh lõm hình vòng tròn, bên cạnh khắc ba chữ —— Huyền Hỏa Giám!

Diệp Đông Hoàng đặt Huyền Hỏa Giám trong tay vào rãnh lõm đó, một lát sau, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến âm thanh trầm đục, chỉ thấy phiến đá trên đỉnh đầu, trong tiếng động trầm thấp chậm rãi lùi ra, hiện ra một cái hang đá.

Gần như cùng lúc đó, nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ xuống một cách khó tin, từ nóng nực ban đầu trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Diệp Đông Hoàng lấy Huyền Hỏa Giám từ trên bệ đá về, bay về phía tầng cao nhất.

Không khí xung quanh càng lúc càng lạnh, hơi nóng từ miệng núi lửa bên dưới dường như hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến nơi này, đến nỗi khi Diệp Đông Hoàng đặt chân lên mặt đất tầng thứ ba, lại phát hiện dưới chân đã kết một lớp băng dày.

Nơi này không có bất kỳ thứ gì phát sáng, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng thì không hề ảnh hưởng, xung quanh là từng luồng ánh sáng xanh lam yếu ớt, từ các góc nhẹ nhàng tỏa ra.

Đó là lớp băng cứng không biết đã ngưng kết bao nhiêu năm tháng, phảng phất như đang nhẹ nhàng kể lể điều gì.

Diệp Đông Hoàng chậm rãi tiến về phía trước, tiếng bước chân đạp trên băng khối vang vọng xa xăm, phá vỡ sự im lặng dường như đã tồn tại từ vạn cổ nơi đây.

Bỗng nhiên, một giọng nữ trầm thấp mang theo chút kinh ngạc, dịu dàng mà có một tia bi thương, từ sâu trong bóng tối u uất vang lên: "Ngươi không phải Thượng Quan Sách?" "Đương nhiên không phải, Thượng Quan Sách có đẹp trai như ta sao?" Diệp Đông Hoàng cười nói.

Giọng nói kia im lặng một chút, nói: "Ngươi là ai?" Trong bóng tối, hai đốm sáng yếu ớt, phảng phất như đôi đồng tử sâu thẳm vô tận, ở nơi sâu nhất trong bóng tối chớp động, tựa như đang đánh giá Diệp Đông Hoàng. "Hả?

Huyền Hỏa Giám!" Đột nhiên, không đợi Diệp Đông Hoàng mở lời, một tiếng hét dài chói tai vang lên, giọng nữ kia trong nháy mắt trở nên cao vút, xen lẫn vô số thống khổ, kinh ngạc, bi thương, tuyệt vọng, và một tia bi thương. "Vì sao, vì sao Huyền Hỏa Giám lại ở trên người ngươi?

Tiểu Lục đâu?

Tiểu Lục đâu…" Nàng hét dài chói tai, phảng phất như mất đi lý trí.

Trên tầng thứ ba bí ẩn của Huyền Hỏa Tế Đàn, sâu trong bóng tối, ánh sáng xanh lam đột nhiên bùng nổ, vô số bóng ảnh bay múa dưới ánh sáng xanh nhạt, lay động bất an trong khe hở giữa bóng tối và ánh sáng.

Một bóng hình, như bay ra từ vực sâu tăm tối, lại như bước đến từ vạn cổ bi thương, cái bóng khổng lồ như yêu ma, múa may trong không gian này.

Từ nơi sâu thẳm nhất của bóng tối, dưới ánh sáng yếu ớt màu xanh lam có chút yêu dị, một bóng hình khổng lồ chậm rãi xuất hiện. "Thật to, thật trắng, một con hồ ly!" Diệp Đông Hoàng tán thưởng.

Một con hồ ly trắng, một con hồ ly trắng khổng lồ, sau lưng là chín cái đuôi hồ ly to lớn lông xù như ác mộng đang lúc lắc.

Đây là lần đầu tiên Diệp Đông Hoàng nhìn thấy chân thân của một con hồ ly trắng khổng lồ như vậy, cao đến hai người.

Dù ở dưới ánh sáng yếu ớt này, bộ lông trắng muốt kia vẫn đẹp đẽ như vậy, lớp lông mềm mại mượt mà như loại lụa tơ tằm tốt nhất.

Đây là một con vật khiến người ta vừa nhìn đã thấy đẹp.

Chỉ là lúc này, con hồ ly trắng này, đang ở trong trạng thái cảm xúc cực kỳ kích động.

Không gian tế đàn vốn yên tĩnh lúc này đã tràn ngập tiếng kêu bi thương và gào thét của hồ ly trắng, đôi mắt đen sâu thẳm trên làn da trắng nõn, lúc này cũng tràn đầy điên cuồng. "Yên tâm đi, con hồ ly nhỏ kia chưa chết, đây là nó đưa cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng lười giải thích, lấy ra bức thư do Lục Vĩ Bạch Hồ tức Tiểu Lục viết, ném cho hồ ly trắng. "Thiếp thân, thay Tiểu Lục tạ ơn cứu mạng của Giáo chủ!" Cửu Vĩ Thiên Hồ xem xong thư, trong mắt mang theo kích động, vui mừng, mãn nguyện, cung kính cúi đầu với Diệp Đông Hoàng. "Không cần cảm tạ, để ta cưỡi một lát là được rồi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay sờ lên con Cửu Vĩ Thiên Hồ khổng lồ này.

Một thân lông trắng muốt, mềm mại mượt mà như lụa, nhìn cũng thật thích mắt. "Giáo chủ cũng không biết xấu hổ, vừa đến đã đòi cưỡi người ta, cũng không biết nói uyển chuyển một chút!" Đôi mắt sâu thẳm của Cửu Vĩ Thiên Hồ liếc Diệp Đông Hoàng một cái, đầy oán giận.

Mặc dù nàng đã là người có con, không đúng, là hồ ly có con rồi, nhưng nói như vậy trước mặt người ta cũng quá khó xử! "Uyển chuyển là gì?

Ăn được không?" Diệp Đông Hoàng không để ý, nói: "Ta thả ngươi ra trước!!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía sau, sợi xích tỏa ra ánh sáng đỏ thẫm đang khóa chặt Cửu Vĩ Thiên Hồ. "Ba trăm năm trước, tộc hồ yêu chúng ta từ trong Phần Hương Cốc cướp được Huyền Hỏa Giám, nhưng thương vong gần hết, ngoại trừ Tiểu Lục may mắn chạy thoát, chỉ có ta sống sót, bị giam cầm trong Huyền Hỏa Đàn này, ngày đêm chịu đựng sự hành hạ của 'Huyền Hỏa Liên', một thân pháp lực lại bị Huyền Hỏa Liên và 'Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận' dưới Huyền Hỏa Đàn này trấn áp chặt chẽ, ngày đêm chịu khổ!" "Nếu không phải Phần Hương Cốc muốn từ miệng ta biết được tung tích của Huyền Hỏa Giám, cũng đã sớm giết ta rồi." Cửu Vĩ Thiên Hồ thấy Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Huyền Hỏa Liên, giải thích: "Huyền Hỏa Liên này là dị vật trời đất, cương dương nóng bỏng, một khi khóa lại, trừ phi là người tinh thông mật chú của Phần Hương Cốc, nếu không không thể mở ra, nhưng ngoài ra, chỉ cần có Huyền Hỏa Giám, cũng có thể mở được vật này!" "Vậy cũng chưa chắc!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, nếu có, đó chỉ là vì sức mạnh còn chưa đủ!

Thấy Diệp Đông Hoàng không tin, Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng không nói thêm, đợi Diệp Đông Hoàng thử rồi sẽ biết sự lợi hại của Huyền Hỏa Liên.

Dù sao Diệp Đông Hoàng có Huyền Hỏa Giám, bất kể thế nào cũng có thể giải khai Huyền Hỏa Liên!

Đôi mắt sâu thẳm của Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn Diệp Đông Hoàng, chờ xem Diệp Đông Hoàng chịu thiệt. "Rắc!" Nhưng mà, khoảnh khắc tiếp theo, con ngươi của nàng lập tức đông cứng, nàng nhìn thấy một

cảnh tượng mà trước đây nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Sợi Huyền Hỏa Liên mà nàng cho là không thể bẻ gãy, bị bàn tay to của Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng bóp một cái, liền như làm bằng bọt biển, lập tức bị bóp gãy! "Sao có thể?" Cửu Vĩ Thiên Hồ cảm thấy có chút hoài nghi hồ sinh, lẽ nào đây là Huyền Hỏa Liên giả?

Rắc!

Rắc!

Diệp Đông Hoàng tiện tay bóp gãy tất cả Huyền Hỏa Liên đang khóa chặt Cửu Vĩ Thiên Hồ, trong mắt kẻ sau tràn đầy chấn động, hồi lâu không thể hoàn hồn. "Tiểu Bạch, đi thôi!" Thân hình Diệp Đông Hoàng lóe lên, cưỡi lên lưng Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch, đưa tay ôm lấy cổ nàng, bộ lông dày và dài mượt mà mềm mại như lụa, cảm giác sờ cực tốt. "A… Ờ!" Bộ lông trắng tuyết của Tiểu Bạch hiện lên một vệt hồng hà, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại cưỡi lên lưng nàng nhanh như vậy!

Cảm nhận Huyền Hỏa Liên bị bóp gãy, pháp lực trong cơ thể hồi phục, bên dưới không có Huyền Hỏa Giám chủ trì, Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận đã không thể giam cầm nàng nữa!

Nàng cuối cùng cũng có thể rời đi! … Giờ phút này, trong lòng nàng hào tình vạn trượng, vui mừng như điên, cũng không có tâm tư để ý đến cảm giác Diệp Đông Hoàng cưỡi trên lưng nàng.

Hống!

Không còn xiềng xích trói buộc, thực lực kinh khủng vượt qua ngàn năm của Tiểu Bạch cuối cùng cũng được giải tỏa, giữa băng và lửa, bóng tối và ánh sáng, nàng ngửa mặt lên trời hú dài!

Tiếng hú thê lương mà xa xăm, vang vọng đi xa, cuối cùng hòa làm một thể với khí tức hàn băng phẫn nộ gào thét dưới chân, cao vút

không dứt!

Khoảnh khắc tiếp theo, tầng thứ ba của Huyền Hỏa Đàn đã giam cầm nàng suốt mấy trăm năm, bắt đầu nứt vỡ trên diện rộng, sau đó có đá vụn từ trên cao rơi xuống, toàn bộ không gian tầng thứ ba, đã đến mức có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Thân thể yêu tộc to lớn của Tiểu Bạch hóa thành một luồng sáng trắng ngút trời, mang theo khí tức khiến người ta sợ hãi, trong khoảnh khắc lao ra khỏi đỉnh Huyền Hỏa Đàn, chín cái đuôi yêu theo gió lay động.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong hư không, xuất hiện chín quả cầu ánh sáng trắng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Rầm rầm rầm!

Quả cầu ánh sáng trắng rơi xuống, Huyền Hỏa Đàn trực tiếp bị nổ tung, những quả cầu ánh sáng còn lại nổ tung xung quanh Phần Hương Cốc, không biết làm vỡ nát bao nhiêu cung điện lầu các, không ít đệ tử Phần Hương Cốc còn trực tiếp bị nổ chết.

Trong chốc lát, cả Phần Hương Cốc loạn thành một đoàn!

Diệp Đông Hoàng cưỡi trên lưng Tiểu Bạch, nhìn nàng báo thù Phần Hương Cốc, cũng không có ý định ngăn cản.

Nhưng Tiểu Bạch có chút e ngại Phần Hương Cốc, đồng thời cũng sợ gây phiền phức cho Diệp Đông Hoàng, cho nên sau khi tung ra một chiêu lớn, không ở lại lâu, trực tiếp rời khỏi Phần Hương Cốc. "Giáo chủ, chúng ta đi đâu?" Tiểu Bạch hỏi. "Về Đông Hoàng Giáo trước, ở Không Tang Sơn!" Diệp Đông Hoàng nói. "Được!" Tiểu Bạch gật đầu, bị nhốt trong Huyền Hỏa Đàn ba trăm năm, Đông Hoàng Giáo ở đâu nàng không biết, nhưng nàng biết Không Tang Sơn.

Vù vù ~ Gió lốc gào thét, Diệp Đông Hoàng cưỡi chiếc siêu xe

Bạch này, nhanh như gió cuốn điện giật.

Vô tận núi sông lướt qua dưới chân, vừa nhanh vừa ổn, lưng Tiểu Bạch lại mềm lại mượt, sướng hơn cưỡi Hắc Thủy Huyền Xà nhiều! … Mà trong khoảng thời gian Diệp Đông Hoàng rời khỏi Đông Hoàng Giáo, Tam Diệu Tiên Tử cũng rời khỏi Đông Hoàng Giáo, đến một cứ điểm của Ma giáo. "Tam Diệu Tiên Tử, Diệp Đông Hoàng có thái độ gì?" Trường Sinh Đường Ngọc Dương Tử nhìn về phía Tam Diệu Tiên Tử, lần này tấn công Thanh Vân Môn, lấy hắn làm đầu. "Không rõ lắm, chắc là giữ trung lập!" Tam Diệu Tiên Tử lắc đầu, rồi nói: "Lần này Hợp Hoan Phái ta không tham gia!" "Cái gì?

Ngươi muốn phản bội Thánh giáo?" Ngọc Dương Tử trừng mắt, khí thế bùng nổ, nhìn chằm chằm Tam Diệu Tiên Tử quát.

Lão quái vật Vạn Độc Môn Độc Thần nheo mắt, phảng phất như một con rắn độc, sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp.

Thực lực của Hợp Hoan Phái trong tứ phái có lẽ là yếu nhất, nhưng đó cũng là một trong tứ phái Ma đạo, thiếu Hợp Hoan Phái, thực lực của bọn họ sẽ tổn thất không ít!

Quỷ Vương Tông Vạn Nhân Vãng nhìn Tam Diệu Tiên Tử, mặt không biểu cảm, không biết trong lòng đang nghĩ gì. "Ngươi nói phản bội là phản bội?

Chẳng lẽ không có ta, các ngươi không công hạ được Thanh Vân Môn sao?" Tam Diệu Tiên Tử không hề sợ hãi, phản bác lại. "Thanh Vân Môn là cái thá gì?

Không có ngươi chúng ta vẫn có thể, nhưng ai biết ngươi có đâm sau lưng chúng ta một dao không?" Ngọc Dương Tử nhìn chằm chằm Tam Diệu Tiên Tử, trong mắt hắn, Tam Diệu Tiên Tử rút lui, chính là sự phản bội trắng trợn! "Ngọc Dương Tử, ngươi có ý gì?

Ngươi còn muốn ta ở lại sao?

Chương 379

Ngươi thử xem?" Tam Diệu Tiên Tử nổi giận, không hề yếu thế.

Bầu không khí trong đại điện lập tức trở nên ngột ngạt, giương cung bạt kiếm, có xu thế một lời không hợp là ra tay! "Được rồi được rồi, mọi người đều là người nhà, không thể chưa bắt đầu đã tự mình lục đục!" Vạn Nhân Vãng đứng ra, hắn tự nhiên không thể để hai người đánh nhau, bọn họ muốn bắt Tam Diệu Tiên Tử không khó.

Nhưng một khi động đến đối phương, cũng có nghĩa là triệt để đắc tội với Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng hiện đang ở vị trí trung gian, không đến vạn bất đắc dĩ, bọn họ sẽ không đẩy Diệp Đông Hoàng về phía chính đạo! "Đối với Tam Diệu Tiên Tử, chúng ta tự nhiên là tin tưởng, nàng sao có thể phản bội Thánh giáo!" Độc Thần cũng mở lời, khuyên nhủ. "Hừ, chuyện của các ngươi, ta cũng không muốn biết, cáo từ!" Tam Diệu Tiên Tử hừ lạnh một tiếng, không ở lại!

Nàng không tham gia, đối phương cũng sẽ không nói cho nàng những chuyện quan trọng, nàng ở lại chỉ tổ rước lấy sự nghi kỵ!

Cho nên nàng tự nhiên sẽ không ở lại! "Đàn bà đúng là có đàn ông rồi thì khuỷu tay hướng ra ngoài, nhìn bộ dạng của nàng ta, rõ ràng là bị Diệp Đông Hoàng thuyết phục rồi, sau này Hợp Hoan Phái sớm muộn cũng sáp nhập vào Đông Hoàng Giáo, Thánh giáo tứ phái biến thành Thánh giáo tam phái rồi!" Ngọc Dương Tử hừ lạnh một tiếng, tức giận không thôi! "Được rồi, chúng ta tạm thời không nên đắc tội với Diệp Đông Hoàng, giải quyết Thanh Vân Môn trước rồi nói!" Độc Thần mở lời, kẻ địch hiện tại của bọn họ là chính đạo tam phái, chứ không phải Diệp Đông Hoàng! "Độc Thần nói rất phải!" Vạn Nhân

Vãng phụ họa.

Sau đó mấy người bắt đầu thương nghị, ví dụ như thời gian nào ra tay, sắp xếp nhân thủ vân vân.

Đây đều là tin tức tuyệt mật, chỉ có mấy người họ biết!

Trải qua nửa ngày, mấy người cuối cùng cũng thương nghị xong phương án, ai về nhà nấy chuẩn bị, nửa tháng sau, nhất cử tấn công Thanh Vân Môn, tiêu diệt nó! … Không Tang Sơn, Đông Hoàng Giáo!

Diệp Đông Hoàng cưỡi Tiểu Bạch trực tiếp từ trên không hạ xuống, đến quảng trường bên ngoài Đông Hoàng Điện, lúc này đang là đêm khuya, không để cho người xung quanh nhìn thấy. "Ba trăm năm không gặp, thật là thương hải tang điền, Không Tang Sơn hoang vu lại biến thành động thiên phúc địa!" Mắt Tiểu Bạch đầy cảm khái, sau khi Diệp Đông Hoàng từ trên lưng nàng xuống, xung quanh nàng hiện lên một vầng hào quang.

Trong vầng hào quang mông lung, có thể lờ mờ thấy hồ ly trắng biến mất, thay vào đó là một thân thể thon dài trắng nõn, hơn nữa hình như, không mặc quần áo.

Khoảnh khắc tiếp theo, một trận tiếng sột soạt vang lên, không lâu sau, vầng hào quang trên người Tiểu Bạch tiêu tan, hiện ra thân hình.

Không thể không nói, Cửu Vĩ Thiên Hồ này sau khi hóa thành hình người, gần như có thể gọi là hoàn mỹ.

Nàng có vóc dáng uyển chuyển thon dài, dung nhan thanh lệ vô song, khoác một chiếc áo choàng lông hồ ly trắng tuyết, mang một vẻ quyến rũ khác lạ, dù là Diệp Đông Hoàng tâm chí kiên định, cũng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Tiểu Bạch lại không hề nhỏ, thân hình cao gầy, tóc dài như thác, đen bóng mượt mà, vóc dáng yêu kiều, trước lồi sau vểnh, lồi lõm đâu

ra đấy.

Chiếc áo choàng lông hồ ly trắng tuyết không nhiễm một hạt bụi, cổ áo rất rộng, để lộ một mảng trắng tuyết kinh người!

Diệp Đông Hoàng lập tức có cảm giác như lần đầu nhìn thấy Tiểu Bạch: thật to thật trắng… một con hồ ly trắng!

Hai đôi chân dài của nàng, tựa như hai cây cột ngọc bằng ngà voi, trắng nõn tròn trịa! "Mẫu thân!" Một tiếng kinh hô vang lên, một đôi nam thanh nữ tú vội vã chạy đến, chính là Lục Vĩ Bạch Hồ Tiểu Lục và Tam Vĩ Yêu Hồ!

Tiểu Lục và Tiểu Bạch có liên hệ huyết mạch, có thể cảm nhận được Tiểu Bạch đến! "Tiểu Lục!" Mắt Tiểu Bạch hơi đỏ, kích động không thôi!

Diệp Đông Hoàng không làm phiền bọn họ đoàn tụ, xoay người rời đi, đến nơi ở của Lục Tuyết Kỳ!

Cốc cốc!

Phát hiện nàng còn chưa ngủ, Diệp Đông Hoàng gõ cửa. "Ai?" Lục Tuyết Kỳ đang ngồi trên giường đả tọa tu luyện, hồi phục nguyên khí, lúc này nghe thấy tiếng gõ cửa, mở mắt hỏi. "Diệp Đông Hoàng!" "Diệp giáo chủ!" Lục Tuyết Kỳ có chút bất ngờ, ban ngày nàng không thấy Diệp Đông Hoàng, sau đó nghe Kim Bình Nhi nói Diệp Đông Hoàng ra ngoài làm việc, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại đến vào đêm khuya!

Nếu là trước kia hoặc đổi lại là nam nhân khác, vào ban đêm, nàng tuyệt đối sẽ không gặp đối phương!

Dù là hiện tại, nàng cũng biết nửa đêm gặp Diệp Đông Hoàng không tốt, nhưng vẫn không từ chối, đứng dậy mở cửa!

Cửa phòng mở ra, nhìn bóng dáng của Diệp Đông Hoàng, nàng có

chút thất thần, nghĩ đến những chuyện xảy ra mấy ngày nay, bóng dáng của Diệp Đông Hoàng trong đầu nàng càng không thể xóa nhòa.

Nàng sở dĩ chưa ngủ, chính là vì trong đầu cứ hiện lên bóng dáng của Diệp Đông Hoàng, không ngủ được! "Diệp giáo chủ, có chuyện gì sao?" Lục Tuyết Kỳ hoàn hồn, hỏi. "Ta vừa về, qua xem vết thương của ngươi, hồi phục thế nào rồi!" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, nói.

Trong mắt Lục Tuyết Kỳ lóe lên một tia khác lạ, trong lòng cảm động.

Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu đệ tử của Thanh Vân, tuy thiên phú không tồi, nhưng địa vị và thực lực vẫn cách xa Diệp Đông Hoàng.

Không ngờ Diệp Đông Hoàng bận rộn cả đêm về, còn đến kiểm tra vết thương cho nàng! "Đa tạ Diệp giáo chủ quan tâm, ta đã không sao rồi!" Lục Tuyết Kỳ nhường ra một vị trí, đưa tay mời, "Diệp giáo chủ, mời vào!" Diệp Đông Hoàng không khách khí, bước vào phòng, trong lòng khá vui mừng.

Với tính cách của Lục Tuyết Kỳ, vào đêm khuya thế này có thể mở cửa cho hắn vào, đây không chỉ là mở một cánh cửa phòng, mà là mở cánh cửa lòng!

Lục Tuyết Kỳ đóng cửa, pha cho Diệp Đông Hoàng một ấm trà, chắp tay hành lễ, "Đa tạ ơn cứu mạng của Diệp giáo chủ!" "Không cần khách khí!" Diệp Đông Hoàng đưa tay đỡ nàng dậy, tay nàng hơi lạnh, thon dài mịn màng, trắng nõn như ngọc.

Cảm nhận bàn tay to ấm áp và mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, thân thể mềm mại khẽ run, nàng đứng dậy, muốn rút tay về nhưng bị Diệp Đông Hoàng nắm chặt. "Ta xem vết thương cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng nắm chặt tay nàng, một luồng chân khí theo cổ tay nàng chui vào trong cơ thể nàng, du tẩu khắp nơi! "Đa tạ Diệp giáo chủ, nhưng không cần phiền phức đâu, ta cảm thấy đã khỏi hẳn rồi!" Lục

Tuyết Kỳ rút tay, nhưng không rút ra được, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng hiện lên một vệt ráng hồng.

Chân khí của Diệp Đông Hoàng giống như một đôi mắt, đang dò xét trong cơ thể nàng, khiến nàng rất không thoải mái, xấu hổ không chịu được.

Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng nắm tay nàng dùng sức kéo mạnh một cái. "A!" Lục Tuyết Kỳ kinh hô, bất ngờ không kịp phòng bị, ngã vào lòng Diệp Đông Hoàng, ngẩng đầu lên liền thấy đôi mắt của Diệp Đông Hoàng đang cúi xuống nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong phút chốc, không gian phảng phất như ngưng đọng!

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Trái tim của Lục Tuyết Kỳ như nai con chạy loạn, đập nhanh khác thường, sao cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại đột nhiên như vậy! "Sợ cái gì?

Cái nên xem và không nên xem, ta chẳng phải đã xem hết rồi sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn đôi mắt hoảng loạn của nàng, cười trêu chọc. "Diệp giáo chủ, thời gian không còn sớm, ngươi nên đi rồi!" Lục Tuyết Kỳ càng thêm xấu hổ, hai tay đặt lên ngực Diệp Đông Hoàng, không dám nhìn vào mắt hắn, không biết phải làm sao, chỉ đành hạ lệnh đuổi khách! "Nàng thật đẹp!" Diệp Đông Hoàng phảng phất như không nghe thấy lời nàng, nhìn gò má trắng nõn tuyệt mỹ của nàng, tán thưởng. "Diệp… Diệp giáo chủ, ngươi buông tay ra, ta muốn nghỉ ngơi rồi!" Được Diệp Đông Hoàng khen ngợi, trong lòng Lục Tuyết Kỳ tuy vui, nhưng mơ hồ có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp

theo.

Nàng dùng sức đẩy ngực Diệp Đông Hoàng, muốn ra khỏi lòng hắn, nhưng ngực Diệp Đông Hoàng như một ngọn núi lớn, căn bản không đẩy được.

Nhìn ánh mắt hoảng loạn xấu hổ của nàng, Diệp Đông Hoàng cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lục Tuyết Kỳ, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng. "Ưm!" Đôi mắt đẹp của Lục Tuyết Kỳ trợn to, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp như vậy, nàng nào đã trải qua trận thế này, căn bản không biết phải làm sao!

Chỉ có thể theo bản năng dùng tay đẩy Diệp Đông Hoàng, đáng tiếc căn bản vô dụng!

Diệp Đông Hoàng trong lòng vui mừng khôn xiết, hắn biết, hai lần cứu Lục Tuyết Kỳ trước và sau, đã khắc sâu bóng hình của mình vào trong lòng đối phương!

Nếu không, với tính cách của Lục Tuyết Kỳ, đã sớm bùng nổ rồi, tuyệt đối sẽ không chỉ dùng tay đẩy hắn một cách vô lực, mà là vận pháp lực cầm kiếm chém người rồi!

Xác định trong lòng Lục Tuyết Kỳ có hắn, hoặc nói là không hề phản cảm hắn, Diệp Đông Hoàng biết tiếp theo nên làm gì! "Hắn… hắn sao có thể như vậy?" Lúc này, đầu óc Lục Tuyết Kỳ một mảnh hỗn loạn, cảm nhận hơi thở nam tính nồng nặc và sự chiếm đoạt tham lam của Diệp Đông Hoàng.

Nàng muốn dùng sức đẩy hắn ra, lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực!

Không biết qua bao lâu, khi nàng bị hôn đến cảm giác sắp ngạt thở, Diệp Đông Hoàng đột nhiên buông nàng ra!

Ngay sau đó, nàng cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, thì ra đã bị Diệp

Đông Hoàng bế lên, đi về phía chiếc giường bên trong!

Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ mơ màng, phát hiện động tác của Diệp Đông Hoàng, lập tức tỉnh táo lại từ nụ hôn mãnh liệt vừa rồi, toàn thân rùng mình một cái, "Đừng…!" … "Ngươi… ngươi muốn làm gì?" Lục Tuyết Kỳ áo trắng như tuyết, thanh lệ vô song, đôi mắt trong veo sáng ngời nhìn Diệp Đông Hoàng gần trong gang tấc, đầy hoảng loạn, bất an, không biết phải làm sao.

Năm năm trước, Diệp Đông Hoàng như thần binh từ trời giáng xuống Thanh Vân, tại quảng trường Vân Hải một kiếm đánh bại Điền Bất Dịch, tư thế tuyệt thế, cái thế vô song!

Đặc biệt là khi Diệp Đông Hoàng đột nhiên đứng trước mặt nàng, che chắn cho nàng khỏi tiên kiếm của Điền Bất Dịch, bóng lưng ấy đã khắc sâu vào nơi sâu thẳm trong tâm hồn nàng.

Anh hùng cứu mỹ nhân tuy sáo rỗng, nhưng vĩnh viễn không bao giờ lỗi thời!

Chương 380

Thiếu nữ nào không ôm mộng xuân, huống hồ là một nam tử vĩ đại như Diệp Đông Hoàng, hội tụ cả thực lực và ngoại hình, chuẩn cao phú soái, có mấy nữ nhân có thể chống cự!

Lục Tuyết Kỳ cũng không ngoại lệ!

Quan trọng hơn là, cách năm năm, Diệp Đông Hoàng lại một lần nữa cứu nàng, và lần này cứu còn triệt để hơn.

Chỉ là chuyện này cũng quá đột ngột, quá nhanh, khiến nàng không kịp trở tay! "Nàng nói ta muốn làm gì?" Diệp Đông Hoàng cười, không cho nàng cơ hội trả lời, Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn! "Đừng… ưm…" Lục Tuyết Kỳ đẩy Diệp Đông Hoàng, đáng tiếc lại không dùng được chút sức lực nào.

Dưới sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, nàng cuối cùng trực tiếp từ bỏ điều trị, mặc cho Diệp Đông Hoàng hành sự! "Ưm hừ!" Đột nhiên, đôi mắt đẹp của Lục Tuyết Kỳ trợn to, mũi phát ra một tiếng rên khẽ, hai hàng lệ trong veo từ từ chảy xuống.

Nhìn dung nhan thanh lệ thoát tục của thiếu nữ, Diệp Đông Hoàng vừa mới phá cửa mà vào trong lòng tràn đầy thương tiếc, cúi đầu khẽ hôn lên đôi mắt đẹp của nàng. … Đêm nay, định sẵn là một đêm không ngủ, không biết bao nhiêu người không ngủ được!

Tiểu Bạch và Tiểu Lục xa cách ba trăm năm không gặp, cửu biệt trùng phùng, niềm vui trong lòng không lời nào tả xiết, đồng thời còn có Tam Vĩ Yêu Hồ là con dâu, có thể nói là khổ tận cam lai, hạnh phúc viên mãn.

Bên kia, Bích Dao và U Cơ ở bên nhau. "U Di, có phải ta rất kém cỏi không?

Còn không bằng một đệ tử Thanh Vân!" Bích Dao dựa vào lòng U Cơ, có chút hoài nghi nhân sinh.

Diệp Đông Hoàng mang Tiểu Bạch về, các đệ tử khác có thể không biết, nhưng U Cơ, Bích Dao, Kim Bình Nhi, Tam Diệu Tiên Tử những người này tự nhiên là biết!

Cũng biết Diệp Đông Hoàng đã đến nơi ở của Lục Tuyết Kỳ! "Bích Dao của chúng ta là ưu tú nhất!

Con thật sự thích hắn như vậy sao?

Hắn có rất nhiều nữ nhân đấy?" Ánh mắt U Cơ phức tạp, trong 'rất nhiều nữ nhân' đó cũng có nàng một người.

Nhưng, chuyện này Bích Dao không hề biết. "Thà làm thiếp anh hùng, không làm vợ dung nhân, từ sau khi gặp Diệp đại ca, ta biết không bao giờ tìm được người ưu tú hơn Diệp đại ca nữa, trong lòng ta cũng không thể dung chứa người khác nữa!" Bích Dao nghịch chiếc chuông tử kim trong tay, u uất mở lời, tựa như đang hồi tưởng quá khứ. "Yên tâm đi, Bích Dao của chúng ta xinh đẹp như vậy, hắn sao có thể không thích con!" U Cơ trong lòng thở dài, không biết nên mở lời thế nào, an ủi. … Mặt trời mọc mặt trời lặn, đêm xuân ngắn ngủi ngày đã lên cao. "Ta muốn về Thanh Vân!" Không biết qua bao lâu, Lục Tuyết Kỳ đang được Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng đột nhiên nói. "Chẳng lẽ chưa làm nàng thỏa mãn?" Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm mại ấm áp trong lòng, cằm tựa vào vai thơm trắng tuyết của Lục Tuyết Kỳ, khẽ cười bên tai nàng, trêu chọc. "…" Lục Tuyết Kỳ im lặng, nàng vốn không thích nói nhiều, huống hồ là những lời trêu chọc như thế này của Diệp Đông Hoàng. "Ta đã nói với sư phụ ngươi ba tháng, cho nên nàng không cần lo lắng, cứ yên tâm ở lại!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nâng khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng của nàng, nhìn vào đôi mắt long lanh của nàng, hai ánh mắt giao nhau trên không

trung, không khí trở nên quyến luyến.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của nàng, Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng.

Nàng không có bất kỳ động tác nào, dù sao đêm nay nàng đã quen rồi!

Dịu dàng, hung mãnh, thô bạo, đều đã nếm qua cả.

Quá trưa, Diệp Đông Hoàng lòng đầy thỏa mãn, rút người rời đi, để Lục Tuyết Kỳ nghỉ ngơi thật tốt, nàng cũng không nhắc lại chuyện về Thanh Vân nữa.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, buổi tối Diệp Đông Hoàng đa số thời gian đều ở trong phòng Lục Tuyết Kỳ!

Không có lớp màng ngăn cách đó, quan hệ hai người cũng tiến triển nhanh chóng.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, không gì khác hơn!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng cũng không lạnh nhạt với Kim Bình Nhi và Tam Diệu Tiên Tử, cũng thường xuyên ghé qua chỗ U Cơ.

Mặc dù U Cơ bảo Diệp Đông Hoàng đừng để Bích Dao biết quan hệ của họ, nhưng U Cơ lại phảng phất như hồng thủy vỡ đê, một khi đã bắt đầu thì không thể nào dừng lại.

Mỗi lần đều đặc biệt nhiệt tình!

Thoáng cái nửa tháng trôi qua, Diệp Đông Hoàng chìm đắm trong ôn nhu hương, không rời khỏi Đông Hoàng Giáo, nhưng hắn không phải không biết gì về chuyện bên ngoài.

Hắn sớm đã biết Ma giáo có động tĩnh, sắp xếp người giám thị gần Thanh Vân, ngày hôm nay hắn nhận được tin tức!

Ma giáo bắt đầu hành động rồi! "Giáo chủ, đây là muốn đi Thanh Vân sao?" Ngay khi Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đến Thanh Vân, Tam Diệu Tiên Tử đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, ánh mắt lưu chuyển, mị ý tràn trề. "Không sai!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, nhìn Tam Diệu Tiên Tử, chờ đợi lời tiếp theo của nàng. "Giáo chủ có thể mang theo thiếp thân không, người ta cũng muốn đi xem trận đại chiến chính ma này!" Tam Diệu Tiên Tử tiến lên ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, giọng nói nũng nịu, động lòng người.

Nàng tuy không tham gia vào việc Ma giáo tấn công Thanh Vân, bị Ma giáo bài trừ ra ngoài, nhưng nàng dù sao cũng là tông chủ của Hợp Hoan Phái, một trong tứ phái Ma giáo, sức mạnh dưới trướng không thể xem thường, tự nhiên cũng có thể dò la được một ít tin tức. "Có thể!" Tam Diệu Tiên Tử mở lời, Diệp Đông Hoàng không từ chối, ôm nàng cưỡi Tiểu Bạch lặng lẽ rời khỏi Đông Hoàng Giáo, đến Thanh Vân Môn.

Tốc độ của Tiểu Bạch rất nhanh, chở Diệp Đông Hoàng và Tam Diệu Tiên Tử, đừng nói một ngày ngàn dặm, một ngày vạn dặm cũng không thành vấn đề!

Rất nhanh, ba người Diệp Đông Hoàng đã đến dãy núi Thanh Vân, Diệp Đông Hoàng dùng lực lượng nguyên thần cách ly không gian, ẩn giấu thân hình, mang theo Tam Diệu Tiên Tử và Tiểu Bạch đến Thông Thiên Phong của Thanh Vân Môn. "Đây là đại chiến chính ma lại sắp bùng nổ sao?" Tiểu Bạch trong lòng chấn động, nàng trước đó không biết Ma giáo muốn tấn công Thanh Vân, nhưng nhìn thấy vô số tu sĩ Ma giáo ẩn nấp ở ngoại vi núi Thanh Vân, trong lòng có chút suy đoán.

Diệp Đông Hoàng và Tam Diệu Tiên Tử biết Ma giáo muốn ra tay, nên không bất ngờ.

Diệp Đông Hoàng đã đến Thanh Vân hai lần, với tu vi hiện tại của

hắn, tự nhiên là quen đường thuộc lối, trên đường đi cũng không ai phát hiện, thông suốt không trở ngại đến bên ngoài Ngọc Thanh Điện của Thông Thiên Phong, Thanh Vân. "A!" Đột nhiên, một tiếng hét lớn từ trong Ngọc Thanh Điện vang lên, Tam Diệu Tiên Tử và Tiểu Bạch giật nảy mình, hai ánh mắt đầy tò mò nhìn vào trong điện.

Trong Ngọc Thanh Điện, Đạo Huyền hét lớn một tiếng, chấn nhiếp toàn trường, kinh hãi tất cả mọi người.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân thể Đạo Huyền kịch liệt run rẩy, gầm lên một tiếng, ném chén trà trong tay ra, như bị bỏng tay.

Chén trà rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh, và trong đống mảnh vỡ, một bóng đen đột nhiên bay ra, lơ lửng giữa không trung, phát ra tiếng kêu chi chi quái dị.

Đó là một con rết dị chủng to bằng lòng bàn tay, màu sắc sặc sỡ, đuôi lại có bảy nhánh, lúc này đang rung động bay lên, lắc đầu vẫy đuôi, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo. "Thất Vĩ Ngô Công!" Tam Diệu Tiên Tử và Tiểu Bạch đều là người có kiến thức rộng, lập tức nhận ra con rết đó.

Thất Vĩ Ngô Công nổi tiếng thiên hạ với độc tính tuyệt đỉnh, ngay cả cao nhân đắc đạo như Đạo Huyền chân nhân, cũng bị nó làm khó. "Xem ra Ma giáo đã ra tay, chuẩn bị cũng khá đầy đủ!" Tam Diệu Tiên Tử và Tiểu Bạch trong lòng thầm nghĩ, Đạo Huyền là người mạnh nhất Thanh Vân, chỉ cần giải quyết được, công hạ Thanh Vân sẽ dễ dàng hơn nhiều! … "Giáo chủ từng nói Thanh Vân có nội ứng của Ma Giáo, mười phần thì có đến tám chín phần là nằm trong số những người này!" Tam Diệu tiên tử nhìn Đạo Huyền đang được mọi người bảo vệ ở giữa Ngọc Thanh Điện, cẩn thận đánh giá những người xung quanh, nhưng cũng không nhìn ra ai là gián điệp! "Không ngờ

quán tính của kịch bản cũng lớn thật, không có Trương Tiểu Phàm mà Thương Tùng vẫn ám toán Đạo Huyền ngay trong Ngọc Thanh Điện này, hơn nữa còn tập hợp mọi người lại một chỗ!" Diệp Đông Hoàng mang theo Tam Diệu tiên tử và Tiểu Bạch ẩn nấp trên không trung phía trên Ngọc Thanh Điện, đầy hứng thú nhìn sự biến hóa trong điện!

Lúc này, trong đại điện, Thương Tùng với vẻ mặt lo lắng, sốt ruột đi đến bên cạnh Đạo Huyền, đỡ lấy thân thể của ông.

Lợi dụng lúc mọi người không chú ý, vẻ lo lắng sốt ruột trên mặt Thương Tùng biến mất, thay vào đó là sự tàn độc vô cùng, trong tay hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây chủy thủ, tàn nhẫn đâm vào cơ thể Đạo Huyền!

Đạo Huyền chân nhân cảm thấy bụng dưới lạnh buốt, cơn đau dữ dội lập tức truyền đến, thân thể chấn động mạnh, toàn bộ tinh nguyên vốn đang dồn về tay phải để áp chế độc thế đột nhiên tiêu tán. "A!" Đạo Huyền hét lớn một tiếng, tay trái chém ngược xuống, tay trái của Thương Tùng lập tức đón đỡ, hai bên va chạm.

Ầm!

Thân thể Thương Tùng chấn động mạnh, bay ngược ra ngoài, rơi xuống trước cửa Ngọc Thanh Điện, một lát sau, khóe miệng hắn từ từ rỉ ra một vệt máu, nhưng vẻ mặt lại đang cười lạnh.

Trên tay phải của hắn, đang nắm ngang một thanh đoản kiếm, trong suốt như nước, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm.

Lúc này trên thân kiếm, vết máu loang lổ, máu tươi từ lưỡi kiếm từ từ nhỏ từng giọt xuống nền gạch xanh trong đại điện.

Đám đông vừa rồi còn đang hỗn loạn, đột nhiên đều im lặng lại, tĩnh mịch như cõi chết.

Trên đạo bào màu xanh sẫm của Đạo Huyền, chỗ bụng trong nháy

mắt đã biến thành màu thẫm, sắc mặt của ông tức thì trắng bệch đến cực điểm.

Chỉ là, vẻ kinh ngạc trên mặt ông lúc này còn lớn hơn nhiều so với nỗi đau trên thân thể. "Thương Tùng, ngươi làm gì vậy?" Giọng Đạo Huyền khàn đặc, khi nhìn về phía Thương Tùng chân nhân, vẻ mặt đầy khó tin.

Không chỉ Đạo Huyền, Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt và các thủ tọa các mạch khác, cùng các đệ tử đều há hốc miệng, gần như không thể tin vào mắt mình.

Long Thủ Phong thủ tọa Thương Tùng lại dám ám toán chưởng môn Đạo Huyền chân nhân? "Ta làm gì ư?" Nhìn Đạo Huyền, Thương Tùng phảng phất đột nhiên biến thành một người khác, ngông cuồng cười lớn: "Ngươi bị ngốc à?

Ta đang ám toán ngươi đấy!

Ngươi không nhìn ra sao?" Nói xong, hắn vẫy tay một cái, Thất Vĩ Ngô Công giữa không trung lập tức bay về phía hắn, trong nháy mắt biến mất trong tay áo bào.

Tề Hạo không nhịn được nữa, giọng nói mang theo sự bối rối và kinh hãi, hét lớn: "Sư phụ, người, người điên rồi sao?" Không chỉ Tề Hạo, lúc này gần như tất cả mọi người trong đại điện, bao gồm cả Tam Diệu tiên tử và Tiểu Bạch đang ẩn nấp bên ngoài, cũng đều dùng ánh mắt nhìn kẻ điên để nhìn Thương Tùng.

Chương 381

"Hắc hắc, điên rồi?" Thương Tùng ngửa mặt lên trời cười lớn, thần thái mang theo một tia điên cuồng: "Từ một trăm năm trước, cũng tại Ngọc Thanh Điện này, khi ta nhìn thấy kết cục của Vạn Kiếm Nhất sư huynh, ta đã điên rồi!" Vạn Kiếm Nhất!

Nghe thấy cái tên này, thân thể Điền Bất Dịch và các thủ tọa khác đều cứng lại, cái tên phảng phất mang theo ác mộng này, mang theo bóng ma dày đặc, đè nặng trên bầu trời Thanh Vân Môn.

Khóe mắt Đạo Huyền chân nhân co giật, cái tên mà suốt trăm năm qua không ai dám nhắc đến trước mặt ông, dường như cũng đã kích thích ông một cách sâu sắc.

Trong lúc nói chuyện, Thương Tùng chỉ vào Đạo Huyền, rồi lại chỉ vào Thủy Nguyệt, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương, Tằng Thúc Thường và mấy vị thủ tọa khác, giọng nói mang theo vẻ điên cuồng, "Ngươi, ngươi, còn có các ngươi, đều tự vấn lương tâm mà nói, vị trí chưởng môn này, rốt cuộc nên do ai ngồi?

Là Vạn sư huynh năm đó, hay là hắn?" Không có ai trả lời, các đệ tử trẻ tuổi thì không biết phải làm sao, còn đám thủ tọa như Điền Bất Dịch ai nấy đều mặt mày tái mét, nhưng không một ai mở miệng.

Trên đại điện, chỉ có giọng nói điên cuồng của Thương Tùng đạo nhân vang vọng: "Sao?

Các ngươi không nói nữa à?

Có phải trong lòng hổ thẹn không?" "Ha ha ha, phải không!

Phải không!

Thật ra ai trong lòng mà không biết rốt cuộc nên như thế nào?

Nhưng bây giờ, người ngồi trên vị trí này lại là ai?" "Thương Tùng sư huynh, chuyện đã qua hơn trăm năm rồi, huynh hà tất phải chấp nhất như vậy?" Tiểu Trúc Phong thủ tọa Thủy Nguyệt đại sư thở dài một hơi. "Phì!" Thương Tùng vẻ mặt khinh bỉ, chỉ vào mũi Thủy Nguyệt mắng: "Thủy Nguyệt, ngươi còn có mặt mũi mở miệng?

Năm đó ai mà không biết ngươi thầm yêu Vạn sư huynh, sau này huynh ấy cứu ngươi yêu ngươi, không ngờ năm đó ngươi lại thấy chết không cứu, hôm nay lại còn tới đây châm chọc ta!?" "Tiện nhân!" Sau khi mắng một câu tàn nhẫn, Thương Tùng chân nhân lại chỉ vào Điền Bất Dịch và những người khác tiếp tục mắng: "Các ngươi trăm năm nay, làm thủ tọa thật thoải mái, có còn nhớ năm đó Vạn sư huynh đã không màng tất cả cứu mạng chúng ta không?

Có còn nhớ năm đó là ai đã không chút keo kiệt chia sẻ tâm đắc tu đạo với chúng ta, để cho đạo hạnh của chúng ta đại tiến không?" "Đặc biệt là ngươi, Điền Bất Dịch!" Nói đến đây, Thương Tùng càng trừng mắt nhìn Đại Trúc Phong thủ tọa Điền Bất Dịch, "Ban đầu cái danh phế vật của ngươi đã truyền khắp cả Thanh Vân Sơn, ngay cả sư tôn sư huynh của ngươi cũng coi thường ngươi." "Nhưng sau khi Vạn sư huynh gặp ngươi, đã tuệ nhãn nhận ra ngươi là nhân tài có thể đào tạo, từ đó dốc lòng bồi dưỡng ngươi, không chỉ đem tâm đắc tu đạo của mình nói cho ngươi biết, còn hết sức tiến cử ngươi vào trong ngũ nhân hành Man Hoang, từ đó ngươi mới có thể trở thành nhân vật phong vân của Thanh Vân Môn, mới có thể ngồi lên vị trí hôm nay." Điền Bất Dịch hít sâu một hơi, sắc mặt pha lẫn mấy phần đau khổ, một lúc lâu sau mới từ từ nói: "Vạn sư huynh đối với ta ân sâu nghĩa nặng, ta dù có tan xương nát thịt, cũng khó mà báo đáp!" Lời này vừa nói ra, không chỉ các đệ tử Đại Trúc Phong, mà cả các đệ tử các mạch khác cũng đều biến sắc.

Rõ ràng ngay cả Điền Bất Dịch cũng thừa nhận như vậy, có thể thấy Vạn sư huynh trong miệng Thương Tùng quả thật có nhiều ẩn tình. "Tốt, tốt, tốt, cuối cùng ngươi cũng thừa nhận, coi như ngươi còn một chút lương tâm, vậy ngươi đã báo đáp huynh ấy như thế nào, ngươi nói đi!" Thương Tùng đạo nhân cười lạnh hắc hắc, nhìn Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch từ từ cúi đầu, nghiến chặt răng, thân thể dường như cũng đang run rẩy nhẹ.

Thương Tùng cười điên cuồng nói: "Tốt, ngươi không nói, ta nói thay ngươi.

Ngươi kẻ vô sỉ này, uổng công Vạn sư huynh coi trọng ngươi như vậy, ngày đó sau khi trở về Thanh Vân Sơn, ngươi rõ ràng biết Vạn sư huynh lúc đó thích Tô Như sư muội của Tiểu Trúc Phong, ngươi lại hoành đao đoạt ái, có chuyện này không?" …… "Thật là thú vị, ta nên nói thế nào đây?

Giới của các ngươi thật loạn?" Tam Diệu tiên tử đôi mắt đẹp long lanh, nhìn Thương Tùng và đám đại lão Thanh Vân xé mặt nhau, giống như một quần chúng hóng chuyện, xem đến say sưa! "Thương Tùng này cũng khá thú vị đấy chứ, còn là người biết báo ân a!" Tiểu Bạch vẻ mặt trêu chọc, tuy Thương Tùng phản bội Thanh Vân, nhưng là để báo thù cho Vạn Kiếm Nhất, cũng không thể nói là đúng hay sai!

Thật ra trên đời làm gì có đúng sai tuyệt đối, đúng sai chỉ là tương đối, xem là đối với ai!

Đối với Thương Tùng mà nói, hắn không sai!

Đối với những người khác của Thanh Vân mà nói, hắn chính là một kẻ phản đồ! "Các ngươi từng người một, tất cả đều nhận đại ân của Vạn sư huynh, nhưng ngày đó khi huynh ấy gặp nạn, các ngươi có một người nào liều chết cứu huynh ấy không?" "Một chưởng môn

vong ân bội nghĩa, một đám thủ tọa vong ân bội nghĩa, Thanh Vân Môn bị các ngươi chiếm cứ, còn có mặt mũi tự xưng là huyền môn chính tông?" Thương Tùng trực tiếp mở chế độ chửi bới, chỉ vào mũi Đạo Huyền, Điền Bất Dịch và các thủ tọa khác mà mắng chửi, phảng phất như muốn trút hết mọi oán khí đã tích tụ trong lòng suốt một trăm năm. "Năm đó Vạn sư huynh đối với ta như huynh như phụ, một tay bồi dưỡng ta, ở Man Hoang lại càng không màng tính mạng cứu ta, cái mạng này của ta, sớm đã cho huynh ấy rồi!" "Đáng hận là trăm năm trước, ta đã dốc hết toàn lực mà cũng không thể cứu được huynh ấy, từ đó về sau, ta đã tự nhủ với mình, bất luận thế nào, ta cũng phải báo thù cho huynh ấy!" Nói đến mấy câu cuối cùng, hắn gào lên khản cả giọng, phảng phất như đang nói với chính sâu thẳm lòng mình, lại như đang nói với đôi mắt nào đó trong cõi u minh. "Tốt tốt tốt, không ngờ vụ án năm đó, lại khiến ngươi canh cánh trong lòng như vậy.

Ngươi cứ qua đây thử xem, xem ta đây làm sư huynh, rốt cuộc có xứng làm chưởng môn này không!" Đạo Huyền lạnh lùng lên tiếng, đẩy đệ tử Tiêu Dật Tài đang đỡ mình ra, từng bước từng bước đi ra.

Khí thế của ông, trong nháy mắt bao trùm tất cả mọi người, đạo bào màu xanh sẫm không gió mà bay, mơ hồ nhìn thấy hai tay của ông, nắm chặt thành quyền, đến cả móng tay cũng lún sâu vào da thịt. "Ngươi cũng xứng sao?" Đạo Huyền nhìn chằm chằm Thương Tùng, mang theo một tia khinh thường.

Nghe vậy, Thương Tùng đột nhiên cười lớn lên, "Phải, ngươi lợi hại, năm đó dưới trướng Thanh Vân Môn, xưa nay đều coi Vạn sư huynh và ngươi là tuyệt đại song kiêu, ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng có người sẽ thu thập ngươi." Đạo Huyền chân nhân vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Là ai?" "Đạo Huyền lão hữu, trăm năm không gặp, thấy ngươi phong thái như xưa, thật đáng mừng đáng mừng!" Ngay lúc này, một giọng nói trầm hậu đột nhiên từ xa bên

ngoài Ngọc Thanh Điện truyền đến.

Giọng nói này như sấm sét, ầm ầm truyền đến, trong chốc lát, bên ngoài Thông Thiên Phong đột nhiên tiếng la giết vang lên bốn phía, trước núi hỗn loạn thành một mảng, trong tiếng hoảng loạn, từ xa xa lại có người hét lớn: "Yêu nhân Ma Giáo giết lên núi rồi!" …… "Cái gì?" Mọi người Thanh Vân Môn đều thất sắc, Đạo Huyền chân nhân hít một hơi khí lạnh, chỉ vào Thương Tùng đạo nhân, gần như không thể tin nổi nói: "Ngươi, ngươi lại dám phản bội sư môn, câu kết với Ma Giáo!" Thương Tùng đạo nhân cười điên cuồng nói: "Không sai, ta chính là câu kết với Ma Giáo, thì sao nào!

Trong mắt ta, Thanh Vân Môn tàng ô nạp cấu, còn không bằng Ma Giáo!" "Ta vì báo thù cho Vạn sư huynh, cho dù thân vào địa ngục cũng không màng, huống chi là câu kết với Ma Giáo?" "Điên rồi!

Hắn thật sự điên rồi!" Tô Như mặt xinh tái nhợt, nhìn Thương Tùng đang trong trạng thái điên cuồng, lẩm bẩm nói. "Người nào?" Đột nhiên, ngoài cửa Ngọc Thanh Điện đồng thời vang lên mấy tiếng quát lớn của đệ tử Thanh Vân, nhưng chỉ nghe xoạt xoạt mấy tiếng, dường như có cao nhân ngự không mà đến.

Sau đó là mấy tiếng 'phanh phanh', mấy đệ tử Thanh Vân ngã vào trong, lăn lộn trên đất.

Ở cửa, nhanh chóng hiện ra ba bóng người, chính là ba đại tông chủ của Ma Giáo.

Ngọc Dương Tử đứng ở giữa, Độc Thần và Vạn Nhân Vãng đứng hai bên, ba người nhìn vào trong đại điện một lượt, rồi chậm rãi bước vào.

Độc Thần lớn tuổi nhất, miệng phát ra tiếng 'chậc chậc', cười nói: "Đạo Huyền lão hữu, trăm năm không gặp rồi, ngươi vẫn khỏe chứ?" Đạo Huyền chân nhân thân thể chấn động một chút, đồng tử co rút,

lạnh lùng nói: "Độc Thần!" Độc Thần cười lớn, nói: "Chính là lão bất tử ta đây.

Trăm năm trước ở chân núi Thanh Vân này bại dưới kiếm của ngươi, nay lại thấy ngươi phong thái như xưa, thật là vui mừng khôn xiết!" Trong lúc nói chuyện, từ ngoài cửa Ngọc Thanh Điện lại lần lượt đi vào mấy chục người của Ma Giáo, mỗi người đều khí tức bất phàm, vừa nhìn đã biết tu vi không yếu!

Trong đó những người như Thanh Long của Quỷ Vương Tông, Bách Độc Tử của Vạn Độc Môn đều là những cường giả không thua kém các thủ tọa của Thanh Vân.

Ở xa xa, tiếng la giết ngày càng vang dội, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gào thét tuyệt vọng, Thanh Vân Sơn ngày thường như tiên cảnh nhân gian, lúc này phảng phất bị máu tanh bao phủ, hệt như địa ngục. "Giáo chủ, xem ra bây giờ Ma Giáo đã chiếm ưu thế tuyệt đối, người định làm thế nào?

Là giúp Thanh Vân hay giúp Ma Giáo, hay là tọa sơn quan hổ đấu?" Tam Diệu tiên tử nhìn xuống phía dưới, Thương Tùng phản bội, Đạo Huyền lại bị hai lần đánh lén liên tiếp, thân bị trọng thương, mà cường giả Ma Giáo có Thương Tùng làm nội ứng, tiến thẳng một mạch, có thể nói Thanh Vân không có chút phần thắng nào!

Tiểu Bạch cũng tò mò nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, nàng không tin Diệp Đông Hoàng đến đây chỉ để xem kịch.

Bị giam cầm ba trăm năm, trong lòng nàng cũng đang rục rịch, nóng lòng muốn thử! "Các ngươi xem, hiện nay các môn các phái tranh đấu không ngừng, chính ma chi chiến lại càng thường xuyên bùng nổ, mỗi lần đều thương vong vô số, sinh linh đồ thán, Trẫm rất đau lòng!" Diệp Đông Hoàng nhìn các đệ tử chính ma đang chém giết, bi thiên mẫn nhân nói.

Tam Diệu tiên tử và Tiểu Bạch đồng loạt liếc xéo Diệp Đông Hoàng một cái, nếu không biết Diệp Đông Hoàng là người thế nào, có lẽ họ đã thật sự cho rằng Diệp Đông Hoàng là một đại thiện nhân bi thiên mẫn nhân! "Cho nên, thiên hạ này nên được thống nhất rồi!" Khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Diệp Đông Hoàng thu lại, ánh mắt bỗ nghễ, giọng nói bình tĩnh tràn ngập bá khí vô biên.

Đôi mắt đẹp của Tam Diệu tiên tử và Tiểu Bạch ngưng lại, đồng tử co rút, không thể tin nổi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng!

Trong lòng họ dấy lên một ý nghĩ kinh người, nhưng lại cảm thấy khó mà tin được.

Nhưng lời nói vừa rồi của Diệp Đông Hoàng, lại chân thực nói cho họ biết, đó là thật! "Giáo chủ muốn thống nhất cả chính và ma hai đạo, kiến lập một vương triều tu sĩ ư?" Tam Diệu tiên tử và Tiểu Bạch kinh hãi nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, lý tưởng này cũng quá vĩ đại rồi, vĩ đại đến mức khiến người ta khó tin, cảm giác thật không chân thực! "Không sai!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

Trong lúc ba người nói chuyện, Đạo Huyền giao phó cho Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt, Tằng Thúc Thường và những người khác giữ vững Ngọc Thanh Điện, ông đi mời Tru Tiên Cổ Kiếm ra!

Đây là con át chủ bài lớn nhất của Thanh Vân, không mời Tru Tiên Kiếm ra, bọn họ quyết không thể chống lại Ma Giáo! "Đạo Huyền lão tặc, mau mau giao trấn phái chi bảo Tru Tiên Cổ Kiếm của các ngươi ra đây, sau đó quy thuận dưới trướng Thánh giáo của ta, ta sẽ tha cho các ngươi không chết!

Ha ha…" Trường Sinh Đường Ngọc Dương Tử ý khí phong phát, lần này công đả Thanh Vân là do hắn dẫn đầu, hắn cảm thấy đã nắm chắc phần thắng, chỉ cần diệt được Thanh Vân, uy thế của hắn tất nhiên sẽ đại trướng, vượt lên trên mọi người, trong lòng vô cùng sảng

khoái! "Tặc tử Ma Giáo, ngông cuồng!" Điền Bất Dịch và mọi người Thanh Vân giận không thể át, khí thế ngưng tụ, đại chiến sắp sửa bùng nổ! "Giết!" Ngọc Dương Tử lười nói nhảm, hắn biết lời nói không có tác dụng, chỉ có nắm đấm mới là đạo lý cứng!

Ầm!!!

Khoảnh khắc tiếp theo, chiến đấu bùng nổ, pháp bảo dị quang lóe lên, các cường giả hai bên lao vào chém giết.

Trong nháy mắt, Ngọc Thanh Điện vốn trang nghiêm túc mục, pháp bảo bay lượn, dị quang tung hoành, tiếng nổ ầm ầm không dứt bên tai. "Điền Bất Dịch, hôm nay ta sẽ thay Vạn sư huynh giết chết ngươi, kẻ vong ân bội nghĩa, hoành đao đoạt ái vô sỉ này!" Thương Tùng cầm kiếm lao về phía Điền Bất Dịch, Ngọc Dương Tử, Độc Thần, Vạn Nhân Vãng, Thanh Long, Bách Độc Tử và những người khác cũng lần lượt ra tay, đối đầu với các thủ tọa, trưởng lão của các mạch.

Chiến đấu vừa bắt đầu, Thanh Vân đã bị áp chế, dù sao thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, đặc biệt là các cường giả đỉnh cấp.

Ngọc Dương Tử, Độc Thần, Vạn Nhân Vãng thực lực rất mạnh, các thủ tọa của Thanh Vân căn bản không phải là đối thủ, Ngọc Thanh Điện vốn trang nghiêm hùng vĩ lúc này cũng hóa thành một đống phế tích trong trận chiến. "Chậc chậc, thật là thảm liệt a!" Trên không trung Ngọc Thanh Điện, Tiểu Bạch từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, nhìn trận chiến phía dưới, chậc chậc tán thưởng. "Tình thế như vậy, cộng thêm Đạo Huyền trọng thương, ông ta lấy ra Tru Tiên Kiếm, chẳng lẽ có thể xoay chuyển tình thế?" Tam Diệu tiên tử trong lòng suy tư, Tru Tiên Kiếm tuy uy danh lừng lẫy, nhưng Đạo Huyền đã thân bị trọng thương, chẳng qua là nỏ mạnh hết đà, còn có thể phát huy được mấy phần uy lực?

Phụt!

Phía dưới, Thủy Nguyệt đối đầu với Ngọc Dương Tử là người đầu tiên bại trận, một ngụm máu tươi phun ra, bị Âm Dương Kính đánh bay ra ngoài! "Ha ha, tiểu nương môn, chịu chết đi!" Ngọc Dương Tử cười lớn, hưng phấn không thôi.

Sau ngày hôm nay, Trường Sinh Đường của hắn sẽ trở thành đại phái số một của Ma Giáo, uy thế của hắn tất sẽ vượt qua tất cả những người khác! "Sư tỷ!" "Thủy Nguyệt sư muội!" Tô Như, Thương Chính Lương và những người khác kinh hô, muốn cứu viện, nhưng lại phân thân vô thuật!

Ầm!

Âm Dương Kính bắn ra một đạo bạch quang kinh khủng, bắn tới, sắc mặt Thủy Nguyệt tái nhợt, trong lòng tuyệt vọng. "May mà Tuyết Kỳ không ở Thanh Vân, an toàn không lo!" Thủy Nguyệt không thể né tránh, chỉ có thể chờ chết, trong đầu bất giác nghĩ đến Lục Tuyết Kỳ, coi như là chuyện duy nhất đáng để bà vui mừng!

Bốp!

Đột nhiên, thân thể mềm mại của Thủy Nguyệt chấn động, va vào một lồng ngực rộng lớn, không đợi bà phản ứng, một bàn tay to lớn vươn ra, tóm lấy đạo bạch quang đang bắn tới.

Chương 382

Rắc!

Bạch quang bị dễ dàng bóp nát.

Đối diện, Ngọc Dương Tử ngẩn ra, ngẩng đầu lên, lập tức sững sờ, đồng tử co rút, kinh hô: "Là ngươi!" "Là Diệp Đông Hoàng!" "Sao hắn lại tới đây?" Độc Thần, Vạn Nhân Vãng và những người khác cũng chú ý đến Diệp Đông Hoàng đột nhiên xuất hiện, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc và ngưng trọng.

Nếu Diệp Đông Hoàng muốn giúp Thanh Vân, đối với họ cũng là một phiền phức không nhỏ! "Diệp giáo chủ!" Đôi mắt đẹp của Thủy Nguyệt ngơ ngác nhìn Diệp Đông Hoàng, không ngờ mình lại được Diệp Đông Hoàng cứu. "Là Diệp giáo chủ!" "Diệp giáo chủ đến rồi!" Mọi người Thanh Vân ánh mắt phấn chấn, cho rằng Diệp Đông Hoàng đến để giúp họ!

Theo họ thấy, Diệp Đông Hoàng đã cứu Lục Tuyết Kỳ, nay lại ra tay cứu Thủy Nguyệt, quan hệ với họ tuy không thể nói là tốt, nhưng cũng coi như là phe chính đạo. "Diệp Đông Hoàng, ngươi làm gì?

Ngươi muốn đối địch với Thánh giáo của ta sao?" Ngọc Dương Tử tay cầm Âm Dương Kính, nghiêm giọng quát, Diệp Đông Hoàng tuy được đồn là rất lợi hại, nhưng hắn cũng không sợ!

Hắn thực lực cũng coi như đứng ở đỉnh cao của thế giới này, hắn chưa từng sợ ai!

Đến tầng thứ như họ, không ai cho rằng mình không bằng người khác! "Đối địch thì sao?

Không đối địch thì sao?

Trẫm hành sự ra sao, cần gì phải giải thích với ngươi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt liếc nhìn Ngọc Dương Tử, căn bản không để vào mắt! "Ngươi tìm chết!" Cảm nhận được ánh mắt khinh thường của Diệp Đông Hoàng, Ngọc Dương Tử đại nộ, từ trước đến nay chưa có ai dám ở trước mặt hắn phóng túng như vậy!

Ngọc Dương Tử đang định ra tay, thì lúc này, từ hướng Huyễn Nguyệt Động Phủ của Thanh Vân, một đạo hào quang phóng lên trời, mà ở không xa một số người của Ma Giáo đang dùng kiếm, trường kiếm trong tay lại bắt đầu ẩn ẩn run rẩy, giống như đang hướng về nơi đó, khẽ kêu, tựa như đang triều bái.

Ông!

Một tiếng kêu kỳ dị đột nhiên vang lên, theo âm thanh đó đột ngột vút cao, khoảnh khắc tiếp theo, một vầng sáng chói mắt vô cùng đột nhiên nở rộ, tựa như mặt trời giáng thế, chiếu rọi khắp mấy ngọn núi của Thanh Vân Môn.

Trong vầng sáng, một bóng người từ từ bay lên, Đạo Huyền chân nhân tắm mình trong ánh sáng rực rỡ, tay phải từ lòng bàn tay đến vai, đều bị một vầng sáng trắng chói mắt nóng rực bao quanh, không thể nhìn rõ ông rốt cuộc đang cầm thứ gì.

Mà thân thể vừa rồi còn bị trọng thương không thể ngự không của ông, lúc này lại không thấy có chút tổn thương nào, phảng phất như Tru Tiên Cổ Kiếm vừa xuất hiện, ngay cả tinh khí thân thể của ông cũng được bổ sung đầy đủ.

Đạo Huyền chân nhân một thân đạo bào màu xanh sẫm, trong cột sáng đó phần phật bay động, ngay cả sắc mặt của ông, cũng bị ánh sáng trắng rực rỡ bên tay phản chiếu trở nên đặc biệt trắng bệch.

Giây phút này, ông giống như thiên tiên hạ phàm, trong sự chú mục của vạn người, ngự không bay về phía Ngọc Thanh Điện của

Thông Thiên Phong. "Đạo Huyền kia, không phải đã bị trọng thương sao?

Sao lúc này lại giống như thương thế đã hoàn toàn bình phục?" Nhìn thấy thân ảnh của Đạo Huyền mang theo khí tức bàng bạc gào thét bay tới, Độc Thần dường như nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt đầy kinh hoảng. "Tru Tiên Kiếm, là Tru Tiên Kiếm!

Đạo Huyền này muốn khởi động Tru Tiên Kiếm Trận!" Vạn Nhân Vãng lúc này cũng có chút hoảng, dù sao uy danh của Tru Tiên Kiếm quá lớn, đặc biệt là lúc này cảm nhận được uy thế của Đạo Huyền, có cảm giác tim đập nhanh. "Thương Tùng, không phải ngươi nói Đạo Huyền không thể sử dụng Tru Tiên Cổ Kiếm, không thể thúc đẩy Tru Tiên Kiếm Trận sao?" Độc Thần rất không hài lòng nhìn về phía Thương Tùng chân nhân không xa, Tru Tiên Kiếm uy lực rất mạnh, nhưng muốn thúc đẩy cũng rất khó! "Tru Tiên Kiếm sao?

Từ hôm nay trở đi nó sẽ là Tru Tiên Kiếm của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nhìn Đạo Huyền cầm Tru Tiên Kiếm bay tới, trong mắt lộ ra một tia sáng, thứ hắn chờ chính là Tru Tiên Kiếm!

Hắn muốn dùng thực lực tuyệt đối, nghiền ép Đạo Huyền đang cầm Tru Tiên Kiếm, như vậy mới có thể thật sự trấn nhiếp vô số tu sĩ của cả chính và ma hai đạo, mới có thể thực sự thực hiện được mục tiêu của mình! …… "Đây chính là Tru Tiên Kiếm của Thanh Vân chúng ta sao?" Thủy Nguyệt nhìn vật thể trong tay Đạo Huyền trên bầu trời đang tỏa ra ánh hào quang vô tận mà không thể nhìn rõ chân dung, tâm thần run rẩy.

Bà tuy không nhìn rõ, nhưng bà biết đó chính là Tru Tiên Kiếm, nội tình lớn nhất của Thanh Vân, tuyệt thế tiên kiếm uy chấn cả chính và ma hai đạo!

Gào ô!

Trong Bích Thủy Đàm, Thủy Kỳ Lân gầm lên một tiếng, sóng nước ngút trời, tất cả các cột nước ầm ầm hợp lại, tạo thành một màn nước khổng lồ vô cùng, nâng Thủy Kỳ Lân lao thẳng lên trời, bay về phía nơi sâu thẳm của ánh sáng đó!

Trên bầu trời.

Có tiếng linh thú gầm thét, vang vọng không dứt.

Thủy Nguyệt nghe tiếng, cuối cùng cũng hoàn hồn lại, phát hiện mình vẫn đang được Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, bà vừa định mở miệng nhắc hắn thả mình xuống, thì đột nhiên cảm nhận được điều gì đó.

Trong khoảnh khắc, cả người bà đều có cảm giác mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng, hai tai đỏ bừng, nhìn Diệp Đông Hoàng đang chăm chú nhìn Đạo Huyền mà hoàn toàn không hay biết, mở miệng mấy lần, nhưng không nói ra được câu nào. "Hắn là cố ý?

Không giống!

Nhưng tại sao hắn lại ba lần bốn lượt cứu Tuyết Kỳ và mình?

Còn làm vậy với người ta…" Thủy Nguyệt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị của Diệp Đông Hoàng, tâm tư bay lên tận trời, suy nghĩ miên man, thật ra Diệp Đông Hoàng không hề cố ý.

Hắn vươn tay đỡ lấy Thủy Nguyệt, bàn tay to lớn vừa vặn đặt lên ngực đối phương.

Có lẽ là do thói quen, đã hình thành ký ức cơ bắp.

Tay hắn bất giác có phản ứng theo bản năng!

Đừng nhìn Thủy Nguyệt đã hơn một trăm tuổi, nhưng ngay cả yêu đương cũng chưa từng, Tiểu Trúc Phong lại toàn là nữ đệ tử, đừng nói là thân mật với nam nhân, ngay cả đến gần cũng rất ít!

Cơ thể thành thục tịch mịch của bà, làm sao chịu nổi một cái tóm của Diệp Đông Hoàng!

Sự chú ý của Diệp Đông Hoàng đều dồn vào Tru Tiên Kiếm, không để ý đến phản ứng của Thủy Nguyệt, người sau cũng không biết đang nghĩ gì, mặc cho Diệp Đông Hoàng ôm mà không mở miệng.

Giữa không trung, Thủy Kỳ Lân bay đến dưới chân Đạo Huyền, gầm nhẹ, đầu thú hơi cúi, phảng phất như nó cũng đối với thanh cổ kiếm này, có một sự sợ hãi và tôn kính không nói nên lời.

Cả người Đạo Huyền ẩn mình trong ánh sáng, từ từ đáp xuống đỉnh đầu của linh thú Thủy Kỳ Lân.

Hít sâu!

Cầm kiếm, hướng lên trời!

Trên bầu trời, trong ánh sáng rực rỡ, đột nhiên vang lên tiếng ngâm chú kỳ dị vang vọng, như vạn thiên thần phật khẽ xướng, như cửu u ác ma nhe nanh cười.

Cảm giác bị trấn áp vô danh, nhấn chìm tất cả mọi người trên đỉnh núi Thanh Vân.

Đột nhiên, ở phía sau núi Thông Thiên Phong, hướng Huyễn Nguyệt Động Phủ, một đạo tử khí hùng hùng dấy lên, chiếu thẳng vào Thủy Kỳ Lân và Đạo Huyền trên đỉnh đầu nó.

Một lát sau, từ các nơi xa xôi, nhìn phương vị, lại là sáu đạo kỳ quang rực rỡ bay tới từ những nơi không biết tên trên sáu ngọn núi khác của Thanh Vân Sơn.

Phân thành: vàng, thanh, đỏ, lục, cam, lam sáu màu, cùng nhau bao trùm lại.

Cuối cùng bảy đạo kỳ quang, hội tụ vào thanh cổ kiếm Tru Tiên

trong tay Đạo Huyền vốn đã rực rỡ chói mắt cho đến lúc này.

Thiên địa biến sắc, sấm sét vang trời!

Giữa không trung một tiếng sấm lớn nổ vang, cuồng phong dữ dội, trong đám đông không ai không biến sắc.

Trên Thông Thiên Phong cát bay đá chạy, bụi đất mù mịt, bảy đạo kỳ quang không ngừng tuôn ra, ở phía trên Tru Tiên Cổ Kiếm đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ, từ từ xuất hiện một thanh khí kiếm lấp lánh bảy màu, không ngừng lớn lên.

Đồng thời từ thanh chủ kiếm này, không ngừng tách ra các loại khí kiếm màu sắc khác nhau, ngày càng nhiều, trong nháy mắt phủ kín bầu trời, chiếu rọi cả đỉnh núi Thông Thiên Phong bảy màu lưu chuyển, mỹ lệ vô song! "Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận…" Thân thể Thương Tùng run rẩy nhẹ, trong mắt mang theo sự sợ hãi, đây chính là truyền thuyết của Thanh Vân, trong lòng hắn vô cùng kính sợ. "Trận pháp này do Thanh Vân khai phái tổ sư Thanh Vân Tử sáng tạo, lại được Thanh Diệp tổ sư năm đó bỏ ra trăm năm tâm huyết tu sửa, dùng cổ kiếm Tru Tiên thúc đẩy, uy lực không thể tưởng tượng, chúng ta, chúng ta hay là mau lui đi?" Thương Tùng kinh hãi nói.

Vạn Nhân Vãng sắc mặt biến đổi, nhưng Ngọc Dương Tử đã tức giận nói: "Nói bậy, hắn có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người một kiếm mà thôi, thì làm được gì?" Thương Tùng đạo nhân cười khổ lắc đầu, vội quay sang nói với Độc Thần: "Tông chủ, Tru Tiên Kiếm Trận này dùng huyền diệu chú lực thúc đẩy, vốn đã cực kỳ lợi hại, khi Thanh Vân Môn mới khai phái, đều dựa vào trận pháp cấm chế này mới miễn cưỡng chống đỡ được." "Sau này Thanh Diệp tổ sư xuất thế, với tài năng kinh thiên, hội tụ linh lực kỳ sát thiên vạn năm của bảy mạch núi Thanh Vân Sơn, lại dùng vô thượng kiếm linh của đệ nhất kỳ kiếm từ cổ chí kim Tru Tiên làm môi giới mà tạo thành, có kỳ

công khai thiên phá địa, chúng ta vạn vạn không thể địch lại a!" Độc Thần sắc mặt biến đổi, nhưng bảo hắn nhìn con vịt sắp đến tay hôm nay bay mất chỉ vì cái Tru Tiên Kiếm Trận chưa từng thấy này, hắn lại không thể nào lập tức hạ quyết tâm được.

Ngọc Dương Tử bên cạnh thì càng không cần phải nói, mặt đầy vẻ không cam lòng, chỉ có Vạn Nhân Vãng dậm chân một cái, quyết đoán nói: "Trận pháp này uy lực quá lớn, chúng ta không thể địch lại, đi!" Ngọc Dương Tử và Độc Thần đều sững sờ.

Đang định tranh cãi, thì chỉ trong khoảnh khắc do dự này, Tru Tiên Kiếm Trận rực rỡ chói mắt trên bầu trời, đã có biến hóa.

Thanh khí kiếm bảy màu trên đầu cổ kiếm Tru Tiên, rõ ràng là chủ kiếm của trận pháp này, lúc này đã trở nên to lớn vô cùng, giăng ngang trên bầu trời, ngay cả cự thú Thủy Kỳ Lân nhìn qua cũng không bằng nó.

Còn những thanh khí kiếm đơn sắc đầy trời, thì càng dày đặc như mây mù, nhìn mà kinh tâm động phách.

Kỳ cảnh ngàn năm khó gặp này, lại không mang lại bất kỳ cảm giác hưng phấn nào, chỉ có từng trận từng trận sát khí và lạnh lẽo. "Giáo chủ!" Dưới Tru Tiên Kiếm Trận này, Tam Diệu tiên tử và Tiểu Bạch ẩn nấp trên không trung Ngọc Thanh Điện không thể ẩn nấp được nữa, hiện ra thân hình, đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng! "Tam Diệu tiên tử!" Nhìn thấy Tam Diệu tiên tử, Ngọc Dương Tử đại nộ, hắn cho rằng chính Tam Diệu tiên tử đã phản bội bọn họ, mới dẫn đến việc Diệp Đông Hoàng đến!

Nhưng không đợi hắn nổi giận, Đạo Huyền trên lưng Thủy Kỳ Lân đã động, thân thể ông khẽ lảo đảo một cái, đồng thời niệm động pháp chú, tay phải Tru Tiên Cổ Kiếm vung lên, tay trái pháp quyết ngón trỏ và ngón giữa duỗi thẳng như kiếm, hướng xuống phía dưới

vạch một đường! "Xoẹt…" Trên Tru Tiên Cổ Kiếm, một trận quang mang lóe lên, một lát sau, vô số khí kiếm đang lơ lửng giữa không trung, mang theo uy thế lăng lệ vô cùng, lao xuống, thẳng hướng người của Ma Giáo mà lao tới.

Kiếm rơi như mưa, thiên địa túc sát!

Vô số đồ chúng Ma Giáo giơ binh khí chống đỡ, nhưng khí kiếm kia lại như không gì không phá nổi, không chút lưu tình đâm thẳng xuống, những người công lực hơi kém lập tức bị đâm sâu vào lòng đất, máu tươi bắn tung tóe.

Trên Thông Thiên Phong, lập tức quỷ khóc sói gào, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, vô số tay chân đứt lìa bay tung tóe, thịt nát máu văng, gió tanh mưa máu, hệt như địa ngục.

Tình cảnh này, ngay cả mọi người Thanh Vân Môn cũng hơi biến sắc.

Chương 383

Ngọc Dương Tử, Độc Thần, Vạn Nhân Vãng và những người khác sắc mặt đại biến, trong nháy mắt những người xung quanh dưới kỳ trận không thể tưởng tượng nổi này, gần như ai cũng bị thương.

Nhìn Tru Tiên Kiếm Trận này kiếm như mưa rơi, thanh chủ kiếm bảy màu trên bầu trời lại không ngừng tách ra nhiều khí kiếm đơn sắc hơn, phạm vi bao phủ ngày càng rộng, gần như muốn bao vây cả đỉnh Thông Thiên Phong!

Vạn Nhân Vãng vung tay đỡ một thanh khí kiếm bắn xuống, chỉ cảm thấy thân thể chấn động mạnh, sát khí linh lực ẩn chứa trong khí kiếm này, lại như vô cùng vô tận.

Xem ra quả nhiên như lời Thương Tùng nói, đã hấp thu thiên địa linh khí của bảy mạch núi Thanh Vân Sơn, thật không phải sức người có thể chống đỡ.

Huống chi đây chỉ là khí kiếm đơn sắc, nếu thanh chủ kiếm bảy màu đáng sợ kia công xuống, e rằng người người đều chết không có chỗ chôn.

Vạn Nhân Vãng xưa nay túc trí đa mưu, trong lúc nguy nan này, ý niệm thay đổi cực nhanh, đột nhiên phát hiện thân thể Đạo Huyền trên không trung không ngừng lảo đảo, rõ ràng là cực kỳ gắng sức, vội hét lớn: "Chư vị, Đạo Huyền lão tặc trọng thương, không thể hoàn toàn điều khiển trận này, chúng ta lập tức hợp lực công kích về một hướng!" Ban đầu người của Ma Giáo hỗn loạn thành một đoàn, gần như là dùng bản năng để chống đỡ cơn mưa kiếm đoạt mạng từ giữa không trung rơi xuống. …… Vừa dứt lời, chợt nghe Vạn Nhân Vãng hét lớn một tiếng, không nghĩ ngợi gì thêm.

Dẫn đầu là Vạn Nhân Vãng, gần như tất cả cao thủ Ma giáo trên Thông Thiên Phong đều lao vút đi, xông về phía đông, nơi có ít khí kiếm đơn sắc nhất.

Suốt dọc đường đi, tiếng kêu thảm thiết không dứt, những luồng khí kiếm trên không trung như nanh vuốt ác ma đang gào thét cướp đi sinh mạng con người, vẽ nên từng đóa hoa máu kinh hoàng mà diễm lệ giữa bầu trời.

Mưa kiếm đầy trời, lả tả rơi xuống.

Vô số đóa hoa máu vương vãi, lặng lẽ rơi xuống, biến thành một khung cảnh máu tanh kinh tâm động phách, bao trùm cả Thông Thiên Phong trong một màu huyết sắc.

Môn nhân Thanh Vân Môn đều chết lặng, thậm chí quên cả việc ngăn cản người của Ma giáo.

Mà cho dù họ có nhớ ra, e rằng cũng lực bất tòng tâm, mưa kiếm rơi đầy trời thế này, nếu họ manh động, chỉ sợ chính mình sẽ bị thương trong trận mưa kiếm đó trước.

Cuối cùng, sau khi bỏ lại gần trăm cỗ thi thể, mấy mươi cao thủ Ma giáo đã từ phía đông nhất xông ra ngoài.

Ngọc Dương Tử, Vạn Nhân Vãng, Độc Thần, bao gồm cả Thương Tùng, ai nấy đều mang thương tích, nhưng cuối cùng vẫn chạy thoát được. "Thắng rồi!" Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương và những người khác nhìn các cường giả Ma giáo bỏ chạy, trong lòng thở phào một hơi thật dài. "Yêu nghiệt Ma giáo, giết không tha!" Đột nhiên, Đạo Huyền trên không trung hét lớn một tiếng, vô số khí kiếm dày đặc bao trùm xuống mấy người Diệp Đông Hoàng! "Chưởng môn sư huynh, Diệp giáo chủ không phải người của Ma giáo..." Thủy Nguyệt cảm nhận được những luồng khí kiếm lạnh thấu xương từ trên trời giáng xuống, toàn thân lạnh toát, vội vàng lên tiếng!

Tam Diệu Tiên Tử và Tiểu Bạch, pháp lực toàn thân tuôn trào, chuẩn bị chiến đấu! "Câu kết với Ma giáo, phản bội Thanh Vân, đáng giết!" Vô tận khí kiếm rơi xuống, chém về phía Diệp Đông Hoàng, Thủy Nguyệt, Tam Diệu Tiên Tử và Tiểu Bạch! "Sư tỷ!" Tô Như kinh hãi kêu lên, không ngờ Đạo Huyền lại muốn giết luôn cả Thủy Nguyệt! "Chưởng môn thủ hạ lưu tình!" Điền Bất Dịch và những người khác kinh hãi hô to, Đạo Huyền muốn giết mấy người Diệp Đông Hoàng, họ còn có thể hiểu được.

Dù sao lập trường của Diệp Đông Hoàng không rõ ràng, bây giờ lại ở cùng với Tam Diệu Tiên Tử, một cự đầu của Ma giáo, coi như người của Ma giáo mà trừ khử cũng không có gì đáng trách!

Nhưng Thủy Nguyệt là thủ tọa của Thanh Vân Môn họ cơ mà! "Vừa hay thử uy lực của Tru Tiên Kiếm xem sao!" Diệp Đông Hoàng đẩy Thủy Nguyệt trong lòng ra sau lưng, người sau vừa thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm thấy trống rỗng, lồng ngực như mất đi thứ gì đó, trong lòng có một cảm giác mất mát không tên.

Diệp Đông Hoàng bay vút lên không, dưới vô số ánh mắt kinh ngạc, nghênh đón vô số khí kiếm đơn sắc dày đặc! "Diệp..." Thủy Nguyệt đưa tay ra, mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, trong mắt tràn đầy lo lắng. "Thật là ngông cuồng!" "Tìm chết!" ...

Thấy Diệp Đông Hoàng chủ động đón đỡ Tru Tiên Kiếm, Điền Bất Dịch và các cường giả Thanh Vân khác trong lòng cười lạnh, uy lực của Tru Tiên Kiếm ban nãy họ đã được chứng kiến, tuyệt đối không phải sức người có thể chống lại!

Thế nhưng.

Giây tiếp theo, tất cả mọi người đều ngây ra!

Từng người một trợn to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin!

Chỉ thấy thân thể Diệp Đông Hoàng từ từ bay lên, trên người kim quang lưu chuyển, tựa như một pho tượng bất diệt kim thân.

Vô số khí kiếm rơi xuống, phát ra tiếng kim loại va chạm, sau đó lần lượt vỡ tan, hóa thành hư vô. "Sao có thể?" Điền Bất Dịch và những người khác khó có thể tin, họ biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng cũng quá mạnh rồi thì phải!

Dùng thân thể cứng rắn chống lại Tru Tiên kiếm khí, mà lại không hề hấn gì! "Mạnh quá!" Nhìn bóng lưng vĩ ngạn của Diệp Đông Hoàng, trong mắt Thủy Nguyệt tràn đầy chấn động và si mê.

Nghĩ đến những việc Diệp Đông Hoàng vừa làm với mình, thân thể nàng bất giác mềm nhũn, nóng ran khó chịu. "Thật là biến thái!" Tiểu Bạch lẩm bẩm, nghĩ đến cảnh tượng ở Huyền Hỏa Đàn năm xưa, Diệp Đông Hoàng tiện tay bẻ gãy Huyền Hỏa Liên, thật sự không tìm được từ nào để hình dung! "Chết!" Con ngươi Đạo Huyền đỏ ngầu, sát khí ngút trời, Tru Tiên Kiếm trong tay vung lên, thanh chủ kiếm bảy màu khổng lồ trên không trung đâm thẳng xuống Diệp Đông Hoàng!

Thanh chủ kiếm bảy màu này mới là thứ có uy lực mạnh nhất, vô số khí kiếm dày đặc ban nãy chẳng qua chỉ là do thanh chủ kiếm bảy màu này phân tách ra mà thôi!

Chủ kiếm bảy màu tựa như thanh kiếm thông thiên, lao thẳng xuống, như sự phán xét của tiên thần, khiến mọi người nhìn thấy mà tim đập chân run, da đầu tê dại.

Một kiếm này mà hạ xuống, dù là Vạn Nhân Vãng, Độc Thần và các cự đầu Ma giáo khác cũng chắc chắn sẽ tan thành tro bụi! "Giáo chủ!" Sợi tơ Triền Miên trong tay Tam Diệu Tiên Tử bay múa, trong mắt tràn đầy lo lắng, chỉ khi thấy sắc mặt Diệp Đông Hoàng vẫn như thường, vẻ tự tin không đổi, nàng mới hơi yên tâm!

Tất cả mọi người, mọi ánh mắt, mọi tâm thần, đều dán chặt lên không trung, sợ bỏ lỡ một li một hào!

Chỉ thấy Diệp Đông Hoàng đối mặt với chủ kiếm bảy màu đang lao xuống, vươn tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm lên mũi của thanh chủ kiếm bảy màu.

Giây phút này, tim của tất cả mọi người đều như treo lên cổ họng, kinh ngạc trước sự táo bạo của Diệp Đông Hoàng, họ đã từng thấy rất nhiều kẻ điên cuồng, nhưng người điên cuồng và táo bạo như Diệp Đông Hoàng thì đây là lần đầu tiên!

Một ngón tay mà muốn đỡ Tru Tiên Kiếm, đây không phải là đang nằm mơ sao!

Bành!

Thế nhưng ý nghĩ của họ vừa mới nảy sinh, đã bị một cú tát vô hình vả vào mặt, thanh chủ kiếm bảy màu có thể dễ dàng tiêu diệt cự bá Ma giáo kia lại thật sự bị một ngón tay của Diệp Đông Hoàng làm cho vỡ tan!

Vỡ tan rồi!

Vỡ rồi!

Rồi!

Vạn Đạo Hỗn Độn Thể cảnh giới Vương Thể đỉnh phong, ít nhất cũng tương đương với cảnh giới Thái Thanh đỉnh phong của thế giới này, thân thể mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng.

Tru Tiên Kiếm dù mạnh, cũng chẳng qua chỉ là một thanh thần binh của thế giới này, mà tu vi của Đạo Huyền không đủ, lại còn bị trọng thương, căn bản không phát huy được mấy phần sức mạnh!

Lại làm sao có thể đỡ được một ngón tay của Diệp Đông Hoàng!

"Sao có thể?" Đồng tử Đạo Huyền co rụt lại, tâm thần chấn động, thân thể càng thêm lảo đảo muốn ngã, sát ý trong lòng hắn càng nồng đậm, mà sát khí của Tru Tiên Kiếm cũng nhân cơ hội hoàn toàn xâm chiếm tâm linh hắn. "Giết!" Sát khí trong mắt Đạo Huyền ngút trời, hắn hét lớn một tiếng, tiếng sấm rền vang, sát ý vô biên bao trùm cả Thông Thiên Phong, khiến người ta rợn tóc gáy. "Chưởng môn sư huynh hình như có gì đó không ổn..." Lúc này, đám người Thanh Vân cũng phát hiện ra điều bất thường, họ chưa bao giờ thấy một Đạo Huyền dữ tợn và đáng sợ như vậy! "Tru Tiên Kiếm không hợp với ngươi, hay là để trẫm giúp ngươi cất giữ nó đi!" Diệp Đông Hoàng vươn tay, hai ngón tay kẹp lấy thân Tru Tiên Kiếm, kiếm ý và sát khí kinh khủng không ngừng công kích thân thể và tâm linh hắn.

Diệp Đông Hoàng vận chuyển Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, rất nhanh đã trấn áp được luồng sát khí đó.

Tru Tiên Kiếm run rẩy, Đạo Huyền cũng dùng hết pháp lực toàn thân, nhưng vẫn không thể thoát khỏi hai ngón tay của Diệp Đông Hoàng!

Hai ngón tay đó phảng phất còn cứng rắn và mạnh mẽ hơn cả thần binh mạnh nhất trên đời! "Mẹ nó!" "..." Thấy cảnh này, các cường giả Thanh Vân như Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương đều không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm trạng của mình lúc này!

Thanh trấn tông thần kiếm Tru Tiên Kiếm của họ, lại thật sự bị Diệp Đông Hoàng dùng thân thể đỡ được!

Mà còn nhẹ nhàng, tiêu sái như vậy, chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp chặt lấy! "Đẹp trai quá!" Giây phút này, bất luận là Tam Diệu Tiên Tử, Tiểu Bạch hay Thủy Nguyệt, đều đã bị phong thái của Diệp Đông Hoàng khi xuất ra một ngón tay này chinh phục!

Thân thể yêu kiều của họ run rẩy, cảm giác như sắp lên đỉnh!

Keng!

Diệp Đông Hoàng búng ngón tay, Tru Tiên Kiếm run lên, một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên Tru Tiên Kiếm tuôn ra, trong nháy mắt hất văng tay của Đạo Huyền.

Vút!

Diệp Đông Hoàng vươn tay ra, Tru Tiên Kiếm đã nằm gọn trong tay! "Trả Tru Tiên Kiếm lại cho ta!" Cánh tay Đạo Huyền tê dại, nhưng không còn quan tâm nhiều như vậy, hắn đỏ mắt lao về phía Diệp Đông Hoàng! "Cút!" Diệp Đông Hoàng tiện tay ấn một chưởng vào lồng ngực Đạo Huyền, phảng phất một quả bom phát nổ, Đạo Huyền rơi thẳng xuống, nện mạnh xuống đất, không rõ sống chết! ...

Gầm!

Thấy vậy, Thủy Kỳ Lân gầm lên giận dữ, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè.

Diệp Đông Hoàng tay cầm Tru Tiên Kiếm, đáp xuống đỉnh đầu nó, cảm nhận được khí tức kinh khủng truyền đến từ trên người Diệp Đông Hoàng, nó không dám động đậy, chỉ có thể mặc cho Diệp Đông Hoàng đứng trên đỉnh đầu mình.

Chương 384

Vút vút vút!

Đúng lúc này, từng tiếng xé gió vang lên, chính là Vạn Nhân Vãng, Ngọc Dương Tử, Thương Tùng và những người khác đi mà quay lại!

Lúc này tuy rằng mỗi người họ đều ít nhiều mang theo thương tích, nhưng giờ đây ai nấy đều mang nụ cười dữ tợn.

Điền Bất Dịch và những người khác thấy vậy, sắc mặt đại biến, Đạo Huyền sống chết không rõ, Tru Tiên Kiếm bị Diệp Đông Hoàng đoạt mất, họ còn làm sao chống lại đám yêu nhân Ma giáo này? "Ha ha, lão già Đạo Huyền thật sự không xong rồi!" Thấy Đạo Huyền nằm trên đất như một con chó chết, Độc Thần cười ha hả.

Vừa rồi đệ tử của lão ta gần như đều chết dưới Tru Tiên Kiếm, bao gồm cả đệ tử mà lão ta yêu thích nhất là Tần Vô Viêm.

Trong lòng lão ta hận thấu xương, không ngờ lão ta còn chưa ra tay, Đạo Huyền đã bị người khác xử lý rồi! "Diệp Đông Hoàng, giao Tru Tiên Kiếm ra đây, đầu hàng Thánh giáo của ta, bản tọa còn có thể tha cho ngươi một mạng!" Ngọc Dương Tử đắc ý, nhìn Diệp Đông Hoàng trên đầu Thủy Kỳ Lân, hét lớn một tiếng.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy lợi hại, nhưng đó là của Thanh Vân, Diệp Đông Hoàng căn bản không dùng được, hắn cũng không sợ Diệp Đông Hoàng!

Về phần Diệp Đông Hoàng đánh bại Đạo Huyền đoạt được Tru Tiên Kiếm, hắn cũng không ngạc nhiên, bọn họ sở dĩ quay lại, chính là vì biết Đạo Huyền đã là nỏ mạnh hết đà, không cầm cự được bao lâu!

Hắn tự nhiên cho rằng Diệp Đông Hoàng đã nhặt được của hời,

nhân lúc Đạo Huyền không xong, đoạt lấy Tru Tiên Kiếm!

Chứ không phải cho rằng Diệp Đông Hoàng lợi hại! "Những kẻ muốn Tru Tiên Kiếm, tất cả đứng ra cho trẫm xem?" Diệp Đông Hoàng chỉ kiếm về phía trước, khí thế ngạo nghễ thiên hạ, phong thái cái thế, tuyệt thế vô song, khiến các cường giả xung quanh thầm kinh hãi! "Tiểu tử, ngươi tìm chết!" Ngọc Dương Tử đại nộ, không ngờ Diệp Đông Hoàng lúc này còn dám cuồng vọng như vậy, Âm Dương Kính trong tay quang mang đại phóng.

Một luồng bạch quang bắn về phía Diệp Đông Hoàng, với tư cách là đường chủ Trường Sinh Đường, một trong tứ đại phái của Ma giáo, hắn còn chưa từng sợ ai!

Diệp Đông Hoàng không dùng Tru Tiên Kiếm, một bàn tay lớn màu vàng kim đè xuống, tựa như bàn tay của thần linh, từ trên chín tầng trời giáng xuống, trấn áp tứ hải bát hoang.

Khí tức kinh khủng khiến Thông Thiên Phong run rẩy, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương, Vạn Nhân Vãng, Độc Thần và những người khác tâm thần kịch chiến, khó có thể tưởng tượng có người lại có thể phát huy ra sức mạnh như vậy!!

Một chưởng này, đã có thể phong thần! "Không..." Ngọc Dương Tử tuyệt vọng gầm lên, dưới bàn tay lớn này, hắn phát hiện tất cả pháp bảo, đạo pháp của mình đều vô dụng.

Hắn như một con kiến, không thể chống cự!

Ầm ầm!

Bàn tay lớn hạ xuống, nghiền nát tất cả, bất kỳ sự chống cự nào cũng đều bị nghiền nát, thân ảnh Ngọc Dương Tử biến mất, tan thành tro bụi.

Chỉ còn lại dấu tay lớn sâu mấy chục trượng trên mặt đất, chứng

minh mọi chuyện vừa xảy ra đều là thật, không phải là mơ! "Hít!" Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, Ngọc Dương Tử tuy ngông cuồng, nhưng thực lực của hắn không ai có thể phủ nhận, ở đây ngoài Diệp Đông Hoàng ra, không ai dám nói có thể chắc chắn chiến thắng Ngọc Dương Tử!

Thế nhưng một cường giả như vậy lại bị người ta đánh chết như một con kiến! "Thế nào là chính, thế nào là tà?

Chính ma tàn sát, thương vong vô số!" Diệp Đông Hoàng một chưởng trấn nhiếp tất cả cường giả Ma giáo, ánh mắt sắc bén uy nghiêm lướt qua, tiếp tục nói: "Vì vậy, trẫm quyết định, từ nay về sau tất cả tu sĩ đều quy về dưới trướng trẫm, thành lập một vương triều tu sĩ vĩnh hằng chưa từng có, đồng tâm hiệp lực, cùng nhau leo lên đỉnh võ đạo, trường sinh bất hủ!" Ong!

Lời của Diệp Đông Hoàng như sét đánh giữa trời quang, trong phút chốc, nổ vang trong đầu tất cả cường giả, bất luận là cường giả Thanh Vân, hay cường giả Ma giáo, đều kinh ngạc đến ngây người!

Họ làm sao cũng không ngờ, dã tâm của Diệp Đông Hoàng lại lớn như vậy, muốn thu phục cả chính và ma hai đạo, còn muốn làm hoàng đế trong giới tu sĩ! "Diệp giáo chủ, lý tưởng của ngài tuy rất vĩ đại, nhưng cho dù chúng ta đồng ý, e rằng những người chính đạo như Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc cũng sẽ không đáp ứng!" Độc Thần chắp tay, hạ thấp tư thái, đồng thời cũng không trực tiếp phản đối, mà lôi các phái chính đạo ra!

Muốn xem Diệp Đông Hoàng xử trí thế nào!

Trong lòng lão ta tự nhiên không muốn thần phục, nhưng thực lực của Diệp Đông Hoàng quá kinh khủng, lão ta không dám trực tiếp mở miệng phản đối!

Điền Bất Dịch của Thanh Vân Môn muốn mở miệng nói gì đó,

nhưng còn chưa kịp nói đã bị Tô Như kéo lại!

Cả Thông Thiên Phong tĩnh lặng như tờ, tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, muốn xem hắn trả lời thế nào! "Không đáp ứng?

Chuyện này dễ giải quyết thôi!" Diệp Đông Hoàng nhếch miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng, nhưng Độc Thần lại không hiểu vì sao, cảm thấy một luồng bất an mãnh liệt!

Ầm!

Giây tiếp theo, một bàn tay che trời ngưng tụ, chính là Diệp Đông Hoàng một chưởng đánh xuống lão ta! "Diệp giáo chủ, Vạn Độc Môn của ta toàn lực ủng hộ..." Độc Thần kinh hãi muốn chết, lão ta đâu có nói phản đối, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại tàn bạo như vậy, trực tiếp muốn tiêu diệt lão ta!

Cảm nhận sự kinh khủng của một chưởng này, lão ta căn bản không thể chống lại, lớn tiếng cầu xin tha mạng!

Đáng tiếc, Diệp Đông Hoàng đã rõ ràng muốn giết gà dọa khỉ, một Ngọc Dương Tử còn chưa đủ, thêm một Độc Thần nữa thì cũng tạm được!

Ầm ầm!

Bàn tay lớn hạ xuống, Độc Thần và mấy cường giả Vạn Độc Môn còn sót lại dưới trướng, như Bách Độc Tử, trong nháy mắt nối gót Ngọc Dương Tử, tan thành tro bụi! "Ực!" Mọi người nhìn hai dấu tay lớn trên mặt đất, yết hầu chuyển động, nuốt nước bọt, không dám nói một lời!

Nhìn đám người đang kinh hãi, Diệp Đông Hoàng đưa mắt nhìn Tru Tiên Kiếm, trông tựa đá không phải đá, tựa ngọc không phải ngọc, hình dáng cổ xưa nhưng lại có một luồng uy nghiêm.

Giây tiếp theo, Diệp Đông Hoàng rót chân khí và ý chí của mình vào trong Tru Tiên Kiếm!

Ầm!

Trong phút chốc, như một tiếng sấm kinh thiên, đột nhiên nổ vang bên tai, xé toạc cả bầu trời, tia điện loạn xạ, phong vân cuồn cuộn, tất cả cường giả trên Thông Thiên Phong đều giật nảy mình, kinh hãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên bầu trời, ánh sáng huyễn nguyệt đại thịnh, quang mang bảy màu lấp lánh không ngừng, hội tụ thành một cột sáng khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy thân ảnh của Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng nắm chặt Tru Tiên cổ kiếm, chỉ lên trời, một thanh khí kiếm bảy màu đại biểu cho sức mạnh tru tiên tuyệt thế hiện ra, ngạo nghễ thế gian, không gì sánh được.

Xung quanh thanh cự kiếm trên trời đó, dưới ánh sáng huyễn nguyệt chiếu rọi, trong không gian hư vô khoáng đạt, một hàng chữ vàng lớn từ từ hiện ra.

Mỗi chữ đều cao đến trăm trượng, từ chân trời đâm thẳng xuống mặt đất, hùng vĩ vô cùng.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!

Phong vân kích động, đất trời tiêu điều, chỉ có những cổ tự màu vàng kia phảng phất là hóa thân của Đạo, ẩn chứa thiên địa chí lý và đạo vận vô biên.

Cùng lúc đó, một luồng hào quang khổng lồ phóng lên trời, thẳng tới chín tầng mây, như một con cự long bị giam cầm vạn năm, bỗng nhiên nhảy vọt ra, tung hoành chín tầng trời, hô phong hoán vũ mà đến.

Gió cuồng gào thét, trời đất biến sắc, các ngọn núi đều cúi đầu, vô số thần binh pháp bảo của Thanh Vân đều bắt đầu khẽ run rẩy. "Người này đã vô địch nhân gian!" Vạn Kiếm Nhất, sư đệ của Đạo Huyền chân nhân đang ẩn mình trong tổ sư từ đường, trong lòng thầm than, bóng lưng càng thêm còng xuống, lão biết với thực lực của mình, không thể thay đổi được gì! "Đây là Thiên Thư?" Vạn Nhân Vãng và những người có hiểu biết nhìn lên trời, ánh mắt kinh hãi mang theo vẻ nóng bỏng, ánh mắt của Điền Bất Dịch và những người khác phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trấn phái chí bảo Tru Tiên Kiếm của Thanh Vân họ, lại đang tỏa ra thần uy vô địch trong tay một người ngoài! "Một tháng sau, trẫm sẽ tổ chức đại điển đăng cơ tại Đông Hoàng Giáo, hoan nghênh chư vị quang lâm!" Diệp Đông Hoàng ghi nhớ nội dung của quyển Thiên Thư thứ năm, thu lại Tru Tiên Kiếm, ánh mắt uy nghiêm lướt qua những cường giả còn lại của hai đạo chính ma.

Nói là mời, nhưng mọi người đều hiểu, không đến triều bái chắc chắn sẽ bị thanh toán, chỉ có một con đường chết. "Chúng ta đi!" Dứt lời, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Tiểu Bạch, Tiểu Bạch hiểu ý, hóa thành bản thể Cửu Vĩ Thiên Hồ khổng lồ.

Diệp Đông Hoàng cưỡi lên lưng nàng, mang theo Tam Diệu Tiên Tử xông lên mây xanh, biến mất nơi chân trời!

Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt, Thương Chính Lương, Vạn Nhân Vãng và những người khác nhìn Diệp Đông Hoàng rời đi, ánh mắt phức tạp.

Diệp Đông Hoàng rời đi, hai bên cũng không còn ý muốn chiến đấu, tự mình giải tán, thương lượng đối sách tiếp theo! ...

Thanh Vân, Ngọc Thanh Điện. "Chưởng môn sư huynh?" Điền Bất Dịch và những người khác vây quanh Đạo Huyền, nhét linh đan

diệu dược vào miệng Đạo Huyền đang hôn mê. "Giết!

Giết!

Giết!" Đột nhiên, Đạo Huyền bừng mở mắt, sát ý tung hoành, một chưởng đánh bay Điền Bất Dịch, thấy người là tấn công, phảng phất như mất đi lý trí, chỉ biết đến giết chóc của tu la! "Chưởng môn sư huynh!" Thương Chính Lương, Tằng Thúc Thường và những người khác kinh hãi, vội vàng ra tay chống đỡ, một lát sau, Đạo Huyền bị chế phục, đầu ngoẹo sang một bên, hoàn toàn mất đi hơi thở! "Ai, chưởng môn sư huynh liên tiếp bị trọng thương, lại còn cưỡng ép sử dụng Tru Tiên Kiếm, sát khí nhập thể, nay đã cưỡi hạc về tây rồi!" Thiên Vân đạo nhân kiểm tra một lượt, lắc đầu, không khí trong đại điện nặng nề.

Đạo Huyền thân tử, Thanh Vân vô chủ, lại có Diệp Đông Hoàng hoành không xuất thế, muốn họ thần phục, họ thật sự không biết phải làm sao. "Thời gian Diệp Đông Hoàng cho là một tháng, chúng ta trước tiên an táng chưởng môn sư huynh, quan sát một phen, rồi hãy nói!" Điền Bất Dịch mở miệng, không phải họ không nghĩ đến việc liên hợp với những người khác cùng nhau giải quyết Diệp Đông Hoàng.

Nhưng thực lực của Diệp Đông Hoàng họ đều đã chứng kiến, quá kinh khủng, không phải là số lượng có thể chiến thắng! "Sự đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước xem một bước, tiếp theo Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc thậm chí Ma giáo cũng chắc chắn sẽ có động thái!" Tằng Thúc Thường gật đầu, con người khi không có chủ ý, đều có tâm lý bầy đàn, nếu những người khác đều đầu hàng, họ cũng sẽ không kiên trì chống cự! ...

Chương 385

Dưới chân núi Thanh Vân, những cường giả Ma giáo còn lại đang trên đường trở về. "Tông chủ, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Thanh Long của Quỷ Vương Tông nhìn về phía Vạn Nhân Vãng, chuyến này Ma giáo ba phái vây công Thanh Vân, hai phái còn lại là Trường Sinh Đường và Vạn Độc Môn đều đã toàn quân bị diệt. "Lát nữa ngươi đi gặp U Cơ, tìm hiểu tình hình một chút, lần này chúng ta có thể toàn thân trở ra, chắc cũng là vì U Cơ và Bích Dao!" Vạn Nhân Vãng thở dài một hơi, ông ta vốn hùng tâm vạn trượng, nhưng chuyến đi Thanh Vân lần này, sau khi gặp Diệp Đông Hoàng, trực tiếp bị đả kích đến tan nát.

Trong lòng ông ta cảm thấy một trận bất lực! "Vâng!" Thanh Long gật đầu. ...

Rất nhanh, tin tức Ma giáo vây công Thanh Vân, Diệp Đông Hoàng hoành không xuất thế, uy áp tứ phương như mọc thêm cánh nhanh chóng lan khắp hai đạo chính ma.

Một chưởng đánh chết Ngọc Dương Tử, Độc Thần, một ngón tay phá Tru Tiên, bất kể là chuyện nào cũng đều là đại sự chấn động thiên hạ.

Đương nhiên điều càng khiến người ta kinh hãi hơn là Diệp Đông Hoàng muốn thống nhất hai đạo chính ma, thành lập một vương triều tu sĩ!

Trong phút chốc, ức vạn tu sĩ trong thiên hạ sôi sục!

Danh tiếng của Diệp Đông Hoàng vang dội khắp thiên hạ!

Mà kẻ đầu sỏ của chuyện này, Diệp Đông Hoàng, đã trở về Đông Hoàng Giáo ở Không Tang Sơn.

Trở về Đông Hoàng Giáo, Diệp Đông Hoàng tuyên bố chuẩn bị cho đại điển đăng cơ một tháng sau!

Đông Hoàng Giáo trên dưới nghe tin, đều hưng phấn hẳn lên, đặc biệt là sau khi nghe được chiến tích của Diệp Đông Hoàng ở Thanh Vân, ai nấy đều ngẩng cao đầu ưỡn ngực, cảm thấy vinh dự, làm việc lại càng thêm hăng hái!

Đêm khuya.

Ánh sao lấp lánh, trăng sáng vằng vặc! "Diệp đại ca, cảm ơn huynh!" Bích Dao một thân y phục màu xanh biếc, bên hông treo một chiếc chuông vàng nhỏ, kêu leng keng, giữa ngón tay còn kẹp một đóa hoa trắng nhỏ, long lanh như ngọc.

Đôi mắt sáng của nàng lưu chuyển, ánh mắt như nước nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị của Diệp Đông Hoàng.

Chuyện trên núi Thanh Vân, nàng đã nghe nói rồi.

Ngọc Dương Tử của Trường Sinh Đường và Độc Thần của Vạn Độc Môn đều bị Diệp Đông Hoàng một chưởng đánh chết, chỉ có cha nàng là bình an vô sự!

Rõ ràng, đây là nể mặt nàng mà tha cho Vạn Nhân Vãng!

Điều này khiến trong lòng nàng vô cùng vui vẻ!

Không chỉ vui vì cha nàng không sao, mà càng vui hơn là trong lòng Diệp Đông Hoàng, nàng cũng có địa vị! "Vậy nàng muốn cảm ơn trẫm thế nào?" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy vòng eo thon mềm mại của nàng, dùng sức kéo một cái, người sau ngã vào lòng hắn.

Hắn cúi đầu nhìn đôi mắt to linh động của Bích Dao, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

Mỹ nhân như ngọc, linh khí bức người, dưới ánh trăng da trắng

như tuyết, thanh lệ vô song, hệt như tiên nữ, làm rung động lòng người.

Ánh trăng như nước, nhẹ nhàng rắc lên vai và má nàng, phản chiếu vẻ đẹp động lòng người.

Giai nhân như vậy, nam nhân nào cũng kích động, rung động! "Tuỳ Diệp đại ca xử trí!" Bích Dao cười rạng rỡ, mày thanh tú da trắng như tuyết, một đôi mắt to sáng ngời cực kỳ linh động, trong vẻ e thẹn mang theo một tia kiên định, lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói.

Nói xong, nàng xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Diệp Đông Hoàng!

Nàng tuy là yêu nữ Ma giáo, nhưng nói ra những lời này, cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ! "Đây là do nàng nói đó!" Diệp Đông Hoàng cười rạng rỡ, "Giờ lành cảnh đẹp thế này, nếu bỏ lỡ há chẳng phải là tiếc nuối sao?" Trong lúc nói chuyện, bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng đã luồn vào trong chiếc váy dài của Bích Dao!

Trong phút chốc, cả người Bích Dao đều mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng, hai tai đỏ bừng, có chút xấu hổ nhắm mắt lại, không dám nhìn Diệp Đông Hoàng!

Một trái tim càng như con nai nhỏ chạy loạn, căng thẳng, mong đợi, vui vẻ, thấp thỏm...

đủ cả! ...

Mấy ngày sau!

Thiên hạ phong khởi vân dũng, uy danh của Diệp Đông Hoàng ngày càng vang dội, vô số thế lực hoang mang lo sợ, rất nhiều thế lực lớn âm thầm đi lại, hợp tung liên hoành, sóng ngầm cuộn trào! "Giáo chủ, Tông chủ Quỷ Vương Tông nhờ ta chuyển lời cho giáo chủ, nói Quỷ Vương Tông nguyện ý trung thành với giáo chủ, nguyện ý thay

giáo chủ chỉnh hợp các thế lực như Trường Sinh Đường, Vạn Độc Môn, không biết ý giáo chủ thế nào?" "Chỉnh hợp?

Nói thì hay lắm, chẳng phải là muốn thôn tính các phái khác sao?

Chẳng trách hôm nay ngươi nhiệt tình như vậy, thì ra là đang chờ trẫm ở đây!" Diệp Đông Hoàng cười, đưa tay véo nhẹ khuôn mặt trắng hồng của U Cơ.

Ngọc Dương Tử của Trường Sinh Đường và Độc Thần của Vạn Độc Môn bị hắn đánh chết, cơ nghiệp họ để lại tự nhiên là một miếng bánh lớn, vốn dĩ Quỷ Vương Tông có thể trực tiếp thôn tính!

Nhưng vì uy thế của Diệp Đông Hoàng quá lớn, hơn nữa người là do Diệp Đông Hoàng giết, họ không dám tùy tiện ra tay, sợ đắc tội Diệp Đông Hoàng! "Giáo chủ, chuyện của người ta và Quỷ Vương Tông là hai chuyện khác nhau, đâu phải vì Quỷ Vương Tông mới như vậy!" U Cơ liếc Diệp Đông Hoàng một cái, oán giận nói. "Phải, là nàng bị mị lực của trẫm chinh phục!" Diệp Đông Hoàng cười, "Trường Sinh Đường giao cho Quỷ Vương Tông xử lý, Vạn Độc Môn thì Tam Diệu Tiên Tử đi!" "Ta biết ngay là huynh sẽ để Tam Diệu Tiên Tử đi mà!" U Cơ bĩu môi, đối với kết quả này nàng đã đoán được từ trước.

Bởi vì Hợp Hoan Phái cũng là một trong tứ đại phái của Ma giáo, thôn tính Trường Sinh Đường và Vạn Độc Môn cũng là chuyện hợp tình hợp lý, hơn nữa quan hệ giữa Hợp Hoan Phái và Diệp Đông Hoàng lại rất sâu sắc.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Vạn Nhân Vãng không trực tiếp đi thôn tính Trường Sinh Đường và Vạn Độc Môn! ...

Một ngày sau.

Diệp Đông Hoàng, người đã im hơi lặng tiếng mấy ngày, thấy tình

thế thiên hạ đã được khuấy động gần đủ, cuối cùng cũng bắt đầu hành động!

Tam Diệu Tiên Tử mang theo Kim Bình Nhi đi thôn tính các thế lực Ma giáo như Vạn Độc Môn!

U Cơ cũng đến Quỷ Vương Tông báo tin cho Vạn Nhân Vãng, và bắt đầu thôn tính các thế lực Ma giáo như Trường Sinh Đường. "Tiểu Bạch!" Ngay sau đó, Diệp Đông Hoàng lại nhìn về phía Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch. "Giáo chủ!" Tiểu Bạch phong tư thướt tha, thân hình hoàn mỹ đầy đặn quyến rũ, trưởng thành mê người, nàng uyển chuyển bước lên, nhẹ nhàng hành lễ. "Phần Hương Cốc đã giam giữ ngươi ba trăm năm, mối thù này ngươi có thể đi báo, Phần Hương Cốc đáng bị diệt, trẫm cho ngươi mượn Đông Hoàng Kiếm, cho dù gặp phải Cốc chủ Phần Hương Cốc là Vân Dịch Lam, cũng có thể chém!" Diệp Đông Hoàng vươn tay ra, Đông Hoàng Kiếm hiện ra trong lòng bàn tay. ...

Đông Hoàng Kiếm hiện giờ không hề yếu hơn Tru Tiên Kiếm của Thanh Vân.

Hơn nữa Đông Hoàng Kiếm và Diệp Đông Hoàng tâm ý tương thông, huyết mạch tương liên, cho dù cách xa vạn dặm, cũng có thể phát huy ra uy lực kinh thiên động địa! "Tạ giáo chủ!" Tiểu Bạch trang trọng nhận lấy Đông Hoàng Kiếm, cảm nhận tuyệt thế chi uy ẩn chứa bên trong, trong lòng phấn chấn.

Hồ yêu nhất tộc của nàng gần như bị Phần Hương Cốc diệt sạch, nàng cũng bị giam ở Huyền Hỏa Đàn dùng Huyền Hỏa Liên xiềng xích, ngày đêm chịu nỗi đau bị liệt hỏa thiêu đốt, hận ý trong lòng có thể tưởng tượng được!

Chỉ là Phần Hương Cốc với tư cách là một trong tam đại chính phái thiên hạ, thực lực hùng hậu, nàng căn bản không phải đối thủ!

Bây giờ cuối cùng đã có cơ hội!

Tiểu Bạch tay cầm Đông Hoàng Kiếm, mang theo Tiểu Lục, Tam Vĩ Yêu Hồ và một đám đệ tử Đông Hoàng Giáo giết thẳng đến Phần Hương Cốc! "Kinh Vũ, Tiểu Phàm!" Tiểu Bạch rời đi, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía hai đệ tử trong điện! "Sư phụ!" Hai người cung kính gọi. "Trẫm ngày xưa ở Thanh Vân từng nói, sẽ truyền thụ võ công cho các ngươi, để các ngươi báo thù cho dân làng Thảo Miếu Thôn!" Hai người nghe đến Thảo Miếu Thôn, mối hận trong lòng lại một lần nữa bùng phát, trong mắt mang theo sát ý! "Hung thủ diệt Thảo Miếu Thôn của các ngươi ngày đó, trẫm đã tra ra, chính là Phổ Trí, một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự!" "Trẫm cho các ngươi mượn Tru Tiên Kiếm, đi diệt Thiên Âm Tự, báo thù cho dân làng Thảo Miếu Thôn, dương oai thần giáo của ta!" "Vâng, sư phụ!" Lâm Kinh Vũ nhận lấy Tru Tiên Kiếm, thân thể run rẩy.

Năm năm rồi!

Mối thù diệt Thảo Miếu Thôn cuối cùng cũng có thể báo rồi!

Hai người không trì hoãn, mang theo Tru Tiên Kiếm và một bộ phận đệ tử Đông Hoàng Giáo tiến đến Thiên Âm Tự. "Diệp đại ca, ta muốn đi xem đám lừa trọc đó bị diệt như thế nào, được không?" Thấy Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm rời đi, Bích Dao ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, làm nũng nói.

Chuyện vui như vậy, sao có thể thiếu nàng! "Yêu nữ!" Lục Tuyết Kỳ đứng ở một bên khác của Diệp Đông Hoàng, thấy bộ dạng háo hức của Bích Dao, thấp giọng mắng. "Đám lừa trọc đó chính là đạo mạo ngạn nhiên, ngay cả dân làng tay không tấc sắt cũng giết, chết không có gì đáng tiếc, sao vậy?

Đồng tình với họ rồi à?

Người mà Thanh Vân các ngươi giết cũng không ít đâu, giả làm

bạch liên hoa, thánh mẫu gì chứ!" Bích Dao cũng không chịu thua, trực tiếp đáp trả. "Ngươi!" Lục Tuyết Kỳ tức giận, muốn động thủ. "Sao?

Chương 386

Muốn động thủ?

Sợ ngươi à!" Bích Dao ưỡn ngực, khiêu khích nói. "Các ngươi tinh lực rất dồi dào phải không?" Nhìn hai người sắp đánh nhau, Diệp Đông Hoàng đứng dậy, một tay ôm một người, nói: "Nếu tinh lực của các ngươi dồi dào như vậy, trẫm cũng chơi với các ngươi!" "A!" "Đừng!" ...

Sinh mệnh nằm ở vận động.

Sau một trận vận động nhiều người.

Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa!

Hai người không còn sức để đấu khẩu đánh nhau nữa!

Lại nói, trên đời có ba thứ tình bạn sắt son, cùng chung giường, cùng gánh vác, cùng chịu đạn!

Bây giờ, cả ba đều đã có, quan hệ tự nhiên thân thiết hơn không ít! "Đi thôi, chúng ta đến Thiên Âm Tự xem sao!" Diệp Đông Hoàng ngồi dậy, nhìn hai người mệt đến không thể cử động, ôm họ lên, ngồi lên long liễn do Hắc Thủy Huyền Xà kéo, đi về phía Thiên Âm Tự! ...

Thiên Âm Tự.

Tiếng chuông du dương, lại một lần nữa vang vọng trên núi Tu Di, tuyên bố một ngày mới bắt đầu.

Mặt trời mọc, từ phía đông chân trời ló ra một vầng sáng nhỏ, rắc những tia nắng đầu tiên xuống nhân gian.

Trên con đường núi buổi sáng, đã có rất nhiều bá tánh men theo bậc thang đường núi đi về phía ngôi chùa hùng vĩ kia, tay họ đa phần

cầm theo hương nến cúng dường, mặt đầy thành kính.

Trong đó có một số gia đình còn mang theo con nhỏ cùng đi triều bái, trẻ con ngây thơ, trên con đường núi này lại không hề cảm thấy mệt mỏi, nhiều thiếu niên còn chạy nhảy trước sau, một dáng vẻ hớn hở.

Sương sớm sắp tan mà chưa tan, lưu luyến bên ngoài Thiên Âm Tự, không khí cảm giác có chút ẩm ướt.

Các tăng nhân dậy sớm đã làm xong công khóa buổi sáng cần thiết trong một ngày, lúc này đều đang quét dọn sân vườn, nhẹ nhàng quét những chiếc lá rụng đêm qua sang một bên.

Cả ngôi chùa Thiên Âm Tự, lúc này toát lên vẻ trang nghiêm mà yên tĩnh, tắm mình trong làn gió núi nhè nhẹ, theo gió thổi qua, còn có hương thơm thoang thoảng của lá cây.

Tiếng chuông kia phiêu đãng, dẫn lối cho người dưới núi, cũng quẩn quanh trong chùa, đánh thức những người đang say ngủ.

Ầm!

Đột nhiên, nơi chân trời xa xôi có một đám mây máu cuồn cuộn kéo đến, khí thế ngút trời, chấn vỡ mây trời, nghiền ép về phía ngọn núi Tu Di hùng vĩ trang nghiêm! "A!

Đó là cái gì?" "Chẳng lẽ có yêu quái tấn công đến?" "Khí tức thật kinh khủng!" ...

Khí tức cuồn cuộn lập tức kinh động vô số tín đồ của núi Tu Di, ai nấy đều kinh hãi nhìn về phía chân trời xa xôi! "A Di Đà Phật!" Một tiếng niệm Phật vang lên, vang vọng khắp núi Tu Di, vang vọng khắp trời đất, vang vọng trong lòng tất cả mọi người, khiến người ta an định một cách khó hiểu!

Từng cường giả Thiên Âm Tự xuất hiện, đứng trên không trung

núi Tu Di, ánh mắt ngưng trọng. "Là cường giả của Đông Hoàng Giáo!" Tu vi của họ không tầm thường, tự nhiên nhìn thấy trong đám mây máu kia căn bản không phải là yêu quái gì, mà là vô số cường giả võ đạo khí huyết ngút trời!

Nếu là yêu quái, họ còn không để trong lòng, trực tiếp độ hóa là được!

Nhưng đây là người của Đông Hoàng Giáo!

Ba chữ Diệp Đông Hoàng có thể đè sập vạn cổ thanh thiên, không thể không khiến họ ngưng trọng! "Là người của Đông Hoàng Giáo!" "Nhiều người như vậy, khí thế hung hăng, xem ra là kẻ đến không thiện!" "Giáo chủ Đông Hoàng Giáo muốn thống nhất hai đạo chính ma, thành lập một vương triều tu sĩ, Thiên Âm Tự với tư cách là một trong tam đại chính phái thiên hạ, tự nhiên là mục tiêu hàng đầu!" "Nghe nói cự bá Ma giáo Ngọc Dương Tử và Độc Thần đều bị giáo chủ Đông Hoàng Giáo một chưởng đánh chết, chưởng môn Thanh Vân Đạo Huyền chân nhân cũng chết rồi!" "Sắp biến thiên rồi!" ...

Vô số tu sĩ nghị luận sôi nổi, nhìn đại quân của Đông Hoàng Giáo tràn đầy kính sợ, từng tín đồ phàm nhân bắt đầu chạy trốn xuống núi với tốc độ nhanh chóng!

Tu sĩ đại chiến, họ ở lại đây, không cẩn thận sẽ bị dư ba ảnh hưởng, tan thành tro bụi! "A Di Đà Phật!" Phương trượng Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thượng nhân hai tay chắp lại, nhìn về phía Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm dẫn đầu, nói: "Thì ra là Lâm thí chủ và Trương thí chủ, không biết hai vị quang lâm tệ tự, có điều gì chỉ giáo?" "Lão lừa trọc, năm năm trước, dưới chân núi Thanh Vân, Thảo Miếu Thôn, tên lừa trọc Phổ Trí đã diệt sát hơn hai trăm người già trẻ trai gái trong toàn thôn chúng ta, nợ máu phải trả bằng máu, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!" Lâm Kinh Vũ ánh mắt phẫn nộ

nhìn chằm chằm vào Phổ Hoằng và đám hòa thượng Thiên Âm Tự, sát ý không thể kìm nén mà lan tỏa ra, năm năm qua, hắn chưa bao giờ quên mối thù máu ở Thảo Miếu Thôn năm xưa! "Cái gì?

Phổ Trí thượng nhân đã diệt hơn hai trăm người già trẻ trai gái của Thảo Miếu Thôn?

Thật hay giả?

Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi!" "Không ngờ đám hòa thượng này miệng đầy từ bi, âm thầm lại tàn nhẫn độc ác như vậy!" "Chuyện này ai mà biết được?

Có lẽ đây chỉ là một cái cớ thôi!" ...

Vô số quần chúng hóng chuyện xôn xao, mỗi người một suy nghĩ.

Nhưng đa số đều bán tín bán nghi, dù sao thì dã tâm của Diệp Đông Hoàng đã rõ như ban ngày, tìm một cái cớ để diệt Thiên Âm Tự cũng là chuyện bình thường. "Hồ ngôn loạn ngữ!

Phổ Trí sư huynh năm năm trước đã viên tịch, ngươi lại còn ngậm máu phun người, lấy một người chết ra làm chuyện, thật là vô sỉ hết sức!" Phổ Hoằng thượng nhân trầm mặc, nhưng những người như Phổ Không, Phổ Đức lại không thể nén giận.

Trong mắt họ đây chính là sự vu khống trắng trợn, là cái cớ mà Diệp Đông Hoàng tìm ra để diệt Thiên Âm Tự của họ! "Hừ, Phổ Trí chết rồi, nhưng tội nghiệt hắn gây ra vẫn còn đó, các ngươi đều là đồng phạm, đừng tưởng các ngươi phủ nhận là có thể che giấu sự thật chân tướng, hôm nay bất kể các ngươi có thừa nhận hay không, ta đều phải báo thù cho dân làng Thảo Miếu Thôn, nợ máu trả bằng máu!" Lâm Kinh Vũ tức giận nói. "A Di Đà Phật!" Lúc này, Phổ Hoằng thượng nhân tiến lên một bước, niệm một tiếng Phật hiệu, giọng điệu thảm thống, nói: "Gieo nghiệp ác, ắt nhận quả ác.

Tội quá, tội quá!" Lời này vừa thốt ra, trong nháy mắt cả núi Tu Di lặng ngắt như tờ, thân thể Phổ Không càng như khúc gỗ, một lúc lâu sau mới từ từ quay người lại đối mặt với Phổ Hoằng đại sư, giọng khàn khàn nói: "Sư huynh, huynh nói gì?" Phổ Hoằng đại sư sắc mặt tái nhợt, nhắm mắt rũ mày, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Năm đó, kẻ sát hại toàn bộ dân làng Thảo Miếu Thôn dưới chân núi Thanh Vân, đích thực là người của Thiên Âm Tự chúng ta gây ra!" "Cái gì!" Trong khoảnh khắc, vô số tiếng kinh hãi, chấn động, không tin, phẫn nộ như bùng nổ, vang lên trên núi Tu Di.

Ngay cả một số tán tu cường giả vốn tin tưởng Thiên Âm Tự, cho rằng lời nói của Lâm Kinh Vũ vừa rồi là vu khống cũng không khỏi biến sắc.

Mọi người làm sao cũng không ngờ vụ án diệt môn Thảo Miếu Thôn mà Lâm Kinh Vũ nói lại thật sự là do người của Thiên Âm Tự gây ra, thật sự quá bất ngờ và kinh ngạc! "Người của Thiên Âm Tự tại sao lại giết những dân làng Thảo Miếu Thôn đó?" Sau khi chấn động, trong lòng vô số người lại dấy lên một nghi vấn.

Thảo Miếu Thôn ở dưới chân núi Thanh Vân, cách Thiên Âm Tự rất xa.

Hơn nữa một bên là thôn làng của phàm nhân, một bên là tu sĩ đứng đầu chính đạo, thân phận chênh lệch quá lớn, căn bản không nên có bất kỳ giao thoa nào! "Năm đó Phổ Trí sư đệ đến Thanh Vân, diện kiến Đạo Huyền chưởng môn, khuyên bảo nên cùng nhau tu tập chân pháp của cả Phật và Đạo, may ra có thể khám phá được bí mật trường sinh, không ngờ bị chưởng môn chân nhân uyển chuyển từ chối." Giọng của Phổ Hoằng thượng nhân không lớn, nhưng lại vang lên rõ ràng trên núi Tu Di, chuyện năm đó, ông vẫn phải giải thích rõ ràng: "Ngày đó Phổ Trí sư đệ thất vọng xuống núi, đi dạo đến Thảo Miếu Thôn, thấy trời đã tối, liền nghỉ đêm trong ngôi miếu nát trong thôn,

cũng chính là vào đêm đó..." Giọng ông đột nhiên ngừng lại, xung quanh một mảnh tĩnh lặng, không có một chút âm thanh nào, chỉ có tiếng thở dốc ngày càng nặng nề của Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm.

Nhưng hai người cũng muốn biết ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kìm nén xung động muốn giết người, đợi Phổ Hoằng nói xong! "Chính vào đêm đó, Phổ Trí sư đệ đột nhiên phát hiện có một người áo đen đột nhập vào Thảo Miếu Thôn, muốn bắt cóc vị Lâm thí chủ này." Lâm Kinh Vũ sững sờ, mọi người lập tức đều nhìn về phía hắn, Phổ Hoằng tiếp tục nói: "Phổ Trí sư đệ liền lập tức ra tay cứu giúp." "Không ngờ người áo đen đó lòng dạ khó lường, bề ngoài xem ra là bắt cóc người, thực chất lại là để đối phó với Phổ Trí sư đệ, ý đồ nhúng chàm tà vật Ma giáo Phệ Huyết Châu mà Phổ Trí sư đệ đang cất giữ!" Mọi người xôn xao.

Phổ Hoằng tiếp tục nói: "Phệ Huyết Châu là do Phổ Trí sư đệ nhiều năm trước vô tình tìm thấy ở Tây Phương Đại Chiểu Trạch, ông vì để nó không còn gây họa cho sinh linh thế gian, liền dùng Phật môn chân pháp phong ấn tà châu này lại, và dùng trọng bảo của Thiên Âm Tự là 'Phỉ Thúy Niệm Châu' để trấn áp." "Chỉ là không biết người áo đen thần bí kia làm sao biết được chuyện này, trước tiên giấu tuyệt độc Thất Vĩ Ngô Công trên người Lâm thí đệ để cắn bị thương Phổ Trí sư đệ..." "Thất Vĩ Ngô Công, chẳng lẽ là Thương Tùng của Thanh Vân Môn!" Mọi người xôn xao, chuyện Thương Tùng mấy ngày trước ở Thanh Vân Môn dùng Thất Vĩ Ngô Công tập kích trọng thương Đạo Huyền chân nhân, đã sớm truyền khắp thiên hạ, tất cả mọi người đều biết Thương Tùng có một con Thất Vĩ Ngô Công. ...

Phổ Hoằng Thượng Nhân ngập ngừng một lát rồi nói tiếp: "Sau đó, Phổ Trí sư đệ trong tình trạng trúng kịch độc đã cùng người nọ quyết chiến, cuối cùng bị thương nặng dưới chiêu thức 'Thần Kiếm

Ngự Lôi Chân Quyết' của Thanh Vân Môn mà người kia thi triển, gần như cạn kiệt sinh lực!" "Nhưng sư đệ cũng đã dùng 'Đại Phạm Bàn Nhược' phản kích, gây trọng thương cho hắn, khiến kẻ áo đen kinh hãi bỏ chạy.

Và trong trận kịch chiến đó, Trương thí chủ cũng đã đến thảo miếu." "Sau đó, Phổ Trí sư đệ biết mình sắp chết, nhưng tâm nguyện cả đời vẫn chưa thành, thực sự không cam lòng." "Ngay lúc ấy, sư đệ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, một ý nghĩ... vô cùng táo bạo, đó là truyền Đại Phạm Bàn Nhược chân pháp tối cao vô thượng của Thiên Âm Tự cho Trương thí chủ, rồi để Trương thí chủ bái nhập Thanh Vân học tập đạo pháp Thanh Vân.

Như vậy, hai chân pháp Phật và Đạo vốn không tương thông có thể được tu tập trên cùng một người, tâm nguyện cả đời của sư đệ cũng coi như hoàn thành." "Phổ Trí thần tăng quả là lợi hại, mưu sâu kế xa." Mọi người trong lòng thầm cảm thán. "Tại sao ông ấy không truyền cho Kinh Vũ có tư chất tốt hơn, mà lại chọn ta?" Trương Tiểu Phàm có chút nghi hoặc, cảnh tượng không ai nhận hắn làm đồ đệ ở Thanh Vân Môn ngày ấy vẫn còn rõ mồn một trước mắt, hắn biết trong mắt những người tu đạo này, thiên phú của hắn thực sự quá kém. "Phổ Trí sư đệ cho rằng, Lâm thí chủ tư chất quá tốt, nếu bái nhập Thanh Vân Môn, chắc chắn sẽ được các trưởng bối trong sư môn chú ý, e rằng rất dễ bị nhìn thấu, cho nên..." Phổ Hoằng Thượng Nhân tiếp tục nói, ý tứ đã quá rõ ràng! "Lợi hại, lợi hại..." Đám đông hóng chuyện xung quanh lại một lần nữa kinh thán, cảm thấy Phổ Trí quả thật là tính toán không sai sót, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại!

Bởi vì Trương Tiểu Phàm đã bái nhập Đông Hoàng Giáo! "Vậy tại sao ông ta lại giết dân làng Thảo Miếu Thôn?" Lâm Kinh Vũ mất kiên nhẫn hỏi, theo lời Phổ Hoằng, Phổ Trí căn bản không có lý do giết

người!

Tất cả mọi người đều nín thở, vểnh tai lên, muốn biết vị thần tăng của Thiên Âm Tự rốt cuộc vì sao lại ma tính đại phát, tàn nhẫn đến mức diệt cả Thảo Miếu Thôn!

Lúc này, gương mặt Phổ Hoằng lộ vẻ đau đớn, chậm rãi nói: "Vốn dĩ nếu chỉ như vậy, Phổ Trí sư đệ cũng chỉ là hành động tùy tiện, nhưng không ai ngờ được, vào lúc này, lại xảy ra một chuyện..." "Phổ Trí sư đệ vốn mang lòng từ bi bác ái, thà tự mình chịu đựng sự giày vò của tà lực Phệ Huyết Châu, cũng muốn dùng Phật pháp của bản thân để trấn áp tà vật này." "Không ngờ ngày qua tháng lại, tà lực của Phệ Huyết Châu đã âm thầm xâm nhập vào sâu trong hồn phách của Phổ Trí sư đệ.

Ngày thường sư đệ có Phật pháp hộ thể nên không hề hay biết!" "Nhưng hôm đó, sư đệ đã cạn kiệt sinh lực, vừa mới rời khỏi Trương thí chủ và mọi người, đi vào trong thôn, bỗng nhiên nghĩ rằng, cho dù mình đã truyền Phật môn chân pháp cho Trương thí chủ, nhưng hắn chưa chắc đã có thể thuận lợi bái nhập Thanh Vân!" Sắc mặt Phổ Hoằng Thượng Nhân vô cùng thảm thương, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy, nói: "Lúc này Phật lực của Phổ Trí sư đệ đã giảm mạnh, bị tà lực xâm chiếm, như bị quỷ mị nhập thân, vậy mà lại nghĩ ra..." "Nghĩ ra việc giết sạch toàn bộ dân làng Thảo Miếu Thôn, như vậy Thanh Vân Môn nể tình cô nhi, chắc chắn sẽ thu nhận hai đứa trẻ này, thế là, thế là..." Đoạn sau không cần nói, mọi người đều đã hiểu! "A!

Ta giết các ngươi!" Lâm Kinh Vũ gầm lên, vô số hình ảnh dân làng Thảo Miếu Thôn chết thảm hiện lên trong đầu, hắn rút Tru Tiên Kiếm đâm về phía Phổ Hoằng!

Tru Tiên Kiếm uy lực tuyệt luân, lẽ ra Lâm Kinh Vũ không thể sử

dụng được, nhưng Tru Tiên Kiếm đã được Diệp Đông Hoàng luyện hóa, đưa cho Lâm Kinh Vũ dùng cũng không sao.

Dù sao, người thực sự khống chế Tru Tiên Kiếm vẫn là Diệp Đông Hoàng! "Giết!" Đôi mắt Trương Tiểu Phàm đỏ ngầu, gầm lên một tiếng, rút kiếm xông tới, đám người Đông Hoàng Giáo phía sau cũng theo đó xông lên!

Trong chốc lát, kiếm khí tung hoành, Phật quang phổ chiếu, trận chiến bùng nổ ngay tức khắc! "Chết tiệt!

Đánh nhau rồi!" "Quả nhiên, đám hòa thượng này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì!" "Lão tử tránh xa một chút, kẻo máu văng vào người!" Vô số người hóng chuyện không ngại chuyện lớn, đầy hứng thú xem trận đại chiến giữa Đông Hoàng Giáo và Thiên Âm Tự!

Chương 387

Thiên Âm Tự là một trong tam đại chính phái, trưởng lão, đệ tử không ít, nội tình thâm hậu, đại chiến vừa bắt đầu, đệ tử Đông Hoàng Giáo đã rơi vào thế yếu!

Dù sao Phổ Hoằng, Phổ Không, Phổ Đức đều là cường giả Ngọc Thanh Cảnh đỉnh phong tương đương với Phi Thiên Cảnh đỉnh phong.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm tuy thiên phú không tệ, nhưng thời gian tu luyện không dài, hiện tại cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới Phi Thiên Cảnh!

Những người còn lại của Đông Hoàng Giáo cũng chỉ có Niên Vô Thương, Dã Cẩu, Yêu Yêu ba người đạt tới Phi Thiên Cảnh! "Đông Hoàng Giáo thành lập thời gian quá ngắn, những đệ tử này căn bản không phải là đối thủ của Thiên Âm Tự!" "Thiên Âm Tự không hổ là một trong tam đại chính phái, thực lực này đúng là lợi hại!" "Nhưng Đông Hoàng Giáo chủ chắc sẽ ra tay, với thực lực của Đông Hoàng Giáo chủ, một người đủ để xoay chuyển càn khôn!" Vô số võ giả trong mắt tràn đầy chờ mong, sau trận chiến ở Thanh Vân, Diệp Đông Hoàng uy chấn thiên hạ, nhưng người thực sự thấy Diệp Đông Hoàng ra tay lại không có mấy ai!

Trên không trung không xa Thiên Âm Tự, lúc này có một cỗ long niện xa hoa đang lơ lửng, Hắc Thủy Huyền Xà buồn chán nằm vắt ngang giữa không trung, đôi đồng tử khổng lồ nhìn về phía Thiên Âm Tự. "Diệp đại ca, Kinh Vũ và Tiểu Phàm hình như không ổn rồi, huynh còn không ra tay sao?" Vẻ hồng nhuận trên mặt Bích Dao chưa tan, nàng tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp long lanh nhìn trận chiến trên Tu Di Sơn, hỏi.

Lục Tuyết Kỳ tựa vào phía bên kia, đôi mắt lạnh lùng mang theo tia quyến rũ nhìn về Tu Di Sơn, vẻ mặt bình tĩnh! "Không vội!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại của hai nàng siết chặt lại, ánh mắt thâm thúy, trong lòng đã có kế sách! "Tiểu tử, lông còn chưa mọc đủ, cũng muốn đến diệt Thiên Âm Tự ta, không biết trời cao đất rộng!" Phổ Không một quyền đánh bay Lâm Kinh Vũ, cười lạnh nói.

Lúc này, hắn nào còn phong thái của một vị cao tăng đắc đạo, sắc mặt dữ tợn, nhiều nhất chỉ có thể coi là Nộ Mục Kim Cương! "Sư phụ tại thượng, xin ban cho đệ tử sức mạnh, trảm yêu trừ ma!" Lâm Kinh Vũ lau vết máu ở khóe miệng, giơ Tru Tiên Kiếm trong tay lên, cung kính nói! "Thằng nhóc này không phải bị đánh ngốc rồi chứ?

Hay thật sự cho rằng Diệp Đông Hoàng đã thành tiên rồi?" Nhìn thấy hành động của Lâm Kinh Vũ, vô số đệ tử Thiên Âm Tự và đám đông hóng chuyện xung quanh đều cười lạnh liên tục, nhìn Lâm Kinh Vũ như nhìn một tên ngốc, chế giễu không thôi! "Tiểu tử, bây giờ mới cầu cứu, không thấy muộn rồi sao?" Phổ Không cười gằn, kẻ địch đã đánh tới cửa, hắn tự nhiên sẽ không khách khí.

Hơn nữa nhìn biểu hiện của Lâm Kinh Vũ và các đệ tử Đông Hoàng Giáo, hắn cũng không cảm thấy Diệp Đông Hoàng lợi hại đến mức nào!

Còn muốn thống nhất cả chính ma hai đạo, e là đang nằm mơ giữa ban ngày, si tâm vọng tưởng!

Ầm!

Ngay khi Phổ Không chuẩn bị một đòn tiêu diệt Lâm Kinh Vũ, một tiếng sấm kinh thiên vang lên trên bầu trời, đột nhiên nổ tung bên tai.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Trên Tru Tiên Kiếm, một thanh khí kiếm bảy màu đại diện cho tuyệt thế tru tiên chi lực hiện ra, ngạo nghễ thế gian, không gì sánh bằng.

Nó xé toạc cả bầu trời, điện quang loạn xạ, phong vân cuồn cuộn, tất cả cường giả trên Tu Di Sơn đều giật nảy mình, kinh hãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên bầu trời, ánh sáng bảy màu lấp lánh không ngừng, hội tụ thành một thanh cự kiếm bảy màu khổng lồ, đâm thẳng lên trời xanh, thống phá thiên địa!

Cùng lúc đó, từng đạo hào quang khổng lồ phóng lên trời, thẳng tới chín tầng mây, như những con cự long bị giam cầm hàng vạn năm, ầm ầm nhảy ra, tung hoành cửu thiên, hô phong hoán vũ mà đến.

Gió cuồng gào thét, trời đất biến sắc, núi non đều cúi đầu, vô số thần binh pháp bảo đều bắt đầu khẽ run rẩy. "Đây...

đây chẳng lẽ là Tru Tiên Kiếm của Thanh Vân?" Vô số cường giả run rẩy, kinh hãi nhìn Tru Tiên Kiếm trong tay Lâm Kinh Vũ.

Trước đó bọn họ không có cảm giác gì, nhưng lúc này khi nó thể hiện uy thế tru tiên tuyệt thế, bọn họ cảm thấy mình như những con kiến, có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào!

Tru Tiên Kiếm uy danh lừng lẫy cổ kim, nhưng người từng thấy thực sự quá ít, nên vừa rồi không ai nhận ra! "Đây chính là Tru Tiên Kiếm trong truyền thuyết sao?" Bích Dao và Lục Tuyết Kỳ đều trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên họ thấy Tru Tiên Kiếm hiển uy.

Trước đây khi Diệp Đông Hoàng đưa cho Lâm Kinh Vũ, nó chỉ giống như một pháp bảo bình thường, không có gì lạ!

Nhưng lúc này, sự sắc bén mà nó thể hiện khiến cả hai đều kinh hồn bạt vía! "Sao ngươi có thể sử dụng Tru Tiên Kiếm?" Các cường

giả như Phổ Không, Phổ Hoằng kinh hãi nhìn chằm chằm Lâm Kinh Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Bọn họ biết độ khó để sử dụng Tru Tiên Kiếm, ngay cả Đạo Huyền cũng chỉ miễn cưỡng đủ tư cách, nếu là Diệp Đông Hoàng sử dụng, bọn họ còn không đến nỗi kinh ngạc như vậy!

Nhưng Lâm Kinh Vũ, sao có thể? "Đây là sức mạnh của sư phụ ta, run rẩy đi, sợ hãi đi, sám hối đi!" Lâm Kinh Vũ tay cầm Tru Tiên Kiếm, như nắm giữ sức mạnh chí cường của trời đất, lòng tựa sóng trào, hào tình vạn trượng, Tru Tiên Kiếm chỉ về phía trước!

Vô số kiếm khí dày đặc tràn ngập cả bầu trời gào thét lao xuống!

Kiếm rơi như mưa!

Trời đất tiêu điều!

Ầm ầm ầm!

Vô số đệ tử Thiên Âm Tự giơ binh khí chống cự, nhưng kiếm khí kia như thể không gì không phá nổi, không chút lưu tình đâm thẳng xuống, những người công lực hơi kém lập tức bị đánh sâu vào lòng đất, máu tươi văng tung tóe.

Trên Tu Di Sơn, tức thì tiếng quỷ khóc sói gào, tiếng la hét thảm thiết không dứt bên tai.

Vô số mảnh tay chân, thịt vụn bay tứ tung, máu thịt văng khắp nơi, mưa máu gió tanh, tựa như địa ngục. "A a a, nghiệt súc, ngươi không được chết tử tế, ta liều mạng với ngươi!" Phổ Không, Phổ Hoằng, Phổ Đức ba vị thần tăng tu vi mạnh nhất, miễn cưỡng có thể chặn được những luồng kiếm khí đó, nhưng khi thấy đệ tử Thiên Âm Tự của mình trong nháy mắt chết thảm, máu thịt văng khắp nơi, cũng lập tức đỏ mắt! "Hít!" Cảnh tượng này khiến đám đông hóng chuyện xung quanh toàn thân rùng mình, cơ thể không kìm được run rẩy, quá kinh

khủng!

Một kiếm hạ xuống, Thiên Âm Tự chỉ còn lại vài cường giả lèo tèo, những đệ tử còn lại, toàn bộ bỏ mạng! "Giết!" Lâm Kinh Vũ vung Tru Tiên Kiếm trong tay, chủ kiếm bảy màu đang bao trùm bầu trời gào thét lao xuống, tựa như một kiếm khai thiên tích địa, chém về phía mấy cường giả còn lại!

Phổ Hoằng và mấy vị chí cường giả toàn thân Phật quang vạn trượng, các loại pháp bảo thi triển ra, nhưng dưới chủ kiếm bảy màu lại như giấy hồ, dễ dàng bị nghiền nát!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Máu tươi văng tung tóe, Phổ Hoằng, Phổ Không và các cường giả khác nháy mắt bỏ mạng, Thiên Âm Tự hóa thành một đống phế tích, máu chảy thành sông.

Từ đó, Thiên Âm Tự bị diệt!

Cùng lúc đó, Tiểu Bạch dẫn theo cường giả Đông Hoàng Giáo cũng đã diệt Phần Hương Cốc, nhưng không thấy cốc chủ Vân Dịch Lam và đệ tử Lý Tuân!

Rất nhanh, tin tức Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc bị diệt truyền ra, thiên hạ chấn động.

Vô số thế lực run rẩy, vội vàng chuẩn bị hậu lễ đến Đông Hoàng Giáo triều bái, tỏ lòng thần phục!

Uy danh của Diệp Đông Hoàng, cái thế vô địch! ...

Tu Di Sơn, Thiên Âm Tự.

Hậu sơn Thiên Âm Tự có một nơi gọi là "Vô Tự Ngọc Bích", cao hơn bảy trượng, nhẵn bóng như ngọc.

Tương truyền năm xưa tổ sư Thiên Âm Tự chính là dưới Vô Tự

Ngọc Bích này mà ngộ ra Phật lý, từ đó khai sáng ra một mạch Thiên Âm Tự, có thể nói là trọng địa của Thiên Âm Tự.

Thiên Âm Tự bị diệt, Diệp Đông Hoàng nuốt chửng thi thể của mấy lão hòa thượng như Phổ Hoằng, Phổ Không, sau đó đưa Bích Dao, Lục Tuyết Kỳ đến trước Vô Tự Ngọc Bích này. "Diệp đại ca, Vô Tự Ngọc Bích này có tác dụng gì?" Bích Dao nhìn từ trên xuống dưới, cũng không nhìn ra Vô Tự Ngọc Bích này có gì đặc biệt. "Vô Tự Ngọc Bích này ẩn chứa quyển Thiên Thư thứ tư, nhưng cần có mồi dẫn đặc biệt mới xuất hiện!" Diệp Đông Hoàng nhớ lại tình tiết trong nguyên tác, hình như là do sấm sét mà xuất hiện! "Mồi dẫn gì?" Bích Dao và Lục Tuyết Kỳ đều rất tò mò. "Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi!" "Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!" Diệp Đông Hoàng không trả lời, Tru Tiên Kiếm hiện ra trong lòng bàn tay, chỉ lên trời, miệng niệm chân ngôn, thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Đối với hắn mà nói, tu luyện một môn đạo pháp quả thực quá đơn giản! "Nhanh vậy đã học được rồi sao?" Đôi mắt đẹp của Lục Tuyết Kỳ co lại, nàng nhớ Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết này là do nàng đưa cho Diệp Đông Hoàng cách đây không lâu.

Mới bao lâu chứ, chưa đến một tháng!

Cùng với việc thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Trong chốc lát, gió nổi mây phun, mây đen cuồn cuộn, hóa thành lốc xoáy, chân trời tiếng sấm ầm ầm, trong tầng mây bắt đầu có điện quang lóe lên, tựa như trời xanh nổi giận.

Vô tận tầng mây đen bao phủ Tu Di Sơn của Thiên Âm Tự, gió lớn gào thét, khí tức áp bức khiến người ta tim đập nhanh bao trùm bốn phương.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết là lôi pháp trấn phái của Thanh Vân Môn, đứng đầu chính đạo thiên hạ hiện nay, uy lực của nó tự

nhiên vô cùng khủng bố.

Người thi pháp càng mạnh, uy lực càng lớn!

Nay được thi triển trong tay Diệp Đông Hoàng, quả thật khí tượng vạn thiên, uy lực tuyệt luân, xứng đáng là lôi pháp mạnh nhất từ xưa đến nay. "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết này cũng có chút đặc sắc!" Diệp Đông Hoàng sau khi có được Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết đây là lần đầu tiên thi triển, chỉ thấy quanh thân hình thành một lá chắn vô hình, đó là lá chắn hình thành do lôi pháp giao hòa với thiên địa chi lực, để tránh có người tấn công bản thân trong lúc mình đang thi pháp.

Hắn cảm nhận một chút, lực phòng ngự của lá chắn đó, không hề kém lực tấn công của nó, thậm chí còn mạnh hơn một bậc, nếu không phải thực lực mạnh hơn Diệp Đông Hoàng rất nhiều, thì tuyệt đối không phá được.

Đây cũng là nguyên nhân lúc đầu ở quảng trường Vân Hải của Thanh Vân Môn, Diệp Đông Hoàng thi triển Nhất Kiếm Cách Thế mà không chém rách được lá chắn của Điền Bất Dịch!

Lúc này, trên bầu trời điện quang lóe lên, tiếng sấm cuồn cuộn, tựa như thiên phạt giáng lâm, những người của Đông Hoàng Giáo trên Tu Di Sơn vừa kính sợ vừa phấn khích.

Bọn họ biết đây là do giáo chủ của họ Diệp Đông Hoàng tạo ra!

Chương 388

Vô số tu sĩ xung quanh Tu Di Sơn cảm nhận được thiên địa chi uy trên không, trong lòng hoảng sợ, ánh mắt kinh hãi!

Ầm ầm!

Sâu trong lốc xoáy mây sấm vô tận, một đạo sấm sét khổng lồ hội tụ thành hình, hóa thành một con lôi long màu tím to bằng thùng nước gầm thét lao xuống, mang theo thần uy kinh người từ trên trời giáng xuống, nhập vào trong Tru Tiên Kiếm.

Ánh sáng chói lòa sáng lên, Tru Tiên Kiếm như thể hóa thành một thanh lôi đạo thần binh, trên đó sấm sét lấp lánh, kinh người vô cùng! "Mạnh quá!" Lục Tuyết Kỳ trong lòng kinh thán, sấm sét mà nàng thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết dẫn đến so với của Diệp Đông Hoàng, quả thực là châu chấu đá xe!

Trong mắt Bích Dao tràn đầy những ngôi sao nhỏ, như thể lúc này người thi triển lôi pháp không phải Diệp Đông Hoàng, mà là chính nàng! "Nhược điểm của lôi pháp này cũng rất rõ ràng!" Thần lôi hạ xuống, phần lớn bị Tru Tiên Kiếm hấp thụ, nhưng cũng có một phần sức mạnh sấm sét lan tỏa ra, tràn vào cơ thể Diệp Đông Hoàng.

Đây cũng là nhược điểm của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, tu vi không đủ, nhục thân không mạnh, chưa kịp tấn công địch nhân, bản thân đã bị thần lôi đánh thành tro bụi.

Đương nhiên, nếu tu vi mạnh mẽ, nhục thân cường đại, uy lực của môn lôi pháp này cũng kinh người tương tự!

Ong!

Phong vân bốn phương, cuồn cuộn kéo đến, vào khoảnh khắc này,

trên ngọc bích nhẫn bóng của Vô Tự Ngọc Bích, từ trên xuống dưới, từng chút một như được khắc sâu, hiện ra một hàng chữ lớn!

Ngoài ra, còn có vô số chữ thể màu vàng cổ xưa khó hiểu, như đang sôi trào lấp lánh trong ánh kim quang hồng mang của ngọc bích, khiến người ta hoa mắt.

Mà hàng chữ lớn kia lại rõ ràng minh bạch, chính là: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!" "Đây chính là Thiên Thư quyển thứ tư?" Bích Dao và Lục Tuyết Kỳ đều kinh ngạc nhìn những chữ thể màu vàng đột nhiên hiện ra trên Vô Tự Ngọc Bích, trong mắt đầy vẻ tò mò.

Cường giả của Thiên Âm Tự dường như đều không biết bí mật của Vô Tự Ngọc Bích, sao Diệp Đông Hoàng lại biết rõ như vậy? "Bốn quyển Thiên Thư, còn thiếu quyển cuối cùng là tập hợp đủ năm quyển Thiên Thư của thế giới Tru Tiên!" Không để ý đến sự kinh ngạc của hai người Bích Dao, Diệp Đông Hoàng ghi nhớ nội dung của Vô Tự Ngọc Bích, thu lại Tru Tiên Kiếm, đưa hai người trở về Đông Hoàng Giáo!

Mà thiên hạ, càng thêm sóng gió nổi lên, ba đào mãnh liệt! ...

Thanh Vân Môn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

Trong đại điện, Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt, Thương Chính Lương và các thủ tọa, trưởng lão các mạch đều tề tựu, ai nấy sắc mặt ngưng trọng, không khí ngột ngạt.

Bởi vì Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc, cùng đứng trong tam đại chính phái thiên hạ với họ, đã bị diệt!

Mặc dù họ đã mơ hồ đoán được sẽ có ngày này, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy!

Vào khoảnh khắc này, trong lòng họ cũng không khỏi hoảng sợ!

Người ta thường nói, chết vinh không bằng sống nhục, họ vẫn

chưa muốn chết! "Bây giờ Diệp Đông Hoàng đại thế đã thành, thiên hạ không ai dám không phục, chúng ta có nên phái người đến Đông Hoàng Giáo bày tỏ một chút không?" Phong Hồi Phong thủ tọa Tằng Thúc Thường nhìn đám người đang im lặng, lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng của đại điện, mặc dù Diệp Đông Hoàng nói là một tháng sau mới đến triều bái.

Nhưng bây giờ mới qua mấy ngày, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc đã bị diệt rồi, nếu họ không đến bày tỏ một phen ngay bây giờ, e rằng không đợi được một tháng đã bị diệt! "Việc này, phái ai đi thì tốt hơn?" Triêu Dương Phong thủ tọa Thương Chính Lương hỏi. "Ta thấy Thủy Nguyệt sư muội là người thích hợp nhất, Diệp Đông Hoàng đã cứu Thủy Nguyệt sư muội, có thể thấy cảm quan đối với sư muội không tệ, thứ hai, Lục Tuyết Kỳ hiện cũng đang dưỡng thương ở Đông Hoàng Giáo, Thủy Nguyệt sư muội qua đó vừa hay có thể thăm hỏi, nhất cử lưỡng tiện!" Lạc Hà Phong thủ tọa Thiên Vân Đạo Nhân nhìn về phía Thủy Nguyệt, nói.

Lập tức từng đạo ánh mắt đồng loạt nhìn qua, tất cả mọi người đều sáng mắt lên, đều cảm thấy Thủy Nguyệt đi là tốt nhất! "Thương Tùng nói không sai, các ngươi từng người làm thủ tọa quen sung sướng rồi, rụt rè sợ sệt, ta đi thì ta đi!" Thủy Nguyệt liếc mắt nhìn mọi người, cũng không từ chối, chủ yếu là câu nói vừa rồi của Thiên Vân Đạo Nhân đã chạm đúng vào nỗi đau của nàng, nàng cũng muốn đi xem Lục Tuyết Kỳ thế nào rồi!

Mọi người bị Thủy Nguyệt châm chọc, mặt đỏ bừng, nhưng nghĩ đến việc Thủy Nguyệt sắp đi Đông Hoàng Giáo, cũng không tiện gây xung đột với nàng, đành phải nhịn!

Ngay sau đó, Thủy Nguyệt thu dọn một phen, liền ngự kiếm đi đến Đông Hoàng Giáo! ...

Phương Nam, Thập Vạn Đại Sơn! "Diệp Đông Hoàng!" Trong đêm tối, hai bóng người nhìn Phần Hương Cốc đã hóa thành một đống phế tích, trong mắt mang theo hận ý thấu xương, nam tử dẫn đầu nghiến răng nghiến lợi phun ra ba chữ, lạnh lẽo thấu xương!

Hắn chính là cốc chủ Phần Hương Cốc Vân Dịch Lam, và người bên cạnh hắn chính là đệ tử của hắn Lý Tuân, ngày Phần Hương Cốc bị diệt, hai người đều không có ở trong cốc. "Sư phụ, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Lý Tuân trong lòng không có chủ ý, mặc dù Vân Dịch Lam tu vi rất cao, nhưng Diệp Đông Hoàng bây giờ có thể nói là tồn tại vô địch.

Trước đây trong lòng hắn, Vân Dịch Lam như tiên nhân, bây giờ hắn cũng không cảm thấy đối phương có thể chiến thắng Diệp Đông Hoàng! "Diệp Đông Hoàng, ta nhất định sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt!" Trong mắt Vân Dịch Lam lóe lên vẻ điên cuồng, thế giới này mặc dù do nhân loại thống trị, nhưng yêu thú cũng là một thế lực đáng sợ!

Mà trong số yêu thú có một cường giả chí cao — Thú Thần!

Chỉ có điều Thú Thần bây giờ đã bị trấn áp phong ấn trong Trấn Ma Cổ Động!

Nhưng, hắn có thể đi thả đối phương ra! ...

Không Tang Sơn, Đông Hoàng Giáo.

Một lần diệt đi hai đại phái Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc, sĩ khí của Đông Hoàng Giáo lên cao, hưng phấn không thôi, dưới chân Không Tang Sơn mỗi ngày càng có vô số tu sĩ muốn bái nhập môn hạ Đông Hoàng Giáo!

Đối với những việc vặt vãnh này, Diệp Đông Hoàng đều giao cho Lâm Kinh Vũ và những người khác xử lý, trong thế giới tu sĩ mà một

người có thể thay đổi trời đất này, chỉ cần hắn giữ được thực lực tuyệt đối, địa vị của hắn sẽ không thể lay chuyển! "Diệp đại ca!" Lục Tuyết Kỳ một thân bạch y, trắng như tuyết, đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng.

Nàng mắt sáng răng trắng, thanh lệ thoát tục, nhìn Diệp Đông Hoàng, muốn nói lại thôi!

Việc Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc bị diệt, đối với nàng là một cú sốc quá lớn, nàng lo lắng Thanh Vân Môn cũng sẽ đi theo vết xe đổ.

Nàng sớm đã muốn hỏi Diệp Đông Hoàng hoặc là muốn cầu tình cho Thanh Vân, chỉ là không biết mở lời như thế nào!

Lúc này, nàng cuối cùng không nhịn được mà đến tìm Diệp Đông Hoàng! "Sao vậy?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng, nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của nàng, trong lòng mơ hồ đoán được nàng muốn nói gì. "Diệp đại ca, huynh sẽ giết sư phụ ta chứ?" Lục Tuyết Kỳ im lặng một lúc lâu, lấy hết dũng khí hỏi.

Nàng người nhỏ lời nhẹ, những người khác của Thanh Vân nàng cũng không quản được, nàng cũng không dám yêu cầu Diệp Đông Hoàng nhiều hơn, chỉ cần sư phụ của nàng không sao là được!

Tính cách nàng thanh lãnh, trong Thanh Vân, người tình cảm tốt nhất chính là Thủy Nguyệt, thứ hai là mấy vị sư tỷ ở Tiểu Trúc Phong. "Yên tâm đi, trẫm sẽ không giết bà ấy, trước đây trong trận đại chiến chính ma, còn cứu bà ấy một mạng!" Diệp Đông Hoàng đưa tay véo nhẹ khuôn mặt xinh xắn trắng nõn của Lục Tuyết Kỳ, hắn sở dĩ đi diệt Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc trước thực ra là để cảnh cáo Thanh Vân.

Hắn tin rằng những người còn lại của Thanh Vân Môn biết nên

lựa chọn như thế nào!

Nếu thực sự ngu ngốc không biết điều, Diệp Đông Hoàng cũng không ngại tiễn họ một đoạn đường.

Về phần Thủy Nguyệt, giữ lại mạng của bà ấy cũng không phải là chuyện gì lớn! "Diệp đại ca, cảm ơn huynh!" Trong mắt Lục Tuyết Kỳ tràn đầy vẻ vui mừng, nhận được câu trả lời mong muốn, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống! "Vậy nàng muốn cảm ơn trẫm thế nào?" Diệp Đông Hoàng đưa tay nâng chiếc cằm tinh xảo trắng ngần của nàng lên, nhìn đôi mắt trong như suối của nàng, khóe miệng nhếch lên, đầy ẩn ý nói. "Ta..." Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, Lục Tuyết Kỳ nào còn không hiểu, trong mắt vẻ ngượng ngùng càng đậm, nhắm mắt lại, một bộ dạng mặc cho huynh xử lý.

Nhìn dáng vẻ thanh lãnh ngại ngùng của Lục Tuyết Kỳ, quả thực có một phong tình khác, khiến người ta thèm thuồng, chỉ muốn hung hăng bắt nạt nàng!

Đặc biệt là lúc này một bộ dạng mặc cho người ta muốn làm gì thì làm, nam nhân nào chịu nổi?

Diệp Đông Hoàng nâng cằm nàng lên, cúi đầu, hôn mạnh một cái.

Một tay đã luồn vào trong chiếc váy dài của nàng!

Mọi chuyện nước chảy thành sông. ...

Lúc này, Thủy Nguyệt cũng đã đến Đông Hoàng Giáo, Tam Diệu Tiên Tử đã trở về giáo nội tiếp đãi bà. "Thủy Nguyệt đại sư yên tâm, vết thương của Tuyết Kỳ đã lành, vừa rồi ta thấy nàng đến thư phòng tìm giáo chủ rồi, người đến gặp giáo chủ, vừa hay có thể gặp được!" Tam Diệu Tiên Tử dẫn Thủy Nguyệt đến thư phòng của Diệp Đông Hoàng, nhẹ nhàng nói, phong tư yểu điệu, phong tình vạn chủng. "Đa

tạ tiên tử!" Thủy Nguyệt cảm ơn, trước đây đối mặt với tu sĩ ma giáo như Tam Diệu Tiên Tử, bà sẽ không có sắc mặt tốt, cơ bản gặp mặt là đánh!

Nhưng bây giờ thời thế đã thay đổi!

Nào còn có chính đạo ma đạo gì, chỉ có Đông Hoàng Đạo!

Đây là thời đại của Diệp Đông Hoàng, bọn họ muốn sinh tồn thì phải thích nghi với thời đại này, khả năng thích ứng của con người rất mạnh!

Đặc biệt là phụ nữ, bất kể lớn nhỏ, đều có thể thích ứng hoàn hảo, dung nạp nó! "A...

ưm..." Vừa đến gần thư phòng, hai người liền nghe thấy một âm thanh quen thuộc! "Hửm?

Là giọng của Tuyết Kỳ!" Thủy Nguyệt sững sờ, kinh ngạc kêu lên, sắc mặt đại biến.

Chương 389

Âm thanh này bà rất quen thuộc, là của Lục Tuyết Kỳ.

Âm thanh rất lớn, rất chói tai, dường như rất đau khổ, trong đó còn lẫn lộn với âm thanh như roi da quất vào người, giống như đang bị ngược đãi đánh đập. "Khốn kiếp!" Trong chốc lát, Thủy Nguyệt giận sôi gan, không thể kiềm chế được, không nói hai lời, như một trận gió lốc, xông tới.

Về phần mục đích bà đến đây, và liệu bà có phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng hay không, những vấn đề này sớm đã bị ném lên chín tầng mây!

Lúc này, bà nào còn tâm tư quản những chuyện này!

Lục Tuyết Kỳ là bảo bối của bà, không ngờ lại bị Diệp Đông Hoàng ngược đãi ở đây, thực sự là không thể nhịn được! ... "Ách..." Nhìn Thủy Nguyệt hùng hổ xông vào, trong mắt Tam Diệu Tiên Tử đầy vẻ kinh ngạc, là một tay lái lụa, bà lập tức biết chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Đáng tiếc, Thủy Nguyệt không biết!

Một bà cô chưa từng yêu đương, phần lớn thời gian đều ở Tiểu Trúc Phong, nam nhân còn ít khi gặp, nào có biết những chuyện đó!

Tam Diệu Tiên Tử đưa tay ra, muốn ngăn cản, nhưng đã muộn!

Rầm!

Cửa lớn bị đẩy mạnh ra, Thủy Nguyệt khí thế hung hăng xông vào. "Tuyết Kỳ!" Thủy Nguyệt hét lớn, chỉ là cảnh tượng trước mắt khiến khí thế hung hãn của bà khựng lại, bước chân giơ lên khó mà hạ xuống, cả người như bị sét đánh, cứng đờ tại chỗ! "Phi lễ vật thị!

Phi lễ vật thị!" Má Thủy Nguyệt nóng bừng, khi Lục Tuyết Kỳ và Diệp Đông Hoàng quay đầu nhìn bà, bà nhanh chóng quay người, hoảng hốt chạy ra ngoài!

Đến nhanh, đi còn nhanh hơn! "Sư phụ!" Lục Tuyết Kỳ kinh hô, ngượng đến mức muốn tìm cái lỗ để chui vào, thật là mất mặt chết đi được, lại bị sư phụ nhìn thấy!

Nghĩ đến đây, nàng liền muốn đứng dậy.

Rầm!

Đáng tiếc Diệp Đông Hoàng nào chịu, tay lớn vung lên, cửa lớn đóng lại.

Hắn bây giờ đã tên đã lên dây, nào có đạo lý bỏ dở giữa chừng, "Diệp đại ca, sư phụ ta..." Lục Tuyết Kỳ vội nói. "Bây giờ nàng định đi giải thích với sư phụ nàng sao?

Chuyện này cần giải thích à?" Diệp Đông Hoàng trực tiếp cắt ngang lời nàng.

Chuyện này căn bản không cần giải thích, qua một thời gian nữa gặp lại, sẽ không còn ngượng ngùng như vậy! "Nhưng... a..." Lục Tuyết Kỳ còn muốn nói gì đó, nhưng không còn cơ hội nữa! ... "Giáo chủ thật là xấu!" Nhìn bóng lưng Thủy Nguyệt hoảng hốt chạy ra ngoài, Tam Diệu Tiên Tử cười quyến rũ.

Nụ cười này, quả thật là ngàn vẻ kiều diễm, phong tình vạn chủng, động lòng người.

Bà biết với thực lực của Diệp Đông Hoàng, khi họ xuất hiện hắn đã biết rồi, nếu muốn ngăn cản, Thủy Nguyệt căn bản không xông vào được! "Tuyết Kỳ vậy mà lại cùng Diệp Đông Hoàng..." Má Thủy Nguyệt nóng bừng, một trái tim đập thình thịch.

Cảnh tượng trong khoảnh khắc vừa rồi không ngừng hiện lên

trong đầu bà, không thể xua đi!

Lục Tuyết Kỳ môi hồng hé mở, má ửng hồng, mồ hôi thơm lấm tấm, đã làm mới nhận thức của bà!

Nếu không phải bà biết mình tuyệt đối không nhận nhầm người, bà còn tưởng đó không phải là Lục Tuyết Kỳ!

Đương nhiên, thứ tác động lớn hơn đối với bà thực ra là người kia!

Diệp Đông Hoàng!

Thân thể nam tử cường tráng dương cương đó, đối với Thủy Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy thân thể đàn ông mà nói, tràn đầy chấn động!

Đối với tâm hồn bà càng là một cú sốc chưa từng có! "Thật đáng sợ a!" Thủy Nguyệt không muốn nghĩ, nhưng lại theo bản năng không nhịn được mà nghĩ đến cảnh tượng đó! "Tuyết Kỳ trông có vẻ rất đau khổ, không đúng, có vẻ rất sung sướng, hình như cũng không đúng..." Lòng Thủy Nguyệt rối như tơ vò, cuối cùng đến bên đình nhỏ bên hồ nơi Hắc Thủy Huyền Xà ở, nhìn làn nước hồ trong vắt, ngơ ngẩn thất thần, không biết đang nghĩ gì!

Cho đến chiều, bà cuối cùng cũng gặp được Lục Tuyết Kỳ. "Sư phụ!" Lục Tuyết Kỳ tiến lên khoác tay Thủy Nguyệt, khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, gặp được Thủy Nguyệt, lập tức có cảm giác như về nhà, vui vẻ nói. "Tuyết Kỳ, vết thương của con đã khỏi chưa?" Thủy Nguyệt quan tâm hỏi. "Sư phụ, yên tâm đi, con không sao, đã khỏi từ lâu rồi!" Thủy Nguyệt lại kiểm tra cho nàng một lượt, mới yên tâm, nói: "Tuyết Kỳ, con và Diệp giáo chủ... có phải là tự nguyện không, hắn có ép buộc con không, con nói cho sư phụ biết, nếu hắn bắt nạt con, sư phụ dù liều mạng cũng không để hắn yên!" "Sư phụ, Diệp đại ca không ép buộc con, là con tự nguyện!" Lục

Tuyết Kỳ ngượng ngùng cúi đầu, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, càng hận không thể nhảy xuống hồ này trốn đi! "Nếu hắn bắt nạt con, con nhất định phải nói cho sư phụ biết!" Thủy Nguyệt cũng không nói nhiều nữa, lúc này bà cũng rất ngượng ngùng.

Hôm nay trời đã muộn, bà cũng không đi gặp Diệp Đông Hoàng nữa, chỉ cùng Lục Tuyết Kỳ trò chuyện.

Buổi tối, Thủy Nguyệt ở phòng bên cạnh Lục Tuyết Kỳ.

Đêm nay, Thủy Nguyệt hoàn toàn mất ngủ!

Bà vừa nhắm mắt lại, là hiện ra cảnh tượng đã thấy, đôi chân dài thẳng tắp kẹp chặt chăn, trằn trọc, không sao ngủ được! ...

Ngày hôm sau.

Thủy Nguyệt gặp được Diệp Đông Hoàng, nhìn bóng dáng của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt lảng tránh, nhưng bà cũng không quên chính sự của Thanh Vân, bày tỏ ý thần phục của Thanh Vân.

Sau khi nhận được câu trả lời của Diệp Đông Hoàng, bà cũng yên tâm, truyền tin tức về, còn bà thì tạm thời ở lại Đông Hoàng Giáo!

Thời gian trôi qua từng ngày, Đông Hoàng Giáo ngày càng náo nhiệt, đèn hoa rực rỡ, vô số tu sĩ lũ lượt kéo đến Không Tang Sơn.

Chứng kiến vương triều tu sĩ thống nhất đầu tiên khai thiên lập địa này!

Mấy ngày nay Diệp Đông Hoàng không hề nhàn rỗi, tự mình bố trí địa điểm.

Hắn lợi dụng trận pháp, thay đổi địa hình, nâng Không Tang Sơn cao đến chín vạn năm ngàn trượng.

Xứng đáng là ngọn núi hùng vĩ nhất thế giới Tru Tiên, cao chọc trời đâm thẳng vào mây xanh!

Sau đó học theo cách cũ, hắn lại xây dựng tám ngọn núi phụ xung quanh Không Tang Sơn, mỗi ngọn cao bốn vạn bảy ngàn trượng.

Chín ngọn núi liên kết thành một thể, bố trí thành Cửu Cung Bát Quái Trận, một con sông lớn rộng vạn trượng bao quanh một vòng, tựa như sông hộ thành, lại giống như một con cự long đang nằm phục!

Con sông lớn này được gọi là sông Không Tang, thực ra con sông rộng vạn trượng, gọi là biển lớn cũng không quá!

Sau khi sông Không Tang được xây dựng xong, Hắc Thủy Huyền Xà từ hồ nhỏ trên núi xuống sông Không Tang, con sông rộng lớn này mới là thiên địa tự do của nó, mặc cho nó tung hoành!

Công trình như vậy, có thể gọi là cải thiên hoán địa, thương hải tang điền!

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng gần đây đã nuốt chửng không ít cường giả, nhận được cảm ngộ của họ, dung hợp tiên đạo vào võ đạo, lại có được bốn quyển Thiên Thư, tu vi đại tăng.

Một bước từ Bất Diệt Cảnh sơ kỳ lên Bất Diệt Cảnh hậu kỳ, tu vi trận pháp càng đạt đến thất giai, nếu không hắn cũng khó mà hoàn thành công trình vĩ đại như vậy!

Ngoài Không Tang Sơn, những luồng sáng ngũ sắc bay lượn đến, chính là từng tu sĩ điều khiển các loại pháp bảo mà đến. "Hít!

Đây là Không Tang Sơn sao?" Điền Bất Dịch đạp lên Xích Diễm Tiên Kiếm dừng lại trên không trung sông Không Tang, nhìn con sông rộng vạn trượng, rồi lại nhìn chín ngọn núi cao chọc trời đối diện, còn hùng vĩ tráng lệ hơn cả Thanh Vân Sơn của hắn, cả người mập mạp run rẩy, cả người đều kinh ngạc đến ngây dại! "Sớm đã nghe nói Không Tang Sơn được Đông Hoàng bệ hạ dùng đại thần thông cải

thiên hoán địa, dời non lấp biển, sớm đã thương hải tang điền, thay đổi lớn rồi, nhưng sự thay đổi này cũng quá lớn rồi!" Tô Như đi theo bên cạnh Điền Bất Dịch, đôi mắt đẹp tràn đầy chấn động, sự thay đổi của Không Tang Sơn họ tự nhiên đã sớm nghe nói, chỉ là trăm nghe không bằng một thấy!

Họ tưởng rằng lời đồn đã phóng đại, bây giờ xem ra, đâu phải là phóng đại, lời đồn căn bản không thể hình dung được sự tráng lệ ở đây! "Thật là lợi hại quá, Đông Hoàng bệ hạ có phải đã thành tiên rồi không?" Điền Linh Nhi một thân hồng y, tay cầm Hổ Phách Chu Lăng bay phấp phới theo gió, linh động hoạt bát, kinh thán không thôi.

Trong lúc đám người Thanh Vân kinh thán chấn động, Trương Tiểu Phàm ngự không mà đến, nhìn đám người Thanh Vân, nói: "Các vị tiền bối, mời vào trong!" "Đa tạ Trương công tử!" Đám người Thanh Vân tươi cười rạng rỡ, vô cùng khách khí.

Thấy được thủ đoạn cải thiên hoán địa này của Diệp Đông Hoàng, chút kiêu ngạo và tự hào cuối cùng còn sót lại trong lòng họ đều tan biến sạch sẽ, nào dám đắc tội với người thân cận của Diệp Đông Hoàng như Trương Tiểu Phàm.

Chỉ là trong lòng Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương và những người khác ngũ vị tạp trần, năm xưa từng người họ đều xem thường, không muốn nhận tên nhà quê, thằng ngốc này vào môn hạ, bây giờ đã trở thành tồn tại mà họ không thể đắc tội!Hương vị trong đó có thể tưởng tượng được!

Sau Thanh Vân, cường giả của Quỷ Vương Tông cũng lần lượt đến, rất nhiều người trước đây chưa từng thấy sự thay đổi của Không Tang Sơn đều kinh ngạc đến ngây người! "Đông Hoàng bệ hạ xứng đáng là đệ nhất nhân cổ kim!" Quỷ Vương Tông Vạn Nhân Vãng nhìn chín ngọn núi hùng vĩ của Không Tang Sơn, cảm nhận được áp lực

truyền đến từ trên đó, tán thán nói.

Chương 390

Sau đó Lâm Kinh Vũ ra đón đám người Quỷ Vương Tông vào, sau đó lục tục có tu sĩ đến, nhưng những người này tự nhiên có đệ tử Đông Hoàng Giáo tiếp đãi, không cần đến họ!

Từng tu sĩ đến Không Tang Sơn, đều bị sự thay đổi của Không Tang Sơn chấn nhiếp một phen, mang theo lòng kính sợ, cẩn thận bước vào Đông Hoàng Giáo!

Ba ngày sau, đại điển đăng cơ của Diệp Đông Hoàng bắt đầu!

Địa điểm tổ chức là trên ngọn núi cao nhất chín vạn năm ngàn trượng ở giữa Không Tang Sơn — Đông Hoàng Phong.

Đông Hoàng Phong, hùng vĩ thẳng tắp, tựa như một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào mây xanh, vô tận mây trắng bao quanh sườn núi, tựa như đến thiên cảnh!

Trên đỉnh núi, quỳnh lâu ngọc vũ, một tòa bảo điện hùng vĩ xây bằng bạch ngọc đứng sừng sững trên đỉnh núi, khí tượng vạn thiên, uy nghiêm túc mục, chính là Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện là quảng trường Bạch Vân được xây dựng phỏng theo quảng trường Vân Hải của Thanh Vân, người ở trên đó, như ở trên mây, có thể chứa hàng chục vạn tu sĩ! "Như thể đã đến tiên giới, đứng trước thiên cung!" "Sắp được diện kiến tiên nhan của Đông Hoàng bệ hạ, thật mong đợi quá!" "Mười phần thì có đến tám chín phần tu sĩ đỉnh cấp thiên hạ đều tập trung ở đây, thịnh huống như vậy, thật là xưa nay chưa từng có!" ...

Trên quảng trường Bạch Vân, vô số tu sĩ ánh mắt kính sợ cuồng nhiệt nhìn về phía tòa Lăng Tiêu Bảo Điện cao cao tại thượng kia, tràn đầy sùng bái ngưỡng mộ, cảm khái vạn phần!

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Vạn Nhân Vãng, Thanh Long, Quỷ Tiên Sinh, Điền Bất Dịch, Tô Như, Thủy Nguyệt, Thương Chính Lương và các cường giả tu sĩ tề tựu một nơi, chia thành hai hàng, cung kính chờ đợi.

Chính ma hai đạo từng không đội trời chung nay cùng tề tựu một nơi, trước đây, họ căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ!

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ là đệ tử của Diệp Đông Hoàng, đứng ở hàng đầu.

Niên Vô Thương, Dã Cẩu, Yêu Yêu ba người này là thuộc hạ đầu tiên mà Diệp Đông Hoàng thu phục ở Không Tang Sơn cũng ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện, và địa vị còn rất cao.

Họ được coi là nguyên lão của Đông Hoàng Giáo!

Lúc này trong lòng càng thêm cảm khái, năm xưa họ theo Diệp Đông Hoàng, chỉ là vì sợ hãi uy thế của Diệp Đông Hoàng, muốn giữ mạng mà thôi, nào ngờ lại có ngày hôm nay!

Nếu biết có ngày hôm nay, năm xưa họ không cần Diệp Đông Hoàng dùng thủ đoạn khống chế, trực tiếp cúi đầu bái lạy rồi! "Đông Hoàng bệ hạ giá đáo!" Chân trời vang lên một tiếng hô vang dội, bất kể là chúng cường trong Lăng Tiêu Bảo Điện hay vô số tu sĩ trên quảng trường Bạch Vân, đều nghiêm trang tĩnh lặng, ánh mắt thành kính và kính sợ nhìn về phía bảo tọa chí cao vô thượng trên Lăng Tiêu Bảo Điện!

Ong!

Một luồng dao động vô hình lan tỏa ra, một đạo lưu quang từ chân trời hạ xuống, rơi xuống bảo tọa của Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ánh sáng thu lại, Diệp Đông Hoàng ngồi ngay ngắn trên đó, thân mặc cửu long bào, đầu đội bình thiên quan, mười hai miện lưu buông

xuống, uy nghiêm vô song, trấn áp toàn trường!

Bên cạnh hắn cùng xuất hiện còn có Lục Tuyết Kỳ, Bích Dao, Tam Diệu Tiên Tử, Kim Bình Nhi và U Cơ!

Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng xuất hiện, cảm nhận được cỗ uy nghiêm và áp lực trên người, ngay cả cường giả như Vạn Nhân Vãng cũng cảm thấy tim đập thình thịch, áp lực như núi, huống chi là các tu sĩ khác!

Giờ khắc này, sự kính sợ của họ đối với Diệp Đông Hoàng càng thêm sâu đậm. "Bái kiến bệ hạ, chúc bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Vạn Nhân Vãng, Điền Bất Dịch, Lâm Kinh Vũ và những người khác đồng loạt bái lạy. "Bái kiến bệ hạ, chúc bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Trên quảng trường Bạch Vân, hàng chục vạn tu sĩ đồng thanh bái lạy, tiếng hô vang vọng trời đất, sấm âm cuồn cuộn, vang vọng không dứt!

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng quân lâm thiên hạ, nhất thống bát hoang!! ... "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng ngự trên Lăng Tiêu Bảo Điện, bao quát thiên hạ, tứ phương đến chầu, bát phương tới bái.

Vương triều tu sĩ thống nhất đầu tiên của thế giới Tru Tiên đã xuất hiện, một kỷ nguyên hoàn toàn mới được mở ra! "Tạ bệ hạ!" Vô số tu sĩ lòng dạ trào dâng, có thể tham gia vào việc kiến lập vương triều tu sĩ đầu tiên từ thuở khai thiên lập địa này là một vinh hạnh to lớn biết bao, chắc chắn sẽ lưu truyền thiên cổ!

Từ hôm nay trở đi, Đại Hạ Vương Triều được thành lập, tức Đại Việt nguyên niên, cũng gọi là Đông Hoàng nguyên niên!

Thanh Vân Môn, Hợp Hoan Phái, Quỷ Vương Tông hóa thành ba phủ trực thuộc Đại Hạ Vương Triều, Thủy Nguyệt nhậm chức Thanh Vân Phủ phủ chủ, Tam Diệu Tiên Tử nhậm chức Hợp Hoan Phủ phủ chủ, Vạn Nhân Vãng nhậm chức Quỷ Vương Phủ phủ chủ.

Đông Hoàng Giáo hóa thành Thần Châu Phủ và Không Tang Phủ, lần lượt do Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm đảm nhiệm phủ chủ!

Tất cả các quốc gia phàm nhân trong thiên hạ đều trở thành nước phụ thuộc của Đại Hạ Vương Triều.

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng bố võ thiên hạ, truyền xuống những kiến thức cơ sở về đan, trận, khí, phàm là người có hứng thú đều có thể học tập.

Đương nhiên, những kiến thức cao thâm sau này cần phải gia nhập Đại Hạ Vương Triều mới có thể học được, có những thứ thậm chí cần công lao mới đổi được!

Một kỷ nguyên lịch sử mới đã mở màn!

Đại điển đăng cơ kết thúc, vô số tu sĩ vẫn như đang trong mộng, sự chấn động trong một ngày hôm nay còn nhiều hơn tất cả những gì họ đã trải qua trong quá khứ cộng lại!

Thời gian trôi mau, mười năm thoáng chốc đã qua!

Mười năm, Diệp Đông Hoàng thu thập đạo pháp thiên hạ, ở hoàng cung trên Đông Hoàng Phong tại Không Tang Sơn nghiên cứu tiên đạo, lúc rảnh rỗi thì cùng Lục Tuyết Kỳ, Bích Dao các nàng vận động một chút, cũng thật tiêu dao tự tại!

Thiên hạ dưới sự cai trị của Diệp Đông Hoàng cũng như đang trong thời kỳ thịnh thế, võ đạo, tiên đạo, đan đạo, trận đạo, khí đạo... trăm hoa đua nở! ...

Đông Hoàng Phong, Trích Tinh Lâu.

Trích Tinh Lâu nằm ở phía tây đỉnh Đông Hoàng Phong, vị trí còn cao hơn Lăng Tiêu Bảo Điện một chút, xung quanh mây mù lượn lờ, ở trong đó như lạc vào tinh không, tay nắm nhật nguyệt hái sao trời.

Diệp Đông Hoàng phần lớn thời gian đều ở đây, hôm nay cũng vậy. "Bệ hạ!" Đột nhiên, giọng nói lo lắng của Lâm Kinh Vũ vang lên, Diệp Đông Hoàng đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ đang cấp tốc bay tới. "Chuyện gì?" Diệp Đông Hoàng nhíu mày, nhìn bộ dạng này của Lâm Kinh Vũ, e rằng không phải chuyện nhỏ!

Chỉ là thiên hạ hiện nay, tứ hải thần phục, bát hoang đến chầu, còn có đại sự gì nữa chứ? "Khải bẩm bệ hạ, vừa nhận được tin tức, Kỳ hậu ra ngoài lịch luyện đã bị nguyên cốc chủ Phần Hương Cốc là Vân Dịch Lam bắt đi, Vân Dịch Lam truyền tin đến, yêu cầu bệ hạ một mình đến Thập Vạn Đại Sơn, nếu không sẽ giết Kỳ hậu!" Lâm Kinh Vũ vội vàng bẩm báo, trước đó Diệp Đông Hoàng đăng cơ xưng đế, đã phong Lục Tuyết Kỳ, Tam Diệu Tiên Tử, Bích Dao làm hậu. "Vân Dịch Lam?

Trẫm chưa đi tìm hắn, hắn còn dám nhảy ra gây sự, đúng là tìm chết!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng loé lên một tia tức giận, lúc Phần Hương Cốc bị diệt, Vân Dịch Lam không có ở đó, sau này đã lẩn trốn đi.

Hơn nữa tu vi của Vân Dịch Lam rất cao, hắn muốn trốn thì người thường không tìm được, Diệp Đông Hoàng cũng lười quan tâm đến hắn!

Mười năm rồi, Diệp Đông Hoàng gần như đã quên mất còn có người tên Vân Dịch Lam, không ngờ kẻ này đột nhiên nhảy ra quấy rối! "Bệ hạ, vừa nhận được tin tức, Thập Vạn Đại Sơn có Viễn Cổ Thú Thần phục sinh, thu phục vô số yêu thú, hung uy ngút trời, trong chuyện này chắc chắn có bóng dáng của Vân Dịch Lam, hắn muốn nhân cơ hội này mai phục bệ hạ!" Lâm Kinh Vũ vội vàng khuyên can, tuy tu vi của Diệp Đông Hoàng sâu không lường được, nhưng với Thú Thần mà Vân Dịch Lam phục sinh cùng vô số yêu thú, e rằng Diệp Đông Hoàng cũng khó đối phó! "Chẳng qua là gà đất chó sành, lâu rồi

không hoạt động, vừa hay khởi động gân cốt!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tràn đầy vẻ khinh thường, với tu vi hiện tại của hắn, ở thế giới này, có thể nói là tồn tại như tiên.

Bất kể ngươi có âm mưu gì, trước sức mạnh tuyệt đối của hắn, đều sẽ bị nghiền nát!

Dứt lời, Diệp Đông Hoàng trực tiếp rời khỏi Trích Tinh Lâu, đi đến Thập Vạn Đại Sơn! "Bệ hạ!" Lâm Kinh Vũ kinh hô, nhìn Diệp Đông Hoàng rời đi, mặt đầy bất đắc dĩ, chỉ có thể đi tìm người theo sau chi viện! ...

Thập Vạn Đại Sơn, một sơn cốc không người, sơn cốc bị sương mù dày đặc bao phủ, ẩn giấu từng gian cung điện, trong một gian đại điện tên là 'Phần Hương Điện' có ba người!

Hai nam một nữ, một người là trung niên nam tử mặc hồng y, khí thế bất phàm, một người là thanh niên tuấn tú, một người là tuyệt mỹ nữ tử thanh lệ thoát tục!

Ba người này chính là cốc chủ Phần Hương Cốc Vân Dịch Lam, đệ tử của hắn là Lý Tuân và Lục Tuyết Kỳ bị bọn họ bắt giữ! "Sư phụ, người nói Diệp Đông Hoàng kia có đến không?

Thú Thần có đối phó được hắn không?" Lý Tuân nhìn Vân Dịch Lam, trong mắt có chút lo lắng, vừa lo Diệp Đông Hoàng không đến, lại vừa sợ Diệp Đông Hoàng đến rồi bọn họ không đối phó được, trong lòng vô cùng mâu thuẫn! "Diệp Đông Hoàng người này tự phụ rất cao, tưởng mình thiên hạ vô địch, hắn tuyệt đối sẽ đến!" "Còn về Thú Thần, chỉ là dùng để tiêu hao pháp lực của Diệp Đông Hoàng thôi, đến lúc đó vi sư sẽ cho Diệp Đông Hoàng biết sự lợi hại của ta!" Vân Dịch Lam trong mắt tràn đầy hận ý, trong lòng không phục, hắn cũng là kỳ tài ngút trời, chấp chưởng Phần Hương Cốc, một trong những cự bá chính đạo thiên hạ.

Nhưng Diệp Đông Hoàng xuất hiện, tất cả của hắn đều bị hủy hoại!

Hắn biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng hắn khổ tu mười năm, tu vi đã đạt đến Thái Thanh Cảnh trung kỳ đỉnh phong, hắn tin rằng dù không địch lại Diệp Đông Hoàng, cũng không chênh lệch bao nhiêu!

Đợi Thú Thần tiêu hao phần lớn pháp lực của Diệp Đông Hoàng, đến lúc đó hắn ra tay, chắc chắn có thể một lần diệt được Diệp Đông Hoàng! "Sư phụ thần uy, chắc chắn có thể chém giết Diệp Đông Hoàng, vô địch thiên hạ!" Thấy Vân Dịch Lam tự tin như vậy, Lý Tuân cũng yên tâm, nịnh nọt nói. "Nằm mơ giữa ban ngày!" Lục Tuyết Kỳ bị phong cấm pháp lực, không thể động đậy, lúc này nghe vậy không khỏi cười lạnh, cũng không nhìn xem mình là cái thá gì, còn muốn thiên hạ vô địch! "Sư phụ, Diệp Đông Hoàng diệt Phần Hương Cốc của chúng ta, mối thù lớn như vậy, giết thẳng thì quá hời cho hắn rồi!" Lý Tuân nhìn gương mặt tuyệt thế thanh lãnh động lòng người như tiên nữ thiên cung cùng thân hình hoàn mỹ trưởng thành của Lục Tuyết Kỳ, trong mắt lộ ra một tia nóng rực, nói: "Sư phụ, đây là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, hay là để đệ tử dạy dỗ nàng ta một phen, cũng coi như thu chút lãi, cho Diệp Đông Hoàng nếm mùi!" Nếu Lục Tuyết Kỳ không phải nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, hắn nhất định sẽ theo đuổi nàng, để nàng trở thành nữ nhân của hắn.

Nhưng bây giờ đã là của Diệp Đông Hoàng, hắn chỉ muốn hung hăng chà đạp nàng.

Vừa có thể báo thù rửa hận, lại vừa có thể thỏa mãn dục vọng sâu thẳm trong lòng.

Tuy có chút tiếc nuối Lục Tuyết Kỳ không còn là thân hoàn bích, nhưng nghĩ đến việc đây là nữ nhân của đại cừu nhân Diệp Đông

Hoàng, lập tức có một loại kích thích và hưng phấn khác lạ. "Đừng chơi đến chết là được!" Vân Dịch Lam thấy ánh mắt nóng rực và ánh lục quang trong mắt Lý Tuân, sao không biết hắn muốn làm gì.

Lục Tuyết Kỳ này quả thật rất đẹp, dáng vẻ thanh lãnh cao ngạo kia càng khiến đàn ông tràn đầy dục vọng chinh phục, muốn hung hăng chà đạp nàng!

Lý Tuân là đệ tử duy nhất của hắn, hơn nữa làm Diệp Đông Hoàng mất mặt cũng không tệ, cũng là một loại báo thù khác, hắn tự nhiên sẽ không phản đối!

Chương 391

"Đa tạ sư phụ!" Lý Tuân mừng rỡ, lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, dường như có sức mạnh dùng không hết cần phát tiết, thú huyết sôi trào! "Ghê tởm!

Vô sỉ!" Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ tái xanh, nàng biết bây giờ nói gì cũng vô dụng, đôi mắt trong như suối lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Tuân, khiến Lý Tuân lại có cảm giác sợ hãi!

Lý Tuân hoàn hồn, nghĩ đến khoảnh khắc vừa rồi lại bị ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ dọa sợ, lập tức thẹn quá hóa giận, cười nham hiểm nói: "Bây giờ đã ghê tởm, vô sỉ rồi sao?

Lát nữa ta sẽ cho ngươi biết thế nào là ghê tởm thật sự, vô sỉ thật sự, hắc hắc!" Nói rồi, Lý Tuân đưa tay về phía ngọn núi tuyết Himalaya hùng vĩ trước ngực Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ nhắm mắt lại, trong lòng tuyệt vọng! "Nữ nhân của trẫm mà ngươi cũng dám động!" Thế nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng uy nghiêm vang lên, thân thể Lý Tuân như pháo hoa nổ tung trong nháy mắt, tan thành tro bụi!

Diệp Đông Hoàng thân khoác cửu long bào, đầu đội bình thiên quan, thân ảnh uy nghiêm bá khí hiện ra ở vị trí của Lý Tuân vừa rồi, trong mắt tràn đầy hàn ý!

Hắn nhận được tin tức đã nhanh chóng chạy tới, may mà vẫn kịp!

Nhưng cũng chỉ thiếu một chút nữa là xong đời, điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ! "Tuân nhi!" Vân Dịch Lam trừng lớn mắt, nhìn Lý Tuân chết không toàn thây, đôi mắt lập tức đỏ ngầu!

Hắn không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp tìm đến đây, còn

không nói hai lời đã giết đệ tử của hắn ngay trước mặt hắn! "Ta giết ngươi!" Vân Dịch Lam toàn thân pháp lực phun trào, sát ý tung hoành, pháp lực cường đại chấn thiên động địa, trong nháy mắt đã làm vỡ nát Phần Hương Điện, cuốn lên vô tận phong vân! "Vân Dịch Lam?

Lẽ nào Diệp Đông Hoàng đã đến?" Cảm nhận được khí tức của Vân Dịch Lam bộc phát, Thú Thần đang ở giữa vô số yêu thú cách đó không xa ngẩng đầu lên, đôi mắt khát máu cuồng bạo mang theo một tia tò mò, sau đó gầm lên một tiếng, vô tận yêu thú bạo động, lao về phía sơn cốc.

Yêu thú dày đặc vô biên vô tế, che trời lấp đất, Thú Thần ở giữa bầy yêu thú, khí thế ngút trời, hung uy cái thế.

Trong chớp mắt, vô số tu sĩ ở Thập Vạn Đại Sơn kinh hãi, nhìn bầy hung thú che trời lấp đất, nhìn Thú Thần như hung thú thượng cổ, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Khí tức khủng bố như vậy, dường như có thể nghiền nát tất cả!

Trong Phần Hương Điện, nhìn thấy Vân Dịch Lam đang bộc phát, Diệp Đông Hoàng một tay ôm lấy Lục Tuyết Kỳ, một tay vươn ra, như bắt gà con bóp lấy cổ Vân Dịch Lam, nhấc bổng lên không! "Ngươi... ngươi... ngươi sao có thể mạnh như vậy?" Vân Dịch Lam trừng lớn mắt, mặt mày đỏ bừng, khó tin nhìn Diệp Đông Hoàng, sức mạnh mà hắn lấy làm tự hào trước mặt Diệp Đông Hoàng lại như một đứa trẻ. "Ếch ngồi đáy giếng, sao biết trời cao đất rộng!" *Rắc!* Diệp Đông Hoàng bóp gãy cổ Vân Dịch Lam, lòng bàn tay hiện ra một vòng xoáy thôn phệ, nuốt chửng hắn, sau đó thân ảnh lóe lên, ôm Lục Tuyết Kỳ bay lên không trung!

Chỉ thấy vô tận yêu thú dưới sự dẫn dắt của Thú Thần lao tới, đây là một trận thú triều khổng lồ, không phải người thường có thể chống đỡ! "Kia chính là Thú Thần sao?" Lục Tuyết Kỳ tò mò nhìn thân ảnh

khủng bố giữa bầy yêu thú, nhưng trong mắt không có chút lo lắng nào!

Nàng tin rằng chỉ cần có Diệp Đông Hoàng ở đây, tất cả đều không phải là vấn đề!

Diệp Đông Hoàng nhìn thú triều phía dưới, đưa tay ấn xuống một chưởng!

Theo chưởng này, giữa trời đất đột nhiên có phong lôi gầm thét, cuồng phong ngập trời giữa vô số lôi xà lan tràn, bị một cỗ lực lượng vô hình khống chế, hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời. "Trời tối rồi sao?" "Kia là cái gì?" "Bàn tay to quá!" "Đây là bàn tay của thần linh sao?" "Thiên thần hạ phàm rồi!" Vô số sinh linh ngẩng đầu, cảm thấy bầu trời tối sầm lại, một bàn tay khổng lồ che kín bầu trời, bao phủ thương khung, vô số tu sĩ chấn động, kinh hãi tột cùng.

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ đó như thần linh từ trên trời vươn ra một chưởng, Thú Thần hóa thân thành hung thú ngút trời trong bầy thú triều còn chưa kịp phản ứng, đã bị bàn tay che trời ẩn chứa vô tận phong lôi chi lực cùng vô số yêu thú tiện tay nghiền chết! "Hít!" "Thú Thần và thú triều cứ thế bị diệt rồi sao?" "Kia là... là Đông Hoàng bệ hạ!" "Khủng bố như vậy!" "Bệ hạ thần uy, cái thế vô địch!" ...

Bàn tay khổng lồ che trời biến mất, vô số tu sĩ ở Thập Vạn Đại Sơn nhìn thấy Diệp Đông Hoàng trên bầu trời, phấn khích không nói nên lời, kinh hô liên tục, trong mắt tràn đầy kính sợ và cuồng nhiệt!

Một chưởng che trời, diệt sát Thú Thần, quả thực là thần thoại giáng lâm, các loại tin tức nhanh chóng truyền khắp Thăng Long đại địa.

Vô số tu sĩ đại năng phỏng đoán, e rằng Diệp Đông Hoàng sắp thành tiên rồi! ... "Bệ hạ thật là thần nhân!" Thủy Nguyệt, Vạn Nhân Vãng và những người khác nhận được tin tức của Lâm Kinh Vũ vốn

định đi chi viện cho Diệp Đông Hoàng, kết quả còn chưa xuất phát đã nghe tin Diệp Đông Hoàng một chưởng diệt sát Thú Thần và vô số yêu thú, trong lòng chấn động, cảm khái không thôi!

Diệp Đông Hoàng mỗi lần ra tay đều có thể làm mới nhận thức của họ, dường như vĩnh viễn không thể thăm dò được đáy, sâu không lường được!

Đối với những chuyện bên ngoài, Diệp Đông Hoàng tự nhiên lười để ý, mang Lục Tuyết Kỳ trở về Trích Tinh Lâu, kiểm tra kỹ lưỡng thân thể cho nàng một phen!

Lục Tuyết Kỳ ra ngoài lịch luyện, mấy tháng không gặp, Diệp Đông Hoàng cũng có chút nhớ nhung.

Hai người trò chuyện trên trời dưới đất, giao lưu với nhau, từ nông đến sâu!

Thời gian trôi mau, ba ngày sau.

Diệp Đông Hoàng đang gối đầu lên lòng Lục Tuyết Kỳ ngủ say sưa bỗng ngẩng đầu, ánh mắt xa xăm, dường như nhìn thấu vạn cổ thời không, nhìn về phía tây nam! "Thiên Đế Bảo Khố cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi sao?" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh quang lóe lên, tựa hồ có cảm ứng, trong Thiên Đế Bảo Khố có quyển Thiên Thư cuối cùng, hiện tại hắn đã thu thập đủ bốn quyển, quyển cuối cùng tự nhiên sẽ không bỏ qua. "Bệ hạ, sao vậy?" Lục Tuyết Kỳ nghi hoặc nhìn về phía Diệp Đông Hoàng. "Đi, chúng ta đi nơi khác chơi!" Diệp Đông Hoàng khẽ cười, đứng dậy. "Đi nơi khác chơi?" Lục Tuyết Kỳ nghe vậy, gương mặt xinh đẹp càng đỏ hơn, trong mắt đầy vẻ e thẹn! "Ừm?

Bích Dao, Bình Nhi, U Cơ và Tam Diệu đều ở đây, vậy thì dẫn cả bọn họ đi cùng!" Diệp Đông Hoàng thần thức lướt qua, mở miệng nói, đồng thời truyền âm cho bốn nàng, bảo họ qua đây! "Bệ hạ, tất cả

cùng đi?

Chúng ta đi đâu chơi?" Vẻ e thẹn trong mắt Lục Tuyết Kỳ càng đậm hơn, cảm thấy cũng quá khó xử rồi! "Tử Vong Chiểu Trạch ở phía tây nam!" Diệp Đông Hoàng không giấu giếm, nói thẳng. "A, còn là ở ngoài trời nữa sao?

Bệ hạ, ta có thể không đi được không?" Gương mặt xinh đẹp của Lục Tuyết Kỳ đỏ như máu, cảm thấy chuyện này cũng quá điên cuồng rồi!

Nhiều người như vậy, còn đi ra ngoài trời? "Hửm?" Diệp Đông Hoàng cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn sắc mặt Lục Tuyết Kỳ, dường như đã hiểu ra, đưa tay véo véo gương mặt trắng nõn của nàng, cười nói: "Trẫm đưa các nàng đi tìm bảo vật?

Nàng không đi?" "A, tìm bảo vật?" Lục Tuyết Kỳ vô cùng xấu hổ, không ngờ mình lại nghĩ lệch đi.

Giờ khắc này, nàng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, thật là mất mặt chết đi được! "Nàng nghĩ trẫm đưa các nàng đi làm gì?" Diệp Đông Hoàng nâng cằm Lục Tuyết Kỳ đang vùi đầu như đà điểu lên, nhìn vào mắt nàng, ý tứ sâu xa nói. "Không... không nghĩ gì cả!" Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ né tránh, không dám nhìn vào mắt Diệp Đông Hoàng. "Đi thôi!" Cảm ứng được những người khác sắp đến, Diệp Đông Hoàng cũng không trêu chọc nàng nữa, dẫn nàng đi hội hợp với các nàng khác, ngồi lên long niện do Hắc Thủy Huyền Xà kéo, tiến đến Tử Vong Chiểu Trạch ở tây nam.

Với tốc độ của Hắc Thủy Huyền Xà, chưa đến hai canh giờ, đoàn người Diệp Đông Hoàng đã đến Tử Vong Chiểu Trạch.

Nơi đây quanh năm mưa dầm âm u, chướng khí lan tràn, đầy rẫy các loại thực vật kỳ dị, độc trùng mãnh thú nhiều không kể xiết, khiến người nghe mà biến sắc.

Đương nhiên, đối với đoàn người Diệp Đông Hoàng thì giống như sân sau nhà mình, Hắc Thủy Huyền Xà hiện nay thực lực tăng mạnh, Tử Vong Chiểu Trạch đối với nó càng như đi trên đất bằng!

Bất kể là độc trùng mãnh thú hay chướng khí độc vụ, đều không ảnh hưởng đến nó. *Vù!* Bất chợt, một đạo kim quang chói lọi từ một nơi nào đó trong Tử Vong Chiểu Trạch phóng thẳng lên trời, tỏa sáng khắp nơi! "Thiên Đế Bảo Khố xuất thế rồi!" Diệp Đông Hoàng cười lớn một tiếng, điều khiển Hắc Thủy Huyền Xà bay về phía nơi kim quang sáng lên. "Bệ hạ thật là liệu sự như thần!" Tam Diệu Tiên Tử, U Cơ và những người khác nhìn kim quang ngút trời kia, kinh ngạc không thôi!

Lúc này họ đều biết Diệp Đông Hoàng đến Tử Vong Chiểu Trạch là để tìm Thiên Đế Bảo Khố, ban đầu họ đều nửa tin nửa ngờ.

Không ngờ Thiên Đế Bảo Khố thật sự xuất thế vào lúc này!

Càng đi sâu vào, một cây đại thụ hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của họ xuất hiện trước mắt, thân cây trong màn sương mù này lại to đến mức không nhìn thấy mép!

Thân cây được bao bọc bởi lớp vỏ xù xì, như một ngọn đồi khổng lồ sừng sững, đâm thẳng lên trời, chìm vào trong sương mù, như thể chui vào tận mây xanh! "Cây to thật!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra vẻ kinh ngạc, vừa quan sát cây đại thụ, vừa ra lệnh cho Hắc Thủy Huyền Xà bay chậm rãi lên dọc theo thân cây! "Trên đời lại có cây khổng lồ như vậy sao?" Lục Tuyết Kỳ, Bích Dao, Kim Bình Nhi và những người khác đều ngây người, chấn động và tò mò quan sát cây đại thụ thông thiên này!

Sau khi bay một lúc lâu, trên cây đại thụ này đã bắt đầu dần dần xuất hiện các nhánh cây!

Nhưng điều thu hút sự chú ý nhất lại là một loại thực vật kỳ dị

giống như dây leo, xuất hiện từ lúc nãy, quấn quanh thân cây, chằng chịt ngang dọc, lá cây to lớn!

Trên ngọn cành lá lại nở rộ những đóa hoa ngũ sắc sặc sỡ, có đỏ có vàng, có cam có tím, trông rất đẹp mắt, theo gió bay tới dường như còn có hương thơm thoang thoảng.

Chương 392

Nhưng cho đến lúc này, họ vẫn không thể nhìn rõ hoàn toàn thân cây của cây đại thụ này, rốt cuộc nó to đến mức nào?

Sự kỳ diệu của tạo hóa, thực sự khó mà tưởng tượng, cây kỳ thụ trước mặt này, e rằng thật sự đã có vạn năm tuổi, mới khổng lồ như vậy! *Vút!* Một tiếng rít xé gió vang lên, xe do Hắc Thủy Huyền Xà kéo lao ra khỏi màn sương mù.

Sương mù dưới chân cũng theo thân ảnh của nó bay lên một chút, rồi lại nhẹ nhàng rơi xuống, như sóng biển nhẹ nhàng lặng đi.

Trời đất, bỗng nhiên quang đãng!

Bầu trời xanh biếc, vạn dặm không mây, trong xanh như gột, mà dưới chân là sương trắng mênh mông, quấn quanh cây đại thụ trước mặt, càng gần cây đại thụ, sương mù càng dày đặc.

Lúc này, đoàn người Diệp Đông Hoàng đã ở trên không trung, cuối cùng cũng nhìn rõ cây đại thụ trước mặt.

Ngay cả ở nơi cao như vậy, thân cây của cây đại thụ hiện ra trước mắt họ vẫn to đến trăm trượng.

Liên tưởng đến khoảng cách bay từ mặt đất đến bây giờ, trước mặt họ không phải là cây, mà là một ngọn núi cao sừng sững!

Tuy nhiên, đây rõ ràng chính là một cái cây.

Hơn nữa, nó vẫn vươn lên, trên thân cây khổng lồ đó ngoài những cành cây to lớn cũng khiến người ta kinh ngạc, vẫn thẳng tắp vươn lên trời cao.

Diệp Đông Hoàng để Hắc Thủy Huyền Xà ở lại đây, hắn dẫn các nàng tiếp tục bay lên, tốc độ ngày càng nhanh, mặc cho gió mạnh thổi

vào mặt như dao cắt.

Càng bay lên cao, thân cây của cây đại thụ cũng dần dần thu nhỏ lại, đến sau này, đã biến thành chỉ còn vài chục trượng, dù vậy, vẫn là kinh thế hãi tục.

Lúc này, đã dần dần có mây khí, thỉnh thoảng lượn lờ bên cạnh thân cây.

Cây đại thụ này, dường như giống như trong truyền thuyết thượng cổ, là một bậc thang lên trời, thẳng tới thanh thiên!

Những cành cây ở bên này cũng dần dần nhỏ lại, nhưng không biết vì sao, những dây leo kia lại ngày càng to, và những đóa hoa nở rộ kia cũng ngày càng nhiều, đến sau này gần như ở đâu cũng có, nhìn không xuể, không khí thoang thoảng hương thơm khó tả.

Bỗng nhiên, Diệp Đông Hoàng dừng lại, thân cây trước mắt đột nhiên bị vô số dây leo che kín hoàn toàn, hoa tươi đua nhau khoe sắc, từ trên xuống dưới như một biển hoa, ngưng tụ thành một bức tường.

Trong biển hoa, sừng sững một cánh cổng đá, cao năm trượng, rộng ba trượng, cứng rắn khảm vào thân cây, xung quanh bị vô số dây leo hoa tươi bao phủ, chỉ để lại tảng đá dày ở giữa, trên đó khắc bốn chữ lớn bằng chữ triện cổ. "Thiên Đế Bảo Khố!" Thoang thoảng, có tiếng gì đó như tiếng chuông lớn, vang vọng giữa trời xanh, chấn động tâm phách. *Két!* Đột nhiên, một tiếng kêu dài xuyên kim liệt thạch truyền đến, một bóng đen khổng lồ bao trùm sáu người Diệp Đông Hoàng, chỉ thấy một con chim khổng lồ lao tới, chính là thần thú Hoàng Điểu canh giữ Thiên Đế Bảo Khố! "Xuống dưới kia đợi!" Diệp Đông Hoàng vươn tay, hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời, trực tiếp tóm lấy Hoàng Điểu trấn áp nó. *Ầm ầm!* Lúc này, cánh cổng đá khổng lồ vốn nguyên một khối đột nhiên nứt ra một khe hở ở giữa, rồi từ từ di chuyển sang hai bên. *Vù!* Ánh kim quang chói mắt

từ trong cổng đá phun ra, như mặt trời mọc buổi sớm, rực rỡ vô cùng, chói lòa vô biên, khiến người ta khó nhìn thẳng.

Không do dự, sáu người Diệp Đông Hoàng bay vào trong cổng đá.

Trong Thiên Đế Bảo Khố, kim quang đã biến mất, trong bóng tối chỉ có ánh sáng u u nhàn nhạt tỏa ra.

Diệp Đông Hoàng nhìn kỹ, chỉ thấy trong bóng tối có một cái đài gỗ, cao bằng nửa người, một cột gỗ tròn to bằng cánh tay trẻ con nối xuống đất, phía trên đỡ một cái đài nhỏ khoảng một thước.

Giữa đài, đặt một cái cốc hình dạng cổ xưa, trông cũng như làm bằng gỗ, nhìn kỹ sẽ thấy, cả cái đài gỗ và cái cốc này đều liền một khối, nối liền với cây cối dưới đất.

Nhưng điều hấp dẫn nhất lại là thứ bên trong cái cốc gỗ nhỏ này.

Cốc gỗ cao khoảng ba tấc, rộng hai tấc, bên trong đựng một loại chất lỏng trong suốt, và trong cốc nổi trên chất lỏng đó còn có một viên đá nhỏ trong suốt, có năm mặt phẳng, trong suốt long lanh.

Chính từ viên đá này phát ra ánh sáng dịu nhẹ, tạo thành một màn sáng hình bán nguyệt trên cái đài gỗ nhỏ, phản chiếu ra các sắc quang, tỏa ra bốn phía. "Sinh mệnh tinh khí nồng đậm quá!" "Bệ hạ, đây lẽ nào là tinh hoa do cây cổ thụ thông thiên này kết thành?" Tam Diệu Tiên Tử, U Cơ, Bích Dao, Lục Tuyết Kỳ, Kim Bình Nhi ánh mắt rực lửa nhìn chất lỏng trong suốt trong cốc gỗ, cơ thể bản năng tràn đầy khát vọng!

Khí tức tỏa ra từ chất lỏng đó rất bình đạm, nhưng họ đều tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, có thể cảm ứng được, trong đám chất lỏng đó chứa đựng bàng bạc sinh mệnh tinh khí.

Có thể hoạt tử nhân nhục bạch cốt, thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ vạn năm.

Bảo vật tự che giấu, thực ra viên đá nhỏ trong suốt trong chất lỏng đó mới là bảo vật thật sự.

Nếu chất lỏng đó là tinh hoa do cây đại thụ thông thiên kết thành, thì viên đá nhỏ trong suốt chính là kết tinh của những tinh hoa đó.

Diệp Đông Hoàng có thể cảm ứng được bên trong dường như chứa đựng sinh mệnh hoặc mộc hệ pháp tắc áo nghĩa, nếu dùng định nghĩa huyền huyễn, viên đá trong suốt này, nói là một viên thần cách cũng không quá! "Viên đá nhỏ này hẳn là có ích cho thương thế của nương thân!" Diệp Đông Hoàng trong lòng vô cùng hưng phấn, dù không thể giúp bà hồi phục hoàn toàn, cũng tuyệt đối có thể hồi phục một phần thương thế. *Vù!* Bất chợt, trên viên kỳ thạch đó đột nhiên dâng lên một luồng kim quang to lớn chói mắt, đột nhiên ngưng tụ thành cột, phóng thẳng lên trời, chiếu thẳng vào đỉnh của Thiên Đế Bảo Khố.

Trong bảo khố, đột nhiên vang lên những âm thanh thần bí mà xa xăm, giống như tiếng tụng kinh thần bí ở linh sơn thắng cảnh, lại giống như tiếng thì thầm của cô hồn cửu u.

Sau đó, trong luồng kim quang chói mắt đó, những chữ vàng to bằng cái đấu, dưới ánh kim quang chiếu rọi lần lượt hiện ra giữa không trung: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!" Một lát sau, mười chữ này từ từ biến mất, nhưng âm thanh tụng kinh thần bí kia lại ngày càng vang, ngày càng lớn!

Trong nháy mắt, cột kim quang chói mắt đó đột nhiên như bùng nổ, nóng rực vô cùng bắn vào mọi không gian của Thiên Đế Bảo Khố.

Trên những bức tường xung quanh, dưới ánh kim quang chiếu rọi, từng chữ vàng hiện ra giữa không trung, bút thế thương kình, dường như đều đang bay lượn. "Thiên Thư quyển thứ ba!" Diệp Đông Hoàng nhìn những chữ vàng đó, ghi nhớ chúng.

Ánh mắt của Tam Diệu Tiên Tử, U Cơ và những người khác cũng từ chất lỏng đó chuyển sang những chữ vàng, trong mắt tràn đầy tò mò và kinh ngạc!

Ghi nhớ nội dung của Thiên Thư quyển thứ ba, Diệp Đông Hoàng vươn tay nắm lấy cốc gỗ, *rắc* một tiếng, cái cốc gỗ nối liền với cây đại thụ thông thiên bị hắn bẻ gãy, nhấc lên.

Ánh mắt năm nàng nóng rực, nhưng họ cũng không mở miệng, những thứ này là do Diệp Đông Hoàng tìm được.

Hợp lẽ thuộc về Diệp Đông Hoàng!

Nhưng Diệp Đông Hoàng cảm nhận một chút, chất lỏng trong cốc đối với hắn tác dụng không lớn, hắn trực tiếp vung tay, chia thành năm phần. "Nào, há miệng ra, mưa móc thấm đều, mỗi người một giọt!" Diệp Đông Hoàng nhìn Lục Tuyết Kỳ và bốn nàng còn lại, chắc hẳn có thể giúp họ tăng lên không ít tu vi! ...

Nghe lời Diệp Đông Hoàng, U Cơ, Bích Dao, Lục Tuyết Kỳ, Tam Diệu Tiên Tử, Kim Bình Nhi năm người mặt mày hồng nhuận, phong tình vạn chủng liếc hắn một cái, nhưng động tác trên miệng lại không chậm, bản năng há miệng ra! *Vút!Diệp Đông Hoàng vung tay, năm giọt chất lỏng chứa đựng sinh mệnh tinh khí bàng bạc chui vào miệng họ. "Ưm~" Năm người thân thể mềm mại run lên, sinh mệnh tinh khí bàng bạc từ trong cơ thể họ bùng nổ, lưu chuyển khắp toàn thân, tôi luyện từng tấc huyết nhục xương cốt!

Họ vội vàng vận chuyển công pháp luyện hóa, nhưng vẫn có từng luồng sinh mệnh tinh khí từ lỗ chân lông thoát ra, trông như thể cơ thể họ tỏa ra ánh sáng lung linh, thần thánh thánh khiết, cả người như đang ngâm trong suối nước nóng, thoải mái không tả xiết!

Nửa canh giờ sau, năm người mở mắt, tinh khí thần đều tăng lên đáng kể, hơn nữa chất lỏng vừa rồi vẫn còn tích trữ trong cơ thể họ,

theo quá trình luyện hóa, tu vi sẽ còn không ngừng tăng lên, ích lợi vô cùng.

Cảm nhận sự thay đổi của bản thân, ánh mắt năm nàng không tự chủ được nhìn về phía cái cốc gỗ trong tay Diệp Đông Hoàng! "Đừng nhìn nữa, một giọt cũng không còn!" Diệp Đông Hoàng lật ngược cái cốc gỗ, lắc lắc trước mặt năm người, cười nói. "Thật sự một giọt cũng không còn sao?

Vắt một chút vẫn có mà!" Đôi mắt đẹp của Tam Diệu Tiên Tử mang theo ý cười, liếc xuống hạ bộ của Diệp Đông Hoàng một cái, giọng nói mập mờ khiến mấy người Lục Tuyết Kỳ mặt mày đỏ bừng. "Ừm, vắt một chút vẫn có, còn không chỉ một giọt, bảo đảm cho các nàng no nê!" Diệp Đông Hoàng ha ha cười lớn, đưa tay ôm lấy vòng eo thon của Tam Diệu Tiên Tử, dẫn mọi người rời khỏi động cây, đến long niện.

Hắc Thủy Huyền Xà kéo xe lao xuống, đến trước mặt Hoàng Điểu đang bị trấn áp trên mặt đất, nhìn kẻ địch ngày xưa bị trấn áp, Hắc Thủy Huyền Xà trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Hoàng Điểu là cửu thiên linh điểu, là thần thú của thế giới Tru Tiên, Diệp Đông Hoàng không giết nó, trực tiếp đánh cho nó phục rồi trồng Vạn Đạo Ấn thu phục. *Gầm!* Hắc Thủy Huyền Xà gầm lên một tiếng, kéo long niện lao lên mây, Hoàng Điểu dang cánh, theo sau. "Con Hoàng Điểu này cũng không tệ, các nàng ai muốn?" Trong long niện, Diệp Đông Hoàng nhìn năm nàng, lời vừa dứt, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía hắn, ý tứ không cần nói cũng biết!

Dù sao một con thần thú như vậy, ai mà không muốn! "Đều muốn sao, nhưng Hoàng Điểu chỉ có một con, vậy thì sáu mươi năm sau, luận võ định chủ, ai thắng Hoàng Điểu thuộc về người đó!" Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một chút, trực tiếp tặng ai cũng không hay, thế

giới võ đạo, cường giả vi tôn, tất cả xem bản lĩnh của chính họ.

Thua cũng không oán được ai!

Trở về hoàng cung ở Không Tang Sơn, Diệp Đông Hoàng ngày đêm vất vả mấy ngày, cho mấy người no nê xong, các nàng đều đi xuống nỗ lực tu luyện!

Hoàng Điểu không có được cũng không sao, nhưng thua chắc chắn mất mặt!

Không ai muốn thua!

Nhìn từng người nỗ lực tu luyện, ý chí chiến đấu hừng hực, Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu!

Thời gian trôi qua từng ngày, Diệp Đông Hoàng rất ít xuất hiện, nhưng uy vọng lại không hề giảm sút, trở thành một huyền thoại!

Đông Hoàng bệ hạ, Võ Tổ, Hạ Hoàng...

Hắn là huyền thoại, là tín ngưỡng, là hoàng, là tiên, là... ...

Sáu mươi năm đằng đẵng, một hoa giáp thoáng qua!

Đối với phàm nhân, một hoa giáp có lẽ là cả một đời, là cả một kiếp người!

Nhưng đối với tu đạo giả cường đại, chẳng qua chỉ là một cái búng tay, giống như Thanh Vân Thất Mạch Hội Võ trước đây, cũng là sáu mươi năm một lần.

Chương 393

Sáu mươi năm, Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi đã đến với nhau, thành một đôi!

Lâm Kinh Vũ năm mươi năm trước đã chém Thương Tùng, đoạt được Trảm Long Kiếm!

Hai người họ được coi là hai người tỏa sáng nhất dưới trướng Diệp Đông Hoàng!

Mà Diệp Đông Hoàng trong sáu mươi năm này, tu vi sớm đã đạt đến Bất Diệt Cảnh cực hạn, nếu hắn muốn, có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Võ Đạo Nguyên Thần, chia làm ba cảnh, Hóa Thần, Phi Thiên, Bất Diệt, Diệp Đông Hoàng đang đứng ở cực hạn của Võ Đạo Nguyên Thần!

Võ Đạo Nguyên Thần đi đến tận cùng, nguyên thần đủ mạnh, liền có thể tham ngộ đại đạo áo diệu, lĩnh ngộ áo nghĩa, đó là Vương Giả Cảnh!

Vương Giả Cảnh lĩnh ngộ áo nghĩa.

Giữa trời đất có vô cùng áo nghĩa, Không Gian Áo Nghĩa, Thời Gian Áo Nghĩa, Sinh Mệnh Áo Nghĩa, Tử Vong Áo Nghĩa, Ngũ Hành Áo Nghĩa, Âm Dương Áo Nghĩa...

Sáu mươi năm này của Diệp Đông Hoàng, chính là đang tham ngộ áo nghĩa.

Cây đại thụ thông thiên ở thế giới Tru Tiên chứa đựng Mộc Chi Áo Nghĩa và Pháp Tắc!

Pháp Tắc so với Áo Nghĩa còn cao thâm huyền ảo hơn, không phải

Diệp Đông Hoàng hiện tại có thể tham ngộ!

Vì vậy, hắn dựa vào cây đại thụ thông thiên cùng viên đá nhỏ lấy được từ Thiên Đế Bảo Khố, đầu tiên tốn ba tháng lĩnh ngộ được ba tầng Mộc Chi Áo Nghĩa!

Áo nghĩa chia làm mười tầng, ba tầng đầu là nhập môn, bốn đến sáu tầng là tiểu thành, bảy đến chín tầng là đại thành, mười tầng là viên mãn cảnh!

Áo nghĩa viên mãn mới có thể lĩnh ngộ pháp tắc!

Sau khi lĩnh ngộ ba tầng Mộc Chi Áo Nghĩa, Diệp Đông Hoàng cảm thấy sau này ngày càng khó, cần nhiều thời gian hơn.

Vì thế, Diệp Đông Hoàng từ bỏ tham ngộ Mộc Chi Áo Nghĩa, chuyển sang tham ngộ Sinh Mệnh Áo Nghĩa có liên quan mật thiết đến Mộc Chi Áo Nghĩa!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng không hoàn toàn từ bỏ Mộc Chi Áo Nghĩa, mà là tạm thời không tham ngộ!

Bởi vì, thứ hắn muốn tham ngộ là Vạn Đạo Áo Nghĩa!

Một đạo hóa vạn đạo, một đạo sinh vạn đạo, vạn đạo quy nhất!

Giống như Vạn Đạo Chi Thế mà hắn lĩnh ngộ trước đây, hắn cần lĩnh ngộ đủ nhiều loại áo nghĩa khác nhau.

Chỉ cần lĩnh ngộ đủ nhiều loại áo nghĩa khác nhau, hắn có thể dung hội quán thông, cuối cùng lĩnh ngộ Vạn Đạo Áo Nghĩa!

Điều này nghe có vẻ rất khoa trương, rất không thực tế, đặt vào người khác, e rằng không thể hoàn thành!

Nhưng thiên phú của Diệp Đông Hoàng hiện nay khủng bố đến mức nào, chính hắn cũng khó mà ước tính, ít nhất cũng gấp hàng chục triệu lần những thiên tài kia.

Ba tháng, lĩnh ngộ ba tầng Mộc Chi Áo Nghĩa!

Tháng thứ sáu, lĩnh ngộ ba tầng Sinh Mệnh Áo Nghĩa!

Tháng thứ chín, lĩnh ngộ ba tầng Thôn Phệ Áo Nghĩa!

Tháng thứ mười hai, lĩnh ngộ ba tầng Kim Chi Áo Nghĩa! ...

Sáu mươi năm, Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ hàng trăm loại áo nghĩa, bao gồm Thời Gian Áo Nghĩa, Không Gian Áo Nghĩa, Hủy Diệt Áo Nghĩa, Tử Vong Áo Nghĩa những áo nghĩa vô cùng khó lĩnh ngộ này.

Ngoài ra, Diệp Đông Hoàng còn sáng tạo ra mấy đạo sát chiêu, và dung luyện những áo nghĩa này thành Ngụy Vạn Đạo Áo Nghĩa Lãnh Địa. "Không biết Tuyết Kỳ và Bích Dao ai sẽ thắng?" Diệp Đông Hoàng xuất quan, nghĩ đến sáu mươi năm trước hắn nói để năm nàng luận võ định chủ của Hoàng Điểu, trong lòng có chút tò mò.

Sáu mươi năm này, tu vi của Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao tăng vọt, vượt lên trên, qua mặt các cường giả lão làng như Tam Diệu Tiên Tử, U Cơ!

Không thể không nói, khí vận nữ chủ giống hệt như con riêng của ông trời vậy.

Còn có Trương Tiểu Phàm, nam chính khí vận kia, tu vi cũng một mình một ngựa, vượt qua Vạn Nhân Vãng, Điền Bất Dịch và các cường giả lão làng khác.

Hiện tại được coi là một trong những người mạnh nhất dưới trướng Diệp Đông Hoàng ở thế giới Tru Tiên, mơ hồ có xu thế trở thành đệ nhất nhân dưới trướng Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng xuất quan làm trọng tài, tuy có năm nữ nhân, nhưng trận tranh đoạt này chỉ có hai người tham chiến, đó là Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao.

Lục Tuyết Kỳ một thân bạch y, trắng như tuyết, thanh lệ thoát tục, như tiên tử trên trời, thanh lãnh cao ngạo!

Bích Dao một thân lục y, khí chất xuất trần, tiên linh dục tú, linh khí bức người, động lòng người.

Hai người tu vi ở Bất Diệt Cảnh đỉnh phong, nhưng đều đã lĩnh ngộ áo nghĩa, nếu không phải thế giới Tru Tiên không thể dung nạp cường giả Vương Giả Cảnh, họ đã sớm có thể đột phá rồi!

Thực ra bây giờ họ đều có thể đột phá, nhưng một khi đột phá, sẽ bị thế giới Tru Tiên bài xích ra ngoài!

Cho nên, họ chỉ lĩnh ngộ áo nghĩa, chứ không chọn đột phá tu vi!

Giống như họ, thế giới Tru Tiên còn có rất nhiều, Tam Diệu Tiên Tử, U Cơ, Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ, Vạn Nhân Vãng và những người khác đều vậy!

Trên biển mây ở hậu viện, Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao đối mặt nhau, người xem chỉ có Diệp Đông Hoàng và mấy nàng U Cơ.

Dù sao, người thua cũng không hay ho gì, tự nhiên không cần quá nhiều khán giả! *Ầm ầm!* Bầu trời một tiếng sấm kinh thiên, Lục Tuyết Kỳ rút kiếm chém ra, một đạo thần lôi hạ xuống, đánh về phía Bích Dao. "Hai tầng Lôi Đình Áo Nghĩa, không tệ!" Diệp Đông Hoàng mắt sáng lên, hài lòng gật đầu.

Lục Tuyết Kỳ hiện nay lĩnh ngộ hai tầng Lôi Đình Áo Nghĩa, tiện tay một kiếm, lôi đình gia thân, so với trước đây thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết còn phải niệm khẩu quyết các kiểu, đã mạnh hơn không biết bao nhiêu!

Đối diện Bích Dao cũng không chịu yếu thế, đưa tay chỉ một cái, sau lưng hiện ra vô tận cổ mộc, bay lên, tạo thành một rào chắn rừng rậm!

Nàng lĩnh ngộ được hai tầng Mộc Chi Áo Nghĩa, nhưng so với Lôi Đình Áo Nghĩa có tính công kích mạnh mẽ, nàng có chút bất lợi!

Vụn gỗ bay tứ tung, từng khúc gỗ hóa thành than cháy, nhưng cũng miễn cưỡng chặn được lôi đình.

Sau đó, Bích Dao bắt đầu phản công, trường kiếm vung lên, vô tận lá cây hóa thành những lưỡi đao sắc bén như bão tố quét sạch thiên hạ, lao về phía Lục Tuyết Kỳ!

Lôi quang lóe lên, tiếng nổ không ngừng!

Cuối cùng vì Lôi Đình Áo Nghĩa của Lục Tuyết Kỳ quá khắc chế Mộc Chi Áo Nghĩa của Bích Dao, người sau thất bại, Lục Tuyết Kỳ thắng, giành được Hoàng Điểu!

Buổi tối, Diệp Đông Hoàng thưởng cho Lục Tuyết Kỳ thật tốt, cho đến khi người sau kiệt sức, ngủ say.

Sau đó, Diệp Đông Hoàng lại đi an ủi Bích Dao một phen, để mọi người đều mãn nguyện. ...

Thoáng chốc lại là mười năm trôi qua. **Vạn Đạo Điếu Hoàng Can:** **Cấp:** 6 (0/100 triệu) **Chủ nhân:** Diệp Đông Hoàng **Tu vi:** Bất Diệt Cảnh đỉnh phong **Vạn Đạo Hỗn Độn Thể:** Vương Thể Cảnh đỉnh phong **Công pháp:** Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Bát giai 15 triệu/100 triệu) **Thức tỉnh thần thông:** Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) **Tự sáng tạo võ kỹ:** Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn... **Luyện đan:** Thất giai trung phẩm **Luyện khí:** Thất giai trung phẩm **Trận pháp:** Thất giai trung phẩm **Tử Công Pháp:** Vạn Đạo Kinh **Khí Vận Điểm:** 500 triệu **Dung hợp thế giới:** Thế giới Tiếu Ngạo, thế giới Ỷ Thiên, thế giới Bất Lương

Nhân, Đại Minh Giang Hồ, thế giới Đại Tống, thế giới Tùy Đường, thế giới Đại Tần, thế giới Phong Vân "Đã đến lúc rời đi rồi!" Diệp Đông Hoàng nhìn bảng thông tin, hiện nay rất nhiều người ở thế giới Tru Tiên đều đang áp chế tu vi, dù uy vọng của hắn vô địch, nhưng thời gian lâu dài, cũng sẽ có người không nhịn được đột phá rời đi! "Quay về Chủ Thế Giới!" Những gì cần dặn dò đều đã dặn dò xong, trải qua nhiều thế giới như vậy, sớm đã quen đường quen lối. "Đinh, tiêu hao một trăm triệu Khí Vận Điểm, quay về Chủ Thế Giới!" Một dòng sông tử khí bao trùm thân ảnh Diệp Đông Hoàng, cuốn lấy Diệp Đông Hoàng biến mất khỏi thế giới Tru Tiên trong nháy mắt.

Giờ khắc này, những người biết Diệp Đông Hoàng đã rời đi trong mắt tràn đầy mong đợi, một thế giới mạnh hơn, võ đạo cao hơn!

Ngay lập tức họ có thể không chút dè dặt mà đột phá tu vi!

Vương Giả Cảnh, đây là cảnh giới vô thượng vượt qua vô số tiên hiền của thế giới Tru Tiên, đối với họ trước đây, đó chính là thành tiên!

Thần Châu Đại Lục, hoàng cung. "Trở về rồi!" Một luồng tử quang không ai nhìn thấy hạ xuống, Diệp Đông Hoàng mở mắt, cảm nhận khí tức quen thuộc xung quanh, lần này ở thế giới Tru Tiên tám mươi năm, xem như là lần dài nhất rồi!

Lấy ra Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, Diệp Đông Hoàng câu thế giới Tru Tiên lên rồi dung nhập vào trong đó, lần này tiêu hao hai trăm triệu điểm khí vận.

Ầm ầm!

Theo sau việc thế giới Tru Tiên dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, các cường giả bên trong cảm ứng được biến hóa, không còn áp chế tu vi nữa, từng luồng khí tức kinh khủng bốc lên ngút trời.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân lôi quang bao phủ, từng đạo lôi đình áo nghĩa phảng phất như xiềng xích trật tự hiện lên trên người nàng, dung nhập vào huyết nhục xương cốt, dung nhập vào mỗi một tế bào trên cơ thể!

Thế nào là vương giả?

Võ đạo xưng vương!

Bước vào Vương Giả Cảnh, mới được tính là đặt chân vào hàng ngũ cường giả võ đạo, mới có tư cách khai sáng khí vận vương triều, thống ngự ức vạn dặm cương vực!

Lôi đình áo nghĩa dung nhập vào nhục thân, thân thể huyết nhục hóa thành Áo Nghĩa Chi Thể, cho dù không phải cường giả võ đạo tu luyện nhục thân, chỉ bằng vào Áo Nghĩa Chi Thể cũng có thể dễ dàng đánh nổ cường giả dưới Vương Giả Cảnh!

Đây chính là sự cường đại của Vương Giả Cảnh!

Đương nhiên, điều quan trọng nhất của Vương Giả Cảnh vẫn là áo nghĩa chi lực, đây là vĩ lực của thiên địa đại đạo, thần uy khó lường!

Lục Tuyết Kỳ ngạo nghễ đứng trên hư không, áo trắng hơn tuyết, tắm mình trong lôi đình, từng đạo lôi kiếp giáng xuống, không ngừng tôi luyện Áo Nghĩa Chi Thể của nàng, mài giũa lôi đình áo nghĩa mà nàng lĩnh ngộ!

Khí chất của nàng lạnh lùng kiêu ngạo, phong hoa tuyệt đại, tựa như Nữ thần Lôi đình!

Chương 394

Bên kia, Bích Dao cũng đang tắm mình trong lôi đình, mộc chi áo nghĩa bao quanh, xung quanh sinh cơ bừng bừng, phảng phất như đại dương của sinh mệnh!

Cùng lúc đó, từng đạo sinh mệnh áo nghĩa hiện lên, kể từ sau lần bại dưới tay Lục Tuyết Kỳ, Bích Dao phát phẫn đồ cường, biến đau thương thành sức mạnh, trên nền tảng mộc chi áo nghĩa lại lĩnh ngộ được sinh mệnh áo nghĩa gần gũi nhưng lại đặc thù và cường đại hơn!

Mộc chi áo nghĩa và sinh mệnh áo nghĩa như từng sợi xiềng xích trật tự dung nhập vào nhục thân, biến thân thể huyết nhục bình thường thành Áo Nghĩa Chi Thể, tràn đầy sinh cơ và sức sống, khiến nàng trông tựa như Nữ thần Sinh mệnh!

U Cơ toàn thân liệt diễm ngập trời, hóa thành một biển lửa, Tam Diệu Tiên Tử tràn đầy sức mê hoặc vô cùng… Lâm Kinh Vũ, Trương Tiểu Phàm, Vạn Nhân Vãng, Thủy Nguyệt, Điền Bất Dịch… Nhìn từng cường giả đột phá đến Vương Giả Cảnh, Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu, trong các thế giới khác Trương Tam Phong, Bạch Khởi, Viên Thiên Cương, Lý Mậu Trinh, Độc Cô Cầu Bại, Diệp Cô Thành, Tạ Hiểu Phong, Kiều Phong, Lý Trầm Châu, Nhạc Phi, Dương Tái Hưng… Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố, Thủy Vân Cơ, Thượng Quan Hải Đường, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Triệu Sư Dung, Chúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa, Sư Phi Huyên, Loan Loan, Thạch Thanh Tuyền… Hiện tại, dưới trướng hắn cường giả Vương Giả Cảnh vượt quá trăm người, thực lực như vậy, cho dù là Hắc Thủy Vương Triều cũng xa xa không bằng.

Đương nhiên, hơn trăm cường giả Vương Giả Cảnh này đa số là sơ nhập Vương Giả Cảnh, tiểu thành Vương giả có một bộ phận, nhưng Đại thành Vương giả thì lại không có một ai!

Vương Giả Cảnh lĩnh ngộ áo nghĩa, áo nghĩa chia làm mười trọng.

Ba trọng đầu là sơ nhập vương giả, gọi tắt là vương giả.

Trọng thứ tư đến trọng thứ sáu là tiểu thành vương giả!

Trọng thứ bảy đến trọng thứ chín là đại thành vương giả!

Trọng thứ mười là vô thượng vương giả! "Thăng cấp Vạn Đạo Điếu Hoàng Can!" Thu hồi ý thức, Diệp Đông Hoàng phân phó.

Thế giới Tru Tiên là thế giới cấp sáu, điều kiện thăng cấp Vạn Đạo Điếu Hoàng Can là một thế giới cấp sáu cộng với một trăm triệu điểm khí vận, nay cả hai điều kiện đều đã thỏa mãn! "Tiêu hao một trăm triệu điểm khí vận, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can thăng cấp!" Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp 7 (0/1 tỷ) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Bất Diệt Cảnh đỉnh phong Vạn Đạo Hỗn Độn Thể: Vương Thể Cảnh đỉnh phong Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Bát giai 0.15 ức / 1 ức) Thức tỉnh thần thông: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, hủy diệt ý thức) Tự sáng tạo võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn… Luyện đan: Thất giai trung phẩm Luyện khí: Thất giai trung phẩm Trận pháp: Thất giai trung phẩm Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Điểm khí vận: 1 ức Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo Thế Giới, Ỷ Thiên Thế Giới, Bất Lương Nhân Thế Giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống Thế Giới, Tùy Đường Thế Giới, Đại Tần Thế Giới, Phong Vân Thế Giới, Tru Tiên Thế Giới Thăng cấp hoàn thành, Diệp Đông Hoàng ném Hắc Thủy Huyền Xà của thế giới Tru Tiên vào Vạn Đạo Thế Giới, đặt cùng chỗ với Thần Long

của thế giới Phong Vân trước đó.

Hai con này đều là tọa kỵ của hắn, nếu đều là rồng, hắn còn có thể dùng hai con rồng kéo xe, nhưng một con rồng, một con rắn, trông sẽ rất khập khiễng!

Vì vậy, hắn chuẩn bị dùng phương thức dưỡng cổ, để Hắc Thủy Huyền Xà và Thần Long quyết đấu, kẻ thắng có thể thôn phệ đối phương để thành tựu bản thân!

Làm xong tất cả, Diệp Đông Hoàng đứng dậy rời khỏi tẩm cung, đi gặp Đông Phương Thanh Y!

Lần này hắn đã chuẩn bị một món quà không tồi! "Nương thân!" Diệp Đông Hoàng đến trước mặt Đông Phương Thanh Y, hắn từ nhỏ đã gọi như vậy, cơ bản không gọi mẫu hậu! "Đông Hoàng, lại đây cho nương xem nào, có gầy đi không!" Đông Phương Thanh Y kéo Diệp Đông Hoàng ngồi xuống, sờ sờ má hắn, trên dưới đánh giá! "Chắc chắn là không gầy, khỏe hơn thì có!" Diệp Đông Hoàng bĩu môi, tu vi của hắn hiện tại, thân hình cơ bản sẽ không thay đổi, đều duy trì ở trạng thái tốt nhất. "Đúng vậy, con trai ta khỏe hơn rồi, đêm ngự mười nữ cũng không thành vấn đề!" Đông Phương Thanh Y cười tươi như hoa, khiến Diệp Đông Hoàng cạn lời, quả nhiên nương của hắn là một tay lão luyện! "Lần này sao không mang tức phụ qua đây?

Lẽ nào không được nữa rồi?" Đông Phương Thanh Y mỹ mâu trên dưới đánh giá Diệp Đông Hoàng, câu hỏi của nàng khiến hắn muốn hộc máu, cái gì gọi là không được nữa rồi? "Nương thân, con có mang quà cho người, người xem thế nào?" Diệp Đông Hoàng chuyển chủ đề, lấy ra hòn đá nhỏ lấy được từ trong Thông Thiên Cự Thụ ở thế giới Tru Tiên, hòn đá nhỏ vừa xuất hiện, ánh mắt của Đông Phương Thanh Y đã bị thu hút!

Nàng hiện tại tuy tương đương với một phế nhân, nhưng hổ chết

uy còn, kiến thức và cảm tri vẫn còn đó.

Nàng có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa một luồng dao động quen thuộc, đó là dao động của pháp tắc!

Pháp tắc là sức mạnh mà chỉ Hoàng Giả Cảnh mới có thể khống chế, tương đương với sự tồn tại như thần!

Mà trong hòn đá nhỏ kia ẩn chứa hẳn là sinh mệnh pháp tắc và mộc chi pháp tắc! "Đông Hoàng, món quà này quá trân quý rồi, nó có thể giúp con dễ dàng bước vào Hoàng Giả Cảnh hơn, đối với con tác dụng lớn hơn!" Đông Phương Thanh Y lắc đầu, không nhận! "Nương thân, chỉ là một vật nhỏ thôi, con còn chưa để vào mắt, chỉ cần có ích cho người, cho dù là thứ trân quý đến đâu, con cũng sẽ tìm về cho người!" Lời này của Diệp Đông Hoàng không phải khoác lác, với thiên phú của hắn, lĩnh ngộ sinh mệnh pháp tắc chỉ là vấn đề thời gian, hắn căn bản không cần mượn sức hòn đá nhỏ này! "Nương biết tấm lòng của con, chỉ là cái này cũng chỉ có thể giảm bớt thương thế của ta một chút, không thể chữa khỏi, cho ta dùng quá lãng phí… Ưm…" Đông Phương Thanh Y còn muốn từ chối, nhưng lời còn chưa nói xong, hòn đá nhỏ trong suốt trong tay Diệp Đông Hoàng đã bị nhét vào miệng nàng, thuận theo cổ họng đi xuống, chìm vào trong bụng nàng! "Tiểu hỗn đản nhà ngươi, bây giờ cánh cứng rồi, tài giỏi rồi phải không, có tin lão nương đánh mông ngươi không?" Đông Phương Thanh Y sững sờ, đưa tay ôm ngang Diệp Đông Hoàng vào lòng, giơ tay lên, uy hiếp nói. … "Người cứ đánh đi!" Diệp Đông Hoàng cạn lời, như heo chết không sợ nước sôi, nói thẳng. "Ngươi tưởng lão nương không dám đánh ngươi?" Đông Phương Thanh Y làm bộ muốn đánh, kết quả lại không đánh, ngược lại ôm đầu Diệp Đông Hoàng vào lòng, trong mắt tràn đầy cảm động!

Nàng làm sao nỡ đánh Diệp Đông Hoàng! "Tốc độ lật mặt còn nhanh hơn lật sách, trước kia tuyệt đối là một ma nữ!" Diệp Đông

Hoàng trong lòng hung hăng khinh bỉ, đầu vùi vào lòng Đông Phương Thanh Y, cảm nhận thương thế trong cơ thể nàng.

Trước kia thực lực hắn yếu, còn không nhìn ra gì, nay lại có thể cảm ứng được trong cơ thể đối phương có mấy luồng pháp tắc chi lực quấn quanh.

Những luồng pháp tắc chi lực này rất xa lạ, không phải do bản thân Đông Phương Thanh Y lĩnh ngộ, nói cách khác trong cơ thể nàng có pháp tắc chi thương.

Điều này cho thấy nàng bị đại năng Hoàng Giả Cảnh đánh bị thương, mà Đông Phương Thanh Y có thể chống chọi với pháp tắc chi thương sống sót, còn sinh ra hắn, tu vi ít nhất cũng là Hoàng Giả Cảnh!

Lúc này, hắn đột nhiên có chút hiểu ra, lão cha nhặt xác hời của hắn rõ ràng có tu vi Tiên Thiên Cảnh, đang độ tráng niên, lại đột nhiên băng hà.

Ban đầu hắn tưởng là do Diệp Lăng Thiên và những người khác làm!

Bây giờ xem ra hắn là có liên quan đến Đông Phương Thanh Y!

Thi thể của đại năng Hoàng Giả Cảnh dễ nhặt như vậy sao?

Cho dù lúc đó Đông Phương Thanh Y gần như dầu cạn đèn tắt, hôn mê bất tỉnh, nhưng dù sao trong cơ thể vẫn còn pháp tắc chi lực do các đại năng khác để lại.

Những pháp tắc chi lực này, tuy ẩn giấu rất sâu, người bình thường không chạm tới, không cảm nhận được, nhưng chỉ cần một luồng khí tức đối với người bình thường cũng là đại nạn!

Lão cha hời của hắn chạm vào Đông Phương Thanh Y một lần, tuyệt đối tuổi thọ giảm mạnh, bách bệnh triền thân, may mà sau đó

Đông Phương Thanh Y không cho ông ta chạm vào nữa!

Nếu không hắn đoán chừng ông ta không chống đỡ nổi sáu năm, đã trực tiếp chết trên bụng Đông Phương Thanh Y rồi!

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng cũng hiểu tại sao những người trong hoàng thất lại căm ghét mẹ con họ như vậy!

Họ cho rằng chính Đông Phương Thanh Y đã hại tiên đế!

Cái tội danh này quả thật không oan!

Đương nhiên, lão cha hời của hắn cũng không oan, lần đầu của đại năng Hoàng Giả Cảnh cũng bị ông ta lấy được, chết cũng coi như đáng giá!

Ở bên Đông Phương Thanh Y một lúc, Diệp Đông Hoàng đưa Lục Tuyết Kỳ, Bích Dao, Tam Diệu Tiên Tử, U Cơ và Kim Bình Nhi đến bái kiến Đông Phương Thanh Y!

Nhìn từng nữ tử mỗi người một vẻ như mai lan trúc cúc, phong tình vạn chủng, thanh lệ thoát tục, Đông Phương Thanh Y vô cùng vui vẻ, tươi cười rạng rỡ!

Phụ nữ chính là sinh vật kỳ lạ như vậy!

Họ thích người đàn ông của mình chỉ có một mình họ, nhưng lại thích con trai mình có rất nhiều phụ nữ, tốt nhất là lại sinh cho họ vô số cháu trai!

Đông Phương Thanh Y cũng không ngoại lệ! … Ngày thứ hai, Diệp Đông Hoàng cũng như trước kia, triệu tập tất cả cường giả các thế giới cử hành đại triều hội!

Trong Kim Loan Điện uy nghiêm trang trọng, hùng vĩ rộng lớn, từng bóng người đứng thẳng tắp, họ đều đã thu liễm khí tức, nhưng uy áp vô hình vẫn tràn ngập mỗi tấc không gian!

Nhìn lướt qua, mấy trăm người, gần như đều là cường giả kinh khủng cấp Vương Giả Cảnh!

Thực lực như vậy, e rằng không một vương triều nào có thể có được, chỉ có những hoàng triều thống ngự hàng trăm vương triều mới có thể! "Bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Quần thần triều bái, bây giờ hô vạn tuế đã có chút không phù hợp với thân phận, cho nên đều không hô vạn tuế nữa.

Nguyên thần đạt tới Bất Diệt Cảnh đã có mấy chục vạn năm tuổi thọ, Vương Giả Cảnh tuổi thọ càng kinh khủng hơn, dễ dàng sống được mấy trăm vạn năm!

Nếu còn hô vạn tuế, chẳng phải là đang nguyền rủa Diệp Đông Hoàng chết sớm sao? "Bình thân!" Ánh mắt uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng lướt qua từng cường giả bên dưới, đây đều là nội tình của hắn, cũng là đội ngũ mạnh nhất của hắn!

Ưu thắng liệt thái, những người thiên phú tu vi không đủ đều không có tư cách đứng ở đây!

Không có nhiều lời thừa, Diệp Đông Hoàng lấy ra Phong Thần Bảng, bắt đầu sắc phong cường giả thế giới Tru Tiên. "Phong Lục Tuyết Kỳ làm Thần Hậu của Đại Việt Đế Quốc, tứ hiệu Kỳ Hậu!" "Phong Bích Dao làm Thần Hậu của Đại Việt Đế Quốc, tứ hiệu Dao Hậu!" "Phong Tam Diệu Tiên Tử làm Thần Hậu của Đại Việt Đế Quốc, tứ hiệu Diệu Hậu!" "Phong U Cơ, Kim Bình Nhi làm Đế quốc Thánh Phi!" "Phong Lâm Kinh Vũ, Trương Tiểu Phàm, Vạn Nhân Vãng, Điền Bất Dịch làm Đế quốc Cung phụng!" "Phong…" … "Tạ Bệ hạ!" Chúng nhân bái tạ, lui sang một bên! "Khải bẩm Bệ hạ, nay Đại Việt Đế Quốc của ta binh hùng tướng mạnh, cường giả như mây, nhưng cương vực nhỏ bé, không thể phát triển, Hắc Thủy Vương Triều nhiều lần gây khó dễ cho Đại Việt ta, đáng tru!" Lưu Bá Ôn tiến

lên một bước, cung thân khải tấu! "Thần Viên Thiên Cương, phụ nghị!" Viên Thiên Cương tiến lên một bước, chắp tay nói. "Thần Nhạc Phi, phụ nghị!" "Thần Vương Dương Minh, phụ nghị!" … Trong nháy mắt, văn võ cả triều đều phụ nghị. "Chuẩn tấu!" Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu, hắn vốn dĩ đã muốn diệt Hắc Thủy Vương Triều, tuy nắm đấm to chính là đạo lý, nhưng vẫn nên tìm một lý do! "Hắc Thủy Vương Triều địa vực rộng lớn, cường giả đông đảo, không ra tay thì thôi, một khi ra tay phải dùng đòn sấm sét, không cho chúng chút cơ hội nào!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía chúng nhân, thương nghị đối sách!

Thực ra với thực lực hiện tại của họ, căn bản không cần kế sách, trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ kế sách nào cũng đều yếu ớt vô lực.

Vì vậy, họ thương lượng chính là làm sao xuất binh!

Hắc Thủy Vương Triều rộng lớn vô ngần, có tổng cộng bảy mươi hai phủ, mỗi phủ ba mươi sáu quận, mỗi một quận đều rất lớn, địa bàn hiện tại của Diệp Đông Hoàng còn chưa bằng một phần mười của một quận!

Việc họ cần làm bây giờ là nhất cử diệt sạch chiến lực cao cấp của Hắc Thủy Vương Triều, đến cấp độ này, so kè đều là cường giả.

Quân đội chỉ dùng để khống chế địa vực, cường giả mới là mấu chốt quyết định thắng bại!

Địa vực rộng lớn như vậy, Diệp Đông Hoàng không thể sắp xếp nhân thủ từng quận một, cho nên hắn phân chia khu vực cho những người khác nhau tự mình công đánh!

Chương 395

Hiện tại hắn có chín thế giới, sở dĩ không dung hợp chín thế giới làm một, chính là coi mỗi một thế giới như một nước chư hầu.

Thần Hậu của mỗi thế giới chính là chư hầu!

Bảy mươi hai phủ của Hắc Thủy Vương Triều, vừa hay có thể phân cho người của chín thế giới, mỗi thế giới, tám phủ. "Nhật Hậu (Đông Phương Bất Bại) nghe lệnh!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía chúng nhân, phân phó nói. "Thần có mặt!" Đông Phương Bất Bại đang ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng đứng dậy nghe lệnh. "Trẫm mệnh cho ngươi làm thống soái, suất lĩnh cường giả Tiếu Ngạo Thế Giới đánh hạ Đại Mạc Phủ, Đại Phong Phủ… Đại Ưng Phủ, tám phủ!" Diệp Đông Hoàng phân phó, tương đương với việc giao hoàn toàn địa bàn tám phủ cho nàng, sau này dùng người nào công đánh, công đánh ra sao, sau khi đánh hạ, tài nguyên lợi ích phân phối thế nào, đều do nàng làm chủ!

Đương nhiên, nàng cũng phải nộp một phần tài nguyên cho Diệp Đông Hoàng! "Thần lĩnh chỉ!" Đông Phương Bất Bại lĩnh mệnh, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Tiếu Ngạo Thế Giới tương đương với lãnh địa của nàng, nhưng bẩm sinh ở thế yếu, mà muốn phát triển nhanh chóng, không thể thiếu các loại tài nguyên.

Những tài nguyên này không thể nào đi tìm Diệp Đông Hoàng xin được, cho nên công đánh tám phủ của Hắc Thủy Vương Triều, đây chính là một miếng mồi béo bở!

Đánh hạ Đại Mạc Phủ chờ tám phủ, nàng sẽ thu hoạch vô số tài nguyên, những tài nguyên này đủ để nàng phát triển Tiếu Ngạo Thế

Giới và bồi dưỡng cường giả dưới trướng ở giai đoạn hiện tại! "Tố Hậu (Ân Tố Tố) nghe lệnh, do ngươi suất lĩnh cường giả Ỷ Thiên Thế Giới, đánh hạ Thiên Khê Phủ, Thuận Hà Phủ, Thiên Môn Phủ… Xương Bình Phủ, tám phủ!" Diệp Đông Hoàng phân phó nhiệm vụ, từng người thần sắc phấn chấn, xoa tay hăm hở, đã sớm muốn làm một trận lớn rồi, nay cơ hội cuối cùng cũng đến!

Tiếp theo là Bất Lương Nhân Thế Giới, Huyễn Hậu (Thủy Vân Cơ), Đại Minh Thế Giới Huyền Hậu (Thượng Quan Hải Đường), Đại Tống Thế Giới Tuệ Hậu (Triệu Sư Dung), Tùy Đường Thế Giới Tiêu Hậu (Tiêu Mỹ Nương), Đại Tần Thế Giới Minh Hậu (Minh Châu), Phong Vân Thế Giới Kiếm Hậu (Kiếm Hùng), Tru Tiên Thế Giới Kỳ Hậu (Lục Tuyết Kỳ).

Đương nhiên, rất nhiều thế giới không chỉ có một Thần Hậu, như Đại Tống Thế Giới có Vân Hậu (Vu Hành Vân), Thủy Hậu (Lý Thu Thủy), Thương Hậu (Lý Thương Hải), Đại Tần Thế Giới có Tử Hậu (Tử Nữ) Tuyên Hậu (Mị Tuyên), Phong Vân Thế Giới có Nguyệt Hậu (Yêu Nguyệt) Tiên Hậu (Lạc Tiên) vân vân.

Dù sao Diệp Đông Hoàng cũng là một thế giới phân phối tám phủ, còn sau khi họ đi rồi phân chia thế nào, hắn cũng lười quản.

Hành động lần này lấy chiến lực cao cấp làm chủ, nhân viên tham gia hành động tu vi phải ở trên Bất Diệt Cảnh, mục đích là nhân lúc Hắc Thủy Vương Triều chưa kịp phản ứng, đem toàn bộ cường giả đỉnh tiêm của chúng một lưới bắt hết!

Nhiệm vụ phân phối hoàn thành, chúng nhân lần lượt lui ra.

Đông Phương Bất Bại mang theo Nghi Lâm, Nhạc Linh San, Tạ Hiểu Phong, Yến Thập Tam, Thích Kế Quang và các cường giả khác rời đi, đi đánh hạ địa bàn tám phủ thuộc về họ!

Ân Tố Tố mang theo Kỷ Hiểu Phù, Triệu Mẫn, Dương Nhược Hi

và Dương Tiêu, Phạm Dao, Ân Thiên Chính và các cường giả thủ hạ khác rời đi.

Thượng Quan Hải Đường mang theo Dương Diễm, Tố Tuệ Dung và Chu Vô Thị, Cổ Tam Thông, Lý Tầm Hoan, A Phi, Vũ Hóa Điền và các cường giả khác rời đi.

Thủy Vân Cơ mang theo Thạch Dao, Lục Lâm Hiên, Cơ Như Tuyết, Huyền Tịnh Thiên, Diệu Thành Thiên, Lý Mậu Trinh và các cường giả khác rời đi.

Triệu Sư Dung mang theo Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Lý Thương Hải, Lâm Triều Anh và Âu Dương Phong, Hoàng Dược Sư, Vương Trùng Dương, Lâm Xung, Hô Diên Chước, Quan Thắng và các cường giả khác!

Tiêu Mỹ Nương mang theo Chúc Ngọc Nghiên, Trương Lệ Hoa, Sư Phi Huyên, Loan Loan, Thạch Thanh Tuyền, Thương Tú Tuần, Tống Ngọc Trí và Thạch Chi Hiên, Tống Khuyết, Đan Hùng Tín, Vương Bá Đương, Đan Hùng Trung, Trình Giảo Kim và các cường giả khác rời đi.

Minh Châu mang theo Tử Nữ, Mị Tuyên, Kinh Nghê, Diễm Phi, Nguyệt Thần, Lộng Ngọc, Anh Ca, Bạch Diệc Phi, Mặc Nha, Bạch Phượng và các cường giả khác rời đi.

Kiếm Hùng mang theo Lạc Hạ, Yêu Nguyệt, Liên Tinh, Trương Tam Nương, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân và những người khác rời đi!

Lục Tuyết Kỳ mang theo Bích Dao, Tam Diệu Tiên Tử, U Cơ, Kim Bình Nhi, Điền Bất Dịch, Vạn Nhân Vãng, Thủy Nguyệt và những người khác rời đi.

Trong đại điện trong nháy mắt thiếu đi hơn một nửa cường giả!

Diệp Đông Hoàng mang theo chúng nhân đi ra khỏi Kim Loan

Điện, hắn vung tay lấy Hắc Thủy Huyền Xà từ Vạn Đạo Thế Giới ra.

Có điều, Hắc Thủy Huyền Xà lúc này gọi là Hắc Thủy Huyền Giao thì đúng hơn.

Nó đã chiến thắng trong cuộc quyết đấu với Thần Long của thế giới Phong Vân, thôn phệ Thần Long và tiến hóa!

Trên đầu mọc ra hai cái sừng rồng, bụng sinh ra vuốt rồng, vảy màu đen có kim quang lấp lánh, uy vũ bá khí, khí tức kinh khủng của Vương Giả Cảnh tràn ngập thiên địa!

Đúng vậy, sau khi thôn phệ Thần Long, nó đã tấn thăng đến Vương Giả Cảnh!

Diệp Đông Hoàng lấy ra long liễn xa hoa mà hắn đã luyện chế lại đạt tới thất giai trung phẩm, hai sợi xích sắt màu vàng tròng vào người Hắc Thủy Huyền Giao.

Diệp Đông Hoàng ngồi lên long liễn khổng lồ uy nghiêm xa hoa, Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh, Lương Hồng Ngọc, Lý Sư Sư, Vương Ngữ Yên, Long Tiểu Vân, An Nhiên, Đường Tâm Di, Lật Na, Gia Cát Đại Lực, An Địch, Giang Lai mười hai tiên cơ tùy hành.

Trong số này hắn chỉ lâm hạnh qua Lật Na, nhưng ai cũng biết những nữ nhân này đều là của hắn!

Những người như vậy thực ra còn không ít, như Triệu Mẫn, Dương Nhược Hi của Ỷ Thiên Thế Giới, Kinh Hồng Tiên Tử Dương Diễm của Đại Minh Thế Giới, những nữ nhân này Diệp Đông Hoàng đều chưa kịp lâm hạnh.

Dù sao, trong khoảng thời gian này, phần lớn thời gian hắn đều ở thế giới khác!

Đương nhiên, cho dù hắn không lâm hạnh, để ở đó, người khác cũng không thể động vào!

Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, Bạch Khởi, Trương Tam Phong, Độc Cô Cầu Bại, Viên Thiên Cương, La Nghệ, Lý Trầm Châu, Lý Tĩnh, Tiết Nhân Quý, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Cốc Quỷ Tử, Tuân Phu Tử, Bắc Minh Tử, Vệ Trang, Cái Nhiếp, Đoạn Lãng, Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ, chỉnh tề đứng sau long liễn!

Diệp Đông Hoàng ngồi xuống, đưa tay ôm Lật Na và Vương Ngữ Yên vào lòng. "Xuất phát, mục tiêu, Hắc Thủy Vương Thành!" Diệp Đông Hoàng phân phó, Hắc Thủy Huyền Giao gầm lên một tiếng, xông lên chín tầng mây, hướng về Hắc Thủy Vương Thành mà đi.

Chúng cường giả theo sát phía sau, họ đều là đại năng Vương Giả Cảnh, như đi dạo trong sân nhà theo sau long liễn, không chút tốn sức.

Ngự giá thân chinh, đánh thẳng Hoàng Long! … Hắc Thủy Vương Triều, địa vực rộng lớn, dưới quyền cai quản có tổng cộng bảy mươi hai phủ, mỗi một phủ đều tung hoành ức vạn dặm, rộng lớn vô ngần, cho dù với tu vi cường đại của Vương Giả Cảnh, muốn đi ngang qua Hắc Thủy Vương Triều, cũng cần một tuần thời gian!

Tuy nhiên, giữa các phủ của Hắc Thủy Vương Triều có truyền tống trận, thông qua truyền tống trận có thể giảm đi rất nhiều thời gian đi đường.

Diệp Đông Hoàng ngồi trong long liễn, Hắc Thủy Huyền Giao kéo xe, trên chín tầng mây phi nhanh như chớp, không hề ngồi truyền tống trận của Hắc Thủy Vương Triều! "Thực lực càng mạnh, càng cảm giác được trời đất rộng lớn!" Lật Na mười ngón tay thon dài, trắng như ngọc, nhẹ nhàng bóc một quả nho đút vào miệng Diệp Đông Hoàng, qua cửa sổ nhìn xuống ức vạn dặm sơn hà bên dưới, trong lòng cảm khái.

Thế giới trước kia của nàng, cả hành tinh còn không bằng một phần trăm của Hoàng Thiên Quận, càng đừng nói đến Hắc Thủy

Vương Triều! "Đúng vậy, trước kia những võ lâm cao thủ có thể phi diêm tẩu bích, kiếm khí bắn ra mấy chục mét trong mắt ta đã rất lợi hại rồi, nay cũng chẳng qua là phàm nhân mà thôi!" Vương Ngữ Yên trong lòng cảm khái, trước kia lúc nhỏ người nàng sùng bái nhất chính là biểu ca Mộ Dung Phục, nay biểu ca của nàng e rằng sớm đã hóa thành xương khô rồi!

Nàng hiện tại cũng đã một hai trăm tuổi rồi!

Đương nhiên, đối với tu vi Vương Giả Cảnh của nàng mà nói, một hai trăm tuổi quả thực quá trẻ! "Nhân sinh đắc ý phải vui hết mình, thời gian còn sớm, chúng ta đi làm chút chuyện có ý nghĩa!" Diệp Đông Hoàng thu lại ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía dung nhan tinh xảo không tì vết của Vương Ngữ Yên, một tay ôm nàng lên, hướng vào bên trong đi tới!

Long liễn hiện nay đạt tới thất giai trung phẩm, bên trong tự thành không gian, có từng gian cung điện tinh xảo xa hoa. "Bệ hạ!" Vương Ngữ Yên cánh tay trắng như ngó sen ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng lên hai vệt hồng hà, ánh mắt e thẹn mang theo mong đợi.

Nàng sớm biết sẽ có ngày này, hơn nữa đã đợi một hai trăm năm rồi!

Cầm Thanh, Kỷ Yên Nhiên, Lý Sư Sư, Lương Hồng Ngọc và những người khác trong mắt tràn đầy hâm mộ, trong lòng họ đều hiểu họ là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, tự nhiên cũng hy vọng có thể được Diệp Đông Hoàng sủng hạnh!

Một ngày sau!

Vương Ngữ Yên phảng phất như một con mèo lười biếng cuộn tròn trong lòng Diệp Đông Hoàng, với vẻ mặt hạnh phúc và mãn nguyện chìm vào giấc ngủ!

Sau đó Diệp Đông Hoàng tiếp tục sủng hạnh Cầm Thanh, Kỷ Yên Nhiên, An Địch và Giang Lai.

Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên là hai đại mỹ nữ của thế giới Tầm Tần Ký, An Địch và Giang Lai là người của thế giới đô thị, tuy đã dung nhập vào thế giới huyền huyễn, nhưng lại có một hương vị khác!

Thoáng cái bảy ngày đã qua.

Một đoàn người của Diệp Đông Hoàng cuối cùng đã đến đô thành của Hắc Thủy Vương Triều, Hắc Thủy Thành.

Hắc Thủy Thành dựa vào sông Hắc Thủy mà xây, như một con thái cổ hung thú chiếm cứ bên bờ sông Hắc Thủy, nguy nga hùng vĩ, chấn động lòng người. "Lớn quá!" Vương Ngữ Yên và những người khác xa xa nhìn thành trì khổng lồ nguy nga sừng sững kia, trong lòng chấn động, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một thành trì khổng lồ như vậy!

Thành cao nghìn trượng, toàn thân đen kịt, từng đạo trận văn cổ lão huyền ảo được khắc trên đó, một khi kích hoạt, tất sẽ có uy lực kinh thiên động địa!

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, hình dạng long liễn thay đổi, từ dạng cung điện biến thành dạng mui trần như một chiếc long ỷ khổng lồ.

Mười hai tiên cơ đứng hai bên cạnh hắn, xung quanh long liễn là Diệp Cô Thành và hai mươi vị cường giả Vương Giả Cảnh khác. "Bệ hạ, bây giờ công thành sao?" Viên Thiên Cương nhìn thành trì nguy nga bên dưới, chiến ý dâng cao, hừng hực muốn thử. "Không vội!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nhìn Hắc Thủy Thành, với thị lực của hắn, Hắc Thủy Thành tuy khổng lồ, nhưng tình hình bên trong vẫn nhìn rõ mồn một.

Đương nhiên, có những nơi tuyệt mật, tự nhiên là không nhìn thấy được!

Nhưng khi Diệp Đông Hoàng mở Vạn Đạo Đế Mâu, đại đa số bí mật của cả tòa Hắc Thủy Thành đều không còn là bí mật.

Trong mắt hắn tinh quang lưu chuyển, tựa như có nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ hồng hoang, Diệp Đông Hoàng không nhìn trộm bí mật của Hắc Thủy Thành, mà là đang thôi diễn xem xét hộ thành đại trận của Hắc Thủy Thành!

Hộ thành đại trận không giải quyết, hắn muốn đánh hạ Hắc Thủy Thành không hề dễ dàng!

Cùng lúc đó, tại nơi phủ chủ Đại Mạc Phủ.

Ầm!

Một luồng uy áp cường hoành càn quét thiên địa, hướng về vị trí phủ chủ Đại Mạc Phủ mà nghiền ép tới, uy áp cuồn cuộn như sóng gầm biển cả, chấn động lòng người! "Uy áp thật kinh khủng!" Phủ chủ Đại Mạc Phủ là một cường giả võ đạo Phi Thiên Cảnh đỉnh phong, nhưng dưới uy áp này vẫn cảm thấy như con kiến, trong lòng kinh hãi!

Người đến ít nhất là một cường giả Bất Diệt Cảnh!

Chương 396

"Không biết vị tiền bối nào đại giá quang lâm, tại hạ Tiền Vô Thương, dưới trướng Hắc Thủy Vương Triều, phủ chủ Đại Mạc Phủ, có điều thất lễ xin được thứ lỗi!" Giọng của Tiền Vô Thương vang lên, mang theo mấy cường giả Hóa Thần Cảnh dưới trướng bay lên trời, chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ mặc áo đỏ ngồi trong phượng liễn, vũ mị yêu kiều, bá khí mười phần!

Nàng tự nhiên là Đông Phương Bất Bại, Đại Mạc Phủ cách đại bản doanh của Diệp Đông Hoàng gần nhất, Đông Phương Bất Bại đến đây đã gần bảy ngày!

Nhưng nàng không động thủ, vì đã hẹn trước, đợi tất cả mọi người vào vị trí rồi cùng lúc ra tay! "Nữ nhân thật đẹp!" Nhìn thấy Đông Phương Bất Bại, trong lòng Tiền Vô Thương hiện lên một tia kinh diễm, lòng đầy nghi hoặc, một nữ nhân cường đại tuyệt mỹ như vậy, hắn lại chưa từng nghe nói qua!

Hơn nữa đối phương tại sao lại đến tìm hắn gây sự?

Phải biết hắn không phải tán tu, mà là phủ chủ Đại Mạc Phủ của Hắc Thủy Vương Triều, giết hắn chính là khiêu khích Hắc Thủy Vương Triều! "Không biết tiên tử có việc gì?

Bản tọa không đắc tội với ngươi chứ?" Tiền Vô Thương nhìn chằm chằm Đông Phương Bất Bại, trong mắt tràn đầy kiêng kỵ, hắn không nhìn ra tu vi của Đông Phương Bất Bại, nhưng ít nhất là Bất Diệt Cảnh, hắn tuyệt đối không phải đối thủ! "Giết ngươi!" Đông Phương Bất Bại mỹ mâu lưu chuyển, nhìn Tiền Vô Thương, vũ mị cười một tiếng, nụ cười này quả thật là phong hoa tuyệt đại, khuynh thành tuyệt thế!

Tuy nhiên Tiền Vô Thương lại không có chút tâm tư thưởng thức nào, một luồng cảm giác nguy cơ cực hạn tấn công vào từng dây thần kinh của hắn, hắn muốn phản kháng.

Nhưng không biết từ lúc nào, một cây kim thêu màu vàng đã xuất hiện trước mặt, đồng tử hắn co rút lại, trừng lớn mắt, hồn bay phách lạc.

Xoẹt!

Hắn nỗ lực muốn né tránh, nhưng đối phương thực sự quá nhanh, khi ý thức hắn nhìn thấy cây kim thêu kia, kim thêu đã đâm xuyên qua đầu hắn, ngay sau đó nguyên thần hắn đau nhói, trong nháy mắt mất đi ý thức!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Không chỉ Tiền Vô Thương, mấy cường giả Hóa Thần Cảnh dưới trướng hắn cũng trong nháy mắt bị đâm xuyên nguyên thần, thân tử đạo tiêu!

Đối với Vương Giả Cảnh như Đông Phương Bất Bại mà nói, giết mấy cường giả Nguyên Thần Cảnh, không thể đơn giản hơn!

Nàng đưa tay ra bắt lấy nhẫn không gian của Tiền Vô Thương và những người khác, trong này có lượng tài nguyên khổng lồ.

Toàn bộ tài nguyên quý giá của Đại Mạc Phủ, trừ những thứ không thể động vào như linh mạch, còn lại đa số tài nguyên quý giá cơ bản đều nằm trong tay phủ chủ Tiền Vô Thương.

Diệt xong cao tầng Đại Mạc Phủ, Đông Phương Bất Bại canh giữ bên ngoài truyền tống trận, chờ đợi tiêu diệt cường giả của Hắc Thủy Vương Triều đến tăng viện!

Cảnh tượng như vậy, không chỉ diễn ra ở Đại Mạc Phủ, mà còn diễn ra ở bảy mươi hai phủ của Hắc Thủy Vương Triều! … Hắc

Thủy Vương Triều, Hắc Thủy Thành.

Đông!

Đông đông!

Đông đông đông!

Từng hồi chuông vang dội mà dồn dập vang lên, chuông báo động vang dài, từng cường giả kinh hãi, hóa thành từng luồng lưu quang nhanh chóng hội tụ về phía vương cung Hắc Thủy Thành.

Hắc Thủy Vương mặc một bộ hắc long bào, ngồi trên long ỷ của Kim Loan Điện, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn vừa nhận được tin, bảy mươi hai phủ dưới quyền đều bị thế lực thần bí tấn công, toàn bộ phủ chủ đều trận vong! "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?" "Lẽ nào Hắc Long Vương Triều đột kích?" … Từng cường giả mang đầy bụng nghi hoặc đến Kim Loan Điện, sự việc vừa mới xảy ra, họ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì. "Chư vị, trẫm vừa nhận được tin, có thế lực thần bí đồng thời tấn công bảy mươi hai phủ, phủ chủ và cường giả của bảy mươi hai phủ đã toàn bộ bị giết, không một phủ chủ nào có thể chống đỡ được một chiêu của địch nhân!" Giọng nói trầm thấp của Hắc Thủy Vương vang lên, trong mắt tràn đầy ngưng trọng, tu vi của bảy mươi hai phủ chủ từ Hóa Thần Cảnh đến Bất Diệt Cảnh.

Nhưng bất luận là Hóa Thần Cảnh hay Bất Diệt Cảnh, không một ai có thể đỡ được công kích của đối phương, tuy không thể xác định những người ra tay này có phải là cường giả Vương Giả Cảnh hay không, nhưng sau lưng họ tuyệt đối có!

Đây là thế lực có thể uy hiếp đến Hắc Thủy Vương Triều của hắn! "Cái gì?

Bảy mươi hai phủ chủ toàn bộ vẫn lạc rồi?" "Không một ai có thể

chống đỡ một chiêu, lẽ nào người ra tay là cường giả Vương Giả Cảnh?" … Tất cả cường giả trong đại điện đều kinh hãi, đại đa số họ chỉ có tu vi Bất Diệt Cảnh, Vương Giả Cảnh không nhiều.

Hắc Thủy Vương Triều có truyền tống trận đi thẳng đến các phủ, nhưng lúc này không ai dám tùy tiện nói ra lời đi tăng viện!

Thực lực đối phương không rõ, mạo muội đi qua, nếu gặp phải cường giả Vương Giả Cảnh, chẳng phải là dê vào miệng cọp sao!

Đây cũng là điều Hắc Thủy Vương lo lắng, cho nên hắn không ra lệnh cho người đi tăng viện ngay lập tức, mà triệu tập văn võ thương lượng đối sách!

Mà trong lúc Hắc Thủy Vương triệu tập văn võ thương lượng đối sách, Diệp Đông Hoàng cũng đã tìm ra nhược điểm và trận cơ của hộ thành đại trận.

Bản thân hắn chính là Trận pháp Tông sư, lại có Vạn Đạo Đế Mâu phụ trợ, hộ thành đại trận trước mắt hắn căn bản không là gì!

Hắn truyền nhược điểm của trận pháp cho Diệp Cô Thành và các cường giả khác, nói: "Tính từ bây giờ, một khắc sau, tất cả mọi người đồng thời công kích vào vị trí trẫm đã cho các ngươi!" … "Vâng, bệ hạ!" Diệp Cô Thành và những người khác nhanh chóng rời đi, ẩn giấu khí tức tiến đến địa điểm đã định.

Bọn họ đều có tu vi Vương Giả Cảnh, người bình thường rất khó phát hiện ra họ!

Thời gian một khắc trôi qua rất nhanh!

Hắc Thủy Vương và các vị thần cũng đã thương nghị ra đối sách, đó là phái mấy vị cường giả Vương Giả Cảnh đến mấy phủ quan trọng để kiểm tra tình hình.

Đợi tra rõ thực lực của kẻ địch rồi mới quyết định hành động.

Ầm!!!

Ầm ầm ầm!!!

Thế nhưng, ngay lúc mấy cường giả Vương Giả Cảnh chuẩn bị thông qua truyền tống trận xuống các phủ phía dưới để tra xét tình hình địch, Hắc Thủy Thành vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa!

Khí tức của mấy chục cường giả Vương Giả Cảnh bùng nổ, lập tức khiến tất cả mọi người kinh ngạc!

"Không hay rồi!

Đại trận hộ thành bị hủy rồi!" Hắc Thủy Vương kinh hô, khí tức đáng sợ của Đại Thành Vương Giả phóng thẳng lên trời, thân ảnh lóe lên, đã xuất hiện trên không trung Hắc Thủy Thành!

Vút vút vút vút!

Từng đạo lưu quang xẹt qua, lần lượt xuất hiện phía sau Hắc Thủy Vương.

Cùng lúc đó, bên ngoài Hắc Thủy Thành cũng có từng đạo lưu quang bay lên, đến hai bên Diệp Đông Hoàng, chính là Viên Thiên Cương và những người vừa đi công kích đại trận hộ thành!

"Ngươi là ai?" Hắc Thủy Vương ánh mắt như điện, vào khoảnh khắc này, hắn cũng đã nhìn thấy Diệp Đông Hoàng không hề che giấu trên bầu trời, mọi chuyện đều đã sáng tỏ!

Hắn hạ bị tấn công hiển nhiên là do thế lực của Diệp Đông Hoàng!

"Đại Việt Đế Quốc, Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Hắc Thủy Vương và các cường giả phía sau, thực lực Hắc Thủy Vương mạnh nhất, đã đạt đến cảnh giới Đại Thành Vương Giả.

Thuộc hạ của hắn còn có năm Tiểu Thành Vương Giả, mười sáu

Vương Giả, mấy trăm cường giả Bất Diệt Cảnh.

Đương nhiên, Hắc Thủy Vương Triều hẳn là vẫn còn cường giả chưa xuất hiện, dù sao tích lũy bao nhiêu năm, lão già chắc chắn không ít!

"Đại Việt Đế Quốc?

Mọc ra từ đâu vậy?

Sao chưa từng nghe qua?" "Lại toàn bộ đều là Vương Giả Cảnh, ngay cả mười hai nữ nhân kia cũng là Vương Giả, đây là yêu nghiệt từ đâu chui ra vậy!" … Các cường giả Hắc Thủy Vương Triều đánh giá đám người Diệp Đông Hoàng, tâm thần ngưng trọng, trừ Diệp Đông Hoàng ra, bao gồm cả Thập Nhị Tiên Cơ, tổng cộng có ba mươi hai người!

Mỗi người trông đều rất mạnh mẽ, trong đó tuy không có Đại Thành Vương Giả, nhưng Tiểu Thành Vương Giả lại không ít, chiếm hơn một nửa!

"Là ngươi đã tấn công bảy mươi hai phủ dưới trướng trẫm?" Hắc Thủy Vương nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng tính toán phần thắng của hai bên.

Ba mươi hai Vương Giả dưới trướng Diệp Đông Hoàng, hắn có tự tin đối phó, nhưng thực lực của Diệp Đông Hoàng lại khiến hắn nhìn không thấu!

Hắn cảm giác Diệp Đông Hoàng dường như chưa thành tựu Vương Giả, nhưng lại cảm thấy là Vương Giả, như có như không.

Ngoài ra, từ trên người Diệp Đông Hoàng, hắn ngửi thấy một tia khí tức nguy hiểm.

Vút vút vút!

Lúc này, lại có mấy đạo lưu quang từ sâu trong Hắc Thủy Vương Cung bay ra, mỗi người đều khí tức cường đại, ba Tiểu Thành Vương Giả, hai Đại Thành Vương Giả.

"Không sai!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, không hề né tránh, nói: "Hắc Thủy Vương Triều của ngươi, trẫm muốn!" "Khẩu khí không nhỏ, vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Hắc Thủy Vương cười lạnh, không khí hai bên lập tức ngưng đọng, vô số võ giả trong Hắc Thủy Thành nhìn lên trời, tràn đầy chấn động và lo lắng!

Đại chiến như thế này, mấy trăm năm cũng chưa chắc được thấy một lần!

"Giết!" Một luồng sát khí chém phá cửu tiêu, không khí vốn ngưng đọng trong nháy mắt trở nên cuồng bạo, lực lượng áo nghĩa đáng sợ tràn ngập không gian!

Ba mươi hai vị Vương Giả bên Diệp Đông Hoàng và mấy chục Vương Giả của đối phương kịch chiến cùng nhau, phong bạo khủng khiếp tràn ngập bầu trời.

Trương Tam Phong tóc dài bay bay, lĩnh ngộ âm dương áo nghĩa, diễn hóa thái cực lưỡng nghi, âm dương luân chuyển, thân là Tiểu Thành Vương Giả, một mình hắn đối đầu với một vị Đại Thành Vương Giả mà không hề rơi vào thế hạ phong!

Bạch Khởi lĩnh ngộ sát lục áo nghĩa, phảng phất bước ra từ núi thây biển máu, sát khí ngút trời, dị tượng hiện ra, biển máu vô biên hiện lên sau lưng, trong biển máu xương chất thành núi, tựa như tu la địa ngục!

Hắn cũng một mình chiến với một vị Đại Thành Vương Giả mà không hề thua kém.

Hai vị Đại Thành Vương Giả này đều là lão tổ hoàng thất, bây giờ

lại bị hai người kiềm chế, điều này khiến sắc mặt Hắc Thủy Vương rất khó coi!

Hắn và Diệp Đông Hoàng đều không ra tay, khí cơ của cả hai va chạm, lặng lẽ quan sát chiến trường.

Hắn không ngờ cường giả dưới trướng Diệp Đông Hoàng lại có chiến lực mạnh như vậy, lại có thể vượt cấp mà chiến!

Chương 397

Tuy nhiên, điều khiến hắn ngây người hơn là, người có thể vượt cấp mà chiến không chỉ có Trương Tam Phong và Bạch Khởi, mà còn rất nhiều!

"Thiên Ngoại Phi Tiên!" Một đạo kiếm quang sắc bén lóe lên, đầu của một Tiểu Thành Vương Giả bay lên, máu tươi bắn cao ba thước, khiến Hắc Thủy Vương nắm chặt quyền, nghiến răng ken két!

Một kiếm chém giết một Tiểu Thành Vương Giả cùng cấp, ánh mắt Diệp Cô Thành không có chút gợn sóng, phảng phất như giết một con kiến.

Thiên Ngoại Phi Tiên từng là chiêu lợi hại nhất của hắn, theo tu vi tăng lên, chiêu này của hắn cũng không ngừng cải tiến, không ngừng thăng cấp, bây giờ vẫn là chiêu lợi hại nhất, huy hoàng nhất của hắn.

"Hoành Quán Bát Phương!" Vệ Trang vẫn cầm Sa Xỉ, Sa Xỉ bây giờ đã tiến hóa thành thần binh thất giai, Hoành Quán Bát Phương dưới sự sáng tạo và cải tạo không ngừng của hắn, ngày càng khủng bố!

Một cái đầu bay lên, lại một Tiểu Thành Vương Giả nữa vẫn lạc!

"Lôi Thần Nộ!" "Nhất Kiếm Cách Thế!" "Phá Kiếm Thức!" … Từng cái đầu bay lên, đại diện cho từng Vương Giả, giờ đây lại bị người ta chém giết như chém dưa thái rau, Hắc Thủy Vương cuối cùng cũng không nhịn được nữa!

Bắt giặc phải bắt vua trước!

"Long Quyển Cửu Thiên!" Hắc Thủy Vương ánh mắt băng lãnh, tràn đầy phẫn nộ, nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, một quyền

đánh ra.

Một con chân long ngưng tụ từ hắc thủy gầm thét lao ra, mang theo hắc thủy áo nghĩa sát tới Diệp Đông Hoàng!

"Ngụy Vạn Đạo Lĩnh Vực!" Diệp Đông Hoàng triển khai lĩnh vực, thời gian, không gian, sinh mệnh, tử vong, hủy diệt, âm dương, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành… lĩnh vực do vô số áo nghĩa đan xen trấn áp xuống!

Hắc thủy chân long khựng lại, như rơi vào vũng lầy.

"Đây là cái quỷ gì vậy?" Hắc Thủy Vương mở ra lĩnh vực áo nghĩa của mình — Hắc Thủy Lĩnh Vực, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Bởi vì hắn cảm nhận được hàng trăm loại áo nghĩa từ trong đó.

Thiên tài bình thường có thể lĩnh ngộ ba bốn loại áo nghĩa đã là rất nghịch thiên rồi, sao có thể lĩnh ngộ mấy trăm loại?

Hắc Thủy Lĩnh Vực của hắn cũng chỉ chứa ba loại áo nghĩa: thủy chi áo nghĩa, độc chi áo nghĩa, hủ thực áo nghĩa.

"Nhưng áo nghĩa nhiều thì có tác dụng gì?

Chẳng qua chỉ là áo nghĩa tam trọng mà thôi!" Rất nhanh, Hắc Thủy Vương phát hiện lĩnh ngộ áo nghĩa của Diệp Đông Hoàng không cao, không có loại nào đạt đến tứ trọng, nói cách khác Diệp Đông Hoàng ngay cả Tiểu Thành Vương Giả cũng không phải!

"Tham nhiều nhai không nát, không phải càng nhiều càng tốt, xem trẫm nghiền nát lĩnh vực của ngươi!" Phát hiện Diệp Đông Hoàng chỉ có Vương Giả Cảnh, Hắc Thủy Vương lập tức hưng phấn, hắn chỉ cần diệt được Diệp Đông Hoàng, nhất định có thể vãn hồi cục diện thất bại.

Rầm rầm rầm!

Ngụy Vạn Đạo Lĩnh Vực và Hắc Thủy Lĩnh Vực va chạm kịch liệt, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của Hắc Thủy Vương, Hắc Thủy Lĩnh Vực của hắn vừa chạm đã vỡ, hoàn toàn không phải đối thủ!

"Kiến nhiều cắn chết voi, có lúc số lượng cũng có thể nghiền ép chất lượng!" Diệp Đông Hoàng cười lạnh, nếu áo nghĩa tam trọng của hắn ví như một chiếc đũa, thì áo nghĩa thất trọng của Hắc Thủy Vương tương đương với một sợi dây thép.

Lão tử mấy trăm chiếc đũa hợp lại, còn không thắng nổi mấy sợi dây thép của ngươi sao?

"Đáng ghét!" Nhìn các cường giả xung quanh lần lượt ngã xuống, tim Hắc Thủy Vương như rỉ máu, hắn phải tốc chiến tốc thắng.

"Hắc Thủy Ấn!" Hắc Thủy Vương đưa tay ra hiệu, trời cao vang lên một tiếng rồng ngâm, một con khí vận kim long dài vạn dặm mang theo một cái đại ấn màu đen trấn áp xuống.

Khoảnh khắc này, thời không phảng phất ngưng đọng, Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, cảm giác như cả một thế giới đang trấn áp mình.

Cái Hắc Thủy Ấn này là khí vận chi bảo của Hắc Thủy Vương Triều, mang theo khí vận của Hắc Thủy Vương Triều, tương đương với ý chí của ức vạn sinh linh trấn áp xuống hắn.

Cho dù Vô Thượng Vương Giả đối mặt với cái đại ấn này cũng sẽ bị trấn áp, bởi vì đây là ý chí của vô số sinh linh, sức mạnh cá nhân rất khó chống lại.

Trừ phi sức mạnh cá nhân nghịch thiên, cường hãn vô cùng, mới có khả năng chống đỡ.

Diệp Đông Hoàng ước tính, ít nhất cần tu vi Hoàng Giả Cảnh!

Hắn hiện tại dựa vào tu vi bản thân chắc chắn không đỡ nổi!

Đây cũng là điểm mạnh của khí vận vương triều.

Tuy nhiên, trong tình huống bình thường, vương triều chi chủ sẽ không dễ dàng sử dụng loại chí bảo trấn áp khí vận này, một khi bị tổn thương, tổn thất vô cùng lớn!

"Hắc Thủy Ấn sao?

Trẫm cũng có!" Diệp Đông Hoàng giơ tay, Đế Hoàng Ấn từ đan điền hắn bay ra, một con khí vận kim long dài vạn dặm mang theo Đế Hoàng Ấn nghênh đón!

Đại Việt Đế Quốc của hắn ở Thần Châu Đại Lục tự nhiên không thể so sánh với Hắc Thủy Vương Triều, nhưng trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can của hắn còn có chín thế giới!

Đế Hoàng Ấn mang theo lực lượng khí vận của chín thế giới nghịch thiên bay lên, hai cái hoàng đạo ấn tỷ thí va chạm trên không, hai con khí vận kim long gầm thét, không bên nào chịu nhường bên nào!

"Sao có thể như vậy?" Hắc Thủy Vương ngây người, xung quanh đây căn bản không có Đại Việt Đế Quốc, sao Diệp Đông Hoàng lại có lực lượng khí vận mạnh mẽ như vậy?

Khoảnh khắc này, vô số võ giả trong Hắc Thủy Thành chấn động, thật sự sắp đổi trời rồi!

Đại ấn khí vận vương triều cũng đã dùng đến, đây thật sự đã đến thời khắc mấu chốt sinh tử tồn vong rồi!

"Lực lượng khí vận của Hắc Thủy Vương Triều quả thật khổng lồ!" Nhìn khí vận kim long giao chiến trên trời, Diệp Đông Hoàng nhíu mày, cứ thế này, cho dù khí vận kim long của chín thế giới của hắn có thể đánh bại khí vận kim long của Hắc Thủy Vương Triều, e rằng cũng sẽ bị trọng thương.

Đến lúc đó khí vận của chín thế giới của hắn đều sẽ bị tổn hại!

"Bái kiến Đại Hạ Vương Triều Đông Hoàng bệ hạ, chúc bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Ngay lúc này, trên không trung Hắc Diệu Phủ bên cạnh Hắc Thủy Thành vang lên một giọng nói hùng vĩ.

Chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ thần quang vạn trượng, khí tức đáng sợ của Vương Giả Cảnh trấn áp Hắc Diệu Phủ, hướng về phía Diệp Đông Hoàng ở Hắc Thủy Thành xa xa cúi đầu bái!

Nữ tử này tự nhiên là Tuệ Hậu Triệu Sư Dung của thế giới Đại Tống, người đã chiếm được Hắc Diệu Phủ.

Dưới uy áp Vương Giả của Triệu Sư Dung, vô số võ giả Hắc Diệu Phủ run rẩy, kinh hãi tột độ, cùng nhau hô lớn triều bái: "Bái kiến Đại Hạ Vương Triều Đông Hoàng bệ hạ, chúc bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Vương Giả Cảnh đối với võ giả bên dưới chính là tồn tại như thần, vung tay là có thể diệt một thành không thành vấn đề!

Không ai dám không bái!

"Bái kiến Đại Hạ Vương Triều Đông Hoàng bệ hạ, chúc bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Ngay sau đó, như có phản ứng dây chuyền, lấy Hắc Thủy Thành làm trung tâm, từng tiếng triều bái vang lên, lan rộng ra khắp toàn bộ Hắc Thủy Vương Triều.

Diệp Đông Hoàng đã sử dụng lực lượng khí vận của chín thế giới, các thần hậu thần tướng chiếm một phần lớn khí vận đều có thể cảm nhận được.

Vì vậy, vào khoảnh khắc này, họ đều dùng vô thượng vĩ lực của mình để áp bức vô số võ giả Hắc Thủy Vương Triều thần phục.

Gào!

Trên bầu trời Hắc Thủy Vương Triều, khí vận kim long của Hắc Thủy Vương Triều lập tức phát ra một tiếng gầm thét bi thương, thân rồng vạn dặm của nó nhanh chóng nhạt đi, nhỏ lại.

Mà khí vận kim long của chín thế giới của Diệp Đông Hoàng hoan hô một tiếng, thân rồng phình to, khí thế ngút trời, mang theo Đế Hoàng Ấn trấn áp tới!

Bên này tiêu tan, bên kia lớn mạnh, cục diện lập tức sáng tỏ!

"Xong rồi!" Trong mắt Hắc Thủy Vương tràn đầy tuyệt vọng, một ngụm máu tươi phun ra, thân hình lảo đảo.

Hắn biết, đại thế đã mất!

Hắn không ngờ dưới trướng Diệp Đông Hoàng lại còn nhiều Vương Giả như vậy.

Nếu không phải là Vương Giả, thì không thể trong khoảnh khắc áp phục được một phủ!

Gào!

Không lâu sau, khí vận kim long của Hắc Thủy Vương Triều bi thương gào thét, bị xé thành từng mảnh tan biến trên bầu trời.

Bầu trời lập tức đổ mưa máu, không khí bi thương bao trùm Hắc Thủy Vương Triều, phảng phất như đang bi ai cho sự diệt vong của Hắc Thủy Vương Triều!

Khí vận kim long bị diệt, Hắc Thủy Vương bị phản phệ, thực lực giảm mạnh, bị Diệp Đông Hoàng một kiếm chém giết!

Các cường giả Hắc Thủy Vương Triều còn lại cũng bị tiêu diệt!

"Trẫm tuyên bố, Hắc Thủy Vương Triều diệt vong!" Diệp Đông Hoàng ngồi trên long liễn, một tay nâng Đế Hoàng Ấn, ánh mắt uy nghiêm quét qua bốn phía, tuyên bố.

Giọng nói của hắn như sét đánh giữa trời quang, vang lên trong đầu tất cả mọi người, bọn họ biết.

Trời, đã thay đổi!

Hắc Thủy Vương Triều, diệt vong rồi!

Diệt rồi! … Hắc Long Vương Triều, Hắc Long Thành.

Hắc Long Vương khẩn cấp triệu tập văn võ bá quan tề tựu tại Kim Loan Điện, từng thân ảnh khí tức cường hãn bước vào đại điện, chẳng mấy chốc đã tập trung mấy trăm người!

"Xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ bệ hạ chuẩn bị động thủ với Hắc Thủy Vương Triều?" "Không rõ!

Ta nhận được mệnh lệnh liền chạy tới, căn bản không biết xảy ra chuyện gì?" "Ta vừa nhận được tin, Hắc Thủy Vương Triều bị người ta diệt rồi, chắc là bệ hạ triệu tập chúng ta vì chuyện này!" "Cái gì?

Hắc Thủy Vương Triều bị diệt rồi?

Sao ta không biết?" Trong đại điện, mọi người tụm năm tụm ba, bàn tán xôn xao.

Hắc Thủy Vương Triều diệt vong quá nhanh, rất nhiều người còn chưa biết chuyện này!

"Bệ hạ giá đáo!" Một nam tử mặc hắc long bào từ trên trời giáng xuống, ngồi trên long ỷ cao cao tại thượng, hắn thân hình khôi ngô, ánh mắt bá đạo, bá khí mà uy nghiêm, chính là Hắc Long Vương của Hắc Long Vương Triều.

"Bái kiến bệ hạ, chúc bệ hạ võ vận xương long, thánh thọ vô cương!" Nhìn thấy Hắc Long Vương đến, quần thần nghiêm nghị, chắp tay bái lạy.

Chương 398

"Bình thân!" Hắc Long Vương hư tay ra hiệu, giọng nói to lớn uy nghiêm, không giận mà uy!

"Tạ bệ hạ!" "Trẫm vừa nhận được tin, Hắc Thủy Vương Triều đã bị Đại Việt Đế Quốc Diệp Đông Hoàng tiêu diệt, Hắc Thủy Vương tử trận tại chỗ!" Hắc Long Vương mở lời, nhìn các vị thần đang kinh ngạc và nghi hoặc bên dưới, ra lệnh cho đại thần quản lý tình báo Dương Thạc: "Dương Thạc, tin tức cụ thể, ngươi nói cho mọi người nghe!" "Vâng, bệ hạ!" Dương Thạc tiến lên chắp tay hành lễ, chậm rãi nói: "Đại Việt Đế Quốc Diệp Đông Hoàng năm nay mười ba tuổi, tu vi không rõ, sinh ra tại một tiểu quốc hẻo lánh ở Hoàng Thiên Quận thuộc Đại Mạc Phủ dưới trướng Hắc Thủy Vương Triều, quật khởi từ một năm trước, từ không có gì, nay đã diệt Hắc Thủy Vương quốc!" "Tu vi của hắn không rõ, đã chính diện đánh bại Hắc Thủy Vương, ước tính tu vi từ Đại Thành Vương Giả Cảnh đến Vô Thượng Vương Giả Cảnh, sau lưng có thể có thế lực ẩn giấu chống lưng!" "Dưới trướng có rất nhiều cường giả Vương Giả Cảnh, hơn một trăm năm mươi vị, lai lịch cụ thể không rõ…" Dương Thạc kể lại thông tin chi tiết về Diệp Đông Hoàng, khiến mọi người nghe mà trợn mắt há mồm, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Đại Thành Vương Giả mười ba tuổi, không thể nào chứ?" Có đại thần không hiểu hỏi.

"Chuyện này thực ra cũng không có gì là không thể, một số bí cảnh có tốc độ thời gian trôi rất nhanh, Diệp Đông Hoàng có thể đã tu luyện trong bí cảnh, trong mắt chúng ta hắn có thể mười ba tuổi, nhưng thực tế có thể đã tám trăm tuổi rồi!" "Đúng vậy, tuổi tác thực ra không quan trọng, đại năng Hoàng Giả Cảnh nắm giữ thời gian pháp tắc là có thể

luyện chế ra bảo vật có tốc độ thời gian khác nhau!" "Tuy đại năng Hoàng Giả Cảnh nắm giữ thời gian pháp tắc rất hiếm, nhưng từ xưa đến nay, qua năm tháng dài đằng đẵng tích lũy lại, cũng không ít, bảo vật chứa thời gian pháp tắc lại càng nhiều!" "Ta thấy sau lưng Diệp Đông Hoàng nhất định có thế lực cường đại chống lưng, nếu không sao có thể có hơn trăm vị Vương Giả dưới trướng?" "Vương Giả không phải dựa vào thời gian mà chồng chất lên được, không có thiên phú, bao nhiêu thời gian cũng vô dụng!" "Ta thấy Diệp Đông Hoàng này tạm thời không nên đắc tội, có thể phái sứ giả qua chúc mừng!" "Không sai, thế lực sau lưng Diệp Đông Hoàng không rõ, mạo phạm đắc tội, e rằng sẽ có đại họa!" Trên triều đình, các vị thần mỗi người một ý, cơ bản nghiêng về việc giao hảo, dù sao có thể nhanh chóng diệt được Hắc Thủy Vương Triều như vậy, thực lực có thể tưởng tượng được!

Bọn họ không muốn khai chiến với Diệp Đông Hoàng, một khi khai chiến, bọn họ có thể sẽ chết.

Vương Giả Cảnh tuổi thọ lâu dài, địa vị cao quý, có nhiều ngày để sống, có nhiều mỹ nữ để hưởng thụ, không có lợi ích to lớn, không ai muốn liều mạng!

Cuối cùng, Hắc Long Vương Triều quyết định giao hảo với Diệp Đông Hoàng, phái sứ giả đến chúc mừng!

Cảnh này, không chỉ diễn ra ở Hắc Long Vương Triều, mà còn diễn ra trên triều đình của các vương triều xung quanh như Đại Viêm Vương Triều, Cụ Phong Vương Triều, Bạch Vân Vương Triều.

Mà kẻ đầu sỏ của chuyện này lúc này đang bận rộn thu phục, củng cố địa bàn của Hắc Thủy Vương Triều, trấn áp các thế lực còn sót lại của Hắc Thủy Vương Triều.

Thiên hạ phong khởi vân dũng, Diệp Đông Hoàng một sớm thành

danh, thiên hạ đều biết. … Thần Châu Đại Lục còn có tên là Thần Châu Giới, lãnh thổ rộng lớn, mênh mông vô bờ, tổng cộng chia làm năm đại châu.

Năm đại châu được phân chia theo vị trí địa lý, gồm Đông Châu, Tây Châu, Nam Châu, Bắc Châu và Trung Châu.

Ngoài Trung Châu, hoàng triều là tôn!

Đông Châu có tổng cộng ba đại hoàng triều: Đại Chu Hoàng Triều, Thiên Ưng Hoàng Triều và Thần Đao Vương Triều.

Đại Chu Hoàng Triều, Nhật Nguyệt Thành!

Là đô thành của Đại Chu Hoàng Triều, Nhật Nguyệt Thành cũng là một trong ba tiên thành lớn của Đông Châu đại lục, tọa lạc trên không trung Tây Huyền Vực, trấn áp tứ phương, hùng vĩ vô cùng.

Trong Nhật Nguyệt Thành, tại một đại điện nguy nga tráng lệ, cổ kính hùng vĩ, một nữ tử mặc đế bào màu vàng, cao quý ung dung, khí chất vô song, đang chắp tay sau lưng đứng!

Nàng mày mắt như tranh vẽ, hoàn mỹ không tì vết, đế bào phất phơ, tay áo rộng thùng thình, nhưng khó che được thân hình yêu kiều ngạo nghễ.

Phong hoa tuyệt đại, tuyệt thế vô song!

Mái tóc nhẹ che nửa bên tiên nhan, nhưng vẫn đẹp đến kinh tâm động phách.

Không nói một lời, lặng lẽ đứng đó, dường như có uy thế khủng khiếp khiến trời đất biến sắc!

Dưới chân mặt đất phảng phất như vũ trụ tinh không, nhật nguyệt tinh thần vây quanh, càn khôn thiên địa, tất cả đều nằm dưới thân thể ngạo nghễ yêu kiều của nàng.

Nàng chính là chủ nhân của Đại Chu Hoàng Triều hiện nay, Nữ hoàng Vũ Minh Không!

"Bái kiến bệ hạ, chúc bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Một nữ tử tuyệt mỹ ung dung, thành thục gợi cảm khoan thai bước đến, duyên dáng hành lễ, ánh mắt thành kính cung kính, nàng chính là cận thị của Vũ Minh Không, Thượng Quan Uyển Nhi, Vô Thượng Vương Giả Cảnh, tu vi còn cao hơn rất nhiều vương triều chi chủ.

Là tâm phúc của Nữ hoàng Vũ Minh Không, vương triều chi chủ gặp nàng cũng phải cung cung kính kính!

Có thể nói là dưới một người, trên vạn người!

"Chuyện gì?" Vũ Minh Không mở lời, giọng nói rất bình thản, nhưng lại có một loại uy nghiêm và khí thế không thể diễn tả.

"Khởi bẩm bệ hạ, vừa nhận được tin tức, Hắc Thủy Vương Triều bị Đại Việt Đế Quốc Diệp Đông Hoàng diệt vong, đây là tình báo chi tiết!" Thượng Quan Uyển Nhi lấy ra một viên ngọc thạch, trên đó ghi lại tư liệu chi tiết liên quan đến Diệp Đông Hoàng!

"Diệp Đông Hoàng, nam, mười hai tuổi chín tháng, sinh tại Thiên Phong Quốc thuộc Âm Dương Tông, Hoàng Thiên Quận, Đại Mạc Phủ, Hắc Thủy Vương Triều…" "Đông Phương Thanh Y?

Chẳng lẽ là thánh nữ Thiên Ma Tông ở Trung Châu?" Vũ Minh Không trong lòng khẽ động, người trùng tên trùng họ vô số, nhưng nàng có một loại trực giác Đông Phương Thanh Y chính là thánh nữ Thiên Ma Tông Đông Phương Thanh Y!

Mười ba năm trước, thánh nữ Thiên Ma Tông phản đào, Thiên Ma Tông chấn nộ, phái hai vị đại năng Hoàng Giả Cảnh truy sát, từ Trung Châu truy sát đến Đông Châu.

Cuối cùng gặp nhau ở bờ biển phía đông của Đông Châu, ba vị đại năng Hoàng Giả Cảnh kịch chiến.

Trận chiến đó, đánh đến trời đất tối tăm, gây ra sóng thần kinh hoàng, nhấn chìm ức vạn sinh linh.

Cuối cùng nghe nói hai vị đại năng Hoàng Giả của Thiên Ma Tông bị trọng thương, thánh nữ Đông Phương Thanh Y bị giết!

"Diệp Đông Hoàng, quả là một tiểu gia hỏa thú vị!" Vũ Minh Không nhìn thông tin của Diệp Đông Hoàng, nhàn nhạt nói: "Gửi cho hắn một tấm thiệp mời, mời hắn tham gia Vương Giả Chiến nửa năm sau!" Đại Chu Hoàng Triều có hàng trăm vương triều dưới trướng, tình huống sinh tử chiến giữa các vương triều không nhiều, dù sao mỗi vương triều ít nhất cũng có mấy chục Vương Giả, một khi khai chiến, thương vong vô số.

Vì vậy, Vũ Minh Không cứ một trăm năm lại tổ chức một lần Vương Giả Chiến, mỗi vương triều lấy ra một phần lãnh thổ và thành trì làm phần thưởng cho người chiến thắng.

Đương nhiên, người thắng, Vũ Minh Không cũng sẽ ban thưởng!

Các vương triều có thù oán cũng có thể nhân cơ hội này giải quyết thù hận, hai bên có thể cược chiến, cũng có thể sinh tử chiến, do Vũ Minh Không chứng kiến, cũng không sợ kẻ thua quỵt nợ!

Mục đích Vũ Minh Không tổ chức Vương Giả Chiến một là nhân cơ hội chiêu mộ một số cường giả, hai là tránh cho các vương triều dưới trướng tàn sát lẫn nhau, tổn thất lượng lớn sức mạnh!

Phải biết rằng nàng cũng không phải không có kẻ thù, Đại Chu Hoàng Triều, Thiên Ưng Hoàng Triều và Thần Đao Hoàng Triều thế chân vạc, đối phương chính là kẻ thù, cạnh tranh lẫn nhau, đều muốn diệt đối phương để thống nhất Đông Châu.

“Vâng, bệ hạ!” Thượng Quan Uyển Nhi lui xuống, Vũ Minh Không đã mời Diệp Đông Hoàng tham gia Vương Giả Chiến, cũng tức là đã công nhận Diệp Đông Hoàng thay thế Hắc Thủy Vương Triều. … “Diệp Đông Hoàng?” Ánh mắt Vũ Minh Không sâu thẳm, tựa như có nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ hồng hoang.

Diệp Đông Hoàng quật khởi quá nhanh, dưới trướng cường giả đông đảo, cho dù Đông Phương Thanh Y là thánh nữ Thiên Ma Tông, năm đó may mắn thoát chết, e rằng cũng không làm được những điều này!

Có lẽ Diệp Đông Hoàng có đại cơ duyên, hoặc có lẽ Thiên Ma Tông đã vươn tay đến Đông Châu.

Giữa hai khả năng này, nàng nghiêng về khả năng thứ nhất hơn.

Nếu là Thiên Ma Tông, đối phương sẽ không công khai như vậy, càng không cần dùng đến cớ thánh nữ phản đào.

Nàng cảm thấy có lẽ là năm đó Đông Phương Thanh Y đã nhận được một cơ duyên to lớn, mới dẫn đến bị Thiên Ma Tông truy sát, mà Diệp Đông Hoàng rất có thể chính là người đã nhận được cơ duyên này!

Đương nhiên, tuy nàng có chút tò mò, nhưng cũng không quá để tâm, bản thân nàng cũng có rất nhiều cơ duyên, thực lực vẫn phải dựa vào chính mình!

Diệp Đông Hoàng còn không biết tổ tông mười tám đời của mình đã bị bày ra trước mặt người khác, lúc này hắn đã cơ bản khống chế được lãnh thổ Hắc Thủy Vương Triều, Đế Hoàng Ấn đã thôn phệ Hắc Thủy Ấn của Hắc Thủy Vương Triều, một lần nữa lột xác, trở nên mạnh hơn.

Điểm khí vận cũng tăng vọt năm trăm triệu!

Hắc Thủy Thành, Vương Cung, Kim Loan Điện.

Văn võ bá quan tụ hội, mấy trăm Vương Giả, mấy nghìn Bất Diệt Cảnh, chỉnh tề nghiêm trang, đấu chí ngút trời, trong mắt mang theo vẻ vui mừng.

Lần này chiếm được Hắc Thủy Vương Triều, mỗi người đều thu hoạch rất nhiều, túi tiền rủng rỉnh, muốn không vui cũng khó!

Diệp Đông Hoàng ngồi trên long ỷ cao chín trượng, sau lưng tinh thần vây quanh, vũ trụ luân chuyển, uy nghiêm bá khí, tựa như chúa tể tinh không, thiên đế chí tôn.

Đông Phương Bất Bại, Ân Tố Tố, Thủy Vân Cơ, Triệu Sư Dung, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Tiêu Mỹ Nương, Chúc Ngọc Nghiên, Loan Loan, Kiếm Hùng, Yêu Nguyệt, Trương Tam Nương, Lục Tuyết Kỳ, Bích Dao và những người khác lần lượt ngồi hai bên bậc thang thấp hơn.

Toàn bộ đại điện, khí thế bàng bạc, nguy nga tráng lệ, từng cường giả, khí thế như vực sâu, hùng hồn nội liễm!

"Đại đạo tại thượng, trẫm tuyên bố, kể từ hôm nay, dùng Đế Hoàng Ấn, Phong Thần Bảng, Đế Hoàng Kiếm trấn áp khí vận, Đại Hạ Vương Triều, lập!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, cửu long bào theo gió tung bay, y phục phần phật, dưới mười hai miện lưu buông xuống, uy nghiêm trang trọng, giọng nói hùng vĩ hạ xuống, Đế Hoàng Ấn bay ra lơ lửng trên đỉnh đầu, Phong Thần Bảng từ từ mở ra trước mặt, Đế Hoàng Kiếm vắt ngang trước ngực.

Gào!

Trời cao một tiếng rồng ngâm, khí vận kim long hiện ra, lượn lờ trên bầu trời Hắc Thủy Thành, một tiếng gầm thét, trong đầu tất cả mọi người của Hắc Thủy Vương Triều đều vang lên giọng nói Diệp

Đông Hoàng tuyên bố thành lập Đại Hạ Vương Triều!

"Bái kiến bệ hạ, chúc bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Trong Kim Loan Điện, văn võ đại thần triều bái, tiếng hô vang vọng mây xanh.

"Bái kiến bệ hạ, chúc bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Ngay sau đó, vô số binh lính canh gác, vô số võ giả Hắc Thủy Thành, vô số võ giả Hắc Thủy Vương Triều lần lượt hô vang, chấn thiên động địa, tuyên bố sự quật khởi của một vương triều!

"Hắc Long Vương Triều chúc mừng Đại Hạ Vương Triều thành lập, chúc Hạ Vương thánh thọ vô cương!" "Đại Viêm Vương Triều chúc mừng Đại Hạ Vương Triều thành lập, chúc Hạ Vương thánh thọ vô cương!" "Cụ Phong Vương Triều chúc mừng Đại Hạ Vương Triều thành lập, chúc Hạ Vương thánh thọ vô cương!" "Bạch Vân Vương Triều chúc mừng Đại Hạ Vương Triều thành lập, chúc Hạ Vương thánh thọ vô cương!" … Từng đặc sứ vương triều đến chúc mừng, Đại Hạ Vương Triều cuối cùng cũng hiện diện trước mắt thế nhân, tuy ở Thần Châu Giới không là gì cả.

Nhưng ít nhất dưới trướng Đại Chu Hoàng Triều, cũng coi như có chút danh tiếng!

"Đặc sứ Đại Chu Hoàng Triều chúc mừng Đại Hạ Vương Triều thành lập, chúc Hạ Vương thánh thọ vô cương!" Một tiếng phượng hót vang lên, một con thanh loan từ chân trời bay tới, giọng nói thanh lãnh uy nghiêm xa xa truyền đến, tất cả đặc sứ vương triều sắc mặt biến đổi, cung kính cúi đầu trước thân ảnh tuyệt mỹ trên thanh loan!

Trong lòng họ tràn đầy hoảng sợ và nghi hoặc, không biết sao đặc sứ Đại Chu Hoàng Triều lại đến đây, hơn nữa còn là Thượng Quan Uyển Nhi đích thân đến!

Phải biết rằng Thượng Quan Uyển Nhi là tâm phúc của Nữ hoàng,

đại diện cho ý chí của Nữ hoàng!

Ngay cả quốc chủ của họ đối mặt với Thượng Quan Uyển Nhi cũng phải cẩn thận, nịnh nọt lấy lòng!

Vương triều bình thường thành lập, Đại Chu Hoàng Triều nhiều nhất chỉ phái một đặc sứ bình thường đến chúc mừng giao phó một phen, căn bản không cần đến nhân vật lớn như Thượng Quan Uyển Nhi đích thân đến!

"Làm phiền đặc sứ đại giá quang lâm, thay trẫm đa tạ Nữ hoàng bệ hạ, mời!" Diệp Đông Hoàng thân ảnh hiện ra, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi đang đứng trên lưng thanh loan trên trời, trong lòng khẽ động, hư tay ra hiệu.

"Không cần, đây là Vương Giả Thiếp bệ hạ đưa cho ngươi!" Thượng Quan Uyển Nhi khẽ nhíu mày, lấy ra một tấm thiệp mời màu vàng, đưa đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, nhàn nhạt nói.

"Đến lúc đó trẫm nhất định sẽ đến bái kiến Nữ hoàng!" Diệp Đông Hoàng nhận thiệp mời, Vương Giả Chiến hắn cũng đã tìm hiểu qua, còn nửa năm nữa, đến lúc đó hắn tuyệt đối thành Hoàng Giả rồi!

Vừa hay qua đó gặp vị Nữ hoàng này, trong lòng hắn cũng khá tò mò về Vũ Minh Không!

Thượng Quan Uyển Nhi không nói nhiều, cưỡi thanh loan trực tiếp rời đi, đối với thái độ của Diệp Đông Hoàng, trong lòng rất không vui.

Trước đây nàng đến đâu, vương triều chi chủ nào không phải cung kính hết mực, nhưng ở chỗ Diệp Đông Hoàng này, nàng không cảm nhận được chút cung kính và kính sợ nào!

Đương nhiên, nàng cũng không đến mức vì chuyện nhỏ này mà ra tay giáo huấn Diệp Đông Hoàng một trận, nên trực tiếp đi luôn!

Thượng Quan Uyển Nhi rời đi, Diệp Đông Hoàng xử lý xong các loại sự vụ, các đặc sứ vương triều cũng lần lượt rời khỏi Hắc Thủy Thành, trở về phục mệnh.

Đêm xuống, nhìn sáu trăm triệu điểm khí vận trên bảng Vạn Đạo, Diệp Đông Hoàng nắm Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, tùy tay quăng một cái, xem có thể câu được bảo vật gì không!

Bây giờ hắn mỗi lần câu, điểm khí vận có thể kiểm soát, điểm khí vận tiêu hao càng nhiều, lưỡi câu có thể quăng đến vị trí xa hơn, đến thế giới mạnh hơn, khả năng câu được đồ tốt càng cao!

Chương 399

Ngược lại, điểm khí vận tiêu hao càng ít, xác suất câu được đồ tốt càng nhỏ.

Lần đầu tiên, Diệp Đông Hoàng thử sức, trực tiếp tiêu hao mười triệu điểm khí vận để câu!

Lưỡi câu xé rách hư không, chui vào trong chư thiên vạn giới, vô cùng vũ trụ!

Vút!

Diệp Đông Hoàng giật cần câu, lưỡi câu móc một gốc linh dược trở về.

"Linh dược thất cấp Băng Sơn Tuyết Liên trăm vạn năm, chứa băng tuyết áo nghĩa, người dùng có cơ hội lĩnh ngộ băng tuyết áo nghĩa, tàm tạm!" Nhìn gốc Băng Sơn Tuyết Liên trong suốt trắng như tuyết, giống như hoa sen đang nở trước mặt, Diệp Đông Hoàng trực tiếp thu lại.

Nếu luyện chế thành Băng Tuyết Đan thượng phẩm thất giai, có thể trực tiếp khiến võ giả Bất Diệt Cảnh đỉnh phong lĩnh ngộ băng tuyết áo nghĩa trở thành Vương Giả.

Cũng coi như là linh dược không tồi!

Diệp Đông Hoàng tiếp tục câu, thoáng chốc đã tiêu hao một trăm triệu điểm khí vận, nhưng không câu được thứ gì đặc biệt tốt!

Thứ duy nhất khiến hắn khá thích là một con chân long Vương Giả Cảnh, Diệp Đông Hoàng trực tiếp ném nó và Hắc Thủy Huyền Giao vào Vạn Đạo Thế Giới, để hai con quyết đấu, kẻ thắng sẽ kéo xe cho hắn, kẻ thua tự nhiên là bị thôn phệ!

“Câu lần cuối!” Diệp Đông Hoàng lần này trực tiếp tiêu hao một trăm triệu điểm khí vận để câu, lưỡi câu mang theo đạo vận huyền ảo chìm vào vũ trụ hư không!

“Đinh, phát hiện thế giới Tam Quốc lục cấp cực phẩm, có tăng thêm một trăm triệu điểm khí vận để câu lên không?” “Thế giới Tam Quốc lục cấp cực phẩm?

Thế giới như vậy tất nhiên có cường giả Vương Giả Cảnh, lại còn là Tam Quốc?” Diệp Đông Hoàng mắt sáng lên, thế giới Tam Quốc văn thần võ tướng đông đảo, lại là thế giới lục cấp, hắn tự nhiên sẽ không keo kiệt một trăm triệu điểm khí vận.

“Có!” Diệp Đông Hoàng trực tiếp câu thế giới Tam Quốc lên, dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, trong khoảnh khắc, thế giới Tam Quốc phong vân biến sắc, vô số cường giả kinh hãi nhìn lên trời, không biết đã xảy ra chuyện gì!

“Trời đã thay đổi!” Nam Hoa Lão Tiên mặc một bộ đạo bào, tiên phong đạo cốt, đứng trên đỉnh một ngọn núi lớn, lơ lửng giữa không trung, nhìn lên bầu trời vô ngần, ánh mắt ngưng trọng.

Tả Từ, Vu Cát và các cường giả khác lần lượt xuất quan, trong lòng tràn đầy kinh hãi, cảm nhận thế giới đột biến, tràn đầy hoảng sợ và bất an!

“Thiên địa biến rồi!” Thế giới Tam Quốc, người bình thường không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng những cường giả đứng ở đỉnh cao thế giới lại tràn đầy kinh hãi và bất an!

Bọn họ không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu!

Bất quá, một khắc sau, bọn họ đã biết!

Chỉ thấy, từng đạo thần quang từ trên trời cao rủ xuống, tựa như

mặt trời mọc ở phương đông, chiếu rọi khắp thiên hạ, soi sáng cả thế giới.

Vô số sinh linh bất giác ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn về phía thần tích này!

Đúng vậy, đối với bọn họ mà nói, đây chính là thần tích!

Nam Hoa, Tả Từ, Vu Cát ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào nơi kim quang rực rỡ, bọn họ biết sự biến đổi của thế giới vừa rồi tuyệt đối có liên quan đến kim quang này!

Bọn họ cảm giác có thứ gì đó kinh khủng sắp giáng lâm!

Oanh!

Như một tiếng sét kinh thiên nổ vang trong đầu tất cả mọi người, một bóng hình trấn áp cửu thiên thập địa từ trong kim quang hiện ra.

Bóng hình này thân mặc cửu long bào, đầu đội bình thiên quan, cao không thể tả, lớn không thể nói, thần uy như ngục, khó có thể nhìn thẳng.

Như thiên đế lâm trần, thần linh giáng thế!

Hắn đứng ở đó, thân ảnh vĩ ngạn tràn ngập cả thiên địa, che lấp tứ hải bát hoang, uy nghiêm vô thượng khiến cho cả ba người mạnh nhất thế giới này là Nam Hoa, Tả Từ, Vu Cát cũng không nhịn được mà toàn thân run rẩy, cúi đầu lạy bái.

Như phàm nhân nhìn thấy thiên đế!

"Sao có thể?" "Trên đời sao có thể tồn tại một người mạnh mẽ như vậy?" "Đây là người nào?" Nam Hoa ba người phủ phục giữa hư không, trong mắt tràn đầy kinh sợ.

Bọn họ đã đứng trên đỉnh của thế giới Tam Quốc, cúi nhìn thiên địa, tĩnh quan thương hải tang điền.

Mặc dù biết giữa thiên địa có người mạnh hơn bọn họ, nhưng bọn họ chưa từng thấy qua, càng không ngờ lại có người mạnh đến mức này!

Chỉ đứng ở đó thôi, khí tức đã khiến bọn họ không thể chịu đựng nổi, giống như con kiến đối mặt với cự long, bất luận là thực lực hay tầng bậc sinh mệnh, đều chênh lệch quá lớn!

"Là thiên thần hạ phàm!" "Trời không quên Đại Kinh ta, thiên thần hạ phàm cứu vớt thiên hạ Đại Kinh của ta!" "Đại Kinh có hy vọng rồi!" Trong thành Lạc Dương, vô số lão thần Đại Kinh quỳ rạp trên đất, nhìn bóng hình uy nghiêm vĩ ngạn vô biên trên bầu trời, kích động vô cùng, nước mắt lưng tròng!

Lúc này Đổng Trác tiến kinh, khuấy đảo cung đình, dùng thiên tử để lệnh chư hầu, triều cương sụp đổ, chư hầu nổi dậy, vô số lão thần trung thành với Đại Kinh trong lòng tuyệt vọng.

Nay thấy Diệp Đông Hoàng xuất hiện, liền xem như cọng rơm cứu mạng!

"Trên đời này thật sự có tiên thần sao?" Đổng Trác lúc này cũng bị uy áp của Diệp Đông Hoàng đè xuống đất, trong mắt tràn đầy kinh sợ, đương nhiên hắn sẽ không tin Diệp Đông Hoàng là thiên thần đến cứu Đại Kinh.

Nhưng sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng khiến hắn kinh hồn bạt vía!

Thực ra tu vi của Diệp Đông Hoàng lúc này còn chưa đến Vương Giả Cảnh, so với những cường giả tương đương Vương Giả Cảnh như Nam Hoa, Tả Từ, Vu Cát, tu vi còn kém một bậc!

Nhưng thế giới Tam Quốc đã bị hắn câu lên, dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, ở đây, hắn chính là thần, là sáng thế chủ.

Một niệm thương hải tang điền, một niệm cải thiên hoán địa, dù là mấy người Nam Hoa ở trước mặt hắn cũng chỉ là con kiến, một ý niệm là có thể khiến họ tan thành tro bụi!

"Trẫm, chúa tể Đại Hạ Vương Triều, Diệp Đông Hoàng!" Thân ảnh vĩ ngạn của Diệp Đông Hoàng nhìn xuống thiên địa, ánh mắt lãnh đạm uy nghiêm hạ xuống, tất cả mọi người dường như đều bị một đôi mắt uy nghiêm nhìn chằm chằm, tâm thần run rẩy.

Bọn họ phủ phục trên đất, trong mắt kính sợ càng thêm nồng đậm, từng người một dỏng tai lên, sợ bỏ lỡ dù chỉ một chút!

Vô số thế gia đại tộc, vô số sinh linh, trong lòng đã bắt đầu tính toán, làm sao mới có thể ôm được đùi lớn của Diệp Đông Hoàng!

Dưới thần uy như sáng thế chủ của Diệp Đông Hoàng, ngay cả những đại năng tương đương Vương Giả Cảnh như Nam Hoa, Tả Từ cũng không sinh nổi một tia ý nghĩ phản kháng, huống chi là những người khác!

"Đại Kinh khí số đã tận, triều cương sụp đổ, kể từ hôm nay, thế giới này do Trẫm tiếp quản, hóa thành lãnh thổ của Đại Hạ Vương Triều!" Giọng nói hùng vĩ của Diệp Đông Hoàng vang vọng khắp thiên địa, vang vọng trong sâu thẳm tâm linh của mọi sinh linh, như sấm bên tai, ngay cả các lão thần Đại Kinh cũng không dám nói một lời phản bác.

Không vì lý do gì khác, đây là thần dụ!

Ai dám chống lại?

Ngay cả đại ma vương Đổng Trác ngang ngược không ai bì nổi cũng phủ phục trên đất, không dám có chút bất kính, huống chi là phản đối!

"Thần Đổng Trác bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương,

thọ cùng trời đất!" "Thần Tào Tháo bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, thọ cùng trời đất!" "Thần Công Tôn Toản bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, thọ cùng trời đất!" "Thần Viên Thiệu bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, thọ cùng trời đất!" "Thần Nam Hoa (Vu Cát, Tả Từ) bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, thọ cùng trời đất!" … Khắp thiên hạ vang lên vô số tiếng hô lớn, đối mặt với sự tồn tại kinh khủng một người trấn áp cả thế giới như Diệp Đông Hoàng, vô số cường giả run rẩy, không sinh nổi một tia ý nghĩ phản kháng!

Lúc này ai có thể biểu lộ lòng trung thành trước tiên, được Diệp Đông Hoàng coi trọng, nói không chừng sẽ một bước lên trời?

Diệp Đông Hoàng tuy mạnh, nhưng chỉ có một người, dù có thể một mình trấn áp cả thế giới, nhưng không thể chuyện gì cũng tự mình làm, chắc chắn cần người giúp quản lý.

Đây chính là cơ hội của bọn họ!

Không ai muốn bỏ lỡ cơ hội như vậy!

"Đây chính là sức mạnh!" Diệp Đông Hoàng đứng sừng sững giữa hư không, ánh mắt lãnh đạm lướt qua vô số sinh linh bên dưới, hào tình vạn trượng, một lời có thể định thiên hạ, đây chính là sức mạnh!

Đương nhiên, hắn biết điều này chỉ là vì đang ở trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, hắn mới có thể mạnh mẽ như vậy, vô địch thiên hạ, nếu ra ngoài, thực lực hiện tại của hắn căn bản không làm được!

Hắn cần phải trở nên mạnh hơn!

Ý niệm thoáng qua, Diệp Đông Hoàng không nghĩ nhiều nữa, ý niệm vừa động, ầm ầm một tiếng, một ngọn thần sơn từ mặt đất mọc lên, phảng phất như cột chống trời, đứng sừng sững, khiến vô số sinh linh của thế giới Tam Quốc có thể nhìn thấy rõ ràng!

“Thần tích!” “Thật sự là thần tích a!” “Quá kinh khủng, một ý niệm đã cải thiên hoán địa!” … Vô số sinh linh ánh mắt cuồng nhiệt, tràn đầy kính sợ.

Giống như những cường giả như Nam Hoa, có thể tiện tay một quyền đánh nát một ngọn núi lớn, thậm chí lĩnh ngộ thổ chi áo nghĩa, có thể khống chế đại địa chi lực, thay đổi địa hình.

Nhưng phạm vi có hạn, tuyệt đối không thể làm được như Diệp Đông Hoàng, một ý niệm đã xây dựng nên một ngọn thần sơn mà cả thế giới đều nhìn thấy!

Đây đã là một tầng thứ sức mạnh khác, không phải là thứ bọn họ có thể chạm tới!

Thần sơn nguy nga sừng sững, Diệp Đông Hoàng không để ý đến thế nhân đang kinh ngạc, tiếp tục cải tạo.

Một con đường lên trời từ chân thần sơn ngưng tụ, rồi men theo thần sơn nhanh chóng lan lên trên, trong nháy mắt đã đến đỉnh núi.

Ngay sau đó, trên đỉnh núi hiện ra từng chiếc bảo tọa, phía sau bảo tọa, xung quanh lại xuất hiện từng tòa đài đá hình tam giác lơ lửng.

Vô số cường giả nhìn những chiếc bảo tọa và đài đá đó, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, không biết Diệp Đông Hoàng muốn làm gì!

Ông!

Đúng lúc này, phía trên thần sơn hiện ra một tấm võ đạo bi kim quang vạn trượng.

Trên võ đạo bi có vô số minh văn, huyền ảo vô song, khắc ghi Vạn Đạo Kinh và các loại công pháp mà Diệp Đông Hoàng để lại, bao gồm luyện đan, luyện khí và trận pháp, v.v.!

Tất cả sinh linh của thế giới Tam Quốc đều có thể nhìn thấy,

nhưng cụ thể có thể lĩnh ngộ được gì còn phải xem cơ duyên và ngộ tính của mỗi người! … Làm xong tất cả, ánh mắt Diệp Đông Hoàng nhìn xuống tất cả sinh linh đang khó hiểu, giọng nói uy nghiêm lại vang lên lần nữa, "Thế giới này, Trẫm đặt tên là Tam Quốc Thế Giới!" Giọng nói hùng vĩ khiến người ta tâm thần run rẩy, vô số cường giả dâng lên cảm giác đại trượng phu nên như thế.

Một lời liền thu một thế giới vào dưới trướng, đặt tên cho nó, đây là khí phách và sức mạnh cỡ nào.

"Tam Quốc Thế Giới?" Vô số cường giả trong lòng nghiền ngẫm cái tên này, bọn họ biết Diệp Đông Hoàng chắc chắn đến từ thế giới khác, hơn nữa là một thế giới mạnh hơn Tam Quốc Thế Giới!

Trong lòng hắn dâng lên một tia khát vọng!

Đặc biệt là những người như Nam Hoa, Tả Từ trước đây tu vi đã đến bình cảnh, lúc này bọn họ là kích động nhất, bởi vì bọn họ đã nhìn thấy con đường phía trước!

Diệp Đông Hoàng có tu vi gì, bọn họ không biết, nhưng bọn họ biết chắc chắn vượt xa bọn họ!

"Ngoài Tam Quốc Thế Giới còn có vô cùng thế giới, Tam Quốc Thế Giới được thu vào dưới trướng Trẫm, Trẫm sẽ không trực tiếp quản lý, sẽ chọn ra một người đại diện!" Giọng hắn vừa dứt, có thể cảm nhận được vô số hơi thở dồn dập, vô số cường giả ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực.

Chương 400

Thay Diệp Đông Hoàng quản lý một thế giới, đây là vinh dự và quyền lực cỡ nào, có thể nói là dưới một người, trên vạn người!

Đổng Trác, Tào Tháo, Tôn Sách, Viên Thiệu… vô số chư hầu rục rịch, bọn họ vốn đã muốn tranh bá thiên hạ.

Nay Diệp Đông Hoàng xuất hiện, bọn họ không thể làm hoàng đế, nhưng có thể thay Diệp Đông Hoàng quản lý thế giới Tam Quốc cũng là vinh quang vô thượng!

Hơn nữa còn không cần bọn họ tranh bá, Diệp Đông Hoàng một câu nói, thiên hạ căn bản không ai dám phản kháng!

Đáng tiếc, bọn họ đã định sẵn không có duyên!

Bởi vì, bọn họ là đàn ông!

Còn nói về việc dùng người thân quen, Diệp Đông Hoàng chính là như vậy!

Muốn thay hắn quản lý một thế giới, nhất định phải là nữ nhân của hắn!

"Trẫm thiết lập vị trí Thần Hậu, Thánh Phi, Đế Cơ.

Thần Hậu có thể thay Trẫm quản lý thế giới.

Ai có thể leo lên Thánh sơn, ngồi lên vị trí đó, chính là Thần Hậu!" Lời của Diệp Đông Hoàng vừa dứt, ba hàng bảo tọa vừa được dựng trên thần sơn tỏa ra ánh hào quang vô lượng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trong lòng đều đã hiểu ra điều gì, những chư hầu dã tâm kia, từng người một mặt như tro tàn!

Bất quá ngay sau đó mắt họ lại sáng lên, bản thân họ không thể trở

thành Thần Hậu, nhưng họ có thể ủng hộ người của mình trở thành Thần Hậu, đến lúc đó cũng có thể nhận được lợi ích to lớn!

Không để ý đến những suy nghĩ nhỏ nhặt của họ, Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói: "Ngoài ra, Trẫm truyền xuống võ đạo, phàm là người tu luyện có thành tựu hoặc có sở trường, cũng có thể vào Đại Hạ Vương Triều làm quan, theo Trẫm đến thế giới lớn hơn, chinh chiến chư thiên, dương danh vạn giới!" "Chinh chiến chư thiên, dương danh vạn giới!" Giờ khắc này, vô số văn thần mãnh tướng mắt sáng lên, điều này có ý nghĩa hơn nhiều so với việc họ cứ ru rú trong thế giới của mình đấu đá lẫn nhau!

Là nam nhân thì nên đi chinh phục thế giới, chứ không phải đấu đá nội bộ!

"Trăm năm sau, Trẫm sẽ giáng lâm lần nữa!" Lời vừa dứt, thân ảnh Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt biến mất, nếu không phải ngọn thần sơn sừng sững nơi chân trời, bọn họ đều cảm thấy như vừa trải qua một giấc mộng!

"Ha ha ha, cơ duyên a, đây quả thực là cơ duyên trời cho!" Diệp Đông Hoàng rời đi, Nam Hoa, Tả Từ, Vu Cát cảm giác áp lực như núi trong nháy mắt tan biến, lập tức đứng dậy, bay về phía thần sơn, nhìn tấm võ đạo bi huyền diệu vô thượng kia, trong mắt là sự hưng phấn không thể tả!

Công pháp và võ kỹ ghi trên đó đều khiến họ mở rộng tầm mắt, đây tuyệt đối là thần công diệu pháp có thể giúp họ tiến thêm một bước!

Tuy không cần đến gần cũng có thể nhìn thấy, nhưng họ vẫn bay về phía võ đạo bi, muốn cảm nhận đạo vận khí tức trên đó ở cự ly gần.

"Chinh chiến chư thiên, dương danh vạn giới!" Lữ Bố ngẩng đầu,

xa xa nhìn tấm võ đạo bi trên đỉnh thần sơn, nhiệt huyết sôi trào.

Giờ khắc này, không chỉ có hắn, mà Triệu Vân, Quan Vũ, Trương Phi, Điển Vi… những cường giả rải rác khắp thiên hạ đều chiến ý ngút trời, hưng phấn khôn xiết!

"Còn chưa xuất sơn, trời đã đổi thay rồi, trăm năm sao?" Nam Dương Long Trung, một thiếu niên tay phe phẩy quạt lông, đầu đội luân cân, xa xa nhìn tấm võ đạo bi trên đỉnh thần sơn, khẽ thở dài, nhưng ánh mắt lại đặc biệt sáng ngời.

Hắn nhìn chằm chằm vào võ đạo bi, dường như thấy vô số trận pháp ngưng tụ, trong đó còn có trận pháp mạnh hơn cả Thần Quỷ Bát Trận Đồ của hắn!

Điều này khiến hắn cảm động và hưng phấn!

Hắn biết, một vùng trời đất hoàn toàn mới sắp mở ra!

Vô số kỳ nhân dị sĩ xoa tay, lòng như thủy triều dâng, chuẩn bị làm một trận lớn! … Lạc Dương, hoàng thành.

"Thần Hậu tất nhiên phải có cả sắc đẹp và tài năng, thủ hạ của ta Điêu Thuyền có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, thiên phú cũng không tệ, nếu bồi dưỡng một phen, nói không chừng có thể tranh đoạt vị trí Thần Hậu!" Tư đồ Vương Doãn nhìn tấm võ đạo bi và bảo tọa Thần Hậu trên đỉnh thần sơn, trong lòng khẽ động.

Với kinh nghiệm mấy chục năm của mình, ông cảm thấy cơ hội của Điêu Thuyền rất lớn.

Sắc đẹp thì không cần phải nói, tuyệt đối là hàng đầu thiên hạ, hơn nữa trí tuệ và thiên phú cũng không kém, chỉ là thiếu cơ hội!

Nếu ông dốc sức bồi dưỡng, chưa chắc đã không có cơ hội!

Hơn nữa một mình ông không đủ sức, còn có thể liên hợp với

người khác, nếu có thể trợ giúp người sau lên ngôi Thần Hậu, lợi ích nhận được không cần nói cũng biết!

Ban đầu ông còn chuẩn bị dùng Điêu Thuyền để ly gián Lữ Bố và Đổng Trác, nay thì không cần nữa!

Đại Kinh đã vong!

Không chỉ Vương Doãn, vô số thế gia đại tộc, các đại chư hầu lúc này đều nảy sinh ý nghĩ, một cuộc cạnh tranh và tranh đoạt kiểu khác bắt đầu.

Thế giới Tam Quốc, vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, phong cách lập tức lệch lạc! … Mà Diệp Đông Hoàng lúc này đã rời khỏi thế giới Tam Quốc, chuẩn bị đến thế giới tiếp theo!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp độ: Cấp 7 (0/10 tỷ) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Bất Diệt Cảnh đỉnh phong Vạn Đạo Hỗn Độn Thể: Vương Thể Cảnh đỉnh phong Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Bát giai 0.15 tỷ/1 tỷ) Thần thông thức tỉnh: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) Tự sáng tạo võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn… Luyện đan: Thất giai trung phẩm Luyện khí: Thất giai trung phẩm Trận pháp: Thất giai trung phẩm Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí vận điểm: 300 triệu Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo Thế Giới, Ỷ Thiên Thế Giới, Bất Lương Nhân Thế Giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống Thế Giới, Tùy Đường Thế Giới, Đại Tần Thế Giới, Phong Vân Thế Giới, Tru Tiên Thế Giới, Tam Quốc Thế Giới.

“Tìm kiếm thế giới từ cấp bảy trở lên!” Diệp Đông Hoàng nhìn vào bảng Vạn Đạo, trực tiếp ra lệnh.

Hiện nay, thế giới dưới cấp bảy đối với hắn căn bản không có tác

dụng gì, nên trực tiếp loại bỏ.

"Đinh, phát hiện thế giới Đấu Phá cực phẩm cấp bảy!" Không lâu sau, giọng nói máy móc của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vang lên, khiến Diệp Đông Hoàng hơi sững sờ, đây quả là một thế giới vô cùng nổi tiếng.

Theo phân chia cấp độ, hắn ước tính Đấu Đế của thế giới Đấu Phá hẳn là thực lực Hoàng Giả Cảnh, Vương Giả tương đương với Đấu Thánh!

"Đến thế giới Đấu Phá!" Trầm ngâm một lát, Diệp Đông Hoàng không do dự, trực tiếp ra lệnh.

Chuyện bên ngoài đã giao phó xong, tất cả cường giả đều đã vào thế giới bên trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng!

"Đinh, tiêu tốn hai trăm triệu khí vận điểm, xuyên qua thế giới Đấu Phá!" Ông!

Lời vừa dứt, một dòng sông tử khí hạ xuống, bao phủ lấy Diệp Đông Hoàng rồi biến mất trong hoàng cung. … Thanh Sơn Trấn, Ma Thú Sơn Mạch.

Ma Thú Sơn Mạch, dãy núi liên miên, cổ thụ chọc trời, thỉnh thoảng có tiếng ma thú gầm rống, khiến khu rừng tĩnh mịch thêm vài phần túc sát và khủng bố!

Trên một vách đá cheo leo trong dãy núi, có một thiếu nữ hái thuốc.

Thiếu nữ mặc một bộ váy màu trắng nhạt, dung mạo tuy không phải tuyệt sắc, nhưng cũng có thể nói là mỹ nhân hiếm thấy.

Gương mặt tươi cười thanh đạm, toát ra một khí chất trong trẻo thoát tục.

Khí chất khác biệt này lập tức khiến cho sức hấp dẫn của cô gái tăng lên đáng kể.

Lúc này, thiếu nữ một tay bám vào tảng đá nhô ra trên vách núi, một tay nhẹ nhàng cẩn thận hái linh dược mọc trên vách đá, bỏ vào giỏ thuốc sau lưng.

Trán cô trắng nõn mịn màng lấm tấm mồ hôi, xen lẫn vài lọn tóc rối, lộ ra nụ cười mãn nguyện và đầy đủ sau khi hái được linh dược!

Cùng lúc đó, một luồng tử quang không ai thấy được hạ xuống, sau lưng thiếu nữ hái thuốc, trong hư không hiện ra một bóng người tuấn mỹ mặc kim bào.

Đó là một thanh niên trưởng thành bá khí, dáng người cao ráo, mày kiếm mắt sao, một đôi mắt sâu thẳm sáng ngời như có nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ sụp đổ các loại dị tượng kinh khủng hiện ra!

"Đây là thế giới Đấu Phá?" Diệp Đông Hoàng quan sát xung quanh, thu hết Ma Thú Sơn Mạch vào mắt, cuối cùng nhìn về phía thiếu nữ trên vách đá trước mặt!

Ánh mắt hắn lướt qua người thiếu nữ, cuối cùng dừng lại trên vòng eo liễu được thắt bởi một dải lụa xanh, nhìn vòng eo thon gọn không đầy một nắm tay, sự mảnh mai và yếu đuối ấy, trong số những tuyệt sắc nữ tử mà Diệp Đông Hoàng từng gặp cũng là hiếm thấy!

Dường như cảm nhận được ánh mắt sau lưng, thiếu nữ quay đầu lại, một bóng người tuấn mỹ bá khí đột ngột hiện ra trước mắt!

"A!" Một tiếng hét chói tai vang vọng khắp núi rừng, thiếu nữ từ trên vách núi thẳng tắp rơi xuống.

Sau lưng cô là vách núi vạn trượng, vừa quay người lại đã thấy một người lặng lẽ đứng sau lưng mình, cảm giác kinh hãi đó có thể tưởng tượng được!

Mặc dù thế giới này cường giả Đấu Linh là có thể miễn cưỡng phi hành, Đấu Vương, Đấu Hoàng có thể đấu khí hóa cánh bay lượn trên trời!

Cường giả Đấu Tông có thể lăng không hư lập, cường giả Đấu Tôn có thể xuyên qua không gian, nhưng ở ngoại vi Ma Thú Sơn Mạch của Thanh Sơn Trấn này, đừng nói là cường giả Đấu Linh, ngay cả Đại Đấu Sư cũng hiếm thấy!

Huống chi một người đột nhiên đứng sau lưng bạn!

Nghĩ thôi đã thấy kinh hãi!

Cạch!

"Trẫm có đáng sợ đến vậy sao?" Diệp Đông Hoàng sờ sờ mũi, nhìn thiếu nữ rơi xuống vách núi, thân hình lóe lên, đã đến trước mặt thiếu nữ đang rơi xuống.

"Ngươi…" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đột nhiên xuất hiện, thiếu nữ tuy kinh ngạc nhưng cũng không còn sợ hãi, cô biết người đàn ông này tuyệt đối là một cường giả tuyệt thế vượt xa sức tưởng tượng của cô!

Không có đấu khí hóa cánh mà vẫn có thể bay, chứng tỏ ít nhất cũng là cường giả trên Đấu Hoàng!

Cường giả như vậy đối với cô mà nói chính là truyền thuyết, không ngờ cô ra ngoài hái thuốc lại gặp được!

Bụp!

Một khắc sau, cô cảm thấy eo mình bị siết chặt, một bàn tay lớn ôm lấy vòng eo thon nhỏ không đầy một nắm tay của cô, xuất phát từ bản năng sinh tồn, cô cũng đưa tay ôm chặt lấy Diệp Đông Hoàng, giống như người chết đuối vớ được cọc.

Cơ thể mềm mại áp vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, cảm nhận được sự non nớt nhưng cũng đã có quy mô.

Gió rít bên tai, Diệp Đông Hoàng ôm thiếu nữ từ dưới vách núi trở về mặt đất.

"Nàng còn muốn ôm bao lâu nữa?" Nhìn thiếu nữ thất thần trong lòng, Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói.

"A… Ồ…" Đầu óc thiếu nữ vẫn còn đang treo máy, nghe tiếng mới hoàn hồn, phát hiện đã đến mặt đất, vội vàng buông tay ra, cảm tạ nói: "Tiểu nữ tử Tiểu Y Tiên đa tạ tiền bối cứu mạng!" Cô không ngờ một đại nhân vật như Diệp Đông Hoàng lại ra tay cứu một Đấu Giả nhỏ bé như cô!

"Tiểu Y Tiên?" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, xem ra vận khí cũng không tệ, vừa đến đã gặp một nữ phụ, lại còn là đồng hương của trư cước!

"Ơn cứu mạng, không gì báo đáp, là lấy thân báo đáp, hay là kiếp sau làm trâu làm ngựa ngậm cỏ kết vành?" Diệp Đông Hoàng nhìn Tiểu Y Tiên, đầy hứng thú nói.

Chương 401

Thế giới này nhìn mặt mà bắt hình dong, đẹp trai thì là lấy thân báo đáp, xấu trai thì là kiếp sau báo đáp.

Hắn hẳn là thuộc vế trước đi!

"Tiền bối nói đùa rồi!" Tiểu Y Tiên má hồng, ánh mắt lén lút nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, một trái tim đập thình thịch, đừng nói, vị tiền bối này trông thật trẻ, thật đẹp trai, lại còn có chút hài hước!

Thực ra bảo cô lấy thân báo đáp dường như cũng không phải là không thể.

Chỉ là cô là một sao chổi, cả người toàn là độc!

"Tiền bối?

Trẫm rất già sao?" Nhìn đôi mắt linh động e thẹn của Tiểu Y Tiên, Diệp Đông Hoàng giả vờ không vui nói.

"Không, không phải!

Tiền… Đại nhân một chút cũng không già, đại nhân là người đàn ông đẹp trai nhất mà tiểu nữ tử từng thấy!" Tiểu Y Tiên vội vàng giải thích, nói đến cuối cùng, khuôn mặt trắng nõn nóng bừng, đỏ như máu, tai và cổ cũng đỏ ửng!

"Tiểu Y Tiên!" Đột nhiên, một tiếng hét lớn vang lên, một thanh niên trông khá tuấn tú, ra vẻ bảnh bao, dẫn theo mấy chục tên lính đánh thuê chạy tới.

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua người thanh niên đó, cuối cùng dừng lại trên một chiếc huy chương trên ngực hắn, trong huy chương có khắc một cái đầu sói độc nhãn.

Diệp Đông Hoàng tuy không nhận ra, nhưng nghĩ đến nhân vật từng xuất hiện trong nguyên tác, thanh niên này chín phần mười chính là thiếu đoàn trưởng Lang Đầu Dong Binh Đoàn, Mục Lực!

Đá mài dao của trư cước Tiêu Viêm, cuối cùng bị diệt đoàn!

"Tiểu tử, dám bắt nạt Tiểu Y Tiên, chịu chết đi!" Mục Lực nhìn gò má hồng nhuận, ánh mắt e thẹn của Tiểu Y Tiên, giống hệt như những người phụ nữ mỗi lần nằm dưới thân hắn cầu hoan, lại nghĩ đến tiếng hét vừa rồi của Tiểu Y Tiên, một bức tranh sinh động hiện ra trong đầu hắn.

Trong chốc lát, mắt Mục Lực đỏ ngầu, hắn luôn coi Tiểu Y Tiên là cấm luyến của mình, tuy chưa chiếm được, nhưng cũng không cho phép người khác nhúng chàm!

Nhìn dung mạo còn đẹp trai hơn mình của Diệp Đông Hoàng, Mục Lực trong lòng càng thêm tức giận, rút kiếm chém về phía Diệp Đông Hoàng!

"Mục Lực, ngươi làm gì vậy?" Nhìn Mục Lực khí thế hung hăng như muốn ăn thịt người, Tiểu Y Tiên chắn trước mặt Diệp Đông Hoàng, tức giận quát: "Mau xin lỗi đại nhân!" Cô tuy không thích Mục Lực, nhưng đối phương dù sao cũng hộ tống cô đến sơn mạch hái thuốc, hơn nữa ở đây còn có mấy chục người của Lang Đầu Dong Binh Đoàn!

Cô sợ Diệp Đông Hoàng nổi giận, diệt sạch tất cả mọi người!

Đối với thực lực của Diệp Đông Hoàng, cô không hề nghi ngờ, đừng nói Mục Lực và mấy chục lính đánh thuê này, cho dù cả Lang Đầu Dong Binh Đoàn cùng lên cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng!

"Đại nhân?

Xin lỗi?" Mục Lực nắm chặt trường kiếm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Y Tiên và Diệp Đông Hoàng, hơn ba mươi lính đánh thuê của Lang Đầu Dong Binh Đoàn cũng vây lại, nhìn chằm chằm như hổ đói.

"Ngươi bảo lão tử xin lỗi tên tiểu bạch kiểm này?

Ta thấy đầu óc ngươi chắc bị làm cho hồ đồ rồi, còn đại nhân?

Sao ngươi không gọi là ba ba luôn đi?" Mục Lực hừ lạnh một tiếng, hắn là thiếu đoàn trưởng Lang Đầu Dong Binh Đoàn, ở cái trấn Thanh Sơn này ai dám đắc tội hắn?

Còn bảo hắn xin lỗi Diệp Đông Hoàng?

Diệp Đông Hoàng tuy đẹp trai, nhưng trông cũng chỉ tầm mười tám mười chín tuổi, người như vậy giỏi lắm cũng chỉ là một Đấu Giả, hắn trong phút chốc sẽ dạy cho hắn cách làm người!

Còn xin lỗi?

Xin lỗi mẹ mày!

"Khốn nạn!

Ngươi…" Tiểu Y Tiên nghe vậy, vừa tức vừa giận, ánh mắt hung tợn nhìn Mục Lực, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, thật muốn một tát đánh nát cái miệng thối của hắn.

"Sao?

Con tiện nhân nhà ngươi, thẹn quá hóa giận rồi à?

Dám làm không dám nhận?

Đợi lão tử xử lý thằng nhãi này xong, sẽ xử lý ngươi, cho ngươi biết thế nào mới là đàn ông đích thực!" Mục Lực nhìn chằm chằm vào thân hình yểu điệu động lòng người của Tiểu Y Tiên, dâm đãng cười một tiếng, vung tay, ra lệnh cho đám lính đánh thuê thủ hạ: "Đánh gãy

ngũ chi của thằng nhãi này, ném vào rừng cho ma thú ăn!" "Vâng, thiếu đoàn trưởng!" Lập tức có hai lính đánh thuê ra khỏi hàng, xoa tay, trong mắt lóe lên nụ cười tàn nhẫn.

Việc xử lý người khác khiến cho nhân tố bạo lực biến thái trong cơ thể họ hưng phấn lên. … "Tiểu tử, ngươi rất kiêu ngạo nhỉ!" Diệp Đông Hoàng không để ý, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Mục Lực, người sau vừa định mở miệng, lại tâm thần chấn động, phảng phất như bị mãnh thú hồng hoang nào đó nhìn chằm chằm, da đầu tê dại, tim đập thình thịch.

"Chuyện gì thế này?

Giả thần giả quỷ!" Sau khi kinh hãi, Mục Lực nghi ngờ nhìn Diệp Đông Hoàng, lại không phát hiện có gì khác lạ, chỉ là một tên tiểu bạch kiểm đẹp trai mà thôi!

Nghĩ đến đây, lại nghĩ đến việc vừa rồi bị ánh mắt của Diệp Đông Hoàng dọa sợ, Mục Lực lập tức thẹn quá hóa giận, cảm thấy mất mặt, lại thấy đám lính đánh thuê xung quanh không động tĩnh, tức giận mắng: "Mẹ kiếp, còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau động thủ!" Tiếng nói vừa dứt, vẫn không ai động thủ, hai lính đánh thuê ra khỏi hàng đầu tiên cũng phảng phất như không nghe thấy lời hắn nói.

"Hử?

Các ngươi dám kháng lệnh?

Tin hay không ta lão tử cho các ngươi đi cho ma thú ăn…" Mục Lực trong lòng tức giận ngút trời, không ngờ vào lúc quan trọng này đám người này lại không nghe lời, nhưng hắn còn chưa nói xong, đã cảm thấy có chút quỷ dị!

Bùm bùm bùm bùm!

Đột nhiên, hơn ba mươi lính đánh thuê không hề có dấu hiệu nào mà lần lượt ngã xuống đất, không còn hơi thở, chết một cách quỷ dị!

"Ực!" Mục Lực nuốt nước bọt, một nỗi sợ hãi chưa từng có dâng lên trong lòng, hắn nhìn xung quanh, lại nhìn Diệp Đông Hoàng, toàn thân lạnh toát, phảng phất như có một con lệ quỷ đang lượn lờ xung quanh!

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của Mục Lực, Diệp Đông Hoàng cũng không có tâm tư chơi đùa với một con kiến như hắn, nhàn nhạt liếc hắn một cái!

Chỉ một cái liếc mắt này, trên người Mục Lực từng đạo huyết vụ nổ tung.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Hai tay, hai chân và chi thứ năm của Mục Lực hóa thành một đám huyết vụ, cả người mới ngã xuống đất, đau đớn kêu la.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn méo mó, trong mắt tràn đầy hối hận và oán hận, sớm biết Diệp Đông Hoàng kinh khủng như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không trêu chọc Diệp Đông Hoàng.

Đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận!

Tiểu Y Tiên trong mắt lóe lên một tia kinh sợ, nhưng nghĩ đến lời nói vừa rồi của Mục Lực, cũng coi như là nhân quả báo ứng, ai bảo hắn vừa rồi cũng muốn đối xử với Diệp Đông Hoàng như vậy!

Đây gọi là gieo gió gặt bão!

“Thể chất của nàng đặc thù, là Ách Nan Độc Thể hiếm thấy, muốn giải quyết thì theo Trẫm, Trẫm có thể cho nàng trở thành Luyện dược sư!” Nhìn Tiểu Y Tiên, Diệp Đông Hoàng buông một câu, bước về phía trước.

Bồi dưỡng vài Luyện đan sư để mình sử dụng cũng không tệ.

Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Đông Hoàng hiện ra Tiêu Viêm, có nên thu luôn tên nhóc đó, sau này chuyên môn làm khổ sai luyện đan dược cho mình không?

Mặc dù Tiêu Viêm có hơi tra nam, đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt không chịu trách nhiệm, nhưng trưởng thành rồi, luyện thuốc cho hắn cũng không tệ!

Hơn nữa loại khí vận trư cước này, không cần hắn bồi dưỡng gì cả, trực tiếp thả rông, có thể nói là một vốn vạn lời!

“Ách Nan Độc Thể?

Luyện dược sư?” Tiểu Y Tiên răng ngà cắn chặt môi hồng, nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng, không ngờ đối phương lại một mắt nhìn thấu thể chất của mình.

Thể chất của cô đặc thù, một khi độc khí bộc phát sẽ làm hại những người xung quanh, bị người ta coi là sao chổi, đây cũng là vấn đề đã làm phiền cô từ nhỏ, cô vẫn luôn muốn giải quyết, đáng tiếc không tìm được cách.

Cô thích thảo dược, trở thành Luyện dược sư là ước mơ từ nhỏ của cô, nhưng muốn trở thành Luyện dược sư rất khó, nếu không Luyện dược sư cũng sẽ không trở thành nghề nghiệp cao quý nhất trên Đấu Khí Đại Lục!

Một câu nói đơn giản của Diệp Đông Hoàng, có thể nói là trực tiếp chọc vào hai điểm đau lớn nhất trong tâm hồn cô, khiến cô không

thể từ chối!

Cô tin tưởng thực lực kinh khủng của Diệp Đông Hoàng, chắc cũng sẽ không lừa một cô gái yếu đuối như cô!

"Đại nhân, ta đồng ý!" Tiểu Y Tiên đuổi theo, cô không muốn sau này bị người ta coi là quái vật, không muốn độc khí bộc phát làm hại đến người vô tội, cô muốn trở thành Luyện dược sư!

"Xong!" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên, dẫn Tiểu Y Tiên rời khỏi Ma Thú Sâm Lâm! … Thanh Sơn Trấn, Vạn Dược Trai.

Tiểu Y Tiên là y sư của Vạn Dược Trai ở Thanh Sơn Trấn, nay theo Diệp Đông Hoàng rời đi, nên quay về thu dọn đồ đạc!

Lúc này, cửa Vạn Dược Trai đột nhiên tràn đến gần trăm lính đánh thuê khí thế hung hăng, mỗi người lính đánh thuê này trên ngực đều có một chiếc huy chương, trên huy chương có một cái đầu sói độc nhãn, rõ ràng là người của Lang Đầu Dong Binh Đoàn!

"Nhìn kìa, là đoàn trưởng Lang Đầu Dong Binh Đoàn, Mục Xà!" "Chuyện gì thế?

Lang Đầu Dong Binh Đoàn lại ra quân toàn bộ, chẳng lẽ muốn khai chiến với Vạn Dược Trai?" "Ta nghe nói con trai Mục Xà là Mục Lực bị người ta đánh gãy ngũ chi vứt ở Ma Thú Sơn Mạch, nếu không phải tình cờ gặp được lính đánh thuê đi qua cứu về, lúc này sợ là đã cho ma thú ăn rồi!" "Hít!

Ai mà to gan thế?" "Ta không phải nghe nói Mục Lực hôm nay hộ tống Tiểu Y Tiên đi hái thuốc sao?

Tiểu Y Tiên có sao không?" "Không có!

Chương 402

Vừa rồi ta thấy Tiểu Y Tiên và một người đàn ông bình an vô sự vào Vạn Dược Trai!" "Lần này chắc có kịch hay xem rồi!" … Cửa Vạn Dược Trai ngày càng nhiều lính đánh thuê tụ tập, bọn họ đều là những người sống trên lưỡi đao, có náo nhiệt xem sao có thể bỏ qua!

Đặc biệt là liên quan đến Lang Đầu Dong Binh Đoàn!

Phải biết thế lực của Lang Đầu Dong Binh Đoàn ở Thanh Sơn Trấn này gần như là mạnh nhất, đoàn trưởng Mục Xà cũng là cường giả mạnh nhất Thanh Sơn Trấn, bình thường không ít lần bắt nạt bọn họ!

Nghe nói con trai Mục Xà bị người ta phế, không biết bao nhiêu người trong lòng đang cười thầm!

"Tiểu Y Tiên, cút ra đây cho lão tử!" Mục Xà tay cầm một thanh đại đao, tóc dựng ngược, nghĩ đến thảm trạng của con trai, trong lòng lệ khí bùng lên, như một đại ma vương nổi giận, khí thế ngút trời, dọa đám lính đánh thuê xung quanh không dám đến gần!

Trong Vạn Dược Trai, Diệp Đông Hoàng dẫn Tiểu Y Tiên thản nhiên bước ra, hai người vừa xuất hiện, lập tức thu hút vô số ánh mắt!

"Tên tiểu bạch kiểm này là ai vậy?

Mẹ nó, đẹp trai quá!" "Tiểu Y Tiên bị tên tiểu bạch kiểm này chiếm rồi, tim ta đau quá, nhưng sao lại có cảm giác trai tài gái sắc nhỉ?" "Xem ra lại là một vụ họa do phụ nữ gây ra!" "Hồng nhan họa thủy, không gì hơn thế!" "Tên tiểu bạch kiểm này thảm rồi, Mục Xà chắc chắn sẽ đánh gãy ngũ chi của hắn, khiến hắn những ngày sau này sống không bằng chết!" … Một loạt tiếng bàn tán vang lên, có cảm

khái, có trêu chọc, có hả hê, chúng sinh trăm thái, đủ loại bộ mặt!

"Tiểu súc sinh, là ngươi phế con trai ta?" Mục Xà trường đao chỉ thẳng, đôi mắt đỏ ngầu như dã thú khát máu, nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng!

Khi hắn thấy Mục Lực, người sau đã ngất đi, hắn chỉ nghe từ miệng lính đánh thuê cứu Mục Lực về rằng trước khi hôn mê, Mục Lực đã mắng Tiểu Y Tiên là tiện nhân!

Sau đó lại nhận được tin Tiểu Y Tiên và Diệp Đông Hoàng xuất hiện, thuận lý thành chương suy ra là Diệp Đông Hoàng đã phế Mục Lực!

Nhưng hắn không biết thực lực của Diệp Đông Hoàng!

"Tiểu súc sinh hỏi ai?" Diệp Đông Hoàng liếc mắt nhìn Mục Xà, nhàn nhạt nói.

"Tiểu súc sinh hỏi ngươi!" Mục Xà tức giận ngút trời, buột miệng nói ra.

"Quả nhiên là tiểu súc sinh, không đúng, phải là lão súc sinh!" Diệp Đông Hoàng ra vẻ nghiêm túc nói.

"Ha ha…" Lời vừa dứt, xung quanh lập tức vang lên một tràng cười vang.

"Tiểu súc sinh, quả là mồm mép lanh lợi, nhưng ngươi yên tâm, lão tử sẽ không giết ngươi!" Mục Xà vặn cổ, bước về phía trước, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng và Tiểu Y Tiên, lạnh lùng nói: "Lão tử sẽ đánh gãy ngũ chi của ngươi rồi để ở nhà, cho ngươi ngày ngày nhìn lão tử hành hạ con tiện nhân này sống dở chết dở, để cho đôi cẩu nam nữ các ngươi hối hận khi đến thế giới này, sám hối cho con trai ta!" "Tên tiểu bạch kiểm này thảm rồi, đáng thương lại còn liên lụy Tiểu Y Tiên!" "Đúng vậy, Tiểu Y Tiên rơi vào

tay Mục Xà, không biết sẽ bị đối xử tàn nhẫn biến thái thế nào!" "Hu hu, Tiểu Y Tiên của ta xong rồi!" … Xung quanh mọi người nghe vậy không khỏi rùng mình, Mục Lực bị phế, Mục Xà nổi giận ngút trời, không ai dám vào lúc này đắc tội Mục Xà.

Ngay cả những người từng chịu ơn của Tiểu Y Tiên lúc này cũng không dám đứng ra nói giúp Tiểu Y Tiên!

Còn về Diệp Đông Hoàng, trong mắt họ, chính là tội đáng đời, không có thực lực còn dám phế Mục Lực, tự tìm cái chết lại còn liên lụy Tiểu Y Tiên!

Đơn giản là đáng chết vạn lần!

"Lão già, con trai ông tự tìm cái chết, trách được ai?

Ông với con trai ông đúng là một đức tính, không chết thì ai chết?" Tiểu Y Tiên nghe vậy, lớn tiếng mắng, Mục Xà này với con trai hắn đúng là một giuộc!

Nhưng có Diệp Đông Hoàng ở đây, cô cũng không sợ Mục Xà.

"Con tiện nhân, mày là cái thá gì?

Con trai ta muốn mày, là vinh hạnh của mày, mày nên ngoan ngoãn nằm xuống, mở rộng chân ra, con trai ta mà muốn giết mày, mày nên duỗi cổ ra, để nó giết!" Mục Xà đi đến trước mặt Diệp Đông Hoàng và Tiểu Y Tiên, ngạo nghễ nói.

Chuyện xảy ra thế nào, không cần nghĩ hắn cũng biết, nhưng thì sao chứ, hắn thực lực mạnh chính là chân lý, con trai hắn muốn làm gì thì làm!

"Thật bá đạo!" Đám lính đánh thuê xung quanh nghe vậy, thầm chửi trong lòng, nhưng trong lòng lại không khỏi dâng lên một tia khao khát, đây mới là cuộc sống của cường giả!

Nắm đấm chính là chân lý!

Lão tử muốn làm gì thì làm!

Ngươi không được phản kháng!

Khi nào họ cũng có thể uy phong như vậy thì tốt rồi!

"Không sai!

Trẫm muốn giết ngươi, ngươi nên quỳ xuống duỗi cổ ra, để Trẫm giết!" Nhìn Mục Xà trước mặt, Diệp Đông Hoàng mở miệng, giọng nói của hắn phảng phất hóa thành một phù văn trấn áp tứ hải bát hoang, trấn áp trên đỉnh đầu Mục Xà.

Rắc!

Xương cốt toàn thân kêu răng rắc, tu vi Nhị Tinh Đấu Sư của Mục Xà không có chút sức phản kháng nào, lập tức quỳ xuống đất, mặt đất nứt ra những vết nứt như mạng nhện!

"Ngươi… sao có thể?" Mục Xà ngẩng đầu, ánh mắt kinh hãi, liều mạng giãy giụa, nhưng đấu khí trong cơ thể phảng phất như ngưng đọng, trên lưng như có một ngọn núi lớn đè nặng, không thể động đậy!

Hắn biết, lần này đã đá phải tấm sắt rồi!

"Nhìn thật chướng mắt!" Ánh mắt lạnh lùng của Diệp Đông Hoàng lướt qua Mục Lực và gần trăm lính đánh thuê của Lang Đầu Dong Binh Đoàn xung quanh.

"Tiền bối tha…" Đám lính đánh thuê của Lang Đầu Dong Binh Đoàn cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Diệp Đông Hoàng, như rơi vào hầm băng, lập tức quỳ rạp xuống, muốn cầu xin tha mạng!

Tuy nhiên, lời của họ còn chưa kịp nói ra, một cơn gió nhẹ thổi qua, bao gồm cả Mục Lực, một Nhị Tinh Đấu Sư, tất cả cường giả

của Lang Đầu Dong Binh Đoàn trong nháy mắt hóa thành bụi phấn, theo gió tan đi!

Mặt trời chói chang, nắng gắt như lửa, tất cả mọi người cảm thấy một luồng khí lạnh không ngừng tỏa ra, trời đất một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng hít thở dồn dập, sợ hãi của mọi người!

"Hít!" … "Phù…" Diệp Đông Hoàng mang theo Tiểu Y Tiên rời đi, cửa Vạn Dược Trai lập tức vang lên một tràng tiếng thở phào, tất cả mọi người đều thở ra một hơi thật dài, như trút được gánh nặng.

Đối mặt với một cường giả đáng sợ chỉ cần thổi một hơi là có thể tiêu diệt tất cả bọn họ, không ai có thể giữ được bình tĩnh.

Cường giả, cho dù không làm gì cả, chỉ cần tùy ý đứng ở đó, cũng sẽ mang đến áp lực kinh hoàng khó có thể diễn tả cho vô số người.

Đó là phản ứng bản năng đến từ sâu trong linh hồn của kẻ yếu đối với cường giả.

"Vị đại nhân đó thật quá kinh khủng!" "Đúng vậy, còn chưa thấy ra tay thế nào, tất cả người của Lang Đầu dong binh đoàn đã tan thành tro bụi, ngay cả một mẩu xương vụn cũng không còn!" "Biết đâu là cường giả Đấu Vương, thậm chí là Đấu Hoàng?" "Lang Đầu dong binh đoàn dựa vào thực lực mạnh mẽ mà làm càn làm bậy, lần này đá phải tấm sắt, gặp báo ứng rồi!" "Tiểu Y Tiên thật sự gặp may mắn lớn rồi, sau này tiền đồ vô lượng!" … Sau một hồi tĩnh lặng, tất cả mọi người đều sôi trào, ghé tai thì thầm, bàn tán xôn xao, nhìn bóng lưng rời đi của Tiểu Y Tiên mà tràn đầy ngưỡng mộ.

Có thể được một cường giả đáng sợ như vậy ưu ái, thật sự là một bước lên trời, bay lên cành cao hóa phượng hoàng!

"May mà vừa rồi không đắc tội vị đại nhân đó!" Quản sự của Vạn Dược Trai mềm nhũn ngồi bệt dưới đất, trong lòng vô cùng may mắn,

ban đầu lão không muốn để Tiểu Y Tiên rời đi dễ dàng như vậy.

Nhưng cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, lão liền thấy tim đập loạn nhịp, một câu cũng không nói nên lời!

Giờ khắc này, lão thật sự có cảm giác may mắn vì sống sót sau tai nạn!

Lần này có thể sống sót đúng là tổ tiên phù hộ! … Đối với sự chấn động vừa gây ra, Diệp Đông Hoàng không hề để tâm, hắn đưa Tiểu Y Tiên đến thành Ô Thản, xem thử nhân vật chính của thế giới này bây giờ ra sao rồi!

Chắc vẫn là một tên phế vật người ghét chó chê!

Trên đường đi, Diệp Đông Hoàng truyền Vạn Đạo Kinh cho Tiểu Y Tiên, với thể chất đặc thù Ách Nan Độc Thể của nàng, lấy Vạn Đạo Kinh làm chủ, dung hợp các độc kinh khác để tu luyện.

Cộng thêm đan dược do Diệp Đông Hoàng cung cấp để tẩy tủy phạt mạch, chỉ trong một ngày, tu vi của Tiểu Y Tiên đã tăng vọt như tên lửa lên cấp bậc Đại Đấu Sư, tương đương với cảnh giới Tiên Thiên.

Ở vùng đất Ô Thản Thành này, cũng được xem là một cường giả rồi! … Thành Ô Thản.

Một thành phố nhỏ cực kỳ bình thường trong Đế quốc Gia Mã của Đấu Khí Đại Lục.

Lúc này, Diệp Đông Hoàng đang cùng Tiểu Y Tiên thong thả dạo bước trên con phố mang đậm phong cách dị vực của thành phố này.

“Đại nhân, chúng ta đi đâu vậy ạ?” Tiểu Y Tiên ngắm nhìn thành Ô Thản, tò mò hỏi.

Chỉ trong một ngày, nàng đã sùng bái Diệp Đông Hoàng đến mức năm vóc sát đất.

Có Vạn Đạo Kinh, không những có thể khống chế độc khí trong cơ thể nàng, mà còn có thể phát huy sức mạnh của Ách Nan Độc Thể, khiến nàng mạnh lên nhanh chóng!

Điều đáng sợ hơn là, chỉ trong một ngày, tu vi của nàng đã đạt đến cấp bậc Đại Đấu Sư, mà còn không phải là mới đột phá, mà là tương đương với Đại Đấu Sư đỉnh phong!

Với tu vi này, dù ở thành Ô Thản cũng được xem là cường giả tuyệt đối!

"Đi xem kịch hay!" Thần thức của Diệp Đông Hoàng lướt qua thành Ô Thản, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, hắn vươn tay ôm lấy vòng eo của Tiểu Y Tiên, thân ảnh nháy mắt biến mất!

"Hả?

Sao hai người trước mặt ta lại đột nhiên biến mất rồi?" Một người đàn ông trên phố dụi dụi mắt, đầy vẻ không thể tin nổi, cuối cùng lắc đầu, cảm thấy tối qua làm việc quá sức, có lẽ là hoa mắt rồi!

Cùng lúc đó, tại quảng trường của Tiêu gia, một trong ba đại gia tộc của thành Ô Thản, đang diễn ra buổi trắc nghiệm đệ tử gia tộc hàng năm.

"Đấu chi lực, tam đoạn!" Nhìn năm chữ lớn đang sáng rực thậm chí có phần chói mắt trên Ma Thạch Bi thử nghiệm, Tiêu Viêm không chút biểu cảm, khóe miệng thoáng nét tự giễu.

Bàn tay hắn nắm chặt, vì dùng sức quá lớn mà móng tay hơi nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay, mang đến từng cơn đau nhói tim gan… "Tiêu Viêm, đấu chi lực, tam đoạn!

Cấp bậc: Sơ cấp!" Bên cạnh Ma Thạch Bi thử nghiệm, một người

đàn ông trung niên nhìn lướt qua thông tin hiển thị trên bia, giọng điệu lạnh lùng công bố… Lời của người đàn ông trung niên vừa dứt, không ngoài dự đoán, đã gây ra một trận xôn xao chế giễu trên quảng trường đông nghịt người.

"Tam đoạn?

Ha ha, quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, 'thiên tài' này năm nay lại dậm chân tại chỗ!" "Ai, tên phế vật này thật sự làm mất hết mặt mũi của gia tộc." "Nếu không phải tộc trưởng là cha của hắn, loại phế vật này đã sớm bị đuổi ra khỏi gia tộc, mặc cho tự sinh tự diệt rồi, làm gì có cơ hội ở lại gia tộc ăn không ngồi rồi." "Ai, thiếu niên thiên tài năm xưa nổi danh khắp thành Ô Thản, sao bây giờ lại sa sút đến mức này?" "Ai mà biết được, có lẽ đã làm chuyện gì hổ thẹn với lương tâm, chọc giận thần linh giáng tội rồi…" Những lời chế giễu khinh thường và tiếng thở dài tiếc nuối từ xung quanh truyền đến, lọt vào tai Tiêu Viêm đang đứng ngây người như khúc gỗ, hệt như những mũi kim sắc nhọn đâm thẳng vào tim, khiến hơi thở của hắn trở nên hơi dồn dập.

Tiêu Viêm từ từ ngẩng đầu lên, để lộ một khuôn mặt có phần thanh tú non nớt, đôi mắt đen láy vô hồn lướt qua những người bạn đồng trang lứa đang chế giễu xung quanh, nụ cười tự giễu trên môi thiếu niên dường như càng thêm cay đắng.

"Những người này, đều khắc nghiệt và thực dụng đến vậy sao?

Có lẽ là vì ba năm trước họ đã từng nở nụ cười khiêm tốn nhất trước mặt mình, cho nên bây giờ muốn đòi lại chăng…" Cười một cách cay đắng, Tiêu Viêm lặng lẽ xoay người, yên tĩnh trở về cuối hàng, bóng lưng cô độc, có chút lạc lõng với thế giới xung quanh. … "Đến sớm không bằng đến đúng lúc!" Trên không trung quảng trường Tiêu gia, Diệp Đông Hoàng ôm Tiểu Y Tiên, ánh mắt sâu thẳm nhìn

xuống Tiêu Viêm bên dưới, trong mắt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

"Đại nhân, người tên Tiêu Viêm này có gì đặc biệt sao?" Thấy Diệp Đông Hoàng có hứng thú với Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên trong lòng đầy nghi hoặc, không biết một phế vật như Tiêu Viêm có gì đáng để một đại nhân vật như Diệp Đông Hoàng chú ý!

Chương 403

"Chỉ là cảm thấy có duyên với hắn!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, không giải thích nhiều!

Trên đường đến đây hắn đã nghĩ kỹ rồi, loại khí vận chi tử này giết đi thì quá lãng phí, chi bằng thu về làm thuộc hạ làm việc cho mình, tận dụng hết mọi thứ!

Dù sao, khi Tiêu Viêm trưởng thành, luyện đan cũng không tệ!

Trong lúc nói chuyện, cuộc trắc nghiệm bên dưới vẫn tiếp tục một cách có trật tự.

"Người tiếp theo, Tiêu Huân Nhi!" Trong đám đông ồn ào, giọng của người trắc nghiệm lại vang lên.

Theo sau cái tên có phần thanh nhã này vang lên, đám đông đột nhiên im lặng, tất cả ánh mắt đồng loạt chuyển hướng.

Nơi ánh mắt mọi người hội tụ, một thiếu nữ mặc y phục màu tím đang tao nhã đứng đó, khuôn mặt non nớt bình tĩnh, không hề vì sự chú mục của mọi người mà thay đổi chút nào.

Khí chất thanh lãnh, lãnh đạm của thiếu nữ, tựa như đóa sen xanh mới nở, tuổi còn nhỏ mà đã có khí chất thoát tục, khó mà tưởng tượng, sau này lớn lên, thiếu nữ sẽ khuynh quốc khuynh thành đến nhường nào… Bước chân nhẹ nhàng, thiếu nữ tên Tiêu Huân Nhi đi đến trước Ma Thạch Bi, bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, ống tay áo màu tím viền chỉ vàng đen tuột xuống, để lộ một đoạn cổ tay trắng như tuyết, mềm mại, sau đó nhẹ nhàng chạm vào tảng đá bia… Lặng đi một chút, trên tảng đá bia, ánh sáng chói mắt lại lần nữa bừng lên.

"Đấu khí: Cửu đoạn!

Cấp bậc: Cao cấp!" Nhìn vào dòng chữ trên tảng đá bia, cả sân rơi vào một khoảng lặng. … "Đấu khí: Cửu đoạn!

Cấp bậc: Cao cấp!" Nhìn vào dòng chữ trên tảng đá bia, cả sân rơi vào một khoảng lặng.

"…Lại đến cửu đoạn rồi, thật đáng sợ!

Người đứng đầu thế hệ trẻ trong gia tộc, e rằng không ai khác ngoài Huân Nhi tiểu thư!" Sau một hồi im lặng, các thiếu niên xung quanh đều không tự chủ được nuốt nước bọt, ánh mắt tràn đầy kính sợ… Đấu khí, con đường mà mỗi Đấu Giả đều phải trải qua, sơ giai đấu khí chia từ một đến mười đoạn, khi đấu khí trong cơ thể đạt đến thập đoạn, liền có thể ngưng tụ đấu khí xoáy, trở thành một Đấu Giả được người người tôn trọng!

"Tiêu Huân Nhi này thiên phú thật cao!" Tiểu Y Tiên cũng tán thưởng, tuy nàng đã trở thành võ giả Đại Đấu Sư đỉnh phong, bỏ xa Tiêu Huân Nhi mười con phố, nhưng nàng biết tất cả đều là nhờ Diệp Đông Hoàng, không phải thiên phú của nàng!

"Nàng cũng không cần ngưỡng mộ, chỉ cần nỗ lực, sau này thành tựu của nàng chắc chắn sẽ cao hơn cô ta!" Diệp Đông Hoàng xoa đầu Tiểu Y Tiên, có hắn bồi dưỡng, dù là một con heo cũng có thể trở thành cường giả tuyệt thế, huống chi bản thân Tiểu Y Tiên thiên phú dị bẩm.

Đối với Tiêu Huân Nhi, một đứa ngốc bạch ngọt từ nhỏ đã bị Tiêu Viêm tẩy não chiếm được, Diệp Đông Hoàng không có hứng thú gì, cứ để lại cho Tiêu Viêm, còn những thứ khác, Tiêu Viêm đừng hòng nghĩ tới!

Ở thế giới này, người Diệp Đông Hoàng thích nhất là Vân Vận, chắc chắn sẽ không để Tiêu Viêm chiếm được!

“Vâng, ta nhất định sẽ nỗ lực!” Tiểu Y Tiên gật mạnh đầu, có Diệp Đông Hoàng bồi dưỡng, nếu nàng còn không bằng người khác, thì cũng quá làm mất mặt Diệp Đông Hoàng rồi!

“Đại nhân, ngài định thu Tiêu Viêm làm đồ đệ sao?” Nhìn Tiêu Viêm và Tiêu Huân Nhi bên dưới, Tiểu Y Tiên hỏi.

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng đã nói là có duyên với Tiêu Viêm!

“Ừ!” Diệp Đông Hoàng gật đầu, nhưng hắn sẽ không trực tiếp xuống nói thu Tiêu Viêm làm đồ đệ, như vậy quá mất phong cách!

Ngay sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía Ma Thú Sơn Mạch, không gian không thể cản được tầm mắt của hắn, trực tiếp nhìn vào sâu trong Ma Thú Sơn Mạch.

Nơi đó có một con bạch hổ khổng lồ, bộ lông mềm mại sáng bóng, tỏa ra hung uy đáng sợ, rõ ràng là một ma thú thất giai cảnh giới Đấu Tông!

Hắn hiện đã lĩnh ngộ mấy trăm loại áo nghĩa, tuy chưa tấn thăng Vương Giả cảnh, nhưng thực lực có thể sánh với Vô Thượng Vương Giả!

Tại thế giới Đấu Phá này, ít nhất cũng tương đương với Đấu Thánh!

Cường giả Đấu Thánh của thế giới Đấu Phá, dù bản thân đấu khí cạn kiệt, vẫn có thể không chút kiềm chế điều động năng lượng trời đất để tấn công và phòng ngự.

Có thể giơ tay nhấc chân là núi lở đất nứt, không gian vỡ vụn, từ trong hư vô không gian khai tịch một phương không gian có thể cho người ở.

Biểu tượng của Lục Tinh Đấu Thánh là không gian na vị.

Cường giả Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong, huyết mạch bắt đầu biến dị.

Diệp Đông Hoàng ở Thần Châu Giới không thể khai tịch không gian, nhưng ở thế giới Đấu Phá thì có thể, vì không gian của thế giới Đấu Phá không vững chắc bằng Thần Châu Giới!

Vì vậy thực lực của hắn tuyệt đối có Đấu Thánh, còn tương đương với mấy tinh Đấu Thánh, hắn vẫn chưa thể phán đoán được!

Nhìn con bạch hổ ma thú thất giai trong Ma Thú Sơn Mạch, Diệp Đông Hoàng mang theo Tiểu Y Tiên bay lên trời, bàn tay lớn vươn ra, xé rách không gian di chuyển nó đến trên bầu trời thành Ô Thản!

Gầm!

Bạch hổ gầm thét, hung uy của ma thú thất giai quét qua thành Ô Thản và thậm chí cả Đế quốc Gia Mã.

Trong chốc lát, vô số người ở thành Ô Thản bị hung uy đáng sợ trấn áp, nằm rạp trên đất, run lẩy bẩy!

"Trời ạ, đây là ma thú gì vậy?

Thật đáng sợ!" "Con ma thú này không có cánh mà lại đứng lơ lửng trên không, e rằng là ma thú trên thất giai!" "Xong rồi, thành Ô Thản xong rồi!" … Vô số tiếng kêu than, tuyệt vọng, sợ hãi vang lên từ khắp nơi trong thành Ô Thản, đối mặt với ma thú cấp bậc này, những cường giả chỉ ở mức Đấu Sư, Đại Đấu Sư trong thành Ô Thản căn bản không có sức phản kháng!

Một vuốt vồ xuống, e rằng có thể hủy diệt cả thành Ô Thản!

"Đây là ma thú thất giai U Minh Bạch Hổ, sao nó lại đột nhiên xuất hiện trên bầu trời thành Ô Thản?" Tại quảng trường trắc nghiệm của Tiêu gia, Tiêu Huân Nhi nhìn chằm chằm vào con bạch hổ hung uy ngút trời trên không, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc, nhưng nàng cũng

không quá lo lắng!

Bên cạnh nàng có một Đấu Hoàng đỉnh phong là Lăng Ảnh, tuy không đối phó được U Minh Bạch Hổ thất giai, nhưng bảo vệ tính mạng không thành vấn đề!

Thực sự không được, nàng vẫn còn tuyệt chiêu cuối cùng, có thể liên lạc với cha nàng, mở ra cánh cửa không gian để vượt không gian mà đến!

"Ma thú thất giai?

Đó là sự tồn tại đáng sợ tương đương với Đấu Tông!" Tiêu Viêm nhìn lên trời, trong mắt tràn đầy khao khát, đó là khao khát sức mạnh, khao khát trở thành cường giả!

Khó khăn lắm mới sống lại một đời, Tiêu Viêm hăng hái, vốn tưởng có thể trở thành cường giả, ngạo nghễ đất trời.

Không ngờ ba năm trước xảy ra biến cố, tu vi đấu khí không tăng mà còn giảm, đừng nói là trở thành cường giả, trực tiếp thành một trò cười, một phế vật!

"Tiêu Viêm ca ca, lát nữa huynh đi sát theo ta, đừng chạy lung tung!" Tiêu Huân Nhi nắm lấy tay Tiêu Viêm, dặn dò!

"Ừ!" Tiêu Viêm gật đầu, sống hai đời nên từ nhỏ hắn đã biết Tiêu Huân Nhi là người của đại gia tộc, thế lực sau lưng có lẽ rất mạnh, một bạch phú mỹ điển hình!

Vì vậy lúc nhỏ, hắn mới mượn cớ dùng đấu khí ôn dưỡng cơ thể để kéo gần quan hệ với Tiêu Huân Nhi!

Sự việc cũng không ngoài dự đoán của hắn, một cô bé như Tiêu Huân Nhi, cơ thể đều bị hắn sờ soạng hết, tự nhiên đối với hắn cực kỳ thân cận, trực tiếp chiếm được trái tim của nàng!

Nếu không, lúc đó hắn, đấu khí nhất đoạn hay nhị đoạn mà ôn dưỡng cơ thể?

Đơn giản là một trò cười!

Với gia thế của Tiêu Huân Nhi, tùy tiện lấy ra vài cây linh dược không cần dùng đến, hiệu quả cũng mạnh hơn đấu khí của hắn!

Cùng lúc đó, Vân Lam Tông Vân Vận, người bảo hộ hoàng thất Đế quốc Gia Mã Gia Hình Thiên và các cường giả khác đều cảm nhận được khí tức của ma thú thất giai, nhanh chóng lao tới thành Ô Thản!

Trong phút chốc, tứ phương chấn động, vô số cường giả bị kinh động, các cường giả trên Đấu Vương đều tập trung về thành Ô Thản!

"A, đại nhân, con bạch hổ lớn này là do ngài bắt tới sao?" Tiểu Y Tiên nép trong lòng Diệp Đông Hoàng, đôi môi hồng nhuận há to, kinh hãi nhìn U Minh Bạch Hổ đang gầm thét bên dưới.

Mặc dù Diệp Đông Hoàng đã cách ly không gian, nhưng nàng vẫn cảm thấy một cảm giác kinh hoàng khiến linh hồn rung động, đây là sự áp đảo về cấp bậc sinh mệnh!

"Còn là một con hổ cái, vừa hay làm thú cưỡi!" Diệp Đông Hoàng nhìn U Minh Bạch Hổ, thản nhiên cười.

Hắn bước một bước ra, bầu trời mây tầng cuồn cuộn, một luồng uy áp còn đáng sợ hơn cả U Minh Bạch Hổ mênh mông cuồn cuộn quét qua trời đất!

"Đây là Đấu Thánh?

Có cường giả Đấu Thánh giáng lâm!" Tiêu Huân Nhi trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, cường giả Đấu Thánh dù đặt ở Cổ tộc của nàng cũng là tầng lớp cao cấp tuyệt đối, ở Đấu Khí Đại Lục cũng là đại nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp!

Nếu ở Trung Châu Đại Lục, nhìn thấy một Đấu Thánh nàng còn không kinh ngạc đến vậy, nhưng không ngờ ở nơi quê mùa hẻo lánh này lại có cường giả Đấu Thánh xuất hiện.

"Đấu Thánh?

Không biết cường giả Đấu Thánh trông thế nào?" Tiêu Viêm ánh mắt chăm chú nhìn lên trời, đối với hắn, người ngay cả Đấu Linh cũng chưa từng gặp, cường giả Đấu Thánh chính là truyền thuyết!

"Càn rỡ!" Đúng lúc này, trong tầng mây cuồn cuộn trên trời, đột nhiên có một giọng nói lãnh đạm truyền đến, vang vọng trời đất, như chuông lớn trống to, vang vọng trong đầu mọi người.

Ngay sau đó Tiêu Viêm liền nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi siêu phàm thoát tục, đẹp trai tới mức đột phá cả chân trời đang ôm một mỹ nữ nhỏ nhắn hiện ra từ hư không.

Thân ảnh không quá cao lớn ấy lại cho người ta cảm giác vĩ ngạn vô biên, chỉ đứng ở đó, đã phảng phất như một ngọn Thái Cổ Thần Sơn, đội trời đạp đất, không thể lay chuyển!

Vừa rồi còn kiêu ngạo không ai bì nổi, gầm thét trời đất, ma thú thất giai U Minh Bạch Hổ nháy mắt thu liễm khí tức, giống như một con mèo trắng lớn hiền lành, run lẩy bẩy!

"Thật mạnh!

Thật đẹp trai!

Thật trẻ trung!" Tiêu Viêm tự nhận mình cũng có vài phần đẹp trai, nhưng sau khi nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, hắn mới hiểu thế nào là tuyệt thế mỹ nam tử, trong lòng kinh ngạc không thôi!

Tiêu Huân Nhi trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh diễm, nghe thấy lời của Tiêu Viêm, lắc đầu, nói: "Cường giả Đấu Thánh đoạt thiên địa chi tạo hóa, có thể khai tịch không gian thế giới, tuổi thọ rất dài, đừng

thấy vị tiền bối đó rất trẻ, có lẽ đã sống cả ngàn vạn năm rồi!" "Đây chính là cường giả Đấu Thánh sao?" Tiêu Viêm trong mắt tràn đầy nóng bỏng, nắm đấm siết chặt, đây mới là cường giả tuyệt thế.

Hắn càng thêm khao khát sức mạnh, nghĩ đến vấn đề cơ thể của mình, không khỏi nhìn về phía Tiêu Huân Nhi: "Huân Nhi, muội nói xem cường giả Đấu Thánh có thể chữa khỏi căn bệnh kỳ quái trên người ta không?" "Tiêu Viêm ca ca, vấn đề của huynh đối với người bình thường có lẽ rất khó giải quyết, nhưng đối với cường giả Đấu Thánh, chỉ là một vấn đề nhỏ, chắc chắn có thể giải quyết được!" Tiêu Huân Nhi nhìn ánh mắt hy vọng và khao khát của Tiêu Viêm, tuy không nỡ đả kích hắn, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng nhắc nhở: "Tiêu Viêm ca ca, ta biết huynh muốn hồi phục, nhưng cường giả Đấu Thánh đã là tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp của Đấu Khí Đại Lục, dù cả thành Ô Thản này tặng cho ngài ấy, ngài ấy cũng sẽ không thèm liếc mắt một cái!" Tiêu Viêm nghe vậy, ánh mắt ảm đạm, đúng vậy, hắn căn bản không có tư cách cũng không lấy ra được thứ gì khiến Đấu Thánh động lòng, hắn trong mắt Đấu Thánh chỉ như một con kiến!

"Ta bây giờ sống lay lắt như một phế vật thế này có ý nghĩa gì, dù chết ta cũng phải cầu xin Đấu Thánh giúp ta!" Tiêu Viêm lấy lại đấu chí, nắm đấm siết chặt, nhìn Diệp Đông Hoàng trên bầu trời, trong mắt đầy vẻ kiên định.

Cuộc sống mỗi ngày bị người khác coi thường, bị người khác chế giễu, hắn đã chịu đủ rồi!

Cường giả Đấu Thánh, cả đời này của hắn e rằng cũng chỉ gặp được lần này!

Cơ hội lần này, hắn tuyệt đối không thể bỏ lỡ! … Phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ, nơi đấu giá lớn nhất thành Ô Thản, đồng thời cũng

thuộc về gia tộc giàu có nhất Đế quốc Gia Mã: gia tộc Mễ Đặc Nhĩ.

Chương 404

Tại Đế quốc Gia Mã, nếu nói về sự giàu có, gia tộc Mễ Đặc Nhĩ đứng đầu.

Gia tộc Mễ Đặc Nhĩ có lịch sử lâu đời, đã phát triển ở Đế quốc Gia Mã mấy trăm năm, quan hệ chằng chịt phức tạp, theo một số tin tức vỉa hè, gia tộc giàu nứt đố đổ vách này dường như còn có chút quan hệ với hoàng thất Đế quốc Gia Mã.

Trong đế quốc, gia tộc Mễ Đặc Nhĩ cùng với gia tộc Nạp Lan, gia tộc Nhân Đặc Nhĩ được gọi là tam cự đầu Gia Mã, ba đại gia tộc, trong giới thương nghiệp, quân sự… đều có nhúng tay vào, thế lực không thể nói là không lớn.

Vì vậy, có gia tộc Mễ Đặc Nhĩ làm hậu thuẫn mạnh mẽ như vậy, dù lợi nhuận của phòng đấu giá có hấp dẫn đến đâu, cũng không ai dám động đến chủ ý của họ.

"Đây chính là cường giả trên Đấu Tông sao?

Ma thú thất giai trước mặt ngài ấy cũng không có chút sức phản kháng nào, run lẩy bẩy!" Lúc này, trên tòa nhà của phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ ở thành Ô Thản, một nữ tử mặc váy đỏ nhìn lên trời, đôi mắt đẹp tràn đầy kính sợ, ngưỡng mộ và khao khát sức mạnh!

Nữ tử thân hình uyển chuyển, nóng bỏng thướt tha, trưởng thành quyến rũ, một đôi mắt đẹp dài hẹp ngập nước, dường như lúc nào cũng đang phát ra sự quyến rũ với đàn ông.

Nàng chính là thủ tịch phách mại sư của phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ ở thành Ô Thản, Mễ Đặc Nhĩ.Nhã Phi.

Mỹ diễm yêu kiều, phong hoa tuyệt đại, có kỹ thuật siêu việt bán

một món đồ bỏ đi thành cực phẩm, là một siêu cấp phách mại sư không ai không biết ở Đế quốc Gia Mã.

Ngày thường mặt mày tươi cười, trông có vẻ dễ tiếp cận, thực ra lại đối xử với đàn ông theo kiểu cự chi vu thiên lý chi ngoại.

Rất nhiều người có tiền có thế không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tiền vào nàng, nhưng lại không nhận được thứ mà những người đàn ông đó muốn.

Thiên phú tu luyện của nàng bình thường, nhưng nàng không cam chịu chấp nhận số phận của gia tộc, vì vậy muốn chứng minh năng lực của mình, muốn nắm giữ vận mệnh của mình.

Phụ nữ của đại gia tộc như nàng, thường chỉ là công cụ để gia tộc liên hôn!

Nhìn thân ảnh đứng lơ lửng trên không, vĩ ngạn vô biên kia, đừng nói là đàn ông, ngay cả nàng cũng thấy lòng rung động!

Nếu nàng có được một phần mười thực lực của ngài ấy, ai dám dùng nàng để liên hôn?

Chỉ là, nàng biết đây chỉ là hy vọng xa vời không thực tế mà thôi!

"Huhu!" Trên bầu trời, U Minh Bạch Hổ thất giai nằm rạp dưới chân Diệp Đông Hoàng, run lẩy bẩy như một con mèo trắng lớn, uy áp đáng sợ sánh ngang với Đấu Thánh khiến cả linh hồn nó run rẩy.

Thật quá đáng sợ!

Lúc này, trong đầu nó vẫn còn một trận mông lung, không biết tại sao mình đang yên đang lành nằm ở nhà lại đột nhiên xuất hiện ở đây, còn đụng phải một cường giả nhân loại đáng sợ như vậy!

Đúng là hổ ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống!

"Sau này ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không thiếu lợi ích cho ngươi!"

Nhìn U Minh Bạch Hổ đang run lẩy bẩy trước mặt, Diệp Đông Hoàng ôm Tiểu Y Tiên cưỡi lên lưng nó, bộ lông dày mềm mại và mượt mà, cưỡi lên cũng không tệ, chỉ là hơi yếu một chút!

Nếu U Minh Bạch Hổ biết được suy nghĩ của Diệp Đông Hoàng, không biết sẽ có biểu cảm gì, nó là bá chủ của Ma Thú Sơn Mạch, vậy mà lại nói nó yếu?

Nhưng trước mặt Diệp Đông Hoàng, nó quả thực quá yếu, ngay cả tư cách làm thú cưỡi cũng không có!

Diệp Đông Hoàng bắt nó qua đây, cũng chỉ là để ra vẻ một chút mà thôi!

"Mình đang cưỡi trên lưng ma thú thất giai?" Trái tim nhỏ của Tiểu Y Tiên đập thình thịch, hormone tăng vọt, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, cảm thấy vô cùng kích thích!

Đây là ma thú thất giai đó, một tồn tại đáng sợ mà trước đây nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới, bây giờ nàng lại đang cưỡi trên lưng đối phương?

"Đa tạ chủ nhân!

Đa tạ chủ nhân!" Lúc này, U Minh Bạch Hổ nghe thấy Diệp Đông Hoàng không giết mình, thân thể run lên, sống sót sau tai nạn, trong lòng thở phào một hơi, vội vàng bái tạ.

Mặc dù trở thành một con thú cưỡi, sau này có thể không còn tự do, nhưng theo sau một cường giả đáng sợ như vậy, cũng không mất mặt, nói không chừng còn là cơ duyên!

Cường giả như vậy, tùy tiện hở ra một chút từ kẽ tay, cũng đủ cho nó hưởng thụ cả đời rồi!

Diệp Đông Hoàng không để ý đến niềm vui sướng vì sống sót sau tai nạn của U Minh Bạch Hổ, thần thức lướt qua Tiêu Viêm ở Tiêu

gia một cái, thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn, trong lòng chắc chắn, hắn biết Tiêu Viêm nhất định sẽ không kìm được mà đến tìm hắn!

Dù sao, đây là cơ hội duy nhất có khả năng khôi phục tu luyện của Tiêu Viêm!

Tiêu Viêm tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ!

Có ai muốn làm phế vật cả đời, đặc biệt là người từng là thiên tài được vạn người chú ý!

"Sau này ngươi tên là Bạch Bạch, biến nhỏ lại một chút, thu liễm khí tức, đi đến kia!" Thu hồi thần thức, không nghĩ đến Tiêu Viêm nữa, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ, ra lệnh cho U Minh Bạch Hổ.

Bây giờ đã ra vẻ xong, mồi câu đã thả, chỉ chờ cá cắn câu thôi!

"Mẹ nó?

Bạch Bạch?" U Minh Bạch Hổ nghe vậy, trong lòng thầm chửi, mẹ nó cái tên quái quỷ gì vậy?

Nó dù sao cũng là ma thú thất giai, bá chủ của Ma Thú Sơn Mạch!

Gọi là Bạch Bạch?

Điều này cũng quá bắt nạt người rồi!

Không đúng, quá bắt nạt thú rồi!

Thú sinh không có nhân quyền mà!

À, không đúng, không có thú quyền!

"Đa tạ chủ nhân ban tên!" Bạch Bạch tuy trong lòng phản đối, nhưng dưới dâm uy của Diệp Đông Hoàng, một khuôn mặt hổ lông xù lại không thể không giả vờ như được sủng ái mà kinh ngạc.

Nó ngoan ngoãn làm theo lời dặn của Diệp Đông Hoàng, thân thể

biến thành kích thước của một con bạch hổ bình thường, bay về phía phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ mà Diệp Đông Hoàng chỉ!

"Thật lợi hại, chỉ đứng ở đó, một con ma thú thất giai đã thần phục!" "Đại trượng phu nên như thế!

Thật bá khí!" "Nếu có một ngày ta cũng có thể ngầu như vị tiền bối đó, chết cũng đáng!" … Thấy U Minh Bạch Hổ bị Diệp Đông Hoàng thu phục, vô số võ giả ở thành Ô Thản lập tức sôi trào, từng đôi mắt kính sợ và ngưỡng mộ nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Thấy Diệp Đông Hoàng bay xuống, ai nấy đều kích động không thôi.

Nếu có thể có được một chút quan hệ với Diệp Đông Hoàng, quả thực là lợi ích vô cùng, hưởng lợi cả đời!

Trong phút chốc, các gia tộc ở thành Ô Thản đều nảy sinh những suy nghĩ khác nhau!

"Ngài… ngài ấy đang đến chỗ mình?" Trên tòa nhà của phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ, Nhã Phi nhìn con bạch hổ trên trời đang không ngừng tiến lại gần chỗ mình, một trái tim như treo lên cổ họng, đôi chân dài thon thả hơi run rẩy!

Là thủ tịch phách mại sư nổi tiếng gần xa của Đế quốc Gia Mã, tố chất tâm lý của Nhã Phi tự nhiên vô cùng mạnh mẽ, quanh năm trà trộn giữa các thế lực lớn, giỏi xoay sở, trí tuệ và thủ đoạn cũng rất phi phàm!

Nhưng dù có phi phàm đến đâu, đối mặt với một cường giả đáng sợ như Diệp Đông Hoàng, cũng khó mà giữ được bình tĩnh!

Đừng nói nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, ngay cả cả Đế quốc Gia Mã đối mặt với Diệp Đông Hoàng cũng khó mà giữ được bình tĩnh.

Đây là cường giả trên Đấu Tông, chỉ đứng ở đó đã áp chế được

một con ma thú thất giai, một sự tồn tại đáng sợ!

Chỉ với sức một người, có thể dễ dàng diệt cả Đế quốc Gia Mã của bọn họ!

Cường giả như vậy, ai có thể giữ được bình tĩnh?

"Vị đại nhân đó thật sự đang đến chỗ chúng ta!" Bên cạnh Nhã Phi, một ông lão run rẩy lên tiếng, ông ta tên là Cốc Ni, là một Luyện Dược Sư nhị phẩm.

"Chúng ta đi nghênh tiếp đại nhân!" Nhã Phi hít sâu một hơi, cố gắng làm cho trái tim đang căng thẳng của mình bình tĩnh lại, đôi gò bồng đảo trước ngực tạo nên một đường cong kinh tâm động phách, đôi chân dài thon thả, tròn trịa bước đi, nhanh chóng đi đến ban công trên tầng cao nhất!

Nguy hiểm và cơ hội cùng tồn tại!

Biết đâu đây chính là cơ duyên của nàng!

Khi nàng đến ban công, Diệp Đông Hoàng cũng cưỡi Bạch Bạch đến!

"Mễ Đặc Nhĩ phách mại hành Nhã Phi bái kiến đại nhân, hoan nghênh đại nhân đại giá quang lâm!" Nhã Phi hai tay đặt ở eo, nhẹ nhàng cúi chào.

Hương thơm thoảng đến, giọng nói ngọt ngào, mềm mại động lòng người vang lên bên tai Diệp Đông Hoàng, khiến tim hắn hơi rung động.

Diệp Đông Hoàng cưỡi trên lưng Bạch Bạch, ở trên cao nhìn xuống, quả thật là vô hạn phong quang tại hiểm phong, tất cả cảnh đẹp đều thu vào tầm mắt!

Vòng eo thon thả, thân hình đầy đặn lồi lõm có trật tự, lúc nào

cũng toát ra vẻ quyến rũ, nếu là những người đàn ông có sức tự chủ kém, gần như sẽ có cảm giác bụng dưới nóng ran!

"Quả thật là một yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Nhã Phi, tuy rất đẹp, nhưng cũng chưa đến mức thất thố, dù sao hắn đã gặp quá nhiều mỹ nữ rồi!

Hơn nữa thực lực của Nhã Phi không mạnh, khí chất cũng sẽ bị giảm đi rất nhiều, so với những tuyệt sắc của Diệp Đông Hoàng, hiện tại vẫn còn kém một bậc.

Tất nhiên, mỗi người dù khí chất tương tự cũng là những cá thể độc lập, mỗi người một vẻ!

"Không cần đa lễ, trẫm thấy nơi này của ngươi không tệ, tạm ở hai ngày, không biết có được không?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt lãnh đạm nhìn Nhã Phi, ở thành Ô Thản này có thể khiến hắn có chút hứng thú cũng chỉ có nhân vật chính và người phụ nữ này thôi!

"Đại nhân quang lâm hàn xá, thật sự là rồng đến nhà tôm, có yêu cầu gì, đại nhân cứ việc phân phó, đâu có lý nào không đáp ứng?" Nhã Phi mang theo nụ cười động lòng người, vội vàng nói.

Đây là cơ hội mà người khác cầu cũng không được, nàng tự nhiên sẽ không từ chối!

"Trẫm sao lại có cảm giác ngươi đang nói chuyện mờ ám!" Diệp Đông Hoàng liếc Nhã Phi một cái, nhỏ giọng nói một câu khiến Nhã Phi ngơ ngác.

"Đại nhân, mời vào trong!" Mặc dù không hiểu ý của Diệp Đông Hoàng, nhưng Nhã Phi cũng không nghĩ nhiều, đưa tay ra hiệu, chuyển chủ đề!

"Ừ!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, xuống khỏi lưng Bạch Bạch, cùng Tiểu Y Tiên theo Nhã Phi vào nhà.

Trên đường đi, nhìn thân hình quyến rũ đang lắc lư của Nhã Phi, trong lòng hắn khẽ động.

Có lẽ có thể để lại một chút dịch thể của hắn trong cơ thể nàng, để nàng được "rồng đến nhà tôm"!

Chương 405

Chắc hẳn cũng là một trải nghiệm không tồi! … Phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ.

"Đại nhân, mời dùng trà!" Nhã Phi mười ngón tay thon dài, trắng như ngọc, đến trước mặt Diệp Đông Hoàng nhấc ấm trà lên tự mình rót trà, động tác của nàng thuần thục mà tao nhã, mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười, đều quyến rũ đa tình, phong tình vạn chủng.

Hơi nước nóng bốc lên, hương trà nồng nàn hòa cùng hương thơm cơ thể thoang thoảng đặc trưng của phụ nữ chui vào mũi, Diệp Đông Hoàng lặng lẽ nhìn Nhã Phi rót trà.

Nàng thân hình thướt tha, đường cong động lòng người, thân hình lồi lõm có trật tự hơi cúi về phía trước, mị cốt thiên thành, quyến rũ động lòng người.

"Ừ!" Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, cầm tách trà lên, nhấp nhẹ một ngụm, tuy không sánh được với những linh dược bảo trà kia, nhưng chỉ xét về khẩu vị, cũng coi như không tệ!

"Đại nhân, con ma thú vừa rồi là ma thú thất giai phải không ạ?

Thật quá đáng sợ!" Nhã Phi ngồi ngay ngắn bên cạnh, dù đã quen gặp những nhân vật lớn, giỏi xoay sở, nhưng lúc này trái tim nàng cũng đập loạn xạ, chủ động tìm một chủ đề, không để lại dấu vết mà tâng bốc: "Nếu không phải đại nhân nhân từ, trượng nghĩa ra tay, e rằng cả thành Ô Thản đều đã bị hủy diệt, chúng ta cũng chắc chắn khó mà sống sót, ở đây, đa tạ đại nhân cứu mạng, nếu có nhu cầu, đại nhân cứ việc phân phó!" "Cứ việc phân phó?

Nhu cầu nào cũng được?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào thân hình kiêu hãnh của Nhã Phi, ánh mắt đầy tính xâm lược

không chút che giấu mà đánh giá từ trên xuống dưới.

Nhã Phi tim gan run rẩy, dưới ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, nàng phảng phất như đang trần truồng đứng trước mặt đối phương, mọi bí mật đều bị nhìn thấu, một luồng áp lực kinh hoàng khó tả quét qua từng tế bào.

Giờ khắc này, nàng phát hiện những lời lẽ xoay sở thường ngày của mình một câu cũng không nói nên lời, giống như con cừu non chờ làm thịt, chờ đợi phán quyết cuối cùng!

Nàng cũng biết hàm ý ẩn sau ánh mắt này của Diệp Đông Hoàng, nàng không dám từ chối, cũng không thể từ chối.

Đối mặt với yêu cầu này, nàng cũng không biết nên vui hay nên bất lực.

"Bên ngoài có người đến, ngươi đi nói với họ trẫm không tiếp khách!" Ngay lúc Nhã Phi hoang mang không biết phải làm sao, giọng nói của Diệp Đông Hoàng vang lên bên tai nàng, giọng nói này phảng phất như âm thanh tuyệt diệu nhất trên đời, khiến nàng như trút được gánh nặng.

"Vâng, đại nhân!" Nhã Phi vội vàng đứng dậy, nhẹ nhàng cúi chào, vội vã rời khỏi phòng.

Lúc này, sau lưng nàng đã ướt đẫm mồ hôi!

"Đại nhân muốn mình thị tẩm?

Mình phải làm sao đây?

Là đồng ý hay là đồng ý đây?" Rời khỏi phòng, trái tim Nhã Phi vẫn đập thình thịch.

Bình thường nàng giỏi xoay sở, đùa giỡn từng người đàn ông trong lòng bàn tay, khiến họ móc tiền ra mà ngay cả một sợi tóc của

nàng cũng không chạm được.

Những người đó, nàng căn bản không để trong lòng!

Nhưng Diệp Đông Hoàng thì khác, đây là một cường giả cái thế có thể dễ dàng áp chế ma thú thất giai, nếu nàng có được quan hệ với ngài ấy, chẳng phải là một bước lên trời sao?

Mang theo tâm tư khác lạ, Nhã Phi đã đến cửa phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ.

"Tại hạ Tiêu gia Tiêu Chiến, đến bái kiến tiền bối, cảm tạ tiền bối ơn cứu mạng!" "Tại hạ Gia Liệt gia Gia Liệt Tất, đến bái kiến tiền bối, cảm tạ tiền bối ơn cứu mạng!" "Tại hạ…" … Lúc này, cửa phòng đấu giá đã đông như biển người, Tiêu Chiến, Gia Liệt Tất và các cường giả đại gia tộc khác của thành Ô Thản đứng ở hàng đầu mang theo lễ vật, lần lượt lên tiếng!

Ai nấy đều lấy lý do Diệp Đông Hoàng đã cứu thành Ô Thản để muốn cảm tạ, muốn cầu kiến Diệp Đông Hoàng, kéo gần một chút quan hệ!

"Tại hạ Tiêu Chiến, đã gặp qua Nhã Phi tiểu thư!" "Tại hạ Gia Liệt Tất, đã gặp qua Nhã Phi tiểu thư!" … Thấy Nhã Phi đi ra, trái tim của Tiêu Chiến và những người khác đều treo lên, tràn đầy kích động, thấp thỏm, mong đợi, vội vàng tiến lên, cung kính nói.

Phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ có địa vị rất cao ở thành Ô Thản, bình thường họ đã không dám đắc tội, bây giờ Diệp Đông Hoàng lại ở bên trong, họ càng không dám càn rỡ, tỏ ra vô cùng khách khí.

"Đại nhân đã dặn, không tiếp khách, xin lỗi, các vị mời về cho!" Nhã Phi đôi mắt đẹp lướt qua mọi người trước mặt, có thể nói tất cả những người có máu mặt ở thành Ô Thản đều đã đến.

Đối mặt với một nhân vật đáng sợ như Diệp Đông Hoàng, trong

lòng họ cũng hiểu rõ, họ căn bản không thể kết giao, nhưng họ vẫn đến!

Không cầu có công, chỉ cầu không có lỗi!

Nếu những người khác đều đến, chỉ có mình không đến, nói không chừng sẽ bị ghi nhớ.

"Nhã Phi tiểu thư, tuy đối với tiền bối việc thu phục con ma thú đó không đáng nhắc tới, nhưng đối với chúng tôi lại là ơn cứu mạng, đây là một chút tấm lòng của Tiêu gia đối với tiền bối, tuy không đáng kể, nhưng thể hiện sự cảm tạ đối với tiền bối, xin Nhã Phi tiểu thư giúp chuyển giao, đa tạ!" Tiêu Chiến dâng lễ vật, đối với việc Diệp Đông Hoàng từ chối gặp họ, trong lòng ông ta đã có sự chuẩn bị, cũng không ngạc nhiên.

Những người khác cũng lần lượt phụ họa.

Nhã Phi trong lòng rối bời, nếu nàng đồng ý giúp chuyển giao, nhưng Diệp Đông Hoàng không vui thì thảm rồi, nhưng nếu nàng từ chối hoặc nói đi xin chỉ thị một chút, Diệp Đông Hoàng e rằng căn bản sẽ không nhận!

Nhưng sự rối bời chỉ thoáng qua trong đầu, nàng vẫn quyết định đi xin chỉ thị Diệp Đông Hoàng, so với Diệp Đông Hoàng, những người này căn bản không đáng kể.

Đắc tội thì cũng đắc tội rồi!

"Không cần!" Nhưng ngay lúc Nhã Phi định mở miệng nói với mọi người rằng nàng đi xin chỉ thị Diệp Đông Hoàng, giọng nói của Diệp Đông Hoàng vang lên bên tai nàng, khiến nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ngực kiêu hãnh ưỡn lên, nhìn Tiêu Chiến và những người khác, chậm rãi nói: "Các vị, xin lỗi, vừa rồi đại nhân đã dặn, không cần, các

vị mời về cho!" "Tiểu nữ còn có việc, xin lỗi không thể tiếp được, cáo từ!" Nói xong, Nhã Phi xoay người đi vào phòng đấu giá, nàng còn phải tiếp Diệp Đông Hoàng, không muốn lãng phí thời gian với đám người Tiêu Chiến!

"Ai!" Mọi người trong lòng thở dài, nhìn bóng lưng rời đi của Nhã Phi, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ, cuối cùng chỉ đành bất lực rời đi!

"Quả nhiên, cường giả Đấu Thánh không phải dễ dàng gặp được như vậy!" Ở bên cạnh không xa, Tiêu Viêm nhìn đám người Tiêu Chiến bất lực rời đi, cũng không quá ngạc nhiên.

Hắn từ miệng Tiêu Huân Nhi đã biết được sự mạnh mẽ và đáng sợ của Đấu Thánh, đó là cường giả đứng trên đỉnh kim tự tháp của Đấu Khí Đại Lục.

Đừng nói những người này ở thành Ô Thản, ngay cả quốc chủ Đế quốc Gia Mã, tông chủ Vân Lam Tông, những cường giả mà hắn phải ngước nhìn cũng chưa chắc có thể khiến cường giả Đấu Thánh liếc mắt một cái!

"Mình phải làm thế nào mới có thể gặp được cường giả Đấu Thánh đây?" Tiêu Viêm trong lòng suy tư, hắn đã làm phế vật ba năm, không muốn làm nữa, mang theo tâm sự, Tiêu Viêm trở về Tiêu gia.

"Tiêu Viêm ca ca!" Thấy Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi vui vẻ chạy tới, thấy sắc mặt của hắn, an ủi: "Tiêu Viêm ca ca, ta tin rằng huynh sẽ có một ngày khỏe lại, nhưng huynh đừng làm chuyện dại dột, nếu mạo phạm cường giả Đấu Thánh, đối phương chỉ một ý niệm là có thể lấy mạng huynh đấy!" "Ta biết!" Tiêu Viêm gật đầu, nhưng ý niệm trong lòng càng thêm kiên định, không thể trở nên mạnh mẽ, sinh tử bị người khác nắm trong tay, sống như vậy có ý nghĩa gì?

Giống như hôm nay xuất hiện một con ma thú thất giai, suýt chút nữa đã lấy mạng của bọn họ!

“Mình nhất định phải trở nên mạnh mẽ!” Tách khỏi Tiêu Huân Nhi, trong mắt Tiêu Viêm lóe lên sự kiên định và điên cuồng, đối với lời Tiêu Huân Nhi nói rằng sẽ có một ngày khỏe lại, hắn không tin.

Nếu đợi đến lúc già bảy tám mươi tuổi mới khỏe lại, thì còn có tác dụng gì!

Hắn đã quyết định, tối nay sẽ lén lút đi thử một lần, không thành công cũng thành nhân! … Cùng lúc đó, hai luồng lưu quang từ chân trời bay lướt đến, một nam một nữ.

Nam là một lão giả áo gai, chính là người bảo hộ của Gia Mã Đế Quốc, Gia Hình Thiên, người đời gọi là Ma Y Gia Lão.

Nữ là một tuyệt mỹ nữ tử cao quý ung dung!

Hai người bay lướt tới, Diệp Đông Hoàng đang cùng Nhã Phi bàn chuyện thiên địa tại phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua trùng trùng hư không, rơi trên người hai người.

Chính xác hơn là rơi trên người nữ tử kia, nàng mặc một bộ váy lụa trắng bao bọc lấy dáng người đầy đặn, tay cầm một thanh trường kiếm có hình dạng hơi kỳ lạ và tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Mái tóc xanh được búi thành kiểu tóc phượng hoàng cao quý, dung nhan xinh đẹp động lòng người bình tĩnh dịu dàng, sau lưng nàng là một đôi cánh vũ màu xanh.

Cánh vũ có phần hơi hư ảo, là do dựa vào đấu khí của bản thân ngưng tụ thành, đấu khí hóa cánh, gần như là tiêu chí của cường giả trên Đấu Vương.

Nữ tử đến trước phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ, đấu khí vũ dực thu lại, đứng lặng im, gương mặt xinh đẹp dịu dàng lại toát ra một vẻ ung dung cao quý mà bộ váy lụa trắng khó lòng che giấu.

Rõ ràng chính là tông chủ Vân Lam Tông Vân Vận.

Đối với Vân Vận và Gia Hình Thiên, Diệp Đông Hoàng tuy không quen biết, nhưng nhìn thấy họ cũng có thể nhận ra thân phận, dù sao cả Gia Mã Đế Quốc cũng chỉ có mấy vị Đấu Hoàng này.

Mỗi người đều rất dễ nhận diện! "Gia Lão!" "Vân tông chủ!" Gia Hình Thiên và Vân Vận chào hỏi nhau, quan hệ hai người thực ra không được tốt cho lắm, dù sao thế lực Vân Lam Tông lớn mạnh, dần dần uy hiếp đến Gia Mã Đế Quốc. "Văn bối Gia Mã Đế Quốc Gia Hình Thiên, đến đây bái kiến tiền bối!" "Văn bối Vân Lam Tông Vân Vận, đến đây bái kiến tiền bối!" Gia Hình Thiên và Vân Vận đồng thời mở miệng, lúc trước khi ánh mắt Diệp Đông Hoàng quét qua họ, cảm giác tim đập nhanh khiến họ kinh sợ, không dám có chút bất kính nào.

Đồng thời, vì thần thức của Diệp Đông Hoàng đã quét qua họ, cộng thêm con ma thú thất giai Bạch Bạch cũng đang ở phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ, nên họ vừa đến đã xác định được vị trí của Diệp Đông Hoàng!

Bọn họ tự nhiên không thể cảm nhận được sự tồn tại của Diệp Đông Hoàng, nhưng chỉ cần con ma thú kia ở đây, thì chứng tỏ Diệp Đông Hoàng chắc chắn cũng ở đây! "Tông chủ Vân Lam Tông vậy mà cũng đến!" "Vị Gia tiền bối kia chắc hẳn là cường giả của Gia Mã Đế Quốc, có thể đứng cùng Vân tông chủ, chắc cũng là một vị cường giả Đấu Hoàng!" "Không ngờ Vân tông chủ lại là một đại mỹ nhân, thật xinh đẹp!" "Suỵt!

Ngươi muốn chết à?" "Không biết vị tiền bối kia có chịu gặp họ không?" … Nhìn thấy Vân Vận và Gia Hình Thiên, các võ giả xung quanh đều kích động không thôi.

Tông chủ Vân Lam Tông đối với họ mà nói chính là đại nhân vật cao cao tại thượng, không ngờ họ lại có duyên được gặp một lần,

càng không ngờ đối phương lại là một đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy!

Gia Hình Thiên là người bảo hộ của hoàng thất, thực lực rất mạnh, nhưng người bình thường gần như chưa từng nghe nói đến.

Còn danh tiếng của tông chủ Vân Lam Tông thì lại vang danh xa gần! "Thiếp thân Nhã Phi, ra mắt Gia Lão, Vân tông chủ, đại nhân có lời mời!" Lúc này, Nhã Phi đã sớm nhận được phân phó đến trước mặt hai người, nhẹ nhàng hành lễ, đưa tay ra hiệu mời.

Hai người trước mắt này nàng đều đã từng nghe nói qua, Vân Vận thì không cần phải bàn, là tông chủ của Vân Lam Tông, tông phái lớn nhất Gia Mã Đế Quốc, còn Gia Hình Thiên thì là người bảo hộ của hoàng thất Gia Mã Đế Quốc, đều là những đại nhân vật thực sự!

Trước đây, nàng căn bản không thể gặp được những đại nhân vật như thế này. "Làm phiền Nhã Phi tiểu thư rồi!" Vân Vận và Gia Hình Thiên đều rất khách khí, đi theo Nhã Phi đến phòng của Diệp Đông Hoàng, càng đến gần, hai người đều không tự chủ được mà căng thẳng lên.

Đừng nhìn họ là Đấu Hoàng, là tồn tại đỉnh cao của Gia Mã Đế Quốc, nhưng cũng vì thế mà càng có thể cảm nhận được sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng!

Con ma thú thất giai kia tuyệt đối là tồn tại mà họ không thể chống lại, nhưng trong tay Diệp Đông Hoàng, lại ngay cả phản kháng cũng không làm được, thực lực cỡ này, khiến người ta kinh sợ!

Ít nhất cũng là cường giả Đấu Tôn!

Đến trước cửa, Nhã Phi dừng bước, gõ cửa, cung kính nói: "Đại nhân, Gia Lão và Vân tông chủ đã đến!" "Vào đi!" Giọng nói nhàn nhạt vang lên, Gia Hình Thiên và Vân Vận run run tay áo, cung kính tiến lên, vừa vào cửa liền đối diện với ánh mắt của Diệp Đông Hoàng!

Hai người tâm thần chấn động, đó là một đôi mắt như thế nào?

Trong mắt ấy tựa như có nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ sụp đổ, vạn vật luân hồi các loại dị tượng đáng sợ hiển hiện, tâm thần của họ phảng phất như muốn bị thôn phệ, lạc lối vào trong đó!

Chương 406

Đợi Diệp Đông Hoàng thu hồi ánh mắt, Gia Hình Thiên và Vân Vận mới đột nhiên tỉnh lại, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, thấm ướt cả y phục! "Thật đáng sợ!

Đây là cường giả Đấu Tôn sao?

Hay là trên cả Đấu Tôn?" Gia Hình Thiên đã không biết bao nhiêu năm chưa có cảm giác kinh hãi như vậy, trong lòng kinh hoàng, đối mặt với cường giả như thế này, hắn thực sự cảm thấy mình giống như một con kiến, nhỏ bé đến đáng thương!

Vân Vận cũng gần như vậy, lòng kính sợ của hai người càng thêm sâu sắc! "Gia Mã Đế Quốc Gia Hình Thiên (Vân Lam Tông Vân Vận), bái kiến tiền bối!" Hai người cúi người hành lễ, cúi đầu, không dám nhìn thẳng. "Không cần đa lễ, đứng lên đi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nhìn hai người, hai người này được xem là những người có quyền thế nhất Gia Mã Đế Quốc, đương nhiên Vân Lam Tông vẫn còn một người là sư phụ của Vân Vận, Vân Sơn!

Vân Sơn trong nguyên tác đã cấu kết với Hồn Điện, dưới sự giúp đỡ của cường giả Hồn Điện đã đột phá Đấu Tông, sau đó thiết kế gả Vân Vận cho Đan Vương Cổ Hà, vừa hay gặp phải Tiêu Viêm, bị Tiêu Viêm giết chết.

Diệp Đông Hoàng cũng không thích Vân Sơn, vì vậy hắn đưa mắt nhìn về phía Vân Lam Tông!

Vân Lam Tông cách Ô Thản Thành không xa, thần thức của Diệp Đông Hoàng có thể quét đến hoàn toàn, ánh mắt hắn chuyển động, tựa như có vô cùng huyền ảo hiện ra, ánh mắt xuyên qua hư không, nhìn thấy Vân Sơn đang bế quan ở sâu trong Vân Lam Tông!

Lúc này, Vân Sơn đang bế quan đột phá Đấu Tông, vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Ông!

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ động, một nỗi kinh hoàng tột độ dâng lên trong lòng Vân Sơn, lão ta đột nhiên mở mắt, nhưng còn chưa kịp phát ra một tiếng động nào, đã rên lên một tiếng, "tẩu hỏa nhập ma" mà chết.

Một ánh mắt diệt Vân Sơn, trong lòng Diệp Đông Hoàng không có chút gợn sóng nào, giống như giẫm chết một con kiến đáng ghét mà thôi! "Tạ đại nhân!" Vân Vận và Gia Hình Thiên đứng thẳng người, họ vẫn chưa biết rằng chỉ trong một khoảnh khắc, tiền nhiệm tông chủ Vân Lam Tông Vân Sơn đã về trời! "Hai người các ngươi đến đúng lúc lắm, Trẫm chuẩn bị tại nơi này thành lập một Đại Hạ Vương Triều, không biết hai vị thấy thế nào?" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nhìn hai người, lời nói ra lại khiến thân thể cả hai chấn động, trên mặt lộ ra một vẻ bất an và lo lắng!

Với tu vi của Diệp Đông Hoàng, muốn ở đây thành lập một vương triều, hai người họ được xem là thế lực mạnh nhất Gia Mã Đế Quốc, tất yếu sẽ nảy sinh xung đột với họ!

Diệp Đông Hoàng nhìn như đang hỏi ý kiến của họ, nhưng nào phải không phải là đang hỏi họ có chịu thần phục hay không?

Thực lực của Diệp Đông Hoàng rất mạnh, họ căn bản không phải là đối thủ, không dám tùy tiện từ chối Diệp Đông Hoàng, nhưng bảo họ cứ thế thần phục, trong lòng họ cũng có chút không cam tâm!

Hai người trong lòng khổ sở, không ngờ đến gặp Diệp Đông Hoàng lại có kết quả như thế này!

Nhưng lúc này muốn chạy cũng không chạy được!

Bên cạnh, Nhã Phi trong mắt lộ ra một tia khác lạ, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại muốn ở đây thành lập một vương triều, đây chính là thời khắc các thế lực sắp xếp lại, nếu nắm bắt được cơ hội, chính là một bước lên trời! "Dám hỏi đại nhân, bản đồ của Đại Hạ Vương Triều này như thế nào?" Gia Hình Thiên cẩn thận hỏi, muốn tìm hiểu thêm một chút thông tin liên quan đến Diệp Đông Hoàng, để có thể đưa ra quyết định tốt hơn!

Diệp Đông Hoàng tự nhiên cũng nhìn ra tâm tư của hai người, định dọa họ một phen, nói: "Đại Hạ Vương Triều mới thành lập, trước tiên sẽ bao trùm các quốc gia xung quanh cho đến toàn bộ khu vực Tây Bắc, đợi đi vào quỹ đạo, sẽ mở rộng ra Trung Châu, cuối cùng bao trùm toàn bộ Đấu Khí Đại Lục!" "Bao trùm toàn bộ Đấu Khí Đại Lục?" Gia Hình Thiên và Vân Vận đều trừng lớn mắt, không ngờ dã tâm của Diệp Đông Hoàng lớn đến vậy, cho dù là Đấu Thánh cũng không làm được chứ! "Các ngươi theo Trẫm, ngày sau trở thành Đấu Tôn, Đấu Thánh cũng không phải là không thể!" Diệp Đông Hoàng lấy ra hai viên đan dược màu vàng óng, tròn trịa, đan dược vừa xuất hiện, mùi thuốc nồng đậm lập tức tràn ngập khắp phòng.

Từng luồng hương thuốc chui vào mũi, thân thể yêu kiều của Vân Vận chấn động, cảm thấy tinh thần sảng khoái, tu vi cũng mơ hồ có chút tiến bộ, đôi mắt đẹp trợn tròn, không thể tin được nhìn vào viên đan dược trong tay Diệp Đông Hoàng!

Gia Hình Thiên thì toàn thân run rẩy, ánh mắt nóng rực, hắn cảm giác chỉ cần nuốt viên đan dược kia, lập tức có thể tấn thăng Đấu Tông! "Đây là hai viên đan dược thất phẩm, trước đây tiện tay luyện chế mấy thứ đồ chơi nhỏ, không đáng nhắc đến, tặng cho các ngươi làm quà gặp mặt đi!" Diệp Đông Hoàng tiện tay ném hai viên đan dược cho Gia Hình Thiên và Vân Vận, hai người thân thể chấn động, vội vàng đưa tay bắt lấy, trong lòng vô cùng kinh hãi!

Đan dược thất phẩm mà chỉ là thứ đồ chơi nhỏ tiện tay luyện chế trước đây?

Vậy bây giờ nếu nghiêm túc luyện chế, sẽ là mấy phẩm?

Bát phẩm?

Hay là cửu phẩm? "Đại… đại nhân, cái này thật sự tặng cho chúng ta sao?" Gia Hình Thiên run rẩy nhìn viên đan dược trong tay, kích động, hưng phấn, hoảng sợ, khó có thể tin được… các loại cảm xúc phức tạp đan xen!

Đấu Tông, đó chính là giấc mơ cả đời của hắn, chỉ cần nuốt viên đan dược này, hắn có thể trở thành Đấu Tông rồi! "Đương nhiên, Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, đối với các ngươi mà nói, Trẫm hắn là tương đương với cửu phẩm luyện dược sư, loại đan dược này đối với Trẫm thật sự không là gì!" Diệp Đông Hoàng không để tâm, hắn ở Thần Châu Giới là thất phẩm luyện đan sư, có chút khác biệt với cấp bậc luyện dược sư của thế giới Đấu Phá!

Hắn ước chừng quy đổi một chút, hắn hắn là tương đương với cửu phẩm luyện dược sư của thế giới Đấu Phá! "Cửu phẩm luyện dược sư?" Hai người thân thể không ngừng run rẩy, miệng há to, tin tức này còn chấn động hơn cả việc Diệp Đông Hoàng nói mình là Đấu Thánh! "Được rồi, Trẫm cho các ngươi một ngày để suy nghĩ, lui đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, hắn tin rằng hai người tuyệt đối sẽ đưa ra lựa chọn chính xác! "Gia Hình Thiên bái kiến Bệ hạ!" Gia Hình Thiên không rời đi, mà bái lạy Diệp Đông Hoàng.

Trong hoàng thất, hắn chính là cường giả mạnh nhất, hắn có thể làm chủ! "Bệ hạ, thiếp thân cần phải trở về hỏi sư phụ, ngày mai nhất định sẽ cho Bệ hạ một câu trả lời hài lòng!" Chuyện này, Vân Vận không thể làm chủ, nhưng nàng tin rằng nàng có thể thuyết phục Vân Sơn thần phục Diệp Đông Hoàng!

Hơn nữa chuyện này, cũng không có lựa chọn nào khác! "Được!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, cho hai người rời đi, còn về Vân Sơn?

Đã là người chết rồi! "Viên đan dược này tặng cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng lại lấy ra một viên đan dược đưa cho Nhã Phi, có thể giúp nàng tẩy tủy phạt mạch, tấn thăng Đại Đấu Sư không thành vấn đề! "Đa tạ Bệ hạ, thiếp thân nguyện đi theo Bệ hạ, hầu hạ tả hữu, cầu Bệ hạ thành toàn, sau này có bất kỳ phân phó gì, vạn tử bất từ!" Nhã Phi trong lòng đã có quyết định, nhận lấy đan dược rồi trực tiếp bái lạy. "Tốt!

Trẫm sẽ tự mình giúp ngươi luyện hóa dược lực!" Nhìn vật báu trước mặt, Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, đưa tay ôm lấy nàng, đi vào phòng ngủ.

Còn về Tiểu Y Tiên đã sớm được sắp xếp ở phòng khác, nỗ lực tu luyện rồi! … Vân Lam Tông, hậu sơn! "Đệ tử Vân Vận, có việc gấp cầu kiến lão sư!" Rời khỏi phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ, Vân Vận không ngừng nghỉ phi tốc trở về Vân Lam Tông, đến nơi Vân Sơn bế quan, lúc này, nàng cũng không còn quan tâm đến việc làm phiền Vân Sơn bế quan tu luyện!

Dù sao, quyết định sắp tới liên quan đến sự hưng thịnh và tồn vong của Vân Lam Tông!

Vân Vận cung kính đứng trước cửa đá, đợi nửa buổi, bên trong vẫn không có động tĩnh gì, nàng nhíu mày, giọng điệu nặng hơn: "Đệ tử Vân Vận, có việc gấp cầu kiến lão sư, sự việc liên quan đến tồn vong của Vân Lam Tông, xin lão sư xuất quan gặp mặt!" Giọng nói vang vọng bốn phía, lại qua nửa buổi, bên trong vẫn không có tin tức gì, Vân Vận mày liễu nhíu chặt, Vân Sơn thật sự bế quan chết như vậy sao?

Hay là đã xảy ra vấn đề gì?

Nghĩ đến đây, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng, lần này nàng vận chuyển đấu khí hét vào bên trong: "Đệ tử Vân Vận, sự việc liên quan đến tồn vong của Vân Lam Tông, cầu kiến lão sư!" Giọng nói dưới sự gia trì của đấu khí không ngừng vang vọng, nhưng bên trong vẫn không có chút hồi âm nào.

Giờ phút này, Vân Vận cuối cùng cũng không thể ngồi yên được nữa!

Nàng hít sâu một hơi, mạnh mẽ xông vào.

Vừa vào mật thất, thân thể yêu kiều lồi lõm của Vân Vận lập tức cứng đờ.

Nàng ngây người nhìn Vân Sơn đã mất đi hơi thở sinh mệnh ngồi trên bồ đoàn, trong lòng khẽ than!

Vân Sơn bế quan đột phá Đấu Tông, cửu tử nhất sinh, nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, chỉ là nhìn thấy Vân Sơn thật sự thất bại mà chết, vẫn cảm thấy khó chịu!

Dù sao cũng là thầy trò một phen! "Thời cũng là mệnh cũng là!" Vân Vận khẽ than, nàng có thể nhìn ra, Vân Sơn vừa mới chết không lâu, nếu đối phương kiên trì thêm một chút, đợi đến khi nàng đến, cũng sẽ không chết!

Viên đan dược trong tay nàng mà Diệp Đông Hoàng đưa cho tuyệt đối có thể giúp Vân Sơn tấn thăng Đấu Tông!

Có lẽ đây chính là ý trời!

Diệp Đông Hoàng nếu biết suy nghĩ của nàng, chắc chắn sẽ tán đồng gật đầu, tâm ta tức là tâm trời, ý ta tức là ý trời!

Trẫm muốn ngươi canh ba chết, không ai dám giữ ngươi đến canh năm!

Vân Sơn chết rồi, Vân Vận thực sự trở thành chủ nhân của Vân Lam Tông, nàng sắp xếp người xử lý hậu sự cho Vân Sơn, sau đó suy nghĩ về chuyện tương lai!

Đầu tiên, thần phục Diệp Đông Hoàng là điều tất nhiên!

Vân Lam Tông ở Gia Mã Đế Quốc là tông phái lớn nhất, ngay cả hoàng thất cũng kiêng dè ba phần, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng mà nói chính là con kiến, tiện tay có thể xóa sổ!

Nàng không có lựa chọn nào khác!

Thứ hai, là thần phục như thế nào!

Bên kia, Gia Hình Thiên trở về hoàng thất, trực tiếp tuyên bố Gia Mã Đế Quốc thần phục Diệp Đông Hoàng, trong chốc lát, hoàng thất chấn động!

Nhưng khi biết Gia Hình Thiên sắp được Diệp Đông Hoàng giúp đỡ trở thành Đấu Tông, và Diệp Đông Hoàng còn là một vị cửu phẩm luyện dược sư, tất cả những tiếng nói phản đối đều biến mất!

Từng cường giả hoàng thất thậm chí còn mang theo một tia hưng phấn và tự hào, đó chính là cửu phẩm luyện dược sư, cả Đấu Khí Đại Lục cũng tìm không được mấy người, theo một cường giả như vậy tuyệt đối là chuyện vẻ vang cho tổ tông!

Sau này tùy tiện được ban thưởng một chút đan dược, tu vi sẽ có thể đại tiến!

Đây là cơ duyên trời cho!

Vân Vận của Vân Lam Tông sau khi biết Gia Hình Thiên tuyên bố hoàng thất trung thành với Diệp Đông Hoàng, cũng không chịu thua kém, tuyên bố Vân Lam Tông trung thành với Diệp Đông Hoàng!

Sự thay đổi của hoàng thất và Vân Lam Tông lập tức thu hút sự

chú ý của các thế lực lớn và cường giả của Gia Mã Đế Quốc, lần lượt phái người đi dò la tin tức.

Chương 407

Rất nhanh, tin tức Diệp Đông Hoàng là một vị cửu phẩm luyện dược sư, dễ dàng trấn áp ma thú thất giai và dự định thành lập Đại Hạ Vương Triều đã lan truyền trong các thế lực cấp cao của Gia Mã Đế Quốc.

Đan Vương Cổ Hà, hội trưởng công hội luyện dược sư Gia Mã Đế Quốc Pháp Mã và các luyện dược sư khác đều phát cuồng, cửu phẩm luyện dược sư đối với họ mà nói chính là tồn tại như thần.

Từng người điên cuồng lao về phía Ô Thản Thành, muốn bái kiến Diệp Đông Hoàng!

Tam đại gia tộc của Gia Mã Đế Quốc là gia tộc Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ, Mộc gia, Nạp Lan gia cũng chấn động, lần lượt chuẩn bị lễ vật đến Ô Thản Thành bái kiến Diệp Đông Hoàng!

Trong một thời gian, Gia Mã Đế Quốc sôi sục, gió nổi mây phun, sóng ngầm cuộn trào! … Cùng lúc đó.

Ô Thản Thành, phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ!

Ma thú thất giai Bạch Bạch giống như một con mèo trắng lớn nằm trong phòng, buồn chán uể oải, Tiểu Y Tiên ở phòng bên cạnh tu luyện, không ngừng nuốt thuốc, nuốt thuốc là trở nên mạnh hơn!

Đây chính là một điểm mạnh của Ách Nan Độc Thể, chỉ cần không ngừng nuốt độc dược, là có thể không ngừng trở nên mạnh hơn, mà Vạn Đạo Kinh có thể giúp nàng hoàn mỹ khống chế độc khí trong cơ thể, khống chế loại sức mạnh này!

Lúc này, Nhã Phi dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng đã tẩy tủy phạt cốt, tu vi tăng lên đến Tiên Thiên đỉnh phong, cũng chính là

Đại Đấu Sư đỉnh phong!

Bất kể là Tiểu Y Tiên hay Nhã Phi, Diệp Đông Hoàng cũng chỉ giúp họ đặt nền móng, tăng lên đến Tiên Thiên đỉnh phong.

Đây không phải là vì Diệp Đông Hoàng chỉ có thể làm được đến mức này, mà là không muốn để họ ngồi mát ăn bát vàng!

Họ tự mình tu luyện thành cường giả mới là cường giả!

Nâng tu vi của họ lên quá cao trong một lần chỉ là lâu đài trên không, không chịu nổi mưa gió! "Ôi, thật thoải mái, sức mạnh thật mạnh!" Nhã Phi mở đôi mắt đẹp, cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, vui mừng khôn xiết, cảm giác này khiến nàng say mê!

Trong thế giới cường giả vi tôn này, sức mạnh là nền tảng để tồn tại, tiếc là thiên phú của nàng không tốt, vì vậy chỉ có thể dựa vào sức mạnh bên ngoài, nỗ lực kiếm tiền.

Bây giờ, nàng cuối cùng cũng đã trải nghiệm được cảm giác của sức mạnh! "Đa tạ Bệ hạ!" Nhã Phi hoàn hồn, mỉm cười duyên dáng.

Nàng biết, tất cả những điều này đều là do người đàn ông này mang lại cho nàng! "Vậy nàng muốn cảm tạ thế nào?" Nhìn gương mặt quyến rũ động lòng người của nàng, Diệp Đông Hoàng nói đầy ẩn ý. "Bệ hạ muốn người ta tạ thế nào, người ta đều nghe theo Bệ hạ!" Nhã Phi hai tay ôm cổ Diệp Đông Hoàng, ghé sát vào tai hắn, đôi mắt quyến rũ như tơ, hơi thở như lan, giọng nói dụ hoặc khiến người ta huyết mạch sôi trào.

Nàng đã quyết định hiến dâng mình cho Diệp Đông Hoàng, nay lại được lợi ích lớn như vậy, càng thêm hưng phấn, tự nhiên là dốc hết sức mình để làm Diệp Đông Hoàng hài lòng. "Tiểu yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng trong lòng thầm mắng, đưa tay ôm lấy Nhã Phi, cúi đầu hung hăng giữ chặt đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng.

Đêm như nước, người đẹp như ngọc, thế như hồng!

Rèm lay động, bóng người cuộn trào.

Trong động suối tuôn không dứt, gió mát non cao thổi tới!

Trong lúc Diệp Đông Hoàng đang đắm chìm trong sự dịu dàng, từng bóng người lén lút xuất hiện từ góc phố xa xa, ánh mắt chăm chú nhìn vào phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ. "Mẹ nó, cả ngày sống tạm bợ như một phế vật thì có ý nghĩa gì, liều thôi, không thành công thì cũng thành nhân!" Tiêu Viêm thấp giọng mắng một câu, sau đó hạ quyết tâm, tránh né người canh gác, lặng lẽ tiến lại gần phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ.

Hắn đến phía sau phòng đấu giá, chuẩn bị trèo lên.

Cùng lúc đó, trong đại điện trên tầng cao nhất của phòng đấu giá, một "con mèo trắng lớn" tỉnh giấc, nhìn về phía Tiêu Viêm!

Trong chốc lát, Tiêu Viêm toàn thân rùng mình, một nỗi kinh hoàng tột độ dâng lên trong lòng, phảng phất như bị một con hung thú hồng hoang nào đó nhìn chằm chằm! "Tiền bối minh giám, vãn bối Tiêu Viêm, không có ý mạo phạm, chỉ là ba năm trước không biết vì sao, đấu khí trong cơ thể tự dưng biến mất, tu vi không tăng mà còn giảm!" "Đêm nay liều mình đến đây cầu tiền bối giúp đỡ, nếu tiền bối có thể chữa khỏi căn bệnh kỳ lạ của vãn bối, sau này có phân phó gì, vạn tử bất từ!" Tiêu Viêm trong lòng hoảng sợ, quỳ rạp trên đất, vội vàng nói, trong lòng vừa lo lắng vừa mong chờ.

Hắn tuy không biết Đấu Thánh rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, nhưng hắn biết mình chắc chắn không thể lẻn vào được.

Hắn làm như vậy, chính là để thu hút sự chú ý của Diệp Đông Hoàng! "Đến rồi sao?" Đầu Diệp Đông Hoàng vùi vào ngọn núi vĩ đại, nhưng đối với mọi chuyện xung quanh vẫn nắm rõ như lòng bàn tay,

thần thức nhìn Tiêu Viêm đang quỳ rạp trên đất, trong lòng mỉm cười.

Ba năm sống như phế vật, đã mài mòn đi rất nhiều khí thế của một người trọng sinh như Tiêu Viêm, nhưng Diệp Đông Hoàng cũng không định giúp hắn dễ dàng như vậy, nhận hắn làm đồ đệ!

Diệp Đông Hoàng vẫn tiếp tục hoạt động của mình, sinh mệnh nằm ở vận động!

Khám phá nguồn gốc và sự kỳ diệu của sinh mệnh, tận hưởng niềm vui và sự kích thích của việc khám phá! "Tiền bối không nghe thấy?

Hay là từ chối?

Hay là ngầm đồng ý?" Đợi nửa ngày, chân Tiêu Viêm quỳ đến tê dại, nhưng vẫn không nhận được bất kỳ hồi âm nào, trong lòng không ngừng suy nghĩ! … "Đã đến rồi, sao có thể tay không trở về!" Tiêu Viêm trong lòng quyết tâm, đứng dậy, nắm lấy một cây cột, bắt đầu trèo lên phía trên của phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ.

Hắn cảm thấy Diệp Đông Hoàng đã không hồi âm, có lẽ là đang thử thách hắn, sao hắn có thể bỏ cuộc giữa chừng!

Hắn còn lại ba đoạn đấu khí, thể lực mạnh hơn người bình thường rất nhiều, chẳng mấy chốc đã leo lên đến tầng cao nhất của phòng đấu giá!

Đương nhiên, với ba đoạn đấu khí của hắn mà có thể leo lên tầng cao nhất mà không bị lính canh của phòng đấu giá phát hiện, rõ ràng là Diệp Đông Hoàng đã ra tay!

Nếu một tên cặn bã ba đoạn đấu khí cũng có thể lặng lẽ leo lên tầng cao nhất của phòng đấu giá, thì phòng đấu giá này đã sớm bị người ta dọn sạch, đóng cửa rồi! "Xem ra thật sự là thử thách của tiền bối đối với ta!" Tiêu Viêm sống hai kiếp, tuy vẫn là một tên điểu ti hèn

mọn, nhưng tâm tính và trí tuệ không tồi, hắn cũng biết phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ canh gác nghiêm ngặt.

Đừng nói hắn là một tên cặn bã ba đoạn đấu khí, ngay cả Đấu Giả cũng không thể lẻn vào được!

Bây giờ hắn dễ dàng lên được, chỉ có thể giải thích là có người đã mở cửa sau cho hắn!

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm ánh mắt hưng phấn lên, nhẹ nhàng vén rèm cửa, chuẩn bị đi vào.

Rèm cửa được vén lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, không khí lập tức ngưng đọng.

Tiêu Viêm trừng lớn mắt, cảm giác trái tim nhỏ bé của mình sắp nhảy ra ngoài!

Một khuôn mặt hổ khổng lồ hiện ra trước mắt, một đôi mắt hổ to lớn lạnh lùng vô tình nhìn chằm chằm hắn, trong mắt hổ tỏa ra ánh sáng u ám và uy nghiêm.

Tiêu Viêm hồn bay phách lạc, chân run rẩy, hắn không thể nào ngờ rằng sau rèm cửa lại có một con ma thú thất giai đang nhìn hắn!

Đêm hôm khuya khoắt, vén rèm cửa lên, không chút chuẩn bị mà nhìn thấy một con ma thú thất giai, cảm giác này… kinh hãi!

Khủng bố!

Rít!

Nhịp điệu dọa chết người!

Sự hung dữ của Bạch Bạch trước đó vẫn còn rõ mồn một, hắn vậy mà suýt nữa đã có một cuộc tiếp xúc thân mật với đối phương!

Lúc này, đầu của Tiêu Viêm cách đầu của Bạch Bạch chưa đến

nửa thước, hắn có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở nóng rực của đối phương như từng lưỡi đao sắc bén thổi vào mặt hắn đau rát. "Hổ… Hổ gia, ta… ta đến để cầu kiến tiền bối, đừng manh động… ta không ngon đâu…" Tiêu Viêm nuốt nước bọt, suýt nữa tè ra quần, toàn thân run như cầy sấy. "Gầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch Bạch há cái miệng lớn như chậu máu, cắn xuống một nhát! "Xong rồi!" Trong lòng Tiêu Viêm dâng lên ý niệm cuối cùng, mềm nhũn ra đất. "Hả?

Ta chưa chết?" Đột nhiên, Tiêu Viêm mở mắt, phát hiện Bạch Bạch không biết từ lúc nào đã nằm bên cạnh ngủ say sưa. "Phù!" Tiêu Viêm thở hổn hển từng ngụm lớn, cảm giác sống sót sau tai nạn… thật con mẹ nó tốt!

Chỉ là quá trình này cũng quá kích thích rồi! "Chẳng lẽ ta đã vượt qua thử thách của tiền bối rồi?" Bình tĩnh lại, Tiêu Viêm không nhịn được mà sung sướng nghĩ, nếu không thì sao Bạch Bạch không cắn hắn?

Vừa rồi chắc chắn là thử thách của tiền bối đối với hắn! "Vấn đề của ngươi Trẫm đã biết, chỉ là tại sao Trẫm phải giúp ngươi?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng bá khí vang lên trong đầu Tiêu Viêm, như hồng chung đại lữ, như đại đạo thiên âm, chấn động đến mức khiến linh hồn Tiêu Viêm run rẩy, toàn thân run lên!

Niềm vui trong lòng hắn lập tức ngưng đọng, hóa ra hắn vẫn chưa vượt qua thử thách, chỉ mới có được một cơ hội để nói chuyện!

Nhưng cơ hội này đối với hắn đã là rất tốt rồi!

Thế thái viêm lương!

Sống hai kiếp, hắn hiểu sâu sắc một đạo lý, thiên hạ hối hả đều vì lợi mà đến, thiên hạ xôn xao đều vì lợi mà đi.

Người ta không có duyên cớ gì, với tư cách là một đại năng cao

cao tại thượng nhìn xuống trời đất, tại sao lại phải giúp hắn, một phế vật mà ai cũng biết?

Hắn phải đưa ra một lý do để thuyết phục đối phương!

Lý do này hắn đã nghĩ kỹ trước khi đến!

Chương 408

"Khởi bẩm tiền bối, vãn bối tự biết không có bảo vật nào có thể lay động được tiền bối, thứ duy nhất có được chính là con người của ta!" "Lão tử không thích đàn ông!" Diệp Đông Hoàng trong lòng chửi thầm, mũi ngửi thấy mùi hương thơm độc đáo của phụ nữ, tâm trạng lập tức trở nên tốt đẹp.

Tiêu Viêm hướng về phía căn phòng, cung kính bái lạy, trầm giọng nói: "Vãn bối năm nay mười lăm tuổi, ba năm trước đã trở thành Đấu Giả, chỉ là không biết vì sao đấu khí tự dưng biến mất, tu vi thụt lùi!" "Nếu tiền bối có thể chữa khỏi cho vãn bối, vãn bối nguyện trung thành với tiền bối, vì tiền bối làm trâu làm ngựa, để báo đáp ơn tái tạo của tiền bối!" Tiêu Viêm nói một hơi, trong lòng thở phào một hơi dài.

Đưa ra quyết định này, nội tâm hắn đã giằng xé cả một ngày, hắn vốn định bái sư, nhưng nghĩ đến tu vi thực lực của Diệp Đông Hoàng, nghĩ đến tình hình của chính mình, hắn biết bái sư căn bản không có cơ hội!

Nếu là ba năm trước, hắn có lẽ còn có một chút khả năng!

Vì vậy hắn cũng đã liều mạng!

Lựa chọn trung thành với Diệp Đông Hoàng để đổi lấy cơ hội trở nên mạnh hơn!

Nếu như vậy mà vẫn không thể lay động được Diệp Đông Hoàng, hắn cũng hết cách!

Thời gian trôi qua từng chút một, trong lúc chờ đợi câu trả lời của Diệp Đông Hoàng, Tiêu Viêm lần đầu tiên cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm.

Mỗi một phút, mỗi một giây, đều là sự giày vò! "Đối với tiền bối, ta bây giờ chính là một phế vật, cho dù là Đấu Vương, Đấu Hoàng đối với tiền bối cũng là con kiến…" Tiêu Viêm trong mắt tuyệt vọng càng thêm nồng đậm, hắn biết đối với Diệp Đông Hoàng, điều kiện của hắn không có gì hấp dẫn.

Hắn bây giờ là một phế vật, sau này có thể trưởng thành đến mức độ nào, không ai biết được, nhưng cho dù trở thành Đấu Vương, Đấu Hoàng hay thậm chí là Đấu Tông, đối với Diệp Đông Hoàng cũng không có tác dụng gì lớn!

Nhưng đây là điều kiện duy nhất hắn có thể đưa ra!

Không biết qua bao lâu, ngay khi Tiêu Viêm sắp tuyệt vọng sụp đổ, giọng nói của Diệp Đông Hoàng lại vang lên: "Dưới trướng Trẫm không cần phế vật, nếu ngươi có thể từ trong Luyện Tâm Đại Trận này đi ra, Trẫm sẽ giải quyết ẩn hoạn trên người ngươi, và truyền cho ngươi tuyệt thế thần công!" "Đa tạ tiền bối!

Đa tạ tiền bối!" Tiêu Viêm mừng rỡ, hắn cảm thấy giọng nói này hay chưa từng có, chỉ có mất đi rồi mới biết quý trọng.

Luyện Tâm Đại Trận là gì, hắn không biết.

Nhưng hắn biết, đây là cơ hội duy nhất của hắn!

Diệp Đông Hoàng ý niệm khẽ động, Tiêu Viêm lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đột nhiên mở mắt, lại phát hiện mình đang ở trong phòng của mình! "Đây là nhà của ta?

Ta bị tiền bối đưa về nhà rồi?

Hay là Luyện Tâm Đại Trận đã bắt đầu?

Tất cả những thứ này đều là ảo ảnh?" Tiêu Viêm quan sát xung

quanh, đưa tay sờ chiếc giường lớn của mình, thật quen thuộc, hoàn toàn không nhìn ra chút cảm giác ảo ảnh nào. "Chẳng lẽ thật sự đã về nhà rồi?" Ý niệm trong lòng Tiêu Viêm lóe lên, rồi lại kiên định, đây chắc chắn là ảo cảnh, là thử thách đối với hắn!

Chỉ là làm thế nào để vượt qua thử thách, hắn lại hoàn toàn không biết!

Hắn đoán không sai, lúc này hắn thực sự đang ở trong Luyện Tâm Đại Trận của Diệp Đông Hoàng, trong đại trận có tất cả những gì Diệp Đông Hoàng đã thiết lập cho hắn.

Với tu vi của hắn, tự nhiên không thể phân biệt được thật giả! "Tam thiếu gia, tộc trưởng mời người đến đại sảnh!" Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, bên ngoài phòng truyền đến giọng nói già nua.

Tiêu Viêm ở trong nhà xếp thứ ba, trên hắn còn có hai người anh trai. "Đến rồi sao?" Tiêu Viêm trong lòng khẽ động, bước ra khỏi phòng, mỉm cười với một lão giả áo xanh ngoài phòng nói: "Đi thôi, Mặc quản gia!" Nhìn gương mặt non nớt của thiếu niên, lão giả áo xanh hiền lành gật đầu, trong khoảnh khắc quay người, đôi mắt già nua đục ngầu, thoáng qua một tia tiếc nuối khó có thể nhận ra. … Haiz, với thiên phú trước đây của Tam thiếu gia, e rằng đã sớm trở thành một Đấu Giả xuất sắc rồi, tiếc là… Đi theo lão quản gia từ sân sau đi qua, cuối cùng dừng lại bên ngoài sảnh khách trang nghiêm, cung kính gõ cửa, rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Đại sảnh rất rộng rãi, số người trong đó cũng không ít, ngồi ở vị trí cao nhất là Tiêu Chiến và ba vị lão giả mặt mày lãnh đạm, họ là trưởng lão trong tộc, quyền lực không kém tộc trưởng.

Phía dưới bên tay trái của bốn người, ngồi một số bậc trưởng bối trong gia tộc có tiếng nói và thực lực không yếu, bên cạnh họ cũng có một số người trẻ tuổi có biểu hiện xuất sắc trong gia tộc. "Đây thật

sự là ảo cảnh sao?" Thầm quan sát Tiêu Chiến và mọi người trong Tiêu gia quen thuộc trong đại điện, Tiêu Viêm trong lòng kinh hãi, thậm chí nghi ngờ có phải trước đó mình đã đoán sai rồi không.

Mỗi một người ở đây đều sống động như thật, hoàn toàn không nhìn ra thật giả! "Kệ nó, đi một bước xem một bước!" Tiêu Viêm đưa mắt nhìn sang phía bên kia, nơi có ba người lạ mặt đang ngồi.

Hắn cảm thấy mấu chốt để phá giải cục diện, có lẽ chính là ở ba người lạ mặt này!

Trong ba người, có một lão giả mặc áo bào màu trắng trăng, lão giả mặt mày tươi cười, tinh thần phấn chấn, một đôi mắt hơi nhỏ, nhưng thỉnh thoảng lại lóe lên tinh quang.

Ánh mắt của Tiêu Viêm hơi di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên ngực của lão giả, trong lòng đột nhiên rùng mình, trên ngực áo bào của lão giả, rõ ràng có thêu một vầng trăng bạc, xung quanh vầng trăng bạc còn điểm xuyết bảy ngôi sao vàng lấp lánh. "Thất tinh Đại Đấu Sư!

Lão nhân này vậy mà là một vị thất tinh Đại Đấu Sư?

Thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong!" Tiêu Viêm trong lòng vô cùng kinh ngạc, thực lực của lão giả này, vậy mà còn cao hơn phụ thân của mình hai tinh.

Người có thể trở thành Đại Đấu Sư, ít nhất cũng là cường giả có danh tiếng một phương, thực lực như vậy sẽ khiến bất kỳ thế lực nào cũng thèm muốn, mà đột nhiên nhìn thấy một cường giả cấp bậc như vậy, cũng không trách Tiêu Viêm sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Bên cạnh lão giả, ngồi một đôi nam nữ trẻ tuổi, trên người họ cũng mặc áo bào màu trắng trăng giống nhau.

Nam tử tuổi chừng hai mươi, dung mạo anh tuấn, phối với thân

hình cao ráo, rất có sức hấp dẫn.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là năm ngôi sao vàng thêu trên ngực hắn, điều này đại biểu cho thực lực của thanh niên: Ngũ tinh Đấu Giả!

Có thể ở tuổi hai mươi trở thành một ngũ tinh Đấu Giả, điều này cho thấy thiên phú tu luyện của thanh niên cũng rất không tầm thường.

Dung mạo anh tuấn, cộng thêm thực lực không tồi, vị thanh niên này, không chỉ khiến một số thiếu nữ ngây thơ trong gia tộc mê mẩn, ngay cả Tiêu Mị đang ngồi bên cạnh, khi ánh mắt liếc về phía này, cũng lóe lên ánh sáng khác thường.

Thiếu nữ tuy thầm đưa tình, nhưng dường như điều này không có chút hấp dẫn nào đối với thanh niên, lúc này, vị thanh niên này đang tập trung toàn bộ sự chú ý vào thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh mình… Vị thiếu nữ này tuổi tác tương đương với Tiêu Viêm, điều khiến Tiêu Viêm có chút bất ngờ là, dung mạo của nàng, vậy mà còn đẹp hơn Tiêu Mị vài phần.

Trong gia tộc này, e rằng chỉ có Tiêu Huân Nhi như đóa sen xanh mới có thể sánh bằng, không trách nam tử này đối với những kẻ tầm thường trong tộc không thèm để mắt.

Trên đôi tai non mềm của thiếu nữ treo đôi bông tai ngọc màu xanh lá, khẽ lay động, phát ra tiếng ngọc trong trẻo, đột ngột hiện ra một tia quý phái… Ngoài ra, trên bộ ngực nhỏ nhắn đã bắt đầu phát triển của thiếu nữ, thêu ba ngôi sao vàng. "Tam tinh Đấu Giả, cô gái này… nếu không phải dựa vào ngoại vật kích phát, thì chính là một thiên tài tuyệt đỉnh!" Trong lòng nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh, ánh mắt của Tiêu Viêm từ gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của thiếu nữ thu về. "Phụ thân, ba vị trưởng lão!" Tiêu Viêm bước nhanh lên phía trước, cung

kính hành lễ với bốn người Tiêu Chiến ở trên. "A a, Viêm nhi, đến rồi à, mau ngồi xuống đi." Nhìn thấy Tiêu Viêm đến, Tiêu Chiến ngừng cuộc nói chuyện vui vẻ với khách, gật đầu với hắn, vẫy tay nói.

Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm chỉ coi như không nhìn thấy ánh mắt không kiên nhẫn và khinh thường nhàn nhạt của ba vị trưởng lão bên cạnh, quay đầu quét một vòng trong sảnh, lại ngạc nhiên phát hiện, vậy mà không có vị trí của mình… Nhìn thấy tất cả những điều này, Tiêu Viêm trong lòng càng thêm chấn động, đây chính là thực lực của tiền bối sao?

Hắn cảm thấy mọi thứ đều giống như thật, tính cách, thái độ của những người trong Tiêu gia hoàn toàn giống như thật, không nhìn ra chút sơ hở nào.

Ngay cả hắn, một người lớn lên ở Tiêu gia từ nhỏ cũng không phân biệt được thật giả, trong đó còn bao gồm cả người quen thuộc nhất với hắn là phụ thân Tiêu Chiến!

Tiêu Viêm chuẩn bị ngồi xuống, lại phát hiện không có chuẩn bị chỗ ngồi cho hắn, xung quanh toàn là ánh mắt chế nhạo! "Tiêu Viêm ca ca, ngồi đây đi!" Giọng cười nhàn nhạt của Tiêu Huân Nhi, đột nhiên vang lên trong đại sảnh.

Tiêu Viêm do dự một chút, sờ sờ mũi gật đầu, sau đó trong ánh mắt ghen tị của rất nhiều thiếu niên, đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Huân Nhi. "Em lại giúp ta giải vây rồi!" Ngửi thấy mùi hương thơm nhàn nhạt trên người thiếu nữ bên cạnh, Tiêu Viêm cười khẽ nói.

Nhưng trong lòng càng thêm chấn động, hắn và Tiêu Huân Nhi từ nhỏ chơi với nhau, bây giờ quan sát ở cự ly gần, vẫn không nhìn ra Tiêu Huân Nhi là do huyễn trận ngưng tụ, giống hệt như thật.

Lúc này, hắn thật sự có chút nghi ngờ có phải Diệp Đông Hoàng đã trực tiếp đưa hắn trở về Tiêu gia, chứ không phải đang ở trong

Luyện Tâm Đại Trận.

Trong lúc nói chuyện với Tiêu Huân Nhi, Tiêu Viêm đã biết được thân phận của ba người lạ mặt kia, là người của Vân Lam Tông.

Lão giả là trưởng lão của Vân Lam Tông, Cát Diệp, còn thiếu nữ lạnh lùng xinh đẹp kia vậy mà lại là vị hôn thê của hắn, Nạp Lan Yên Nhiên!

Càng khiến hắn kinh ngạc hơn là đối phương vậy mà đến để từ hôn!

Mặc dù hắn cho rằng đây là huyễn trận do Diệp Đông Hoàng thiết lập, nhưng nghĩ đến bản thân ngoài đời thực, dường như đối phương thật sự có khả năng đến từ hôn.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn dâng lên một cơn phẫn nộ cực lớn, đồng thời càng thêm kiên định quyết tâm phải vượt qua thử thách của Diệp Đông Hoàng để trở nên mạnh mẽ! … "Bệ hạ, ngài lợi hại quá, người ta không chịu nổi nữa, sắp chết rồi!" Trong phòng ngủ xa hoa của phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ, Nhã Phi ánh mắt mơ màng, hơi thở như lan, nhìn Diệp Đông Hoàng, đầy vẻ cầu xin, cảm giác mình sắp tan rã rồi!

Sức mạnh bùng nổ trước đó của nàng, dưới sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng, nàng mới phát hiện mình vẫn yếu đuối như vậy! "Thật sao?" Diệp Đông Hoàng cười khẽ, nhìn bộ dạng này của nàng, càng muốn bắt nạt nàng hơn.

Nhưng Diệp Đông Hoàng cũng biết nàng thật sự không chịu nổi nữa, nên cũng không tiếp tục, ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng, cùng nhau xem kịch.

Trước mặt họ có một tấm gương sáng, trong gương sáng hiện ra chính là hình ảnh của Tiêu Viêm trong ảo cảnh! "Ồ, đây là Tiêu gia?"

Nhã Phi nhìn hình ảnh trong gương sáng, kinh ngạc thốt lên, đối với thủ đoạn thần kỳ của Diệp Đông Hoàng, nàng cũng đã quen rồi! "Không sai!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, một bên chơi bóng, một bên nhìn gương sáng! "Đó là người của Vân Lam Tông, họ có quan hệ gì với Tiêu gia?" Nhã Phi không để ý đến bàn tay ma quái đang làm loạn của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt quét qua mọi người trong sảnh, cũng nhận ra ba người của Vân Lam Tông! "Nàng xem rồi sẽ biết!" Diệp Đông Hoàng cười mà không nói!

Rất nhanh, qua cuộc đối thoại của hai bên, Nhã Phi đã biết được thân phận của mấy người Nạp Lan Yên Nhiên, biết mục đích họ đến Tiêu gia, vậy mà là đến để từ hôn! "Tiêu gia lần này mất mặt lớn rồi, nhưng có Vân Lam Tông ở đó, họ cũng không dám không chấp nhận!" Nhã Phi phân tích, thế giới này chính là như vậy, Vân Lam Tông đối với Tiêu gia mà nói chính là một gã khổng lồ, không phải là thứ Tiêu gia có thể đắc tội!

Chương 409

"Không biết thằng nhóc Tiêu Viêm lần này sẽ làm thế nào?" Diệp Đông Hoàng giống như xem phim, hứng thú nhìn, mỹ nhân trong lòng, tùy ý đùa nghịch, cũng khá thú vị!

Lúc này, trong đại sảnh của Tiêu gia, nghe đối phương đến từ hôn, Tiêu Chiến đại nộ, không khí căng như dây đàn.

Ngay khi tiếng thở của Tiêu Chiến ngày càng dồn dập, tiếng quát của ba vị trưởng lão lại vang lên trong đại sảnh như sấm sét: "Tiêu Chiến, còn không dừng tay!

Ngươi đừng quên, ngươi là tộc trưởng của Tiêu gia!" Thân thể đột nhiên cứng đờ, đấu khí trên người Tiêu Chiến từ từ thu lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Ngồi phịch xuống ghế, Tiêu Chiến mặt mày lãnh đạm nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang cúi đầu không nói, giọng nói có chút khàn khàn: "Nạp Lan điệt nữ à, thật có khí phách, Nạp Lan Túc có được một người con gái như ngươi, thật khiến người ta ngưỡng mộ a!" Thân thể yêu kiều khẽ run, Nạp Lan Yên Nhiên lí nhí nói: "Tiêu thúc thúc…" "Ha ha, cứ gọi ta là Tiêu tộc trưởng là được rồi, xưng hô thúc thúc, ta không dám nhận, ngươi là tông chủ tương lai của Vân Lam Tông, sau này cũng là nhân vật phong vân của Đấu Khí Đại Lục, Viêm nhi nhà ta chẳng qua chỉ là kẻ tư chất bình thường, cũng thật sự không xứng với ngươi…" Nhàn nhạt vẫy tay, Tiêu Chiến giọng điệu lạnh lùng nói. "Đa tạ Tiêu tộc trưởng đã thông cảm." Nghe vậy, Cát Diệp bên cạnh mừng rỡ, cười nói với Tiêu Chiến: "Tiêu tộc trưởng, tông chủ đại nhân biết yêu cầu hôm nay có chút không lễ phép, nên đặc biệt bảo tại hạ mang đến một vật, coi như là bồi lễ!" Nói xong, Cát Diệp đưa tay

sờ vào chiếc nhẫn trên ngón tay, một chiếc hộp ngọc cổ toàn thân màu xanh lục xuất hiện trong tay… Cẩn thận mở hộp ra, một mùi hương lạ lập tức lan tỏa khắp đại sảnh, người ngửi thấy đều cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Ba vị trưởng lão tò mò ghé đầu qua, nhìn vào trong hộp ngọc, thân thể đột nhiên chấn động, kinh ngạc nói: "Tụ Khí Tán?" Bên trong hộp cổ, một viên đan dược toàn thân màu xanh biếc, to bằng mắt rồng, đang yên tĩnh nằm đó, mà mùi hương lạ quyến rũ kia chính là từ nó phát ra. "Có Tụ Khí Tán này, Tiêu gia cũng coi như có một bậc thang để xuống!" Nhã Phi nhìn Cát Diệp lấy ra Tụ Khí Tán, môi đỏ khẽ mở, đoán.

Chuyện này Tiêu gia căn bản không có sức phản kháng, có thể nhận được Tụ Khí Tán làm bồi thường cũng không tồi!

Nói đến Tụ Khí Tán, thậm chí khi nghe Cát Diệp giới thiệu Tụ Khí Tán này là do Đan Vương Cổ Hà luyện chế, giọng điệu của Nhã Phi không có chút gợn sóng nào.

Đã được lĩnh giáo sự lợi hại của Diệp Đông Hoàng, trực tiếp khiến nàng trở thành cường giả Đại Đấu Sư đỉnh phong, biết Diệp Đông Hoàng là cửu phẩm luyện dược sư, Tụ Khí Tán gì đó đều quá sơ cấp rồi!

Đã không đủ để khiến nàng chấn động kinh ngạc nữa! "Cái này chưa chắc!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, khóe miệng nhếch lên, bàn tay to đột nhiên dùng lực, khiến nàng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Không để ý đến ánh mắt oán trách của Nhã Phi, hắn nhìn Tiêu Viêm, không biết Tiêu Viêm có giống như trong tình tiết gốc mà nhảy ra gào lên ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây hay không!

Quả nhiên.

Cùng với tình tiết không ngừng phát triển, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Tiêu Viêm vẫn nhảy ra!

Hắn nhìn Nạp Lan Yên Nhiên với đôi mắt đỏ ngầu như dã thú: "Nạp Lan Yên Nhiên, ngươi không cần phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy, ngươi muốn từ hôn, chẳng qua là vì cho rằng ta, Tiêu Viêm, một phế vật không xứng với thiên chi kiêu nữ như ngươi!" "Nói một câu khó nghe, ngươi ngoài vẻ đẹp ra, những thứ khác bản thiếu gia căn bản không coi trọng chút nào!" "Vân Lam Tông quả thực rất mạnh, nhưng ta còn trẻ, ta còn rất nhiều thời gian, ta mười hai tuổi đã trở thành một Đấu Giả, còn ngươi, Nạp Lan Yên Nhiên, ngươi mười hai tuổi là mấy đoạn đấu khí?" "Không sai, bây giờ ta quả thực là phế vật, nhưng ta đã có thể tạo ra kỳ tích ba năm trước, vậy thì trong những năm tháng sau này, ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta không thể lật mình một lần nữa?" Tiêu Viêm bùng nổ như núi lửa, gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, một tràng lời nói, khiến tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngây người.

Nạp Lan Yên Nhiên mấp máy đôi môi nhỏ, mặc dù bị lời bình phẩm của Tiêu Viêm đối với mình khiến gương mặt xinh đẹp tái mét, không biết nên biện giải thế nào. "Nạp Lan tiểu thư, nể mặt Nạp Lan lão gia tử, Tiêu Viêm khuyên ngươi mấy câu, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!" Lời nói đanh thép của Tiêu Viêm, khiến thân thể yêu kiều của Nạp Lan Yên Nhiên khẽ run lên.

Giờ phút này, Tiêu Viêm nắm chặt tay, trong lòng gầm thét, lần này hắn nhất định phải vượt qua thử thách của Diệp Đông Hoàng, nếu không hắn biết tất cả những điều này sẽ trở thành hiện thực! "Quả nhiên là trẻ người non dạ, hắn làm vậy thì sướng rồi, nếu Vân Lam Tông nổi giận, sẽ mang đến tai họa diệt vong cho Tiêu gia!" Nhã Phi lắc đầu, mặc dù cảm thấy Tiêu Viêm có ba phần huyết tính, nhưng

quá bồng bột!

Nhưng nàng cũng có thể hiểu được, dù sao vẫn còn là một đứa trẻ!

Làm sao có thể suy nghĩ được nhiều như vậy! "Cái này còn thú vị hơn nhiều so với đấu khí hóa ngựa của kiếp trước!" Diệp Đông Hoàng trong lòng mỉm cười, hắn trong ảo cảnh không chỉ sắp xếp cho Tiêu Viêm màn từ hôn này, mà còn để hắn tình cờ phát hiện mục đích Tiêu Huân Nhi đến Tiêu gia là để đoạt lấy ngọc cổ gia truyền của Tiêu gia, cũng chính là Đà Xá Cổ Đế Ngọc.

Cường giả, trước tiên phải có một trái tim mạnh mẽ!

Đây chính là lý do Diệp Đông Hoàng ném Tiêu Viêm vào Luyện Tâm Đại Trận, bên trong càng thảm càng tốt.

Nếu Tiêu Viêm bị luyện phế, sụp đổ, chỉ có thể nói hắn không đủ tư cách!

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triêu!

Diệp Đông Hoàng ngủ một giấc cho đến khi tự nhiên tỉnh lại.

Mở mắt ra, một khe rãnh sâu hun hút khiến người ta điên cuồng cùng một mảng trắng như tuyết chói lòa đập vào mắt, đầu mũi quanh quẩn mùi hương cơ thể đặc trưng của nữ tử, làm rung động lòng người! "Bệ hạ!" Nhã Phi đã sớm...

Lúc này, có một vài người sắc mặt có chút lúng túng, dè dặt hóp bụng lại.

Dĩ nhiên, sự xao động này chỉ xuất hiện trên người những kẻ vây xem ở xa tại Ô Thản Thành, còn những lão làng như Gia Hình Thiên, Pháp Mã thì ánh mắt không hề có chút dao động.

Các cường giả Đấu Vương khác cũng vậy, ai trong số họ mà

không phải là một phương bá chủ, đã quen nhìn mỹ nữ, tự nhiên cũng không giống như những gã đàn ông tầm thường thô bỉ kia, một bộ dáng vẻ háo sắc.

Loại nữ nhân không có thực lực, chỉ có chút nhan sắc như Nhã Phi, họ căn bản không để vào mắt, loại nữ nhân này trong mắt họ chỉ là một món đồ chơi!

Chỉ cần một câu nói của họ, muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy!

Nhưng hiện tại đối mặt với Nhã Phi, họ không dám tỏ ra chút kiêu ngạo nào của Đấu Vương hay Đấu Hoàng.

Mặc dù Diệp Đông Hoàng cũng chỉ mới đến đây ngày hôm qua, nhưng họ đều là những nhân vật già đời thành tinh, có thể lờ mờ đoán được quan hệ giữa Nhã Phi và Diệp Đông Hoàng không hề đơn giản!

Đặc biệt là trạng thái của Nhã Phi lúc này, không thể qua mắt được họ, rõ ràng là vừa được nam nhân tưới nhuần một phen, mà Diệp Đông Hoàng lại vừa hay ở đây, nam nhân đó là ai đã không cần nói cũng biết!

Hơn nữa bây giờ đã là giữa trưa, Diệp Đông Hoàng trước đó ở bên trong làm gì còn cần phải nói sao?

Dĩ nhiên, họ không dám có chút bất mãn nào! "Đấu Linh đỉnh phong?" Gia Hình Thiên và Vân Vận nhìn thấy Nhã Phi, đồng tử co rụt lại.

Hôm qua họ mới gặp Nhã Phi, lúc đó nàng chỉ là một Đấu Giả nhỏ bé.

Mới một đêm không gặp, đối phương vậy mà trực tiếp tấn thăng lên Đấu Linh!

Hơn nữa còn là Đấu Linh đỉnh phong, tốc độ này quả thực còn nhanh hơn cả ngồi tên lửa!

Đây tự nhiên là kết quả sau một đêm lao lực của Diệp Đông Hoàng! "Gặp qua Nhã Phi tiểu thư.

Nhã Phi tiểu thư một đêm từ Đấu Giả tấn thăng Đấu Linh đỉnh phong, thật đáng mừng đáng chúc, thật khiến người ta ngưỡng mộ a!" Vân Vận trong lòng cảm thán.

Nhớ lại năm xưa nàng cũng là thiên tài kiệt xuất, nhưng từ Đấu Giả lên Đấu Linh đã mất trọn ba năm, trong thời gian đó không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực, gặp bao nhiêu ma nạn.

Mà đối phương chỉ mất một đêm, đừng nói chịu khổ, cho dù là uống đan dược cũng không nhanh bằng nàng, nàng thực sự ngưỡng mộ chứ không phải là lời chúc mừng khách sáo!

Giọng nàng vừa dứt, xung quanh một mảnh sững sờ.

Đừng nói những Đấu Giả xung quanh, ngay cả các cường giả Đấu Vương như Cổ Hà, Pháp Mã, Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ Đằng Sơn, Nạp Lan Kiệt, Mộc Chiến, Nghiêm Sư, Phong Lê đều chấn động không thôi!

Ánh mắt nhìn Nhã Phi tràn đầy ngưỡng mộ và ghen tị, bọn họ phấn đấu cả đời cũng chỉ đạt tới Đấu Vương, trở thành thập đại cường giả của Gia Mã Đế Quốc.

Còn người ta thì sao, chỉ cần dang chân ra, một đêm đã thành Đấu Linh, cho dù ngày mai thành Đấu Vương, họ cũng sẽ không hoài nghi!

Bởi vì người ta đã ôm được một cái đùi cực lớn, nhổ một cọng lông chân cũng có thể miểu sát tất cả bọn họ!

Dĩ nhiên, lúc này trong lòng Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ Đằng Sơn vô cùng vui mừng, vì Nhã Phi là người của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ bọn họ!

Đây quả là một niềm vui bất ngờ to lớn!

Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của Nạp Lan Kiệt và Mộc Chiến xung

quanh, Đằng Sơn trong lòng càng thêm đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế ngút trời! "Đây chính là thực lực của Cửu phẩm Luyện dược sư sao?" Trong lòng Pháp Mã và Cổ Hà nóng rực.

Họ là Lục phẩm Luyện dược sư, nhưng không có cách nào khiến một người trong một đêm từ Đấu Giả tấn thăng lên Đấu Linh!

Thậm chí còn chưa từng nghe qua!

Dĩ nhiên, đối với lời của Vân Vận, họ không hề có chút hoài nghi nào.

Đối phương là Đấu Hoàng, bên cạnh còn có Gia Hình Thiên hôm qua cũng đã tới, chắc chắn sẽ không nói dối!

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng là Cửu phẩm Luyện dược sư, cho dù có khó tin đến đâu, cũng không phải là không thể! "Gặp qua Nhã Phi tiểu thư, chúc mừng Nhã Phi tiểu thư tấn thăng Đấu Linh đỉnh phong, Đấu Vương Đấu Hoàng chỉ trong tầm tay!" Gia Hình Thiên, Cổ Hà, Pháp Mã và các cường giả khác lần lượt chúc mừng, mỗi người đều lấy ra một phần lễ vật tặng lên. "Đa tạ các vị tiền bối, Bệ hạ mời các vị vào trong!" Nhã Phi khéo léo từ chối lễ vật của mọi người, đưa tay ra hiệu, dẫn mọi người vào trong!

Những người có thể vào trong cơ bản đều là cường giả từ Đấu Vương trở lên.

Dĩ nhiên cũng có một số cường giả mang theo đệ tử hậu bối, như Vân Vận mang theo Nạp Lan Yên Nhiên, Gia Hình Thiên mang theo người kế vị hoàng thất Yêu Dạ.

Còn những cường giả dưới Đấu Vương, họ có tự biết mình, không có tư cách vào trong, chỉ đành ngoan ngoãn ở bên ngoài. ... "Một đêm từ Đấu Giả tấn thăng Đấu Linh?" "Khốn kiếp!

Uống thuốc cũng không nhanh như vậy!" "Thật muốn biến thành

nữ nhân!" "Chỉ với thân hình ba trăm cân của ngươi, biến thành nữ nhân cũng là khủng long, ai dám chứ?" ...

Nhìn một đám cường giả tiến vào phòng đấu giá, đám đông ăn dưa vây xem lập tức sôi trào.

Cường giả Đấu Linh, lại còn là Đấu Linh đỉnh phong, đó là tầng thứ mà cả đời họ cũng khó mà chạm tới, toàn bộ thế lực bản địa của Ô Thản Thành không có một Đấu Linh nào! "Tiêu Viêm ca ca sao còn chưa ra?

Nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!" Tiêu Huân Nhi mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cửa phòng đấu giá, kết giới đã được gỡ bỏ, nhưng bóng dáng của Tiêu Viêm vẫn chưa thấy đâu! "Ta muốn vào trong tìm huynh ấy!" Ánh mắt Tiêu Huân Nhi loé lên một tia kiên định, liền muốn đi vào. "Tiểu thư, không được!" Lăng Ảnh, người bảo vệ sau lưng Tiêu Huân Nhi, xuất hiện, chắn trước mặt nàng.

Chương 410

Theo ông ta thấy, Tiêu Viêm mười phần thì hết tám chín phần đã chết rồi.

Tiêu Huân Nhi đi vào nếu đắc tội với Diệp Đông Hoàng, Cổ tộc của họ tuy không sợ, nhưng cũng không muốn vì một tên phế vật như Tiêu Viêm mà đắc tội với một cường giả Đấu Thánh!

Hơn nữa Tiêu Huân Nhi đi vào, đối mặt trực diện với Đấu Thánh, thật sự quá nguy hiểm!

Ông ta căn bản không bảo vệ được, Cổ tộc cho dù có điều động cường giả, cũng chưa chắc có thể kịp thời chạy tới! "Lăng lão, hôm nay ta nhất định phải biết tin tức của Tiêu Viêm ca ca!" Thái độ của Tiêu Huân Nhi kiên quyết, Lăng Ảnh cũng không ngăn cản được, đành phải đi theo Tiêu Huân Nhi vào phòng đấu giá, đi sau một đám Đấu Vương.

Nhã Phi thấy vậy, không nói gì thêm.

Những người khác nhìn thấy Tiêu Huân Nhi cũng không để ý, nhưng Gia Hình Thiên và Vân Vận lại liếc nhìn Lăng Ảnh thêm một cái!

Họ có thể lờ mờ cảm ứng được đối phương là một Đấu Hoàng, lại còn là một Đấu Hoàng vô cùng mạnh mẽ!

Nhưng sắp đi bái kiến Diệp Đông Hoàng, đột nhiên xuất hiện một Đấu Hoàng cũng không có gì lạ, họ cũng không quá quan tâm!

Dưới sự dẫn dắt của Nhã Phi, mọi người mang theo tâm trạng căng thẳng, thấp thỏm đi tới một đại điện rộng lớn.

Diệp Đông Hoàng lười biếng ngồi trên một chiếc ghế lớn, bên

cạnh là một con 'mèo trắng lớn' đang nằm sấp.

Nhìn thấy mọi người tiến vào, Bạch Hổ mắt hổ nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ một cái.

Trong chớp mắt, một áp lực khó có thể diễn tả bằng lời ùa lên trong lòng, không ít người suýt chút nữa đã trực tiếp quỳ xuống, trong lòng dâng lên một nỗi kinh hoàng tột độ.

Họ biết con 'mèo trắng lớn' trông có vẻ vô hại này chính là thất giai ma thú U Minh Bạch Hổ! "Thật trẻ!" Mọi người nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, trong lòng không tự chủ được mà nảy sinh ý nghĩ này.

Nhưng họ biết tuổi của Diệp Đông Hoàng tuyệt đối không nhỏ, chỉ là vì công tham tạo hóa, thanh xuân vĩnh trú, nên mới trông trẻ như vậy!

Nói không chừng tuổi của đối phương cộng lại còn lớn hơn cả bọn họ! "Bái kiến Bệ hạ!" Mọi người cung kính hành lễ, họ đã biết Diệp Đông Hoàng muốn thành lập một Đại Hạ Vương Triều, hơn nữa Nhã Phi cũng xưng hô là Bệ hạ, họ tự nhiên cũng theo đó mà gọi!

Kể cả Tiêu Huân Nhi cũng không ngoại lệ!

Cổ tộc của nàng tuy mạnh, nhưng lúc này đối mặt với một vị cường giả Đấu Thánh, nàng cũng không dám bất kính.

Lăng Ảnh bên cạnh nàng càng run rẩy, sống một ngày bằng một năm, chỉ sợ Tiêu Huân Nhi và Diệp Đông Hoàng xảy ra xung đột! "Đứng lên đi, không cần đa lễ!" Ánh mắt uy nghiêm lạnh nhạt của Diệp Đông Hoàng lướt qua, không ai dám đối diện.

Ánh mắt hắn lướt qua Nạp Lan Yên Nhiên và Tiêu Huân Nhi, trong lòng khẽ động.

Không biết Tiêu Viêm nhìn thấy họ sẽ có biểu cảm gì!

Phải biết rằng trong Luyện Tâm Đại Trận, Nạp Lan Yên Nhiên đã hung hăng đạp Tiêu Viêm dưới chân, còn Tiêu Huân Nhi vì Đà Xá Cổ Đế Ngọc mà đã giết Tiêu Viêm một lần! "Tại hạ Tiêu Huân Nhi, mạo muội xin hỏi tiền bối, không biết tối qua có từng gặp một thiếu niên Đấu khí tam đoạn tên là Tiêu Viêm không?" Tiêu Huân Nhi tiến lên một bước, nhìn Diệp Đông Hoàng chắp tay hành lễ, vội vàng hỏi.

Tiếng nói vừa dứt, từng cặp mắt đầy bất mãn đổ dồn về phía Tiêu Huân Nhi.

Bọn họ, những Đấu Vương, Đấu Hoàng còn chưa mở miệng, một tiểu nha đầu ngay cả Đấu Giả cũng không phải lại dám giành trước mặt họ!

Thật không biết lễ phép!

Quá đáng hơn là Tiêu Huân Nhi lại đi hỏi Diệp Đông Hoàng về một tên phế vật tam đoạn Đấu khí!

Diệp Đông Hoàng là ai chứ?

Đó là Cửu phẩm Luyện dược sư, là người để ngươi hỏi tìm người sao? "Tiêu Viêm?" Trong lòng Vân Vận và Nạp Lan Yên Nhiên khẽ động, họ đang chuẩn bị đến Tiêu gia để từ hôn, không ngờ lại nghe thấy tên của Tiêu Viêm ở đây! "Ở phòng bên cạnh, tự mình đi tìm đi!" Trong lúc mọi người nghĩ rằng Diệp Đông Hoàng sẽ không trả lời hoặc sẽ nổi giận, Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt liếc nhìn Tiêu Huân Nhi một cái, trực tiếp nói cho nàng biết vị trí của Tiêu Viêm.

Lúc này, Tiêu Viêm chắc cũng sắp ra khỏi Luyện Tâm Đại Trận rồi, không biết hắn gặp Tiêu Huân Nhi sẽ như thế nào? "Đa tạ Bệ hạ, vãn bối cáo từ!" Tiêu Huân Nhi vui mừng khôn xiết, vội vàng đi tìm Tiêu Viêm, Lăng Ảnh cũng vội vàng đi theo sau. "Tiêu Viêm ở phòng bên cạnh?

Hắn và Bệ hạ có quan hệ gì?" Vân Vận trong lòng suy tư, xem ra chuyện từ hôn vẫn phải làm rõ quan hệ giữa Tiêu Viêm và Diệp Đông Hoàng rồi mới quyết định.

Nếu hai người không có quan hệ, tự nhiên là cứ từ hôn như thường!

Nếu có quan hệ, cuộc hôn nhân này e rằng không từ được rồi!

Đồng thời, thân phận của Tiêu Huân Nhi cũng khiến nàng có chút tò mò, người có thể có một cường giả Đấu Hoàng theo sát bảo vệ, thế lực sau lưng tuyệt đối mạnh hơn Vân Lam Tông của nàng.

Trong lúc mọi người đang tò mò, Tiêu Huân Nhi đã nhanh chân đến phòng bên cạnh, chỉ thấy Tiêu Viêm đang đứng đó, mắt nhắm nghiền. "Tiêu Viêm ca ca!" Tiêu Huân Nhi kinh hô, tưởng Tiêu Viêm bị thương gì, vội vàng chạy tới.

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Viêm đột nhiên mở mắt, ánh mắt sắc bén khiến Tiêu Huân Nhi giật mình, sau đó lại vui mừng trở lại, cao giọng gọi: "Tiêu Viêm ca ca!" Nhìn Tiêu Huân Nhi trước mặt, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh nhạt, không có chút vui mừng nào, bước một bước đến trước mặt Tiêu Huân Nhi, chất vấn: "Ta nên gọi ngươi là Cổ Huân Nhi hay là Tiêu Huân Nhi đây?" Ầm!

Tiếng nói của Tiêu Viêm như sấm sét giữa trời quang nổ vang trong đầu Tiêu Huân Nhi, nàng không ngờ Tiêu Viêm lại biết được thân phận của mình! "Tiêu Viêm ca ca, huynh đều biết rồi sao?

Xin lỗi, ta không phải cố ý giấu huynh!" Sau khi kinh ngạc, Tiêu Huân Nhi áy náy nói.

Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, sợ thân phận của mình sẽ dọa đối phương, đồng thời cũng đoán xem Tiêu Viêm rốt cuộc biết được bao nhiêu! "Xin lỗi?

Ngươi là đại tiểu thư Cổ tộc, ta không dám nhận!" Mắt Tiêu Viêm đầy vẻ châm chọc, "Đường đường đại tiểu thư Cổ tộc lại hạ mình đến Tiêu gia nhỏ bé của ta, thật khiến người ta được sủng ái mà lo sợ a!" Sắc mặt Cổ Huân Nhi trắng bệch, nàng biết tin tức nàng đến Tiêu gia tìm Đà Xá Cổ Đế Ngọc mười phần thì hết tám chín phần đã bị Tiêu Viêm biết rồi! "Tiêu Viêm ca ca, xin lỗi, ta không cố ý lừa huynh, ta đến Tiêu gia quả thực là vì tìm một món đồ, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ sẽ làm hại huynh và bất kỳ ai trong Tiêu gia!" Cổ Huân Nhi vội vàng nói, trong lòng nàng đầy tuyệt vọng, nàng biết Tiêu Viêm nhất định cho rằng nàng là một kẻ có mục đích khác, nàng giải thích thế nào, e rằng cũng vô ích.

Vết nứt một khi đã tồn tại, muốn hàn gắn lại, quá khó khăn rồi! "Ngươi đi đi, Tiêu gia không chào đón ngươi!" Tiêu Viêm hít sâu một hơi, lạnh lùng nói.

Trong lòng hắn thực ra có chút không nỡ, đây là người mà hắn từ nhỏ đã tốn không ít tâm tư mới khiến đối phương có cảm tình với mình, hơn nữa Tiêu Huân Nhi bây giờ tuy chưa lớn, nhưng cũng có thể thấy là một mỹ nhân hoàn hảo, đợi lớn thêm chút nữa, tuyệt đối là một đại mỹ nhân.

Chỉ là nghĩ đến những gì xảy ra trong Luyện Tâm Đại Trận, hắn vẫn cắn răng đuổi đối phương đi! "Tiêu Viêm ca ca, những điều này là vị Đấu Thánh kia nói cho huynh biết sao?

Hắn chắc chắn cũng đang nhòm ngó Đà Xá Cổ Đế Ngọc, như vậy ta càng không thể đi, ta ở lại bảo vệ huynh!" Mắt Tiêu Huân Nhi lóe lên một tia lạnh lẽo.

Tiêu Viêm không thể nào biết tin tức về Đà Xá Cổ Đế Ngọc, chỉ có Diệp Đông Hoàng bí ẩn khó lường, mới có khả năng biết được.

Hơn nữa, đường đường là Đấu Thánh lại đến một thành nhỏ như

Ô Thản Thành, ban đầu nàng còn tưởng là ngẫu nhiên, bây giờ xem ra chắc chắn là vì Đà Xá Cổ Đế Ngọc. "Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ngươi tưởng tiền bối cũng bỉ ổi vô sỉ như ngươi sao?" Tiêu Viêm khịt mũi coi thường.

Trong Luyện Tâm Đại Trận hắn đã biết Đà Xá Cổ Đế Ngọc chính là tín vật của tộc trưởng Tiêu gia hắn, nếu hắn đã biết, với tư cách là người sáng tạo ra đại trận, Diệp Đông Hoàng làm sao có thể không biết?

Nhưng Diệp Đông Hoàng không cướp, đã nói lên vấn đề! "Cổ Huân Nhi ngươi cũng đừng tự mình đa tình nữa, ta không cần ngươi bảo vệ, cũng không thích ngươi.

Sự việc đã đến nước này, ta cũng không sợ nói thật cho ngươi biết!" Tiêu Viêm đầy châm chọc nhìn Cổ Huân Nhi sắc mặt tái xanh, nói: "Từ ngày đầu tiên ngươi đến Tiêu gia, ta đã biết ngươi không phải người tầm thường, gia thế rất mạnh, là bạch phú mỹ điển hình, cho nên ta mới dụng tâm đối tốt với ngươi, ngươi thật sự nghĩ ta từ nhỏ đã thích ngươi sao?

Đừng nằm mơ nữa, ta chẳng qua chỉ coi trọng bối cảnh của ngươi mà thôi, bây giờ không cần nữa!" "Thằng nhóc đáng ghét!" Tiêu Huân Nhi không nói gì, nhưng Lăng Ảnh thì tức đến mắt mũi run lên, chỉ hận không thể một tát tát chết tên súc sinh Tiêu Viêm này!

Nhưng lý trí mách bảo ông ta, ông ta phải nhịn, Cổ Huân Nhi còn ở đây, đây là địa bàn của Diệp Đông Hoàng, nếu ông ta dám động thủ, tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn, nói không chừng còn liên lụy đến Cổ Huân Nhi. "Tiêu Viêm ca ca, huynh đang lừa ta phải không?" Cổ Huân Nhi nước mắt lưng tròng nhìn Tiêu Viêm, trong lòng vạn lần không muốn tin. "Bây giờ ngươi mới biết à, ta từ nhỏ đã lừa ngươi rồi, ngươi tưởng chỉ có ngươi lừa được ta xoay vòng vòng, thực ra

ngươi cũng chỉ có vậy thôi!" Tiêu Viêm cười lạnh, không để ý đến Tiêu Huân Nhi.

Hắn bây giờ đang nóng lòng muốn đi gặp Diệp Đông Hoàng, để Diệp Đông Hoàng giúp hắn chữa trị cơ thể, để hắn có thể tu luyện! "Tiểu thư, chúng ta rời khỏi đây trước rồi tính, ở lại Ô Thản Thành quá nguy hiểm, chuyện ở đây phải báo cáo cho tộc trưởng!" Lăng Ảnh từ lúc vào phòng đấu giá đã luôn lo lắng, đặc biệt là sau khi biết Diệp Đông Hoàng cũng có thể là vì Đà Xá Cổ Đế Ngọc, cảm giác nguy cơ trong lòng càng đậm hơn! "Đấu Thánh thì sao chứ?

Ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Cổ Huân Nhi trong lòng căm hận, nàng biết bây giờ ở lại cũng vô ích, lại rất nguy hiểm, nghe theo đề nghị của Lăng Ảnh, rời khỏi đây trước, báo cáo chuyện của Diệp Đông Hoàng cho cha nàng là Cổ Nguyên, rồi mới quyết định!

Ở một bên khác, Tiêu Viêm đã đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, cúi người bái lạy: "Tiêu Viêm bái kiến tiền bối, không biết vãn bối có vượt qua được khảo nghiệm của tiền bối không?" "Chẳng lẽ Bệ hạ muốn nhận hắn làm đồ đệ?" Vân Vận nhìn Tiêu Viêm, trong lòng khẽ động, xem ra hôn sự của Nạp Lan Yên Nhiên không thể từ hôn được rồi. "Thằng nhóc này chính là Tiêu Viêm?

Tuy đã phế vật ba năm, xem ra bây giờ sắp một bước lên trời rồi!" Nạp Lan Kiệt đứng phía sau nhìn Tiêu Viêm, trong lòng khá hài lòng.

Với tư cách là cháu rể tương lai của ông ta, ông ta tự nhiên đã nghe nói về chuyện của Tiêu Viêm.

Chỉ là ông ta sĩ diện, không hạ mình từ hôn được, bây giờ nếu Tiêu Viêm vượt qua khảo nghiệm của Diệp Đông Hoàng, bái nhập môn hạ của Diệp Đông Hoàng, vậy thì còn gì tốt hơn! "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Tiêu Viêm, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, hắn đưa tay ra bắt một cái, một linh hồn thể hư ảo từ

chiếc nhẫn của Tiêu Viêm hiện ra.

Chương 411

Mọi người đều tò mò nhìn lão đầu linh hồn thể này, không ngờ trong chiếc nhẫn mà Tiêu Viêm đeo lại có một linh hồn thể! "Tu vi của ngươi không tiến mà lùi, Đấu khí tu luyện vô cớ biến mất, không phải do nguyên nhân cơ thể ngươi mà là do lão ta đã hấp thu Đấu khí của ngươi!" Diệp Đông Hoàng nhìn Dược Lão đầy hoảng sợ bị hắn bắt ra trước mặt, chậm rãi nói. "Cái gì?

Chính là cái thứ chó này đã hút mất Đấu khí của ta?" Ánh mắt phẫn nộ của Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vào Dược Lão, hóa ra hắn biến thành phế vật, chịu sự khinh bỉ, chế giễu của người khác đều là do lão đầu này hại!

Hắn hận không thể cắn chết lão đầu này! "Tiểu tử, xin lỗi nhé, thực ra ta cũng không còn cách nào khác, ta vốn định đợi hồi phục một chút sức mạnh rồi sẽ báo đáp ngươi, chỉ là không ngờ lại bị tiền bối phát hiện nhanh như vậy!" Dược Trần xòe tay ra, đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lén lút hấp thu Đấu khí của một tiểu tử, chuyện này quả thực là hắn đuối lý, nói ra cũng mất mặt! "Ta tin ngươi cái quỷ, lão già chết tiệt xấu xa!" Tiêu Viêm không tin lời lão ta, ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Hắn tự nhiên có thể nhìn ra lai lịch của lão đầu này không nhỏ, xử trí thế nào vẫn phải để Diệp Đông Hoàng quyết định! "Ngươi chính là Dược Tôn Giả Dược Trần, từng là Đệ nhất Luyện dược sư của Trung Châu phải không?" Diệp Đông Hoàng nhìn Dược Trần, giọng nói nhàn nhạt nhưng lại khiến Pháp Mã, Cổ Hà, Vân Vận và những người khác đều kinh ngạc.

Trung Châu luôn là thánh địa võ đạo mà họ kính sợ và hướng tới,

không ngờ lão đầu linh hồn thể trước mắt lại là Đệ nhất Luyện dược sư của Trung Châu.

Đặc biệt là hai vị Lục phẩm Luyện dược sư Cổ Hà và Pháp Mã, nhìn Dược Trần với ánh mắt cuồng nhiệt, đây chính là thần thoại của giới luyện dược! "Không sai!

Tiền bối nhận ra tại hạ?" Dược Trần tuy đã biến thành linh hồn thể, nhưng nhãn lực của một cường giả Đấu Tôn năm xưa vẫn còn đó.

Lão có thể cảm nhận được tu vi của Diệp Đông Hoàng mơ hồ đã vượt qua cảnh giới Đấu Tôn!

Cho dù là thời kỳ đỉnh cao, lão cũng không phải là đối thủ, lúc này càng không dám ra vẻ Đệ nhất Luyện dược sư! "Trẫm có thể giúp ngươi khôi phục nhục thân, thậm chí giúp ngươi tấn thăng Đấu Thánh, ngươi gia nhập Đại Hạ Vương Triều của trẫm, hiệu lực cho trẫm!" Giọng nói nhàn nhạt của Diệp Đông Hoàng đầy vẻ không cho phép nghi ngờ.

Dược Trần vốn không muốn hiệu trung cho người khác, nhưng cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Diệp Đông Hoàng, tâm thần run lên!

Lão mà không đồng ý, e rằng không sống nổi qua ngày hôm nay!

Đại thù của lão chưa báo, lão còn chưa muốn chết!

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng còn hứa giúp lão khôi phục nhục thân, cũng coi như không tệ! "Dược Trần bái kiến Bệ hạ!" Trong lòng đấu tranh một chút, Dược Trần chắp tay bái lạy.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lão miễn cưỡng coi như đã chết một lần, chỉ có mất đi rồi mới biết quý trọng sinh mệnh! "Phần Quyết ở trong tay ngươi phải

không?" Diệp Đông Hoàng hỏi. "Bệ hạ làm sao biết?" Dược Trần kinh hô, chuyện này người biết được hẳn chỉ có đệ tử của lão là Hàn Phong, chẳng lẽ Diệp Đông Hoàng có quan hệ với Hàn Phong? "Bệ hạ, đây chính là Phần Quyết!" Cảm nhận được ánh mắt uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng, Dược Trần không dám hỏi nhiều, vội vàng lấy ra Phần Quyết dâng lên.

Mọi người xung quanh đều tò mò, nhưng không dám lên tiếng, chỉ im lặng quan sát. "Ừm!" Diệp Đông Hoàng nhận lấy Phần Quyết, liếc nhìn một cái, sau khi ghi nhớ nội dung bên trong liền trả lại cho Dược Trần, nói: "Lát nữa trẫm sẽ luyện chế cho ngươi một nhục thân, đến lúc đó ngươi dạy Tiêu Viêm luyện đan, cũng coi như là bồi thường cho ba năm ngươi hấp thu Đấu khí của nó!" "Đa tạ Bệ hạ, tiểu tử Tiêu Viêm này quả thực có thiên phú trở thành Luyện dược sư, vốn dĩ ta cũng chuẩn bị bồi dưỡng nó thành Luyện dược sư, Bệ hạ yên tâm!" Dược Trần vỗ ngực bảo đảm, lão vốn đã có dự định này, cho nên yêu cầu này căn bản không là gì cả!

Cổ Hà và Pháp Mã nhìn về phía Tiêu Viêm, trong mắt đầy ngưỡng mộ.

Tuy không biết Dược Trần là mấy phẩm Luyện dược sư, nhưng có thể trở thành Đệ nhất Luyện dược sư của Trung Châu đại lục, tuyệt đối là trên Bát phẩm. "Tiêu Viêm, đây là Vạn Đạo Kinh mà trẫm tu luyện, ngươi cũng có thể dung hợp Phần Quyết cùng tu luyện, hiệu quả phi phàm!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Tiêu Viêm, đưa tay chỉ một cái, truyền Vạn Đạo Kinh và một số võ kỹ cho hắn. "Đa tạ Bệ hạ!" Tiêu Viêm vui mừng khôn xiết, bái tạ, tâm thần phấn chấn.

Chuyến này quả nhiên không đi sai, không chỉ ôm được đùi của Diệp Đông Hoàng, học được tuyệt thế thần công, mà còn có thể trở thành Luyện dược sư tôn quý nhất.

Hắn tuy không ưa Dược Trần đã hút Đấu khí của mình ba năm, nhưng đối phương là Đệ nhất Luyện dược sư của Trung Châu đại lục, hắn vẫn vô cùng phấn khích, sẵn lòng theo học đối phương. "Bệ hạ, hôm nay trước mặt ngài, con muốn nói một chút về hôn sự của con và Nạp Lan Yên Nhiên.

Con biết cô ta không thích con, cũng không hài lòng với cuộc hôn nhân này, tương tự con cũng không..." Sau khi bái tạ, Tiêu Viêm nhìn Nạp Lan Yên Nhiên bên cạnh, đột nhiên nói.

Trước đó hắn không nhận ra đối phương, nhưng sau khi trải qua Luyện Tâm Đại Trận, tự nhiên đã nhận ra Nạp Lan Yên Nhiên.

Nghĩ đến những trải nghiệm trong Luyện Tâm Đại Trận, hắn quyết định tiên phát chế nhân. "Tiêu Viêm, trước mặt Bệ hạ, ngươi hồ nháo cái gì?" Lúc này, Nạp Lan Kiệt đứng phía sau sắc mặt biến đổi.

Vốn ông ta còn đang rất vui mừng, kết quả Tiêu Viêm lại muốn từ hôn, đây không phải là đang tát vào mặt ông ta sao?

Cho nên ông ta không nghĩ ngợi gì, trực tiếp cắt ngang lời nói phía sau của Tiêu Viêm, quát: "Hôn sự của ngươi và Yên Nhiên là do ta và gia gia ngươi định ra, phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn, há có thể đùa giỡn!" "Chắc hẳn vị này là Nạp Lan lão gia tử phải không?

Lão gia tử sao không hỏi ý của Nạp Lan Yên Nhiên?

Cô ta đến Ô Thản Thành e rằng cũng không phải chuyên vì bái kiến Bệ hạ đâu nhỉ!" Mắt Tiêu Viêm đầy vẻ châm chọc, thông qua Luyện Tâm Đại Trận, hắn biết Nạp Lan Yên Nhiên mười phần thì hết tám chín phần là đến để từ hôn, chỉ là vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng mà bị trì hoãn! "Thằng nhóc này chẳng lẽ biết được tin Yên Nhiên muốn từ hôn?" Sắc mặt Vân Vận rất không tốt, loại tin tức này bị tiết lộ cũng không phải là không thể, dù sao trong Vân Lam Tông cũng có mấy người biết!

Nhưng chuyện từ hôn dù sao họ cũng chưa đem ra nói. "Tiêu Viêm!" Nàng đột nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ, "Tiêu Viêm, ngươi chẳng lẽ cho rằng được Bệ hạ coi trọng, liền xem thường Yên Nhiên, đệ tử của một tiểu môn tiểu phái này sao?" Diệp Đông Hoàng ngồi ở trên, đầy hứng thú quan sát.

Không ngờ màn từ hôn này lại có thể tái diễn một lần nữa!

Gia Hình Thiên, Pháp Mã, Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ Đằng Sơn và những người khác cũng đầy hứng thú xem, không ngờ lại được xem một màn thú vị như vậy.

Sắc mặt Nạp Lan Kiệt tái xanh, nếu không phải đang ở trước mặt Diệp Đông Hoàng, ông ta thật sự muốn cho Tiêu Viêm một bạt tai! "Không phải như vậy!" Tiêu Viêm nhìn về phía Vân Vận, lắc đầu, "Cho dù hôm nay Tiêu Viêm ta không được Bệ hạ coi trọng, cho dù vẫn là một phế vật, hôn ước này, ta cũng phải giải trừ!" "Tiêu Viêm, ngươi có biết mình đang làm gì không?

Ngươi công khai hủy hôn như vậy, danh tiếng của Yên Nhiên sau này, sẽ bị hủy hoại hoàn toàn!" Vân Vận trong lòng cười lạnh, Tiêu Viêm này nói nghe hay thật, nhưng nói trắng ra, chẳng phải vẫn là dựa vào sự coi trọng của Diệp Đông Hoàng ban nãy sao?

Nếu không, hôm nay trước mặt nàng, một cường giả Đấu Hoàng, và Nạp Lan Kiệt, một Đấu Vương, Tiêu Viêm làm sao có gan dám công khai tuyên bố từ hôn trước mặt mọi người?

Bên cạnh, mắt Nạp Lan Kiệt đã đỏ ngầu, như một con dã thú nổi giận.

Tiêu Viêm đây là đang trắng trợn tát vào mặt ông ta!

Nhưng Vân Vận đã mở miệng, ông ta cũng tạm thời chưa phát tác! "Hóa ra Vân Tông chủ cũng để ý đến danh tiếng à?" Tiêu Viêm mặt

mang vẻ châm chọc, "Ngươi yêu quý danh tiếng của Vân Lam Tông, yêu quý danh tiếng của đệ tử ngươi, có từng nghĩ đến danh tiếng của Tiêu gia ta không?

Ta, Tiêu Viêm, là một phế vật, có thể không quan tâm đến danh tiếng, nhưng Tiêu gia ta, chẳng lẽ không cần thể diện sao?" "Tiêu Viêm, Vân Lam Tông ta khi nào nói từ hôn, đây chẳng qua là suy đoán của chính ngươi, ngươi coi Vân Lam Tông ta là cái gì?" Vân Vận quát lên, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Họ tuy chuẩn bị từ hôn, nhưng vẫn chưa hành động. "Lão sư, người không cần nói nhiều!" Lúc này, Nạp Lan Yên Nhiên vốn trước nay vẫn im lặng, đột nhiên bước lên phía trước.

Thiếu nữ lúc này, vì phẫn nộ và tủi nhục, ngay cả gân xanh trên cổ cũng hiện rõ. "Tiêu Viêm!" Nạp Lan Yên Nhiên nhìn chằm chằm đối phương, giọng nói băng giá, "Ngươi nói không sai, ta đến Ô Thản Thành chính là để từ hôn.

Thực ra từ đầu đến cuối, từ khi ta biết có hôn ước với ngươi, ta không lúc nào không muốn giải trừ mối quan hệ với ngươi!" "Bất kể là thiên tài năm xưa của ngươi, hay là ngươi của hiện tại, hay là Luyện dược sư tôn quý trong tương lai, ta, Nạp Lan Yên Nhiên, đều chưa bao giờ hài lòng với cuộc hôn nhân này!" "Ngươi ưu tú hay phế tài, ta, Nạp Lan Yên Nhiên, chưa bao giờ quan tâm!

Ta chưa bao giờ thích ngươi, ta không muốn một người mình không thích, có sai sao?" "Ngươi không muốn gả cho ta, ta cũng không quan tâm, cũng không sai, nhưng ngươi muốn dựa vào thế lực sau lưng để ép ta từ hôn, đặt thể diện của Tiêu gia ta ở đâu, đó mới là sai!" Tiêu Viêm lạnh lùng nói. "A, ta muốn từ hôn, nhưng ta còn chưa hành động, còn ngươi, Tiêu Viêm thì sao?

Ngươi lại đặt mặt mũi của ta ở đâu?" Nạp Lan Yên Nhiên cười

khẩy.

Ngươi một lời, ta một câu, hai người bắt đầu cuộc tranh luận!

Gia Hình Thiên, Pháp Mã và những người khác ra vẻ chuyện không liên quan đến mình, treo cao, xem say sưa, trong lòng cảm thán, đám nhóc bây giờ thật thú vị! "Được rồi!" Diệp Đông Hoàng xem kịch đã gần đủ, đột nhiên mở miệng.

Mọi người thần sắc nghiêm nghị, Tiêu Viêm và Nạp Lan Yên Nhiên cũng lập tức im lặng.

Đối mặt với Diệp Đông Hoàng, không ai dám càn rỡ! "Thế giới võ đạo, cường giả vi tôn, nắm đấm chính là chân lý cứng rắn.

Nếu các ngươi không ai thuyết phục được ai, vậy thì lấy ba năm làm kỳ hạn, người thắng có thể đến nhà đối phương từ hôn!" Diệp Đông Hoàng nhìn hai người, một búa định âm. "Bệ hạ, Tiêu Viêm có ngài bồi dưỡng lại có Dược Trần chỉ điểm, ba năm sau Yên Nhiên chắc chắn không phải là đối thủ, Bệ hạ chi bằng cứ để Yên Nhiên nhận thua cho rồi!" Ánh mắt oán giận của Vân Vận nhìn Diệp Đông Hoàng, đầy vẻ uất ức.

Ánh mắt đáng thương như thể Diệp Đông Hoàng đã làm gì nàng, cuối cùng lại bạc tình bạc nghĩa.

Phải nói rằng, nữ nhân này tuổi còn trẻ đã có thể trở thành Đấu Hoàng và chưởng quản Vân Lam Tông, bản lĩnh quả không tồi.

Chẳng phải là muốn hắn cũng bồi dưỡng Nạp Lan Yên Nhiên sao? "Trẫm sẽ bảo đảm công bằng, truyền cho Nạp Lan Yên Nhiên công pháp tương tự.

Chương 412

Hơn nữa, đợi trẫm xây xong đô thành Đông Hoàng Thành của Đại Hạ Vương Triều, sẽ thành lập một tòa Võ Đạo Lâu, bên trong có vô số công pháp trẫm thu thập được, bao la vạn tượng, ngay cả thuật luyện đan của Cửu phẩm Luyện dược sư cũng có, đến lúc đó các ngươi đều có thể dựa vào điểm cống hiến để đổi lấy!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lướt qua Vân Vận, nhìn về phía mọi người, nói: "Chỉ cần các ngươi làm tốt việc, Đấu Tông, Đấu Tôn, Thất phẩm Bát phẩm Luyện dược sư đều không thành vấn đề!" "Đa tạ Bệ hạ!" Vân Vận và những người khác nghe vậy vui mừng khôn xiết, bái tạ.

Nạp Lan Yên Nhiên và Tiêu Viêm nhìn nhau, trong mắt chiến ý hừng hực! "Bệ hạ, không biết Đông Hoàng Thành xây ở đâu?

Có cần chúng thần hiệu lao ở đâu không?" Gia Hình Thiên mở miệng, mọi người đều đầy mong đợi, muốn góp một chút sức lực! "Cường giả Đấu Thánh có thể khai tịch một không gian có thể sinh tồn trong hư không, dời non lấp biển dễ như trở bàn tay, tạm thời không cần các ngươi động thủ!" Diệp Đông Hoàng suy nghĩ một chút, nói: "Một tháng sau, trẫm sẽ xây thành ở ngoài Ô Thản Thành, gần Ma Thú Sơn Mạch.

Đến lúc đó các ngươi có thể quan sát một phen.

Trong thời gian này, hãy tuyên bố ý chỉ thành lập Đại Hạ Vương Triều của trẫm cho các quốc gia xung quanh!" "Vâng, Bệ hạ!" Mọi người tinh thần chấn động, họ còn chưa từng thấy cường giả Đấu Thánh ra tay, lần này lại có thể nhìn thấy, tuyệt đối là cơ duyên trời cho! "Được rồi, đều lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, truyền Vạn Đạo Kinh và một số võ kỹ cho Nạp Lan Yên Nhiên, rồi

cho mọi người rời đi!

Dĩ nhiên, rất nhiều người không rời đi, mà tìm một nơi ở gần đó, sẵn sàng chờ đợi phân phó! "Tiêu Viêm, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!" Nạp Lan Yên Nhiên liếc nhìn Tiêu Viêm, theo Vân Vận trở về Vân Lam Tông! "Ta chờ!" Tiêu Viêm cười lạnh, không nói nhiều.

Giải quyết xong vấn đề cơ thể, lúc này hắn nóng lòng muốn thử tu luyện!

Dãy núi Ma Thú.

Oanh oanh oanh!

Dãy núi Ma Thú vốn yên tĩnh ngày thường bỗng trở nên náo nhiệt, trên bầu trời xanh thẳm, những dao động năng lượng kịch liệt không ngừng tạo ra những tiếng vang như sấm rền.

Trong tiếng vang kịch liệt xen lẫn tiếng sư tử gầm cuồng bạo, vang dội giữa không trung như sấm sét, khiến trăm thú kinh hoàng, tháo chạy tán loạn.

Một thiếu niên mặc hắc bào kinh ngạc ngẩng đầu, từ chiếc nhẫn trên tay bay ra một hư ảnh linh hồn của một lão giả.

Tổ hợp một già một trẻ kỳ lạ này chính là Dược Trần và Tiêu Viêm, sau khi Tiêu Viêm tu luyện Vạn Đạo Kinh và dung hợp Phần Quyết đã tấn thăng lên cấp bậc Đấu Giả, liền đến Dãy núi Ma Thú để rèn luyện!

Mà Dược Lão vì nhục thân mà Diệp Đông Hoàng luyện chế cho lão vẫn chưa hoàn thành, nên thuận tiện đi theo Tiêu Viêm đến Dãy núi Ma Thú, chỉ điểm suốt đường đi, xem như bù đắp cho ân tình hấp thu đấu khí suốt ba năm qua. "Đây là tiếng gầm của ma thú cấp sáu Tử Tinh Dực Sư Vương, kẻ nào lại dám động đến nó?" Nghe tiếng gầm ẩn chứa sự cuồng bạo này, sắc mặt Dược Lão cũng hơi biến đổi, ánh

mắt chăm chú nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Nơi đó, chính là nơi phát ra năng lượng cuồng bạo, và nhờ vào thị lực sắc bén, Dược Lão dường như lờ mờ nhìn thấy một thân ảnh nữ tử yêu kiều, ung dung… "Ma thú cấp sáu?" Trong mắt Tiêu Viêm lộ ra một tia tò mò, đã từng thấy ma thú cấp bảy Bạch Bạch, đã từng thấy Diệp Đông Hoàng tương đương Đấu Thánh, hắn đối với ma thú cấp sáu cũng không có gì quá sợ hãi! "Sao thế?

Rất hứng thú à?

Chúng ta đi xem thử!" Dược Lão khẽ mỉm cười, dẫn Tiêu Viêm đi về phía chiến trường.

Cách vòng chiến trên không trung vài chục mét, Dược Lão dẫn Tiêu Viêm dừng lại, nấp dưới những tán cây rừng rậm rạp, rồi nhảy lên ngọn một cây đại thụ chọc trời.

Tại đây, Tiêu Viêm có thể nhìn rõ hai bên đang chiến đấu trên bầu trời.

Quan sát ở cự ly gần, Tiêu Viêm một lần nữa được lĩnh giáo sự hung hãn của cường giả Đấu Hoàng, trên bầu trời xanh thẳm, hai màu xanh đỏ bao trùm cả nửa bầu trời, trông vô cùng hùng vĩ.

Ánh mắt đầu tiên quét về phía con ma thú khổng lồ trên không trung, con ma thú này có thân hình đồ sộ, thân thể dài đến bảy tám mét, bề mặt lại được bao phủ bởi một lớp kết tinh màu tím.

Ánh mặt trời chiếu rọi, ánh sáng lấp lánh, khá chói mắt.

Đầu của ma thú là một cái đầu sư tử trông khá hung tợn, thú đồng màu đỏ máu pha lẫn ánh tím kỳ dị, cái miệng khổng lồ đầy răng nanh, trên đầu sư tử còn có một chiếc sừng nhọn xoắn ốc màu đỏ rực.

Từng cụm lửa màu tím lượn lờ trên đỉnh sừng, hai bên thân sư tử khổng lồ mọc ra một đôi cánh màu tím.

Mỗi khi đôi cánh tím vỗ, từng cụm lửa tím nhạt như súng phun lửa cuồn cuộn bao trùm trời đất.

Bốn móng vuốt to khỏe cũng được bao bọc bởi một lớp tinh thể màu tím, mỗi lần đạp xuống đều khiến hư không rung chuyển, khó mà tưởng tượng được sức mạnh của nó lớn đến mức nào.

Ma thú khổng lồ đứng trên hư không, một luồng uy áp vô hình từ trên trời giáng xuống, khiến tâm thần Tiêu Viêm cũng phải run rẩy. "Đây chính là Tử Tinh Dực Sư Vương trong truyền thuyết sao?" Ánh mắt mê ly nhìn con ma thú vừa xinh đẹp vừa hủy diệt, Tiêu Viêm khẽ lẩm bẩm.

Trong lòng kinh ngạc trước vẻ ngoài của Tử Tinh Dực Sư Vương, Tiêu Viêm lắc đầu, rồi chuyển ánh mắt sang người đang đối đầu với nó. "Là nàng ta!

Lại là nàng ta!" Ánh mắt quét qua thân thể lả lướt đầy đặn, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ kinh ngạc và kinh diễm, không ngờ cường giả đối đầu với Tử Tinh Dực Sư Vương lại là Vân Vận của Vân Lam Tông!

Vân Vận mặc một bộ trang phục giản dị bao bọc lấy thân thể đầy đặn, tay cầm một thanh trường kiếm có hình dạng hơi kỳ lạ và tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Mái tóc xanh được búi thành kiểu tóc phượng hoàng cao quý, dung mạo xinh đẹp động lòng người trông bình tĩnh ngọt ngào, nhưng lại toát lên vẻ ung dung và cao quý mà bộ trang phục giản dị khó lòng che giấu.

Tuy nhiên, vì mối quan hệ trước đây, Tiêu Viêm không có chút thiện cảm nào với Vân Vận, trong lòng đầy nghi hoặc: "Nàng ta tìm Tử Tinh Dực Sư Vương làm gì?" "Nữ nhân loài người, tại sao lại đến quấy rầy bản vương nghỉ ngơi?" Trên bầu trời, Tử Tinh Dực Sư

Vương khổng lồ đột nhiên cất tiếng người quát lớn. "Muốn mượn Tử Linh Tinh của Sư vương dùng một lát!" Đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Tử Tinh Dực Sư Vương, Vân Vận khẽ mở đôi môi đỏ, giọng nói thanh tao như ngọc châu rơi xuống đĩa ngọc, trong trẻo dễ nghe. "Tử Linh Tinh?

Tộc Tử Tinh Dực Sư của ta hai mươi năm mới có thể lột ra được một mảnh nhỏ từ cơ thể, há có thể nói muốn là muốn sao?" Tử Tinh Dực Sư Vương trào phúng nói. "Ta có thể dùng thứ ngươi cần để trao đổi." …… "Vân Vận e là muốn dùng Tử Linh Tinh để luyện chế đan dược cho Nạp Lan Yên Nhiên!" Nghe cuộc đối thoại trên trời, thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Viêm, Dược Lão phỏng đoán: "Dù sao thì, ước hẹn ba năm giữa ngươi và Nạp Lan Yên Nhiên liên quan đến danh tiếng của Vân Lam Tông, hơn nữa bên thắng chắc chắn sẽ được Bệ hạ coi trọng, Vân Vận tự nhiên phải toàn lực ứng phó!" "Hừ, nữ nhân này trước đó còn nói gì mà công bằng?

Nàng ta dốc toàn lực của Vân Lam Tông giúp Nạp Lan Yên Nhiên, thì làm sao công bằng được?" Tiêu Viêm nghe vậy, hung hăng nhổ một bãi nước bọt, Tiêu gia của hắn chỉ là một gia tộc nhỏ, căn bản không giúp được gì, may mà còn có Dược Lão! "Trên đời này làm gì có công bằng?

Hơn nữa tiểu tử ngươi có lão phu giúp đỡ, sợ gì một Vân Lam Tông nho nhỏ, đây phải là bất công với Nạp Lan Yên Nhiên mới đúng!" Giọng Dược Trần đầy ngạo nghễ và đắc ý, lão là luyện dược sư số một Trung Châu đại lục, luyện dược sư cửu phẩm, một Vân Lam Tông chỉ có Đấu Hoàng trấn giữ, lão căn bản không thèm để vào mắt. "Dược Lão nói rất phải!" Tiêu Viêm cười hắc hắc, trong lòng vui vẻ hẳn lên, oán khí vì bị hút mất đấu khí ba năm biến thành phế vật cũng tan biến không còn tăm tích.

Ba năm đấu khí đổi lấy sự giúp đỡ của một luyện dược sư cửu

phẩm, mối làm ăn này quả thực rất hời! …… "Nếu đã như vậy, thì ta đành phải mạnh mẽ đoạt lấy!" Trên bầu trời, đàm phán thất bại, Vân Vận giơ thanh bảo kiếm trong tay lên! "Ha ha!

Con người lúc nào cũng như vậy." Thấy hành động của Vân Vận, Tử Tinh Dực Sư Vương lập tức phá lên cười lớn khiến mặt đất rung chuyển.

Một lúc sau, tiếng cười dần tắt, nhưng giọng nói lại trở nên lạnh lẽo: "Ta biết ngươi cũng là cường giả Đấu Hoàng, nhưng nếu thật sự đánh nhau, ngươi có thể sống sót rời khỏi Dãy núi Ma Thú hay không vẫn còn là vấn đề." "Việc này không cần Sư vương lo lắng." Nhàn nhạt đáp lại một tiếng, Vân Vận khẽ giơ tay, và theo đó, một cơn lốc xoáy nhỏ màu xanh đột nhiên hiện ra trên bầu trời.

Cơn lốc xoáy ban đầu chỉ lớn bằng hai mét, nhưng chỉ một lát sau, nó đã phình to ra theo gió, trong nháy mắt biến thành một cơn lốc xoáy khổng lồ cao hàng chục trượng.

Giữa đất trời, cơn lốc xoáy màu xanh gào thét xoay tròn, những cây đại thụ trên mặt đất không ngừng bị nhổ bật gốc, sau đó bị cơn cuồng phong xé thành vô số mảnh gỗ vụn bay đầy trời. "Hừ, Dãy núi Ma Thú không phải địa bàn của loài người các ngươi, chưa đến lượt ngươi đến đây giương oai!" Nhìn cơn lốc xoáy ngày càng lớn, Tử Tinh Dực Sư Vương quát một tiếng, từ trong miệng khổng lồ phát ra một tiếng gầm trầm thấp, vang vọng khắp dãy núi.

Theo tiếng gầm, những tinh thể màu tím trên cơ thể nó sáng rực lên, trong nháy mắt, ngọn lửa màu tím cuồn cuộn bùng lên từ trong cơ thể.

Ngọn lửa màu tím dần dần bốc lên, cuối cùng hội tụ thành một cột lửa màu tím khổng lồ, lao thẳng lên trời, nhiệt độ cao nóng bỏng, dù cách xa hàng ngàn mét cũng khiến Tiêu Viêm ở phía dưới đổ mồ hôi

như tắm. "Thế trận thật đáng sợ." Tiêu Viêm lau mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, chấn động nhìn cơn lốc xoáy khổng lồ và cột lửa trên bầu trời, miệng lưỡi khô khốc nói.

Trận chiến bùng nổ trong chớp mắt, trời long đất lở, từng ngọn núi lớn xung quanh vỡ nát, một mảnh hỗn độn, trận chiến kéo dài rất lâu, từ trưa đến khi mặt trời lặn, cả hai bên đều đã đánh đến mức nổi điên. "Tử Tinh Phong Ấn!" "Liệt Phong Toàn Vũ!" …… Hai bên liên tục tung ra đại chiêu, Vân Vận bị một móng vuốt đánh trúng ngực, trọng thương, cuối cùng tung ra tuyệt chiêu "Phong Chi Cực, Vẫn Sát!" chém đứt nửa chiếc sừng độc của Tử Tinh Dực Sư Vương. "Kết thúc rồi!" Dược Lão lắc đầu, Vân Vận trúng một móng vuốt, không chết cũng gần như vậy, tuyệt đối không phải là đối thủ của Tử Tinh Dực Sư Vương! "Trộm gà không được còn mất nắm thóc!" Tiêu Viêm cũng thấy Vân Vận trọng thương, trong mắt đầy vẻ hưng phấn, nhưng đúng lúc này, một luồng uy áp kinh khủng bao trùm thiên hạ, đè nén tứ hải bát hoang, chấn động vạn cổ thương khung.

Tử Tinh Dực Sư Vương vốn không ai bì nổi trước đó, dưới luồng uy áp này lại như một chiếc thuyền lá giữa biển cả, run lẩy bẩy, Tiêu Viêm kinh hãi ngẩng đầu, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Bệ hạ đến rồi!" Trong mắt Dược Lão tràn đầy vẻ kính sợ và ngưỡng mộ, đây chính là Đấu Thánh, đoạt tạo hóa của trời đất, kinh khủng vô biên.

Chỉ thấy trên bầu trời không gian đột nhiên nứt ra một khe hở không gian lớn hàng trăm trượng, một bàn tay lớn óng ánh như ngọc duỗi ra, bao trùm bốn phương, che khuất cả mặt trời.

Dãy núi Ma Thú, vạn thú phủ phục, cúi đầu lạy bái! "Bệ hạ!" Nhìn thấy bàn tay lớn đó, cảm nhận được khí tức quen thuộc, đôi mắt đẹp của Vân Vận trợn to, kinh hô thành tiếng.

Hơi thở cuối cùng vốn định dùng để chạy trốn lập tức xì ra như

quả bóng xì hơi, nàng ngất đi!

Bàn tay lớn hạ xuống, nắm lấy thân thể mềm mại của Vân Vận, thu vào khe nứt không gian, bầu trời trở lại yên tĩnh, chỉ có vô số ma thú đang phủ phục trên mặt đất kể lại mọi chuyện vừa rồi.

Đó không phải là mơ, mà là sự thật! "Lợi hại quá!" Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước bọt, chấn động không thôi, nắm chặt tay, lòng đầy ngưỡng mộ. "Cứ chăm chỉ tu luyện, tương lai nói không chừng cũng có cơ hội trở thành cường giả Đấu Thánh!" Dược Lão an ủi, ở Đấu Khí Đại Lục hiện nay, Đấu Thánh chính là đỉnh cao, là mục tiêu mà cả đời bọn họ cầu mà không được! "Vâng!" Tiêu Viêm gật mạnh đầu, ý chí chiến đấu dâng cao! …… Thành Ô Thản, nhà đấu giá Mễ Đặc Nhĩ. "Không ngờ nữ nhân này vẫn bị Tử Tinh Dực Sư Vương đánh bị thương, chẳng lẽ còn để cho Tiêu Viêm nhặt xác sao?" Nhìn Vân Vận đang trọng thương hôn mê trước mặt, Diệp Đông Hoàng cũng không nói nên lời.

Trước đó hắn đã ban cho Vân Vận một viên đan dược thất phẩm, với tu vi tam tinh Đấu Hoàng của nàng, dù không trở thành Đấu Tông thì đạt tới đỉnh phong Đấu Hoàng cũng không thành vấn đề.

Chương 413

Một khi đạt tới đỉnh phong Đấu Hoàng, chắc chắn Tử Tinh Dực Sư Vương không phải là đối thủ của nàng, cũng sẽ không bị thương!

Xem ra quán tính của kịch bản có chút lớn!

Hắn biết Vân Vận chắc là không nỡ dùng viên đan dược thất phẩm mà hắn tặng, định đợi đến đỉnh phong Đấu Hoàng mới dùng, như vậy có thể một lần đột phá đến Đấu Tông!

Suy nghĩ này thực ra cũng không sai. "Thương không nhẹ, để ta chữa trị cho ngươi trước!" Diệp Đông Hoàng đưa hai tay ra, cởi y phục của Vân Vận.

Nhưng khi lòng bàn tay hắn chạm vào cơ thể nàng, đôi mắt đang nhắm chặt của Vân Vận đột nhiên mở ra, đôi mắt đẹp thoáng hiện vẻ e thẹn, gò má tái nhợt bỗng chốc đỏ bừng! …… "Bệ hạ!" Vân Vận khẽ gọi, muốn động nhưng không thể động, sức mạnh trong cơ thể đều đã bị Tử Tinh Phong Ấn của Tử Tinh Dực Sư Vương phong ấn! "Được rồi, Trẫm giúp ngươi chữa thương!" Nhìn Vân Vận không thể động đậy, Diệp Đông Hoàng quyết định ngay, giọng nói tràn đầy một sự uy nghiêm không cho phép từ chối! "Đa tạ Bệ hạ!" Vân Vận trong lòng e thẹn, không hổ là đế hoàng, nói một là một, hai là hai, cũng không cần biết nàng có đồng ý hay không đã quyết định rồi!

Nhưng lúc này nàng quả thực không thể động đậy, cũng sẽ không từ chối! "Nếu ngươi dùng viên đan dược Trẫm cho thì đã không bị thương rồi!" Nhìn chiếc nội giáp kim loại màu xanh nhạt còn lại sau khi Vân Vận được cởi bỏ ngoại y, Diệp Đông Hoàng lắc đầu.

Trên nội giáp, ánh sáng lưu chuyển như sóng nước, nhưng lúc này lại có năm vết cào sâu hoắm, từng giọt máu tươi rỉ ra từ vết cào. "Ta

chỉ muốn đợi đến đỉnh phong Đấu Hoàng mới dùng, để không lãng phí đan dược thất phẩm!" Vân Vận yếu ớt nói, đan dược thất phẩm đối với Diệp Đông Hoàng không là gì, nhưng đối với họ lại là chí bảo vô thượng, chỉ có thể ngộ không thể cầu. "Ưm…" Trong lúc nói chuyện, Diệp Đông Hoàng đã cởi chiếc nhuyễn giáp kim loại màu xanh trên người nàng xuống, nhuyễn giáp kéo theo vết thương khiến nàng đau đớn kêu lên.

Nhưng ngay sau đó, nỗi đau đã bị sự e thẹn trong lòng thay thế, Vân Vận không dám nhìn Diệp Đông Hoàng, cũng không dám nói những lời đe dọa như quản tốt tay và mắt của mình, dứt khoát nhắm mắt lại, mặc cho Diệp Đông Hoàng hành động!

Từng giọt máu tươi rỉ ra từ năm vết cào hung tợn hiện ra giữa ngọn núi tuyết hùng vĩ, Diệp Đông Hoàng lấy ra một miếng vải bông thấm Mộc Linh Dịch rồi lau sạch vết máu xung quanh, giống như đang lau chùi một tác phẩm nghệ thuật!

Mộc Linh Dịch thông qua vết thương hóa thành từng luồng khí ấm tràn đầy sinh cơ, nhanh chóng chữa lành vết thương, một cảm giác tê tê dại dại dâng lên trong lòng.

Ưm!

Vân Vận rên nhẹ một tiếng, đôi mắt e thẹn mở ra, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đang làm việc chăm chú, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường!

Có đan dược của Diệp Đông Hoàng, vết thương lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, chưa đầy một khắc, năm vết thương vốn hung tợn đã phục hồi như cũ! "Trắng như ngọc, hoàn mỹ không tì vết, không để lại một chút sẹo nào!" Diệp Đông Hoàng xoa nhẹ, hài lòng gật đầu, giống như một tác phẩm nghệ thuật bị hư hỏng được hắn sửa chữa lại như cũ rồi hưng phấn mân mê một phen! "Bệ hạ,

ngài…" Vân Vận vừa thẹn vừa giận nhìn Diệp Đông Hoàng, không ngờ hắn lại quá đáng như vậy, lại dám… "Trẫm làm sao?

Ân cứu mạng, không phải nên lấy thân báo đáp sao?

Đây coi như thu chút lãi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy Vân Vận, cúi đầu nhìn gò má e thẹn động lòng người của nàng, cười xấu xa. "Ai nói lấy thân báo đáp?

Ta kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức cứu mạng của Bệ hạ không được sao?" Vân Vận lườm Diệp Đông Hoàng một cái.

Sự việc đã đến nước này, không chỉ thân thể bị nhìn hết, ngay cả ngọn Thánh Nữ Phong chưa từng có ai ghé thăm cũng bị nhào nặn mấy lần, nàng còn có thể làm sao?

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng đẹp trai như vậy, mạnh mẽ như vậy, trong lòng nàng cũng không hề phản cảm!

Giống như Nhã Phi, nàng đã tận mắt chứng kiến đối phương chỉ trong một đêm, từ một Đấu Giả tấn thăng lên đỉnh phong Đấu Linh, cho dù nàng là Đấu Hoàng, cũng tràn đầy ngưỡng mộ. "Ngươi còn muốn kiếp sau?

Trẫm không cầu kiếp sau, không nhớ tiền trần, chỉ cầu một đời này tiêu dao thiên địa!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mỉm cười, dưới ánh mắt ngơ ngác của đối phương, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ! "Bệ…" Đầu óc Vân Vận trống rỗng, tuy nàng đã nghĩ đến ngày này, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Nhưng trước sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, nàng còn có thể làm sao?

Có câu nói thế nào nhỉ, nếu đã không thể phản kháng, vậy thì hãy hưởng thụ!

Một trận chiến vừa kết thúc, một trận chiến khác lại bắt đầu!

Lối vào ban đầu chật hẹp, chỉ vừa một người lách qua, đi sâu thêm vài chục bước, bỗng nhiên rộng mở sáng ngời! …… Thành Ô Thản, một tửu lầu! "Cường giả Đấu Thánh quả thật kinh khủng như vậy!" Đan Vương Cổ Hà và hội trưởng luyện dược sư Pháp Mã ngồi đối diện nhau, nghĩ đến uy thế kinh khủng khi Diệp Đông Hoàng ra tay trước đó, vừa kính sợ vừa ngưỡng mộ! "Đúng vậy, quả thực quá mạnh, như thần linh vậy!" Pháp Mã cũng không khỏi cảm thán, đối với tu vi Đấu Vương cảnh của họ, cường giả Đấu Thánh cũng không khác gì thần linh! "Không biết vừa rồi Bệ hạ ra tay vì chuyện gì?

Hướng đó dường như là Dãy núi Ma Thú, Vân Vận đi tìm Tử Linh Tinh để ta luyện chế thành đan, đẩy nhanh tốc độ tu luyện của Nạp Lan Yên Nhiên, cũng không biết thế nào rồi?" Cổ Hà trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành, ma thú cấp sáu Tử Tinh Dực Sư Vương không phải dễ đối phó. "Yên tâm đi, với thực lực của Vân tông chủ, bảo mệnh không thành vấn đề, hơn nữa nếu vừa rồi Bệ hạ vì Vân tông chủ mà ra tay, thì càng không có nguy hiểm gì!" Pháp Mã an ủi, Cổ Hà theo đuổi Vân Vận đối với họ tự nhiên không phải là bí mật gì. "Nói cũng phải!" Cổ Hà gật đầu, nhưng luôn cảm thấy có gì đó không đúng, mà lại không nghĩ ra được là không đúng ở đâu! …… Ba ngày sau!

Một luồng khí thế hùng vĩ như một con rồng khổng lồ thức tỉnh từ trong cơ thể Vân Vận lan ra, luồng khí thế này mạnh mẽ đến mức ngay cả cường giả Đấu Hoàng cũng không khỏi kinh hãi.

Nhưng luồng khí thế này tuy mạnh, lại bị dễ dàng trói buộc trong phòng đại điện, không hề lan ra một chút nào.

Giống như có một kết giới vô cùng mạnh mẽ bao phủ căn phòng, mặc cho luồng khí thế này mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể lay động

được kết giới này một chút nào! "Đây chính là sức mạnh của cường giả Đấu Tông sao?

Kinh khủng như vậy!" Đôi mắt đẹp mê ly của Vân Vận tràn đầy phấn khích, sức mạnh hùng vĩ cuồn cuộn trong cơ thể, vì để tấn thăng Đấu Tông, lão sư của nàng là Vân Sơn đã bế quan mấy chục năm nhưng vẫn thất bại mà qua đời.

Bây giờ nàng cuối cùng cũng đã trở thành cường giả Đấu Tông!

Nếu bây giờ đối mặt với Tử Tinh Dực Sư Vương, nàng có thừa tự tin một chiêu đánh nó thành chó!

Đương nhiên, nàng biết tất cả những điều này đều là do người đàn ông trước mắt ban cho, chút sức mạnh này của nàng trước mặt người đàn ông này vẫn yếu ớt như một con kiến.

Trong một ngày này, nàng đã đích thân cảm nhận được sự mạnh mẽ của người đàn ông này, bất kể là phương diện nào, đều kinh khủng vô cùng!

Mấy lần tỉnh lại, đều cảm thấy mình như bay lên trời, sắp chết đến nơi! "Có phải cảm thấy tràn đầy sức mạnh, sức sống dồi dào không?" Diệp Đông Hoàng ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng, cúi đầu nhìn đôi mắt phấn khích của Vân Vận, cười nói. "Vâng!" Vân Vận hưng phấn gật đầu, rồi lại cảm thấy không đúng, vội vàng lắc đầu!

Tiếc là đã muộn! "Vậy thì chúng ta tiếp tục!" Diệp Đông Hoàng cười xấu xa, đối với Vân Vận, Diệp Đông Hoàng vô cùng yêu thích! "Đừng mà…" Giao long nhập hải, tất cả đều đã muộn! …… Hai ngày sau! "Không phải người!" Đôi mắt mê ly của Vân Vận nhìn lên trời, vô thức lẩm bẩm, cảm giác mạnh mẽ khi đột phá đến Đấu Tông đã không còn nữa, toàn thân không vắt ra được một chút sức lực nào!

Diệp Đông Hoàng rút người ra, kéo chăn che đi thân thể hoàn mỹ động lòng người của nàng, tạm thời tha cho nàng.

Thân hình lóe lên, đã đến trên bầu trời sa mạc Tháp Qua Nhĩ!

Một thành phố bằng đất vàng sừng sững giữa sa mạc vàng óng.

Mạc Thành!

Đây là một trong số ít thành phố của loài người trong sa mạc Tháp Qua Nhĩ, vì vậy đừng nhìn nó ở giữa sa mạc mà xem thường, nơi đây vẫn vô cùng náo nhiệt!

Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng trên hư không, cúi nhìn toàn bộ Mạc Thành.

Xung quanh người qua kẻ lại, lạc đà không ngớt, đàn ông phần lớn đều cởi trần, da dẻ toàn thân ngăm đen rắn chắc.

Nhìn qua, có vẻ khá hào sảng, mà những người phụ nữ thỉnh thoảng đi qua, tuy da dẻ cũng ngăm đen, nhưng lại có xu hướng nghiêng về màu đồng gợi cảm.

Phụ nữ ở đây không giống như phụ nữ bên trong đế quốc, kín đáo e thẹn, một bộ y phục bằng da bó sát, chỉ vừa đủ che đi bộ ngực và một chút phần dưới.

Mà vòng eo thon gọn lại được phô bày một cách táo bạo, đôi chân dài và săn chắc cũng chỉ được bao bọc bởi những chiếc váy ngắn hoặc quần ngắn.

Khi đi lại, vòng eo như rắn nước uốn lượn, mang một vẻ quyến rũ và phong tình riêng.

Vụt!

Thân hình Diệp Đông Hoàng lóe lên, đã đến trong thành, vừa cảm nhận phong thổ nhân tình bốn phía, vừa đi vào một tiệm bản đồ tên là

'Cổ Đồ'.

Trong tiệm có một lão già đang cúi đầu vẽ bản đồ!

Lão già dường như không cảm nhận được Diệp Đông Hoàng đi vào, vẫn toàn tâm toàn ý vẽ bản đồ của mình! "Hải Ba Đông!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt lên tiếng, giọng nói bình tĩnh như sấm xuân vang dội, khiến cây bút trong tay Hải Ba Đông loảng xoảng rơi xuống đất! "Ngươi là ai?" Hải Ba Đông đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, trong đôi mắt đục ngầu, hàn ý nhàn nhạt dần dần lan tỏa.

Chương 414

Lão dùng tay gõ nhẹ vào một chỗ nào đó trên bàn, cánh cửa đang mở rộng bỗng nhiên rầm một tiếng đóng sập lại.

Lão nhìn Diệp Đông Hoàng bằng ánh mắt sắc lẹm, một luồng khí thế lạnh lẽo cường hoành từ trong cơ thể Hải Ba Đông khuếch tán ra. "Trẫm, Diệp Đông Hoàng!" Ngay khi luồng khí thế lạnh lẽo áp bức về phía Diệp Đông Hoàng, hắn nhàn nhạt lên tiếng.

Ba chữ "Diệp Đông Hoàng" phảng phất có thể đè sập vạn cổ chư thiên, chấn động tứ hải bát hoang!

Rắc rắc rắc!

Mặt đất không chịu nổi áp lực, nứt ra từng vết nứt đáng sợ như mạng nhện, khí thế lạnh lẽo kinh khủng của Hải Ba Đông như chuột gặp mèo, lập tức bị ép trở về.

Cơ thể lão không ngừng run rẩy, chực ngã, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng trở nên kinh hãi và sợ hãi!

Cường giả Đấu Thánh, luyện dược sư cửu phẩm, bất kể thân phận nào cũng đủ để chấn động toàn bộ Đấu Khí Đại Lục.

Mạc Thành cách Ô Thản Thành không xa, đều nằm trong lãnh thổ của Đế quốc Gia Mã.

Tên tuổi của Diệp Đông Hoàng đã truyền đi được nửa tháng, cho dù là Hải Ba Đông ở trong Mạc Thành không bước ra khỏi cửa cũng như sấm bên tai.

Chỉ là dù là luyện dược sư cửu phẩm hay Đấu Thánh đều quá xa vời với lão, lão không để trong lòng, nhưng không ngờ đối phương lại đến tìm lão!

Vụt!

Diệp Đông Hoàng phất tay, một luồng ánh sáng xanh lục trong lúc Hải Ba Đông chưa kịp phản ứng đã chui vào cơ thể lão. "Mạng ta xong rồi!" Thấy Diệp Đông Hoàng ra tay, trong mắt Hải Ba Đông tràn đầy tuyệt vọng, dưới tay cường giả Đấu Thánh, đừng nói lão bị Mỹ Đỗ Toa phong ấn, cho dù là thời kỳ toàn thịnh của lão cũng chỉ là một con kiến.

Oanh!

Tuy nhiên, ngay khi Hải Ba Đông tưởng mình sắp chết, lại cảm giác phong ấn của Mỹ Đỗ Toa đã làm phiền lão mấy chục năm trong cơ thể lập tức vỡ tan, mọi ám thương đều bị quét sạch, mơ hồ còn tiến thêm một bước, có xu hướng tấn thăng Đấu Tông!

Một luồng khí tức đỉnh phong Đấu Hoàng kinh khủng bao trùm bốn phương, uy áp mạnh mẽ bao phủ Mạc Thành, lập tức, tất cả võ giả Mạc Thành run lẩy bẩy, không kìm được lòng kính sợ, hướng về phía khí thế lan tỏa, hai gối quỳ xuống! "Ta đã hồi phục như cũ rồi?

Thậm chí còn tiến thêm một bước?" Trong mắt Hải Ba Đông tràn đầy niềm vui bất ngờ, không ngờ tình thế lại xoay chuyển, giờ phút này lão nghĩ đến một số lời đồn nghe được trước đó.

Ví như, Mễ Đặc Nhĩ Nhã Phi trong một đêm từ Đấu Giả tấn thăng lên đỉnh phong Đấu Linh, hiện nay càng trở thành một cường giả Đấu Vương!

Nhã Phi lão không quen, nhưng cái họ Mễ Đặc Nhĩ này lão lại quá quen thuộc, đây chính là gia tộc của lão! "Hải Ba Đông bái kiến Bệ hạ, đa tạ Bệ hạ ân tái tạo, nguyện vì Bệ hạ vào nước sôi lửa bỏng, muôn chết không từ!" Hải Ba Đông suy nghĩ thoáng qua, không chút do dự cúi lạy.

Lão không ngốc, tự nhiên hiểu mục đích Diệp Đông Hoàng cứu lão, không gì khác ngoài việc muốn thu lão về dưới trướng, nếu lão dám từ chối, e rằng ngay sau đó sẽ là sự hủy diệt như sấm sét! "Viên đan dược thất phẩm này ban cho ngươi, đột phá Đấu Tông không thành vấn đề!" Diệp Đông Hoàng tiện tay lấy ra một viên đan dược ném cho Hải Ba Đông, rất hài lòng với sự thức thời của lão! "Đa tạ Bệ hạ!" Hải Ba Đông cung kính bái tạ, trong lòng càng thêm kính sợ.

Đan dược thất phẩm tiện tay ban tặng, cứ như ném rác vậy, quả thực quá mạnh!

Nhưng lão cũng hiểu, sấm sét mưa móc đều là ân vua. "Ngươi dùng ngay bây giờ đi, sau khi đột phá chúng ta đi tìm Mỹ Đỗ Toa!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt gật đầu, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống! "Vâng!" Hải Ba Đông hưng phấn không thôi, nghĩ đến việc mình sắp trở thành Đấu Tông, còn có thể đi gặp kẻ thù cũ Mỹ Đỗ Toa, liền thấy lòng dạ sôi trào, nhiệt huyết dâng trào.

Không biết Mỹ Đỗ Toa thấy lão tấn thăng Đấu Tông sẽ có biểu cảm gì?

Nếu Mỹ Đỗ Toa biết suy nghĩ của lão, chắc chắn sẽ nói với lão: "Nhóc con, ngươi nghĩ nhiều rồi, lão nương chỉ cần nép vào lòng Bệ hạ, đừng nói là Đấu Tông, ngay cả Đấu Tôn cũng không thành vấn đề!" Sa mạc Tháp Qua Nhĩ, Mạc Thành.

Oanh!

Một luồng khí tức lạnh lẽo thấu xương khủng khiếp từ trong cơ thể Hải Ba Đông lan ra, uy áp cường hoành bao phủ toàn bộ Mạc Thành, vô số võ giả sinh lòng kính sợ không nhịn được quỳ rạp xuống đất.

Mùa hè oi ả lại tràn ngập một luồng ý lạnh cực hạn, những bông tuyết lất phất rơi xuống khiến người ta như đang ở trong mộng.

Sa mạc Tháp Qua Nhĩ là nơi nóng nhất của Đế quốc Gia Mã, mặt trời khổng lồ treo cao trên bầu trời, ánh nắng chói chang chiếu rọi xuống sa mạc vàng óng, hun nóng những hạt cát nhỏ li ti như những viên sắt nung đỏ.

Vậy mà lúc này trong Mạc Thành lại có tuyết rơi, dị tượng như vậy có thể nói là trăm năm khó gặp, vô số võ giả trợn tròn mắt, lòng kính sợ càng thêm nồng đậm!

Bọn họ biết đây là dị tượng do võ giả thuộc tính băng đột phá tạo thành, cường giả như vậy đã vượt xa sức tưởng tượng của họ!

Trong tiệm Cổ Đồ, Hải Ba Đông thuận lợi đột phá đến cảnh giới Đấu Tông, hàn băng đấu khí bao quanh, sức mạnh cường đại tràn ngập từng tấc cơ thể, khiến lão vui mừng như điên, kích động không thôi!

Bao nhiêu năm rồi, lão bị Mỹ Đỗ Toa phong ấn từ Đấu Hoàng rơi xuống Đấu Linh cảnh, nay không chỉ một sớm thoát khỏi xiềng xích, mà còn tiến thêm một bước đạt đến Đấu Tông, làm sao không khiến người ta vui mừng như điên. "Đa tạ Bệ hạ!" Hải Ba Đông chắp tay cúi đầu, lòng vui dạ phục, ánh mắt kính sợ và tràn đầy, không hề có chút kiêu ngạo và bá khí của cường giả Đấu Tông.

Đương nhiên, chỉ là Đấu Tông mà thôi, trước mặt Diệp Đông Hoàng cũng không có chút vốn liếng nào để kiêu ngạo! "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt gật đầu, một bước bước ra, đã ra khỏi Mạc Thành, đứng trên bầu trời sa mạc. "Nhanh quá!" Hải Ba Đông trong lòng kinh hãi, vội vàng đuổi theo, đạt đến cảnh giới Đấu Tông, lão có thể ngự không phi hành, không cần đấu khí hóa cánh, tốc độ còn vượt xa Đấu Hoàng. "Bệ hạ, Mỹ Đỗ Toa hẳn là ở vương thành của Tộc Người Rắn, chúng ta đi thẳng đến vương thành của Tộc Người Rắn?

Hay là?" Hải Ba Đông như một lão bộc cung kính đứng sau lưng

Diệp Đông Hoàng, nhìn sa mạc Tháp Qua Nhĩ vô tận, thỉnh thị.

Là một Đấu Hoàng kỳ cựu, lão đối với Mỹ Đỗ Toa và Tộc Người Rắn tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng trên hư không, chắp tay sau lưng, trong mắt tựa như có nhật nguyệt tinh thần, huyễn sinh huyễn diệt, ánh mắt của hắn xuyên qua tầng tầng không gian nhìn thấy vương thành của Tộc Người Rắn ở sâu trong sa mạc Tháp Qua Nhĩ.

Vương thành của Tộc Người Rắn, từng tốp đội tuần tra đi tuần trong thành, thỉnh thoảng còn có thủ lĩnh Xà Nhân cấp Đấu Vương bay lượn trên bầu trời thành trì vài vòng, tỏa ra uy hiếp mạnh mẽ đối với bất kỳ cường giả nào dám dòm ngó vương thành. "Không ở vương thành!" Diệp Đông Hoàng khẽ lẩm bẩm, thần thức mạnh mẽ lan ra, bao phủ toàn bộ sa mạc Tháp Qua Nhĩ, một cành cây, một ngọn cỏ, một hạt cát đều hiện rõ trong thức hải của hắn.

Đừng nói là Mỹ Đỗ Toa, một cường giả Đấu Hoàng, cho dù là một con rắn nhỏ bị chôn dưới đất, Diệp Đông Hoàng cũng có thể tìm ra! "Không ở vương thành?" Hải Ba Đông ngẩn ra, Mỹ Đỗ Toa bình thường sẽ không rời khỏi vương thành.

Nàng ta sẽ đi đâu? "Tìm thấy rồi!" Ngay lúc Hải Ba Đông đang ngẩn người, Diệp Đông Hoàng bước về phía trước, tốc độ trông có vẻ không nhanh, như đi dạo trong sân, nhưng mỗi bước chân bước ra đều là khoảng cách mấy ngàn mét.

Không gian bị hắn giẫm dưới chân, thiên nhai chỉ xích, Hải Ba Đông theo sau liều mạng đuổi theo.

Đây còn là Diệp Đông Hoàng đã đi chậm lại, nếu không với tu vi Đấu Tông của lão, ngay cả bóng lưng cũng không thấy được!

Sa mạc mênh mông, cát vàng cuồng nộ.

Hải Ba Đông theo Diệp Đông Hoàng đến trên bầu trời một vùng sa mạc bằng phẳng, nhìn xuống phía dưới, cẩn thận quan sát.

Địa hình ở đây cực kỳ bình thường, không có bất kỳ đặc điểm nào có thể thu hút sự chú ý của người khác, loại địa hình sa mạc bằng phẳng như thế này, trong sa mạc mênh mông, gần như là nhiều không đếm xuể.

Ở đây cũng không có tung tích của Mỹ Đỗ Toa, nhưng Hải Ba Đông sẽ không nghi ngờ lời của Diệp Đông Hoàng, nếu Diệp Đông Hoàng đã nói tìm thấy rồi thì chắc chắn là đã tìm thấy! "Chẳng lẽ ở dưới lòng đất?" Quan sát một lát, trong lòng Hải Ba Đông dấy lên một ý nghĩ, nếu nơi này có người, vậy thì chắc chắn là ở dưới sa mạc!

Hải Ba Đông khẽ cau mày, ngay khi lão chuẩn bị thăm dò dưới lòng đất, không gian đối diện đột nhiên vặn vẹo một cách kỳ quái.

Nhìn thấy cảnh này, Hải Ba Đông hơi kinh ngạc, bản năng đề phòng, Diệp Đông Hoàng chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nhìn không gian vặn vẹo đó, không có bất kỳ biểu cảm nào, dường như đã sớm biết.

Trên bầu trời, ánh hoàng hôn buông xuống, chiếu rọi vào nơi không gian vặn vẹo, khoảnh khắc tiếp theo, một thân thể mềm mại với những đường cong tuyệt mỹ, từ từ xuất hiện dưới sự chú thị của Hải Ba Đông và Diệp Đông Hoàng.

Người phụ nữ xinh đẹp đột ngột xuất hiện, mặc một chiếc cẩm bào màu tím ung dung, dưới lớp cẩm bào là một thân thể đầy đặn, lả lướt, như một trái đào chín mọng, thấm đẫm một vẻ quyến rũ nhàn nhạt.

Mái tóc xanh ba ngàn sợi tùy ý buông xuống từ bờ vai thơm, rủ thẳng xuống vòng eo thon gọn.

Mà dưới lớp cẩm bào đó, lộ ra một đoạn đuôi rắn màu tím, đuôi rắn khẽ lắc lư, một sức hấp dẫn hoang dã, yêu kiều, khiến người ta không khỏi cảm thấy toàn thân có chút nóng ran.

Ánh mắt của Diệp Đông Hoàng quét qua thân thể gần như hoàn mỹ đó, cuối cùng dừng lại trên gương mặt xinh đẹp kia, trong lòng lóe lên một tia kinh diễm.

Rất nhiều người ở gần sa mạc đều nói rằng, diễm danh của Nữ vương Medusa đủ để sánh ngang với hung danh của nàng, không phải là không có lý do.

Đối với loại phụ nữ này, dường như chỉ có thể dùng hai chữ yêu diễm để hình dung, nhưng dưới vẻ yêu diễm đó, lại ẩn chứa một vẻ cao quý và ung dung của một nữ hoàng. "Mỹ Đỗ Toa!" Hải Ba Đông nhìn thấy người đến, khẽ kinh hô, danh tiếng của Mỹ Đỗ Toa có thể trấn áp mấy đế quốc lớn nhỏ gần sa mạc, trước kia lão còn bị đối phương phong ấn, ẩn cư ở Mạc Thành mấy chục năm!

Nhưng nghĩ đến việc bây giờ mình đã là cường giả Đấu Tông, Hải Ba Đông lập tức có được sự tự tin, ưỡn ngực ngẩng đầu, nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa, ánh mắt khinh miệt. "Hải Ba Đông?

Ngươi lại tấn thăng Đấu Tông rồi?" Mỹ Đỗ Toa nghe vậy, nhìn về phía Hải Ba Đông, cảm nhận được khí tức cường giả Đấu Tông đáng sợ truyền đến từ trên người lão, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc!

Hải Ba Đông có tu vi gì, nàng sao có thể không biết?

Đối phương trước kia còn trúng phong ấn của nàng, có thể sống sót đã là không tệ rồi, làm sao có thể tấn thăng Đấu Tông?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, nàng lại không thể không tin.

Nàng ngay lập tức nhìn về phía thanh niên trước mặt Hải Ba Đông.

Thanh niên này không chỉ trẻ đến quá đáng, mà còn đẹp đến quá đáng, khiến một người phụ nữ như nàng cũng có cảm giác ghen tị!

Chương 415

Đương nhiên, điều khiến nàng kinh hãi hơn là trên người đối phương tuy không tỏa ra chút khí tức đáng sợ nào, nhưng lại cho nàng một cảm giác như đang đối mặt với vũ trụ tinh không rộng lớn.

Đứng trước mặt Diệp Đông Hoàng, nàng lần đầu tiên cảm nhận được sự nhỏ bé của mình, ngay cả trên người Hải Ba Đông vừa tấn thăng Đấu Tông nàng cũng không có cảm giác này!

Hơn nữa từ vị trí đứng cũng có thể thấy, giữa hai người thì Diệp Đông Hoàng là chủ, cũng có nghĩa là thanh niên tuấn mỹ này là một cường giả đáng sợ vượt xa Đấu Tông.

Sự thay đổi của Hải Ba Đông mười phần thì có đến tám chín phần là do đối phương!

Một cường giả đáng sợ như vậy xuất hiện ở đây, khiến nàng lập tức nghĩ đến cường giả Đấu Thánh, luyện dược sư cửu phẩm Diệp Đông Hoàng đang được đồn đại ầm ĩ trong nửa tháng gần đây!

Tên tuổi của Diệp Đông Hoàng vang dội khắp các đế quốc lớn nhỏ xung quanh, vang dội khắp cả khu vực Tây Bắc.

Mỹ Đỗ Toa với tư cách là Nữ vương của Tộc Người Rắn tự nhiên cũng đã nghe nói qua!

Cường giả bực này, một lời nói, một hành động đều có thể quyết định sự sinh diệt của một đế quốc, sự tồn vong của một chủng tộc, hắn không dám trêu chọc, nhưng không dám không quan tâm!

Bằng không, nếu vô tình đắc tội, đó chính là họa diệt tộc! "Dám hỏi công tử có phải là Diệp Đông Hoàng bệ hạ không?" Không để ý đến Hải Ba Đông, nữ vương Mỹ Đỗ Toa dùng đôi mắt đẹp đánh giá

Diệp Đông Hoàng, toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lùng quyến rũ.

Nhưng khi nói chuyện, khóe miệng nàng lại mang theo nụ cười gần như không thể nhận ra, mỗi một cử chỉ, một nụ cười đều mang theo sức quyến rũ cực kỳ mãnh liệt.

Đây là một người phụ nữ cực kỳ hiểu rõ, biết cách lợi dụng ưu thế của bản thân để loại bỏ những hiểm họa chưa biết.

Trong mắt Hải Ba Đông tràn đầy vẻ khinh bỉ, Mỹ Đỗ Toa hung danh lừng lẫy, đối mặt với bọn họ thì lạnh lùng tàn nhẫn, không ngờ gặp phải Diệp Đông Hoàng lại lập tức mềm nhũn, khí tức vũ mị nịnh nọt càng được phát huy đến tột cùng!

Hắn còn tưởng Mỹ Đỗ Toa sẽ cứng đối cứng với Diệp Đông Hoàng một phen, để hắn cũng có cơ hội báo thù rửa hận chứ!

Đương nhiên, hắn cũng hiểu thái độ của Mỹ Đỗ Toa.

Mỹ Đỗ Toa có thể trở thành Đấu Hoàng, nắm giữ Xà Nhân tộc, tự nhiên không phải kẻ ngốc, biết người nào có thể đắc tội, người nào không thể!

Đối mặt với một cường giả không thể chống lại như Diệp Đông Hoàng, nếu nàng dám ra vẻ nữ vương, chẳng phải là tìm chết sao!

Nàng còn chưa ngu ngốc đến mức đó! "Không sai!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, đối với sự quyến rũ của Mỹ Đỗ Toa không có chút phản ứng nào, hắn thích mỹ nữ, nhưng sẽ không bị mê hoặc!

Ánh mắt hắn không hề che giấu mà đánh giá đối phương, lạnh lùng quyến rũ, đầy đặn, trưởng thành, vũ mị, quả là một vưu vật hiếm có trên đời! "Không biết bệ hạ đại giá quang lâm, có gì phân phó?" Mỹ Đỗ Toa lúc này trong lòng thấp thỏm, đối mặt với một cường giả Đấu Thánh trong truyền thuyết, đối mặt với một sự tồn tại đáng sợ có thể tùy tay lấy mạng mình, không ai có thể giữ được bình tĩnh!

Đối với mục đích của Diệp Đông Hoàng, trong lòng nàng mơ hồ có chút suy đoán!

Với tu vi thực lực của Diệp Đông Hoàng, thứ đáng để hắn đích thân đến sa mạc Tháp Qua Nhĩ này chính là Dị Hỏa ở bên dưới —— Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, như tên gọi, là ngọn lửa tồn tại trong dung nham lòng đất.

Sinh ra từ nơi sâu trong lòng đất, trải qua vô số lần rèn luyện, dung hợp, nén ép, điêu khắc của địa hỏa...

Mười năm thành linh, trăm năm thành hình, ngàn năm thành sen, khi đại thành, sắc nó thiên thanh, trong tâm sen sinh ra một ngọn lửa xanh, tên là Thanh Liên Hỏa, cũng gọi là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Ngọn lửa này uy lực khó lường, ở gần khu vực núi lửa, thậm chí có thể gây ra núi lửa phun trào, tạo thành sức mạnh hủy diệt của tự nhiên!

Nói chung, sau khi ngọn lửa này ra đời, bảo vật cộng sinh với nó là Thanh Liên Tọa, khi tu luyện có thể bình tâm tĩnh khí, tránh tẩu hỏa nhập ma.

Còn có thể khiến người ta cực kỳ mẫn cảm với năng lượng thuộc tính hỏa giữa thiên địa, chỉ có thể dùng ngọc khí (như ngọc xích, ngọc đao...) để cắt xuống từ đá dưới lòng núi lửa.

Khi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa và Thanh Liên Tọa cùng ở một nơi, sẽ sinh ra chí bảo tên là Địa Hỏa Liên Tử, công dụng rộng rãi, trăm năm mới ngưng tụ một viên, thuộc loại bảo vật hiếm có.

Mà ngoài Thanh Liên Địa Tâm Hỏa ra, chính là bản thân nàng.

Nàng biết sức hấp dẫn của mình đối với giống đực, nếu không phải thực lực nàng đủ mạnh, hung danh vang xa, sớm đã bị người ta

bắt đi làm đồ chơi nuôi dưỡng rồi!

Bất luận là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hay chính nàng, nàng đều không muốn giao ra.

Nhưng nàng lại không có sức phản kháng, chỉ có thể cầu nguyện Diệp Đông Hoàng đến đây không phải vì hai mục đích này! "Dưới gầm trời này đâu chẳng phải đất vua, trên mảnh đất này đâu chẳng phải thần vua, Xà Nhân tộc cũng không ngoại lệ, phải trung thành với bệ hạ!" Hải Ba Đông lén nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, rồi nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa, lớn tiếng nói: "Mỹ Đỗ Toa, bệ hạ đích thân giá lâm sa mạc Tháp Qua Nhĩ, đây là vinh hạnh to lớn của ngươi!" Là một kẻ nịnh bợ, tự nhiên phải biết nhìn lời đoán ý, Diệp Đông Hoàng và Mỹ Đỗ Toa chắc không có thù oán, hơn nữa Mỹ Đỗ Toa trước đó cũng không quen biết Diệp Đông Hoàng.

Như vậy, mục đích Diệp Đông Hoàng đến đây chín phần là để thu phục Mỹ Đỗ Toa.

Chuyện này, nếu do Diệp Đông Hoàng tự mình mở miệng, sẽ có vẻ mất giá.

Là kẻ nịnh bợ trung thành nhất của Diệp Đông Hoàng, chuyện này tự nhiên do hắn làm!

Hải Ba Đông biết Mỹ Đỗ Toa tâm cao khí ngạo, cho dù biết Diệp Đông Hoàng là Đấu Thánh, cũng chưa chắc đã sảng khoái thần phục, vì vậy liền thêm dầu vào lửa, nói: "Bệ hạ thần uy cái thế, nhân nghĩa vô song, chúc hạ được ơn đức của bệ hạ, tùy tay ban cho một viên đan dược, không chỉ tu vi khôi phục, mà còn một lần đột phá, trở thành Đấu Tông!" "Đi theo bệ hạ, với thực lực của bệ hạ, để ngươi trở thành Đấu Tông cũng chỉ là chuyện búng tay mà thôi!" Trở thành Đấu Tông là khát vọng tha thiết nhất của mỗi Đấu Hoàng, Mỹ Đỗ Toa cũng không ngoại lệ.

Nàng đến đây tìm Thanh Liên Địa Tâm Hỏa chính là muốn mượn sức mạnh của Dị Hỏa để giúp nàng hoàn thành lột xác, tấn thăng Đấu Tông!

Nhưng nàng thuộc loài rắn, trời sinh thuộc âm, mà Dị Hỏa lại là vật chí dương, mượn Dị Hỏa lột xác, có thể nói là cửu tử nhất sinh!

Cho nên khi nghe lời của Hải Ba Đông, trong lòng nàng rất động lòng.

Chỉ là nàng lại lo lắng, lo lắng nàng và Xà Nhân tộc cuối cùng sẽ trở thành đồ chơi của Diệp Đông Hoàng và nhân loại. "Ngươi muốn mượn Thanh Liên Địa Tâm Hỏa để lột xác, tỷ lệ thành công rất mong manh!" Nhìn Mỹ Đỗ Toa đang im lặng, Diệp Đông Hoàng lắc đầu, đột nhiên mở miệng.

Lời của hắn khiến Mỹ Đỗ Toa và Hải Ba Đông hơi sững sờ!

Hải Ba Đông bây giờ còn không biết ở đây có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, càng không biết Mỹ Đỗ Toa muốn mượn nó để tấn thăng Đấu Tông!

Mà Mỹ Đỗ Toa cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng không chỉ liếc mắt một cái đã biết Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, mà còn biết cả kế hoạch của nàng!

Chuyện này nàng không nói cho bất kỳ ai, cho nên chỉ có thể là Diệp Đông Hoàng nhìn ra! "Đây chính là cường giả Đấu Thánh sao?

Thật đáng sợ!" Mỹ Đỗ Toa trong lòng chấn động, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu mọi kế hoạch của nàng, trước mặt một sự tồn tại như vậy, nàng dường như không có bất kỳ bí mật nào, trần trụi bày ra trước mặt đối phương, tất cả đều bị nhìn thấu! "Mở!" Không để ý đến sự kinh hãi của Mỹ Đỗ Toa và sự nghi hoặc của Hải Ba Đông, Diệp Đông Hoàng nhìn xuống sa mạc phẳng lặng bên dưới, phảng

phất lời nói ra là pháp tắc.

Ầm ầm!

Sa mạc rung chuyển, cát vàng ngập trời, một luồng sức mạnh vô hình khống chế sa mạc tách ra hai bên, một luồng khí tức nóng bỏng đáng sợ từ lòng đất lan tỏa ra. "Đây...

đây là..." Hải Ba Đông kinh ngạc nhìn xuống dưới, chỉ thấy sa mạc tách ra, lộ ra một thế giới hang động dung nham khổng lồ.

Ngọn lửa đỏ thẫm lan tỏa khắp không trung, trong không khí đều là khí độc, thế giới nơi đây, đối với người bình thường gần như là tuyệt địa tử vong chạm vào là chết.

Nhưng đối với Diệp Đông Hoàng, Hải Ba Đông và Mỹ Đỗ Toa, tự nhiên không là gì! "Đây chính là Đấu Thánh sao, một ý niệm đã tách sa mạc ra, lộ ra thế giới dung nham!" Đối với việc Diệp Đông Hoàng phát hiện ra thế giới dung nham này, Mỹ Đỗ Toa không hề kinh ngạc.

Từ khi Diệp Đông Hoàng nói ra Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nàng đã biết nơi này bị phát hiện rồi!

Điều nàng kinh ngạc là sức mạnh của Diệp Đông Hoàng, loại sức mạnh này không phải là thứ nàng hiện tại có thể hiểu được, nhưng không cản trở sự ngưỡng mộ và khát vọng trong lòng nàng!

Khát vọng trở nên mạnh mẽ! "Chẳng lẽ ở đây có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa?" Nhìn Mỹ Đỗ Toa, nghĩ đến lời của Diệp Đông Hoàng, Hải Ba Đông đột nhiên run lên.

Đừng nhìn hắn đã trở thành Đấu Hoàng nhiều năm, nhưng cũng chưa từng thấy Dị Hỏa!

Đối với Dị Hỏa trong truyền thuyết, hắn cũng vô cùng tò mò.

Dưới ánh mắt tò mò của Hải Ba Đông, dung nham sôi trào, giống

như sa mạc trước đó tách ra hai bên.

Cùng với dung nham tách ra, một vệt ánh sáng xanh lục bao phủ trong vùng dung nham này, Diệp Đông Hoàng tập trung nhìn lại, lại có thể lờ mờ trông thấy, trong vầng sáng xanh đó, một đóa sen xanh đang duyên dáng đứng thẳng. "Thanh Liên Địa Tâm Hỏa?" Hải Ba Đông kinh hô, ánh mắt nóng rực, còn Mỹ Đỗ Toa thấy Diệp Đông Hoàng dễ dàng tìm thấy Thanh Liên Địa Tâm Hỏa mà nàng phải tốn bao công sức mới tìm được, ánh mắt phức tạp, có một nỗi buồn khó tả.

Giống như bảo bối của mình bị người ta cướp đi vậy!

Đóa sen xanh, có tám lá, tám cánh lá xanh biếc, như thể được tạo ra từ ngọc xanh hoàn mỹ nhất một cách tự nhiên.

Nhìn qua, tinh xảo trong suốt, khiến người ta có cảm giác yêu không nỡ buông tay.

Trong đóa sen, dường như có một đài sen nhỏ khoảng hai ba thước, trên đài sen có một số lỗ nhỏ, tỏa ra những đốm sáng huỳnh quang, chắc hẳn là Địa Liên Tử được ngưng tụ từ năng lượng thuộc tính hỏa tinh khiết nhất.

Phía dưới đóa sen xanh là rễ cực kỳ mảnh dài, dài đến hơn mười mét, trên rễ phủ đầy những xúc tu nhỏ li ti.

Khi những xúc tu này lay động, Hải Ba Đông có thể cảm nhận rõ ràng, chúng đang ở trạng thái gần như tham lam, điên cuồng hấp thu năng lượng thuộc tính hỏa cuồng bạo trong dung nham xung quanh.

Đóa sen xanh này, cứ như vậy lơ lửng trong dung nham vô tận, giống như bèo trôi trên biển lớn, trôi dạt khắp nơi.

Người bình thường muốn tìm được không hề dễ dàng, như mò kim đáy bể!

Mà ở trung tâm đóa sen xanh này, có một ngọn lửa xanh đang lay

động, đó chính là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!

Diệp Đông Hoàng vươn tay khẽ chiêu, sức mạnh vô hình nâng đóa sen lên, nhổ nó tận gốc.

Vút!

Chương 416

Đóa sen bay ra, rơi vào lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, phảng phất như một đóa sen xanh bình thường, khiến Mỹ Đỗ Toa kinh hồn bạt vía!

Sự lợi hại của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nàng đã trải nghiệm sâu sắc, cho dù nàng dốc toàn lực, cũng phải trả giá không nhỏ mới có thể mang đi.

Thế nhưng Diệp Đông Hoàng lại dễ dàng hái được nó, giống như hái một đóa sen bình thường!

Quả nhiên, đây chính là cường giả Đấu Thánh, thật đáng sợ! "Chúc mừng bệ hạ đoạt được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!" Hải Ba Đông vội vàng cúi chào, Dị Hỏa là chí bảo của Luyện Dược Sư, có Dị Hỏa này, thuật luyện đan của Diệp Đông Hoàng chắc chắn sẽ tiến thêm một bước!

Thật ra bọn họ không biết Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đối với Diệp Đông Hoàng cũng chỉ là bảo vật bình thường mà thôi, ảnh hưởng không lớn!

Trừ phi là Dị Hỏa xếp hạng đầu, nếu không với tu vi của Diệp Đông Hoàng, công dụng đều không lớn!

Nhưng Diệp Đông Hoàng không phải một mình, hắn muốn xây dựng một thế lực, bảo vật không thể thiếu, hắn có thể dùng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa để xây dựng một thánh địa tu luyện.

Giống như Thiên Phần Luyện Khí Tháp của học viện Già Nam được xây dựng bằng Vẫn Lạc Tâm Viêm! "Mỹ Đỗ Toa bái kiến bệ hạ, chúc mừng bệ hạ đoạt được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, chúc hạ nguyện suất lĩnh Xà Nhân nhất tộc trung thành với bệ hạ, vào nước

sôi lửa bỏng, muôn chết không từ!" Giờ phút này, Mỹ Đỗ Toa cũng cúi xuống cái đầu cao ngạo của mình, biểu thị sự thần phục.

Nếu chỉ là một Đấu Tông vừa mới tấn thăng như Hải Ba Đông, nàng còn có thể thử một phen.

Nhưng đối mặt với một cường giả Đấu Thánh nhấc tay nhấc chân là trời long đất lở như Diệp Đông Hoàng, nàng căn bản không sinh ra nổi lòng phản kháng!

Xà Nhân nhất tộc của nàng đối mặt với Diệp Đông Hoàng, chính là con kiến, lật tay có thể diệt!

Nàng không có lựa chọn nào khác!

Thần phục còn hơn bị diệt tộc! ...

Sa mạc Tháp Qua Nhĩ, vương thành của Xà Nhân tộc.

Trong đại điện rộng rãi xa hoa, một bóng hình yêu kiều vũ mị lười biếng dựa nhẹ vào lưng ghế, phô bày thân hình hoàn mỹ đầy đặn lả lướt đến tinh xảo.

Ánh mắt nàng nóng rực nhìn chằm chằm vào bóng dáng tuấn mỹ bá khí đang luyện đan trên ngai vàng thủy tinh màu tím, trong mắt tràn ngập tò mò, kính sợ, khát vọng, nóng bỏng.

Cái đỉnh nhỏ bằng bàn tay xoay tít trong không trung, Diệp Đông Hoàng ném từng cây linh dược vào đỉnh nhỏ, mười ngón tay linh hoạt như những tinh linh nhảy múa, điều khiển ngọn lửa không ngừng tôi luyện linh dược!

Sau khi Mỹ Đỗ Toa thần phục, Diệp Đông Hoàng đã cùng nàng đến vương cung của nàng, lúc này đang luyện chế một viên Cửu Phẩm Tiến Hóa Đan cho Mỹ Đỗ Toa.

Ngọn lửa xanh biếc bay lượn trong đỉnh đan, đây là Thanh Liên

Địa Tâm Hỏa mà Diệp Đông Hoàng vừa mới có được, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa không mạnh lắm, lật tay đã bị Diệp Đông Hoàng luyện hóa khống chế!

Về uy lực, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đơn thuần còn không bằng chân khí chi hỏa của Diệp Đông Hoàng, nhưng luyện chế Cửu Phẩm đan dược không là gì.

Diệp Đông Hoàng cũng chỉ lấy Thanh Liên Địa Tâm Hỏa ra thử tay nghề, xem Dị Hỏa được thổi phồng ghê gớm ở thế giới này có gì khác biệt!

Luyện đan thực ra nói khó thì khó, nói không khó cũng không khó.

Quá trình chủ yếu là chiết xuất tinh hoa, loại bỏ tạp chất, dung hợp hoàn mỹ, trong đó còn liên quan đến việc kiểm soát nhiệt độ ngọn lửa, phân tích dược tính của linh dược, thứ tự chiết xuất giữa các loại linh dược khác nhau, tỷ lệ phối hợp...

Những thứ này đối với Diệp Đông Hoàng đều không phải vấn đề, từng cây linh dược trong đỉnh đan được luyện hóa tinh luyện, hóa thành từng giọt dược dịch tinh xảo trong suốt, hương thuốc nồng nàn lan tỏa trong không gian.

Mỹ Đỗ Toa si ngốc nhìn Diệp Đông Hoàng luyện đan, ngọn lửa nhảy múa, những ngón tay linh hoạt, phảng phất như nghệ thuật, tràn đầy một vẻ đẹp khó có thể diễn tả!

Ầm!

Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng lấy ra một khối máu tươi đỏ thẫm, uy áp đáng sợ từ trong máu lan tỏa ra, thân hình lười biếng của Mỹ Đỗ Toa lập tức căng cứng, ánh mắt tức thì tập trung vào giọt máu đó!

Từ giọt máu này, nàng cảm nhận được một loại uy áp đáng sợ đến từ tầng lớp sinh mệnh, đó là uy áp của kẻ bề trên đối với kẻ bề dưới!

Giọt máu này là tâm đầu huyết của một con giao long Vương Giả Cảnh, ở thế giới Đấu Phá tương đương với tâm đầu huyết của một con giao long Đấu Thánh Cảnh, uy áp của nó có thể tưởng tượng được.

Cho dù chỉ là một giọt máu, cũng ẩn chứa sự đáng sợ to lớn!

Nhưng Mỹ Đỗ Toa trong lòng chấn động đồng thời, trong mắt tràn ngập sự nóng bỏng khó tả, giọt máu này đừng nói là luyện thành đan dược, cho dù để nàng trực tiếp nuốt chửng luyện hóa cũng có thể thu được lợi ích to lớn!

Thời gian trôi qua từng chút một, phôi đan màu vàng hình dạng có chút không đều trong đỉnh đan, dần dần trở nên tròn trịa.

Ánh hào quang rực rỡ từ trong đó tỏa ra, nhuộm nó như một viên bảo thạch màu vàng.

Nhưng vào khoảnh khắc ánh hào quang rực rỡ sắp bùng phát, đôi mắt đẹp đang mở to của Mỹ Đỗ Toa kinh hãi phát hiện, từng vòng năng lượng gợn sóng như thực chất, lấy đỉnh đan làm trung tâm, không ngừng tuôn ra tứ phía, thế như liên miên bất tuyệt, khá là hùng vĩ.

Nhưng tất cả đều bị Diệp Đông Hoàng khống chế trong phạm vi ba mét xung quanh, nếu không cả đại điện e là sẽ bị lật tung! "Đây chính là Cửu Phẩm đan dược?" Mỹ Đỗ Toa ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào viên đan dược màu vàng trong đỉnh, nuốt nước bọt, phảng phất như một con rắn tham ăn.

Trước đây, đừng nói là Cửu Phẩm đan dược, ngay cả Thất Phẩm đan dược nàng cũng chưa từng thấy!

Ầm!

Vào một khoảnh khắc nào đó, trong đỉnh đan kim quang lóe lên rồi

thu lại, tiếng nổ vang vọng chấn động màng nhĩ, những gợn sóng đáng sợ lấy đỉnh đan làm trung tâm quét ra bốn phương, nhưng đều bị giam cầm trong phạm vi ba thước quanh Diệp Đông Hoàng!

Vút!

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hãi của Mỹ Đỗ Toa, viên đan dược màu vàng vừa luyện chế thành công trong đỉnh đan phảng phất như sống lại, tức thì xông ra khỏi đỉnh đan, muốn chạy trốn! "Đan dược sống lại?" Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận quyến rũ của Mỹ Đỗ Toa há hốc, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của nàng!

Không đúng, là yếu đuối đã hạn chế trí tưởng tượng của nàng! "Còn muốn chạy?" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra tóm, phảng phất như vượt qua thời gian không gian, một phát tóm được viên Tiến Hóa Đan bay ra khỏi đỉnh vào lòng bàn tay.

Viên Tiến Hóa Đan này ở thế giới chính là đan dược Thất Giai, tương đương với Cửu Phẩm của thế giới Đấu Phá, linh tính dồi dào!

Lúc này, trên bầu trời mây sấm cuồn cuộn, một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh về phía viên Tiến Hóa Đan trong tay Diệp Đông Hoàng, kinh động vô số cường giả Xà Nhân tộc.

Hải Ba Đông ngẩng đầu lên, tò mò nhìn lên trời, uy áp đáng sợ do lôi kiếp mang lại khiến hắn cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía, vô số xà nhân thực lực yếu hơn lúc này càng nằm rạp trên đất, hoảng sợ bất an. "Cút!" Diệp Đông Hoàng không để ý, tay lớn vung lên, trực tiếp phá diệt mây sấm trên trời, nhìn Mỹ Đỗ Toa đang kinh ngạc thất thần bên cạnh, nói: "Đến, há miệng!" Mỹ Đỗ Toa nghe vậy, bản năng há miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, một luồng kim quang vèo một tiếng chui vào miệng nàng.

Luồng kim quang này chính là viên Tiến Hóa Đan mà Diệp Đông

Hoàng vừa luyện chế!

Sau khi Tiến Hóa Đan vào miệng, trượt xuống cổ họng, thẳng đến dạ dày của Mỹ Đỗ Toa. "A!" Cùng lúc đó, dược lực cuồn cuộn của Tiến Hóa Đan từ trong cơ thể Mỹ Đỗ Toa bùng phát, phảng phất như dòng lũ cuồn cuộn quét qua tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ!

Giờ phút này, Mỹ Đỗ Toa cảm giác trong cơ thể như có một ngọn lửa, không ngừng thiêu đốt từng tế bào trong cơ thể nàng, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời, khiến vô số xà nhân bên ngoài lòng dạ như lửa đốt. "Nữ vương!

Nữ vương sẽ không sao chứ?" Bên ngoài vương cung, một nam xà nhân nghe tiếng kêu thảm thiết trong cung, nắm chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nam tử thân hình hơi cường tráng, một chiếc áo mỏng tùy ý khoác lên người, trên hai cánh tay, xăm đầy những hình xăm màu đen kỳ dị.

Khi hình xăm đến lòng bàn tay, lộ ra hai đầu rắn đen nhe nanh, đầu rắn hơi ngẩng lên, như thể sắp phá thể mà ra, ẩn hiện một luồng khí tức hung lệ.

Hắn chính là thống lĩnh bộ lạc Mặc Xà, Mặc Ba Tư, tu vi Đấu Vương Cảnh! "Nữ vương nhất định sẽ không sao đâu!" Giọng nói vũ mị lạnh lùng vang lên, người nói là một xà nữ yêu kiều động lòng người, nàng cũng là một thống lĩnh của bộ lạc Xà Nhân, tên Nguyệt Mị, cũng có tu vi Đấu Vương! "A..." Trong vương cung, Mỹ Đỗ Toa trong tiếng kêu đau đớn đã nằm trên mặt đất, thân thể yểu điệu yêu kiều không ngừng quằn quại, phảng phất như bị thiên đao vạn quả, đau đớn khôn cùng!

Quần áo trên người nàng sớm đã hóa thành tro bụi, ngược lại để Diệp Đông Hoàng ngồi trên ngai vàng tử tinh được một phen mãn nhãn, thưởng thức một đợt phúc lợi.

Bành bành bành!

Không lâu sau, Mỹ Đỗ Toa đang quằn quại lăn lộn trên mặt đất hóa thành một con rắn lớn bảy màu, không ngừng uốn éo trong đại điện.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng ra tay bảo vệ đại điện, cả vương cung e là đã bị nàng phá nát, từng vệt máu không ngừng rỉ ra từ vảy bảy màu, trông vô cùng thê thảm đáng sợ!

Nhưng Diệp Đông Hoàng biết, Mỹ Đỗ Toa không chết được!

Là người luyện chế, công hiệu của Tiến Hóa Đan hắn hiểu rõ mồn một, tuy quá trình có chút đau đớn, nhưng kết quả cuối cùng sẽ khiến người ta vô cùng hài lòng! "Nữ vương!

Ta muốn vào cứu nữ vương!" Bên ngoài, Mặc Ba Tư không nhịn được gầm lên, nghe tiếng kêu thảm thiết của Mỹ Đỗ Toa giống như bị người ta hành hạ dã man, hơn nữa hắn cũng không tin tưởng Diệp Đông Hoàng là con người! ... "Ngươi tìm chết à!" Nguyệt Mị nhíu mày lạnh lùng, chặn Mặc Ba Tư lại, quát: "Chưa nói đến việc ngươi không vào được, nếu ngươi làm phiền nữ vương tiến hóa hoặc xúc phạm vị đại nhân đó, ngươi có chết vạn lần cũng khó thoát tội!" "Vị đại nhân đó, muốn diệt chúng ta Xà Nhân tộc chỉ là chuyện lật tay mà thôi, ngươi muốn trở thành tội nhân của cả Xà Nhân tộc sao?" "Khốn kiếp!" Mặc Ba Tư gân xanh nổi lên, nắm chặt nắm đấm, Mỹ Đỗ Toa đối với tất cả xà nhân giống đực không chỉ là nữ vương, mà còn là nữ thần trong lòng họ, tràn đầy ái mộ.

Vừa nghĩ đến nữ vương, nữ thần của họ có thể đang bị Diệp Đông Hoàng, một con người, mặc sức hành hạ, trong lòng không nhịn được lửa giận bùng cháy!

Tiếc là Nguyệt Mị nói đúng, bọn họ không thể đắc tội với Diệp Đông Hoàng!

Tiếng kêu thảm thiết kéo dài nửa canh giờ, phảng phất như bị người ta làm nhục một vạn lần, thật khiến người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ. "Nữ vương, sẽ không sao đâu!" Nguyệt Mị, Mặc Ba Tư và vô số cường giả xà nhân khác trong lòng cầu nguyện, lúc này không nghe thấy tiếng còn lo lắng hơn cả lúc nghe thấy tiếng kêu thảm thiết!

Không có tiếng, có phải là đã chết rồi không?

Nghĩ đến đây, mọi người đều rùng mình, không dám nghĩ tiếp.

Chương 417

Cả vương thành người có thể không lo lắng chắc chỉ có Hải Ba Đông và Diệp Đông Hoàng!

Ùng!

Không biết qua bao lâu, một luồng khí tức đáng sợ từ đại điện vương cung bốc lên, như bài sơn đảo hải quét qua cả vương thành!

Giờ phút này, tất cả xà nhân đang lo lắng trong vương thành lập tức sôi trào!

Bọn họ cảm nhận được khí tức của nữ vương, họ biết nữ vương Mỹ Đỗ Toa của họ đã tiến hóa thành công! "Nữ vương tiến hóa thành công rồi!" "Nữ vương thành công rồi!" ...

Từng tiếng hoan hô vang lên, Nguyệt Mị, Mặc Ba Tư và những người khác đều hưng phấn không thôi, mọi lo lắng trước đó đều tan biến, kích động vô cùng!

Trong đại điện.

Một con mãng xà lớn bảy màu nằm rạp trên đất, vảy toàn thân lấp lánh ánh sáng chói mắt, trông không hề đáng sợ, thậm chí còn mang lại một cảm giác đẹp đẽ!

Vụt!

Ánh sáng lóe lên, con mãng xà bảy màu biến mất không dấu vết, thay vào đó là một đại mỹ nữ tuyệt thế với thân hình nóng bỏng!

Nàng quay lưng về phía Diệp Đông Hoàng, mái tóc đen như thác nước buông thẳng xuống, tóc dài áp vào bờ vai trắng như tuyết, phủ lên làn da có thể thổi bay là rách, thẳng đến đầu gối.

Vòng eo nhỏ nhắn chỉ một vòng tay, cực kỳ quyến rũ, vòng eo căng chặt đó khó có thể tưởng tượng được mềm mại đến nhường nào.

Nếu ở trên giường, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại này, sẽ uốn éo thành những đường cong kinh tâm động phách nào. "Đa tạ bệ hạ!" Mỹ Đỗ Toa quay người lại, dung nhan xinh đẹp, vô tình toát ra một vẻ yêu diễm như yêu tinh, chiếc cổ thon dài trắng ngần, lộ ra một đường cong tao nhã.

Đường cong hoàn mỹ, trước lồi sau vểnh, thân hình ma quỷ, sự quyến rũ của thiên thần.

Thân thể kiều diễm không biết khiến bao nhiêu đàn ông thèm nhỏ dãi này, cứ như vậy trần trụi lộ ra, bày ra trước mặt Diệp Đông Hoàng! "Tạ không phải chỉ nói bằng miệng!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, từ trên ngai vàng tử tinh bước xuống, đến trước mặt Mỹ Đỗ Toa, đưa tay nâng cằm nhỏ nhắn trắng ngần tinh xảo của nàng lên, ánh mắt không hề che giấu mà đánh giá từ trên xuống dưới.

Đôi mắt đẹp hình thoi của Mỹ Đỗ Toa nhìn Diệp Đông Hoàng, bốn mắt nhìn nhau, dập dờn từng gợn tình ý như nước mùa xuân. "Vậy bệ hạ muốn người ta tạ thế nào?" Mỹ Đỗ Toa đưa cánh tay ngọc trắng ngần ra ôm cổ Diệp Đông Hoàng, hoàn toàn không để ý đến phong tình bị phơi bày, ghé vào tai Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, tràn đầy mê hoặc.

Mỹ Đỗ Toa trời sinh đã có một loại sức quyến rũ, loại sức quyến rũ này, đối với đàn ông, chính là xuân dược mạnh nhất.

Ngay cả Diệp Đông Hoàng lúc này đối mặt với nàng, trong lòng cũng dâng lên một luồng xúc động mãnh liệt!

Không khách khí, Diệp Đông Hoàng đưa tay ra ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Mỹ Đỗ Toa, dường như chỉ một vòng tay là ôm hết,

nhưng trong vẻ mảnh mai, lại toát ra một cảm giác mềm mại.

Bụng dưới phẳng lỳ và mềm mại, không có một chút mỡ thừa, nhìn qua, rất có một loại xúc động khiến người ta không nhịn được mà đưa tay ra vuốt ve. "Tu vi của ngươi tiến bộ không nhỏ, tối nay Trẫm sẽ thử xem sâu cạn của ngươi!" Diệp Đông Hoàng cười khẽ, một cái bế công chúa ôm Mỹ Đỗ Toa lên, sải bước đi vào trong!

Có hoa nên hái, đừng đợi không hoa bẻ cành suông! ...

Thời gian trôi qua từng chút, trong vương cung thỉnh thoảng lại truyền ra động tĩnh lớn, mỗi lần đều dữ dội hơn, mạnh mẽ hơn lần trước.

Cường giả trong Xà Nhân tộc cũng cảm nhận được khí tức không ngừng mạnh lên của Mỹ Đỗ Toa, trong lòng tràn đầy hưng phấn và kỳ vọng! "Nữ vương thật là lợi hại, tu vi cứ như bay, một ngày một cảnh giới!" Mặc Ba Tư vẫn đứng gác ngoài vương cung, ánh mắt hưng phấn, mày bay mặt hớn! "Nói không chừng nữ vương xuất quan sẽ trực tiếp thành cường giả Đấu Tôn!" Nguyệt Mị nhìn vương cung, đôi mắt đẹp vũ mị tràn đầy khát vọng, nàng biết Mỹ Đỗ Toa có thể tiến hóa thành công, tu vi càng một ngày ngàn dặm, không phải Mỹ Đỗ Toa lợi hại bao nhiêu, mà là vì có một Cửu Phẩm Luyện Dược Sư Diệp Đông Hoàng! "Bệ hạ thật đẹp trai, thật đàn ông, cảm giác rất có sức mạnh!" Nguyệt Mị trong đầu hiện lên hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy tình dục, cái đuôi rắn xanh biếc, hơi lay động, tỏa ra một luồng quyến rũ hoang dã.

Trong lòng nàng dâng lên một luồng khát vọng, suy nghĩ làm sao để tự tiến cử dâng gối! "Đấu Tông đỉnh phong rồi!" Hải Ba Đông ngồi trên nóc một căn nhà cầm một bình rượu, ánh mắt lướt qua vương cung của Mỹ Đỗ Toa, trong lòng thầm than: "Quả nhiên, giữa người với người vẫn có sự khác biệt!" Kể từ lần đầu tiên Mỹ Đỗ Toa

tiến hóa thành công, đã qua mười ngày!

Hầu như cứ một hai ngày lại có động tĩnh lớn từ trong đó truyền ra, tu vi của Mỹ Đỗ Toa tăng vùn vụt, từ lúc mới vào Đấu Tông, đến nay đã là Đấu Tông đỉnh phong!

Ánh mắt Hải Ba Đông phức tạp vô cùng, lúc trước hắn đột phá Đấu Tông còn đắc ý mãn nguyện, muốn tìm cơ hội dạy dỗ Mỹ Đỗ Toa, lấy lại mặt mũi đã mất!

Nay, đã không còn cơ hội nữa!

Mỹ Đỗ Toa Đấu Tông đỉnh phong, một tay là có thể treo đánh hắn!

Hơn nữa Mỹ Đỗ Toa hiện tại còn chưa xuất quan, có lẽ xuất quan sẽ trực tiếp thành Đấu Tôn, khoảng cách giữa họ sẽ chỉ ngày càng lớn!

Kế hoạch báo thù của hắn còn chưa thực hiện, đã trực tiếp chết từ trong trứng nước!

Quả nhiên, người ta chỉ cần nằm đó duỗi chân một cái, lập tức đã bỏ xa hắn mười tám con phố! ...

Trong vương cung!

Đầu Diệp Đông Hoàng gối lên khe núi, hương thơm ngọt ngào quẩn quanh chóp mũi, ngủ say sưa.

Hắn xem như đã hiểu thế nào là yêu tinh rồi, vì một phần lớn dược lực của Cửu Phẩm Tiến Hóa Đan đã lắng đọng trong cơ thể Mỹ Đỗ Toa, nhất thời khó có thể hoàn toàn luyện hóa!

Mà cùng Diệp Đông Hoàng làm vận động có thể nói là phương pháp nhanh chóng và hiệu quả nhất.

Một ngày sau, tu vi của Mỹ Đỗ Toa tăng vọt đến Tam Tinh Đấu Tông!

Ba ngày sau, Tứ Tinh Đấu Tông!

Năm ngày sau, Lục Tinh Đấu Tông! ...

Tu vi như ngồi tên lửa thăng cấp, cảm giác không ngừng mạnh lên khiến Mỹ Đỗ Toa không thể ngừng lại.

Mỹ Đỗ Toa đã nếm được vị ngọt, hứng thú dâng cao, đó cũng là lý do nàng bế quan suốt mười ngày! "Bệ hạ!" Mỹ Đỗ Toa tinh lực hồi phục, ghé vào tai Diệp Đông Hoàng, giọng nói khiêu gợi vang lên, một đôi tay ngọc thon dài trắng ngần dò xét trên dưới! "Tiểu yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng mở mắt ra, nhìn ánh mắt quyến rũ của Mỹ Đỗ Toa, liền biết con yêu tinh này lại muốn bị đánh rồi!

Đúng là cái động không đáy cho ăn không no!

Hắn đưa tay ra dò xét, quả là sâu không lường được!

Ăn mấy quả nho, Diệp Đông Hoàng sức sống tràn trề, tiếp tục hành trình thu phục yêu tinh!

Vèo một cái lại năm ngày nữa trôi qua!

Ngoài thành Ô Thản, Ma Thú Sơn Mạch vốn không náo nhiệt bỗng trở nên ồn ào, người đến người đi, người đông như biển, Đấu Vương Đấu Hoàng bình thường khó gặp nay thấy ở khắp nơi!

Gia Mã Đế Quốc, Xuất Vân Đế Quốc, Mộ Lan Đế Quốc, Thiên Xà Đế Quốc, Hắc Giác Vực...

Đại đa số cường giả xung quanh đều đã đến Ma Thú Sơn Mạch không mấy nổi bật này!

Bởi vì hôm nay là ngày xây thành mà Diệp Đông Hoàng đã nói, vô số cường giả đều muốn đến xem vị cường giả Đấu Thánh này xây thành như thế nào, lại có uy lực kinh thiên động địa ra sao! "Bệ hạ đi đâu rồi?" Nhìn người đông như biển bên dưới, Vân Vận trong lòng

đầy nghi hoặc.

Kể từ nửa tháng trước Diệp Đông Hoàng rời khỏi chỗ nàng, đã không thấy người đâu. "Dược Lão, ngươi nói bệ hạ có đến không?" Tiêu Viêm đứng trong đám đông, thấy sắp đến trưa mà Diệp Đông Hoàng vẫn chưa xuất hiện, không khỏi hỏi. "Không rõ!

Với tu vi của bệ hạ, tùy tiện bế quan một lần là mấy năm, nhất thời không nhớ ra cũng không phải không có khả năng!" Dược Lão lắc đầu, đối với suy nghĩ của Diệp Đông Hoàng, hắn cũng không đoán ra.

Nhưng lúc này điều hắn quan tâm hơn là tên đệ tử phản bội Hàn Phong của hắn có đến không!

Hắc Giác Vực đã đến không ít người, cả đại trưởng lão của học viện Già Nam cũng đến rồi!

Hàn Phong là Luyện Dược Sư, sau khi biết Diệp Đông Hoàng là Cửu Phẩm Luyện Dược Sư chắc cũng sẽ đến! ...

Sâu trong sa mạc Tháp Qua Nhĩ, vương thành của Xà Nhân tộc. "Tiểu yêu tinh!" Ôm lấy thân thể đầy đặn yêu kiều của Mỹ Đỗ Toa, Diệp Đông Hoàng đưa tay véo nhẹ gò má ửng hồng quyến rũ của nàng, thực sự cảm nhận được thế nào gọi là xuân tiêu khổ đoản, mặt trời lên cao, từ đây quân vương không còn thiết triều sớm.

Ròng rã nửa tháng trời, Mỹ Đỗ Toa như một con mỹ nữ xà quấn lấy Diệp Đông Hoàng, hai bên quấn quýt bên nhau, tu vi của nàng tăng lên vùn vụt, hiện đã tấn thăng Đấu Tôn.

Từ Đấu Hoàng đỉnh phong đến Đấu Tôn chỉ trong nửa tháng, tốc độ thăng cấp này nếu truyền ra ngoài tuyệt đối có thể dọa chết cả một đám người, cũng khó trách Mỹ Đỗ Toa lại điên cuồng như vậy, tựa như một cái động không đáy vĩnh viễn không thể lấp đầy! "Người ta chính là yêu tinh, Bệ hạ chẳng lẽ không thích sao?" Mỹ Đỗ Toa hơi

thở như lan, đôi mắt long lanh như một dòng suối trong veo đầy vẻ mê hoặc, bàn tay nhỏ nhắn thon dài trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực rộng lớn rắn chắc của Diệp Đông Hoàng, giọng nói khêu gợi khiến người ta hơi cứng lên để tỏ lòng tôn kính! "Trẫm hôm nay còn có việc, trở về sẽ thu thập ngươi sau!" Diệp Đông Hoàng dùng sức bóp một cái, sau đó lưu luyến buông Mỹ Đỗ Toa ra, rút người rời đi.

Với thực lực của hắn, bách chiến không ngã, dù là mười Mỹ Đỗ Toa cũng không phải là đối thủ.

Chương 418

Nhưng trước đó hắn đã nói hôm nay sẽ xây thành ở Ma Thú Sơn Mạch, tuy rằng dù có thất hứa cũng không ai dám nói gì, nhưng hắn cũng không muốn thất hứa.

Dù sao Mỹ Đỗ Toa cũng ở đây, hắn muốn lúc nào cũng được!

Hắn thích mỹ nữ, nhưng không phải là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, việc khống chế dục vọng của mình đối với hắn không khó! "Bệ hạ, có chuyện gì vậy?

Người ta có thể đi cùng không?" Mỹ Đỗ Toa đầy mong đợi nhìn Diệp Đông Hoàng, đối với việc hắn sắp làm, trong lòng nàng đã mơ hồ đoán được!

Dù sao chuyện Diệp Đông Hoàng muốn xây thành đã sớm lan truyền xôn xao, trong phạm vi trăm vạn dặm, chỉ cần là người có chút thực lực thì sợ rằng không ai là không biết! "Đương nhiên có thể!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, dẫn theo Mỹ Đỗ Toa đã mặc y phục chỉnh tề đi đến Ma Thú Sơn Mạch, tiện đường cũng mang theo cả Hải Ba Đông! …… Ma Thú Sơn Mạch!

Vút!

Ba bóng người với đấu khí hóa thành đôi cánh sau lưng bay đến Ma Thú Sơn Mạch, người đàn ông dẫn đầu đứng giữa không trung, nhìn về phía Ma Thú Sơn Mạch, nhíu mày: "Đây chính là Ma Thú Sơn Mạch?" Người đàn ông có dung mạo khá tuấn tú, trông chỉ khoảng ba mươi tuổi, đôi môi hơi mỏng mím chặt, mang một vẻ lạnh lùng, nhưng cũng chính vì thế mà khiến y có thêm vài phần mị lực khác thường.

Mái tóc đen dài buông xuống vai, trên người dường như lúc nào

cũng thoang thoảng một mùi thuốc kỳ lạ, khiến người ta không kìm được cảm giác muốn lại gần.

Trên ngực áo bào luyện dược sư màu xanh có thêu một huy hiệu đỉnh thuốc cổ xưa, trên đỉnh thuốc có sáu đường vân vàng, tượng trưng cho đẳng cấp Lục Phẩm Luyện Dược Sư.

Phía sau áo bào, có thêu một chữ "Phong" được chế tác cực kỳ tinh xảo.

Y chính là Hắc Minh minh chủ Hàn Phong của Hắc Giác Vực, cũng là đại đệ tử đã phản bội Dược Trần, tu vi Cửu Tinh Đấu Hoàng!

Sau lưng y là hai lão già, một người mặc kim bào, một người mặc ngân bào, đều có tu vi Cửu Tinh Đấu Hoàng, là một cặp anh em song sinh, liên thủ có thể địch lại Đấu Tông, chính là Kim Ngân nhị lão. "Cái nơi khỉ ho cò gáy này thật sự có Cửu Phẩm Luyện Dược Sư hay là Đấu Thánh cường giả sao?

Cường giả như vậy ở Trung Châu cũng là nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp, tại sao lại xây thành ở đây?" Ngân lão đưa mắt nhìn xung quanh, có vẻ khinh thường, trong mắt mang theo vẻ nghi ngờ sâu sắc, bất kể là Cửu Phẩm Luyện Dược Sư hay Đấu Thánh đều là những đại nhân vật trong truyền thuyết.

Lão rất khó tin rằng một đại nhân vật như vậy lại chọn ở lại nơi này! "Ta thấy tám chín phần là kẻ nào đó không sống nổi ở Trung Châu nên đến cái nơi nhỏ bé này ra vẻ ta đây, lừa gạt một đám kiến hôi vô tri!" Kim lão cười lạnh, lão không tin Cửu Phẩm Luyện Dược Sư hay Đấu Thánh sẽ đến đây, nhưng đối phương dám làm lớn như vậy, chắc chắn có thực lực.

Ước chừng có tu vi Đấu Tông và là một Lục Phẩm Luyện Dược Sư, đây cũng là lý do bọn họ đến đây! "Dù sao đi nữa, đối phương có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, thực lực không thể xem thường!"

Hàn Phong cũng giống như Kim Ngân nhị lão, không tin Diệp Đông Hoàng là Cửu Phẩm Luyện Dược Sư và Đấu Thánh, đặc biệt là Cửu Phẩm Luyện Dược Sư, hiện nay ở Trung Châu sợ rằng cũng không tìm ra được một người!

Một người như vậy lại đến một nơi nhỏ bé thế này?

Thật nực cười!

Tuy nhiên, dù bọn họ chế giễu cách làm của Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không hề coi thường y.

Dù sao Gia Mã Đế Quốc cũng có Lục Phẩm Luyện Dược Sư và Đấu Hoàng, Diệp Đông Hoàng có thể khiến đối phương tin phục, đủ thấy thực lực phi phàm! "Đối phương thật sự là Cửu Phẩm Luyện Dược Sư sao?" Trong một không gian độc lập được mở ra trên bầu trời Ma Thú Sơn Mạch, ba bóng người thản nhiên đứng đó.

Dẫn đầu là một lão giả tiên phong đạo cốt, ánh mắt sắc bén, tóc hạc da hồng, chỉ đứng đó thôi đã toát ra một luồng uy thế khó tả, tựa như chúa tể của cả không gian này!

Lão chính là một trong Tam Tiên của Cổ tộc, Thái thượng trưởng lão Cổ Đạo.

Từ lời của Cổ Huân Nhi và Lăng Ảnh, bọn họ biết Diệp Đông Hoàng quả thực là một Đấu Thánh, nhưng Đấu Thánh tuy mạnh, Cổ tộc vẫn chưa coi một Đấu Thánh bình thường vào mắt!

Dù sao cường giả Đấu Thánh của Cổ tộc không thiếu, còn có Cổ Nguyên là Cửu Tinh Đấu Thánh, nhưng nếu Diệp Đông Hoàng là một Cửu Phẩm Luyện Dược Sư, vậy thì địa vị sẽ tăng vọt trong nháy mắt, ngay cả Cổ Nguyên cũng không dám chậm trễ!

Vì vậy Cổ tộc đã phái Cổ Đạo đến đây, muốn xác nhận xem Diệp Đông Hoàng có phải là một Cửu Phẩm Luyện Dược Sư hay không.

Cổ Huân Nhi đứng bên cạnh Cổ Đạo, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm ở phía dưới, ánh mắt phức tạp, nàng không biết Diệp Đông Hoàng rốt cuộc đã nói gì với Tiêu Viêm, khiến hắn thay đổi lớn như vậy! "Tên nhóc đó chính là Tiêu Viêm sao?" Dường như cảm nhận được ánh mắt của Cổ Huân Nhi, Cổ Đạo nhìn qua, lập tức nhìn thấy Tiêu Viêm trong đám đông!

Về chuyện của Cổ Huân Nhi và Tiêu Viêm, bọn họ đều đã biết, dù sao cũng liên quan đến Diệp Đông Hoàng, Lăng Ảnh cũng không dám giấu diếm! "Tên nhóc này vừa nhìn đã biết không phải người tốt, từ nhỏ đã tâm cơ tiếp cận ngươi, nay vừa đắc thế, ôm được đùi lớn của Diệp Đông Hoàng liền lộ nguyên hình, sau này không được qua lại với nó nữa!" Cổ Đạo chậm rãi lên tiếng, răn dạy.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng vẫn chưa xuất hiện, lão thật sự muốn một chưởng đánh chết Tiêu Viêm, dám có ý đồ với minh châu của Cổ tộc, thật không biết sống chết! "Hử?

Đến rồi!" Lúc này, ánh mắt Cổ Đạo khẽ động, chỉ thấy không gian trên Ma Thú Sơn Mạch đột nhiên gợn lên từng lớp sóng, một nam một nữ hai bóng người chậm rãi hiện ra.

Người nam ngực rộng, dáng vẻ hùng vĩ, mày kiếm mắt sao, siêu phàm thoát tục.

Người nữ mắt lụa mê người, yêu kiều quyến rũ, thân thể đầy đặn lả lướt, tràn đầy sự quyến rũ vô tận.

Khiến cho vô số nam tử phía dưới khô miệng khô lưỡi, mơ hồ có xu thế ngẩng đầu, đúng là họa quốc ương dân, mị cốt thiên thành! "Ực!" Cổ họng chuyển động, vô số tiếng nuốt nước bọt vang lên, từng đôi mắt nóng rực nhìn về phía người phụ nữ vừa xuất hiện, tràn đầy si mê và cuồng nhiệt!

Người phụ nữ này tự nhiên là Mỹ Đỗ Toa, vừa cùng Diệp Đông

Hoàng trải qua một trận kịch chiến, lại vừa mới tấn thăng Đấu Tôn, khí tức vẫn chưa hoàn toàn thu liễm, hoàn toàn không phải là những nam nhân phía dưới có thể chống cự được! "Là Mỹ Đỗ Toa, con yêu tinh đó!" Vân Vận trong mắt đầy kinh ngạc, trong lòng thầm mắng, đối với Mỹ Đỗ Toa, một Đấu Hoàng lão làng, nàng tự nhiên nhận ra, nhìn thân hình nóng bỏng yêu kiều, đầy mê hoặc của đối phương, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác nguy cơ nồng đậm. "Hử?

Đấu Tôn?

Sao có thể?" Đột nhiên, ánh mắt Vân Vận rời khỏi thân hình Mỹ Đỗ Toa, cảm nhận được khí tức của đối phương, sự kinh ngạc trong mắt lập tức biến thành kinh hãi.

Nàng biết đối phương là Đấu Hoàng đỉnh phong, dù có tấn thăng Đấu Tông, nàng cũng không ngạc nhiên!

Nhưng tấn thăng Đấu Tôn thì quá đáng sợ rồi! "Nhất định là Bệ hạ giúp nàng ấy!" Vân Vận nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trong lòng bừng tỉnh, lập tức bay lên không, Nhã Phi cũng theo sau, đấu khí sau lưng hóa thành cánh bay đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, cúi đầu nói: "Bái kiến Bệ hạ!" "Bái kiến Bệ hạ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đến, Gia Hình Thiên, Pháp Mã, Cổ Hà và những người khác vui mừng khôn xiết, vội vàng bái kiến! "Đây là Ma Thú Sơn Mạch sao?

Sao nhiều người vậy?" Hải Ba Đông được Diệp Đông Hoàng tiện tay mang đến, nhưng không ở cùng một chỗ mà bị ném xuống phía dưới, nhìn thấy xung quanh người đông như biển, trong lòng kinh hô.

Sau đó hiếu kỳ quan sát xung quanh, phát hiện không ít bạn cũ đều ở đây, như Gia Hình Thiên, Pháp Mã, chỉ mấy chục năm không gặp mà có cảm giác như cách một đời, vật còn người mất. "Đây chính là Diệp Đông Hoàng?" Cổ Đạo ẩn mình trong hư không lập tức nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, càng quan sát, mày càng nhíu chặt, lão phát

hiện với tu vi Thất Tinh Đấu Thánh của mình mà không thể nhìn thấu Diệp Đông Hoàng!

Khí tức nguy hiểm mơ hồ truyền đến từ người Diệp Đông Hoàng càng khiến lão kinh hãi, Thất Tinh Đấu Thánh là Đấu Thánh cao giai, người có thể khiến lão có cảm giác này cũng chỉ có Cổ Nguyên và Hồn tộc tộc trưởng Hồn Thiên Đế! "Lẽ nào y có tu vi Cửu Tinh Đấu Thánh?

Sao có thể?" Cổ Đạo trong lòng gầm thét, những Cửu Tinh Đấu Thánh đã biết trên Đấu Khí Đại Lục hiện nay chỉ đếm trên đầu ngón tay, mỗi người đều là một bá chủ một phương, là những đại nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp!

Lão dám đảm bảo, trước đây tuyệt đối không có người nào tên là Diệp Đông Hoàng! "Khí tức của người phụ nữ kia thật mạnh, hình như là cường giả Đấu Tôn?" Hàn Phong, Kim Ngân nhị lão khi nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa, lập tức ngây người.

Sự kiêu ngạo trước đó hóa thành nỗi kinh hãi nồng đậm, người phụ nữ bên cạnh Diệp Đông Hoàng đều là Đấu Tôn, vậy Diệp Đông Hoàng lẽ nào thật sự là Đấu Thánh?

Trước đó y còn muốn lôi kéo Diệp Đông Hoàng vào Hắc Minh làm việc cho mình, bây giờ xem ra hoàn toàn không thể nữa rồi. "Người cũng không ít!" Trong lúc mọi người tò mò quan sát Diệp Đông Hoàng, y cũng đang quan sát tất cả mọi người ở Ma Thú Sơn Mạch, bao gồm cả ba người Cổ Đạo đang ẩn mình trong hư không! "Trẫm, Diệp Đông Hoàng, cảm tạ các vị đã đến đây chứng kiến sự ra đời của Đông Hoàng Thành thuộc Đại Hạ Vương Triều!" Ánh mắt uy nghiêm sâu thẳm của Diệp Đông Hoàng lướt qua, chậm rãi lên tiếng, giọng nói hùng hồn vang vọng khắp trời đất, vang vọng trong đầu tất cả mọi người.

Đặc biệt là khi ánh mắt lướt qua, tất cả mọi người đều có cảm giác bị nhìn thấu, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng!

Ầm ầm!

Tiếng y vừa dứt, cả Ma Thú Sơn Mạch lập tức rung chuyển, đất rung núi chuyển, tựa như địa long lật mình, vô số võ giả kinh hãi lùi lại, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía Ma Thú Sơn Mạch!

Một cảnh tượng khiến họ vĩnh viễn khó quên đã xuất hiện!

Chỉ thấy Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng giữa không trung, thần quang vạn trượng, như một vị Thiên Đế cái thế, vĩ ngạn vô biên, khai thiên tích địa!

Từng ngọn núi lớn mọc lên từ rừng rậm Ma Thú, vô số đất đá từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, trời long đất lở, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số võ giả, chúng hợp thành chín ngọn thần sơn nguy nga sừng sững.

Ngọn thần sơn ở giữa hùng vĩ nhất, cao đến mười vạn trượng, cao vút tận mây, thẳng tắp xuyên qua tầng mây, tám ngọn còn lại phân bố xung quanh, sắp xếp theo bát quái! "Mẹ ơi, đây chính là cường giả Đấu Thánh sao?

Một niệm thương hải tang điền, một niệm cải thiên hoán địa?" Vô số võ giả kinh hãi thất sắc, chấn động nhìn chín ngọn thần sơn nguy nga đột nhiên mọc lên, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Đa số bọn họ trước đây ngay cả Đấu Vương, Đấu Hoàng cũng khó gặp được, làm sao có thể tưởng tượng được sức mạnh vĩ đại như vậy.

Tại hiện trường, người duy nhất có thể giữ được bình tĩnh có lẽ chỉ có ba người Cổ Đạo, Cổ Huân Nhi và Lăng Ảnh, bọn họ đến từ Cổ tộc, biết rõ sự mạnh mẽ của Đấu Thánh!

Cường giả Đấu Thánh có thể mở ra một không gian độc lập trong hư vô để người ta sinh sống, bây giờ chỉ là nhổ lên chín ngọn núi lớn, cũng không tính là gì! "Đây chính là sức mạnh của Bệ hạ sao?

Đại trượng phu phải như thế!" Tiêu Viêm nắm chặt tay, khuôn mặt nhỏ bé vì kích động mà đỏ bừng, ánh mắt nóng rực tràn đầy khao khát vô tận, đây là sức mạnh mạnh nhất mà hắn từng thấy, quả thực có thể so với tiên thần! "Ngưng!" Nhìn chín ngọn thần sơn, giọng nói trầm thấp của Diệp Đông Hoàng vang lên, ngôn xuất pháp tùy, thổ chi áo nghĩa, kim chi áo nghĩa tuôn trào, vô số đất đá bay lên dung nhập vào chín ngọn núi lớn, không ngừng gia cố thân núi!

Chương 419

Tất cả mọi người đều chấn động nhìn xem, tuy họ không cảm nhận được áo nghĩa chi lực, nhưng có thể cảm nhận được rằng theo vô số đất đá dung nhập, chín ngọn thần sơn trở nên ngày càng trầm lắng nặng nề, tựa như thần sơn thực sự, đâm thủng trời xanh, trấn áp tứ hải bát hoang.

Luyện thành chín ngọn thần sơn, Diệp Đông Hoàng hai tay kết ấn khắc trận văn, lấy chín ngọn thần sơn làm nền tảng bố trí Cửu Long Thăng Thiên Trận.

Gầm!

Gầm gừ!

Khoảnh khắc trận pháp hoàn thành, tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, long uy kinh khủng quét qua thiên địa, tất cả mọi người xung quanh Ma Thú Sơn Mạch, dù là Đấu Tông hay Đấu Hoàng đều phải phủ phục dưới long uy này.

Dưới ánh mắt kinh hãi của họ, chín ngọn thần sơn tựa như hóa thành chín con thần long thông thiên triệt địa, bay lên chín tầng trời, gào thét bốn phương, ngạo nghễ trời đất! "Thần tích!

Đây là thần tích!" "Bệ hạ không phải người, là thần!" …… Vô số võ giả kinh ngạc đến ngây người, ánh mắt kính sợ cuồng nhiệt và thành kính, sự kính sợ và sùng bái đối với Diệp Đông Hoàng như sông dài cuồn cuộn không dứt! "Thành, đến!" Không để ý đến các võ giả đang kinh ngạc xung quanh, Diệp Đông Hoàng khẽ quát, chỉ thấy trong Ma Thú Sơn Mạch từng khối đá lớn mấy chục trượng từ dưới đất bay lên, bay lên chín tầng trời, tập hợp trên không trung của ngọn thần sơn trung tâm nhất!

Vô số tảng đá bay lượn trên trời, từng khối đá dưới sự khống chế của Diệp Đông Hoàng nhanh chóng dung hợp, trong chốc lát, hình dáng của một tòa thành khổng lồ trên trời đã hình thành. "Thành cũng có thể xây trên trời sao?" Nhã Phi, Vân Vận và Mỹ Đỗ Toa đứng bên cạnh Diệp Đông Hoàng, ngẩng đầu nhìn tòa thành hùng vĩ đang ngưng tụ trên bầu trời, trong mắt tràn đầy chấn động.

Ban đầu họ nghĩ Diệp Đông Hoàng sẽ xây dựng từng tòa cung điện trên ngọn núi hùng vĩ ở giữa, không ngờ y lại trực tiếp xây dựng cả một tòa thành trên trời! "Diệp Đông Hoàng lại còn là một Trận Pháp Tông Sư!" Cổ Đạo trợn to mắt, là Thất Tinh Đấu Thánh, tuy tu luyện đấu khí, nhưng vạn đạo quy về một, lão có thể hiểu rõ cách làm của Diệp Đông Hoàng!

Dùng chín ngọn thần sơn làm nền tảng bố trí một tòa tuyệt thế đại trận để nâng đỡ tòa thành sắp được xây dựng trên không trung, thật sự đã cho lão một 'bất ngờ' lớn.

Lão vốn tưởng Diệp Đông Hoàng là luyện dược sư, không ngờ y còn tinh thông trận pháp, tu vi trận pháp của y là điều lão chưa từng thấy! "Ngưng!" Tòa thành khổng lồ do vô số đất đá dung hợp ngưng tụ thành hình, Diệp Đông Hoàng dùng sáng tạo áo nghĩa, tạo hóa áo nghĩa, kim chi áo nghĩa biến đất đá thành kim loại, khiến nó trở nên kiên cố, nặng nề!

Cuối cùng, y khắc từng đạo trận văn lên đó, theo trận văn được khắc lên, tòa thành trên trời tỏa ra ánh sáng lấp lánh, khí tức uy nghiêm nặng nề lan tỏa, trấn áp trời đất, khiến vô số cường giả kinh hãi! "Thế này là đã xây xong một tòa thành rồi sao?

Còn là tòa thành trên trời nữa?" Mỹ Đỗ Toa lúc này đã đạt đến Đấu Tôn, nhưng cũng khó có thể tưởng tượng được sức mạnh của Diệp Đông Hoàng lúc này, thật sự quá mạnh mẽ! "Đông Hoàng

Thành!" Khi ba chữ cổ xưa hiện ra trên cổng thành của tòa thành trên trời, bầu trời lập tức vang lên một tiếng nổ lớn, mây đen cuồn cuộn, sấm chớp vạn dặm, thiên uy cuồn cuộn quét qua bốn phương! "Đây là luyện chế một tòa thành thành thần binh sao?" Cổ Đạo kinh hô, không ngờ Diệp Đông Hoàng còn là một luyện khí sư đáng sợ! …… "Đây là luyện chế một tòa thành thành thần binh sao?" Tòa thành khổng lồ nguy nga vắt ngang trời, uy nghiêm, nặng nề, bao la, tỏa ra khí tức kinh khủng khiến người ta tim đập chân run, như một tòa thần thành trấn áp bốn phương!

Ánh mắt kinh hãi của Cổ Đạo dán chặt vào Đông Hoàng Thành, so với tòa thành này, lão còn kinh hãi hơn trước thủ đoạn của Diệp Đông Hoàng.

Đoạt thiên địa chi tạo hóa, quỷ phủ thần công!

Già Nam học viện đại trưởng lão Tô Thiên, Đan Hoàng Hàn Phong, Kim Ngân nhị lão và các cường giả khác ánh mắt ngưng trọng, nhìn Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng trên không trung, tràn đầy kính sợ.

Đây là sự kính sợ dành cho kẻ mạnh! "Y lại lợi hại như vậy sao?" Đôi mắt đẹp của Cổ Huân Nhi nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, không ngờ đối phương không chỉ là luyện dược sư, mà còn là một luyện khí sư đáng sợ.

Những kỹ năng như vậy, tùy tiện một loại cũng đủ để danh chấn Đấu Khí Đại Lục, trở thành cường giả được vô số người tôn kính sùng bái!

Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và Nhã Phi nhìn Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp sáng lên, rực rỡ muôn màu, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ và sùng bái!

Đối với những điều này, Diệp Đông Hoàng không để tâm, từng

đạo trận văn được đánh vào Đông Hoàng Thành, xây dựng từng tòa cung điện trong thành.

Quỳnh lâu ngọc vũ, giả sơn hồ bạc, hoa viên dược điền...

đủ cả, khiến vô số người hoa mắt, như lạc vào cõi mộng!

Không biết qua bao lâu, những tiếng nổ vang vọng khắp trời đất, vô số võ giả bừng tỉnh, kinh hãi nhìn qua.

Một màn sáng rực rỡ từ xung quanh chín ngọn thần sơn dâng lên, như một tấm chắn hình bán cầu bao phủ chín ngọn thần sơn và Đông Hoàng Thành trên đỉnh núi!

Vù vù ~ Gió lớn nổi lên giữa trời đất, mây gió cuộn trào, sương mù vô tận từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, tạo thành sương mù dày đặc.

Rất nhanh, chín ngọn thần sơn đã bị sương mù bao phủ, lúc ẩn lúc hiện, tựa như tiên gia phúc địa, Đông Hoàng Thành trên đỉnh núi, như tiên cung trên trời! "Linh khí thật nồng đậm!" "Đây là dẫn hết linh khí trong trời đất đến đây, cảm giác đấu khí trong cơ thể cũng mạnh hơn vài phần!" "Có trận pháp như vậy, nơi này rất nhanh sẽ trở thành thánh địa tu luyện!" …… Cảm nhận linh khí cuồn cuộn kéo đến từ xung quanh, từng võ giả với ánh mắt chấn động xen lẫn hưng phấn, nếu có thể vào trong đó tu luyện, tốc độ tu luyện tuyệt đối sẽ tăng vọt!

Theo linh khí tràn vào, linh khí xung quanh chín ngọn thần sơn càng lúc càng nồng đậm, linh khí hóa thành sương mù dày đặc, cuối cùng sương mù ngưng tụ thành linh vũ, mưa lớn như trút nước, dưới sinh mệnh áo nghĩa và mộc chi áo nghĩa của Diệp Đông Hoàng, chín ngọn thần sơn trơ trụi bừng lên sức sống mới, nảy mầm non, cây cỏ mọc lên với tốc độ mắt thường có thể thấy, ngọn thần sơn hoang vu ban đầu lập tức tràn đầy sức sống!

Giữa sức sống mãnh liệt, từng bậc thang thông thiên từ chân chín ngọn thần sơn kéo dài lên trên, cuối cùng thẳng đến Đông Hoàng Thành tận trời cao!

Làm xong tất cả, thân hình Diệp Đông Hoàng lóe lên, đến trên không Đông Hoàng Thành, dáng vẻ vĩ ngạn khiến người ta bái phục, ánh mắt sâu thẳm, nhìn xuống trời đất. "Trẫm, Diệp Đông Hoàng, hôm nay tại đây lập nên Đại Hạ Vương Triều, xây dựng Đông Hoàng Thành!" Giọng nói hùng tráng vang vọng khắp trời đất, như chuông lớn trống to, lại như đạo âm thần thánh, đinh tai nhức óc, vô số võ giả không tự chủ được quỳ xuống đất, lớn tiếng bái lạy: "Bái kiến Bệ hạ!" Một người!

Hai người!

Ba người!

Tiếng hô vang trời dậy đất, bất kể là Đấu Giả, Đấu Sư, hay Đấu Hoàng, Đấu Tông, khi giọng nói của Diệp Đông Hoàng vừa dứt, đều không tự chủ được mà lớn tiếng hô vang!

Ngay cả Hàn Phong, một Cửu Tinh Đấu Hoàng không muốn thần phục Diệp Đông Hoàng cũng không tự chủ được mà quỳ lạy hô lớn, đây chính là sức mạnh của cường giả!

Thế giới huyền huyễn, sức mạnh của một người có thể thay trời đổi đất, ở thế giới Đấu Phá, nếu có thể trở thành Đấu Đế, trực tiếp có thể thống trị cả thế giới!

Nhưng hiện tại thực lực của Diệp Đông Hoàng còn kém khá nhiều, sau khi Đông Hoàng Thành được thành lập, trọng tâm của hắn sẽ đặt vào việc tu luyện!

Nhìn đám đông phía dưới, Diệp Đông Hoàng không để tâm, một bước bước ra, đến Đông Hoàng Điện trong Đông Hoàng Thành.

Đây là một tòa cung điện vô cùng hùng vĩ cao lớn, trên đại điện là chiếc long ỷ bằng vàng cao chín trượng năm!

Diệp Đông Hoàng ngồi trên đó, đưa tay vẫy một cái, Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận, Nhã Phi và Tiểu Y Tiên xuất hiện bên cạnh, bọn họ kinh ngạc quan sát xung quanh, khi nhìn thấy Diệp Đông Hoàng mới yên tâm lại! "Bệ hạ!" Mỹ Đỗ Toa và Nhã Phi một trái một phải đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, giọng nói mềm mại, quyến rũ lòng người! "Hai con yêu tinh!" Vân Vận trong lòng khinh bỉ, nhưng thân thể lại không tự chủ được mà tiến lại gần Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp long lanh, tựa như một dòng suối trong, trong veo động lòng người. "Từ hôm nay trở đi, Đại Hạ Vương Triều xem như chính thức thành lập!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm Nhã Phi và Mỹ Đỗ Toa vào lòng, bàn tay to lớn vuốt ve vòng eo thon mềm của hai người, ánh mắt nhìn về phía Vân Vận, nói với họ: "Chuyện của Đại Hạ Vương Triều, trẫm lười quản, giao cho ba người các ngươi toàn quyền xử lý!" "Cái này..." Ba người Vân Vận nghe vậy, trong mắt đầy kinh ngạc, giao Đại Hạ Vương Triều cho họ toàn quyền xử lý, việc này cũng quá khoa trương rồi? "Trẫm tin tưởng các ngươi có thể làm tốt, dĩ nhiên làm không tốt cũng không sao, nắm đấm chính là chân lý, chỉ cần có thực lực, tất cả đều không thành vấn đề!" Giọng nói bình tĩnh của Diệp Đông Hoàng tràn đầy tự tin mạnh mẽ, Đại Hạ Vương Triều trong tay họ dù có làm thành bộ dạng gì, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, Diệp Đông Hoàng tin tưởng họ có thể làm tốt!

Nhã Phi vốn là thủ tịch phách mại sư của Gia Mã Đế Quốc, tuy trước đây thiên phú tu luyện không tốt, nhưng xử lý vấn đề lại là một tay lão luyện, không ai sánh bằng!

Vân Vận vốn là tông chủ Vân Lam Tông, Mỹ Đỗ Toa là nữ vương Xà Nhân tộc, năng lực của hai người không cần nghi ngờ, hơn nữa

cũng có kinh nghiệm!

Đại Hạ Vương Triều chẳng qua là phiên bản phóng đại nghìn trăm lần của Vân Lam Tông hay Xà Nhân tộc mà thôi! "Đa tạ Bệ hạ tin tưởng, thiếp thân nhất định sẽ dốc hết sức mình để chia sẻ nỗi lo cho Bệ hạ, quản lý tốt Đại Hạ Vương Triều!" Vân Vận, Nhã Phi và Mỹ Đỗ Toa trịnh trọng bái lạy, ý chí chiến đấu dâng cao, Diệp Đông Hoàng có thể giao cho họ một việc quan trọng như vậy, có thể thấy được sự tin tưởng của hắn dành cho họ!

Làm sao họ có thể để Diệp Đông Hoàng thất vọng! "Đến lúc đó các ngươi cứ dốc toàn lực mà làm, Đấu Khí Đại Lục tuy lớn, trẫm không dám nói vô địch thiên hạ, nhưng cũng không sợ bất kỳ ai!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, trong mắt thần quang bắn ra bốn phía, đối với Cửu Tinh Đấu Thánh mạnh đến đâu, hắn chưa gặp nên tạm thời không nói, nhưng hắn tin tưởng đối phương tuyệt đối không làm gì được hắn! "Bệ hạ uy vũ!" Ba người ánh mắt sáng lên, cảm thấy Diệp Đông Hoàng lúc này đặc biệt đầy mị lực.

Thân thể như thủy xà của Mỹ Đỗ Toa áp sát vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, lòng bồi hồi!

Nếu không phải ở đây còn có người khác, nàng thật sự muốn không chút do dự mà lao vào lòng Diệp Đông Hoàng! "Cổ tộc Cổ Đạo, cung chúc Hạ Hoàng thành lập Đại Hạ Vương Triều, vĩnh hằng bất hủ!" Đúng lúc này, một giọng nói hùng hồn mênh mông từ chân trời truyền đến, Cổ Đạo dẫn theo Cổ Huân Nhi và Lăng Ảnh từ trong hư không ẩn giấu bước ra, nhìn về phía Đông Hoàng Thành cất cao giọng nói. "Vị tiền bối này là ai?

Khí thế thật mạnh!" "Vị tiền bối này lẽ nào cũng là một cường giả Đấu Thánh?" "Cổ tộc?

Đây là tộc gì?" …… Vô số võ giả bên ngoài Ma Thú Sơn Mạch

nhìn ba người Cổ Đạo trên bầu trời, trong mắt đầy kinh ngạc.

Đa số người đều chưa từng nghe nói về Cổ tộc, nhưng sự mạnh mẽ của đối phương khiến họ không dám lỗ mãng, trong mắt tràn đầy kính sợ! "Cổ Huân Nhi!" Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn bóng người xinh đẹp đó, ánh mắt phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần, nhưng ngay sau đó mọi vẻ khác thường trong mắt đều biến mất, thay vào đó là một tia kiên định!

Thực lực mới là nền tảng để tồn tại, những thứ khác đều là hư ảo! "Mời vào!" Diệp Đông Hoàng ngồi trong Đông Hoàng Điện, ánh mắt xuyên qua tầng tầng hư không nhìn thấy Cổ Đạo, đối với sự xuất hiện của lão không hề bất ngờ.

Ngay khi y vừa đến không trung Ma Thú Sơn Mạch, đã cảm nhận được khí tức của đối phương!

Không chỉ có Cổ tộc, còn có một số kẻ lặt vặt của Hồn Điện cũng đến, nhưng đều là những nhân vật nhỏ, Diệp Đông Hoàng lười để ý!

Tại hiện trường, chỉ có Cổ Đạo đạt đến Thất Tinh Đấu Thánh mới khiến y cảm thấy hứng thú! …… Đông Hoàng Điện, đại điện.

Cổ Đạo dẫn Cổ Huân Nhi bước vào đại điện, quan sát Diệp Đông Hoàng tuấn mỹ cương nghị, uy nghiêm bá khí, trong lòng khẽ rung động.

Càng lại gần, càng cảm nhận được sự mạnh mẽ và đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, đây là bản năng của cường giả Đấu Thánh.

Chương 420

"Người này không tầm thường!" Cổ Đạo trong lòng cảm khái, người như thế này có thể kết giao thì đừng nên làm địch, Cổ tộc tuy không sợ Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không thể tùy tiện gây thù chuốc oán với cường địch! "Cổ Đạo ra mắt Hạ Hoàng, mấy chục năm không ra khỏi Cổ Giới, không ngờ Đấu Khí Đại Lục lại xuất hiện một nhân kiệt cái thế như Hạ Hoàng, thật đáng mừng!" Gương mặt nghiêm nghị của Cổ Đạo lộ ra một nụ cười, không hề có chút kiêu ngạo của một Đấu Thánh cao giai.

Dĩ nhiên, đây là vì lão xem Diệp Đông Hoàng là tồn tại ngang hàng, nếu đổi lại là một Đấu Tôn hoặc Đấu Thánh cấp thấp, lão lại là một bộ dạng khác! "Cổ Huân Nhi ra mắt Hạ Hoàng!" Cổ Huân Nhi chắp tay hành lễ, trong lòng tuy không vui vì Diệp Đông Hoàng đã chia rẽ nàng và Tiêu Viêm, nhưng đối mặt với một cường giả như Diệp Đông Hoàng, nàng cũng không dám tỏ ra kiêu ngạo của một đại tiểu thư Cổ tộc!

Dù thiên phú của nàng thế nào, dù sao cũng chưa trưởng thành, ngay cả Cổ Đạo cũng không dám bất kính, nàng lại càng không dám!

Trước đây nàng tưởng Diệp Đông Hoàng chỉ là một Đấu Thánh cấp thấp, trong lòng không mấy để ý, nhưng bây giờ nàng đã dập tắt ý định tìm Diệp Đông Hoàng gây phiền phức! "Không cần đa lễ, mời ngồi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra hiệu, âm thầm quan sát Cổ Đạo, đây là cường giả Đấu Thánh đầu tiên mà y gặp khi đến Đấu Khí Đại Lục, lại còn là một Đấu Thánh cao giai!

Cảm nhận khí tức của đối phương, cũng gần như y ước tính, hẳn là tương đương với Đại Thành Vương Giả, vì hệ thống khác nhau,

chiến lực có thể có chênh lệch, nhưng chênh lệch hẳn là không lớn!

Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận, Nhã Phi và Tiểu Y Tiên yên lặng ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng, âm thầm quan sát Cổ Đạo và Cổ Huân Nhi!

Về phần Lăng Ảnh, căn bản không có tư cách tiến vào, vẫn còn ở trên không trung bên ngoài Ma Thú Sơn Mạch! "Đa tạ Hạ Hoàng!" Cổ Đạo ngồi xuống một bên, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, nói: "Vừa rồi thấy Hạ Hoàng xây dựng Đông Hoàng Thành, mới biết Hạ Hoàng không chỉ tinh thông luyện dược chi thuật, mà còn tinh thông cả trận pháp và luyện khí, thủ đoạn luyện khí của Hạ Hoàng thật sự khiến tại hạ mở rộng tầm mắt!" Tuy nói ba ngàn đại đạo quy về một, nhưng thủ đoạn trận pháp và luyện khí của Diệp Đông Hoàng khác biệt rất lớn với đấu khí, dù với kiến thức của Cổ Đạo cũng là lần đầu tiên trong đời được thấy.

Dĩ nhiên lão sẽ không nghĩ rằng Diệp Đông Hoàng đến từ thế giới khác, chỉ cho rằng đó là tuyệt kỹ độc môn của y. "Chỉ là tiểu đạo thôi, không đáng nhắc đến!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói, bất kể là luyện khí, luyện đan hay trận pháp đều chỉ là nghiệp dư, tinh lực chủ yếu của Diệp Đông Hoàng vẫn là ở trên võ đạo tu vi!

Cổ Đạo và Cổ Huân Nhi nghe vậy, khóe miệng giật giật, thế này mà còn là tiểu đạo, nếu để những luyện dược sư, luyện khí sư trên Đấu Khí Đại Lục nghe thấy không biết có xông thẳng đến đánh chết ngươi không! "Với tu vi của Hạ Hoàng, hẳn cũng đã biết về Viễn Cổ Bát Tộc, nghe nói Hạ Hoàng còn là Cửu Phẩm Luyện Dược Sư, không biết có bằng lòng hợp tác với Cổ tộc chúng ta không?" Cổ Đạo nhìn Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy mong đợi, lão đề xuất hợp tác không chỉ vì cần Diệp Đông Hoàng luyện đan cho Cổ tộc, mà quan trọng hơn là muốn nhân cơ hội hợp tác để lôi kéo Diệp Đông Hoàng.

Thiên hạ hối hả vì lợi mà đến, thiên hạ nhộn nhịp vì lợi mà đi!

Hai bên hợp tác, có lợi ích chung, quan hệ hữu hảo mới bền vững! "Hợp tác cũng không thành vấn đề, nhưng trẫm bình thường rất ít khi luyện chế đan dược cho người khác!" Là hoàng đế, y thích sai khiến người khác hơn là bị người khác sai khiến.

Y thường chỉ luyện chế một số đan dược thần binh cho nữ nhân của mình.

Cổ Đạo nghe vậy, nhíu mày, trong lòng có chút nghi hoặc, đã nói hợp tác, lại nói bình thường không luyện chế đan dược cho người khác, thế này thì hợp tác kiểu gì! "Trong Đại Hạ Vương Triều của trẫm còn có một vị Cửu Phẩm Luyện Dược Sư, sau này những việc luyện dược thông thường đều giao cho hắn!" Diệp Đông Hoàng nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng Cổ Đạo, đưa tay vẫy vào hư không một cái, Tiêu Viêm vốn đang ở trong đám đông ở Ma Thú Sơn Mạch lập tức bị bắt đến đại điện! "Đây là...

Bái kiến Bệ hạ!" Tiêu Viêm trước mắt hoa lên liền đến đại điện, một trận ngơ ngác, ngay sau đó nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, vội vàng hành lễ, trong lòng chấn động!

Hắn hoàn toàn không hề có chút cảm giác hay phản kháng nào đã bị kéo đến đây, thật đáng sợ! "Tiêu Viêm ca ca!" Cổ Huân Nhi ánh mắt khẽ động, khẽ thì thầm. "Hạ Hoàng không phải đang đùa chứ?

Tên nhóc này là Cửu Phẩm Luyện Dược Sư?" Cổ Đạo liếc Tiêu Viêm một cái, vì quan hệ của Cổ Huân Nhi mà lão cũng biết Tiêu Viêm, chỉ là một hậu nhân của Tiêu tộc đã suy tàn, hiện nay tu vi chỉ là Đấu Giả, căn bản không thể là Cửu Phẩm Luyện Dược Sư! "Dược Trần, ra đi, nhục thân của ngươi trẫm đã luyện xong cho ngươi rồi!" Không để ý đến sự nghi ngờ của Cổ Đạo, Diệp Đông Hoàng nhìn vào chiếc nhẫn của Tiêu Viêm, trong khoảng thời gian này Dược Trần vẫn ở trong nhẫn chỉ điểm cho Tiêu Viêm, coi như báo đáp ân tình ba năm

trước đã hấp thu đấu khí! "Dược Trần bái kiến Bệ hạ, đa tạ Bệ hạ tái tạo chi ân!" Linh hồn thể của Dược Trần từ trong nhẫn bay ra, cúi đầu bái Diệp Đông Hoàng, trên mặt không kìm được vẻ kích động, cuối cùng lão cũng có thể trọng sinh rồi!

Khi gặp nạn lão là Bát Phẩm đỉnh phong Luyện Dược Sư, bây giờ trải qua gian nan, đợi lão dung hợp nhục thân, trở thành Cửu Phẩm Luyện Dược Sư gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột! "Dược Trần?" Cổ Đạo quan sát đối phương, đối với vị luyện dược sư đệ nhất Trung Châu Đại Lục một thời này cũng từng nghe qua, lão không ngờ đối phương lại xuất hiện ở đây!

Trông có vẻ đã gặp đại nạn, ngay cả nhục thân cũng không còn!

Vút!

Diệp Đông Hoàng vung tay, một cỗ nhục thân phù hợp với Dược Trần bay ra, rơi xuống trước mặt lão, uy áp đáng sợ từ linh hồn khiến người ta run rẩy! "Nhục thân cấp Đấu Thánh?" Cổ Đạo nhìn chằm chằm vào cỗ nhục thân đó, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, lão có thể nhìn ra, có được cỗ nhục thân Đấu Thánh này, với cảnh giới linh hồn của Dược Trần, trở thành Đấu Thánh tuyệt đối không khó.

Như vậy Đại Hạ Vương Triều sẽ có hai vị Đấu Thánh, hai vị Cửu Phẩm Luyện Dược Sư, thực lực như vậy đặt ở toàn bộ Đấu Khí Đại Lục cũng không yếu! "Đa tạ Bệ hạ!" Dược Trần kích động đến nỗi nước mắt lưng tròng, đây là nhục thân Đấu Thánh, trước đây là điều mà lão căn bản không dám nghĩ tới, bây giờ lại được ban cho!

Giờ phút này, lòng biết ơn của Dược Trần đối với Diệp Đông Hoàng đã đạt đến cực điểm, hoàn toàn quy tâm!

Không chút do dự, Dược Trần trực tiếp chui vào trong nhục thân cấp Đấu Thánh, việc dung hợp cần một khoảng thời gian, Diệp Đông Hoàng tiện tay vung lên, đưa lão đến một mật thất yên tĩnh không

người quấy rầy. "Không ngờ Hạ Hoàng lại thu phục được cả Dược Tôn Giả, không đúng, không lâu nữa hẳn là Dược Thánh Giả!" Cổ Đạo chúc mừng, không ở lại lâu, lão liền trở về Cổ tộc.

Bây giờ Đại Hạ Vương Triều vừa mới thành lập, rất nhiều thứ vẫn chưa hoàn thiện, chuyện hợp tác của họ cũng chỉ là đề cập qua miệng, chuyện cụ thể chắc chắn phải đợi sau này!

Đến lúc đó Cổ tộc sẽ phái chuyên gia phụ trách, bên phía Diệp Đông Hoàng giao cho Nhã Phi phụ trách là được!

Sau khi Cổ Đạo rời đi, Cổ Huân Nhi không theo về Cổ tộc mà tự mình ở lại, nói là ra ngoài rèn luyện một phen!

Có Lăng Ảnh ở bên, thường cũng sẽ không gặp nguy hiểm, hơn nữa bây giờ khu vực Tây Bắc này, Diệp Đông Hoàng sắp thống nhất!

Mà Diệp Đông Hoàng và Cổ tộc của họ hiện tại quan hệ cũng không tệ, Cổ Huân Nhi càng sẽ không có nguy hiểm gì!

Đuổi Cổ Huân Nhi và Tiêu Viêm đi, Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, một đạo sấm sét màu vàng từ trên trời giáng xuống, lập tức chấn kinh tất cả võ giả ở Ma Thú Sơn Mạch.

Vô số ánh mắt đồng loạt nhìn lên trời, chỉ thấy sấm sét rơi xuống không trung Đông Hoàng Thành ngưng tụ thành một tấm Võ Đạo Thiên Bia lớn trăm trượng.

Bốn chữ lớn màu vàng cổ xưa tỏa ra ánh sáng lấp lánh, ẩn chứa vô cùng huyền ảo, chỉ cần nhìn một cái là như thấy vô số tiểu nhân màu vàng đang diễn luyện võ học, khiến vô số võ giả phát cuồng, phấn chấn không thôi! "Ha ha, ta lĩnh ngộ được rồi, Địa Giai Đấu Kỹ —— Vạn Nhận Xuyên Vân!" Không lâu sau, Hải Ba Đông nhìn Võ Đạo Thiên Bia cười ha hả, kích động không thôi.

Lão tu luyện đấu khí thuộc tính băng, vừa hay lĩnh ngộ được một

môn đấu kỹ thuộc tính băng, quả thực là sự kết hợp hoàn hảo!

Vạn Nhận Xuyên Vân là một trong Tứ Tuyệt Thánh Tâm của Đế Thích Thiên trong thế giới Phong Vân, uy lực phi phàm, dĩ nhiên trong đó còn có phiên bản siêu cấp tăng cường của Vạn Nhận Xuyên Vân.

Phiên bản siêu cấp tăng cường là do Diệp Đông Hoàng hoàn thiện, ít nhất cũng tương đương với Thiên Giai Đấu Kỹ! "Huyền Giai Thượng Phẩm Nhất Dương Chỉ!" "Huyền Giai Cực Phẩm Lục Mạch Thần Kiếm!" …… Liên tiếp có người lĩnh ngộ các loại đấu kỹ, khiến Ma Thú Sơn Mạch hoàn toàn sôi sục, từng đôi mắt tràn đầy khát vọng và mong đợi nhìn vào Võ Đạo Thiên Bia, cố gắng lĩnh ngộ một môn đấu kỹ! "Tại sao Hạ Hoàng lại công bố nhiều đấu kỹ như vậy cho thiên hạ?" Cổ Huân Nhi nhìn Võ Đạo Thiên Bia, mày nhíu chặt, với thiên phú của nàng, rất nhanh đã lĩnh ngộ được mấy loại đấu kỹ, trong đó không thiếu Địa Giai Cực Phẩm Đấu Kỹ thậm chí là Thiên Giai Đấu Kỹ!

Ngay cả ở Cổ tộc của nàng, bất kỳ một môn Địa Giai Đấu Kỹ nào cũng vô cùng quý giá, huống chi là Thiên Giai Đấu Kỹ, loại đấu kỹ này xuất hiện ở Đấu Khí Đại Lục đủ để gây ra biển máu sông xác.

Bất kể thế lực nào, đối với võ kỹ của nhà mình đều vô cùng cẩn trọng, sợ bị người khác học trộm.

Diệp Đông Hoàng thì hay rồi, ngay cả Thiên Giai Đấu Kỹ cũng đặt trên Võ Đạo Thiên Bia cho người ta tham ngộ, khiến nàng rất nghi hoặc, tràn đầy tò mò!

Đối với chuyện của Cổ Huân Nhi và Tiêu Viêm, Diệp Đông Hoàng không quan tâm, sau khi lập Võ Đạo Thiên Bia, y lại xây dựng một tòa Võ Đạo Lâu trên ngọn thần sơn bên dưới Đông Hoàng Thành.

Làm xong tất cả, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Hàn Phong ở bên ngoài.

Đối với Hàn Phong, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không quen biết, nhưng dị hỏa trong cơ thể đối phương khiến y đoán ra được thân phận của hắn, từng là đại đệ tử của Dược Trần.

Vút!

Diệp Đông Hoàng đưa tay vẫy một cái, Hàn Phong đang tham ngộ Võ Đạo Bia lập tức bị di chuyển đến, cảm nhận sự thay đổi của không gian xung quanh, Hàn Phong kinh hãi tột độ, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Đây là thủ đoạn gì?

Bao nhiêu năm qua, y đã giao đấu với vô số cường giả, nhưng người có thể di chuyển bản thể của y mà y không hề hay biết, lại là lần đầu tiên gặp.

Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, y càng tim đập chân run, tựa như kiến hôi nhìn thấy cự long, không kìm được mà phủ phục xuống đất! "Đây chính là thủ đoạn của cường giả Đấu Thánh sao?" Hàn Phong tâm tư quay cuồng, vội vàng hành lễ, nói: "Hắc Minh Hàn Phong bái kiến Bệ hạ, cung chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, thọ cùng trời đất!" Trong lúc bái kiến, Hàn Phong nhanh chóng suy nghĩ, y tuyệt đối chưa từng gặp Diệp Đông Hoàng, mấy người phụ nữ xung quanh Diệp Đông Hoàng y cũng chưa từng gặp, hẳn là không có chuyện đắc tội với Diệp Đông Hoàng.

Lẽ nào y được Diệp Đông Hoàng coi trọng?

Nghĩ đến đây, hơi thở của Hàn Phong không khỏi dồn dập, tuy y là Lục Phẩm Luyện Dược Sư, nhưng trước mặt Diệp Đông Hoàng hoàn toàn không có gì đáng so sánh! "Dị Hỏa Bảng thứ mười lăm, Hải Tâm Diễm!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra, Hải Tâm Diễm đã dung nhập vào cơ thể Hàn Phong bay ra, rơi vào tay y, ngọn lửa màu xanh thẳm, trông vô cùng huyền dị, khi ngọn lửa bùng lên, như nước biển trong

vắt từ từ lan ra, những gợn sóng nhàn nhạt như sóng nước. "Bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, vãn bối chính là chuẩn bị dâng Hải Tâm Diễm cho Bệ hạ, xin Bệ hạ vui lòng nhận cho!" Hàn Phong hồn bay phách lạc, tim như rỉ máu, y vì đóa Hải Tâm Diễm này không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực, chịu bao nhiêu tội lỗi, nhưng đối mặt với Diệp Đông Hoàng, y thật sự không có chút sức phản kháng nào!

Vì thế, y chỉ có thể đau lòng nói dâng cho Diệp Đông Hoàng!

Dị hỏa mất rồi còn có thể tìm lại, nhưng mạng mất rồi thì tất cả đều mất! "Biết vì sao trẫm tìm ngươi không?" Diệp Đông Hoàng nghịch ngọn Hải Tâm Diễm trong tay, nhàn nhạt nhìn Hàn Phong. "Bệ hạ thiên uy, vãn bối không biết!" Hàn Phong suy nghĩ một lúc, cũng thật sự không đoán ra được ý đồ của Diệp Đông Hoàng, trông có vẻ tìm y không phải vì Hải Tâm Diễm! "Vì Dược Trần là thuộc hạ của trẫm!" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng vừa dứt, sắc mặt Hàn Phong kịch biến, một luồng khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu, cái tên Dược Trần đối với y chính là cấm kỵ, không ngờ hôm nay lại nghe thấy!

Y biết y xong rồi! …… "Bệ hạ tha mạng a, tiểu nhân là Lục phẩm đỉnh phong luyện dược sư, tiểu nhân nguyện ý trung thành với bệ hạ, vì bệ hạ mà vào nước sôi lửa bỏng, muôn chết không từ..." Hàn Phong dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn không từ bỏ hy vọng sống cuối cùng, không ngừng xin tha, con kiến còn ham sống, huống chi là người!

Vân Vận, Mỹ Đỗ Toa, Nhã Phi và Tiểu Y Tiên nhìn Hàn Phong hèn mọn cầu xin như một con chó chết, cảm khái vạn phần!

Chương 421

Lục phẩm đỉnh phong luyện dược sư, trước khi họ gặp Diệp Đông Hoàng, tuyệt đối được coi là đại nhân vật, ngay cả Vân Vận và Mỹ Đỗ Toa cũng không dám dễ dàng đắc tội với người như vậy!

Thế sự vô thường, bây giờ Lục phẩm luyện dược sư ở trước mặt họ thật sự không là gì, trong mắt Diệp Đông Hoàng lại càng như con kiến!

Vù!

Như một cơn gió nhẹ thổi qua, Hàn Phong đang còn xin tha thân thể liền hóa thành bụi phấn, tro bay khói diệt, khiến bốn người Mỹ Đỗ Toa mí mắt giật mạnh!

Đây không chỉ là Lục phẩm đỉnh phong luyện dược sư, mà còn là một cửu tinh Đấu Hoàng a!

Cứ như vậy bị tùy ý bóp chết như con kiến!

Đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, giết một cửu tinh Đấu Hoàng thật sự quá đơn giản!

Một luồng áo nghĩa chi lực hạ xuống, ngay cả Đấu Tông cũng có thể giết chết cả đám, huống chi là Đấu Hoàng! "Tiểu Y Tiên!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra, Nạp Giới của Hàn Phong rơi vào lòng bàn tay, quay người nhìn về phía Tiểu Y Tiên! "Bệ hạ!" Tiểu Y Tiên vội vàng tiến lên, cung kính nói! "Bản thân ngươi là Ách Nan Độc Thể, chỉ cần không ngừng nuốt độc dược là có thể không ngừng mạnh lên, Vạn Đạo Kinh có thể giúp ngươi khống chế tốt độc lực trong cơ thể, không phải ngươi muốn trở thành luyện dược sư sao?

Hải Tâm Diễm này tặng cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng đưa Hải

Tâm Diễm đã tiện tay luyện hóa và Nạp Giới trong tay cho Tiểu Y Tiên.

Về phần tài nguyên trong Nạp Giới của Hàn Phong, đối với Đấu Hoàng thậm chí Đấu Tông mà nói đều rất phong phú, nhưng Diệp Đông Hoàng không coi ra gì, vừa hay đưa cho Tiểu Y Tiên luyện tập!

Một bộ sưu tập của Lục phẩm đỉnh phong luyện dược sư đối với Tiểu Y Tiên hiện tại vẫn là một kho báu khổng lồ! "Bệ hạ, cái này quá quý giá rồi!" Tiểu Y Tiên nhìn Hải Tâm Diễm trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, ngọn lửa màu xanh thẳm, trông vô cùng huyền dị, khi ngọn lửa bùng lên, giống như nước biển trong vắt từ từ khuếch tán ra, những gợn sóng nhàn nhạt như sóng nước.

Dị hỏa xếp hạng thứ mười lăm trên Dị Hỏa Bảng, tuyệt đối là chí bảo mà luyện dược sư mơ ước, trong lòng nàng cũng vô cùng khao khát, nhưng nàng không tiện nhận! "Chẳng qua chỉ là một đoàn dị hỏa mà thôi, Trẫm còn không để vào mắt!" Diệp Đông Hoàng đẩy tay một cái, Hải Tâm Diễm rót vào trong cơ thể Tiểu Y Tiên, vì đã được Diệp Đông Hoàng luyện hóa phong ấn, dị hỏa cuồng bạo sẽ không làm tổn thương Tiểu Y Tiên, chỉ cần nàng từ từ luyện hóa là được!

Có thể nói là không hề có nguy hiểm! "Đa tạ bệ hạ!" Tiểu Y Tiên thấy vậy, không từ chối nữa, đưa tay nhận lấy Nạp Giới, dù sao so với Hải Tâm Diễm, giá trị tài nguyên trong Nạp Giới này nhỏ hơn nhiều! "Trong Võ Đạo Lâu có các loại điển tịch, bao hàm vạn tượng, các ngươi muốn gì đều có thể đến đó tìm!" Diệp Đông Hoàng nhìn mấy người, lại giao phó cho họ những việc phát triển Đại Hạ vương triều tiếp theo.

Đại Hạ vương triều đi theo con đường tinh anh, trong thế giới mà thực lực cá nhân kinh thiên động địa này, một cường giả có thể dễ dàng thống trị một vùng đất.

Người cốt lõi không cần quá nhiều!

Sau khi giao phó xong, Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và Tiểu Y Tiên đến Võ Đạo Lâu, Diệp Đông Hoàng ôm Nhã Phi trở về tẩm cung, người sau hiện giờ tu vi mới chỉ là Đấu Vương, quá yếu!

Vì vậy, hắn vất vả một phen, cố gắng đưa tu vi của Nhã Phi lên Đấu Tôn!

Sau đó tu vi Đấu Tông của Vân Vận cũng cần nâng cao, dù sao chỉ có đạt đến Đấu Tôn mới miễn cưỡng được coi là cường giả, xử lý sự tình sẽ đơn giản hơn nhiều!

Mỹ Đỗ Toa và Vân Vận ở trong Võ Đạo Lâu chọn lựa võ công thích hợp với mình, liền bắt đầu xử lý nhân thủ bên ngoài!

Đầu tiên thành lập một Đan Các, Dược Trần làm các chủ, Cổ Hà, Pháp Mã làm trưởng lão.

Sau đó Hải Ba Đông, Gia Hình Thiên trở thành trưởng lão của Đại Hạ vương triều, những người còn lại như Nạp Lan Kiệt, Mộc Chiến, Đằng Sơn trở thành hộ pháp!

Đối với những chuyện này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên lười quan tâm, lúc này đang ra sức giúp Nhã Phi nâng cao tu vi, dưới sự tác động kép của đan dược và Diệp Đông Hoàng, tu vi của nàng giống như tên lửa tăng vọt!

Một ngày một khác, có thể nói là một ngày ngàn dặm!

Vân Vận cũng tương tự, hai người thay phiên nhau tiến vào chiến trường, chẳng bao lâu, dưới sự nỗ lực của Diệp Đông Hoàng, hai người đều có thể đạt tới cảnh giới Đấu Tôn! ...

Trong Đông Hoàng Điện đam mê bùng cháy, bên ngoài lại càng sóng gió nổi lên, sự xuất hiện của Võ Đạo Thiên Bia đã kích thích cực lớn vô số võ giả, xung quanh Ma Thú Sơn Mạch mỗi ngày đều chật

ních người!

Tên tuổi Diệp Đông Hoàng chấn động khu vực Tây Bắc, và như một cơn bão quét về phía Trung Châu!

Thế lực bề nổi của Trung Châu là "nhất điện nhất tháp nhị tông tam cốc tứ phương các", ngoài Hồn Điện và Đan Tháp ra, các đại thế lực khác nhiều nhất cũng chỉ có một hai cường giả Đấu Thánh, rất nhiều thậm chí còn không có một Đấu Thánh nào!

Vì vậy thân phận Đấu Thánh của Diệp Đông Hoàng truyền ra, ngay cả các đại thế lực ở Trung Châu cũng không dám coi thường.

Rất nhanh, từng phần tư liệu về Diệp Đông Hoàng được đặt trước mặt các đại thế lực ở Trung Châu, nhưng rất nhiều tư liệu đều khá mơ hồ!

Ví dụ như Diệp Đông Hoàng rốt cuộc có phải là Cửu phẩm luyện dược sư không?

Vấn đề này khiến các cường giả của Đan Tháp cũng vô cùng tò mò, dù sao bây giờ tam cự đầu của Đan Tháp cũng chỉ là Bát phẩm đỉnh phong luyện dược sư mà thôi!

Trong đó hội trưởng Huyền Không Tử cũng chỉ miễn cưỡng có thực lực Cửu phẩm luyện dược sư!

Vì vậy, sức ảnh hưởng của một Cửu phẩm luyện dược sư là vô cùng lớn!

Thậm chí Huyền Không Tử của Đan Tháp còn tự mình lên đường đến Gia Mã Đế Quốc, chuẩn bị gặp Diệp Đông Hoàng, xem Diệp Đông Hoàng có thật sự là Cửu phẩm luyện dược sư hay không!

Các thế lực khác cũng có hành động riêng, đều tràn đầy tò mò đối với Diệp Đông Hoàng đột nhiên xuất hiện!

Thời gian từng chút trôi qua, Ma Thú Sơn Mạch ngày càng náo nhiệt, người đông như núi như biển, tụ tập vô số võ giả.

Vì sự tồn tại của Võ Đạo Thiên Bia, nơi này hiển nhiên đã trở thành võ đạo thánh địa!

Mà vì Diệp Đông Hoàng bố trí một tụ linh đại trận, không ngừng thu thập linh khí giữa thiên địa, khiến cho linh khí ở Ma Thú Sơn Mạch ngày càng nồng đậm! "Tiểu thư, tộc trưởng truyền tin đến, hy vọng tiểu thư sớm ngày trở về tộc!" Vùng ngoài Ma Thú Sơn Mạch, Lăng Ảnh nhìn thiếu nữ trước mặt duyên dáng yêu kiều như hoa sen mới nở, nghĩ đến Tiêu Viêm, bất bình nói: "Tiểu thư, tên tiểu tử Tiêu Viêm đó không phải thứ tốt lành gì, từ nhỏ đã dụng tâm kín đáo tiếp cận tiểu thư, hà tất vì hắn mà ở lại!" "Lăng lão, ta biết, hôm nay ta đến đây chính là để từ biệt hắn lần cuối, từ nay về sau ta và hắn không còn liên quan gì nữa!" Cổ Huân Nhi gật đầu, nàng bây giờ mới mười mấy tuổi, chỉ là vì trước đây quan hệ với Tiêu Viêm tốt nhất, có chút hảo cảm mà thôi.

Đã trở mặt, Tiêu Viêm cũng không tin nàng, nàng cũng đã nghĩ thông suốt!

Hơn nữa, nàng đối với lời Tiêu Viêm nói lúc đó rằng tốt với nàng chỉ là coi trọng thân phận của nàng muốn tiếp cận, trong lòng cũng có một cái gai, canh cánh trong lòng.

Nàng nhìn ra được, lúc đó Tiêu Viêm nói những lời này không phải là lời nói lúc tức giận, lúc đầu Tiêu Viêm từ nhỏ đối với nàng tốt thật sự là có mưu đồ, dụng tâm kín đáo! "Có chuyện gì?" Lúc này, Tiêu Viêm từ bên trong đi ra, nhìn Cổ Huân Nhi nhàn nhạt mở miệng, khoảng thời gian này tu vi của hắn tiến bộ vượt bậc, đã đạt đến cảnh giới Đấu Sư.

Cảm giác không ngừng mạnh lên này khiến hắn không thể dừng

lại.

Nếu không phải Cổ Huân Nhi nhất quyết muốn gặp hắn một lần, hắn mới lười ra ngoài!

Tu luyện trở nên mạnh mẽ, không sướng sao?

Mỹ nữ có sướng bằng cảm giác trở nên mạnh mẽ không? ... "Tiêu Viêm, lúc đầu ta đến Tiêu gia các ngươi quả thật là vì Đà Xá Cổ Đế Ngọc, chuyện này là ta đã lừa ngươi, ngươi đoán được thân phận ta không tầm thường nên dụng tâm kín đáo tiếp cận ta, tình nghĩa trước đây xem ra đều là giả!" Cảm nhận được sự thờ ơ của Tiêu Viêm, trong lòng Cổ Huân Nhi càng tức giận, trực tiếp nói: "Nếu tất cả những gì đã qua đều là giả, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!" Xoẹt!

Tiếng nói của Cổ Huân Nhi vừa dứt, một chưởng chém xuống, cắt đứt tà váy dài, cắt áo bào đoạn nghĩa! "Vô vị!" Tiêu Viêm bĩu môi, quay người bỏ đi, khiến Lăng Ảnh phía sau gân xanh nổi lên, thật muốn đánh cho Tiêu Viêm một trận!

Nhưng đúng lúc này, Lăng Ảnh dường như cảm ứng được điều gì đó, ánh mắt phẫn nộ đột nhiên ngẩng lên, nhìn về phía bầu trời!

Chỉ thấy không gian nơi đó, đột nhiên từ từ vặn vẹo, sương mù đen kịt từ trong đó thẩm thấu ra.

Cùng lúc đó, một giọng nói thờ ơ không pha chút tình cảm nào, vang vọng trong đại điện, "Dì, không ngờ ở đây còn có một thiên kiêu của Cổ tộc, xem ra huyết mạch không tầm thường, bản điện thật sự là may mắn, kiệt kiệt!" Giọng nói giễu cợt khiến Lăng Ảnh và Cổ Huân Nhi đồng tử co rút lại, toàn thân lông tóc dựng đứng, từ trong giọng nói này họ cảm nhận được nguy cơ khủng bố vô cùng!

Tiêu Viêm cũng tò mò ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời!

Sương mù đen từ không gian vặn vẹo không ngừng thẩm thấu ra, cuối cùng từ từ ngưng tụ thành một bóng người toàn thân bao bọc trong sương mù đen dưới sự chú ý của mọi người. "Hồn tộc!" "Bản điện?

Hồn Điện Điện chủ?" Cổ Huân Nhi và Lăng Ảnh như gặp đại địch, Hồn Điện là thế lực bề nổi của Hồn tộc, Cổ tộc và Hồn tộc luôn không hòa thuận, hai bên thù sâu như biển! "Có lẽ, gọi ta là Phó Điện chủ sẽ tốt hơn một chút!" Làn sương đen đó khẽ dao động, tiếng cười nhạt từ trong truyền ra, đưa tay ra chộp một cái, Cổ Huân Nhi liền bị hắn bắt lơ lửng trên không! "Tiểu thư!" Mắt Lăng Ảnh lập tức đỏ ngầu, muốn xông lên, nhưng tu vi Đấu Hoàng đỉnh phong của hắn ở trước mặt một vị Đấu Thánh ngay cả đứng cũng không đứng vững! "Đây là ai vậy?" "Thật đáng sợ!" "Hắn lại dám làm càn dưới chân Đông Hoàng thành, thật là không biết sống chết!" "Người này tất nhiên là một vị cường giả Đấu Thánh, cũng không biết bệ hạ có thể đối phó được không!" ...

Cùng với việc bóng người trong sương đen ra tay, vô số võ giả ở Ma Thú Sơn Mạch cũng cảm nhận được khí tức khủng bố của cường giả Đấu Thánh đó, kinh hãi ngẩng đầu! "Dừng tay!" Đột nhiên, một tiếng quát chói tai từ trên Đông Hoàng thành vang lên, một luồng ngọn lửa trắng lạnh từ hư không bùng cháy, hướng về bóng người trong sương đen mà thiêu đốt! "Dì, Cốt Linh Lãnh Hỏa?" Nhìn thấy ngọn lửa này, giọng nói kinh ngạc của bóng người trong sương đen mang theo một tia thú vị, sương đen xung quanh chuyển động, ngay cả Cốt Linh Lãnh Hỏa xếp hạng thứ mười một trên Dị Hỏa Bảng cũng khó mà tiến thêm một tấc.

Một lão nhân áo bào trắng từ Đông Hoàng thành bay ra, toàn thân tỏa ra khí tức cường đại, ông ta tay áo tung bay, khuôn mặt già nua, đôi mắt sâu thẳm, tỏa ra sự sắc sảo, như thể đã trải qua bao thăng

trầm, nhìn bóng người trong sương đen với ánh mắt hận thù thấu xương!

Ông ta tự nhiên chính là Dược Trần đã dung hợp với nhục thân Đấu Thánh mà Diệp Đông Hoàng luyện chế cho, nhưng lúc này Dược Trần vẫn chưa hoàn toàn dung hội quán thông, chỉ có cảnh giới Bán Thánh! "Thì ra là ngươi, không ngờ ngươi lại chưa chết, còn tìm được một thân xác Đấu Thánh, tu vi tăng lên không ít a!" Bóng người trong sương đen, con ngươi đen kịt nhìn Dược Trần từ trên xuống dưới, lập tức nhận ra thân phận của người sau.

Dù sao Dược Trần với tư cách là luyện dược sư đệ nhất Trung Châu đại lục, lại bị Hồn Điện của hắn hại mất đi nhục thân, hắn tự nhiên hiểu rõ đối phương!

Đặc biệt là Cốt Linh Lãnh Hỏa, một dấu hiệu dễ nhận biết như vậy! "Nhờ các ngươi ban cho, trong họa có phúc, chịu chết đi!" Giọng nói lạnh lẽo của Dược Trần tràn đầy sát ý, Cốt Linh Lãnh Hỏa hóa thành một con hỏa long trắng lạnh lao về phía bóng người trong sương đen!

Chương 422

Người này không ai khác, chính là Phó Điện chủ Hồn Điện Hồn Vô Nhai! "Chỉ là một Bán Thánh mà cũng dám làm càn, lần trước để ngươi chạy thoát, hôm nay xem ngươi chạy đi đâu!" Hồn Vô Nhai chế nhạo, tu vi Tam tinh Đấu Thánh triển khai, sương đen như mực hóa thành từng sợi xích đen kịt như rắn độc cắn về phía Dược Trần.

Sợi xích này vô cùng lợi hại, Cốt Linh Lãnh Hỏa bám vào cũng không làm tổn thương được chút nào, ngược lại còn muốn câu linh hồn của Dược Trần ra!

Bùm bùm!

Dị hỏa sôi trào, cuồn cuộn mãnh liệt, Dược Trần liều mạng chống cự, cũng miễn cưỡng thoát khỏi sợi xích, sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu.

Sự chênh lệch tu vi quá lớn, không phải dễ dàng bù đắp!

Huống chi Dược Trần chỉ là một Bán Thánh, còn Hồn Vô Nhai là Tam tinh Đấu Thánh, chênh lệch tu vi như trời với vực! "Mạnh quá!" Tiêu Viêm chấn động nhìn lên bầu trời, từ sau khi gặp Diệp Đông Hoàng, cường giả xuất hiện hết người này đến người khác.

Trước đây Đấu Linh còn không thấy một ai, bây giờ Đấu Vương Đấu Hoàng nhiều như chó, Đấu Tông đầy đất, Đấu Thánh cũng thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo một vòng! "Bệ hạ, cầu ngài ra tay cứu tiểu thư!" Lăng Ảnh nhìn Cổ Huân Nhi bị Hồn Vô Nhai bắt trong tay lo lắng hét lớn, lúc này muốn cầu cứu Cổ tộc cũng không kịp, chỉ có Diệp Đông Hoàng ra tay là tiện nhất!

Đương nhiên, tin tức cầu cứu hắn đã phát đi rồi!

Cứu người trong tay một Đấu Thánh, không phải dễ, cho dù thực lực mạnh hơn đối phương, cũng rất khó cứu người ra một cách an toàn!

Dù sao cũng ném chuột sợ vỡ bình! "Kết thúc rồi!" Không để ý đến tiếng gào của Lăng Ảnh, Hồn Vô Nhai khống chế sợi xích tiếp tục chộp về phía Dược Trần, hắn muốn một đòn bắt lấy linh hồn của Dược Trần!

Nhìn thấy cảnh này, vô số võ giả tim đập thình thịch, Mỹ Đỗ Toa đứng trên thành Đông Hoàng nắm chặt nắm đấm.

Vốn đã đạt đến cảnh giới Đấu Tôn, trong lòng nàng khá tự hào, ở khu vực Tây Bắc này cũng khó tìm được đối thủ, nhưng hôm nay đối mặt với Hồn Vô Nhai, tất cả sự kiêu ngạo của nàng bị nghiền nát không thương tiếc!

Đối mặt với cường giả Đấu Thánh, nàng ngay cả tư cách xen vào cũng không có!

Nàng chỉ cần đi lên, một chiêu sẽ bị đánh chết!

Những cường giả Đấu Tông khác như Hải Ba Đông, Gia Hình Thiên càng không chịu nổi, đối mặt với Đấu Thánh, họ chính là con kiến, có nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

Họ chỉ có thể hy vọng Diệp Đông Hoàng ra tay! "Làm càn!" Ngay khi Dược Trần sắp bị bắt, một tiếng quát uy nghiêm lạnh lẽo vang lên, như thiên uy giáng lâm, phong vân cuồn cuộn, thiên địa thất sắc.

Sấm sét vạn quân, chấn động đến linh hồn Hồn Vô Nhai run rẩy, cả người run bần bật! "Thực lực thật mạnh!" Hồn Vô Nhai biết Diệp Đông Hoàng là một vị cường giả Đấu Thánh, từ lúc xuất hiện đến giờ đã đề phòng Diệp Đông Hoàng, lúc này cảm nhận được uy lực hùng hậu trong giọng nói, trong lòng càng kinh hãi!

Hắn vốn tưởng rằng dù Diệp Đông Hoàng là một vị Đấu Thánh, cũng nhiều nhất là Nhất nhị tinh Đấu Thánh, nhưng bây giờ hắn biết mình đã sai!

Diệp Đông Hoàng ít nhất là một trung giai Đấu Thánh!

Cường giả như vậy không phải hắn có thể đối kháng! "Đi!" Hồn Vô Nhai không chút lưu luyến, không gian bên cạnh nứt ra, bắt lấy Cổ Huân Nhi định bỏ trốn!

Hắn phải báo cáo tin tức về Diệp Đông Hoàng lên trên, trung giai Đấu Thánh thì sao?

Hồn Điện của hắn cũng không phải không có trung giai Đấu Thánh!

Tuy nhiên, không đợi hắn dịch chuyển không gian rời đi, một bàn tay khổng lồ che trời từ trên trời giáng xuống, phong lôi cuồn cuộn, bao trùm tứ cực, bao quát bát phương, như bàn tay của thần linh, uy nghiêm hùng vĩ, không thể phá hủy!

Khoảnh khắc bàn tay xuất hiện, cả bầu trời đều tối sầm lại, cả Ma Thú Sơn Mạch đều bị bàn tay này che khuất, chấn kinh tất cả võ giả, sấm sét cuồn cuộn, phong vân hùng vĩ!

Khoảnh khắc bàn tay hiện ra, Hồn Vô Nhai cảm giác không gian xung quanh bị giam cầm, cả người như bị một ngọn núi lớn đè lên, không thể cử động! "Đây chính là thực lực của hắn sao?

Mạnh quá!" Cổ Huân Nhi bị Hồn Vô Nhai bắt vẫn bình tĩnh, đôi mắt bình tĩnh nhìn lên bàn tay che trời đang hạ xuống.

Bàn tay che trời lấp nhật, trắng như ngọc, mỗi một đường vân tay đều rõ ràng có thể thấy.

Trên đó có đủ loại áo nghĩa như phong vũ lôi điện, thời không, kim mộc thủy hỏa thổ đan xen, đây là bàn tay áo nghĩa, thần uy hùng vĩ, uy

thế không thể ngăn cản! "Sao có thể mạnh như vậy?" Hồn Vô Nhai gầm lên, sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể muốn bộc phát ra lại bị giam cầm chặt chẽ, hắn thật sự không hiểu tại sao nơi này lại có thể tồn tại cao giai Đấu Thánh!

Trong mắt hắn, Diệp Đông Hoàng chính là cao giai Đấu Thánh!

Ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay nắm lại, trời đất đảo lộn, Hồn Vô Nhai và Cổ Huân Nhi đều bị bàn tay nắm lấy, trong ánh mắt chấn động sùng bái của vô số võ giả, bị bắt vào Đông Hoàng Điện! "Bệ hạ uy vũ!" Vô số tiếng hô cuồng nhiệt vang vọng khắp Ma Thú Sơn Mạch, vang vọng khắp bầu trời, đinh tai nhức óc. "Lợi hại quá!" Tiêu Viêm nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động đỏ bừng, ý chí chiến đấu dâng cao.

Sẽ có một ngày, hắn cũng có thể sở hữu sức mạnh kinh khủng này!

Lật tay làm mây, úp tay làm mưa! "Bệ hạ thật là quá soái!" Nạp Lan Yên Nhiên đứng trên đỉnh núi, nhìn bàn tay đã thu về, ánh mắt sùng bái như một fan cuồng nhiệt.

Bịch!

Trong đại điện, một bóng người màu đen nặng nề rơi xuống đất, khiến cả căn phòng rung lên, và cùng rơi xuống với bóng người màu đen còn có một thiếu nữ như hoa sen mới nở. "Hạ Hoàng!" Thiếu nữ rơi xuống đất, thân hình mảnh mai khẽ loạng choạng, ngẩng đầu liền thấy Diệp Đông Hoàng đang ngồi trên giường phía trước.

Thấy Diệp Đông Hoàng, Cổ Huân Nhi cũng không có gì ngạc nhiên, bàn tay che trời có thể tùy tiện trấn áp Hồn Vô Nhai vừa rồi ở nơi này cũng chỉ có Diệp Đông Hoàng làm được!

Chỉ là nhìn thấy Nhã Phi và Vân Vận yêu kiều động lòng người bên cạnh Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Hai người mắt lúng liếng như tơ, mặt ửng hồng, vũ mị động lòng người!

Trong phòng còn thoang thoảng một mùi hương khác lạ khiến người ta tim đập nhanh!

Không cần nghĩ, cũng biết mấy người vừa rồi đang làm gì! "Đồ háo sắc!" Cổ Huân Nhi trong lòng khinh bỉ, ban ngày ban mặt mà làm chuyện này, nhưng trên mặt lại khá cung kính, duyên dáng hành lễ, đối với Diệp Đông Hoàng, bái nói: "Đa tạ Hạ Hoàng ra tay cứu giúp, ân cứu mạng, vãn bối khắc cốt ghi tâm, sau này tất sẽ báo đáp!" Nàng không muốn nợ Diệp Đông Hoàng nhân tình, đợi về tộc sau nàng sẽ bảo phụ thân trả lại ân tình này! "Sau này báo đáp?" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên, với tu vi và kinh nghiệm của hắn, sự khinh bỉ trong lòng Cổ Huân Nhi làm sao giấu được hắn.

Tâm tình không tệ, Diệp Đông Hoàng đưa tay ra, Cổ Huân Nhi lập tức bị hắn kéo qua, nâng chiếc cằm nhỏ trắng nõn của nàng lên, cười nói: "Ân cứu mạng, nàng định báo đáp thế nào a?

Còn nói sau này?

Chẳng lẽ không 'làm' thì không báo đáp ư?" Còn dám khinh bỉ hắn, Diệp Đông Hoàng quyết định trêu chọc nàng một chút!

Cổ Huân Nhi nhíu mày, đối mặt với hành động khinh bạc của Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia tức giận xấu hổ.

Đồng thời đối với lời nói của Diệp Đông Hoàng cũng có chút nghi hoặc, nhưng ngay sau đó nàng liền phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận trong nháy mắt đỏ như máu, đôi mắt đẹp tức giận nhìn Diệp Đông Hoàng, lạnh lùng nói: "Hạ Hoàng công tham tạo hóa, danh chấn

bốn phương, bắt nạt một tiểu nữ tử như ta, có thú vị không?" Cổ Huân Nhi một tay gạt đi bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng đang nâng cằm nàng, không ngờ đối phương lại trêu ghẹo nàng, khiến nàng càng thêm phẫn nộ. "Thú vị!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, cũng không tức giận, đột nhiên đưa tay, một tay ôm lấy eo thon của Cổ Huân Nhi, bế ngang nàng vào lòng, cúi đầu lại gần trước mặt nàng, cười như không cười nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng! "Ngươi... ngươi muốn... làm gì?" Nằm ngang trên đùi nam nhân, cảm nhận hơi thở nóng rực của Diệp Đông Hoàng, trong mắt Cổ Huân Nhi lóe lên một tia hoảng loạn, nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, chất vấn!

Nàng tuy xuất thân không tầm thường, nhưng cũng chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi, làm sao từng trải qua tình huống này, đặc biệt là khí chất nam tính dương cương bá đạo của Diệp Đông Hoàng gây áp lực quá lớn cho nàng, khiến trái tim thiếu nữ của nàng đập thình thịch, bảy lên tám xuống! "Nàng nói Trẫm muốn làm gì?" Diệp Đông Hoàng cúi xuống, khoảng cách giữa hai người không ngừng gần lại, một mùi hương thiếu nữ độc đáo xộc vào mũi, sự hoảng loạn trong mắt Cổ Huân Nhi càng nồng đậm, đưa tay đẩy Diệp Đông Hoàng, sợ hãi nói: "Ngươi... ngươi đừng lại gần, cha ta sắp đến rồi!" Lúc này, nàng cũng không khác gì một thiếu nữ bình thường! "Vậy sao?" Diệp Đông Hoàng không để ý, nhìn ánh mắt hoảng loạn và khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của người sau, vốn chỉ muốn trêu chọc nàng, Diệp Đông Hoàng ma xui quỷ khiến cúi đầu hôn, ngậm lấy hai cánh môi hồng mềm mại! "Ưm!" Đôi mắt đẹp của Cổ Huân Nhi trợn to, không thể tin được nhìn Diệp Đông Hoàng, đầu óc một tiếng nổ vang, lập tức đứng hình!

Nàng làm sao cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại làm thật!

Ôi!

Nụ hôn đầu của nàng cứ thế mà mất sao?

Nhã Phi và Vân Vận dựa vào bên cạnh Diệp Đông Hoàng, cười tươi, cũng không có biểu hiện gì.

Địa vị của họ so với Diệp Đông Hoàng chênh lệch quá lớn.

Họ tự nhiên sẽ không quản chuyện của Diệp Đông Hoàng!

Về điểm này, hai người đều rất tự biết mình! "Khốn kiếp!" Hồi lâu sau, Cổ Huân Nhi cuối cùng cũng phản ứng lại, dùng sức cắn một cái, đột nhiên đẩy Diệp Đông Hoàng ra, trốn sang một bên, như một con thỏ trắng bị bắt nạt, trong mắt đầy tủi thân! "Vẫn là một con mèo hoang nhỏ!" Diệp Đông Hoàng cười nhẹ, không để ý, đối với Cổ Huân Nhi hắn cũng không quá quan tâm, vừa rồi cũng chỉ là hứng lên trêu chọc nàng mà thôi!

Chương 423

Đưa tay ôm Nhã Phi và Vân Vận vào lòng, ôm lấy thân thể đầy đặn mềm mại của hai người, Diệp Đông Hoàng mới từ từ nhìn về phía Hồn Vô Nhai bị hắn bắt ném trên đất!

Hồn Vô Nhai từ lúc bị bắt đến giờ vẫn luôn âm thầm quan sát Diệp Đông Hoàng, không lên tiếng, lúc này cảm nhận được ánh mắt của người sau, hỏi: "Ngươi là ai?" Hắn vắt óc cũng không nghĩ ra được lai lịch của Diệp Đông Hoàng!

Trông cũng không giống người của Viễn Cổ Bát Tộc!

Nhưng cường giả như Diệp Đông Hoàng không thể nào xuất hiện vô cớ, với tình báo của Hồn Điện bọn họ lẽ ra phải có ghi chép mới đúng! "Xem ra ngươi chưa hiểu rõ tình hình a!" Giọng nói nhàn nhạt của Diệp Đông Hoàng vang lên, trong không gian bỗng vang lên một tiếng giòn tan!

Bốp!

Một bạt tai tát vào mặt Hồn Vô Nhai, sức mạnh khổng lồ khiến người sau lộn hai vòng trên không, rồi lại nặng nề rơi xuống đất! "Thật bá đạo!" Cổ Huân Nhi ở bên cạnh có chút tủi thân, tâm thần chấn động, bị hành động đột ngột của Diệp Đông Hoàng dọa sợ.

Nghe tiếng thôi đã cảm thấy gò má đau rát, không tự chủ được nhìn về phía Hồn Vô Nhai!

Trên mặt người sau hiện ra một dấu tay đỏ máu, trong mắt không nhịn được lửa giận bùng cháy, nghĩ hắn đường đường là Tam tinh Đấu Thánh, Phó Điện chủ Hồn Điện, ở Đấu Khí Đại Lục cũng là một nhân vật hô phong hoán vũ, đã bao giờ chịu nhục nhã như vậy!

Nhưng hắn biết, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu!

Hắn mà dám cứng miệng, chỉ càng thảm hơn, vì vậy nuốt lại lời đã đến miệng, chỉ phẫn nộ nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng! "Nói đi, ngươi là ai?

Đến đây có mục đích gì?" Không để ý đến ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Hồn Vô Nhai, Diệp Đông Hoàng hỏi. "Bản điện là Phó Điện chủ Hồn Điện Hồn Vô Nhai, nghe nói Hạ Hoàng uy danh, đến xem thử, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!" Hồn Vô Nhai trực tiếp mở miệng, thân phận của hắn không phải là bí mật, cũng không cần che giấu, hơn nữa còn có thể trấn áp Diệp Đông Hoàng. "Phó Điện chủ Hồn Điện Hồn Vô Nhai?" Diệp Đông Hoàng hồi tưởng lại cốt truyện, dường như có chút ấn tượng, nhưng ấn tượng không sâu, hoặc có thể nói, toàn bộ Hồn Điện và thậm chí cả Hồn tộc, ấn tượng sâu nhất của hắn cũng chỉ có trùm cuối Hồn Thiên Đế! "Nhưng Hạ Hoàng tuy tu vi không tầm thường, nhưng cũng nên biết sức mạnh mà bản điện đại diện, bản điện không muốn đối địch với Hạ Hoàng, mong Hạ Hoàng giơ cao đánh khẽ!" Nhìn Diệp Đông Hoàng đang trầm tư, trong lòng Hồn Vô Nhai mừng rỡ, thực lực càng mạnh, càng có thể cảm nhận được sự cường đại của Hồn tộc.

Hắn tưởng rằng Diệp Đông Hoàng bị thế lực sau lưng hắn dọa sợ, rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục thuyết phục!

Hiện nay Hồn tộc có thể nói là thế lực đáng sợ nhất Đấu Khí Đại Lục, ngay cả Cổ tộc mà Cổ Huân Nhi thuộc về cũng kém hơn một chút! "Ha ha, Hồn tộc thật là uy phong, thật sự cho rằng các ngươi có thể ở Đấu Khí Đại Lục một tay che trời, muốn làm gì thì làm sao!" Tiếng cười lạnh từ chân trời truyền đến, một nam tử mặc áo gai mộc mạc từ bên ngoài đi vào.

Người này tuổi tác khoảng bốn mươi, trông như một trung niên

bình thường, nhưng toàn thân lại có một khí thế vô hình, khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Tốc độ của ông ta trông không nhanh, nhưng trong nháy mắt đã đến đại điện, chắp tay hành lễ với Diệp Đông Hoàng, "Cổ tộc Cổ Nguyên ra mắt Hạ Hoàng, đa tạ Hạ Hoàng ra tay tương trợ, Cổ Nguyên khắc cốt ghi tâm!" "Mời ngồi!" Diệp Đông Hoàng giơ tay mời, Cổ Nguyên nhận được tin Cổ Huân Nhi gặp nguy hiểm đã xuyên không gian mà đến, Diệp Đông Hoàng tự nhiên biết!

Vừa rồi nếu không có sự đồng ý của hắn, ngay cả Cổ Nguyên cũng không dám tự tiện xông vào! "Cổ Nguyên!

Là ngươi!

Sao ngươi lại đến đây?" Thấy Cổ Nguyên, sắc mặt Hồn Vô Nhai đại biến, không hiểu tại sao đối phương lại đến đây, đại nhân vật như Cổ Nguyên sẽ không dễ dàng rời khỏi Cổ Giới, huống chi là nơi hẻo lánh này! "Cha, cha đến rồi!" Tiếng reo vui mừng vang lên, thấy Cổ Nguyên, Cổ Huân Nhi lập tức vỡ òa, nhào vào lòng đối phương, như thể muốn khóc hết tất cả tủi thân trong lòng ra! "Cha, cha đến rồi!" Cổ Huân Nhi nhào vào lòng đối phương, như thể muốn khóc hết tất cả tủi thân trong lòng ra!

Dù sao trước bị Hồn Vô Nhai bắt cóc, sau lại bị Diệp Đông Hoàng trêu ghẹo một phen, cho dù tâm tính nàng không tồi, lúc này cũng tủi thân vô cùng! "Được rồi, không sao rồi, có cha ở đây!" Cổ Nguyên vỗ vỗ lưng Cổ Huân Nhi, chỉ nghĩ rằng đối phương bị kinh hãi, lại không biết nguyên nhân thật sự Cổ Huân Nhi tủi thân!

Là bị Diệp Đông Hoàng làm cho khóc! "Thì ra là vậy, thảo nào bản điện cảm thấy huyết mạch Đấu Đế của nàng ta nồng đậm như vậy!" Hồn Vô Nhai bừng tỉnh, trước đó hắn không biết thân phận của Cổ Huân Nhi, chỉ là tình cờ, cảm ứng được trên người Cổ Huân Nhi có

huyết mạch Cổ tộc rất nồng đậm mới ra tay với nàng!

Không ngờ đối phương lại là con gái của Cổ Nguyên!

Sớm biết như vậy, hắn đã trực tiếp một chưởng đánh chết đối phương cho rồi! "Tạp chủng Hồn tộc, ngươi muốn khai chiến với Cổ tộc của ta sao?" Cổ Nguyên nhìn về phía Hồn Vô Nhai, tuy Cổ Huân Nhi bây giờ không sao rồi, nhưng trong lòng vẫn nộ khí khó bình, lần này nếu không gặp Diệp Đông Hoàng, Cổ Huân Nhi đã nguy hiểm rồi!

Đương nhiên, nếu không có Diệp Đông Hoàng, đại nhân vật như Hồn Vô Nhai căn bản sẽ không đến nơi góc xó như Gia Mã Đế Quốc!

Cổ Huân Nhi cũng sẽ không gặp nguy hiểm!

Nhưng trên đời không có nếu! "Khai chiến?

Cổ Nguyên, ngươi dám khai chiến với Hồn tộc của ta sao?" Trong mắt Hồn Vô Nhai đầy vẻ trào phúng, thực lực tổng thể của Hồn tộc mạnh hơn Cổ tộc, Hồn Thiên Đế là tu vi Cửu tinh Đấu Thánh đỉnh phong, cũng mạnh hơn Cổ Nguyên một chút!

Cổ tộc không dám hoàn toàn khai chiến với Hồn tộc! "Ngươi cho rằng ta không dám?" Trong mắt Cổ Nguyên lộ ra một tia nguy hiểm, khí cơ Cửu tinh Đấu Thánh khóa chặt Hồn Vô Nhai, khiến người sau kinh hồn bạt vía. "Hồn Vô Nhai, còn có di ngôn gì muốn nói không?" Nhìn khí thế căng thẳng trong sân, Diệp Đông Hoàng lười nói nhảm với họ, lãng phí thời gian, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Hồn Vô Nhai. "Diệp Đông Hoàng, đừng tưởng rằng đầu quân cho Cổ tộc là có thể vô pháp vô thiên, đắc tội với Hồn tộc của ta, ngay cả Cổ Nguyên cũng không bảo vệ được ngươi, trừ phi ngươi chạy đến Cổ tộc ở lì không ra ngoài!" Hồn Vô Nhai đưa ra lời uy hiếp cuối cùng, tuy Diệp Đông Hoàng có thể là cao giai Đấu Thánh, nhưng chỉ có một người mà thôi, Hồn tộc của hắn cũng không phải không đối phó được! "Trẫm cả đời hành sự, cần gì người khác che chở!" Diệp Đông Hoàng

đưa tay ra hư không chộp một cái, lòng bàn tay hiện ra một hắc động thôn phệ, lực thôn phệ hùng hậu vô song quét ra, tác động lên người Hồn Vô Nhai!

Vút!

Hồn Vô Nhai lập tức hóa thành một luồng sáng bị hắc động thôn phệ, ngay cả tiếng kêu thảm cuối cùng cũng không phát ra, liền biến mất không tăm tích, tro bay khói diệt!

Ánh mắt Cổ Nguyên ngưng lại, nhìn hắc động biến mất trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng như chưa từng xuất hiện, trong lòng vô cùng ngưng trọng, đây là lần đầu tiên ông ta gặp Diệp Đông Hoàng!

Trước đó từ chỗ Cổ Đạo nghe được một số chuyện thần bí về Diệp Đông Hoàng, bây giờ tận mắt chứng kiến, càng cảm thấy Diệp Đông Hoàng thần bí, cao thâm khó lường! "Điện chủ Hồn Điện Hồn Diệt Sinh, Ngũ tinh Đấu Thánh trung kỳ, sở hữu Hư Vô Thôn Viêm tử hỏa, dưới trướng có Thiên Cương Điện, phân thành Thiên Điện, Địa Điện và Nhân Điện, có Cửu Đại Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn là Nhị tinh Đấu Thánh, trấn giữ Nhân Điện..." Thôn phệ Hồn Vô Nhai, Diệp Đông Hoàng có được thông tin chi tiết về Hồn Điện, trong đó cũng có thông tin về Hồn tộc, nhưng không chi tiết bằng!

Phần lớn thông tin trong đó, Diệp Đông Hoàng đều đã biết! "Hạ Hoàng bây giờ đã giết Đấu Thánh của Hồn Điện, với tác phong hành sự thù dai của đối phương, Hạ Hoàng sau này phải cẩn thận nhiều hơn!" Cổ Nguyên lấy ra một khối lệnh bài, dùng sức mạnh nâng nó đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, nói: "Hạ Hoàng hôm nay đã cứu mạng tiểu nữ, sau này Hạ Hoàng nếu có cần, cứ việc phân phó!" "Cổ tộc trưởng khách khí rồi!" Diệp Đông Hoàng không khách khí, trực tiếp nhận lấy lệnh bài.

Đương nhiên, hắn cũng biết, đừng thấy Cổ Nguyên nói hay, nếu

sự việc quá khó khăn, Cổ Nguyên cũng sẽ không đồng ý!

Nhưng một nhân tình của Cửu tinh Đấu Thánh vẫn là không tồi!

Trò chuyện vài câu, Cổ Nguyên không ở lại lâu, mang theo Cổ Huân Nhi rời khỏi Đông Hoàng thành trở về Cổ tộc!

Trải qua chuyện lần này, Cổ Huân Nhi tự nhiên không thể ở bên ngoài nữa! "Bệ hạ, người ta đi rồi, không nỡ à?" Nhìn Cổ Huân Nhi rời đi, đôi mắt đẹp của Nhã Phi cười tươi, nhìn Diệp Đông Hoàng! "Chỉ là một con nhóc thôi, Trẫm còn không để trong lòng!" Diệp Đông Hoàng đưa tay véo véo gò má trắng nõn của Nhã Phi, Cổ Huân Nhi bây giờ chẳng qua chỉ là một con nhóc non nớt, đối với hắn thật sự không có sức hấp dẫn gì! "Không để trong lòng mà ngài còn làm vậy?

Đã làm người ta khóc rồi!" Vân Vận lườm Diệp Đông Hoàng một cái, nàng biết vừa rồi hành động đó tuyệt đối sẽ để lại một ấn tượng sâu sắc cho Cổ Huân Nhi, e rằng rất lâu cũng khó mà phai mờ! "Trẫm thích!" Diệp Đông Hoàng không giải thích, bá đạo nói. "Vâng, bệ hạ lớn nhất, bệ hạ lợi hại nhất, muốn thế nào thì thế đó, có thể làm bất cứ điều gì mình muốn!" Nhã Phi vũ mị cười, cá lớn nuốt cá bé, bất kể ở đâu cũng vậy.

Giống như Hồn Điện khắp nơi thu thập linh hồn cường đại, kiêu ngạo ngang ngược, tiếng xấu vang xa, nhưng vẫn đứng sừng sững ở Trung Châu, là thế lực mạnh nhất bề nổi của Trung Châu.

Không vì gì khác, chỉ vì thực lực! "Không sai!" Nhìn khuôn mặt tinh xảo không tì vết, hoàn mỹ động lòng người của Nhã Phi, Diệp Đông Hoàng cười nhẹ, cúi đầu hôn mạnh một cái!

Lời vừa dứt, bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng đã luồn vào trong váy dài của Nhã Phi.

Nhẹ nhàng vuốt ve trêu chọc, trướng phù dung ấm qua đêm xuân!

Xuân triều mang mưa đến vội lúc đêm về, từ đây quân vương chẳng thiết buổi chầu sớm! ...

Trung Châu, một không gian ẩn mật.

Trong đại điện đen như mực, âm u đáng sợ, một bóng người áo choàng đen đứng chắp tay, khuôn mặt của bóng người này không có gì nổi bật, trông bình thường như người thường.

Một đôi tay thò ra khỏi áo choàng, cũng hơi thô ráp, nhưng, chính là một bóng người bình thường như vậy, lại có thân phận đáng sợ khiến người ta kinh hãi!

Hắn chính là Điện chủ Hồn Điện khiến Trung Châu đại lục nghe danh đã sợ mất mật, Hồn Diệt Sinh!

Cái tên này, ở Trung Châu đại lục này, có uy danh không ai sánh bằng, dù uy danh này được xây dựng từ vô số máu tanh.

Trung Châu đại lục không có bất kỳ thế lực nào, dám công khai thể hiện địch ý với họ, trong đó, cố nhiên có nguyên nhân từ Hồn tộc, nhưng cũng đồng thời, còn có sự uy hiếp của riêng hắn.

Vào thời đại xa xôi đó, vị Điện chủ Hồn Điện này, đã từng trong một đêm tàn sát hơn mười tông phái, đêm đó, máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng, năm vị cường giả đỉnh phong có thực lực đạt đến Nhị tinh Đấu Thánh, đều chết thảm trong tay hắn. "Diệp Đông Hoàng, lai lịch không rõ, tu vi không rõ, lần đầu tiên xuất hiện tại Ô Thản Thành, Gia Mã Đế Quốc, khu vực Tây Bắc, thu phục thất giai ma thú U Minh Bạch Hổ!" "Đêm đó vào ở Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ Phách Mại Hành, do Mễ Đặc Nhĩ Nhĩ Nhã Phi tiếp đãi, người sau tu vi nhảy vọt lên Đấu Linh đỉnh phong..." "Thu phục Xà Nhân Tộc Mỹ Đỗ Toa Nữ vương, nửa tháng sau, Đấu Hoàng đỉnh phong Mỹ Đỗ Toa tấn thăng Đấu Tôn..." "Thành lập Đại Hạ vương triều, luyện khí sư, trận pháp sư, luyện dược sư..." "Lật tay trấn áp Tam tinh Đấu Thánh trung kỳ Hồn

Vô Nhai..." ...

Từng dòng tin tức được in vào đầu Hồn Diệt Sinh, ánh mắt âm u của hắn càng thêm ngưng trọng, trong vòng nửa tháng ngắn ngủi khiến một võ giả Đấu Hoàng đỉnh phong tấn thăng Đấu Tôn, năng lực như vậy thật sự đáng sợ!

Chương 424

Hơn nữa hắn biết đây không phải là trường hợp cá biệt, tu vi của Nhã Phi, Vân Vận và những người khác cũng đang tăng nhanh, chứng tỏ Diệp Đông Hoàng có phương pháp sao chép hàng loạt!

Nếu là dựa vào đan dược, thì công hiệu của đan dược đó phi thường tầm thường!

Cường giả Đấu Tôn không phải là cải trắng, các đại thế lực bề nổi của Trung Châu đại lục, rất nhiều đều do Đấu Tôn trấn giữ.

Dưới trướng hắn Thiên Cương Điện có Cửu Đại Thiên Tôn, ngoài Đại Thiên Tôn là Đấu Thánh, Nhị Thiên Tôn là Bán Thánh, những người còn lại đều chỉ là Đấu Tôn mà thôi! "Diệp Đông Hoàng người này không thể xem thường, Cổ Nguyên hình như cũng đã đến Đại Hạ vương triều một chuyến, chuyện này phải bẩm báo cho tộc trưởng!" Nhìn tin tức trên tay, trong lòng Hồn Diệt Sinh đã có quyết định, hắn không chắc có thể đối phó được với Diệp Đông Hoàng, hắn cảm thấy Diệp Đông Hoàng vô cùng nguy hiểm.

Nhưng nếu có thể khống chế được Diệp Đông Hoàng, đối với Hồn Điện và thậm chí cả Hồn tộc của họ mà nói, tuyệt đối có tác dụng lớn!

Tin rằng tộc trưởng Hồn Thiên Đế của họ hẳn sẽ rất hứng thú! ...

Nơi sâu trong Hồn Điện, một vết nứt không gian mở ra, hắc khí đáng sợ khiến người ta tim đập nhanh tràn ra, mang theo uy áp vô tận!

Ánh mắt cuồng nhiệt của Hồn Vô Nhai tràn đầy kính sợ, thần sắc cung kính, vội vàng quỳ lạy xuống đất: "Hồn Vô Nhai bái kiến Tộc trưởng!" "Chuyện gì?" Bên kia vết nứt không gian, một bóng hình vô cùng khủng bố lờ mờ đứng đó, giọng nói uy nghiêm lãnh đạm xuyên

qua không gian vang vọng sâu trong tâm hồn Hồn Vô Nhai, khiến thần sắc hắn càng thêm cung kính! "Bẩm Tộc trưởng, gần đây tại khu vực Tây Bắc, Gia Mã Đế Quốc đã xuất hiện một cường giả thần bí..." Hồn Vô Nhai không dám chậm trễ, bẩm báo chi tiết mọi thông tin về Diệp Đông Hoàng, bao gồm cả một vài suy đoán của mình! "Thú vị!

Không ngờ Đấu Khí Đại Lục lại có nhân vật như vậy, bản tọa sẽ phái hai vị Thất Tinh Đấu Thánh đến hỗ trợ, bằng mọi giá phải bắt sống hắn mang về!" Hồn Thiên Đế nghe vậy, lập tức nảy sinh hứng thú cực lớn với Diệp Đông Hoàng, để đảm bảo không có gì sơ sót, lão chuẩn bị điều động hai vị Thất Tinh Đấu Thánh!

Thất Tinh Đấu Thánh là Đấu Thánh cao giai, trên toàn cõi Đấu Khí Đại Lục bao gồm cả Viễn Cổ Bát Tộc, thế lực có thể cử ra hai vị Thất Tinh Đấu Thánh không vượt quá một bàn tay!

Có thể thấy lão coi trọng Diệp Đông Hoàng đến mức nào! "Vâng, Tộc trưởng, chức hạ bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Hồn Vô Nhai mừng rỡ, hai vị Thất Tinh Đấu Thánh đủ để ứng phó với mọi tình huống, cho dù Diệp Đông Hoàng là Thất Tinh Đấu Thánh cũng khó thoát kiếp nạn!

Hơn nữa, bọn họ cũng không cho rằng Diệp Đông Hoàng là Thất Tinh Đấu Thánh!

Trong mắt bọn họ, Diệp Đông Hoàng cùng lắm cũng chỉ là Lục Tinh Đấu Thánh.

Lục tinh và thất tinh đừng nhìn chỉ chênh lệch một tinh, đó lại là ranh giới phân chia giữa Đấu Thánh trung giai và cao giai, thực lực khác nhau một trời một vực!

Một vị Thất Tinh Đấu Thánh có thể dễ dàng đánh bại vài vị Lục Tinh Đấu Thánh!

Trong lúc Hồn Tộc chuẩn bị ra tay với Diệp Đông Hoàng, Diệp Đông Hoàng vẫn ngày ngày ở trong tẩm cung của Đông Hoàng Thành nỗ lực tu luyện!

Thời gian, không gian, sinh mệnh, tử vong, hủy diệt, sáng tạo, tạo hóa, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng...

Hàng trăm loại áo nghĩa đã sớm được Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ đến cảnh giới tam trọng, đáng tiếc Diệp Đông Hoàng vẫn chưa đạt đến trình độ nhất đạo sinh vạn đạo!

Vạn đạo áo nghĩa mà hắn muốn vẫn còn thiếu một chút!

Diệp Đông Hoàng vẫn bị kẹt ở Bán Bộ Vương Giả Cảnh, nhưng thực lực của hắn đủ để sánh ngang với Vô Thượng Vương Giả!

Ầm!

Đột nhiên, một luồng khí tức cường đại từ trong Đông Hoàng Điện lan tỏa ra, kinh động vô số võ giả đang tu luyện tại Đông Hoàng Thành và vùng lân cận, từng cặp mắt ngưỡng mộ hướng về phía Đông Hoàng Điện! "Là khí tức của Vân Vận Vương hậu, nàng đột phá Đấu Tôn rồi!" "Thật tốt quá, Đại Hạ Vương Triều chúng ta lại có thêm một cường giả Đấu Tôn!" "Mới ba tháng thôi, Vân Vận Vương hậu đã từ Đấu Hoàng tấn thăng Đấu Tôn, thật quá nhanh!" ...

Từng tiếng hoan hô kinh hỉ vang lên, các võ giả đều vô cùng kích động, chỉ riêng Đan Vương Cổ Hà đã tấn thăng Đấu Hoàng là có ánh mắt phức tạp.

Lão lờ mờ biết được Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và những người khác làm thế nào để tấn thăng nhanh như vậy!

Vân Vận từng là nữ thần mà lão yêu nhất, tuy bây giờ đã hoàn toàn từ bỏ, nhưng khi nghĩ đến việc nàng đang rộng mở vòng tay dưới thân một người đàn ông khác, uyển chuyển thừa hoan, trong lòng vẫn có

một cảm giác khó chịu không tên!

Đè nén những ý nghĩ không nên có, Cổ Hà dồn toàn bộ tâm tư vào luyện đan thuật mà lão có được từ Võ Đạo Lâu, chuyên tâm nghiên cứu để chuyển dời sự chú ý! "Ta đã trở thành Đấu Tôn rồi!" Thân thể mềm mại của Vân Vận run rẩy mang theo sự hưng phấn khó tả, đôi mắt đẹp đầy vẻ quyến rũ nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, cánh tay ngọc trắng ngần ôm lấy cổ hắn.

Đã từng có lúc, mục tiêu lớn nhất của nàng là trở thành một cường giả Đấu Tông!

Sư phụ nàng là Vân Sơn vì để đột phá Đấu Tông mà đã tẩu hỏa nhập ma mà chết (thực tế là do Diệp Đông Hoàng làm), Mỹ Đỗ Toa trước khi gặp Diệp Đông Hoàng đã định dùng Dị Hỏa để rèn luyện thân thể, thúc đẩy bản thân tiến hóa, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Từ đó có thể thấy tấn thăng Đấu Tông khó khăn đến nhường nào!

Thế nhưng sau khi gặp Diệp Đông Hoàng, nàng chỉ trong chốc lát đã tấn thăng Đấu Tông, bây giờ còn đạt tới cảnh giới Đấu Tôn mà nàng từng mơ cũng không dám nghĩ đến! "Theo Trẫm, Đấu Tôn chẳng là gì cả, đây chỉ mới là bắt đầu thôi!" Diệp Đông Hoàng thần sắc lãnh đạm, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Nếu Vân Vận không thể đột phá, chẳng phải đan dược và công sức cày cấy mỗi ngày của hắn trong khoảng thời gian này đều uổng phí sao! "Cảm tạ Bệ hạ!" Vân Vận mỉm cười như hoa, gặp được Diệp Đông Hoàng là may mắn lớn nhất đời này của nàng, còn vấn đề Diệp Đông Hoàng có rất nhiều nữ nhân, căn bản không phải là vấn đề!

Hoàng đế nào mà chỉ có một nữ nhân?

Nàng cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể độc chiếm Diệp

Đông Hoàng!

Cánh tay ngọc đang ôm cổ Diệp Đông Hoàng của nàng dùng sức, đầu Diệp Đông Hoàng lập tức vùi vào lòng nàng, nàng biết Diệp Đông Hoàng thích nhất cảm giác này!

Cái cảm giác được rửa mặt bằng sữa!

Hơi thở Diệp Đông Hoàng chợt ngưng lại, một mùi hương thơm thoang thoảng chui vào mũi, khiến hắn vô cùng vui mừng, nỗ lực trong khoảng thời gian này không hề uổng phí!

Nhã Phi trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ, nàng bắt đầu muộn nhất, cho dù có sự giúp đỡ không quản ngại vất vả của Diệp Đông Hoàng cũng chỉ vừa vặn đạt tới Đấu Tông đỉnh phong!

E rằng còn cần một khoảng thời gian nữa mới đến Đấu Tôn!

Ba ngày sau!

Gió xuân đắc ý, mang theo sự thỏa mãn vô cùng, Vân Vận rời khỏi tẩm cung, đi giúp Mỹ Đỗ Toa xử lý công việc của Đại Hạ Vương Triều!

Sau khi đạt tới Đấu Tôn, cho dù có Diệp Đông Hoàng giúp đỡ, tốc độ tăng lên cũng chậm lại, vì vậy các nàng cần một thời gian để lắng đọng!

Vân Vận rời đi, Nhã Phi một mình độc chiếm Diệp Đông Hoàng!

Chỉ có một cảm giác!

Đau đớn và khoái lạc!

Thực sự là Diệp Đông Hoàng quá mạnh, nàng có chút không chịu nổi!

Quả nhiên, một mình hưởng thụ cũng không dễ dàng!

Mười ngày sau!

Dưới sự nỗ lực không ngừng của hai người, Nhã Phi cuối cùng cũng đột phá đến Đấu Tôn, rời khỏi Diệp Đông Hoàng để cùng Mỹ Đỗ Toa và Vân Vận xử lý công việc của Đại Hạ Vương Triều!

Diệp Đông Hoàng một mình yên tĩnh nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, không gian tràn ngập khí tức khác thường do hai người để lại, quấn quanh mũi!

Nhưng lúc này Diệp Đông Hoàng lại bình tĩnh chưa từng có, trong lòng không hề có chút ý niệm quyến luyến nào!

Không biết qua bao lâu, áo nghĩa thời gian tam trọng từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng lan tỏa ra, khiến hắn trông như mộng như ảo!

Ngay sau đó là áo nghĩa không gian, áo nghĩa sinh mệnh, áo nghĩa tử vong...

Hàng trăm hàng nghìn loại áo nghĩa trôi nổi quanh thân Diệp Đông Hoàng, giống như những con cá bảy màu đang bơi lội trong đại dương, rực rỡ muôn màu, huy hoàng đa dạng.

Từng luồng khí tức huyền diệu lan tỏa ra, từng loại áo nghĩa dung hợp lại với nhau!

Thời gian và không gian dung hợp thành áo nghĩa thời không!

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại áo nghĩa dung hợp thành áo nghĩa ngũ hành!

Áo nghĩa phong và áo nghĩa lôi dung hợp thành áo nghĩa phong lôi!

...

Gần nghìn loại áo nghĩa biến thành một trăm loại!

Một trăm loại biến thành mười loại!

Cuối cùng biến thành một loại áo nghĩa màu xám mông lung!

Luồng áo nghĩa màu xám mông lung này không ngừng diễn hóa, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, diễn hóa ra vô số áo nghĩa, cuối cùng lại vạn đạo quy nhất!

Diệp Đông Hoàng đặt tên cho nó là Vạn Đạo Áo Nghĩa!

Vạn Đạo Áo Nghĩa vừa thành, bầu trời vang lên một tiếng sấm, mây đen vô tận hội tụ, lôi xà múa lượn trên thương khung, thiên uy khủng bố bao trùm toàn bộ khu vực Tây Bắc!

Vạn Đạo Áo Nghĩa vừa thành, tu vi của Diệp Đông Hoàng tự nhiên tấn thăng lên Vương Giả Cảnh! "Chuyện gì thế?" "Xảy ra chuyện gì vậy?" ...

Dãy núi Ma Thú cho đến toàn bộ khu vực Tây Bắc, vô số võ giả dưới thiên uy cuồn cuộn này đều hoảng sợ bất an, có một cảm giác kinh hoàng tột độ rằng sinh tử không do mình, có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào, từng người ngẩng đầu kinh hãi nhìn lên bầu trời, không biết phải làm sao! "Lẽ nào Bệ hạ đột phá?" Trong Đông Hoàng Thành, Mỹ Đỗ Toa, Nhã Phi, Vân Vận và Dược Trần cùng những người khác ngay lập tức nghĩ đến Diệp Đông Hoàng.

Trong mắt bọn họ, chỉ có Diệp Đông Hoàng mới có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy!

Chương 425

"Lôi kiếp thật khủng khiếp, chẳng lẽ có người sắp tấn thăng Đấu Đế?" "Làm sao có thể?

Kể từ sau Đà Xá Cổ Đế, Đấu Khí Đại Lục đã mười vạn năm không sinh ra Đấu Đế rồi!" "Hình như là từ phía Đại Hạ Vương Triều, chẳng lẽ là do Diệp Đông Hoàng giở trò quỷ?" Hồn Vô Nhai và hai vị Thất Tinh Đấu Thánh vừa mới đến ngoại vi Gia Mã Đế Quốc, cảm nhận được lôi kiếp khủng bố khiến linh hồn bọn họ run rẩy trên bầu trời, thất thanh kinh hãi nói! ...

Ma Thú Sơn Mạch, Đông Hoàng Thành.

Diệp Đông Hoàng một bước đạp ra, đi đến trên vòm trời, thiên địa rung chuyển, hắn ngẩng đầu, mái tóc đen dài tùy ý bay múa, nhìn về phía biển sấm vô biên, thần quang lấp lánh, tỏa ra khí thế ngút trời!

Ầm!

Lôi xà múa lượn, trong mây sấm vô tận một tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống, đánh về phía hắn! "Đây là chuyện gì?

Sao lại có lôi kiếp?

Lại còn khủng khiếp như vậy!" "Chẳng lẽ tu vi đạt tới Đấu Thánh mỗi khi tiến thêm một bước đều sẽ có lôi kiếp giáng xuống?" ...

Mọi người kinh hô!

Bọn họ tu luyện đấu khí, chưa bao giờ gặp phải lôi kiếp, cũng chưa từng nghe nói có ai đột phá tu vi lại dẫn tới lôi kiếp.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, nhìn một tia sét màu tím từ trên chín tầng trời rơi xuống, cảm nhận thiên uy khủng bố hủy diệt tất cả, tâm thần kịch liệt run lên!

Ánh mắt họ gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng hình bá khí phong hoa tuyệt đại kia!

Một trái tim đã nhảy lên đến tận cổ họng!

Diệp Đông Hoàng mình khoác Cửu Long Bào, đầu đội Bình Thiên Quan, đôi mắt sâu thẳm bình tĩnh nhìn tia sét đang giáng xuống, mặc cho nó đánh lên người!

Toàn thân hắn trong suốt lấp lánh, thần quang rực rỡ, cứng rắn chống đỡ tia sét, không hề tổn thương chút nào, khiến vô số võ giả chấn động không thôi, lòng dạ trào dâng! "Bệ hạ thần uy, khủng bố đến nhường này!" Dược Trần đã đạt đến Bán Thánh cao cấp kinh thán, tia sét màu tím vừa rồi, nếu lão dính phải một tia, tuyệt đối sẽ tan thành tro bụi trong nháy mắt, ngay cả cặn cũng không còn! "Bệ hạ thật quá mạnh, không biết nhục thân kia rèn luyện thế nào!" Mỹ Đỗ Toa, Nhã Phi và Vân Vận nhìn bóng lưng vĩ đại của Diệp Đông Hoàng, trong mắt dâng trào tình yêu, sự ngưỡng mộ sùng bái hiện rõ trên nét mặt!

Ba người các nàng là người cảm nhận rõ nhất sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng!

Cảm giác đó nói thế nào nhỉ!

Đau đớn và khoái lạc!

Ầm!

Tia lôi kiếp thứ hai giáng xuống, đã không còn là một tia sét đơn độc, mà hóa thành một biển tím, đây là một hồ sấm!

Vô tận tia sét nhấn chìm Diệp Đông Hoàng, giữa trời đất là một màu tím mịt mùng, đây là đại dương của sấm sét, vô cùng khủng bố. "Mẹ ơi, đây là lôi kiếp gì vậy, thật sự có người có thể vượt qua sao?" Nhìn biển sấm màu tím nhấn chìm Diệp Đông Hoàng, từ dãy núi Ma

Thú, Gia Mã Đế Quốc cho đến vô số võ giả xung quanh đều run rẩy chân.

Rất nhiều võ giả tu vi yếu, tâm tính không vững đã quỳ rạp trên mặt đất dưới thiên uy khủng bố này, run lẩy bẩy!

Đây là một đại dương tia chớp, ánh điện hung hãn trút xuống, sấm sét như thủy triều, chấn nát tất cả, rực rỡ vô cùng, trời đất một màu tím mịt mùng. "Ầm!" Tiếng sấm gần như muốn đánh thủng màng nhĩ, nghiền nát linh hồn con người, nối liền trời đất, mênh mông vô tận, như thể ngân hà trên chín tầng trời đổ xuống, tựa như ngàn vạn ngôi sao lớn rơi xuống.

Hư không đều bị đánh nổ, tan hoang, nhưng rất nhanh đã bị nhấn chìm, vì ánh sấm quá rực rỡ, tia sét chói mắt tràn ngập trong từng tấc không gian. "Ầm!" Sấm lớn kinh thế, điện tím như triều, hung hãn trào dâng, đây là một thế giới của sấm sét, có thể hủy diệt vạn vật, mọi người trong lòng kinh hãi, dựng cả tóc gáy.

Diệp Đông Hoàng tắm mình trong biển sấm, ngạo nghễ đứng thẳng, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể vận chuyển, cơ thể trong suốt, tỏa ra vô lượng bảo quang.

Nhục thân của hắn đã sớm đạt tới Vương Thể Cảnh đỉnh phong, sau đó nhục thân cũng không ngừng mạnh lên, nhưng vẫn chưa thể phá vỡ được nút thắt của Vương Thể Cảnh để tấn thăng lên Hoàng Thể Cảnh!

Hắn biết từ Vương Thể Cảnh đỉnh phong đến Hoàng Thể Cảnh là một ngưỡng cửa lớn, một khi vượt qua ngưỡng cửa này sẽ là một thế giới khác!

Khi đó, chỉ dựa vào nhục thân Hoàng Thể Cảnh đã đủ để đối kháng với đại năng Hoàng Giả Cảnh, đủ để sánh ngang với Đấu Đế của thế giới Đấu Phá!

Tắm mình trong biển sấm, Diệp Đông Hoàng điên cuồng hấp thu sức mạnh sấm sét, dùng sấm sét luyện thể, thúc đẩy nhục thân lột xác! "Cứ để bão tố đến mãnh liệt hơn nữa đi!" Cảm nhận sức mạnh sấm sét xung quanh, Diệp Đông Hoàng không mấy hài lòng, chỉ với mức độ sức mạnh sấm sét hiện tại, khó có thể khiến nhục thân hắn lột xác! "Hạ Hoàng thật quá mạnh, lôi kiếp như vậy giáng xuống, đủ để dễ dàng tiêu diệt từng đế quốc, diệt sát hàng trăm triệu sinh linh, vậy mà Hạ Hoàng lại như đang tắm gội, không hề có cảm giác gì!" "Đúng vậy, Hạ Hoàng quả thực vô địch rồi!" "Không ngờ con người lại có thể mạnh đến mức này, từ nay về sau, Hạ Hoàng chính là thần tượng của ta, ta nhất định phải gia nhập Đại Hạ Vương Triều!" Bất kể là Đấu Giả, Đấu Sư hay Đấu Hoàng, Đấu Tông, thậm chí cả Đấu Tôn, Đấu Thánh đều kinh ngạc đến ngây người!

Dù chỉ quan sát từ xa cũng đã khủng khiếp như vậy, bọn họ khó có thể tưởng tượng Diệp Đông Hoàng trong biển tím kia rốt cuộc phải mạnh đến mức nào mới có thể dùng sấm sét tắm gội mà không hề hấn gì. "Đây chính là Diệp Đông Hoàng?

Hắn làm sao có thể mạnh như vậy?" Nơi biên giới Gia Mã Đế Quốc, Hồn Diệt Sinh và hai vị Thất Tinh Đấu Thánh của Hồn Tộc nhìn Diệp Đông Hoàng đang tắm mình trong biển sấm mà run lẩy bẩy, suýt chút nữa đã tè ra quần!

Lôi kiếp khủng bố kia, e rằng bọn họ cũng không chống đỡ nổi một lúc đã bị đánh thành tro bụi, mà Diệp Đông Hoàng lại chẳng hề hấn gì!

Bọn họ vậy mà còn muốn bắt sống Diệp Đông Hoàng, đúng là lão Thọ treo cổ, chê mình sống quá lâu!

Ùng!

Không xa dãy núi Ma Thú, một cánh cửa không gian mở ra, Cổ

Nguyên dẫn theo Cổ Huân Nhi và vài vị Đấu Thánh Cổ Tộc xuất hiện.

Vừa xuất hiện, họ liền cảm nhận được thiên uy vô cùng khủng bố, thân thể run lên, suýt chút nữa đã rơi từ trên không xuống!

May mà Cổ Nguyên là Cửu Tinh Đấu Thánh, miễn cưỡng ổn định thân hình, dẫn Cổ Huân Nhi và những người khác lùi ra xa! "Sao có thể có lôi kiếp khủng khiếp như vậy?

Lẽ nào đây là thành đế kiếp?" Cổ Đạo nhìn lôi kiếp khủng bố trên cao, trong mắt mang theo sự kính sợ và chấn động sâu sắc, với tư cách là một trong Tam Tiên của Cổ Tộc, tuổi tác của lão lớn hơn Cổ Nguyên rất nhiều, nhưng cũng chưa từng thấy qua tình huống này! "Cổ tịch không có ghi chép về tình huống này, nhưng lôi kiếp kia thật sự khủng khiếp, cho dù là ta đi lên cũng tuyệt đối không dễ chịu gì!" Cổ Nguyên ánh mắt ngưng trọng, trước đó lão cảm giác thực lực Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng chưa bao giờ nghĩ Diệp Đông Hoàng có thể mạnh mẽ đến vậy!

Nhìn thấy biểu hiện ung dung của Diệp Đông Hoàng trong lôi kiếp, thực lực của hắn e rằng còn mạnh hơn cả lão! "Hắn vậy mà lợi hại đến thế?" Cổ Huân Nhi tâm thần chấn động, kể từ khi bị Diệp Đông Hoàng cưỡng hôn một tháng trước, trong đầu nàng thỉnh thoảng lại hiện lên bóng hình của hắn, đặc biệt là vào những đêm khuya tĩnh lặng khi đi ngủ! "Ầm!" Trong lúc mọi người đang chấn động, lại một đợt thủy triều sấm sét ập đến, vô cùng rực rỡ, chôn vùi Diệp Đông Hoàng bên dưới, cũng không biết có bao nhiêu tia sét đánh trúng người hắn.

Giờ khắc này, trên người Diệp Đông Hoàng cuối cùng cũng có máu tươi nhàn nhạt rỉ ra, nhưng hắn vẫn không chống cự, mặc cho sấm sét đánh vào, xương cốt kêu răng rắc, một vài nơi trên người cũng bắt đầu bị đánh đến cháy đen. "Hạ Hoàng vì sao không ra tay

chống đỡ?" Cổ Huân Nhi nhíu mày, nghi hoặc nói! "Hạ Hoàng dường như có ý mượn sức mạnh sấm sét để luyện thể!" Cổ Nguyên với tư cách là Cửu Tinh Đấu Thánh, tương đương với cường giả Vương Giả Cảnh đỉnh phong, lại thân là tộc trưởng Cổ Tộc, kiến thức phi phàm, liếc mắt một cái đã nhìn ra mục đích của Diệp Đông Hoàng! "Không sai!

Chỉ là cách làm của Hạ Hoàng cũng quá điên cuồng rồi!" Cổ Đạo phụ họa, đối với cách làm của Diệp Đông Hoàng chỉ có thể dùng từ điên cuồng để hình dung.

Dù sao cũng không ai biết lôi kiếp sẽ kéo dài bao lâu, tiếp theo sẽ mạnh đến mức nào, không giữ gìn trạng thái tốt, nói không chừng sẽ bị đánh chết thẳng! "Người này không chết, tuyệt đối là đại địch của Hồn Tộc ta!" Ở một bên khác, Hồn Diệt Sinh và hai vị cường giả Thất Tinh Đấu Thánh trong mắt lộ ra một tia kinh hãi, một trong hai vị Thất Tinh Đấu Thánh lấy ra một miếng truyền tấn phù nhanh chóng liên hệ với Hồn Thiên Đế! ...

Chuyện ở đây đã vượt quá phạm vi năng lực của bọn họ, phải báo cho Hồn Thiên Đế!

Để Hồn Thiên Đế dẫn cường giả tới, đợi Diệp Đông Hoàng độ kiếp xong, trong giai đoạn suy yếu nhất cử tiêu diệt!

Đối với động tác của cường giả Hồn Tộc, Diệp Đông Hoàng không biết, cũng không có thời gian để ý, lúc này lôi kiếp ngày càng mạnh, toàn thân hắn máu tươi đầm đìa, sấm sét cường đại chạy loạn trong cơ thể!

Rất đau!

Nhưng Diệp Đông Hoàng rất vui!

Không phá không lập, phá rồi mới lập!

Hắn có thể cảm ứng rõ ràng nhục thân của mình đang không ngừng mạnh lên, không ngừng tiến về phía Hoàng Thể Cảnh! "Ầm!" Lại một đợt thủy triều sấm sét nữa ập đến, trời đất rung chuyển, vạn trượng ánh tím bao phủ hắn, xuyên thấu trời đất, như thể vô số con đại long kinh thế bay lên trời.

Diệp Đông Hoàng đứng sừng sững trong biển sấm, bất động như núi, mặc cho biển tím điên cuồng đánh vào, trên người vô số vết sấm sét, máu tươi đầm đìa.

Mọi người nín thở, yên lặng quan sát.

Lần thứ năm, lần thứ sáu...

Rất nhanh, đợt thủy triều sấm sét thứ chín đúng hẹn giáng xuống, vạn đạo ánh sấm, màu tím trở thành màu duy nhất giữa trời đất, Diệp Đông Hoàng như một chiếc lá bèo trong cơn sóng thần, trong nháy mắt bị nhấn chìm. "Ầm!" Vô tận sấm sét, thần mang rực rỡ, khiến trời đất sáng như ban ngày, chói lóa đến mức không thể nhìn thẳng, như thể một ngọn lửa lớn vô biên đang hừng hực cháy, đốt sập cả hư không. "Bệ hạ!" Nhìn thấy cảnh này, dù là Vân Vận, Nhã Phi và những người khác vốn rất tin tưởng Diệp Đông Hoàng, trái tim cũng treo lên đến tận cổ họng.

Lôi kiếp khủng khiếp như vậy, thật sự có người có thể vượt qua sao?

Nếu có, nhất định là Diệp Đông Hoàng! "Hai vị Thánh giả, cho dù Diệp Đông Hoàng có vượt qua đại kiếp, cũng tuyệt đối bị trọng thương, lát nữa xin hai vị Thánh giả ra tay chém giết hắn, đây chính là công lao to lớn, Tộc trưởng biết được nhất định sẽ rất vui!" Hồn Diệt Sinh nhìn biển sấm màu tím, quay đầu nhìn hai vị Thất Tinh Đấu Thánh, bất kể là thực lực hay địa vị, hắn đều không bằng đối phương, vì vậy hắn cũng không thể ra lệnh cho đối phương, chỉ có thể hiểu chi

dĩ lý, động chi dĩ tình!

Chương 426

"Ừm!" Hai vị Thánh giả gắt gao nhìn chằm chằm biển sấm, do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, bọn họ cũng biết đây tuyệt đối là cơ hội ngàn năm có một!

Chỉ là tình hình trong biển sấm lúc này bọn họ cũng không nhìn thấy, ánh sấm quá rực rỡ, bọn họ muốn cưỡng ép nhìn xuyên qua biển sấm, lại cảm thấy linh hồn run rẩy, mắt đau nhói!

Dưới lôi kiếp như vậy, bọn họ tin rằng cho dù Diệp Đông Hoàng có mạnh đến đâu, cũng tuyệt đối bị trọng thương!

Mà Diệp Đông Hoàng lúc này xác thực bị thương không nhẹ, toàn thân da thịt cháy đen, từng vết thương dữ tợn khủng bố máu tươi đầm đìa, sâu đến thấy xương.

Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh vận chuyển, Vạn Đạo Áo Nghĩa từ trong cơ thể lan tỏa ra, diễn hóa vô cùng áo nghĩa, lay động trong biển sấm, phảng phất như đang tắm mình trong biển sấm và không ngừng được tôi luyện!

Từng luồng kim quang lưu động trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, những vết thương bị sấm sét xé rách nhanh chóng lành lại, sau đó lại bị xé toạc ra một lần nữa.

Lành lại!

Xé toạc! ...

Cứ thế lặp đi lặp lại!

Biển tím cuồng bạo vạn trượng xung quanh không ngừng co lại, từng luồng sức mạnh sấm sét tinh thuần bị Diệp Đông Hoàng hấp thu vào trong cơ thể!

Máu của hắn trở nên sền sệt, ẩn hiện có ánh vàng, toàn thân xương cốt như ngọc, lấp lánh bảo quang óng ánh, cả người đang xảy ra một sự lột xác kinh thiên động địa!

Nhục thân đang lột xác!

Áo nghĩa đang lột xác!

Vạn Đạo Áo Nghĩa trực tiếp từ đệ nhị trọng tấn thăng lên đệ tam trọng, sau đó thế như chẻ tre phá vỡ ràng buộc của đệ tam trọng, đạt tới đệ tứ trọng!

Đệ tứ trọng đã là cảnh giới tiểu thành Vương Giả!

Vân Vận, Nhã Phi, Mỹ Đỗ Toa, Tiểu Y Tiên, Dược Trần, Gia Hình Thiên, Hải Ba Đông, Cổ Nguyên, Cổ Huân Nhi, Hồn Diệt Sinh...

Vô số ánh mắt căng thẳng và chờ mong gắt gao nhìn chằm chằm vào biển sấm!

Cảm nhận khí tức cường hãn lan tỏa từ trong biển sấm, tất cả các võ giả đang lo lắng lập tức thả lỏng trong lòng, thở phào nhẹ nhõm!

Mặc dù họ không thể nhìn thấy tình hình trong biển sấm, nhưng cảm nhận được khí tức của Diệp Đông Hoàng đã cho họ biết hắn đã thuận lợi vượt qua đại kiếp! "Làm sao bây giờ?

Có nên ra tay không?" Hai vị Thất Tinh Đấu Thánh của Hồn Tộc nhìn nhau, trong mắt tràn đầy do dự và phân vân, bọn họ có thể cảm nhận được khí tức sinh mệnh dồi dào và mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng trong biển sấm, trong lòng không chắc chắn!

Muốn ra tay lại sợ Diệp Đông Hoàng vẫn còn thực lực rất mạnh!

Không ra tay lại lo cho Diệp Đông Hoàng có thời gian hồi phục, bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này!

Và ngay lúc bọn họ đang do dự, trên không biển sấm, từng sợi

sương đen lan tỏa ra, hình thành một đám mây đen.

Trong mây đen, vang lên tiếng xích sắt loảng xoảng, sau đó chỉ nghe thấy tiếng xì xì vang lên, vô số sợi xích sắt màu đen từ trong mây đen bắn ra, nhanh chóng tạo thành một tấm lưới trời trên bầu trời.

Trên xích sắt, sương đen cuồn cuộn, chỉ thấy trên tấm lưới đen đó, đột nhiên hiện ra từng gương mặt dữ tợn, không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Ngay sau đó, tấm lưới trời do xích sắt hình thành liền bao phủ xuống Diệp Đông Hoàng trong biển sấm, giống như đang bắt cá, muốn giăng lưới bắt Diệp Đông Hoàng trong biển sấm. "Bệ hạ!" Dược Trần, Mỹ Đỗ Toa và những người khác kinh hô, lớn tiếng quát, từng đòn tấn công không chút do dự nhắm vào tấm lưới xích sắt màu đen! "Hồn Thiên Đế, ngươi dám!" Cổ Nguyên lập tức ánh mắt ngưng lại, không ngờ Hồn Thiên Đế cũng đã đến, còn lén lút ra tay với Diệp Đông Hoàng, trực tiếp đánh lén!

Lão đạp chân vào hư không, thân hình đột nhiên lao thẳng lên trời, một tiếng quát lớn, vang vọng khắp khu vực hàng vạn dặm. "Tộc trưởng!" "Là Tộc trưởng đến rồi!" "Ra tay!" Hồn Diệt Sinh và hai vị Thất Tinh Đấu Thánh kinh hỉ hét lớn, thấy Hồn Thiên Đế ra tay, không còn chút do dự nào, lập tức ra tay! "Cổ Đạo ở đây, ai dám cùng ta một trận!" Cổ Đạo tóc dài bay múa, lao về phía ba người Hồn Diệt Sinh, đấu khí khủng bố như cột sáng chói lọi, lao thẳng lên trời cao, uy áp Đấu Thánh bao trùm cửu thiên thập địa, vô số võ giả run lẩy bẩy!

Ầm!

Vân Vận, Mỹ Đỗ Toa, Nhã Phi và Dược Trần bốn người ở gần Diệp Đông Hoàng nhất, cũng là người ra tay đầu tiên, đáng tiếc thực lực của họ quá yếu.

Một luồng khí tức của Hồn Thiên Đế đã chấn bay bốn người họ,

máu tươi văng khắp trời không, nếu không phải mục tiêu của Hồn Thiên Đế không phải là họ, e rằng chỉ cần một đòn tùy tay cũng có thể dễ dàng diệt bọn họ!

Đương nhiên, có Diệp Đông Hoàng ở đây, cho dù Hồn Thiên Đế ra tay, hắn cũng sẽ đỡ được! "Hồn Thiên Đế?

Đây là ai?

Cảm giác rất lợi hại!" "Còn có người đàn ông kia, biết đối phương mà còn dám xông qua, trông cũng rất khủng bố!" "Những người này đều là Đấu Thánh, hơn nữa còn mạnh hơn cả vị Đấu Thánh xuất hiện trước đó!" ...

Tất cả mọi người đều kinh hãi, nếu là trước đây, làm sao họ có thể nhìn thấy cường giả cấp bậc Đấu Thánh, bây giờ chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Đấu Thánh đã gần như biến thành rau cải trắng!

Ầm!

Ngay lúc này, một luồng khí tức khủng bố quét ngang cửu thiên thập địa, bao trùm tứ hải bát hoang đột nhiên dâng lên, hư không rung chuyển, vạn trượng biển tím như cá kình hút nước bị nuốt sạch!

Biển sấm màu tím biến mất, một bóng hình hùng tư vĩ ngạn, khí thôn bát hoang bá khí xuất hiện trước mặt mọi người, hắn tóc đen bay múa, đôi mắt sáng rực như tinh thần vũ trụ, mênh mông thần bí, sâu không lường!

Cơ thể hắn thần quang lấp lánh, khí huyết bàng bạc bao trùm trời đất, như một con chân long thức tỉnh, sợi xích sắt màu đen từ trên trời giáng xuống dưới khí huyết bàng bạc này lập tức tan vỡ!

Giờ khắc này, trời đất lập tức bình tĩnh lại, mọi ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng không nghi ngờ gì là chàng trai

tỏa sáng nhất giữa trời đất!

Bóng hình đang lao tới của Cổ Nguyên ngưng lại giữa không trung, cảm nhận khí tức khủng bố lan tỏa quanh thân Diệp Đông Hoàng, trong lòng kinh hãi, dấy lên sóng to gió lớn! "Hồn Thiên Đế?

Thật to gan, dám đánh lén Trẫm!" Diệp Đông Hoàng hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Hồn Thiên Đế đang hiện ra trong hư không, giọng nói uy nghiêm bá khí vang vọng khắp trời đất, khiến người ta có cảm giác muốn quỳ lạy! "Diệp Đông Hoàng, thật sự nghĩ ngươi là Đấu Đế?

Đánh lén ngươi thì sao?" Hồn Thiên Đế cười ha hả, khí tức trên người Diệp Đông Hoàng tuy khủng bố, nhưng cũng chưa đạt đến Đấu Đế, mà lão đã sớm đạt đến Đấu Thánh đỉnh phong, tự nhiên không hề sợ hãi! "Nhận Trẫm một chưởng!" Diệp Đông Hoàng không nói nhảm nữa, đưa tay ra, trong lòng bàn tay địa hỏa thủy phong cuồn cuộn, thời không phong lôi hiện ra, vô tận áo nghĩa trôi nổi, ngưng tụ thành một bàn tay che trời!

Bàn tay lớn phá vỡ không gian, vượt qua thời gian, phong tỏa hư không, năm ngón tay như thần sơn áp xuống, muốn trấn áp Hồn Thiên Đế!

Tất cả mọi người trợn to mắt, nhìn bàn tay như của thần linh, trong lòng tràn ngập cảm giác nhỏ bé, nếu một chưởng này đối phó với bọn họ, bất luận thế nào cũng khó mà thoát được! "Thực lực thật khủng khiếp!" Hồn Thiên Đế cảm nhận được thời không xung quanh bị giam cầm, nhìn năm ngón tay đang trấn áp tới, ánh mắt ngưng trọng chưa từng có!

Lão làm sao cũng không ngờ Đấu Khí Đại Lục lại có thể xuất hiện nhân vật như Diệp Đông Hoàng!

Ầm!

Khí tức khủng bố từ trong cơ thể Hồn Thiên Đế lan tỏa ra, không gian xung quanh lập tức vỡ vụn, một quyền ấn thông thiên triệt địa đánh ra, nghênh đón bàn tay che trời của Diệp Đông Hoàng!

Quyền chưởng va chạm, không gian tầng tầng vỡ vụn, mảnh vỡ không gian bắn ra, cương phong loạn lưu cuồn cuộn, Hồn Thiên Đế kinh hãi, thân thể run rẩy, không nhịn được lùi lại mấy bước! "Diệp Đông Hoàng, ngày tháng còn dài, bản tọa nhớ kỹ ngươi rồi!" Giọng nói lạnh lùng vang lên, Hồn Thiên Đế một bước bước ra, biến mất trong vết nứt không gian! "Cường giả Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong quả nhiên không dễ đối phó, không có tu vi Đấu Đế, rất khó giết chết lão!" Diệp Đông Hoàng không đuổi theo, bản thân hắn mới chỉ có tu vi tiểu thành Vương Giả, tương đương với Đấu Thánh trung giai, nhục thân cũng còn kém một chút, chưa đạt đến Hoàng Thể Cảnh.

Chiến lực của hắn mạnh hơn Hồn Thiên Đế một bậc, có thể dễ dàng đánh bại đối phương, nhưng Hồn Thiên Đế muốn đi, hắn cũng rất khó giữ lại! "Không xong!

Mau chạy!" Hồn Thiên Đế rời đi, Hồn Diệt Sinh và hai vị Thất Tinh Đấu Thánh hồn bay phách lạc, không nói hai lời, quay người bỏ chạy! "Hồn Thiên Đế đi rồi, các ngươi còn muốn chạy?" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra vồ, một lần nữa hóa thành một bàn tay che trời vồ xuống ba người.

Hồn Diệt Sinh ba người như con khỉ trong lòng bàn tay Phật Tổ, mặc cho bọn họ giãy giụa thế nào cũng khó thoát!

Bị Diệp Đông Hoàng một chưởng nắm trong lòng bàn tay!

Từng ánh mắt chấn động và sùng bái lập tức nhìn về phía Diệp Đông Hoàng! ... "Giơ tay trấn địch, một tay che trời, thật quá mạnh!" Tiêu Viêm nhìn Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng trên không, ánh

mắt cuồng nhiệt, sống lại một đời, đại trượng phu phải như thế!

Sẽ có một ngày, hắn cũng phải trở thành cường giả như vậy! "Hồn Thiên Đế bị một chưởng đánh lui, lật tay trấn áp hai vị Thất Tinh Đấu Thánh, thực lực của Hạ Hoàng lại mạnh đến mức này, khủng bố như vậy!" Cổ Đạo ánh mắt kính sợ, với tư cách là một trong Tam Tiên của Cổ Tộc, một cường giả Thất Tinh Đấu Thánh, lão đã không biết bao nhiêu năm không có cảm xúc kính sợ này!

Nhưng hôm nay, lão một lần nữa cảm nhận được!

Diệp Đông Hoàng có thể lật tay trấn áp hai vị Thất Tinh Đấu Thánh của Hồn Tộc, cũng có thể dễ dàng trấn áp lão, đây là điều lão chưa bao giờ nghĩ tới!

Ngay cả Cổ Nguyên, Hồn Thiên Đế cũng không thể dễ dàng trấn áp một vị Thất Tinh Đấu Thánh như vậy!

Trong thời đại Đấu Đế không xuất hiện này, Diệp Đông Hoàng đã vô địch! "Lại một cường giả tuyệt thế ra đời!" Cổ Nguyên ánh mắt phức tạp, trong lòng cảm khái, vốn dĩ Diệp Đông Hoàng tuy mạnh, nhưng lão cũng có tự tin áp chế Diệp Đông Hoàng một bậc, nhưng bây giờ, lão không còn cơ hội nữa!

Chương 427

Trừ khi lão có thể trở thành Đấu Đế!

Nhưng Đấu Khí Đại Lục đã một vạn năm không có Đấu Đế xuất hiện! "Bệ hạ thần uy, cái thế vô địch!" Trong dãy núi Ma Thú vang lên tiếng hô vang trời động đất, vô số võ giả cuồng nhiệt hô hào, địa vị của Diệp Đông Hoàng trong lòng bọn họ lại một lần nữa tăng lên!

Trong lòng họ, hắn chính là tồn tại như thần!

Không để ý đến tiếng hoan hô của mọi người, Diệp Đông Hoàng nhìn Hồn Diệt Sinh và hai vị Thất Tinh Đấu Thánh bị mình tóm trong tay, năm ngón tay dùng sức, nhẹ nhàng siết lại! "Đừng!" "Hạ Hoàng tha mạng!" "Cầu xin ngài, mau dừng lại đi!" Trong lòng bàn tay, Hồn Diệt Sinh ba người kinh hô, áp lực khủng bố theo năm ngón tay của Diệp Đông Hoàng siết lại từ bốn phương tám hướng ập đến, giống như cả một vùng trời đất đè xuống, muốn ép nổ bọn họ!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời, vang vọng sâu trong tâm hồn mọi người, khiến người ta toàn thân rùng mình!

Bụp bụp bụp!

Ngay sau đó ba tiếng vỡ nát khiến người ta dựng tóc gáy vang lên, tất cả mọi người không khỏi rùng mình một cái, một nỗi kinh hoàng tột độ dâng lên trong lòng.

Đây chính là cường giả Đấu Thánh tung hoành Đấu Khí Đại Lục, không phải con kiến, vậy mà lại bị bóp nổ sống như vậy!

Ngay cả những cường giả như Cổ Đạo, Cổ Nguyên cũng lộ ra một tia chấn động, thực lực của bọn họ mạnh nhất, càng có thể cảm nhận được sự khủng bố của nó!

Đó không phải là Đấu Thánh bình thường, mà là hai vị Thất Tinh Đấu Thánh và một vị Ngũ Tinh Đấu Thánh! "Chúc mừng Hạ Hoàng, tu vi tiến thêm một bước, danh chấn đại lục, Đấu Đế có thể mong đợi!" Đè nén sự rung động trong lòng, Cổ Nguyên dẫn theo Cổ Đạo và Cổ Huân Nhi tiến lên chúc mừng.

Đối với bọn họ, Đấu Đế chính là mục tiêu theo đuổi cao nhất! "Cổ Tộc trưởng quá lời rồi!" Trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng hiện ra một vòng xoáy thôn phệ, nuốt chửng ba người Hồn Diệt Sinh, sau đó nhìn về phía Cổ Nguyên.

Cách hơn một tháng, ánh mắt của Cổ Nguyên và những người khác nhìn hắn đã hoàn toàn khác.

Nếu như trước đây còn mang theo một tia cao ngạo và toan tính, thì bây giờ lại mang theo một tia kính sợ và sự kiêng kỵ nồng đậm!

Mặc dù quan hệ hai bên không tệ, nhưng đạo lý một núi không thể có hai hổ ai cũng biết, tuy nhiên tạm thời vấn đề không lớn!

Vì còn có con mãnh hổ Hồn Thiên Đế kia! "Tại hạ chỉ nói thật, không nói đến tu vi, chỉ riêng tấm lòng và khí phách của Hạ Hoàng, e rằng các Đấu Đế xưa nay cũng ít người bì kịp!" Cổ Nguyên nhìn về phía Võ Đạo Thiên Bi trên không trung Đông Hoàng Thành, bên trong ẩn chứa vô số công pháp đấu kỹ, khiến lão cũng phải chấn động liên hồi!

Từ xưa đến nay, chưa có một ai dám công bố công pháp võ kỹ của gia tộc mình ra thiên hạ, nhưng Diệp Đông Hoàng lại làm như vậy!

Điều này cần khí phách và tự tin đến nhường nào?

Chỉ riêng điểm này, lão đã không bằng!

Nói chuyện phiếm vài câu, Cổ Nguyên cũng không ở lại lâu, dẫn Cổ Đạo và Cổ Huân Nhi trở về Cổ Tộc!

Diệp Đông Hoàng trở lại Đông Hoàng Điện, Dược Trần, Mỹ Đỗ Toa, Nhã Phi, Vân Vận, Hải Ba Đông và những người khác cung kính chờ đợi, trước đó họ ra tay muốn cứu Diệp Đông Hoàng, đều bị khí tức của Hồn Thiên Đế làm bị thương, nhưng cũng không có gì đáng ngại! "Lần này Trẫm đã diệt Điện chủ Hồn Điện là Hồn Diệt Sinh và hai vị Thất Tinh Đấu Thánh của Hồn Tộc, lại đánh bại Hồn Thiên Đế, trước đó còn diệt Phó Điện chủ Hồn Điện là Hồn Vô Nhai, đã kết tử thù với Hồn Điện và Hồn Tộc đứng sau nó!" Diệp Đông Hoàng nhìn Dược Trần và những người khác, đây đều là trụ cột của Đại Hạ Vương Triều ở giai đoạn hiện tại, tiếp tục nói: "Hồn Tộc được xem là thế lực hùng mạnh nhất Đấu Khí Đại Lục, nhưng đối với Trẫm mà nói không đáng nhắc tới!" "Bệ hạ thần uy, Hồn Tộc tự nhiên không đáng sợ!" Mọi người ca ngợi, Dược Trần trong lòng cảm khái, lão có thù với Hồn Tộc, từng là người của Dược Tộc trong Viễn Cổ Bát Tộc, đối với Hồn Tộc cũng có chút hiểu biết!

Trước đây, Hồn Tộc là một tồn tại khổng lồ mà lão khó có thể chống lại!

Nhưng sau trận chiến hôm nay, Hồn Thiên Đế, người được mệnh danh là cường giả số một Đấu Khí Đại Lục, bị Diệp Đông Hoàng một chưởng đánh bại, uy thế của Hồn Tộc rơi xuống ngàn trượng, vầng hào quang vô địch cũng bị đập tan hoàn toàn! "Nhưng Hồn Tộc đối với các ngươi mà nói vẫn là một tồn tại khổng lồ, những ngày sắp tới các ngươi vẫn cần nỗ lực tu luyện, chiêu mộ cường giả, lớn mạnh Đại Hạ Vương Triều!" Dược Trần và những người khác nghe vậy, trong lòng xấu hổ, hiện tại Đại Hạ Vương Triều hoàn toàn do một mình Diệp Đông Hoàng chống đỡ!

Không có Diệp Đông Hoàng, Đại Hạ Vương Triều chỉ là một thế lực bình thường!

Giống như trận chiến hôm nay, bọn họ hoàn toàn không giúp được

chút gì, ngay cả tư cách tham chiến cũng không có! "Vâng, Bệ hạ!" Dược Trần, Hải Ba Đông, Gia Hình Thiên và những người khác xấu hổ lui xuống, trong lòng quyết tâm nỗ lực tu luyện, nâng cao tu vi.

Phải biết rằng hiện tại Đông Hoàng Thành và chín ngọn thần sơn phía dưới đều được Tụ Linh Đại Trận của Diệp Đông Hoàng bao phủ, linh khí hóa thành sương mù dày đặc tràn ngập từng tấc không gian.

Sau đó lại được Diệp Đông Hoàng bố trí Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, dẫn dắt sức mạnh của các vì sao trên trời dung nhập vào trong, có thể gọi là động thiên phúc địa.

Tu luyện một ngày ở đây, còn mạnh hơn tu luyện ba tháng ở bên ngoài! "Bệ hạ, từ xưa đến nay, Trung Châu mới là nơi tập trung của cường giả, Đại Hạ Vương Triều muốn phát triển lớn mạnh, ở Trung Châu chắc chắn tốt hơn ở đây, tại sao không đến Trung Châu?" Mỹ Đỗ Toa ngồi xuống bên cạnh Diệp Đông Hoàng, ôm lấy cánh tay hắn, vùi vào một vùng mềm mại, trong mắt tràn đầy nghi hoặc!

Không chỉ có nàng, Vân Vận, Nhã Phi và những người khác cũng vậy!

Trước đây họ đã nghe rất nhiều truyền thuyết về Trung Châu, trong lòng hướng về, nhưng thực lực của họ căn bản không dám đi!

Ngay cả Mỹ Đỗ Toa từng là Đấu Hoàng đỉnh phong cũng không dám!

Bởi vì ở đó có quá nhiều cường giả, Đấu Hoàng đỉnh phong chẳng là gì, với vẻ đẹp của nàng mà đến đó, chắc chắn sẽ bị người ta bắt làm sủng vật giam cầm!

Trở thành vật cấm luyến và đồ chơi của người khác, mặc cho người ta đùa giỡn!

Nhưng với thực lực của Diệp Đông Hoàng, căn bản không sợ bất cứ ai, hoàn toàn có thể dựng chân ở bất cứ nơi nào tại Trung Châu! "Sơn bất tại cao, hữu long tắc linh, thủy bất tại thâm, hữu tiên tắc linh, Trẫm cho dù ở nơi quê mùa hẻo lánh này, cường giả Trung Châu chẳng phải cũng phải lặn lội đến đây bái kiến sao?" "Trẫm ở đây, nơi này chính là trung tâm của đại lục!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy thân thể đầy đặn mềm mại của Vân Vận và Mỹ Đỗ Toa vào lòng, giọng nói nhàn nhạt tràn ngập khí phách khó tả, khiến người ta máu nóng sôi trào, lòng dạ trào dâng! "Bệ hạ uy vũ!" Ba người đẹp mắt sáng lên, cảm giác bá khí chưa từng có.

Diệp Đông Hoàng ở đâu, nơi đó chính là trung tâm của đại lục, đây là sự cuồng ngạo và bá khí đến nhường nào, nhưng ai dám nói không phải?

Hắn, có thực lực đó! "Đấu Khí Đại Lục đối với Trẫm mà nói nơi nào cũng như nhau, nhưng Trung Châu chắc chắn phải đi, tạm thời không vội!" Vừa nói, Diệp Đông Hoàng vừa bế bổng Vân Vận lên, cười nói: "Trẫm giúp các nàng trị thương trước đã!" "Không muốn!" Vân Vận hờn dỗi, cảm nhận ánh mắt của Nhã Phi và Mỹ Đỗ Toa, khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần đỏ ửng như máu, hai tay chống lên ngực Diệp Đông Hoàng, đầy vẻ e thẹn! "Bệ hạ, nếu Vân Vận muội muội không muốn, ngài trị thương cho người ta trước đi?" Mỹ Đỗ Toa kéo cánh tay Diệp Đông Hoàng, cười một cách quyến rũ, phong tình vạn chủng.

Yêu tinh này, mị cốt thiên thành, gợi cảm mê người, bộ ngực cao ngất đè lên cánh tay Diệp Đông Hoàng không ngừng lắc lư, khiến người ta tâm viên ý mã! "Không muốn!" Vân Vận lập tức đưa tay ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, nhìn ánh mắt trêu chọc của Mỹ Đỗ Toa, liền cúi đầu, vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn rắn chắc của hắn!

Tuy e thẹn, nhưng cánh tay lại ôm chặt lấy Diệp Đông Hoàng!

"Miệng nói không muốn, nhưng cơ thể lại rất thành thật!" Nhìn Vân Vận e thẹn kiêu ngạo, xinh đẹp động lòng người, Diệp Đông Hoàng khẽ cười một tiếng, tâm thần khẽ động, chỉ muốn bắt nạt nàng thật nhiều, bế nàng lên đi thẳng vào phòng! "Bệ hạ..." Trên giường, đôi mắt long lanh như nước của Vân Vận nhìn Diệp Đông Hoàng đang cúi người xuống, giọng nói nhẹ nhàng, mê hoặc lòng người.

Mặc dù đã trải qua rất nhiều lần, nhưng trong mắt vẫn mang theo một tia e thẹn!

Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ, hai bóng hình trùng hợp lại với nhau! ...

Giây tiếp theo, Diệp Đông Hoàng thừa thắng xông lên, một điểm hàn mang đến trước, sau đó thương xuất như rồng, thẳng đến ngọc môn quan! "Ưm!" Vân Vận mỹ mâu trợn lớn, thân thể mềm mại run rẩy, không chút chuẩn bị, khóe môi phát ra một tiếng rên khẽ.

Cuồng phong bão vũ chợt đến, sóng dữ vỗ bờ! …… Bên ngoài, tin tức Hồn Điện điện chủ Hồn Diệt Sinh bị Diệp Đông Hoàng một chưởng xóa sổ như mọc thêm cánh, càn quét khắp khu vực Tây Bắc, sau đó với tốc độ không thể tưởng tượng nổi lan ra khắp Trung Châu Đại Lục!

Đồng thời, tin tức về Viễn Cổ Bát Tộc cũng theo tin Hồn Diệt Sinh bị diệt mà truyền đi!

Các thế lực lớn trên bề mặt Trung Châu có Nhất Điện Nhất Tháp Nhị Tông Tam Cốc Tứ Phương Các, uy danh của Hồn Điện chấn động Trung Châu!

Hồn Điện điện chủ Hồn Diệt Sinh càng khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật.

Nhưng tuyệt đại đa số mọi người đều không biết Hồn Điện chỉ là

thế lực bề nổi do Hồn Tộc đẩy ra!

Lần này theo Hồn Tộc nổi lên mặt nước, chúng nhân mới biết thì ra kẻ mạnh nhất Đấu Khí Đại Lục vốn không phải là Nhất Điện Nhất Tháp Nhị Tông Tam Cốc Tứ Phương Các gì đó, mà là Viễn Cổ Bát Tộc!

Viễn Cổ Bát Tộc là những tộc quần do Đấu Đế thời xưa truyền lại, sở hữu huyết mạch Đấu Đế, có điều hiện nay Tiêu Tộc đã sa sút!

Hồn Tộc mạnh nhất, Cổ Tộc thứ hai!

Cùng với sự xuất hiện của các viễn cổ chủng tộc, tin tức Diệp Đông Hoàng liên tiếp chém Hồn Diệt Sinh và hai vị Thất Tinh Đấu Thánh của Hồn Tộc cũng như đánh bại Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong Hồn Thiên Đế càng làm chấn động toàn bộ Đấu Khí Đại Lục!

Mặc dù rất nhiều người không thể tin nổi tin tức quá chấn động này, nhưng ngày càng nhiều cường giả từ Trung Châu đổ về, muốn xem thử có phải là thật không!

Mỗi một cường giả đến Ma Thú Sơn Mạch, khi nhìn thấy chín ngọn thần sơn cao chọc trời cùng với Đông Hoàng Thành ngự trị trên đỉnh núi đều vô cùng chấn động.

Linh khí nồng đậm đến cực hạn tràn ngập chín ngọn thần sơn, vô tận tinh quang chiếu rọi xuống, xung quanh Đông Hoàng Thành mây mù lượn lờ, tinh quang rực rỡ, tựa như tiên cung trên trời.

Theo sự gột rửa của vô tận linh khí và tinh thần chi lực, Đông Hoàng Thành ngày càng trở nên cường đại, nặng nề, tỏa ra từng luồng khí tức tuyên cổ bất hủ vĩnh hằng!

Diệp Đông Hoàng tu luyện trong Đông Hoàng Cung ở nơi sâu nhất Đông Hoàng Thành, vạn thiên áo nghĩa cuồn cuộn vây quanh, vô tận đạo vận khắc sâu vào Đông Hoàng Thành, khiến nó không ngừng lột

xác.

Đông Hoàng Thành sớm đã đạt đến cấp bậc Thần binh Vương giả bậc bảy, hiện đang tiến đến Thần binh Hoàng giả bậc tám, một khi đạt đến bậc tám, ở thế giới Đấu Phá sẽ tương đương với một vị Đấu Đế!

Có điều, quá trình này hẳn sẽ rất dài!

Không để ý đến những phiền nhiễu bên ngoài, Diệp Đông Hoàng toàn quyền giao phó mọi chuyện cho Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và Nhã Phi phụ trách, an tâm ở lại Đông Hoàng Cung tu luyện!

Lĩnh ngộ Vạn Đạo Áo Nghĩa, sau khi đột phá đến Vương Giả Cảnh, Diệp Đông Hoàng không còn gặp phải bình cảnh nào nữa, việc lĩnh ngộ Vạn Đạo Áo Nghĩa cứ thế tăng lên vùn vụt!

Lúc tu luyện khô khan hoặc nổi hứng, Diệp Đông Hoàng liền triệu ba người Mỹ Đỗ Toa vào cung, tìm hiểu một phen tình hình phát triển của Đại Hạ Vương Triều, giao lưu sâu sắc, thuận tiện giúp các nàng đề thăng một chút tu vi!

Chương 428

Đại Hạ Vương Triều phát triển nhanh chóng, ngày càng nhiều cường giả gia nhập, Tinh Vẫn Các nơi Dược Trần từng ở cũng đã gia nhập.

Phong Nhàn và Cổ Linh hai vị Đấu Tôn trở thành trưởng lão của Đại Hạ Vương Triều, đệ tử của Phong Nhàn là Mộ Thanh Loan cũng đến Đại Hạ Vương Triều, tu luyện trên Thiên Nguyên Sơn!

Thiên Nguyên Sơn là ngọn núi thứ hai trong chín ngọn thần sơn mà Diệp Đông Hoàng xây dựng ở Ma Thú Sơn Mạch, ngọn thần sơn trung tâm nhất tự nhiên được gọi là Đông Hoàng Sơn!

Xung quanh là tám ngọn núi được đặt tên lần lượt theo Thiên Địa Huyền Hoàng Vũ Trụ Hồng Hoang, như Thiên Nguyên Sơn, Huyền Nguyên Sơn, Địa Nguyên Sơn… Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên và những người khác đều tu luyện trên ngọn núi này, còn Hải Ba Đông, Gia Hình Thiên và những người khác cơ bản đều ở trên Thiên Nguyên Sơn.

Về phần Đông Hoàng Thành, ngoại trừ Diệp Đông Hoàng, cũng chỉ có Nhã Phi, Vân Vận, Mỹ Đỗ Toa và những người khác thường trú tu luyện, còn có một số thị nữ!

Những thị nữ này đều không phải người bình thường!

Đông Hoàng Thành là nơi ở và tu luyện của Diệp Đông Hoàng, vô số thiên chi kiêu nữ tranh nhau sứt đầu mẻ trán cũng muốn vào trong, không chỉ vì môi trường tu luyện ở đó tốt, mà còn vì gần với Diệp Đông Hoàng!

Cửu phẩm Luyện Dược Sư, cường giả Đấu Thánh đỉnh phong, đệ nhất nhân đại lục, diệt Hồn Điện điện chủ, diệt Thất Tinh Đấu Thánh,

một chưởng bại Hồn Thiên Đế!

Diệp Đông Hoàng tuy xuất hiện ở Đấu Khí Đại Lục không lâu, nhưng lại có vô số vầng hào quang gia thân!

Đối với người của Đấu Khí Đại Lục mà nói, hắn giống như hoàng đế thời cổ đại, nếu có thể được Diệp Đông Hoàng ưu ái thì sẽ một bước lên trời, cá chép hóa rồng!

Giống như Nhã Phi, chẳng qua chỉ là một phách mại sư nhỏ bé ở Ô Thản Thành, nay lại trở thành cường giả Đấu Tôn, hơn nữa còn là một trong những người chủ sự của Đại Hạ Vương Triều.

Nữ nhân nào mà không ngưỡng mộ!

Do đó vô số người chen lấn sứt đầu muốn vào Đông Hoàng Thành làm thị nữ!

Cứ như vậy, tiêu chuẩn của thị nữ lập tức được nâng cao!

Thiên phú, mỹ mạo, trí tuệ thiếu một thứ cũng không được, dù vậy vẫn không ngăn được sự nhiệt tình của vô số thiên chi kiêu nữ. "Vạn Đạo Áo Nghĩa, Lục Trọng Chi Cảnh, Tiểu Thành Vương Giả đỉnh phong!" Trong Đông Hoàng Cung, Diệp Đông Hoàng mở mắt, đôi mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng tựa như hai ngọn thần đăng khoáng thế, chiếu rọi cổ kim tương lai, sâu thẳm mà nhiếp hồn, trong lúc nhắm mở, có dị tượng đáng sợ như tinh thần ảo diệt, vũ trụ sụp đổ hiển hiện!

Toàn thân hắn Vạn Đạo Áo Nghĩa hiển hiện, lúc thì hóa thành Thời Gian Áo Nghĩa, phiêu miểu thần bí, lúc thì hóa thành Không Gian Áo Nghĩa, mênh mông vô tận, lúc thì hóa thành Sinh Mệnh Áo Nghĩa, sinh cơ bừng bừng… Vạn thiên áo nghĩa diễn hóa, làm nổi bật thân thể không quá cao lớn của hắn trở nên vô cùng vĩ ngạn, từng sợi tóc đen dài tung bay, anh tư vĩ ngạn, tuấn mỹ vô song, bá khí ngút trời!

"Ồ, còn có một con chuột nhắt thú vị đến!" Diệp Đông Hoàng thu lại Vạn Đạo Áo Nghĩa trên người, thần quang nội liễm, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa, một thân ảnh nhỏ nhắn đáng yêu lọt vào mắt.

Đó là một bé gái mặc váy trắng chỉ cao đến thắt lưng hắn, tuổi của bé gái dường như không quá mười hai, mười ba tuổi, một mái tóc dài màu tím nhạt rủ xuống eo.

Gò má nàng cực kỳ trắng nõn, dáng vẻ như được điêu khắc từ ngọc hồng, một đôi mắt to đen láy linh động cảm nhận được ánh mắt của Diệp Đông Hoàng liền lộ ra một tia hoảng loạn, rồi lập tức xoay người bỏ chạy!

Diệp Đông Hoàng đưa tay ra tóm, bàn tay to lớn phá không, ngón cái và ngón trỏ véo lấy cổ áo sau gáy nàng, nhấc lên không trung đặt trước mặt!

Tay trái bé gái cầm một cây dược liệu màu vàng kim như kim loại, chính là Kim Cương Bồ, trên đó có một vết khuyết nhỏ, ở một chỗ trên vết khuyết, còn lờ mờ nhìn thấy mấy dấu răng. "Không phải ta, ta không có ăn vụng, đây là ta mang từ học viện đến!" Dùng mu bàn tay hồng hào vội vàng lau đi chất lỏng màu vàng kim ở khóe miệng, bé gái mặc váy trắng nhìn Diệp Đông Hoàng, đôi mắt to đen láy có chút sợ hãi và tò mò, vội vàng nói! "Trẫm biết!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, hỏi: "Ngươi làm sao đến đây?" Với nhãn lực của Diệp Đông Hoàng, tự nhiên là một mắt liền nhìn ra bản thể của bé gái là một đầu ma thú Thái Hư Cổ Long, kết hợp với dáng vẻ này, rõ ràng chính là Tử Nghiên - con gái của Thái Cổ Cổ Long Hoàng!

Chỉ là Tử Nghiên đáng lẽ phải ở Già Nam Học Viện, sao lại chạy đến Đông Hoàng Cung rồi?

Trong một năm này, Già Nam Học Viện cũng có người đến, ví dụ như Hàn Nguyệt đang làm thị nữ ở Đông Hoàng Cung.

Nhưng Diệp Đông Hoàng không cho rằng Tử Nghiên cũng sẽ đến đây làm thị nữ! "Tô lão đầu nói đến đây có thể giúp ta tìm được người thân, ta liền theo lão đến!" Tử Nghiên không do dự, trực tiếp nói: "Sau khi đến đây, ta cảm thấy rất thích hợp để tu luyện, liền ở lại, sau đó cảm nhận được nơi này có một tia khí tức quen thuộc, liền qua xem thử, người ta không có ý định trộm đồ!" Nói rồi, đôi mắt to tròn xoe của Tử Nghiên đáng thương nhìn Diệp Đông Hoàng, ở Già Nam Học Viện nàng có thể hoành hành bá đạo, nhưng đối mặt với cường giả khủng bố như Diệp Đông Hoàng, nàng vẫn rất chột dạ!

Thiên phú không gian của nàng trước mặt Diệp Đông Hoàng không có chút tác dụng nào, chạy cũng không thoát! "Thì ra là vậy!" Diệp Đông Hoàng buông tay, đặt nàng xuống, trong lòng đã hiểu rõ, còn về khí tức quen thuộc mà Tử Nghiên cảm ứng được hẳn là do hắn từng dùng long huyết luyện thể.

Thêm vào đó bản thân hắn là đế hoàng, trên người có khí đế hoàng, đây cũng là nguyên nhân thúc đẩy Tử Nghiên lén lút chạy đến đây nhìn trộm hắn! "Muốn lớn lên không?" Diệp Đông Hoàng đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của Tử Nghiên, người sau rụt rụt cổ lại nhưng không dám né, nghe được lời của Diệp Đông Hoàng, đôi mắt to đen láy lập tức sáng lên!

Nàng ở Già Nam Học Viện khắp nơi trộm linh dược ăn chẳng phải là vì muốn lớn lên sao? "Muốn!" Tử Nghiên không nghĩ ngợi liền mở miệng, có điều trong mắt lại có cảnh giác, dù sao nàng cũng không ngốc, trên đời làm gì có bữa trưa miễn phí! "Đến, há miệng ra!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên đan dược cửu phẩm, nhìn về phía Tử Nghiên, dược hương nồng đậm tỏa ra, đôi mắt linh động của Tử Nghiên lập tức sáng rực!

Nàng cảm nhận được đan dược trong tay Diệp Đông Hoàng ẩn chứa sức mạnh bàng bạc khủng bố vô cùng, còn bàng bạc hơn tất cả

linh dược nàng từng ăn cộng lại!

Nàng ăn vào tuyệt đối có thể lớn lên!

Cơ thể theo bản năng há cái miệng nhỏ hồng nhuận như quả anh đào ra.

Vù.

Đan dược màu vàng kim hóa thành một đạo lưu quang chui vào miệng nhỏ của nàng, hóa thành một luồng hơi ấm bàng bạc tràn vào dạ dày, chảy đến tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ. …… "Gầm!" Năng lượng mênh mông bàng bạc rót vào cơ thể Tử Nghiên, tiếng rồng gầm trầm thấp hùng hồn mang theo một tia đau đớn từ cổ họng Tử Nghiên phát ra, chấn động đến ù tai, vang vọng chín tầng mây vạn dặm. "Gầm!

Gầm!

Gầm!" Ma Thú Sơn Mạch vô số ma thú hoảng sợ gầm rống, dưới long uy ẩn chứa huyết mạch ma thú chí tôn Thái Hư Cổ Long Hoàng này, chúng run lẩy bẩy, hai chân run rẩy, mềm nhũn ra đất!

Ngay cả Bạch Bạch, con U Minh Bạch Hổ đã tấn thăng ma thú bậc tám, cũng hoảng sợ bất an, ngẩng cái đầu hổ khổng lồ lên nhìn về phía Đông Hoàng Cung! "Chuyện gì vậy?" Mỹ Đỗ Toa, Nhã Phi và Vân Vận nghe tiếng, vội vàng bay nhanh đến Đông Hoàng Cung, trên mặt trông không có vẻ gì là căng thẳng!

Đông Hoàng Cung có Diệp Đông Hoàng trấn giữ, đừng nói một con ma thú, cho dù là Hồn Thiên Đế đến cũng không gây nổi sóng gió gì!

Tử Nghiên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trắng nõn vặn vẹo, toàn thân trong suốt, thần quang lấp lánh, từng đạo thần hà từ làn da trắng như ngọc thấm ra.

Là con gái của Thái Hư Cổ Long Hoàng, nàng chỉ cần có đủ năng lượng là có thể nhanh chóng trưởng thành, nhưng dược hiệu của đan dược cửu phẩm đối với Tử Nghiên chỉ có cảnh giới Đấu Vương mà nói vẫn vô cùng bá đạo!

Mặc dù sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đau đớn là không thể tránh khỏi!

Từng sợi tóc tím tung bay, tử kim quang mang bao phủ, cuối cùng hóa thành một quả trứng rồng màu tím vàng khổng lồ.

Trên đó phủ đầy từng đạo đạo văn thần bí huyền ảo, từng trận khí tức cường hoành từ trong trứng rồng lan ra, tràn ngập long uy khó có thể diễn tả bằng lời. "Nô tỳ bái kiến Bệ hạ!" Giọng nói thanh lãnh xen lẫn một tiếng nói rụt rè vang lên, hai bóng người bước nhanh vào, cúi đầu chào trước mặt Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng ngồi xuống bảo tọa, ngẩng đầu nhìn, người có giọng nói thanh lãnh là một nữ tử trẻ tuổi mặc váy dài màu bạc.

Nữ tử thân hình cao gầy, gò má tuy hơi gầy, nhưng lại là một khuôn mặt mỹ nhân hiếm có, da trắng như tuyết, mày mắt như tranh vẽ.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là mái tóc dài đến eo của nàng lại là màu bạc hiếm thấy, mái tóc bạc phối hợp với bộ y phục màu bạc, khiến toàn thân nàng toát ra một loại khí chất lạnh lùng cự người ngàn dặm, làm người ta có cảm giác có thể đứng xa ngắm mà không thể lại gần đùa giỡn.

Bên cạnh nữ tử tóc bạc là một thiếu nữ mặc trang phục thanh nhã màu xanh nhạt, thân hình thiếu nữ tuy nhỏ nhắn, nhưng lại có phần phát triển khá thành thục một cách kỳ dị.

Chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm, chỗ cần đầy đặn thì đầy

đặn, chỗ cần thon thả thì thon thả, chỉ là trông có vẻ hơi non nớt mà thôi.

Một khuôn mặt trái xoan đáng yêu tinh xảo, giống như một con búp bê sứ xinh đẹp, dáng vẻ rụt rè, như con thỏ nhỏ kinh sợ, khiến người ta trong lòng không khỏi có chút cảm giác thương tiếc. "Các ngươi tên là gì?" Diệp Đông Hoàng đánh giá hai người, người sau dáng vẻ rụt rè, mang huyết mạch Xà Nhân, đặc biệt là đôi mắt màu xanh nhạt kia, sâu trong con ngươi dường như ẩn giấu ba điểm nhỏ màu xanh biếc cực kỳ nhỏ bé.

Có thể nhiếp hồn người khác!

Diệp Đông Hoàng biết thiếu nữ này hẳn là nữ tử sở hữu Bích Xà Tam Hoa Đồng mà Tiêu Viêm gặp trong nguyên tác!

Bích Xà Tam Hoa Đồng là kỳ đồng đệ nhất thiên hạ, chỉ xuất hiện ở hậu đại của con người và Xà Nhân.

Loại đồng tử này là khắc tinh của tất cả ma thú hình rắn, ngoại trừ một số ít ma thú hình rắn có huyết mạch viễn cổ thuần túy, đều có thể cưỡng chế khống chế.

Đối với người hoặc ma thú khác thì không thể khống chế, nhưng có thể dẫn dắt linh hồn và đoạt lấy quyền khống chế cơ thể.

Bích Xà Tam Hoa Đồng sau khi thành thục, trong mắt có thể tự thành không gian, những thứ bị khống chế có thể cất giữ trong đó, theo thực lực tăng cường, giới hạn của không gian sẽ theo đó nâng cao, nhưng thực lực của sinh vật bị thu vào không gian sẽ từ từ bị hấp thu, phản hồi lại cho Thanh Lân.

Tại Mạc Thành của Sa mạc Tháp Qua Nhĩ, nơi đó gần với Xà Nhân Tộc, thường có nữ tử nhân loại bị Xà Nhân Tộc hùng tính cưỡng hiếp.

Xà Nhân và nhân loại phát sinh quan hệ, bình thường sẽ không mang thai, nhưng vạn sự vô tuyệt đối, luôn có một xác suất cực kỳ hiếm hoi, nữ nhân phát sinh quan hệ với Xà Nhân sẽ mang thai, và đẻ trứng… Tuy nhiên, dù đẻ trứng, loại hài nhi mang huyết mạch của người và Xà Nhân này, bình thường rất khó sống qua hai tuổi.

Có điều, vạn sự vô tuyệt đối!

Đúng như câu nói đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, luôn có một tia sinh cơ!

Thanh Lân chính là một trong những tồn tại đặc biệt! "Nô tỳ Hàn Nguyệt bái kiến Bệ hạ!" Đối với câu hỏi của Diệp Đông Hoàng, Hàn Nguyệt thân thể mềm mại khẽ run, một trái tim treo lên cổ họng, thụ sủng nhược kinh, vội vàng trả lời!

Nói thật, nàng đã đến Đông Hoàng Thành nửa năm, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên gặp Diệp Đông Hoàng, bây giờ lại được Diệp Đông Hoàng chú ý, trong lòng không căng thẳng kích động là không thể! "Nữ tỳ Thanh Lân, bái kiến Bệ hạ!" Thanh Lân cũng rụt rè mở miệng theo. "Hai ngươi đều rất không tệ!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, thiên phú của hai người không tệ, đặc biệt là Thanh Lân, có không gian trưởng thành rất lớn! "Tạ ơn Bệ hạ!" Thân thể lồi lõm có trí của Thanh Lân run rẩy càng lợi hại hơn, trong mắt ẩn ẩn lệ hoa.

Nàng vì là con lai nên từ nhỏ bị người ta kỳ thị, đi đến đâu cũng là ánh mắt ghét bỏ, đây là lần đầu tiên được người ta khen!

Càng khiến nàng thụ sủng nhược kinh là người khen nàng còn là Diệp Đông Hoàng, với thực lực và nhãn giới của nàng tự nhiên không hiểu Diệp Đông Hoàng mạnh đến đâu, nhưng nàng biết Diệp Đông Hoàng là tồn tại chí cao vô thượng của vùng đất này!

Chương 429

Ngay cả Medusa Nữ Vương từng hung danh vang xa cũng không bằng! "Tạ ơn Bệ hạ!" Hàn Nguyệt thân thể run lên một cái, suy nghĩ của nàng không giống Thanh Lân, nàng tưởng rằng Diệp Đông Hoàng nói 'không tệ' là chỉ dung mạo của nàng!

Tiếp theo chắc chắn là muốn các nàng thị tẩm!

Nàng thực ra không phải tự nguyện đến đây, chỉ là gia tộc tình cảnh không tốt, muốn bám vào Diệp Đông Hoàng, mà nàng lại ở Già Nam Học Viện, cách đây rất gần, liền bị phái đến! "Bệ hạ tu vi thông thiên, siêu phàm nhập thánh, cũng coi như không tệ!" Hàn Nguyệt lén nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, một trái tim đập cực kỳ lợi hại, thì ra Diệp Đông Hoàng đẹp trai như vậy, trong lòng tràn đầy an ủi!

Đối mặt với yêu cầu của Diệp Đông Hoàng, cho dù nàng không muốn, cũng không dám từ chối, còn phải nỗ lực nghênh hợp biểu hiện!

Hàn gia của nàng ở Trung Châu tuy có chút thế lực, nhưng so với Diệp Đông Hoàng thì hoàn toàn không thể so sánh, nếu không cũng không cần đến đây làm tỳ nữ bám víu Diệp Đông Hoàng!

Cho nên, Diệp Đông Hoàng là người nàng không thể đắc tội! "Hai bình đan dược này ban cho các ngươi, lui xuống nỗ lực tu luyện!" Diệp Đông Hoàng tùy tay vung lên, hai bình đan dược lần lượt rơi vào tay Hàn Nguyệt và Thanh Lân, nhàn nhạt nói. "Đa tạ Bệ hạ!" Hai người ôm tâm trạng kích động cảm kích cầm đan dược rời đi, Thanh Lân không có suy nghĩ dư thừa gì, chỉ là vô cùng vui vẻ, không những nhận được sự công nhận của Diệp Đông Hoàng, còn nhận được thưởng, còn có gì vui hơn thế nữa?

Mà Hàn Nguyệt tuy cũng rất vui vẻ, nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc và phức tạp.

Không nghĩ ra, nàng cũng lười nghĩ nhiều!

Đã đến đây rồi, nàng không thể quay đầu lại, không cần biết Diệp Đông Hoàng muốn làm gì nàng, nàng cũng không thể phản kháng, cũng không được phản kháng!

Cuộc sống cũng giống như bị cưỡng hiếp!

Đã không thể phản kháng, vậy thì cứ ngoan ngoãn nằm hưởng thụ là được rồi! "Bệ hạ có hứng thú với hai tiểu nha đầu kia sao?" Mỹ Đỗ Toa đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng ngồi xuống, vừa rồi lúc nàng vào cũng nhìn thấy Hàn Nguyệt và Thanh Lân, tuy không biết Diệp Đông Hoàng nói gì với các nàng!

Nhưng thấy Diệp Đông Hoàng ban thưởng đan dược cho hai người, liền biết Diệp Đông Hoàng ít nhất cũng có hứng thú với hai người họ!

Nhã Phi và Vân Vận đánh giá một phen quả trứng rồng do Tử Nghiên hóa thành bên cạnh, cũng đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng! "Thải Lân tỷ tỷ, chuyện này còn phải nói sao?

Nam nhân cũng giống như trẻ con, nữ nhân thì như đồ chơi, đối với món đồ chơi chưa từng chơi qua tự nhiên đều muốn chơi thử một lần!" Nhã Phi ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng ngồi xuống bên cạnh, cười duyên.

Trải qua hơn một năm thời gian hòa hợp, quan hệ của mấy người cũng trở nên rất tốt!

Nàng cũng biết Diệp Đông Hoàng thực ra không khó ở chung, thỉnh thoảng cũng có thể nói đùa!

Về phần Thải Lân tự nhiên là cái tên mới mà Diệp Đông Hoàng

đặt cho Mỹ Đỗ Toa cách đây không lâu! …… "Vậy nói các ngươi là đồ chơi?" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm yêu tinh Nhã Phi này vào lòng, mỉm cười, giơ tay lên chính là một cái tát! *Bốp!* Thân thể mềm mại khẽ run, Nhã Phi rên khẽ một tiếng, đôi mắt long lanh oán trách nhìn Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng không có ở... "Ai, ta thật không muốn làm ngươi bị thương…" Khẽ thở dài, Băng Hà đưa ngón tay xoa xoa đóa hoa tuyết màu đen ở giữa mi tâm, "Đáng tiếc, không dùng vũ lực, khó mà khiến ngươi ngoan ngoãn nghe lời…" Tiếng nói vừa dứt, đóa hoa tuyết màu đen ở giữa mi tâm Băng Hà khẽ lóe lên, màu sắc của những đóa hoa tuyết đang gào thét quanh thân gã trong nháy mắt biến thành màu đen một cách quỷ dị, sau đó ngón tay gã khẽ điểm về phía Tiểu Y Tiên. "Vù!" Theo ngón tay gã điểm xuống, những đóa hoa tuyết màu đen đang gào thét lập tức càn quét ra, sau đó che trời lấp đất bắn dữ dội về phía Tiểu Y Tiên!

Thấy Băng Hà phát động công kích, sắc mặt Tiểu Y Tiên hơi đổi, đấu khí mênh mông từ trong cơ thể bạo phát ra, hình thành một bức tường đấu khí ngút trời trước mặt! *Xoẹt xoẹt xoẹt!* Vô số đóa hoa tuyết màu đen giống như ám khí bắn vào bức tường đấu khí khổng lồ kia, cắm sâu vào bên trong, sau đó từng luồng màu đen quỷ dị nhanh chóng lan ra, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ bức tường đấu khí… *Ầm!* Theo sự lan rộng của màu đen, bức tường đấu khí trực tiếp sụp đổ, mà từng luồng màu đen quỷ dị lại hóa thành một con hắc long dữ tợn, mang theo tiếng gầm thét, truy sát về phía Tiểu Y Tiên.

Thấy vậy, thân hình Tiểu Y Tiên vội lùi, hai luồng đấu khí mênh mông như lụa từ trong lòng bàn tay bạo phát ra, hung hăng va chạm với hai con hắc long kia. "Ầm!" Hai bên va chạm, vết nứt không gian như mạng nhện lan ra! *Hừm!* Cuộc giao phong hung hãn như vậy, thân thể Tiểu Y Tiên run lên, trong cổ họng truyền ra một tiếng hừ

nhẹ, tức thì gót chân lảo đảo đạp trên hư không lùi lại gần trăm mét! "Mạnh quá!" Tiểu Y Tiên trong lòng kinh hãi, là cốc chủ Băng Hà Cốc, thành danh nhiều năm, hoàn toàn không phải loại Đấu Tôn mới tấn chức như nàng có thể so sánh!

Dù thể chất của nàng mạnh hơn Băng Hà cũng vô dụng! "Ngưng Băng Đột Thứ!" Vô số đóa hoa tuyết màu đen ngưng kết trên không trung, hình thành từng cây dùi băng dài hơn một thước, những cây dùi băng lạnh lẽo sắc bén mang theo hàn ý thấu xương như cuồng phong bão vũ hung hăng bắn về phía đầu và ngực Tiểu Y Tiên! "Thực Độc Ma Thủ!" Nhìn thấy vô số dùi băng bắn tới, gò má Tiểu Y Tiên cũng biến sắc, trong miệng khẽ quát một tiếng, đấu khí cuồn cuộn tuôn ra, tức thì hóa thành một bàn tay lớn màu xám tím.

Sau đó chụp xuống một cái, trực tiếp nắm chặt vô số dùi băng kia, sự ăn mòn mãnh liệt khi tiếp xúc với hàn khí của dùi băng, bùng phát ra từng tiếng "xèo xèo" chói tai. "Bạo!" Băng Hà mắt lộ vẻ cười lạnh, khóe miệng nhếch lên một tia âm lãnh, tức thì khẽ quát, từng cây dùi băng đột nhiên nổ tung, bàn tay lớn màu xám tím vỡ nát, những mảnh vỡ dùi băng sắc bén như lưỡi đao đâm vào cơ thể Tiểu Y Tiên! "Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ y phục trắng tinh của Tiểu Y Tiên, thân thể mềm mại thon thả như con búp bê rách từ trên không trung rơi xuống! "Lần này xem ngươi còn không ngoan ngoãn nghe lời!" Băng Hà ánh mắt nóng rực, bàn tay to lớn vươn ra, chộp về phía thân thể yêu kiều của Tiểu Y Tiên! "Mình thật vô dụng!" Nhìn Băng Hà đang chộp về phía mình, trong mắt Tiểu Y Tiên tràn đầy phiền muộn và tự trách, nhưng lại không có chút sợ hãi nào!

Nàng trong tay nắm một miếng ngọc phù, nhưng ngay lúc nàng sắp bóp nát để cầu cứu, trên bầu trời Hắc Vực Đại Bình Nguyên, thương khung cuộn trào, vạn đạo oanh minh, một giọng nói uy nghiêm như sấm sét vang vọng khắp bốn biển tám hoang! "Kẻ nào phạm vào Đại

Hạ của ta, dù xa cũng giết!" Giọng nói hùng vĩ mênh mông vang vọng khắp trời đất, vang vọng trong Ma Thú Sâm Lâm, vang vọng ở Gia Mã Đế Quốc, vang vọng ở Hắc Giác Vực, vang vọng ở khu vực Tây Bắc, thậm chí toàn bộ Đấu Khí Đại Lục!

Vô số cường giả kinh hãi thất sắc, phảng phất như hoàng hoàng thiên uy giáng lâm, mênh mông cuồn cuộn, càn quét cửu thiên thập địa, nghe tiếng như nghe đạo! "Không ổn, là Hạ Hoàng!" Trên bầu trời Hắc Vực Đại Bình Nguyên, Băng Hà nghe vậy, sắc mặt đại biến, trong lòng dâng lên một nỗi kinh hoàng lớn chưa từng có.

Không ngờ gã đã phong tỏa không gian xung quanh mà cuối cùng vẫn bị Diệp Đông Hoàng biết được!

Mà trong khoảnh khắc giọng nói vang lên, vô số cường giả ở Ma Thú Sơn Mạch và cả Gia Mã Đế Quốc liền nhìn thấy một bàn tay che trời ẩn chứa phong lôi, bao trùm bốn phương từ Đông Hoàng Cung vươn ra, chìm vào hư không, chộp về phía nơi không thể biết!

Thao thiên thần uy ẩn chứa trong bàn tay to lớn kia khiến cường giả Đấu Thánh cũng phải kinh hồn bạt vía, vô số cường giả phủ phục trên đất, ánh mắt kính sợ mà cuồng nhiệt! "Đây là tên không biết sống chết nào chọc giận Bệ hạ rồi, thật là không biết sống chết!" "Mỗi lần nhìn thấy Bệ hạ ra tay, đều cảm thấy kinh hồn bạt vía, lại tràn đầy mong đợi!" Vô số tiếng nghị luận vang lên, từng võ giả trong mắt mang theo sự hưng phấn, suy đoán tên quỷ xui xẻo không biết sống chết nào sắp toi đời rồi! "Đây chính là sức mạnh của Bệ hạ sao?" Hàn Nguyệt, Thanh Lân, Mộ Thanh Loan và những người chưa từng thấy Diệp Đông Hoàng ra tay trong lòng chấn động, mỹ mâu dị sắc liên tục.

Dưới bàn tay to lớn này, trong lòng các nàng không dâng lên nổi một tia phản kháng nào, đây không phải là sức mạnh của người, đây là bàn tay của thần linh! "Thật là quá mạnh, đây chính là thực lực Cửu

Tinh Đấu Thánh đỉnh phong sao?

Không biết Đấu Đế lại sẽ khủng bố đến mức nào?" Phong Nhàn, Cổ Linh, Huyền Y và những cường giả mới gia nhập Đại Hạ Vương Triều lòng dâng trào cảm xúc, các ông đều là tu vi Đấu Tôn đỉnh phong, trước mặt bàn tay to lớn của Diệp Đông Hoàng, tỏ ra cực kỳ nhỏ bé! "Băng Hà Cốc sao?" Trong Đông Hoàng Cung, đôi mắt sâu thẳm của Diệp Đông Hoàng chuyển động, trong mắt tựa như có nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ sụp đổ và các dị tượng khủng bố khác hiển hiện!

Ánh mắt hắn xuyên thấu trùng trùng không gian, nhìn thấy Tiểu Y Tiên và Băng Hà cùng những người khác ở Hắc Vực Đại Bình Nguyên.

Vạn Đạo Áo Nghĩa của hắn đã lĩnh ngộ đến Thất Trọng, tu vi đạt đến Đại Thành Vương Giả chi cảnh!

Một thân thực lực so với lúc đối chiến Hồn Thiên Đế năm đó đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nếu gặp lại Hồn Thiên Đế, hắn tuyệt đối sẽ không để đối phương chạy thoát!

Tu vi đạt đến Đại Thành Vương Giả, Nhân Quả Áo Nghĩa, Vận Mệnh Áo Nghĩa và vô số áo nghĩa khác mà Vạn Đạo Áo Nghĩa bao hàm ngày càng cường đại, cho nên không đợi Tiểu Y Tiên cầu cứu, hắn đã cảm nhận được đối phương có nguy hiểm!

Khoảng cách từ Hắc Vực Đại Bình Nguyên đến Ma Thú Sơn Mạch đối với hắn chẳng qua chỉ trong gang tấc!

Lúc này, trên bầu trời Hắc Vực Đại Bình Nguyên, phong lôi kích động, thiên lôi cuồn cuộn, vô số võ giả ở Hắc Vực Đại Bình Nguyên và cả khu vực xung quanh kinh hãi nhìn lên trời!

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ đoán được

có lẽ liên quan đến Diệp Đông Hoàng! *Ầm ầm!* Bầu trời rách ra một khe nứt lớn dài mấy trăm trượng, một bàn tay lớn màu vàng kim bao trùm phong lôi từ trên trời giáng xuống! "Hạ Hoàng tha mạng…" Thiên Sương Tử và các cường giả khác run lẩy bẩy, không dâng lên nổi một tia phản kháng, quỳ xuống cầu xin tha mạng!

Băng Hà biết Diệp Đông Hoàng sẽ không tha cho mình, cắn răng một cái, đóa hoa tuyết màu đen ở giữa mi tâm, đột nhiên lóe lên quang trạch quỷ dị, hàn khí màu đen trong cơ thể không ngừng tuôn ra! "Băng Tôn Kình, Đống Thiên Chưởng!" Hàn khí màu đen ngưng tụ trong tay Băng Hà nhanh như chớp, giây tiếp theo, trên lòng bàn tay gã cũng lặng lẽ ngưng tụ một lớp băng dày màu đen, lớp băng này trông có vẻ không có gì thần kỳ, nhưng lại cho người ta một cảm giác âm u dị thường.

Hắc băng chưởng nhanh chóng thành hình, nhìn bàn tay lớn đang rơi xuống từ trên trời, một chưởng hung hăng oanh ra!

Chưởng theo tâm động, trong khoảnh khắc bàn tay Băng Hà oanh ra, hàn khí xung quanh lập tức bạo động, màu sắc của hắc băng nội liễm, trong sự thâm trầm ẩn chứa hàn độc chí mạng.

Nếu đánh trúng cơ thể người, không chỉ liên quan đến nhục thể, mà ngay cả đấu khí trong cơ thể cũng sẽ bị đông kết trong khoảnh khắc!

Nhìn thấy hành động của Băng Hà, trong mắt Tiểu Y Tiên tràn đầy vẻ chế giễu, thật là không biết tự lượng sức mình!

Đương nhiên, con kiến còn tham sống, Băng Hà làm cú giãy giụa cuối cùng cũng chẳng có gì lạ! "Là Tiểu Y Tiên!" "Khốn kiếp!

Mấy người này là ai, lại dám ra tay với Tiểu Y Tiên?" "Thật là chán sống, lần này chết chắc rồi!" …… Theo bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng ấn xuống, không gian bị phong tỏa vỡ nát, cường giả

Hắc Vực Đại Bình Nguyên theo hướng bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng rơi xuống nhìn thấy Tiểu Y Tiên bị thương và Băng Hà cùng những người khác!

Tiểu Y Tiên là người đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng sớm nhất, danh tiếng tự nhiên không nhỏ, ở khu vực Tây Bắc này, tuyệt đại đa số mọi người đều nhận ra!

Bọn họ nhìn thấy tình hình tại hiện trường, cộng thêm lời nói trước đó của Diệp Đông Hoàng, nguyên nhân hậu quả tự nhiên là lập tức hiểu rõ!

Nhìn ánh mắt của mấy người Băng Hà, trong sự hí hước mang theo một tia bội phục, lá gan này không phải người bình thường có được!

Cách tìm đường chết này cũng thật tuyệt! *Ầm!* Không có bất kỳ bất ngờ nào, bàn tay lớn rơi xuống, nghiền nát tất cả, mọi sự chống cự của Băng Hà đều là vô ích, gã và các cường giả gã dẫn theo trong nháy mắt hóa thành tro bụi!

Chương 430

Chỉ có mặt đất để lại một dấu tay lớn sâu mấy trăm trượng! "Hít!" Các cường giả nhìn thấy cảnh này hít một hơi khí lạnh, mặc dù sớm đã đoán được kết cục, nhưng vẫn kinh hồn bạt vía, sau lưng một trận lạnh buốt, trong lòng âm thầm thề, tuyệt đối không thể đắc tội Đại Hạ Vương Triều! "Băng Hà Cốc, phải diệt!" Nhưng ngay lúc tất cả mọi người tưởng rằng đã kết thúc, giọng nói hùng vĩ của Diệp Đông Hoàng vang lên, vang vọng khắp toàn bộ Đấu Khí Đại Lục!

Trong chốc lát, cả Đấu Khí Đại Lục đều chấn động!

Cho dù là Đấu Thánh cũng không thể truyền giọng nói đi khắp toàn bộ Đấu Khí Đại Lục!

Lẽ nào Diệp Đông Hoàng đã thành Đế rồi?

Tất cả cường giả Đấu Thánh ở Đấu Khí Đại Lục chấn động nghĩ đến!

Hồn Thiên Đế đang trốn trong bóng tối kinh hồn bạt vía, giấu mình càng kỹ hơn.

Gã biết Diệp Đông Hoàng vẫn chưa thành Đế, nhưng có lẽ chỉ còn cách một bước! "Ta phải nhanh chóng thành Đế!" Hồn Thiên Đế trong lòng tràn đầy cảm giác cấp bách, Diệp Đông Hoàng giống như một thanh đao treo trên đỉnh đầu gã, tùy thời sẽ rơi xuống!

Vô số ánh mắt nhìn về phía Băng Hà Cốc, Băng Hà Cốc sau một hồi tĩnh lặng chết chóc liền hoảng loạn không thôi, nỗi kinh hoàng lan rộng, tràn ngập mọi tấc không gian.

Vô số cường giả tranh đường bỏ chạy, xông ra ngoài Băng Hà Cốc!

Lúc này, mỗi một người đều chỉ hận mẹ mình sinh thiếu hai cái chân! *Ầm!* Tuy nhiên, không đợi bọn họ chạy thoát, khí tức khủng bố uy nghiêm mênh mông càn quét khắp Trung Châu đại địa, bầu trời Băng Hà Cốc rách ra một khe nứt lớn ngàn trượng, một bàn tay che trời lấp đất vươn ra, ấn xuống Băng Hà Cốc! "Bệ hạ tha mạng a!" "Bệ hạ tha mạng, không liên quan đến ta a!" "Cứu mạng a!" …… Tiếng kêu gào, tiếng cầu cứu, tiếng chửi rủa… nối tiếp nhau vang lên!

Nhưng dù bọn họ làm thế nào, bàn tay lớn vẫn không nhanh không chậm ép xuống.

Giống như bàn tay của thần linh, lật tay thành mây úp tay thành mưa, che phủ xuống, hư không ngưng đọng, không nơi nào để chạy, không nơi nào để trốn!

Cuối cùng trong một tiếng ầm vang, mọi sự ồn ào của Băng Hà Cốc đột ngột chấm dứt, tất cả mọi người hóa thành tro bụi.

Băng Hà Cốc triệt để biến mất, thứ duy nhất còn lại chính là một dấu tay khổng lồ dữ tợn.

Dấu tay này trông mà kinh sợ, kể lại sự uy nghiêm và cường đại của Diệp Đông Hoàng, thiên uy mênh mông, không thể mạo phạm!

Vô số cường giả vượt qua không gian hướng về Băng Hà Cốc, cuối cùng chỉ nhìn thấy dấu tay lớn đã xóa sổ Băng Hà Cốc!

Tất cả cường giả đều im lặng!

Băng Hà Cốc, đã diệt! …… Băng Hà Cốc, diệt rồi!

Một trong Nhất Điện, Nhất Tháp, Nhị Tông, Tam Cốc, Tứ Phương Các là Băng Hà Cốc, cứ như vậy bị người ta cách không một chưởng hủy diệt!

Đấu Khí Đại Lục nhất thời sôi trào!

Tất cả những ai nhìn thấy dấu chưởng ấn kinh hoàng còn lại sau khi Băng Hà Cốc biến mất, trong lòng đều không khỏi dâng lên một nỗi kính sợ sâu sắc!

Rất nhiều người sớm đã nghe nói Diệp Đông Hoàng khủng bố đến mức nào, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến, phần lớn đều bán tín bán nghi!

Hơn nữa cường giả Hồn Điện vốn dĩ thần bí, nhiều người cũng không tin chuyện Diệp Đông Hoàng giết Hồn Điện Điện chủ, đánh bại Hồn Thiên Đế!

Nhưng cùng với việc Băng Hà Cốc bị một chưởng hủy diệt, sự thật bày ra trước mắt, sức mạnh kinh hoàng đó khiến tất cả mọi người thật sự lĩnh hội được thế nào gọi là thần thánh bất khả xâm phạm!

Gia Mã Đế Quốc, Ma Thú Sơn Mạch, cùng với sự diệt vong của Băng Hà Cốc nhất thời trở nên càng thêm náo nhiệt, vô số cường giả muốn gia nhập Đại Hạ Vương Triều!

Dù không thể gia nhập, có thể nhìn từ xa một cái cũng đã mãn nguyện! … Đông Hoàng Thành, Đông Hoàng Cung. "Đa tạ Bệ hạ tương cứu, ơn cứu mạng không gì báo đáp, chỉ có thể…" Tiểu Y Tiên yểu điệu hành lễ, sau khi hồi phục thương thế và tắm rửa, nàng càng thêm thanh lệ thoát tục, mái tóc dài ướt át buông xõa, phong tình vạn chủng! "Chỉ có thể lấy thân báo đáp hay là kiếp sau làm trâu làm ngựa?" Không đợi Tiểu Y Tiên nói xong, Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo lấy, ôm vòng eo thon gọn không đủ một vòng tay của nàng vào lòng.

Hắn cúi đầu nhìn gương mặt xinh đẹp kiều diễm gần trong gang tấc, tựa như ráng chiều nơi chân trời, nở rộ hoàn mỹ và động lòng người… "Tùy Bệ hạ phân phó!" Tiểu Y Tiên không dám nhìn vào mắt

Diệp Đông Hoàng, e thẹn cúi đầu, giọng nói yếu ớt như tiếng muỗi kêu, nếu không phải Diệp Đông Hoàng thực lực siêu phàm thì căn bản không thể nghe thấy.

Từ lần đầu gặp mặt, sự mạnh mẽ và anh tuấn của Diệp Đông Hoàng đã khắc sâu trong lòng nàng.

Sau đó được Diệp Đông Hoàng bồi dưỡng, không chỉ giải quyết được Ách Nan Độc Thể đã làm khổ nàng nhiều năm mà còn trở thành cường giả Đấu Tôn.

Hôm nay, Diệp Đông Hoàng lại vì nàng mà một chưởng diệt Băng Hà Cốc, trái tim nàng sớm đã luân hãm!

Diệp Đông Hoàng muốn nàng làm gì cũng được!

Nhìn giai nhân trong lòng một bộ dáng mặc quân tùy ý hái, Diệp Đông Hoàng đâu thể nhịn được, bàn tay đang ôm lấy vòng eo mảnh mai của nàng lặng lẽ di chuyển! "Bệ hạ!" Một cảm giác ấm áp, mềm mại, trơn láng như ngọc từ lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng truyền lên tận tim, thân thể mềm mại của Tiểu Y Tiên khẽ run, trong mắt dâng lên một tầng sương mờ!

Không chút do dự, Diệp Đông Hoàng cúi đầu dùng sức hôn lên, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng quyến rũ.

Lông mi dài của Tiểu Y Tiên khẽ run, đôi mắt đẹp nhắm chặt, đầu óc trống rỗng, cánh tay trắng ngần theo bản năng ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng!

Không biết từ lúc nào, tay kia của Diệp Đông Hoàng đã luồn vào trong chiếc váy dài của Tiểu Y Tiên!

Rèm châu buông xuống, không gian vang lên một khúc nhạc du dương mà mãnh liệt!

Ngón tay nhanh bao nhiêu, âm lượng cao bấy nhiêu! … Ba ngày

sau! "Ta tấn thăng Ngũ Tinh Đấu Tôn rồi?" Tiểu Y Tiên gương mặt ửng hồng, lười biếng dựa vào lồng ngực rộng rãi hữu lực của Diệp Đông Hoàng, trong lòng tràn đầy cảm khái!

Trong thời gian ngắn ngủi hơn hai năm tấn thăng Đấu Tôn, tu vi của nàng đề thăng đã rất nhanh rồi, nhưng càng về sau, tu vi càng khó đề thăng!

Không ngờ bây giờ còn có thể trải nghiệm cảm giác tu vi tăng vọt như bay.

Đương nhiên, đây là lần đầu nàng tu luyện cùng Diệp Đông Hoàng, tu vi tăng vọt không ít, sau này sẽ chậm lại.

Dù mỗi ngày không ngừng nỗ lực, không ngừng ma hợp, tu vi cũng sẽ không tăng nhanh như lần này nữa!

Diệp Đông Hoàng ôm lấy thân thể mềm mại của giai nhân trong lòng, bàn tay vô thức tìm kiếm lên xuống, sớm đã trở thành bản năng!

Với tu vi của hắn, dù Tiểu Y Tiên là thể chất đặc thù, cũng không đề thăng được bao nhiêu.

Nhưng hắn không dựa vào nữ nhân để đề thăng tu vi, nên cũng không để ý!

Hắn để ý chỉ là sự thoải mái của quá trình này chứ không phải sự đề thăng tu vi! … Trong nháy mắt lại nửa năm trôi qua!

Lời hẹn ba năm của Tiêu Viêm và Nạp Lan Yên Nhiên đã đến.

Ngày hôm đó.

Tại võ đạo quảng trường ở Đông Hoàng Thành, lúc này trên các khán đài xung quanh, sớm đã người đông như biển.

Những người có thể đến từ Đại Hạ Vương Triều đều đã đến, Mỹ Đỗ Toa, Vân Vận và Nhã Phi ngồi ở hàng ghế khách quý chủ vị.

Hàng ghế khách quý cấp hai là Dược Trần đã bước vào Đấu Thánh, cùng với các cường giả Đấu Tôn như Phong Nhàn, Cổ Linh, Huyền Y.

Tiếp theo là các cường giả Đấu Tông như Gia Hình Thiên, Cổ Hà, Hải Ba Đông.

Xung quanh võ đài còn có vô số đệ tử của Đại Hạ Vương Triều, như Mộ Thanh Loan, Hàn Nguyệt, Thanh Lân!

Trên võ đài, Tiêu Viêm mặc hắc y, thân hình cao ráo, gương mặt thanh tú mang theo nụ cười lười biếng, sau lưng vác một thanh hắc sắc đại xích.

Trên bề mặt cơ thể hắn, bùng cháy ngọn lửa màu trắng bạc huy hoàng, nhìn từ xa, tựa như một vị Viêm Thần khống chế hỏa diễm, tràn đầy uy áp khó tả. "Ngươi ngay cả Cốt Linh Lãnh Hỏa cũng đưa cho nó, xem ra ngươi đã xem nó như đệ tử để bồi dưỡng rồi!" Phong Nhàn đánh giá Tiêu Viêm, nhìn sang Dược Trần, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc!

Hai người họ là người quen cũ, năm xưa cùng nhau sáng lập Tinh Vẫn Các, ông ta biết rõ Dị Hỏa quan trọng thế nào đối với Luyện Dược Sư!

Năm xưa Dược Trần vì để có được Cốt Linh Lãnh Hỏa, đã ở nơi quỷ quái không thấy ánh mặt trời suốt tám năm, hơn nữa vào khoảnh khắc hấp thu cuối cùng, suýt chút nữa bị Cốt Linh Lãnh Hỏa thiêu thành tro bụi, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực, vậy mà bây giờ lại tặng cho Tiêu Viêm! "Ba năm trước nếu không gặp được Bệ hạ, ta vốn dĩ đã định thu Tiêu Viêm làm đồ đệ!" Dược Trần gật đầu, nhìn Tiêu Viêm đã tấn thăng Đấu Hoàng, trong mắt tràn đầy vẻ hài lòng. "Ngươi thấy Tiêu Viêm có thể thắng không?" Phong Nhàn nhìn về phía Nạp Lan Yên Nhiên đối diện Tiêu Viêm, đối phương cũng là tu vi

Đấu Hoàng, những năm này được Vân Vận dốc sức vun bồi, cũng không thể xem thường!

Vân Vận bây giờ tu vi không bằng Dược Trần, nhưng nàng là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, tài nguyên có thể nhận được một chút cũng không kém Dược Trần! "Khó nói!" Dược Trần lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ râu bạc, mỉm cười nhìn võ đài! "Bệ hạ đến rồi!" Đột nhiên, Dược Trần sắc mặt nghiêm lại, các cường giả xung quanh cũng cảm nhận được, lần lượt đứng dậy, hướng về phía các vị khách quý chắp tay hành lễ!

Một thân ảnh bá khí uy nghiêm xuất hiện từ hư không trên bảo tọa ở chính giữa, bảo tọa này là độc quyền của Diệp Đông Hoàng, dù hắn không đến cũng để trống!

Chỗ ngồi của Mỹ Đỗ Toa và những người khác ở bên cạnh hắn! "Bái kiến Bệ hạ!" Mọi người hành lễ!

Chương 431

"Bình thân!" Diệp Đông Hoàng cúi nhìn toàn bộ võ đạo quảng trường, cũng nhìn thấy Tiêu Viêm và Nạp Lan Yên Nhiên trên võ đài.

Ba năm thời gian, hai người đã hoàn toàn trưởng thành, trở nên chín chắn hơn!

Nạp Lan Yên Nhiên mặc một bộ trường bào màu trắng trăng tay rộng, ôm sát thân, kéo dài chấm đất, trên vòng eo thon gọn buộc một dải lụa màu bạc nhạt, phô bày thân thể lả lướt tinh tế một cách hoàn mỹ, vóc dáng đầy đặn cực kỳ động lòng người.

So sánh về vóc dáng, dường như không hề thua kém Nhã Phi.

Tay ngọc như rễ cỏ non, da thịt như ngưng mỡ, mày ngài cong cong, nụ cười duyên dáng toát lên một vẻ thoát trần kiều quý.

Trên dái tai non mềm của nàng, treo một đôi ngọc trụy màu xanh lục, ngọc trụy lay động, tiếng đinh đông khe khẽ, tựa như suối nguồn trên núi cùng sỏi đá tấu lên khúc nhạc động lòng người.

Nàng tay cầm trường kiếm, ba ngàn sợi tóc xanh bị một dải lụa màu xanh tùy ý buộc lại, cuối cùng rủ xuống tận mông.

Ba năm trôi qua, Nạp Lan Yên Nhiên bây giờ đã không còn vẻ non nớt của năm xưa, mỗi cử chỉ đều toát ra một vẻ quyến rũ trưởng thành mê người!

Thiếu nữ non nớt năm nào, bây giờ, đã thực sự trở nên khuynh quốc khuynh thành. … "Bắt đầu đi!" Giọng nói bình thản của Diệp Đông Hoàng vang vọng khắp võ đạo quảng trường, trong nháy mắt, từng ánh mắt nóng rực đổ dồn vào hai người trên sân đấu võ.

Hai người trông rất trẻ, ba năm trước, dù là Nạp Lan Yên Nhiên

mạnh nhất, cũng chỉ là Tam Tinh Đấu Giả, còn Tiêu Viêm, ngay cả Đấu Giả cũng không phải.

Mà bây giờ, chỉ trong ba năm, cả hai đều đã trở thành cường giả Đấu Hoàng, không biết khiến bao nhiêu người ghen tị! "Tiêu Viêm, ta sớm đã muốn đánh ngươi rồi, cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay!" Vóc dáng đầy đặn lả lướt của Nạp Lan Yên Nhiên lộ ra một tia phong thái tuyệt thế, ánh mắt lạnh lùng như hai thanh lợi kiếm đâm về phía Tiêu Viêm!

Năm xưa nàng muốn đến từ hôn, kết quả còn chưa kịp mở lời, ngược lại Tiêu Viêm đã đề xuất trước!

Lúc đó, nàng đã muốn đánh người rồi! "Vậy sao?

Ta cũng sớm đã muốn đánh ngươi rồi!" Tiêu Viêm rút Huyền Trọng Xích sau lưng ra, cả người cho người ta cảm giác như một thanh lợi kiếm tuốt vỏ, dù bây giờ giọng điệu nói chuyện của hắn có chút lười biếng, nhưng vẫn toát ra một loại khí tức cực kỳ sắc bén, dường như có thể một kiếm chém tan mọi trở ngại trước mắt! "Bệ hạ, ngài nói hai người họ ai sẽ thắng?" Vân Vận ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng, đối với thành tựu mà Nạp Lan Yên Nhiên đạt được bây giờ vô cùng hài lòng, nàng bây giờ đề xuất tự nhiên cũng là muốn Diệp Đông Hoàng chú ý đến Nạp Lan Yên Nhiên! "Xem ra các ngươi đều đã bỏ ra không ít công phu a!" Diệp Đông Hoàng không trả lời trực tiếp, tu vi hai người tương đương, thắng bại còn phải xem ý thức chiến đấu và võ công đấu kỹ tu luyện!

Trong lúc nói chuyện, hai người trên võ đài đã bắt đầu chiến đấu, Tiêu Viêm toàn thân Dị Hỏa bao quanh, Huyền Trọng Xích trong tay đại khai đại hợp, dùng sức áp người!

Trọng kiếm không có lưỡi, khéo léo không cần công phu!

Thân hình Nạp Lan Yên Nhiên linh động, tốc độ nhanh nhẹn,

trường kiếm trong tay lăng lệ tấn mãnh, biến hóa đa đoan, quỷ dị khó lường!

Hai người trong nháy mắt giao thủ mấy trăm chiêu, kiếm khí kinh hoàng tràn ngập khắp không gian, khiến các võ giả xung quanh phải liếc nhìn liên tục, kinh ngạc không thôi!

Trong chốc lát, cả hai đều đã đỏ mắt, chiêu thức càng lúc càng lăng lệ hung mãnh! "Nhất Kiếm Cách Thế!" Một luồng khí tức lăng lệ kinh hoàng từ trong cơ thể Nạp Lan Yên Nhiên dâng lên, trên trường kiếm kiếm khí bao quanh, ngưng tụ thành một đường tơ nhỏ!

Oanh!

Một kiếm chém ra, kiếm khí sắc bén ngưng tụ thành một đường tơ nhỏ bắn ra, xuyên thấu không gian, phá hủy mọi thứ.

Đây là phiên bản siêu cấp tiến hóa của Nhất Kiếm Cách Thế sau khi được Diệp Đông Hoàng cải tiến, uy lực mạnh hơn bản gốc không biết bao nhiêu lần! "Lôi Thần Nộ!" Tiêu Viêm không cam lòng yếu thế, hai tay nắm chặt Huyền Trọng Xích, mang theo một đạo lôi đình ầm ầm chém xuống, một đạo lôi quang xé rách bầu trời va chạm với đạo kiếm khí kinh hoàng kia!

Oanh long!

Năng lượng kinh hoàng lấy điểm va chạm làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, Nạp Lan Yên Nhiên và Tiêu Viêm đều bị dư ba kinh hoàng này hất văng! "Khốn kiếp!" Nạp Lan Yên Nhiên khóe miệng rỉ máu, ánh mắt dữ tợn, trong lòng quyết tâm, tay niết ấn quyết, chân đạp thất tinh, trường kiếm chỉ lên trời, miệng vang lên một đoạn chú ngữ cổ xưa: "Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi.

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!" "Yên Nhiên, đừng!" Vân Vận trong mắt lộ ra một tia lo lắng, nàng tự nhiên biết môn Thần

Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết này, môn công pháp này uy lực rất mạnh, thậm chí có thể phát huy ra sức mạnh vượt xa bản thân!

Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, cần phải súc thế, hơn nữa yêu cầu đối với nhục thân rất cao, trong đối chiến nếu kẻ địch muốn chạy trốn, môn đấu kỹ này sẽ không dễ dùng!

Nhưng trên lôi đài tỷ võ thì lại rất tốt!

Chỉ là với tu vi của Nạp Lan Yên Nhiên, thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết còn quá miễn cưỡng, nói không chừng kẻ địch chưa bị hạ, chính mình đã toi mạng trước! "Yên tâm, có Trẫm ở đây, sẽ không xảy ra chuyện!" Diệp Đông Hoàng ấn lên bàn tay nhỏ mềm mại lạnh lẽo của Vân Vận, không ngờ Nạp Lan Yên Nhiên lại cương liệt như vậy, đây là muốn liều mạng rồi!

Nhưng mà, người tranh một hơi thở, phật thụ một nén hương, liều mạng cũng không phải là không thể hiểu được! "Sợ ngươi chắc, Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, cũng không phải chỉ có ngươi biết!" Tiêu Viêm trong mắt lộ ra một tia hung ác, Huyền Trọng Xích trong tay chỉ lên trời, cũng thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết!

Đối với võ giả bình thường mà nói, môn đạo pháp này quả thực là công pháp liều mạng tốt nhất, vì dẫn thần lôi trên trời công kích, có thể phát huy ra sức mạnh vượt xa bản thân!

Đương nhiên, đối với cường giả như Diệp Đông Hoàng mà nói, Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết chẳng có tác dụng gì, còn không bằng Lôi Thần Nộ do hắn cải tiến! "Chỉ là đồng môn tỷ thí, có cần phải liều mạng như vậy không?

Bọn họ đây là nổi sát tâm muốn liều mạng à!" "Môn đấu kỹ này yêu cầu tu vi nhục thân rất cao, bọn họ không sợ bị thần lôi đánh thành tro à?" "Cũng không có thù oán gì lớn, đến mức phải liều mạng như vậy sao?" Mọi người bàn tán xôn xao, hoàn toàn không ảnh

hưởng đến việc Nạp Lan Yên Nhiên và Tiêu Viêm thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Giây tiếp theo.

Bầu trời đã gió cuốn mây tan, hóa thành xoáy nước, rung chuyển dữ dội, mơ hồ có tiếng sấm rền vang lên, vô tận mây đen, trên bầu trời võ đạo quảng trường, nhanh chóng hội tụ lại.

Gió giật sấm rền, điện chớp lôi minh, trong vạn chúng chú mục, hai đạo lôi mang màu đỏ thẫm to bằng cánh tay người lớn, từ hai đám mây xoáy ầm ầm giáng xuống, lần lượt rơi vào Huyền Trọng Xích và trường kiếm trong tay Tiêu Viêm và Nạp Lan Yên Nhiên.

Oanh!

Thần lôi nhập thể, hai người hừ một tiếng, sắc mặt tái nhợt, toàn thân cứng đờ, cơ thể run rẩy, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi, hiển nhiên không dễ chịu chút nào!

Vân Vận, Dược Trần và những người khác một trái tim treo lên, căng thẳng không thôi! "Giết!" "Giết!" Đột nhiên, hai người liều mạng gầm lên một tiếng, như thể đang trút bỏ oán khí trong lòng ba năm qua, sau đó mỗi người điều khiển trường kiếm trong tay, chỉ về phía đối phương!

Cửu Thiên Thần Lôi ở đầu kiếm của họ, lập tức hóa thành một con rồng dài màu đỏ thẫm, cả hai bên như bị hút vào nhau, mỗi bên điên cuồng lao tới nuốt chửng đối phương. "Oanh!" Tiếng nổ dữ dội, khiến mặt đất võ đạo quảng trường cũng rung chuyển dữ dội, nếu không có trận pháp xung quanh gia trì, võ đài sớm đã tan thành bốn năm mảnh!

Nhìn vào hai luồng lôi mang đỏ thẫm va chạm vào nhau, bùng nổ ra một cú đánh kinh hoàng, từng người một duỗi dài cổ, đứng dậy

nhìn quanh, muốn xem, người chiến thắng cuối cùng, rốt cuộc sẽ là ai.

Phịch!

Phịch!

Tại khu vực rìa của vụ nổ lôi mang, hai thân ảnh cháy đen từ trên không trung rơi xuống, nặng nề đáp xuống mặt đất. "Yên Nhiên!" "Tiêu Viêm!" Vân Vận và Dược Trần kinh hô, lập tức lao lên. "Để Trẫm!" Giọng nói nhàn nhạt của Diệp Đông Hoàng vang lên, bàn tay vung lên, Nạp Lan Yên Nhiên và Tiêu Viêm rơi xuống trước mặt hắn, hai người bị sấm sét đánh cho đen thui, phảng phất còn có từng tia mùi thịt khét lan tỏa ra!

Dưới ánh mắt đáng thương của Vân Vận và Dược Trần, Diệp Đông Hoàng vung tay, Vạn Đạo Áo Nghĩa hóa thành Sinh Mệnh Áo Nghĩa bao phủ hai người.

Ánh sáng xanh tràn đầy sinh cơ bao phủ, hai người như trở về vòng tay của mẹ, cơ thể co giật, hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Bệ hạ!" Hai người từ từ tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chính là Diệp Đông Hoàng! "Được rồi, hôm nay các ngươi coi như hòa, Trẫm làm chủ, hôn ước trước đây hủy bỏ, sau này không ai được phép nhắc lại!" Diệp Đông Hoàng ngồi trên bảo tọa, ánh mắt uy nghiêm nhìn xuống hai người, một búa định âm. "Vâng, Bệ hạ!" Hai người tử chiến một trận, oán khí trong lòng đã được trút bỏ, lúc này cũng không có suy nghĩ gì khác, lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm!

Có cảm giác thoát khỏi xiềng xích, đại tự tại, đại tiêu dao!

Giữa họ ngoại trừ hôn ước, bản thân cũng không có thâm cừu đại hận gì! "Bệ hạ thật sự là công tham tạo hóa, sâu không lường được!" Dược Trần thấy Tiêu Viêm không sao, một trái tim treo lơ lửng cũng hoàn toàn buông xuống, đối với thủ đoạn giơ tay chữa lành thương

thế cho hai người của Diệp Đông Hoàng chấn động không thôi!

Bây giờ ông ta cũng là Đấu Thánh, nhưng khoảng cách với Diệp Đông Hoàng, khó mà ước tính!

Tỷ võ kết thúc, mọi người giải tán!

Mối thù của Nạp Lan Yên Nhiên và Tiêu Viêm cũng được hóa giải, từ đó hai người chỉ là đệ tử của Đại Hạ Vương Triều, không còn liên quan gì khác!

Thời gian từng ngày trôi qua!

Ngày hôm đó, một luồng khí tức kinh hoàng khiến không gian rung chuyển từ trong Đông Hoàng Cung ầm ầm bùng nổ.

Chỉ thấy quả trứng rồng màu tím vàng do Tử Nghiên hóa thành trong nháy mắt hóa thành bụi phấn.

Diệp Đông Hoàng đi đến trước quả trứng rồng, một thân ảnh thon dài xinh đẹp từ từ xuất hiện trong mắt hắn.

Nữ tử này, mặc một bộ váy áo màu tím vàng, trên váy áo, long hoàng bay lượn, như vật sống, toát ra một loại khí tức tôn quý không thể che giấu!

Thân hình nàng thon dài, mái tóc dài màu tím như thác nước đổ xuống, trải dài qua vòng eo nhỏ nhắn, rồi rủ xuống tận mông.

Nhan sắc của nữ tử cực kỳ mỹ lệ, đôi mắt vốn màu tím, bây giờ lại chuyển thành màu tím vàng, thần bí mà yêu mị, dưới sự chú thị của đôi mắt tím vàng này, dường như cả trời đất cũng phải khuất phục!

Nàng chính là Tử Nghiên đã lột xác sau khi nuốt đan dược!

Bây giờ Tử Nghiên, đã không còn là dáng vẻ cô bé gái trước kia, mà đã hoàn toàn biến hóa thành một đại mỹ nữ trưởng thành khuynh

quốc khuynh thành.

Chương 432

"Ha ha, ta lớn rồi!" Giọng nói hưng phấn trưởng thành động lòng người vang lên, gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ không tì vết của Tử Nghiên lộ ra một nụ cười động lòng người khiến vạn vật thất sắc. "Đại ca ca, cảm ơn huynh!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp của Tử Nghiên sáng lên, nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng, hưng phấn nói: "Đại ca ca, huynh thật là người tốt!" "Trẫm không phải người tốt, Trẫm là người xấu!" Hương thơm trinh nữ thoang thoảng xộc vào mũi, ôm Tử Nghiên không một mảnh vải che thân trong lòng, cảm nhận thân thể đầy đặn, lả lướt, mềm mại của nàng, trong mắt lập tức dâng lên một tia nóng rực. … "Trẫm không phải người tốt, Trẫm là người xấu!" Giọng nói trêu chọc vang lên bên tai, cảm nhận một ánh mắt nóng rực đầy tính xâm lược rơi trên người, Tử Nghiên ngẩng đôi mắt xinh đẹp lên, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của Diệp Đông Hoàng!

Bốn mắt nhìn nhau, tâm thần Tử Nghiên đột nhiên rung động, đó là một đôi mắt thế nào, khiến nàng cảm thấy áp bức và gò bó chưa từng có!

Tựa như đối phương mới là một con cự long, còn nàng chỉ như một con thỏ trắng nhỏ! "Ngươi muốn làm gì?

Đừng tưởng rằng ngươi giúp ta lớn lên là có thể bắt nạt ta?" Tử Nghiên trong lòng hoảng loạn, vội vàng đẩy Diệp Đông Hoàng ra, tiếc là nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng thì dễ, muốn rời đi lại khó!

Diệp Đông Hoàng dùng tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của Tử Nghiên, dùng sức kéo một cái, nàng lập tức dán chặt vào lòng Diệp Đông Hoàng!

Có thể cảm nhận được nhịp tim của nhau!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng cảm nhận được là hai tòa hung khí khổng lồ! "Nàng nói Trẫm muốn làm gì?" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, nhẹ nhàng hít lấy hương thơm trên mái tóc dài màu tím của Tử Nghiên, khẽ cười! "Ngươi đừng qua đây, tin hay không ta ăn ngươi!" Tử Nghiên quát lên, bộ dạng cố tỏ ra hung dữ khiến Diệp Đông Hoàng bật cười.

Đừng nói, bộ dáng ngự tỷ của Tử Nghiên phối hợp với biểu cảm và giọng nói lúc này, thật sự có một phong vị khác, khiến người ta ngón giữa đại động, không đúng, là ngón trỏ đại động! "Trẫm ngược lại rất mong chờ xem nàng ăn Trẫm thế nào!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt cười, bế công chúa ôm Tử Nghiên lên, cường thế mà bá đạo. "Kẻ xấu!" Tử Nghiên ngã vào lòng Diệp Đông Hoàng, giận dữ nhìn, đưa tay đẩy ngực Diệp Đông Hoàng nhưng không hề lay chuyển.

Đặc biệt là ngửi thấy mùi nam tính nồng nặc trên người Diệp Đông Hoàng, toàn thân mềm nhũn, một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng!

Một trái tim thấp thỏm không yên, như nai con chạy loạn! "Trẫm không phải đã nói với nàng Trẫm là người xấu không phải người tốt rồi sao?

Bây giờ nàng mới phát hiện?" Diệp Đông Hoàng ha ha cười, cũng không để ý, đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu, làm người xấu thoải mái hơn làm người tốt! "Ta cắn chết ngươi!" Tử Nghiên ngẩng đầu, định cắn vào vai Diệp Đông Hoàng.

Nhưng, không đợi nàng mở miệng cắn được Diệp Đông Hoàng, đã bị Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn lấy! "Ưm!" Đôi mắt đẹp của Tử Nghiên trợn to, hơi thở ngưng trệ, như bị điện giật, đầu óc trong nháy mắt đơ ra!

Không biết từ lúc nào, hai bóng người đã đến trên giường trong

nội thất, lăn lộn không ngừng.

Tử Nghiên gương mặt ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp long lanh dâng lên từng tia sương mù, mị nhãn như tơ! "Đại phôi đản… a…" Tử Nghiên nhìn Diệp Đông Hoàng, không ngờ mình vì một viên đan dược mà đã sa vào.

Nàng vừa định mở miệng, một cơn đau nhói lập tức từ phía dưới truyền đến, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, phát ra một tiếng kêu đau trầm thấp, hai hàng lệ trong từ từ chảy xuống. "Đại phôi đản, sau này ta muốn ăn rất rất nhiều đan dược ngon!" Tử Nghiên như bị chọc trúng chỗ đau, cũng không giãy giụa nữa, cánh tay trắng ngần thon dài ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, vừa khóc vừa cười nói!

Diệp Đông Hoàng không ngờ lúc này Tử Nghiên còn nghĩ đến ăn, có lẽ từ nhỏ đã không được ăn ngon, trở thành chấp niệm, đối với đan dược có một tình yêu đặc biệt. "Sau này mỗi ngày cho nàng ăn no, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, bảo đảm cho nàng ăn no!" Diệp Đông Hoàng đầy thương tiếc hôn nhẹ lên đôi mắt đẹp của nàng, khẽ cười nói! "Đây là ngươi nói đó, ngươi mà dám lừa ta, ta sẽ cắn chết ngươi!" Gương mặt tuyệt mỹ của Tử Nghiên lập tức cười rạng rỡ.

Tựa như trăm hoa đua nở, khiến trời đất cũng mất đi màu sắc, mỹ diễm không gì sánh bằng. "Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, bây giờ sẽ cho nàng ăn no!" Diệp Đông Hoàng cười, hóa thành một kỵ sĩ dũng mãnh.

Còn là long kỵ sĩ!

Thương xuất như long!

Xung kích hãm trận, công thành bạt trại.

Mỗi một lần xông vào, đều là đầu đỉnh máu tươi đi ra!

Dù sao, hắn cũng là binh sĩ đầu tiên xông vào! … Ba ngày sau! "Ta muốn về Long Đảo xem thử!" Tử Nghiên lười biếng nằm trong lòng

Diệp Đông Hoàng, duỗi ra đường cong hoàn mỹ động lòng người, đôi mắt tím đầy mị ý ngước lên, nhìn Diệp Đông Hoàng.

Tu vi của nàng bây giờ đã đạt đến Bán Thánh cao cấp, cách Đấu Thánh chỉ một bước chân, cũng đã biết được thân phận Thái Hư Cổ Long nhất tộc của mình! "Muốn về thì về, đến lúc đó nếu có người bắt nạt nàng, nàng cứ truyền tin cho Trẫm, Trẫm đánh nát đầu chó của bọn chúng!" Diệp Đông Hoàng cưng chiều véo chiếc mũi xinh của Tử Nghiên, hắn biết bây giờ Long Đảo chia năm xẻ bảy, Tử Nghiên trở về chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn!

Nhưng đối với hắn mà nói, mấy tên long vương não mọc xương phản ở Long Đảo chẳng là gì, hắn một ngón tay cũng có thể nghiền chết!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng cũng không có ý định nói cho Tử Nghiên những điều này bây giờ, những chuyện này đợi nàng tự mình trải qua một lần, cũng có lợi cho nàng!

Mặc dù sau ba ngày chiến đấu, Tử Nghiên từ cô bé gái đã trở thành phụ nữ, trưởng thành không ít, nhưng kinh nghiệm vẫn còn quá ít! "Bệ hạ huynh tốt thật, ta lại đói rồi!" Tử Nghiên ôm cổ Diệp Đông Hoàng, vũ mị cười, vui vẻ nói.

Cũng không biết là vì nàng là Thái Hư Cổ Long, long tính vốn dâm, hay là vì nàng là một kẻ tham ăn, thật sự là tham lam không biết chán!

Giống như một cái động không đáy, vĩnh viễn không thể thỏa mãn! "Bên dưới đói hay là bên trên đói?" Diệp Đông Hoàng khẽ vuốt ve thân thể đầy đặn mềm mại của giai nhân, với nhục thân cường hãn sắp đạt đến Hoàng Thể Cảnh của hắn, dù khẩu vị của Tử Nghiên có lớn đến đâu, hắn cũng chịu được, không chút sợ hãi! "Kẻ xấu!" Tử Nghiên cúi đầu vùi vào lòng Diệp Đông Hoàng, loại vấn đề xấu hổ

này, dù là nàng cũng không tiện trả lời!

Diệp Đông Hoàng cũng không cần nàng trả lời, dù sao hai cái miệng đều cho ăn no là được! … Thời gian trôi nhanh.

Tử Nghiên vừa nếm trải mùi vị nam nữ ở Đông Hoàng Cung quấn quýt với Diệp Đông Hoàng nửa năm, sau khi tu vi tấn thăng Đấu Thánh thì rời Đông Hoàng Cung đến Long Đảo!

Diệp Đông Hoàng thỉnh thoảng cùng Vân Vận và các mỹ nhân khác cùng nhau vận động thân thể, rồi lại lao vào tu luyện, lĩnh ngộ Vạn Đạo Áo Nghĩa ngày càng sâu sắc!

Tại Đấu Khí Đại Lục, uy danh của Diệp Đông Hoàng theo thời gian trôi qua càng lúc càng vang dội, ba chữ Diệp Đông Hoàng đủ để át cả nhật nguyệt tinh thần, chấn động vạn cổ nhân tâm!

Nhã Phi, Vân Vận, Thải Lân (Mỹ Đỗ Toa), Tiểu Y Tiên và Dược Trần năm người cũng theo đó mà danh chấn thiên hạ, vạn người kính ngưỡng.

Kể từ khi Băng Hà Cốc bị một chưởng hủy diệt, không còn thế lực nào dám vuốt râu hùm của Đại Hạ Vương Triều! "Nói đi, hai người các ngươi có chuyện gì?" Sau một trận kịch chiến, Diệp Đông Hoàng mãn nguyện ôm Thải Lân và Vân Vận, trực tiếp hỏi!

Hôm nay hai người đặc biệt gắng sức, có thể nói là đã dùng hết tất cả các chiêu.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo! "Bệ hạ, bây giờ thế lực của Đại Hạ Vương Triều bành trướng nhanh chóng, thần uy của Bệ hạ, có thể xưng là đệ nhất Đấu Khí Đại Lục, nhưng Đông Hoàng Thành lại tọa lạc tại Ma Thú Sơn Mạch này, nằm ở rìa của Đấu Khí Đại Lục, roi dài khó với…" Gương mặt tuyệt mỹ ửng hồng của Vân Vận nhìn Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy mong đợi, tiếp tục nói:

"Nếu Đông Hoàng Thành có thể dời đến trung tâm Trung Châu Đại Lục, chắc chắn Đại Hạ Vương Triều sẽ nhanh chóng khống chế được Trung Châu Đại Lục, thực sự trở thành thế lực mạnh nhất Đấu Khí Đại Lục, thậm chí thống nhất Đấu Khí Đại Lục!" "Bệ hạ là cửu thiên thần long, dù ở đâu cũng không che giấu được ánh hào quang của Bệ hạ, nhưng ở trong biển lớn vẫn tốt hơn ở trong ao tù chứ?" Bàn tay trắng ngần của Thải Lân vuốt ve lồng ngực Diệp Đông Hoàng, phụ họa! "Các ngươi đây là dã tâm bành trướng rồi, khu vực Tây Bắc nhỏ bé này không chứa nổi các ngươi nữa sao?" Diệp Đông Hoàng véo véo gương mặt ửng hồng của hai người, cười mắng. "Tu vi của Bệ hạ chấn cổ thước kim, thiên hạ vô địch, người ta chỉ muốn giúp Bệ hạ kiến lập công nghiệp bất thế, thiên hạ này nên là của Bệ hạ!" Vân Vận mặt đầy uất ức, ánh mắt oán trách, một bộ dáng người ta vì ngươi tốt, mà còn không biết điều.

Trung Châu, đối với họ trước đây chính là một thánh địa thần bí khiến người ta hướng tới và kính sợ, bây giờ họ không còn kính sợ, nhưng trong lòng vẫn hướng tới!

Tự nhiên muốn đi qua đó! "Bệ hạ, người ta nghe nói Trung Châu mỹ nữ như mây, thiên chi kiêu nữ dạng nào cũng có, không biết có thật không?" Thải Lân hơi thở như lan, nói bên tai Diệp Đông Hoàng, giọng nói u u, tràn đầy mị hoặc!

Bốp!

Diệp Đông Hoàng giơ tay chính là một bạt tai, cảm giác siêu tuyệt, nhìn Thải Lân lập tức trở nên oán trách uất ức, nghiêm mặt nói: "Trẫm là loại người đó sao?" "Ngươi chính là!" Vân Vận và Thải Lân trong lòng thầm phỉ báng, nhưng họ không dám nói ra! "Đến Trung Châu cũng không phải chuyện gì lớn, các ngươi chọn một địa chỉ, sắp xếp xong, Trẫm tùy thời có thể mang cả tòa Đông Hoàng Thành đến Trung Châu!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, trước đây hắn đã nói sớm

muộn gì cũng sẽ đến đó, một khi hai người đã đề xuất, hắn cũng không có lý do gì không đồng ý! "Đa tạ Bệ hạ!" Vân Vận và Thải Lân lập tức vui mừng. "Các ngươi muốn tạ thế nào?" "Tùy Bệ hạ xử trí!" "Đây là các ngươi nói đó!" "A, đừng…" … Nửa tháng sau. "Nghe nói Bệ hạ sắp đến Trung Châu rồi!" "Không chỉ vậy, nghe nói Bệ hạ muốn mang cả Đông Hoàng Thành cùng đến Trung Châu, một tòa thành khổng lồ như vậy, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ!" "Tu vi của Bệ hạ thông thiên, tòa thành khổng lồ này đối với chúng ta là một gã khổng lồ, nhưng trong tay Bệ hạ chỉ như một món đồ chơi, mang đến Trung Châu, dễ như trở bàn tay!" … Vô số cường giả ở Ma Thú Sơn Mạch nhìn lên Đông Hoàng Thành trên đỉnh mây, hưng phấn không thôi.

Họ đến đây chính là muốn xem Diệp Đông Hoàng làm thế nào mang Đông Hoàng Thành đến Trung Châu!

Oanh long!

Đột nhiên, trời đất rung chuyển, Đông Hoàng Thành tọa lạc trên đỉnh thần sơn mây mù lượn lờ tỏa ra vô tận thần quang, trong vô số ánh mắt kinh hãi từ từ di chuyển, bay về phía Trung Châu!

Sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua ngàn núi vạn sông, biến mất trước mặt mọi người!

Nơi đi qua, che trời lấp đất, uy áp mênh mông cuồn cuộn quét khắp bốn phương, lập tức kinh động tất cả võ giả trên đường!

Mà khi Đông Hoàng Thành giáng lâm trên bầu trời Trung Châu Đại Lục, trong nháy mắt, cả Trung Châu sôi trào, vô số thế lực hoảng sợ, phong khởi vân dũng!

Trước đây Diệp Đông Hoàng ở khu vực Tây Bắc, mặc dù uy danh chấn nhiếp cả Đấu Khí Đại Lục, nhưng cách Trung Châu quá xa, họ cũng không quá sợ!

Chương 433

Dù sao roi dài khó với!

Nhưng bây giờ Đông Hoàng Thành đã đến Trung Châu, chắc chắn sẽ lần lượt nuốt chửng bọn họ, tình huống đáng sợ nhất cuối cùng cũng xuất hiện! … Trung Châu, Thiên Huyền Sơn Mạch.

Thiên Huyền Sơn Mạch nằm ở nơi giao giới giữa Trung Vực và Đông Vực của Trung Châu, dãy núi trập trùng, trải dài trăm vạn dặm.

Trong sơn mạch ma thú tung hoành, người thường khó đặt chân tới.

Một tòa cự thành hùng vĩ trang nghiêm tựa như tiên cung trên trời ngự trên không trung của Thiên Huyền Sơn Mạch, mây mù bao phủ, thỉnh thoảng có tiên hạc cất tiếng kêu dài, linh vượn nhảy nhót.

Thiên Huyền Sơn Mạch vốn vô danh nay lại danh chấn Trung Châu, thậm chí là toàn bộ Đấu Khí Đại Lục chỉ vì sự xuất hiện của tòa cự thành này!

Thiên Huyền Sơn Mạch vốn vắng bóng người cũng trở nên náo nhiệt phi thường, vô số cường giả ùn ùn kéo đến như mèo ngửi thấy mùi tanh!

Khí tức uy nghiêm, nặng nề, cổ xưa mà hùng vĩ từ Đông Hoàng Thành lan tỏa ra, trấn áp tứ hải bát hoang, ức vạn trượng hào quang lượn lờ, khiến mỗi một võ giả đến Thiên Huyền Sơn Mạch đều chấn động không nói nên lời, tựa như nhìn thấy tiên cung trên trời!

Trên không trung Đông Hoàng Thành, Võ Đạo Thiên Bia chậm rãi xoay chuyển, như ngọn đèn hải đăng soi rọi tứ phương, chỉ lối cho vô số võ giả đang lạc lối vô tri, minh ngộ con đường võ đạo phía trước.

Ông!

Đột nhiên, không gian gợn sóng, một nhóm người bước ra từ cánh cửa không gian, dẫn đầu là một lão giả thân hình nhỏ gầy, tóc đỏ, mặc một bộ ma y giản dị.

Bên cạnh lão giả tóc đỏ, một nữ tử áo đỏ xinh đẹp đứng đó, vòng eo nhỏ nhắn được quấn quanh một chiếc roi dài màu đỏ sậm, càng làm nổi bật đường cong động lòng người.

Dung nhan nữ tử cũng vô cùng xuất chúng, nhưng giữa đôi mày liễu lại thoáng chút anh khí, kết hợp với bộ đồ bó sát màu đỏ rực, trông nàng thật anh tư hiên ngang, mang một vẻ đẹp khác lạ. "Mau nhìn, là người của Phần Viêm Cốc!" "Đó là Phần Viêm Cốc cốc chủ Đường Chấn, không ngờ Đường Chấn lại đích thân đến!" "Mỹ nữ kia hẳn là đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ trẻ của Phần Viêm Cốc, Đường Hỏa Nhi, nghe nói đã đạt đến Đấu Hoàng đỉnh phong rồi!" "Nghe đồn Đại Hạ Vương Triều Đông Hoàng Bệ hạ là cường giả vô địch Đấu Thánh đỉnh phong, Đường Chấn đích thân đến cũng chẳng có gì lạ!" Xung quanh Thiên Huyền Sơn Mạch vang lên những tiếng kinh hô, Phần Viêm Cốc là một trong tam cốc, danh tiếng ở Trung Vực vô cùng vang dội!

Ầm!

Ngay lúc này, một tia sét khổng lồ đột nhiên lao xuống từ trong tầng mây, ánh sáng chói lòa trong chốc lát khiến đa số mọi người theo thói quen nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, ở nơi đó, có mấy bóng người chậm rãi bước ra, người đứng giữa vóc dáng khá cao lớn, tuổi tác dường như chỉ khoảng bốn năm mươi, nhưng cằm lại có một chòm râu bạc.

Người này mặc một bộ ngân bào, trên ngân bào thêu đầy hoa văn tia chớp, nhìn từ xa như vật sống, không ngừng lưu chuyển.

Thậm chí, còn có chút lôi uy ẩn hiện tỏa ra. "Là cường giả của Phong Lôi Các!

Phong Lôi Các các chủ Lôi Tôn Giả và mấy vị các chủ khác cũng đã đến!" "Kia là thiên kiêu của Phong Lôi Các sao?

Đẹp quá!" "Ta biết, nghe nói tên là Phượng Thanh Nhi, ngang danh với đệ tử của Phong Tôn Giả Tinh Vẫn Các là Mộ Thanh Loan!" "Bây giờ không còn Tinh Vẫn Các nữa rồi, Tinh Vẫn Các đã sáp nhập vào Đại Hạ Vương Triều!" … Những tiếng kinh hô vang lên, Thiên Huyền Sơn Mạch ngày càng náo nhiệt, theo sau Phần Viêm Cốc, Phong Lôi Các, các cường giả của các đại thế lực ở Trung Châu cũng lần lượt xuất hiện!

Vạn Kiếm Các Kiếm Tôn Giả, Hoàng Tuyền Các Hoàng Tuyền Tôn Giả, Hoa Tông, Thiên Minh Tông, Hàn gia, Tào gia… Các cường giả dưới sự dẫn dắt của thị nữ Đại Hạ Vương Triều, men theo bậc thang bạch ngọc rủ xuống từ Đông Hoàng Thành mà bước lên, tiến về Đông Hoàng Thành!

Dưới uy áp kinh khủng của Đông Hoàng Thành, ngay cả Đấu Thánh bình thường cũng khó mà bay thẳng lên được, huống chi là bọn họ, những Đấu Tôn này!

Cho dù có thể bay, bọn họ cũng không dám làm càn, chỉ có thể ngoan ngoãn men theo bậc thang từng bước đi lên!

Dù vậy, cũng khiến vô số võ giả ngưỡng mộ không thôi!

Cường giả có thể đến Đông Hoàng Thành, ngoài những người từ Đấu Tông trở lên thì chỉ có một số Đấu Hoàng, Đấu Vương có thiên tư trác tuyệt hoặc bối cảnh sâu xa.

Ấy thế mà, số người đến Đông Hoàng Thành cũng đã vượt quá mười vạn người!

Nhưng Đông Hoàng Thành hiện nay đã là cực phẩm Vương Giả Thần Binh, bên trong có càn khôn, đừng nói mười vạn người, dù là trăm vạn, nghìn vạn người cũng có thể dễ dàng chứa được!

Lăng Tiêu Giới.

Đây là một không gian được Diệp Đông Hoàng mở ra riêng trong Đông Hoàng Thành.

Không gian này có núi có nước, có thác nước chảy xiết, có rừng rậm thảo nguyên, linh dược phi cầm, tựa như một thế ngoại đào viên! "Cường giả Đấu Thánh thật lợi hại, có thể khai mở không gian, lập nền móng vạn thế!" Đường Chấn dẫn theo Đường Hỏa Nhi và cường giả Phần Viêm Cốc theo thị nữ tiến vào Lăng Tiêu Giới, trong mắt tràn đầy tán thưởng và khao khát.

Phần Viêm Cốc của ông ta trải qua nỗ lực của bao đời cường giả, cũng được xem là một thế ngoại đào viên, nhưng so với thế giới không gian riêng biệt do Đấu Thánh khai mở vẫn có một khoảng cách rất lớn!

Chưa kể không gian do Diệp Đông Hoàng mở ra trong Đông Hoàng Thành, linh khí gấp trăm lần bên ngoài, hoàn toàn không phải thứ mà Phần Viêm Cốc của ông ta có thể so sánh! "Chỉ có trở thành Đấu Thánh mới được coi là cường giả chân chính!" Vạn Kiếm Các Kiếm Tôn Giả cảm thán không thôi, đừng thấy bọn họ được xưng là một trong tứ các, danh tiếng ở Trung Châu không nhỏ, nhưng cũng không có cường giả Đấu Thánh nào!

Giữa lúc chấn động và cảm thán, mọi người nhanh chóng đến hội trường, từng chiếc ghế lơ lửng ngay ngắn giữa không trung.

Đây là những ghế ngồi bình thường, phía trên những chiếc ghế này còn có những đỉnh nhỏ hình tam giác ngược lơ lửng, trong đỉnh cũng có ghế ngồi!

Những đình nhỏ lơ lửng này được chuẩn bị cho các đại thế lực của Đấu Khí Đại Lục, mỗi đại thế lực có một đình nhỏ, trên đó có mấy chục ghế ngồi!

Từ thấp lên cao, càng lên cao tự nhiên càng tôn quý và xa hoa, vị trí cao nhất tất nhiên là của các cường giả Đại Hạ Vương Triều!

Ở đó có một hòn đảo lơ lửng rộng trăm trượng, trung tâm hòn đảo có một đài cao bằng bạch ngọc cao chín trượng năm, trên đài có một chiếc long ỷ bằng tử kim!

Long ỷ uy nghiêm khí phái, như một con cự long đang nằm phục, quan sát tứ phương, khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Đây là bảo tọa chuyên thuộc của Diệp Đông Hoàng!

Lúc này, trên bảo tọa không một bóng người, bên cạnh là mấy nữ tử tuyệt sắc phong hoa tuyệt đại, mỗi người một vẻ.

Vân Vận, Thải Lân, Nhã Phi, Tiểu Y Tiên.

Thấp hơn một chút là Dược Trần, Phong Nhàn, Cổ Linh và những người khác!

Mỗi một cường giả ngồi vào chỗ, ánh mắt đều bất giác hướng về phía Đại Hạ Vương Triều! "Nữ nhân đẹp quá!

Hạ Hoàng thật là diễm phúc không cạn!" Trên hòn đảo lơ lửng của Hoa Tông, một nam tử trong lòng khẽ động, lười biếng dựa vào ghế, tay cầm một chiếc quạt giấy thêu hình mỹ nhân đồ.

Nam tử vóc dáng cao ráo, dung mạo khá tuấn mỹ, ẩn hiện một vẻ tà dị, giữa trán có một nốt ruồi đỏ như máu tươi, càng làm cho vẻ tà dị này khuếch đại thêm mấy phần.

Nam tử này không ai khác chính là bạn đời của tông chủ Hoa Tông hiện tại Hoa Cẩm, Yêu Hoa Tà Quân!

Ánh mắt tà dị của hắn nhìn mấy người Vân Vận, Thải Lân, sâu trong con ngươi hiện lên một tia nóng rực khó tả!

Vân Vận váy trắng áo trắng, mái tóc đen như mực dài ba ngàn trượng tựa thác nước buông xuống, rủ tới vòng eo thon, dung nhan tuyệt sắc, cao quý thoát tục, tràn ngập vẻ đẹp không linh động lòng người, đôi mắt long lanh, trong mắt chỉ có sự ung dung và tôn quý thấm vào tận xương tủy.

Nữ nhân như vậy, chỉ có bốn chữ mới có thể hình dung.

Phong hoa tuyệt đại!

Nữ nhân như vậy nếu có thể đè dưới thân mà hung hăng chiếm hữu, sẽ là tư vị tuyệt diệu đến nhường nào! … Ngoài Vân Vận, vẻ hoang dã và quyến rũ của Mỹ Đỗ Toa, vẻ vũ mị đa tình của Nhã Phi, vẻ không linh thoát tục của Tiểu Y Tiên, cũng đều mỗi người một vẻ.

Những mỹ nhân tuyệt phẩm như vậy, đối với Yêu Hoa Tà Quân yêu cái đẹp như mạng, quả thực có sức dụ hoặc trí mạng! "Đẹp không?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, chính là nữ tử bên cạnh Yêu Hoa Tà Quân.

Nữ tử mặc cẩm bào ung dung, trên cẩm bào thêu hoa văn bằng chỉ vàng, dung mạo khá xinh đẹp, chỉ là đôi môi hồng hơi mỏng manh, ẩn hiện một tia khắc bạc.

Nàng chính là tông chủ Hoa Tông Hoa Cẩm!

Đối với sở thích chơi gái của Yêu Hoa Tà Quân, nàng rất rõ, nhưng thực lực Yêu Hoa Tà Quân mạnh hơn nàng, nàng cũng không quản nhiều!

Đàn ông nào mà không vụng trộm, chỉ cần nàng là chính thất là được!

Những nữ nhân khác, chơi bời qua loa, nàng cũng lười quản!

Nhưng mấy nữ nhân trên kia không phải là người mà Yêu Hoa Tà Quân có thể động vào! "Mấy vị Vương phi phong hoa tuyệt đại, thanh lệ thoát tục, tựa như tiên tử trên trời, quả thật là mỹ nhân tuyệt thế, Đông Hoàng Bệ hạ thật có phúc khí!" Yêu Hoa Tà Quân mỉm cười, tán thưởng!

Trong lòng hắn tuy hận không thể hung hăng chiếm hữu đối phương, nhưng hắn cũng không ngốc, biết không thể chọc vào Diệp Đông Hoàng, nên hắn không dám biểu hiện ra ngoài, cũng không dám nói lời trêu chọc!

Mấy người Vân Vận, Thải Lân khẽ nhíu mày, các nàng hiện nay đều đã đạt đến Đấu Tôn đỉnh phong, rất nhạy cảm với ánh mắt!

Ngay lập tức các nàng đã cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Yêu Hoa Tà Quân, nhưng đối phương chỉ khen các nàng một câu, không có hành động gì khác.

Vì vậy, trước mặt vô số cường giả Trung Châu, các nàng cũng không tiện nổi giận!

Vô số cường giả xung quanh liếc nhìn Yêu Hoa Tà Quân một cái, có người thờ ơ, có người khinh thường, có người chán ghét… rồi lập tức thu hồi ánh mắt!

Dù sao nhân vật chính của ngày hôm nay không phải là Yêu Hoa Tà Quân! "Đông Hoàng Bệ hạ giá lâm!" Ngay lúc này, một giọng nói vang dội khắp Lăng Tiêu Giới, tất cả cường giả đều nghiêm nghị, đồng loạt ngẩng đầu lên, chỉ thấy một luồng kim quang hạ xuống, bóng dáng uy nghiêm bá khí của Diệp Đông Hoàng xuất hiện trên long ỷ của đài cao!

Không hề có chút uy áp mạnh mẽ nào lan tỏa, nhưng lại mang đến một sự uy nghiêm kinh khủng khiến linh hồn run rẩy, khiến người ta tim đập chân run, như con kiến nhìn thấy một con cự long! "Bái kiến

Bệ hạ!" Không ai dám chậm trễ, tất cả võ giả đồng loạt đứng dậy, chắp tay cúi chào! "Bình thân!" Đôi mắt sâu thẳm của Diệp Đông Hoàng lướt qua vô số võ giả bên dưới, mọi người đều có cảm giác bị nhìn thấu, phảng phất như mọi bí mật đều bị phơi bày trần trụi trước mắt đối phương! "Tạ Bệ hạ!" Mọi người tạ ơn, ngồi lại vào chỗ, vẻ mặt nghiêm nghị, Lăng Tiêu Giới rộng lớn lập tức trở nên tĩnh lặng, kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Chương 434

Bùm!

Mọi người còn chưa ngồi ấm chỗ, bên tai bỗng vang lên tiếng nổ như pháo hoa, đa số người có mặt đều là cường giả từ Đấu Tông trở lên, ngũ quan nhạy bén.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về phía Hoa Tông, chỉ thấy Yêu Hoa Tà Quân, Lục Tinh Đấu Tôn bên cạnh tông chủ Hoa Cẩm Hoa Cẩm, không hề có dấu hiệu gì mà nổ tung, hóa thành một đám sương máu!

Hoa Cẩm trừng lớn mắt, thân thể cứng đờ, khoảnh khắc vừa rồi suýt chút nữa đã dọa nàng mất hồn.

Đừng nói là nàng, ngay cả các cường giả Trung Châu có mặt lúc này cũng kinh hồn bạt vía, đây chính là Lục Tinh Đấu Tôn, người có thể thắng được hắn ở đây không nhiều!

Thế nhưng, một cường giả như vậy lại chết ngay lập tức, không hề có dấu hiệu gì, bọn họ còn không thấy đối phương ra tay thế nào, một chút dao động năng lượng cũng không cảm nhận được!

Còn chết thảm như vậy!

Trong chốc lát, trong đầu mọi người hiện lên một bóng người!

Diệp Đông Hoàng!

Vừa rồi Yêu Hoa Tà Quân tuy chỉ tán thưởng một câu, nhưng mọi người đều biết tính cách của hắn, trong lòng chắc chắn đang thèm muốn nữ nhân của Diệp Đông Hoàng!

Mà Diệp Đông Hoàng vừa đến, hắn liền chết!

Nơi đây lại là địa bàn của Diệp Đông Hoàng!

Ngoài Diệp Đông Hoàng ra, không ai dám giết người trước mặt Diệp Đông Hoàng!

Cho nên, dù không ai thấy ai ra tay, nhưng họ đều biết Yêu Hoa Tà Quân chắc chắn là do Diệp Đông Hoàng giết!

Dù không phải tự tay giết, cũng là Diệp Đông Hoàng ra lệnh cho người khác giết! "Hạ Hoàng đây là có ý gì?

Vô duyên vô cớ giết phu quân của ta, lẽ nào Hạ Hoàng cho rằng mình thiên hạ vô địch, có thể xem tất cả chúng ta như chó lợn, muốn giết là giết?" Hoa Cẩm hoàn hồn sau cơn kinh hãi, tức giận nhìn Diệp Đông Hoàng, với tư cách là tông chủ Hoa Tông, bạn đời bị người ta giết, nếu nàng không nói một lời nào, còn tư cách gì để thống lĩnh Hoa Tông, một trong nhị tông của Trung Châu!

Đương nhiên, nàng cũng biết Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ, nên trực tiếp lôi tất cả mọi người vào! "Nếu ngươi đã có tình với tên dâm tặc này như vậy, Trẫm cũng tiễn ngươi một đoạn đường, xuống dưới bầu bạn với hắn đi!" Diệp Đông Hoàng không giải thích, giọng nói vừa dứt, dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả võ giả, Hoa Cẩm không hề có dấu hiệu gì mà nổ tung, hóa thành một đám sương máu, nối gót Yêu Hoa Tà Quân!

Một câu tóm gọn: Quân muốn thần chết, thần không thể không chết! "Thật bá đạo!" Trong lòng mọi người dấy lên một cảm giác, mấy trưởng lão Đấu Tôn của Hoa Tông càng thêm run rẩy, vội vàng quỳ xuống bái lạy: "Bệ hạ thánh minh, Hoa Cẩm và Yêu Hoa dám bất kính với Bệ hạ và Vương phi, chết không hết tội, Hoa Tông trên dưới tuyệt đối không có chút bất kính nào với Bệ hạ, cầu Bệ hạ minh giám!" "Đẹp trai quá!" Nhìn cảnh này, vô số nữ nhân như Phượng Thanh Nhi, Đường Hỏa Nhi đều mắt đẹp sáng rực, đối với Yêu Hoa Tà Quân tà khí và Hoa Cẩm, các nàng không hề có chút hảo cảm nào.

Diệp Đông Hoàng không giải thích gì, trực tiếp nghiền chết, khí chất phong khinh vân đạm đó khiến người ta say đắm, lòng xuân xao động! "Hoa Tông sáp nhập vào Đại Hạ Vương Triều!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, ánh mắt uy nghiêm nhìn xuống mấy vị trưởng lão Hoa Tông, giọng điệu không cho phép nghi ngờ! "Chuyện này…" Các trưởng lão Hoa Tông trừng lớn mắt, chuyện này bọn họ không thể tự quyết định, nhưng họ cũng không dám trực tiếp phản đối, sợ bị Diệp Đông Hoàng cho nổ thành pháo hoa! "Hạ Hoàng đây là muốn tất cả chúng ta đều thần phục Đại Hạ Vương Triều sao?" Ngay khi các trưởng lão Hoa Tông không biết phải làm sao, Thiên Minh Tử của Thiên Minh Tông, một trong nhị tông, trầm giọng lên tiếng, một câu nói khiến tất cả mọi người đều căng thẳng, đồng loạt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng!

Lúc này, Thiên Minh Tử đứng ra không phải muốn giúp Hoa Tông, hai tông bọn họ thực ra còn có thù oán, hắn chỉ muốn lôi kéo tất cả các thế lực để chống lại Diệp Đông Hoàng! "Không sai, tất cả các thế lực của các ngươi đều phải thần phục Đại Hạ Vương Triều, có thể không sáp nhập, nhưng phải trở thành thế lực phụ thuộc!" Diệp Đông Hoàng không để ý đến ánh mắt kinh hãi của mọi người, thái độ bá đạo khiến sắc mặt tất cả mọi người đều đại biến.

Diệp Đông Hoàng quật khởi mạnh mẽ, bọn họ tuy mơ hồ đoán được sẽ có ngày này, nhưng không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy!

Phần Viêm Cốc Đường Chấn, Phong Lôi Các Lôi Tôn Giả, Vạn Kiếm Các Hoàng Tuyền Tôn Giả và những người khác nhìn nhau, trong mắt đầy bất mãn và hoảng sợ!

Bọn họ tự nhiên không muốn trở thành thế lực phụ thuộc của Diệp Đông Hoàng, nhưng thực lực của Diệp Đông Hoàng khiến họ kiêng dè!

Cảnh tượng Băng Hà Cốc bị một chưởng tiêu diệt vẫn còn rõ mồn một trước mắt!

Bọn họ không muốn trở thành Băng Hà Cốc thứ hai! "Hạ Hoàng tu vi thông thiên, nhưng việc này cũng quá đáng quá rồi, cho dù chúng ta đồng ý, cả Trung Châu cũng sẽ không đồng ý!" Thiên Minh Tử tuy khách khí, nhưng ý uy hiếp trong lời nói đã lộ rõ, hắn không tin Diệp Đông Hoàng dám đối đầu với toàn bộ cường giả Trung Châu! "Thiên Minh Tông các ngươi cấu kết với Hồn Điện, làm chó săn cho Hồn Điện, còn không xứng gia nhập Đại Hạ Vương Triều của Trẫm, đáng diệt!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt liếc nhìn Thiên Minh Tử, tuyên án.

Hắn đưa bàn tay ra, một chưởng ấn xuống, trong chốc lát phong vân biến đổi, sấm sét vạn quân, tất cả cường giả đều dựng tóc gáy.

Ngay sau đó liền thấy không gian trên trời gợn sóng, ngưng tụ thành một mặt gương sáng! "Đó là… là Thiên Minh Tông!" Vô số ánh mắt nhìn vào tấm gương sáng vừa hình thành, thấy cảnh tượng trong gương, mơ hồ nghĩ đến điều gì đó.

Trong chốc lát, sắc mặt mọi người trắng bệch, kinh hồn bạt vía! "Hạ Hoàng, ngươi muốn làm gì?" Thiên Minh Tử biến sắc, kinh hãi gầm lên, nhưng lại không có dũng khí ra tay với Diệp Đông Hoàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn!

Chỉ thấy trong gương sáng hiện ra một bàn tay che trời, bao trùm tứ phương, bao quát bát hoang, đè xuống, dưới tiếng thét kinh hãi, phẫn nộ của vô số cường giả Thiên Minh Tông, một chưởng ấn xuống!

Ầm ầm ầm!

Mọi người phảng phất như cách tấm gương sáng cũng có thể cảm nhận được thần uy hủy thiên diệt địa kinh khủng đó, một đám mây hình nấm bốc lên, không gian vỡ nát, hóa thành địa hỏa thủy phong!

Một lúc lâu sau, không gian liền lại, mọi thứ trở lại bình tĩnh!

Chỉ thấy trong gương sáng, nơi Thiên Minh Tông tọa lạc đã biến thành một dấu tay khổng lồ sâu không thấy đáy, tất cả sinh linh đều hóa thành tro bụi! "Thiên Minh Tông… diệt rồi!" Phần Viêm Cốc cốc chủ Đường Chấn, Tứ Phương Các Kiếm Tôn Giả, Lôi Tôn Giả, Hoàng Tuyền Tôn Giả, Hàn gia, Tào gia và vô số cường giả trong lòng hít một hơi khí lạnh!

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Minh Tông, một trong nhị tông, đã bị tiêu diệt!

Những thế lực không bằng Thiên Minh Tông như bọn họ, trước mặt Diệp Đông Hoàng, trong khoảnh khắc có thể hóa thành tro bụi!

Giờ phút này, ngay cả những thế lực có thù oán với Thiên Minh Tông cũng không có chút hưng phấn nào, chỉ có cảm giác thỏ chết cáo buồn! "Diệp Đông Hoàng, ngươi thật độc ác!

Ta biết hôm nay ta chắc chắn sẽ chết, nhưng ngươi cũng đừng đắc ý, trên đời này không chỉ có mình ngươi là cường giả Đấu Thánh đỉnh phong, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết rất thảm!" Thiên Minh Tử thấy Thiên Minh Tông bị diệt, cũng biết Diệp Đông Hoàng sẽ không tha cho mình, lập tức liều mạng, chỉ vào mũi Diệp Đông Hoàng mà mắng! "Định nói Hồn Thiên Đế của Hồn Tộc, một trong Viễn Cổ Bát Tộc sao?

Chỉ là bại tướng dưới tay thôi!

Hắn nếu dám xuất hiện trước mặt Trẫm, Trẫm một bạt tai tát chết hắn!" Diệp Đông Hoàng khinh thường nhìn Thiên Minh Tử, lạnh nhạt nói: "Nhưng trước khi hắn tấn thăng Đấu Đế thì không dám xuất hiện, cho dù tấn thăng Đấu Đế, Trẫm cũng không sợ hắn, chẳng bao lâu nữa, Trẫm sẽ tiễn hắn xuống gặp ngươi!" Nói xong, thân thể Thiên Minh Tử lập tức hóa thành bột mịn, bay theo gió, khiến các cường giả

xung quanh da đầu tê dại, sởn gai ốc!

Thực lực này thật quá kinh khủng!

Bọn họ hoàn toàn không nhìn ra Diệp Đông Hoàng ra tay thế nào, dường như chỉ cần Diệp Đông Hoàng một ý niệm, bất kể thực lực ngươi mạnh đến đâu, cũng lập tức hóa thành tro bụi! "Hàn gia Hàn Trì bái kiến Bệ hạ, từ nay xin vì Bệ hạ mà nhìn theo ngựa đi đầu, đây là tiểu nữ Hàn Tuyết, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ Bệ hạ, nguyện làm một tỳ nữ hầu hạ Bệ hạ, cầu Bệ hạ thu nhận!" Ngay khi mọi người đang kinh hãi, Hàn gia Hàn Trì dẫn theo Hàn Tuyết và cường giả Hàn gia tiến lên bái lạy, tỏ lòng trung thành!

Trước đó Hàn Nguyệt được Diệp Đông Hoàng ban thưởng đan dược tu vi đột phá mạnh mẽ, theo Hàn Trì thấy, Hàn Nguyệt đã được Diệp Đông Hoàng chú ý, rất có khả năng ôm được đùi lớn của Diệp Đông Hoàng!

Bây giờ lại dâng lên Hàn Tuyết, hai người là chị em, sức hấp dẫn càng lớn hơn, hơn nữa Hàn gia của bọn họ vốn không mạnh, thần phục Diệp Đông Hoàng có thể nói là trăm lợi mà không có một hại!

Hàn Tuyết mày như liễu, da như tuyết, vóc dáng cao gầy, mặc tử sam, dưới lớp tử sam, thân hình lồi lõm có trật tự càng thêm đầy đặn.

Nàng len lén liếc nhìn Diệp Đông Hoàng, trái tim thấp thỏm không yên, trước đó nàng cũng đã nghe chị gái Hàn Nguyệt kể về những sự tích huy hoàng của Diệp Đông Hoàng!

Trong lòng nàng vô cùng ngưỡng mộ!

Đương nhiên, nàng cũng không dám phản đối!

Trong hoàn cảnh này, nếu nàng dám phản đối, Diệp Đông Hoàng diệt Hàn gia của họ cũng là chuyện bình thường!

Thấy Hàn gia không những thần phục, còn dâng lên mỹ nữ, vô số

cường giả trong lòng khinh bỉ, nhưng không đợi họ nghĩ nhiều, lại có người ra khỏi hàng! "Phong Lôi Các Lôi Minh bái kiến Bệ hạ, từ nay xin vì Bệ hạ mà nhìn theo ngựa đi đầu, đây là thuộc hạ đệ tử Phượng Thanh Nhi, Thanh Nhi ngưỡng mộ Bệ hạ đã lâu, khổ nỗi không có cơ hội, hy vọng được Bệ hạ thương tình, nguyện làm một tỳ nữ hầu hạ Bệ hạ!" Lôi Tôn Giả dẫn theo Phượng Thanh Nhi và cường giả Phong Lôi Các tiến lên một bước, bái lạy. "Phần Viêm Cốc Đường Chấn bái kiến Bệ hạ…" "Tào gia…" Theo sau Hàn gia và Phong Lôi Các, từng đại thế lực lần lượt tỏ thái độ.

Mà có Hàn Tuyết và Phượng Thanh Nhi đi trước, mỗi đại thế lực đều tiện thể dâng lên một mỹ nữ tuyệt sắc!

Có người tuy đau lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác!

Người khác đều dâng, ngươi không dâng, chẳng phải là tỏ ra có ý kiến với Diệp Đông Hoàng sao?

Vì vậy, không dâng cũng phải dâng!

Băng Hà Cốc và Thiên Minh Tông đều bị một chưởng tiêu diệt, đối mặt với Diệp Đông Hoàng hung uy ngút trời, bọn họ không dám đắc tội!

Ánh mắt uy nghiêm lạnh nhạt của Diệp Đông Hoàng bình tĩnh nhìn xuống tất cả mọi người, dưới ánh mắt của hắn, không một ai dám có chút bất mãn!

Ngay cả Đan Tháp mạnh nhất cũng đã gia nhập Đại Hạ Vương Triều!

Giờ phút này, đánh dấu rằng, Đại Hạ Vương Triều đã thống nhất Trung Châu! … Táng Thi Sơn Mạch.

Nằm ở nơi giao nhau của khu vực tây nam Trung Châu, do địa hình nên nơi đây âm khí cực nặng, mà trong âm khí lại lẫn lộn với thi

khí nồng nặc.

Đó là vì tất cả các gia đình trong phạm vi mấy nghìn dặm đa số đều chôn cất người chết ở đây, vì vậy, Táng Thi Sơn Mạch này cũng là một loại núi quỷ dị được tạo thành từ những ngôi mộ.

Trong tình huống bình thường, nơi đây gần như không thấy bóng người, không ai muốn ở lại nơi âm khí nặng nề này.

Chương 435

"Vút!" Trên bầu trời tĩnh lặng của Táng Thi Sơn Mạch, đột nhiên vang lên những tiếng xé gió, lưu quang lóe lên, trên một ngọn núi sâu trong sơn mạch, từng bóng người nhanh chóng xuất hiện.

Ánh mắt của họ đều hướng về nơi sâu nhất của sơn mạch, không gian ẩn sau những cây cổ thụ cao lớn màu xám, ẩn hiện có chút vặn vẹo.

Trong không gian hơi vặn vẹo là một vùng đất đen rộng lớn, trên bề mặt đất thỉnh thoảng lộ ra một ít màu trắng bệch, rõ ràng là những khúc xương gãy, toát ra vẻ quỷ dị âm lãnh.

Tại vị trí trung tâm của vùng đất rộng lớn này, một tòa điện khổng lồ màu đen tĩnh lặng đứng sừng sững, tựa như một con hung thú viễn cổ đang nằm phục trên mặt đất.

Một mùi vị âm u đáng sợ từ từ lan tỏa, bao trùm khắp không gian bị phong tỏa này.

Trong tòa điện khổng lồ màu đen, vô số dây xích đen cực lớn vươn ra, cắm sâu vào lòng đất.

Trên những dây xích này đều có một đám sương đen lượn lờ, ẩn hiện ngưng tụ thành hình người.

Trên dây xích thỉnh thoảng cũng lóe lên một ít ánh sáng, cuối cùng lướt vào trong sương đen, khiến cho những đám sương đen đó càng thêm ngưng thực.

Toàn bộ khu vực trông vô cùng yên tĩnh, một bầu không khí quỷ dị bao trùm nơi đây, khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc. "Nhân Điện của Thiên Cương Điện nằm sâu trong Táng Thi Sơn Mạch, hôm nay

chính là ngày nó bị tiêu diệt!" Dược Trần ánh mắt hưng phấn, đối với Hồn Điện từng suýt nữa giết chết mình, hắn căm hận tột cùng, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội báo thù!

Từ khi các cường giả Trung Châu đến Đông Hoàng Thành bái kiến Diệp Đông Hoàng, sau khi Thiên Minh Tông bị Diệp Đông Hoàng một chưởng tiêu diệt, tất cả các thế lực đều quy thuận thần phục, Diệp Đông Hoàng thống nhất Trung Châu!

Sau đó Diệp Đông Hoàng liền ban bố mệnh lệnh tiêu diệt Hồn Điện.

Đại Hạ Vương Triều và tất cả các thế lực hùng mạnh ở Trung Châu đồng loạt hành động, tiến hành đả kích sấm sét đối với các Thiên Cương Điện và Địa Sát Điện đã biết của Hồn Điện!

Nhân Điện này là một trong những phân điện mạnh nhất đã biết của Hồn Điện, vì vậy không chỉ có Dược Trần, vị Nhất Tinh Đấu Thánh này, mà còn có cốc chủ đời trước của Phần Viêm Cốc, Hỏa Vân Lão Tổ!

Hỏa Vân Lão Tổ là Nhị Tinh Đấu Thánh trung kỳ, thực lực phi phàm! "Tắm máu Nhân Điện, không chừa một ai!" Hỏa Vân Lão Tổ chiến ý hừng hực, đừng thấy ông ta là Nhị Tinh Đấu Thánh, trước khi Diệp Đông Hoàng xuất hiện, ông ta cũng phải làm cháu trai trước mặt Hồn Điện.

Không chỉ ông ta, đa số các thế lực ở Trung Châu đều vừa hận vừa sợ Hồn Điện, cho đến khi Diệp Đông Hoàng xuất hiện, khí thế hung hăng của Hồn Điện mới bị đè xuống!

Trước đây Diệp Đông Hoàng ở Ma Thú Sơn Mạch, không ra tay đối phó Hồn Điện, các đại thế lực Trung Châu dù biết Hồn Diệt Sinh và Hồn Vô Nhai bị diệt, cũng không dám ra tay với Hồn Điện!

Mà trong mắt Hồn Thiên Đế, những phân điện này tác dụng không lớn, có thể tồn tại thì tốt nhất, dù bị diệt, hắn cũng không đau lòng!

Vì vậy, các phân điện của Hồn Điện vẫn tồn tại cho đến nay!

Ầm!

Giờ phút này, Hỏa Vân Lão Tổ và Dược Trần, hai vị Đấu Thánh cùng với mấy chục cường giả Đấu Tôn đồng loạt ra tay, lực lượng kinh khủng như thiên hà đổ xuống cuốn đi.

Rào cản không gian trước mặt lập tức vỡ nát, năng lượng kinh khủng như sóng thần gào thét lướt qua, từng cường giả Hồn Điện còn chưa kịp kêu thảm đã bị đánh cho tan xương nát thịt! "Làm càn!

Kẻ nào dám đến Hồn Điện ta gây rối?" Lúc này, sâu trong tòa điện khổng lồ, truyền ra một tiếng hừ lạnh đầy sát ý, ngay sau đó sương đen nồng nặc từ trong đó tuôn ra.

Sương đen cuộn trào, một bóng người gầy gò như xương khô, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của Dược Trần, Hỏa Vân Lão Tổ.

Người này mặc hắc bào, khuôn mặt già nua khô quắt, hai mắt lõm sâu, trong hốc mắt nhảy nhót hai ngọn quỷ hỏa, toát ra vẻ quỷ dị. "Bệ hạ, lão già này là ai vậy ạ?" Trong Đông Hoàng Cung, Tào Dĩnh dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, mỉm cười duyên dáng, nhìn vào tấm gương sáng đang trực tiếp cảnh tượng ở Táng Thi Sơn Mạch, khuôn mặt tinh xảo toát ra vẻ vũ mị động lòng người, giọng nói mềm mại dụ người khêu gợi tâm hồn, khiến người ta ngứa ngáy khó chịu.

Nữ nhân này, giống như một con hồ ly tinh họa quốc ương dân, mỗi một nụ cười, mỗi một cái nhíu mày, đều đủ để khiến đàn ông vì nàng mà điên cuồng.

Tào Dĩnh, thiên kiêu của Tào gia ở Đan Vực, còn được gọi là yêu nữ Tào gia, cuộc đời nàng gần như tràn ngập màu sắc truyền kỳ.

Khi nàng ra đời, đã thể hiện ra sức mạnh linh hồn đáng kinh ngạc, mẹ nàng suýt nữa đã bị luồng sức mạnh linh hồn đó chấn chết ngay tại chỗ.

Năm bảy tuổi, nàng chính thức trở thành một Luyện Dược Sư, mười lăm tuổi, được Đan Tháp để ý, phá lệ trở thành đệ tử nòng cốt của Đan Tháp.

Bây giờ mười tám tuổi, đã là Luyện Dược Sư Lục Phẩm đỉnh phong! "Đại Thiên Tôn của Hồn Điện, Nhị Tinh Đấu Thánh trung kỳ!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt liếc nhìn tấm gương sáng trước mặt, một cái nhìn liền nhận ra tu vi của đối phương, xung quanh còn lơ lửng không ít tấm gương sáng như vậy, đồng bộ trực tiếp tình hình chiến đấu của các phân điện Hồn Điện!

Hồn Thiên Đế trốn trong Hồn Giới tranh thủ từng giây từng phút muốn đột phá Đấu Đế, cường giả Hồn Tộc cũng vì Diệp Đông Hoàng mà ít khi xuất hiện, Hồn Diệt Sinh và Hồn Vô Nhai hai vị chính phó điện chủ lại bị Diệp Đông Hoàng giết, thực lực Hồn Điện rớt xuống nghìn trượng.

Vì vậy, có Đại Hạ Vương Triều đi đầu, tập hợp các cường giả của các đại thế lực Trung Châu tấn công Hồn Điện, có thể nói là thế như chẻ tre, nghiền nát khô mục!

Trong lúc nói chuyện, Đại Thiên Tôn ở Táng Thi Sơn Mạch đã giao chiến với Hỏa Vân Lão Tổ và Dược Trần.

Một thanh cốt đao khổng lồ hiện ra, Đại Thiên Tôn thân hình lóe lên, liền xuất hiện dưới thanh cốt đao khổng lồ trăm trượng trên không, tay hắn sương đen tuôn trào, hóa thành một bàn tay khổng lồ, trực tiếp nắm lấy chuôi đao.

Một tiếng quát lạnh, cốt đao liền xé rách không gian, trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu Hỏa Vân Lão Tổ, mang theo dao động sắc bén

cực kỳ đáng sợ, chém xuống! "Thanh cốt đao đó có chút kỳ quái, dường như có thể chém bị thương linh hồn…" Thanh cốt đao khổng lồ nhanh chóng phóng đại trong con ngươi của Hỏa Vân Lão Tổ, hai tay ông ta mạnh mẽ ấn vào hư không, mặt đất bên dưới nhanh chóng nhô lên, gần trăm cột nham tương khổng lồ đột nhiên bắn ra, rợp trời kín đất va chạm dữ dội với cốt đao kia! "Hừ!" Công thế bị cản, Đại Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, cốt đao khổng lồ nhẹ nhàng vung lên, hơn trăm cột nham tương khổng lồ kia lại nổ tung, ngay cả năng lượng hỏa diễm cuồng bạo dưới lòng đất cũng bị một đao này đè xuống. "Hỏa Vân, cốt đao này của lão phu là được rèn từ xương của vạn người, trong đó không biết có bao nhiêu linh hồn tế đao, chỉ cần bị lưỡi đao xâm nhập vào cơ thể, tất sẽ phải chịu nỗi khổ vạn hồn phệ thân!" Đại Thiên Tôn cầm cốt đao trong tay, âm u nói: "Hôm nay, lão phu dùng nó để lấy mạng ngươi, cũng coi như là xem trọng ngươi!" … "Bàng môn tà đạo." Hỏa Vân Lão Tổ và Dược Trần toàn thân lửa cháy ngút trời, đấu khí hùng hồn phun trào ra, hai người hợp lực giết về phía Đại Thiên Tôn.

Tiếng nổ kinh thiên lập tức bùng nổ trong không gian này, bão năng lượng ngút trời điên cuồng càn quét, tòa điện đen khổng lồ kia cũng vào giây phút này bị chấn sập. "Lợi hại quá!" Tào Dĩnh nhìn Đại Thiên Tôn đại chiến Hỏa Vân Lão Tổ và Dược Trần trong quang kính, kinh ngạc thán phục liên tục, gương mặt cười vũ mị động lòng người tràn đầy hưng phấn.

Cánh tay sen thon dài trắng nõn ôm chặt cổ Diệp Đông Hoàng, cũng không biết là do hưng phấn kích động mà hành động vô thức, hay là cố ý như vậy, muốn dụ dỗ Diệp Đông Hoàng!

Nhưng mà, trong mắt Diệp Đông Hoàng, yêu nữ này tuyệt đối là cố ý!

Giống như trước đó cố ý hấp dẫn sự chú ý của hắn vậy!

Đáng nhắc tới là, kể từ sau lần trước các thế lực Trung Châu biểu thị thần phục và dâng lên mỹ nữ, thị nữ xung quanh Diệp Đông Hoàng đã tăng thêm mấy chục người.

Đối với những thế lực chủ động tỏ thiện ý này, đối với một mảnh 'ý tốt' của bọn họ, Diệp Đông Hoàng tự nhiên không từ chối!

Đều là mỹ nữ vạn người có một, mười vạn người có một, cho dù không dùng, để đó cũng đẹp mắt, hơn nữa thỉnh thoảng đổi khẩu vị một chút cũng không tệ.

Giống như yêu nữ Tào gia bây giờ!

Trong lúc ý niệm xoay chuyển, bàn tay to của Diệp Đông Hoàng đã luồn vào trong chiếc váy dài của Tào Dĩnh! "Bệ hạ!" Trong chốc lát, cả người Tào Dĩnh đều mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng, hai tai đỏ bừng, đôi mắt đầy vẻ quyến rũ long lanh nhìn Diệp Đông Hoàng.

Ánh mắt thẹn thùng phảng phất có thể chảy ra nước!

Nàng vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, một trái tim đập thình thịch, tràn đầy hưng phấn và e thẹn, nhưng không hề ngăn cản.

Mặc cho bàn tay to của Diệp Đông Hoàng tìm tòi trên dưới, thăm dò khởi nguyên của sự sống và sự huyền bí của cơ thể người! "Bệ hạ, lão già kia hình như muốn chạy rồi!" Không biết qua bao lâu, gò má đỏ như máu của Tào Dĩnh ngẩng lên, ánh mắt e thẹn không dám nhìn Diệp Đông Hoàng, hướng về phía chiến trường Táng Thi Sơn Mạch hiển thị trong quang kính!

Lúc này, Táng Thi Sơn Mạch đã hóa thành một vùng phế tích, các cường giả Hồn Điện khác ngoài Đại Thiên Tôn đều lần lượt bị diệt, ngay cả Đại Thiên Tôn dưới sự vây công của Dược Trần và Hỏa Vân

Lão Tổ cũng đang nguy kịch!

Nhưng mà, Đại Thiên Tôn là cường giả Nhị tinh Đấu Thánh trung kỳ, tu vi giống như Hỏa Vân Lão Tổ, cho dù có Dược Trần giúp sức, đánh bại hắn dễ dàng, nhưng muốn giết hắn lại rất khó!

Đại Thiên Tôn thấy Nhân Điện đã bị diệt, hắn lại không phải là đối thủ, lập tức nảy sinh ý định rút lui, không ở lại lâu, xé rách không gian bỏ chạy!

Một cường giả Đấu Thánh cùng cấp muốn đi, Hỏa Vân Lão Tổ và Dược Trần căn bản không giữ được! "Bệ hạ, lão già đó chạy rồi!" Tào Dĩnh chỉ vào Đại Thiên Tôn đang vung tay thoát khỏi Hỏa Vân Lão Tổ và Dược Trần, nhanh chóng bỏ chạy trong quang kính, vội vàng nói. "Trước mặt Trẫm, một người cũng không thoát được!" Diệp Đông Hoàng cười nhẹ một tiếng, không để ý, nhìn Đại Thiên Tôn đang bỏ chạy như nhìn một tên hề nhảy nhót, bàn tay to linh hoạt thon dài của hắn bỗng nhiên dùng sức. "A..." Tào Dĩnh kinh hô, thân thể mềm mại run rẩy, quay đầu lại, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt oán trách nhìn Diệp Đông Hoàng, hờn dỗi nói: "Bệ hạ!" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, giơ tay lên, hai ngón tay chụm lại lấp lánh những giọt nước long lanh, lau lên váy áo của Tào Dĩnh.

Nhìn bàn tay to của Diệp Đông Hoàng, đặc biệt là chuỗi nước long lanh kia, Tào Dĩnh tai và cổ nóng bừng, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào!

Quá xấu hổ rồi!

Nhưng ngay lúc nàng định nhắm mắt vùi vào lòng Diệp Đông Hoàng, Diệp Đông Hoàng đột nhiên ra tay, hai ngón tay chụm lại đó điểm một cái vào hư không phía trước!

Thấy vậy, Tào Dĩnh đầy hiếu kỳ, cũng không để ý đến sự e thẹn vừa rồi, đôi mắt đẹp mở to, không chớp mắt nhìn vào quang kính phía

trước.

Nàng biết Diệp Đông Hoàng sắp ra tay đối phó với Đại Thiên Tôn đang bỏ chạy!

Với thị lực của nàng, tự nhiên không thể thấy được chi tiết cụ thể khi Diệp Đông Hoàng ra tay, chỉ có thể thấy kết quả cuối cùng, chính là Đại Thiên Tôn đang bỏ chạy trong hư không được hiển thị trong quang kính! "Hỏa Vân, Dược Trần, chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn giết bản tọa, nằm mơ đi!" Đại Thiên Tôn nhanh chóng bỏ chạy trong hư không, chật vật không chịu nổi, ánh mắt âm u đầy hận ý vô biên, "Diệp Đông Hoàng, ngươi thật sự muốn cạn tàu ráo máng, bản tọa cũng không phải dễ bắt nạt!" "Ngươi thực lực mạnh, bản tọa đối phó không được ngươi, nhưng còn không đối phó được nữ nhân của ngươi sao?" Khuôn mặt dữ tợn của Đại Thiên Tôn hiện lên một nụ cười tà ác, "Bản tọa sớm muộn cũng rút linh hồn của nữ nhân ngươi ra, ngày đêm hành hạ, giày vò, khiến nàng cầu sống không được, cầu chết không xong!" "Mà tất cả những điều này đều là do ngươi ban tặng, hắc hắc!" … "Lão già thối tha này, xấu xa quá!" Tào Dĩnh nhìn Đại Thiên Tôn đang lẩm bẩm một mình, vừa bỏ chạy vừa nghĩ cách báo thù Diệp Đông Hoàng, bĩu môi, đầy vẻ giễu cợt.

Chỉ bằng lão già thối tha nhà ngươi, nhất cử nhất động đều nằm trong sự giám sát của Bệ hạ, còn muốn báo thù Bệ hạ, đúng là kẻ không biết thì không sợ!

Ầm!

Ngay lúc này, trong quang kính, hư không nơi Đại Thiên Tôn đang ở bỗng hiện ra một ngón tay khổng lồ.

Ngón tay đó long lanh như ngọc, ánh sáng bốn phía, sấm gió cuộn trào, khí tức kinh khủng tỏa ra đè sập không gian, giam cầm thời không, phảng phất như cột chống trời thông thiên triệt địa, trấn áp vạn

cổ thời không! "Ngón tay của Bệ hạ còn có thể biến lớn như vậy sao?

Thật đáng sợ!" Đôi mắt đẹp của Tào Dĩnh nhìn vào ngón tay khổng lồ chống trời kia, cách một khoảng hư không vô tận, xuyên qua quang kính phảng phất như cũng có thể cảm nhận được thần uy kinh khủng ẩn chứa bên trong!

Nó phảng phất như ngón tay của thiên thần, phán xét mọi tội ác, tiêu diệt mọi kẻ địch mạnh mẽ!

Chương 436

Dưới một ngón tay này, bất kể là gì, tất cả đều sẽ tan thành tro bụi! "Không!" Thân ảnh đang bỏ chạy của Đại Thiên Tôn tức thì ngưng đọng, không thể động đậy, ngẩng đầu nhìn ngón tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, phảng phất như một cột chống trời đè xuống, muốn nghiền nát hắn thành tro bụi!

Hắn muốn né tránh, muốn bỏ chạy, nhưng cơ thể bị giam cầm chặt chẽ, giống như con muỗi trong hổ phách, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ ập đến, mà không thể làm gì! "Không, đừng, cầu xin ngươi, mau dừng lại, tha cho ta đi!" Trong mắt Đại Thiên Tôn tràn đầy nỗi sợ hãi vô biên, ngón tay khổng lồ trong con ngươi hắn không ngừng phóng to đột ngột, nội tâm trong nháy mắt sụp đổ, lớn tiếng cầu xin: "Hạ Hoàng, tha mạng, ta đầu hàng..." Tiếng kêu thảm thiết sợ hãi vang vọng khắp hư không vô tận, đáng tiếc xung quanh một mảnh tĩnh lặng, không có chút hồi âm nào, ngón tay khổng lồ kia cũng trong nháy mắt đè xuống!

Ầm ầm!

Trăm trượng hư không hoàn toàn vỡ nát, Đại Thiên Tôn cùng với mảng hư không đó đồng thời biến mất, đến cặn bã cũng không còn, tan thành tro bụi.

Giây tiếp theo!

Ngón tay khổng lồ biến mất, mọi thứ trở lại bình tĩnh! "Ực!

Lợi... lợi hại quá!" Tào Dĩnh nuốt nước bọt, chết lặng, một lần nữa tự mình cảm nhận được sự mạnh mẽ và đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tuôn trào ái ý!

Người đàn ông mạnh mẽ như vậy không phải chính là bạch mã

hoàng tử lý tưởng nhất trong lòng nàng sao?

Nàng rất may mắn vì sự chủ động trước đó, có thể được Diệp Đông Hoàng lâm hạnh! "Bệ hạ uy vũ, thật sự quá lợi hại!" Sau cơn chấn kinh, đôi mắt long lanh của Tào Dĩnh tràn đầy sùng bái nhìn Diệp Đông Hoàng, phảng phất như hóa thành fan cuồng của hắn.

Đây không phải là nàng giả vờ, mà là tình cảm chân thật!

Tào Dĩnh tuy từ nhỏ đã yêu nghiệt, ngoại hiệu là Tào gia yêu nữ, nhưng cũng chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi mới biết yêu, đối với người đàn ông đẹp trai đến mức vô lý, mạnh mẽ đến cực hạn như Diệp Đông Hoàng, căn bản không có sức chống cự!

Đừng nói là nàng, đối với người đàn ông như Diệp Đông Hoàng, hầu như tất cả phụ nữ đều có sức hấp dẫn khó có thể kháng cự! "Cái này không tính là gì, Trẫm còn có thứ lợi hại hơn!" Vừa nói, Diệp Đông Hoàng một tay ôm lấy thân thể yêu kiều của Tào Dĩnh, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mềm mại của nàng.

Tào Dĩnh tuy yêu nghiệt, nhưng cũng chỉ là thiếu nữ mười tám tuổi, một đôi tay sen trắng nõn ôm chặt cổ Diệp Đông Hoàng, cố gắng và vụng về đáp lại, trong lòng tràn đầy vui vẻ và yêu thương.

Cố gắng hết sức mình, mang lại cho Diệp Đông Hoàng trải nghiệm và hưởng thụ tốt nhất!

Dù sao, nàng biết Diệp Đông Hoàng không thiếu phụ nữ, bên ngoài gần trăm thiên chi kiêu nữ của Trung Châu còn đang xếp hàng muốn được Diệp Đông Hoàng lâm hạnh!

Nàng có lẽ chỉ có một cơ hội này!

Nếu bỏ lỡ, sau này nói không chừng cũng không có cơ hội nữa!

Nàng như vậy đã là may mắn rồi!

Diệp Đông Hoàng đối với bọn họ giống như hoàng đế thời cổ đại, rất nhiều người cả đời cũng không được lâm hạnh một lần! … Yêu nữ vũ mị, ôn hương trong lòng!

Bên trong màn trướng hồng, trên chiếc giường rộng lớn, rèm giường từ từ khép lại!

Chính là… Tóc mây má phấn trâm vàng khẽ lay, Màn phù dung ấm đêm xuân qua say!

Lại là… Thương đài nên tiếc dấu răng hằn sâu, Cửa sài gõ nhẹ mãi chưa mở đâu!

Cũng là… Đường hoa chưa vì khách nào quét dọn, Cửa cỏ nay mới vì chàng mở toang! … Ngày dài đằng đẵng, tư vị trong đó, không đủ để kể cho người ngoài nghe!

Một ngày sau, Tào Dĩnh như một con rắn trúc xanh lặng lẽ nép vào lòng Diệp Đông Hoàng, đường cong hoàn hảo, thướt tha duyên dáng.

Da băng xương ngọc, thân thể như ngọc trắng phơn phớt sắc hồng quyến rũ chưa tan, thỉnh thoảng khẽ run lên co giật, phảng phất như đang hồi tưởng dư vị chưa tan của lúc trước!

Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm mại ấm áp trong lòng, hưởng thụ sự yên tĩnh tốt đẹp.

Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng nhíu mày, "Tử Nghiên cầu cứu?" "Xem ra nội chiến của Long Đảo đã bùng nổ!" Cảm ứng được tin tức Tử Nghiên truyền đến, Diệp Đông Hoàng trông như đang suy tư điều gì, nhìn Tào Dĩnh đã mệt đến ngủ say, Diệp Đông Hoàng buông lỏng ngọc thể mềm mại tốt đẹp, rút người rời đi!

Theo Diệp Đông Hoàng rời đi, một cảm giác trống rỗng cô đơn dâng lên trong lòng, đôi mắt nhắm chặt của Tào Dĩnh mở ra, trong mắt thoáng qua vẻ ảm đạm!

Nhưng mà, nàng biết Diệp Đông Hoàng chắc chắn có việc phải làm!

Có thể được Diệp Đông Hoàng lâm hạnh, đã là may mắn to lớn rồi, nàng còn có thể cầu mong gì nữa?

Từ từ ngồi dậy, một vệt mai đỏ yêu diễm lọt vào tầm mắt, Tào Dĩnh đưa tay xé nó xuống, cẩn thận gấp lại ngay ngắn, cất vào trong nạp giới, trong mắt lóe lên một tia kiên định!

Nàng, Tào Dĩnh, là ai chứ, nàng nhất định sẽ có được sự sủng ái của Diệp Đông Hoàng!

Đè nén những suy nghĩ lung tung trong lòng, Tào Dĩnh liền lấy ra một chiếc khăn lụa lau phía dưới, liếc nhìn hướng Diệp Đông Hoàng rời đi, một cơn buồn ngủ cực độ ập đến, ngã đầu liền ngủ!

Thực lực của nàng quá yếu, trước đó vận động quá độ, thật sự mệt không chịu nổi!

Cùng lúc đó, Diệp Đông Hoàng đã vượt qua ngàn núi vạn sông, hướng đến nơi Long Đảo tọa lạc! … Cổ Long Đảo, nơi ở của một trong ba đại ma thú chủng tộc của Đấu Khí Đại Lục, Thái Hư Cổ Long Tộc.

Nằm trong một không gian hư vô tăm tối, trong không gian này ngay cả ánh sáng cũng biến mất, thế giới ở đây, tràn ngập sự đơn điệu và cô tịch!

Đồng thời, còn có rất nhiều nguy hiểm, những luồng không gian hỗn loạn thỉnh thoảng cuộn trào, đủ để xé nát một cường giả Đấu Tôn.

Vì vậy, nói chung, ngoài tộc Thái Hư Cổ Long tinh thông sức mạnh không gian, rất hiếm có nhân loại cũng như cường giả của các chủng tộc khác đến không gian hư vô này!

Đương nhiên, nơi này đối với người khác có thể là chốn khỉ ho cò gáy, nhưng đối với Thái Hư Cổ Long lại có không ít lợi ích!

Những luồng không gian hỗn loạn lan tỏa ở đây, không chỉ có thể rèn luyện khả năng khống chế sức mạnh không gian của chúng, mà còn có thể mượn lực xé rách của luồng hỗn loạn đó để tu luyện thân thể cực kỳ mạnh mẽ của chúng.

Trong hư vô, có ánh sáng chợt hiện, đó là một hòn đảo cực kỳ khổng lồ, hòn đảo đó lơ lửng giữa hư không. "Ầm ầm!" Trên hòn đảo khổng lồ đó, không ngừng truyền ra những tiếng nổ năng lượng cực kỳ kịch liệt, từng luồng xung kích năng lượng cực kỳ cuồng bạo, lấy hòn đảo đó làm trung tâm, như bão tố, bao trùm trời đất càn quét, phá hủy tất cả mọi thứ trong phạm vi vạn trượng xung quanh hòn đảo.

Bốn phía hư không của hòn đảo, có không ít bóng người nghiêm trận chờ địch, ánh mắt sắc bén đảo qua lại xung quanh, chỉ cần có người từ trong đảo xông ra, lập tức sẽ bị những đòn tấn công như mưa bão kia đánh cho tơi bời!

Những đội quân này, hình thành một thiên la địa võng kín không kẽ hở, vây chết hoàn toàn hòn đảo này.

Trên không hòn đảo, trong không gian hư vô xa xôi, từng luồng dao động năng lượng cực kỳ đáng sợ không ngừng vang lên, một vòng sáng như mặt trời chói lọi lơ lửng ở đó!

Bên trong vòng sáng đó, mơ hồ có thể thấy mấy bóng người giao đấu nhanh như chớp, và theo mỗi lần giao thủ của họ, từng luồng bão năng lượng đáng sợ, liền sẽ bao trùm trời đất càn quét!

Nếu không phải cách Long Đảo một khoảng cách, e rằng chỉ riêng dư chấn cũng đủ để lật tung Đông Long Đảo.

Giữa vòng sáng đó là một đại mỹ nhân với mái tóc dài màu tím.

Thân hình cao ráo, được bao bọc trong một bộ chiến giáp màu vàng sẫm bó sát người, chiến giáp không hề cồng kềnh, ôm sát vào cơ thể mảnh mai tinh tế, khắc họa nên dáng người ưu mỹ đó!

Trong sự quyến rũ nhàn nhạt, ẩn giấu một sự lạnh lẽo thấu xương!

Chính là Tử Nghiên sau khi rời khỏi Diệp Đông Hoàng đã trở về tộc Thái Hư Cổ Long!

Chỉ là, khuôn mặt tinh xảo đó, lúc này lại vì đôi mày hơi nhíu lại mà thêm vài phần sát khí lạnh lùng, tuy vẫn còn trẻ, nhưng giữa đôi mày mảnh mai, đã mơ hồ có thể thấy khí chất thượng vị giả nhàn nhạt!

Thân là Long Hoàng Bệ hạ của Thái Hư Cổ Long, đợi đến khi nàng thực sự trưởng thành, phong phạm vương giả đó, mới thực sự khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ… Đối diện với Tử Nghiên, có ba bóng người, ba người trông đều là trung niên, nhưng trong cử chỉ, bá khí lộ ra, thể hiện hết bản sắc kiêu hùng.

Tử Nghiên tay cầm một cây trường thương màu vàng sẫm còn thô và dài hơn cả cơ thể, trường thương múa lên, kim quang chói mắt, vậy mà mơ hồ khiến cho ba đại Long Vương liên thủ cũng không chiếm được nhiều lợi thế, thực lực đáng sợ, lập tức thể hiện không sót gì!

Nhưng đối mặt với ba đại Long Vương kinh nghiệm vô cùng phong phú, nàng vẫn có chút lực bất tòng tâm, sự kháng cự ngoan cường như vậy, rõ ràng không thể chống đỡ được quá lâu.

Ầm ầm ầm!

Một trận kịch chiến, trường thương màu vàng sẫm trong tay Tử Nghiên bị đánh bay, ba đại Long Vương như hổ rình mồi, phần thắng

đã nắm chắc! "Tiểu nha đầu, bó tay chịu trói đi, nhường ra vị trí Long Hoàng, chúng ta còn có thể tha cho ngươi một mạng!" Bắc Đảo Long Vương ánh mắt sắc bén, nhìn Tử Nghiên với ánh mắt rục rịch, nếu có thể dung hợp huyết mạch vương tộc của Tử Nghiên, hắn chắc chắn có thể tiến thêm một bước. "Ba lão già không biết xấu hổ các ngươi, còn muốn làm Long Hoàng, nằm mơ đi!" Tử Nghiên gương mặt lạnh lùng, tuy trường thương bị đánh bay, nhưng trong đôi mắt đẹp vẫn không có chút sợ hãi nào, nàng tin Diệp Đông Hoàng sẽ đến cứu nàng! "Còn dám cứng miệng, lát nữa có ngươi phải chịu khổ!" Bắc Đảo Long Vương hừ lạnh một tiếng, trong mắt đầy vẻ không kiên nhẫn, chuẩn bị ra tay, một lần bắt lấy Tử Nghiên. "Kẻ nào dám động đến nữ nhân của Trẫm!" Ngay lúc này, một giọng nói uy nghiêm bá khí vang lên từ chân trời, sấm gió cuồn cuộn, vạn đạo oanh minh, một luồng uy áp kinh khủng chí cao chí thượng càn quét tới! "Ai?" Ba đại Long Vương kinh hãi ngẩng đầu, từ giọng nói vừa rồi họ cảm thấy áp lực kinh khủng khó có thể diễn tả, cảnh giác nhìn xung quanh!

Chỉ thấy một đại đạo kim quang hiện ra từ hư không xa xôi, một thân ảnh đế hoàng vĩ ngạn vô biên bước tới!

Hắn phảng phất như chí tôn của trời đất, đến từ vũ trụ hồng hoang xa xôi, vượt qua vạn cổ thời không.

Thân hình thon dài mà vĩ ngạn, đôi mắt sâu thẳm như hai vũ trụ cổ vô tận, sâu thẳm mênh mông, thần bí uy nghiêm!

Tỏa ra uy áp vô thượng, mênh mông cuồn cuộn, không thể chống cự!

Khiến người ta không nhịn được muốn quỳ xuống, cúi đầu sùng bái!

Trời trên đất dưới, đều phải thần phục, không thể trái nghịch! "Người này là ai, sao lại đáng sợ như vậy?" Ba đại Long Vương trong

lòng run sợ, dưới đế uy của Diệp Đông Hoàng, run lẩy bẩy.

Chương 437

Dù cho họ có vắt óc suy nghĩ cũng không thể nghĩ ra Đấu Khí Đại Lục từ khi nào lại xuất hiện một cường giả đáng sợ như vậy!

Thực ra, trong khoảng thời gian này, nếu không phải họ phong tỏa Long Đảo, chỉ lo tranh đoạt vị trí Long Hoàng, chắc chắn có thể nhận ra Diệp Đông Hoàng! "Tốt quá rồi, không ngờ Long Hoàng Bệ hạ còn quen biết cường giả đáng sợ như vậy, lần này được cứu rồi!" Khác với sự hoảng sợ kinh hãi của ba đại Long Vương, các võ giả tộc Thái Hư Cổ Long của Đông Long Đảo ủng hộ Tử Nghiên trong mắt lại tràn đầy phấn khích.

Có cường giả như Diệp Đông Hoàng trợ trận, cường giả của ba đại Long Đảo còn lại căn bản không thể gây ra sóng gió gì! "Đây chính là Hạ Hoàng sao?

Mạnh quá!

Còn mạnh hơn cả lão Long Hoàng!" Lão giả tóc trắng chống một cây gậy hình rồng nhìn Diệp Đông Hoàng đang bước trên đại đạo kim quang mà đến, trên khuôn mặt từ từ hiện lên một nụ cười, trong sự chấn động lại tràn đầy vui mừng!

Ông chính là Đại trưởng lão Thanh Sơn của Đông Long Đảo, là người ủng hộ Tử Nghiên làm Long Hoàng!

Vì quan hệ của Tử Nghiên, ông cũng biết đến Diệp Đông Hoàng nhân vật này! "Bệ hạ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đến, khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ của Tử Nghiên lộ ra một nụ cười động lòng người, thân thể yểu điệu đầy đặn nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng như chim én về tổ, giống như một con gấu túi treo trên người Diệp Đông Hoàng!

Xa cách hơn một năm, nàng rất nhớ Diệp Đông Hoàng! "Ngươi bây giờ là Long Hoàng rồi, sao còn như một đứa trẻ vậy!" Ôm lấy ngọc thể mềm mại của Tử Nghiên, Diệp Đông Hoàng cười cười. "Hừ!" Tử Nghiên hừ lạnh một tiếng, đầu vùi vào lòng Diệp Đông Hoàng, tham lam hít lấy mùi hương trên người hắn! "Tử Nghiên điệt nữ, một khi ngươi đã có nam nhân rồi, hà tất phải đến tranh giành vị trí Long Hoàng này với chúng ta, chẳng lẽ ngươi muốn đem tộc Thái Hư Cổ Long của chúng ta chắp tay dâng cho người khác sao?" Trong ba đại Long Vương, có một nam tử mặc long bào, trên khuôn mặt người này luôn nở một nụ cười, khiến người ta cảm thấy như được tắm gió xuân, tỏ ra vô cùng hòa ái. … Tuy nhiên, chỉ có người quen thuộc với hắn mới biết, vị Bắc Long Vương này, thực ra mới là nhân vật đáng sợ nhất trong ba đại Long Vương, người này không chỉ quỷ kế đa đoan, mà còn làm việc không từ thủ đoạn. "Bắc Long Vương, bớt giả nhân giả nghĩa trước mặt bản hoàng đi, năm đó các ngươi nhân lúc phụ hoàng ta mất tích, xúi giục tộc Thái Hư Cổ Long chia rẽ, từ đó dẫn đến tộc Cổ Long sa sút đến tình cảnh như vậy, nói các ngươi là tội nhân của tộc, cũng không hề quá đáng!" Tử Nghiên quay người nhìn Bắc Long Vương, gương mặt xinh đẹp ẩn chứa sát khí, đôi mắt màu tím nhạt lan tỏa hàn ý, cười lạnh nói: "Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!" "Con ranh con, thật sự nghĩ rằng bám vào một thằng đàn ông hoang là ăn chắc chúng ta rồi sao!" Tây Long Vương ánh mắt âm u, hắn quả thực rất kiêng kỵ Diệp Đông Hoàng, nhưng họ cũng không phải là cừu non chờ làm thịt.

Tuy Diệp Đông Hoàng biểu hiện ra khí thế rất mạnh, nhưng thực lực chưa chắc đã đáng sợ như vậy!

Bọn họ, Thái Hư Cổ Long, là cường giả đứng trên đỉnh kim tự tháp của ma thú nhất tộc, huyết mạch mạnh mẽ, có thể xuyên qua không gian.

Cho dù đánh không lại, chưa chắc đã không trốn được! "Chết đi!" Tử Nghiên đại nộ, kim sắc long thương trong tay kêu vang, dám nói Diệp Đông Hoàng là đàn ông hoang, là điều không thể nhẫn nhịn được! "Chỉ là ba con giun đất thôi, không cần tức giận!" Diệp Đông Hoàng dùng sức ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của Tử Nghiên, ngăn cản nàng ra tay, dù sao lúc này Tử Nghiên cũng chỉ miễn cưỡng đối phó được một Long Vương!

Diệp Đông Hoàng không có hứng thú chơi với ba con giun đất này!

Tử Nghiên không thơm sao?

Có thời gian đó, còn không bằng chơi với Tử Nghiên!

Vừa nói, Diệp Đông Hoàng đưa tay ra chộp về phía ba đại Long Vương, bàn tay không lớn đó phảng phất như một bàn tay che trời, bao dung vũ trụ, thâu tóm tứ phương. "Không ổn!

Cùng nhau ra tay!" Bắc Long Vương gầm lên, tiếng rồng gầm vang lên, chấn động trời đất, ba con cự long cộng lại dài đến mấy ngàn trượng gào thét, đôi mắt rồng đỏ như máu khổng lồ, ánh lên vẻ oán độc vô cùng, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng ở xa.

Ba con cự long cực kỳ khổng lồ này, tự nhiên chính là bản thể của ba đại Long Vương. "Giết!" Ba con cự long án ngữ giữa hư không, long uy cực kỳ nồng đậm lan tỏa, phảng phất ngay cả trời đất cũng đang run rẩy, tiếng gào thét oán độc, như sấm sét, ầm ầm vang vọng trong không gian hư vô này, cuối cùng truyền đi xa.. "Ầm!" Giây tiếp theo, ba đại Long Vương liền mở to cái miệng dữ tợn, ba cột sáng khổng lồ rộng mấy trăm trượng, ầm một tiếng, liền phun ra.

Trong cột sáng, ẩn chứa sức mạnh phá hoại cực kỳ đáng sợ, lao về phía bàn tay đang vươn tới của Diệp Đông Hoàng!

Vô số cường giả tộc Thái Hư Cổ Long chăm chú nhìn vào hư

không, thấy ba đại Long Vương bộc phát toàn lực, trong lòng kinh hãi đồng thời lại tràn đầy mong đợi!

Mong đợi xem người đàn ông của Long Hoàng bọn họ có thực sự bản lĩnh hay không!

Đối mặt với đòn phản kích chí mạng của ba đại Long Vương, sắc mặt Diệp Đông Hoàng không hề có chút dao động, bàn tay to đè xuống, diễn hóa vũ trụ vô tận, từng dải ngân hà sinh ra rồi lại diệt đi giữa đầu ngón tay, sấm gió cuồn cuộn, vạn ngàn áo nghĩa chấn động!

Ầm ầm ầm!

Cột sáng năng lượng khổng lồ do ba đại Long Vương phát ra như trâu đất xuống biển, lần lượt vỡ nát, bàn tay to phảng phất như một vũ trụ vô tận đè xuống, một phát bắt lấy ba con cự long vào trong lòng bàn tay!

Hống!

Hống!

Hống!

Ba đại Long Vương lắc đầu vẫy đuôi, gào thét liên tục, xông trái đột phải nhưng không thể đột phá được phong tỏa của Diệp Đông Hoàng.

Giây tiếp theo, không gian xung quanh tức thì ngưng đọng, ba đại Long Vương lập tức như trúng phải định thân thuật, không thể động đậy!

Bàn tay thu về, Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn ba con cự long trong lòng bàn tay, không đúng, bây giờ trông chúng giống như ba con giun đất vậy!

Càn khôn trong lòng bàn tay, tự thành một thế giới! "Ực!" Yết hầu

chuyển động, vô số cường giả khó khăn nhìn lên hư không, thầm nuốt nước bọt, ánh mắt tràn đầy sự kính sợ vô biên.

Ba đại Long Vương là sức mạnh đỉnh cao của tộc Thái Hư Cổ Long, vậy mà bây giờ lại bị người ta một chưởng bắt gọn!

Thật quá đáng sợ rồi!

Cường giả như vậy, đủ để dễ dàng tiêu diệt cả tộc của họ, muốn không kính sợ cũng khó.

May mà Long Hoàng của họ là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, trong lòng cũng không sợ hãi như vậy!

Đương nhiên, đây là người của Đông Long Đảo!

Ba Long Đảo còn lại là kẻ phản bội, lúc này ba đại Long Vương bị trấn áp, nỗi sợ hãi trong lòng họ có thể tưởng tượng được! "Phần còn lại giao cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng nói với Tử Nghiên, rồi năm ngón tay siết lại, long khu của ba đại Long Vương đột nhiên nổ tung ngưng tụ thành một đoàn tinh huyết tinh thuần, bị Diệp Đông Hoàng trực tiếp ném vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, cho tọa kỵ của hắn ăn! "Ừm!" Tử Nghiên nghe vậy, gật đầu, từ trong lòng Diệp Đông Hoàng đi xuống, gò má dịu dàng lập tức trở nên lạnh lùng uy nghiêm, uy nghiêm của Long Hoàng bao trùm Long Đảo, cúi nhìn tứ phương. "Ba đại Long Vương đã bị xử tử, bản hoàng niệm tình các ngươi đồng là tộc Thái Hư Cổ Long, cuối cùng cho các ngươi một cơ hội, mang ba Long Đảo đã chia rẽ quy thuận, nếu không, giết không tha!" Giọng nói uy nghiêm vang vọng trời đất, trong đôi mắt tím của Tử Nghiên lướt qua vài phần sắc bén, lời nói ra, tự có một phong thái uy nghiêm.

Dưới uy nghiêm như vậy, ngay cả Diệp Đông Hoàng ở bên cạnh cũng âm thầm gật đầu, tiểu nha đầu gặp lần đầu năm xưa đã thực sự trưởng thành, có được uy nghiêm và khí thế của Long Hoàng! "Bái

kiến Long Hoàng Bệ hạ, đa tạ Long Hoàng Bệ hạ không giết!" Cường giả còn lại của ba đại Long Đảo lần lượt quỳ bái thần phục, có sự tồn tại đáng sợ như Diệp Đông Hoàng ở đây, họ căn bản không thể nảy sinh chút lòng dạ phản kháng nào! "Đại trưởng lão, chỉnh đốn Long Đảo, mau chóng để ba Long Đảo đã chia rẽ quay về, dung hợp thành một!" Tử Nghiên nhìn về phía Đại trưởng lão của Đông Long Đảo bên cạnh! "Vâng!" Đại trưởng lão cung kính đáp, trong mắt đầy hưng phấn, kể từ khi lão Long Hoàng mất tích, Long Đảo tứ phân ngũ liệt, nay cuối cùng cũng đón được ngày đại thống nhất! "Bệ hạ, người ta nhớ người lắm!" Giao phó xong, Tử Nghiên nhào vào lòng Diệp Đông Hoàng, ghé vào tai hắn khẽ nói, hơi thở như lan, tràn đầy vẻ quyến rũ vô cùng! "Đi!" Diệp Đông Hoàng ôm Tử Nghiên trong nháy mắt đến tẩm cung của Long Điện nơi nàng ở.

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, Tử Nghiên lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ ửng hồng, trong lòng tràn đầy mong đợi và vui sướng.

Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn dung nhan như được điêu khắc tinh xảo của Tử Nghiên toát ra vẻ lạnh lùng và yêu dã, đủ để khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng say mê chìm đắm, khiến hắn cũng có chút nóng lên!

Không đợi Diệp Đông Hoàng hành động, đôi môi đỏ mọng mỏng như cánh hoa của Tử Nghiên đã áp lên.

Hơn một năm không gặp, nỗi nhớ trong lòng Tử Nghiên như suối nguồn không ngừng tuôn trào, nhớ Diệp Đông Hoàng đến da diết!

Cảm nhận được sự nhiệt tình của Tử Nghiên, Diệp Đông Hoàng cũng nhớ nàng da diết!

Cảm giác lạnh lùng mà mềm mại trên mặt kích thích khiến Diệp Đông Hoàng toàn thân máu nóng sôi trào, nhìn thấy vẻ mặt long lanh nước của mỹ nhân trước mắt, một bộ dạng mặc người hái lượm

quyến rũ.

Diệp Đông Hoàng đâu còn khách khí nữa, dùng sức một tay ôm lấy thân thể mềm mại không xương trong lòng, hung hăng hôn lên đôi môi thơm của Tử Nghiên. "Ưm…" Tử Nghiên phát ra một tiếng ngâm khẽ, tựa như oán trách sự dã man của Diệp Đông Hoàng, lại tựa như hưng phấn đáp lại sự quấn quýt giữa môi lưỡi… Diệp Đông Hoàng hóa thân kỵ sĩ rồng hàng phục cự long, hai người phiên giang đảo hải, kịch chiến không ngừng! … Cùng lúc đó, thế giới bên ngoài cũng náo nhiệt!

Các cường giả do Đại trưởng lão Thanh Sơn đứng đầu chỉnh đốn Long Đảo, thu biên thế lực của ba Long Đảo còn lại hợp thành một.

Long Đảo tan hoang sau chiến tranh dưới sự nỗ lực của mọi người rất nhanh đã khôi phục lại cảnh tượng hưng thịnh như trước!

Bốn Long Đảo hợp nhất, Thái Hư Cổ Long bị chia rẽ cũng quay về, tuy không bằng thời lão Long Hoàng còn ở đó phồn hoa, nhưng cũng mạnh hơn Long Đảo sau khi chia rẽ mấy lần!

Trong nháy mắt đã nửa tháng trôi qua!

Trong Long Điện, Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm mại không xương của Tử Nghiên, khẽ vuốt ve tấm lưng ngọc mịn màng của nàng, đường cong hoàn hảo phảng phất như một tác phẩm nghệ thuật do trời ban tặng!

Tử Nghiên một mặt thỏa mãn nằm trong lòng Diệp Đông Hoàng, ngủ say.

Nơi các đường cong giao nhau, mơ hồ có thể thấy vài dấu vết còn sót lại sau khi buông thả trước đó!

Diệp Đông Hoàng vội vàng dời mắt đi, nhìn nữa, sợ lại kích động rồi! … Đông Hoàng Thành, Đông Hoàng Cung!

Hai bóng người một nam một nữ từ trong hư không từ từ hiện ra, nam tử dáng người anh vũ, tuấn mỹ đến không tưởng, mái tóc đen dài bóng mượt xõa vai, mỗi một sợi tóc đều lấp lánh như bảo thạch đen, tựa như có từng dải ngân hà ẩn chứa bên trong.

Chương 438

Hắn mặc cửu long bào hoa lệ vô cùng, bá khí uy nghiêm, không cố ý để lộ ra khí tức kinh khủng bá đạo.

Nhưng chỉ đứng đó, thần thái tuyệt thế vô song, phong hoa tuyệt đại đó đã khiến người ta không nhịn được muốn cúi đầu sùng bái, tự thấy hổ thẹn!

Nữ tử mặc một bộ váy áo màu tím vàng có thêu hình Long Hoàng, làm nổi bật thân thể hoàn mỹ nóng bỏng đến mức hoàn hảo, đôi mắt tím sâu thẳm, mái tóc tím dài đến hông, phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành!

Hai người chính là Diệp Đông Hoàng và Tử Nghiên từ Long Đảo trở về! "Bái kiến Bệ hạ!" Diệp Đông Hoàng trở về, Thải Lân, Vân Vận, Nhã Phi và những người khác nhanh chóng đến Đông Hoàng Điện bái kiến! "Khoảng thời gian này có đại sự gì xảy ra không?" Diệp Đông Hoàng ngồi trên long ỷ, kể từ khi hắn rời khỏi Đại Hạ Vương Triều đến Long Đảo, đã hai năm trôi qua!

Tử Nghiên, Vân Vận và những người khác ngồi ở vị trí bên cạnh hắn, bên dưới còn có Dược Trần, Hỏa Vân Lão Tổ và các cường giả khác đã gia nhập Đại Hạ Vương Triều! "Khởi bẩm Bệ hạ, các phân điện Hồn Điện đã biết ở Trung Châu Đại Lục đã bị tiêu diệt toàn bộ vào một năm rưỡi trước, Hồn Tộc đứng sau Hồn Điện đã ẩn náu không tìm thấy tung tích, trừ Viễn Cổ Bát Tộc, tất cả thế lực ở Trung Châu đã hoàn toàn quy phụ Đại Hạ Vương Triều!" Dược Trần bây giờ đã tấn thăng Nhị tinh Đấu Thánh, gia nhập Đại Hạ Vương Triều sớm nhất, lại là Cửu phẩm Luyện dược sư, địa vị của hắn chỉ sau Diệp Đông Hoàng và mấy người Vân Vận! "Ừm!" Diệp Đông Hoàng

nhàn nhạt gật đầu, coi như là khẳng định công việc của họ, Hồn Điện bị diệt, Trung Châu thống nhất, những điều này đều nằm trong dự liệu!

Hai năm trước khi hắn đến Long Đảo, đã gần như xong rồi! "Thứ hai, trong Viễn Cổ Bát Tộc, Linh Tộc, Thạch Tộc lần lượt biến mất, Lôi Tộc, Viêm Tộc và các chủng tộc viễn cổ khác lòng người hoang mang!" Dược Trần tiếp tục nói: "Linh Tộc, Thạch Tộc tuy đã bắt đầu suy tàn, nhưng mỗi tộc đều có mấy vị cường giả Đấu Thánh tọa trấn, thậm chí có cả trung giai Đấu Thánh!" "Đấu Khí Đại Lục hiện nay có thực lực tiêu diệt Linh Tộc và Thạch Tộc chỉ có ba thế lực, Cổ Tộc, Hồn Tộc và Đại Hạ Vương Triều của chúng ta!" "Theo sau sự diệt vong của hai tộc, Lôi Tộc, Viêm Tộc và các chủng tộc viễn cổ khác lòng người hoang mang, thậm chí có tin đồn nói là do Đại Hạ Vương Triều của chúng ta làm!" Nói đến đây, mọi người đều không khỏi len lén nhìn Diệp Đông Hoàng, người của Đại Hạ Vương Triều có thực lực tiêu diệt hai tộc, chỉ có Diệp Đông Hoàng!

Mà hai năm này Diệp Đông Hoàng đều ở Long Đảo, mỗi ngày trừ tu luyện, chính là cùng Tử Nghiên làm vận động, khám phá khởi nguyên và ảo diệu của sự sống, hành tung bất định!

Mà Diệp Đông Hoàng cũng hoàn toàn có động cơ tiêu diệt hai tộc, dù sao Trung Châu đã thống nhất, cả Đấu Khí Đại Lục chỉ còn lại Viễn Cổ Bát Tộc chưa thần phục!

Tiêu diệt hai tộc có thể giết gà dọa khỉ, buộc mấy tộc khác thần phục! "Linh Tộc và Thạch Tộc là do Hồn Tộc diệt, truyền lệnh cho Cổ Tộc, Lôi Tộc, Dược Tộc, Viêm Tộc thần phục Trẫm, có thể bảo toàn bình an!" Diệp Đông Hoàng bá khí mở miệng, hai năm thời gian, Vạn Đạo Áo Nghĩa của hắn đã đạt đến bát trọng cảnh, cho dù Đấu Đế trọng sinh hắn cũng không sợ, huống chi Đấu Khí Đại Lục hiện nay không có Đấu Đế! "Bệ hạ, như vậy, e rằng bọn họ sẽ liên hợp lại…"

Sắc mặt Dược Trần có chút do dự, câu nói này của Diệp Đông Hoàng coi như là uy hiếp trắng trợn rồi. "Hửm?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ động, rơi xuống người Dược Trần, trong chốc lát, áp lực kinh khủng bao trùm trời đất, phảng phất như trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang, một nỗi sợ hãi tột cùng dâng lên trong lòng Dược Trần!

Tâm thần Dược Trần run lên, hắn biết Diệp Đông Hoàng nói một là một, hai là hai, đã quyết định rồi, thì không dung túng bất kỳ ai nghi ngờ, sự do dự vừa rồi của hắn hiển nhiên đã phạm vào điều cấm kỵ, vội vàng nói: "Thần, tuân chỉ!" "Lui xuống đi!" Diệp Đông Hoàng phất tay, đuổi Dược Trần và những người khác lui xuống!

Ở thế giới cường giả vi tôn, một người có thể trấn áp thiên hạ này, hắn căn bản không cần quá lo lắng, chỉ cần thực lực hắn mạnh, hắn chính là vô thượng chí tôn!

Không giống như thế giới phàm nhân, cần phải chơi mưu kế gì, cần các bên cân bằng, cần đế vương tâm thuật!

Hắn, căn bản không cần!

Hoặc có thể nói, ở thế giới Đấu Phá này không cần! "Bệ hạ, hiện nay Hồn Tộc kiêng kỵ thiên uy của Bệ hạ, đã ẩn náu, nhưng lại ra tay diệt Linh Tộc và Thạch Tộc, hành động phô trương như vậy có phải là có âm mưu gì không?" Thải Lân nhíu mày, lúc này Hồn Tộc nên khiêm tốn mới phải, phản thường như vậy, ắt có mưu đồ! "Không cần lo lắng, bất kể đối phương có âm mưu gì, đối mặt với thực lực tuyệt đối đều là vô ích!" Diệp Đông Hoàng không để ý, hắn biết Hồn Thiên Đế hiện nay tha thiết muốn đột phá đến Đấu Đế, Viễn Cổ Bát Tộc đều là di tộc của Đấu Đế ngày xưa, trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch Đấu Đế!

Hồn Thiên Đế chính là muốn rút lấy huyết mạch Đấu Đế trong cơ thể những người này, phản bản quy nguyên, tái tạo huyết mạch Đấu

Đế, nhờ đó đột phá đến Đấu Đế!

Thực ra, với thực lực hiện tại của Diệp Đông Hoàng, có thể tìm được Hồn Giới ẩn náu của Hồn Thiên Đế, nhưng Diệp Đông Hoàng không chuẩn bị giết hắn nhanh như vậy!

Hồn Thiên Đế hiện tại chẳng qua chỉ là một con lợn nhỏ chưa béo, đợi nó lớn lên béo tốt, rồi mới mổ lấy thịt, như vậy mới có thể tối đa hóa thu hoạch.

Cho nên, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị nuôi thêm một thời gian!

Dù sao cho dù Hồn Thiên Đế thành Đấu Đế, cho dù hắn không thể đột phá đến Hoàng giả cảnh trước, hắn cũng có mười phần chắc chắn trấn áp đối phương.

Hoàn toàn không sợ hãi!

Cũng không sợ lật xe!

Hơn nữa, không có đại phản diện, làm sao có thể làm nổi bật sự mạnh mẽ và công lao vĩ đại của hắn! "Bệ hạ uy vũ!" Thấy Diệp Đông Hoàng tự tin như vậy, Thải Lân và những người khác cũng yên tâm, họ biết Diệp Đông Hoàng chắc chắn có tự tin đối phó với Hồn Thiên Đế.

Nói không chừng mọi âm mưu của Hồn Thiên Đế đều nằm trong dự liệu của Diệp Đông Hoàng!

Tuy họ hiếu kỳ muốn biết Hồn Thiên Đế có âm mưu gì, nhưng Diệp Đông Hoàng không nói, họ cũng không hỏi nhiều! "Thực lực mới là căn bản, tu luyện không thể lười biếng!" Diệp Đông Hoàng dặn dò, họ đi theo Diệp Đông Hoàng, tu vi đều tăng lên rất nhanh, khó tránh sẽ sinh ra tâm lý lười biếng và ỷ lại! "Vâng, Bệ hạ!" Mọi người lui xuống, có việc cần xử lý thì đi xử lý, không có việc thì đi tu luyện, còn Diệp Đông Hoàng thì một tay ôm lấy Vân Vận đi về phía tẩm

cung!

Hai năm không gặp, tự nhiên phải hảo hảo khao thưởng bọn họ! "Nhớ Trẫm không?" Nhìn mỹ nhân trong lòng vừa thẹn thùng vừa vui mừng, Diệp Đông Hoàng cười nói! "Nhớ!" Cánh tay sen của Vân Vận ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, giọng nói trong trẻo dễ nghe, hơi thở như lan, mùi hương cơ thể đặc trưng của phụ nữ chui vào mũi Diệp Đông Hoàng, thấm vào ruột gan, khiến người ta lòng dạ xôn xao, suy nghĩ lung tung! "Nhớ ở đâu?" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, nhìn vào đôi mắt trong veo xinh đẹp của nàng, nói: "Bên trên hay là bên dưới?" "Bệ hạ!" Vân Vận hờn dỗi, lời này làm sao nàng nói ra được, không chịu nói: "Bệ hạ chỉ biết bắt nạt người ta!" "Cái này cũng tính là bắt nạt sao?" Diệp Đông Hoàng cười xấu xa, bàn tay to khẽ động, phảng phất như một con rắn độc chui ra. "Bệ hạ!" Thân thể mềm mại của Vân Vận run lên, gương mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ bừng như máu, giống như quả anh đào chín mọng, vô cùng e thẹn động lòng người!

Đôi chân dài thon của nàng theo bản năng kẹp chặt lại, trong mắt sự e thẹn phảng phất có thể chảy ra nước! "Hắc hắc, quả nhiên nhớ Trẫm rồi, đều nhớ đến chảy cả nước miếng rồi!" Diệp Đông Hoàng cười xấu xa một tiếng, không cho Vân Vận cơ hội nói, cúi đầu cầu lấy hai phiến môi mỏng như cánh hoa, dùng sức hôn một cái!

Cửa ngõ trơn trượt, Diệp Đông Hoàng một phát liền xông vào! … Trong lúc Diệp Đông Hoàng đang chìm đắm trong sự tốt đẹp của Vân Vận, thế giới bên ngoài lại vì một mệnh lệnh của hắn mà nổi sóng gió.

Trung Châu đã thống nhất, đối với những thế lực trước đó không có ảnh hưởng gì.

Nhưng Cổ Tộc, Lôi Tộc, Viêm Tộc và Dược Tộc lại chấn động!

Là một trong Viễn Cổ Bát Tộc, hậu duệ của Đấu Đế, họ luôn là

sự tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp của Đấu Khí Đại Lục, nhìn xuống vạn cổ phong vân!

Nay, lại có người bắt họ thần phục!

Nếu là Đấu Đế thì cũng thôi đi!

Mấu chốt là Diệp Đông Hoàng không phải Đấu Đế, trong lòng họ tự nhiên không phục!

Nhưng thực lực của Diệp Đông Hoàng vượt xa Đấu Thánh đỉnh phong, khiến họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bốn đại chủng tộc viễn cổ bắt đầu liên lạc thường xuyên, hợp tung liên hoành!

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu! (Gió thổi báo bão sắp đến!) Theo sau sự diệt vong lần lượt của Linh tộc và Thạch tộc, Đấu Khí Đại Lục nổi lên sóng gió, sự bá đạo của Diệp Đông Hoàng cũng khiến Viễn Cổ Bát Tộc trong lòng hoảng sợ bất an!

Vì thế Cổ tộc, Lôi tộc, Viêm tộc và Dược tộc đã thành lập Tứ Tộc Minh, nhưng Tứ Tộc Minh này lại không phải là một khối sắt không thể phá vỡ.

Cổ tộc thực lực mạnh nhất, có Cổ Nguyên cửu tinh Đấu Thánh hậu kỳ trấn giữ, có thực lực diệt đi Linh tộc và Thạch tộc, vì thế Lôi tộc, Viêm tộc và Dược tộc đối với Cổ tộc cũng tràn ngập kiêng kị và nghi ngờ, cũng hình thành nên một tiểu đoàn thể riêng!

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng quá mức mạnh mẽ, Lôi tộc, Viêm tộc và Dược tộc cũng sẽ không liên minh với Cổ tộc!

Thời gian từng ngày trôi qua, Diệp Đông Hoàng không để ý đến bọn họ, Hồn tộc cũng không ra tay lần nữa, Đấu Khí Đại Lục tương đối yên tĩnh lại!

Cho đến khi Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế!

Tịnh Liên Yêu Hỏa, là dị hỏa cường đại xếp hạng thứ ba trên Dị Hỏa Bảng, cho dù là các chủng tộc viễn cổ cũng không thể không động lòng.

Ngày hôm đó!

Bầu trời phía tây, hai vầng trăng khuyết, một trên một dưới, lặng lẽ hiện ra!

Cùng một lúc, trên bầu trời đầy sao, chín vì sao lộng lẫy, cũng chậm rãi di chuyển trong vô số ánh mắt chấn động, cuối cùng hóa thành một đường thẳng… Song nguyệt đồng hiện, cửu tinh nhất thể, thiên địa triều tịch, yêu hỏa hàng thế!

Tịnh Liên Yêu Hỏa, vào giờ khắc này, lại một lần nữa giáng lâm thế gian! "Oanh!" Khi chín vì sao lộng lẫy trên bầu trời sao nối thành một đường thẳng, cả thiên địa lập tức dấy lên một luồng năng lượng dao động mãnh liệt.

Ngay sau đó, vô số sương mù kỳ dị từ trong hư vô lan tỏa ra, ẩn hiện còn có cả tiếng sóng triều, từ giữa thiên địa truyền ra. "Thiên địa triều tịch… quả nhiên hoàn toàn giống với lời tiên đoán trong cổ đồ!" Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn làn sương mù nhàn nhạt bao phủ khắp đất trời này, lẩm bẩm một mình, trong mắt tràn ngập vẻ nóng bỏng khó có thể che giấu.

Mặc dù vì quan hệ với Diệp Đông Hoàng, hắn không thể có được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa và Hải Tâm Diễm.

Nhưng bây giờ cũng đã có được Vẫn Lạc Tâm Viêm, Cốt Linh Lãnh Hỏa, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, Âm Dương Song Viêm, U Minh Độc Hỏa, năm loại dị hỏa, tu vi càng đạt đến tứ tinh Đấu Thánh!

Không thể không nói, nhân vật chính được khí vận gia trì chính là

con cưng của ông trời, cho dù không có được loại dị hỏa này, cũng sẽ được bù đắp bằng loại khác! "Tịnh Liên Yêu Hỏa không phải dị hỏa bình thường, không biết bệ hạ có ra tay không?" Nghĩ đến Diệp Đông Hoàng, trong lòng Tiêu Viêm hiện lên một tia kiêng kị và phẫn hận, nghĩ mình đường đường là kẻ xuyên việt, lại bị một tên 'thổ dân' đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Theo tu vi tăng lên, hắn đã hiểu ra rất nhiều chuyện, thử thách Luyện Tâm Đại Trận mà Diệp Đông Hoàng cho hắn năm xưa chính là một cái bẫy!

Lúc đó tu vi của hắn quá yếu, trực tiếp bị lừa choáng váng!

Bị Diệp Đông Hoàng chơi xỏ, mà còn cảm kích đối phương!

Điều khiến hắn hối hận nhất là tình cảm mà hắn từ nhỏ đã dụng tâm bồi dưỡng với Tiêu Huân Nhi lại vì Luyện Tâm Đại Trận mà trực tiếp bị hắn làm cho tan vỡ!

Nghĩ đến là trong lòng rỉ máu!

Chương 439

Mà tất cả những điều này đều là do Diệp Đông Hoàng ban cho!

Về phần ân huệ của Diệp Đông Hoàng, hắn sớm đã hiểu rõ, năm xưa cho dù không có Diệp Đông Hoàng, hắn cũng sẽ rất nhanh gặp được Dược Trần, mà Dược Trần cũng sẽ giúp hắn tu luyện!

Nói cách khác không có Diệp Đông Hoàng, hắn cũng có thể thoát khỏi danh phế vật, cũng có thể quật khởi!

Nhưng mà, sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, hắn cũng biết.

Vì vậy, những năm này hắn không dám biểu lộ chút bất mãn nào, ngoan ngoãn bán mạng cho Diệp Đông Hoàng!

Hưu!

Thu lại những suy nghĩ tạp loạn trong lòng, Tiêu Viêm không chút chậm trễ, trực tiếp vượt qua không gian, lao nhanh về phía nơi yêu hỏa giáng thế! "Cũng có chút thú vị!" Trong Đông Hoàng Cung, một đôi con ngươi sâu thẳm lộng lẫy như vũ trụ sao trời nhìn về phía Tiêu Viêm, trong mắt toàn là vẻ trêu tức và thú vị!

Những năm này, vạn đạo áo nghĩa của Diệp Đông Hoàng đã lĩnh ngộ đến cửu trọng đỉnh phong, tu vi cũng đạt đến Vương giả cảnh đỉnh phong, tiếp theo chính là lĩnh ngộ pháp tắc, trở thành Hoàng giả!

Bước này, cho dù là ở chủ thế giới, cũng không biết đã chặn đứng bao nhiêu thiên kiêu yêu nghiệt, dù cho thiên phú ngộ tính của Diệp Đông Hoàng nghịch thiên cũng cần tốn không ít thời gian!

Chủ yếu là Diệp Đông Hoàng cần lĩnh ngộ chính là vạn đạo pháp tắc, nếu chỉ là một pháp tắc phổ thông đơn lẻ, hắn có thể lĩnh ngộ trong nháy mắt!

Cho dù là những pháp tắc chí cao như pháp tắc thời gian, pháp tắc không gian, pháp tắc vận mệnh, pháp tắc nhân quả cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Nhưng vạn đạo pháp tắc thì khác, rất đặc thù! "Bệ hạ, nếu Tiêu Viêm đã sinh lòng phản nghịch, tại sao còn giữ lại hắn?" Thải Lân hai tay ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, thân thể đầy đặn quyến rũ dán chặt vào, nhìn Tiêu Viêm được chiếu trong tấm gương ánh sáng trước mặt, trong lòng đầy nghi hoặc.

Nàng biết Diệp Đông Hoàng tuyệt đối không phải người nhân từ nương tay, cũng không phải thật sự yêu tài như mạng, nhưng lại cứ làm như không thấy đối với Tiêu Viêm! "Heo đương nhiên phải vỗ béo rồi mới giết!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, từ khi Tiêu Viêm tấn thăng Đấu Tôn, Diệp Đông Hoàng đã phát hiện Tiêu Viêm bắt đầu bất mãn và oán hận hắn!

Tiêu Viêm tuy che giấu rất kỹ, nhưng làm sao có thể giấu được Diệp Đông Hoàng!

Có phát hiện này, ý định thu làm thuộc hạ của Diệp Đông Hoàng cũng không còn nữa, sở dĩ không lập tức giết hắn, là muốn xem Tiêu Viêm có thể đi đến bước nào!

Tốt nhất là có thể trở thành Đấu Đế, đến lúc đó lại thu hoạch, chắc chắn sẽ thu được lợi ích to lớn! "Bệ hạ, Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế rồi, chúng ta không đi sao?" Vân Vận ánh mắt xa xăm, nhìn về phía tây bắc Trung Châu, dường như cảm nhận được một luồng hơi nóng quét tới, thấy Diệp Đông Hoàng không có động tĩnh, trong lòng lo lắng! "Không vội, Tịnh Liên Yêu Hỏa ở đó, còn có thể chạy được sao?" Diệp Đông Hoàng cười nhạt, tay áo vung lên, tấm gương ánh sáng trước mặt lóe lên, hiện ra cảnh tượng nơi Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế! "Chúng ta xem kịch hay trước, Đại Boss đều là người xuất

hiện sau cùng mà!" Với tốc độ của hắn, trong nháy mắt là có thể đến nơi Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế, cho dù không đích thân đến, hắn cũng có thể cách không bắt Tịnh Liên Yêu Hỏa về!

Đây chính là sự tự tin khiến hắn không vội! "Bệ hạ!" Chẳng mấy chốc, Nhã Phi, Tiểu Y Tiên, Dược Trần và những người khác lần lượt đến, lo lắng nói: "Bệ hạ, Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế rồi!" "Trẫm biết rồi, lui ra đi!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên mở miệng, đuổi Dược Trần và những người khác đi, chỉ để lại Nhã Phi và Tiểu Y Tiên! "Dược lão, bệ hạ đây là có ý gì?" Ra khỏi điện, Hỏa Vân lão tổ nhìn về phía Dược Trần, mặt đầy ngơ ngác, những người khác cũng vậy! "Với thực lực của chúng ta e rằng rất khó tranh giành với cường giả Viễn Cổ Bát Tộc, chuyện Tịnh Liên Yêu Hỏa, bệ hạ đã biết thì tự sẽ xử lý, chúng ta nếu muốn đi xem cũng được, cứ tùy ý!" Dược Trần suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói.

Lão đi theo Diệp Đông Hoàng cũng không ít năm, vẫn có chút hiểu biết về Diệp Đông Hoàng! "Tịnh Liên Yêu Hỏa, đây là dị hỏa hiếm thấy, ta đi xem thử!" Hỏa Vân lão tổ trong lòng tò mò, sau khi hiểu được ý của Diệp Đông Hoàng, liền vội vã chạy đến nơi Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế!

Những người khác cũng gần như vậy, ngay cả Dược Trần cũng không ngoại lệ!

Nhanh như chớp lao về phía nơi yêu hỏa giáng thế, phía sau hắn, còn có một đội ngũ lớn, đen kịt lướt qua bầu trời, theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, trên Trung Châu, ngay cả những đại tông phái, đại thế lực đã thần phục Diệp Đông Hoàng, vào lúc này cũng có rất nhiều bóng người bay lên. … Sau đó mang theo tiếng xé gió vù vù, từng tốp từng tốp lướt qua bầu trời, mục tiêu của bọn họ, đều nhất trí đến kinh người, rõ ràng đều chỉ về phía tây bắc Trung Châu!

Trong chốc lát, cả Trung Châu đều vì thế mà xôn xao hẳn lên… Đại Hạ Vương Triều, Đông Hoàng Cung. "Bệ hạ, Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế rồi, chuyện vui như vậy, chúng ta không đi sao?" Tử Nghiên vội vã chạy vào, thấy Diệp Đông Hoàng đang vẻ mặt hưởng thụ lười biếng nằm trên đôi chân thon dài trắng nõn mềm mại của Vân Vận, không có vẻ gì là muốn đứng dậy, vội vàng hỏi! "Không đi!" Diệp Đông Hoàng gối đầu lên Vân Vận, mở miệng nuốt quả nho Thải Lân đưa tới, không nhanh không chậm nói!

Nơi đó một mảnh nóng rực, có gì vui đâu.

Có vui bằng Vân Vận, Thải Lân, Nhã Phi không? "Thôi được rồi, ta cũng không đi nữa!" Tử Nghiên ngồi xuống bên cạnh Diệp Đông Hoàng, tiện tay hái một quả nho tím, vừa bóc vỏ vừa nhìn tấm gương ánh sáng khổng lồ lơ lửng trên không!

Trong gương ánh sáng hiển thị chính là nơi yêu hỏa xuất thế, nơi đó vốn là một dãy núi cao hiểm trở, nay dãy núi xanh tươi ấy đã không còn bóng dáng.

Chỉ còn lại một sa mạc màu trắng sữa, một luồng nhiệt độ đáng sợ từ sa mạc bốc lên, khiến không gian trong phạm vi mấy nghìn dặm này đều hiện ra một cảm giác vặn vẹo. "Tịnh Liên Yêu Hỏa thật đáng sợ, lại có thể thiêu rụi một dãy núi khổng lồ như vậy thành một sa mạc…" Nhìn sa mạc khổng lồ xuất hiện trong mắt, cách một khoảng rất xa, Tử Nghiên cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, mặt đầy vẻ chấn kinh.

Nhìn thấy ảo cảnh khắc nghiệt như vậy, chút ý niệm cuối cùng muốn đi trong lòng Tử Nghiên cũng tan biến, ở đây cùng Diệp Đông Hoàng xem những người kia đánh nhau đến chết đi sống lại, không sướng sao? "Bệ hạ anh minh!" Tử Nghiên cười rạng rỡ, mười ngón tay thon dài, trắng như ngọc, đưa quả nho tím đã bóc vỏ vào miệng

Diệp Đông Hoàng! "Ơ, đó là Tiểu Viêm tử!" Tốc độ cũng khá nhanh!" Đột nhiên, Tử Nghiên nhìn thấy người đầu tiên đến nơi yêu hỏa xuất thế, lại là Tiêu Viêm, nhưng Tiêu Viêm không xông vào không gian yêu hỏa ngay lập tức!

Hắn ngửi thấy một luồng khí tức nguy hiểm nồng đậm từ không gian yêu hỏa, chuẩn bị đợi những người khác cùng đến, hắn không muốn làm chim đầu đàn!

Chim đầu đàn thường chết nhanh nhất!

Ông!

Không lâu sau, tầng mây trên bầu trời nơi Tiêu Viêm đang đứng cuồn cuộn, ngay sau đó lại tự động tách ra, một lão giả tóc trắng mặc áo bào trắng, từ trong đó chậm rãi bước ra.

Nơi bàn chân lão rơi xuống, không gian đều phát ra từng trận dao động kỳ dị, không gian vô hình, dường như vào lúc này đã ngưng tụ thành thực chất.

Hưu hưu hưu!

Ngay sau đó, từng bóng người khí tức mạnh mẽ cả già lẫn trẻ lần lượt hiện ra! "Lão đầu này là ai vậy?

Trông có vẻ rất mạnh!" Tử Nghiên nhìn lão giả tóc trắng hiện ra trong gương ánh sáng, trong mắt mang theo vẻ tò mò, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, muốn người sau giới thiệu cho mình!

Chỉ là nàng phát hiện Diệp Đông Hoàng căn bản không nhìn gương ánh sáng, mà đang nhìn những nơi khác! "Bệ hạ, người đang nhìn gì vậy?" Tử Nghiên kéo kéo tay áo Diệp Đông Hoàng, nhìn xung quanh, không phát hiện có thứ gì hay ho cả! "Bệ hạ đương nhiên là đang ngắm cầu rồi!" Nhã Phi mỉm cười, đi theo Diệp Đông Hoàng, nàng cũng học được không ít danh từ mới!

Nhìn Vân Vận, trong mắt đầy vẻ trêu chọc! "Nghịch ngợm!" Thu lại ánh mắt ngắm cầu, Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo, liền kéo thân thể mềm mại của Nhã Phi vào lòng!

Bàn tay lớn trực tiếp luồn vào trong chiếc váy dài của Nhã Phi! "Nhã Phi muội muội mị lực không nhỏ, đã thu hút bệ hạ hạ sân rồi, không còn thỏa mãn với việc làm khán giả nữa, từ ngắm cầu biến thành chơi cầu rồi!" Nhìn thấy động tác của Diệp Đông Hoàng, Thải Lân quyến rũ cười, trêu chọc nói. "Không phải là đùa với cầu sao?" Tiểu Y Tiên mặt ngây thơ nói! "Không ngờ ngươi lại là một Tiểu Y Tiên như vậy!" Nhã Phi nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng ửng lên một vầng hồng quyến rũ, đôi mắt long lanh quyến rũ đa tình oán trách nhìn Tiểu Y Tiên, ra vẻ rất đau lòng! "Mau nhìn, có đại mỹ nữ ra rồi!" Thấy đề tài của Diệp Đông Hoàng và Nhã Phi, Vân Vận và những người khác hoàn toàn đi lạc, Tử Nghiên bĩu môi, bất mãn nhìn tấm gương ánh sáng phía trước!

Lúc này, trong gương ánh sáng lại có một nhóm người xuất hiện!

Một người trong số đó, mặc thanh y trang nhã, dung nhan như hoa, khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ khuynh thành tuyệt thế.

Mái tóc xanh ba nghìn sợi được một dải lụa màu xanh nhạt buộc tùy ý, như thác nước đổ xuống, qua vòng eo thon, gió nhẹ thổi qua, tóc xanh bay bay, phong thái ấy, giống như tiên nữ hạ phàm. "Là người của Cổ tộc!" Mọi người ngẩng đầu, lập tức nhận ra nhóm người này!

Mỹ nữ mà Tử Nghiên nói chính là Cổ Huân Nhi của Cổ tộc.

Bây giờ Cổ Huân Nhi đã hoàn toàn trưởng thành, tu vi càng đạt đến tam tinh Đấu Thánh, từ một thiếu nữ ngây ngô biến thành một đại mỹ nữ tuyệt thế! "Không ngờ Cổ Nguyên lại đích thân đến!" Thải Lân kinh ngạc nói, nàng đã từng gặp Cổ Nguyên, tu vi cửu tinh Đấu Thánh hậu kỳ, ở Đấu Khí Đại Lục hiện nay, tuyệt đối là cường giả cái thế

đứng trên đỉnh kim tự tháp!

Người có thể thắng được lão, cũng chỉ có Diệp Đông Hoàng, Hồn Thiên Đế và Lão Long Hoàng Thái Hư Cổ Long Chúc Khôn đã mất tích! "Thì ra lão đầu tóc trắng kia là tộc trưởng Dược tộc Dược Đan!" Theo sau sự xuất hiện của Cổ Nguyên, Tử Nghiên dựa vào cuộc đối thoại của hai bên cũng biết được lai lịch của những người trước đó.

Theo sau sự xuất hiện của Cổ tộc, tộc trưởng Lôi tộc Lôi Doanh, tộc trưởng Viêm tộc Viêm Tẫn và các cường giả khác lần lượt xuất hiện, các thế lực đỉnh cao của Đấu Khí Đại Lục, trừ Đại Hạ Vương Triều và Hồn tộc, về cơ bản đều đã đến!

Dãy núi vốn hoang vắng, nay người đông như biển, từng cường giả trong mắt mang theo vẻ nóng bỏng và mong đợi, hăm hở muốn thử!

Cuối cùng, sau mấy canh giờ chờ đợi, không gian yêu hỏa đã hoàn toàn mở ra!

Sự bành trướng của không gian vỡ nát, sau khi đạt đến phạm vi gần trăm trượng, cuối cùng cũng chậm rãi dừng lại, ẩn hiện, một vòng sáng màu trắng sữa, hình thành tại nơi không gian vỡ nát… Ngay khoảnh khắc vòng sáng đó hình thành, tất cả cường giả ở đây, đều đột ngột mở mắt ra, bọn họ có thể cảm nhận được, nhiệt độ của mảnh thiên địa này, vào khoảnh khắc này, đã tăng lên gần trăm lần!

Từng cường giả không còn do dự, lần lượt lao về phía vòng sáng màu trắng sữa đó!

Đi qua vòng sáng chính là không gian yêu hỏa phong ấn Tịnh Liên Yêu Hỏa!

Chương 440

Mảnh không gian này, đều bị ngọn lửa màu trắng sữa bao phủ, tràn ngập một luồng nhiệt độ nóng bỏng bất thường, cường giả bình thường căn bản khó có thể chống đỡ!

Điều đáng sợ hơn là Tịnh Liên Yêu Hỏa có thể dùng tình cảm của con người làm mồi dẫn, khiến yêu hỏa sinh ra từ bên trong cơ thể, mà một khi yêu hỏa xuất hiện trong cơ thể, cho dù là linh hồn, cũng sẽ bị thiêu đốt thành hư vô.

Trong khoảnh khắc này, cường giả xông vào không gian yêu hỏa vẫn lạc vô số, Đấu Tông, Đấu Tôn như lúa mì bị cắt, hóa thành tro bụi!

Diệp Đông Hoàng hai tay cầm cầu, vô thức điều khiển đùa nghịch, ánh mắt thản nhiên nhìn cảnh tượng không gian yêu hỏa hiển thị trong gương ánh sáng, giống như xem phim 3D, ánh mắt không có chút dao động nào! "Bệ hạ, đó là ảo cảnh sao?" Vân Vận, Tử Nghiên mấy người nhìn không gian yêu hỏa tràn ngập sương mù dày đặc, nghi hoặc hỏi. "Không phải ảo cảnh, đó gọi là Ác Mộng Thiên Vụ, là một loại khí vụ có thể khiến người ta vĩnh viễn chìm vào ảo cảnh, vốn là tuyệt kỹ độc môn của Tịnh Liên Yêu Thánh!" Cảm nhận được ánh mắt mong đợi của mọi người, Diệp Đông Hoàng giải thích: "Nghe nói Tịnh Liên Yêu Thánh từng thi triển chiêu này, bao phủ một thành thị, khiến người trong thành cảm thấy đã sống ở đó mấy trăm năm, đợi đến khi sương mù tan đi, bọn họ mới hoảng hốt phát hiện, trăm năm kinh nghiệm đó, lại chỉ là một giấc mộng." "Tịnh Liên Yêu Hỏa đi theo Tịnh Liên Yêu Thánh nhiều năm, bây giờ thực lực đã khôi phục không ít, tự nhiên có thể thi triển!" "Thì ra là vậy!" Mọi người gật đầu như hiểu như không, tiếp tục quan sát tình hình trong không gian yêu

hỏa, chỉ thấy không gian xung quanh các cường giả đi qua Ác Mộng Thiên Vụ bị vặn vẹo, theo sự vặn vẹo ngày càng tăng của không gian, từng vết nứt đột nhiên hiện ra.

Trong những vết nứt này, từng luồng lửa màu trắng sữa như sóng lớn, từ trong đó cuộn trào ra.

Ngay sau đó, từng bóng người toàn thân bao phủ bởi ngọn lửa màu trắng sữa, như thủy triều từ trong vô số vết nứt tuôn ra, trong nháy mắt, bầu trời bên ngoài quảng trường, đã bị những bóng người lửa này chiếm đầy.

Những bóng người này, cơ thể bị ngọn lửa bao bọc, tay cầm chặt trường mâu lửa, đôi mắt vô cảm, nhìn chằm chằm vào các cường giả đến.

Những bóng người lửa này không phải là ngọn lửa hay ảo ảnh, mà có hình thể thực chất, và mỗi người đều có khí tức không yếu. "Đây là hỏa nô, là những cường giả đã bị Tịnh Liên Yêu Hỏa luyện hóa, tương đương với một loại khôi lỗi khác!" Nhìn thấy những bóng người lửa này, không đợi Vân Vận mấy người hỏi, Diệp Đông Hoàng chủ động giải thích.

Đối với không gian yêu hỏa, sự hiểu biết của hắn không phải là thứ mà Vân Vận mấy người có thể so sánh được! … Bên trong không gian yêu hỏa, Tiêu Viêm và những người khác một đường qua ải chém tướng, không gì cản nổi, những hỏa nô do Tịnh Liên Yêu Hỏa khống chế căn bản khó có thể ngăn cản mọi người dù chỉ một chút!

Vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, đã phá vỡ sự ngầm hiểu của các chủng tộc viễn cổ, không giống như trong nguyên tác, các cường giả đến đều dưới ngũ tinh Đấu Thánh!

Tịnh Liên Yêu Hỏa là dị hỏa xếp hạng thứ ba trên Dị Hỏa Bảng, vô cùng mạnh mẽ, cho dù là Cổ tộc có cửu tinh Đấu Thánh trấn giữ

cũng có sự trợ giúp to lớn!

Vì vậy, lần này Cổ Nguyên đều đích thân đến, lão cảm thấy chỉ cần mình thu phục được Tịnh Liên Yêu Hỏa, chắc chắn thực lực sẽ tăng mạnh, nói không chừng có thể đối phó với Diệp Đông Hoàng!

Áp lực mà Diệp Đông Hoàng gây ra cho lão quá lớn! "Không ngờ trong không gian yêu hỏa lại có một người của Tiêu tộc!" Trong Đông Hoàng Cung, Nhã Phi nhìn người đàn ông có phần gầy gò đi bên cạnh Tiêu Viêm, kinh ngạc nói!

Người đàn ông này cũng là hỏa nô bị Tịnh Liên Yêu Hỏa khống chế, nhưng trên cơ thể hắn, kỳ lạ là không có ngọn lửa nào bao bọc, trong cơ thể tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ như Thái Sơn áp đỉnh!

Hắn chính là Tiêu Thần, đường đệ của Tiêu Huyền, người bị Tịnh Liên Yêu Hỏa giam cầm ở đây một nghìn năm trước, tu vi tứ tinh Đấu Thánh! "Dù sao cũng từng là một trong những chủng tộc viễn cổ, có một số cường giả còn sót lại cũng không có gì lạ!" Huyết Phủ Tiêu Thần một nghìn năm trước tuy rất nổi tiếng, nhưng Diệp Đông Hoàng và những người khác đều không để ý, chẳng qua chỉ là một tứ tinh Đấu Thánh mà thôi!

Đối với người bình thường là vô cùng mạnh mẽ, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng thì một ngón tay là có thể đè chết! "Tịnh Liên Yêu Hỏa ra rồi!" Thải Lân nhìn cảnh tượng hiện ra trong gương ánh sáng, ở vùng biển nham thạch không xa chỗ Tiêu Viêm và những người khác.

Ở đó, nham thạch từ từ nhô lên, một cột nham thạch lớn khoảng trăm trượng, cứ như vậy từ trong vùng biển nham thạch dâng lên.

Cuối cùng, khi đạt đến độ cao ngang với mọi người, mới từ từ dừng lại, nham thạch cuộn trào, một người đàn ông tuấn mỹ mặc áo bào trắng, xuất hiện dưới sự chú ý của tất cả mọi người. "Tịnh Liên

Yêu Hỏa!" Nhìn người đàn ông áo bào trắng đột nhiên xuất hiện trên cột nham thạch, không gian yêu hỏa lập tức trở nên yên tĩnh không một tiếng động, từng ánh mắt tham lam và nóng bỏng nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Với nhãn lực của những người có mặt, tự nhiên có thể nhìn ra ngay, bản thể của người đàn ông trước mặt, chính là Tịnh Liên Yêu Hỏa thật sự! "Khí thế thật mạnh, e rằng có thể sánh ngang với lục tinh Đấu Thánh rồi!" Nhìn Tịnh Liên Yêu Hỏa, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng hoàn toàn ngưng trọng lại, ánh mắt nóng rực!

Với tu vi tứ tinh Đấu Thánh hiện tại của hắn, cho dù là đơn đả độc đấu hắn cũng không sợ Tịnh Liên Yêu Hỏa!

Nhưng điều thực sự khó giải quyết là các cường giả xung quanh và cả Diệp Đông Hoàng không biết có ra tay hay không!

Cùng lúc đó, vì sự xuất hiện của Tịnh Liên Yêu Hỏa, không khí trong không gian yêu hỏa lập tức trở nên ngưng trọng và áp bức. "Nếu có thể có được Tịnh Liên Yêu Hỏa, ta nói không chừng có thể đột phá đến cửu tinh Đấu Thánh, thực lực bùng nổ!" Tộc trưởng Viêm tộc Viêm Tẫn ánh mắt rực lửa, lão là bát tinh Đấu Thánh hậu kỳ, có Tịnh Liên Yêu Hỏa tương trợ, cho dù không thể đột phá đến cửu tinh Đấu Thánh, lão cũng có tự tin chiến một trận với cửu tinh Đấu Thánh như Cổ Nguyên!

Linh tộc, Thạch tộc bị diệt vong một cách bí ẩn, khiến lão cảm thấy nguy cơ to lớn, khát vọng đối với thực lực cũng ngày càng mãnh liệt!

Không chỉ có lão, tộc trưởng Lôi tộc Lôi Doanh, tộc trưởng Dược tộc Dược Đan cũng có cùng ý định. "Các vị, Tịnh Liên Yêu Hỏa chỉ có một, chúng ta nhiều người như vậy, nên chia thế nào?" Cổ Nguyên ánh mắt lướt qua Viêm Tẫn, Lôi Doanh và Dược Đan, ở đây có thể

ngồi ngang hàng với lão cũng chỉ có ba người này.

Về phần những người khác bao gồm cả Tịnh Liên Yêu Hỏa, lão đều không đặt vào mắt! "Cổ tộc trưởng, Cổ tộc các vị đã có Kim Đế Phần Thiên Viêm xếp hạng thứ tư trên Dị Hỏa Bảng, Tịnh Liên Yêu Hỏa này đối với các vị chẳng qua là gấm thêm hoa, đối với chúng ta lại là than sưởi trong tuyết, không bằng nhường cho chúng ta, coi như chúng ta nợ ngài một ân tình, thế nào?" Lôi Doanh, Viêm Tẫn và Dược Đan ba người nhìn nhau, chậm rãi mở miệng!

Ba người bọn họ đơn độc, bất kỳ ai cũng không thể tranh giành với Cổ Nguyên.

Vì vậy bọn họ cần liên hợp lại để loại trừ Cổ Nguyên!

Về phần sau khi loại trừ, ba tộc bọn họ cuối cùng chia thế nào, chỉ có thể đợi sau khi có được Tịnh Liên Yêu Hỏa rồi mới nói! "Bệ hạ, ngài nói xem họ có đánh nhau không?" Vân Vận nhìn các cường giả đang giương cung bạt kiếm trong không gian yêu hỏa, hứng thú hỏi.

Cảm giác như Thượng Đế nhìn người khác tranh đấu này, còn sảng khoái hơn cả việc nàng tham gia! "Nói chuyện không hợp thì chắc chắn sẽ đánh nhau, mà Tịnh Liên Yêu Hỏa là thứ mà ai cũng không muốn từ bỏ, chắc chắn sẽ đánh nhau!" Diệp Đông Hoàng nhìn buổi phát sóng trực tiếp từ không gian yêu hỏa, bàn tay lớn đặt trên đôi chân thon dài trắng nõn của Nhã Phi.

Trong lúc nói chuyện, còn từ từ luồn vào dưới chiếc sườn xám màu đỏ của Nhã Phi… Cổ Nguyên tuy là cường giả cửu tinh Đấu Thánh hậu kỳ, nhưng vẫn luôn bị Hồn Thiên Đế áp chế, bây giờ lại thêm một Diệp Đông Hoàng.

Mà Tịnh Liên Yêu Hỏa có thể tăng cường tu vi thực lực của Cổ Nguyên, Cổ Nguyên tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ! "Tiếc là, bọn họ không biết Tịnh Liên Yêu Hỏa sớm đã là vật trong túi của bệ hạ,

cho dù bọn họ tranh đấu đến cuối cùng ai thắng, cũng đã định trước là công cốc!" Nhã Phi sắc mặt không đổi, tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, như không có chuyện gì xảy ra nhìn vào hình ảnh trong gương ánh sáng, bàn tay ngọc trắng nõn lại lặng lẽ nắm lấy bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng!

Nếu không có người khác, cho dù Diệp Đông Hoàng làm gì nàng cũng bằng lòng.

Chỉ là bây giờ Vân Vận, Thải Lân, Tiểu Y Tiên, Tử Nghiên đều ở đây, nếu bị phát hiện, vẫn có chút không hay. "Quả nhiên, bọn họ đánh nhau rồi!" Lúc này, Tiểu Y Tiên kinh hô một tiếng, mọi người đều nhìn về phía gương ánh sáng, chỉ thấy Cổ Nguyên và ba đại cường giả Lôi Doanh, Viêm Tẫn, Dược Đan đã ra tay!

Lôi Doanh và Viêm Tẫn là bát tinh Đấu Thánh đỉnh phong, Dược Đan yếu hơn một chút, chỉ có tu vi thất tinh Đấu Thánh, ba người liên thủ cũng có thể chống lại Cổ Nguyên cửu tinh Đấu Thánh hậu kỳ!

Bốn người kịch chiến, cương phong đáng sợ gào thét, chiến trường trên bầu trời nơi họ đang ở, không có bất kỳ ai dám dễ dàng đặt chân vào.

Từng luồng bão năng lượng cuộn trào vào nhau lan tỏa ra một cách cực kỳ hỗn loạn không phân biệt địch ta, bất kỳ ai bị cuốn vào trong đó, đều sẽ phải chịu đòn tấn công chí mạng. "Hắc, Tiểu Viêm tử can đảm không tồi, hắn lại muốn cướp miếng ăn từ miệng cọp, lao về phía Tịnh Liên Yêu Hỏa!" Giọng nói phấn khích của Tử Nghiên vang lên, chỉ thấy Tiêu Viêm toàn thân dị hỏa bao quanh, với tu vi tứ tinh Đấu Thánh, hắn tuy yếu hơn Tịnh Liên Yêu Hỏa một chút, nhưng cũng không hề sợ hãi!

Cùng lúc đó, Cổ Huân Nhi, Hỏa Huyễn, Cổ Nam Hải và các cường giả khác lần lượt lao về phía Tịnh Liên Yêu Hỏa, có tam tinh Đấu

Thánh, tứ tinh Đấu Thánh, cũng có ngũ tinh Đấu Thánh, lục tinh Đấu Thánh. "Yêu Hỏa Thần Tượng!" Tịnh Liên Yêu Hỏa cười lạnh một tiếng, nhìn các cường giả lao tới, hai tay đột nhiên biến đổi, ngọn lửa màu trắng sữa bao trùm trời đất đột nhiên nhanh chóng ngưng tụ về phía nó.

Ngay sau đó dưới những ánh mắt chấn động, ngưng tụ thành một người khổng lồ bằng lửa cao gần vạn trượng.

Người khổng lồ bằng lửa hai chân trực tiếp cắm vào vùng biển nham thạch bên dưới, thân hình khổng lồ vô song đó, khiến linh hồn người ta cũng không ngừng run rẩy.

Người khổng lồ như vậy một quyền đấm xuống, cho dù là cường giả Đấu Thánh, e rằng cũng bị đấm thành hư vô!

Tiếc là, Tịnh Liên Yêu Hỏa tuy có thực lực sánh ngang lục tinh Đấu Thánh, nhưng dưới sự vây công của nhiều cường giả như vậy vẫn ở thế yếu, rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong, bị hoàn toàn áp chế!

Phải biết rằng ở đây không chỉ có một lục tinh Đấu Thánh!

Thấy Tịnh Liên Yêu Hỏa bị áp chế, các cường giả có mặt đều phấn khích hẳn lên, vẻ nóng rực trong mắt càng đậm! "Cản ta, chết!" Tịnh Liên Yêu Hỏa ngửa mặt lên trời gào thét, lửa giận bùng cháy, chờ đợi nghìn năm, cơ hội thoát khỏi giam cầm khó khăn lắm mới đến, cho dù hy vọng mong manh, nó cũng phải liều mạng một phen!

Thân hình nó đột nhiên lao vút lên trời, từng đường lửa màu trắng sữa bắn ra khắp trời đất, cuối cùng lại bắn vào sâu trong toàn bộ không gian yêu hỏa này. "Luyện Thiên Cổ Trận, hiện!" Theo sau những đường lửa này bắn vào sâu trong không gian, Tịnh Liên Yêu Hỏa lập tức hét lớn.

Lập tức, trong không gian truyền ra tiếng nổ ầm ầm, sau đó mọi

người kinh hãi nhìn thấy, trên bầu trời, một hỏa trận khổng lồ gần mấy vạn trượng, từ từ hiện ra từ trong hư không… "Ầm ầm ầm!" Khi đại trận trên bầu trời xuất hiện, vùng biển nham thạch vô biên vô tận cũng cuộn trào lên, cuối cùng trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cũng từ từ hiện ra một hỏa trận siêu khổng lồ… Khi hai hỏa trận một trên một dưới này xuất hiện, sắc mặt của một đám cường giả, trong nháy mắt trở nên khó coi. "Đại trận thật lợi hại!" Trong Đông Hoàng Cung, nhìn Luyện Thiên Cổ Trận hiện ra, Vân Vận, Thải Lân mấy người trong mắt lộ ra một tia tán thưởng, các nàng tuy không tinh thông trận pháp, nhưng cũng có chút hiểu biết!

Có thể nhìn ra được sự lợi hại của tòa đại trận này! "Tịnh Liên Yêu Thánh là cường giả gần với Đấu Đế nhất nghìn năm trước, đại trận mà ngài ấy để lại tự nhiên là phi phàm!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, trận pháp của Tịnh Liên Yêu Thánh tuy kém xa hắn, nhưng ở Đấu Khí Đại Lục này cũng coi như rất tốt rồi! "Các ngươi nói xem trong không gian yêu hỏa đó ai có thể cướp được Tịnh Liên Yêu Hỏa?" Thải Lân nhìn Tịnh Liên Yêu Hỏa đang khống chế Luyện Thiên Cổ Trận, hỏi. "Cái này còn phải nói, đương nhiên là bệ hạ rồi!" Tử Nghiên cười nói. "Không phải, ý ta là trước khi bệ hạ ra tay, ai sẽ cướp được Tịnh Liên Yêu Hỏa?" Thải Lân tự nhiên biết cuối cùng chắc chắn là Diệp Đông Hoàng cướp được Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Điều này, những người có mặt không ai nghi ngờ! "Cổ Nguyên thực lực mạnh nhất, khả năng cướp được Tịnh Liên Yêu Hỏa là lớn nhất!" Tiểu Y Tiên nhìn Cổ Nguyên đang đại chiến với Lôi Doanh, Viêm Tẫn và Dược Đan, phân tích!

Các nàng đều rất đồng tình.

Trong không gian yêu hỏa, ngoài Cổ Nguyên, các cường giả khác của Cổ tộc cũng không ít, khả năng cướp được Tịnh Liên Yêu Hỏa là rất lớn! "Trẫm lại cho rằng Tiêu Viêm có thể cướp được Tịnh Liên

Yêu Hỏa!" Ánh mắt sâu thẳm của Diệp Đông Hoàng rơi vào trên người Tiêu Viêm, khí vận chi long của đối phương, có thể nói là ngoài dự liệu của hắn!

Vạn Đạo Kinh là do hắn cải biên từ Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, uy lực bất phàm, người tu luyện sẽ dần dần nảy sinh hảo cảm với Diệp Đông Hoàng, tu luyện càng sâu, hảo cảm càng lớn, càng trung thành!

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là tuyệt đối trung thành một trăm phần trăm!

Chương 441

Nếu thật sự là tuyệt đối trung thành một trăm phần trăm, Diệp Đông Hoàng cũng không cần làm gì nữa, trực tiếp đưa Vạn Đạo Kinh cho tất cả mọi người tu luyện, ví dụ như Hồn Thiên Đế, Cổ Nguyên những người này!

Đến lúc đó, hắn trực tiếp thống nhất Đấu Khí Đại Lục, tất cả mọi người đều trung thành hết mực!

Nhưng, điều này rõ ràng là không thể!

Tiêu Viêm nảy sinh bất mãn và oán hận với hắn, cũng khiến Diệp Đông Hoàng hiểu rõ, Vạn Đạo Kinh cuối cùng cũng chỉ là một bộ công pháp phụ do hắn cải biên từ Vạn Đạo Điếu Hoàng Kinh, không phải là vạn năng!

Người thực lực càng mạnh, tâm tính càng kiên định, chịu ảnh hưởng càng thấp.

Giống như Tiêu Viêm, kẻ được thiên địa ưu ái, là con cưng của khí vận, càng có thiên địa che chở, chịu ảnh hưởng càng nhỏ!

Vạn Đạo Kinh chỉ có tác dụng phụ trợ, Diệp Đông Hoàng cũng không nghĩ sẽ dựa vào Vạn Đạo Kinh để thống nhất thiên hạ, cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực!

Thực lực mới là gốc rễ của tất cả! "Tiêu Viêm?

Bệ hạ không đùa chứ?

Thực lực của Tiêu Viêm tuy không tệ, còn luyện hóa được bốn loại dị hỏa, nhưng cũng chỉ là tứ tinh Đấu Thánh mà thôi, hắn căn bản không tranh được với mấy chủng tộc viễn cổ!" Nghe vậy, Nhã Phi và những người khác đều kinh ngạc nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Nếu nói là Lôi Doanh, Viêm Tẫn hay bất kỳ cao giai Đấu Thánh nào khác, các nàng đều không ngạc nhiên.

Nhưng Tiêu Viêm một tứ tinh Đấu Thánh vừa mới đạt đến trung giai Đấu Thánh lại có thể cướp được Tịnh Liên Yêu Hỏa dưới mắt một đám cao giai Đấu Thánh, các nàng rất khó tin!

Chẳng lẽ những cao giai Đấu Thánh đó đều bị úng não, trơ mắt nhìn Tiêu Viêm cướp được Tịnh Liên Yêu Hỏa? "Trẫm giống như đang nói đùa sao?" Nói xong, bàn tay của Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ phá vỡ phòng ngự yếu ớt của Nhã Phi, một lần nữa tiến sâu vào, thẳng đến nơi sâu nhất. "Chẳng lẽ Tiêu Viêm còn có con bài tẩy nào?" Trong mắt mấy nàng đầy vẻ tò mò, Nhã Phi cắn chặt môi đỏ, ánh mắt nhìn về phía gương ánh sáng phía trước, giả vờ như không có chuyện gì.

Trong lòng lại đầy vẻ xấu hổ!

Bệ hạ thật là quá xấu!

Chỉ biết bắt nạt nàng! "Cứ từ từ xem sẽ biết!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, phần lớn sự chú ý lại không ở không gian yêu hỏa.

Mười ngón tay của hắn thon dài, linh hoạt và mạnh mẽ, chuyên chú vào việc của mình.

Có người từng nói cho dù chỉ có ngón tay có thể cử động, cũng không ngăn được sự khám phá đối với hố đen! "Tiêu Viêm hình như có gì đó khác thường!" Ngay lúc này, vì Diệp Đông Hoàng mà mấy nàng chăm chú quan sát Tiêu Viêm đã phát hiện bàn tay của Tiêu Viêm đột nhiên ôm lấy trán, giống như bị người ta đập mạnh một cái.

Ngay sau đó, các nàng liền thấy Tiêu Viêm, dường như đang rơi vào trạng thái hôn mê, mà cơ thể hắn, lại tỏa ra một lớp hào quang nhàn nhạt.

Hào quang từ từ ngưng tụ trên bề mặt của hắn, cuối cùng lại hóa thành một bóng người có phần hư ảo. "Tịnh Liên Yêu Hỏa?" Vân Vận và những người khác cùng với một đám cường giả trong không gian yêu hỏa đều sững sờ, ngay sau đó kinh hô lên tiếng!

Bóng người đó giống hệt Tịnh Liên Yêu Hỏa! "Không phải, không phải Tịnh Liên Yêu Hỏa!

Là Tịnh Liên Yêu Thánh!" Nhưng mà những cường giả Đấu Thánh có kiến thức rất nhanh đã phản ứng lại, kinh hô lên tiếng.

Nghe được lời này, gần như tất cả mọi người da đầu đều như muốn nổ tung.

Siêu cấp cường giả trong truyền thuyết đã vẫn lạc mấy nghìn năm này, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện trên người Tiêu Viêm?

Khi mọi người đang kinh hãi không thôi, Tiêu Viêm đang nhắm chặt mắt, lại khẽ run lên, ngay sau đó hai mắt từ từ mở ra.

Nhưng mà, đôi mắt đen láy đó, lại biến thành màu trắng sữa, ánh mắt của hắn từ từ di chuyển, bất cứ ai bị ánh mắt của hắn quét trúng, cho dù là lục tinh Đấu Thánh, sâu trong linh hồn, đều truyền ra một cảm giác không nhịn được muốn quỳ lạy thậm chí run rẩy… Tịnh Liên Yêu Thánh, vị cường giả được mệnh danh là gần với Đấu Đế nhất năm đó, lại có thể dùng hình thái này, một lần nữa xuất hiện!

Cổ Nguyên, Lôi Doanh, Viêm Tẫn, Dược Đan đang kịch chiến trên bầu trời cũng dừng lại, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía 'Tiêu Viêm'.

Đối với Tịnh Liên Yêu Thánh từng danh chấn đại lục, ngay cả Hồn Thiên Đế cũng không phải đối thủ, bọn họ cũng không dám xem thường! "Tiểu tử này sao lại có thể dẫn đến Tịnh Liên Yêu Thánh?

Yêu Thánh này dường như không phải là hình thái linh hồn, mà giống như một loại tàn ảnh hơn, nhưng tàn ảnh như vậy lại vẫn có

năng lượng mạnh mẽ như thế, Tịnh Liên Yêu Thánh, quả nhiên danh bất hư truyền." Cổ Nguyên đánh giá Tiêu Viêm lúc này, trong lòng không ngừng suy tính.

Nhưng lão không sợ, một người đã chết, cho dù lúc sống có lợi hại đến đâu, bây giờ thì có thể làm được gì?

Tất cả cường giả trong không gian yêu hỏa đều kinh nghi bất định, danh tiếng của Tịnh Liên Yêu Thánh thực sự quá lớn!

Trong lúc mọi người đang có những suy nghĩ khác nhau, Tiêu Viêm bị Tịnh Liên Yêu Thánh phụ thể, lại từ từ ngẩng đầu, một đôi mắt màu trắng, nhìn về phía Tịnh Liên Yêu Hỏa trên bầu trời. "Tịnh Liên Yêu Thánh?

Sao có thể?!

Ngươi làm sao có thể còn sống?" Tịnh Liên Yêu Hỏa trên bầu trời, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khóa chặt vào Tiêu Viêm, khi ánh mắt của nó nhìn thấy bóng người hình thành trên bề mặt cơ thể của người sau, trong lòng lập tức dấy lên sóng to gió lớn, tiếng gào thét kinh hãi đến cực điểm, không thể tin được vang vọng khắp bầu trời. "Phong ấn mấy nghìn năm, xem ra vẫn chưa thể xóa đi sự tàn bạo trong lòng ngươi!" 'Tiêu Viêm' nhìn chằm chằm Tịnh Liên Yêu Hỏa, một giọng nói nhàn nhạt lúc xa lúc gần, từ từ từ miệng hắn truyền ra, cuối cùng vang vọng trong mảnh thiên địa này, ẩn hiện, toát ra một loại uy áp khiến thiên địa run rẩy. "Khốn nạn, Tịnh Liên Yêu Thánh, ngươi là tên khốn vong ân bội nghĩa, không có ta, ngươi có thể đạt được thành tựu như vậy sao?

Ta đã giúp ngươi nhiều như vậy, ngươi cuối cùng lại phong ấn ta, ha ha, đáng đời ngươi cuối cùng bị phản phệ mà chết!" Tịnh Liên Yêu Hỏa mặt đầy dữ tợn nhìn 'Tiêu Viêm', điên cuồng cười lớn, dáng vẻ đó, dường như muốn trút hết hận thù ngút trời trong lòng ra. … "Bệ

hạ thật là tuệ nhãn như đuốc, không ngờ trên người Tiêu Viêm lại còn có sức mạnh tàn dư của Tịnh Liên Yêu Thánh!" Trong Đông Hoàng Cung, Vân Vận mấy nàng nhìn Tịnh Liên Yêu Thánh đột nhiên xuất hiện, lần lượt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tán thưởng!

Các nàng bây giờ đều có tu vi Đấu Thánh, nhưng nhìn lâu như vậy, lại không phát hiện Tiêu Viêm có chút gì khác thường!

Khoảng cách giữa các nàng và Diệp Đông Hoàng vẫn khó có thể đo lường! "Nhưng mà Tịnh Liên Yêu Thánh tuy là cường giả từng gần với Đấu Đế nhất, nhưng đã vẫn lạc mấy nghìn năm, cho dù còn lại một chút sức mạnh, liệu có thể chống lại cửu tinh Đấu Thánh như Cổ Nguyên không?" Thải Lân hỏi ra nghi hoặc trong lòng, Tịnh Liên Yêu Thánh tuy uy danh lừng lẫy, nhưng vẫn không phải là Đấu Đế, cho dù là thời kỳ toàn thịnh, tuy mạnh hơn Cổ Nguyên, nhưng cũng mạnh có hạn! "Không gian yêu hỏa và Luyện Thiên Cổ Trận dù sao cũng là do ngài ấy tạo ra, nơi đó là sân nhà của ngài ấy, chưa chắc đã không có thủ đoạn đối phó với Cổ Nguyên và những người khác!" Diệp Đông Hoàng nhìn vào gương ánh sáng, hắn cũng muốn xem Tiêu Viêm có phải thật sự có hào quang nhân vật chính bùng nổ, trước mặt những cường giả như Cổ Nguyên, Lôi Doanh, vẫn có thể cướp được Tịnh Liên Yêu Hỏa hay không! "Ưm!" Nhã Phi khẽ rên một tiếng từ trong mũi, cả người mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng, hai chân kẹp chặt, còn hơi run rẩy.

Ánh mắt liếc qua mấy người kia, may mà ánh mắt của mọi người đều đang ở trên không gian yêu hỏa, không phát hiện ra sự khác thường của nàng!

Trong lòng hơi yên tâm lại!

Bên trong Yêu Hỏa Không Gian.

Cùng với sự xuất hiện của Tịnh Liên Yêu Thánh, các cường giả

vốn đang tranh đấu đều dừng tay lại, từng đạo ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tịnh Liên Yêu Thánh và Tịnh Liên Yêu Hỏa. "Hừ, một đạo tàn ảnh mà cũng dám cuồng vọng trước mặt ta, ngươi còn tưởng mình là Tịnh Liên Yêu Thánh khuấy đảo phong vân năm đó chắc?" Tịnh Liên Yêu Hỏa oán hận nhìn Tịnh Liên Yêu Thánh, thủ ấn đột nhiên biến đổi, hai phương hỏa trận khổng lồ vô cùng giữa thiên địa lại một lần nữa xoay chuyển: "Đại trận này năm đó do chính tay ngươi thiết lập, hôm nay, liền để ngươi nếm thử sự lợi hại của nó!" "Luyện!" Tiếng nói vừa dứt, Tịnh Liên Yêu Hỏa hét giận một tiếng, chỉ thấy hai đạo quang trụ ẩn chứa sức mạnh hủy diệt lại một lần nữa từ trong thiên địa nhị trận bắn ra, sau đó nhanh như tia chớp bắn về phía Tịnh Liên Yêu Thánh.

Thấy Tịnh Liên Yêu Hỏa lại một lần nữa thi triển sức mạnh đại trận, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Nếu cứ để quang trụ kia oanh trúng, số người có thể sống sót ở đây e rằng không vượt quá hai bàn tay. "Vút!" Nhìn cột sáng như sao băng xẹt qua chân trời, Tịnh Liên Yêu Thánh cũng từ từ giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng điểm một cái: "Định!" Cùng với âm thanh bình thản này hạ xuống, hai đạo quang trụ sắp oanh trúng bọn họ liền đột ngột ngưng tụ lại. "Luyện Thiên Cổ Trận là do ta sáng tạo, nếu bàn về mức độ thấu hiểu nó, ngươi không bằng ta!" Gương mặt Tịnh Liên Yêu Thánh hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn về phía Tịnh Liên Yêu Hỏa có sắc mặt cực kỳ khó coi trên bầu trời, nhẹ giọng nói. "Khốn kiếp!" Thấy cảnh này, Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng không nhịn được mà mắng to một tiếng, thế nhưng tiếng mắng vừa dứt, hắn lại sắc mặt kịch biến phát hiện, quyền khống chế đại trận của mình vậy mà đang dần dần biến mất. "Ầm ầm ầm!" Giữa thiên địa, hai phương hỏa trận khổng lồ vào lúc này kịch liệt run rẩy, cuối cùng từng tầng từng tầng ngọn lửa màu trắng sữa đột nhiên từ bên trong đại trận bắn

ra, toàn bộ lướt vào trong cơ thể Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Theo những ngọn lửa này nhập thể, Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng đã triệt triệt để để mất đi quyền khống chế Luyện Thiên Cổ Trận. "Tịnh Liên Yêu Thánh, ta liều mạng với ngươi!" Đại trận mất khống chế, hai mắt Tịnh Liên Yêu Hỏa lập tức đỏ như máu, hắn tự nhiên biết uy lực kinh khủng của đại trận này.

Hơn nữa nếu cứ để Tịnh Liên Yêu Thánh nắm giữ, hắn tuyệt đối khó thoát khỏi kết cục bị phong ấn lần nữa, loại cuộc sống khô khan đó hắn đã trải qua mấy nghìn năm, sớm đã vô cùng chán ghét. "Yêu Hỏa Diệt Thế!" Cơ thể của Tịnh Liên Yêu Hỏa nhanh chóng bành trướng, cuối cùng "bành" một tiếng, hóa thành ngọn lửa ngút trời lan tràn khắp thiên địa.

Tất cả năng lượng bên trong không gian này đều bị nhiệt độ cao cực đoan khủng bố kia bốc hơi trong nháy mắt. "A!" Ngay khi Tịnh Liên Yêu Hỏa bộc phát triệt để sức mạnh bản thân, lập tức có một vị Bán Thánh cường giả phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đấu khí trong cơ thể hắn đều bốc cháy vào khoảnh khắc này, kinh mạch trong người thậm chí còn vặn vẹo biến dạng. "Bành!" Tiếng kêu thảm thiết của vị Bán Thánh cường giả này chưa truyền ra được bao lâu, cả cơ thể liền nổ tung thành một đám tro đen, phiêu tán vào vùng biển dung nham bên dưới.

Thế nhưng những người khác xung quanh lại vì cảnh này mà tay chân lạnh ngắt, tất cả năng lượng nơi đây đều đã bị Tịnh Liên Yêu Hỏa bốc hơi. "Xoẹt!" Ngay lúc trong lòng mọi người đang run rẩy không thôi, Tịnh Liên Yêu Thánh lại đột nhiên vung tay áo, hai mặt đại trận khổng lồ rộng mấy vạn trượng giữa thiên địa đột nhiên phóng ra một luồng quang mang, quang mang uốn lượn giữa không trung, cuối cùng hóa thành một thông đạo không gian. "Nắm chặt thời gian rời đi

đi, Tịnh Liên Yêu Hỏa nếu bạo phát, các ngươi có thể sống sót không nhiều!" Nghe được lời nói đạm mạc của Tịnh Liên Yêu Thánh, trong lòng mọi người mừng như điên, căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức có người triển khai thân hình, tranh nhau lướt vào trong thông đạo không gian.

Nhưng vẫn có rất nhiều người không động, ví dụ như Tiêu Viêm, Cổ Huân Nhi, Cổ Nguyên, Viêm Tẫn, Lôi Doanh và Dược Đan.

Tiêu Viêm tu luyện Vạn Đạo Kinh và Phần Quyết, lại luyện hóa bốn loại dị hỏa, miễn cưỡng có thể chống đỡ!

Cổ Huân Nhi có Kim Đế Phần Thiên Viêm xếp thứ tư trên Dị Hỏa Bảng, cũng miễn cưỡng có thể chống cự Tịnh Liên Yêu Hỏa đang bộc phát!

Còn về Cổ Nguyên, Viêm Tẫn, Lôi Doanh và Dược Đan bốn người, hoàn toàn là nghệ cao gan lớn, dựa vào tu vi khủng bố của bản thân để chống đỡ!

Chương 442

"Huân Nhi, con đi trước đi!" Cổ Nguyên thấy Cổ Huân Nhi không rời đi, liền hét lớn, cho dù Cổ Huân Nhi có Kim Đế Phần Thiên Viêm, ở lại đây cũng quá nguy hiểm!

Cổ Huân Nhi đứng rất gần Tịnh Liên Yêu Thánh đang chủ đạo thân thể Tiêu Viêm, vì muốn ở lại giúp đỡ nên trong lòng có chút do dự!

Nhưng ngay trong lúc chần chừ này, Yêu Hỏa Không Gian liền phát sinh biến hóa cực lớn, một luồng lực bài xích khổng lồ muốn đẩy mấy người Cổ Nguyên ra ngoài!

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, lực lượng kinh khủng từ trên người bốn người Cổ Nguyên bộc phát, bọn họ còn chưa có được Tịnh Liên Yêu Hỏa, tự nhiên không muốn cứ thế xám xịt rời đi!

Năng lượng mênh mông cuộn trào, ngọn lửa vô tận tràn ngập mỗi tấc không gian, Tịnh Liên Yêu Thánh điều khiển Luyện Thiên Cổ Trận miễn cưỡng có thể khống chế Yêu Hỏa Không Gian mà ông ta sáng tạo ra.

Không gian biến ảo, trong lúc mấy người Cổ Nguyên đang gắng sức phản kháng, Tịnh Liên Yêu Thánh thu nhỏ không gian, đẩy mấy người Cổ Nguyên ra ngoài, đồng thời thông đạo Yêu Hỏa Không Gian nháy mắt đóng lại, ẩn vào trong hư không! "Huân Nhi!" Cổ Nguyên bị đẩy ra, lập tức đại nộ, một quyền đánh nát hư không vô tận phía trước, đáng tiếc Yêu Hỏa Không Gian đã ẩn vào trong hư không vô tận, căn bản không tìm thấy! "Tịnh Liên Yêu Thánh!" Âm thanh phẫn hận từ kẽ răng bật ra, Cổ Nguyên không ngờ một người đã chết cuối

cùng lại chơi ông ta một vố, đáng tiếc ông ta có phẫn nộ thế nào cũng vô dụng!

Thần thức cường đại không ngừng quét qua từng tấc không gian xung quanh, đáng tiếc một hoa một thế giới, không có tọa độ không gian, ông ta căn bản không thể tìm thấy Yêu Hỏa Không Gian đã ẩn nấp trong hư không mênh mông! "Bệ hạ thật là tuệ nhãn như đuốc!" Trong Đông Hoàng Cung, Nhã Phi, Vân Vận mấy nàng kinh thán không thôi, không ngờ mấy người Cổ Nguyên tự mình ra tay mà cũng không giành được Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Bây giờ trong Yêu Hỏa Không Gian chỉ còn lại Tiêu Viêm và Cổ Huân Nhi, tu vi thực lực của Tiêu Viêm đều mạnh hơn Cổ Huân Nhi, việc có được Tịnh Liên Yêu Hỏa sẽ không còn gì hồi hộp! "Không ngờ Tịnh Liên Yêu Thánh đã chết mấy nghìn năm rồi mà vẫn còn thực lực như vậy!" Thải Lân kinh thán không thôi, Cổ Nguyên chính là Cửu Tinh Đấu Thánh hậu kỳ, so với Tịnh Liên Yêu Thánh thời kỳ toàn thịnh cũng không kém bao nhiêu! "Tịnh Liên Yêu Thánh cũng là dùng xảo thuật mà thôi, Yêu Hỏa Không Gian và Luyện Thiên Cổ Trận đều do ông ta sáng tạo ra, thực ra vừa rồi ông ta cũng không phải đẩy mấy người Cổ Nguyên ra ngoài, mà là cắt đứt và ẩn giấu đi một phần không gian nơi có Luyện Thiên Cổ Trận mà thôi!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, nhìn tình hình Tịnh Liên Yêu Hỏa cắt đứt và ẩn giấu một phần Yêu Hỏa Không Gian hiển thị trong quang kính.

Chỉ thấy trong mảnh không gian đó, một đóa hỏa liên tỏa ra khí tức yêu dị đang chậm rãi xoay tròn, theo mỗi lần xoay chuyển, màu sắc của nó lại không ngừng biến ảo giữa màu đỏ sậm và màu trắng.

Cách hỏa liên không xa bên dưới, Tiêu Viêm bị Tịnh Liên Yêu Thánh chủ đạo thân thể đang chắp tay sau lưng đứng đó, mơ hồ có một loại uy nghiêm nhàn nhạt khuếch tán ra.

Cổ Huân Nhi toàn thân bao bọc bởi ngọn lửa màu vàng, mồ hôi thơm đầm đìa, gian nan chống cự sức nóng tràn ngập không gian! "Ông!" Hỏa liên đang xoay tròn cuối cùng ngưng tụ lại thành màu trắng, chỉ là trên tất cả cánh hoa đều chi chít những mạch lạc màu đỏ nhỏ bé.

Trông như huyết quản của người, thỉnh thoảng hồng quang lóe lên, khiến cho đóa hỏa liên xinh đẹp này tràn ngập cảm giác yêu dị và âm u. "Năm đó lần đầu ta gặp ngươi, cơ thể ngươi thuần khiết như hài nhi, ta mang đến cho ngươi linh trí, khiến ngươi có được tư tưởng của nhân loại, nhưng con đường ngươi đi lại trái ngược với những gì ta nghĩ…" Nhìn đóa hỏa liên tràn ngập yêu dị trên bầu trời, hư ảnh bên ngoài thân thể "Tiêu Viêm" khẽ thở dài một tiếng. "Tịnh Liên Yêu Thánh, ta trưởng thành thế nào là chuyện của ta, ngươi quản quá nhiều rồi!" Yêu liên toàn thân quang mang hơi hơi nở rộ, tiếng gầm giận dữ của Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng từ đó truyền ra. "Ta chỉ không muốn ngươi cuối cùng rơi vào tự hủy diệt, là ta khiến ngươi biến thành bộ dạng này, vậy cuối cùng, hãy để ta kết thúc tất cả!" Hư ảnh nhìn chăm chú vào yêu liên, thủ ấn biến đổi, chỉ thấy đại trận bao phủ thiên địa hai phương đột nhiên một trên một dưới lướt tới, màn lửa khổng lồ từ trung tâm đại trận bắn ra, sau đó nhanh như tia chớp hình thành một nhà tù trụ lửa bốn phương, phong tỏa yêu liên vào trong. "Linh trí và ký ức ta ban cho ngươi, ta sẽ lấy lại, sau này, ngươi sẽ lại có được sự thuần khiết như lúc ta mới phát hiện ra ngươi!" "Tịnh Liên Yêu Thánh, ngươi cái đồ khốn vô tình, ta sẽ không để ngươi được như ý!" Trong yêu liên, tiếng gầm giận dữ lại truyền ra, Tịnh Liên Yêu Hỏa điên cuồng phản kháng. "Luyện Thiên Cổ Trận, bóc tách!" Bàn tay hư ảo của Tịnh Liên Yêu Thánh nhẹ nhàng vung lên, chỉ thấy trong màn lửa, đột nhiên bắn ra những sợi tơ lửa dày đặc.

Những sợi tơ lửa này tạo thành một tấm lưới lửa, in sâu vào trong

yêu liên, sau đó lưới lửa từ từ kéo lên, từng tia sương mù màu máu từ từ bị ép ra khỏi bản thể yêu liên. "A!" Cùng với những luồng sương mù màu máu này bay lên, trong yêu liên liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Tịnh Liên Yêu Hỏa, nó điên cuồng xoay tròn, thế nhưng dù nó phóng ra năng lượng lớn đến đâu cũng vẫn không thể phá vỡ màn lửa của đại trận. "Luyện Thiên Cổ Trận đã hấp thu năng lượng mấy nghìn năm, lần này bộc phát triệt để, ngươi không chống đỡ nổi đâu, Tiểu Yêu, đi theo ta đi…" Tịnh Liên Yêu Thánh khống chế tơ lửa, từng chút từng chút ép những luồng sương mù màu máu tượng trưng cho ký ức và linh trí của Tịnh Liên Yêu Hỏa ra khỏi bản thể, âm thanh bình tĩnh cũng theo đó truyền ra. "Không!" Tịnh Liên Yêu Hỏa gầm lên giận dữ. "Oanh!" Cùng với vụ nổ như hủy diệt thiên địa, bão táp quét sạch trời đất, vùng biển dung nham vô tận trực tiếp xuất hiện một vết nứt khổng lồ rộng mấy chục vạn trượng.

Vết nứt khổng lồ như vậy khiến dung nham nơi đây cũng không thể lấp đầy trong nhất thời.

Nơi tận cùng chân trời, đợi sau khi cơn bão năng lượng cuồng bạo dần tan đi, Tiêu Viêm và Huân Nhi còn lại trong không gian mới hiện ra, đột nhiên cấp tốc lướt về phía trung tâm vụ nổ.

Trên bầu trời, quang mang lóe lên, Tiêu Viêm và Huân Nhi dừng thân lại, nhìn trời đất trống rỗng nơi đây.

Tịnh Liên Yêu Thánh và Tịnh Liên Yêu Hỏa đều đã mất tung tích, phảng phất như trong cuộc va chạm kinh thiên động địa lúc trước, tất cả đã hóa thành hư vô. "Yêu Hỏa bản nguyên đâu?" … "Yêu Hỏa bản nguyên đâu?" Nhìn bầu trời trống rỗng, Tiêu Viêm lẩm bẩm, chẳng lẽ ngay cả Yêu Hỏa bản nguyên cũng bị hủy trong vụ nổ đó sao?

Nếu vậy thì lần tranh đoạt yêu hỏa này chẳng phải là công cốc rồi sao? "Chết tiệt!" Tiêu Viêm không cam lòng mắng một tiếng, vì Tịnh

Liên Yêu Hỏa, hắn đã thu thập cổ đồ suốt mười mấy năm, sau đó còn đợi ròng rã ba năm, chẳng lẽ kết quả nhận được lại là thế này? "Hử?" Đột nhiên, mắt Cổ Huân Nhi sáng lên, trên vùng biển dung nham vô biên, một đóa sen trắng toàn thân chi chít những mạch lạc màu hồng phấn đang chậm rãi trôi nổi.

Theo sự trôi nổi của nó, phảng phất như toàn bộ năng lượng của vùng biển đều đang không ngừng cuồn cuộn đổ về phía nó.

Lúc này, Tiêu Viêm cũng nhìn thấy! "Yêu Hỏa bản nguyên!" Nhìn đóa sen trắng sữa mang màu hồng nhàn nhạt kia, cơ thể Tiêu Viêm cũng kích động đến mức không thể khống chế mà run rẩy.

Vút vút vút!

Không chút do dự, hai người phi tốc lao về phía Yêu Hỏa bản nguyên! "Huân Nhi, nàng muốn tranh giành Yêu Hỏa bản nguyên mà ta đã khổ cực tìm kiếm suốt mười mấy năm nay với ta sao?" Tiêu Viêm đứng ở một bên Yêu Hỏa bản nguyên, thâm tình nồng nàn nhìn về phía Cổ Huân Nhi, dịu dàng nói: "Năm đó là ta nhất thời ma xui quỷ khiến, đã làm sai với nàng, thực ra ta sớm đã hối hận rồi, những năm qua ta không lúc nào không nhớ đến nàng, nhớ về khoảng thời gian những năm đó!" "Nhớ lúc tu vi của ta thụt lùi, nàng vẫn ở bên cạnh cổ vũ ta, ủng hộ ta…" … "Hít!

Mẹ ơi, nghe mà bà cô đây nổi hết cả da gà, không ngờ mặt Tiêu Viêm tử dày như vậy!" Trong Đông Hoàng Cung, nhìn bộ dạng thâm tình của Tiêu Viêm, Tử Nghiên rùng mình một cái, bàn tay ngọc trắng nõn vỗ vỗ bộ ngực hùng vĩ, lòng còn sợ hãi nói. "Tiểu tử này não sinh phản cốt, lúc này muốn làm lành với Cổ Huân Nhi, chẳng qua là vì hai mục đích!" Trong mắt Vân Vận tràn đầy vẻ khinh bỉ, vì quan hệ của Nạp Lan Yên Nhiên, nàng vẫn luôn không ưa Tiêu Viêm. "Nhìn bộ dạng dê xồm của hắn kìa, một trong hai mục đích khẳng định là thèm

thân thể người ta!" Nhã Phi tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, gò má trắng nõn ửng lên một vệt hồng hà, tiếp lời: "Mục đích còn lại, chắc hẳn là muốn mượn sức mạnh của Cổ tộc để đối phó Bệ hạ!" "Không sai!" Vân Vận gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy. "Cổ Huân Nhi bây giờ không còn là tiểu mỹ nữ ngây ngô chưa nảy nở ở Tiêu gia năm xưa nữa, mà đã là đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành rồi, không biết bao nhiêu người thèm thân thể nàng ấy đâu!" Thải Lân cúi người đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, vũ mị nói: "Bệ hạ, ngài nói có phải không?" Ý tứ trong lời nói, không cần nói cũng hiểu. "Ta thấy nàng muốn ăn đòn?" Đông Hoàng đưa tay kéo một cái, Thải Lân ngã vào lòng hắn, giơ tay lên đánh một phát vào mông nàng!

Bốp!

Đàn hồi mười phần. "Ưm!" Thân thể mềm mại của Thải Lân khẽ run, đôi mắt như có thể vắt ra nước ngẩng lên, oán trách nhìn Diệp Đông Hoàng, trong mắt tựa như có vô vàn uất ức!

Trong lúc Diệp Đông Hoàng đang xem kịch, Cổ Nguyên ở bên ngoài Yêu Hỏa Không Gian lại đang sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng! "Chết tiệt!

Đều tại ta!" Cổ Nguyên mắng to, lúc đó nếu ông ta cẩn thận một chút, rất có cơ hội cứu được Cổ Huân Nhi! "Cổ tộc trưởng cũng không cần lo lắng, Tịnh Liên Yêu Thánh trông không giống người thích giết chóc, vừa rồi còn cố ý cho mọi người một con đường sống!" Nhìn Cổ Nguyên đang lo lắng, Dược Đan an ủi: "Tịnh Liên Yêu Thánh làm vậy, chắc hẳn là muốn để lại Tịnh Liên Yêu Hỏa cho Tiêu Viêm!" "Không sai, tàn ảnh của Tịnh Liên Yêu Thánh là từ trên người Tiêu Viêm đi ra, chắc hẳn có quan hệ không tầm thường với Tiêu Viêm, ông ta gạt chúng ta ra cũng không có gì đáng trách!" Viêm Tẫn phụ họa, bây giờ không còn xung đột lợi ích, mấy người vừa rồi còn đại chiến một trận, quan hệ nháy mắt khôi phục như cũ!

Đây chính là không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn! "Tịnh Liên Yêu Hỏa nếu rơi vào tay Tiêu Viêm, có Hạ Hoàng che chở, chúng ta không thể nào có được nữa!" Lôi Doanh thở dài một tiếng, không ngờ tự mình ra tay, cuối cùng vẫn là công cốc! "Hạ Hoàng?

Tại sao Hạ Hoàng không đến?" Mắt Cổ Nguyên tràn đầy nghi hoặc, vấn đề này ngay từ đầu đã tồn tại trong lòng bọn họ, bọn họ cũng vẫn luôn cảnh giác.

Không ngờ đến cuối cùng, Diệp Đông Hoàng cũng không ra tay! "Không biết với tu vi của Hạ Hoàng có thể tìm thấy không gian mà Tịnh Liên Yêu Thánh ẩn giấu không?" Ý niệm của Cổ Nguyên quay cuồng, muốn tìm Diệp Đông Hoàng nhưng lại có chút do dự. … Yêu Hỏa Không Gian. "Tiêu Viêm, bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì?

Mọi chuyện năm xưa sớm đã qua rồi, chẳng qua là niên thiếu vô tri mà thôi!" Nghe lời Tiêu Viêm nói, trong lòng Cổ Huân Nhi gợn lên một tia gợn sóng, dù sao cũng là mối tình đầu thời thơ ấu, nhưng tia gợn sóng này rất nhanh đã bị nàng đè xuống.

Chút ký ức thời thơ ấu năm xưa đã hoàn toàn cắt đứt khi đoạn tuyệt với Tiêu Viêm, nhìn bộ mặt của Tiêu Viêm bây giờ, nàng ngược lại có chút buồn nôn! "Tiêu Viêm, hiện tại chỉ còn hai chúng ta, đánh một trận, người thắng sẽ có được Yêu Hỏa bản nguyên, ngươi cũng đừng nói những lời buồn nôn đó nữa, đừng để ta xem thường ngươi!" Cổ Huân Nhi lạnh lùng mở miệng, ngựa tốt không ăn cỏ quay đầu, biểu hiện hôm nay của Tiêu Viêm đã phá nát chút ký ức tốt đẹp cuối cùng còn sót lại của nàng! "Ta biết các ngươi từng người đều tự cho là mình cao cao tại thượng, đã bao giờ xem trọng ta chưa?" Lời nói của Cổ Huân Nhi phảng phất như chọc trúng chỗ đau của Tiêu Viêm, hai mắt nháy mắt đỏ lên, trừng mắt nhìn Cổ Huân Nhi, gầm lên: "Năm đó ở Ô Thản Thành, tộc nhân Tiêu gia xem thường ta, Nạp Lan Yên

Nhiên xem thường ta, Vân Vận xem thường ta, cho dù ta gia nhập Đại Hạ Vương Triều, Diệp Đông Hoàng cũng chưa từng thật sự xem trọng ta!" "Diệp Đông Hoàng nghĩ rằng hắn thiên hạ vô địch, có thể nắm trong tay vận mệnh của tất cả mọi người, xem ta như một quân cờ tùy ý sắp đặt, muốn bóp tròn thì tròn, muốn nắn dẹt thì dẹt!" "Còn có ngươi, thiếu chủ Cổ tộc của Viễn Cổ Bát Tộc cao cao tại thượng, Thần phẩm huyết mạch, thiên chi kiêu nữ, còn ta chẳng qua chỉ là một đệ tử Tiêu gia có huyết mạch phế thải!" "Trong mắt các người, ta chính là một con cóc ghẻ!" Ánh mắt Tiêu Viêm tràn ngập điên cuồng, đem những cảm xúc kìm nén trong lòng nhiều năm triệt để bộc phát ra, đôi mắt đỏ ngầu bạo ngược như dã thú nhìn chằm chằm Cổ Huân Nhi: "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo, sẽ có một ngày, ta sẽ khiến tất cả các người phải hối hận!" … Đông Hoàng Cung. "Xem ra Trẫm đã trở thành đại phản diện rồi!" Nhìn Tiêu Viêm đang gầm lên giận dữ trong quang kính, Diệp Đông Hoàng một tay ôm Thải Lân, một tay ôm Vân Vận, tự giễu cười một tiếng.

Hắn không ngờ câu khẩu hiệu vang dội của nhân vật chính lại được hô ra vào lúc này!

Hơn nữa chủ yếu còn là nhắm vào hắn! "Tiểu Viêm tử triệt để bộc phát rồi, xem ra tiểu mỹ nhân này nguy hiểm rồi!" Tử Nghiên cười rạng rỡ, nàng biết Tiêu Viêm đã bộc lộ tâm tư của mình, mà hắn hiện tại lại không có thực lực chống lại Diệp Đông Hoàng, biện pháp duy nhất chính là diệt khẩu Cổ Huân Nhi. "Tiêu Viêm, không ngờ ngươi lại trở nên vô sỉ, vong ân phụ nghĩa như vậy, năm đó nếu không phải Hạ Hoàng giúp ngươi, truyền cho ngươi công pháp, để Dược Trần dạy dỗ ngươi, ngươi có thể khôi phục tu vi, ngươi có thể có thành tựu hôm nay sao?" Cổ Huân Nhi bị vẻ mặt dữ tợn của Tiêu Viêm dọa cho giật mình, trong mắt vẻ khinh bỉ càng đậm, chế giễu

không thôi. "Ha ha, nói đỡ cho hắn như vậy, là muốn trở thành nữ nhân của hắn sao?" Tiêu Viêm cười lạnh, chế giễu nói: "Cũng đúng, Diệp Đông Hoàng tu vi cái thế, quyền thế ngút trời, lại đẹp trai, cả Đấu Khí Đại Lục này nữ nhân nào mà không muốn trèo lên long sàng của hắn?" "Mỹ nữ thiên hạ mười đấu, Đông Hoàng Cung độc chiếm chín đấu, đáng tiếc ngươi không có cơ hội rồi!" Giọng nói của Tiêu Viêm trở nên lạnh lẽo và tà dị, ánh mắt nóng rực từ trên xuống dưới đánh giá thân hình lồi lõm gợi cảm của Cổ Huân Nhi.

Nhiều năm không gặp, dáng người Cổ Huân Nhi đã đầy đặn hơn không biết bao nhiêu, trưởng thành mà quyến rũ! "Cổ Huân Nhi, nếu ngươi ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta, nghe lời ta, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng, đến lúc đó ta và Cổ tộc các người liên thủ đối phó Diệp Đông Hoàng!" Một đóa hỏa liên bốn màu hình thành trong tay Tiêu Viêm, chính là tuyệt kỹ thành danh của hắn, dung hợp từ bốn loại dị hỏa, uy lực khủng bố, giúp hắn có thể vượt cấp giết địch.

Tu vi Tứ Tinh Đấu Thánh của hắn, cao hơn Cổ Huân Nhi một tinh, đối mặt với Cổ Huân Nhi, có thể nói là mười phần chắc chín! "Chỉ bằng cái đồ phản phúc nhà ngươi mà cũng muốn đối phó Hạ Hoàng, thật là không biết trời cao đất rộng!" Mắt Cổ Huân Nhi tràn đầy vẻ chế giễu, nàng thừa nhận Tiêu Viêm thiên phú trác tuyệt, tuổi còn trẻ đã trở thành Tứ Tinh Đấu Thánh, nhưng so với Diệp Đông Hoàng hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Bốn đại Viễn Cổ Chủng Tộc của họ liên minh cũng không dám ra tay với Diệp Đông Hoàng, huống chi là một Tiêu Viêm!

Chương 443

"Không biết trời cao đất rộng?" Khóe miệng Tiêu Viêm nhếch lên nụ cười dữ tợn, không nói nhảm nữa, Phật Nộ Hỏa Liên trong lòng bàn tay từ từ đẩy ra, khí tức khủng bố quét sạch cả không gian. "Kim Đế Phần Thiên Viêm!" Cổ Huân Nhi cũng không chịu yếu thế, một chùm lửa vàng từ trong cơ thể Cổ Huân Nhi lan ra, trong nháy mắt hóa thành một con hỏa long, khí tức nóng bỏng đốt trời nấu biển, thiêu đốt tất cả. "Oanh!" Phật Nộ Hỏa Liên va chạm với Hỏa Long, một tiếng nổ lớn chấn động đến mức khiến người ta tạm thời ù tai vang lên.

Sau khi tiếng nổ cực lớn đó truyền ra, thiên địa liền rơi vào một sự tĩnh lặng kỳ lạ, trên bầu trời, một cơn bão lửa khổng lồ rộng đến mấy nghìn trượng quét ra.

Một đầu bão táp nối với vùng biển dung nham bên dưới, một đầu thông thẳng lên bầu trời, trong lúc bão táp xoay tròn, không gian phảng phất như truyền ra tiếng răng rắc không chịu nổi gánh nặng.

Phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra, Cổ Huân Nhi như diều đứt dây rơi từ trên không trung xuống, chênh lệch tu vi cuối cùng khó có thể vượt qua.

Hơn nữa Tiêu Viêm có hào quang nhân vật chính, giỏi nhất là lấy yếu thắng mạnh, huống chi là khi tu vi mạnh hơn, hoàn toàn là nghiền ép một chiều! "Thế nào?

Bây giờ biết ai không biết trời cao đất rộng rồi chứ?" Tiêu Viêm đến trước mặt Cổ Huân Nhi, mang theo nụ cười của người chiến thắng, "Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi nhanh như vậy đâu!" Tiêu Viêm nhìn không gian này, tiếp tục nói: "Không gian này

rất ổn định, nhất thời không ra ngoài được, vừa hay thích hợp cho chúng ta hưởng tuần trăng mật!" "Ta sẽ để ngươi trước khi chết cảm nhận một phen niềm vui khi làm nữ nhân!" "Vô sỉ!" Gương mặt xinh đẹp của Cổ Huân Nhi tái nhợt, thân thể mềm mại khẽ run, không ngừng lùi về phía sau.

Đáng thương, bất lực, run lẩy bẩy! "Vô sỉ?

Ngươi thử xem chỗ nào vô sỉ?" Tiêu Viêm nhếch miệng cười, từng bước tiến lên, mặt đầy vẻ xấu xa.

Sự kìm nén bao năm, con quỷ trong lòng, đã hoàn toàn được giải phóng trong không gian kín không người này! "Bệ hạ, ngài còn không ra tay thì tiểu mỹ nữ này gặp họa rồi?" Thải Lân nhìn Tiêu Viêm đã trở nên tà ác, nhìn Diệp Đông Hoàng, cười nói: "Ngài không lẽ muốn để chúng ta xem một màn kịch người thật việc thật chứ?" "Thải Lân tỷ tỷ muốn xem, Bệ hạ chắc chắn sẵn lòng tự mình đóng vai chính!" Nhã Phi mỉm cười. "Nhã Phi muội muội làm nữ chính sao?" Vân Vận quay đầu, ánh mắt trêu chọc. "Ngươi đoán xem!" Trong lúc mọi người trêu chọc, Diệp Đông Hoàng đã ra tay.

Bàn tay to trắng như ngọc vươn về phía trước, trong nháy mắt vượt qua không gian vô tận, đến khu vực tây bắc Trung Châu.

Bàn tay to như tay thần linh, cuốn theo phong lôi, che trời lấp đất, vừa ra tay đã kinh động các cường giả như Cổ Nguyên đang tìm kiếm Yêu Hỏa Không Gian! "Trời ơi, đây là…" "Đây là khí tức của Đông Hoàng Bệ hạ!" "Đông Hoàng Bệ hạ lại ra tay nữa rồi, thật mạnh, thật khủng bố!" "Lần trước Bệ hạ ra tay là tiêu diệt tàn dư Hồn Điện, mỗi lần thấy Bệ hạ ra tay đều là một sự thăng hoa và run rẩy của linh hồn!" "Bệ hạ e là đã thành Đế rồi!" … Nhìn thấy bàn tay khổng lồ đáng sợ đó, vô số cường giả lập tức sôi trào!

Cổ Nguyên, Lôi Doanh, Viêm Tẫn các tuyệt thế cường giả uy

chấn thiên hạ cũng kinh hãi ngẩng đầu, nhìn bàn tay thần linh phảng phất như từ trên cửu thiên hạ xuống, cảm nhận một nỗi sợ hãi tột cùng khiến linh hồn run rẩy, cơ thể run lên, có cảm giác muốn quỳ lạy thần phục.

Bàn tay vắt ngang chân trời, che trời lấp đất, thần uy ngời ngời, át cả bát hoang, trấn áp vạn cổ, phảng phất như vượt qua vô tận thời không và năm tháng, vươn vào vùng đất không thể biết!

Ầm ầm!

Vạn đạo oanh minh, không gian vỡ nát, các siêu cấp cường giả như Cổ Nguyên mơ hồ nhìn thấy một phương Yêu Hỏa Không Gian hiện ra, sau đó bị bàn tay của Diệp Đông Hoàng tóm lấy! "Yêu Hỏa Không Gian!" Cổ Nguyên trợn to hai mắt, trong hưng phấn mang theo một tia phức tạp, tìm thấy Yêu Hỏa Không Gian, nghĩa là Cổ Huân Nhi được cứu rồi.

Nhưng người ra tay là Diệp Đông Hoàng, ông ta không biết phải đối mặt thế nào! … Yêu Hỏa Không Gian. "Tiêu Viêm, ngươi cái đồ khốn, cha ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Cổ Huân Nhi bị Tiêu Viêm phong ấn, khó có thể động đậy, nhìn Tiêu Viêm đang tiến lại gần với nụ cười dâm đãng, lớn tiếng mắng nhiếc. "Nhạc phụ có được người con rể như ta vui mừng còn không kịp, sao lại không tha cho ta?

He he!" Tiêu Viêm bẻ bẻ ngón tay, cười hắc hắc, nhìn tuyệt sắc mỹ nữ trước mắt, sau bao năm trắc trở, cuối cùng vẫn rơi vào tay hắn!

Hắn vươn bàn tay tà ác, tóm về phía Cổ Huân Nhi!

Ầm ầm!

Thế nhưng, ngay lúc Tiêu Viêm vươn tay, Yêu Hỏa Không Gian kịch liệt run rẩy.

Tiêu Viêm giật mình, suýt chút nữa thì mềm nhũn.

Hắn và Cổ Huân Nhi kinh hãi ngẩng đầu, mơ hồ có thể nhìn thấy một bàn tay khổng lồ khó có thể ước tính hạ xuống, tóm cả Yêu Hỏa Không Gian vào lòng bàn tay! "Bệ… Bệ hạ!" Cảm nhận được khí tức quen thuộc đó, đồng tử Tiêu Viêm co rút lại, phảng phất như mất hết tất cả sức lực, tà dâm trong lòng nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, nỗi sợ hãi vô tận dâng lên trong lòng!

Diệp Đông Hoàng đã trở thành ác mộng, tâm ma của hắn! "Hạ Hoàng Bệ hạ lại cứu ta!" Cổ Huân Nhi nhìn bàn tay khổng lồ bên ngoài Yêu Hỏa Không Gian có một ngón tay còn to hơn cả một ngọn núi lớn, tình cảm ngưỡng mộ trong mắt tràn ra ngoài lời! … Ầm ầm!

Dưới ánh mắt kinh hãi của các cường giả như Cổ Nguyên, Lôi Doanh, Viêm Tẫn, Yêu Hỏa Không Gian ẩn trong hư không khiến bọn họ cũng phải bó tay đã bị Diệp Đông Hoàng một tay tóm lấy, sau đó cả không gian bị bàn tay to nắm trong lòng, biến mất trong hư không! "Đây là thực lực của Hạ Hoàng sao?

E là đã đạt tới Đấu Đế rồi chứ?" Viêm Tẫn toàn thân cứng đờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy Diệp Đông Hoàng ra tay, loại sức mạnh khủng bố không thể địch nổi kia khiến đáy lòng hắn lạnh lẽo.

Dưới sức mạnh kinh khủng này, bọn họ dù có liên hợp lại thì cũng làm được gì?

Chẳng qua là châu chấu đá xe mà thôi, căn bản không thay đổi được gì! "Thực lực của Hạ Hoàng lại mạnh lên rồi, cho dù không phải Đấu Đế, cũng không khác Đấu Đế là bao!" Cổ Nguyên vẻ mặt sa sút, ông ta là người tiếp xúc với Diệp Đông Hoàng sớm nhất trong số mọi người, lần đầu gặp Diệp Đông Hoàng, tuy ông ta không nhìn thấu, nhưng có thể cảm nhận được thực lực của Diệp Đông Hoàng, cũng chỉ ngang ngửa ông ta!

Sau đó mỗi lần gặp Diệp Đông Hoàng, đều có cảm giác thay đổi từng ngày, tốc độ mạnh lên của Diệp Đông Hoàng thực sự quá nhanh! "Chúng ta làm sao bây giờ?

Có cần đi bái kiến Hạ Hoàng một chuyến không?" Dược Đan là Luyện Dược Sư, tu vi thấp nhất, nhưng với tư cách là Dược tộc tộc trưởng, thân phận không kém Cổ Nguyên, Lôi Doanh mấy người!

Tuy nhiên, chỉ xét về chiến lực, Dược tộc so với Cổ tộc, Lôi tộc và Viêm tộc đều yếu hơn một bậc!

Thực lực khủng bố của Diệp Đông Hoàng, ở Đấu Khí Đại Lục hiện nay e là đã vô địch, nghĩ đến Linh tộc và Thạch tộc bị diệt tộc một cách bí ẩn trước đó, khiến ông ta có ý định đầu quân cho Diệp Đông Hoàng! "Huân Nhi vẫn còn trong Yêu Hỏa Không Gian, ta nhất định phải đi một chuyến!" Cổ Nguyên không do dự, trực tiếp đi về phía Đại Hạ Vương Triều.

Dược Đan ba người theo sát phía sau. … Đại Hạ Vương Triều, Đông Hoàng Cung.

Vút vút vút!

Bàn tay to của Diệp Đông Hoàng thu hồi, phía trước bỗng hiện ra hai bóng người, một thanh niên áo đen, một mỹ nữ áo tím. "Tiêu Viêm bái kiến Bệ hạ, đa tạ Bệ hạ cứu mạng, cung hạ Bệ hạ thu được Tịnh Liên Yêu Hỏa, thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Định thần lại, nhìn Diệp Đông Hoàng và Vân Vận đang ngồi phía trước, Tiêu Viêm lập tức phản ứng lại, lớn tiếng bái lạy.

Ơn cứu mạng hắn nói tự nhiên là chỉ việc Diệp Đông Hoàng đưa hắn ra khỏi Yêu Hỏa Không Gian, thực ra trong lòng hắn đang rỉ máu.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng nhúng tay vào, hắn lúc này đã có được Cổ Huân Nhi, sau đó luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa trong Yêu

Hỏa Không Gian, tu vi tất sẽ tăng vọt, từ đó bước lên đỉnh cao nhân sinh cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa trên người Cổ Huân Nhi còn có Kim Đế Phần Thiên Viêm xếp thứ tư Dị Hỏa Bảng, đến lúc đó cũng là của hắn, có Tịnh Liên Yêu Hỏa và Kim Đế Phần Thiên Viêm, cho dù hắn không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, cũng đủ để tự vệ.

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ thực lực của Diệp Đông Hoàng mạnh như vậy, lại có thể trực tiếp tìm thấy Yêu Hỏa Không Gian đã ẩn nấp, còn dễ dàng tóm bọn họ qua đây!

Chỉ là không biết Diệp Đông Hoàng có biết chuyện hắn nói trong Yêu Hỏa Không Gian không?

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía Cổ Huân Nhi vẫn còn có chút thất thần bên cạnh, Cổ Huân Nhi chính là đã biết được lòng phản trắc của hắn, nếu nói cho Diệp Đông Hoàng, hậu quả… không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng lúc này, hắn cũng không thể làm gì, chỉ có thể dĩ bất biến ứng vạn biến. "Cổ Huân Nhi bái kiến Hạ Hoàng, chúc Hạ Hoàng thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Cổ Huân Nhi nghe lời Tiêu Viêm, cũng hoàn hồn lại, nhìn bóng dáng bá khí vĩ ngạn tuấn mỹ của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt có chút phức tạp.

Vừa rồi nàng đã nghĩ mình xong rồi, không ngờ Diệp Đông Hoàng đột nhiên ra tay, cứu nàng!

Lúc này, Diệp Đông Hoàng ngước mắt lên, nhìn về phía Tiêu Viêm.

Trong nháy mắt, Tiêu Viêm hô hấp cũng ngừng lại, một trái tim đập kịch liệt, sống chết tồn vong chỉ trong một khoảnh khắc, thậm chí hắn suýt chút nữa không nhịn được mà bỏ chạy.

Chỉ là hắn biết, chạy, chắc chắn là đường chết!

Với tu vi của Diệp Đông Hoàng, hắn tuyệt đối không chạy thoát! "Chuyện trong Yêu Hỏa Không Gian, Trẫm đã biết, ngươi lui ra đi!" Diệp Đông Hoàng lười nói nhảm với Tiêu Viêm, nếu không phải muốn đợi Tiêu Viêm lớn mạnh, tiện thể xem hào quang nhân vật chính của Tiêu Viêm, vừa rồi hắn đã một tay bóp chết rồi! "Vâng, Bệ hạ!" Nghe vậy, Tiêu Viêm như được đại xá, vội vàng cáo lui, rời khỏi Đông Hoàng Cung, chỉ là trong lòng hắn lại dấy lên từng nghi vấn lớn: Diệp Đông Hoàng tại sao không hỏi gì cả?

Nếu biết chuyện trong Yêu Hỏa Không Gian, tại sao không giết hắn?

Nếu không biết, vậy tại sao không hỏi?

Nghĩ không thông, Tiêu Viêm cũng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp rời xa Diệp Đông Hoàng, ẩn giấu thân phận ra ngoài lịch luyện.

Đến lúc đó, cho dù Diệp Đông Hoàng hối hận hay biết được gì, muốn giết hắn, cũng không tìm thấy hắn!

Trong lúc Tiêu Viêm phi tốc bỏ trốn, Cổ Huân Nhi đang cảm tạ ơn cứu mạng của Diệp Đông Hoàng.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng ra tay, nàng và Tiêu Viêm ở trong Yêu Hỏa Không Gian bị phong bế, nàng lại không phải đối thủ, vậy thì thật sự là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không linh, chỉ có thể mặc cho Tiêu Viêm muốn làm gì thì làm. "Nàng muốn tạ Trẫm cũng được, cứ đem Kim Đế Phần Thiên Viêm của nàng cho Trẫm mượn dùng một chút!" Lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng lơ lửng một đóa sen trắng mang theo sợi tơ hồng, sen trắng xoay tròn, ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng, chính là Tịnh Liên Yêu Hỏa đã bị Tịnh Liên Yêu Thánh đoạt đi ký ức.

Chương 444

Những năm này, Diệp Đông Hoàng vẫn luôn kẹt ở Vương Giả Cảnh đỉnh phong, nhục thân cũng như vậy.

Lần này, hắn chuẩn bị dùng Tịnh Liên Yêu Hỏa và Kim Đế Phần Thiên Viêm luyện thể, để nhục thân đi trước một bước đạt tới Hoàng Thể Cảnh. "Được Bệ hạ xem trọng, Huân Nhi vinh hạnh vô cùng!" Cổ Huân Nhi không do dự, hơn nữa đối mặt với Diệp Đông Hoàng, nàng cũng không thể từ chối.

Sau khi chứng kiến thực lực của Diệp Đông Hoàng, cho dù Diệp Đông Hoàng muốn cướp đoạt, nàng cũng không có cách nào, chi bằng dứt khoát đồng ý, còn có thể nhận được một ấn tượng tốt và tình hữu nghị. "Tốt!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, dặn dò Vân Vận Thải Lân mấy người trông coi Đại Hạ Vương Triều xong liền trực tiếp mang theo Cổ Huân Nhi đến nơi bế quan của hắn.

Nơi bế quan này là một không gian do Diệp Đông Hoàng chuyên môn mở ra trong Đông Hoàng thành, bên trong có núi có nước, kỳ trân dị thảo, vô số kể, giống như một thế ngoại đào nguyên. "Linh khí thật nồng đậm!" Cổ Huân Nhi vừa bước vào, liền cảm nhận được sự khác biệt ở đây, nơi này không chỉ tràn ngập linh khí đã ngưng tụ thành chất lỏng, còn có tinh thần chi lực vô cùng nồng đậm, xứng danh là tu luyện thánh địa.

Chính Cổ Giới của Cổ tộc nàng cũng không thể so sánh!

Là nơi tu luyện của Diệp Đông Hoàng, hoàn cảnh tu luyện tự nhiên không phải người bình thường có thể so sánh!

Vút!

Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, lòng bàn tay bung ra, một đóa

hỏa liên xoay tròn bay ra, lúc này toàn bộ cánh hoa của nó đều bung ra.

Ở vị trí nhụy hoa, một chùm lửa màu hồng phấn giống như hài nhi cuộn tròn, một luồng nhiệt độ cao khiến linh hồn người ta run rẩy từ chùm lửa màu hồng phấn này phát ra.

Nhiệt độ không gian nháy mắt tăng lên, sự chú ý của Cổ Huân Nhi cũng lập tức bị thu hút, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn chằm chằm vào chùm lửa màu hồng phấn này.

Đây chính là Yêu Hỏa bản nguyên chân chính!

Nhưng đừng xem thường thể tích nhỏ bé của nó, chính một chùm nhỏ như vậy, cho dù là cường giả đạt tới Lục Tinh Đấu Thánh, nếu không cẩn thận bị nó chui vào cơ thể, cũng rất có khả năng bị thiêu thành tro bụi, năng lực đáng sợ của nó không cần nghi ngờ.

Cổ Huân Nhi trước đó chỉ thoáng nhìn qua, lúc này mới thực sự nhìn rõ bộ dạng của Yêu Hỏa bản nguyên, lại còn ở khoảng cách gần như vậy! "Xoẹt!" Dưới ánh mắt tò mò của Cổ Huân Nhi, Diệp Đông Hoàng từ từ đưa bàn tay to như ngọc ra, sau đó xuyên qua hỏa liên, một tay tóm lấy chùm lửa màu hồng phấn kia! "Gầm!" Ngay khoảnh khắc bàn tay Diệp Đông Hoàng chạm vào chùm lửa màu hồng phấn, ngọn lửa trông có vẻ nhỏ bé lại bành trướng ra trong nháy mắt.

Trực tiếp hóa thành ngọn lửa hừng hực, bao bọc toàn bộ cơ thể Diệp Đông Hoàng vào trong, nhiệt độ khủng bố khiến trời đất biến sắc đột nhiên bộc phát. "Hạ Hoàng!" Biến cố đột ngột cũng khiến Huân Nhi kinh hãi thất sắc, tuy biết tu vi Diệp Đông Hoàng thông thiên, nhưng đôi mắt đẹp vẫn căng thẳng vô cùng nhìn vào trong đám lửa màu hồng phấn đó.

Trong ngọn lửa hừng hực, Cổ Huân Nhi có thể cảm nhận được sự phá hoại của nhiệt độ cao kinh khủng từ Tịnh Liên Yêu Hỏa, sự đáng sợ của dị hỏa xếp hạng thứ ba trên Dị Hỏa Bảng thể hiện rõ ràng.

Nhưng đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, vẫn không thể làm hắn bị thương.

Dưới ánh mắt chấn kinh của Huân Nhi, Diệp Đông Hoàng một tay tóm lấy chùm lửa hồng phấn trên lòng bàn tay, trực tiếp nhét nó vào miệng, rồi cứ thế nuốt vào trong cơ thể! "Bành!" Yêu Hỏa bản nguyên vừa vào cơ thể, từng chùm lửa liền từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng tuôn ra, không ngừng thiêu đốt huyết nhục xương cốt của hắn!

Sắc mặt Diệp Đông Hoàng không đổi, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh bắt đầu luyện hóa.

Oanh!

Oanh!

Đối mặt với sự luyện hóa của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, Yêu Hỏa bản nguyên phảng phất như cũng cảm nhận được gì đó, lập tức kịch liệt giãy giụa, nhiệt độ ngọn lửa ngày càng khủng bố.

Một số kinh mạch tương đối yếu ớt trong cơ thể Diệp Đông Hoàng lập tức hóa thành tro bụi, thậm chí một số xương cốt cũng xuất hiện dấu hiệu mềm đi.

Nhưng những kinh mạch bị thiêu đốt đó, dưới khả năng hồi phục mạnh mẽ của nhục thân Diệp Đông Hoàng lại nhanh chóng sinh trưởng, trở nên mạnh mẽ và bền bỉ hơn!

Nhục thân của Diệp Đông Hoàng cứ như vậy mà mạnh lên từng chút một trong sự hủy diệt và tái sinh không ngừng.

Bên ngoài, Huân Nhi ngơ ngác nhìn Diệp Đông Hoàng đang tĩnh lặng tu luyện sau khi nuốt Yêu Hỏa bản nguyên, tình cảm sùng bái ngưỡng mộ trong mắt phảng phất như có thể vắt ra nước.

Nàng có thể tưởng tượng được sự đau đớn và giày vò khi Yêu Hỏa bản nguyên nhập thể sẽ như thế nào, cho dù Diệp Đông Hoàng tu

vi thông thiên, không đến mức trọng thương, cũng tất định đau đớn vạn phần.

Thế nhưng, Diệp Đông Hoàng lại không hề biểu lộ ra chút nào, loại nghị lực và định lực này… Đây mới là… nam nhân chân chính!

Trong chốc lát, nhìn Diệp Đông Hoàng đang tu luyện nghiêm túc và bình tĩnh, Cổ Huân Nhi nhìn đến ngây người!

Trong lúc Diệp Đông Hoàng bế quan tu luyện, Cổ Nguyên, Lôi Doanh và những người khác cũng đã đến Đại Hạ Vương Triều, do Thải Lân, Vân Vận và những người khác tiếp kiến.

Đáng tiếc bọn họ không được gặp Diệp Đông Hoàng, trong lòng tuy có chút không vui, nhưng tình thế ép người, bọn họ cũng không dám phát tác.

Đặc biệt là Cổ Nguyên, biết được Cổ Huân Nhi được Diệp Đông Hoàng mang đi tu luyện, trong lòng càng là ngũ vị tạp trần, mí mắt giật liên hồi.

Nhưng Diệp Đông Hoàng đang bế quan tu luyện, lão tự nhiên không dám làm phiền, hơn nữa bọn họ đều là chiến lực mạnh nhất trong tộc, cũng không dám ở bên ngoài quá lâu!

Vì vậy, mọi người lần lượt quay về tông tộc của mình để trấn giữ! …… Dược Tộc, Dược Giới.

Dược Đan dẫn theo mấy thiên kiêu và cường giả của Dược Tộc đến bên ngoài Dược Giới, vừa mới chuẩn bị tiến vào thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Không hay rồi, có chuyện rồi!” Dược Đan cảm ứng được không gian bên ngoài Dược Giới đã bị phong tỏa hoàn toàn, ánh mắt lập tức đỏ ngầu, không nói hai lời, trực tiếp tung một đại chưởng ấn vỗ tới!

Ầm ầm!

Không gian bị phong tỏa rung chuyển, nhưng lại không hề vỡ nát, khiến Dược Đan và các cường giả Dược Tộc trong lòng lạnh đi, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Không chút do dự, Dược Đan trực tiếp cầu cứu Cổ Tộc, Lôi Tộc, Viêm Tộc, đồng thời không ngừng công kích phong tỏa không gian bên ngoài Dược Giới!

Vù!

Đúng lúc này, hắc viêm vô tận từ không gian lan tràn ra, cuồn cuộn mãnh liệt, hắc viêm che trời lấp đất, cả mảnh thiên địa này đều bị bao phủ trong đó.

Mà dưới sự bao phủ của loại hắc viêm đó, mọi người ở phía dưới lại đột nhiên cảm thấy đấu khí trong cơ thể đang dần dần trôi đi, phảng phất như có một thứ vô hình nào đó đang không ngừng thôn phệ đấu khí trong cơ thể họ.

"Hư Vô Thôn Viêm?" Dược Đan kinh hãi thất sắc, đại thủ vung lên bao bọc lấy các thiên kiêu và cường giả Dược Tộc phía sau, nhanh chóng lùi lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hắc viêm ngập trời kia.

Chỉ thấy một mảng hắc viêm trước mặt lão đột nhiên chậm rãi ngọ nguậy, trong lúc hắc viêm cuộn trào, dần dần ngưng tụ thành một bóng người, cuối cùng xuất hiện dưới sự chú thị của mọi ánh mắt.

Bóng người đó toàn thân hắc viêm lượn lờ, từng đạo phù văn màu đen quỷ dị phủ đầy cơ thể, một đôi mắt tựa như hắc động, lan tỏa một loại lực thôn phệ đáng sợ.

Hắn đứng trên bầu trời, đạp lên hắc viêm, do bị hắc viêm bao phủ nên khuôn mặt có phần không rõ ràng, nhưng khi hắn hiện thân, một luồng khí tức cực kỳ cổ xưa và quỷ dị cũng chậm rãi xuất hiện giữa

thiên địa này.

"U u!" Cùng với sự xuất hiện của bóng người hắc viêm này, Hư Vô Thôn Viêm đầy trời lập tức phát ra những âm thanh kỳ dị u u, phảng phất như đang nghênh đón chủ nhân của chúng.

"Cửu Tinh Đấu Thánh!" Dược Đan mặt như tro tàn, lão đã có thể tưởng tượng được tộc nhân trong Dược Giới của mình e rằng đã không còn.

Tuy trong Dược Giới có đại trận và tàn hồn do thủy tổ Dược Tộc để lại, nhưng không có lão chủ trì thì căn bản không thể phát huy được bao nhiêu sức mạnh, mười phần thì hết tám chín phần đã bị chiếm đóng!

Cùng lúc đó, Lôi Doanh, Viêm Tẫn và Cổ Nguyên cũng trở về tộc của mình, ngoài Cổ Tộc vẫn còn nguyên vẹn, Lôi Tộc và Viêm Tộc đều đã bị diệt!

Hiện tại còn sót lại chỉ có một số thành viên ngoại vi và những người đi đến Yêu Hỏa Không Gian để tranh đoạt Tịnh Liên Yêu Hỏa lần này!

"Cái gì?

Lôi Tộc, Viêm Tộc bị diệt rồi?

Dược Đan đang đối mặt với sự vây giết của Cửu Tinh Đấu Thánh Hư Vô Thôn Viêm?" Vừa mới trở lại Cổ Giới, Cổ Nguyên nhận được tin tức từ Lôi Doanh, Viêm Tẫn và Dược Đan, lập tức ngây người!

Bọn họ vừa mới chia tay, không ngờ vừa ra ngoài một chuyến, trở về trời đã thay đổi!

Cổ Nguyên không lập tức đi viện trợ Dược Đan, vì lão sợ rồi!

Lão sợ sau khi ra ngoài viện trợ sẽ trúng kế điệu hổ ly sơn của

địch, đến lúc đó Cổ Tộc của lão cũng sẽ đi theo vết xe đổ của các tộc khác!

Vì vậy lão trực tiếp bảo Dược Đan cầu cứu Đại Hạ Vương Triều.

Thực ra không cần Cổ Nguyên nhắc nhở, Dược Đan khi biết Lôi Tộc và Viêm Tộc bị diệt đã lập tức cầu cứu Đại Hạ Vương Triều!

Dược Tộc, Dược Giới.

"Ngươi là người của Hồn Tộc?" Dược Đan gắt gao nhìn chằm chằm Hư Vô Thôn Viêm, trước đó Cổ Nguyên vẫn luôn ở cùng bọn họ, Diệp Đông Hoàng cũng không giống, vậy thì Đấu Khí Đại Lục có thực lực như thế chỉ có Hồn Tộc mà thôi!

"Đáp đúng rồi, đáng tiếc không có phần thưởng!" Lời vừa dứt, hắc viêm xung quanh Hư Vô Thôn Viêm cuộn trào, hóa thành một dòng sông hắc viêm lao về phía đám người Dược Đan.

Nơi nó đi qua, tất cả năng lượng trong thiên địa đều bị thôn phệ sạch sẽ!

"Xong rồi!" Dược Đan và các cường giả Dược Tộc ánh mắt tuyệt vọng, đấu khí trong cơ thể cuồn cuộn sôi trào, định tự bạo, ngọc đá cùng tan.

Nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị tự bạo, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ che trời, năm ngón như núi, diễn hóa ra từng vũ trụ cổ xưa.

Những vũ trụ cổ xưa này không ngừng hủy diệt và tái sinh, vạn vật luân hồi, xuyên thấu thiên địa, vô cùng đáng sợ!

Luồng khí tức mênh mông uy nghiêm đó lập tức khiến Hư Vô Thôn Viêm đang kiêu ngạo ngút trời sắc mặt đại biến, đôi mắt đen kịt tràn ngập sự sợ hãi khó tả.

Hắn tuy biết từ Hồn Thiên Đế rằng Diệp Đông Hoàng rất đáng sợ, nhưng chưa từng nghĩ lại đáng sợ đến thế, trong nhận thức của hắn, bất kể Diệp Đông Hoàng mạnh đến đâu, hắn dù không phải đối thủ, chạy trốn chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng khi Diệp Đông Hoàng ra tay, hắn mới biết suy nghĩ của mình ngây thơ và nực cười đến mức nào!

Chẳng trách Hồn Thiên Đế lại kiêng kỵ Diệp Đông Hoàng đến vậy.

Ầm!

Chương 445

Không chút do dự, Hư Vô Thôn Viêm lập tức nổ tung, hóa thành biển lửa vô tận, không gian vỡ nát, từng đóa hắc viêm chui vào không gian vỡ nát.

"Trước mặt Trẫm mà còn muốn trốn?" Giọng nói uy nghiêm hùng vĩ vang vọng khắp trời đất, chấn động bốn biển tám hoang, bàn tay khổng lồ che trời hạ xuống, càn khôn thiên địa đều nằm trong một lòng bàn tay.

Bất kể Hư Vô Thôn Viêm phân thành bao nhiêu phần, bất kể hắn trốn đi đâu, đều bị Diệp Đông Hoàng tóm gọn, không sót một chút nào.

"Kể từ hôm nay, Dược Tộc sáp nhập Đại Hạ Vương Triều, thành lập Đan Bộ!" Giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp thiên địa, tuyên phán.

Đây là cái giá cho việc Dược Đan cầu cứu.

Diệp Đông Hoàng tự nhiên sẽ không ra tay vô ích.

"Vâng!" Dược Đan và mọi người cung kính đáp lời, lúc này đâu dám có chút phản đối.

Lời vừa dứt, bàn tay khổng lồ trên bầu trời đã tóm lấy Hư Vô Thôn Viêm và biến mất không dấu vết.

"Cung tiễn Bệ hạ!" Dược Đan đứng thẳng người, dẫn theo những người còn lại của Dược Tộc xông vào Dược Giới, trận chiến vừa rồi đã phá vỡ không gian bị phong tỏa.

Chỉ thấy Dược Giới vốn đang phồn thịnh, tràn ngập linh dược dị thảo đã biến thành một đống đổ nát, không còn một người, không còn một gốc linh dược nào!

Nhìn thấy cảnh này, Dược Đan trực tiếp ngất đi! …… Hồn Tộc, Hồn Giới.

"Hắn lại mạnh lên rồi!" Hồn Thiên Đế từ xa nhìn Diệp Đông Hoàng ra tay bắt giữ Hư Vô Thôn Viêm, hắn tuy đau lòng, nhưng không dám ra tay cứu giúp!

Hắn có một cảm giác mãnh liệt, nếu hắn ra tay, tuyệt đối không thể trốn thoát, cũng không thể cứu được Hư Vô Thôn Viêm!

"Sau khi ta thành Đấu Đế thật sự có thể đánh bại hắn không?" Trong lòng Hồn Thiên Đế không khỏi dấy lên một nghi vấn, một áp lực nặng nề ập đến, bất kể thế nào, hắn phải trở thành Đấu Đế, nếu không cả đời này sẽ sống dưới uy thế của Diệp Đông Hoàng.

"Đấu Đế!" Hồn Thiên Đế nắm chặt tay, ánh mắt kiên định chưa từng có! …… Đông Hoàng Thành, trong tiểu thế giới Diệp Đông Hoàng bế quan, hắn thu tay lại, một đoàn hắc viêm tràn ngập lực thôn phệ vô tận hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

"Đông Hoàng Bệ hạ tha mạng, ta nguyện ý thần phục, ta nguyện ý trung thành với Bệ hạ…" Hắc viêm hóa thành một tiểu nhân, không ngừng cầu xin Diệp Đông Hoàng, sau khi chứng kiến sự đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, nó căn bản không thể sinh ra chút tâm tư phản kháng nào.

"Không cần!" Diệp Đông Hoàng năm ngón tay siết lại, vạn đạo áo nghĩa đáng sợ bùng phát, xóa sạch ký ức của Hư Vô Thôn Viêm, khiến nó trở về thời khắc sơ sinh.

Vù!

Một đoàn hắc viêm lẳng lặng lơ lửng trước mặt Diệp Đông Hoàng, Cổ Huân Nhi nhìn Hư Vô Thôn Viêm, trong mắt tràn đầy tò mò.

Đây chính là dị hỏa xếp hạng thứ hai trên Dị Hỏa Bảng, là dị hỏa mạnh nhất trong số các dị hỏa đã biết, còn dị hỏa xếp hạng thứ nhất, không ai biết tên là gì.

"Trong nháy mắt đã xóa sạch ký ức của Hư Vô Thôn Viêm?" Nhìn ngắm Hư Vô Thôn Viêm, Cổ Huân Nhi cũng phát hiện ra sự khác biệt, trong lòng thầm kinh hãi.

Trước kia Tịnh Liên Yêu Thánh phải mượn sức mạnh của trận pháp và trả giá rất lớn mới xóa được ý thức của Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Mà Hư Vô Thôn Viêm có thứ hạng cao hơn lại bị Diệp Đông Hoàng xóa sạch ý thức trong một cái siết tay, sự đáng sợ của hắn có thể tưởng tượng được!

Thật là quá lợi hại!

Khủng bố như thế!

Vù.

Diệp Đông Hoàng há miệng hút một cái, hắc viêm lập tức bị hắn hút vào trong cơ thể.

Trong chốc lát, từng chùm hắc viêm từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng bùng phát, lan tràn ra ngoài.

"Hít!" Cơn đau thấu xương truyền đến, Diệp Đông Hoàng trong lòng hít một hơi khí lạnh, liên tục nuốt Tịnh Liên Yêu Hỏa và Hư Vô Thôn Viêm, cho dù nhục thân của hắn cường hãn, cũng đau đớn không chịu nổi.

"Bệ hạ!" Cổ Huân Nhi nhìn Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt vì đau đớn mà co giật nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhắm mắt tu luyện, ngưỡng mộ, sung mãn, đau lòng… đủ loại cảm xúc lần lượt dâng lên trong lòng.

Nàng nhìn ánh mắt của Diệp Đông Hoàng… ngây dại!

ừng đạo hắc viêm và hỏa diễm màu hồng đan xen trên người Diệp Đông Hoàng, không ngừng phá hủy huyết nhục, xương cốt, kinh mạch, ngũ tạng lục phủ của hắn… Từng tế bào bị nghiền nát thiêu hủy, từng tế bào mới lại nhanh chóng ra đời, trở nên cường đại và bền bỉ hơn!

Trong đổ nát mà tái sinh, trong vỡ vụn mà tụ lại, phá rồi lại lập!

Cổ Huân Nhi cứ thế lẳng lặng nhìn Diệp Đông Hoàng tu luyện, phảng phất như một loại hưởng thụ, đến nỗi quên cả mục đích mà Diệp Đông Hoàng tìm nàng đến!

Nhưng Cổ Huân Nhi quên, Diệp Đông Hoàng lại không quên!

Không biết đã qua bao lâu, Hư Vô Thôn Viêm và Tịnh Liên Yêu Hỏa trong cơ thể Diệp Đông Hoàng đã luyện hóa được hơn một nửa, nhục thân cũng tăng cường một đoạn dài, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể vô hạn tiếp cận Hoàng Thể Cảnh!

Chỉ cần phá vỡ lớp màng mỏng cuối cùng đó là có thể triệt để tấn thăng Hoàng Thể Cảnh!

Nhưng, ranh giới cuối cùng này, thường là khó khăn nhất.

Xưa nay, không biết đã làm khó bao nhiêu anh hùng hào kiệt!

Ông!

Giây phút này, Diệp Đông Hoàng đột nhiên mở mắt, đồng tử đã hóa thành hai đoàn hỏa diễm màu hồng đen, hỏa diễm nhảy múa, khiến Cổ Huân Nhi đang si ngốc nhìn hắn giật nảy mình.

“Bệ hạ, ngài tu luyện xong rồi?” Cổ Huân Nhi kinh hỉ hỏi.

“Còn thiếu một chút!” Diệp Đông Hoàng ánh mắt rực lửa, nhìn Cổ Huân Nhi, người sau lập tức má đỏ ửng, sau đó phảng phất như nghĩ

đến điều gì.

Kim Đế Phần Thiên Viêm!

Nhưng không đợi nàng tế ra Kim Đế Phần Thiên Viêm, Diệp Đông Hoàng đưa tay ra tóm, Cổ Huân Nhi liền rơi vào lòng hắn.

"Bệ hạ…" Cổ Huân Nhi vừa thẹn vừa vội, kinh hô một tiếng, nhưng không hề có bất kỳ sự phản kháng hay cự tuyệt nào.

"Chúng ta cùng nhau tu luyện!" Lời vừa dứt, Diệp Đông Hoàng cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của Cổ Huân Nhi.

Người sau khống chế Kim Đế Phần Thiên Viêm, trực tiếp tu luyện cùng hắn sẽ làm ít công to.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, phương thức tu luyện này còn có thể giảm bớt một số đau đớn khi luyện thể!

Còn vì sao không bắt đầu tu luyện cùng Cổ Huân Nhi ngay từ đầu, đó là vì thực lực của Cổ Huân Nhi yếu hơn một chút.

Ban đầu căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh của Hư Vô Thôn Viêm và Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Bây giờ Diệp Đông Hoàng đã luyện hóa hai loại dị hỏa được hơn một nửa, vừa đủ để Cổ Huân Nhi chịu đựng!

Ừm!

Hơi thở nam tính nồng nặc ập đến, Cổ Huân Nhi đôi mắt đẹp trợn to, có chút ngơ ngác, cũng quá trực tiếp rồi đi!

Lúc này, Diệp Đông Hoàng không có tâm tư gì để dây dưa với nàng, mà đi thẳng vào chủ đề, đơn giản thô bạo.

Trên người hai người lập tức dâng lên ba luồng liệt diễm hừng hực.

Hắc sắc Hư Vô Thôn Viêm, hồng phấn Tịnh Liên Yêu Hỏa và kim sắc Kim Đế Phần Thiên Viêm đan xen vào nhau, quấn quýt lấy nhau!

Y phục của Cổ Huân Nhi ngay khoảnh khắc dị hỏa hiện ra đã hóa thành tro bụi.

Trong ngọn lửa vô tận, Cổ Huân Nhi cảm thấy sắp nghẹt thở.

Giây tiếp theo, một cơn đau kịch liệt như bị xé rách truyền đến, khiến nàng hồi phục lại một chút tỉnh táo, đôi mắt đỏ hồng có chút ẩm ướt, mang theo một tia phức tạp, sau đó ánh mắt hóa thành kiên định! …… "Bệ hạ!" Điều chỉnh tâm trạng, cảm nhận sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, Cổ Huân Nhi vô cùng xấu hổ, mặt như hoa đào, hàm răng trắng nhẹ nhàng cắn vành tai Diệp Đông Hoàng, giọng nói quyến rũ động lòng người.

Anh hùng cứu mỹ nhân tuy sáo rỗng, nhưng vĩnh viễn không lỗi thời.

Diệp Đông Hoàng hai lần cứu Cổ Huân Nhi, sớm đã khiến người sau triệt để chìm đắm!

Đương nhiên, hôm nay Cổ Huân Nhi dù không muốn chìm đắm cũng phải chìm đắm!

Giọng nói vừa dứt, ngọc nhân trong ngọn lửa liền như một con rắn quấn lấy thân thể Diệp Đông Hoàng.

Cảm giác mềm mại đó cùng với hương thơm thoang thoảng, tựa như tia lửa, lập tức đốt cháy ngọn lửa gần như cuồng bạo trong cơ thể Diệp Đông Hoàng.

Trong phút chốc, mảnh thiên địa này, xuân ý dạt dào, liệt diễm ngút trời.

Ầm!

Ầm ầm!

Ngọn lửa cuộn trào như sóng dữ vỗ bờ, trong không gian tràn ngập nhiệt độ cao, ngọn lửa hoành hành, tựa như nộ long gào thét.

Biển nham thạch rộng lớn, cũng thỉnh thoảng phun ra những cột lửa kinh thiên, cuối cùng tựa như mưa lửa nham thạch, từ trên trời đổ xuống.

Tiểu thế giới vốn sinh cơ dạt dào, cây cỏ xanh tươi đã hóa thành một biển lửa!

Trong biển lửa, có một quả cầu lửa ba màu hồng, đen, vàng đan xen lớn đến trăm trượng, ngọn lửa hừng hực cháy, từng luồng sức mạnh hủy diệt từ đó thẩm thấu ra, khiến không gian xung quanh cũng chậm rãi vặn vẹo.

Tầm mắt xuyên vào quả cầu lửa, có thể lờ mờ thấy hai bóng người quấn chặt lấy nhau, hỏa diễm màu hồng, hỏa diễm màu đen và hỏa diễm màu vàng quấn quýt lấy nhau.

Bóng người trong quả cầu lửa, tự nhiên chính là Diệp Đông Hoàng và Cổ Huân Nhi.

Có Cổ Huân Nhi rồi, năng lượng mênh mông do Hư Vô Thôn Viêm và Tịnh Liên Yêu Hỏa phóng thích ra, cũng dưới tư thế ăn ý nhất của hai người, không ngừng truyền vào cơ thể Cổ Huân Nhi.

Chương 446

Sau đó, Kim Đế Phần Thiên Viêm trong cơ thể Cổ Huân Nhi dung nhập vào đó, hình thành một luồng sức mạnh cường đại hơn đưa vào cơ thể Diệp Đông Hoàng.

Hai người gắn kết chặt chẽ, cực kỳ ăn ý!

Cổ Huân Nhi tuy yếu hơn một chút, nhưng may mà có Kim Đế Phần Thiên Viêm chống đỡ, cộng thêm sự dẫn dắt của Diệp Đông Hoàng, Cổ Huân Nhi cũng miễn cưỡng chịu đựng được.

Nhục thân của nàng cũng dưới sự gột rửa của lực lượng kinh khủng này mà tăng lên từng chút một, tu vi cũng không ngừng đề cao, rất nhanh đã đột phá bình chướng trung giai Đấu Thánh, đạt tới Tứ Tinh Đấu Thánh!

Hơn nữa, đây mới chỉ là bắt đầu, tu vi của nàng vẫn đang ổn định tăng lên, sau lần này, lợi ích thu được không thể đong đếm!

Diệp Đông Hoàng cũng được lợi không ít, không ngừng hấp thu Kim Đế Phần Thiên Viêm trong cơ thể Cổ Huân Nhi phối hợp với Hư Vô Thôn Viêm và Tịnh Liên Yêu Hỏa để rèn luyện nhục thân.

Một luồng khí tức cường hãn cổ xưa không ngừng từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng lan tràn ra, khiến toàn thân hắn tràn đầy sức mạnh.

Đặc biệt là thân thể hoàn mỹ của ngọc nhân trong lòng càng khiến hắn cảm nhận được một loại hưởng thụ cực hạn dưới cơn đau luyện thể, nhất thời quên đi đau đớn!

Thời gian từng chút một trôi qua.

Diệp Đông Hoàng tham lam hôn lên đôi môi đỏ mọng hơi cong của Huân Nhi, năng lượng mênh mông vô tận đó cũng như thủy triều, điên

cuồng tràn vào cơ thể nàng.

"Rào rào!" Tu luyện tiếp tục, một luồng năng lượng như thủy triều vừa được luyện hóa, liền sẽ vận chuyển một vòng trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, sau đó đưa đến cơ thể Huân Nhi, rồi sau khi được cơ thể nàng hấp thu, lại sẽ truyền một số phần còn sót lại trở lại cơ thể Diệp Đông Hoàng.

Hơn nữa, những năng lượng được truyền trở lại này, mơ hồ, trở nên tinh thuần hơn, và mơ hồ, phảng phất như có thêm một hương vị khác, đó là Kim Đế Phần Thiên Viêm.

Cùng với sự tiếp diễn của việc luyện hóa này, trong cơ thể Diệp Đông Hoàng và Huân Nhi, dần dần hình thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ.

Năng lượng mênh mông sinh sôi không ngừng, hết lần này đến lần khác gột rửa mọi nơi trong cơ thể Diệp Đông Hoàng và Cổ Huân Nhi.

Khí tức của hai người, cũng theo thời gian trôi qua, tăng lên từng chút một.

Một ngày!

Hai ngày!

Mười ngày! …… Không biết đã qua bao lâu, hai bóng người quấn quýt trong quả cầu lửa không biết là mệt hay là hết sức lực đã dừng lại.

Diệp Đông Hoàng và Cổ Huân Nhi với một tư thế kỳ lạ quấn chặt lấy nhau, từng lớp tinh thể lấp lánh màu đen, hồng và vàng, chậm rãi hiện ra xung quanh họ, cuối cùng hóa thành một thứ tựa như kén sao, bao bọc hai người vào trong. …… Trong núi không năm tháng, thế gian đã ngàn năm.

Sau khi Diệp Đông Hoàng trấn áp Hư Vô Thôn Viêm cứu Dược

Đan, những cường giả còn sót lại của Dược Tộc đã gia nhập Đại Hạ Vương Triều, trở thành một thành viên của Đan Bộ.

Ngay sau đó, những cường giả còn sót lại của Lôi Tộc, Viêm Tộc cũng gia nhập Đại Hạ Vương Triều, Cổ Tộc tuy chưa gia nhập, nhưng quan hệ với Đại Hạ Vương Triều đã khôi phục lại tốt đẹp, mơ hồ có xu hướng lấy Đại Hạ Vương Triều làm đầu.

Cổ Huân Nhi cùng Diệp Đông Hoàng bế quan lâu như vậy không ra ngoài, Cổ Nguyên và những người khác cũng mơ hồ đoán được điều gì đó!

Nhưng, bọn họ cũng không nói gì, thậm chí các cường giả Cổ Tộc đều mừng rỡ khi thấy điều đó!

Hiện tại Đại Hạ Vương Triều một mình một cõi, Hồn Tộc đứng thứ hai, ẩn nấp trong bóng tối, tựa như một con rắn độc có thể lao ra cắn bạn bất cứ lúc nào.

Có Diệp Đông Hoàng làm chỗ dựa, trong lòng cũng yên ổn hơn một chút!

Cổ Tộc tuy mạnh, nhưng Lôi Tộc, Viêm Tộc cũng không yếu, bây giờ đều chỉ còn lại vài con mèo con chó con, gần như bị diệt tộc!

Đây là vết xe đổ!

Mà Hồn Tộc trong khoảng thời gian này cũng đang phát triển mạnh mẽ, các cường giả Hồn Tộc lén lút ra tay, ở những nơi hẻo lánh của Đấu Khí Đại Lục không ngừng càn quét sinh linh bắt về Hồn Giới để huyết tế.

Cùng lúc đó, vì để trốn tránh Diệp Đông Hoàng mà ra ngoài lịch luyện, không ngừng tìm kiếm dị hỏa để trở nên mạnh hơn, Tiêu Viêm, sau khi hấp thu mười loại dị hỏa, bất ngờ đến không gian nham thạch dưới lòng đất của Già Nam Học Viện ở Hắc Giác Vực!

Hắn đã tấn thăng Bát Tinh Đấu Thánh, âm dương sai lệch đã vượt qua sự bảo vệ của Thái Hư Cổ Long Hoàng, trong không gian do Đà Xá Cổ Đế để lại và Đế Phẩm Sồ Đan kịch chiến nửa ngày, bất ngờ tiến vào nơi truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế.

Trong không gian truyền thừa, Tiêu Viêm đã gặp được vị Đấu Đế cuối cùng của Đấu Khí Đại Lục, Đà Xá Cổ Đế, trong cuộc nói chuyện cũng đã hiểu được một số bí mật thời viễn cổ.

Thì ra Đấu Khí Đại Lục là vì thiếu đi nguyên khí, mới khiến cho gần vạn năm nay không có Đấu Đế nào ra đời.

"Truyền thừa của ta, đều ở đây, còn có thể đạt tới tầng thứ Đấu Đế hay không, phải xem vào tạo hóa của ngươi." Đà Xá Cổ Đế cong ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, biển lửa rực rỡ vô biên vô tận trong không gian truyền thừa, đột nhiên ngọ nguậy.

Cuối cùng hỏa long cuộn trào, ngưng tụ giữa không trung thành một hạt sen rực rỡ to bằng nắm tay, trên bề mặt hạt sen, dâng lên vô số tia lửa.

Nhìn hạt sen rực rỡ lơ lửng trên biển lửa, trong mắt Tiêu Viêm cũng không nén được vẻ kích động.

Đấu Khí Đại Lục hiện tại, đã không còn cái gọi là nguyên khí, và điều này cũng có nghĩa là sẽ không còn ai có thể tấn nhập tầng thứ Đấu Đế.

Cũng có nghĩa là Diệp Đông Hoàng cũng không tiến vào Đấu Đế!

Chỉ cần hắn đạt đến Đấu Đế, là có thể trở thành chúa tể của Đấu Khí Đại Lục, đến lúc đó bắt Diệp Đông Hoàng quỳ xuống hát bài Chinh Phục!

"Truyền thừa của ta, cần tâm như bàn thạch, một niệm còn tồn tại, liền có thể bất diệt!" Đà Xá Cổ Đế nhìn Tiêu Viêm vẻ mặt kích động,

nhàn nhạt cười, lập tức cong ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, hạt sen hỏa diễm rực rỡ đó liền từ từ bay xuống, cuối cùng lơ lửng trên đỉnh đầu Tiêu Viêm.

"Hù…" Tiêu Viêm hít sâu một hơi, nhanh chóng ngưng định tâm thần, bất kỳ tạp niệm nào, đều bị hắn dùng thái độ quyết liệt thanh trừ.

Nhiệm vụ trước mắt, là thành tựu Đấu Đế!

Chỉ cần thành Đấu Đế, tất cả đều là của hắn!

"Ông ông!" Hạt sen hỏa diễm, tỏa ra ánh sáng kỳ dị, sau đó chậm rãi hạ xuống, trực tiếp xuyên qua da đầu Tiêu Viêm, rơi vào trong đầu hắn.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc hạt sen hỏa diễm nhập thể, thân thể của Tiêu Viêm lập tức trở nên đỏ bừng, năng lượng vô tận đáng sợ đến mức khiến người ta kinh hãi, trong cơ thể hắn với tốc độ kinh khủng lan tràn ra.

Chỉ trong nháy mắt, kinh mạch trong cơ thể Tiêu Viêm đã bị căng phồng lên, một cơn đau xé rách dữ dội, từ trong kinh mạch truyền ra.

Mồ hôi như suối nhỏ, điên cuồng từ các lỗ chân lông trên toàn thân Tiêu Viêm tuôn ra, vóc dáng của hắn cũng trong vài hơi thở đã thu nhỏ lại mấy lần, thân thể vốn gầy gò, bây giờ càng trở nên như một con khỉ gầy chỉ còn da bọc xương.

Trong lúc mồ hôi tuôn ra như thác, trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng tràn ngập vẻ đau đớn, cơn đau kịch liệt đó khiến khuôn mặt hắn cũng trở nên có chút vặn vẹo.

Đà Xá Cổ Đế nhìn cảnh này, lại sắc mặt bình thản, nếu ngay cả cửa ải sơ bộ này cũng không qua được, tiếp nhận truyền thừa, vốn dĩ là chuyện cười.

Trong biển lửa, thân thể Tiêu Viêm điên cuồng run rẩy, một khoảnh khắc nào đó, đôi mắt hắn đột nhiên mở ra, một đôi mắt, vào lúc này đều nổ tung thành một đám huyết vụ.

"Phanh!" Đôi mắt nổ tung, ngay sau đó, các bộ phận trên cơ thể Tiêu Viêm cũng truyền đến những tiếng nổ, sau đó, thân thể hắn, lại trực tiếp bị luồng lực lượng truyền thừa đáng sợ đó căng nứt!

Nhục thân phá diệt, chỉ còn lại linh hồn!

"Tâm như bàn thạch, một niệm còn tồn tại, liền có thể bất diệt, phá rồi lại lập!" Tiêu Viêm đau đớn và vui sướng tiếp nhận truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế.

Diệp Đông Hoàng và Cổ Huân Nhi bế quan luyện thể.

Hồn Thiên Đế đang điên cuồng chuẩn bị cho việc tấn thăng Đấu Đế!

Trung Châu Đại Lục dưới sự thống trị của Đại Hạ Vương Triều, phồn thịnh hưng vượng! …… Thời gian trôi qua, ba năm thoáng chốc đã qua!

Hồn Giới.

Mây máu bao phủ, kéo dài suốt mười tháng, và vẫn không có dấu hiệu suy giảm!

Mây máu dày đặc, bao phủ bầu trời Hồn Giới, mùi máu tanh nồng nặc đến mức buồn nôn, lan tỏa trong không khí, trên mặt đất, một màu đỏ rực, huyết tương sền sệt nhuộm Hồn Giới như một vùng đất tu la.

Xương trắng lơ lửng trong biển máu, mơ hồ, phảng phất như có vô số tiếng gào thét thê lương, vang vọng giữa trời đất, khiến người ta rợn tóc gáy.

Hai tỷ sinh linh, cuộc tàn sát như vậy, cho dù nhìn khắp lịch sử

Đấu Khí Đại Lục, cũng cực kỳ hiếm thấy!

Dù sao, nói chung, bất kể là phát động trận đại chiến nào, người bình thường, phần lớn đều sẽ không ra tay!

Tuy nhiên, lần này Hồn Thiên Đế lại tỏ ra điên cuồng, vì để trở thành Đấu Đế, không tiếc bất cứ giá nào.

Trong biển máu ở trung tâm Hồn Giới, biển máu cuộn trào, một vòng xoáy hiện ra từ biển máu, sau đó một đóa sen máu khổng lồ, chậm rãi từ trong biển máu dâng lên.

Trên đóa sen máu, một bóng người ngồi xếp bằng, mái tóc màu máu như thác đổ xuống, một số thậm chí rơi vào biển máu, lơ lửng trên biển máu, tựa như ác ma giương cánh.

"Sức mạnh thật say lòng người a…" Đôi mắt nhắm nghiền của bóng người, chậm rãi mở ra, màu đỏ tươi lan tỏa trong đó, khiến biển máu này cũng nổi lên từng đợt sóng!

"Rào rào!" Khi Hồn Thiên Đế mở mắt, không gian phía sau hắn cũng vặn vẹo, một bóng người toàn thân bao phủ trong hắc bào hiện ra.

"Dân tinh nhuệ của năm tộc Linh, Thạch, Dược, Lôi, Viêm, gần như đã bị ném hết vào huyết trì, dân tinh nhuệ của Hồn Tộc, cũng đã ném vào sáu, bảy phần mười, nhưng điều này đã gây ra sự bất mãn của không ít người!" Một Thất Tinh Đấu Thánh báo cáo với Hồn Thiên Đế, những tộc nhân khác thì thôi, nhưng người của Hồn Tộc cũng bị ném vào biển máu, khiến trong lòng hắn cũng có chút khó chịu.

Hồn Thiên Đế đôi mắt máu dao động một chút, rồi nhẹ nhàng cười, huyết liên xoay chuyển, nhìn thẳng vào Đấu Thánh trước mặt, nhàn nhạt nói: "Chỉ cần ta trở thành Đấu Đế, Hồn Tộc chúng ta sẽ có thể triệt để quật khởi, chứ không phải như bây giờ đông trốn tây nấp,

thấy Diệp Đông Hoàng là phải đi đường vòng!" "Nhất tướng công thành vạn cốt khô, người làm nên đại sự, khó tránh khỏi có sự hy sinh!" Hồn Thiên Đế cười lắc đầu, rồi ánh mắt hắn đột nhiên âm u: "Chỉ cần ta còn, Hồn Tộc sẽ vĩnh viễn tồn tại!" Giọng nói vừa dứt, Hồn Thiên Đế đột nhiên từ trên huyết liên đứng dậy, ngửa mặt lên trời cười lớn, rồi há miệng, một lực hút bùng nổ, Thất Tinh Đấu Thánh trước mặt liền bị hắn một ngụm nuốt vào trong cơ thể.

Cùng lúc Hồn Thiên Đế ra tay, một luồng khí tức phảng phất như đứng trên cả trời đất, đột nhiên từ trong cơ thể hắn bùng nổ.

Lập tức, biển máu vô biên vô tận này, liền nổi lên sóng to gió lớn.

"Phanh phanh phanh!" Xung quanh mấy chục vị trưởng lão Hồn Tộc, biển máu dưới thân cuộn trào, trực tiếp hóa thành những bong bóng máu bao bọc lấy họ, rồi bong bóng máu siết chặt!

Chỉ nghe thấy những tiếng nổ trầm đục vang lên, thân hình của họ liền nổ tung thành huyết mạt, hòa vào biển máu phía dưới.

Những cường giả Hồn Tộc này, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, đã bị Hồn Thiên Đế một tay xóa sổ!

"Còn thiếu một chút nữa, chỉ cần ta nuốt hết những tử dân Hồn Tộc còn lại, chính là lúc ta, Hồn Thiên Đế, thành Đế!" "Các ngươi cũng đến lúc cống hiến cho Hồn Tộc rồi!" Hồn Thiên Đế ánh mắt rơi vào những người Hồn Tộc còn lại trong Hồn Giới, ý niệm vừa động, biển máu vô biên cuồn cuộn dâng trào, bao phủ toàn bộ Hồn Giới.

"A a a a…" "Đừng…" Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, toàn bộ Hồn Giới trừ Hồn Thiên Đế ra, không còn một sinh linh nào, chỉ có biển máu vô biên.

Chương 447

Ầm!

Sau đó biển máu vô tận hóa thành từng con rồng dài màu máu như vạn sông đổ về biển tràn vào cơ thể Hồn Thiên Đế, một luồng khí tức kinh khủng khiến trời đất chấn động chậm rãi lan tràn ra!

Rắc rắc rắc!

Không gian Hồn Giới dưới luồng khí tức này, nứt ra từng vết nứt, bắt đầu không ngừng vỡ nát.

Ầm ầm!

Một khoảnh khắc nào đó, khí tức trên người Hồn Thiên Đế đạt đến đỉnh điểm, đột nhiên chấn động, toàn bộ không gian lập tức vỡ nát, huyết liên bay lên trời, nâng Hồn Thiên Đế hướng về Trung Châu.

"Diệp Đông Hoàng, bản đế đến rồi!

Nếu không có ngươi, bản tọa dù huyết tế cả Hồn Tộc e rằng cũng không thể thành Đế!" Hồn Thiên Đế ánh mắt sâu thẳm, xuyên qua tầng tầng không gian, nhìn thấy Đông Hoàng Thành nguy nga sừng sững trên mây, ánh mắt âm lãnh, ý khí phong phát.

Hắn tuy không tu luyện Vạn Đạo Kinh, nhưng cũng từ đó lĩnh ngộ ra vô số đại đạo chí lý!

Cuối cùng, lấy thân mình làm lò, lấy vô số máu tươi làm than, lấy huyết mạch của hậu duệ các tộc Cổ Đế làm lửa, cuối cùng đã phá vỡ giới hạn huyết mạch của bản thân.

Nghịch thiên cải mệnh, đột phá bình cảnh.

Nghịch chuyển huyết mạch, thành tựu Đấu Đế!

Hôm nay, chính là ngày Hồn Thiên Đế rửa sạch mối nhục trước kia! …… Trung Châu, Đông Vực.

Hôm đó, một nơi nào đó trên bầu trời đột nhiên nứt ra, một đài sen màu máu chậm rãi bay ra, trên đài sen là một bóng người màu máu, tóc tai bù xù, mang theo khí tức máu tanh phảng phất như đã ngưng tụ thành thực chất, tựa như tu la của địa ngục.

"Ta, Hồn Thiên Đế, hôm nay thành Đế, phổ thiên đồng khánh!" Giây tiếp theo, trong mắt bóng người màu máu lóe lên hai đạo huyết quang, một giọng nói uy nghiêm bá khí từ miệng hắn chậm rãi vang lên.

Giọng nói hùng vĩ, uy nghiêm, mênh mông cuồn cuộn, như âm thanh của đại đạo lập tức quét qua toàn bộ Đấu Khí Đại Lục, chấn động đến mức vô số sinh linh linh hồn run rẩy, run lẩy bẩy, không nhịn được mà thần phục, cúi đầu lạy!

Cùng với giọng nói hùng vĩ vang lên, một luồng khí tức kinh khủng đứng trên cả trời đất từ trong cơ thể hắn dâng lên, lấy hắn làm trung tâm lan tỏa ra, thần uy mênh mông, bao trùm bốn biển tám hoang, vô số cường giả kinh hãi, hoảng sợ không yên.

"Hồn Thiên Đế?" "Hắn lại có thể thành Đế?

Sao có thể?" Trong Cổ Giới, Cổ Nguyên ánh mắt biến ảo, xuyên qua tầng tầng không gian, nhìn bóng người kinh khủng của Hồn Thiên Đế, ánh mắt kinh hãi!

Lão và Hồn Thiên Đế là đối thủ cũ, đấu đá nhau mấy trăm ngàn năm.

Tu vi thực lực của lão tuy yếu hơn một chút, nhưng chênh lệch với Hồn Thiên Đế không lớn, không ngờ bây giờ lại bị bỏ lại phía sau!

Nhìn bóng người trên huyết liên đó, cho dù là Cổ Nguyên cũng

cảm thấy tim đập chân run, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi lớn!

Đấu Đế, tồn tại đỉnh cao nhất của Đấu Khí Đại Lục, nhìn xuống vạn cổ, đó là đại danh từ của sự vô địch, sự tồn tại vô địch!

Nếu không có cường giả Đấu Đế trấn giữ, đối địch với hắn chính là tai nạn.

Mà Hồn Thiên Đế dã tâm bừng bừng, cho dù không chủ động chọc hắn, hắn cũng sẽ tìm đến tận cửa!

Nghĩ đến đây, trong lòng Cổ Nguyên nặng trĩu, may mà Đấu Khí Đại Lục này còn có Diệp Đông Hoàng tồn tại!

Diệp Đông Hoàng tuy chưa thành Đế, nhưng thực lực của hắn lại kinh khủng, phảng phất như không có giới hạn, có lẽ có thể chống lại Hồn Thiên Đế!

Cổ Tộc của lão và Hồn Tộc có thù, không thể đầu hàng Hồn Thiên Đế, hơn nữa vì Cổ Huân Nhi và Diệp Đông Hoàng đã cùng nhau bế quan ba bốn năm, quan hệ của lão với Đại Hạ Vương Triều cũng thân thiết hơn một bước.

Nghĩ đến đây, Cổ Nguyên không do dự, lập tức mang theo chí bảo và cường giả của Cổ Tộc đến Đại Hạ Vương Triều!

"Hồn Thiên Đế lại có thể thành Đế?" Trong Đông Hoàng Điện của Đông Hoàng Thành, Vân Vận, Thải Lân, Dược Trần, Dược Đan, Lôi Doanh và các cường giả Đại Hạ Vương Triều tập trung lại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và chấn động, nhiều hơn nữa là kinh hãi!

Nếu không có Diệp Đông Hoàng, bọn họ e rằng đã tuyệt vọng!

Đấu Đế, từ xưa đến nay, tồn tại đỉnh cao nhất, đối mặt với kẻ địch như vậy, không ai có thể bình tĩnh!

"Hồn Thiên Đế đã thành Đế, không biết Bệ hạ khi nào xuất quan?"

Lôi Doanh nhìn về phía mấy người Vân Vận, trong mắt tràn đầy mong đợi, mọi người nghe vậy cũng đồng loạt nhìn qua.

"Đã thông báo cho Bệ hạ rồi, Bệ hạ đến lúc đó tự sẽ xuất quan, bây giờ toàn diện chuẩn bị chiến đấu, Đông Hoàng Thành có trận pháp do Bệ hạ bố trí, cho dù Hồn Thiên Đế thành Đế, chúng ta cũng chưa chắc không thể chống lại một hai!" Vân Vận nhìn mọi người, lúc này bọn họ không thể hoảng loạn, mặc dù trong lòng hoảng hốt.

Dù sao đó cũng là Đấu Đế!

Cho dù biết Diệp Đông Hoàng lợi hại, trong lòng họ cũng không chắc!

"Vâng!" Diệp Đông Hoàng không xuất hiện, ánh mắt mọi người càng thêm ngưng trọng, nhưng cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể mong đợi Diệp Đông Hoàng sớm xuất hiện!

Không khí trong Đông Hoàng Thành lập tức căng thẳng, từng đại trận được kích hoạt, Đông Hoàng Thành tỏa ra vô lượng thần quang, uy nghiêm, nặng nề, thần uy mênh mông!

Trải qua những năm tháng nuôi dưỡng, Đông Hoàng Thành đã tương đương với một món chuẩn hoàng binh, uy năng phi thường!

Ầm ầm!

Đột nhiên, từng đạo hắc mang từ chân trời xa xôi ùa đến, dưới sự chú thị của vô số ánh mắt, bắn ra những tia sáng màu đen ngập trời!

Những tia sáng này tựa như mạng nhện, trên bầu trời, hình thành một trận pháp cực kỳ lớn, và sau khi trận pháp này xuất hiện… Hồn Thiên Đế ngồi trên đài sen màu máu xuất hiện ở vị trí trung tâm của trận pháp.

"Bố trí nhiều năm, cũng đến lúc dùng đến rồi, cứ coi như là để ăn mừng ta hôm nay thành Đế đi!" Cùng với lời nói của Hồn Thiên Đế,

trong trận pháp khổng lồ bao trùm Trung Châu, đột nhiên bắn ra từng đạo quang trụ, những quang trụ này, trực tiếp bắn vào lòng đất ở các nơi của Trung Châu.

"Ầm ầm ầm!" Quang trụ rơi xuống mặt đất, cả Trung Châu phảng phất như đang địa chấn, rung chuyển dữ dội.

Một nơi nào đó ở Trung Châu, một tòa thành thị sừng sững trên bình nguyên, trong thành thị, người đông như kiến, rõ ràng là một tòa thành thị đông đúc.

"Ầm!" Nhưng sự náo nhiệt này, không kéo dài quá lâu, ngay khi mặt đất bắt đầu rung chuyển, một vết nứt khổng lồ, đột nhiên từ trong thành thị lan ra!

Lập tức, nhiều cường giả kinh hãi bay lên trời, nhưng chưa kịp phản ứng, một quang trụ màu đen, đột ngột phá đất mà ra, bao trùm cả thành thị vào trong.

"Phanh phanh phanh!" Dưới sự bao trùm của quang trụ màu đen đó, trong thành thị, từng bóng người đột nhiên nổ tung, huyết vụ và huyết nhục vỡ nát văng ra.

Biến cố đột ngột, khiến tất cả mọi người đều sững sờ, nhìn những bóng người thậm chí đang ở ngay bên cạnh mình nổ thành một đám huyết vụ, một nỗi sợ hãi và kinh hãi sâu sắc, nhanh chóng như thủy triều dâng lên trong lòng họ.

Trong cơn sợ hãi, thành thị rơi vào hỗn loạn, tất cả mọi người điên cuồng chạy về phía cổng thành, một số người thực lực không yếu, còn bay lên trời… Nhưng, chưa kịp họ chạy đến cổng thành, sự kinh hoàng của việc tự bạo, liền nhanh chóng lan ra, trong chốc lát, thành thị bị huyết vụ bao phủ, huyết tương sền sệt cùng với thịt nát, nhấn chìm hơn nửa thành thị.

Quang trụ màu đen bao trùm biển máu của thành thị, từng luồng khí lưu màu máu, chậm rãi dâng lên, cuối cùng hóa thành quang trụ màu máu, xông lên trời, bay vào trận pháp khổng lồ bao trùm Trung Châu.

Huyết quang bay ra, hắc quang tan đi, để lại thành phố chết chóc với mùi máu tanh nồng nặc đến mức buồn nôn.

"Két…" Tại cổng thành, một đội người ngựa vừa định vào thành, nhìn cánh cổng thành từ từ mở ra, vẻ vui mừng trên mặt còn chưa hiện rõ, trong đồng tử, đã bị biển máu cuồn cuộn tràn ra lấp đầy, ngay lập tức, những tiếng kêu thảm thiết, liền vang lên.

Tình huống tương tự như tòa thành thị này, lúc này, lại đang diễn ra ở không ít nơi ở Trung Châu… Mùi máu tanh nồng nặc, gần như bao phủ cả bầu trời Trung Châu, thậm chí trong không khí, cũng bị pha trộn với mùi máu tanh nồng nặc.

Cả Trung Châu, lúc này đều hoảng loạn.

"Đây là chuyện gì?" Vô số người trong lòng nghi hoặc, kinh hãi, bọn họ không hiểu rõ về Hồn Thiên Đế kín tiếng, vừa rồi nghe có Đấu Đế xuất hiện, nhiều người trong lòng còn rất phấn khích!

Nhưng lúc này, niềm vui và mong đợi ban đầu lập tức hóa thành nỗi kinh hoàng vô tận, không ngờ Hồn Thiên Đế vừa mới thành Đế lại là một đại ma đầu, cơ duyên không có, tai nạn lại ập đến trước!

Có cường giả, vung tay áo bào, vết nứt trong thành thị liền bị cưỡng ép mở ra, còn những biển máu đó, thì bị hắn xua tan!

Cùng với việc vết nứt lan ra, dưới lòng đất, xuất hiện một trận pháp màu máu, trong trận pháp, bày đầy xương trắng, một luồng khí tức âm u, xông thẳng lên trời!

"Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận!" Nhìn trận pháp ẩn giấu dưới lòng

đất, có cường giả nhận ra, sắc mặt lập tức tràn ngập vẻ kinh hãi, thất thanh kinh hô.

"Thủ đoạn thật tàn độc!" Cường giả nhận ra sắc mặt tái mét, nghiến răng nghiến lợi.

Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận, một loại trận pháp cực kỳ âm độc thời viễn cổ, trận pháp này có thể biến tất cả sinh linh trong phạm vi nó bao phủ, thành huyết mạt, và từ trong huyết dịch đó, cưỡng ép rút lấy năng lượng!

Vì trận pháp này quá âm độc tàn nhẫn, sớm đã bị hủy đi, không ngờ, Hồn Tộc này, lại còn có thể thi triển! …… "Trận pháp này là do Hồn Điện bố trí, xem ra nhiệm vụ bề ngoài của Hồn Điện là thu thập linh hồn thể, nhưng trong tối, lại không biết từ lúc nào đã thiết lập không ít Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận này dưới lòng đất Trung Châu!" "Có nhiều Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận cưỡng ép hấp thu năng lượng như vậy, Hồn Thiên Đế dù vừa mới đạt tới Đấu Đế, cũng sẽ đạt đến đỉnh phong của giai đoạn hiện tại trong thời gian ngắn…" "Bệ hạ cứu mạng a!!" "Đông Hoàng Bệ hạ, cứu chúng ta…" Giờ phút này, đối mặt với sự tàn sát của Đấu Đế cường giả Hồn Thiên Đế, vô số tu luyện giả kinh hoàng la lớn.

Đại Hạ Vương Triều đã sớm khống chế Trung Châu, uy danh vô địch của Diệp Đông Hoàng đã được truyền tụng khắp đại lục nhiều năm, đối mặt với tai nạn cấp diệt thế như vậy, bất kể là cường giả hay kẻ yếu, đều nghĩ đến Diệp Đông Hoàng ngay lập tức!

Thiên hạ ngày nay, nếu có người có thể tiêu diệt đại ma đầu Hồn Thiên Đế này, vậy chắc chắn là Diệp Đông Hoàng!

Chỉ có Diệp Đông Hoàng mới có thể cứu vớt thế giới, cứu vớt bọn họ!

Vô số sinh linh gào thét, vô số cường giả thi triển thần thông, ùn

ùn chạy về phía Đông Hoàng Thành, cả Trung Châu tức thì hóa thành luyện ngục vô biên, tiếng kêu than vang khắp nơi, xương trắng chất thành núi!

Hồn Thiên Đế ngồi trên huyết liên, huyết khí vô biên tràn vào cơ thể hắn, vẻ mặt hưởng thụ, cưỡi huyết liên hướng về Đông Hoàng Thành!

Hôm nay chính là ngày hắn rửa sạch mối nhục xưa!

"Vân Vận Vương hậu, Hồn Thiên Đế đây là muốn huyết tế sinh linh Trung Châu a, một khi thành công, trên đời này e rằng không còn ai có thể đối phó hắn nữa, bệ hạ rốt cuộc khi nào mới có thể xuất quan?" Dược Đan, Viêm Tẫn các cường giả nhìn về phía mấy người Vân Vận, ánh mắt lo lắng, đối với Hồn Thiên Đế vừa sợ hãi vừa căm hận, nhưng lại không thể làm gì!

Hồn Thiên Đế khi chưa thành Đế đã có thể diệt mấy tộc của bọn họ, nay sau khi thành Đế, lại càng kinh khủng vô biên!

Tất cả bọn họ gộp lại cũng không đủ cho hắn nhét kẽ răng!

"Hạ Hoàng Bệ hạ vẫn chưa xuất quan sao?" Lúc này, Cổ Nguyên dẫn theo cường giả Cổ Tộc vội vàng chạy tới, ánh mắt lướt qua mọi người có mặt, không thấy Diệp Đông Hoàng, trong lòng càng thêm lo lắng, vội vàng hỏi.

"Bệ hạ vẫn đang bế quan, nhưng với thần thông của bệ hạ, chuyện Hồn Thiên Đế thành Đế tất nhiên đã biết, thời khắc mấu chốt, bệ hạ nhất định sẽ xuất hiện!" Giọng Vân Vận đanh thép, nhưng thực ra trong lòng cũng không chắc!

Mọi người không còn cách nào, chỉ có thể nghiêm trận chờ đợi, vô số cường giả tập trung tại Đông Hoàng Thành, chờ đợi Hồn Thiên Đế đến!

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong sự chờ đợi lo lắng và hoảng sợ của mọi người, một vệt huyết sắc từ xa tiến lại gần, cuối cùng hóa thành một đóa huyết liên tràn ngập khí huyết tinh vô tận lơ lửng trước Đông Hoàng Thành.

Chương 448

Huyết liên lơ lửng trên không, một bóng người tóc huyết tung bay ngồi xếp bằng trên đó, và cùng với sự xuất hiện của hắn, mùi huyết tinh tràn ngập đất trời kia tức thì cường thịnh đến cực điểm.

Cuối cùng không khí dao động, khí huyết tinh lại ngưng tụ thành những giọt máu che trời lấp đất, tựa như mưa bão, từ trên trời giáng xuống.

Mưa máu giáng xuống, tí tách rơi trên màn phòng ngự của Đông Hoàng Thành, cảnh tượng hùng vĩ đó khiến lòng người sinh ra hàn ý vô cùng.

"Hồn Thiên Đế!" Cổ Nguyên, Vân Vận, Thải Lân… hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng người ngồi trên huyết liên, hai tay lại không kìm được mà siết chặt, luồng khí tức kia… quá đáng sợ.

"Diệp Đông Hoàng đâu?

Thấy bản đế thành Đế, trốn đi làm rùa rụt cổ rồi sao?" Hồn Thiên Đế ngồi trên huyết liên, mái tóc huyết dài sau lưng theo gió nhẹ bay bay, đôi mắt đỏ như máu lướt qua Đông Hoàng Thành, không phát hiện Diệp Đông Hoàng, liền cất giọng chế nhạo.

"Cũng không biết trước đây là ai trốn trong xó xỉnh không dám gặp người, đợi bệ hạ xuất hiện, hy vọng ngươi còn cười được!" Vân Vận không cam chịu yếu thế, thua người không thua trận, trực tiếp đáp trả.

Hồn Thiên Đế trước đây mới là con rùa rụt cổ thực sự, phàm là nơi có Diệp Đông Hoàng, đều lùi ba xá.

"Miệng lưỡi sắc bén!

Nếu Diệp Đông Hoàng không ra, bản đế sẽ thu chút lợi tức trước,

xem hắn có thể trốn đến khi nào!" Hồn Thiên Đế trong mắt huyết quang dâng trào, ngay sau đó, hắn duỗi tay ra, xa xa hướng về Đông Hoàng Thành, đột nhiên siết lại.

"Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi thấy, cái gì mới gọi là sức mạnh của Đấu Đế!" Giọng nói vừa dứt, mưa máu giữa đất trời đột nhiên ngưng tụ lại, hóa thành một đường huyết tuyến nhỏ đến cực hạn, rồi huyết tuyến như tia chớp xẹt qua bầu trời!

Nơi huyết tuyến đi qua, trên bầu trời xuất hiện một đường hắc tuyến dài khoảng mười mấy vạn trượng, không gian ở đó trực tiếp bị cắt đứt.

"Kết trận!" Cổ Nguyên sắc mặt âm trầm, thân hình bay lên không, đột nhiên quát lớn, dù biết rõ không thể địch lại, cũng phải chiến đấu đến cùng!

Nghe tiếng quát của Cổ Nguyên, vô số cường giả đồng loạt hét giận dữ, tiếng hét chấn động trời đất, đấu khí ngập trời từ trong cơ thể họ tuôn ra, thanh thế đó, ngay cả huyết vân bao phủ bầu trời cũng bị đánh tan đi một ít.

"Cổ Đế Kính!" Cổ Nguyên lơ lửng giữa đấu khí mênh mông vô tận, thủ ấn biến ảo, đấu khí ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một chiếc cổ kính năng lượng khổng lồ rộng mấy vạn trượng.

Ngưng tụ đấu khí của nhiều cường giả như vậy, bên trong cổ kính tức thì nổi lên những gợn sóng hủy diệt khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Cổ Nguyên và những người khác hiểu rõ thực lực của Hồn Thiên Đế hiện tại, vì vậy vừa ra tay đã thi triển công thế mạnh nhất, kết hợp sức mạnh của nhiều cường giả như vậy, lại thêm thế trận pháp, mới có thể thi triển ra công thế kinh khủng đến thế.

“Phụt!” Cổ kính năng lượng vừa xuất hiện, Cổ Nguyên liền phun ra một ngụm tinh huyết, máu tươi vẩy vào trong quang kính, trên đó tức thì nổi lên từng đợt huỳnh quang.

“Vút!” Cổ Nguyên sắc mặt ngưng trọng, hai tay biến ảo, cuối cùng, chỉ thấy cổ kính năng lượng rung lên dữ dội, một cột sáng khổng lồ mấy vạn trượng đột nhiên từ mặt kính bắn ra, nơi cột sáng đi qua, ngay cả không khí cũng bị đánh thành hư vô!

Cột sáng gần như xuyên thủng cả đất trời, toàn bộ Trung Châu đều có thể nhìn thấy rõ ràng!

Trái tim của tất cả mọi người đều thắt lại vào lúc này, công thế mạnh mẽ như vậy, chắc hẳn dù là Hồn Thiên Đế cũng khó mà chống đỡ được?

Dưới sự chú thị của vô số người, Hồn Thiên Đế đứng trên huyết sắc liên hoa lại thờ ơ cười một tiếng, đôi mắt huyết sắc phản chiếu cột sáng kinh khủng đang bắn tới từ phía dưới, ngay sau đó duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái.

“Vỡ.” Một chữ nhẹ nhàng rơi xuống, cột sáng bắn ra như nộ long lại đột ngột dừng lại ở nơi chỉ cách Hồn Thiên Đế khoảng một trượng.

Mà một ngón tay kia của Hồn Thiên Đế cũng nhẹ nhàng rơi xuống cột sáng, cột sáng kinh khủng kia liền vỡ tan!

Giờ phút này, vỡ tan không chỉ có cột sáng, mà còn có trái tim của vô số cường giả!

Đây chính là Đấu Đế!

Hoàn toàn không phải là thứ bọn họ có thể chống lại!

Quá kinh khủng!

Vô số cường giả đã tuyệt vọng!

Hồn Thiên Đế sau khi một ngón tay nghiền nát công kích của Cổ Nguyên và các cường giả khác cũng không dừng lại, một ngón tay huyết sắc khổng lồ thô vạn trượng chọc về phía Đông Hoàng Thành!

Lúc này, Cổ Nguyên, Lôi Doanh các cường giả đều vì công kích vừa rồi mà bị phản phệ, không còn sức chống cự, trơ mắt nhìn ngón tay huyết sắc chọc tới!

Vô số người trong lòng tuyệt vọng, thậm chí có người tại chỗ sụp đổ, quỳ xuống đất cầu xin, cầu xin tha mạng!

"Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Ngay lúc mọi người tưởng rằng sắp xong đời, thân ảnh của Vân Vận, Thải Lân, Nhã Phi, Tiểu Y Tiên và Tử Nghiên bay vút lên không.

Cùng với động tác của họ, Đông Hoàng Thành tỏa ra thần quang vô lượng, tinh quang vô tận rắc xuống, chìm vào trong Đông Hoàng Thành, một trận pháp tựa như vũ trụ tinh thần từ Đông Hoàng Thành sáng lên, hình thành một mảnh tinh quang đại trận!

Ầm ầm!

Ngón tay huyết sắc khổng lồ có thể dễ dàng nghiền nát Cổ Đế Kính mà Cổ Nguyên và các cường giả thi triển rơi xuống, phát ra một tiếng nổ lớn, tinh quang đại trận rung chuyển nhưng không vỡ tan như mọi người tưởng tượng.

"Ồ?" Hồn Thiên Đế nhíu mày, không ngờ một cái phá trận pháp lại có thể chặn được công kích của hắn, chẳng trách Diệp Đông Hoàng lợi hại như vậy, quả nhiên có vài phần bản lĩnh!

Nhưng hắn đã thành Đế, dù Diệp Đông Hoàng có lợi hại hơn nữa, hắn cũng không sợ!

"Lợi hại thật!" Cổ Nguyên, Lôi Doanh, Dược Đan, Viêm Tẫn các

cường giả trong lòng kinh hãi, Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận là trận pháp phòng ngự mạnh nhất của Đông Hoàng Thành, bọn họ tự nhiên không biết!

Hôm nay cũng là lần đầu tiên được chứng kiến!

Không ngờ uy lực lại kinh khủng như vậy!

Sau cơn kinh hãi, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ vui mừng, đại trận do năm nữ tử Vân Vận chủ trì đã chặn được công kích của Hồn Thiên Đế, mặc dù chỉ là một đòn tùy tay của đối phương!

Nhưng nếu Diệp Đông Hoàng xuất hiện chủ trì, chưa chắc đã không thể chống lại Hồn Thiên Đế!

"A, náo nhiệt thật!" Đột nhiên, ngay lúc Hồn Thiên Đế chuẩn bị tiếp tục ra tay một lần công phá Đông Hoàng Thành, một giọng nói trêu tức vang lên.

Chỉ thấy trong không gian hư vô, đột nhiên tuôn ra từng tầng hỏa diễm lộng lẫy, hỏa diễm từ từ bung ra, bao phủ mấy chục vạn dặm.

Uy nghiêm kinh khủng chấn động tất cả mọi người, ngay cả Hồn Thiên Đế cũng nhướng mày, lộ ra một tia không thể tin nổi!

Lửa cháy ngập trời cuồn cuộn, cuối cùng, hóa thành một bóng người toàn thân bao phủ trong hỏa diễm lộng lẫy.

"Tiêu Viêm!" Từng tiếng kinh hô vang lên, Cổ Nguyên, Lôi Doanh các cường giả phẳng phất như gặp quỷ, kinh hãi xen lẫn khó tin!

Danh tiếng của Tiêu Viêm rất lớn, cường giả Trung Châu đại lục không ai là không biết hắn, nhưng không ai có thể ngờ Tiêu Viêm lại trở nên mạnh như vậy!

"Ta, Tiêu Viêm, hôm nay thành Đế, thiên hạ cùng chúc mừng!" Tiêu Viêm chân đạp hỏa diễm hóa thành một con hỏa diễm cự long,

chắp tay sau lưng, khí tức kinh khủng của Đấu Đế cường giả không chút kiêng dè quét qua Trung Châu.

Thanh âm hùng vĩ vang vọng trời đất, mạnh mẽ tuyên cáo sự trở về của hắn với thế nhân!

Hôm nay chính là lúc hắn rửa sạch mối nhục xưa!

Tất cả những kẻ bắt nạt hắn, tất cả những gì đã mất, hắn đều sẽ đòi lại từng chút một!

"Ngươi lại thành Đế rồi?" Hồn Thiên Đế khó có thể tin, hắn vì thành Đế không biết đã mưu đồ bao nhiêu năm, hao hết tâm cơ thủ đoạn, cuối cùng còn huyết tế cả Hồn tộc mới miễn cưỡng thành Đế!

Còn Tiêu Viêm thì sao?

Trước đây chỉ là Tứ tinh Đấu Thánh, mấy năm không gặp, lại cũng thành Đế rồi, điều này khiến Hồn Thiên Đế bị đả kích rất lớn!

"Hắn lại thành Đế rồi?" Cổ Nguyên ánh mắt phức tạp, dù sao Cổ Huân Nhi trước đây thích Tiêu Viêm hắn cũng biết.

Nhưng nay Cổ Huân Nhi và Diệp Đông Hoàng quan hệ không tầm thường, hắn cũng không có gì phải hối hận!

"Tiểu tử này, lại thành Đế rồi!" Dược Trần trong mắt đầy vẻ vui mừng, Tiêu Viêm cũng coi như nửa đệ tử của ông, ông cũng vẻ vang lây.

"Tốt quá rồi, Tiêu Viêm thành Đế rồi, lần này không còn sợ Hồn Thiên Đế nữa, chúng ta được cứu rồi!" Vô số cường giả Đại Hạ Vương Triều vui mừng như điên, chỉ có mấy nữ nhân Vân Vận, Thải Lân là không vui nổi!

Họ đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng, sớm đã biết Tiêu Viêm đã hận Diệp Đông Hoàng đến tận xương tủy.

Tiêu Viêm nay xuất hiện, tuyệt đối không phải để giúp Đại Hạ Vương Triều!

Giờ phút này, trong lòng họ lo lắng càng nồng, sau khi Diệp Đông Hoàng xuất quan, e rằng sẽ phải đối mặt với hai kẻ địch là Đấu Đế! … "Sao?

Chẳng lẽ chỉ có ngươi mới có thể thành Đế?

Thiên địa này, không chỉ có một mình ngươi có thể tiến vào Đấu Đế…" Tiêu Viêm chắp tay sau lưng, hắn ngẩng đầu, nhìn Hồn Thiên Đế đang kinh ngạc không thôi, không khỏi mỉm cười, giọng nói tràn đầy đắc ý và kiêu ngạo.

Trong đôi mắt vốn đen nhánh của hắn, có ánh sáng lộng lẫy dâng trào, trông có vẻ dị thường ôn hòa và sâu thẳm.

Trên trán hắn có một ấn ký hỏa diễm, mang màu sắc lộng lẫy.

Ẩn hiện, có một loại dao động đặc thù từ đó tỏa ra.

Dưới dao động đó, đất trời tràn ngập một luồng đế uy kinh khủng.

Nhưng loại đế uy này, người bình thường không cảm nhận được sâu, chỉ có cường giả thực sự mới có thể cảm ứng được, trong cơ thể gầy gò của Tiêu Viêm, nay đang ẩn chứa sức mạnh khó có thể tưởng tượng đến mức nào.

Sức mạnh đó, đủ để hủy thiên diệt địa!

"Trên người ngươi, có mùi vị của Đà Xá Cổ Đế!" Hồn Thiên Đế dù sao cũng không phải nhân vật tầm thường, sau khi trải qua cơn chấn động ban đầu, dao động trong huyết mâu cũng bình tĩnh lại, hắn sắc mặt có chút âm trầm quan sát kỹ Tiêu Viêm, rồi nói giọng âm u.

"May mắn có được truyền thừa của Cổ Đế mà thôi!" Tiêu Viêm mỉm cười, những năm này nhẫn nhục chịu đựng, cuối cùng hoàng

thiên không phụ lòng người, để hắn có được truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế, trở thành Đấu Đế đứng trên đỉnh thế giới!

"Thật là thế sự khó lường, bản đế tưởng rằng kẻ địch cuối cùng sẽ là Diệp Đông Hoàng, không ngờ lại là hậu nhân của Tiêu tộc sắp bị diệt!" Hồn Thiên Đế trong lòng thở dài, đôi mắt huyết sắc tràn đầy cảm khái, Diệp Đông Hoàng tuy mạnh, nhưng vẫn chưa thành Đấu Đế!

Nay Tiêu Viêm thành Đế, trong mắt Hồn Thiên Đế, uy hiếp của Tiêu Viêm rõ ràng lớn hơn Diệp Đông Hoàng!

"Hồn Thiên Đế, ngươi diệt Tiêu tộc ta, món nợ này hôm nay nhất định sẽ tính sổ rõ ràng với ngươi!" Tiêu Viêm ánh mắt lạnh đi, ánh mắt lướt qua Hồn Thiên Đế, cuối cùng nhìn về phía Đông Hoàng Thành, nói giọng âm u: "Còn có Diệp Đông Hoàng, Vân Vận… các ngươi những kẻ từng sỉ nhục ta, đùa bỡn ta, món nợ này, ta sẽ đòi lại từng món một!" Hắn có được truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế, trong động phủ Đà Xá Cổ Đế còn có được một viên Đế phẩm sồ đan, dù Hồn Thiên Đế thành Đế, hắn cũng không hề sợ hãi, huống chi là Diệp Đông Hoàng còn chưa thành Đế!

"Cái gì?

Chương 449

Tiêu Viêm đang nói gì vậy?" "Sao hắn lại còn muốn tìm bệ hạ và Vân Vận Vương hậu báo thù?" … Tất cả mọi người đều ngớ ra, trong mắt họ, Tiêu Viêm là người của Đại Hạ Vương Triều, coi như là loại được bồi dưỡng từ nhỏ, không ngờ đối phương lại muốn tìm Diệp Đông Hoàng báo thù!

"Tiêu Viêm, ngươi đang nói gì vậy?

Những năm này bệ hạ đối xử với ngươi không tệ, sao ngươi có thể vong ân bội nghĩa?" Dược Trần sau khi kinh ngạc, là người đầu tiên đứng ra, ông coi Tiêu Viêm như đệ tử, không ngờ Tiêu Viêm lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy!

Những năm này, ông vẫn luôn trung thành với Đại Hạ Vương Triều, trừ Vân Vận không ưa Tiêu Viêm, những người khác bao gồm cả Diệp Đông Hoàng cũng chưa bao giờ bạc đãi Tiêu Viêm!

Điểm này, ông tuyệt đối có thể đảm bảo!

Chẳng lẽ Tiêu Viêm vì thành Đấu Đế mà bành trướng rồi?

"Thú vị đấy!" Hồn Thiên Đế trong mắt lộ ra một tia hứng thú, vốn hắn tưởng Tiêu Viêm xuất hiện là để cứu Đại Hạ Vương Triều, không ngờ lại là muốn báo thù Diệp Đông Hoàng và những người khác!

"Đối xử với ta không tệ?" Nhìn Dược Trần vẻ mặt phẫn nộ, Tiêu Viêm khóe miệng cười lạnh, "Hắn thật là đối xử với ta không tệ a, hắn tưởng hắn là thần?

Có thể thao túng vận mệnh của người khác, chủ tể tư tưởng của người khác?" Tiêu Viêm khịt mũi coi thường.

“Dược lão, ta biết ngài thật lòng tốt với ta, chỉ cần ngài rời khỏi Diệp Đông Hoàng, ngài vẫn là lão sư của ta!” Nói xong, Tiêu Viêm nhìn về phía các cường giả khác của Đông Hoàng Thành, giọng nói uy nghiêm vang lên, “Tất cả các ngươi nghe đây, chỉ cần các ngươi rời khỏi Diệp Đông Hoàng, trung thành với bản đế, bản đế có thể bỏ qua chuyện cũ, các ngươi vẫn được hưởng mọi thứ như hiện tại, chỉ là đổi một chủ nhân mà thôi!” “Mẹ nó chứ, Tiểu Viêm tử, thật sự tưởng thành Đấu Đế là vô địch thiên hạ rồi sao?

Trước mặt bệ hạ, ngươi vĩnh viễn là một thằng em!” Không đợi Dược Trần và những người khác lên tiếng, Tử Nghiên giận không thể át, nếu không biết mình không phải đối thủ của Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế, nàng đã xông ra đánh cho chúng không nhận ra mẹ!

“Tử Nghiên Vương phi, sao phải tức giận như vậy?” Tiêu Viêm nghe vậy, không tức giận, trên mặt ngược lại còn mang theo một nụ cười đầy ý vị sâu xa, ánh mắt trêu đùa rơi trên thân thể hoàn mỹ lồi lõm của Tử Nghiên, không chút che giấu mà đánh giá từ trên xuống dưới: “Ngươi yên tâm, dù Đại Hạ Vương Triều có đổi chủ nhân, cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của ngươi, bản đế sẽ không ghét bỏ ngươi đâu, ngươi vẫn là Vương phi của Đại Hạ Vương Triều, có điều là Vương phi của bản đế!” “Khốn kiếp!

Lão nương hôm nay không đánh chết ngươi!” Tử Nghiên trong đôi mắt tím lửa giận bùng lên, nói đoạn liền muốn xông ra, nhưng lại bị Vân Vận và Thải Lân bên cạnh giữ chặt!

Những năm này họ cũng đã trở thành cao giai Đấu Thánh, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Đấu Đế, chỉ có trốn trong Đông Hoàng Thành mới có thể miễn cưỡng tự vệ.

“Các ngươi cũng vậy, đến lúc đó bản đế nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi!” Tiêu Viêm không để ý đến lời mắng chửi của Tử

Nghiên, ánh mắt lần lượt lướt qua Tiểu Y Tiên, Vân Vận và những người khác, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt thành thục quyến rũ của Thải Lân.

Nhìn thấy Thải Lân, hắn luôn có một cảm giác muốn chiếm được đối phương, đặc biệt là sau khi thành Đấu Đế, cảm giác này càng mãnh liệt hơn, trong minh minh phảng phất có một giọng nói bảo hắn, nữ nhân này nên là của hắn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn muốn thu hết nữ nhân của Diệp Đông Hoàng.

Còn một nguyên nhân khác là muốn thông qua phương pháp này để sỉ nhục Diệp Đông Hoàng một cách tàn nhẫn, báo mối thù lớn năm xưa Diệp Đông Hoàng thiết kế phá hoại quan hệ của hắn và Cổ Huân Nhi!

"Vô sỉ!" Thải Lân giận mắng, mỗi lần Tiêu Viêm gặp nàng, nàng đều có thể cảm giác được ánh mắt khác thường của đối phương, chỉ là che giấu rất tốt, nàng cũng không tiện nói gì!

Không ngờ trong lòng Tiêu Viêm lại đang để ý đến nàng!

"Chà chà, thật là đặc sắc!" Hồn Thiên Đế ngồi trên đài sen huyết sắc, cũng không vội ra tay, hứng thú nhìn xem, vừa hay để Tiêu Viêm thử xem Diệp Đông Hoàng sâu cạn thế nào!

"Dược Trần ta thật là mắt mù, năm đó có một Hàn Phong phản bội sư môn, nay lại có một kẻ vong ân bội nghĩa, lòng lang dạ sói như ngươi, Tiêu Viêm!" Dược Trần vẻ mặt bi phẫn, giận dữ nhìn Tiêu Viêm, hung hăng nói: "Tiêu Viêm, năm đó ta hút của ngươi ba năm đấu khí, những năm này cũng coi như đã trả hết ân tình của ngươi, chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, lát nữa chiến trường gặp lại, ngươi cũng không cần nương tay, ta cũng sẽ không khách khí!" "Được!" Tiêu Viêm thờ ơ gật đầu, nhìn về phía Đông Hoàng Thành,

lạnh lùng nói: "Bản đế cho các ngươi ba phút, kẻ chống cự, giết không tha!" Ba chữ cuối cùng rơi xuống, đất trời một mảnh sát khí, những người trốn trong Đông Hoàng Thành đều không khỏi rùng mình, toàn thân run lên!

"Làm sao bây giờ?" "Bệ hạ, sao còn chưa ra?" "Nay Đại Hạ Vương Triều phải đối mặt với hai vị Đấu Đế địch nhân, bệ hạ sợ không phải đã chạy rồi chứ?" … Vô số võ giả hoảng sợ, ánh mắt kinh hoàng, nhìn nhau, đối mặt với hai vị Đấu Đế, không ai có thể giữ được bình tĩnh! … "Bệ hạ còn chưa thành Đế, đi theo bệ hạ chỉ có con đường chết!" Trong lòng rất nhiều cường giả lóe lên ý nghĩ này, không ít người ánh mắt lóe lên, đối với rất nhiều người trong số họ, đây nói không chừng là một cơ hội, một đại cơ duyên!

"Tiểu nhân Lý Phú Quý, bái kiến Viêm Đế, cầu Viêm Đế thu nhận!" Không lâu sau, liền có một kẻ lanh lợi tiến lên một bước, quỳ lạy Tiêu Viêm, còn nghĩ cho Tiêu Viêm một danh hiệu bá khí!

"Tiểu nhân Vương Thế Hoa, bái kiến Viêm Đế, cầu Viêm Đế thu nhận!" Có một người, tức thì có người thứ hai, thứ ba… Chỉ trong vài hơi thở, trong Đông Hoàng Thành đã có một đám người đứng ra, có tới một phần ba!

"Các ngươi những tên phản đồ, tìm chết!" Tử Nghiên giận không thể át, giơ tay vỗ một chưởng, sức mạnh của cao giai Đấu Thánh trong nháy mắt đánh chết một đám lớn!

Trong phút chốc, Đông Hoàng Thành một mảnh hỗn loạn, đấu khí bùng nổ, vô số võ giả tàn sát lẫn nhau!

"Càn rỡ!" Thấy Tử Nghiên ra tay, Tiêu Viêm cũng nổi giận, đây là đang khiêu khích uy nghiêm của hắn.

"Hỏa lai!" Tiêu Viêm miệng khẽ động, một tiếng khẽ vang lên, và ngay khoảnh khắc giọng nói của hắn vang lên, mặt đất phía dưới trực

tiếp ầm ầm nứt ra một vực sâu khổng lồ.

Trong vực sâu, dung nham đỏ rực như suối phun, xông lên trời, cuối cùng toàn bộ lơ lửng trên không, hóa thành một con sóng dung nham khổng lồ hung hăng đánh về phía Đông Hoàng Thành.

Ầm!

Trên Đông Hoàng Thành vô tận tinh quang tỏa sáng, hóa thành tinh thần đại trận, ánh sáng lưu chuyển, mặc cho sóng dung nham cuồn cuộn, vẫn vững vàng không động!

"Hừ!" Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, không một kích phá được phòng ngự của Đông Hoàng Thành, khiến hắn sắc mặt rất không tốt, giận quá hóa giận!

"Mụ!" Hỏa diễm lộng lẫy nhanh chóng từ trong cơ thể hắn quét ra, cuối cùng ở bên ngoài cơ thể hắn, hóa thành một hỏa diễm cự nhân đứng sừng sững giữa trời đất.

Hỏa diễm cự nhân miệng lớn há ra, tức thì, trời đất tĩnh lặng, một luồng hỏa diễm lộng lẫy đến cực điểm, mạnh mẽ từ miệng hắn phun ra, tựa như mây cháy táp về phía Đông Hoàng Thành!

"Càn rỡ!" Đột nhiên, sâu trong Đông Hoàng Thành vang lên một tiếng hừ lạnh, tiếng sấm cuồn cuộn, thiên uy mênh mông, hư không nổi lên từng tầng gợn sóng, tựa như sóng lớn quét tới!

Hỏa diễm lộng lẫy đến cực điểm dưới sự va chạm của âm ba này, từng tầng yếu đi, cuối cùng tan biến vô hình!

Giờ phút này, tinh thần mọi người chấn động, mừng rỡ như điên!

Họ biết, trụ cột của họ đã đến!

Trong một tiểu thế giới hoang vu sâu trong Đông Hoàng Thành, một quả trứng khổng lồ lấp lánh màu đen, hồng và vàng lặng lẽ hóa

thành bụi phấn!

Hai thân ảnh quấn lấy nhau trong một tư thế kỳ lạ hiện ra, Diệp Đông Hoàng mở mắt, hai đạo kim mang từ trong mắt bắn ra, thời gian không gian trước mặt tức thì vặn vẹo.

Hắn đứng dậy, để lộ làn da màu đồng tinh tế, thân hình hoàn mỹ khỏe mạnh tràn đầy sức mạnh kinh khủng, không gian xung quanh theo cơ bắp co giãn phảng phất như gợn nước lan ra.

Một luồng khí tức mênh mông kinh khủng lấy Diệp Đông Hoàng làm trung tâm quét qua trời đất, tức thì quét qua Đấu Khí đại lục, bách thú phủ phục, vạn linh kinh hoàng, ngay cả Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế đã thành Đấu Đế không ai bì nổi cũng có cảm giác tim đập chân run!

Quá kinh khủng!

"Bệ hạ!" Cùng với việc Diệp Đông Hoàng đứng dậy, giai nhân như ngọc trong lòng hắn mở mắt, trong mâu tràn đầy tình yêu vô tận, ẩn hiện lại mang theo một tia mất mát!

Vì Diệp Đông Hoàng đứng dậy, một cảm giác trống rỗng tức thì dâng lên trong lòng, nhưng cảm nhận được sức mạnh của bản thân đã đạt đến Cửu tinh Đấu Thánh đỉnh phong, Cổ Huân Nhi trong mắt lại tràn đầy thỏa mãn vô tận!

Soạt!

Một bộ tử sắc trường bào bao bọc lấy thân thể hoàn mỹ linh lung của Cổ Huân Nhi, trên người Diệp Đông Hoàng cửu long bào tự động hiện ra, thân ảnh lóe lên, liền biến mất trong không gian tiểu thế giới hoang vu!

"Diệp Đông Hoàng!" Ngoài Đông Hoàng Thành, Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt ngưng trọng, lôi vân vô tận

nhanh chóng hội tụ, giữa trời đất tràn ngập một luồng khí tức áp bức khiến người ta tim đập nhanh!

Ầm ầm!

Tiếng sấm trầm đục vang vọng trời đất, thiên uy giáng xuống, Tiêu Viêm biết đây là Diệp Đông Hoàng thành Đế rồi, vì nguyên nhân công pháp Diệp Đông Hoàng tu luyện, sẽ có lôi kiếp giáng xuống!

Lôi vân bao phủ cả Trung Châu, ức vạn vạn sinh linh dưới thiên uy này run rẩy, phủ phục trên đất!

Vút!

Trong Đông Hoàng Thành, thân ảnh Diệp Đông Hoàng ôm Cổ Huân Nhi hiện ra từ hư không, chỉ cần đứng đó, thân thể không cao lớn kia lại cho người ta cảm giác vĩ ngạn vô cùng, khiến người ta cảm thấy vô cùng an toàn!

"Bái kiến bệ hạ!" Mọi người hoan hô, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không có Diệp Đông Hoàng, đối mặt với áp lực của hai vị Đấu Đế, áp lực của họ thực sự quá lớn!

Căn bản không chịu nổi!

"Bình thân!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế, đợi hơn mười năm, con heo nhỏ cuối cùng cũng được vỗ béo lớn rồi!

"Diệp Đông Hoàng, ngươi cuối cùng cũng chịu ra rồi, không ngờ chứ, ta Tiêu Viêm cũng có ngày thành Đế!" Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng và Cổ Huân Nhi thành thục động lòng người trong lòng Diệp Đông Hoàng, nắm đấm siết chặt, hận ý trong lòng càng nồng!

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng ngáng đường, Cổ Huân Nhi sớm đã là của hắn!

Kết quả bị Diệp Đông Hoàng cứng rắn cướp đi!

Thấy Cổ Huân Nhi đã trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, nghĩ đến việc đối phương dưới thân Diệp Đông Hoàng uyển chuyển thừa hoan, trong lòng liền có một luồng nộ ý không kìm được mà phun trào ra!

Đáng hận!

Đáng ghét!

"Trẫm đợi ngươi rất lâu rồi!" Nhìn Tiêu Viêm phẫn nộ, Diệp Đông Hoàng ánh mắt bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Trẫm vốn định trọng dụng ngươi, đáng tiếc ngươi đã chọn một con đường chết!" Ầm ầm!

Trong lúc nói chuyện, trong lôi vân đánh xuống một đạo tử sắc thần lôi thô trăm trượng, nhưng Diệp Đông Hoàng không để ý, Đông Hoàng Thành tỏa ra tinh quang vô tận, trực tiếp chống lại!

"Con đường chết?" Tiêu Viêm cười lạnh, hắn tuy kiêng kỵ thực lực của Diệp Đông Hoàng, nhưng cùng là Đấu Đế, hắn không tin mình kém Diệp Đông Hoàng bao nhiêu, huống chi hắn còn có một viên Đế phẩm sồ đan!

"Ngươi thật sự cho rằng ăn chắc bản đế rồi sao?" Tiêu Viêm ánh mắt khẽ híp lại, đánh giá Diệp Đông Hoàng từ trên xuống dưới.

"Tiêu Viêm, chúng ta đều có thù với Diệp Đông Hoàng, không bằng cùng nhau ra tay, diệt Diệp Đông Hoàng, bình phân thiên hạ!" Hồn Thiên Đế ngồi trên huyết liên, đến bên cạnh Tiêu Viêm, trong lòng tràn đầy kiêng kỵ.

Diệp Đông Hoàng khi chưa thành Đế đã mạnh đến không thể tưởng tượng, nay thành Đế, thực lực e rằng đã đột phá thiên tế, hắn trong lòng không có chút nắm chắc nào!

Lời vừa dứt, vô số cường giả trong Đông Hoàng Thành sắc mặt

biến đổi, đối với đề nghị của Hồn Thiên Đế rất lo lắng, họ tin rằng Diệp Đông Hoàng không yếu hơn bất kỳ ai.

Nhưng cùng là Đấu Đế, hai người liên thủ, thực lực có thể tưởng tượng được!

"Có thể!" Tiêu Viêm gật đầu, không do dự, dưới trướng Diệp Đông Hoàng nhiều năm như vậy, hắn sao lại không biết sự mạnh mẽ và kinh khủng của Diệp Đông Hoàng, trong lòng sao lại không kiêng kỵ!

Giải quyết Diệp Đông Hoàng trước, sau đó lại quyết chiến với Hồn Thiên Đế, hắn có tự tin chiến thắng Hồn Thiên Đế!

Ầm ầm!

Ầm!

Từng đạo lôi điện rơi xuống, có cái hóa thành sinh linh kinh khủng, có cái hóa thành thần binh lợi khí, đánh cho Đông Hoàng Thành lung lay sắp đổ, không ngừng run rẩy.

Sinh linh trong thành dưới lôi kiếp này kinh hoàng vạn trạng, sợ lúc nào đó bị một đạo lôi điện đánh thành tro!

Chương 450

Nhưng Diệp Đông Hoàng lại không quản, mặc cho lôi điện đánh lên Đông Hoàng Thành, trong hủy diệt tái sinh, trong lôi kiếp lột xác, tấn thăng hoàng giả thần binh!

"Lôi kiếp này không làm gì được Diệp Đông Hoàng, chúng ta cùng nhau ra tay!" Hồn Thiên Đế nhìn Đông Hoàng Thành, nói với Tiêu Viêm.

"Huyết Chi Đế Thân!" Lời vừa dứt, Hồn Thiên Đế đối với huyết vân hút được từ sinh linh Trung Châu xung quanh há miệng hít một hơi, huyết vân nhập thể, thân thể hắn đột nhiên bành trướng lên.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, liền hóa thành một huyết sắc cự nhân cao đến mấy vạn trượng, huyết quang trên cơ thể hắn nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một lớp áo giáp huyết sắc, bao bọc lấy thân thể vạn trượng kia.

Huyết sắc cự nhân đứng sừng sững giữa trời đất, che khuất cả bầu trời, dưới tác động thị giác đáng sợ đó, tất cả mọi người đều không chút nghi ngờ, một quyền của Hồn Thiên Đế lúc này, có thể đánh sập cả khu vực mấy vạn dặm thành vực sâu!

"Đấu Đế Chi Thân…" Nhìn Hồn Thiên Đế cao đến vạn trượng, Cổ Nguyên và những người khác trong mắt tràn đầy tò mò và ngưỡng mộ.

Cùng là viễn cổ chủng tộc, họ tự nhiên biết, Đấu Đế cường giả, có thể nạp thiên địa vào thân thể.

Lúc đó, họ chính là thiên địa, nhất cử nhất động, đều có thể chấn phá thương khung, uy lực mạnh mẽ đến đáng sợ!

Mà thân thể khổng lồ này, không phải do năng lượng hóa thành, mà là nhục thân thực sự, thử nghĩ xem, thân thể khổng lồ mấy vạn trượng, thanh thế đó, lại đáng sợ đến mức nào?

Mà năng lực này, được người ta gọi là Đấu Đế Chi Thân, vì cũng chỉ có đạt đến tầng thứ Đấu Đế, mới có thể thi triển được.

"Viêm Chi Đế Thân!" Tiêu Viêm trên bầu trời cũng không chậm trễ, thủ ấn biến ảo, đại địa nứt ra, dung nham vô cùng, bị cưỡng ép rút lên, cuối cùng hóa thành hồng viêm cuồn cuộn, tràn vào cơ thể Tiêu Viêm.

Mà khi những hồng viêm cuồn cuộn này tràn vào cơ thể Tiêu Viêm, cơ thể hắn, cũng dưới sự chú thị của vô số ánh mắt căng thẳng, nhanh chóng bành trướng.

Và trong lúc bành trướng, hỏa diễm lộng lẫy, nhanh chóng từ lỗ chân lông toàn thân gào thét ra, hóa thành từng con hỏa long, quấn quanh thân thể hắn.

"Biến lớn là có tác dụng sao?" Nhìn Hồn Thiên Đế và Tiêu Viêm, Diệp Đông Hoàng không để ý, bàn tay trắng như ngọc từ từ duỗi ra, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể đã đạt đến Hoàng Thể Cảnh vào lúc này đã lộ ra mũi nhọn của nó!

Nhục thân thành hoàng!

Năm ngón tay trong suốt như ngọc mở ra, phong lôi gào thét, pháp tắc dâng trào, từng dải ngân hà ở đầu ngón tay huyễn sinh huyễn diệt.

Năm ngón tay, mỗi một ngón phảng phất đều trở nên vô hạn lớn, tựa như cột chống trời, trong lòng bàn tay có vũ trụ cổ vô tận, đại thế giới, hủy diệt tái sinh, chìm nổi, kinh khủng vô cùng.

Đấu Đế Chi Thân vạn trượng của Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế dưới một chưởng này của Diệp Đông Hoàng như đồ chơi trẻ con,

theo bàn tay lớn ấn xuống, tức thì tan nát!

"Làm sao có thể?" Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế mắt muốn nứt ra, họ đã nghĩ Diệp Đông Hoàng có thể sẽ rất mạnh, nhưng sao cũng không ngờ lại mạnh đến mức này!

Nhìn bàn tay khổng lồ tràn ngập cả trời đất, họ phảng phất như con kiến nhỏ bé, vô lực, họ muốn giãy giụa, muốn trốn chạy.

Nhưng không gian xung quanh phảng phất như ngưng đọng, thời gian phảng phất như đình trệ, khiến họ không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình như con kiến bị bắt trong lòng bàn tay!

Ực!

Giờ phút này, trời đất phảng phất như tĩnh lặng!

Tất cả mọi người trợn to mắt, nín thở, ánh mắt khó tin ngây ngốc nhìn Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế cứ như vậy không chút phản kháng bị bắt trong lòng bàn tay!

"Lợi hại quá!

Mạnh quá!

Đẹp trai quá!" Cổ Huân Nhi dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, ánh mắt mê ly, tình cảm sùng bái ngưỡng mộ phảng phất như muốn tràn ra khỏi mắt, cả người đều mềm nhũn!

Mạnh mẽ!

Kinh khủng!

Trong đầu tất cả mọi người không tự chủ được mà hiện lên ý niệm như vậy, mọi thứ chứng kiến hôm nay, thực sự quá chấn động!

Liên tiếp xuất hiện hai vị Đấu Đế, ngay sau đó Diệp Đông Hoàng hiện thân, một chưởng bắt giữ hai vị Đấu Đế, cảm giác như đang nằm mơ!

Bành!

Diệp Đông Hoàng tay lớn thu hồi, hơi dùng lực, thân thể Hồn Thiên Đế nổ tung, hóa thành một đám huyết vụ, bị Diệp Đông Hoàng nuốt chửng.

Cảm nhận được động tĩnh bên cạnh, Tiêu Viêm đồng tử co rút, trong mắt lộ ra một tia kinh sợ.

Giây tiếp theo, thân hình vĩ ngạn của Diệp Đông Hoàng đập vào mắt, đôi mắt sâu thẳm lặng lẽ nhìn Tiêu Viêm đang đứng trong lòng bàn tay hắn, cười nói: "Thế nào?Mặc cho ngươi giãy giụa thế nào, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của trẫm!" Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của Cổ Huân Nhi cũng nhìn qua, nhìn Tiêu Viêm đã bị thu nhỏ vô số lần trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, ánh mắt không còn gợn sóng!

Có chăng chỉ là sự sùng bái ngưỡng mộ đối với Diệp Đông Hoàng!

"Cẩu nam nữ!

Thành làm vua, thua làm giặc, muốn giết thì cứ giết, tiểu gia ta mà nhíu mày một cái thì không phải họ Tiêu!" Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Huân Nhi, trong lòng Tiêu Viêm càng thêm tức giận, hóa ra từ đầu đến cuối, hắn chỉ là một trò cười!

Hắn chưa bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay của Diệp Đông Hoàng!

Mọi thứ hôm nay, đều nằm trong tính toán của Diệp Đông Hoàng!

Thật là nực cười!

Thật đáng thương!

Thật đáng buồn!

Thật đáng than! … "Đại Hạ thần uy, vĩnh hằng bất hủ! " "Đại Hạ thần uy, vĩnh hằng bất hủ! " ...

Sau cơn chấn kinh, chấn động, hưng phấn và kích động, Trung Châu Đại Lục bùng nổ những tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

Ai cũng không ngờ tới Hồn Thiên Đế và Tiêu Viêm hùng hổ kéo đến lại bại trận một cách chóng vánh như vậy!

Không ai cho rằng Hồn Thiên Đế và Tiêu Viêm yếu.

Trong bối cảnh Đấu Khí Đại Lục đã vạn năm không xuất hiện Đấu Đế, hai người họ có thể trở thành Đấu Đế đã đủ thấy thiên phú và khí vận hơn người.

Chỉ có thể nói, Diệp Đông Hoàng quá mạnh!

Bọn họ vốn có thể cao cao tại thượng, trở thành tồn tại đỉnh phong của Đấu Khí Đại Lục, hưởng thụ sự kính bái hoan hô của ức vạn sinh linh, đáng tiếc lại gặp phải Diệp Đông Hoàng!

Chỉ có thể nói đây là bi ai của bọn họ, sinh nhầm thời đại! "A..." Tiêu Viêm bi phẫn gào thét, ánh mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, khó có thể chấp nhận sự thật này!

Hắn vừa mới thành Đế, vốn tưởng rằng có thể ngồi ôm thiên hạ, nắm giữ quyền uy vô thượng, ôm trọn mỹ nhân trong thiên hạ, khiến Diệp Đông Hoàng phải hối hận khi đến thế giới này.

Kết quả, hắn còn chưa ra oai xong, thực lực còn chưa phát huy hết, đã bị Diệp Đông Hoàng nghiền ép!

Thật sự quá đả kích người khác! "An tâm ra đi đi, tất cả mọi thứ của ngươi, Trẫm sẽ giúp ngươi sử dụng thật tốt! " Nhìn Tiêu Viêm điên cuồng, Diệp Đông Hoàng siết chặt bàn tay, sức mạnh kinh khủng bùng nổ, cho dù là thân thể Đấu Đế của Tiêu Viêm cũng bị nghiền nát trong nháy mắt, hóa thành một đám sương máu!

Vút!

Từng lỗ đen nhỏ li ti hiện ra, nuốt chửng đám sương máu sau khi Tiêu Viêm bị nghiền nát, chỉ để lại một quảng trường Dị Hỏa.

Giây tiếp theo, từ trong quảng trường Dị Hỏa bay ra một đoàn sáng rực rỡ lớn bằng đầu người, đoàn sáng này chính là Đế Phẩm Sồ Đan do Đà Xá Cổ Đế để lại!

Sau khi thành Đế, Tiêu Viêm đã trấn áp Đế Phẩm Sồ Đan ngay lập tức, sau đó vội vã ra ngoài thể hiện, tìm hắn báo thù, bây giờ tất cả những thứ này đều thuộc về hắn! "Đây chẳng lẽ là Đế Phẩm đan dược? " Vân Vận, Thải Lân, Cổ Huân Nhi và những người khác đều nhìn về phía Đế Phẩm Sồ Đan trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh bàng bạc chứa đựng bên trong, nếu các nàng có được, e là cũng có thể thành Đế! "Vẫn chưa phải là Đế Phẩm đan dược thực sự, chỉ là Đế Phẩm Sồ Đan, nhưng Trẫm luyện chế một chút là được! " Diệp Đông Hoàng nhìn Đế Phẩm Sồ Đan, trong lòng đã có quyết định, nhưng khi nhìn thấy Tử Nghiên bên cạnh, ánh mắt bất giác hướng về không gian nham thạch bên dưới Già Nam học viện ở Hắc Giác Vực! "Sao vậy? " Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, Vân Vận và những người khác cũng tò mò nhìn theo, nhưng không thấy gì cả!

Oanh!

Giây tiếp theo, hai đạo kim quang từ mắt Diệp Đông Hoàng bắn ra, xé rách không gian chui vào bên dưới Hắc Giác Vực.

Dường như có âm thanh gì đó vỡ vụn vang lên, Vân Vận và những người khác cuối cùng cũng biết Diệp Đông Hoàng đang nhìn cái gì!

Chỉ thấy trong lòng nham thạch dưới lòng đất có một không gian tối tăm không dấu vết, và trong không gian tối tăm đó có một vật thể khổng lồ!

Đó là một sinh vật to lớn không thể tả, nó cuộn mình trong hư

không tối tăm, không hề nhúc nhích.

Tầm mắt của Vân Vận và những người khác di chuyển dọc theo thân thể nó, dài đến mấy vạn trượng.

Sinh vật thần bí này toàn thân màu tím vàng, lớp vảy lạnh lẽo bao phủ cơ thể nó, một cảm giác mạnh mẽ như sắt thép tự nhiên nảy sinh.

Hống!

Chương 451

Tiếng rồng ngâm vang vọng khắp đất trời, sinh vật thần bí gầm lên giận dữ, thân hình khổng lồ chuyển động, nham thạch đỏ rực phun trào, dường như muốn nuốt chửng cả trời đất.

Nhìn khắp nơi, cả một vùng trời đất đều bị những con sóng nham thạch vạn trượng lấp đầy, nhiệt độ cao khủng khiếp biến nơi đó thành một lò lửa. "Ầm ầm ầm! " Thác nham thạch phóng lên trời ầm ầm đổ xuống, rơi vào vùng biển nham thạch, hóa thành những con sóng khổng lồ, nhanh chóng lan ra, nhấn chìm cả những ngọn núi ở xa xa.

Cùng với con sóng khổng lồ hạ xuống, trong vùng biển nham thạch, một vật thể khổng lồ đột nhiên nhô lên, thân thể to lớn phủ đầy vảy tím vàng chui ra khỏi nham thạch, đó chính là một con rồng khổng lồ! "Hình như có chút giống với bản thể của Tử Nghiên?

Chẳng lẽ cũng là Thái Hư Cổ Long? " Vân Vận nhìn con rồng khổng lồ lao ra khỏi nham thạch, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc! "Thái Hư Cổ Long ở đỉnh phong của đỉnh phong Đấu Thánh? " Thải Lân tò mò đánh giá con rồng khổng lồ, rồi nhìn sang Tử Nghiên, "Tử Nghiên, trong tộc của muội có Thái Hư Cổ Long ở đỉnh phong Đấu Thánh sao? " "Chưa từng nghe nói! " Tử Nghiên nhíu mày đánh giá con rồng khổng lồ.

Hiện tại trong tộc Thái Hư Cổ Long ngoài nàng ra, đừng nói là đỉnh phong Đấu Thánh, ngay cả cao giai Đấu Thánh cũng không có! "Bệ hạ, đó là..." Nhã Phi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Con rồng khổng lồ kia hẳn là bị nhốt ở đó, vừa rồi một ánh mắt của Diệp Đông Hoàng đã phá vỡ phong ấn, mới khiến đối phương thoát khốn, cho nên Diệp Đông Hoàng chắc chắn biết! "Trẫm dịch

chuyển nó qua đây, các ngươi sẽ biết! " Trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh thần biến ảo, một luồng dao động vô hình lan tỏa ra.

Chỉ thấy con rồng khổng lồ vừa mới lao ra khỏi không gian nham thạch đã xuất hiện ngay trên bầu trời Đông Hoàng Thành! "Đấu Đế! " Một tiếng kinh hô đầy kiêng dè vang lên.

Trên thân con rồng khổng lồ màu tím vàng dài mấy vạn trượng, ánh sáng mạnh mẽ tuôn ra, thân thể to lớn vô cùng của nó nhanh chóng thu nhỏ lại, trong chốc lát đã hóa thành một người đàn ông trung niên với mái tóc tím vàng.

Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt vàng kim đầy uy áp nồng đậm nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, tràn đầy kinh ngạc và kiêng dè: "Lại một vị Đấu Đế nữa? " Hắn là Long Hoàng đời trước của tộc Thái Hư Cổ Long, Trúc Khôn, mấy ngàn năm trước vì thèm muốn truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế nên bị nhốt ở đó mấy ngàn năm!

Tử Nghiên cũng vì vậy mà lưu lạc bên ngoài, trở thành cô nhi!

Sau khi Tiêu Viêm nhận được truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế thành Đế, hắn vốn có thể nhân cơ hội này thoát khốn, không ngờ Tiêu Viêm không cho hắn rời đi mà lại trấn áp hắn!

Tiêu Viêm định thu hắn làm tọa kỵ, nhưng khi thấy Hồn Thiên Đế thành Đế, hắn đã vội vã ra ngoài thể hiện, còn chưa kịp thu phục Trúc Khôn! "Hiện tại Đấu Khí Đại Lục chỉ có một vị Đế là bệ hạ, vị Đế duy nhất! " Tử Nghiên trong bộ váy tím, đường cong quyến rũ, ánh mắt tò mò trên dưới đánh giá Trúc Khôn, bởi vì trên người đối phương, nàng cảm thấy một cảm giác quen thuộc, chất vấn: "Ngươi cũng là Thái Hư Cổ Long?

Ngươi thuộc chi nào?

Tên gì? " "Con ơi..." Nghe vậy, đôi mắt vàng kim của Trúc Khôn

vốn đầy hung lệ và uy nghiêm, gần như trong chớp mắt trở nên dịu dàng.

Trái tim đã im lặng vô số năm đột nhiên đập mạnh, ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm Tử Nghiên, lẩm bẩm. "Ai là con của ngươi? " Tử Nghiên lạnh lùng nói. "Con ơi..." Thân hình Trúc Khôn gần như xuất hiện ngay trước mặt Tử Nghiên trong nháy mắt.

Vân Vận, Thải Lân và những người khác khí tức chấn động, mấy luồng khí tức Đấu Thánh đỉnh phong đè lên người Trúc Khôn, khiến hắn run lên, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc!

Không ngờ những nữ nhân này đều là Đấu Thánh đỉnh phong!

Nhưng lúc này hắn không có tâm tình để ý, toàn bộ tâm thần đều đặt trên người Tử Nghiên.

Vân Vận và những người khác thấy Diệp Đông Hoàng không ngăn cản, cũng không ra tay! "Con giống mẹ con thật..." Ánh mắt Trúc Khôn lướt qua gò má xinh đẹp của Tử Nghiên, trên khuôn mặt cương nghị hiện lên một nụ cười phức tạp. "Ngươi đã gặp mẹ ta? " Nghe lời này, sắc mặt Tử Nghiên lập tức thay đổi, không thể tin được nhìn người đàn ông trước mặt.

Và khi ánh mắt nàng nhìn rõ đôi mắt vàng kim của hắn, sâu trong lòng lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác kỳ lạ này khiến thân thể yêu kiều của Tử Nghiên đột nhiên khẽ run lên, nàng cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, đột nhiên đưa tay ngọc ra, nắm lấy bàn tay của người trước mặt.

Hai tay tiếp xúc, ánh sáng vàng rực rỡ đột nhiên cùng lúc tuôn ra từ cơ thể hai người, cuối cùng dung hợp hoàn hảo ở nơi hai bàn tay giao nhau.

Mơ hồ, một luồng uy áp cực kỳ kinh khủng lan tỏa ra.

Vân Vận, Thải Lân và những người khác lặng lẽ nhìn, trong lòng đều đã có suy đoán.

Bản thể rất giống Tử Nghiên, còn có thể đến gần Tử Nghiên, tuyệt đối là người thân của Tử Nghiên!

Nếu không, một người đàn ông trưởng thành dám đến gần Tử Nghiên như vậy trước mặt Diệp Đông Hoàng, đã sớm hóa thành tro bụi! "Ngươi..." Sững sờ nhìn ánh sáng vàng dung hợp hoàn hảo, ánh mắt Tử Nghiên dao động kịch liệt, ngay sau đó, nàng đột nhiên như bị điện giật rút tay ngọc về, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm người đàn ông với vẻ mặt dịu dàng trước mặt, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo hơn nhiều.

Diệp Đông Hoàng thản nhiên đứng đó, đối với sự thay đổi của Tử Nghiên cũng không ngạc nhiên!

Nhìn sắc mặt của Tử Nghiên, dường như không quá kích động, nhưng Diệp Đông Hoàng có thể cảm nhận được cơn sóng lớn đang cuộn trào trong lòng nàng lúc này. "Con ơi..." Nhìn sắc mặt đột nhiên lạnh đi của Tử Nghiên, Trúc Khôn lại có chút luống cuống.

Hắn hiển nhiên rất thiếu kinh nghiệm trong tình huống này, lúc này chỉ có thể không ngừng xoa tay, ngập ngừng nhìn Tử Nghiên, hoàn toàn không biết nên mở lời thế nào. "Ta là cô nhi, không cha không mẹ. " Giọng Tử Nghiên lạnh lùng, nhưng trong lời nói lại có chút chua xót.

Diệp Đông Hoàng biết, năm đó Tử Nghiên một mình sống trong núi sâu ở Hắc Giác Vực, tuổi còn nhỏ, tuy thiên phú dị bẩm, nhưng cuối cùng cũng không dễ dàng, thường bị các ma thú khác bắt nạt!

Sau này ăn nhầm Hóa Hình Thảo chưa trưởng thành, hóa thành người, mới được đại trưởng lão Tô Thiên của Già Nam học viện đưa về nội viện.

Nhưng nàng cũng luôn cô đơn lẻ loi, cho đến khi gặp hắn, trở thành nữ nhân của hắn.

Tử Nghiên quật cường đứng trước mặt, khi nói chuyện, trong mắt lại có chút không kìm được mà ngân ngấn lệ châu.

Phụ thân...

Nàng từng mong chờ nhất, chính là cảnh này. "Lỗi của ta, lỗi của ta, ta không nên tham lam động phủ Cổ Đế, đều là do Đà Xá Cổ Đế tên khốn đó, hắn bày mưu hại ta, khiến ta bị nhốt lâu như vậy, còn có tên khốn Tiêu Viêm kia, vốn ta sắp thoát khốn rồi, lại bị hắn trấn áp! " Nhìn thấy nước mắt trong mắt Tử Nghiên, Trúc Khôn lại hoảng lên, tay chân luống cuống muốn tiến lên: "Con ơi, đừng khóc, đừng khóc nữa, đều là lỗi của ta, sau này con bảo vi phụ làm gì, vi phụ đều nghe theo con hết, con không tin, ta thề cũng được mà? " Nhìn thấy vị cường giả đỉnh phong từng uy chấn đại lục, giờ lại có bộ dạng luống cuống tay chân này, Diệp Đông Hoàng thầm gật đầu, xem ra, đối với Tử Nghiên, hắn quả thực rất quan tâm.

Nếu không, Diệp Đông Hoàng không ngại để hắn biến mất không một tiếng động!

Tử Nghiên khẽ hít mũi, đôi mắt hơi đỏ hoe nhìn người đàn ông đang xoa tay trước mặt, vẻ uy nghiêm ban đầu giờ trông có chút thật thà.

Nàng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, giọng nói mang theo một chút nghẹn ngào: "Vậy ngươi hiệu trung với bệ hạ, được không? " "Được! " Nghe vậy, người đàn ông trung niên trước hết sững sờ, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Luồng khí tức kinh khủng mơ hồ lan tỏa từ người đối phương cho hắn biết đối phương là một vị Đấu Đế!

Một vị Đấu Đế vô cùng mạnh mẽ!

Hắn có thể ra ngoài gặp được Tử Nghiên, hiển nhiên hoàn toàn dựa vào Diệp Đông Hoàng, nếu không hắn căn bản không thể thoát khỏi tay một vị Đấu Đế còn sống!

Dù hắn còn chưa biết Tiêu Viêm đã toi mạng!

Nhưng hiệu trung với một vị Đấu Đế mạnh mẽ như Diệp Đông Hoàng, không mất mặt!

Hơn nữa, hiện tại Tử Nghiên có thể có tu vi thực lực không thua kém hắn, hiển nhiên là Diệp Đông Hoàng đã bỏ ra rất nhiều công sức, đối với Tử Nghiên cũng xem như không tệ.

Hắn hiệu trung với Diệp Đông Hoàng, cũng có thể làm tăng thêm sức nặng của Tử Nghiên trong lòng Diệp Đông Hoàng! "Trúc Khôn bái kiến bệ hạ!

Chương 452

" Đã đồng ý với Tử Nghiên, Trúc Khôn cũng không do dự.

Thần phục cường giả, là chuyện thiên kinh địa nghĩa! "Không cần đa lễ, mấy ngàn năm trôi qua, thương hải tang điền, ngươi có thể đi tìm hiểu một phen trước! " Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt gật đầu, hắn còn phải luyện đan và dung hợp Hồn Thiên Đế và Tiêu Viêm đã bị thôn phệ, không có tâm tư bồi tiếp hắn, bèn dẫn Vân Vận và những người khác trở về Đông Hoàng Cung!

Tử Nghiên cũng vội vàng đi theo, tâm tình phức tạp! "Không biết bây giờ Thái Hư Cổ Long thế nào rồi? " Nhìn bóng lưng Tử Nghiên đi theo Diệp Đông Hoàng, Trúc Khôn thở dài một tiếng.

Hắn không đuổi theo, hắn biết Tử Nghiên cần thời gian!

Lắc đầu, hắn chui vào không gian, hướng về Long Đảo!

Hắn phải tìm hiểu cục diện hiện tại và tình hình của Tử Nghiên trước! "Bệ hạ, ngài nói, ta có nên nhận ông ta không? " Tử Nghiên đi bên cạnh Diệp Đông Hoàng, đột nhiên khẽ nói: "Nếu năm đó không may mắn, ta đã sớm trở thành thức ăn trong miệng ma thú khác..." "Trong lòng ngươi nghĩ thế nào, thì làm thế ấy...

Thiên hạ không có cha mẹ nào không thương con, không gian mà ông ta bị nhốt, tối tăm cô độc, những năm nay, ông ta sống có lẽ cũng không dễ dàng! " Diệp Đông Hoàng chần chừ một chút, chậm rãi nói.

Hắn hiểu, đối với người cha đột nhiên xuất hiện này, Tử Nghiên cũng thấp thỏm lo được lo mất, không biết nên xử lý thế nào.

Tử Nghiên im lặng gật đầu, cũng không nói gì.

Diệp Đông Hoàng cũng không nói nhiều, những chuyện này, vẫn

phải để nàng tự mình nghĩ thông suốt, dù nàng lựa chọn thế nào, hắn đều ủng hộ!

Trở lại Đông Hoàng Cung, Diệp Đông Hoàng trực tiếp lấy ra một luồng bản nguyên Đấu Đế của Tiêu Viêm đã bị thôn phệ, dung nhập vào Đế Phẩm Sồ Đan!

Luồng bản nguyên Đấu Đế này chính là bản nguyên truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế mà Tiêu Viêm nhận được.

Mà Đà Xá Cổ Đế là do Dị Hỏa thành Đế, bản thể là một đóa Dị Hỏa.

Chỉ cần luyện hóa luồng bản nguyên này, là có thể giống như Tiêu Viêm, chưởng khống vạn hỏa, trở thành Viêm Đế!

Ông ông!

Theo luồng bản nguyên Đấu Đế này dung nhập vào Đế Phẩm Sồ Đan, Đế Phẩm Sồ Đan lập tức run rẩy, tỏa ra vô tận hào quang, từng luồng dao động kinh khủng lan tỏa, có thể dễ dàng tiêu diệt bất kỳ cường giả nào dưới Đấu Thánh!

Nhưng ở trước mặt Diệp Đông Hoàng, căn bản không thể gây ra một chút gợn sóng.

Ánh mắt Vân Vận và những người khác lập tức trở nên nóng rực.

Đây chính là Đế Đan thực sự, ăn vào tuyệt đối có thể thành Đế!

Trên bầu trời từng đạo lôi kiếp giáng xuống, nhưng lại bị Diệp Đông Hoàng tùy ý một quyền đánh tan! "Tiểu Y Tiên, viên Đế Đan này ban cho ngươi! " Diệp Đông Hoàng bắt lấy viên Đế Đan đang không ngừng rung động muốn chạy trốn, nhìn về phía Tiểu Y Tiên.

Viên Đế Đan này sau khi luyện hóa có thể chưởng khống vạn hỏa, rất thích hợp với nàng!

Những năm nay dưới sự bồi dưỡng của Diệp Đông Hoàng, tu vi của Tiểu Y Tiên không chỉ tăng lên đến Đấu Thánh đỉnh phong, mà cấp bậc Luyện Dược Sư cũng đạt tới tầng thứ Cửu Phẩm Kim Đan! "A...

Bệ hạ, cái này..." Tiểu Y Tiên kinh ngạc, nàng không ngờ viên Đế Đan này lại được ban cho mình, có cảm giác được sủng ái mà lo sợ! "Tiểu Y Tiên, còn không mau tạ ơn bệ hạ! " Nhìn Tiểu Y Tiên ngơ ngác, không biết phải làm sao, Vân Vận đưa tay kéo cánh tay nàng! "Đa tạ bệ hạ! " Tiểu Y Tiên cắn chặt đôi môi đỏ mọng, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, nhận lấy viên Đế Đan trong tay Diệp Đông Hoàng, một trái tim đập thình thịch!

Bệ hạ đối với nàng thật quá tốt! "Các ngươi cũng tu luyện cho tốt, sau này đều sẽ có! " Diệp Đông Hoàng lướt mắt qua mọi người, cuối cùng cũng ban quảng trường Dị Hỏa cho Tiểu Y Tiên rồi cho tất cả mọi người lui ra, bắt đầu bế quan!

Trước đó đã thôn phệ Hồn Thiên Đế và Tiêu Viêm, hai vị Đấu Đế, bất luận là năng lượng hay các loại cảm ngộ đều vô cùng khổng lồ!

Dù sao Đấu Đế cũng tương đương với cường giả Hoàng Giả Cảnh!

Đợi hắn hấp thu hoàn toàn, lợi ích thu được không cần nói cũng biết, nói không chừng có thể một bước đặt chân vào Hoàng Giả Cảnh!

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Đông Hoàng một mực thả nuôi Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế, đợi đến khi bọn họ thành Đế mới thu hoạch!

Thời gian trôi nhanh!

Chuyện Diệp Đông Hoàng một tay trấn áp hai vị Đấu Đế cũng được lưu truyền rộng rãi, chấn động cả đại lục.

Hiện tại, bốn bể quy về một mối, thiên hạ thần phục, Đại Hạ

Vương Triều trở thành chúa tể duy nhất của Đấu Khí Đại Lục!

Diệp Đông Hoàng và Tiểu Y Tiên đều đang bế quan, Trúc Khôn thì đang vây quanh Tử Nghiên lấy lòng, bù đắp lỗi lầm năm xưa!

Một ngày nọ, một luồng khí tức kinh khủng và mạnh mẽ từ Đông Hoàng Thành lan tỏa ra.

Một bóng hình xinh đẹp áo trắng hiện ra trên bầu trời Đông Hoàng Thành, đường cong uyển chuyển, quyến rũ đoạt phách, tiên tư tuyệt thế, nữ thần vô song! "Chúc mừng bệ hạ, Tiểu Y Tiên muội muội thành Đế rồi! " Trong Đông Hoàng Cung, Vân Vận tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn Tiểu Y Tiên trên hư không, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Thải Lân, Nhã Phi, Tử Nghiên và những người khác cũng không ngoại lệ.

Đây chính là Đấu Đế, tồn tại đỉnh phong của đại lục!

Ai mà không ngưỡng mộ?

Tất nhiên, người ngưỡng mộ nhất là Tào Dĩnh, cũng là Luyện Dược Sư, đáng tiếc nàng cũng biết mình quen biết Diệp Đông Hoàng quá muộn! "Đây là dưỡng thành một nữ đế rồi! " Diệp Đông Hoàng nhìn giai nhân phong hoa tuyệt đại trên hư không, trong lòng tràn đầy vui sướng và tự hào.

Hắn vốn đang bế quan, nhưng Tiểu Y Tiên đột phá tự nhiên không thể giấu được hắn.

Chuyện lớn như vậy, hắn tự nhiên phải xuất quan xem một chút!

Đáng tiếc hắn còn cách Hoàng Giả Cảnh một bước, chỉ có nhục thân bước vào Hoàng Thể Cảnh mà thôi.

Nhưng chỉ bằng nhục thân, Đấu Đế bình thường cũng không phải

là đối thủ của hắn!

Trên hư không, bàn tay ngọc trắng nõn của Tiểu Y Tiên vung lên, ánh sáng rực rỡ chói lòa bắn ra, cuối cùng đón gió phình to, hóa thành một quảng trường xuất hiện trên bầu trời. "Quảng trường Dị Hỏa? " Nhìn thấy thứ có chút quen thuộc kia, Vân Vận và những người khác đều sững sờ.

Thứ đó là do Diệp Đông Hoàng lấy được từ chỗ Tiêu Viêm, nghe nói là vật trong động phủ của Đà Xá Cổ Đế.

Trên quảng trường Dị Hỏa có hai mươi hai cây cột đá Dị Hỏa, mỗi cây cột đá đều tương ứng với một loại Dị Hỏa, nhưng những Dị Hỏa trong đó không có uy lực gì, chỉ là tiêu bản mà thôi.

Các nàng cũng không biết quảng trường Dị Hỏa đó có tác dụng gì, trong lòng tràn đầy tò mò!

Không chỉ các nàng, vô số người trong Đại Hạ Vương Triều cũng vô cùng tò mò!

Quảng trường Dị Hỏa lơ lửng trên trời, thân thể yêu kiều của Tiểu Y Tiên chuyển động, liền xuất hiện trên bầu trời quảng trường.

Giữa trán nàng có một ấn ký lửa rực rỡ.

Lúc này, ấn ký lửa rực rỡ đó đột nhiên đập mạnh, một luồng dao động ý niệm không thể tả từ ấn ký lửa nhanh chóng truyền ra, với tốc độ cực kỳ kinh khủng, truyền khắp toàn bộ Đấu Khí Đại Lục! "Ta lấy danh nghĩa Viêm Đế Tiểu Y Tiên, sắc lệnh thiên hạ vạn hỏa, nghe lệnh của bản đế! " Đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên đột ngột mở ra, ngọn lửa rực rỡ từ trong cơ thể nàng tuôn ra, tiếng quát đầy uy áp vang vọng khắp mọi nơi trên Đấu Khí Đại Lục! "Dị Hỏa Bảng đệ nhị thập tam, Huyền Hoàng Viêm, quy vị! " Ngọn lửa rực rỡ lượn lờ quanh thân Tiểu Y Tiên, phảng phất như đế vương trong ngọn lửa.

Và cùng với tiếng quát này hạ xuống, từ trong Đông Hoàng Cung, một luồng ánh sáng màu vàng sẫm bay ra, chính là Dị Hỏa đã bị Tiêu Viêm dung hợp, sau này rơi vào tay Diệp Đông Hoàng!

Huyền Hoàng Viêm như sao băng xẹt qua bầu trời, xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tiểu Y Tiên, cuối cùng trực tiếp lao vào một cây cột đá trên quảng trường Dị Hỏa.

Chương 453

"Oanh! " Cùng với luồng lửa màu vàng sẫm này lao vào cây cột đá đó, ngọn Huyền Hoàng Viêm đang bốc lên trên đó đột nhiên phình to, hóa thành một cột lửa, phóng thẳng lên trời. "Dị Hỏa Bảng đệ nhị thập nhị, Vạn Thú Linh Hỏa, quy vị! " "Dị Hỏa Bảng đệ nhị thập nhất, ..." "..." "Dị Hỏa Bảng đệ thập cửu, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, quy vị! " Một ngọn lửa màu xanh nhạt từ Đông Hoàng Thành phun ra, cũng lao vào một cây cột đá. "..." Vô số người, trố mắt nghẹn họng nhìn cảnh tượng hùng vĩ này.

Mỗi khi một tiếng quát của Tiểu Y Tiên vang lên, liền có một luồng Dị Hỏa từ nơi xa xôi phá không mà đến.

Cuối cùng nghe theo hiệu lệnh của nàng, tiến vào cột đá.

Cảnh tượng đó, giống như Tiểu Y Tiên hóa thân thành đế vương trong ngọn lửa, tay chỉ đến đâu, không ai dám không theo!

Cảnh tượng hùng vĩ đó, khiến người xem kích động đến nhiệt huyết sôi trào.

Cảm giác chí tôn thiên hạ vạn vật, nghe ta hiệu lệnh, khiến người ta vô cùng tôn sùng và ngưỡng mộ. "Dị Hỏa Bảng đệ thất, Cửu U Kim Tổ Hỏa, quy vị! " Trên bầu trời, Tiểu Y Tiên lại hét lớn một tiếng.

Trong Đại Hạ Vương Triều, cơ thể Viêm Tẫn liền đột nhiên run lên, ngọn lửa vàng kim trực tiếp không chịu sự khống chế của hắn mà phá thể bay ra, lao vào cột đá.

Mấy loại Dị Hỏa tiếp theo, tuy đều có chủ nhân, nhưng toàn bộ đều bị Tiểu Y Tiên dễ dàng rút ra khỏi cơ thể, sau đó bắn vào cột đá. "Dị Hỏa Bảng đệ tam, Tịnh Liên Yêu Hỏa, quy vị! " Tiểu Y Tiên hít sâu một hơi, Tịnh Liên Yêu Hỏa đã bị Diệp Đông Hoàng luyện hóa

cũng từ trong cơ thể hắn bay ra, sau đó bắn vào cột đá, một cột lửa màu hồng phấn, thẳng lên trời cao.

Dị Hỏa mà Diệp Đông Hoàng đã luyện hóa, thực ra Tiểu Y Tiên không thể khống chế, nhưng những Dị Hỏa này đối với Diệp Đông Hoàng đã không còn tác dụng gì, tự nhiên bằng lòng thành toàn cho Tiểu Y Tiên!

Đến lúc này, trên quảng trường Dị Hỏa, đã có hai mươi mốt cột lửa Dị Hỏa, khí thế đó, thật sự kinh thiên động địa! "Dị Hỏa Bảng đệ nhị, Hư Vô Thôn Viêm, quy vị! " Cuối cùng, cũng là Hư Vô Thôn Viêm đã được Diệp Đông Hoàng luyện hóa, cũng bay ra, một đầu lao vào cây cột đá cuối cùng. "Phanh! " Cùng với Hư Vô Thôn Viêm lao vào cây cột đá cuối cùng, một cột lửa màu đen cũng phóng lên trời.

Hai mươi hai cột lửa chậm rãi di chuyển, cuối cùng tất cả ngưng tụ giữa không trung.

Nơi ngọn lửa giao nhau, một chiếc đỉnh cổ màu sắc rực rỡ, lại ngưng hiện ra. "Dị Hỏa Hằng Cổ Đỉnh! " Khi chiếc đỉnh cổ toàn thân lượn lờ ngọn lửa rực rỡ ngưng tụ, uy áp kinh khủng bao trùm toàn bộ Đấu Khí Đại Lục.

Vô số cường giả hãi nhiên thất sắc, ánh mắt kính sợ và kinh hãi! "Không tệ, hai mươi hai loại Dị Hỏa dung hợp với quảng trường Dị Hỏa, tạo thành một kiện Hoàng Đạo Thần Binh! " Diệp Đông Hoàng nhìn chiếc đỉnh cổ rực rỡ, hài lòng gật đầu.

Trong nguyên tác, Tiêu Viêm tạo thành Dị Hỏa Tuyên Cổ Xích, nhưng thực ra hình thái không phải là không thể thay đổi, chủ yếu tùy thuộc vào ý chí của chủ nhân!

Tiểu Y Tiên là Luyện Dược Sư, càng thích dược đỉnh hơn! "Nhưng sao nhìn có chút không hài hòa nhỉ! " Nhìn Tiểu Y Tiên một thân áo trắng, thân thể uyển chuyển thon thả, bàn tay ngọc trắng nõn

nâng một tôn đỉnh lửa cổ rực rỡ, Diệp Đông Hoàng lẩm bẩm. "Tiểu Y Tiên thành Đế rồi! " "Đấu Khí Đại Lục đã hơn một vạn năm không xuất hiện Đấu Đế, bây giờ liên tiếp xuất hiện Đấu Đế, chẳng lẽ thời đại mới đã đến? " "Đây chắc chắn sẽ là một thời kỳ hoàng kim thịnh thế! " ...

Thấy Tiểu Y Tiên thành Đế, vô số cường giả sôi trào, đặc biệt là các cường giả Đấu Thánh.

Họ dường như nhìn thấy một thời đại mới đang mở ra!

Đây là cơ hội và may mắn của họ!

Đấu Đế a!

Điều này trước đây họ nghĩ cũng không dám nghĩ!

Đại Hạ Vương Triều cả nước ăn mừng.

Tiểu Y Tiên trở lại Đông Hoàng Cung, khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ mang theo nụ cười rạng rỡ!

Từng có lúc, nàng chỉ là một y sư nhỏ bé ở trấn Thanh Sơn ngoài thành Ô Thản, ước mơ lớn nhất là trở thành một Luyện Dược Sư thực sự!!

Bây giờ nàng đã trở thành Đấu Đế, trở thành Đế Phẩm Luyện Dược Sư, những điều này đều là những gì nàng từng mơ cũng không dám nghĩ tới!

Mà tất cả những điều này đều do Diệp Đông Hoàng ban cho nàng!

Trong lòng nàng, Diệp Đông Hoàng chính là thần, là tất cả của nàng.

Bất luận bảo nàng làm gì, nàng đều cam tâm tình nguyện! "Bệ hạ! " Tiểu Y Tiên khoan thai bước tới, đôi mắt đẹp trong veo, đong đầy tình cảm, áo trắng tung bay, uyển chuyển như tiên nữ trên trời!

Từ Đấu Thánh đến Đấu Đế, đây là sự thăng hoa của sinh mệnh, sự biến đổi về bản chất, trở nên hoàn mỹ không tì vết, siêu phàm thoát tục! "Chúc mừng tỷ tỷ (muội muội)! " Vân Vận và những người khác cười chúc mừng, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

Sự ngưỡng mộ đối với Đấu Đế! "Không tệ! " Diệp Đông Hoàng đánh giá Tiểu Y Tiên, hài lòng gật đầu.

Mọi người hàn huyên một lúc, rồi lần lượt rời đi!

Tiểu Y Tiên tách ra một luồng bản nguyên Đế Viêm sau khi dung hợp hai mươi hai loại Dị Hỏa đưa cho Tào Dĩnh!

Tào Dĩnh cũng là Luyện Dược Sư, trước đây Diệp Đông Hoàng cũng đã cho nàng một loại Dị Hỏa, nhưng khi Tiểu Y Tiên thành Đế, Dị Hỏa mà nàng luyện hóa đã bị thu đi mất!

Kim Đế Phần Thiên Viêm của Cổ Huân Nhi cũng vậy!

Vì thế, Tiểu Y Tiên cũng đền bù cho nàng một luồng bản nguyên Đế Viêm!

Sau khi bọn họ luyện hóa sẽ mạnh hơn Dị Hỏa trước đây, có thể nói là hoàn toàn không lỗ!

Sau đó, Tiểu Y Tiên cũng rời đi.

Những người sở hữu Dị Hỏa khác, nàng đều đền bù một luồng bản nguyên Đế Viêm, khiến những cường giả vốn trong lòng có chút oán giận đều trở nên vui vẻ.

Trong Đông Hoàng Cung. "Đây là Đế Viêm sao?

Chỉ một luồng bản nguyên đã mạnh mẽ như vậy! " Tào Dĩnh cầm luồng bản nguyên Đế Viêm mà Tiểu Y Tiên đền bù cho mình, trong mắt đầy vẻ chấn động và nóng rực, đối với việc thành Đế càng thêm khao khát!

Nhìn Tào Dĩnh đang chấn động ngẩn người bên cạnh, Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo một cái, thân thể yêu kiều mềm mại không xương của giai nhân rơi vào lòng.

Nhìn khuôn mặt quyến rũ động lòng người của nàng, hắn nói: "Vũ trụ tinh hà, mênh mông vô tận, Đấu Khí Đại Lục chẳng qua chỉ là hạt bụi trong biển cả, Dị Hỏa vô số kể, sau này ngươi cũng có cơ hội thu thập những Dị Hỏa mạnh mẽ khác để dung hợp thành Dị Hỏa thuộc về riêng mình! " Tào Dĩnh thiên phú rất tốt, hiện tại cũng là Đấu Thánh đỉnh phong, Cửu Phẩm Luyện Dược Sư, thông minh hiểu chuyện, rất biết hầu hạ người khác, bất kể yêu cầu gì, nàng đều có thể đáp ứng, khiến Diệp Đông Hoàng rất thích! "Thật sao?

Bệ hạ không phải là đang an ủi người ta đấy chứ? " Đôi mắt đẹp quyến rũ của Tào Dĩnh ngước lên, cánh tay ngọc trắng nõn vòng qua cổ Diệp Đông Hoàng, giọng nói nũng nịu, hơi thở như lan!

Hiện tại Dị Hỏa của Đấu Khí Đại Lục đều đã bị Tiểu Y Tiên dung hợp thành Đế Viêm.

Luồng bản nguyên Đế Viêm mà nàng nhận được bây giờ tuy lợi hại hơn Dị Hỏa trước đây của mình, nhưng chung quy cũng là do Đế Viêm tách ra, giống như dùng đồ người khác đã dùng qua!

Chương 454

Với sự kiêu ngạo của nàng, tự nhiên không muốn dùng Dị Hỏa do Tiểu Y Tiên tách ra, nhưng hiện tại Đấu Khí Đại Lục đã không tìm được Dị Hỏa nào khác, nàng cũng đành chịu, trong lòng có một nỗi buồn man mác!

Bây giờ nghe nói còn có Dị Hỏa khác, tự nhiên là hưng phấn lên. "Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên là thật! " Diệp Đông Hoàng nhướng mày, bàn tay to đã luồn vào trong váy dài của Tào Dĩnh, giả vờ không vui nói: "Dám nghi ngờ lời của Trẫm, ngươi nói Trẫm nên phạt ngươi thế nào đây? " Bàn tay to của Diệp Đông Hoàng chuyển động, tìm tòi khám phá. "Tùy bệ hạ xử phạt! " Mắt Tào Dĩnh sáng lên.

Đến cảnh giới và địa vị này, nàng cũng mơ hồ đoán được bên ngoài Đấu Khí Đại Lục hẳn là còn có thế giới khác, chỉ là không chắc chắn.

Bây giờ lời của Diệp Đông Hoàng đã chứng minh bên ngoài Đấu Khí Đại Lục còn có đại lục khác tồn tại, đến lúc đó nàng cũng có thể tìm được Dị Hỏa khác để dung hợp thành Dị Hỏa thuộc về riêng mình! "Luồng bản nguyên Đế Viêm này ngươi có thể luyện hóa bồi dưỡng trước, đến lúc đó sau khi dung hợp các Dị Hỏa khác thì sẽ không phải là Đế Viêm, mà là Dị Hỏa thuộc về riêng ngươi! " Diệp Đông Hoàng cúi đầu liếc nhìn luồng Đế Viêm trong tay Tào Dĩnh, nói. "Bệ hạ, khi nào chúng ta có thể đến thế giới khác? " Mắt Tào Dĩnh đầy vẻ mong đợi, một trái tim nóng lên!

Bây giờ ở Đấu Khí Đại Lục muốn có Dị Hỏa mới sinh ra, ít nhất cũng phải mất ngàn trăm năm, hy vọng nàng có được Dị Hỏa khác chỉ có thể trông chờ vào thế giới khác! "Nhanh thì mấy chục năm, chậm

thì trăm năm! " Diệp Đông Hoàng khẽ cười, bàn tay to nghịch ngợm đột nhiên dùng sức, trêu chọc nói: "Vội vàng vậy sao?

Nóng lòng rồi à? " "A! " Tào Dĩnh kinh hô, bị Diệp Đông Hoàng bất ngờ tập kích làm cho thân thể yêu kiều run lên, mềm nhũn trong lòng.

Đôi chân dài thẳng tắp của nàng kẹp chặt, đôi mắt đầy vẻ quyến rũ nhìn Diệp Đông Hoàng, dường như sắp chảy ra nước! "Bệ hạ, yêu em! " Tào Dĩnh ghé sát vào tai Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, khuấy động lòng người! "Tiểu yêu tinh! " Diệp Đông Hoàng cười mắng, đối với sự táo bạo và nhiệt tình của Tào Dĩnh cũng không ngạc nhiên.

Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn hươ hươ trước mặt nàng, trêu ghẹo nói: "Thật đúng là không thể chờ đợi được! " "Bệ hạ! " Tào Dĩnh hờn dỗi không chịu, đôi mắt đẹp nhìn thấy giọt nước long lanh trên bàn tay to của Diệp Đông Hoàng, nắm đấm nhỏ đấm nhẹ vào ngực hắn.

Dù nàng táo bạo nhiệt tình, cũng cảm thấy không chịu nổi!

Quá xấu hổ! "Đi, Trẫm giúp ngươi luyện hóa luồng bản nguyên Đế Viêm này! " Diệp Đông Hoàng cười một tiếng, ngón tay quệt lên váy dài, một tay bế nàng lên, đi về phía nội thất! ...

Thời gian trôi nhanh, ba mươi năm thoáng chốc đã qua!

Một ngày nọ, một luồng khí cơ kinh thiên động địa bao trùm trời đất, khí tức kinh khủng làm nứt vỡ thương khung, uy áp khắp bốn bể tám cõi!

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiện ra, ngạo nghễ đứng trên hư không, dáng vẻ hùng vĩ, một luồng khí cơ kinh khủng khuấy động trời đất, không ngừng lan tỏa!

Ở Đấu Khí Đại Lục, ngay cả những cường giả đang bế quan ở tầng sâu cũng bị kinh động, hãi hùng ngẩng đầu, lòng kinh hãi không thôi! "Luồng khí tức này, là Đông Hoàng bệ hạ..." "Đông Hoàng bệ hạ lại đột phá rồi! " Vô số cường giả Đấu Thánh kinh hãi.

Trong mắt họ, Diệp Đông Hoàng đã sớm thành Đế, bây giờ lại đột phá, không biết đã đạt đến tầng thứ nào!

Vô số ánh mắt kính sợ sùng bái dường như xuyên qua hư vọng, vượt qua không gian, đổ dồn về bầu trời Đông Hoàng Thành, ánh mắt nóng rực, thành kính và hưng phấn!

Trong mắt vô số sinh linh, Diệp Đông Hoàng chính là vị thần không ai sánh bằng!

Ngay cả các Đấu Đế khác cũng không thể sánh vai!

Toàn thân Diệp Đông Hoàng được pháp tắc bao bọc, thần quang vạn trượng.

Chỉ đứng đó thôi, nhưng dường như vạn đạo đều bị hắn đè nén dưới chân.

Luồng khí cơ cái thế đó, ép cho vạn đạo của thế giới Đấu Phá phải ầm ầm rung chuyển!

Luồng khí tức không gì sánh được đó, bao trùm khắp bốn cực tám cõi, khiến vô số sinh linh trong nháy mắt phải phủ phục, cúi đầu lạy bái! "Bệ hạ thật quá kinh khủng! " Lão Long Hoàng Trúc Khôn ánh mắt sâu thẳm, chấn động không thôi.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Diệp Đông Hoàng thể hiện một chút thực lực, trong lòng dấy lên sóng lớn ngập trời!

Hắn đã sống mấy ngàn năm, được xem là người lớn tuổi nhất ở Đấu Khí Đại Lục hiện nay.

Trong thời kỳ hắn tung hoành thiên hạ, Cổ Tộc và Hồn Tộc vẫn còn rất yếu!

Cổ Nguyên, Hồn Thiên Đế và những người khác càng không thể sánh vai với hắn!

Đáng tiếc, thương hải tang điền, bây giờ thực lực của hắn tuy cũng được xem là đỉnh tiêm, nhưng những người như hắn, Đấu Thánh đỉnh phong, ở Đại Hạ Vương Triều lại không hề hiếm! "Khí tức này vượt xa Đấu Đế, từ cổ chí kim, e là không ai sánh bằng! " Cổ Nguyên và những người khác cũng kinh ngạc thán phục, trong mắt tràn đầy ánh sáng mãnh liệt.

Tuy bọn họ chưa thành Đế, nhưng sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng đã cho họ thấy con đường tương lai!

Ít nhất tương lai là có hy vọng! "Bệ hạ ngày càng mạnh! " Vân Vận, Thải Lân, Nhã Phi và những người khác, đôi mắt đẹp gợn lên từng lớp sóng, trong mắt tràn đầy tự hào, ngưỡng mộ, sùng bái, đồng thời cũng có một luồng áp lực mạnh mẽ!

Các nàng cũng phải trở nên mạnh mẽ, như vậy mới có thể theo kịp bước chân của Diệp Đông Hoàng, không bị tụt lại quá xa, đến cuối cùng ngay cả bóng lưng cũng không nhìn thấy!

Vút!

Ánh mắt sắc bén kinh thế của Diệp Đông Hoàng như hai tia sáng khai thiên nguyên thủy, cắt đôi trời đất, từng sợi tóc đen óng ánh tung bay.

Giây phút này, cả người hắn đã phá vỡ xiềng xích, hoàn toàn giải phóng mọi ràng buộc, khí thế kinh khủng không thể tưởng tượng nổi phóng lên trời, xuyên qua ức vạn dặm mây xanh!

Vô tận kiếp vân bao phủ tới, lấp đầy cả bầu trời, hiển hóa trời

đất!

Ầm ầm!

Sấm sét màu tím chiếu sáng cả Đấu Khí Đại Lục, khiến linh hồn vô tận sinh linh phải run rẩy.

Ngay cả Tiểu Y Tiên đã thành Đế cũng ánh mắt ngưng trọng, từ trong lôi kiếp đó cảm nhận được một luồng đại khủng bố, đại nguy hiểm!

Nếu để nàng đối mặt với lôi kiếp như vậy, tuyệt đối thập tử vô sinh!

Nhưng đối với Diệp Đông Hoàng, nàng có lòng tin!

Từng đạo từng đạo, ánh sét diệt thế đáng sợ, dày đặc, oanh tạc về phía Diệp Đông Hoàng, không thể tưởng tượng, vượt qua sự hiểu biết của tất cả mọi người!

Biển sấm mênh mông nhấn chìm cả một khu vực.

Diệp Đông Hoàng dáng vẻ hùng vĩ, thân hình cao lớn tắm mình trong biển sấm, vạn thiên pháp tắc bao quanh, diễn hóa từng dải ngân hà vũ trụ, huyễn sinh huyễn diệt!

Phá Vương thành Hoàng!

Lĩnh ngộ vạn đạo pháp tắc, giây phút này, Diệp Đông Hoàng và thần linh chân chính cũng không khác biệt nhiều, gần như có thể vĩnh hằng bất hủ, trường sinh bất lão!

Pháp tắc đan xen, Diệp Đông Hoàng tắm mình trong biển sấm, nhục thân, nguyên thần với tốc độ kinh người đang lột xác, từng đạo pháp tắc khắc sâu vào huyết nhục, hướng tới Pháp Tắc Chi Thân lột xác!

Oanh!

Vô tận kiếp quang, nhấn chìm, xuyên thấu mà xuống!

Đông Hoàng Kiếm sắc bén tuyệt thế, sát khí lạnh lẽo, lăng lệ vô cùng.

Chương 455

Nó được Diệp Đông Hoàng cầm trong bàn tay to trắng như ngọc, óng ánh, lóe lên ánh sáng bất hủ, chém diệt từng đạo từng đạo lôi kiếp!

Nó cũng đang lột xác!

Đông Hoàng Kiếm đi theo Diệp Đông Hoàng từ yếu đến mạnh, bây giờ càng thăng cấp thành Hoàng Giả Thần Binh.

Còn bộ trang bị Đế Hoàng trên người Diệp Đông Hoàng – Đế Hoàng Kiếm, Đế Hoàng Ấn, Cửu Long Bào và Phong Thần Bảng, đây đều là khí vận chí bảo, dùng để trấn áp khí vận.

Khí vận mạnh mẽ, chúng tự nhiên trở nên mạnh mẽ, không cần thứ khác, thứ cần là khí vận!

Thời gian từng chút từng chút trôi qua!

Oanh!

Một đạo kiếp quang màu đen kinh khủng giáng xuống, xuyên thấu trời đất, khiến người ta chấn động và kinh hãi, không khỏi tê cả da đầu!

Tiểu Y Tiên, Vân Vận và những người khác chăm chú nhìn lên trời, mắt đau nhói, một trái tim như treo lơ lửng! "Diệt! " Diệp Đông Hoàng toàn thân phát sáng, mang theo ánh sáng bất hủ chém ra một kiếm!

Một kiếm này chém nát trời đất, chém nát vô tận kiếp vân, uyển chuyển như một kiếm khai thiên tích địa, ánh sáng chói lọi vạn cổ, rung chuyển thời không.

Từng đạo ánh sáng pháp tắc rực rỡ lượn lờ, vô tận ngân hà huyễn

diệt chìm nổi, khí tức hoàng giả mênh mông bao trùm trời đất, uy áp bát hoang lục hợp!

Hắn dáng vẻ hùng vĩ uy nghiêm, tay cầm Đông Hoàng Kiếm, uyển chuyển như một vị đế hoàng cái thế, đứng đó nhìn xuống vạn cổ, ngạo thị cổ kim tương lai!

Chư thiên vạn giới, đều phải thần phục! "Trẫm, hôm nay thành Hoàng, phổ thiên đồng hạ! " Giọng nói uy nghiêm và hùng vĩ, vang vọng khắp Đấu Khí Đại Lục!

Khí tức hoàng giả hùng vĩ mênh mông, đường hoàng rộng lớn, trời đất đều phải thần phục, không thể đi ngược lại ý chí của hắn!

Bầu trời ầm ầm, vạn đạo cùng reo, vô tận hào quang lấp lánh, tử khí mênh mông mười vạn dặm, mỗi một góc, đều thấy rõ! "Đông Hoàng bệ hạ vĩnh hằng bất hủ! " Vô tận sinh linh trên Đấu Khí Đại Lục, từ tận đáy lòng cúi đầu lạy bái, thành kính khấu đầu, cuồng nhiệt và hưng phấn, kính sợ và sùng bái! ...

Thời gian trôi nhanh, trăm năm thoáng chốc đã qua!

Kể từ sau khi Diệp Đông Hoàng nghịch thiên thành Hoàng, Đấu Khí Đại Lục xuất hiện các Đấu Đế như nấm mọc sau mưa, Vân Vận, Thải Lân, Nhã Phi, Cổ Huân Nhi, Cổ Nguyên, Tử Nghiên, Chúc Khôn, Tào Dĩnh, Dược Trần… Mấy chục vị Đấu Đế cùng tụ hội một thời, nhưng Đấu Khí Đại Lục lại bình yên đến lạ thường, xứng danh hoàng kim đại thế!

Bởi vì Đấu Khí Đại Lục có một sự tồn tại chí cao vô thượng, đó chính là Hạ Hoàng – Diệp Đông Hoàng.

Đấu Đế trông thấy cũng phải cúi đầu xưng thần!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp bậc: Cấp 7 (0/10 tỷ) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Hoàng Giả Cảnh (Pháp tắc tam trọng) Vạn

Đạo Hỗn Độn Thể: Hoàng Thể Cảnh sơ kỳ đỉnh phong Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Bát giai 0.15 tỷ/1 tỷ) Thần thông thức tỉnh: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, hủy diệt ý thức) Võ kỹ tự sáng tạo: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn… Luyện đan: Bát giai trung phẩm Luyện khí: Bát giai trung phẩm Trận pháp: Bát giai trung phẩm Công pháp con: Vạn Đạo Kinh Khí vận điểm: 2 tỷ Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh giang hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế giới, Đại Tần thế giới, Phong Vân thế giới, Tru Tiên thế giới, Tam Quốc thế giới. "Đến lúc phải trở về rồi!" Nhìn vào bảng Vạn Đạo, Diệp Đông Hoàng trong lòng đã có quyết định, thế giới này là thế giới hắn ở lại lâu nhất từ trước đến nay, tròn một trăm năm có lẻ!

Dĩ nhiên, sau này thế giới càng mạnh, thời gian ở lại cũng sẽ càng dài!

Tu vi càng cao, thời gian đối với hắn càng không có ý nghĩa, với tu vi hiện tại của hắn, chỉ cần không bị ngoại lực can thiệp, không nói là vĩnh sinh, nhưng sống ức vạn năm hoàn toàn không có áp lực! "Trở về Thần Châu Giới!" Diệp Đông Hoàng ra lệnh.

Một trăm năm, những gì cần giao phó đều đã giao phó, tất cả cường giả trở thành Đấu Đế tức Hoàng Giả Cảnh cơ bản đều biết lai lịch của hắn!

Trăm năm này có thể xuất hiện nhiều Đấu Đế như vậy, tự nhiên cũng là vì nguyên nhân của hắn!

Thế giới này vốn thiếu nguyên khí, cho nên một vạn năm trước không có Đấu Đế nào ra đời!

Nhưng sau khi tu luyện Vạn Đạo Kinh, nguyên khí cũng không còn quan trọng như vậy nữa, hơn nữa sau khi Diệp Đông Hoàng thành Hoàng, hắn đã cưỡng ép hấp thu năng lượng trong hư không dung nhập vào Đấu Khí Đại Lục!

Điều này mới khiến Đấu Khí Đại Lục lập tức xuất hiện mấy chục vị Đấu Đế! "Đinh, tiêu hao 400 triệu khí vận điểm, trở về Thần Châu Giới!" Âm thanh của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vang lên, một dòng lũ màu tím bao bọc lấy Diệp Đông Hoàng biến mất khỏi Đấu Khí Đại Lục. "Bệ hạ rời đi rồi!" Cảm nhận được khí tức của Diệp Đông Hoàng biến mất, Vân Vận, Thải Lân và những người khác lập tức hưng phấn, thế giới bên ngoài Đấu Khí Đại Lục đối với họ tràn đầy sức hấp dẫn, khiến họ vô cùng khao khát!

Bây giờ cuối cùng cũng có thể ra ngoài xem thế giới bên ngoài rồi!

Thực ra sau khi thành Đế, họ đã có thể rời khỏi Đấu Khí Đại Lục, nơi đến chính là Đại Thiên Thế Giới mà Đại Chúa Tể đang ở!

Nhưng vì mối quan hệ với Diệp Đông Hoàng, tất cả những người thành Đế đều không chọn rời đi, mà chờ đợi Diệp Đông Hoàng dẫn họ đi! … Thần Châu Giới, Đại Hạ Vương Triều, hoàng cung!

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiện ra, cũng như mọi khi, sau khi trở về, hắn đầu tiên câu thế giới Đấu Phá lên, dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Lần này câu thế giới Đấu Phá, tiêu hao bốn trăm triệu khí vận điểm, hai tỷ khí vận điểm còn lại mười hai tỷ.

Phải biết rằng hai tỷ khí vận điểm này không phải chỉ của một thế giới Đấu Phá, mà là tổng hợp của tất cả thế giới hắn sở hữu!

Thế giới Đấu Phá là thế giới cấp bảy, phù hợp với điều kiện thăng cấp của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, vì vậy Diệp Đông Hoàng lại tốn

mười tỷ khí vận điểm để thăng cấp nó lên cấp tám!

Làm xong tất cả, ý thức của Diệp Đông Hoàng nhìn về phía thế giới Huyền Huyễn Tam Quốc mà hắn đã câu lên trước khi đến thế giới Đấu Phá.

Lúc này, cục diện của thế giới Tam Quốc đã hoàn toàn khác trước, Đại Hạ Vương Triều trở thành chính thống của thiên hạ!

Vì sức mạnh vô địch mà Diệp Đông Hoàng đã thể hiện trước đó, không ai dám phản kháng.

Hơn nữa, những năm qua cũng có cường giả dưới trướng Diệp Đông Hoàng tu luyện trong thế giới Tam Quốc, khiến cho cường giả bản địa của thế giới Tam Quốc cảm nhận được sự khủng bố của Đại Hạ Vương Triều!

Nhưng vì quan hệ của Diệp Đông Hoàng, các cường giả từ thế giới khác đến tu luyện tại thế giới Tam Quốc đều không can thiệp vào, mặc cho các thế lực của thế giới Tam Quốc phát triển!

Bởi vì Diệp Đông Hoàng không có ở đây, lại để lại vị trí Thần Hậu dưới một người trên vạn người, thế giới Tam Quốc hiện tại chia thành hai thế lực!

Sở dĩ là hai thế lực, là vì có hai vị Thần Hậu!

Diệp Đông Hoàng ban đầu tuy chỉ để lại một ngôi báu Thần Hậu, nhưng thực ra chỉ cần tu vi năng lực đạt tiêu chuẩn, có thực lực ngồi lên ngôi báu Thần Hậu tối cao đó, thì chính là Thần Hậu.

Ngôi báu đó chỉ là tượng trưng mà thôi!

Cho đến nay, người ngồi lên ngôi báu Thần Hậu có hai người, một người là tài nữ nổi tiếng của thế giới Tam Quốc, Thái Diễm Thái Văn Cơ, người còn lại là mỹ nữ lừng danh thiên cổ, Lạc Thần Chân Mật. "Tu vi không tệ, vậy mà đều đạt đến Hoàng Giả Cảnh, hơn nữa pháp

tắc lĩnh ngộ đã đến tam trọng, tiến thêm một bước nữa chính là Địa Hoàng chi cảnh!" Diệp Đông Hoàng cảm nhận được tu vi của hai người, trong lòng khá vui mừng, Hoàng Giả Cảnh tu luyện pháp tắc, pháp tắc chia làm cửu trọng!

Ba trọng đầu là phổ thông Hoàng Giả, từ tứ trọng đến lục trọng được gọi là Địa Hoàng, từ thất trọng đến cửu trọng là Thiên Hoàng.

Tu vi hiện tại của Diệp Đông Hoàng cũng chỉ là phổ thông Hoàng Giả đỉnh phong, cách Địa Hoàng còn một bước!

Ý niệm vừa động, chân thân Diệp Đông Hoàng tiến vào thế giới Tam Quốc.

Thế giới Tam Quốc, Đông Hoàng Sơn!

Đây là thần sơn mà Diệp Đông Hoàng lần đầu xuất hiện đã kiến lập, trên đỉnh thần sơn có các bảo tọa như Thần Hậu, Thánh Phi, Thần Tướng!

Ngày hôm đó, một vương tọa vô thượng bỗng dưng hiện ra, ngự trên đỉnh thần sơn, chí cao vô thượng, uy nghiêm vô song!

Khí tức cuồn cuộn lập tức chấn kinh tất cả sinh linh trong thế giới Tam Quốc!

Chỉ thấy, từng đạo thần quang từ trên trời rủ xuống, tựa như mặt trời mọc ở phương đông, chiếu rọi thiên hạ, soi sáng cả thế giới, vô số sinh linh bất giác ngẩng đầu, kinh hãi nhìn về phía vương tọa chí cao vô thượng đó!

Thần uy khủng bố từ trên trời giáng xuống, càn quét cửu thiên thập địa, uy áp tứ hải bát hoang, vô số sinh linh linh hồn run rẩy, phủ phục trên đất, cúi đầu lạy bái! "Là Bệ hạ!" "Bệ hạ xuất hiện!" "Đông Hoàng Bệ hạ vĩnh hằng bất hủ!" … Diệp Đông Hoàng tuy chỉ xuất hiện một lần, nhưng bóng dáng vĩ ngạn của hắn đã khắc sâu trong

lòng mỗi người, ký ức vẫn còn như mới!

Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, từng tiếng hoan hô phấn khích vang lên như sóng thần, chấn thiên động địa, đinh tai nhức óc!

Vù vù vù!

Sau khi hô vang quỳ lạy, từng bóng người nhanh chóng bay tới, dẫn đầu là hai bóng hình phong hoa tuyệt đại, khuynh thành tuyệt thế vô song!

Hai người mặc phượng bào, ung dung hoa quý, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, trong mắt lộ ra một tia kích động và thấp thỏm.

Hơn một trăm năm trước, họ đã trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng.

Nhưng chỉ mới gặp Diệp Đông Hoàng một lần, thậm chí còn chưa nói một câu nào!

Hai người họ chính là Thái Văn Cơ và Chân Mật, hơn một trăm năm trước, Chân Mật thực ra mới chỉ năm tuổi!

Bên cạnh Thái Văn Cơ là Điêu Thuyền, Điêu Thuyền cũng đã đạt đến Hoàng Giả Cảnh, và đã ngồi lên bảo tọa Thánh Phi!

Bên cạnh Chân Mật là Đại Kiều, Tiểu Kiều và Tôn Thượng Hương.

Theo sau họ là các cường giả của thế giới này!

Nam Hoa, Tả Từ, Vu Cát, Lữ Bố, Triệu Vân, Quan Vũ, Trương Phi, Mã Siêu, Điển Vi, Hoàng Trung, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, Chu Du, Tôn Sách, Tôn Quyền, Tào Tháo, Lưu Bị… "Bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, vĩnh hằng bất hủ!" Mọi người đồng thanh bái kiến, đối với Diệp Đông Hoàng tràn đầy kính sợ và tò mò, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Diệp Đông Hoàng ở khoảng cách gần như

vậy!

Chương 456

Khí tức mênh mông vô ngần đó, uy nghiêm tựa như Thiên Đế đó, khiến họ không dám có chút dị tâm nào. "Bình thân!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lướt qua mọi người, với tư cách là chủ nhân của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, người chưởng quản thế giới này, hắn chỉ cần nhìn một cái là thông tin của tất cả mọi người đều rõ như lòng bàn tay!

Những người này ở kiếp trước của hắn đều là những nhân vật lừng lẫy, quen thuộc! "Tạ Bệ hạ!" Mọi người đứng dậy, cung kính đứng ở hai bên! "Từ nay về sau, mọi việc lớn nhỏ của thế giới Tam Quốc sẽ do Thái Văn Cơ Văn Hậu và Chân Mật Chân Hậu chủ trì, cường giả từ Vương Giả Cảnh trở lên có thể theo Trẫm đến Thần Châu Giới để gia phong!" Diệp Đông Hoàng một lời xác định địa vị của Thái Văn Cơ và Chân Mật, khiến những cường giả ủng hộ đầu tư vào hai người đều lộ ra nụ cười thu hoạch!

Bọn họ ngay từ đầu đã ủng hộ một trong hai người tranh giành vị trí Thần Hậu, bây giờ hai người giành được quyền thế như vậy, họ tự nhiên được hưởng lợi không nhỏ!

Thế giới ngày càng nhiều, địa bàn ngày càng lớn, Diệp Đông Hoàng không thể tự mình làm hết mọi việc, hắn chỉ cần quản lý đại cục, nắm bắt phương hướng lớn là được!

Dĩ nhiên, sức mạnh chí cường chắc chắn phải nằm trong tay hắn!

Giao phó xong mọi việc, Diệp Đông Hoàng ôm Thái Văn Cơ và Chân Mật trực tiếp rời đi, trở về tẩm cung của mình! "Bệ hạ!" Trong tẩm cung, Thái Văn Cơ và Chân Mật mặt mày đỏ bừng, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kiên nghị của Diệp Đông Hoàng, trái tim như nai con

chạy loạn, bất giác căng thẳng!

Kể cả hôm nay, họ tổng cộng mới gặp Diệp Đông Hoàng hai lần.

Nhưng hơn một trăm năm, họ được đẩy lên vị trí Thần Hậu, với tư cách là nữ nhân trên danh nghĩa của Diệp Đông Hoàng, họ đã chuẩn bị cho ngày này hơn một trăm năm rồi!

Trong lòng, Diệp Đông Hoàng sớm đã là nam nhân của họ, họ không hề chống cự! "Ngày mai sẽ có một buổi đại triều hội, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại hoàn mỹ của hai người, vốn dĩ không có nhiều giao tiếp, cũng không có gì nhiều để nói, hành động mới là chân lý!

Làm trước kính sau!

Trước đây không quen thuộc, nhưng chỉ cần giao lưu sâu một phen, tự nhiên sẽ quen thuộc!

Chàng biết ta dài ngắn, ta biết chàng nông sâu!

Xuân triều mang mưa tới dồn dập, một đêm sênh ca mấy bận triền miên!

Ngày thứ hai.

Dung quang rạng rỡ, mang theo một chút ửng hồng, Thái Văn Cơ và Chân Mật hầu hạ Diệp Đông Hoàng thức dậy, ánh mắt dịu dàng, ái ý tuôn trào.

Tắm rửa xong, Diệp Đông Hoàng dẫn hai người triệu tập tất cả cường giả các thế giới tổ chức đại triều hội.

Lần triều hội này tăng thêm cường giả của hai thế giới, có thể nói là náo nhiệt chưa từng có!

Thực lực của mọi người đều có sự tăng trưởng vượt bậc!

Triều đường hóa thành một tiểu thế giới, Diệp Đông Hoàng ngồi

trên vương tọa vô thượng ở vị trí cao nhất, hai bên là từng hòn đảo nổi hình tam giác ngược thấp hơn nửa thân người.

Trên mỗi hòn đảo nổi đều có một bảo tọa tôn quý tinh xảo, trên bảo tọa là Thần Hậu của mỗi thế giới, sau Thần Hậu là Thánh Phi và Đế Cơ của thế giới đó!

Bên dưới là từng hòn đảo nổi của các cường giả từ các thế giới, mỗi người đều ở trên Vương Giả Cảnh, Hoàng Giả cũng không phải là số ít!

Chỉ tính số lượng Hoàng Giả, tuyệt đối vượt qua tất cả hoàng triều!

Tuy nhiên, Diệp Đông Hoàng hiện tại nội tình còn nông, số lượng Hoàng Giả không ít, nhưng không có một vị Địa Hoàng nào, càng đừng nói đến Thiên Hoàng cường giả!

Vì vậy so với những hoàng triều cổ lão đó, về mặt cường giả đỉnh cao, Đại Hạ Vương Triều vẫn còn thiếu sót! "Bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, vĩnh hằng bất hủ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đến, tất cả cường giả đồng thanh bái kiến, tiếng vang động mây xanh, vang vọng trong tiểu thế giới, kéo dài không dứt! … "Bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Quần thần triều bái, tiếng vang như sấm, chấn thiên động địa, lay động hư không, vang vọng khắp nơi! "Bình thân!" Ánh mắt uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng lướt qua các cường giả bên dưới, đứng trên cao nhìn xuống, bao quát trời đất, có một cảm giác hào hùng như đứng trên đỉnh núi nhìn xuống muôn núi nhỏ!

Từng cường giả nghiêm nghị đứng đó, khí tức như vực sâu biển rộng, tựa như từng vị thần ma, mạnh mẽ mà trung thành.

Đây đều là nội tình của hắn, là đội ngũ mạnh nhất của hắn!

Hầu như tất cả đều có tu vi từ Đại thành Vương giả trở lên!

Kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, những người có thiên phú và tu vi không đủ đều không có tư cách đứng ở đây!

Hai bên là từng kỳ nữ tử thiên kiều bá mị, phong hoa tuyệt đại, yếu nhất cũng ở trên Đại thành Vương giả, Hoàng Giả Cảnh không dưới mấy chục người!

Những người này đều là của hắn!

Hắn ngồi trên vương tọa vô thượng, chính là trung tâm của trời đất!

Trung tâm của mọi người.

Từng cặp mắt kính sợ sùng bái đều âm thầm dõi theo hắn!

Mỗi cử chỉ của hắn đều lay động trái tim của mọi người!

Không nhiều lời thừa, Diệp Đông Hoàng trực tiếp lấy ra Phong Thần Bảng, bắt đầu sắc phong cường giả của thế giới Đấu Phá và thế giới Tam Quốc. "Phong Vân Vận làm Thần Hậu của Đại Hạ Vương Triều, hiệu là Vận Hậu!" "Phong Nhã Phi làm Thần Hậu của Đại Hạ Vương Triều, hiệu là Nhã Hậu!" "Phong Tiểu Y Tiên làm Thần Hậu của Đại Hạ Vương Triều, hiệu là Y Hậu!" "Phong Thái Văn Cơ làm Thần Hậu của Đại Hạ Vương Triều, hiệu là Văn Hậu!" "Phong Chân Mật làm Thần Hậu của Đại Hạ Vương Triều, hiệu là Chân Hậu!" "Phong Tử Nghiên, Thải Lân, Tào Dĩnh, Cổ Huân Nhi, Điêu Thuyền, Đại Kiều, Tiểu Kiều làm Thánh Phi của Vương Triều!" "Phong Hàn Nguyệt, Hàn Tuyết, Thanh Lân, Diệp Hân Lam, Nạp Lan Yên Nhiên, Tôn Thượng Hương… làm Đế Cơ của Vương Triều!" "Phong Cổ Nguyên, Chúc Khôn, Lôi Doanh, Viêm Tẫn, Nam Hoa, Tả Từ, Vu Cát làm Cung Phụng của Vương Triều!" "Phong Lữ Bố, Triệu Vân, Quan Vũ, Trương Phi, Mã Siêu, Điển Vi, Hoàng Trung, Tôn Sách, Hứa Chử,

Chu Du làm Thần Tướng của Vương Triều!" "Phong Gia Cát Lượng, Bàng Thống, Tuân Úc, Giả Hủ, Tư Mã Ý làm Quốc Sĩ của Vương Triều!" "Phong Vương Việt làm Kiếm Tiên của Vương Triều!" "Phong Dược Trần, Dược Đan làm trưởng lão Đan Bộ!" "Phong Hoa Hùng, Trương Liêu, Trương Cáp, Nhan Lương, Văn Xú… làm Hộ Pháp của Vương Triều!" … Diệp Đông Hoàng phảng phất như miệng ngậm thiên hiến, từng giọng nói uy nghiêm hùng vĩ vang lên, trên Phong Thần Bảng lại tăng thêm mấy trăm người!

Hai thế giới, người có tài năng không ít, còn có không ít người có đại khí vận, như Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền của thế giới Tam Quốc!

Nhưng trong thế giới võ đạo này, Diệp Đông Hoàng càng xem trọng tu vi thực lực!

Thực lực tuyệt đối có thể trấn áp tất cả! "Tạ Bệ hạ!" Phong thưởng xong, quần thần bái tạ, trời đất tràn ngập không khí vui mừng.

Nhưng không có chiến tranh, trước đó mọi người đều tu luyện ở các thế giới khác nhau, không có cơ hội lập công, cũng sẽ không được phong thưởng lần nữa!

Và những người được phong Thập Bát Quốc Sĩ, Nhị Thập Tứ Kiếm Tiên, Tam Thập Lục Cung Phụng, Thất Thập Nhị Thần Tướng, Nhất Bách Linh Bát Hộ Pháp (địa vị Hộ Pháp thấp hơn các chức vị trước, các chức vị trước ngang cấp) cũng không phải là chức vị ổn định.

Người có năng lực có thể đi thách đấu!

Kẻ có năng lực thì lên, kẻ bất tài thì xuống!

Kẻ mạnh lên, kẻ yếu xuống!

Những chức vị này sớm đã đủ người, thậm chí có không ít người

bị đào thải khỏi đó, nhưng Diệp Đông Hoàng vẫn không chuẩn bị tăng thêm danh ngạch!

Binh không cần nhiều, mà cần tinh!

Cường giả càng là như vậy!

Một cường giả có thể dễ dàng diệt sát vô số kẻ yếu!

Dĩ nhiên, Đại Hạ Vương Triều cũng không chỉ có những chức vị này, còn có Thiên La Địa Võng, có Đan Bộ, có Khí Bộ, có Trận Bộ… liên quan đến mọi phương diện, bao la vạn tượng!

Một buổi triều hội phong thưởng kết thúc, các cường giả vui vẻ lui triều, tự đi tu luyện hoặc làm việc của mình!

Lần này, Diệp Đông Hoàng không vội vàng mở rộng địa bàn.

Hắn hiện tại có không ít cường giả Hoàng Giả Cảnh dưới trướng, nhưng thiếu chiến lực đỉnh cao, không nên trực tiếp bộc lộ, đối địch với hoàng triều!

Dù sao cũng còn nửa năm nữa mới đến lúc Đại Chu Hoàng Triều mời hắn tham gia Vương Giả Chiến, nửa năm này đủ để hắn nâng cao thực lực!

Đến lúc đó nhân dịp Vương Giả Chiến, trực tiếp thôn tính Đại Chu Hoàng Triều, đơn giản mà tiết kiệm thời gian!

Bởi vì khí vận điểm chỉ còn lại hai trăm triệu, Diệp Đông Hoàng tạm thời không thể đến thế giới tiếp theo, vừa hay có thể thư giãn một chút.

Bây giờ, thực lực của hắn tuy không nói là uy chấn Thần Châu Giới, nhưng đủ để tự vệ, cũng không cần vội vàng!

Ở thế giới Đấu Phá hơn một trăm năm, nữ nhân của mười thế giới Tiếu Ngạo, Ỷ Thiên, Bất Lương Nhân, Đại Minh Giang Hồ, Đại

Tống, Tùy Đường, Đại Tần, Phong Vân, Tru Tiên, Tam Quốc, tương đương với việc đã xa cách hắn hơn một trăm năm!

Vừa hay có thể ở bên họ, lấp đầy tâm hồn trống rỗng của họ!

Hắc Thủy Hà!

Một con sông lớn trải dài khắp Đông Châu, uốn lượn vô tận, ven sông đã sinh ra vô số vương triều, bao gồm cả Hắc Thủy Vương Triều mà Diệp Đông Hoàng đang chiếm giữ!

Tại khu vực Hắc Thủy Hà nơi Hắc Thủy Vương Triều tọa lạc, một chiếc thuyền cổ bằng đồng xa hoa lộng lẫy đang từ từ di chuyển trên mặt sông đen kịt sóng vỗ hùng vĩ!

Thuyền cổ chín tầng, bên trong chứa đựng càn khôn, có ba trăm sáu mươi tiểu thế giới, là một kiện Hoàng Giả thần binh.

Trên boong thuyền ở đầu thuyền có một thanh niên trông có vẻ lười biếng, đôi mắt của thanh niên sâu thẳm có thần, khuôn mặt tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng, như được đao tước búa đục, đẹp đến nghẹt thở!

Hắn lười biếng gối đầu lên đôi chân trắng ngần của một nữ tử yêu kiều mặc đại hồng bào, tay cầm một chiếc cần câu màu tử kim, đang câu cá trên Hắc Thủy Hà! "Từ khi theo hầu Bệ hạ, mới biết trời đất rộng lớn, một hạt cát một thế giới, một chiếc lá một cõi bồ đề, vô cùng vô tận, mênh mông vô ngần!" Nữ tử mặc đại hồng bào đôi mắt to quyến rũ lẳng lặng nhìn dòng Hắc Thủy Hà chảy xiết, lòng đầy cảm khái!

Dáng người nàng rất đầy đặn, lồi lõm có trật tự, đôi chân thon dài trắng nõn, cân đối thẳng tắp, toàn thân toát lên vẻ quyến rũ trưởng thành của một người phụ nữ đã chín muồi!

Nàng khe khẽ cất lời! "Ở trên cao không tránh khỏi cái lạnh, có thể tận hưởng quá trình leo núi cũng là một trải nghiệm tuyệt vời!" Diệp

Đông Hoàng cựa mình, nhích lên một chút, giọng nói nhàn nhạt tràn đầy tự tin, "Hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu!" Hắn tin rằng khi hắn đứng trên đỉnh cao của võ đạo, trời đất sẽ nằm dưới chân hắn! "Bệ hạ nói rất phải!" Đông Phương Bất Bại ôm đầu Diệp Đông Hoàng vào lòng, bàn tay ngọc trắng nõn thon dài, nhẹ nhàng đặt lên hai bên thái dương của Diệp Đông Hoàng, khẽ khàng xoa bóp!

Chương 457

Thế giới nàng sinh ra được xem là thế giới cấp thấp nhất, trước khi Diệp Đông Hoàng xuất hiện, ước mơ lớn nhất của nàng là đột phá Tiên Thiên, nhất thống giang hồ!

Mấy trăm năm trôi qua, ước mơ ngày xưa đối với nàng bây giờ thực sự quá nhỏ bé!

Nàng tuy xuất thân thấp kém, nhưng với tư cách là người phụ nữ đầu tiên của Diệp Đông Hoàng sau khi trọng sinh, Diệp Đông Hoàng rất thích nàng, có một tình cảm đặc biệt, chăm sóc nàng nhiều hơn!

Cộng thêm sự nỗ lực và thiên phú của bản thân, bây giờ nàng cũng có tu vi Hoàng Giả Cảnh, nàng hiện tại có thể tùy tay khai tịch ra thế giới cấp thấp như thế giới Tiếu Ngạo!

Ước mơ ngày xưa sớm đã không còn là mơ ước! "Bệ hạ, Hắc Thủy Hà này kịch độc vô cùng, thật sự có cá sao?" Bên cạnh Diệp Đông Hoàng, một nữ tử mặc váy trắng, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn hái một quả nho tím, bóc vỏ, nhẹ nhàng đút vào miệng Diệp Đông Hoàng, nhìn dòng Hắc Thủy Hà đen như mực, nghi hoặc hỏi.

Nữ tử rất đẹp, ngũ quan tinh xảo tuyệt lệ!

Mắt như nước thu, mày tựa núi xa.

Mái tóc mềm mại, khuôn mặt xinh xắn trắng nõn trong veo, lấp lánh ánh sáng, khí chất thoát tục, điển nhã đại phương, dịu dàng động lòng người!

Đối diện nàng có một nữ tử có dung mạo và vóc dáng gần như y hệt, nghe vậy, cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng!

Hai người một trái một phải, ở hai bên Diệp Đông Hoàng, như hoa

sen song sinh, thanh lệ thoát tục, đẹp không sao tả xiết!

Chính là Đại Kiều và Tiểu Kiều của thế giới Tam Quốc!

Khác với lịch sử ở kiếp trước của Diệp Đông Hoàng, hai người không chỉ là chị em, mà còn là chị em sinh đôi! "Đương nhiên là có cá rồi!

Hắc Thủy Hà tuy kịch độc, nhưng trời sinh vạn vật, tương sinh tương khắc, bất kể môi trường nào, đều sẽ có sinh linh tương ứng!" Diệp Đông Hoàng khẽ cười, hai người mới đến Thần Châu Giới, không hiểu về Hắc Thủy Hà, hắn nói tiếp: "Mà sinh linh sinh trưởng trong môi trường đặc biệt như thế này, thường lại càng quý hiếm!" "Đa tạ Bệ hạ giải đáp!" Đại Kiều, Tiểu Kiều gật đầu, bừng tỉnh ngộ. "Trẫm là người thực tế, muốn tạ thì phải có chút thực chất chứ!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của hai người.

Hai người ánh mắt ngượng ngùng, nhưng không do dự, lấy hết dũng khí hôn nhẹ lên má Diệp Đông Hoàng, như chuồn chuồn lướt nước, đỏ mặt nhanh chóng lùi lại! "Hai vị muội muội, cơ hội tốt như vậy, các muội cứ lãng phí thế sao?" Khuôn mặt quyến rũ của Đông Phương Bất Bại cười tủm tỉm, nhìn hai người mặt đỏ bừng, vẻ mặt tiếc nuối, lắc đầu!

Hai người cúi đầu, họ cũng biết cơ hội khó có được, dù sao trên thuyền này không chỉ có ba người họ, gần như tất cả nữ nhân của Diệp Đông Hoàng đều ở đây!

Chỉ là họ mới gặp Diệp Đông Hoàng vài lần, còn chưa được Diệp Đông Hoàng lâm hạnh, mang theo vài phần ngượng ngùng và e thẹn của thiếu nữ! "Hi hi, hai vị muội muội không tiện, vậy thì tỷ tỷ xin nhận nhé!" Đột nhiên, một tiếng cười nhẹ trong trẻo như chuông bạc vang lên, một nữ tử trang điểm nhẹ nhàng, thần thái lấp lánh như tinh

linh chui vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Nàng áo trắng theo gió, chân ngọc trần, mắt đen láy, tóc dài bay bay, tựa như tiên nữ trên trời!

Cánh tay trắng ngần của nàng ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt tinh xảo, linh khí bức người, đôi mắt lanh lợi nhìn Đông Phương Bất Bại, cười nói: "Đông Phương tỷ tỷ, thảo nào Bệ hạ lại thích tỷ đến vậy!" Nói rồi, nàng hôn lên môi Diệp Đông Hoàng! "Còn có hai vị muội muội ở đây, muội chú ý một chút!" Đông Phương Bất Bại khẽ lướt nhìn Loan Loan một cái, nhìn Đại Kiều, Tiểu Kiều đang ngượng ngùng, nhắc nhở.

Hai người họ đến từ hai thế giới khác nhau, quan hệ tự nhiên bình thường.

Có thể nói là đối thủ cạnh tranh, nhưng có Diệp Đông Hoàng ở đây, mọi người cũng không thể đánh nhau.

Diệp Đông Hoàng cũng không nghĩ rằng tất cả nữ nhân sẽ yêu thương nhau, điều đó căn bản là không thể!

Chỉ cần cạnh tranh lành mạnh, không vượt quá giới hạn là được! "Hi hi, ta đang truyền thụ kinh nghiệm cho họ mà!" Loan Loan cười thoải mái, ghé sát vào tai Diệp Đông Hoàng, giọng nói quyến rũ, hơi thở như lan, nói: "Bệ hạ, ngài nói có phải không?" "Tiểu yêu tinh, tránh ra, cá của Trẫm cắn câu rồi!" Diệp Đông Hoàng ngồi dậy, tay trái ôm lấy eo thon mềm mại của Loan Loan nhấc ra khỏi người, tay phải nắm chặt Vạn Đạo Điếu Hoàng Can dùng sức kéo lên!

Ầm ầm!

Sóng dữ vỗ bờ, Hắc Thủy Hà vốn đang chảy chậm bỗng dấy lên sóng lớn vô tận, một luồng sức mạnh kinh khủng từ Vạn Đạo Điếu Hoàng Can truyền đến! "Oa, Bệ hạ câu được một con lớn rồi!" Cảm

nhận được động tĩnh dưới sông, Loan Loan hưng phấn la lên!

Do Hắc Thủy Hà kịch độc vô cùng, sâu không lường được, lại cản trở thần thức, họ đều không nhìn thấy câu được thứ gì!

Chỉ có thể dựa vào động tĩnh để đoán kích thước của đối phương!

Vù vù vù!

Ân Tố Tố, Triệu Mẫn, Mị Tuyên, Diễm Linh Cơ, Tử Nữ, Triều Nữ Yêu, Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy, Thủy Vân Cơ, Chúc Ngọc Nghiên, Tiêu Mỹ Nương, Lục Tuyết Kỳ, Bích Dao, Kiếm Hùng, Yêu Nguyệt… Từng bóng hình phong hoa tuyệt đại hiện ra, hoặc quyến rũ, hoặc thanh thuần, hoặc bá khí, hoặc cao quý, hoặc dịu dàng, hoặc lạnh lùng… Đối với sinh linh trong Hắc Thủy Hà, họ cũng có chút tò mò! … "Sức mạnh thật cường đại, e là có sức mạnh gần bằng Hoàng Giả Cảnh!" Diệp Đông Hoàng nắm chặt Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, ánh mắt hưng phấn, không ngờ vừa ra tay đã câu được một con hàng lớn!

Ầm ầm!

Sóng lớn cuồn cuộn, mặt sông vốn tĩnh lặng dâng lên từng lớp sóng cao trăm trượng, nhưng mọi người đều không để ý!

Từng đôi mắt đẹp tò mò nhìn mặt sông, Diệp Đông Hoàng dùng sức kéo Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, dây câu theo ý niệm của hắn không ngừng thu lại, động tĩnh dưới sông cũng ngày càng lớn!

Tiếc là dù sinh vật dưới sông giãy giụa thế nào, vận mệnh của nó đã được định đoạt!

Dù Diệp Đông Hoàng không kích hoạt uy năng của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, chỉ dùng nó như một chiếc cần câu bình thường, cũng không phải sinh vật bình thường có thể thoát ra hay làm đứt được!

Dây câu không ngừng thu lại, sinh vật dưới nước cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật của nó, là một sinh vật hình rắn đen như mực! "Vậy

mà lại nhỏ thế này?" Đông Phương Bất Bại nhìn sinh vật nổi lên mặt nước, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, nàng còn tưởng là một con vật khổng lồ.

Không ngờ chỉ là một sinh vật to bằng cánh tay người lớn, dài khoảng một trượng, trông giống như rắn!

Đầu của nó nhọn, dẹt, có hai sợi râu, toàn thân phủ đầy vảy đen mịn, có một vẻ bá khí và uy nghiêm khác thường! "Thế này mà còn nhỏ à?

Đông Phương, không ngờ khẩu vị của nàng cũng lớn ghê!" Diệp Đông Hoàng treo sinh vật giống rắn to bằng cánh tay người lớn trên không, đánh giá một lượt, rồi nhìn Đông Phương Bất Bại, cười nói: "Đây là món khoái khẩu của rất nhiều nữ streamer đấy!" "Nữ streamer là ai?

Thứ này có tác dụng gì?" Đông Phương Bất Bại ngơ ngác, tò mò đánh giá sinh vật hình rắn đen như mực này.

Lúc này, thân thể của nó không ngừng quằn quại trên không, quất vào không khí tạo ra từng tiếng nổ.

Sức mạnh kinh khủng đó, ngay cả cường giả Vương Giả Cảnh bình thường cũng không dám đến gần! "Đây chẳng lẽ là Tử Huyết Long Dương Thiện?" Tiểu Y Tiên mắt đẹp trợn to nhìn sinh vật hình rắn màu đen phía trước, kinh hô thành tiếng. "Tử Huyết Long Dương Thiện?" Các nàng đồng loạt nhìn về phía Tiểu Y Tiên, chờ nàng giải thích. "Ta cũng vừa mới thấy trong một bản bí tịch luyện đan, trên đó có giới thiệu một số sinh linh và dược liệu trong Hắc Thủy Hà, trong đó có Tử Huyết Long Dương Thiện!" "Nghe nói, Tử Huyết Long Dương Thiện tuy nhỏ nhưng sức mạnh vô cùng lớn, thích ăn nội tạng người, thường săn bắt các sinh linh qua lại trên Hắc Thủy Hà!" "Đầu

của nó đặc biệt cứng, có thể một cú húc vỡ thuyền bè thần binh Vương Giả bình thường, chui vào trong, gặp phải sinh linh sẽ đâm đầu vào cơ thể sinh linh, ăn sạch nội tạng của sinh linh đó!" "Đừng nhìn nó toàn thân đen kịt, nhưng máu lại có màu tím, ẩn chứa một tia huyết mạch chân long, nên có tên là Tử Huyết Long Dương Thiện!" Nói xong, Tiểu Y Tiên nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, "Bệ hạ, ta nói có đúng không?" "Không sai, đây chính là Tử Huyết Long Dương Thiện!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, những bí tịch luyện đan mà Tiểu Y Tiên đọc hắn sớm đã xem hết, thuộc làu làu, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tử Huyết Long Dương Thiện, hắn đã nhận ra nó rồi! "Tử Huyết Long Dương Thiện tuy hung ác, nhưng thịt của nó vô cùng thơm ngon, còn là vật đại bổ, có công hiệu bổ huyết tráng dương, tư âm dưỡng nhan, sánh ngang với linh dược Hoàng Giả bát giai!" Diệp Đông Hoàng đưa tay nắm lấy cổ của Tử Huyết Long Dương Thiện, gỡ nó khỏi lưỡi câu, con vật tưởng đã thấy cơ hội, lập tức giãy giụa càng dữ dội!

Tiếc là dưới sức mạnh cơ thể khủng bố của Diệp Đông Hoàng, dù nó giãy giụa thế nào cũng vô ích!

Nhưng Đông Phương Bất Bại, Loan Loan, Đại Kiều, Tiểu Kiều bên cạnh Diệp Đông Hoàng lại vội vàng lùi lại.

Họ nhìn con Tử Huyết Long Dương Thiện đen sì, hung tợn khủng bố lại tràn đầy sức mạnh cường đại này, bản năng có chút sợ hãi!

Nếu nó chui vào cơ thể, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ! "Không ngờ Giáo chủ Ma giáo ngày xưa lại sợ một con vật nhỏ như vậy?" Diệp Đông Hoàng cầm Tử Huyết Long Dương Thiện huơ huơ trước mặt Đông Phương Bất Bại, trêu chọc: "Sợ gì chứ?

Chẳng lẽ sợ nó chui vào cơ thể nàng?" Đông Phương Bất Bại chớp chớp đôi mắt to, nhìn con Tử Huyết Long Dương Thiện đang

quằn quại, trong đầu không khỏi nhớ lại lời trêu chọc của Diệp Đông Hoàng trước đó: "Thế này mà còn nhỏ à?

Đông Phương, không ngờ khẩu vị của nàng cũng lớn ghê!" Ban đầu nàng không hiểu câu này có ý gì, tưởng Diệp Đông Hoàng nói về vấn đề ăn uống!

Bây giờ nàng dường như đã hiểu ra!

Đôi mắt to động lòng người của nàng lườm Diệp Đông Hoàng một cái thật ác, vẻ mặt uất ức, oán trách nói: "Bệ hạ chỉ biết bắt nạt người ta!" "Đông Phương tỷ tỷ, con Tử Huyết Long Dương Thiện to bằng cánh tay này đối với tỷ tuy nhỏ một chút, nhưng sức mạnh lớn mà, tỷ xem sức mạnh này...

Chậc chậc, hay là tỷ cứ tạm dùng đỡ đi?" Loan Loan, một "lão tài xế" cũng hiểu ngay, nhìn Đông Phương Bất Bại, cười tủm tỉm! "Tỷ tỷ không hiểu, hay là muội làm mẫu một chút đi?" Đông Phương Bất Bại đảo mắt, ánh mắt trên dưới đánh giá thân hình uyển chuyển của Loan Loan, rồi lại nhìn con Tử Huyết Long Dương Thiện, đầy ẩn ý. "Được rồi!" Không đợi Loan Loan mở lời, Diệp Đông Hoàng trực tiếp cắt ngang lời họ, đồng thời cánh tay dùng sức, "rắc" một tiếng, trực tiếp bẻ gãy cổ của Tử Huyết Long Dương Thiện, ném lên boong tàu, nói: "Lát nữa sẽ ăn nó!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng tiếp tục câu cá.

Theo thông tin hắn có được, Tử Huyết Long Dương Thiện xuất hiện đều là cả bầy, xem xem có thể câu thêm vài con nữa không!

Dù sao, nữ nhân của hắn không ít!

Một con chắc chắn không đủ!

Loan Loan và Đông Phương Bất Bại thấy vậy, cũng không tiếp tục chủ đề vừa rồi, lại ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng, xem hắn câu cá!

Các nữ nhân khác cũng tụ lại thành từng nhóm, hoặc là trò chuyện trên trời dưới đất, hoặc là diễn võ luận đạo, hoặc là gảy đàn thổi sáo, hoặc là làm thơ vẽ tranh… Hai canh giờ trôi qua, Diệp Đông Hoàng quả nhiên lại câu được bốn con Tử Huyết Long Dương Thiện!

Năm con Tử Huyết Long Dương Thiện cùng với các loại linh dược thịt thà khác hầm thành mười nồi lớn, các nàng vây quanh ngồi lại với nhau, hiếm khi cùng nhau ngồi ăn một bữa mỹ thực!

Đến tu vi của họ, ăn hay không đều không quan trọng, có thể thôn thiên địa chi linh khí, thực nhật nguyệt chi tinh hoa.

Nhưng mỹ thực làm từ vô số linh dược và linh vật như thế này, không chỉ có thể thỏa mãn khẩu vị, mà còn có thể tăng trưởng tu vi! "Tiêu tiểu phương nào, dám trộm linh vật của bản tọa!" Ngay khi Diệp Đông Hoàng đang cùng các nàng thưởng thức mỹ thực, Hắc Thủy Hà sôi trào lên, dấy lên sóng lớn vạn trượng, giọng nói uy nghiêm hùng vĩ vang vọng trời đất! "Cường giả Hoàng Giả Cảnh!" Diệp Đông Hoàng khẽ nheo mắt, ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên con sóng vạn trượng, một bóng hình khủng bố được bao quanh bởi vô tận thần quang hiện ra.

Chương 458

Đây là một nam tử khôi ngô, trên mặt có một mảng vảy màu đỏ rực, khoác chiến giáp màu đỏ tươi, đôi mắt nhỏ âm u lạnh lẽo dài và lồi.

Hắn ánh mắt như điện, khí tức cuồn cuộn càn quét trời đất, vạn linh kinh hoàng, trăm thú phủ phục! "Nhiều mỹ nữ cực phẩm quá!" Nam tử mặc giáp nhìn thấy từng mỹ nữ khí chất vạn thiên, phong hoa tuyệt đại trên thuyền cổ bằng đồng, đôi mắt âm u lạnh lẽo lập tức sáng lên!

Nữ nhân bình thường hắn không thèm để ý, nhưng những người bên cạnh Diệp Đông Hoàng đều là mỹ nữ cực phẩm từ Đại thành Vương giả trở lên, mỗi người đều khiến hắn kích động không thôi! "Chính là ngươi đã trộm linh vật Tử Huyết Long Dương Thiện của bản tọa?" Ánh mắt nam tử mặc giáp rơi vào người Diệp Đông Hoàng, nhưng không lập tức ra tay.

Hắn tuy háo sắc, nhưng không phải kẻ ngốc!

Có thể sở hữu nhiều mỹ nữ cực phẩm từ Đại thành Vương giả trở lên như vậy, thực lực tu vi chắc chắn không yếu! "Ngươi là ai?" Diệp Đông Hoàng đánh giá nam tử mặc giáp, một mắt liền nhìn ra đối phương không phải người!

Bản thể là một con Xích Luyện Long Xà, hẳn là sinh linh sống trong Hắc Thủy Hà! "Bản tọa là Hộ pháp Xích Xà của Hắc Thủy Long Cung, ngươi trộm Tử Huyết Long Dương Thiện mà bản tọa nuôi, đáng tội gì?" Xích Xà thần sắc ngạo nghễ, lớn tiếng quát, người bình thường không biết Hắc Thủy Long Cung, nhưng cường giả từ Hoàng Giả Cảnh trở lên tuyệt đối biết!

Hắc Thủy Long Cung là kẻ thống trị của Hắc Thủy Hà, Cung chủ của nó là Hắc Thủy Long Vương, một con chân long thượng cổ, có tu vi Thiên Hoàng Cảnh!

Ngay cả ba đại hoàng triều của Đông Châu Đại Lục cũng không dám đắc tội Hắc Thủy Long Cung! "Cút!" Diệp Đông Hoàng lười nói nhảm với hắn, Tử Huyết Long Dương Thiện là do hắn câu được, cho dù có chủ thì đã sao?

Thịt đã đến miệng, sao có thể nhổ ra! "Tiểu tử, ngươi rất ngông cuồng nhỉ, đắc tội Hắc Thủy Long Cung ta, ngay cả thế lực sau lưng ngươi cũng không chịu nổi đâu!" Xích Xà tức giận, nhưng không dám động thủ, ánh mắt lướt qua từng giai nhân phong du động nhân, thiên kiều bá mị, nói với Diệp Đông Hoàng: "Tiểu tử, ngươi trộm năm con Tử Huyết Long Dương Thiện của bản tọa, thấy ngươi có nhiều mỹ nữ như vậy, bản tọa cũng không lừa ngươi, chỉ cần năm mỹ nữ của ngươi, chuyện này coi như xong, thế nào?" "Một con rắn dâm cũng dám dòm ngó nữ nhân của Trẫm, không biết sống chết!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh đi, bàn tay vươn ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời, phong lôi gào thét, diễn hóa vũ trụ cổ giới vô cùng.

Từng dải ngân hà chìm nổi nơi đầu ngón tay, huyễn sinh huyễn diệt, diễn hóa nhật nguyệt tinh thần, diễn hóa đại thiên thế giới!

Phảng phất như vũ trụ vô tận đang trấn áp xuống Xích Xà! "Xích Xà Thôn Thiên!" Xích Xà trên người quang hoa lóe lên hóa thành mãng xà khổng lồ vạn trượng, miệng lớn há ra, thôn thiên phệ địa!

Tuy nhiên, bàn tay lớn của Diệp Đông Hoàng vẫn đè xuống, trấn áp vạn cổ, uy chấn bát hoang, nghiền nát mọi trở ngại, một tay tóm lấy Xích Xà! "Sao có thể?" Xích Xà gầm lên, khó có thể tin!

Cùng là Hoàng Giả, chênh lệch lại lớn đến vậy!

Hắn tả xung hữu đột, nhưng khó mà thoát khỏi bàn tay lớn của

Diệp Đông Hoàng, giống như con khỉ rơi vào lòng bàn tay của Như Lai!

Trong mắt tràn đầy kinh hãi! "Ta là Hộ pháp của Hắc Thủy Long Cung, ngươi không thể giết ta!" Xích Xà gầm lớn. "Bành!" Không thèm để ý, Diệp Đông Hoàng năm ngón tay siết lại, Xích Xà vỡ nát, từng hố đen hiện ra, nuốt chửng hắn không còn một mảnh! "Bệ hạ, Hắc Thủy Long Cung này là thế lực gì vậy?

Dường như thực lực không yếu!" Đông Phương Bất Bại trong mắt có chút lo lắng. "Binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn!" Diệp Đông Hoàng không phải người sợ chuyện, đã đắc tội rồi, thì không có gì phải sợ!

Khi hắn hấp thu tinh khí thần của Xích Xà, từng đoạn ký ức hiện lên trong đầu hắn, cho hắn biết thông tin về Hắc Thủy Long Cung! "Hắc Thủy Long Cung là chúa tể của Hắc Thủy Hà, rất ít khi đi lại trên đất liền, vì vậy người biết Hắc Thủy Long Cung rất ít, thường phải là Hoàng Giả Cảnh mới có thể tiếp xúc được!" "Hắc Thủy Long Cung có một vị Hắc Thủy Long Vương, mười tám vị trưởng lão, Hắc Thủy Long Vương có tu vi Thiên Hoàng Cảnh, nhưng Hắc Thủy Long Vương chắc chắn sẽ không vì Xích Xà mà ra tay!" "Xích Xà là thuộc hạ của Hắc Viêm trưởng lão trong mười tám trưởng lão của Hắc Thủy Long Cung, Hắc Viêm trưởng lão bản thể là một con hắc giao long, tu vi Địa Hoàng Cảnh, không đáng sợ!" "Vâng!" Các nàng gật đầu, yên tâm hơn một chút!

Cùng lúc đó, trong một tòa thủy tinh cung ở dưới Hắc Thủy Hà, một luồng khí tức phẫn nộ và khủng bố cuộn trào ra, chính là Hắc Viêm trưởng lão phát hiện Xích Xà vẫn lạc mà nổi giận!

Hắc Viêm trưởng lão hóa thành một con giao long dài mấy vạn trượng, khuấy sông đảo biển, thẳng tiến về phía Diệp Đông Hoàng!

Oanh!

Hắc Thủy Hà nổ tung, cuộn lên vạn trượng sóng lớn, một thân ảnh hắc bào đáng sợ từ trong nước từ từ bay lên, sóng nước vô tận ngưng tụ thành một con thủy long màu đen dưới chân hắn!

Từng luồng hắc viêm từ trong cơ thể lan ra, đốt trời nấu biển, hai con ngươi bùng cháy hắc viêm hừng hực lập tức khóa chặt Diệp Đông Hoàng.

Áp lực khủng bố tựa như dời non lấp biển khiến cho đám người Đông Phương Bất Bại, Loan Loan cảm thấy áp lực nặng nề! "Đây chính là uy thế của cường giả Địa Hoàng Cảnh đã lĩnh ngộ pháp tắc đến tứ trọng trở lên sao?" Đông Phương Bất Bại nhìn nam tử hắc bào, đầu mọc sừng rồng màu đen, tay nắm hắc viêm, rõ ràng là Hắc Viêm trưởng lão trong mười tám vị trưởng lão của Hắc Thủy Long Cung mà Diệp Phong vừa giới thiệu!

Cũng chính là cấp trên trực tiếp của Xích Xà! "Tiểu tử, là ngươi đã giết Xích Xà?" Giọng Hắc Viêm như chuông lớn, tiếng sấm rền vang, ẩn chứa uy thế khủng bố vô cùng, tựa như từng lớp sóng lớn vỗ vào, chấn động hư không, phảng phất muốn chấn nát con người! "Không sai!" Đối với uy áp của Hắc Viêm, Diệp Đông Hoàng dường như không hề có chút cảm giác nào, hắn đánh giá Hắc Viêm, không hề che giấu!

Hắn biết che giấu cũng vô dụng! "Tiểu tử, dám giết hộ pháp Hắc Thủy Long Cung của ta, lá gan thật lớn, ngoan ngoãn theo ta đến Hắc Thủy Long Cung thỉnh tội với Long Vương, chờ xử lý đi!" Hắc Viêm không trực tiếp động thủ, cũng không có ý định vừa đến đã muốn giết Diệp Đông Hoàng!

Có thể mang theo nhiều mỹ nữ cực phẩm như vậy, trong đó mỹ nữ cực phẩm Hoàng Giả Cảnh đã có mấy chục người, hiển nhiên lai

lịch phi phàm!

Nhưng đã giết người của hắn, chuyện này cũng không thể dễ dàng bỏ qua!

Bằng không thì mặt mũi của Hắc Thủy Long Cung biết để vào đâu?

Hắn còn mặt mũi nào mà trấn thủ một phương!

Vì vậy, hắn chuẩn bị ném vấn đề nan giải này cho Hắc Thủy Long Vương! "Trẫm nếu không đáp ứng thì sao?" Diệp Đông Hoàng vẫn là lần đầu tiên gặp được cường giả Địa Hoàng Cảnh, nhưng cũng không quá để trong lòng, cường giả Địa Hoàng chẳng qua là lĩnh ngộ pháp tắc từ tứ trọng đến lục trọng mà thôi.

Hắn tu luyện Vạn Đạo Pháp Tắc, tuy chỉ mới lĩnh ngộ đến đệ tam trọng, nhưng hắn tự tin tuyệt đối không yếu hơn pháp tắc cảnh tứ trọng bình thường! "Chuyện này không do ngươi quyết định!" Hai luồng hắc viêm trong mắt Hắc Viêm trưởng lão đột nhiên bùng lên, hóa thành hai con hỏa long màu đen lao về phía Diệp Đông Hoàng, khí tức nóng bỏng tràn ngập phương viên mấy trăm dặm!

Mặt sông Hắc Thủy Hà hơi nước bốc hơi, trong nhiệt độ khủng bố này nháy mắt sôi trào, sùng sục nổi bong bóng! "Hỏa chi pháp tắc bình thường mà đã có uy thế thế này, quả nhiên đệ tứ trọng là một bước lột xác, chẳng trách đạt tới tứ trọng lại được gọi là Địa Hoàng!" Đông Phương Bất Bại lĩnh ngộ là thái dương pháp tắc, khi pháp tắc lĩnh ngộ đến tứ trọng, liền có thể ngưng tụ thái dương chân hỏa, có uy lực đốt trời nấu biển! "Hỏa chi pháp tắc, ngũ trọng!" Hắc Viêm trưởng lão vừa ra tay, Diệp Đông Hoàng liền phán đoán chính xác tu vi của đối phương, nhưng lại không hề để ý, miệng chậm rãi thốt ra bốn chữ: "Thời không cấm cố!" Lời nói theo pháp tắc, Vạn Đạo Pháp Tắc hóa thành thời không pháp tắc lan ra, ngọn lửa ngập trời và hắc long

đang lao tới tức thì ngưng đọng trong không gian, giống như con côn trùng trong hổ phách!

Không chỉ hai con hỏa long, ngay cả Hắc Viêm trưởng lão cũng bị giam cầm giữa không trung, không thể động đậy! "Thời không pháp tắc?

Làm sao có thể?" Thân thể Hắc Viêm trưởng lão không thể động, thậm chí cảm giác ý thức cũng sắp ngưng đọng, trong lòng tràn đầy kinh hãi, không gian vi vương, thời gian vi tôn, tuy không hoàn toàn đúng!

Nhưng cũng nói lên sự cường đại của thời gian và không gian!

Mà pháp tắc càng cường đại, càng khó lĩnh ngộ, huống chi còn là thời không pháp tắc siêu việt cả thời gian và không gian!

Bất kỳ cường giả nào lĩnh ngộ được thời không pháp tắc, đều là thiên kiêu cái thế, chiến lực siêu quần, quan tuyệt đồng đại, vượt cấp chiến đấu căn bản không thành vấn đề! "Lẽ nào hắn đến từ đế triều hoặc đế cấp thế lực ở Trung Châu?" Hắc Viêm trưởng lão trong lòng hoảng sợ, đế triều hoặc đế cấp thế lực, đó là đạo thống bất hủ có đế cấp cường giả tọa trấn, bao quát tứ phương, uy chấn Thần Châu!

Dưới trướng cường giả Địa Hoàng, Thiên Hoàng nhiều như lông trâu, Hắc Thủy Long Cung của bọn họ căn bản không đắc tội nổi! "Thời không phấn toái!" Không đợi Hắc Viêm trưởng lão nghĩ nhiều, giọng nói lãnh đạm của Diệp Đông Hoàng vang lên, không gian tức thì vỡ nát, một đạo kim quang từ hư không vỡ vụn lao ra, tựa như sao băng lao về phía Hắc Thủy Hà! "Không hổ là cường giả Địa Hoàng Cảnh, vậy mà nguyên thần vẫn bất diệt!" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng đầy tán thưởng, nhưng trong mắt lại không hề có chút bất ngờ nào, vì hắn vốn không định diệt sát Hắc Viêm trưởng lão!

Hắc Viêm trưởng lão không phải Xích Xà, một khi chết đi, tất sẽ

kinh động Hắc Thủy Long Vương!

Diệp Đông Hoàng tuy không sợ Hắc Thủy Long Vương, nhưng tạm thời vẫn chưa muốn xung đột với hắn!

Ong!

Diệp Đông Hoàng đưa tay ra tóm lấy, thời không biến ảo, trời đất đảo lộn, nguyên thần của Hắc Viêm vốn đang lao về phía Hắc Thủy Hà lại đâm đầu vào lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, bị Diệp Đông Hoàng trấn áp! "Bệ hạ uy vũ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng lật tay trấn áp một vị Địa Hoàng, trong mắt chúng nữ đều ánh lên vẻ khác thường.

Trong số các nàng cũng có người có chiến lực cấp Địa Hoàng, nhưng tuyệt đối không thể làm được như Diệp Đông Hoàng, nhẹ nhàng ung dung đến vậy! "Được rồi, một chút chuyện nhỏ, không cần để ý!" Diệp Đông Hoàng trấn áp Hắc Viêm trưởng lão ở nơi sâu trong thanh đồng cổ thuyền, vẫy tay với chúng nữ, tiếp tục bữa tiệc lớn lúc trước!

Chúng nữ đều là những người có đảm lược và trí tuệ hơn người, cũng không để ý đến sự cố vừa rồi, tiếp tục vui vẻ ăn uống!

Rượu no cơm say.

Diệp Đông Hoàng ôm Đại Kiều, Tiểu Kiều đi vào tẩm cung, chính cái gọi là no ấm nghĩ chuyện kia… Mỹ nhân như ngọc, đêm đẹp cảnh vui, tự nhiên không thể phụ lòng! "A, nam nhân, quả nhiên có mới nới cũ!" Loan Loan nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng rời đi, hung hăng tỏ vẻ khinh bỉ! "Cho nên nói ngươi cũ rồi!" Đông Phương Bất Bại cười đáp lại! "Ngươi mới cũ, người ta mãi mãi là thiếu nữ xinh đẹp thanh xuân, mãi mãi mười tám tuổi!" Loan Loan liếc nàng một cái, hất mái tóc dài, có chút tự luyến nói. "Còn thanh xuân mỹ thiếu nữ?

Ngươi tự mình vá lại à?" Triều Nữ Yêu dáng người phong du, đường cong uyển chuyển, vặn vẹo vòng eo như rắn nước, khoan thai bước tới, trêu chọc nói.

Chương 459

"Thì sao?

Có muốn ta giúp ngươi vá lại không?

Bảo đảm y như hàng nguyên bản, để Bệ hạ không nhìn ra chút khác biệt nào, cho ngươi trải nghiệm lại cảm giác xử tử một lần nữa?" Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Loan Loan vẫn mang nụ cười tươi tắn, ánh mắt không chút che giấu đánh giá Triều Nữ Yêu từ trên xuống dưới. "Chỉ bằng ngươi?

Ta còn không bằng tìm Bệ hạ, chắc hẳn Bệ hạ cũng rất có hứng thú!" Triều Nữ Yêu khẽ cười, vặn vẹo vòng eo, phong tình vạn chủng rời đi! "Phi!

Không biết xấu hổ!" Loan Loan nhổ một bãi nước bọt, trong đầu lại đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, "Có nên tìm Bệ hạ thử xem không?

Biết đâu lại là một trải nghiệm khác?" … Ba người phụ nữ một vở kịch, Diệp Đông Hoàng ôm Đại Kiều, Tiểu Kiều rời đi, trên thanh đồng cổ thuyền lập tức náo nhiệt hẳn lên, trò chuyện đấu võ mồm với nhau!

Đương nhiên, cũng có người đỏ mặt trực tiếp ra tay đánh nhau!

Nhưng mọi người đều có chừng mực, nhiều nhất là phân thắng bại, chứ không phân sinh tử!

Diệp Đông Hoàng cũng lười quản các nàng, chỉ cần các nàng không quá đáng là được!

Còn việc tất cả các nữ nhân hòa thuận với nhau, đó là chuyện không thể nào!

Bên ngoài chúng nữ đánh nhau hăng say, trong tẩm cung cuộc

chiến của Diệp Đông Hoàng và Đại Kiều, Tiểu Kiều cũng diễn ra vô cùng kịch liệt!

Hoa kính bất tằng duyên khách tảo, bồng môn kim thủy vi quân khai.

Giai điệu mạnh mẽ, âm điệu cao vút, khiến người ta ý chí chiến đấu sục sôi, nhiệt huyết sôi trào! … Thoáng chốc hai tháng đã qua!

Diệp Đông Hoàng mang theo chúng nữ du sơn ngoạn thủy, mưa móc ban đều, tất cả các nữ nhân đều được tưới nhuần một lượt!

Được mưa móc tưới nhuần, chúng nữ vốn vì khô hạn mà hỏa khí rất lớn đều trở nên rạng rỡ, bình tĩnh và dịu dàng!

Vẻ mặt đầy thỏa mãn!

Ngày hôm đó, Diệp Đông Hoàng mang theo tất cả mọi người trở về hoàng cung Đại Hạ Vương Triều!

Vì đã đủ khí vận điểm để đi đến thế giới tiếp theo!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp độ: Cấp 8 (0/10 tỷ) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Hoàng Giả Cảnh (Pháp tắc tam trọng) Vạn Đạo Hỗn Độn Thể: Hoàng Thể Cảnh sơ kỳ đỉnh phong Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Bát giai 0.15/1 tỷ) Thức tỉnh thần thông: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) Tự sáng tạo võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn… Luyện đan: Bát giai trung phẩm Luyện khí: Bát giai trung phẩm Trận pháp: Bát giai trung phẩm Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí vận điểm: 400 triệu Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế giới, Đại Tần thế giới, Phong Vân thế

giới, Tru Tiên thế giới, Tam Quốc thế giới, Đấu Phá thế giới "Tìm kiếm thế giới cấp tám trở lên!" Nhìn vào bảng điều khiển Vạn Đạo, Diệp Đông Hoàng trực tiếp ra lệnh.

Bây giờ, thế giới dưới cấp tám đối với hắn căn bản không có tác dụng gì, nên trực tiếp loại bỏ. "Đinh, phát hiện thế giới Đấu La trung phẩm cấp tám!" Không lâu sau, giọng nói máy móc của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vang lên, khiến Diệp Đông Hoàng hơi sững sờ, đây quả là một thế giới vô cùng nổi tiếng.

Càng không ngờ thế giới Đấu La lại là thế giới cấp tám!

Theo những gì hắn biết, thực lực của một Phong Hào Đấu La bình thường ước chừng còn không bằng một cường giả võ đạo Kim Đan!

Nhưng Diệp Đông Hoàng nghĩ đến Đấu La Thần Giới!

Trong Thần Giới quả thực có một số cường giả, vì vậy được xếp vào thế giới cấp tám cũng hợp lý! "Đến thế giới Đấu La!" Trầm ngâm một lát, Diệp Đông Hoàng ra lệnh.

Mọi việc bên ngoài đã được giao phó xong, tất cả các cường giả đều đã vào thế giới bên trong Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng! "Đinh, tiêu hao bốn trăm triệu khí vận điểm, xuyên qua thế giới Đấu La!" Ong!

Lời vừa dứt, một dòng sông tử khí hạ xuống, bao phủ lấy Diệp Đông Hoàng và biến mất khỏi hoàng cung. … Đấu La Đại Lục, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm!

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, một trong ba nơi tụ tập Hồn Thú nổi tiếng nhất Đấu La Đại Lục.

Diện tích rộng lớn, gần như tương đương với diện tích lãnh thổ của Ba Lạp Khắc Vương Quốc, trải dài qua biên giới của Thiên Đấu Đế Quốc và Tinh La Đế Quốc.

Trong đó, hai phần năm diện tích thuộc Thiên Đấu Đế Quốc, ba phần năm còn lại thuộc Tinh La Đế Quốc.

Đây là một khu rừng nguyên sinh khổng lồ, địa hình trong rừng phức tạp, có cả đất ngập nước, đầm lầy, v.v.

Hồn thú ở đây cũng cực kỳ đáng sợ, càng tiến gần trung tâm rừng, hồn thú càng mạnh!

Nghe nói, bên trong còn có cả hồn thú mười vạn năm.

Bất kỳ Hồn Sư nào, chỉ cần thực lực đủ, vận khí tốt, đều có thể tìm thấy Hồn Hoàn phù hợp nhất với mình ở đây.

Vì vậy, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là một nơi tốt, cũng là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Nơi đây là cái nôi của Hồn Thú, cũng là nơi mà các Hồn Sư mạnh mẽ yêu thích nhất.

Đương nhiên, cũng là nơi Hồn Sư thương vong nhiều nhất.

Mỗi ngày, có vô số Hồn Sư đến đây săn giết Hồn Thú, thu thập Hồn Hoàn! "Nộ Hỏa Kinh Lôi!" Trong rừng, cùng với một tiếng quát nhẹ, một quả cầu lửa sấm sét khổng lồ mang thuộc tính hỏa và lôi bắn ra, đánh bay một con đại xà màu máu.

Con rắn lớn bị bỏng, không khí tràn ngập mùi khét, tuy chưa chết nhưng đã bị sấm sét làm tê liệt, không thể động đậy! "Thành công rồi!" Một giọng nói vui mừng như trút được gánh nặng vang lên, chỉ thấy một thiếu nữ quanh thân vây quanh ba Hồn Hoàn màu vàng, vàng, tím, hồn lực bàng bạc khuấy động tứ phương, hiển nhiên vừa mới trải qua một trận kịch chiến!

Nữ tử khoảng hai mươi tuổi, mặc một bộ quần áo vải xanh đơn giản, nhưng không thể che giấu được phong thái của nàng, mái tóc dài như thác, anh tư hiên ngang!

Nàng mày rậm mắt sáng, ngũ quan tinh xảo động lòng người, một đôi mắt đen to tròn như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm!

Dưới lớp áo vải, là những đường cong lồi lõm khó che giấu, sóng cả cuồn cuộn!

Tuổi không lớn, nhưng phong thái trưởng thành đầy đặn của nàng, tuyệt không phải là thiếu nữ bình thường có thể sánh được!

Thu hồi Hồn Hoàn, thiếu nữ hưng phấn chạy về phía con đại xà màu máu bị nàng đánh bại, chỉ cần giết chết con rắn này, Hồn Hoàn thứ tư của nàng sẽ thành công!

Tuy nhiên, ngay khi nàng tiến lên, một nam tử dương cương tuấn mỹ, bá khí mười phần xuất hiện phía trên con đại xà màu máu.

Cùng lúc đó, một Hồn Hoàn màu tím từ trên người con đại xà màu máu bay lên! "Đẹp trai quá!" Khi thiếu nữ nhìn thấy nam tử tuấn mỹ, ánh mắt đầu tiên liền ngây dại, trong đầu không tự chủ được hiện lên một ý nghĩ như vậy!

Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy Hồn Hoàn màu tím bay lên, vẻ si mê trong mắt thiếu nữ biến mất, thay vào đó là ngọn lửa giận vô tận! "A, tiểu bạch kiểm, ngươi dám cướp Hồn Hoàn của lão nương, chịu chết đi!" Thiếu nữ đại nộ, nàng vất vả cực nhọc, liều sống liều chết mới đánh bại được Huyết Lân Xà, kết quả lại bị đối phương hớt tay trên!

Dù có đẹp trai, cũng không thể nhịn được!

Oanh!

Hồn lực bàng bạc cuồn cuộn tuôn ra, một con hỏa long từ trong cơ thể nàng bay ra.

Cùng lúc đó, ba Hồn Hoàn màu vàng, vàng, tím từ dưới chân nàng bay lên, vây quanh bốn phía, hiên ngang anh dũng, uy vũ bất phàm! "Nộ Hỏa Kinh Lôi!" Thiếu nữ trực tiếp sử dụng hồn kỹ thứ ba của

mình, cũng là chiêu mạnh nhất của nàng!

Một quả cầu lửa sấm sét khổng lồ mang thuộc tính hỏa và lôi bắn tới, Diệp Đông Hoàng mở mắt ra, trong con ngươi lóe lên tia sáng!

Hắn không ngờ mình lại xuất hiện đúng lúc như vậy, vừa đến đã rơi trúng con Huyết Lân Xà bị trọng thương, giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, trực tiếp đạp chết Huyết Lân Xà!

Nhìn thiếu nữ đang tức giận tấn công, Diệp Đông Hoàng cũng không tức giận, há miệng hút một cái, quả cầu lửa ẩn chứa sức mạnh sấm sét và lửa liền bị hắn nuốt chửng! "Cái này… làm sao có thể?" Thiếu nữ ngây người, đứng sững tại chỗ, khó tin nhìn Diệp Đông Hoàng, trong đầu toàn là cảnh tượng Diệp Đông Hoàng vừa một miệng nuốt chửng đòn tấn công của nàng!

Quá chấn động! "Mỹ nữ, không phải chỉ là một con hồn thú ngàn năm thôi sao?

Lát nữa ta đền cho ngươi một con hồn thú vạn năm!" Diệp Đông Hoàng bước một bước, tức thì xuất hiện trước mặt thiếu nữ, hỏi: "Nàng tên gì?

Đây là đâu?" "Tiền… tiền bối, ta tên Liễu Nhị Long, đây là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm!" Liễu Nhị Long hoàn hồn, đè nén sự kinh hãi trong lòng, kính sợ nhìn Diệp Đông Hoàng, cẩn thận trả lời!

Nàng tuy tính tình nóng nảy, nhưng cũng không ngốc.

Diệp Đông Hoàng mạnh hơn nàng rất nhiều, lúc này muốn bảo toàn tính mạng chỉ có thể quả quyết nhận thua!

Còn việc Diệp Đông Hoàng nói sẽ cho nàng một con hồn thú vạn năm, nàng căn bản không để tâm!

Không nói đến việc nàng bây giờ căn bản không hấp thu được, cho dù có thể hấp thu, Diệp Đông Hoàng thật sự sẽ cho nàng một con hồn

thú vạn năm sao?

Tưởng hồn thú vạn năm là cải trắng à! "Liễu Nhị Long?" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, lúc này Liễu Nhị Long vẫn còn là một thiếu nữ, xem ra hắn đến thời gian khá sớm!

Trư cước Đường Tam của thế giới Đấu La bây giờ có lẽ còn chưa phải là chất lỏng!

Thấy Diệp Đông Hoàng rơi vào trầm tư, Liễu Nhị Long trong lòng lo lắng, sợ Diệp Đông Hoàng không vui, tiện tay diệt luôn nàng!

Chương 460

Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng động!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Liễu Nhị Long, hắn đưa tay tóm vào không trung, không biết cách bao nhiêu dặm, một con Vạn Niên Phượng Vĩ Kê Quan Xà xuất hiện trước mặt Liễu Nhị Long!

Uy áp khủng bố của hồn thú vạn năm khiến Liễu Nhị Long kinh hãi.

Đương nhiên, càng kinh hãi hơn là thực lực của Diệp Đông Hoàng!

Phong Hào Đấu La e rằng cũng chỉ đến thế mà thôi! "Đây là Vạn Niên Phượng Vĩ Kê Quan Xà, sau khi ngươi hấp thu Hồn Hoàn của nó có khả năng rất lớn sẽ nhận được đấu kỹ phi hành!" Diệp Đông Hoàng biết võ hồn của Liễu Nhị Long là một con hỏa long, có lẽ Hồn Hoàn của con Phượng Vĩ Kê Quan Xà này có thể gắn thêm đôi cánh cho hỏa long của nàng! "Tiền bối, ta bây giờ mới bốn mươi cấp, căn bản không thể hấp thu Hồn Hoàn của Vạn Niên Phượng Vĩ Kê Quan Xà!" Liễu Nhị Long cứng rắn nói!

Nàng không biết Diệp Đông Hoàng nghĩ gì, lẽ nào ngay cả một chút thường thức cũng không biết? "Yên tâm, ta bảo đảm ngươi sẽ không để ngươi bạo thể mà chết!" Diệp Đông Hoàng hứa hẹn.

Hắn làm như vậy tự nhiên không chỉ vì muốn trả lại cho Liễu Nhị Long một con hồn thú, mà là muốn tìm hiểu một chút về hệ thống tu luyện võ hồn của thế giới này!

Nói trắng ra, Liễu Nhị Long chính là con chuột bạch của hắn! "Chuyện này… được thôi!" Liễu Nhị Long có chút do dự, nhưng nhìn vào ánh mắt không cho phép nghi ngờ của Diệp Đông Hoàng, nghĩ đến

thực lực khủng bố của đối phương, cuối cùng vẫn quyết định liều một phen!

Biết đâu thật sự có thể dung hợp Hồn Hoàn vạn năm, xe đạp biến thành xe BMW!

Có quyết định, Liễu Nhị Long không còn do dự, sấm rền gió cuốn, trực tiếp đến trước mặt Vạn Niên Phượng Vĩ Kê Quan Xà giết chết nó!

Cả quá trình, Phượng Vĩ Kê Quan Xà đều bị sức mạnh của Diệp Đông Hoàng áp chế, không thể động đậy!

Đợi đến khi sinh mệnh của Phượng Vĩ Kê Quan Xà biến mất, một Hồn Hoàn màu đen hiện ra, trong mắt Liễu Nhị Long lộ ra một tia nóng bỏng và quyết tuyệt!

Nàng lập tức ngồi xuống bên cạnh Phượng Vĩ Kê Quan Xà, đưa tay triệu hồi võ hồn hỏa long của mình, dẫn dắt Hồn Hoàn của Phượng Vĩ Kê Quan Xà tràn vào cơ thể, bắt đầu hấp thụ Hồn Hoàn thứ tư của mình!

Hồn Hoàn màu đen của Phượng Vĩ Kê Quan Xà tỏa ra ánh sáng đen đậm đặc.

Cùng với sự xuất hiện của võ hồn Liễu Nhị Long, những luồng sáng này như thể đã chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng tìm được lối thoát, tựa như biển cả dung nạp trăm sông, điên cuồng ùa về phía Liễu Nhị Long.

Nhìn thấy ánh sáng đen đậm đặc trong nháy mắt bao phủ lấy cơ thể Liễu Nhị Long, Diệp Đông Hoàng cũng chăm chú quan sát!

Mặc dù hắn cảm thấy hệ thống võ hồn của thế giới Đấu La rất yếu, nhưng dù sao cũng là một hệ thống, có điểm độc đáo riêng, đáng để hắn nghiên cứu!

Biển dung nạp trăm sông, có dung mới lớn!

Khi Diệp Đông Hoàng chuẩn bị quan sát kỹ lưỡng, Liễu Nhị Long là người trong cuộc lại cảm nhận rõ ràng hơn.

Nàng chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lượng khổng lồ đột ngột tràn vào cơ thể.

Chưa kịp phản ứng, luồng nhiệt đó đã như ngọn lửa nóng bỏng bắt đầu thiêu đốt cơ thể nàng.

Khí tức mạnh mẽ vừa tiến vào cơ thể liền bắt đầu cưỡng ép cải tạo thân thể nàng.

Mặc dù năng lượng chứa trong Hồn Hoàn không có ý thức, nhưng nó cũng không phải là thứ mà ý thức của Liễu Nhị Long có thể khống chế được.

Dưới sự dao động của hồn lực mạnh mẽ, Liễu Nhị Long chỉ cảm thấy cơ thể mình như sắp nổ tung.

Cơn đau dữ dội khiến nàng trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn Liễu Nhị Long đang đau đớn, ánh mắt Diệp Đông Hoàng không hề có chút dao động, vẫn bình tĩnh quan sát!

Lúc này, đã không còn nhìn thấy hình dáng của Liễu Nhị Long, cả người đều bị một lớp sương mù màu hồng nhạt bao phủ.

Màu đỏ trong sương mù không phải là ánh sáng của hồn lực, mà là máu của Liễu Nhị Long.

Cách đây không lâu, cùng với sự dao động hồn lực kịch liệt trên người, da của Liễu Nhị Long bắt đầu rỉ ra một lớp hạt máu li ti.

Cùng với hồn lực bốc hơi vào không khí, liền biến thành lớp sương mù màu hồng nhạt này.

Lông mày Liễu Nhị Long nhíu chặt, môi mím chặt, cơ thể không

ngừng co giật.

Thêm vào đó là những hạt máu rỉ ra dưới da, có thể tưởng tượng được cơn đau mà nàng đang phải chịu đựng kịch liệt đến mức nào.

Trong sương mù, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Mỗi lần Liễu Nhị Long sắp không chịu nổi mà nổ tung, Diệp Đông Hoàng sẽ dùng sinh mệnh pháp tắc giúp nàng hồi phục!

Bảo đảm Liễu Nhị Long sẽ không vì thế mà bạo thể mà chết!

Nhưng nỗi đau trong đó, Diệp Đông Hoàng không giúp nàng.

Muốn có được sức mạnh lớn hơn, thì phải trả giá lớn hơn!

Cơ thể nàng hết lần này đến lần khác bị xé nát, rồi lại lành lại, phảng phất như bị thiên đao vạn quả, chịu đựng nỗi đau không gì sánh bằng!

Nhưng thực lực của nàng cũng đang tăng lên nhanh chóng, cơ thể cũng không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn!

Một phần bỏ ra, một phần thu hoạch!

Theo thời gian trôi qua, Liễu Nhị Long cơ bản đã ổn định lại, hấp thụ hồn lực còn lại của Hồn Hoàn một cách có trật tự! "A!" Không biết qua bao lâu, ngay khi Diệp Đông Hoàng tưởng rằng nàng sắp thành công, lông mày đang giãn ra của Liễu Nhị Long đột nhiên nhíu chặt, miệng phát ra một tiếng hét thảm.

Nàng đang ngồi xếp bằng, cơ thể co giật dữ dội, ngực ưỡn lên mạnh mẽ, cả nửa người trên cong lại, trông vô cùng đáng sợ. "Ừm?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng ngưng lại, trong mắt có chút kinh ngạc, không ngờ Liễu Nhị Long lại nhận được một bộ ngoại phụ hồn cốt!

Đột nhiên, cùng với tiếng vải rách, quần áo sau lưng Liễu Nhị

Long đột nhiên bị xé toạc, từ hai bên cột sống lưng của nàng mỗi bên nhô lên một cục u to bằng nắm tay.

Dưới ánh mắt bình tĩnh của Diệp Đông Hoàng, trong cơn đau đớn tột cùng của Liễu Nhị Long, hai cục u đột nhiên vỡ ra, mọc ra một đôi cánh màu đỏ rực!

Một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong cơ thể Liễu Nhị Long lan ra, hồn lực của nàng từ bốn mươi cấp tăng vọt lên năm mươi cấp!

Chỉ cần thích ứng và kiểm soát được hồn lực tăng vọt, nàng có thể tiếp tục dung hợp Hồn Hoàn, từ Hồn Tông thăng lên Hồn Vương!

Có thể nói là một bước lên trời!

Xoẹt!

Cùng lúc đó, bộ quần áo vải trên người nàng cũng không chịu nổi khí thế tăng vọt đột ngột, tức thì hóa thành mảnh vụn! "Ta… ta bị sao thế này?" Liễu Nhị Long mở mắt, cảm nhận đôi cánh sau lưng, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, không hề phát hiện ra sự thay đổi về quần áo của mình ngay lập tức! "Nàng dung hợp Hồn Hoàn của Phượng Vĩ Kê Quan Xà đã nhận được một bộ ngoại phụ hồn cốt, gọi là Phượng Dực, chúc mừng nàng, sau này nàng có thể bay được rồi!" Diệp Đông Hoàng tiến lên lấy ra một chiếc áo choàng, nhìn vào thân thể trắng như ngọc, đầy đặn và quyến rũ của Liễu Nhị Long, nói: "Nàng có thể dùng ý thức điều khiển Phượng Dực thu vào cơ thể!" Núi tuyết hang sâu, rừng rậm bình nguyên, phong quang vô hạn, phong cảnh mê người!

Phải nói rằng thân hình của Liễu Nhị Long thật sự rất tuyệt. "A!" Đột nhiên, một tiếng hét chói tai vang lên.

Liễu Nhị Long chộp lấy chiếc áo choàng trong tay Diệp Đông Hoàng che trước người, mặt đỏ bừng!

Lúc này, nàng mới phát hiện mình đã bị lộ hết!

Đặc biệt là khi nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Diệp Đông Hoàng, thật hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào!

Nàng đã bị nhìn thấy hết!

Theo gợi ý của Diệp Đông Hoàng, Liễu Nhị Long vội vàng thu đôi cánh phượng sau lưng vào cơ thể, mặc áo choàng lên người, che đi phong cảnh diệu kỳ! "Tiểu tử, thả thiếu nữ đó ra!" Đúng lúc này, có hai thanh niên bị tiếng hét của Liễu Nhị Long thu hút đến.

Họ nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Liễu Nhị Long, cộng thêm tiếng hét trước đó, tưởng rằng Diệp Đông Hoàng đang làm chuyện gì xấu, lớn tiếng quát mắng!

Người nói là một thanh niên đeo kính, trông rất xấu, nhưng tu vi không thấp, có tu vi Hồn Tông!

Thanh niên đi cùng hắn lại hoàn toàn trái ngược, trông khá ổn, nhưng tu vi lại thảm không nỡ nhìn, chỉ là một Đại Hồn Sư! "Hai tên gay này lẽ nào chính là con mèo ưng bốn mắt làm lốp dự phòng đến già Phất Lan Đức và đại sư xương cốt Đức Quốc khoa Ngọc Tiểu Cương?" Nhìn vào bộ đôi này, trong lòng Diệp Đông Hoàng nảy ra một ý nghĩ!

Dù sao thì Liễu Nhị Long và Phất Lan Đức, Ngọc Tiểu Cương quen nhau từ khi còn trẻ, gặp nhau ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cũng không phải là không thể.

Chỉ là mối quan hệ của ba người thật sự thú vị.

Phất Lan Đức thích Liễu Nhị Long, Liễu Nhị Long thích Ngọc Tiểu Cương, Ngọc Tiểu Cương thích Bỉ Bỉ Đông, Bỉ Bỉ Đông cũng thích Ngọc Tiểu Cương.

Tổng kết lại, Diệp Đông Hoàng phát hiện ra, hóa ra đẹp trai thật sự có thể làm bất cứ điều gì! … "Tiểu tử, thả thiếu nữ đó ra!" Nghe

vậy, Diệp Đông Hoàng nhìn Phất Lan Đức, có chút mơ màng, hắn có túm thiếu nữ đó sao?

Ngay sau đó.

Diệp Đông Hoàng đột nhiên ra tay, ôm Liễu Nhị Long đang mặc áo choàng đen của hắn vào lòng, nheo mắt nhìn Phất Lan Đức, nhàn nhạt nói: "Không thả thì sao?" "Tiền bối ôm ta làm gì?

Lẽ nào thích ta, nhân cơ hội ôm ta?" Liễu Nhị Long bị Diệp Phong ôm vào lòng, một trái tim đập thình thịch.

Gương mặt vốn ngang tàng lộ ra một nét e thẹn của thiếu nữ, đối với cuộc đối thoại của Diệp Đông Hoàng và Phất Lan Đức, căn bản không nghe thấy gì!

Chương 461

Lúc này, trong đầu nàng toàn là Diệp Đông Hoàng, suy nghĩ lung tung! "Tiểu tử, ngươi tìm…" Phất Lan Đức đại nộ, một con võ hồn Tứ Nhãn Miêu Ưng từ trong cơ thể bay lên, bốn Hồn Hoàn vàng, vàng, tím, tím từ dưới chân bay lên!

Tuy nhiên, không đợi Phất Lan Đức nói xong, đã bị Ngọc Tiểu Cương bên cạnh ngăn lại!

Ngọc Tiểu Cương kéo cánh tay Phất Lan Đức, thấp giọng nói: "Phất lão đại, chúng ta hiểu lầm rồi, ngươi xem thiếu nữ kia bị đối phương ôm vào lòng, lại không giãy giụa, ngược lại còn mặt mày e thẹn, rõ ràng là tự nguyện!" "Tiểu huynh đệ, xin lỗi, là chúng ta hiểu lầm, các ngươi tiếp tục đi!" Ngọc Tiểu Cương chắp tay với Diệp Đông Hoàng, sau đó kéo Phất Lan Đức không tình nguyện nhanh chóng rời đi. "Tiểu Cương, ngươi làm gì vậy?" Sau khi rời đi, tâm trạng của Phất Lan Đức rất không vui, anh hùng cứu mỹ nhân không thành, ngược lại còn thành kẻ ngốc.

Đặc biệt là ngay từ cái nhìn đầu tiên hắn đã có cảm giác rung động với Liễu Nhị Long!

Nếu không phải Ngọc Tiểu Cương kéo hắn, cho dù biết là hiểu lầm, hắn cũng sẽ tương kế tựu kế đánh Diệp Đông Hoàng một trận!

Như vậy, không chỉ có thể thể hiện sự mạnh mẽ của mình, mà còn làm nổi bật tinh thần chính nghĩa của hắn!

Ở thế giới này, mạnh mẽ chính là vốn liếng!

Có vốn liếng còn sợ không đào được góc tường của Diệp Đông Hoàng sao? "Ngươi có thấy con rắn lớn có mào thịt màu máu bên cạnh hai người họ không?" Ánh mắt Ngọc Tiểu Cương trở nên nghiêm túc,

trịnh trọng nói. "Sao vậy?

Không phải chỉ là một con hồn thú sao?" Phất Lan Đức nhíu mày, có một dự cảm không lành.

Ngọc Tiểu Cương tuy thực lực không mạnh, nhưng lại rất am hiểu về hồn thú, có thể coi là một bộ bách khoa toàn thư di động. "Đó là Phượng Vĩ Kê Quan Xà, xem bộ dạng của nó, là một con hồn thú vạn năm!" Nói đến đây, Ngọc Tiểu Cương không nói tiếp!

Mà Phất Lan Đức cũng sắc mặt trắng bệch, trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Hắn tự nhiên hiểu ý của Ngọc Tiểu Cương, một tồn tại có thể giết chết một con hồn thú vạn năm, tuyệt đối không phải là thứ mà bọn họ hiện tại có thể chọc vào!

Đối với nhãn quang của Ngọc Tiểu Cương, hắn không hề nghi ngờ!

Nếu Ngọc Tiểu Cương nói đó là hồn thú vạn năm, thì nhất định là hồn thú vạn năm! "Ai, quả nhiên có thực lực là có thể làm bất cứ điều gì, chơi thật hoang dã!" Phất Lan Đức thở dài, cảm thấy một trận đau lòng.

Tiếng hét thảm thiết của Liễu Nhị Long vừa rồi, mặc áo choàng đen của nam nhân… Tất cả mọi thứ, không gì không nói lên chuyện đã xảy ra trước đó!

Chơi thật là đã!

Bắp cải ngon bị heo ủi rồi! "Thần kinh!" Ở một bên khác, nhìn Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương nhanh chóng rời đi, Liễu Nhị Long cảm thấy khó hiểu, thấp giọng mắng!

Nếu không phải vì có Diệp Đông Hoàng ở đây, nàng đã muốn xông lên cho Phất Lan Đức một bài học!

Phất Lan Đức có bốn Hồn Hoàn chứng tỏ là Hồn Tông, mà nàng vừa mới nhận được Hồn Hoàn thứ tư, lại còn là Hồn Hoàn vạn năm, cũng đã thăng cấp Hồn Tông.

Lúc này, thực lực của nàng tăng mạnh, rất muốn chiến đấu một phen, thử sức chiến đấu của mình! "Tiếc quá!" Liễu Nhị Long trong lòng thầm than! "Xem ra Hoàng Kim Thiết Tam Giác không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại hai tên bạn gay thôi!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng xa xăm, thấy sự tiếc nuối trong mắt Liễu Nhị Long, cười nói: "Muốn đánh nhau còn không đơn giản, con chó bốn mắt mỏ nhọn tai khỉ vừa rồi, trẫm nhìn nó cũng không vừa mắt, vừa hay đánh nó một trận!" Diệp Đông Hoàng đưa tay siết chặt chiếc áo choàng đen rộng thùng thình của Liễu Nhị Long, cánh tay ôm eo nàng dùng sức, hai người tức thì biến mất tại chỗ! "Tiểu Cương, sau khi ra ngoài ngươi có dự định gì?" Phất Lan Đức vừa cảnh giác xung quanh, vừa hỏi.

Hắn và Ngọc Tiểu Cương đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là để lấy Hồn Hoàn thứ tư thăng cấp Hồn Tông, bây giờ đã có được, tự nhiên không cần thiết phải ở lại trong khu rừng nguy hiểm này! "Không biết, có lẽ sẽ tiếp tục tìm cách giải quyết vấn đề võ hồn của ta!" Nói đến đây, trong mắt Ngọc Tiểu Cương lộ ra một tia ảm đạm.

Võ hồn của hắn biến dị, khiến hắn mãi không thể đột phá ba mươi cấp, vì vậy chỉ có thể kẹt ở cảnh giới Đại Hồn Sư! "Yên tâm đi, ngươi thông minh như vậy, nhất định sẽ tìm được cách!" Phất Lan Đức trong lòng thầm than, nhưng miệng lại an ủi: "Nghe nói Tác Thác Thành gần đây có một cặp song sinh, chúng ta cùng đi chơi đi, ngươi yên tâm, ta mời khách!" Phất Lan Đức vì thăng cấp Hồn Tông cộng thêm việc Ngọc Tiểu Cương vừa cứu hắn, trong lòng cảm kích.

Lần này, tên keo kiệt này cũng hiếm khi hào phóng một lần! "Hứng thú không tồi nhỉ!" Đúng lúc này, một giọng nói trêu chọc đột nhiên vang lên.

Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương như gặp phải đại địch, ngẩng đầu lên liền thấy Diệp Đông Hoàng ôm Liễu Nhị Long đang đứng cách họ mười trượng!

Khoảng cách này, bọn họ lại không hề phát hiện, khiến tâm thần Phất Lan Đức càng thêm ngưng trọng! "Tiền bối, xin lỗi, vừa rồi vãn bối không cố ý làm phiền, tiền bối có phân phó gì, trong khả năng của mình, vãn bối tuyệt không từ chối!" Phất Lan Đức chắp tay cúi đầu với Diệp Đông Hoàng, mặt mày tươi cười, trực tiếp nhận thua! "Tên này quả là biết co biết duỗi, còn đang nghĩ đến chuyện chơi song sinh?

Chẳng trách Đới Mộc Bạch cũng thích, quả nhiên là cùng một giuộc, biết đâu Mã Hồng Tuấn cũng thích!" Diệp Đông Hoàng hứng thú đánh giá Phất Lan Đức, chỉ vào Liễu Nhị Long trong lòng, nói: "Cho ngươi một cơ hội, đánh bại nàng, cho các ngươi đi!" "Nếu thua, thì để lại một cánh tay, thế nào?" "Tiền bối, trước đó là chúng ta lỗ mãng mạo phạm tiền bối, cầu xin tiền bối đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tại hạ Lam Điện Bá Vương Long Ngọc Tiểu Cương, sau này nợ tiền bối một ân tình, thế nào?" Ngọc Tiểu Cương không biết thực lực của Liễu Nhị Long, nhưng Diệp Đông Hoàng đã tự tin như vậy, chứng tỏ Phất Lan Đức chín phần mười không phải là đối thủ!

Hắn tuy không muốn dùng danh hiệu của Lam Điện Bá Vương Long, nhưng càng không muốn Phất Lan Đức mất đi một cánh tay!

Thân thể Liễu Nhị Long run lên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Nàng đối với Lam Điện Bá Vương Long không có hảo cảm, nếu không cũng sẽ không theo họ mẹ! "Lam Điện Bá Vương Long là cái thá gì?

Nhị Long, hai người họ giao cho ngươi hết!" Diệp Đông Hoàng mặt đầy khinh thường, chế giễu nói! "Gay go rồi!" Ngọc Tiểu Cương

thầm nghĩ không ổn, xem ra đã gặp phải người không ưa Lam Điện Bá Vương Long rồi! "Chịu chết đi!" Liễu Nhị Long tiến lên, một con hỏa long từ trong cơ thể bay ra, dưới chân bốn Hồn Hoàn vàng, vàng, tím, đen bay lên, khiến Ngọc Tiểu Cương nhìn mà hoài nghi nhân sinh! "Làm sao có thể?

Hồn Hoàn thứ tư làm sao có thể là Hồn Hoàn vạn năm?" Ngọc Tiểu Cương chăm chú nhìn Hồn Hoàn của Liễu Nhị Long, hắn đang nghiên cứu giới hạn niên hạn Hồn Hoàn mà Hồn Sư ở mỗi giai đoạn có thể hấp thu.

Theo nghiên cứu của hắn, giới hạn của Hồn Hoàn thứ tư là năm nghìn năm.

Cho dù có khác biệt tùy người, có sai số, cũng nhiều nhất là vài trăm năm, thậm chí vài nghìn năm!

Nhưng năm nghìn năm và Hồn Hoàn vạn năm hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau! "Hồn Hoàn vạn năm thì sao?

Cùng là Hồn Tông, thật sự nghĩ là ăn chắc ta rồi sao!" Phất Lan Đức trong lòng lửa giận bùng lên, võ hồn Tứ Nhãn Miêu Ưng bay lên, bốn Hồn Hoàn vàng, vàng, tím, tím từ dưới chân bay lên!

Oanh!

Liễu Nhị Long trực tiếp xông về phía Phất Lan Đức, cùng lúc đó sau lưng nàng hiện ra một đôi cánh phượng hoàng, chính là ngoại phụ hồn cốt nhận được sau khi hấp thu Vạn Niên Phượng Vĩ Kê Quan Xà trước đó.

Vút!

Cánh phượng vỗ một cái, thân ảnh Liễu Nhị Long như gió bay lên trời, dưới sự gia trì của võ hồn phảng phất như một con hỏa long mọc thêm cánh phượng.

Võ hồn Tứ Nhãn Miêu Ưng của Phất Lan Đức lập tức bị áp chế, bất kể là khí thế hay hồn lực!

Ầm ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Liễu Nhị Long trực tiếp từ trên trời rơi xuống, không có chút hoa mỹ nào, cũng không sử dụng bất kỳ kỹ năng nào.

Cứ như vậy từ trên không trung rơi xuống, hai chân nặng nề đạp lên lưng Phất Lan Đức.

Trong tiếng nổ lớn, nửa người của Phất Lan Đức trực tiếp bị đạp xuống dưới mặt đất.

Phất Lan Đức phát ra một tiếng hét thảm thiết, hai tay hóa thành cánh của Tứ Nhãn Miêu Ưng không ngừng giãy giụa, nhưng lại không thể chạm vào cơ thể Liễu Nhị Long. "Quá bạo lực, nhưng mà… trẫm thích!" Diệp Đông Hoàng ung dung nhìn Liễu Nhị Long đánh tơi tả Phất Lan Đức, có một vẻ đẹp riêng.

Lúc này, Ngọc Tiểu Cương từ trong kinh ngạc hoàn hồn, nhìn Phất Lan Đức bị đánh tơi bời, cắn răng xông lên!

Bốp bốp!

Liễu Nhị Long tức thì tung ra hai quyền, khiến Ngọc Tiểu Cương biến thành gấu trúc, nằm trên đất không rõ sống chết!

Vù vù vù!

Động tĩnh chiến đấu của Liễu Nhị Long và Phất Lan Đức đã thu hút sự chú ý của các cường giả xung quanh, ba bóng người nhanh chóng bay tới!

Dẫn đầu là một nữ tử, nữ tử mặc một chiếc áo choàng dài màu đen viền vàng, ngũ quan tinh xảo, gương mặt hoàn mỹ không tì vết

mang một tia lạnh lùng xa cách ngàn dặm!

Làn da nàng trắng như tuyết, tựa như đóa sen tuyết trên đỉnh núi băng, cao quý, thanh lịch, điềm đạm, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy kinh diễm.

Bên cạnh tuyệt mỹ nữ tử là hai lão giả khí tức hùng hậu, ánh mắt sắc bén, đang nhìn chằm chằm Liễu Nhị Long đang đánh tơi tả Phất Lan Đức! "Hồn Hoàn thứ tư lại là Hồn Hoàn vạn năm!" Tuyệt mỹ nữ tử nhìn thấy Hồn Hoàn màu đen của Liễu Nhị Long, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc!

Nàng cũng đến để săn Hồn Hoàn thứ tư, và mục tiêu của nàng là Hồn Hoàn bốn, năm nghìn năm! "Đó là…" Lão giả bên trái nữ tử lại nhìn chằm chằm vào đôi cánh phượng sau lưng Liễu Nhị Long, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc và nóng bỏng! "Không sai, đó là ngoại phụ hồn cốt!" Lão giả còn lại tiếp lời, khẳng định suy đoán của đối phương!

Chương 462

"Hồn Hoàn vạn năm, ngoại phụ hồn cốt, võ hồn hỏa long, thật là một hạt giống tốt, không biết là người của thế lực nào!" Hai lão giả nhìn nhau, trong lòng dâng lên một tia yêu tài đồng thời ẩn chứa sát ý!

Nếu không phải là người của Võ Hồn Điện bọn họ, thiên tài như vậy có cơ hội thì nên trực tiếp diệt sát!

Không sai, ba người này chính là người của Võ Hồn Điện!

Tuyệt mỹ thiếu nữ chính là Thánh nữ của Võ Hồn Điện hiện tại, đệ tử của Giáo hoàng Thiên Tầm Tật, Bỉ Bỉ Đông, song sinh võ hồn, thiên tài tuyệt thế của Võ Hồn Điện!

Còn hai lão giả chính là trưởng lão của Võ Hồn Điện, hai vị Phong Hào Đấu La, Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La! … "Tiểu cô nương, ngươi tên là gì?

Trưởng bối của ngươi đâu?" Cúc Đấu La đánh giá Liễu Nhị Long, trong lòng nghi hoặc, thiên tài như vậy sao lại không có trưởng bối đi cùng, một mình ở trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này?

Lẽ nào đã đi lạc với trưởng bối?

Còn về Diệp Đông Hoàng, bọn họ trực tiếp bỏ qua!

Mà Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương rõ ràng không phải đi cùng Liễu Nhị Long! "Các ngươi là ai?" Liễu Nhị Long dừng tay, ánh mắt lướt qua Cúc Đấu La, Quỷ Đấu La, cuối cùng dừng lại trên người Bỉ Bỉ Đông, một thiếu nữ tuyệt sắc có dung mạo xuất chúng, tuổi tác sàn sàn nàng!

Dung mạo và khí chất của thiếu nữ này khiến cho nàng, một người phụ nữ, cũng cảm thấy kinh diễm!

Thật sự quá đẹp!

Trong lòng nàng có chút suy đoán, đối phương hẳn là người của Võ Hồn Điện!

Quả nhiên, giây tiếp theo, nàng đã có được đáp án! "Tiểu cô nương, chúng ta là người của Võ Hồn Điện, lão phu thấy ngươi thiên phú không tệ, có nguyện ý gia nhập Võ Hồn Điện không?" Quỷ Đấu La khẽ nhíu mày, đi thẳng vào vấn đề!

Võ Hồn Điện ở Đấu La Đại Lục có địa vị cao cả, là thánh địa mà vô số Hồn Sư hằng ao ước, theo lão thấy, Liễu Nhị Long chỉ cần không phải là người của những thế lực đối đầu với Võ Hồn Điện, thì nhất định sẽ gia nhập Võ Hồn Điện!

Nếu không gia nhập, vậy thì chứng tỏ là địch nhân!

Trực tiếp giết, lấy Hồn Cốt là được! "Xin lỗi, ta tự do quen rồi, không muốn gia nhập bất kỳ thế lực nào!" Liễu Nhị Long không chút do dự, trực tiếp từ chối.

Nói xong, liền đi về phía Diệp Đông Hoàng.

Nàng có thể cảm giác được hai lão già này không đơn giản, chỉ có ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng mới có một chút cảm giác an toàn! "Chào ngươi, ta tên Bỉ Bỉ Đông, mạo muội hỏi một chút, Hồn Hoàn thứ tư ngươi vừa thi triển có phải là hấp thu từ Hồn Thú vạn năm không?" Bỉ Bỉ Đông tiến lên, tò mò hỏi: "Đương nhiên, nếu ngươi không tiện nói cũng không sao!" "Không có gì không tiện, Hồn Hoàn vạn năm tự nhiên là hấp thu từ Hồn Thú vạn năm!" Liễu Nhị Long nhàn nhạt nói! "Ngươi làm sao hấp thu được Hồn Hoàn vạn năm?" Quỷ Đấu La không thể chờ đợi hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người, trong mắt tràn đầy vẻ nóng rực.

Cúc Đấu La cũng vậy!

Nếu có được phương pháp này, sau này Hồn Tôn của Võ Hồn Điện bọn họ chẳng phải đều có thể hấp thu Hồn Hoàn vạn năm để tấn thăng Hồn Tông sao?

Không chỉ Hồn Tôn, nói không chừng các cảnh giới khác cũng có thể dựa vào phương pháp tương tự để hấp thu Hồn Hoàn có niên hạn vượt xa đẳng cấp của bản thân!

Như vậy, thực lực Võ Hồn Điện của bọn họ tất nhiên sẽ tăng vọt!

Mà bọn họ nếu có được phương pháp này, tất nhiên là đại công một kiện! "Tại sao ta phải nói cho các ngươi?" Liễu Nhị Long cũng nhìn ra ánh mắt nóng rực của hai người, biết đối phương đã nảy lòng tham!

Thân thể nàng bản năng nép sát vào Diệp Đông Hoàng, cảm nhận thân hình cao lớn của Diệp Đông Hoàng, mới hơi an tâm! "Tại sao ư?" Quỷ Đấu La cười lạnh, Hồn Lực kinh khủng dâng trào, khí tức mạnh mẽ như núi đổ biển gầm ép về phía Liễu Nhị Long!

Cùng lúc đó, trọn vẹn chín Hồn Hoàn từ dưới chân lão dâng lên, Vàng Vàng, Tím Tím, Đen Đen Đen Đen Đen.

Chín Hồn Hoàn lẳng lặng lơ lửng ở những vị trí khác nhau trên người Quỷ Đấu La, bao bọc toàn bộ thân thể lão. "Phong Hào Đấu La!" Khó khăn thốt ra bốn chữ này, thân thể đầy đặn của Liễu Nhị Long có chút run rẩy.

Dưới uy áp mạnh mẽ của Phong Hào Đấu La, nàng giống như một chiếc thuyền con cô độc giữa biển lớn, run lẩy bẩy, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng lớn nuốt chửng, lật úp!

Phong Hào Đấu La, đó là cường giả trong truyền thuyết, là tồn tại đỉnh phong trong giới Hồn Sư.

Nàng từng nghĩ đối phương có thể là Hồn Vương, thậm chí Hồn

Đế, nhưng vạn lần không ngờ đối phương lại là Phong Hào Đấu La! "Bây giờ có thể nói được chưa?" Quỷ Đấu La rất hài lòng với ánh mắt kinh hãi của Liễu Nhị Long, đắc ý nói! "Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi!" Liễu Nhị Long cắn chặt đôi môi đỏ mọng, níu lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng gian nan chống cự uy áp của Quỷ Đấu La, quật cường nói!

Đối với biểu hiện của Liễu Nhị Long, Diệp Đông Hoàng trong lòng khá hài lòng, đây cũng là lý do hắn không trực tiếp ra tay!

Hai Phong Hào Đấu La, trong mắt hắn chỉ là con kiến, lật tay là có thể diệt! "Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi sao?" Quỷ Đấu La híp mắt, không khí xung quanh tức thì trở nên lạnh lẽo thấu xương, gió âm thổi từng trận, nhìn ánh mắt coi cái chết như không của Liễu Nhị Long, cười khà khà nói: "Cho dù ngươi không sợ chết, lão phu cũng có một trăm phương pháp khiến ngươi ngoan ngoãn..." "Quỷ trưởng lão, người ta đã không muốn nói, ngài hà tất phải bức bách, truyền ra ngoài cũng không tốt cho danh tiếng của Võ Hồn Điện chúng ta, sẽ nói Võ Hồn Điện chúng ta ỷ mạnh hiếp yếu, lấy lớn hiếp nhỏ!" Ngay lúc này, Bỉ Bỉ Đông đột nhiên lên tiếng, cầu xin cho Liễu Nhị Long.

Dù sao, hiện tại nàng vẫn chưa gặp Ngọc Tiểu Cương, cũng chưa bị sư phụ vô lương tâm kia của mình cưỡng bức, cũng chưa hắc hóa, vẫn là một thiếu nữ có tấm lòng lương thiện!

Quỷ Đấu La và Cúc Đấu La nhìn nhau, lão thu lại Hồn Hoàn, chắp tay nói: "Thánh Nữ nói phải!" "Chúng ta đi thôi!" Bỉ Bỉ Đông cuối cùng liếc nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, dù sao người đàn ông đẹp trai như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Giống như đàn ông nhìn thấy mỹ nữ vậy!

Nhưng dù sao nàng cũng là Thánh Nữ của Võ Hồn Điện, tự nhiên không mê trai, chỉ nhìn một cái, liền mang theo Quỷ Đấu La và Cúc

Đấu La rời đi! "Chúng ta đi thôi!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, mang theo Liễu Nhị Long đi sang bên cạnh, cuối cùng cũng không nhìn Ngọc Tiểu Cương và Phất Lan Đức một cái!

Cũng không giống như đã nói trước đó, Phất Lan Đức chiến bại thì sẽ lấy một cánh tay của hắn!

Điều này tự nhiên không phải là Diệp Đông Hoàng nổi lòng thiện, cũng không phải Diệp Đông Hoàng thay đổi chủ ý, mà là hắn cảm thấy không cần thiết phải so đo với hai người chết!

Cứ để cho hai người một cái toàn thây là được rồi! "Tiền bối, ngài có phải cũng là Phong Hào Đấu La không?" Liễu Nhị Long đi theo bên cạnh Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy tò mò.

Diệp Đông Hoàng vừa rồi tuy không nói một lời, nhưng nhìn thấy Quỷ Đấu La thể hiện thực lực cũng không hề có chút sợ hãi, chứng tỏ Diệp Đông Hoàng rất có khả năng cũng là một vị Phong Hào Đấu La!

Còn về tồn tại vượt qua Phong Hào Đấu La, nàng căn bản chưa từng nghe nói qua!

Trong mắt nàng, Phong Hào Đấu La chính là cường giả đỉnh cao nhất! "Không phải!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói. "A, tiền bối lợi hại như vậy mà còn không phải là Phong Hào Đấu La, rốt cuộc Phong Hào Đấu La lợi hại đến mức nào?" Liễu Nhị Long trong lòng chấn kinh, đối với Phong Hào Đấu La trong truyền thuyết lại càng thêm khao khát.

Đó là đỉnh cao của Hồn Sư, là mục tiêu cuối cùng của mỗi một Hồn Sư! "Tiền bối, thiếu nữ vừa rồi là người thế nào?

Lại có hai Phong Hào Đấu La bảo vệ, xem ra địa vị rất cao!" Liễu Nhị Long bất tri bất giác nói nhiều hơn, giống như một đứa trẻ tò mò, có một vạn câu hỏi tại sao! "Thánh Nữ của Võ Hồn Điện, đệ tử của

Giáo Hoàng đương đại!" Diệp Đông Hoàng tùy ý trả lời, thần thức lại bao phủ phương viên mười vạn dặm, như một vị thần linh, quan sát đất trời!

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của hắn!

Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La sau khi đi cùng Bỉ Bỉ Đông, Cúc Đấu La ở lại bảo vệ Bỉ Bỉ Đông, còn Quỷ Đấu La thì âm thầm quay lại!

Đầu tiên quay lại nơi cũ, trực tiếp ra tay tiêu diệt Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương đang ngơ ngác!

Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương đã nhìn thấy cảnh Quỷ Đấu La ỷ mạnh hiếp yếu, Quỷ Đấu La tự nhiên không để hai người sống, ảnh hưởng đến thanh danh của lão và Võ Hồn Điện!

Diệt hai người xong, Quỷ Đấu La giỏi truy tung rất nhanh đã đuổi kịp Diệp Đông Hoàng và Liễu Nhị Long! "Là lão!" Nhìn thấy Quỷ Đấu La hung hăng lao tới, sắc mặt Liễu Nhị Long trắng bệch, ôm chặt cánh tay Diệp Đông Hoàng, trong lòng một trận tuyệt vọng, "Xong rồi!" Vừa rồi Diệp Đông Hoàng đã nói mình không phải Phong Hào Đấu La, vậy chắc chắn không phải là đối thủ của đối phương! "Tiểu cô nương, ngoan ngoãn nói ra bí mật ngươi hấp thu Hồn Hoàn vạn năm, lão phu cho ngươi chết một cách thống khoái!" Quỷ Đấu La từng bước đi tới, mỗi một bước đều tạo ra áp lực khó tả cho Liễu Nhị Long. "Đừng hòng!" Liễu Nhị Long cũng là người cứng rắn, mềm không ăn cứng, trong lòng vừa phẫn nộ, vừa uất ức, bộ ngực căng tròn không ngừng run rẩy!

Cánh tay của Diệp Đông Hoàng bị Liễu Nhị Long ôm lấy, lún vào một mảng mềm mại, khá là hưởng thụ! "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Quỷ Đấu La lười nói nhảm với một con kiến như Liễu Nhị Long, trực tiếp ra tay, chuẩn bị cho Liễu Nhị Long nếm mùi lợi hại! "Ai, muốn chết cũng không cần vội như vậy mà!" Diệp

Đông Hoàng khẽ than một tiếng, theo giọng nói nhàn nhạt vang lên, toàn bộ khí thế của Quỷ Đấu La tức thì tan biến.

Diệp Đông Hoàng chậm rãi ngẩng đầu, cách không tóm một cái về phía Quỷ Đấu La, trong lòng bàn tay dường như hiện ra một hố đen vô tận, lực hút kinh khủng tác động lên người Quỷ Đấu La. "Không..." Giây tiếp theo, Quỷ Đấu La phát hiện lão không thể động đậy.

Sau đó, lão không hề có sức phản kháng bay về phía Diệp Đông Hoàng, trong quá trình đó, thân hình lão nhanh chóng thu nhỏ lại!

Khi đến lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, đã hóa thành một người tí hon ba tấc, trực tiếp bị hố đen trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng nuốt chửng!

Liễu Nhị Long ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng, ngơ ngác đứng tại chỗ, hồi lâu không thể hoàn hồn! "Đồ lừa đảo!

Chương 463

Tên đại lừa đảo!" Nhìn Diệp Đông Hoàng, ánh mắt kinh hãi của Liễu Nhị Long mang theo vẻ oán trách, nói là không phải Phong Hào Đấu La, kết quả ngươi lại một chiêu diệt một Phong Hào Đấu La! "Quỷ Đấu La, lần này thật sự biến thành quỷ rồi!" Từ lúc Quỷ Đấu La có ý đồ với Liễu Nhị Long, lộ ra sát ý với bọn họ, Diệp Đông Hoàng đã phán cho lão án tử hình!

Trước đó không lập tức diệt Quỷ Đấu La, chỉ vì Bỉ Bỉ Đông đã ngăn cản Quỷ Đấu La định ra tay, khiến Diệp Đông Hoàng cũng không tiện ra tay!

Diệt Quỷ Đấu La, nội tâm Diệp Đông Hoàng không chút gợn sóng!

Hắn nhìn biểu cảm oán trách của Liễu Nhị Long, cho dù nàng không nói, cũng có thể đoán được trong lòng đối phương đang nghĩ gì, thản nhiên cười, nói: "Trẫm đâu có lừa ngươi, Trẫm không phải Phong Hào Đấu La, mà là tồn tại vượt qua cả Phong Hào Đấu La!" ... "Vượt qua Phong Hào Đấu La?

Đó là gì?" Liễu Nhị Long trừng lớn mắt, trong nhận thức của nàng Phong Hào Đấu La đã là đỉnh cao của Hồn Sư, nhưng thực lực mà Diệp Đông Hoàng vừa thể hiện, quả thực không giống như những gì Phong Hào Đấu La có thể sở hữu! "Thần!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng thốt ra một chữ, lại không ngừng công kích vào tâm linh của Liễu Nhị Long.

Nàng lại gặp được một vị thần linh vượt qua Phong Hào Đấu La?

Giờ phút này, nàng có chút hiểu tại sao mình có thể đột phá lẽ thường để hấp thu Hồn Hoàn vạn năm, hóa ra Diệp Đông Hoàng là thần!

Không để ý đến Liễu Nhị Long đang lòng dạ rối bời, thần thức kinh khủng của Diệp Đông Hoàng không ngừng lan rộng, rất nhanh đã tìm thấy một đầu Hồn Thú mạnh mẽ!

Đây là một con cự hổ màu đen, toàn thân thuần đen, không một chút tạp sắc, đôi mắt đỏ rực tràn đầy khí tức âm u!

Thân dài hơn tám mét, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, e rằng trọng lượng phải trên ba ngàn cân!

Chữ Vương trên trán cũng là màu đen, nhưng khác với màu đen của bộ lông, đó là một màu đen âm trầm như sương mù.

Điều kỳ lạ nhất là cái đuôi của nó, so với Hồn Thú họ hổ thông thường, đuôi của nó dài hơn rất nhiều!

Hơn nữa còn dựng thẳng lên, do vô số đốt xương tạo thành, đỉnh cuối là một cái móc ngược khổng lồ, lấp lánh ánh sáng u ám.

Nhìn thấy nó, Diệp Đông Hoàng lập tức nghĩ đến một loại ma thú đặc biệt ở Đấu La Đại Lục, số lượng của nó còn ít hơn cả Nhân Diện Ma Chu.

Gần như là Hồn Thú đã tuyệt tích.

Bởi vì loại ma thú này rất kỳ lạ, vì nó quá đỉnh cấp, trong thế giới Hồn Thú rất khó sinh tồn, cho nên mới hiếm như vậy.

Tên của loại ma thú này là Ám Ma Tà Thần Hổ!

Trong truyền thuyết, Tà Ác Chi Thần đã giáng lâm lên một con bạch hổ, khiến nó biến dị, làm cho thuộc tính quang minh nguyên bản của bạch hổ biến thành thuộc tính hắc ám, sinh ra đôi cánh đen đại biểu cho sự sa đọa, cùng với cái móc tà thần như đuôi bọ cạp kia.

Thực lực của Ám Ma Tà Thần Hổ cực kỳ mạnh mẽ, nói chung, Hồn Thú đều có khả năng là Võ Hồn của con người, nhưng Ám Ma

Tà Thần Hổ này lại là một ngoại lệ, chưa từng có ai có Võ Hồn là nó.

Bản thân nó không phải thuộc tính hắc ám, mà là thuộc tính chí tà do Tà Thần để lại, căn bản không phải là thứ mà thân thể con người có thể chịu đựng được.

Nếu đánh giá nó theo cấp bậc Võ Hồn, vậy thì, nó là Võ Hồn cùng cấp bậc với Lục Dực Thiên Sứ.

Ám Ma Tà Thần Hổ có một thiên tính cực kỳ bá đạo, sự trưởng thành của nó không phải dựa vào tu luyện của chính mình!

Bản thân nó tu luyện cực kỳ khó khăn, chỉ có nuốt chửng Hồn Lực của Hồn Thú khác hoặc là của Hồn Sư nhân loại mới có thể khiến thực lực của mình tăng lên nhanh chóng.

Vì vậy, loại Hồn Thú này bất kể xuất hiện ở môi trường nào, cũng sẽ lập tức gây ra sự công kích của các bầy Hồn Thú khác, nhất định phải nhân lúc nó chưa kịp mạnh lên mà tiêu diệt hoàn toàn.

Ám Ma Tà Thần Hổ cấp bậc vạn năm thậm chí có khả năng khiêu chiến Hồn Thú cấp bậc mười vạn năm. "Ám Hắc Tà Thần Hổ, vừa hay tặng ngươi một bữa ăn thịnh soạn!" Thần thức Diệp Đông Hoàng nhìn Ám Hắc Tà Thần Hổ, quy tắc không gian lan tỏa ra, thời không biến ảo, Ám Hắc Tà Thần Hổ đang tìm kiếm con mồi bỗng chốc bị dịch chuyển đến không xa Cúc Đấu La một cách lặng lẽ! "Gầm!" Phát hiện môi trường xung quanh thay đổi, Ám Hắc Tà Thần Hổ vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Giác quan nhạy bén của nó tức thì khóa chặt Phong Hào Đấu La Cúc Đấu La ở không xa!

Theo nó thấy, vừa rồi chính là Cúc Đấu La không biết dùng Hồn Kỹ gì đã dịch chuyển nó đến đây!

Nghĩ đến đây, Ám Hắc Tà Thần Hổ đại nộ, gầm lên một tiếng, lao

về phía Cúc Đấu La!

Một Phong Hào Đấu La, nó còn chưa để vào mắt!

Phải biết nó là tồn tại có thể chiến với hai đầu Hồn Thú mười vạn năm là Thái Thản Cự Vượn và Thiên Thanh Ngưu Mãng, thậm chí một trong hai đầu đơn độc cũng không phải là đối thủ của nó! "Không ổn!" Cúc Đấu La cũng phát hiện ra đối phương ngay lúc Ám Hắc Tà Thần Hổ xuất hiện.

Dù sao khí tức kinh khủng sánh ngang Hồn Thú mười vạn năm, căn bản không thể che giấu được tinh thần lực mạnh mẽ của Phong Hào Đấu La!

Trong chốc lát, Võ Hồn Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc của lão được phóng thích, chín Hồn Hoàn lấp lánh Vàng Vàng Tím Tím Đen Đen Đen Đen Đen dâng lên từ dưới chân, ánh mắt ngưng trọng.

Từ trên người Ám Hắc Tà Thần Hổ, lão cảm thấy áp lực cực lớn!

Chỉ thấy cái móc tà thần khổng lồ sau lưng Ám Ma Tà Thần Hổ từ từ giơ lên, nhẹ nhàng lắc lư sau lưng, mỗi lần lắc lư, đều khiến không khí gợn lên một chuỗi quang vựng kỳ dị méo mó.

Thân thể nó màu đen, nhưng năng lượng dao động tỏa ra lại là màu xám, một màu xám tràn đầy tà khí!

Mỗi bước tiến lên, thực vật xung quanh đều tự động dạt sang hai bên, nhiệt độ trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm dường như đột ngột hạ thấp xuống, đó là cái lạnh thuộc về tà ác. "Cúc trưởng lão, đây là Hồn Thú gì?

Lẽ nào là Hồn Thú mười vạn năm?" Nhìn con hổ đen khổng lồ từng bước đi tới, Bỉ Bỉ Đông lại không quá sợ hãi.

Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La đều là những Phong Hào Đấu La phi thường mạnh mẽ, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của hai người —— Lưỡng

Cực Tĩnh Chỉ Lĩnh Vực, vô cùng mạnh mẽ.

Hồn Thú mười vạn năm bình thường căn bản không phải là đối thủ!

Cho dù gặp phải con lợi hại đánh không lại, bảo vệ nàng an toàn rời đi cũng không thành vấn đề!

Chỉ là nàng không biết Quỷ Đấu La đã chết! "Đây dường như là Ám Hắc Tà Thần Hổ, một loại Hồn Thú đặc biệt vô cùng khủng bố!" Cúc Đấu La ngưng thần cảnh giác, nhanh chóng nói: "Thánh Nữ, cô mau đi, đến nơi chúng ta vừa gặp người kia tìm Quỷ Đấu La!" "Cái gì?

Quỷ Đấu La lén đi tìm bọn họ rồi sao?" Bỉ Bỉ Đông kinh hô, trong lòng rất không vui, không ngờ Quỷ Đấu La lại lén đi bức vấn phương pháp hấp thu Hồn Hoàn vạn năm của người ta!

Đường đường Phong Hào Đấu La, lại đi làm chuyện vô liêm sỉ như vậy, thật là mất mặt Võ Hồn Điện!

Tuy rằng tức giận, nhưng Bỉ Bỉ Đông cũng không có cách nào, dù sao Phong Hào Đấu La không phải là người mà nàng hiện tại có thể ra lệnh, đối phương cũng chỉ là phụng mệnh bảo vệ nàng giúp nàng thu hoạch Hồn Hoàn mà thôi!

Hiện tại tình thế nguy cấp, với tư cách là Thánh Nữ của Võ Hồn Điện, Bỉ Bỉ Đông không do dự, quay người chạy về hướng vừa rồi để tìm Quỷ Đấu La!

Gầm!

Thấy Bỉ Bỉ Đông rời đi, Ám Hắc Tà Thần Hổ lập tức lao về phía Cúc Đấu La!

Gió tanh tưởi ập vào mặt, không khí xung quanh dao động kịch liệt, gió mạnh gào thét, Cúc Đấu La ánh mắt ngưng lại, Ám Ma Tà

Thần Hổ lại biến mất trong tầm mắt của lão trong nháy mắt.

Năng lực của gió?

Cúc Đấu La kinh hãi, miễn cưỡng cảm nhận được động tác của Ám Hắc Tà Thần Hổ, hiểm hóc né tránh.

Giây tiếp theo, thân ảnh của Ám Hắc Tà Thần Hổ xuất hiện ở vị trí trước đó của lão! "Cúc hoa tàn, mãn địa thương, hoa lạc nhân đoạn trường!" Cúc Đấu La không dám đại ý, phát hiện Ám Hắc Tà Thần Hổ khống chế năng lực của gió, tốc độ nhanh đến kinh ngạc, trực tiếp sử dụng Hồn Kỹ thứ chín của mình!

Võ Hồn Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc nổ tung, hóa thành vô số cánh hoa, mỗi một cánh hoa hóa thành những cơn lốc khổng lồ có sức phá hoại cực lớn, bao phủ tứ phương!

Đây là phương pháp lão nghĩ ra để đối phó với tốc độ nhanh của Ám Hắc Tà Thần Hổ!

Công kích trên diện rộng không phân biệt, khiến kẻ địch không nơi nào để trốn, không nơi nào để né! "Gầm!" Ám Ma Tà Thần Hổ gầm thét, ánh mắt lóe lên hồng quang, đôi cánh sau lưng đột nhiên dang rộng, dùng sức vỗ một cái.

Tức thì, vô số hắc quang tuôn ra, hóa thành mấy chục đạo quang nhận màu đen lớn bằng thước dư bay lên trời, va chạm với những cơn lốc hóa từ cánh hoa của Cúc Đấu La!

Quang nhận màu đen là sự dung hợp của hai loại năng lượng thuộc tính gió và tà ác, dựa vào sức cắt mạnh mẽ của thuộc tính gió, cộng thêm sự ăn mòn mạnh mẽ của thuộc tính tà ác, một phát đã nghiền nát công kích của Cúc Đấu La!

Giây tiếp theo.

Trong sự kinh hãi của Cúc Đấu La, Ám Hắc Tà Thần Hổ gầm lên

một tiếng!

Gầm!

Một tầng quang mang màu xám ngưng tụ thành hình cầu xung quanh cơ thể Ám Hắc Tà Thần Hổ, oanh tạc về phía Cúc Đấu La!

Ám Ma Tà Lôi!

Một kỹ năng rất mạnh của Ám Ma Tà Thần Hổ, dung hợp ma lực và tà lực của bản thân làm một, sau đó bộc phát ra uy lực kinh khủng trong nháy mắt.

Là công kích phạm vi hỗn hợp ba thuộc tính Phong, Lôi, Tà.

Ầm!

Ầm ầm ầm!!

Như sấm sét vang dội, tiếng nổ kịch liệt vang lên trong khu rừng Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này, khiến Bỉ Bỉ Đông đang bỏ chạy nghe thấy mà thầm kinh hãi, càng thêm lo lắng!

Tiếng nổ kinh hoàng đã phá hủy một lượng lớn thực vật xung quanh, Cúc Đấu La như một đóa cúc hoa tàn úa, mình đầy thương tích, ngã trên mặt đất!

Ám Hắc Tà Thần Hổ oai phong lắc lắc đầu hổ, mở cái miệng lớn như chậu máu, một ngụm nuốt chửng Cúc Đấu La, dừng lại một chút, sau đó đuổi theo Bỉ Bỉ Đông!

Chương 464

"Nhất định phải cố gắng trụ lại!" Bỉ Bỉ Đông trong lòng không ngừng cầu nguyện, đồng thời cũng có chút oán trách hai người.

Nếu không phải bọn họ tham lam bí mật của người khác, Quỷ Đấu La cũng sẽ không lén lút rời đi!

Quỷ Đấu La không rời đi, dựa vào Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của hai người, chưa chắc đã không phải là đối thủ của Ám Hắc Tà Thần Hổ! "Quỷ Đấu La rốt cuộc đi đâu rồi?" Bỉ Bỉ Đông chạy như điên trong rừng, mơ hồ cảm thấy có nguy hiểm không ngừng đến gần, càng thêm lo lắng! "Gầm!" Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn, một luồng gió mạnh cuồng bạo từ phía sau quét tới, Bỉ Bỉ Đông quay đầu lại nhìn, tức thì hồn bay phách lạc!

Chỉ thấy một con hổ lớn màu đen đang lao về phía nàng, không phải Ám Hắc Tà Thần Hổ thì là ai? "Lẽ nào Cúc trưởng lão...?" Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng Bỉ Bỉ Đông, nhìn Ám Hắc Tà Thần Hổ đang nhanh chóng đến gần, cảm nhận khí tức kinh khủng, trong lòng một trận tuyệt vọng!

Khí thế đó... quá mạnh!

Quá kinh khủng!

Giống như con kiến đối mặt với người khổng lồ!

Gió mạnh buốt giá ập vào mặt, Bỉ Bỉ Đông cứng đờ tại chỗ, chỉ thấy Ám Hắc Tà Thần Hổ mở miệng lớn, hai chiếc răng nanh dài hai thước cắn về phía đầu nàng!

Nàng không chút nghi ngờ, cú cắn này xuống, đầu của nàng tuyệt đối sẽ nổ tung như quả dưa hấu, không khỏi nhắm mắt lại!

Gầm!

Tiếng hổ gầm phẫn nộ vang lên, đinh tai nhức óc, Bỉ Bỉ Đông không cảm thấy đau đớn, nghi hoặc mở mắt ra!

Giây tiếp theo.

Một cảnh tượng khiến nàng cả đời khó quên xuất hiện!

Chỉ thấy một người đàn ông dương cương tuấn mỹ xuất hiện sau lưng Ám Hắc Tà Thần Hổ, hắn vươn tay tóm lấy cái đuôi khổng lồ như đuôi bọ cạp của Ám Hắc Tà Thần Hổ, khiến nó không thể tiến lên nửa phân!

Nhìn Ám Hắc Tà Thần Hổ cách má nàng chưa đến mười centimet, gió tanh tưởi ập vào mặt, nhe răng trợn mắt, không ngừng gầm thét, khuôn mặt xinh đẹp của Bỉ Bỉ Đông trắng bệch như giấy, toàn thân cứng đờ!

Chỉ thiếu một chút!

Chỉ thiếu một chút là nàng đã bị cắn nát đầu!

Chỉ thiếu một chút là nàng đã bị ăn thịt! "Qua đây cho Trẫm!" Giọng nói bá khí mà trầm thấp của Diệp Đông Hoàng vang lên, cánh tay nắm lấy đuôi Ám Hắc Tà Thần Hổ dùng sức!

Ầm!

Thân thể cường tráng mà to lớn của Ám Hắc Tà Thần Hổ tức thì bị lực lượng kinh khủng của Diệp Đông Hoàng kéo lên, vẽ một đường cong hoàn hảo trên không trung, nặng nề đập xuống đất!

Mặt đất rung chuyển, Ám Hắc Tà Thần Hổ bị quăng đến choáng váng, lắc lắc đầu, phẫn nộ gầm thét!

Tuy nhiên không đợi nó phản ứng, Diệp Đông Hoàng kéo đuôi nó điên cuồng đập loạn xạ xung quanh!

Ầm ầm ầm!

Đất đá bay tứ tung, mặt đất cứng rắn bị đập ra từng cái hố lớn, từng cây cổ thụ to lớn bị đập gãy ngang lưng!

Ám Hắc Tà Thần Hổ vốn bá khí kinh khủng phảng phất như trở thành một món đồ chơi trong tay Diệp Đông Hoàng!

Ầm ầm ầm!

Bất chấp tiếng kêu la thảm thiết của Ám Hắc Tà Thần Hổ, Diệp Đông Hoàng tiếp tục đập!

Dã man!

Bạo lực!

Huyết tinh!

Nhưng bất luận là Liễu Nhị Long ở bên cạnh, hay là Bỉ Bỉ Đông, đôi mắt đẹp đều lóe lên những tia sáng kỳ lạ, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy sùng bái ngưỡng mộ, trái tim thiếu nữ đập thình thịch!

Trong mắt các nàng, Diệp Đông Hoàng lúc này vô cùng cao lớn vĩ đại!

Bá khí ngút trời, nam tính bùng nổ!

Thế nào gọi là đàn ông đích thực?

Đây chính là! "Tiền bối thật sự là thần tượng của ta!" Đối với Liễu Nhị Long, người có đầy nhân tố bạo lực trong người, giờ khắc này phảng phất như tìm thấy tín ngưỡng, kích động đến mức thân thể run rẩy, lòng như hoa nở! "Thật đẹp trai!

Thật dã man!

Thật bá khí!" Bỉ Bỉ Đông lúc này đã quên hết mọi thứ, trong đầu chỉ còn lại thân ảnh vĩ đại bá khí của Diệp Đông Hoàng.

Một thứ gọi là xuân tâm đã bén rễ nảy mầm trong lòng nàng! "Hu hu..." Lúc này, Ám Hắc Tà Thần Hổ đã không còn chút khí phách nào, không dám gầm lớn, giống như một con mèo đen lớn chịu ấm ức, hu hu cầu xin, rơi lệ hối hận!

Sao nó lại chọc phải một sát tinh như vậy! "Sau này ngươi chính là tọa kỵ của Trẫm, có ý kiến không?" Nhìn Ám Hắc Tà Thần Hổ nằm bẹp trên đất không nhúc nhích, Diệp Đông Hoàng chậm rãi lên tiếng, tên này tuy chỉ là Hồn Thú sáu vạn năm, nhưng tiềm lực không tệ, có thể dùng được! "Hu hu!" Ám Hắc Tà Thần Hổ không dám giả chết, liên tục gật đầu, đối mặt với tồn tại khủng bố như Diệp Đông Hoàng, nó nào dám không đồng ý! "Tiền bối uy vũ, Hồn Thú lợi hại như vậy cũng bị tiền bối thu phục rồi!" Liễu Nhị Long vui vẻ chạy tới, ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng không ngừng lắc lư, hưng phấn không thôi. "Đa tạ tiền bối ơn cứu mạng, tiểu nữ tử..." Bỉ Bỉ Đông cũng vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng cúi chào, tỏ lòng cảm tạ! "Dừng!" Bỉ Bỉ Đông còn chưa nói xong, Diệp Đông Hoàng đã trực tiếp ngắt lời nàng! "Tiền bối, sao vậy ạ?" Bỉ Bỉ Đông ngơ ngác, đôi mắt to xinh đẹp mờ mịt nhìn Diệp Đông Hoàng, không biết phải làm sao!

Liễu Nhị Long cũng tò mò nhìn Diệp Đông Hoàng, không biết tại sao Diệp Đông Hoàng lại ngắt lời Bỉ Bỉ Đông!

Nhìn ánh mắt tò mò của Bỉ Bỉ Đông và Liễu Nhị Long, Diệp Đông Hoàng hắng giọng, nói: "Ngày xửa ngày xưa, có một người đàn ông, người đàn ông đó rất đẹp trai, sau khi anh hùng cứu mỹ nhân, nữ tử vô cùng cảm kích, liền nói 'Ơn cứu mạng, không gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp'" Nói đến đây, khuôn mặt xinh đẹp của Bỉ Bỉ Đông tức thì ửng hồng, lén lút liếc nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, một trái tim đập thình thịch.

Đây là muốn nàng lấy thân báo đáp sao?

Điều này cũng quá trực tiếp, quá nhanh rồi đi?

Nàng còn chưa chuẩn bị xong!

Liễu Nhị Long ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng dùng sức véo véo, trong mắt tràn đầy vẻ ghen tuông!

Tuy nhiên không đợi hai người lên tiếng, Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói: "Ngày thứ hai, lại có một người đàn ông anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng người đàn ông này rất xấu, thế là nữ tử được cứu liền nói 'Ơn cứu mạng, không gì báo đáp, chỉ có thể kiếp sau làm trâu làm ngựa, để báo đáp đại ân đại đức của công tử'" "Phụt!" Lời vừa dứt, Liễu Nhị Long và Bỉ Bỉ Đông đều bật cười, như trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Đặc biệt là Bỉ Bỉ Đông, nụ cười này, có thể nói là phong hoa tuyệt đại... "Xin hỏi mỹ nữ, ngươi là lấy thân báo đáp hay là kiếp sau làm trâu làm ngựa?" Diệp Đông Hoàng nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Bỉ Bỉ Đông, cười hỏi! ... "Tiền bối nói đùa rồi, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiền bối?" Khuôn mặt Bỉ Bỉ Đông đỏ bừng, mày như trăng non, kiều diễm đến mức muốn nhỏ nước, một trái tim như nai con chạy loạn, đập nhanh chưa từng có.

Nàng không dám nhìn vào mắt Diệp Đông Hoàng, vội vàng chuyển chủ đề! "Diệp Đông Hoàng!" Khẽ mỉm cười, Diệp Đông Hoàng cũng không để tâm việc Bỉ Bỉ Đông chuyển chủ đề, nàng không trả lời, cũng tức là không từ chối, chứng tỏ màn anh hùng cứu mỹ nhân vừa rồi rất có hiệu quả!

Anh hùng cứu mỹ nhân tuy cũ rích, nhưng bất kể ở thời đại nào, đều vĩnh viễn không lỗi thời! "Tiền bối, con hổ lớn này là Hồn Thú gì vậy?

Trông có vẻ rất lợi hại, nhưng tiền bối còn lợi hại hơn!" Liễu Nhị Long thấy hai người mày qua mắt lại, ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng,

xen vào hỏi, đồng thời cũng không quên nịnh nọt một câu! "Tiền bối, ta nghe nói con Hồn Thú này tên là Ám Hắc Tà Thần Hổ, có phải thật không?" Bỉ Bỉ Đông ánh mắt long lanh, đôi mắt trong veo ngước lên, tò mò nhìn Diệp Đông Hoàng.

Đối với loại Hồn Thú như Ám Hắc Tà Thần Hổ, nàng cũng chỉ vừa nghe Cúc Đấu La nói, cũng không hiểu rõ! "Không sai!

Con Hồn Thú này quả thực là Ám Hắc Tà Thần Hổ..." Diệp Đông Hoàng kể chi tiết tư liệu về Ám Hắc Tà Thần Hổ, nghe đến mức hai người mắt sáng rực! "Tiền bối, ngài thật lợi hại, loại Hồn Thú hiếm có đặc biệt như Ám Hắc Tà Thần Hổ cũng biết, thật là học thức uyên bác!" Bỉ Bỉ Đông và Liễu Nhị Long mắt sáng rực, tràn đầy ánh sáng sùng bái.

Mạnh mẽ, trí tuệ, kiến thức uyên bác, người đàn ông như vậy, người phụ nữ nào có thể chống cự được!

Trong nguyên tác, tên rác rưởi Ngọc Tiểu Cương chỉ là một Đại Hồn Sư lại có thể khiến hai người phụ nữ là Bỉ Bỉ Đông và Liễu Nhị Long yêu đến chết đi sống lại, chẳng phải là có chút đẹp trai, cộng thêm kiến thức rộng sao?

Mà Diệp Đông Hoàng mỗi một phương diện đều nghiền ép hắn, thực lực càng không phải là thứ hắn có thể sánh bằng!

Trực tiếp miểu sát hắn thành cặn bã!

Chương 465

Có được sự yêu thích của hai nàng chẳng phải là dễ như trở bàn tay! "Đúng rồi, tiền bối, các ngài có thấy Quỷ Đấu La không?" Đợi Diệp Đông Hoàng nói xong, Bỉ Bỉ Đông dường như nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi!

Đồng thời ánh mắt hướng về nơi Ám Hắc Tà Thần Hổ đi tới.

Nàng biết Cúc Đấu La mười phần thì hết chín phần đã chết, chỉ là trong lòng còn một tia hy vọng! "Ngươi không cần tìm nữa, Cúc Đấu La đã bị Ám Hắc Tà Thần Hổ ăn rồi!" Thấy Bỉ Bỉ Đông định đi tìm Cúc Đấu La, Diệp Đông Hoàng trực tiếp nói: "Quỷ Đấu La muốn đến giết Trẫm, cũng bị Trẫm giết rồi!" "Quả nhiên!" Nghe vậy, Bỉ Bỉ Đông tức thì như quả bóng xì hơi, niềm vui được cứu ban đầu cũng tan biến không còn tăm hơi!

Từ lúc nhìn thấy Ám Hắc Tà Thần Hổ đuổi theo, nàng đã biết Cúc Đấu La lành ít dữ nhiều!

Từ lúc nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đánh tới bởi Ám Hắc Tà Thần Hổ, mà Quỷ Đấu La mãi không xuất hiện, nàng đã đoán được đối phương phần lớn cũng lành ít dữ nhiều rồi!

Thực lực của Diệp Đông Hoàng kinh khủng như vậy, Quỷ Đấu La còn chạy đi tìm phiền phức, lão không chết thì ai chết!

Nàng cũng không trách Diệp Đông Hoàng, dù sao tất cả chuyện này đều là do Quỷ Đấu La tự tìm!

Chỉ là Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La là trưởng lão của Võ Hồn Điện, đều đến để bảo vệ nàng giúp nàng thu hoạch Hồn Hoàn!

Hai người tử vong, trong lòng nàng vẫn có chút đau buồn! "Hừ,

thật sự nghĩ rằng Võ Hồn Điện các ngươi mạnh là có thể muốn giết ai thì giết, làm càn hay sao?" Liễu Nhị Long trực tiếp chụp một cái mũ lên đầu Bỉ Bỉ Đông, lạnh lùng nói: "Đáng lẽ nên để con hổ lớn ăn luôn ngươi mới phải!" "Ta không phải, ta không có, ngươi nói bậy!" Bỉ Bỉ Đông phủ nhận ba lần, trong lòng không hiểu vì sao lại sợ Diệp Đông Hoàng hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La đều là trưởng lão của Võ Hồn Điện, chỉ nghe lệnh của Giáo Hoàng, ta căn bản không sai khiến được bọn họ!" "Người đã chết, miệng lưỡi hai mảnh, ngươi muốn nói thế nào cũng được!" Liễu Nhị Long vẻ mặt trào phúng, từng bước ép sát! "Sao?

Ngươi nghĩ dùng phương pháp thấp kém này là có thể bôi nhọ ta?

Đuổi ta đi sao?" Bỉ Bỉ Đông khinh thường cười một tiếng, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp toát ra khí thế mạnh mẽ, "Cho dù ta đi thì sao?

Khủng long bạo chúa, người đàn ông nào chịu nổi!" "Ngươi nói cái gì?

Ngươi nói lại lần nữa xem?" Liễu Nhị Long bị vạch trần tâm tư, tức thì thẹn quá hóa giận, hung hăng nhìn chằm chằm Bỉ Bỉ Đông!

Bảo nàng đánh nhau thì được, chứ đấu võ mồm thì thật sự không lại Bỉ Bỉ Đông! "Sao?

Thẹn quá hóa giận rồi à?

Muốn động thủ?" Bỉ Bỉ Đông hiên ngang không sợ hãi, thản nhiên thoát tục, khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ mang theo nụ cười nhàn nhạt!

Không khí hiện trường một phen căng thẳng, giương cung bạt kiếm, đại chiến sắp nổ ra!

Bốp bốp!

Nhắm vào mông cong của hai nàng, Diệp Đông Hoàng giơ tay lên chính là hai phát.

Hai cô gái vốn đang giương cung bạt kiếm lập tức im bặt, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, vẻ quyến rũ xen lẫn oán trách nhìn về phía Diệp Đông Hoàng!

Đặc biệt là Bỉ Bỉ Đông, thân thể yêu kiều khẽ run, trong sự xấu hổ và tức giận mang theo vẻ khó tin, Diệp Đông Hoàng lại đánh nàng?

Còn đánh vào chỗ đó nữa!

Thật là quá xấu hổ!

Trong sự xấu hổ lại mang theo một chút kích thích và hưng phấn khác lạ!

Liễu Nhị Long tuy rằng trước đó đã bị Diệp Đông Hoàng ôm, nên cũng đỡ hơn một chút.

Nhưng lúc này tai và cổ đều đỏ bừng, có cảm giác thân thể mềm nhũn! "Đi thôi!" Nhìn hai cô gái ngây người không biết phải làm sao, Diệp Đông Hoàng một tay ôm một người, thân hình lóe lên, cưỡi lên lưng hổ rộng rãi mềm mại của Ám Hắc Tà Thần Hổ! "Đi!" Diệp Đông Hoàng hai chân kẹp vào bụng hổ, đôi mắt hổ khổng lồ của Ám Hắc Tà Thần Hổ đầy vẻ ấm ức, nó là Hồn Thú đỉnh cấp đó, thật sự coi nó là ngựa sao?

Nhưng dưới uy thế của Diệp Đông Hoàng, nó bốn vó chuyển động, phi nước đại! "A!" Liễu Nhị Long ngồi phía sau Diệp Đông Hoàng, theo chuyển động của Ám Hắc Tà Thần Hổ, liền ngã về phía sau!

Kêu lên một tiếng, Liễu Nhị Long từ trong xấu hổ tỉnh lại, từ phía sau ôm chặt lấy lồng ngực rắn chắc của Diệp Đông Hoàng!

Bỉ Bỉ Đông ngồi phía trước, thân thể mềm mại yểu điệu ngả mạnh về phía sau vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Được vòng tay mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng ôm lấy, Bỉ Bỉ

Đông xấu hổ xen lẫn một cảm giác ấm áp và an toàn chưa từng có. "Tiền... tiền bối, chúng ta đi đâu vậy?" Khuôn mặt diễm lệ động lòng người của Bỉ Bỉ Đông nóng bừng, đỏ ửng, đây là lần đầu tiên được một người đàn ông ôm vào lòng.

Nếu là trước kia, nàng tuyệt đối không thể tưởng tượng được mình lại bị một người đàn ông xa lạ mới quen ngày đầu tiên ôm vào lòng! "Đến lúc đó các ngươi sẽ biết, các ngươi cũng không cần gọi Trẫm là tiền bối, Trẫm rất già sao?" Cầm Diệp Đông Hoàng tựa vào bờ vai trắng nõn của Bỉ Bỉ Đông, ngửi mùi hương thanh khiết từ mái tóc và mùi hương cơ thể đặc trưng của con gái, một đôi tay lớn bản năng tìm tòi lên xuống! "Tiền...

Diệp...

Diệp đại ca, ngài là hoàng đế sao?" Đôi tay ngọc ngà như búp măng của Bỉ Bỉ Đông vội vàng nắm lấy bàn tay đang làm loạn của Diệp Đông Hoàng, xấu hổ hỏi.

Sự mạnh mẽ bá đạo của Diệp Đông Hoàng khiến nàng rất khó chống cự!

Đồng thời, trong đầu nàng cũng đang nhanh chóng tìm kiếm thông tin về Diệp Đông Hoàng, nhưng không tìm thấy vị hoàng đế nào họ Diệp! "Sau này các ngươi sẽ biết!" Diệp Đông Hoàng không giải thích nhiều, với thực lực hiện tại của hắn, thống nhất Đấu La Đại Lục không phải là chuyện khó!

Nhưng hắn cũng không vội!

Mục đích chính của hắn là tu luyện, nhưng tu luyện không phải là một mực bế quan.

Cảm ngộ trời đất, hòa mình vào hồng trần vạn trượng, trải nghiệm thất tình lục dục, cay ngọt đắng chát của thế gian, cũng là tu luyện!

"Hừ, chẳng phải là Thánh Nữ của Võ Hồn Điện sao?

Chẳng phải là trông đáng thương động lòng người sao?" Liễu Nhị Long trong lòng phỉ báng, đối với việc Bỉ Bỉ Đông ngồi phía trước được Diệp Đông Hoàng ôm vào lòng rất không vui, rõ ràng là nàng gặp Diệp Đông Hoàng trước mà! "Ta cũng không nhỏ mà, lẽ nào Diệp đại ca thích cái nhỏ?" Liễu Nhị Long cảm nhận được những hành động nhỏ trên tay Diệp Đông Hoàng, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, rất không cam tâm, nàng đưa tay từ phía sau ôm chặt lấy Diệp Đông Hoàng!

Thân thể đầy đặn quyến rũ không ngừng cọ xát trên tấm lưng rộng lớn của Diệp Đông Hoàng! "Dạn dĩ thế sao?" Cảm nhận sự mềm mại sau lưng, Diệp Đông Hoàng bị trêu chọc đến tâm viên ý mã.

Nghĩ đến trong nguyên tác Liễu Nhị Long dám yêu dám hận, ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm suýt nữa đã cưỡng ép Ngọc Tiểu Cương, trong lòng cũng thấy bình thường trở lại!

Nhưng hành động của Liễu Nhị Long khiến hắn rất khó chịu, động tác trên tay bất giác mạnh hơn, khiến cho Bỉ Bỉ Đông vốn đang e thẹn càng thêm hoảng loạn, không biết phải làm sao!

Dưới sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, Bỉ Bỉ Đông muốn từ chối lại không biết từ chối thế nào, dù sao trong lòng nàng cũng có hảo cảm với Diệp Đông Hoàng!

Không còn cách nào khác, Bỉ Bỉ Đông đành cúi đầu, mặc cho Diệp Đông Hoàng muốn làm gì thì làm!

Cảnh tượng này khiến Liễu Nhị Long rất bị đả kích, một bầu không khí kỳ dị lan tỏa quanh ba người.

Mà Ám Hắc Tà Thần Hổ thì hoàn toàn không hay biết, chở ba người Diệp Đông Hoàng theo lộ trình đã định, băng núi vượt đèo,

nhanh chóng tiến về phía trước!

Cứ như vậy qua nửa canh giờ!

Bỉ Bỉ Đông sớm đã mặt đỏ như gấc, mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng, quên hết mọi thứ xung quanh, trong đầu chỉ còn lại hình bóng của hắn!

Đột nhiên, Ám Hắc Tà Thần Hổ dừng bước, đôi mắt hổ màu máu quét qua bụi cỏ bên cạnh, lộ ra sát khí mạnh mẽ! "Hửm?" Sự dừng lại của Ám Hắc Tà Thần Hổ và âm thanh kỳ lạ truyền đến từ bên cạnh lập tức thu hút sự chú ý của Liễu Nhị Long và Bỉ Bỉ Đông!

Tiếng sột soạt ấy giống như có người đang thay quần áo, lại giống như tiếng lá cây cọ xát.

Hai nàng tò mò nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đã nhìn thấy thủ phạm gây ra tiếng động!

Đó là một con nhện màu đen, một con nhện khổng lồ kỳ dị có đường kính thân mình vượt quá một mét rưỡi, tám cái chân dài như trường mâu dài hơn ba mét.

Toàn thân là lớp vỏ giáp màu đen, sáng bóng loáng, đầu chân thon nhọn, mỗi bước đi đều im lặng đâm vào mặt đất, có thể thấy được sự sắc bén của nó.

Nhóm người Diệp Đông Hoàng phát hiện ra nó, dường như nó cũng phát hiện ra nhóm người Diệp Đông Hoàng, từng cặp mắt nhỏ tràn đầy cảnh giác và sợ hãi!

Khoảnh khắc tiếp theo, tám cái chân dài của nó chuyển động cực nhanh, thậm chí tạo ra một chuỗi ảo ảnh, trong nháy mắt đã chạy về phía xa!

Gầm!

Ám Hắc Tà Thần Hổ gầm lên, như một cơn gió, lập tức đuổi theo!

Tốc độ kinh hoàng khiến Liễu Nhị Long ngã ngửa ra sau, hai tay ôm chặt lấy Diệp Đông Hoàng, còn Bỉ Bỉ Đông thì dán chặt vào lòng hắn!

Ám Hắc Tà Thần Hổ là hồn thú sáu vạn năm, còn nắm giữ sức mạnh thuộc tính phong, con hồn thú loại nhện một vạn năm trước mắt tuy tốc độ nhanh, nhưng cũng không thể nhanh hơn Ám Hắc Tà Thần Hổ! "Đừng giết nó!" Diệp Đông Hoàng phân phó.

Chương 466

Cảm nhận được Ám Hắc Tà Thần Hổ đang nhanh chóng áp sát, con nhện đen nhanh chóng quay người, hai chân trước của nó lập tức giơ lên, đâm thẳng vào đầu Ám Hắc Tà Thần Hổ.

Việc giơ chân trước lên không thể tránh khỏi việc cơ thể cũng nhấc lên theo, vừa hay để mọi người nhìn thấy phần bụng của nó. "Nhân Diện Ma Chu!" Chỉ một cái nhìn, Bỉ Bỉ Đông đã nhận ra chủng loại của nó.

Còn về Diệp Đông Hoàng, hắn đã sớm biết!

Chính hắn đã chỉ huy Ám Hắc Tà Thần Hổ đến đây tìm Nhân Diện Ma Chu!

Chỉ thấy dưới bụng Nhân Diện Ma Chu có những đường vân màu trắng, tạo thành sự tương phản rõ rệt với cơ thể màu đen của nó!

Mà những đường vân màu trắng này lại tạo thành hình một khuôn mặt người dữ tợn.

Tổng cộng tám con mắt nhỏ lấp lánh ánh sáng tím u tối nằm ngay dưới bụng nó.

Nhìn thấy khuôn mặt người dữ tợn đó, Bỉ Bỉ Đông nghĩ đến rất nhiều danh xưng dành cho con nhện trước mắt: ác mộng của hồn thú nhỏ, sự tồn tại nuốt chửng sinh mệnh, đối tượng bị mọi hồn thú căm ghét, kẻ giết chóc tà ác đáng sợ.

Những danh xưng này đều dùng để hình dung con Nhân Diện Ma Chu trước mắt.

Trong giới hồn thú, nó cũng thuộc loại tồn tại đáng sợ.

Tất nhiên, so với Ám Hắc Tà Thần Hổ, rõ ràng không cùng một

đẳng cấp.

Nhưng loại Nhân Diện Ma Chu này lại là sinh vật mà ngay cả đa số hồn thú cũng sợ hãi.

Nó có lớp vỏ giáp cứng rắn, tốc độ cực nhanh, tám cái chân dài có lực xuyên thấu cực mạnh và mang theo kịch độc, đáng sợ nhất là mạng nhện của nó.

Mạng nhện của nhện thông thường đều do tơ kết thành, nhưng nó lại khác, mạng nhện của nó là phun thẳng ra.

Không chỉ cực kỳ dính, mà còn vô cùng bền chắc, trên đó còn mang theo kịch độc thần kinh đáng sợ.

Ngoài ra, mạng nhện do Nhân Diện Ma Chu phun ra không chỉ là tức thời, mà còn có thể bao phủ một diện tích gấp mười lần bản thân nó, gần như không thể né tránh.

Ngay cả hồn sư mạnh mẽ bị nó bao phủ cũng cần thời gian mới thoát ra được.

Mà khoảng thời gian đó đủ để nó làm rất nhiều chuyện.

Bành!

Nhưng Ám Hắc Tà Thần Hổ nào sợ con Nhân Diện Ma Chu một vạn năm trước mắt, móng vuốt hổ to khỏe vung lên, Nhân Diện Ma Chu như một đứa trẻ bị hất bay đi, chân nhện cứng rắn trực tiếp gãy hai cái!

Xoẹt!

Nhân Diện Ma Chu lộn một vòng, há miệng phun ra một tấm mạng nhện khổng lồ lấp lánh ánh lục bao phủ về phía Ám Hắc Tà Thần Hổ!
"A!" Bỉ Bỉ Đông kinh hãi kêu lên, nàng ở phía trước nhất, mạng nhện chẳng khác nào chụp thẳng xuống đầu, với thực lực của nàng, một

khi bị bao phủ e rằng sẽ bị độc chết ngay lập tức!

Nhưng Diệp Đông Hoàng lại vô cùng bình tĩnh, không có bất kỳ hành động nào, chỉ ôm chặt Bỉ Bỉ Đông, cho nàng một chút an ủi!

Mà Ám Hắc Tà Thần Hổ đang bị cưỡi bên dưới đối mặt với tấm mạng nhện mà ai ai cũng sợ hãi này, trong mắt lại tràn đầy vẻ khinh miệt, từng đạo phong nhận màu đen cuộn trào ra.

Xoẹt xoẹt mấy tiếng, mạng nhện vỡ nát, phong nhận chém đứt toàn bộ sáu cái chân nhện còn lại của Nhân Diện Ma Chu!

Rít rít rít!

Nhân Diện Ma Chu không còn chân chỉ có thể quằn quại trên mặt đất, gào thét kinh hoàng. "Lợi hại quá!" Bỉ Bỉ Đông lại một lần nữa chứng kiến sự mạnh mẽ của Ám Hắc Tà Thần Hổ, nhưng sự chú ý của nàng lại đặt trên Nhân Diện Ma Chu.

Nàng có song sinh võ hồn, hơn nữa hai võ hồn đều liên quan đến nhện, nàng hiện tại là Hồn Tôn cấp bốn mươi, nếu có thể hấp thu hồn hoàn của con Nhân Diện Ma Chu vạn năm này, thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh! "Diệp đại ca, ta có thể thử hấp thu hồn hoàn của con Nhân Diện Ma Chu này không?" Bỉ Bỉ Đông không nén được sự cám dỗ trong lòng, quay đầu nhìn Diệp Đông Hoàng.

Nàng biết hồn hoàn thứ tư của Liễu Nhị Long có thể hấp thu hồn hoàn vạn năm, chắc chắn là do Diệp Đông Hoàng giúp nàng ấy!

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng chịu giúp nàng, nàng chắc chắn cũng có thể!

Nếu là trước kia, nàng chắc chắn sẽ không dám mở miệng nhờ Diệp Đông Hoàng giúp đỡ!

Nhưng vừa rồi trên đường đi, hai tay Diệp Đông Hoàng chưa từng dừng lại, ngay cả nơi quan trọng nhất của nàng cũng đã bị ghé thăm.

Trong lòng nàng, mình đã là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng!

Cho nên nàng mới dám mở miệng! "Đương nhiên có thể!

Ngươi nghĩ Nhân Diện Ma Chu vạn năm là cải trắng, dễ dàng gặp được thế sao?" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, chỉ vào Nhân Diện Ma Chu, nói: "Con Nhân Diện Ma Chu này chính là ta vừa rồi chuyên môn tìm cho ngươi, thế nào?

Thích không?" "Thích!" Bỉ Bỉ Đông ngẩn ra, rồi gật đầu thật mạnh.

Chút bất mãn và oán trách đối với việc Diệp Đông Hoàng đơn giản thô bạo lại bá đạo chiếm tiện nghi của nàng, vào khoảnh khắc này, lập tức tan thành mây khói, trong lòng tràn ngập ngọt ngào!

Diệp Đông Hoàng không phải chỉ thèm muốn thân thể của nàng, hóa ra cũng đối xử rất tốt với nàng. "Diệp đại ca, cảm ơn ngươi, đây là món quà tốt nhất ta từng nhận được!" Bỉ Bỉ Đông lấy hết can đảm, nhẹ nhàng hôn lên trán Diệp Đông Hoàng. "Đi lấy hồn hoàn của ngươi đi, có Trẫm ở đây, đảm bảo sẽ không để ngươi gặp nguy hiểm!" Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu, ở Đấu La Đại Lục này, đối với hồn sư mà nói, còn có món quà nào tốt hơn hồn hoàn phù hợp nhất với mình chứ? "Vâng vâng!" Bỉ Bỉ Đông ngoan ngoãn gật đầu, từ trên lưng Ám Hắc Tà Thần Hổ nhảy xuống, đi về phía Nhân Diện Ma Chu! "Hừ, Diệp đại ca, ngươi quá thiên vị!" Liễu Nhị Long rất ghen tị, lẽ nào sức hấp dẫn của nàng kém đến vậy sao?

Suốt quãng đường, nàng ở sau lưng Diệp Đông Hoàng ra sức trêu chọc, Diệp Đông Hoàng lại không hề động lòng, ngược lại còn đối xử tốt với Bỉ Bỉ Đông như vậy!

Thực ra không phải sức hấp dẫn của nàng kém, chỉ vì Bỉ Bỉ Đông ở phía trước Diệp Đông Hoàng, mọi việc nàng làm đều bị Diệp Đông Hoàng trút lên người Bỉ Bỉ Đông! "Đâu có, Trẫm không phải cũng tìm

cho ngươi một cái hồn hoàn vạn năm sao?" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo Liễu Nhị Long từ sau lưng vào lòng, nhìn khuôn mặt oán giận của nàng, ghé sát vào tai nàng, cười nói: "Với tu vi của nàng ấy, hấp thu dung hợp hồn hoàn vạn năm ít nhất cần ba canh giờ, ta một mình cưng chiều ngươi, thế nào?" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng cắn vành tai hồng hào của nàng, hơi thở nóng rực và giọng nói mờ ám khiến trái tim Liễu Nhị Long đập thình thịch!

Nàng phải làm sao đây?

Đồng ý hay là đồng ý đây?

Nàng tuy hào sảng không câu nệ tiểu tiết, nhưng nơi đây là chốn hoang giao dã ngoại, cũng quá tùy tiện rồi!

Liệu có khiến Diệp Đông Hoàng cảm thấy nàng là một nữ nhân dễ dãi không?

Rít rít!

Đột nhiên, tiếng gào thét đau đớn của Nhân Diện Ma Chu vang lên, chói tai, chỉ thấy Bỉ Bỉ Đông lấy ra một con dao găm đâm vào cơ thể Nhân Diện Ma Chu!

Nhân Diện Ma Chu giãy giụa mấy cái, chưa đến hai phút đã chết hẳn.

Ôm thân thể mềm mại đầy đặn của Liễu Nhị Long, thấy Bỉ Bỉ Đông giết chết Nhân Diện Ma Chu, Diệp Đông Hoàng ý niệm khẽ động!

Vạn Đạo pháp tắc hóa thành Đại Địa pháp tắc, Đại Địa pháp tắc lan tỏa ra, mặt đất dưới chân họ lập tức xảy ra biến đổi lớn. "Chuyện gì vậy?" Liễu Nhị Long và Bỉ Bỉ Đông cảm nhận được động tĩnh, lập tức kinh hãi.

Nhìn sang, chỉ thấy một cái hố khổng lồ hình thành bên dưới họ!

Cái hố đó không ngừng biến đổi, dưới ánh mắt kinh ngạc của họ, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hóa thành một tòa địa cung!

Ám Hắc Tà Thần Hổ nhìn tòa địa cung hùng vĩ hình thành trong nháy mắt, trong mắt tràn đầy kinh hãi và kính sợ, nó có thể cảm nhận được tất cả những điều này đều do Diệp Đông Hoàng làm!

Một ý niệm, thay trời đổi đất!

Thật đáng sợ!

Giờ phút này, mọi suy nghĩ khác trong lòng nó đều thu liễm lại.

Ngoan ngoãn làm một con thú cưỡi, biết đâu lại là tạo hóa lớn nhất của nó!

Diệp Đông Hoàng dùng lực lượng pháp tắc bao bọc Bỉ Bỉ Đông và Nhân Diện Ma Chu, mang theo Liễu Nhị Long và Ám Hắc Tà Thần Hổ đến trong địa cung.

Khi họ hạ xuống, đất đá phía trên chuyển động, hoàn toàn phong bế cả tòa địa cung dưới lòng đất, chỉ để lại một lối đi bí mật thông lên mặt đất, từ trên nhìn xuống không thấy chút dấu vết nào! "Diệp đại ca, ngươi cũng quá thần kỳ rồi!" Liễu Nhị Long quan sát xung quanh, cả tòa địa cung hồn nhiên thiên thành, giống như một khối, không thấy chút dấu vết xây dựng nào!

Từng gian cung điện hùng vĩ, khí thế, hoành tráng, quả thực là đoạt thiên địa tạo hóa, xứng danh quỷ phủ thần công!

Bỉ Bỉ Đông đứng trước Nhân Diện Ma Chu cũng bị sức mạnh kinh khủng như thần linh của Diệp Đông Hoàng dọa sợ.

Dù nàng xuất thân từ Võ Hồn Điện, là Thánh nữ của Võ Hồn Điện, cũng chưa từng chứng kiến sức mạnh như vậy! "Ngươi cứ ở đây hấp thu hồn hoàn, đảm bảo sẽ không có ai làm phiền!" Diệp Đông Hoàng nhìn Bỉ Bỉ Đông, lúc này, ánh sáng đen đậm đặc đã ngưng tụ

thành hình trên thi thể Nhân Diện Ma Chu, chính là thời cơ tốt nhất để hấp thu. "Cảm ơn Diệp đại ca!" Bỉ Bỉ Đông ngồi xuống bên cạnh Nhân Diện Ma Chu, võ hồn thứ nhất Tử Vong Chu Hoàng hiện ra, phát ra lời triệu hoán tới hồn hoàn của Nhân Diện Ma Chu!

Ánh sáng đen dường như đã chờ đợi từ lâu, cuối cùng cũng tìm được lối thoát.

Vừa cảm nhận được võ hồn của Bỉ Bỉ Đông, nó lập tức như trăm sông đổ về biển, cuồn cuộn đổ về phía nàng.

Thấy ánh sáng đen đậm đặc lập tức bao phủ thân thể Bỉ Bỉ Đông, Liễu Nhị Long cũng không khỏi kinh ngạc, dao động hồn lực thật mạnh mẽ.

Chương 467

Thậm chí tu vi còn cao hơn con Phượng Vĩ Kê Quan Xà mà nàng hấp thu! …… Lúc này, Bỉ Bỉ Đông cảm nhận rõ ràng hơn, nàng chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu khổng lồ đột nhiên tràn vào cơ thể mình!

Chưa kịp phản ứng, luồng nhiệt lưu đó đã như ngọn lửa nóng bỏng bắt đầu thiêu đốt cơ thể nàng.

Sự bá đạo của bản thân Nhân Diện Ma Chu quyết định tính bạo liệt của hồn hoàn mà nó hình thành, khí tức mạnh mẽ vừa tiến vào cơ thể Bỉ Bỉ Đông đã bắt đầu cưỡng ép cải tạo cơ thể nàng.

Mặc dù năng lượng chứa trong hồn hoàn không có ý thức, nhưng nó cũng hoàn toàn không phải là thứ ý thức của Bỉ Bỉ Đông có thể khống chế.

Dưới dao động hồn lực mạnh mẽ, Bỉ Bỉ Đông chỉ cảm thấy cơ thể mình như sắp nổ tung, cơn đau dữ dội khiến nàng trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của nàng lúc này cũng vì đau đớn mà trở nên dữ tợn vặn vẹo, khiến Liễu Nhị Long âm thầm kinh hãi!

Con Phượng Vĩ Kê Quan Xà mà nàng hấp thu, bất luận là niên hạn hay mức độ bạo liệt, đều yếu hơn Nhân Diện Ma Chu trước mắt!

Nhưng lúc đó cũng đã hành hạ nàng chết đi sống lại!

Mặc dù có Diệp Đông Hoàng ở đây, nàng biết Bỉ Bỉ Đông tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện, nhưng đau khổ chắc chắn là phải chịu rồi!

Chẳng mấy chốc, Bỉ Bỉ Đông đã biến thành một huyết nhân, cả

người bị một lớp sương mù màu đỏ nhạt bao phủ.

Màu đỏ trong sương mù không phải là ánh sáng của hồn lực, mà là máu của Bỉ Bỉ Đông.

Lúc này, nàng mày nhíu chặt, môi mím chặt, cơ thể không ngừng co giật, cộng thêm những giọt máu rỉ ra từ dưới da, có thể tưởng tượng được nỗi đau mà nàng đang phải chịu đựng kịch liệt đến mức nào.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng không có chút gợn sóng nào, đây là điều mỗi người đều phải trải qua, giúp một người trưởng thành!

Đau khổ có thể rèn luyện ý chí của một người!

Cho nên, Diệp Đông Hoàng cũng không giúp đỡ, hắn chỉ cần dùng một đạo Sinh Mệnh pháp tắc để đảm bảo Bỉ Bỉ Đông sẽ không bạo thể mà chết là được! "Hấp thu hồn hoàn cần không ít thời gian, chúng ta đừng ở đây làm phiền!" Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm mại đầy đặn của Liễu Nhị Long, Ám Hắc Tà Thần Hổ biết ý ngồi xuống chở hai người rời khỏi đại điện.

Ra khỏi đại điện, Diệp Đông Hoàng đóng cửa đá lại, Ám Hắc Tà Thần Hổ canh giữ ở cửa, Diệp Đông Hoàng một tay bế bổng Liễu Nhị Long đi về phía đại điện bên cạnh! "Diệp đại ca!" Liễu Nhị Long mặt đỏ ửng, vừa vui mừng vừa thấp thỏm, đầu óc trống rỗng, không biết phải làm sao!

Nhưng nàng không biết, Diệp Đông Hoàng lại hiểu rất rõ!

Là một hoàng đế, hắn nói một câu không biết bao nhiêu mỹ nữ đổ xô tới, muốn đầu hoài tống bão!

Chuyện yêu đương gì đó, đối với hắn là không tồn tại!

Nữ nhân hắn nhìn trúng, đều sẽ nhanh chóng chiếm được!

Địa cung hùng vĩ dưới lòng đất được Diệp Đông Hoàng bài trí một chút, xa hoa tao nhã, cũng coi như cho Liễu Nhị Long một trải nghiệm tốt đẹp! "Diệp đại ca, thế này có phải nhanh quá không… ưm…" Liễu Nhị Long bị đặt lên chiếc giường lớn mềm mại, nhìn Diệp Đông Hoàng gần trong gang tấc, trái tim đập loạn xạ, có chút sợ hãi và thấp thỏm!

Dù sao mới quen biết ngày đầu tiên đã giao lưu sâu sắc, thế này cũng quá… Nhưng nàng vừa mở miệng đã bị Diệp Đông Hoàng chặn lại!

Ngay sau đó một cơn đau nhói đột nhiên ập đến, Liễu Nhị Long nhíu mày!

Trong mắt mơ hồ có sương mù dâng lên, giờ phút này nàng từ một thiếu nữ biến thành một nữ nhân.

Trong một trận cuồng phong bão vũ, nàng dần tiến vào cảnh giới tuyệt vời.

Yếu tố bạo lực trong cơ thể cũng được kích phát.

Nồng nhiệt mà điên cuồng!

Cùng lúc đó, Bỉ Bỉ Đông dường như đang chiến đấu với tử thần, mỗi một phút mỗi một giây, đều như đi qua Quỷ Môn Quan một lần!

Trong màn sương máu, thỉnh thoảng vang lên tiếng xương cốt lách cách, tạo cho người ta một cảm giác kinh tâm động phách.

Ba canh giờ sau!

Liễu Nhị Long da như ngưng chi, cơ thể ửng hồng, toàn thân mềm nhũn tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Nàng mày liễu hàm xuân, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực rắn chắc hữu lực của Diệp Đông Hoàng! "Diệp đại ca,

ngươi sẽ bỏ rơi ta chứ?" Đôi mắt quyến rũ của Liễu Nhị Long nhìn Diệp Đông Hoàng, nàng biết với thực lực của hắn, sau này chắc chắn không chỉ có một mình nàng là nữ nhân!

Bỉ Bỉ Đông bên ngoài kia chắc chắn là một trong số đó!

Nàng cũng không dám xa cầu Diệp Đông Hoàng chỉ có một mình nàng, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn là được rồi!

Nàng là con gái riêng của chú Ngọc Tiểu Cương, mẹ nàng hiển nhiên đã bị ruồng bỏ!

Vì vậy nàng theo họ mẹ, nàng sợ mình cũng sẽ đi vào vết xe đổ của mẹ! "Yên tâm đi, nàng là nữ nhân của Trẫm, sao lại không cần nàng!

Cả đời này đừng hòng trốn thoát, chỉ có thể là nữ nhân của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nâng khuôn mặt ửng hồng của nàng lên, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ, cưng chiều nói. "Diệp đại ca, cảm ơn ngươi!" Liễu Nhị Long trong lòng vui sướng, chủ động dâng lên nụ hôn ngọt ngào!

Hai người ôn tồn một lúc, Diệp Đông Hoàng nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng hét đau đớn xen lẫn một chút thoải mái!

Hắn biết Bỉ Bỉ Đông hấp thu hồn hoàn vạn năm của Nhân Diện Ma Chu đã gần xong rồi! "Nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta ra ngoài xem sao!" Diệp Đông Hoàng nói. "Vâng!" Liễu Nhị Long tuy trong lòng có chút oán trách nhỏ, nhưng cũng biết Bỉ Bỉ Đông đang hấp thu hồn hoàn, Diệp Đông Hoàng chắc chắn phải đi xem một chút, chỉ có thể gật đầu!

Diệp Đông Hoàng rời đi, chiếm hữu được một đại mỹ nữ, tâm trạng cũng không tệ.

Hắn tinh thần sảng khoái rời khỏi phòng ngủ, đến đại điện nơi Bỉ

Bỉ Đông đang ở!

Quả nhiên!

Bỉ Bỉ Đông đã hấp thu xong hồn hoàn vạn năm của Nhân Diện Ma Chu, ý khí phong phát đứng dậy, thấy Diệp Đông Hoàng đi vào, trong mắt lộ ra một tia vui mừng!

Như én về tổ, nàng chạy về phía Diệp Đông Hoàng, muốn chia sẻ niềm vui của mình! "A!" Đột nhiên, Bỉ Bỉ Đông vừa động, trong miệng lại phát ra một tiếng hét thảm.

Cơ thể nàng co giật dữ dội, ngực ưỡn mạnh ra, cả nửa người trên cong lên, dáng vẻ đáng sợ kinh người. "Hửm?

Vận khí tốt thế sao?

Trẫm thành Âu Thần rồi?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt ngưng lại, liếc mắt một cái liền nhìn ra sự thay đổi của Bỉ Bỉ Đông!

Xoẹt!

Cùng với tiếng vải rách vang lên, quần áo sau lưng Bỉ Bỉ Đông lập tức bị xé toạc, hai bên cột sống của nàng mỗi bên nhô lên bốn khối u to bằng nắm tay.

Thấy cảnh này, Diệp Đông Hoàng không hề bất ngờ, cũng không lo lắng.

Hắn biết đây hẳn là đại cơ duyên của nhân vật chính Đường Tam trong nguyên tác – ngoại phụ hồn cốt!

Lúc này Bỉ Bỉ Đông dường như đang phải chịu đựng nỗi đau cực lớn, lại bắt đầu có những giọt máu li ti rỉ ra từ dưới da, cả người co giật dữ dội.

Tiếp đó, tám khối u đột nhiên vỡ ra, điều kỳ lạ là da sau lưng nàng không hề bị lật ngược.

Tám vật thể màu tím sẫm to bằng nắm tay chui ra từ tám khối u đó, và phát triển với tốc độ kinh người.

Khi tám khối u đó vỡ ra và mọc ra những vật thể màu tím sẫm, cả người Bỉ Bỉ Đông dường như thả lỏng, vẻ mặt thư thái hơn rất nhiều, nhưng cơ thể vẫn tiếp tục co giật.

Dưới sự quan sát của Diệp Đông Hoàng, vật thể màu tím sẫm đó trong nháy mắt đã dài ra hơn một mét, và vẫn tiếp tục kéo dài với tốc độ kinh người.

Khi chiều dài của nó vượt quá một mét rưỡi thì dừng lại một chút.

Ở phần cuối mọc ra thứ gì đó giống như khớp xương, màu tím sẫm lại tiếp tục kéo dài nhưng từ khớp xương lại mọc theo một hướng khác.

Tám vật thể màu tím đen dài quá ba mét mới dừng lại, toàn thân tím bóng, bề mặt trông cực kỳ nhẵn bóng, vị trí gần lưng Bỉ Bỉ Đông là dày nhất.

Càng ra ngoài càng mỏng dần, đến phần cuối đã trở nên sắc bén như một cái dùi nhọn, giống hệt chân nhện của Nhân Diện Ma Chu! "Ngoại phụ hồn cốt?" Một tiếng kinh hô vang lên, chính là Liễu Nhị Long sau khi Diệp Đông Hoàng rời đi, cũng không có tâm tư nghỉ ngơi, lê lết thân thể mềm nhũn rời giường!

Thấy vệt đỏ thắm trên ga giường, nàng xé tấm ga giường xuống cẩn thận gấp lại, cất vào lòng, đến đại điện nơi Bỉ Bỉ Đông đang ở!

Kết quả vừa vào đã thấy sau lưng Bỉ Bỉ Đông mọc ra tám cái chân nhện.

Có kinh nghiệm từ đôi cánh phượng của mình trước đó, nàng biết đó là ngoại phụ hồn cốt!

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng càng thêm ghen tị!

Vốn tưởng chỉ có mình mình có, không ngờ vận khí của Bỉ Bỉ Đông cũng tốt như vậy, lại cũng có được ngoại phụ hồn cốt! "Xấu quá, so với cánh phượng của ta thì kém xa!" Liễu Nhị Long lẩm bẩm trong lòng, đây dường như là điều duy nhất nàng có thể tự an ủi mình!

Chương 468

Hơn nữa cánh phượng của nàng có thể bay lượn, cũng có thể tấn công, so với tám cái chân nhện có thể dùng để tấn công của Bỉ Bỉ Đông thì tốt hơn nhiều!

Lúc này, Bỉ Bỉ Đông được tám cái chân nhện chống đỡ nằm ngang giữa không trung, cơ thể bị một lớp sương máu bao phủ, cuối cùng sương máu hóa thành một cái kén máu lớn.

Xuyên qua cái kén máu, Diệp Đông Hoàng có thể cảm nhận được xương cốt Bỉ Bỉ Đông kêu răng rắc, cơ thể co giật, cả người đang không ngừng lột xác! "Xem ra nàng muốn triệt để dung hợp ngoại phụ hồn cốt của Nhân Diện Ma Chu cần không ít thời gian!" Diệp Đông Hoàng quan sát một lúc, đưa tay ôm lấy thân thể Liễu Nhị Long đi ra ngoài!

Hắn nhớ trong nguyên tác Đường Tam dung hợp bộ ngoại phụ hồn cốt này, mất hết mười hai canh giờ, tức là trọn một ngày, hai mươi bốn giờ! "Diệp đại ca, tại sao nàng ấy dung hợp ngoại phụ hồn cốt lại cần nhiều thời gian như vậy?" Liễu Nhị Long nhớ nàng dung hợp cánh phượng không hề tốn quá lâu! "Thể chất mỗi người khác nhau, ngoại phụ hồn cốt dung hợp khác nhau, thời gian cần thiết tự nhiên cũng khác nhau, đương nhiên, chủ yếu là Trẫm đã giúp nàng một tay, để nàng dung hợp nhanh hơn!" Diệp Đông Hoàng giải thích! "Diệp đại ca, cảm ơn ngươi!" Liễu Nhị Long vòng tay ôm cổ Diệp Đông Hoàng, nụ cười như hoa, vô cùng vui vẻ! "Vậy nàng muốn cảm ơn Trẫm thế nào?" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, mỉm cười, đưa tay đỡ lấy mông Liễu Nhị Long.

Hai chân dài thon thả hữu lực của nàng thuận thế vòng qua eo

Diệp Đông Hoàng, e thẹn nói: "Diệp đại ca muốn người ta cảm ơn thế nào, người ta đều nghe theo ngươi!" Câu nói này, sức sát thương bùng nổ, khiến Diệp Đông Hoàng cũng phải tâm thần chấn động! "Tiểu yêu tinh!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp bế Liễu Nhị Long trở lại phòng ngủ.

Dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm, chỉ có thể làm… … Nhật thăng nguyệt lạc, đẩu chuyển tinh di!

Hồn thú, hồn sư, mỗi ngày đều diễn ra vô tận truyền kỳ trong rừng rậm!

Trong lúc Diệp Đông Hoàng đang cảm nhận sự nhiệt tình như lửa của Liễu Nhị Long, bên ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lại có thêm một đôi hảo huynh đệ!

Nhưng đôi hảo huynh đệ này lại mạnh hơn nhiều so với cặp đôi Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương.

Về mặt nhan sắc, hai thanh niên đều không tệ!

Thứ hai, về tu vi hồn sư, hai người đều đã đạt đến cấp bảy mươi, tức là đỉnh phong Hồn Đế!

Tu vi này, đến đây tự nhiên là để lấy hồn hoàn tấn thăng Hồn Thánh!

Họ chính là những cường giả trẻ tuổi nổi danh nhất Đấu La Đại Lục hiện nay, huynh đệ Hạo Thiên Tông Đường Khiếu, Đường Hạo! … Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, địa hạ cung điện!

Diệp Đông Hoàng mãn nguyện rời khỏi thân thể mềm mại của Liễu Nhị Long, kéo chăn che đi thân thể quyến rũ động lòng người của nàng.

Mới trải qua chuyện nhân sự, dưới sự chinh phạt liên miên của Diệp Đông Hoàng, Liễu Nhị Long có mạnh gấp mười cũng không chịu nổi, ngủ say li bì!

Đến đại điện nơi Bỉ Bỉ Đông đang ở, tiếng vỏ trứng vỡ lách cách vang lên, chỉ thấy cái kén máu bao bọc Bỉ Bỉ Đông nứt ra từng vết nứt!

Bành!

Khoảnh khắc tiếp theo, cái kén máu hoàn toàn vỡ nát, lộ ra thân thể ngọc ngà như ngưng chi của Bỉ Bỉ Đông, da thịt tinh oánh, thần quang lấp lánh! "Ưm!" Lông mi dài của Bỉ Bỉ Đông rung động, đôi mắt như lam bảo thạch mở ra, cơ thể thoải mái không nói nên lời, vô thức lẩm bẩm.

Dường như mỗi tế bào trong cơ thể đều đang hoan hô nhảy múa, chỉ có sau lưng hơi ngứa, dường như có thứ gì đó đang vươn ra từ sau lưng mình.

Nàng có thể cảm nhận được sự ẩm ướt của đất bùn, cũng có thể cảm nhận được không khí xung quanh thổi qua, nhưng Bỉ Bỉ Đông lại mơ hồ nhận ra, dường như có gì đó đã thay đổi!

Vàng, vàng, tím, đen, bốn cái hồn hoàn vây quanh cơ thể Bỉ Bỉ Đông lên xuống nhịp nhàng.

Hai cái hồn hoàn một tím một đen kia đặc biệt chói mắt, tôn lên thân thể hoàn mỹ của Bỉ Bỉ Đông trông cực kỳ nổi bật.

Mà tám cái chân nhện khổng lồ dài ba mét sau lưng nàng khẽ rung động, Bỉ Bỉ Đông xinh đẹp động lòng người trông tràn đầy một vẻ quyến rũ hoang dã! "Diệp đại ca, ta làm sao vậy?" Bỉ Bỉ Đông có chút mơ hồ, nhưng nàng vừa mở mắt đã nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, trong lòng lập tức an định lại, môi hồng khẽ mở, cất tiếng hỏi! "Ngươi đã dung hợp hồn hoàn vạn năm, hơn nữa vận khí rất tốt, có được ngoại phụ hồn cốt, chính là tám cái chân nhện sau lưng ngươi, ngươi có thể dùng ý thức khống chế thu vào trong cơ thể!" Diệp Đông Hoàng đến trước mặt Bỉ Bỉ Đông, giải thích đơn giản một chút, rồi ánh mắt nóng

rực đánh giá thân thể hoàn mỹ không tì vết của nàng! "Vâng!" Bỉ Bỉ Đông làm theo phương pháp của Diệp Đông Hoàng, quả nhiên thu tám cái chân nhện sau lưng vào trong cơ thể, cảm nhận ánh mắt nóng rực của Diệp Đông Hoàng, cúi đầu nhìn xuống! "A!" Tiếng kinh hô vang lên, Bỉ Bỉ Đông hai tay ôm ngực, lại không che được bên dưới.

Nàng che bên dưới lại không che được bên trên, mặt đỏ bừng, xấu hổ trừng mắt nhìn Diệp Đông Hoàng, giận dỗi nói: "Diệp đại ca, ngươi còn nhìn!" "Ai bảo ngươi đẹp như vậy, ưa nhìn như vậy!" Diệp Đông Hoàng cười, không thể không nói mỗi tấc da thịt của Bỉ Bỉ Đông đều hoàn mỹ như vậy, quả là trời sinh vưu vật!

Nhưng Diệp Đông Hoàng cũng không quá đáng, dưới ánh mắt xấu hổ muốn chết của Bỉ Bỉ Đông, hắn lấy ra một bộ quần áo khoác lên cho nàng! "Người xấu!" … Võ Hồn Điện tổng bộ, Giáo Hoàng Điện! "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại để hai vị Phong Hào Đấu La cùng lúc mất tích, không có tin tức?" Thiên Tầm Tật nắm chặt cây quyền trượng tượng trưng cho ngôi vị Giáo hoàng, đôi mắt âm u chìm vào suy tư.

Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La là trợ thủ đắc lực nhất của hắn, hai người phối hợp, dù gặp phải hồn thú mười vạn năm cũng có thể ung dung rút lui!

Bây giờ chỉ hộ tống Bỉ Bỉ Đông đi săn hồn hoàn thứ tư, lại cùng lúc mất tích!

Hồn hoàn thứ tư chỉ cần hồn thú mấy nghìn năm là được, căn bản không cần đi sâu vào Thiên Đấu Đại Sâm Lâm, với thực lực của họ sao lại mất tích? "Lẽ nào có người đứng sau giở trò?" Thiên Tầm Tật trăm mối không có lời giải, nghĩ không thông, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, đợi hai vị trưởng lão hắn phái đi điều tra tin tức trở về, có lẽ sẽ có tin tức! … Thiên Đấu Đại Sâm Lâm!

Một con hổ đen lớn thong dong đi trong rừng, trên lưng nó chở ba người, một nam hai nữ.

Nam tử cương nghị tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng, ngồi ở giữa, trong lòng ôm một nữ tử trưởng thành đầy đặn!

Nữ tử mặc một bộ váy vải màu xanh đơn giản, nhưng không hề che giấu được phong thái của nàng, mày mắt như họa, tóc dài như thác, một đôi mắt đen to tròn như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm!

Dưới lớp áo vải là những đường cong lồi lõm khó che giấu, sóng cả mãnh liệt!

Sau lưng nam tử là một thiếu nữ xinh đẹp thoát tục, rực rỡ động lòng người.

Nàng mặc một bộ trường bào màu đen viền vàng, ngũ quan tinh xảo, gương mặt hoàn mỹ không tì vết mang một vẻ ung dung và tôn quý!

Làn da nàng trắng như tuyết, như đóa tuyết liên trên đỉnh núi băng, cao quý, tao nhã, thanh đạm, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy kinh diễm.

Bàn tay ngọc trắng nõn của nàng nhẹ nhàng ôm lấy nam tử, gò má xinh đẹp lạnh lùng mang một tia hạnh phúc!

Tổ hợp này chính là Diệp Đông Hoàng, Liễu Nhị Long và Bỉ Bỉ Đông!

Vì Bỉ Bỉ Đông và Liễu Nhị Long đều đã hấp thu hồn hoàn vạn năm dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, hồn lực tăng vọt, một lần đạt đến cấp năm mươi!

Cho nên, sau khi Bỉ Bỉ Đông đột phá, Diệp Đông Hoàng không trực tiếp đưa họ rời đi.

Mà để họ ở trong địa cung củng cố và làm quen với hồn lực tăng vọt của mình!

Đương nhiên, trong thời gian này Diệp Đông Hoàng tự nhiên không thể tránh khỏi việc cùng Liễu Nhị Long sống những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc không biết xấu hổ!

Sau khi tu vi được củng cố, Diệp Đông Hoàng liền đưa họ ra ngoài săn giết hồn thú để lấy hồn hoàn thứ năm!

Hiện tại, Bỉ Bỉ Đông dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng đã có được hồn hoàn thứ năm, là một con Địa Huyệt Ma Chu ba vạn năm.

Có được hồn hoàn, Bỉ Bỉ Đông tấn thăng Hồn Vương, hồn lực một lần đạt đến cấp năm mươi tám! "Hửm?

Hai Phong Hào Đấu La?" Đột nhiên, ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ động, Ám Hắc Tà Thần Hổ dưới thân cũng dừng bước.

Một lát sau, như cảm ứng được điều gì, ánh mắt đỏ như máu của nó nhìn về phía trước!

Vút vút!

Hai bóng người nhanh chóng bay tới, thấy Bỉ Bỉ Đông ngồi sau lưng Diệp Đông Hoàng, sắc mặt vui mừng, "Thánh nữ điện hạ!" Hai người này chính là hai vị trưởng lão mà Thiên Tầm Tật phái đi tìm ba người Bỉ Bỉ Đông, lần lượt là Xa Mâu Đấu La và Thứ Đồn Đấu La! "Hai vị trưởng lão!" Bỉ Bỉ Đông gật đầu, hiển nhiên cũng nhận ra hai vị Phong Hào Đấu La này. "Thánh nữ điện hạ, Nguyệt Quan và Quỷ Mị họ đâu?" Xa Mâu Đấu La vội vàng hỏi.

Họ đã tìm trong khu rừng này mấy ngày rồi, nhưng không tìm thấy gì cả!

Vốn tưởng lần này sẽ công cốc, không ngờ lại thấy được Bỉ Bỉ Đông, lần này họ có thể giao phó được rồi! "Hai vị trưởng lão đều đã

chết, là Diệp đại ca đã cứu ta!" Bỉ Bỉ Đông có chút đau buồn, nhưng khi nói đến Diệp Đông Hoàng, trong mắt lại tràn đầy ngưỡng mộ và yêu thương.

Nếu không gặp Diệp Đông Hoàng, nàng đã sớm bị hồn thú ăn thịt rồi!

Càng đừng nói chỉ trong vài ngày ngắn ngủi từ Hồn Tôn cấp bốn mươi tấn thăng lên Hồn Vương cấp năm mươi tám, còn có được hai cái hồn hoàn vạn năm vượt xa giới hạn dung nạp của bản thân cùng một bộ ngoại phụ hồn cốt! "Thánh nữ điện hạ, Giáo hoàng miện hạ biết ngài mất tích rất lo lắng, chúng ta về trước đi!" Thứ Đồn Đấu La lên tiếng, nói xong, lại nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, "Tiểu tử, ngươi cứu Thánh nữ điện hạ, công lao lớn, cùng chúng ta về Võ Hồn Điện, Giáo hoàng miện hạ nhất định sẽ trọng thưởng ngươi!" "Không hứng thú!" Diệp Đông Hoàng lạnh nhạt lên tiếng, còn trọng thưởng?

Nếu Thiên Tầm Tật biết Bỉ Bỉ Đông thích mình, e rằng sẽ trọng thưởng cho hắn xuống địa ngục! "Tiểu tử, ngươi dám vô lễ với Giáo hoàng…" Thứ Đồn Đấu La ánh mắt lạnh đi, theo hắn thấy Diệp Đông Hoàng dám thân mật với Bỉ Bỉ Đông như vậy, sớm đã là người chết!

Chỉ là Diệp Đông Hoàng đã cứu Bỉ Bỉ Đông, cụ thể thế nào, hắn không tiện quyết định, cho nên mới quyết định đưa Diệp Đông Hoàng về Võ Hồn Điện để Thiên Tầm Tật xử trí!

Diệp Đông Hoàng trông rất trẻ, hắn tự nhiên không cho rằng hắn có thực lực mạnh.

Chương 469

Mà Ám Hắc Tà Thần Hổ vì sự tồn tại của Diệp Đông Hoàng mà thu liễm khí tức, họ cũng không nhận ra, chỉ nghĩ là một con hồn thú họ hổ bình thường! "Thứ Đồn trưởng lão, Diệp đại ca phải giúp Nhị Long tìm hồn hoàn không có thời gian, nếu đã lão sư lo lắng, chúng ta bây giờ về đi!" Bỉ Bỉ Đông trực tiếp ngắt lời Thứ Đồn Đấu La, nàng không muốn thấy Diệp Đông Hoàng cùng Võ Hồn Điện và lão sư Thiên Tầm Tật của nàng đối đầu! "Được thôi!" Thứ Đồn Đấu La hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, truyền âm nói: "Tiểu tử, Thánh nữ điện hạ không phải là người ngươi có thể trèo cao và vấy bẩn, sau này cách xa Thánh nữ điện hạ ra một chút!" Diệp Đông Hoàng thần sắc dửng dưng, trực tiếp làm lơ Thứ Đồn Đấu La.

Một con kiến hôi mà thôi, không đáng để nổi giận và bận tâm!

Nếu không phải hắn muốn để Bỉ Bỉ Đông nhìn rõ bộ mặt của Thiên Tầm Tật, sớm đã một tát tát chết hắn rồi!

Thấy Diệp Đông Hoàng im lặng, Thứ Đồn Đấu La lại rất hài lòng, tưởng rằng Diệp Đông Hoàng bị hắn dọa sợ!

Hơn nữa hắn cũng không nghĩ Diệp Đông Hoàng sẽ trả lời hắn, dù sao thuật truyền âm không phải ai cũng có thể nắm giữ, ít nhất theo hắn thấy Diệp Đông Hoàng tuyệt đối không thể! "Diệp đại ca, ta về báo cáo với lão sư xong, sẽ đến tìm ngươi!" Bỉ Bỉ Đông nhìn Diệp Đông Hoàng, trong mắt mang theo vẻ không nỡ! "Ngọc phù này cho ngươi, bóp nát là có thể gặp được Trẫm!" Diệp Đông Hoàng nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại ấm áp của Bỉ Bỉ Đông, đặt một miếng ngọc phù vào lòng bàn tay nàng, bên trong chứa một tia ý chí của hắn, thời khắc quan trọng có thể bảo vệ Bỉ Bỉ Đông! "Cảm ơn Diệp đại ca!" Bỉ Bỉ

Đông nắm chặt ngọc phù, trong lòng ngọt ngào, cười nói: "Diệp đại ca, Nhị Long, tạm biệt!" "Đợi đã!" Ngay lúc Bỉ Bỉ Đông chuẩn bị rời đi, Diệp Đông Hoàng đột nhiên gọi lại! "Diệp đại ca, sao vậy?" Bỉ Bỉ Đông quay người, nghi hoặc hỏi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Đông Hoàng cúi người hôn lên đôi môi hồng mềm mại! "Ưm…" Bỉ Bỉ Đông trợn to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ e thẹn, sao có thể như vậy, có bao nhiêu người đang nhìn chứ, cổ trắng ngần của nàng lập tức đỏ ửng, trái tim như nai con chạy loạn! "Tiểu tử, ngươi tìm chết!" Thứ Đồn Đấu La, Xa Mâu Đấu La đại nộ, lại dám trước mặt họ làm nhục Thánh nữ của Võ Hồn Điện, thật đáng chết vạn lần! "Hai vị trưởng lão, chúng ta đi thôi!" Bỉ Bỉ Đông đẩy Diệp Đông Hoàng ra, chắn trước mặt hai người, giọng nói lạnh lùng mang theo vẻ không cho phép nghi ngờ. "Thánh nữ điện hạ, hắn…" "Ta đã nói, chúng ta trở về, chuyện ở đây, ta tự sẽ giải thích với lão sư!" Giọng Bỉ Bỉ Đông nặng hơn, tuy thực lực còn yếu nhưng lại có một sự uy nghiêm không cho phép nghi ngờ! "Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!" Thứ Đồn Đấu La truyền âm, hắn vừa mới cảnh cáo Diệp Đông Hoàng, kết quả Diệp Đông Hoàng quay đi đã coi như gió thoảng bên tai, còn trước mặt hắn hôn Bỉ Bỉ Đông, quả thực là ấn mặt hắn xuống đất mà chà xát, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Nhưng dưới ánh mắt kiên quyết của Bỉ Bỉ Đông, họ cũng không tiện ra tay với Diệp Đông Hoàng, đành phải đưa Bỉ Bỉ Đông rời đi!

Thực ra họ nên mừng vì có Bỉ Bỉ Đông ở đây, nếu không hai người họ sớm đã xuống địa ngục bầu bạn với Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La rồi! "Diệp đại ca, hai lão già đó thật đáng ghét, tại sao không dạy dỗ họ một trận?" … “Diệp đại ca, hai lão già kia thật quá đáng ghét, vì sao không dạy dỗ bọn họ một chút?” Nhìn Bỉ Bỉ Đông và hai vị Phong Hào Đấu La rời đi, Liễu Nhị Long có chút không hiểu nhìn

về phía Diệp Đông Hoàng.

Coi như Diệp Đông Hoàng nể mặt Bỉ Bỉ Đông, tha cho bọn họ một mạng là được rồi?

"Dạy dỗ bọn họ không vội nhất thời, sau này có khối thời gian!" Diệp Đông Hoàng thong thả nói.

Hiện tại Thiên Tầm Tật vẫn có địa vị rất cao trong lòng Bỉ Bỉ Đông!

Hắn sợ thực lực bại lộ quá nhiều sẽ dọa Thiên Tầm Tật không dám ra tay với Bỉ Bỉ Đông.

Mà Thiên Tầm Tật không ra tay với Bỉ Bỉ Đông, vậy hắn sẽ vĩnh viễn là người thầy đáng kính nhất trong lòng Bỉ Bỉ Đông!

Như vậy, Diệp Đông Hoàng sẽ không tiện động đến Thiên Tầm Tật, nếu không sẽ để lại một vết thương khó lành trong lòng Bỉ Bỉ Đông!

Đây cũng là lý do hắn không định bại lộ thực lực.

"Ân!" Liễu Nhị Long gật gật đầu, nói: "Diệp đại ca, huynh nói hồn hoàn thứ năm của ta dùng của hồn thú nào thì tốt hơn?" "Yên tâm đi, có Trẫm ở đây, chắc chắn sẽ tìm cho nàng một hồn hoàn tốt nhất!" Diệp Đông Hoàng thần thức tản ra, bắt đầu tìm kiếm hồn thú thích hợp để Liễu Nhị Long săn lấy hồn hoàn.

"Diệp đại ca, huynh tốt thật!" Liễu Nhị Long ngả người ra sau, tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, trong lòng ngập tràn ngọt ngào!

"Tốt chỗ nào?" Diệp Đông Hoàng ôm lấy vòng eo thon mềm của Liễu Nhị Long, bàn tay to bắt đầu không thành thật.

Một tay hướng lên, một tay hướng xuống!

Đường còn dài và xa thẳm, ta sẽ tìm kiếm trên dưới mà thôi!

“Diệp đại ca...” Liễu Nhị Long hờn dỗi, nắm lấy tay Diệp Đông Hoàng nhưng không ngăn được hắn luồn vào trong, tức thì mềm nhũn trong vòng tay hắn.

Cuối cùng, nàng cũng lười ngăn cản móng vuốt của Diệp Đông Hoàng đang sờ loạn khắp nơi.

Thực ra, chỉ cần Diệp Đông Hoàng thích, nàng làm gì cũng nguyện ý!

Vừa hay tiểu yêu tinh Bỉ Bỉ Đông không có ở đây, nàng càng phải nắm bắt cơ hội, tranh thủ nắm chặt trái tim Diệp Đông Hoàng!

Đáng tiếc nàng không biết Diệp Đông Hoàng có tấm lòng bác ái rộng lớn, không phải một mình nàng có thể nắm giữ được!

Không biết qua bao lâu, có lẽ vài phút, cũng có lẽ vài giờ.

Liễu Nhị Long đã sớm quên mất chuyện hồn hoàn, mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng, gương mặt xinh đẹp ửng hồng!

Nhưng Liễu Nhị Long quên chuyện hồn hoàn, Diệp Đông Hoàng lại không quên.

Hắn vừa thưởng thức thân thể mềm mại tuyệt diệu của giai nhân, thần thức đã phát hiện ra một con hồn thú!

Đó là một con bọ cạp có thân hình cực kỳ to lớn, cơ thể nó không hề nhỏ hơn con Nhện Ma Mặt Người vạn năm mà Diệp Đông Hoàng gặp trước đó, thậm chí còn lớn hơn vài phần.

Con bọ cạp này rất kỳ dị, toàn thân màu xanh đậm, nhìn từ bên ngoài có thể đoán định đây là một con Đại Địa Chi Vương, thuộc loại hồn thú thuộc tính Hỏa.

Loài bọ cạp tên Đại Địa Chi Vương này cực kỳ bá đạo, bản tính hiếu sát.

Tuy không có kịch độc khiến hồn thú sợ hãi như Nhện Ma Mặt Người, nhưng hồn thú cùng cấp bậc hiếm có con nào dám trêu chọc nó, tuyệt đối là một hồn thú hệ Hỏa thượng phẩm.

Đại Địa Chi Vương có ba màu, Đại Địa Chi Vương màu đỏ có tu vi dưới ngàn năm, mỗi đốt xương đuôi tương đương với năm mươi năm tu vi.

Khi tu vi đạt đến ngàn năm, cơ thể khổng lồ của nó sẽ phản phác quy chân, trở nên nhỏ lại, nhưng màu sắc trên người cũng sẽ từ đỏ chuyển sang trắng.

Mãi cho đến khi tu vi tiến hóa đến mức vạn năm, nó mới đổi màu lần nữa, khi đó, màu sắc của nó sẽ biến thành xanh đậm.

Vì vậy con Đại Địa Chi Vương màu xanh đậm này là một hồn thú vạn năm, theo phán đoán của Diệp Đông Hoàng, tu vi của nó khoảng từ ba vạn đến bốn vạn năm!

"Đại Địa Chi Vương?

Xem ra rất có duyên với Nhị Long!" Diệp Đông Hoàng nhếch mép.

Trong nguyên tác, Ngọc Tiểu Cương và Liễu Nhị Long dẫn theo đám Đường Tam đi săn hồn hoàn trong rừng Lạc Nhật.

Đến tối, Liễu Nhị Long và Ngọc Tiểu Cương ở chung một lều.

Liễu Nhị Long đã kìm nén mấy chục năm bất chấp tất cả lao vào lòng Ngọc Tiểu Cương!

Ngọc Tiểu Cương ban đầu còn giả làm quân tử, nhưng dưới thân thể không mảnh vải che thân của Liễu Nhị Long, rất nhanh đã thất thủ!

Đáng tiếc đúng lúc Ngọc Tiểu Cương chuẩn bị lên đạn, Đại Địa Chi Vương đột kích, trực tiếp phá hỏng chuyện tốt của họ!

Liễu Nhị Long tức thì nổi giận, hỏa lực toàn khai, đánh cho Đại Địa Chi Vương đến mẹ cũng không nhận ra!

"Nhị Long, hồn hoàn của nàng tới rồi!" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng cắn vành tai trắng nõn của Liễu Nhị Long, nói bên tai nàng.

"A... hồn hoàn... hồn hoàn ở đâu?" Liễu Nhị Long hoàn hồn, nhìn quanh bốn phía nhưng không thấy hồn thú đâu, ánh mắt oán trách nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tưởng rằng hắn đang trêu chọc mình!

"Ở đâu ư?

Ở đây này!" Diệp Đông Hoàng rút tay ra từ trong chiếc váy dài của Liễu Nhị Long, huơ huơ trước mặt nàng.

"Diệp đại ca, huynh chỉ biết chọc ghẹo người ta!" Thấy những giọt nước long lanh trên tay Diệp Đông Hoàng, gò má vốn đã hồng nhuận của Liễu Nhị Long càng đỏ bừng như máu, cơ thể uốn éo trong lòng hắn, hờn dỗi nói: "Tên xấu xa!

Chỉ biết bắt nạt người ta!" "Trẫm bắt nạt nàng thế nào?" Diệp Đông Hoàng lau tay vào người nàng, cười đầy ẩn ý!

"Huynh... huynh còn nói..." Liễu Nhị Long xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nàng làm sao mà nói ra được?

Đôi mắt xinh đẹp mơ hồ có hơi nước dâng lên, trông rất uất ức!

"Được rồi, không trêu nàng nữa, hồn hoàn Trẫm tìm cho nàng ở đây này!" Diệp Đông Hoàng vươn tay chộp vào không trung, con Đại Địa Chi Vương đang di chuyển nhanh chóng ở cách đó ba mươi dặm lập tức bị bắt tới!

Rầm!

Đại Địa Chi Vương bị ném mạnh xuống đất, ngã đến thất điên bát đảo!

Ngay sau đó, nó bò dậy định chạy trốn, nhưng lại cảm nhận được một luồng uy áp kinh khủng như thiên uy trấn áp xuống, lập tức đè nó nằm rạp trên đất, không thể động đậy!

"Đây là hồn thú gì?" Liễu Nhị Long chỉnh lại bộ váy bị Diệp Đông Hoàng làm cho lộn xộn, tò mò đánh giá con bọ cạp khổng lồ màu xanh đậm trước mắt, chỉ là với kiến thức hiện tại của nàng, căn bản không nhận ra!

"Đại Địa Chi Vương, hồn thú thuộc tính Hỏa, tu vi từ ba đến bốn vạn năm, rất hợp với Võ Hồn Hỏa Long của nàng, thích không?" Diệp Đông Hoàng chỉ vào Đại Địa Chi Vương giới thiệu.

"Thích!" Liễu Nhị Long cười rạng rỡ, hồn thú như vậy làm sao nàng có thể không hài lòng, nếu để nàng tự tìm, chưa nói đến việc có tìm được không, dù tìm được cũng không phải là đối thủ!

"Trẫm phát hiện một con hồn thú thú vị, nàng về địa cung hấp thu hồn hoàn của Đại Địa Chi Vương trước đi!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt lóe lên, không đợi Liễu Nhị Long trả lời, vung tay một cái, Liễu Nhị Long và Đại Địa Chi Vương lập tức biến mất trong rừng!

Giây tiếp theo, thân ảnh của họ xuất hiện trong địa cung, mà Đại Địa Chi Vương đã bị Diệp Đông Hoàng giam cầm, không thể động đậy!

"Vậy là đã về địa cung rồi?" Liễu Nhị Long nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, lập tức ngây người.

Chương 470

Vừa rồi bọn họ rời khỏi địa cung đã đi bộ cả nửa ngày đường, kết quả Diệp Đông Hoàng chỉ vung tay đã đưa nàng và Đại Địa Chi Vương trở về!

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của thần?

Thật quá mạnh mẽ!

Trong lòng càng thêm khao khát sức mạnh, khiến Liễu Nhị Long quên cả sự không vui khi bị Diệp Đông Hoàng không nói một lời đã đưa thẳng về!

Nàng đi thẳng đến trước mặt Đại Địa Chi Vương đang bị giam cầm, rút dao găm ra giết chết nó, sau đó bắt đầu hấp thu hồn hoàn!

Còn Diệp Đông Hoàng sau khi đưa Liễu Nhị Long đi, thân hình khẽ động, liền đến trước mặt một con thỏ hồng có bộ lông mượt mà như lụa!

Con thỏ này đôi mắt linh động có thần, tràn đầy linh tính, thấy Diệp Đông Hoàng xuất hiện, lập tức giật mình, quay người bỏ chạy!

Tốc độ của nó cực nhanh, tựa như một luồng sáng màu hồng!

Nhưng tốc độ của nó nhanh, tốc độ của Diệp Đông Hoàng còn nhanh hơn!

Diệp Đông Hoàng vươn tay, cánh tay như dài ra trong nháy mắt, một tay tóm lấy đôi tai thỏ dài, nhấc nó lên!

Ầm!

Trong khoảnh khắc, trên người con thỏ bộc phát một luồng ánh sáng đỏ rực, hồn lực kinh khủng khuếch tán ra bốn phương muốn hất

văng tay Diệp Đông Hoàng!

"Sức lực cũng không nhỏ nhỉ!" Diệp Đông Hoàng cười khẩy, cánh tay khẽ rung lên, lập tức trấn áp luồng hồn lực kinh khủng kia, xách con thỏ hồng đến trước mặt!

"Chậc chậc, bộ lông này thật mượt mà!" Diệp Đông Hoàng đưa tay vuốt ve con thỏ hồng, bộ lông mềm mại mịn màng, cảm giác còn tuyệt hơn cả lụa tốt nhất hàng trăm lần!

"Hử?

Còn là một con thỏ cái!" Diệp Đông Hoàng cầm con thỏ trong tay, lật qua lật lại xem xét một hồi, nói một cách đầy nghiêm túc!

Tiếng nói vừa dứt, con thỏ trong tay trực tiếp xù lông, bộ lông màu hồng dường như càng đỏ hơn, tươi như máu, một giọng nữ tức giận vang lên: "A!

Tên khốn!

Tên lưu manh thối tha, có bản lĩnh thì thả Tiểu Vũ tỷ của ngươi ra, ta muốn quyết đấu với ngươi!" "Quyết đấu?

Ngươi ngốc à?" Diệp Đông Hoàng véo véo đôi tai mềm mại, trêu chọc nói: "Trẫm vì sao phải quyết đấu với ngươi?

Ngươi căn bản không phải đối thủ, cũng không có tư cách!" "Sĩ khả sát bất khả nhục, có bản lĩnh ngươi giết ta đi!" Tiểu Vũ nhe răng trợn mắt, trong lòng vô cùng uất ức, không ngờ tùy tiện ra ngoài dạo chơi lại gặp phải một tồn tại kinh khủng như vậy!

Nàng là hồn thú mười vạn năm, trong rừng có thể thắng được nàng không có mấy ai, cho dù là Phong Hào Đấu La của nhân loại, đơn đả độc đấu, có thể thắng được nàng cũng không quá hai bàn tay!

Loại tồn tại như Diệp Đông Hoàng chỉ dùng một tay đã dễ dàng

trấn áp nàng, căn bản chưa từng nghe nói qua!

“Thật sao?

Thấy ngươi trông non như vậy, nên hầm hay là kho?

Hay là nướng luôn?” Diệp Đông Hoàng trên dưới đánh giá Tiểu Vũ, suy tư nói!

“Hu hu, đừng, ta không ngon đâu!” Tiểu Vũ run rẩy, trong lòng sợ hãi, đôi mắt to linh động đáng thương nhìn Diệp Đông Hoàng, bắt đầu giả vờ đáng thương!

“Tên kia, thả Tiểu Vũ ra!” Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang vọng mây trời, hai cây đại thụ vỡ nát, một thân ảnh khổng lồ như núi lở biển gầm xông ra.

Đó là một tồn tại giống như một ngọn núi, bộ lông đen kịt toàn thân lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, dù nó đang đi bằng bốn chi, nhưng chiều cao vai tuyệt đối đã vượt quá bảy mét.

Nếu đứng thẳng lên, e rằng chiều cao sẽ hơn mười lăm mét.

Nhìn bề ngoài, đây là một tồn tại vừa giống vượn vừa giống tinh tinh đen, ngoài đôi mắt to như đèn lồng lấp lánh ánh sáng như hoàng tinh thì toàn thân đều đen kịt.

Tên to xác này vô cùng hùng tráng, hùng tráng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nó không chỉ có thân hình khổng lồ, mà mỗi nơi trên cơ thể đều phủ đầy những cơ bắp rắn chắc còn kinh khủng hơn cả đá hoa cương, nổi lên như những ngọn đồi nhỏ.

Rõ ràng chính là Sâm Lâm Chi Vương, Thái Thản Cự Vượn, cũng chính là bạn của Tiểu Vũ, Nhị Minh!

Thực ra khi Diệp Đông Hoàng phát hiện Tiểu Vũ, hắn đã phát hiện

ra nó rồi, dù sao nó và Tiểu Vũ cũng không cách xa nhau!

"Nhị Minh, mau chạy đi!

Ngươi không phải đối thủ của hắn!" Tiểu Vũ bốn chân quẫy đạp loạn xạ trong không trung, lo lắng hét lớn!

Nhị Minh tuy mạnh hơn nàng một chút, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu, tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng! ...

"Thả Tiểu Vũ ra!" Thái Thản Cự Vượn gầm lên một tiếng, từng tầng khí đen từ trong cơ thể nó lan ra, đi đến đâu, từng cây đại thụ hóa thành tro bụi!

Nó hai tay đấm ngực, phát ra tiếng nổ như sấm, lao về phía Diệp Đông Hoàng, mỗi bước chân mặt đất đều rung chuyển, Trọng Lực Lĩnh Vực lặng lẽ phóng thích, trọng lực xung quanh tăng vọt!

Cho dù là Hồn Đế Hồn Thánh, dưới trọng lực đột ngột tăng vọt này, cũng sẽ lập tức bị đè bẹp xuống đất, khó mà động đậy!

Cùng lúc đó, bàn tay to như quạt của Thái Thản Cự Vượn hung hăng vỗ xuống Diệp Đông Hoàng, nếu vỗ trúng, dù là Phong Hào Đấu La cũng phải ôm hận!

Đáng tiếc dù là khí đen hay Trọng Lực Lĩnh Vực đều không có chút ảnh hưởng nào đến Diệp Đông Hoàng, hắn một tay xách đôi tai dài mềm mại của Tiểu Vũ, ngẩng đầu lên!

Một bóng đen khổng lồ bao trùm xuống, chính là bàn tay của Thái Thản Cự Vượn Nhị Minh!

"Đừng!" Tiểu Vũ hét lớn, nàng không lo cho mình và Diệp Đông Hoàng, mà là lo cho Nhị Minh!

Qua tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, nàng biết rõ sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, tuyệt đối không phải là thứ Nhị Minh có thể chống

lại!

Quả nhiên, chỉ thấy Diệp Đông Hoàng giơ tay phải lên, ngón trỏ chặn dưới bàn tay to lớn thô kệch của Nhị Minh.

Ngón trỏ trắng như ngọc và bàn tay khổng lồ của Nhị Minh tạo thành một sự tương phản rõ rệt, bất cứ ai nhìn thấy lần đầu tiên đều sẽ cho rằng ngón tay trắng nõn nhỏ bé kia sẽ lập tức vỡ nát!

Nhưng kết quả lại là dễ dàng chặn được bàn tay của Nhị Minh một cách ngoài dự đoán!

"Sao có thể?" Nhị Minh khó tin, đôi mắt to như đèn lồng trợn tròn, là Thái Thản Cự Vượn, nó nổi tiếng về sức mạnh!

Chỉ dựa vào sức mạnh, nó tự tin không ai có thể sánh được với mình!

Nhưng hôm nay, sức mạnh mà nó tự hào lại bị một con người có thân thể yếu ớt dùng một ngón tay chặn lại!

Bụp!

Không đợi nó suy nghĩ, dưới ánh mắt khó tin của Nhị Minh, ngón giữa cong lại của Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng búng một cái, thân hình vạm vỡ của Nhị Minh lập tức bị bắn bay, đâm sầm vào đất đá, trên đường đi húc gãy mấy chục cây đại thụ!

"Gào!" Nhị Minh bò dậy, hai tay đấm ngực, như một con tinh tinh nổi giận, lại lần nữa lao về phía Diệp Đông Hoàng!

Bụp!

Nhị Minh lại lần nữa bị bắn bay!

Toàn thân đẫm máu, thương thế nặng thêm!

Một lần!

Hai lần!

Ba lần! ...

"Đừng nữa, cầu xin ngươi, cầu xin ngươi tha cho Nhị Minh, đừng đánh nó nữa!" Tiểu Vũ nhìn Nhị Minh kiên trì không bỏ cuộc, thương thế ngày càng nặng, không ngừng cầu xin, đồng thời hét vào mặt Nhị Minh: "Nhị Minh, ngươi mau đi đi, ta không cần ngươi cứu!" "Ngươi còn không đi, sau này chúng ta không còn là bạn bè nữa, ta sẽ hận ngươi cả đời!" "Tiểu Vũ!" Nhị Minh bốn chi chống đất, cố gắng muốn đứng dậy, nhưng thương thế quá nặng, căn bản không đứng dậy nổi, đôi mắt to như đèn lồng của nó trìu mến nhìn Tiểu Vũ!

"Muốn cứu nó, Trẫm có thể cho ngươi một cơ hội!" Diệp Đông Hoàng đi đến trước mặt Nhị Minh, ôm Tiểu Vũ vào lòng, vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nói: "Thần phục Trẫm, Trẫm sẽ không giết nó!" "Nhị Minh, đừng!" Tiểu Vũ hét lớn, há miệng cắn mạnh vào lòng Diệp Đông Hoàng!

"Thỏ gấp cũng cắn người, nói quả không sai!" Diệp Đông Hoàng xách tai Tiểu Vũ lên, lạnh lùng nói: "Dám cắn Trẫm, ngươi không sợ chết?" "Muốn giết thì giết, ta không sợ chết!" Tiểu Vũ ngẩng đầu, vẻ mặt quật cường.

"Muốn chết cũng không dễ vậy đâu!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, nói: "Trong khu rừng này hồn thú mười vạn năm dường như không ít, trung tâm Sinh Mệnh Chi Hồ có một con Thiên Thanh Ngưu Mãng, hình như tên là Đại Minh, còn có mẹ ngươi cũng là hồn thú mười vạn năm!" "Ngươi muốn làm gì?

Ngươi đừng giết bọn họ, có bản lĩnh thì nhắm vào ta này!" Tiểu Vũ bốn chân quẫy đạp loạn xạ, tức giận nói!

Nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại biết rõ như vậy, mà thực lực của Diệp Đông Hoàng quá kinh khủng, cho dù Đại Minh và Nhị

Minh hợp sức cũng tuyệt đối không phải đối thủ!

“Chỉ cần ngươi không làm hại bọn họ, ta sẽ thần phục ngươi, bảo ta làm gì cũng được!” Nhị Minh trong lòng run lên, lớn tiếng nói.

Nó vừa rồi đã lĩnh giáo sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, biết rằng Đại Minh cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Nó tuy không muốn thần phục, nhưng thân ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

“Tiểu thỏ, còn ngươi thì sao?

Thần phục Trẫm, Trẫm sẽ tha cho bọn chúng!” Diệp Đông Hoàng không để ý đến Nhị Minh, mà nhìn về phía Tiểu Vũ.

“Ngươi không phải nói chỉ cần ta thần phục ngươi, ngươi sẽ không giết Tiểu Vũ sao?

Ngươi nói không giữ lời!” Nhị Minh nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên, chất vấn.

“Phải, Trẫm nói không giết Tiểu Vũ, nhưng không nói thả nó ra!” Diệp Đông Hoàng nói!

“Ngươi!” Nhị Minh tức giận, nhưng không biết phản bác thế nào!

Chương 471

"Ta có thể thần phục ngươi, ngươi có thể thả Nhị Minh ra không, cũng không được làm hại mẹ ta và Đại Minh, Nhị Minh bọn họ nữa?" Tiểu Vũ ngẩng đầu, trong mắt mang theo vẻ thê lương và mong đợi.

"Chậc chậc, thật là tình sâu nghĩa nặng, ngay cả Trẫm cũng bị cảm động, cho nên Trẫm quyết định..." Diệp Đông Hoàng vuốt vuốt đầu Tiểu Vũ, khuôn mặt căng thẳng lộ ra một nụ cười!

"Cho nên ngươi quyết định thả chúng ta, đúng không?" Tiểu Vũ mắt sáng lên, cướp lời, vẻ mặt mong đợi.

"Trông không đẹp, mà nghĩ cũng đẹp thật!" Diệp Đông Hoàng gõ vào đầu Tiểu Vũ một cái, cô nàng vẻ mặt uất ức, lại dám nói nàng không đẹp?

Nàng là con thỏ đẹp nhất Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đấy!

Hình như cũng đúng thật!

Ngay cả con tinh tinh to như Nhị Minh và con mãng xà to như Đại Minh cũng yêu nàng!

Chỉ là sự chênh lệch về hình thể của bọn họ cũng quá lớn rồi!

Tiểu Vũ còn không to bằng một ngón tay của Nhị Minh, thế này làm sao được?

"Vậy rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

Muốn giết muốn lóc thịt, nói một lời cho dứt khoát!" Tiểu Vũ cảm thấy Diệp Đông Hoàng chỉ đang đùa giỡn bọn họ, mất kiên nhẫn nói.

Cùng lắm là chết thôi!

"Nếu ngươi muốn chết, Trẫm sẽ thành toàn cho ngươi!" Diệp

Đông Hoàng tiện tay ném Tiểu Vũ đến bên cạnh Nhị Minh, sau đó điểm một chỉ, một luồng kim quang bắn vào trong cơ thể Tiểu Vũ!

"Ư..." Tiểu Vũ kêu lên một tiếng, mềm nhũn ngã xuống đất!

"Tiểu Vũ!" Nhị Minh sững sờ, sau đó mắt lập tức đỏ ngầu, khí tức cuồng bạo cuồn cuộn dâng trào, sát ý lăng lệ phủ thiên cái địa!

Gào!

Một tiếng gầm, Nhị Minh không màng sống chết lao về phía Diệp Đông Hoàng!

"Trẫm cũng tiễn ngươi một đoạn đường!" Diệp Đông Hoàng điểm một chỉ, Nhị Minh ngã xuống!

"Cuối cùng tiễn các ngươi một đoạn nữa!" Diệp Đông Hoàng thần thức quét qua phạm vi trăm dặm, tìm được nơi ở của nhà Tiểu Vũ, vung tay một cái, sức mạnh không gian bao trùm lấy Tiểu Vũ và Nhị Minh!

Vút!

Tiểu Vũ và Nhị Minh lập tức biến mất, xuất hiện bên ngoài sân nhà Tiểu Vũ!

"Hạt giống đã gieo, chỉ chờ bén rễ nảy mầm!" Diệp Đông Hoàng thu lại ánh mắt, lẩm bẩm.

Hắn tự nhiên không giết Tiểu Vũ và Nhị Minh, ngược lại còn truyền cho chúng một môn công pháp – Vạn Đạo Kinh!

Sau khi chúng tu luyện, không chỉ có thể hóa hình thành người, mà còn không mất đi tu vi để tu luyện lại từ đầu.

Mục đích của Diệp Đông Hoàng, tự nhiên là dục cầm cố túng!

Dù sao những hồn thú mười vạn năm này, Tiểu Vũ, Nhị Minh, Đại Minh chắc chắn không chạy thoát, cuối cùng đều sẽ trở thành thủ hạ

của hắn, bây giờ truyền cho chúng Vạn Đạo Kinh, cũng chỉ là để chúng mạnh hơn một chút!

Tiện tay gieo một hạt giống, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị quay về tìm Liễu Nhị Long, nhưng đúng lúc này, thần thức của hắn phát hiện ba người!

Hai nam một nữ, nhưng ba người này không đi cùng đường, người phụ nữ đi một mình, nhưng không cách xa nhau, cuối cùng ba người chắc chắn sẽ gặp nhau!

"Giảo giảo Chiến Hồn Chùy, nguy nguy Hạo Thiên Tông, hai người này hẳn là anh em Đường Khiếu, Đường Hạo!" Nhìn cây Hạo Thiên Chùy uy lực phi phàm trong tay hai người, Diệp Đông Hoàng lập tức đoán được thân phận của họ.

Thời điểm này, đột nhiên xuất hiện hai thanh niên sở hữu Hạo Thiên Chùy, ngoài bọn họ ra cũng không thể là ai khác!

Vút!

Thân ảnh của Diệp Đông Hoàng từ từ biến mất, như thể chưa từng xuất hiện! ...

Trong khu rừng rậm cây cổ thụ ngút trời, các loại hồn thú dày đặc, một người phụ nữ tuyệt mỹ khí chất thoát tục một mình đi trong rừng như đi du lịch, thong dong thoải mái!

Người phụ nữ mặc váy dài màu xanh lam kim, khí chất hoa quý cao nhã tôn lên dung nhan không thuộc về trần gian của nàng, đôi mắt màu xanh lam như pha lê không một tì vết.

Xung quanh viền váy có những dải lụa vàng bay phấp phới, hương thơm nhàn nhạt thoang thoảng trong không khí, thêm một nét phong cảnh diễm lệ cho khu rừng rậm đầy sát khí này!

Đột nhiên, bước chân của người phụ nữ dừng lại, một thân ảnh

cao lớn vĩ ngạn lặng lẽ đứng phía trước, chặn đường đi của nàng!

"Các hạ là ai?" Người phụ nữ nhìn bóng lưng đó, ánh mắt ngưng trọng, nàng tự nhiên nhìn ra đối phương là chuyên môn đứng đây chờ nàng, chứ không phải tình cờ gặp!

Diệp Đông Hoàng từ từ quay người, đôi mắt sâu thẳm lấp lánh như sao trời nhìn người phụ nữ! ...

"Đẹp trai quá!" Thấy Diệp Đông Hoàng, trong đầu người phụ nữ lập tức hiện lên một ý nghĩ, nhưng ngay sau đó đã bị sự ngưng trọng thay thế.

Từ trên người Diệp Đông Hoàng, nàng cảm nhận được một nỗi sợ hãi bản năng!

Đây là một cường giả kinh khủng!

Nói không chừng là Phong Hào Đấu La!

Là Lam Ngân Hoàng mười vạn năm, tuy vì hóa hình tu luyện lại, hiện giờ chỉ mới khôi phục đến tu vi Hồn Đế, nhưng nàng tin vào cảm giác của mình!

Đây tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm!

"Không biết các hạ có việc gì?

Tiểu nữ tử còn vội về, nếu không có việc gì, tiểu nữ tử xin cáo từ!" A Ngân cúi người chào, chuẩn bị đi đường vòng!

"Trẫm liếc mắt một cái đã nhìn ra ngươi không phải người!" Ngay khoảnh khắc A Ngân quay người, Diệp Đông Hoàng đột nhiên lên tiếng.

Thân thể A Ngân khẽ run, sắc mặt đại biến, không hiểu vì sao mình lại bị phát hiện.

Phải biết rằng nàng đã khôi phục đến cảnh giới Hồn Đế, không có

bất kỳ khác biệt nào với con người, ngay cả Phong Hào Đấu La cũng không nhìn ra được!

"Triền nhiễu!" Không nghĩ ra, A Ngân cũng không nghĩ nhiều, ngay khi Diệp Đông Hoàng vừa dứt lời, nàng liền phát động hồn kỹ đã chuẩn bị sẵn.

Ầm ầm ầm!

Từng sợi dây leo thô tráng từ dưới đất bùng nổ, quấn chặt lấy Diệp Đông Hoàng, sau đó không quay đầu lại mà quay người bỏ chạy!

"Không ngờ nàng còn thích chơi trò trói buộc!" Diệp Đông Hoàng nhếch mép, Lam Ngân Thảo quấn trên người hắn lập tức hóa thành tro bụi, tan thành mây khói!

Đừng nói là A Ngân cấp sáu mươi mấy hiện tại, cho dù là thời kỳ toàn thịnh của nàng, cũng không thể trói được Diệp Đông Hoàng!

"Ồ?

Thú vị, đây là định mệnh, hay là do khí vận?" Diệp Đông Hoàng thần thức nhìn A Ngân sắp chạy đến vị trí của Đường Hạo, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú!

Trước đó hắn gặp Liễu Nhị Long, Ngọc Tiểu Cương cũng chạy đến góp vui!

Cứ như có một bàn tay lớn vô hình đang thao túng vận mệnh của họ!

Nhưng, Diệp Đông Hoàng rõ ràng không nằm trong số đó!

Thân hình lóe lên, Diệp Đông Hoàng biến mất tại chỗ!

Rầm!

A Ngân chạy như bay, dùng hết sức bình sinh, không kịp đề phòng đâm sầm vào lòng Diệp Đông Hoàng đột nhiên xuất hiện chặn trước

mặt nàng!

"Xin lỗi...

A, là ngươi!" A Ngân vội vàng xin lỗi, ngẩng đầu lên, lại thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Diệp Đông Hoàng.

Nhưng trong mắt nàng, khuôn mặt tuấn mỹ này giống như lời gọi của tử thần, khiến lòng nàng lạnh toát!

"Muốn chạy đi đâu?" Diệp Đông Hoàng vươn tay ôm lấy vòng eo thon mềm của nàng, sức mạnh cường đại lập tức giam cầm toàn bộ sức mạnh của A Ngân, khiến nàng mặt mày xám xịt!

"Ngươi muốn giết ta lấy hồn hoàn hồn cốt?" A Ngân đôi mắt đẹp đầy vẻ tuyệt vọng, vận mệnh bị cường giả nhân loại bắt được chính là bị đoạt hồn hoàn hồn cốt, chuyện này nàng đã thấy nhiều rồi!

"Trẫm là cứu ngươi!" Diệp Đông Hoàng ôm A Ngân bay lên trời, nhìn Đường Hạo ở phía dưới không xa, nói: "Nếu Trẫm không cứu ngươi, hồn hoàn hồn cốt của ngươi đã thuộc về hắn rồi!" "Người của Hạo Thiên Tông?" A Ngân nhìn Đường Hạo và Đường Khiếu đã tấn thăng Hồn Thánh, không hề nghi ngờ lời của Diệp Đông Hoàng!

Đối với Võ Hồn Hạo Thiên Chùy, nàng cũng đã nghe nói qua, nghe nói là võ hồn có sức tấn công mạnh nhất trong loài người, là võ hồn truyền thừa của thiên hạ đệ nhất tông Hạo Thiên Tông!

Hai người đó đều có Võ Hồn Hạo Thiên Chùy, rõ ràng là truyền nhân chính thống của Hạo Thiên Tông, đối phương nhận được tin tức muốn nhắm vào nàng cũng không phải là không thể!

"Ngươi cứu ta?

Chẳng lẽ ngươi không giống bọn họ, muốn hồn hoàn hồn cốt của ta?" Thu lại ánh mắt khỏi người Đường Hạo, A Ngân cười khẩy nhìn Diệp Đông Hoàng!

Theo nàng thấy, Diệp Đông Hoàng và hai người bên dưới đều là cá mè một lứa!

Không trả lời, nhìn đôi môi hồng mỏng của A Ngân, Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn xuống.

Ư!

A Ngân trợn to mắt, khó tin nhìn Diệp Đông Hoàng, nàng có nghĩ nát óc cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại hôn mình!

Chương 472

“Đương nhiên không giống!

Trẫm muốn là người của ngươi, chứ không phải hồn hoàn và hồn cốt của ngươi!” Buông A Ngân đang mắt tròn miệng dẹt ra, Diệp Đông Hoàng cười nói!

“Cướp mất A Ngân, không biết còn có Đường Tam nữa không?

Chắc Đường Hạo sẽ không bị bức đến phát điên chứ nhỉ?” Diệp Đông Hoàng trong lòng hiện lên một ý nghĩ tà ác, mơ hồ có chút mong đợi!

“Ngươi!

Đồ đăng đồ tử!” A Ngân vừa xấu hổ vừa tức giận, đôi mắt đẹp hung hăng trừng Diệp Đông Hoàng, một trái tim đập thình thịch, không biết là mừng vì mình đã giữ được mạng sống hay là buồn vì rơi vào tay Diệp Đông Hoàng.

“Trẫm đây là cứu ngươi, nếu không phải gặp được Trẫm, ngươi đã sớm bị người ta giết lấy hồn hoàn hồn cốt rồi!” Diệp Đông Hoàng ghé sát vào tai nàng, hơi thở nóng rực phả vào khuôn mặt trắng nõn của A Ngân, ráng hồng trên mặt lập tức lan đến tận gốc tai và cổ!

“Dám nói Trẫm là đăng đồ tử, Trẫm không thể bị oan uổng vô ích được!” Nói rồi, bàn tay to của Diệp Đông Hoàng đang ôm eo A Ngân bắt đầu không thành thật.

Bàn tay kinh nghiệm phong phú, một lúc đã tìm được một trung tâm và hai điểm cơ bản!

Cùng lúc hành động, Diệp Đông Hoàng không để ý đến hai người Đường Hạo nữa, mang theo A Ngân quay về địa cung!

“Đừng...

đừng, ngươi buông tay ra!” Gương mặt xinh đẹp của A Ngân đỏ bừng, làm sao chịu nổi sự trêu chọc của Diệp Đông Hoàng, lập tức mềm nhũn trong lòng hắn.

Bàn tay trắng nõn của nàng theo phản xạ nắm lấy bàn tay đang làm bậy của Diệp Đông Hoàng, nhưng lại bất lực ngăn cản!

“Đây là nơi nào?” Trở lại địa cung, A Ngân tò mò đánh giá xung quanh, không ngờ dưới lòng đất lại có một nơi như vậy, mà nàng lại không hề hay biết!

Phải biết rằng là Lam Ngân Hoàng, tai mắt của nàng trải khắp cả khu rừng, có thể nói là hồn thú có thông tin linh thông nhất!

Nhưng đối với địa cung này, nàng lại không có chút thông tin nào!

“Một nơi nghỉ chân tiện tay xây dựng mấy ngày trước!” Diệp Đông Hoàng giải thích một câu, thần thức quét qua, phát hiện Liễu Nhị Long vẫn đang hấp thu hồn hoàn, liền không làm phiền, ôm A Ngân đến tẩm cung bên cạnh!

“Ngươi muốn làm gì?” A Ngân trong mắt đầy vẻ hoảng loạn, nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, một trái tim nhảy lên đến cổ họng, căng thẳng vô cùng!

“Muốn làm!” Diệp Đông Hoàng nói.

A Ngân sững sờ, không hiểu.

Trong đầu không ngừng suy ngẫm lại cuộc đối thoại của hai người, sau đó phản ứng lại, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng như máu, mắng: “Vô sỉ!” “Miệng nói không muốn, cơ thể lại rất thành thật!” Diệp Đông Hoàng đặt nàng lên giường, rút tay ra, hươ huơ trước mặt nàng, trêu chọc nói.

“Ngươi!

Có bản lĩnh thì giết ta đi!” Nhìn thấy những giọt nước trên tay Diệp Đông Hoàng, A Ngân vừa xấu hổ vừa tức giận, buông một câu, rồi chui tọt vào trong chăn, trùm kín đầu!

Thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào!

Quá xấu hổ!

“Nghỉ ngơi cho tốt!” Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, vẩy vẩy tay, trực tiếp rời khỏi phòng!

Tuy hắn bây giờ có thể trực tiếp chiếm lấy A Ngân, nhưng không vội, sau này có khối thời gian!

“Đáng ghét!

Tên xấu xa!

Đồ không biết xấu hổ!

Vô sỉ!” Nghe thấy Diệp Đông Hoàng rời đi, A Ngân vừa thở phào nhẹ nhõm, đồng thời mơ hồ có cảm giác mất mát.

Nàng chui ra từ trong chăn, gương mặt xinh đẹp nóng bừng, không ngừng mắng Diệp Đông Hoàng!

Một lúc lâu sau, A Ngân yên lặng nằm trên giường, nhìn màn trướng, chìm vào suy tư!

Nàng không ngờ mình vừa mới chuẩn bị đi ra khỏi khu rừng, đã bị cường giả nhân loại bắt đi!

May mắn là đối phương dường như không có hứng thú với hồn hoàn và hồn cốt của nàng, nhưng lại có hứng thú với con người nàng, vừa đến đã bắt nạt nàng!

Nghĩ đến hành động trước đó của Diệp Đông Hoàng, nàng lại cảm

thấy toàn thân nóng ran, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng!

Suy nghĩ miên man! ...

Một ngày sau.

Vương quốc Ba Lạp Khắc, thành Tác Thác!

Vương quốc Ba Lạp Khắc là một trong bốn vương quốc lớn thuộc Thiên Đấu Đế Quốc, thực ra cũng được coi là quốc trung chi quốc, ngoài việc cống nạp cần thiết, mọi thứ hoàn toàn tự chủ.

Nếu không phải hoàng thất Thiên Đấu nắm giữ trọng binh, có lẽ nội loạn đã sớm xảy ra.

Mà thành Tác Thác là một trong hai thành thị lớn nhất của vương quốc Ba Lạp Khắc, chỉ đứng sau đô thành Ba Lạp Khắc của vương quốc!

Thành Tác Thác nằm ở trung tâm bình nguyên Lập Mã phì nhiêu nhất trong lãnh thổ vương quốc Ba Lạp Khắc, được mệnh danh là vựa lúa của Ba Lạp Khắc.

Lúc này đã gần chiều tối, mặt trời lặn về phía tây, từ cổng tây thành Tác Thác đi vào một tổ hợp kỳ lạ, lập tức thu hút ánh mắt của vô số người đi đường!

Một con hổ đen lớn dài hơn một mét uy vũ bá khí bước vào thành, mà trên lưng nó có ba người ngồi!

Một nam hai nữ, hai người phụ nữ đều mỹ diễm khuynh thành, phong hoa tuyệt đại, khiến vô số người đi đường nuốt nước bọt, ngưỡng mộ không thôi!

Ba người này tự nhiên là Diệp Đông Hoàng, Liễu Nhị Long và A Ngân!

Sau khi Liễu Nhị Long hấp thu hồn hoàn đạt đến Hồn Vương,

Diệp Đông Hoàng liền mang theo nàng và A Ngân rời khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm!

Ba người vừa đi vừa ngắm cảnh, đã đến thành Tác Thác này!

"Thật náo nhiệt!" A Ngân đôi mắt đẹp tò mò đánh giá xung quanh, đây là lần đầu tiên nàng đến thế giới loài người, mà thành Tác Thác là thành thị lớn nhất và náo nhiệt nhất nàng từng thấy cho đến nay!

"Cũng tạm được, đợi khi nào nàng đến đô thành Thiên Đấu của Thiên Đấu Đế Quốc, nơi đó mới gọi là náo nhiệt!" Liễu Nhị Long nhàn nhạt nói, trong lòng có chút ghen tị với A Ngân đột nhiên xuất hiện, khó khăn lắm mới đợi được Bỉ Bỉ Đông đi!

Kết quả nàng và Diệp Đông Hoàng còn chưa ở riêng được mấy ngày, A Ngân lại đến!

"Chúng ta tìm một nơi ở trước đã!" Diệp Đông Hoàng cưỡi Ám Hắc Tà Thần Hổ, theo yêu cầu của hắn, Ám Hắc Tà Thần Hổ đã thu nhỏ lại rất nhiều, khí tức thu liễm, người không đặc biệt hiểu biết về hồn thú tuyệt đối không nhận ra!

Vì vậy mọi người tuy tò mò, nhưng cũng không quá kinh ngạc!

Dù sao dùng một con hồn thú loại hổ làm thú cưỡi, cũng không phải chuyện gì ghê gớm!

Rất nhanh, Diệp Đông Hoàng đã phát hiện ra một khách sạn rất độc đáo.

Khách sạn cao ba tầng, quy mô tuy không lớn lắm, nhưng bên ngoài trang trí hoàn toàn là màu hồng mân côi!

Phong cách kiến trúc của cả khách sạn cũng giống như một đóa hoa mân côi khổng lồ, rất dễ gây ấn tượng cho người ta.

"Khách sạn Hoa Hồng, chúng ta ở đây đi." Diệp Đông Hoàng chỉ

vào khách sạn nói.

“Vâng!” Liễu Nhị Long và A Ngân nhìn khách sạn được trang trí đẹp đẽ như vậy, tự nhiên không có ý kiến gì, mà còn rất thích!

Bước vào khách sạn Hoa Hồng, cảm nhận đầu tiên chính là một luồng hương hoa hồng xộc vào mũi, hương thơm thấm vào lòng người mang theo vài phần ái muội, khiến người ta thân tâm thư thái.

Nội thất của khách sạn chỉ có ba màu, trắng, bạc và hồng mân côi, ấm áp độc đáo, môi trường trang nhã rất dễ gây thiện cảm.

Diệp Đông Hoàng đi đến quầy, “Mở hai phòng!” Nhân viên phục vụ sau quầy vội vàng đứng dậy, nhìn Diệp Đông Hoàng, rồi lại nhìn Liễu Nhị Long và A Ngân, trong mắt lộ ra vẻ ngưỡng mộ, “Tiên sinh, ngài thật sự chắc chắn muốn mở hai phòng sao?” Diệp Đông Hoàng gật đầu, “Chắc chắn!” Nhân viên phục vụ trong mắt lộ ra vẻ ái muội, “Xin lỗi, chỗ chúng tôi chỉ còn lại một phòng Hồng Sắc Hải Dương, nhưng ngài yên tâm, đây là phòng tốt nhất ở đây, đủ rộng rãi, đủ cho ba người các ngài ở!” “Được thôi!” Diệp Đông Hoàng cũng không băn khoăn, dù sao cũng đều là phụ nữ của hắn, ở chung một phòng cũng không có gì.

Mở phòng xong, Diệp Đông Hoàng bảo nhân viên phục vụ mang Ám Hắc Tà Thần Hổ xuống chăm sóc cẩn thận rồi dẫn A Ngân và Liễu Nhị Long mặt mày đỏ bừng lên phòng! ...

Cách bài trí của khách sạn Hoa Hồng rất dễ khiến người ta có thiện cảm!

Màu sắc phối hợp đơn giản mà thoải mái, còn có hương hoa hồng nhàn nhạt trong khách sạn, đều khiến người ta thân tâm thư thái.

Ở tầng cao nhất, phía trong cùng, Diệp Đông Hoàng tìm thấy bảng tên phòng "Hồng Sắc Hải Dương".

Tầng cao nhất tổng cộng chỉ có vài phòng, những bảng tên phía trước có nào là Yêu Cơ Lam, Nhu Tình Phấn, Chân Chí Vàng, Thuần Chân Trắng, Biệt Ly Xanh, v.v.

Tận cùng bên trong mới là căn phòng Hồng Sắc Hải Dương này.

Tên của bảng hiệu đại diện cho mấy màu sắc của hoa hồng.

Màu của cửa giống với tên trên bảng hiệu, trên cánh cửa màu đỏ thẫm có trang trí hoa hồng pha lê màu đỏ sậm xinh đẹp.

Bên cạnh hoa hồng pha lê đỏ còn có một hàng chữ nhỏ khắc trên gỗ, Hồng Sắc Hải Dương, đại dương của tình yêu. "Khách sạn này cũng không tệ!" Liễu Nhị Long tuy tính tình thẳng thắn, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là nơi dành cho các cặp tình nhân hẹn hò, trong lòng khá là hưng phấn!

Chỉ là nhìn A Ngân bên cạnh, trong lòng lại có mấy phần ghen tuông! "Ừm!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, lấy chìa khóa ra mở cửa, Liễu Nhị Long và A Ngân đi vào trước tiên!

Diệp Đông Hoàng theo sau Liễu Nhị Long bước vào phòng.

Chương 473

Nhưng ai ngờ, Liễu Nhị Long đi trước hắn đột nhiên dừng lại, thân thể hắn lập tức đụng vào lưng Liễu Nhị Long một cái, bị sự mềm mại đàn hồi cản lại. "Sao vậy?" Diệp Đông Hoàng thuận tay ôm Liễu Nhị Long vào lòng, ánh mắt nhìn về phía trước!

Căn phòng rất lớn, chỉ riêng phòng khách trước mặt đã có diện tích hơn năm mươi mét vuông.

Trong sảnh lớn, tất cả đồ đạc đều là màu bạc, điêu khắc hoa văn tinh xảo.

Trên tấm thảm màu đỏ thẫm, phủ đầy những hoa văn hoa hồng đỏ nổi.

Điều khiến họ kinh ngạc nhất là ở trung tâm sảnh lớn, có một trái tim màu đỏ khổng lồ được xếp bằng rất nhiều hoa hồng.

Diện tích của cả trái tim gần hai mét vuông, phải cần ít nhất một ngàn đóa hồng mới có thể hoàn thành.

Phía trên treo một dải lụa mỏng, trên đó viết một hàng chữ: "Một ngàn lẻ một, nàng là duy nhất của ta." Ngoài một ngàn lẻ một đóa hồng này, khắp nơi trong phòng đều đặt những bình hoa trang nhã, bên trong cắm đầy hoa hồng đỏ rực.

Hương hoa hồng nồng nàn lan tỏa khắp mọi ngóc ngách trong phòng.

Khung cảnh quyến rũ khiến người ta mê mẩn.

Đối với Liễu Nhị Long mà nói, cảnh tượng này quả thật chấn động, nhưng với Diệp Đông Hoàng và A Ngân thì chẳng có tác dụng gì!

A Ngân là thực vật hệ Hồn Thú Lam Ngân Hoàng mười vạn năm, hoa cỏ cây cối đã thấy quá nhiều, hơn nữa cũng không hiểu lắm những hàm ý đặc biệt của loài người!

Hình trái tim được kết bằng hoa hồng trước mắt đối với nàng ngoài việc đẹp hơn một chút thì không có cảm giác gì khác!

Nếu có, đó chính là cảm giác quá lãng phí, quả thực là chà đạp hoa hồng!

Mà Diệp Đông Hoàng thì cảnh tượng nào chưa từng thấy qua, chút động tĩnh này căn bản không gợn lên một tia sóng trong lòng hắn!

Nhìn thấy cách bài trí của khách sạn này, Diệp Đông Hoàng cũng nhớ ra, đây hẳn là khách sạn mà trong nguyên tác Đường Tam gặp Đới Mộc Bạch!

Lúc đó Đới Mộc Bạch ôm một cặp song sinh tranh giành căn phòng này với Đường Tam và Tiểu Vũ!

Cuối cùng Đới Mộc Bạch rút lui, thành toàn cho Đường Tam và Tiểu Vũ vào ở căn phòng tình nhân này!

Liễu Nhị Long bước tới, nhặt một đóa hồng, đưa lên mũi ngửi, "Phòng này bài trí thật đẹp!" "Ừm!" A Ngân tán đồng gật đầu, tò mò nhìn ngó xung quanh.

Có thể thấy nàng cũng rất thích những ngôi nhà của thế giới loài người!

Bất tri bất giác, A Ngân đi vào phòng ngủ, đập vào mắt là một chiếc giường lớn, nhưng chiếc giường chiếm gần một nửa diện tích cả căn phòng này lại có hình trái tim.

Rèm sa màu hồng nhạt rủ xuống từ trần nhà, che đi không gian phía trên chiếc giường lớn hình trái tim, mang lại cho người ta một cảm giác đẹp như mơ như ảo.

Chăn nệm hoa hồng đỏ, gối hoa văn hoa hồng đỏ, tất cả mọi thứ đều mang một tầng ái muội mãnh liệt, khiến người ta máu huyết tăng tốc.

A Ngân không hiểu lắm ý nghĩa trong đó, nhưng có một cảm giác khác lạ, nàng ngồi trên chiếc giường lớn hình trái tim đầy đàn hồi, cảm thấy rất thoải mái.

Trong lòng thầm than, loài người thật biết hưởng thụ!

Nhìn bộ dạng của nàng, Diệp Đông Hoàng không khỏi nở một nụ cười, tiến lên một bước, đưa tay kéo một cái, hai người liền lăn trên chiếc giường lớn mềm mại! "Ngươi làm gì?" Trong mắt A Ngân lộ ra một tia hoảng loạn, tuy mấy ngày nay chung sống, toàn thân nàng đều bị Diệp Đông Hoàng dùng tay đo đạc qua, nhưng lúc này vẫn có chút sợ hãi và bất an!

Chuyện đó thật sự sướng như vậy sao?

Sao cứ luôn nghĩ đến việc bắt nạt nàng? "Làm!" Diệp Đông Hoàng nhìn ánh mắt hoảng loạn của nàng, mỉm cười. "Ngươi..." A Ngân sững sờ, có kinh nghiệm lần trước, rất nhanh liền phản ứng lại, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Chỉ là không đợi nàng mở miệng, đôi môi mỏng đỏ mọng đã bị Diệp Đông Hoàng chặn lại!

Ngọt ngào ngon miệng! "Ưm ưm..." A Ngân đưa tay đẩy Diệp Đông Hoàng, đáng tiếc căn bản đẩy không ra, ngược lại càng làm tăng thêm uy phong của Diệp Đông Hoàng.

Cuối cùng không còn cách nào, cũng không phản kháng nữa, chỉ có thể mặc cho Diệp Đông Hoàng muốn làm gì thì làm! "Diệp đại ca!" Không biết qua bao lâu, Liễu Nhị Long đột nhiên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng đầy tính xung kích đó, mắt bỗng nhiên trợn lớn,

ngây người tại chỗ! "A, các ngươi tiếp tục!" Liễu Nhị Long mặt đẹp đỏ bừng, trong mắt đầy vẻ oán giận.

Và ngay khi nàng chuẩn bị đóng cửa đi ra ngoài, A Ngân nghe thấy tiếng của nàng, không biết lấy đâu ra sức lực, một phát đẩy Diệp Đông Hoàng ra rồi chạy ra ngoài trước! "Ách..." Nhìn A Ngân rời đi, Liễu Nhị Long vẫn ngây ngốc đứng ở cửa. "Trẫm thành toàn cho ngươi!" Nhìn thấy Liễu Nhị Long ở cửa, Diệp Đông Hoàng đưa tay ra tóm, thân thể đầy đặn của nàng lập tức rơi vào lòng Diệp Đông Hoàng! "Đừng, ngươi đi tìm A Ngân của ngươi đi!" Liễu Nhị Long níu lấy bàn tay đang làm loạn của Diệp Đông Hoàng, mặt đầy oán giận, miệng thì bảo Diệp Đông Hoàng đi tìm A Ngân, nhưng tay lại nắm chặt lấy Diệp Đông Hoàng không buông! "Miệng nói không muốn, nhưng cơ thể lại rất thành thật!" Diệp Đông Hoàng cười trêu chọc, vừa rồi Liễu Nhị Long có rất nhiều cơ hội và có đủ thời gian để rời khỏi phòng trước A Ngân!

Nhưng kết quả là, nàng hét lên một tiếng rồi cứ đứng ở cửa.

Mục đích không cần nói cũng biết.

Chính là cố tình chạy đến phá hỏng chuyện tốt của Diệp Đông Hoàng!

Đối với tâm tư nhỏ của Liễu Nhị Long, Diệp Đông Hoàng trong lòng hiểu rất rõ.

Vì vậy cũng không khách khí, trước tiên phải thu thập yêu tinh này một trận ra trò!

Cúi đầu hôn xuống.

Diệp Đông Hoàng đi thẳng vào chủ đề.

Liễu Nhị Long hơi nhíu mày, may mà họ đã mài dũa rất nhiều lần.

Miễn cưỡng có thể chấp nhận sự trực tiếp của Diệp Đông Hoàng.

Rất nhanh, giai điệu kịch tính do hai người hợp xướng vang lên trong phòng.

Bên ngoài.

A Ngân mặt như hoa đào, tựa vào sofa phòng khách, một trái tim đập thình thịch! "Giọng Nhị Long lớn thật!" "Dường như rất đau khổ, lẽ nào Nhị Long bị trừng phạt?" "Lại dường như rất vui vẻ!" ...

A Ngân nghe âm thanh truyền đến từ bên trong, chỉ cảm thấy lòng rối như tơ vò, toàn thân có một sự bồn chồn khó tả!

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Hai canh giờ sau.

A Ngân bất tri bất giác ngủ thiếp đi, nàng mơ một giấc mơ, mơ thấy Diệp Đông Hoàng đi về phía nàng, sau đó một tay bế nàng lên!

Ồ!

A Ngân đột nhiên mở mắt, bóng dáng Diệp Đông Hoàng hiện ra trước mắt.

Hóa ra không phải là mơ.

Lúc này, Diệp Đông Hoàng đã bế nàng đi vào phòng ngủ!

Một luồng khí tức khác lạ chui vào mũi, A Ngân không nói được đây là mùi gì.

Chỉ cảm thấy sâu trong cơ thể có một luồng cảm xúc khác lạ dâng lên, không nói rõ, không tả được!

Nhìn Liễu Nhị Long mặt ửng hồng, ngủ say sưa.

Tim A Ngân đập càng nhanh hơn, mơ hồ có chút mong đợi, lại có chút thấp thỏm! ...

Là Hồn Thú mười vạn năm, nàng trước đây tuy chưa từng rời

khỏi khu rừng, nhưng đã sống mấy vạn năm (tu vi không tương đương với tuổi tác, Hồn Thú mười vạn năm không nhất định đã sống mười vạn năm) cũng xem như kiến thức bất phàm!

Trong rừng, nàng đã thấy rất nhiều hồn thú giao phối, thậm chí còn có cả con người!

Nhưng đây là lần đầu tiên của nàng!

Trong lúc nàng đang suy nghĩ miên man, Diệp Đông Hoàng đã động thủ! "Hừ!" Đột nhiên, A Ngân rên khẽ một tiếng, trong mắt mang theo một tia đau đớn và mơ hồ, "Đau như vậy, sao những người đó lại rất thích, rất vui vẻ?" Trong đầu A Ngân hiện lên những cảnh tượng đã từng thấy, chỉ có một cảm giác: con người thật kỳ lạ!

Nhưng, rất nhanh, nàng đã hiểu! ...

Ầm!

Khí tức mạnh mẽ từ trong cơ thể A Ngân lan ra.

Từng sợi dây leo Lam Ngân Thảo do hồn lực hình thành tuôn ra, quấn chặt lấy Diệp Đông Hoàng, bao bọc hai người thật chặt bên trong!

Chương 474

Hồn lực trên người nàng không ngừng tăng trưởng!

Cấp sáu mươi sáu!

Cấp sáu mươi bảy! ...

Kể từ khi Diệp Đông Hoàng phá vỡ rào cản cuối cùng, một cảm giác chưa từng trải nghiệm qua tràn ngập mọi tế bào trong cơ thể nàng, hồn lực bùng nổ không chút trở ngại nào phá vỡ bình cảnh!

Cấp bảy mươi!

Một hồn hoàn hoàn mỹ phù hợp với bản thân tự động ngưng tụ, tu vi tấn thăng Hồn Thánh, hồn lực của nàng lập tức đạt tới cấp bảy mươi lăm!

Là Hồn Thú mười vạn năm hóa hình, nàng không cần săn giết Hồn Hoàn, chỉ cần hồn lực đạt tới, tự động có thể ngưng tụ! "Ôi, ta thành Hồn Thánh rồi?" Đôi mắt mê ly của A Ngân mang theo sự phấn khích, không ngờ lại có lợi ích như vậy.

Đặc biệt là hồn lực của nàng vẫn đang tăng trưởng, cảm giác phi thường này khiến nàng mê mẩn! "Nàng thành Hồn Thánh rồi?" Liễu Nhị Long bị khí tức đột phá của A Ngân làm tỉnh giấc, nhìn bảy chiếc Hồn Hoàn rực rỡ quanh A Ngân, ánh mắt kinh ngạc xen lẫn ngưỡng mộ.

Là Hồn Sư, ai mà không muốn trở nên mạnh mẽ! "Ta cũng sẽ sớm trở thành Hồn Thánh!" Liễu Nhị Long trong lòng quyết tâm, những ngày này đi theo Diệp Đông Hoàng, tu vi của nàng cũng tăng lên từng ngày.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nàng đã từ Hồn Tôn cấp bốn mươi

tấn thăng Hồn Tông.

Sau đó lại từ Hồn Tông tấn thăng Hồn Vương.

Hiện tại đã là cấp năm mươi tám, rất nhanh có thể đạt tới cấp sáu mươi!

Chỉ cần đạt tới cấp sáu mươi, nàng có thể hấp thu Hồn Hoàn tấn thăng Hồn Đế!

Liễu Nhị Long nàng cả đời không thua kém ai!

Nhìn Diệp Đông Hoàng vẫn còn long tinh hổ mãnh, Liễu Nhị Long âm thầm hạ quyết tâm, lần sau nhất định phải vắt kiệt Diệp Đông Hoàng!

Xem hắn còn sức lực đi khắp nơi làm chuyện xấu không!

Trêu hoa ghẹo nguyệt! ...

Thời gian trôi qua, sao trời lấp lánh, trăng ngọc từ từ lặn xuống.

Liễu Nhị Long hơi co chân, nằm nghiêng, để lộ đường cong hoàn mỹ.

Đôi mắt đẹp đầy oán giận và ngưỡng mộ của nàng ngơ ngác nhìn A Ngân đang hòa hợp cùng Diệp Đông Hoàng, trong lòng đã tê dại!

Bởi vì lúc này, trên người A Ngân đã có tám Hồn Hoàn, đây là tiêu chí của Hồn Đấu La!

Hồn lực càng đạt tới cấp tám mươi chín đáng sợ!

Chỉ cần tăng thêm một cấp nữa, là có thể trở thành Phong Hào Đấu La!

Tốc độ tăng tu vi này quả thực còn nhanh hơn cả đi tên lửa! "A!" Đột nhiên, A Ngân khẽ mở môi đỏ, phát ra một tiếng hét lớn.

Thân thể nàng căng cứng, toàn thân run rẩy, một luồng khí tức

kinh khủng bùng nổ trong cơ thể nàng.

Luồng khí tức này kinh khủng đến mức, nếu lan ra, trong nháy mắt có thể hủy diệt toàn bộ khách sạn Hoa Hồng.

Và hồn lực cấp tám mươi chín ban đầu của A Ngân lập tức bùng nổ lên cấp chín mươi!

Diệp Đông Hoàng thấy vậy, ý niệm vừa động, liền trấn áp luồng khí tức kinh khủng đang lan ra, không để người ngoài phát giác chút nào.

Làm xong tất cả, cả người Diệp Đông Hoàng thả lỏng, bước vào trạng thái nghỉ ngơi.

Sau khoảnh khắc bùng nổ vừa rồi, cả người hắn có một cảm giác sảng khoái như linh hồn được gột rửa!

Hắn bình tĩnh nhìn A Ngân, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, chỉ thấy một chiếc Hồn Hoàn màu đỏ ngưng tụ trên người A Ngân, khiến Liễu Nhị Long kinh ngạc đến há hốc mồm, không thể tin nổi!

Hồn Hoàn màu đỏ đại diện cho điều gì, nàng không thể không biết, đây chính là Hồn Hoàn mười vạn năm!

Rất nhiều Phong Hào Đấu La còn không có Hồn Hoàn mười vạn năm!

Lúc này, trong lòng nàng đầy nghi hoặc, vì sao A Ngân lại có Hồn Hoàn mười vạn năm?

Vì sao đối phương có thể tự động ngưng tụ Hồn Hoàn?

Hồi lâu sau, hồn lực của A Ngân ổn định ở cấp chín mươi lăm.

Cho dù trong giới Phong Hào Đấu La cũng được coi là cường giả!

Da thịt nàng ửng hồng, toàn thân mềm nhũn dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, mặt mày hạnh phúc! "Cảm ơn!" Ánh mắt A Ngân tràn

đầy cảm kích, khoảng thời gian nàng hóa hình thành người là lúc yếu ớt nhất, lo lắng nhất bị người ta phát hiện săn giết lấy Hồn Hoàn Hồn Cốt!

Không ngờ lại gặp được Diệp Đông Hoàng!

Ban đầu, đối với việc Diệp Đông Hoàng nửa ép buộc chiếm đoạt nàng, trong lòng nàng tự nhiên không hài lòng.

Nhưng lúc này với sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, nàng tấn thăng Phong Hào Đấu La, tất cả sự bất mãn lập tức biến mất không còn tăm hơi!

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, nàng chỉ muốn nói, loại 'ép buộc' này cứ đến thêm hai lần nữa! "Diệp đại ca, A Ngân... tỷ tỷ sao lại nhanh chóng tấn thăng Phong Hào Đấu La như vậy, vì sao nàng không cần Hồn Hoàn?" Liễu Nhị Long dựa tới, nép vào lòng Diệp Đông Hoàng, mắt đầy tò mò!

Vì kính trọng Phong Hào Đấu La, nàng bất giác thay đổi cách xưng hô với A Ngân! "Bởi vì ta là Hồn Thú mười vạn năm hóa hình mà thành, chỉ cần hồn lực đạt tới là có thể tự động ngưng tụ Hồn Hoàn, không cần săn giết Hồn Thú!" Không đợi Diệp Đông Hoàng mở miệng, A Ngân đã giải thích trước!

Đạt tới Phong Hào Đấu La, nàng đã có năng lực tự vệ rất mạnh, lại có Diệp Đông Hoàng là cường giả kinh khủng, hiện tại nàng cũng không sợ người khác biết thân phận Hồn Thú của mình! "A... ngươi là Hồn Thú mười vạn năm?" Liễu Nhị Long kinh hô, theo bản năng co người vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Uy danh của Hồn Thú mười vạn năm cũng giống như Phong Hào Đấu La, vô cùng có sức răn đe! "Bất kể là Hồn Thú hay là người, đều là sinh linh, nay đã hóa hình thì cũng không có gì khác biệt với con người!" Diệp Đông Hoàng trước đó đã kiểm tra kỹ lưỡng, trong ngoài

đều không có gì khác biệt với phụ nữ loài người, hắn ôm chặt hai người hơn! "Ừm!" Liễu Nhị Long gật đầu, tuy kinh ngạc nhưng cũng không quá sợ hãi, dù sao vừa rồi còn chung giường.

Đây chính là một trong ba mối quan hệ sắt đá của đời người!

Nếu Diệp Đông Hoàng được tính là...

á, vậy thì tối qua họ cũng coi như cùng nhau đi chơi gái!

Nhân sinh tam thiết, trực tiếp chiếm hai mục!

Tỷ muội này là chạy không thoát rồi! "Bệ hạ, mấy giờ rồi?" Liễu Nhị Long tựa vào lồng ngực rộng rãi mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt liếc nhìn bầu trời bên ngoài có chút hửng sáng, trong lòng rục rịch!

Mấy canh giờ trước, nàng vẫn luôn nhìn và nghe.

Dòng sông Hoàng Hà cuồn cuộn không dứt, sớm đã ngập lụt thành tai họa.

Trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, nàng cũng muốn trở nên mạnh mẽ! "Sáu giờ!" Diệp Đông Hoàng nói.

Với tu vi của hắn, chỉ cần cảm ứng là biết được thời gian chính xác. "Làm chứ?" Liễu Nhị Long ghé sát tai Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, giọng nói đầy quyến rũ. "Làm!" Diệp Đông Hoàng lập tức hiểu ra.

Ban đầu hắn còn tưởng Liễu Nhị Long hỏi giờ là vì đói, muốn dậy ăn gì đó.

Dù sao trước đó thể lực của Liễu Nhị Long tiêu hao không ít!

Bây giờ xem ra, Liễu Nhị Long quả thực đói rồi!

Nhưng thứ muốn ăn không phải đồ vật, mà là muốn ăn...

Là một người đàn ông, sao có thể nói không được!

Một chữ, chính là làm!

Chương 475

...

Hai giờ chiều!

Diệp Đông Hoàng tinh thần phấn chấn, ôm A Ngân và Liễu Nhị Long mặt mày mãn nguyện và hạnh phúc từ trên lầu đi xuống. "Tiên sinh, Hồn Thú của ngài!" Nhân viên phục vụ hôm qua tiếp đãi Diệp Đông Hoàng dắt Ám Hắc Tà Thần Hổ tới.

Nhìn Diệp Đông Hoàng, lại nhìn hai cô gái rạng rỡ sau khi được tưới nhuần, tràn đầy ngưỡng mộ, trong lòng tán thưởng: "Hồn Sư đại nhân quả nhiên không giống ai, thật là mạnh mẽ!" "Ừm!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, ôm A Ngân và Liễu Nhị Long cưỡi lên Ám Hắc Tà Thần Hổ, đi thẳng! "Tiên sinh và quý cô đi thong thả, hoan nghênh lần sau lại đến!" Nhân viên phục vụ cung kính cúi chào, nhìn bóng lưng xa dần của Diệp Đông Hoàng, ngưỡng mộ nói: "Nếu ta có thể trở thành Hồn Sư thì tốt rồi!" Ở Đấu La Đại Lục, người thường chiếm đại đa số, muốn trở thành Hồn Sư, phải có thiên phú.

Khi thức tỉnh Võ Hồn, không có hồn lực thì cả đời cũng không thể trở thành Hồn Sư!

Vì vậy địa vị Hồn Sư rất cao, là đối tượng mà vô số người khao khát và kính sợ!

Nhưng điều hắn không biết là, một biến cục sắp cuốn qua Đấu La Đại Lục sắp bắt đầu, địa vị Hồn Sư cũng sẽ tụt dốc không phanh! ...

Võ Hồn Thành, Giáo Hoàng Điện!

Trong đại điện nguy nga tráng lệ mà lại uy nghiêm trang trọng, một thiếu nữ đang cung kính đứng.

Nữ tử mặc một chiếc áo choàng dài màu đen viền vàng, ngũ quan tinh xảo, gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ không tì vết mang theo một tia lạnh lùng xa cách ngàn dặm!

Làn da nàng trắng như tuyết, giống như hoa sen tuyết trên đỉnh núi băng, cao quý, thanh lịch, điềm đạm, khiến người ta liếc mắt một cái đã cảm thấy kinh diễm. "Lão sư, đệ tử cảm thấy ở trong Võ Hồn Điện khó mà tiến bộ, muốn ra ngoài rèn luyện một phen, xin lão sư chấp thuận!" Giọng Bỉ Bỉ Đông trong trẻo động lòng người, hơi cúi người trước người đàn ông uy nghiêm trước mặt, cung kính nói. "Khó tiến bộ?

Ta thấy ngươi rèn luyện là giả, muốn đi tìm Diệp Đông Hoàng song túc song tê mới là thật chứ?

Võ Hồn Điện này của ta khiến ngươi chán ghét đến vậy sao, không đáng để ngươi lưu luyến?" Sắc mặt Thiên Tầm Tật trở nên rất khó coi, u ám như nước.

Ánh mắt âm u khiến thân thể Bỉ Bỉ Đông run lên, có cảm giác như bị dã thú nhìn chằm chằm, nội tâm hoảng sợ! "Lão sư minh giám, lão sư đối với đệ tử ân trọng như núi, đệ tử khắc cốt ghi tâm, nhưng đệ tử thật lòng yêu thích Diệp đại ca, cầu xin lão sư thành toàn!" Bỉ Bỉ Đông biết không thể giấu được, cũng chưa từng nghĩ sẽ giấu người lão sư mà nàng kính trọng nhất là Thiên Tầm Tật.

Hơn nữa Võ Hồn Điện không cấm nam nữ yêu đương, nàng thích Diệp Đông Hoàng cũng không có gì sai! "Ngươi là thiên tài bất thế của Võ Hồn Điện, sở hữu song sinh Võ Hồn, ta quyết không cho phép ngươi có quan hệ với đàn ông bên ngoài!" Thiên Tầm Tật nhìn chằm chằm vào thân thể uyển chuyển động lòng người của Bỉ Bỉ Đông, lạnh lùng nói: "Ngươi là người của Võ Hồn Điện ta, cả đời này đều là, vĩnh viễn không thể rời khỏi Võ Hồn Điện!" Chớp mắt một cái, cô

bé năm nào đã trở nên xinh đẹp động lòng người như vậy.

Thiên Tầm Tật là một người đàn ông bình thường, nhìn vóc dáng yêu kiều, dung nhan tinh xảo đó, trong lòng không khỏi nảy sinh một dục vọng chiếm hữu mãnh liệt!

Bắp cải lớn mà hắn nuôi sao có thể để người khác cuỗm đi!

Thân thể Bỉ Bỉ Đông run rẩy, nàng không bao giờ ngờ rằng Thiên Tầm Tật lại phản đối mạnh mẽ đến vậy.

Trong phút chốc, không ai nói gì!

Giáo Hoàng Điện uy nghiêm trang trọng trở nên ngột ngạt, căng thẳng! "Lão sư, cho dù ta ở bên Diệp đại ca, vẫn là người của Võ Hồn Điện, cầu xin lão sư thành toàn!" Im lặng một lúc lâu, nghĩ đến Diệp Đông Hoàng, Bỉ Bỉ Đông cắn răng nói.

Nàng không thể không có Diệp Đông Hoàng, giọng nói tràn đầy kiên định, nói: "Nếu lão sư không đồng ý, vậy ta sẽ rời khỏi Võ Hồn Điện!" "Ngươi nói gì?" Sắc mặt Thiên Tầm Tật lạnh đi, khí tức mạnh mẽ của Phong Hào Đấu La như cuồng phong bão táp tuôn ra, đè ép về phía Bỉ Bỉ Đông, nói từng chữ: "Ngươi nói lại cho ta một lần nữa?" Sắc mặt hắn đã trở nên vô cùng dữ tợn, như một con dã thú cuồng bạo, trong lòng bùng lên ngọn lửa giận dữ!

Bỉ Bỉ Đông chao đảo như sắp ngã, nhưng là một thiếu nữ mới biết yêu đang trong thời kỳ nổi loạn, nàng cũng không chịu yếu thế, cắn răng lặp lại: "Nếu lão sư không đồng ý, vậy ta sẽ rời khỏi Võ Hồn Điện!" "Thứ hỗn xược!" Thiên Tầm Tật nổi giận, không ai dám chống lại hắn, thật là làm phản rồi!

Vừa nói, Thiên Tầm Tật vỗ một chưởng về phía Bỉ Bỉ Đông.

Cổ Bỉ Bỉ Đông đau nhói, lập tức ngã xuống! ... "Lão sư, người làm gì vậy?" Bỉ Bỉ Đông mềm nhũn ngã trên mặt đất, cơ thể vặn vẹo, vì

gần đây thực lực của nàng tăng vọt, nên không hôn mê như trong nguyên tác.

Nhìn Thiên Tầm Tật đang tiến về phía mình, trong mắt Bỉ Bỉ Đông mang theo vẻ không thể tin nổi.

Nàng không ngờ người lão sư mà nàng kính trọng nhất lại ra tay với nàng! "Làm gì ư?" Xé bỏ lớp ngụy trang, Thiên Tầm Tật cũng không che giấu nữa, ánh mắt đầy xâm lược nóng rực đánh giá thân thể đầy đặn uyển chuyển của Bỉ Bỉ Đông, cười tà nói: "Đương nhiên là 'làm' ngươi!" "Lão sư, người nói gì?" Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông tái nhợt, thân thể run rẩy, không thể tin nổi nhìn Thiên Tầm Tật trước mặt như thể đã biến thành một người khác!

Giống như một con dã thú động dục! "Mạng của ngươi, cơ thể của ngươi, tất cả mọi thứ của ngươi đều thuộc về Võ Hồn Điện, thuộc về ta!" Sắc mặt Thiên Tầm Tật dữ tợn, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Bỉ Bỉ Đông, gằn giọng nói: "Nếu ngươi muốn thoát khỏi Võ Hồn Điện đi theo gã đàn ông hoang đó, vậy ta chỉ có thể dùng phương pháp của ta để giữ ngươi lại Võ Hồn Điện!" "Kể cả là sử dụng phương pháp bẩn thỉu nhất!" Thiên Tầm Tật nói, trong mắt mang theo sự hưng phấn và nóng rực khó tả.

Ánh mắt trần trụi đó khiến Bỉ Bỉ Đông cảm thấy một trận xa lạ và đau lòng!

Đây còn là người lão sư mà nàng kính trọng nhất sao?

Đây còn là Thiên Tầm Tật trong lòng nàng sao? "Lão sư, người có biết người đang nói gì không?

Người có biết bộ dạng của người bây giờ giống như một ác ma không!" Bỉ Bỉ Đông đau lòng tột độ, tuy miệng vẫn gọi là lão sư, nhưng giọng nói tràn đầy lạnh lẽo và chất vấn! "Có vấn đề gì sao?

Ta không phải là đàn ông sao?

Ngươi không phải là phụ nữ sao?" Thiên Tầm Tật nhìn chằm chằm vào thân thể uyển chuyển của Bỉ Bỉ Đông, nghĩ đến Diệp Đông Hoàng liền không kìm được phẫn nộ nói: "Ngươi tưởng rằng ta nuôi ngươi lớn như vậy là để tặng cho đàn ông khác chơi sao?" "Ngươi vô sỉ!" Bỉ Bỉ Đông tức đến mặt mày tái mét, không ngờ Thiên Tầm Tật lại là loại người như vậy!

Hóa ra ngay từ đầu, Thiên Tầm Tật không phải coi nàng là đệ tử để bồi dưỡng, mà là coi nàng là vật cấm luyến của chính mình!

Nghĩ đến đây, chút tình nghĩa và tôn kính cuối cùng của Bỉ Bỉ Đông đối với Thiên Tầm Tật cũng tan biến, nàng bò dậy chạy ra ngoài! "Đến bây giờ ngươi nghĩ ngươi còn chạy thoát được sao?" Thiên Tầm Tật cười khẩy, hồn lực kinh khủng của Phong Hào Đấu La phun ra, hóa thành một sợi xích vàng.

Sợi xích như một con rắn độc, trong nháy mắt trói chặt Bỉ Bỉ Đông!

Cùng lúc đó, Thiên Tầm Tật ấn vào một cơ quan bên cạnh, bức tường bên cạnh rung lên, 'rầm' một tiếng mở ra một cánh cửa đá kín, để lộ mật thất bên trong!

Trong mật thất có một chiếc giường lớn, theo cái vung tay của Thiên Tầm Tật, sợi xích hồn lực trói Bỉ Bỉ Đông ném lên chiếc giường lớn trong mật thất!

Rắc!

Cạch cạch!

Ngay khi Bỉ Bỉ Đông rơi xuống giường, bốn chiếc còng trên giường lập tức đóng lại, khóa chặt tứ chi của Bỉ Bỉ Đông, trói nàng thành hình chữ đại trên giường!

Cạch cạch cạch!

Bỉ Bỉ Đông liều mạng giãy giụa, còng sắt kêu loảng xoảng, nhưng khó mà thoát ra! "Ngươi không cần giãy giụa nữa, còng này có thể khóa cả Phong Hào Đấu La, ngươi dù thế nào cũng không thoát được đâu!" Thiên Tầm Tật chậm rãi bước vào mật thất, cửa đá 'rầm' một tiếng đóng lại, mật thất trống rỗng chỉ còn lại Bỉ Bỉ Đông và Thiên Tầm Tật hai người!

Có thể mặc sức làm bậy! "Vô sỉ!" Bỉ Bỉ Đông chửi lớn, trong lòng tuyệt vọng, nàng biết dù nàng có chửi thế nào cũng vô ích!

Chỉ là nàng không cam tâm! "Ta vốn định đánh ngất ngươi, sau đó trực tiếp chiếm hữu cơ thể ngươi!" Thiên Tầm Tật bước tới, ngửi mùi hương xử nữ thấm vào ruột gan trên người Bỉ Bỉ Đông, vẻ mặt say sưa, tiếp tục nói: "Đến lúc đó ngươi đã không còn trong sạch, cơ thể ngươi đã thuộc về ta, xem ngươi còn mặt mũi nào ở bên gã đàn ông hoang (Diệp Đông Hoàng) đó nữa!" "Vô sỉ!

Hạ lưu!

Đồ không biết xấu hổ!" Bỉ Bỉ Đông không ngờ Thiên Tầm Tật, đường đường là Giáo hoàng Võ Hồn Điện, lại là loại tiểu nhân vô sỉ như vậy! "Cứ chửi đi, cứ chửi thỏa thích đi, dù sao ở đây, dù ngươi có gào rách cổ họng cũng không ai nghe thấy!" Không để ý đến Bỉ Bỉ Đông đang tức giận, Thiên Tầm Tật cười dâm đãng, nói: "Ta không ngờ ngươi ra ngoài một chuyến thực lực lại tăng vọt nhiều như vậy, nếu đã không thể đánh ngất ngươi ngay lập tức, ta đột nhiên thay đổi ý định!" "Ta muốn để ngươi tận mắt nhìn xem ta chiếm hữu ngươi như thế nào, xem ngươi còn mặt mũi nào ở bên gã đàn ông hoang đó nữa!" "Thật sao?

Tiếc là ngươi không có cơ hội đó!" Bỉ Bỉ Đông nghe vậy, không có sự tức giận, tuyệt vọng, oán hận như Thiên Tầm Tật tưởng tượng,

ngược lại còn nở một nụ cười khuynh thành.

Nụ cười này, xứng danh phong hoa tuyệt đại...

Thiên Tầm Tật lập tức ngây người! "Mẹ kiếp!" Thiên Tầm Tật hoàn hồn, cảm thấy tôn nghiêm bị sỉ nhục nghiêm trọng, giận dữ nói: "Lão tử cho ngươi cười, lão tử bây giờ cho ngươi kêu!" Nói xong, Thiên Tầm Tật như một con sói đói, giận dữ lao tới.

Hắn muốn xem Bỉ Bỉ Đông còn cười được không!

Chỉ là hắn vừa định động, lại cảm thấy một bàn tay lớn đè lên người hắn, khiến hắn khó mà động đậy. "Nữ nhân của trẫm cũng là thứ ngươi có thể động vào sao!" Giọng nói lạnh lùng vang lên, Thiên Tầm Tật quay đầu lại nhìn, suýt chút nữa dọa chết hắn!

Không biết từ lúc nào, Diệp Đông Hoàng đã đứng sau lưng hắn.

Đây cũng là lý do Bỉ Bỉ Đông vừa rồi cười rạng rỡ!

Bởi vì Diệp Đông Hoàng đã đến!

Nàng không sao rồi! "Ngươi vào đây bằng cách nào?" Thiên Tầm Tật kinh hãi, mật thất này hoàn toàn đóng kín, chỉ có một mình hắn biết, lẽ nào Diệp Đông Hoàng biết hồn kỹ xuyên tường?

Chương 476

Diệp Đông Hoàng tự nhiên không biết hồn kỹ xuyên tường, nhưng với việc hắn nắm giữ vạn đạo pháp tắc, bức tường mật thất căn bản không cản được hắn! "Ngươi đoán xem!" Diệp Đông Hoàng khẽ cười, nụ cười đó khiến Thiên Tầm Tật không rét mà run, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi tột độ! "Đây là Võ Hồn Điện, ngươi muốn làm..." Thiên Tầm Tật ngoài mạnh trong yếu, nghĩ đến cha mình là Cực Hạn Đấu La Thiên Đạo Lưu, lòng hơi yên tâm.

Tuy nhiên không đợi hắn nói xong, trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng hiện ra một vòng xoáy thôn phệ màu đen!

Thân thể Thiên Tầm Tật lập tức thu nhỏ lại, bị vòng xoáy thôn phệ, thi cốt không còn!

Trong mắt Bỉ Bỉ Đông thoáng qua một tia ảm đạm, Thiên Tầm Tật tuy xấu xa, nhưng dù sao cũng là người lão sư mà nàng từng kính trọng nhất!

Nay bị Diệp Đông Hoàng giết, trong lòng vẫn có chút đau buồn!

Đương nhiên, nàng không trách Diệp Đông Hoàng!

Rầm!

Vung tay một cái, những chiếc còng khóa tứ chi Bỉ Bỉ Đông lập tức gãy nát, Bỉ Bỉ Đông cảm nhận được tự do, lập tức lao vào lòng Diệp Đông Hoàng! "Không sao rồi, có trẫm ở đây, không ai có thể bắt nạt ngươi!" Diệp Đông Hoàng ôm chặt thân thể mềm mại của Bỉ Bỉ Đông, ngửi mùi hương thanh khiết trên tóc nàng, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng mịn màng của nàng. "Diệp đại ca, cảm ơn ngươi!" Bỉ Bỉ Đông trong lòng cảm động, cảm nhận bờ vai ấm áp vững chắc của Diệp Đông Hoàng, một cảm giác vững chãi và an định chưa từng có.

Nàng ngẩng đầu, chủ động trao một nụ hôn thơm!

Nụ hôn này, lập tức đốt cháy Diệp Đông Hoàng!

Thần thức quét qua, Diệp Đông Hoàng ôm Bỉ Bỉ Đông, bóng dáng biến mất trong mật thất!

Giây tiếp theo!

Trong tẩm cung của Giáo hoàng, bóng dáng Diệp Đông Hoàng ôm Bỉ Bỉ Đông xuất hiện. "Đây là...?" Bỉ Bỉ Đông thở hổn hển, nhìn thấy tẩm cung của Giáo hoàng, trong lòng dường như nghĩ đến điều gì, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng vội nhìn Diệp Đông Hoàng, "Đừng!" "Đừng cái gì?

Sau này ngươi chính là Giáo hoàng, ở đây là chuyện đương nhiên!" Diệp Đông Hoàng cười nhẹ, không cho Bỉ Bỉ Đông cơ hội nói, cúi đầu hôn mạnh xuống! "A..." ... ...

Bên ngoài tẩm cung, hai thị nữ xinh đẹp duyên dáng khoan thai bước tới. "Hửm?

Giáo hoàng miện hạ về tẩm cung rồi sao?" Một thị nữ nghe thấy động tĩnh, trong phòng dường như có người, trong lòng nghi hoặc.

Họ phụ trách dọn dẹp tẩm cung, mỗi ngày thay chăn ga gối đệm mới, vừa mới dọn dẹp xong từ bên trong ra, không hề thấy Thiên Tầm Tật! "Chắc chắn là Giáo hoàng miện hạ rồi, ai dám tự ý xông vào tẩm cung của Giáo hoàng miện hạ chứ!" Một thị nữ khác tiếp lời, khi họ đến gần, âm thanh bên trong lập tức rõ ràng hơn. "Giáo hoàng miện hạ còn dẫn theo phụ nữ?" Hai thị nữ nhìn nhau, như thể phát hiện ra tin tức động trời.

Là một người đàn ông, Thiên Tầm Tật tự nhiên không phải là người ăn chay.

Là Giáo hoàng, quyền thế ngút trời, ngay cả quốc chủ đế quốc

trước mặt hắn cũng phải nhường ba phần, phụ nữ hắn chơi mỗi ngày đều không trùng lặp.

Nhưng hắn chưa bao giờ đưa phụ nữ về tẩm cung của mình chơi!

Trong lòng Thiên Tầm Tật, những người phụ nữ đó chỉ là đồ chơi, căn bản không có tư cách bước vào tẩm cung của hắn!

Hắn thường là sau khi xong việc liền giết đi!

Một là, sẽ không có ai biết, làm ô uế danh tiếng của hắn!

Hai là, phụ nữ hắn đã chơi qua tự nhiên không muốn bị người khác chơi.

Mà hắn một ngày đổi một người, có bao nhiêu hắn cũng không đếm xuể, chỉ có giết mới là an toàn!

Tránh bị đội mũ xanh! "Cũng không biết là người phụ nữ nào may mắn như vậy, lại được Giáo hoàng miện hạ đưa về tẩm cung!" Trong mắt hai thị nữ tràn đầy ngưỡng mộ, trong mắt họ Thiên Tầm Tật chính là nhân vật như thần, nếu họ có thể được sủng hạnh một lần, chết cũng đáng! "Ủa, hình như là giọng của Thánh nữ!" Đột nhiên, một thị nữ trợn to mắt, không thể tin nổi nói. "Đúng thật!" Thị nữ còn lại vểnh tai lên, xác nhận thân phận của Bỉ Bỉ Đông! "Mau đi thôi, nếu bị Giáo hoàng miện hạ phát hiện là chết chắc!" Hai người như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt trắng bệch, vội vàng rời đi. "Không ngờ Thánh nữ bình thường ra vẻ thánh khiết cao ngạo như vậy, lúc kêu lên lại chẳng phải cũng lẳng lơ như thế sao!" Một thị nữ đầy ghen tị nói! "Thánh nữ thì sao?

Thánh nữ không phải là phụ nữ sao?" Thị nữ còn lại cười khẩy, trong mắt mang theo sự ghen tị nồng nặc, khinh thường nói: "Bị đàn ông đè dưới háng, cho người ta làm!" "Chẳng phải cũng là bộ dạng lẳng lơ đó sao!" "Ai, ghen tị là nguyên tội!" Một giọng nói vang lên

trong đầu họ, như tiếng trời vang vọng, hai thị nữ đồng tử co rút lại, trong nháy mắt mất đi màu sắc!

Ngay sau đó, cơ thể họ hóa thành bụi phấn, biến mất giữa trời đất! "Thiên Đạo Lưu không ở Võ Hồn Điện, không biết khi nào sẽ trở về?" Diệp Đông Hoàng là một kỵ sĩ mạnh mẽ, trong lúc dũng mãnh xung kích tự nhiên không tránh khỏi việc phân ra một luồng thần thức quan sát toàn bộ Võ Hồn Điện!

Mọi động tĩnh ở Võ Hồn Điện đều nằm trong đầu hắn, hai thị nữ bàn tán ngưỡng mộ thì thôi, hắn cũng lười quản!

Nhưng họ lại dám chửi người phụ nữ của hắn, không phải tìm chết là gì!

Hai thị nữ, thậm chí cả cái chết của Thiên Tầm Tật, đều không gây ra một chút gợn sóng nào ở Võ Hồn Điện.

Không ai biết Giáo hoàng Võ Hồn Điện uy chấn Đấu La Đại Lục cứ thế lặng lẽ bị tiêu diệt, thi cốt không còn!

Triều xuân mang mưa!

Gió xuân mấy độ! ...

Ngày thứ hai.

Mệt mỏi cả đêm, Bỉ Bỉ Đông không chịu nổi sự chinh phạt lại dậy từ rất sớm, rạng rỡ, tinh thần sảng khoái, so với trước đây như hai người khác nhau!

Đêm nay, không chỉ là cơ thể nàng từ một thiếu nữ trở thành phụ nữ!

Bởi vì hình tượng của Thiên Tầm Tật, người lão sư mà nàng từng kính trọng nhất, đã sụp đổ trong lòng nàng sau một đêm, chứng kiến sự bẩn thỉu và vô sỉ của đối phương, tâm cảnh của nàng cũng trở nên

mạnh mẽ và kiên định hơn!

Nếu nói trước đây nàng là một thiếu nữ ngây thơ lương thiện, thì bây giờ nàng là một thiếu phụ xinh đẹp trưởng thành và sắt đá!

Nhìn Diệp Đông Hoàng đang gối đầu bên cạnh trong lòng mình, gương mặt tuyệt mỹ của Bỉ Bỉ Đông lộ ra nụ cười động lòng người, tràn đầy hạnh phúc mãn nguyện!

Mái tóc xanh như thác nước, buông xõa xuống, đôi mắt đẹp của Bỉ Bỉ Đông si mê nhìn gương mặt tuấn mỹ không tì vết của Diệp Đông Hoàng, góc cạnh rõ ràng, cương nghị hoàn mỹ.

Tình ý dịu dàng trong mắt nàng như có thể chảy ra nước!

Nhìn một hồi, Bỉ Bỉ Đông tinh nghịch cười, mười ngón tay thon dài, trắng như ngọc.

Nàng dùng ngón trỏ và ngón cái véo một lọn tóc rủ xuống, dùng đuôi tóc khẽ cọ vào chóp mũi Diệp Đông Hoàng! "Hít..." Lông mi rậm rạp rung động, Diệp Đông Hoàng hít một hơi thật sâu, hương thơm đầy lòng.

Mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt tuyệt mỹ với nụ cười hạnh phúc của Bỉ Bỉ Đông! "Nghịch ngợm!" Diệp Đông Hoàng đưa tay véo nhẹ lên gò má trắng nõn của mỹ nhân.

Đầu chôn vào vòng tay mềm mại của nàng, hương thơm cơ thể mỹ nhân thoang thoảng bên mũi.

Mùi của sữa rửa mặt! "Diệp đại ca, có huynh thật tốt!" Bỉ Bỉ Đông vòng đôi tay ngọc trắng nõn, ôm chặt đầu Diệp Đông Hoàng, tình cảm như nước, nàng vừa mới làm phụ nữ càng thêm trưởng thành quyến rũ. "Tốt ở đâu?" Diệp Đông Hoàng say sưa ngẩng đầu, không đợi mỹ nhân trả lời, một cái lật người, đè mỹ nhân trong lòng xuống dưới! "Ưm!" Bỉ Bỉ Đông khẽ rên, một lần nữa cảm nhận được

sự 'tốt' của Diệp Đông Hoàng! ...

Trưa quá ngọ! "Trẫm, Diệp Đông Hoàng, tất cả mọi người tập hợp tại Giáo Hoàng Điện, kẻ trái lệnh giết không tha!" Mặt trời gay gắt, một giọng nói hùng vĩ vang dội như chiếu chỉ của trời vang lên trong đầu tất cả các Phong Hào Đấu La của tổng bộ Võ Hồn Điện. "Ai?" Đang tu luyện, Nhị Cung Phụng của Cung Phụng Điện, Đỉnh Phong Đấu La cấp chín mươi tám Kim Ngạc Đấu La đột nhiên mở mắt.

Khí tức mạnh mẽ lan tỏa, ánh mắt sắc bén như chim ưng quét nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì! "Diệp Đông Hoàng?

Đây là ai?

Tu vi thật kinh khủng, lẽ nào là Cực Hạn Đấu La cấp chín mươi chín?" Kim Ngạc Đấu La nhớ lại thanh âm như hồng chung đại lữ vừa rồi, trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi bất định.

Chương 477

Hiện tại Đại Cung Phụng Thiên Đạo Lưu không ở đây, hắn chính là người mạnh nhất Võ Hồn Điện! "Ta để rồi xem là ai đang giở trò?" Kim Ngạc Đấu La bước ra khỏi mật thất, phát hiện Thiên Quân Đấu La, Hàng Ma Đấu La và các Cung Phụng khác của Võ Hồn Điện đều tụ tập bên ngoài phòng tu luyện của hắn, trong lòng lập tức có một dự cảm không lành! "Nhị Cung Phụng, vừa rồi có một cường giả tên Diệp Đông Hoàng truyền âm, ngài cũng nghe thấy chứ?" Hàng Ma Đấu La thấy Kim Ngạc Đấu La ra ngoài, liền hỏi thẳng! "Không sai!

Xem ra chúng ta đều nghe thấy rồi, đi, đến Giáo Hoàng Điện!" Kim Ngạc Đấu La quét mắt qua mấy vị Cung Phụng trước mặt, lập tức hiểu rằng lời truyền âm vừa rồi không chỉ một mình hắn nghe thấy, vung tay, hùng dũng hiên ngang nói: "Ta ngược lại muốn xem, ai dám khiêu khích Võ Hồn Điện chúng ta!" "Vâng!" Kim Ngạc Đấu La là Đỉnh Phong Đấu La cấp chín mươi tám, trong mắt họ ngoài Đại Cung Phụng Thiên Đạo Lưu và Tông chủ Hạo Thiên Tông Đường Thần là hai vị Cực Hạn Đấu La, không ai có thể địch lại!

Huống hồ đây là tổng bộ Võ Hồn Điện, họ đều là Đỉnh Phong Đấu La cấp chín mươi sáu, bất kể là ai, dám đến đây gây rối đều là tìm chết!

Rất nhanh, các Phong Hào Đấu La của Cung Phụng Điện và các Phong Hào Đấu La của Trưởng Lão Điện đều tụ tập tại Giáo Hoàng Điện!

Cung Phụng Điện trực thuộc Thiên Đạo Lưu, ngay cả Giáo hoàng cũng không có tư cách điều động, mỗi một Cung Phụng đều là Đỉnh Phong Đấu La từ cấp chín mươi sáu trở lên!

Mà Trưởng Lão Điện thuộc về Giáo hoàng, các Phong Hào Đấu La bên trong đều dưới cấp chín mươi sáu! "Giáo hoàng Miện hạ đâu?

Sao ngài ấy vẫn chưa tới?" Kim Ngạc Đấu La đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng của Thiên Tầm Tật, mày khẽ nhíu lại, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an!

Thiên Tầm Tật là Phong Hào Đấu La cấp chín mươi lăm, lại là Giáo hoàng của Võ Hồn Điện, xảy ra chuyện lớn như vậy không thể nào không biết!

Vậy mà lúc này vẫn chưa xuất hiện, không phải là không có ở Võ Hồn Điện thì cũng là bị giữ chân, thậm chí là gặp bất trắc! "Hôm qua ta còn gặp Giáo hoàng Miện hạ..." Thứ Đồn Đấu La chắp tay hành lễ với Kim Ngạc Đấu La, lời tuy chưa nói hết nhưng mọi người đều hiểu ý của hắn!

Thiên Tầm Tật hôm qua vẫn còn ở đây, chắc là chưa rời khỏi Võ Hồn Điện.

Nhưng bây giờ hắn vẫn chưa xuất hiện, nếu không phải bị việc gì quan trọng trì hoãn, thì khả năng lớn hơn là đã gặp chuyện không may...

Vút!

Ngay lúc mọi người đang kinh nghi bất định, chuẩn bị phái người đi tìm Thiên Tầm Tật thì bóng dáng của Diệp Đông Hoàng đột nhiên xuất hiện trên thần tọa của Giáo hoàng!

Thân thể trưởng thành quyến rũ của Bỉ Bỉ Đông đang ngồi trong lòng hắn.

Mỹ nhân như ngọc, yểu điệu thướt tha! "Là ngươi!" Xà Mâu Đấu La và Thứ Đồn Đấu La kinh hô, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng thì lập tức bừng tỉnh.

Vừa rồi họ nghe thấy tên và giọng nói của Diệp Đông Hoàng đã cảm thấy quen thuộc, chỉ là không nghĩ đến Diệp Đông Hoàng mà họ từng gặp!

Trong tiềm thức của họ, Diệp Đông Hoàng khi đó chỉ là một thanh niên có chút thiên phú, trông đẹp trai, không thể có thực lực mạnh được!

Thực ra tuổi của Diệp Đông Hoàng bây giờ cộng lại còn lớn hơn tất cả bọn họ!

Chỉ là cấp bậc thực lực của Đấu La Đại Lục hơi thấp, Phong Hào Đấu La bình thường cũng chỉ có tuổi thọ trăm năm, trừ phi vượt qua cấp chín mươi lăm.

Nhưng cho dù trở thành Cực Hạn Đấu La cấp chín mươi chín, cũng chỉ có vài trăm năm tuổi thọ!

Vì vậy, người ở Đấu La Đại Lục chỉ cần nhìn ngoại hình là có thể đoán được tuổi tác đại khái!

Trừ phi thành thần! "Phóng túng!

Ngươi dám khinh nhờn bảo tọa thần thánh thánh khiết của Giáo hoàng!" Xà Mâu Đấu La giận dữ quát, tuy cách thức xuất hiện của Diệp Đông Hoàng có chút kỳ lạ, nhưng hắn vẫn không cho rằng Diệp Đông Hoàng mạnh đến mức nào!

Cùng lắm là Diệp Đông Hoàng có người đứng sau!

Nhưng ở Đấu La Đại Lục, Võ Hồn Điện của họ là bá chủ tuyệt đối, cho dù là Hạo Thiên Tông đệ nhất thiên hạ hiện nay, họ cũng không sợ, hà cớ gì phải sợ người đứng sau Diệp Đông Hoàng! "Các ngươi mới là phóng túng, quỳ xuống cho Trẫm!" Diệp Đông Hoàng mân mê bàn tay trắng nõn mềm mại của Bỉ Bỉ Đông, nghe thấy tiếng quát giận của Xà Mâu Đấu La, mí mắt nhướng lên, giọng nói lãnh

đạm uy nghiêm chậm rãi vang vọng trong Giáo Hoàng Điện trang nghiêm!

Ngôn xuất pháp tùy, trong khoảnh khắc, dường như từng ngọn núi lớn đè lên lưng tất cả mọi người.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Tất cả Phong Hào Đấu La đang đứng trong đại điện, bao gồm cả Kim Ngạc Đấu La cấp chín mươi tám, đều lập tức quỳ sụp xuống đất, đầu gối va mạnh xuống sàn, tạo ra từng vết nứt! "Sao có thể?" Kim Ngạc Đấu La kinh ngạc, loại thực lực này ngay cả Thiên Đạo Lưu cũng không có được chứ? "Ngươi là ai?" Kim Ngạc Đấu La giãy giụa mấy lần, phát hiện hoàn toàn không thể điều động hồn lực của bản thân, trong lòng kinh hãi, chất vấn!

Giọng nói tuy lớn, nhưng lại tỏ ra thiếu tự tin!

Các trưởng lão và cung phụng khác càng hoảng sợ bất an, run lẩy bẩy, không dám nói lời nào!

Thực lực của Diệp Đông Hoàng đã được chứng minh!

Trở thành Phong Hào Đấu La không dễ dàng, ai trong số họ không phải là kẻ khôn khéo, biết rõ sự chênh lệch quá lớn, không phải là thứ họ có thể chống lại!

Họ không muốn bị Diệp Đông Hoàng tiện tay tiêu diệt như một con kiến! "Trẫm, Diệp Đông Hoàng, từ nay về sau tiếp quản Võ Hồn Điện, do Bỉ Bỉ Đông đảm nhận tân Giáo hoàng!" Diệp Đông Hoàng

ngước đôi mắt sắc bén lên, khoảnh khắc này, linh hồn của tất cả mọi người đều run rẩy.

Họ dường như thấy một vị vô thượng đế hoàng vĩ ngạn vô biên rủ xuống một tia ánh mắt kinh hoàng!

Dưới ánh mắt này, mọi thứ của họ đều không thể che giấu.

Sinh mệnh của họ giống như con kiến, đang run rẩy, đang sợ hãi!

Đây là sự áp chế về tầng bậc sinh mệnh!

Đây là sự khác biệt về bản chất sinh mệnh!

Bùm!

Bùm!

Ngay lúc mọi người đang kinh hãi thất thần, hai tiếng nổ vang lên bên tai, khiến họ bừng tỉnh!

Chỉ thấy thân thể của hai vị Phong Hào Đấu La Xà Mâu và Thứ Đồn nổ tung không hề có dấu hiệu báo trước, giống như pháo hoa nở rộ ra một vẻ đẹp thê lương của máu!

Tim của mọi người đập mạnh ba nhịp, toàn thân lạnh toát!

Giờ phút này, họ thực sự cảm nhận được hơi thở của tử vong.

Cảm nhận được sinh mệnh của mình trước mặt Diệp Đông Hoàng chỉ như cỏ rác! "Thần Thánh Long bái kiến Bệ hạ, bái kiến Giáo hoàng, chúc Bệ hạ, Giáo hoàng thánh thọ vô cương!" Trưởng lão điện Thánh Long Đấu La không nói hai lời, trực tiếp quỳ lạy.

Hắn không muốn chết! "Thần Quỷ Báo (Ma Hùng, Thiên Quân, Hàng Ma...) bái kiến Bệ hạ, bái kiến Giáo hoàng, chúc Bệ hạ, Giáo hoàng thánh thọ vô cương!" Có người dẫn đầu, mọi người đồng loạt quỳ lạy, năm vóc sát đất, chỉ còn lại một mình Kim Ngạc Đấu La cô độc quỳ ở đó, như hạc giữa bầy gà! "Thần Kim Ngạc bái kiến Bệ hạ,

bái kiến Giáo hoàng, chúc Bệ hạ, Giáo hoàng thánh thọ vô cương!" Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Đông Hoàng nhìn tới, Kim Ngạc Đấu La toàn thân lạnh buốt.

Giờ phút này, hắn quên cả hô hấp, quên cả trung thành, quên hết tất cả, hắn chỉ muốn sống sót!

Hắn thành Đỉnh phong Đấu La cấp chín mươi tám có dễ dàng không?

Hắn đã trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ mới có được thành tựu hôm nay, hắn không thể chết! "Hồn sư tu luyện, dựa vào việc cướp đoạt hồn hoàn, hồn cốt của hồn thú, thực chất chính là cướp đoạt tu vi của hồn thú, cứ thế này mãi, hồn thú diệt tuyệt, hồn sư cũng sẽ không còn tồn tại!" Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm mại của Bỉ Bỉ Đông, nhìn xuống đám Phong Hào Đấu La đang quỳ rạp dưới chân, tiếp tục nói: "Muốn trở thành hồn sư, phải thức tỉnh võ hồn, lại phải có hồn lực, hạn chế quá lớn!" "Trẫm truyền cho các ngươi võ đạo công pháp, thành lập Võ Đạo Lâu, người người đều có thể luyện võ, Đấu La Đại Lục người người như rồng!" "Võ đạo công pháp?" Kim Ngạc Đấu La và những người khác đều mơ hồ, không hiểu Diệp Đông Hoàng đang nói gì, nhưng lại có cảm giác không hiểu nhưng thấy rất lợi hại! "Từ nay, Võ Hồn Điện đổi tên thành Võ Đạo Cung, phụ trách quảng bá võ đạo công pháp, thu nhận thiên tài võ đạo, kẻ nào dám cản trở, giết không tha!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng phất tay, từng đạo kim quang bay ra, chui vào trong đầu Bỉ Bỉ Đông và tất cả các Phong Hào Đấu La!

Bên trong có công pháp Vạn Đạo Kinh, có giảng giải cơ sở võ đạo, có một số yêu cầu của Diệp Đông Hoàng về việc quảng bá võ đạo!

Đại điện chìm vào một khoảng lặng chết chóc, trừ Diệp Đông

Hoàng, tất cả mọi người đều đang cẩn thận hấp thu và dung hợp thông tin mà Diệp Đông Hoàng truyền cho họ!

Một lúc lâu sau!

Mọi người đã chỉnh hợp xong, những cung phụng, trưởng lão của Võ Hồn Điện như Kim Ngạc Đấu La, gương mặt già nua vốn như đưa đám giờ đây cười tươi như hoa cúc!

Sớm biết Diệp Đông Hoàng có công pháp thần kỳ mạnh mẽ như vậy, họ đã sớm tất tả chạy tới quỳ liếm đầu quân, đâu cần Diệp Đông Hoàng phải dùng vũ lực áp bức! "Thần, tuân chỉ!" Kim Ngạc Đấu La và mọi người đồng thanh, đấu chí hăng hái, dường như đã tìm thấy mục tiêu mới!

Đúng vậy!

Sự xuất hiện của võ đạo công pháp đã mở ra cho họ một thế giới mới.

Mai sau, trường sinh cửu thị cũng không phải là giấc mơ!

Chương 478

"Lui ra đi!" Diệp Đông Hoàng hài lòng gật đầu, thu phục những người này đối với hắn không hề có áp lực!

Đánh một gậy, cho một viên kẹo ngọt, phút chốc là xong! "Đông Đông, Võ Đạo Cung giao cho nàng!" Nhìn giai nhân quyến rũ trong lòng, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị bồi dưỡng nàng thành một Giáo hoàng thực sự.

Hắn tin rằng sau đêm qua, khi đã nhìn rõ 'bộ mặt thật' xấu xí của Thiên Tầm Tật, tâm cảnh của nàng đã thay đổi, nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của hắn! "Đa tạ Bệ hạ tín nhiệm, ta nhất định sẽ giúp Bệ hạ xây dựng một Võ Đạo Cung hoàn toàn mới và mạnh mẽ!" Bỉ Bỉ Đông trịnh trọng hứa hẹn.

Diệp Đông Hoàng giao Võ Đạo Cung cho nàng, đây là sự tín nhiệm và coi trọng đến mức nào?

Nàng làm sao có thể để Diệp Đông Hoàng thất vọng!

Thực ra Diệp Đông Hoàng chỉ là lười quản lý những chuyện vặt vãnh này! "Trẫm tin nàng!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng đầy đặn của nàng.

Ngửi mùi hương cơ thể say đắm lòng người của giai nhân, nhìn Giáo Hoàng Điện uy nghiêm trang trọng này, Diệp Đông Hoàng đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ xấu xa! "Đông Đông, nàng..." Diệp Đông Hoàng ghé vào tai Bỉ Bỉ Đông khẽ nói! "Kẻ xấu!

Chỉ biết bày trò hành hạ người ta!" Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Bỉ Bỉ Đông đỏ ửng, nhưng cuối cùng lại không từ chối.

Thân hình hoàn mỹ, đường cong yểu điệu.

Nàng chủ động nằm úp sấp trên thần tọa hoàng kim thần thánh uy nghiêm của Giáo Hoàng Điện, để lộ ra một nét quyến rũ động lòng người! "Trẫm chính là thích bắt nạt nàng!" Diệp Đông Hoàng cười xấu xa, từ phía sau phá cửa mà vào! … Buổi chiều.

Diệp Đông Hoàng đã xây dựng một tòa Võ Đạo Lâu tại tổng bộ Võ Hồn Điện, bên trong cất giữ các loại điển tịch võ đạo.

Sau đó, hắn đón Liễu Nhị Long và A Ngân đến Võ Hồn Điện! "Diệp đại ca, cuối cùng huynh cũng nhớ đến chúng ta rồi, ta còn tưởng huynh đã quên hết chúng ta rồi chứ!" Liễu Nhị Long vẻ mặt oán trách, trước đó Diệp Đông Hoàng cảm ứng được Bỉ Bỉ Đông gặp nguy hiểm, dặn dò họ một tiếng rồi đi thẳng!

Đi một lèo, chính là một ngày một đêm. "Trẫm sao có thể quên các nàng, bây giờ không phải đã đón các nàng qua đây rồi sao?" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm Liễu Nhị Long và A Ngân vào lòng, hôn lên má mỗi người một cái, cười nói: "Trẫm sẽ bù đắp cho nàng thật tốt, thế nào?" "Bệ hạ thật là biết chiều lòng người!" A Ngân cười khúc khích, vừa nhìn đã biết Diệp Đông Hoàng muốn làm chuyện xấu với họ! "Ta thấy là biết chiều lòng 'y' phục thì có!" Trong mắt Liễu Nhị Long đầy vẻ châm chọc, không cần đoán cũng biết tối qua Diệp Đông Hoàng chắc chắn đã làm chuyện xấu với Bỉ Bỉ Đông!

Nhưng trong lòng nàng cũng rục rịch!

Dù sao cũng là lần đầu nếm trải, trong lòng tràn đầy khát vọng! "Các nàng đã nói vậy rồi, Trẫm sao có thể phụ lòng tốt của mỹ nhân?" Diệp Đông Hoàng bế giai nhân trong lòng, đi thẳng đến tẩm cung phía sau!

Cửa phòng đóng lại, rèm giường buông xuống!

Diệp Đông Hoàng cúi người, rèm giường khép lại!

Một đêm cá rồng nhảy múa, giai nhân thật yêu kiều! … Giáo Hoàng Điện!

Trên thần tọa Giáo hoàng bằng vàng, Bỉ Bỉ Đông mặc một bộ trường bào hoa quý màu đen viền chỉ vàng, đầu đội cửu khúc tử kim quan, tay cầm một cây quyền trượng dài khoảng hai mét, được khảm vô số đá quý.

Làn da trắng nõn, dung nhan hoàn mỹ, khiến nàng trông thật khác biệt.

Đặc biệt là khí chất cao quý thần thánh toát ra từ người nàng, càng khiến người ta không nhịn được mà nảy sinh cảm giác muốn cúi đầu mô bái.

Không ai biết rằng, bóng hình cao quý thần thánh này trước đó đã nằm úp sấp trên vương tọa này, để lộ ra phong tình yêu kiều khiến người ta huyết mạch sôi trào đến mức nào!

Kim Ngạc, Thiên Quân, Hàng Ma, Thánh Long và các Phong Hào Đấu La khác đứng nghiêm trang, cúi đầu, không dám nhìn nhiều, trong lòng cảm thán, thế sự vô thường! "Võ Hồn Điện đổi tên thành Võ Đạo Cung, việc này do Thánh Long trưởng lão phụ trách, lập tức truyền lệnh xuống, các phân bộ trên đại lục trong vòng ba ngày phải thay đổi biển hiệu, phải biết danh hiệu của Đông Hoàng Bệ hạ!" Bỉ Bỉ Đông tay cầm quyền trượng, đứng trên cao nhìn xuống, có Diệp Đông Hoàng chống lưng, cho dù nàng chỉ là Hồn Vương, đối mặt với Phong Hào Đấu La cũng không hề có chút rụt rè hay sợ hãi! "Vâng, Giáo hoàng Miện hạ!" Thánh Long Đấu La hạ thấp tư thái, không chút do dự, vội vàng đi xử lý!

Bỉ Bỉ Đông hiện tại tuy không mạnh, nhưng nàng là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng!

Nếu hắn đắc tội nàng, người ta thổi một câu gối đầu, Diệp Đông

Hoàng có lẽ sẽ một chưởng đập chết hắn! "Kim Ngạc cung phụng, do ngươi dẫn dắt các cung phụng và trưởng lão còn lại, xây dựng kế hoạch quảng bá võ đạo, trong vòng ba ngày, phải hoàn thành, có vấn đề gì không?" Bỉ Bỉ Đông nhìn về phía Kim Ngạc Đấu La, tuy là hỏi, nhưng giọng nói tràn ngập vẻ không cho phép nghi ngờ! "Không có vấn đề, chức hạ bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Kim Ngạc Đấu La đảm bảo. "Nhiệm vụ hoàn thành, ngươi có thể đến Võ Đạo Lâu tùy ý chọn ba môn võ kỹ, các cung phụng và trưởng lão khác mỗi người hai môn!" Bỉ Bỉ Đông cũng hiểu rằng ân uy tịnh thi mới là đạo ngự người.

Một mực áp bức, cho dù mọi người không dám phản đối, nhưng hiệu suất và chất lượng làm việc có thể chưa chắc đã như ý! "Đa tạ Giáo hoàng Miện hạ!" Kim Ngạc Đấu La và các cung phụng trưởng lão mừng rỡ, trước đó Diệp Đông Hoàng cho họ chỉ là công pháp, không có võ kỹ.

Công pháp chỉ có thể nâng cao tu vi, kéo dài tuổi thọ, nhưng lại khó phát huy sức chiến đấu!

Bây giờ Bỉ Bỉ Đông thưởng cho họ võ kỹ, chính là thứ họ nằm mơ cũng muốn, từng người mắt sáng rực, đấu chí hăng hái! "Đi đi!" Nhìn thấy mọi người sĩ khí dâng cao, Bỉ Bỉ Đông hài lòng gật đầu, tin rằng họ vì võ kỹ, nhất định sẽ dốc hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ!

Mọi người lui xuống, Giáo Hoàng Điện chỉ còn lại một mình Bỉ Bỉ Đông.

Nàng một mình ngồi trên thần tọa huy hoàng uy nghiêm, bàn tay thon thả vuốt ve tay vịn lạnh lẽo, không biết nghĩ đến điều gì, gò má lạnh lùng uy nghiêm hiện lên một vệt ráng hồng!

Hai đôi chân thon dài như ngọc ngà ngà voi quấn chặt vào nhau. "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng đang ra sức bù đắp cho Liễu Nhị Long,

phân ra một luồng thần thức theo dõi toàn bộ quá trình của Bỉ Bỉ Đông, trong lòng hài lòng gật đầu.

Hôm nay tuy là ngày đầu tiên Bỉ Bỉ Đông nhậm chức Giáo hoàng, nhưng biểu hiện rất tốt.

Sau này hắn có thể yên tâm giao Võ Đạo Cung cho nàng quản lý, bản thân tiêu dao tự tại!

Đúng là có việc thư ký làm, không có việc... làm thư ký!

Thấy Bỉ Bỉ Đông lộ ra biểu cảm khác lạ, Diệp Đông Hoàng lập tức nhiệt huyết dâng trào.

Nếu không phải đang cảm nhận sự nhiệt tình như lửa của Liễu Nhị Long, hắn đã qua đó bắt nạt nàng thêm một trận nữa rồi! … Thời gian trôi nhanh.

Những ngày vui vẻ luôn ngắn ngủi như vậy.

Thiên Đấu Đế Quốc, Hãn Hải Thành!

Hãn Hải Thành giáp với Đông Hải, đứng trên tường thành có thể nhìn thấy biển xanh vô tận, sâu thẳm không một vết tích!

Trong biển có đủ loại hải thú, nguy hiểm trùng trùng, cho dù là hồn sư mạnh mẽ cũng rất ít khi ra biển!

Lúc này, trên một tảng đá ngầm bên bờ biển, có hai bóng người phi phàm đứng chắp tay, nhìn ra biển xanh vô tận! "Truyền thuyết ở hải ngoại có một hòn đảo Hải Thần, nơi đó thờ phụng Hải Thần, vị thần của hải tộc từng tồn tại, cũng không biết có thật hay không!" Một người đàn ông khí tức cuồng phóng, hào sảng không câu nệ lên tiếng.

Giọng nói của hắn hùng hồn mạnh mẽ, khi nói đến Hải Thần, trong mắt lộ ra một tia nóng bỏng khác thường! "Có thật hay không,

chúng ta đến đó xem là biết!" Người đàn ông bên cạnh giọng nói nhẹ nhàng, trên người toát ra một khí chất thần thánh cao quý! "Đại cung phụng, cuối cùng ta cũng tìm được ngài rồi, không hay rồi!" Ngay lúc này, một cường giả Hồn Đấu La từ xa hoảng loạn chạy tới.

Nhìn thấy người đàn ông mang khí chất thần thánh cao quý trên tảng đá, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết! "Hử?" Thiên Đạo Lưu nhíu mày, nhìn về phía người tới.

Nếu hắn nhớ không lầm người này là thuộc hạ trực hệ của hắn, tên là Vương Phong, sao lại hoảng hốt chạy đến đây tìm hắn? "Có chuyện gì?" Thiên Đạo Lưu không vui, trầm giọng hỏi.

Khí tràng mạnh mẽ lập tức đè Vương Phong ngã xuống đất, người sau thở hổn hển, hoảng hốt nói: "Đại cung phụng, Võ Hồn Điện đổi chủ rồi!" "Cái gì?" Thiên Đạo Lưu nhíu chặt mày, Võ Hồn Điện đổi chủ, đùa cái gì vậy?

Đường Thần đang ở ngay bên cạnh hắn, trừ Đường Thần ra, thiên hạ còn ai có thể khiến Võ Hồn Điện đổi chủ? (Họ vẫn chưa đến Hải Thần Đảo, không biết Ba Tái Tây cũng là Cực Hạn Đấu La cấp chín mươi chín) "Đại cung phụng, nghe nói là một người tên Diệp Đông Hoàng ra tay, Kim Ngạc Đấu La bọn họ đều đã đầu quân cho Diệp Đông Hoàng!" "Thánh nữ Bỉ Bỉ Đông của Võ Hồn Điện trước đây đã trở thành Giáo hoàng mới, hơn nữa còn đổi tên Võ Hồn Điện thành Võ Đạo Cung..." Vương Phong thở dốc, đem những tin tức mình biết kể lại cho Thiên Đạo Lưu! "Chẳng lẽ đại lục lại xuất hiện một Cực Hạn Đấu La nữa?" Trong lòng Thiên Đạo Lưu và Đường Thần đồng thời nảy sinh ý nghĩ này!

Còn về Thần, họ căn bản không nghĩ đến!

Đấu La Đại Lục đã rất nhiều năm không có thần xuất hiện.

Khiến rất nhiều người quên đi sự tồn tại của thần!

Chương 479

Nếu không có truyền thừa của Thiên Sứ Chi Thần, Thiên Đạo Lưu cũng không chắc chắn trên đời này có thần hay không! "Ta biết rồi!" Thiên Đạo Lưu trầm ngâm một lúc, nhìn về phía Đường Thần, nói: "Đường huynh, có hứng thú cùng đi xem không?" "Vừa hay, ta cũng rất tò mò về Diệp Đông Hoàng này!" Đường Thần không do dự, hai người họ kết bái du ngoạn đại lục chính là để tìm kiếm phương pháp thành thần.

Bây giờ lại xuất hiện một cường giả nghi là Cực Hạn Đấu La, trong lòng họ đều rất tò mò và phấn khích!

Thông qua đó, nói không chừng có thể tìm được phương pháp thành thần! … Võ Hồn Điện, Đông Hoàng Cung. "Bệ hạ thật tốt!!" A Ngân tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, thướt tha động lòng người. "Bây giờ biết cái tốt của Trẫm rồi chứ!" Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm mại của A Ngân, cũng cảm thấy tự hào chưa từng có.... "Phản đồ, hôm nay bản tọa sẽ thanh lý môn hộ!" Trong mắt Thiên Đạo Lưu bùng lên ngọn lửa giận dữ, tuy hắn muốn kiến thức một phen vị 'Cực Hạn Đấu La' có thể tồn tại là Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng không sợ Diệp Đông Hoàng.

Tất cả những gì Diệp Đông Hoàng cướp đi, hắn đều sẽ lấy lại! … "Ngươi... ngươi là Thần?" Giọng nói kinh hãi đến tột cùng của Thiên Đạo Lưu vang vọng khắp Võ Hồn Thành tĩnh lặng không một tiếng động, chấn động tâm hồn mỗi người!

Thực ra không cần Thiên Đạo Lưu nói, tất cả mọi người đều biết Diệp Phong chắc chắn là Thần không còn nghi ngờ gì nữa! "Mạo phạm Võ Đạo Cung, đáng chém!" Thần uy của Diệp Đông Hoàng như

ngục, chân long quấn quanh, chí cao, chí đại, chí thánh, chí cường.

Khẩu hàm thiên hiến, giọng nói hùng vĩ mênh mông vang vọng khắp trời đất.

Dường như vượt qua vạn cổ thời không, đánh thẳng vào tâm hồn mỗi người!

Bầu trời phong vân kích động, sấm sét vạn quân, dường như ông trời nổi giận, muốn giáng xuống kiếp phạt, quét sạch hoàn vũ, hủy diệt kẻ bất kính.

Trong lòng tất cả sinh linh dâng lên một nỗi kính sợ lớn, một nỗi kinh hoàng lớn!

Ông!

Ngay lúc lời tuyên án của Diệp Đông Hoàng vừa dứt, Thiên Đạo Lưu đang kinh hãi đến tột cùng lập tức cứng đờ tại chỗ, ý thức đã diệt.

Sau đó thân thể hóa thành tro bụi, linh hồn hóa thành mảnh vỡ, bị Diệp Đông Hoàng lặng lẽ nuốt chửng sạch sẽ!

Cực Hạn Đấu La đối với Diệp Đông Hoàng chẳng qua là con kiến, nhưng lại đại diện cho đỉnh cao của lĩnh vực nhân đạo của thế giới này, đại diện cho cực hạn nhân đạo của hệ thống hồn sư!

Đối với việc Diệp Đông Hoàng nghiên cứu hệ thống hồn sư có sự giúp đỡ rất lớn!

Những ngày này, Diệp Đông Hoàng cũng không hề nhàn rỗi, chủ yếu nghiên cứu A Ngân, hồn thú mười vạn năm hóa thành người, rất có giá trị nghiên cứu!

Mấy ngày nay, hắn đã nghiên cứu A Ngân từ trong ra ngoài một cách thấu đáo! "Thiên Đạo Lưu đã chết, thấy quan hệ của các ngươi

không tệ, Trẫm cũng tiễn ngươi một đoạn, đúng là huynh đệ tốt, một đời!" Diệp Đông Hoàng đưa mắt nhìn Đường Thần cách đó không xa, sự kích động trên gương mặt Đường Thần đang vừa hoảng sợ lại vừa phấn khích vì được nhìn thấy thần linh còn sống bỗng nhiên dừng lại!

Ý thức của hắn bị một ánh mắt của Diệp Đông Hoàng lập tức nghiền nát, ngay sau đó thân thể hóa thành tro bụi, bị Diệp Đông Hoàng nuốt chửng sạch sẽ!

Tất cả những điều này, không hề kinh động đến bất kỳ ai khác! "Bệ hạ thần uy, vĩnh hằng bất hủ!" Thấy Diệp Đông Hoàng một lời diệt sát Thiên Đạo Lưu, Kim Ngạc Đấu La và những người khác kính sợ xen lẫn phấn khích, đi theo một chủ tử như vậy là may mắn cả đời của họ!

Nói không chừng họ cũng có cơ hội thành thần!

Thần, đó là giấc mơ cuối cùng của họ! "Bệ hạ thần uy, vĩnh hằng bất hủ!" Theo tiếng hô vang của Kim Ngạc Đấu La và các cường giả Võ Đạo Cung, vô số bá tánh và hồn sư trong Võ Hồn Thành kích động hô vang.

Vạn người đồng loạt hô vang, tụ thành dòng hải lưu cuồn cuộn, xông thẳng lên trời, kinh thiên động địa!

Trong những tiếng hoan hô này, bóng dáng của Diệp Đông Hoàng không biết từ lúc nào đã biến mất, nhưng uy danh vô thượng của hắn thì đã mãi mãi khắc sâu trong lòng mỗi người!

Nhất thời, Diệp Đông Hoàng nổi như cồn!

Nổi tiếng khắp Đấu La Đại Lục, được tất cả nhân loại và hồn thú biết đến!

Nhất thời, tứ phương vân động!

Đấu La Đại Lục xuất hiện một vị thần linh, tất nhiên sẽ tạo ra một

cú sốc mạnh mẽ đối với các thế lực lớn.

Ví dụ như Thiên Đấu Đế Quốc, Tinh La Đế Quốc, Hạo Thiên Tông, Lam Điện Bá Vương Long, Thất Bảo Lưu Ly Tông và các thế lực mạnh mẽ khác!

Tất cả các thế lực đều triệu tập hội nghị cao nhất trong thời gian sớm nhất, không hẹn mà cùng do lãnh đạo cao nhất dẫn dắt cường giả của thế lực đó đến Võ Hồn Thành bái kiến Diệp Đông Hoàng!

Không còn cách nào khác, đối mặt với một vị Thần, không có thế lực nào dám xem nhẹ!

Đối với những con sóng lớn đang dấy lên ở Đấu La Đại Lục, Diệp Đông Hoàng không quan tâm, trực tiếp xây dựng một thần thành trên bầu trời Võ Hồn Thành — Đông Hoàng Thành!

Là Thần, tự nhiên phải có phong thái của Thần!

Đông Hoàng Thành đứng sừng sững trên trời, mây mù lượn lờ, hàng tỷ tỷ ánh sao rực rỡ rủ xuống, bao phủ Đông Hoàng Thành, khiến nó trở nên như mộng như ảo, thần bí uy nghiêm!

Ba trăm sáu mươi ngôi sao, từng ngôi sao một xoay quanh bên ngoài Đông Hoàng Thành, giống như từng dải ngân hà, hùng vĩ bao la!

Ba trăm sáu mươi ngôi sao này, tự nhiên là Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận mà Diệp Đông Hoàng khắc vào bên trong Đông Hoàng Thành.

Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận không chỉ công thủ nhất thể, mà tinh thần chi lực thuần khiết bao la đó còn có thể tăng tốc tu luyện, xứng đáng là vô thượng thánh địa!

Ở đây, chỉ có những cường giả gia nhập Võ Đạo Cung và đạt đến Hồn Thánh trở lên mới có thể cư ngụ ở ngoại thành của Đông Hoàng Thành!

Nội thành là nơi ở của Diệp Đông Hoàng và các nữ nhân của hắn!

Đương nhiên, dưới ánh sao trời rủ xuống, Võ Hồn Thành bên dưới Đông Hoàng Thành cũng được hưởng lợi không nhỏ, cũng trở thành thánh địa tu luyện! "Đây là thần tích!" "Thần thật quá vĩ đại!" "Thần lực vô biên, khó có thể tưởng tượng!" … Vô số sinh linh nhìn thấy Đông Hoàng Thành đều dâng lên một nỗi kính sợ lớn, nhìn tòa thành khổng lồ sừng sững trên mây, chỉ có thể thành kính mô bái sâu sắc!

Đông Hoàng Thành, Đông Hoàng Cung!

Diệp Đông Hoàng khoanh chân ngồi, vạn thiên pháp tắc quấn quanh, biến hóa vạn thiên, diễn hóa vô cùng, lúc thì hóa thành từng dải ngân hà, quét ngang cửu thiên!

Lúc thì hóa thành chân long thần phượng, gào thét trong ngân hà, đốt trời nấu biển.

Lúc thì hóa thành một người khổng lồ, tay cầm thần phủ, khai thiên tích địa! … Hủy diệt và sáng tạo, sinh mệnh và tử vong, thời gian và không gian, thủy và hỏa, phong và lôi… vạn thiên pháp tắc muôn màu muôn vẻ đan xen, huyễn sinh huyễn diệt.

Cuối cùng tất cả pháp tắc dung hợp làm một, hóa thành vạn đạo pháp tắc, vạn đạo pháp tắc diễn hóa, hóa thành vạn đạo lĩnh vực! "Pháp tắc tứ trọng, Địa Hoàng cảnh!" Diệp Đông Hoàng mở mắt, dường như có vũ trụ ngân hà sụp đổ hủy diệt, lại dường như có vô số cổ vũ trụ khai tịch đản sinh, dị tượng kinh người.

Một cỗ khí tức bao la như núi non từ trong cơ thể hắn lan tỏa ra, mạnh hơn trước đó mấy chục lần!

Đây chính là Địa Hoàng cảnh!

Pháp tắc lĩnh vực chính là tiêu chí của nó!

Đây cũng là sự khác biệt về chất giữa pháp tắc tam trọng và tứ trọng! "Với thực lực của Trẫm hiện nay, đủ để quét ngang Đấu La Thần Giới!" Cảm nhận sức mạnh vĩ ngạn vô biên của bản thân, trong mắt Diệp Đông Hoàng tinh quang bộc lộ. "Bệ hạ, chủ nhân của các đại thế lực như Thiên Đấu Đế Quốc, Tinh La Đế Quốc, Hạo Thiên Tông đến bái phỏng!" Cảm ứng được khí tức đột phá của Diệp Đông Hoàng, Bỉ Bỉ Đông khoan thai bước đến, dáng người uyển chuyển, đường cong hoàn mỹ, tu vi cũng đã được Diệp Đông Hoàng giúp đỡ thăng lên Phong Hào Đấu La!

Thực lực và địa vị nâng cao, khí chất càng thêm cao quý điển nhã, giống như một nữ hoàng! "Để bọn họ lên đây!" Diệp Đông Hoàng nói. "Vâng, Bệ hạ!" Bỉ Bỉ Đông cung kính lui xuống! … Võ Hồn Thành, Giáo Hoàng Điện! "Bệ hạ có chỉ, tuyên Thiên Đấu Đại Đế, Tinh La Đại Đế… cận kiến!" Thánh Long Đấu La đến trước mặt Thiên Đấu Đại Đế và những người khác, tuyên bố ý chỉ của Diệp Đông Hoàng! "Làm phiền Thánh Long Đấu La rồi!" Thiên Đấu Đại Đế và những người khác trong lòng không vui, nhưng trên mặt không lộ ra chút nào, tư thái rất khiêm tốn, ai bảo thực lực không bằng người!

Trước đây đều là để người khác chờ họ triệu kiến, bây giờ họ đã đến Võ Hồn Thành một tuần, ngay cả Đông Hoàng Thành cũng chưa đặt chân vào! "Các vị, theo ta!" Thánh Long Đấu La hào hùng vạn trượng, trước đây, cho dù hắn là Phong Hào Đấu La, gặp những người này cũng không dám lỗ mãng!

Bây giờ nhìn họ từng người một cung kính trước mặt mình, tâm tình vô cùng sảng khoái!

Đây chính là đạo lý quan thất phẩm trước cửa tể tướng!

Thánh Long Đấu La dẫn mọi người đến quảng trường, lấy ra một khối lệnh bài, lệnh bài quang mang lóe lên, ánh sao trời rủ xuống,

ngưng tụ thành một con đường ánh sao! "Đúng là thủ đoạn thần linh, sâu không lường được!" Nhìn con đường ánh sao thẳng tắp lên trời, những nhân vật quyền thế ngút trời như Thiên Đấu Đại Đế đều chấn động vô cùng, lòng kính sợ càng thêm sâu sắc!

Họ biết, từ nay về sau Đấu La Đại Lục sẽ xuất hiện một vị chúa tể mới chí cao vô thượng, đó chính là Diệp Đông Hoàng! "Các vị, mời!" Thánh Long Đấu La đi trước dẫn đường, mọi người đi theo, bước lên con đường được lát bằng ánh sao! "Như thực chất, không thể phá hủy!" Vừa bước lên con đường ánh sao, tông chủ Hạo Thiên Tông Đường Thiên, Tinh La Đại Đế, Kiếm Đấu La, Cốt Đấu La, Độc Đấu La và các Phong Hào Đấu La khác đều thầm kinh hãi.

Chương 480

Họ có thể cảm nhận rõ ràng sự kiên cố của con đường ánh sao, với thực lực của họ tuyệt đối không thể phá hủy!

Hơn nữa, con đường ánh sao này kết nối với trận pháp của Đông Hoàng Thành, một khi bị tấn công, sẽ bị trận pháp phản kích, giáng xuống một đòn sấm sét!

Đó là trận pháp gì, uy lực lớn đến đâu, họ không rõ!

Nhưng họ biết, dưới trận pháp này, họ yếu ớt vô cùng, trong nháy mắt sẽ bị diệt thành tro bụi!

Một nhóm người bước trên những bậc thang ánh sao, từng bước một như đang hành hương tiến về phía Đông Hoàng Thành trên bầu trời!

Đông Hoàng Thành có cấm không trận pháp, cho dù Phong Hào Đấu La có thể bay, cũng không bay nổi.

Đừng nói Phong Hào Đấu La, cho dù Thần của Đấu La Thần Giới đến, cũng đừng hòng bay trên bầu trời Đông Hoàng Thành! "Tinh thần chi lực thật nồng đậm, cảm giác nhục thân đều đang được gột rửa, tinh thần thông thấu, hồn lực cũng đang chậm rãi tăng lên!" Bước vào Đông Hoàng Thành, tất cả mọi người đều có cảm giác như bước vào một thế giới mới, tinh thần sảng khoái.

Thậm chí, họ không tu luyện cũng có cảm giác này, nếu tu luyện ở đây, lợi ích không cần nói cũng biết!

Đây tuyệt đối là động thiên phúc địa của người tu luyện!

Đi suốt một đường, thần sơn hồ bạc, phi lưu thác nước, tiên trân dị thảo, quỳnh lâu ngọc vũ, vô số kể, tựa như tiên cung trên trời, khiến

họ phải trầm trồ thán phục, chấn động không thôi!

Đi hết nửa giờ, cuối cùng mọi người cũng đến được một đại điện hùng vĩ uy nghiêm — Lăng Tiêu Điện!

Khí tức cổ xưa uy nghiêm đó khiến tất cả họ bất giác cúi đầu, trong lòng tràn ngập lo sợ, giống như bình dân sắp đối mặt với đế vương!

Bước vào Lăng Tiêu Điện, mọi người càng thêm chấn động, đại điện này còn lớn hơn cả hoàng cung của họ, thật không thể tưởng tượng nổi.

Thực ra Lăng Tiêu Điện còn có thể lớn hơn!

Với thực lực của Diệp Đông Hoàng, lật tay có thể khai tịch một tiểu thế giới, Lăng Tiêu Điện biến lớn, đủ để sánh với một tiểu thế giới!

Lâu đài ngọc trụ, nơi nơi tinh xảo lấp lánh, tầng tầng long phượng bay lượn!

Trên nóc điện có một đỉnh hồ lô vàng rực rỡ, vàng son lộng lẫy, hùng vĩ đến cực điểm, làm rung động lòng người!

Trung tâm đại điện.

Ngọc thạch cao đài bảo quang lấp lánh, tiên âm từng trận!

Trên đế tọa long niễn ở trung tâm, ngồi một vị thần linh chí tôn dung mạo tuấn dật, uy nghiêm vô song!

Họ biết, đây chính là vị thần linh chí cao vô thượng — Đông Hoàng Bệ hạ! "Tại hạ Tuyết Dạ (Đái Dương, Đường Thiên, Ninh Phong Trí, Ngọc Nguyên Chấn, Trần Tâm, Cổ Dong, Độc Cô Bác!) bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ thánh thọ vô cương, vĩnh hằng bất hủ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng vào khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều

không do dự quỳ lạy, giống như con kiến nhìn thấy cự long, không sinh ra nổi một tia phản kháng!

Diệp Đông Hoàng đã trải qua hơn mười thế giới, nắm giữ sinh tử của hàng tỷ tỷ sinh linh, đế uy như ngục, đế uy như trời.

Đừng nói mấy phàm nhân như họ, ngay cả cường giả Hoàng giả cảnh bình thường cũng rất khó chống lại đế uy mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng! "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng thần sắc lãnh đạm, nhìn xuống phía dưới, đánh giá mọi người!

Người ở giữa, mặc trường bào màu đỏ vàng, đầu đội kim toản diệu thiên quan, mặt như trăng cổ, trông có vẻ hơi già nua, mặt mang vẻ uy nghiêm, hiển nhiên là người quanh năm nắm giữ đại quyền!

Chính là Tuyết Dạ Đại Đế của Thiên Đấu Đế Quốc, nhưng tu vi hồn sư của ông ta là yếu nhất trong số những người có mặt, chỉ là một Hồn Vương.

Bên cạnh ông ta là một người đàn ông uy nghiêm tóc vàng vạm vỡ, ăn mặc có phần tương tự, là Đại Đế của Tinh La Đế Quốc, Đái Dương, cũng chính là cha của Đái Mộc Bạch trong nguyên tác!

Bên cạnh Tuyết Dạ là một người đàn ông trung niên mặc trang phục thêu hình chiếc búa nhỏ màu đen, chính là đại lý tông chủ của Hạo Thiên Tông, đệ nhất tông thiên hạ hiện nay, Đường Thiên!

Đường Thiên là con trai của tông chủ Hạo Thiên Tông hiện nay là Đường Thần, cũng là cha của Đường Hạo, Đường Khiếu, ông nội của Đường Tam!

Chỉ là họ vẫn chưa biết Đường Thần đã bị Diệp Đông Hoàng giết!

Bên cạnh Đường Thiên là tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông Ninh Phong Trí, hôm nay mặc một bộ trường bào màu trắng, đầu đội thất bảo tử kim quan tượng trưng cho thân phận.

Cuối cùng là tông chủ Lam Điện Bá Vương Long Ngọc Nguyên Chấn, Phong Hào Đấu La hệ cường công cấp 96, phong hào "Lôi Đình".

Cuối cùng là hai vị trưởng lão Phong Hào Đấu La của Thất Bảo Lưu Ly Tông, Kiếm Đấu La Trần Tâm, Cốt Đấu La Cổ Dong và cung phụng của học viện hoàng gia Thiên Đấu Đế Quốc, Độc Đấu La Độc Cô Bác! "Tạ Bệ hạ!" Mọi người run rẩy đứng dậy, trước mặt Diệp Đông Hoàng, bất kể họ từng là chủ của đế quốc, hay là chủ của một tông, đều cảm thấy một áp lực nghẹt thở! "Nếu các ngươi đã đến, Trẫm sẽ nói về phương hướng phát triển sau này của Đấu La Đại Lục!" Diệp Đông Hoàng mở lời, tâm thần mọi người ngưng tụ, tai lập tức dựng lên, họ biết trọng điểm đã đến!

Họ đến đây chính là muốn biết suy nghĩ của Diệp Đông Hoàng, điều này liên quan đến thế lực và địa vị của họ! "Trẫm sẽ thành lập Đại Hạ Vương Triều, tất cả các thế lực của các ngươi đều sáp nhập vào dưới trướng của Đại Hạ Vương Triều!" Một câu nói của Diệp Đông Hoàng khiến mọi người mặt như tro tàn, tuy họ đã mơ hồ đoán được kết quả này, nhưng khi thực sự được xác nhận từ miệng Diệp Đông Hoàng, vẫn có chút khó chấp nhận!

Nhưng họ không dám phản kháng!

Đối mặt với một sự tồn tại như Diệp Đông Hoàng, số lượng đã không còn ý nghĩa!

Phản kháng chỉ là tự tìm đường chết! "Sau khi gia nhập Đại Hạ Vương Triều, Trẫm cho các ngươi quyền tự trị, thế lực hiện tại của các ngươi vẫn do các ngươi quản lý!" "Tạ Bệ hạ long ân!" Nghe đến đây, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tuy từ nay có thêm một thái thượng hoàng, nhưng có thể tự trị cũng không tệ, tương đương với việc trở thành một nước phụ thuộc! "Ngoài ra, tu luyện hồn sư

không có tương lai, các ngươi muốn thành thần trừ việc dựa vào tín ngưỡng chi lực ra thì chỉ có thể kế thừa thần vị của tiền nhân, loại thần này hạn chế quá lớn!" "Võ đạo có thể thông thần, từ nay về sau, đại lục sẽ đẩy mạnh võ đạo, và các cường giả hồn thú trên đại lục cũng sẽ gia nhập Đại Hạ Vương Triều, nếu các ngươi nhất quyết muốn đi con đường hồn sư, Trẫm cũng không phản đối!" "Nhưng các ngươi không thu thập được tín ngưỡng, chỉ có thể dựa vào kế thừa thần vị để thành thần, độ khó không cần Trẫm nói, các ngươi cũng hiểu!" "Huống chi cường giả hồn thú gia nhập Đại Hạ Vương Triều, các ngươi muốn có được hồn hoàn sẽ càng khó hơn, tự ý săn giết hồn thú đã gia nhập Đại Hạ Vương Triều, giết không tha!" "Nói thật, không thành thần, trong mắt Trẫm các ngươi chính là con kiến, ngay cả tư cách hiệu lực cho Trẫm cũng không có!" Diệp Đông Hoàng nói đến thần của Đấu La Thần Giới, quy đổi sang cảnh giới võ đạo, khoảng chừng ở Hoàng giả cảnh!

Với nhãn giới của Diệp Đông Hoàng hiện nay, không thành Hoàng giả, căn bản không theo kịp bước chân của hắn, không có tư cách theo hắn chinh chiến những thế giới mạnh hơn! "Hai mươi năm sau, Trẫm tổ chức cuộc thi thiên tài võ đạo đại lục, người có thiên phú dị bẩm, gia nhập Đại Hạ Vương Triều, có thể nhận được sự bồi dưỡng mạnh mẽ của Trẫm!" "Lui ra đi!" Diệp Đông Hoàng phất tay, mọi người biến mất khỏi Lăng Tiêu Điện, khi họ tỉnh lại, đã ở ngoài Đông Hoàng Thành, tại quảng trường Võ Hồn Thành, trong đầu còn có thêm vô số công pháp! "Đây có lẽ không phải là một kiếp nạn, mà là một cơ duyên trời ban!" Cảm nhận được võ đạo công pháp trong đầu, Đường Thiên, Ninh Phong Trí, Ngọc Nguyên Chấn và những người khác ánh mắt phức tạp, mang theo một tia kích động!

Sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng đối với Đấu La Đại Lục là một cuộc biến cách, nhưng cũng là một cơ hội!

Huống chi họ còn biết được rất nhiều bí mật thành thần, hóa ra cần tín ngưỡng chi lực hoặc kế thừa thần vị.

Nhưng những điều này đều không phải là thứ họ có thể dễ dàng làm được.

Võ đạo thành thần dường như dễ dàng hơn, vì phía trước đã có con đường mà Diệp Đông Hoàng đã trải sẵn.

Chẳng mấy chốc, hai vị đế chủ Tuyết Dạ, Đái Dương của hai đại đế quốc tuyên bố gia nhập Đại Hạ Vương Triều, Hạo Thiên Tông, Thất Bảo Lưu Ly Tông, Lam Điện Bá Vương Long cũng lần lượt tuyên bố!

Nhất thời, thiên hạ chấn động!

Tất cả mọi người đều biết, Đấu La Đại Lục đã thay đổi rồi!

Đông Hoàng Thành, Đông Hoàng Cung! "Bệ hạ, hiện nay tu vi của thiếp đã đạt đến ngưỡng Cực Hạn Đấu La cấp 99, muốn tiến thêm một bước nữa không thể chỉ khổ tu một mình.

Thiếp cũng muốn giúp Bệ hạ làm một chút chuyện!" A Ngân gương mặt ửng hồng, nép vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, ánh mắt long lanh, tràn đầy mong đợi nhìn hắn!

Những ngày này, dưới sự trợ giúp của Diệp Đông Hoàng, tu vi của nàng tăng lên rất nhanh, nhưng việc nàng có thể làm dường như chỉ có hầu hạ Diệp Đông Hoàng, hầu hạ hắn đi ngủ! "Nàng muốn làm gì?" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngọc ngà, mịn màng của nàng.

Hắn rất tán thành việc A Ngân muốn giúp hắn làm việc!

Bất kể A Ngân có mục đích gì, cũng tốt hơn là làm một bình hoa, ngoài việc làm hắn sảng khoái ra thì chẳng có tác dụng gì! "Bệ hạ, thiếp vốn là hồn thú, thiếp muốn đi giúp Bệ hạ thu phục hồn thú ở

Đấu La Đại Lục, để chúng gia nhập Đại Hạ Vương Triều, vì Bệ hạ mà tận lực!" A Ngân nói ra mục đích của mình.

Nàng đi thu phục hồn thú, tự nhiên không chỉ giúp Diệp Đông Hoàng mà còn có thể giúp hồn thú, giảm bớt thương vong! "Nàng muốn san sẻ lo âu cho Trẫm, đương nhiên không vấn đề gì!" Diệp Đông Hoàng dĩ nhiên biết chút tâm tư của A Ngân, nhưng không sao cả, chỉ cần đạt được mục đích, có chút tâm tư riêng cũng có thể hiểu được!

Thiên hạ hối hả đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đi!

Sinh linh đều có bản năng xu lợi tị hại, ai mà không có chút tư tâm!

Chỉ cần dựa trên cơ sở trung thành với hắn, dù có chút tư tâm, Diệp Đông Hoàng đều có thể thấu hiểu!

Nước trong quá thì không có cá! "Đa tạ Bệ hạ!" Được Diệp Đông Hoàng đồng ý, A Ngân vô cùng vui mừng, ôm lấy cổ hắn chủ động dâng lên một nụ hôn thơm! "Như vậy không đủ đâu!" Diệp Đông Hoàng ôm lấy thân thể mềm mại của A Ngân, cười nói. "Mặc cho Bệ hạ xử trí!" A Ngân mỉm cười yêu kiều, nụ cười này có thể nói là phong hoa tuyệt đại… Diệp Đông Hoàng lật người một cái.

Lao đầu vào thung lũng thơm ngát bốn phía! ...

Dù chỉ còn ngón tay cử động được, cũng không thể ngăn cản việc khám phá hang động sâu thẳm!

Một ngày sau. "Trẫm ban cho ngươi Đông Hoàng Kiếm, thay Trẫm thu phục tộc hồn thú, cho phép ngươi tiền trảm hậu tấu!" Diệp Đông Hoàng đưa một thanh bảo kiếm màu vàng cổ xưa cho A Ngân.

Đương nhiên, đây không phải là bản thể của Đông Hoàng Kiếm, chỉ là một thanh tử kiếm được tách ra từ Đông Hoàng Kiếm, sau này

sẽ thu hồi lại!

Nhưng dù chỉ là tử kiếm, là một phần tách ra từ Đông Hoàng Kiếm, nó vẫn sắc bén vô cùng.

Chương 481

A Ngân cầm kiếm, có thể chém được Nhị cấp Thần linh! "Đa tạ Bệ hạ!" A Ngân hai tay nhận lấy bảo kiếm, mang theo vẻ phấn khích từ biệt Diệp Đông Hoàng, hướng về phía Thiên Đấu Đại Sâm Lâm, khu rừng hồn thú lớn nhất Đấu La Đại Lục! "Bệ hạ, A Ngân đi thu phục hồn thú, Bỉ Bỉ Đông quản lý Võ Đạo Cung, thiếp cũng muốn làm chút chuyện cho Bệ hạ?" A Ngân vừa rời đi, Liễu Nhị Long nhận được tin tức liền không ngồi yên được nữa, nàng cảm thấy không làm gì đó trong lòng không thoải mái!

Suy cho cùng nàng không có việc gì làm, bẩm sinh đã có cảm giác thua kém người khác!

Liễu Nhị Long ta cả đời không chịu thua người khác! "Vậy nàng muốn làm gì?" Ôm thân thể đầy đặn quyến rũ của Liễu Nhị Long vào lòng, Diệp Đông Hoàng vừa nghịch ngợm vừa hỏi! "Ta… ta vẫn chưa nghĩ ra!" Liễu Nhị Long gương mặt ửng hồng, có chút ngượng ngùng.

Nàng thấy A Ngân rời đi nên mới nóng lòng muốn tìm việc gì đó để làm, cụ thể làm gì thì vẫn chưa nghĩ ra! "Bệ hạ, còn cần ta làm gì, cứ việc phân phó, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Liễu Nhị Long không nghĩ ra được việc gì, đành để Diệp Đông Hoàng giao nhiệm vụ cho mình! "Bây giờ Trẫm chỉ muốn thư giãn một chút, không nghĩ ra nhiệm vụ gì cả!" Diệp Đông Hoàng nhìn đường cong đầy đặn của Liễu Nhị Long, cười xấu xa: "Đợi Trẫm thoải mái rồi, sẽ nghĩ ra ngay!" "Bệ hạ…" Giọng Liễu Nhị Long dịu dàng, nàng đấm lưng, bóp chân, dâng trà rót nước cho Diệp Đông Hoàng, một lèo phục vụ tới bến.

Cuối cùng, nàng dùng hết mọi bản lĩnh, đồng ý một loạt điều ước

bất bình đẳng mới làm cho Diệp Đông Hoàng hài lòng! "Trẫm cho nàng xây dựng một học viện võ đạo đệ nhất đại lục, chiêu mộ các thiên tài võ đạo có thiên phú trên toàn đại lục, để nàng làm viện trưởng, thế nào?" Diệp Đông Hoàng nhớ lại trong nguyên tác Liễu Nhị Long cũng tự mình mở một học viện, bèn nghĩ ra cách này! "Làm viện trưởng?

Học viện võ đạo đệ nhất đại lục?" Liễu Nhị Long mắt sáng lên, lập tức động lòng.

Chỉ cần nàng làm tốt học viện, đến lúc đó cũng không thua kém Bỉ Bỉ Đông và A Ngân! "Đa tạ Bệ hạ!" Vẻ mệt mỏi trên mặt Liễu Nhị Long biến mất sạch, cảm thấy sự vất vả và hy sinh trước đó đều đáng giá! "Bệ hạ, thiếp đi trước đây!" Ôn tồn trong lòng Diệp Đông Hoàng một lúc, Liễu Nhị Long liền không kìm được mà đi chuẩn bị việc thành lập học viện, muốn nhanh chóng xây dựng nó.

Nhìn bóng lưng đầy đặn gợi cảm của Liễu Nhị Long, Diệp Đông Hoàng mỉm cười.

Không những tìm được một lao động miễn phí, mà còn khiến nàng càng thêm ra sức, tận tình phục vụ!

Hồi tưởng lại sự nhiệt tình như lửa, đam mê bắn tứ tung của Liễu Nhị Long trước đó, Diệp Đông Hoàng vô cùng mãn nguyện.

Ba đường cùng tiến, niềm vui vô cùng, diệu không thể tả! "Người đều đi rồi, cũng nên đến Hải Thần Đảo một chuyến!" Diệp Đông Hoàng ngồi dậy, nơi này có Bỉ Bỉ Đông, hồn thú có A Ngân, chỉ còn lại Hải Thần Đảo chưa thu phục!

Vút!

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng dần dần nhạt đi, rồi biến mất trong tẩm cung!

Trên mặt biển xanh biếc mênh mông, Diệp Đông Hoàng đạp sóng mà đi, như dạo chơi trong sân nhà, cảm nhận ngọn gió biển thổi vào mặt, cảm nhận hơi thở của biển, cảm nhận hương vị của biển!

Hắn có thể đến Hải Thần Đảo trong một bước chân, nhưng không làm vậy, cảnh sắc ven đường cũng không thể bỏ lỡ!

Ầm!

Đột nhiên.

Ngay khi Diệp Đông Hoàng đang thưởng thức trời xanh mây trắng nơi biển trời giao nhau, mặt biển vốn yên tĩnh bỗng cuộn trào dữ dội, sóng to gió lớn.

Một cột nước khổng lồ đường kính mười lăm mét phóng lên trời, mang theo không khí vặn vẹo lao về phía Diệp Đông Hoàng! "Ồ?

Cá Voi Quỷ Biển Sâu!" Diệp Đông Hoàng không hề bất ngờ, Cá Voi Quỷ Biển Sâu có thể phát hiện và tấn công hắn, với thực lực của Diệp Đông Hoàng tự nhiên đã sớm phát hiện ra nó!

Ý niệm vừa động, cột nước khổng lồ đường kính mười lăm mét liền tan biến vô hình, hóa thành vô số giọt nước rơi xuống, nhưng không hề chạm vào người Diệp Đông Hoàng.

Một thân thể khổng lồ như hòn đảo nhỏ từ từ nổi lên từ dưới nước, toàn bộ nước biển xung quanh đều phủ một lớp ánh sáng màu lam đậm.

Một tiếng gầm trầm thấp vang lên, sóng âm khổng lồ cuộn sóng dâng lên, Diệp Đông Hoàng dường như không hề hay biết, chút công kích sóng âm này đối với hắn còn chẳng bằng mưa phùn. "Đến đây thôi!" Diệp Đông Hoàng nhìn Cá Voi Quỷ Biển Sâu nổi lên từ dưới biển dưới chân mình, thân thể khổng lồ dài hơn hai trăm mét, toàn thân màu xanh lam như ngọc bích.

Trên đầu có hai con mắt khổng lồ, con mắt bên trái chỉ còn là một hố đen, đã mù.

Mỗi con mắt có đường kính hơn ba mét.

Con mắt phải còn lại mang theo ánh nhìn lạnh lẽo chiếu thẳng vào Diệp Đông Hoàng, mang theo một tia ngưng trọng, mơ hồ cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn từ trên người hắn!

Nhưng giờ đã như tên trên cung, chỉ thấy thân thể nó hơi động, một cái đuôi khổng lồ đã vung lên từ phía sau, mang theo ánh sáng màu lam vặn vẹo đập mạnh xuống mặt biển.

Hàng tỷ giọt nước phóng lên trời, mỗi giọt như một mũi tên sắc bén lao đi. "Định!" Diệp Đông Hoàng phẩy phất miệng ngậm thiên hiến, nói ra pháp tùy, tất cả giọt nước đều định hình giữa không trung.

Bao gồm cả thân thể khổng lồ hơn hai trăm mét của Cá Voi Quỷ Biển Sâu! ... "Sao có thể?" Cá Voi Quỷ Biển Sâu phát hiện mình không thể động đậy, con mắt duy nhất lộ ra vẻ kinh hãi và khó tin!

Nghĩ đến việc cách đây không lâu có thần giáng lâm Đấu La Đại Lục, nó biết mình đã đá phải tấm sắt rồi!

Người trước mắt này chắc chắn là thần không thể nghi ngờ! "Thần phục hoặc chết?" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng hạ xuống, đứng trên đỉnh đầu Cá Voi Quỷ Biển Sâu, giọng nói lạnh lùng thờ ơ khiến toàn thân nó rùng mình!

Thân thể nó đã có chín phần chuyển hóa thành thần thể, tu vi gần trăm vạn năm, dù gặp phải thần bình thường, nó cũng không sợ!

Nhưng trước mặt Diệp Đông Hoàng, nó yếu như một con cá vừa mới sinh, đây tuyệt đối là một sự tồn tại còn đáng sợ hơn cả Hải Thần! "Ta thần phục, tiểu nhân thần phục!" Cảm nhận được uy nghiêm đế hoàng như thực chất trên người Diệp Đông Hoàng, ánh

mắt hắn lộ ra sự coi thường vô hạn đối với sinh mệnh của nó, nó tuy tức giận nhưng không dám do dự chút nào!

Nó tin rằng, nếu trong kẽ răng nó dám bật ra nửa chữ "không", Diệp Đông Hoàng nhất định sẽ không chút do dự nghiền chết nó như nghiền chết một con kiến!

Nó tuy muốn tự do, nhưng trước sinh mệnh, tự do cũng phải biến đi một bên! "Đến Hải Thần Đảo!" Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, đứng trên đỉnh đầu Cá Voi Quỷ Biển Sâu, ánh mắt nhìn xa xăm, chắp tay sau lưng. "Vâng, chủ nhân!" Cá Voi Quỷ Biển Sâu lập tức cảm thấy mình có thể cử động, trong lòng kinh hãi đồng thời không chút do dự, chở Diệp Đông Hoàng cưỡi gió rẽ sóng, như một con thuyền lớn lao về phía Hải Thần Đảo.

Cá Voi Quỷ Biển Sâu tốc độ rất nhanh, là bá chủ của đại dương, tung hoành ngang ngược, không gì cản nổi!

Khoảng nửa canh giờ sau, Hải Thần Đảo đã xa xa trong tầm mắt.

Theo sự tiến lên của Cá Voi Quỷ Biển Sâu, Hải Thần Đảo vốn chỉ là một chấm đen dần dần phóng to!

Khi cách Hải Thần Đảo một ngàn mét, một đàn cá mập trắng lớn lao về phía Cá Voi Quỷ Biển Sâu, dẫn đầu là một con cá mập trắng lớn có thân hình dài đến hai mươi mét!

Đừng nhìn nó thân hình khổng lồ, nhưng tốc độ trong nước lại cực nhanh, vô cùng linh hoạt!

Đương nhiên, so với thân hình hai trăm mét của Cá Voi Quỷ Biển Sâu, con cá mập trắng lớn này chỉ có thể nói là một con cá nhỏ!

Nếu không nhầm, con cá mập trắng lớn này chính là hồn thú mười vạn năm Cá Mập Trắng Lớn Ma Hồn —— Tiểu Bạch!

Tiểu Bạch dẫn một đàn Cá Mập Trắng Lớn Ma Hồn chặn trước

mặt Cá Voi Quỷ Biển Sâu, đầy cảnh giác và kiêng dè, nhưng không dám tấn công vội vã!

Bởi vì chúng biết rõ sự lợi hại của Cá Voi Quỷ Biển Sâu, không phải là đối thủ mà chúng có thể đối phó!

Tuy nhiên, Cá Voi Quỷ Biển Sâu căn bản không để ý đến chúng, trực tiếp lao về phía trước!

Nếu không vì kiêng dè Hải Thần, nó đã sớm diệt sạch đàn Cá Mập Trắng Lớn Ma Hồn và Hải Thần Đảo rồi!

Bây giờ, có Diệp Đông Hoàng, nó cũng không sợ Hải Thần nữa! "Hử?

Còn có người?" Lúc này, Tiểu Bạch mới chú ý đến trên đỉnh đầu Cá Voi Quỷ Biển Sâu còn có một 'tên tí hon', đó là một con người!

Phát hiện này khiến nó kinh ngạc, người nào dám đứng trên đầu Cá Voi Quỷ Biển Sâu mà không bị ăn thịt?

Hai con mắt to của nó lộ ra một tia tò mò và ngưng trọng!

Ngay sau đó, bóng trắng trong mắt Diệp Đông Hoàng phóng to, vua của Cá Mập Trắng Lớn Ma Hồn, Tiểu Bạch, lại cứ thế vọt ra khỏi mặt nước, bay lên không trung.

Ánh sáng màu xám lam chói mắt tỏa ra từ thân hình hoàn mỹ như dòng chảy, thân thể của nó nhanh chóng thu nhỏ trong ánh sáng này.

Rất nhanh đã hóa thành một thiếu nữ dáng người cao ráo xuất hiện trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Nàng có vóc dáng cao gầy, một bộ trang phục tựa như áo da màu trắng ôm sát cơ thể, phác họa ra những đường cong hoàn mỹ, khiến nàng trông đầy quyến rũ.

Mái tóc dài màu xám lam xõa sau lưng, rủ thẳng xuống đất.

Đôi mắt nàng cũng màu xám lam, làn da trắng nõn phảng phất một lớp ánh sáng màu xám lam nhàn nhạt, sống mũi cao thẳng.

Gương mặt có chút góc cạnh như được điêu khắc, nhưng trông không hề đột ngột, ngược lại rất có nét đặc sắc, mang đến cho người ta một vẻ đẹp động lòng người của miền đất lạ.

Chương 482

"Tiền bối là ai?

Không biết đến Hải Thần Đảo có việc gì?" Tiểu Bạch phát hiện Diệp Đông Hoàng mới là chủ nhân, cũng không nhìn Cá Voi Quỷ Biển Sâu nữa, hỏi hắn. "Đến chơi thôi!" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía trước, lúc này Cá Voi Quỷ Biển Sâu dường như cũng phát hiện ra điều gì đó, dừng lại! "Tiền bối đại giá quang lâm, tại hạ Đại Cung Phụng của Hải Thần Đảo, Ba Tái Tây, có lỗi không ra đón từ xa, mong ngài lượng thứ!" Một giọng nói ung dung từ xa vọng lại, giọng nói này phảng phất đến từ thiên giới, ưu mỹ động lòng người lại tràn đầy vẻ hiền hòa.

Giọng nói từ xa đến gần, khi chữ cuối cùng rơi xuống, một điểm sáng màu đỏ từ từ phóng to, không gian dường như hơi vặn vẹo một chút.

Giây tiếp theo.

Trước mặt Tiểu Bạch đã có thêm một người.

Nàng có vóc dáng cao ráo, toàn thân khoác một tấm áo choàng màu đỏ tươi, mái tóc dài màu xanh biển xõa sau lưng, như thác nước rủ xuống, gần chạm đến gót chân.

Dung nhan dịu dàng trông nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, vẻ đẹp của nàng phần lớn đến từ khí chất, cao quý, tao nhã và dịu dàng như gió xuân.

Tay phải nàng cầm một cây quyền trượng dài ba mét, quyền trượng màu vàng, toàn thân khắc ma văn.

Đầu trượng là một khối lồi hình thoi như mũi thương, dưới đầu

mũi thương năm tấc, có khảm một viên bảo thạch hình thoi màu vàng.

Gió biển gào thét, thổi bay y phục của nàng, tà áo phấp phới, như nữ thần của biển cả, thần thánh cao quý, mỹ diễm khôn tả!

Nếu chỉ nhìn dung mạo, nàng tuyệt đối là một mỹ nữ hiếm có.

Mà khí chất của nàng lại là thứ mà bất kỳ ai Diệp Đông Hoàng từng gặp ở Đấu La Đại Lục cũng không thể so sánh được.

Điều đáng kinh ngạc nhất chính là đôi mắt của nàng.

Đôi mắt xanh trong veo còn sâu thẳm hơn cả biển cả, sự hiền hòa và tang thương trong đó phảng phất đã trải qua hằng cổ tuế nguyệt.

Đôi mắt này, sao có thể là của một cô gái hai mươi mấy tuổi được chứ? "Mạo muội đến thăm, không phiền chứ?" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, đánh giá mỹ nữ trước mặt.

Cao quý, tao nhã, thành thục, trí thức.

Thật là một vưu vật hiếm có, chẳng trách có thể khiến hai lão già đã có cháu như Đường Thần và Thiên Đạo Lưu đều động lòng! "Tiền bối đại giá quang lâm, khiến hàn xá bồng tất sinh huy, hoan nghênh vô cùng!" Ba Tái Tây mỉm cười, biển cả vô tận dường như cũng vì nụ cười của nàng mà gợn sóng, bàn tay ngọc trắng nõn đưa về phía trước, nói: "Tiền bối, mời!" Diệp Đông Hoàng bước một bước, đến bên cạnh Ba Tái Tây, một mùi hương cơ thể thoang thoảng đặc trưng của nữ tử quanh quẩn nơi đầu mũi, thấm vào lòng người, khiến người ta tâm hồn sảng khoái!

Ba Tái Tây dẫn đường phía trước, nhìn dáng người uyển chuyển đầy đặn của đối phương, trong lòng Diệp Đông Hoàng có một thôi thúc muốn để lại một chút dịch thể của quốc vương trong cơ thể nàng, khiến nàng bồng tất sinh huy!

Diệp Đông Hoàng theo Ba Tái Tây rời đi, Cá Voi Quỷ Biển Sâu lặn

xuống đáy biển, yên tĩnh chờ đợi.

Tiểu Bạch cũng hóa thành cá mập trắng lớn, canh giữ xung quanh Hải Thần Đảo!

Diệp Đông Hoàng đến Hải Thần Đảo, trên đảo toàn một màu xanh biếc.

Nhìn qua, căn bản không thấy được bờ, trên đảo mọc đủ loại thực vật, rất nhiều loại hắn không gọi được tên.

Không khí mang theo hơi thở của biển ập vào mặt, trong lành, ẩm ướt, thấm vào lòng người, trong gió mơ hồ có tiếng gào thét và thì thầm của biển.

Bãi cát dưới ánh nắng mặt trời, trắng tinh, mịn màng như những hạt pha lê nhỏ lấp lánh ánh bạc. ...

Lần đầu đến đây, cảm nhận đầu tiên là sự trong trẻo, biển trời một màu, chim hải âu bay lượn.

Bầu trời xanh biếc, xanh đến cao xa, xanh đến thuần khiết, xanh đến trong suốt, giống như đôi mắt của Ba Tái Tây vậy, đẹp không nói nên lời. "Hòn đảo này cũng là một nơi không tồi!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Hải Thần Đảo, gật đầu khen ngợi! "Tiền bối quá khen!" Ba Tái Tây mỉm cười, mỗi cử chỉ đều tao nhã trí thức.

Nàng đưa Diệp Đông Hoàng đến Hải Thần Điện, tự tay pha một tách trà!

Diệp Đông Hoàng nâng tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đầu tiên lộ ra vẻ tán thưởng, sau đó lại lắc đầu, thở dài: "Tiếc quá!

Tiếc quá!" "Tiền bối, tiếc cái gì?

Chẳng lẽ trà này có vấn đề gì?" Ba Tái Tây bị biểu cảm trước sau bất nhất của Diệp Đông Hoàng làm cho khó hiểu.

Không biết Diệp Đông Hoàng rốt cuộc là thích hay không thích! "Trà không có vấn đề, người có vấn đề!" Diệp Đông Hoàng đặt tách trà xuống, nhìn chằm chằm vào dung nhan tuyệt mỹ ung dung của Ba Tái Tây, tiếc nuối nói: "Tiếc là trà ngon như vậy, sau này có lẽ khó mà uống lại được nữa!" "Tiền bối có ý gì?" Ba Tái Tây không hiểu, nhưng bị ánh mắt rực lửa của Diệp Đông Hoàng nhìn chằm chằm, gương mặt xinh đẹp trắng nõn ửng lên vài vệt hồng hà!

Là Đại Cung Phụng của Hải Thần Đảo, Cực Hạn Đấu La cấp 99, nàng chính là chúa tể nơi đây, chưa bao giờ bị đàn ông nhìn thẳng như vậy!

Nàng trong lòng vừa thẹn vừa giận, nhưng không dám phát tác, từ trên người Diệp Đông Hoàng truyền đến khí tức nguy hiểm cùng với việc hắn trước đó đứng trên đầu Cá Voi Quỷ Biển Sâu có thể thấy, đối phương rất có thể là một vị thần!

Đối mặt với một vị thần, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ! "Nếu Trẫm không nhìn lầm, ngươi vẫn luôn canh giữ Hải Thần Đảo là để chờ đợi người thừa kế của Hải Thần phải không?" Diệp Đông Hoàng nhìn đôi mắt đẹp màu xanh lam như biển của nàng, bất bình thay cho nàng, nói: "Vì thế, ngươi từ bỏ tất cả phong cảnh bên ngoài, từ bỏ cuộc sống của chính mình, thậm chí từ bỏ cả tình yêu của mình, ngày này qua ngày khác, thanh xuân chóng qua, hồng nhan bạc đầu, có đáng không?" "Đáng!

Ta có được tu vi hiện tại, toàn bộ nhờ Hải Thần ban cho, vì sự thừa kế của Hải Thần, cho dù ta phải ở đây cả đời cũng cam lòng!" Ba Tái Tây ánh mắt kiên định, dứt khoát, nhưng trong lòng lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Nội tâm của nàng cũng vì lời nói của Diệp Đông Hoàng mà dấy lên từng gợn sóng!

Nàng cũng là phụ nữ!

Tuy vì biết ơn, cam tâm tình nguyện ở lại hòn đảo khô khan nhàm chán này, nhưng trong lòng nào đâu không có sự khao khát và ước mơ về cuộc sống bên ngoài và tình yêu! "Hải Thần chẳng qua chỉ cho ngươi một chút sức mạnh, chút sức mạnh này đối với hắn chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc, không đáng kể, nhưng hắn lại muốn ngươi hy sinh bản thân để thành toàn cho người thừa kế của hắn!" Nói đến đây, Diệp Đông Hoàng đối với Hải Thần thậm chí là các vị thần ở Thần Giới đều không có cảm tình, lạnh lùng nói: "Vài chục năm nữa, người thừa kế của Hải Thần sẽ đến, đến lúc đó sẽ cần ngươi hiến tế toàn bộ tu vi của mình để thành toàn cho người thừa kế của hắn!" "Có thể nói, hắn chưa bao giờ ban cho ngươi sức mạnh, sức mạnh hiện tại của ngươi chỉ là hắn tạm thời cho ngươi mượn, cuối cùng, hắn không những muốn thu hồi cả vốn lẫn lời, thậm chí cả mạng của ngươi cũng muốn lấy đi!" "Điều này có công bằng không?" Diệp Đông Hoàng cảm thấy bất bình sâu sắc thay cho Ba Tái Tây, "Trước khi ngươi nhận được sức mạnh của Hải Thần chắc hẳn cũng là Phong Hào Đấu La, Hải Thần chẳng qua là tạm thời cho ngươi mượn một chút sức mạnh, để ngươi đạt đến Cực Hạn Đấu La!" "Nhưng hắn lại muốn ngươi dùng toàn bộ tu vi, toàn bộ thanh xuân, toàn bộ sinh mệnh của ngươi để trả lại, ngươi cảm thấy còn đáng không?" "Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?" Ba Tái Tây tâm thần dao động, nhưng sự kính sợ và tôn kính Hải Thần đã ăn sâu từ lâu khiến giọng nàng lạnh đi mấy phần! "Trẫm muốn nói là Trẫm muốn giúp ngươi!" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng lóe lên, tức thì xuất hiện trước mặt Ba Tái Tây.

Hắn cúi người nhìn Ba Tái Tây, khoảng cách với gương mặt tuyệt mỹ của nàng chỉ còn vài centimet! "Ngươi… ngươi muốn làm gì?" Khoảng cách gần như vậy, Ba Tái Tây có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở nóng rực của Diệp Đông Hoàng, cảm nhận rõ ràng khí tức nam tử

nóng bỏng đó.

Khiến trái tim nàng như nai con chạy loạn!

Giây phút này, gương mặt tuyệt mỹ của nàng lộ ra một tia hoảng loạn, phảng phất nàng không phải là Cực Hạn Đấu La cấp 99, mà là một tiểu nữ nhân yếu đuối bất lực! "Nàng nói Trẫm muốn làm gì?" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, trong ánh mắt kinh hãi của Ba Tái Tây, một tay bế bổng thân thể mềm mại đầy đặn của giai nhân lên!

Nhẹ nhàng, tinh tế, mềm mại! "Buông ta ra!" Ba Tái Tây vừa thẹn vừa giận, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại mạnh mẽ bá đạo đến vậy.

Nàng muốn giãy giụa, lại phát hiện toàn thân hồn lực cấp 99 phảng phất ngưng trệ, không thể vận lên chút nào, chỉ có thể dùng nắm đấm vô lực liên tục đấm vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng!

Đối với Diệp Đông Hoàng, điều này giống như đang làm nũng, hắn mỉm cười, không hề để ý.

Hắn bế Ba Tái Tây lên, sải bước đi về phía phòng ngủ của giai nhân! "Tiền bối là bậc chí tôn thần linh, ép buộc một nữ tử yếu đuối, có thú vị không?" Ba Tái Tây giãy giụa vô ích, đành dùng lời lẽ châm chọc! "Có thú vị!" Diệp Đông Hoàng căn bản không để ý đến lời châm chọc của Ba Tái Tây, cúi đầu hôn mạnh lên đôi môi hồng mỏng của nàng.

Mềm mại ngọt ngào.

Thơm thật!

Hắn là ai?

Hắn là Đế, là Hoàng!

Dưới gầm trời này không đâu không phải là đất của vua, trên khắp cõi đất không ai không phải là thần dân của vua!

Đấu La Đại Lục này, tứ hải bát hoang đều là của hắn! "Ưm!" Khí tức nam tử nồng nàn ập đến, đôi mắt đẹp của Ba Tái Tây mở to, ngây ngốc nhìn Diệp Đông Hoàng!

Nàng bị cưỡng hôn?

Sao hắn có thể làm vậy?

Uy nghiêm chí tôn thần linh của hắn đâu?

Sao có thể vô sỉ như vậy?

Trong lúc nàng ngẩn người, Diệp Đông Hoàng đã bế nàng vào phòng ngủ.

Đối với Ba Tái Tây, Diệp Đông Hoàng không có hứng thú yêu đương với nàng một năm rưỡi!

Đó quả thực là lãng phí thời gian!

Cũng không có kiên nhẫn đó!

Với thực lực địa vị của hắn, hắn tin vào việc đi đường thận trước rồi mới đi đường tâm!

Âm đạo chính là con đường nhanh nhất dẫn đến sâu thẳm tâm hồn người phụ nữ!

Chương 483

"Tiền bối, ngươi thật sự muốn làm vậy?

Ngươi muốn đối địch với Hải Thần?" Bị Diệp Đông Hoàng đặt lên giường, cảm nhận khí tức nam tử nồng nàn của hắn, tim Ba Tái Tây đập nhanh, đành phải lôi Hải Thần ra! "Hải Thần là cái thá gì?

Một tên rác rưởi, đợi Trẫm diệt hắn, để ngươi trở thành Hải Thần!" Diệp Đông Hoàng khinh thường, nghĩ đến việc để Đường Tam thành thần, cần Ba Tái Tây hiến tế, trong mắt càng thêm khinh miệt.

Những vị thần này đều là rác rưởi, cần phải cướp đoạt sức mạnh của người khác mới có thể thành thần!

Từ lúc Hồn Sư tu luyện, cướp đoạt hồn hoàn hồn cốt của hồn thú, thực chất chính là cướp đoạt tu vi của hồn thú, đến lúc thành thần, còn phải để người khác hiến tế.

Có thể nói tu luyện đến cùng, ba phần nhờ tu luyện, bảy phần nhờ cướp đoạt. "Sự mạnh mẽ của Hải Thần không phải là thứ ngươi có thể hiểu được, sự trong trắng của tiểu nữ tử không quan trọng, hy vọng tiền bối đừng hối hận!" Ba Tái Tây biết không thể phản kháng, cũng không giãy giụa vô ích nữa! "Chỉ là một Nhất cấp Thần linh mà thôi!" Diệp Đông Hoàng bĩu môi, sự hiểu biết của hắn về các vị thần ở Thần Giới không phải là thứ Ba Tái Tây có thể tưởng tượng được! "Ngươi vẫn nên cảm nhận sự mạnh mẽ của Trẫm đi!" Rèm trướng khép lại, áo choàng đỏ tươi dưới lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng tuột xuống!

Một thương đâm ra!

Xuyên thủng tất cả!

Đóa hồng mai đỏ thắm nở rộ trên tấm lụa trắng tinh.

Ba Tái Tây mày nhíu chặt, môi hồng khẽ mở, phát ra một tiếng rên đau đớn, hai hàng lệ trong từ từ chảy xuống! ... ...

Một ngày sau!

Cuồng phong bão vũ đã ngừng. "Bây giờ ngươi có thể đi rồi!" Thân thể mềm mại của Ba Tái Tây được Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, nhưng trên mặt không còn vẻ dịu dàng như lúc mới gặp, lạnh lùng lên tiếng! "Tây Tây, nàng đây là qua cầu rút ván à?" Diệp Đông Hoàng nâng gương mặt ửng hồng của giai nhân, nhìn vào đôi mắt xanh biếc long lanh không dám nhìn thẳng của nàng, "Chẳng lẽ vừa rồi không làm nàng hài lòng?" "Đợi Hải Thần giáng lâm, ngươi sẽ không đi được đâu!" Ba Tái Tây lạnh lùng nói. "Nàng đang quan tâm Trẫm sao?" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, có thể cảm nhận được dưới vẻ lạnh lùng xa cách ngàn dặm của nàng ẩn giấu một tia quan tâm!

Suy cho cùng hắn là người đàn ông đầu tiên của nàng!

Dù hắn dùng vũ lực!

Nhưng cũng là người đàn ông đầu tiên chiếm hữu cơ thể nàng!

Phụ nữ đối với người đàn ông đầu tiên của mình vẫn rất đặc biệt.

Hơn nữa Ba Tái Tây vẫn luôn ở Hải Thần Đảo, nàng cô độc, tịch mịch.

Sâu thẳm trong tâm hồn nàng cũng khao khát một người đàn ông, khao khát được yêu. "Ta chỉ là một khắc cũng không muốn nhìn thấy ngươi!" Sắc mặt Ba Tái Tây vẫn như cũ, nhưng trong lòng lại sóng cuộn biển gầm, chuyện hôm nay đối với nàng là một cú sốc vô cùng lớn!

Không chỉ vì mất đi thân xác, mà còn là vì tín ngưỡng bấy lâu của nàng!

Trước đây, nàng cảm thấy thần là chí cao vô thượng, thần thánh không thể xâm phạm, không dính khói lửa nhân gian!

Nhưng hôm nay, nàng đã hiểu thần cũng là người, cũng có thất tình lục dục!

Thần chẳng qua chỉ là một số người mạnh mẽ mà thôi!

Thần cũng thích phụ nữ! "Nhưng mà tiểu đệ của ta rất thích ngôi nhà ấm áp của nàng, không muốn rời đi a!" Diệp Đông Hoàng nhún vai, bất lực nói! "Ngươi… vô sỉ!" Ba Tái Tây trong mắt tràn đầy vẻ thẹn giận, bởi vì nàng có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của đối phương.

Nó đang không ngừng phồng lên, sát khí đằng đằng, phảng phất đúng như lời Diệp Đông Hoàng nói, đang kháng nghị, không muốn rời đi! "Vô sỉ?

Không phải đều đã làm rồi sao?" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, không để ý, ôm chặt thân thể mềm mại của Ba Tái Tây vào lòng, nói: "Bây giờ nàng đã là nữ nhân của Trẫm, Trẫm cho dù có đi, cũng sẽ mang nàng đi cùng!" "Ta là người của Hải Thần, cả đời này đều phụng sự Hải Thần!" Ba Tái Tây lạnh lùng nói. "Câu nói này của nàng Trẫm rất không thích!" Giọng Diệp Đông Hoàng lạnh đi, nói: "Bây giờ nàng và Hải Thần không còn chút quan hệ nào nữa, sức mạnh của hắn đều đã bị Trẫm thanh tẩy rồi!" "Bây giờ trong cơ thể nàng chỉ còn lại dấu vết và ấn ký của Trẫm!" "Ngươi…" Ba Tái Tây mặt xinh ửng hồng, trong đầu không khỏi hiện lên sự… mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng. "Phì!

Ta đang nghĩ gì vậy, xấu hổ chết mất!" Ba Tái Tây trong lòng vội nhổ một bãi, không nghĩ đến những hình ảnh khó coi đó.

Nàng âm thầm quyết định, đợi Diệp Đông Hoàng rời đi, nàng sẽ dùng hồn lực ép những thứ bẩn thỉu hắn để lại ra khỏi cơ thể mình!

"Nhớ kỹ, sau này nàng là nữ nhân của Trẫm, không được nói những lời phụng sự Hải Thần nữa, nếu không xem Trẫm xử lý nàng thế nào!" Nhìn Ba Tái Tây đang thất thần, Diệp Đông Hoàng bá đạo nói.

Nói xong, cũng không cần biết Ba Tái Tây có đồng ý hay không, liền trực tiếp hành động! "Ưm…" ...

Hai canh giờ sau! "Sao vậy?

Giả chết à?" Nhìn Ba Tái Tây nhắm mắt, không động đậy, Diệp Đông Hoàng véo véo gương mặt tuyệt mỹ của nàng, cười nói. "Ta không phải là đối thủ của ngươi, dù sao cũng chỉ là một công cụ ×× của ngươi, ngươi muốn làm gì thì làm, tùy ngươi!" Ba Tái Tây mắt cũng không mở, một bộ dạng mặc kệ ngươi dày vò.

Rõ ràng, đã từ bỏ trị liệu! "Mở mắt ra, Trẫm cho nàng xem một món bảo bối!" Véo véo gương mặt xinh đẹp của nàng, trong tay Diệp Đông Hoàng cầm một cây tam xoa kích toàn thân đen kịt!

Hai lưỡi phụ hai bên của tam xoa kích tương đối mảnh, lưỡi chính ở giữa dài và rộng, trông giống như một thanh kiếm! "Không xem!" Ba Tái Tây không nghĩ ngợi liền từ chối, Diệp Đông Hoàng có thể cho nàng xem bảo bối gì chứ?

Chẳng phải là cái thứ xấu xa dùng để bắt nạt nàng sao!

Nàng lại không phải chưa từng thấy, vừa to vừa xấu lại còn hung tợn đáng sợ!

Quá đáng sợ!

Diệp Đông Hoàng nếu biết suy nghĩ của nàng, chắc chắn sẽ trừng trị nàng một trận! "Thật sự không xem?" Diệp Đông Hoàng cầm tam xoa kích nhẹ nhàng chọc chọc vào lòng nàng, cảm giác lạnh lẽo và nặng nề khiến toàn thân nàng rùng mình, đôi mắt đẹp đột nhiên mở ra! "Hải Thần Tam Xoa Kích?" Mở mắt ra, nhìn thấy thần khí trong tay

Diệp Đông Hoàng, ánh mắt vốn lờ đờ của Ba Tái Tây bùng lên một tia sáng, khó tin: "Hải Thần Tam Xoa Kích sao lại ở trong tay ngươi?" "Vừa mới lấy từ trên đảo về chứ sao!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nói, cũng không phải chuyện gì to tát.

Hắn trong nháy mắt đã lấy được tam xoa kích và xóa bỏ tất cả ấn ký mà Hải Thần để lại!

Hiện tại Hải Thần Tam Xoa Kích chính là một thần khí vô chủ! "Sao có thể?" Ba Tái Tây không thể chấp nhận, vừa rồi Diệp Đông Hoàng vẫn luôn ở trong cơ thể nàng, chưa từng rời đi!

Dù Diệp Đông Hoàng có thể cách không lấy vật, nhưng Hải Thần Tam Xoa Kích là thần khí của Hải Thần, uy năng khó lường, sao có thể lặng lẽ lấy được?

Chẳng lẽ tam xoa kích không phản kháng?

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng gây ra một chút động tĩnh, nàng cũng có thể cảm nhận rõ ràng!

Suy cho cùng khoảng cách của họ bây giờ thực sự quá gần!

Âm hai mươi lăm.

Tuy nhiên, thực tế là Diệp Đông Hoàng đã lấy được tam xoa kích, mà nàng lại không hề hay biết!

Điều này cũng quá đáng sợ rồi! "Bây giờ nó là của nàng, tặng cho nàng!" Nắm lấy bàn tay mềm mại trắng nõn của Ba Tái Tây, Diệp Đông Hoàng đặt tam xoa kích vào lòng bàn tay nàng! "Tặng cho ta?" Ba Tái Tây nắm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích, cảm nhận sự nặng nề và uy năng trên đó, trong mắt đầy vẻ nghi ngờ!

Thần khí như vậy Diệp Đông Hoàng không cần, cứ thế tặng cho nàng?

Nàng đã bảo vệ tam xoa kích mấy trăm năm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tự tay nắm lấy thần khí này, trong lòng cảm khái, có chút thổn thức!

Trong đầu không khỏi vang lên lời nói trước đó của Diệp Đông Hoàng, Hải Thần chỉ cho nàng một chút sức mạnh, lại muốn nàng cả đời ở lại Hải Thần Đảo bảo vệ sự thừa kế.

Cuối cùng còn phải hiến tế bản thân để thành toàn cho người khác!

Dựa vào cái gì?

Chỉ vì hắn là thần?

Nếu là trước đây, Ba Tái Tây cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Chương 484

Có thể phục vụ thần là vinh hạnh của nàng!

Nhưng sau khi bị Diệp Đông Hoàng lâm hạnh vài lần, thần trong mắt nàng cũng không còn thần bí nữa.

Nàng bảo vệ tam xoa kích mấy trăm năm, lại còn chưa được chạm vào, dựa vào cái gì?

Ngay khi trong lòng Ba Tái Tây càng nghĩ càng bất bình, giọng nói dịu dàng của Diệp Đông Hoàng vang lên bên tai nàng: "Đương nhiên là tặng cho nàng, trong mắt Trẫm, nàng còn quý giá hơn tam xoa kích gấp ức vạn lần!" Ầm! "Quý giá gấp ức vạn lần?" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng phảng phất một tia sét nổ tung trong đầu Ba Tái Tây.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự quý giá của mình, sự quý giá này tồn tại là vì Diệp Đông Hoàng.

Nàng cảm nhận được vị trí của mình trong lòng Diệp Đông Hoàng.

Giây phút này, nàng tin rằng Diệp Đông Hoàng không chỉ thèm muốn thân thể nàng, coi nàng như một món đồ chơi tùy ý đùa giỡn, coi nàng như một công cụ ××.

Nàng cũng hiểu rằng Diệp Đông Hoàng có lẽ không coi trọng tam xoa kích, nhưng tam xoa kích quý hơn nàng gấp vạn lần.

Diệp Đông Hoàng có thể không chút do dự tặng cho nàng, bất kể hắn có mục đích gì, nàng rất cảm động. "Trẫm giúp nàng luyện hóa, trong tam xoa kích ẩn chứa năng lượng do Hải Thần để lại, những năng lượng đó đã được Trẫm thanh tẩy rồi, chỉ cần nàng hấp thụ xong là có thể thành thần!" Không để ý đến Ba Tái Tây đang thất thần, Diệp Đông Hoàng nói xong, cũng không cần biết nàng có đồng ý hay

không, trực tiếp cầm tam xoa kích rạch cổ tay nàng! "Tê!" Ba Tái Tây đau đớn, lập tức từ trong ảo tưởng trở về hiện thực, nhìn Diệp Đông Hoàng đem máu tươi nhỏ lên tam xoa kích giúp nàng luyện hóa thần khí, trong lòng dâng lên một cảm giác vi diệu!

Thật là một người đàn ông bá đạo!

Nàng còn chưa đồng ý mà!

Giống như lúc đầu, cũng không cần biết nàng có đồng ý hay không, đã cưỡng ép chiếm đoạt nàng!

Đặc biệt là lúc đầu, một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc.

Cũng không để ý nàng còn là lần đầu, không cho nàng một chút thời gian chuẩn bị, đã thô bạo chiếm đoạt nàng.

Làm nàng đau quá!

Nhưng, không biết tại sao, trong lòng nàng lại mơ hồ thích loại đàn ông bá đạo này!

Có lẽ, là người phụ nữ mạnh nhất Đấu La Đại Lục, sâu thẳm trong nội tâm nàng khao khát được chinh phục bởi một người đàn ông mạnh mẽ!

Ông!

Khi máu của Ba Tái Tây dung nhập vào Hải Thần Tam Xoa Kích, ánh sáng xanh biếc từ tam xoa kích tỏa ra, nhuộm toàn bộ phòng ngủ thành một màu xanh biếc, phảng phất một đại dương mênh mông!

Ba Tái Tây lúc này không kịp nghĩ nhiều, nắm chặt tam xoa kích đang phát sáng trong tay, năng lượng tinh thuần mênh mông cuồn cuộn như biển cả tràn vào cơ thể nàng, phảng phất muốn xé nát nàng! "A…" Nàng phát ra một tiếng hét dài thê lương, cả người bị đại dương màu xanh lam lộng lẫy bao bọc, nhục thân của nàng, hồn lực

của nàng, linh hồn của nàng… tất cả mọi thứ đều không ngừng biến đổi dưới sức mạnh mênh mông này!

Muốn một lần có được sức mạnh to lớn, tự nhiên phải trả giá! "Trẫm giúp nàng một tay!" Nhìn Ba Tái Tây đau đớn, Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm nàng vào lòng.

Ánh sáng màu lam bao bọc hai người, cuối cùng hóa thành một cái kén lớn màu lam.

Bề mặt kén phảng phất một đại dương mênh mông, sóng vỗ dữ dội, vô số hải thú reo hò nhảy múa!

Bên trong kén, Diệp Đông Hoàng và Ba Tái Tây một lần nữa hợp hai làm một.

Năng lượng tinh thuần hình thành một vòng tuần hoàn kỳ dị hoàn mỹ trong cơ thể hai người họ!

Có sự trợ giúp của Diệp Đông Hoàng, năng lượng mênh mông cuồn cuộn đó từng chút một rót vào cơ thể Ba Tái Tây, từ từ thay đổi nhục thân và hồn lực của nàng, khiến nàng không còn cảm thấy đau đớn nữa! … Cùng lúc đó.

Tại một nơi thần bí.

Mây mù biến ảo khôn lường, lúc thì như sóng cuộn, lúc thì như mỹ nhân tĩnh lặng, mỗi lần biến đổi đều không có quy tắc, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác mỹ lệ và chấn động hơn.

Thiên địa nguyên lực nồng đậm quanh quẩn trong mây mù, nếu người thường có thể đến đây, dù chỉ hít một hơi, cũng có thể kéo dài tuổi thọ mười năm.

Đương nhiên, với thể chất của người thường, nếu hấp thụ quá nhiều thiên địa nguyên lực này, cũng tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Bởi vì, đây là thần lực.

Nơi này chính là… Đấu La Thần Giới!

Lúc này trong Thần Giới, dưới một gốc thần thụ, hai người đàn ông khí chất bất phàm đang đánh cờ. "Hử?" Đột nhiên, một trong hai người, một người đàn ông mặc áo choàng trắng viền vàng, ánh mắt ngưng lại, bàn tay đang chuẩn bị đặt cờ cứng đờ giữa không trung.

Người đàn ông đội một vòng tròn ba ngạnh, chính giữa vòng tròn khảm một viên bảo thạch màu xanh nước biển, trông vô cùng uy nghiêm! "Sao vậy?" Người đàn ông đối diện có gương mặt lạnh lùng, trong mắt phảng phất một biển máu, tò mò hỏi. "Sự thừa kế ta để lại ở phàm gian đã xảy ra vấn đề, ngay cả thần khí Tam Xoa Kích của ta cũng mất liên lạc!" Hải Thần Ba Tắc Đông trong mắt lóe lên hàn quang, lại có kẻ dám động vào đồ của hắn, đúng là tìm chết! "Lại có thể xóa đi ấn ký trong Tam Xoa Kích của ngươi, cũng thú vị đấy!" Tu La Thần cười nhẹ, không hề để tâm!

Với thực lực của Ba Tắc Đông, trên thế gian này có thể làm khó hắn không nhiều!

Có thể phàm gian đã xuất hiện một vị thần!

Loại thần này, Ba Tắc Đông có thể dễ dàng giải quyết, đối với hắn càng không đáng nhắc tới, không đáng kể. "Ta xuống xem sao!" Ba Tắc Đông đứng dậy, thần lực cuộn trào, hướng về Hải Thần Đảo ở Đấu La Đại Lục lao đi!

Thời gian trôi nhanh.

Ba ngày thoáng chốc đã qua!

Trên Hải Thần Đảo đột nhiên bùng lên một luồng thần quang màu xanh lam rực rỡ, thần quang ngưng tụ, hóa thành một cột sáng màu lam khổng lồ phóng thẳng lên trời.

Cột sáng bay lên không, ánh sáng màu lam khuếch tán ra xung quanh từng vòng từng vòng như sóng gợn, cuối cùng hóa thành một luồng Hải Thần chi lực vô song lao thẳng lên Cửu Thiên.

Luồng quang mang này, thật là hùng vĩ bao la!

Luồng quang mang này, lại thật là kinh thiên động địa, khiến cho bầu trời trên mặt biển hoàn toàn biến thành cùng một màu sắc.

Đại dương sôi trào, nước biển trong nháy mắt dâng cao trăm mét, tất cả sinh vật trong biển đều điên cuồng bơi lên mặt nước.

Dưới sự dẫn dắt của luồng Hải Thần chi lực khổng lồ kia, chúng tranh nhau giành trước để ngắm nhìn bầu trời trên biển đã biến thành màu lam kim. "Đây...

đây là...

Hải Thần chi lực!" Con mắt độc nhất của Biển Sâu Ma Kình kinh hãi nhìn chằm chằm bầu trời đã biến thành màu xanh lam, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt và khao khát vô tận!

Tu vi của nó đã gần trăm vạn năm, thân thể đã có chín thành chuyển hóa thành thần thể, giấc mơ lớn nhất của nó chính là thành thần!

Thế nhưng một thành cuối cùng này lại gắt gao ngăn cản con đường thành thần của nó!

Nó không ngờ rằng mình sẽ lại một lần nữa tận mắt chứng kiến sự ra đời của một vị thần!

Lần trước là khi Ba Tắc Đông thành thần, nó còn bị đâm mù một mắt!

Bây giờ, nữ nhân Ba Tái Tây kia vậy mà cũng thành thần!

Là hàng xóm lâu năm của Ba Tái Tây, một lão quái vật đã sống

mấy chục vạn năm, nó biết Ba Tái Tây ban đầu căn bản không thể thành thần!

Càng không thể trở thành Hải Thần!

Bởi vì Ba Tái Tây tiếp nhận truyền thừa của Hải Thần Ba Tắc Đông thất bại nên mới trở thành Đại Cung Phụng của Hải Thần Đảo, cả đời này sẽ không còn cơ hội trở thành Hải Thần!

Phần đời còn lại của nàng đã được định sẵn, hoặc là chết già, hoặc là đợi được người thừa kế của Hải Thần, hiến tế toàn bộ tu vi và huyết nhục của mình để trợ giúp người thừa kế Hải Thần thành thần!

Vậy mà chuyện không thể nhất đã xảy ra!

Ba Tái Tây thành thần rồi!

Còn là Hải Thần!

Tại sao lại như vậy?

Hiển nhiên không thể là do bản thân Ba Tái Tây, vậy thì chỉ có thể là Diệp Đông Hoàng thần bí mà mạnh mẽ vừa mới đến Hải Thần Đảo không lâu! "Nữ nhân thật là sướng!" Trong lòng Biển Sâu Ma Kình tràn đầy ghen tị, hận không thể chính mình cũng biến thành nữ nhân, chỉ cần nằm đó, dạng chân ra là thành thần!

Trở thành thần linh mà vô số sinh linh cả đời khó lòng chạm tới.

Trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú! "Ta là chân chó trung thành nhất của chủ nhân, chắc hẳn chủ nhân cũng sẽ giúp ta thành thần!" Biển Sâu Ma Kình tự an ủi trong lòng, hạ quyết tâm nhất định phải ôm chặt đùi của Diệp Đông Hoàng!

Tất cả cư dân trên Hải Thần Đảo lúc này đều đã đến những nơi trống trải, quỳ lạy về phía Ba Tái Tây.

Chương 485

Trong mắt họ lấp lánh những giọt lệ kích động, bao nhiêu năm rồi, trải qua bao nhiêu đời, cuối cùng họ đã đợi được đến khoảnh khắc này, đợi được Hải Thần đại nhân quay trở lại, đó là tín ngưỡng của họ!

Ngoài Hải Thần Đảo, trên mặt biển, tộc Ma Hồn Đại Bạch Sa toàn bộ nổi lên mặt nước.

Ma Hồn Đại Bạch Sa chi vương Tiểu Bạch càng nhìn về phía Ba Tái Tây, nhìn cột sáng màu lam phóng thẳng lên trời, đôi mắt to lớn trào ra những giọt lệ kích động.

Nó biết, từ khoảnh khắc này trở đi, mình sẽ thực sự trở thành bá chủ trong đại dương, bởi vì, nó sẽ là tọa kỵ của Hải Thần đại nhân.

Trong phòng ngủ!

Thân thể mềm mại hoàn mỹ của Ba Tái Tây từ từ bay lên, thần quang vạn trượng, sau gáy hiện ra bảy vòng quang hoàn màu lam kim, thần thánh không thể xâm phạm!

Một bộ chiến quần màu đỏ rực bao bọc lấy thân thể đầy đặn quyến rũ, tôn lên những đường cong hoàn hảo, anh tư hiên ngang, anh võ thần thánh!

Cây Tam Xoa Kích nắm trong tay, tựa như một Nữ Chiến Thần! "Ta thành thần rồi?" Ba Tái Tây nắm chặt siêu thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích vừa nặng vừa cổ xưa trong tay, trong mắt vẫn mang theo vẻ khó tin.

Thành thần, đã từng là giấc mơ cả đời của nàng!

Khi tiếp nhận truyền thừa Hải Thần thất bại, nàng đã hoàn toàn

mất đi hy vọng, chỉ có thể lãng phí thời gian ở đây, chờ đợi người thừa kế Hải Thần xuất hiện, đem sức mạnh cả đời của mình hiến tế đi! "Không sai, nàng đã thành thần!" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng chợt lóe, ôm trọn thân thể hoàn mỹ không tì vết của Ba Tái Tây vào lòng, chúc mừng nói! "Cảm ơn!" Nhìn Diệp Đông Hoàng tuấn mỹ, cương nghị, bá khí, mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng nổi đang ôm mình trước mắt, ánh mắt Ba Tái Tây phức tạp, cuối cùng vẫn nói ra hai chữ cảm ơn!

Nàng biết không có Diệp Đông Hoàng, nàng không thể nào thành thần!

Ân đức này, cao hơn trời, sâu hơn biển!

Nhưng trước đó Diệp Đông Hoàng đã cưỡng chiếm nàng, tùy ý xâm phạm nàng, đúng là một tên đại xấu xa, nàng không biết nên hận hay nên cảm ơn! "Cảm ơn không phải chỉ nói bằng miệng đâu!" Diệp Đông Hoàng cười hắc hắc, bàn tay to lớn trèo lên ngọn núi tuyết Châu Mục Lãng Mã hùng vĩ.

Ông!

Thân thể Ba Tái Tây khẽ run, trong nháy mắt căng cứng, rồi lại thả lỏng, nàng không cho rằng thành thần rồi thì sẽ là đối thủ của Diệp Đông Hoàng!

Đôi mắt đẹp liếc Diệp Đông Hoàng một cái thật sắc, rồi nhắm mắt lại, mặc kệ!

Nếu đã không thể phản kháng, nàng cũng không cần phải giãy giụa vô ích.

Dù sao cũng không phải một hai lần rồi, Diệp Đông Hoàng muốn thế nào thì thế ấy đi!

Chụt!

Diệp Đông Hoàng ôm Ba Tái Tây, hôn mạnh lên khuôn mặt xinh đẹp không tì vết.

Cơ thể Ba Tái Tây run rẩy càng dữ dội hơn, rõ ràng nội tâm không hề bình tĩnh và thờ ơ như vẻ bề ngoài!

Trong đầu nàng đã có thể tưởng tượng ra chuyện sắp xảy ra!

Nàng sẽ bị ném mạnh lên giường!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Một cây trường thương sẽ xuyên qua nàng! "Hửm?" Một lúc lâu sau, Ba Tái Tây hơi nhíu mày, không thấy cuồng phong bão vũ như trước đó.

Nàng nghi hoặc mở mắt ra, phát hiện Diệp Đông Hoàng đã biến mất không biết từ lúc nào! "Chẳng lẽ sau khi ta thành thần thì sức hấp dẫn giảm xuống, hay là đã bị chơi chán rồi?" Ba Tái Tây đến trước giường của mình, vừa thở phào nhẹ nhõm, đồng thời đột nhiên có cảm giác mất mát, trong đầu hiện lên một ý nghĩ hoang đường!

Nhìn vệt đỏ thắm yêu diễm chói mắt kia, Ba Tái Tây chìm vào hồi tưởng, không biết đã nghĩ đến điều gì, răng ngọc cắn chặt môi son, hung hăng mắng: "Tên xấu xa!" Bây giờ nàng đã lột xác thành thần thể, tất cả vết thương tự nhiên đều đã lành.

Nhưng vừa nghĩ đến khoảnh khắc đó, nàng lại có cảm giác đau âm ỉ, cảm giác như bị xé rách!

Rõ ràng là một lão làng chốn hoa tùng, lại đối xử với nàng thô bạo như vậy!

Chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào! "Tên xấu xa!" Ba Tái Tây khẽ mắng, vung tay lên, cắt mảnh lụa mang vết đỏ thắm kia, cất vào trong lòng, cẩn thận giữ kỹ! "Hửm?

Hải Thần?" Đúng lúc này, sắc mặt Ba Tái Tây biến đổi, nàng cảm nhận được một luồng khí tức thần thánh mênh mông uy nghiêm.

Khí tức này nàng vô cùng quen thuộc, chính là Hải Thần Ba Tắc Đông!

Ngoài Hải Thần Đảo, trên mặt biển mênh mông, sóng cả cuồn cuộn, sóng dữ dâng trào!

Một luồng thần quang từ chân trời hạ xuống, hóa thành một người đàn ông trung niên mặc trường bào trắng viền vàng!

Trên đầu người đàn ông đội một vòng tròn có hình tam xoa, chính giữa vòng tròn nạm một viên bảo thạch màu xanh nước biển, trông vô cùng uy nghiêm! "Hải Thần Ba Tắc Đông!" Thấy người đàn ông này, Biển Sâu Ma Kình nín thở, tuy nó căm hận Ba Tắc Đông, nhưng thấy bản thể đối phương giáng lâm, trong lòng vẫn có một nỗi sợ hãi bản năng!

Dù sao một mắt của nó chính là bị Ba Tắc Đông làm mù! "Chính ngươi đã cướp Tam Xoa Kích của bản tọa?" Không để ý đến Biển Sâu Ma Kình, Ba Tắc Đông nhìn Diệp Đông Hoàng đã sớm chờ sẵn ở phía trước, nhíu mày hỏi!

Hắn phát hiện, mình vậy mà hoàn toàn không nhìn thấu được sâu cạn của Diệp Đông Hoàng! ... "Không sai!" Diệp Đông Hoàng không phủ nhận, thản nhiên nói! "Hải Thần đại nhân!" Không đợi Ba Tắc Đông nói, Ba Tái Tây đột nhiên xuất hiện bên cạnh Diệp Đông Hoàng, tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, hướng về Ba Tắc Đông khẽ cúi chào, cung kính nói: "Đại nhân bớt giận, đây là thần khí của ngài!" "Không, đây là thần khí của nàng!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp đưa tay đè lên Tam Xoa Kích, nhìn vào đôi mắt xanh lam của Ba Tái Tây, sửa lại. "Rất tốt, xem ra ta lâu ngày không ở hạ giới, không ai biết đến uy danh của ta rồi!" Ba Tắc Đông bị phớt lờ, ánh mắt lướt qua Diệp

Đông Hoàng, lại nhìn sang Ba Tái Tây, lão luyện như hắn đại khái đã đoán ra chuyện gì!

Hiển nhiên là Diệp Đông Hoàng đến Hải Thần Đảo, chiếm đoạt Đại Cung Phụng Ba Tái Tây trông coi truyền thừa cho hắn, sau đó lại cướp Tam Xoa Kích của hắn làm quà tặng cho Ba Tái Tây!

Đây là cướp người của hắn, đoạn tuyệt truyền thừa của hắn, còn dùng thần khí của hắn để lấy lòng nữ nhân, chuyện này không thể nhịn được nữa! "Hải Thần đại nhân..." Ba Tái Tây muốn cầu xin, lại bị Diệp Đông Hoàng kéo ra sau lưng, chất vấn: "Ngươi đang xem thường trẫm?" "Nữ nhân của trẫm không cần phải cầu xin nam nhân khác!" "Chết đi, cuồng vọng!" Ba Tắc Đông nghe thấy lời của Diệp Đông Hoàng, nổi giận đùng đùng, hôm nay không cho Diệp Đông Hoàng một bài học khó quên cả đời, hắn còn mặt mũi nào đặt chân ở Thần Giới! "Kích đến!" Hải Thần tỏa ra khí tức cường đại, phảng phất như hòa làm một với cả đại dương, khẽ quát một tiếng, chỉ thấy cây Tam Xoa Kích trong tay Ba Tái Tây hóa thành một luồng lưu quang rơi vào tay hắn.

Dù sao đó cũng là thần khí thành thần của hắn, mà Ba Tái Tây lại không muốn tranh giành với hắn, ở khoảng cách gần như vậy, hắn tự nhiên vẫn có thể khống chế!

Tất nhiên, Diệp Đông Hoàng có thể ngăn cản!

Nhưng không cần thiết!

Bất kể Ba Tắc Đông có Tam Xoa Kích hay không, đối với Diệp Đông Hoàng đều không có ảnh hưởng gì! "Thiên Tái Không Du!" Hải Thần cầm Tam Xoa Kích trong tay bùng nổ vạn trượng ánh sáng xanh lam, đại dương cuộn trào, vây quanh hắn, hắn là Hải Thần, là thần của đại dương!

Vô tận thủy nguyên tố hội tụ thành một con thủy long khổng lồ,

lắc đầu vẫy đuôi, gầm thét lao lên trời. "Phá!" Diệp Đông Hoàng khẽ quát một tiếng, hư không gợn sóng, ngưng tụ thành một thanh hư không chi kiếm.

Ầm!

Hư không chi kiếm và thủy long va chạm, *bành* một tiếng, thủy long bị chém thành hai nửa, hóa thành vô tận sóng nước tan tác, mà kiếm khí chỉ mờ đi vài phần, tiếp tục chém về phía Hải Thần. "Lợi hại quá!" Đôi mắt đẹp sâu thẳm như đại dương của Ba Tái Tây tràn đầy kinh ngạc, không ngờ tên đại lưu manh Diệp Đông Hoàng này lại mạnh đến thế!

Ngay cả Hải Thần Ba Tắc Đông mà nàng sùng bái và kính trọng nhất cũng lập tức rơi vào thế hạ phong! "Hải Thần Lĩnh Vực!" Sương mù màu lam nhạt lặng lẽ bốc lên từ màu lam vô tận, đại dương vốn đang sóng dữ dội đột nhiên trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Một hư ảnh Hải Thần khổng lồ từ từ hiện ra sau lưng Hải Thần, bảy vòng quang hoàn sau gáy hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Vào khoảnh khắc này, thân thể Hải Thần đột nhiên trở nên hư ảo!

Kiếm khí trực tiếp chém qua cơ thể hắn, chia đôi đại dương mênh mông, để lộ ra một rãnh sâu vạn vạn mét.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ầm ầm ầm!

Nước biển hợp lại, phát ra tiếng nổ kinh thiên, cả đại dương dường như đang run rẩy! "Chủ nhân uy vũ!" Biển Sâu Ma Kình thấy đối thủ cũ của mình là Hải Thần Ba Tắc Đông bị áp chế, lập tức phấn khích, hò hét cổ vũ cho Diệp Đông Hoàng! "Vạn Đạo Lĩnh Vực!" Lĩnh vực do Vạn Đạo Pháp Tắc tứ trọng của Diệp Đông Hoàng ngưng luyện mà thành lan tỏa ra, bao trùm vạn dặm, nghiền ép về phía Hải

Thần Lĩnh Vực!

Ầm ầm ầm!

Vạn Đạo Lĩnh Vực và Hải Thần Lĩnh Vực va chạm, đè ép lẫn nhau, phát ra tiếng nổ chói tai, khiến người ta tê cả da đầu! "Hải Thần đại nhân vậy mà bị áp chế, hắn ta lại lợi hại như vậy!" Tiểu Bạch đến bên cạnh Ba Tái Tây, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó tin.

Chương 486

Trong lòng nó, Hải Thần chính là thần thoại, là tồn tại vô địch, là vạn năng!

Nhưng hôm nay, thần thoại này dường như sắp bị phá vỡ!

Ba Tái Tây không nói gì, mày nhíu chặt, trong lòng ngũ vị tạp trần!

Nàng là người tín ngưỡng Hải Thần, nhưng Diệp Đông Hoàng là người đàn ông đầu tiên của nàng, cũng là người duy nhất!

Mặc dù mới quen ngày đầu tiên, nhưng cũng đã biết dài ngắn.

Diệp Đông Hoàng càng biết sâu cạn của nàng, khiến trong lòng nàng có một cảm giác vi diệu.

Hai người giao đấu, nàng không thể xen vào, cũng không muốn ra tay, bởi vì nàng hoàn toàn không biết nên giúp ai! "Hải Chi Dương!" Thấy Hải Thần Lĩnh Vực không chống đỡ nổi, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Ba Tắc Đông bùng lên ánh sáng mạnh mẽ, một vòng sáng màu lam khổng lồ xuất hiện xung quanh cơ thể Hải Thần.

Đây là bản thể của Hải Thần Tam Xoa Kích, dưới sự vung vẩy của Hải Thần, lưỡi chính tỏa ra ánh sáng tấn công về phía Diệp Đông Hoàng. "Trấn!" Diệp Đông Hoàng không để ý đến thủ đoạn của Ba Tắc Đông, hắn một tay ôm Ba Tái Tây, một tay chắp sau lưng, nhẹ nhàng thốt ra một chữ!

Trong chớp mắt, Vạn Đạo Lĩnh Vực xảy ra biến hóa cực lớn, vũ trụ cổ xưa vô tận giáng lâm, từng dải ngân hà hiện ra, trấn áp xuống!

Hải Chi Dương của Ba Tắc Đông còn chưa kịp phát ra đã bị vũ trụ ngân hà do Vạn Đạo Lĩnh Vực của Diệp Đông Hoàng diễn hóa ra đè bẹp.

Đại thiên vĩ lực trấn áp lên thân, cơ thể Ba Tắc Đông run lên, suýt chút nữa rơi xuống biển! "Diệt!" Phảng phất như ngôn xuất pháp tùy, theo giọng nói của Diệp Đông Hoàng hạ xuống, Vạn Đạo Lĩnh Vực lại lần nữa biến hóa, vũ trụ cổ xưa vô tận, vạn thiên ngân hà trong nháy mắt băng diệt!

Ầm ầm!

Âm thanh như diệt thế vang vọng khắp tứ hải bát hoang, kèm theo tiếng kêu thảm thiết không cam lòng của Ba Tắc Đông, thân thể hắn nổ tung, hóa thành một đám sương máu!

Diệp Đông Hoàng đưa tay ra tóm lấy, nuốt chửng đám sương máu đó, Vạn Đạo Lĩnh Vực thu hồi, trời đất khôi phục lại bình tĩnh, thứ duy nhất còn lại chỉ có Hải Thần Tam Xoa Kích! "Hải Thần đại nhân chết rồi?" Ba Tái Tây khó có thể tin được, từ đầu đến cuối, Diệp Đông Hoàng ngay cả tay cũng không động, càng đừng nói đến vũ khí, mà Ba Tắc Đông không những dùng Hải Thần Tam Xoa Kích, còn sử dụng cả tuyệt chiêu!

Dù vậy, vẫn bị Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng đánh nổ tung!

Đây không phải là một Ba Tắc Đông giả chứ?

Tất nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua, Ba Tái Tây biết Ba Tắc Đông không thể là giả, chỉ có thể nói Diệp Đông Hoàng thực sự quá biến thái, quá mạnh mẽ! "Chủ nhân uy vũ, cái thế vô song, thần uy vô địch, uy chấn bát hoang!" Biển Sâu Ma Kình kích động hò hét, kẻ thù lớn của nó cuối cùng đã chết, bây giờ lại ôm được đùi lớn, cuộc đời đỉnh cao sắp bắt đầu rồi!

Dù sao nghìn xuyên vạn xuyên, nịnh hót không xuyên!

Lúc này, cái đầu cá lớn của Biển Sâu Ma Kình tràn đầy khí chất của một tên chân chó bợ đỡ! "Được rồi, trẫm ban cho ngươi Vạn Đạo

Kinh, giúp ngươi ngưng luyện thần thể, hóa hình thành người!" Diệp Đông Hoàng đưa tay chỉ một cái, truyền Vạn Đạo Kinh cho Biển Sâu Ma Kình. "Đa tạ chủ nhân!" Biển Sâu Ma Kình cảm nhận được sự mạnh mẽ của Vạn Đạo Kinh, phấn khích không thôi, cả con cá đều run rẩy.

Sau khi bái tạ, nó trực tiếp lặn xuống đáy biển tu luyện! "Cầm lấy Tam Xoa Kích cho kỹ, nếu lại làm mất, trẫm sẽ không giúp nàng tìm lại đâu!" Diệp Đông Hoàng đưa Tam Xoa Kích đến trước mặt Ba Tái Tây, cười nói!

Nắm chặt Tam Xoa Kích, Ba Tái Tây không nói gì, cả người nàng đều mơ hồ, mọi chuyện giống như một giấc mơ, quá không chân thực!

Hải Thần Ba Tắc Đông cứ thế mà chết? "Đi!

Chúng ta tiếp tục đại nghiệp chưa hoàn thành!" Diệp Đông Hoàng một tay bế ngang giai nhân lên, sải bước đi về phía phòng ngủ!

Trước đó hắn chỉ hôn Ba Tái Tây một cái rồi rời đi, không phải không làm, mà là hắn phát hiện Ba Tắc Đông đã đến!

Tình cảm là cần phải mài giũa!

Làm càng nhiều, mài giũa càng sâu, tình cảm mới càng sâu đậm! ...

Thần Giới!

Cung điện nguy nga dưới ánh sáng của Thần Giới lấp lánh ánh vàng nhàn nhạt, nơi đây là điểm cao nhất của toàn bộ Thần Giới, cũng là nơi chưởng khống mọi thứ của Thần Giới.

Ủy Ban Thần Giới, có chức trách thẩm phán các vị thần, cũng có nhiệm vụ quản lý Thần Giới, duy trì quy tắc.

Chính sảnh cung điện có hình bát giác, mỗi một bức tường xung

quanh đều không có trang trí, nhưng lại có vô số cảnh tượng biến ảo lấp lánh.

Mỗi một màn sáng đó, đại diện cho một thế giới, một khung cảnh của các tinh cầu khác nhau trong nhân gian.

Nơi đây, cũng là nơi Ủy Ban Thần Giới giám sát các tinh cầu trong tinh vực này.

Giữa sảnh có một chiếc bàn tròn, bề mặt bàn tròn không biết được làm bằng chất liệu gì, nhìn kỹ, vậy mà có thể thấy mây mù lượn lờ, lại tựa như sâu thẳm vô tận.

Lúc này, xung quanh bàn tròn, có năm người đang ngồi.

Ngồi ở vị trí chủ tọa là một người đàn ông bá khí mặc trường bào màu máu, ánh mắt lạnh băng, tỏa ra khí tức sát lục đáng sợ, chính là Tu La Thần chấp chưởng sát lục.

Ngồi bên trái hắn là hai người, một người mặc trường bào đen và một người mặc trường bào trắng.

Người mặc trường bào đen là một thanh niên, mái tóc đen ngắn, trông rất tinh thần, trong mắt dường như có ngọn lửa nhảy múa, khóe miệng mang theo một nụ cười tà dị, chính là Tà Ác Chi Thần.

Người mặc trường bào trắng là một nữ tử, mái tóc dài màu đỏ rực xõa sau lưng, dung nhan tuyệt mỹ, dịu dàng, lại có một cảm giác thuần khiết vô song, chính là Thiện Lương Chi Thần.

Ngồi đối diện họ, cũng là bên tay phải của người mặc trường bào màu máu, cũng là một nam một nữ.

Người đàn ông đó không thấy rõ dáng vẻ, trên người mặc một chiếc áo choàng lớn màu tím che kín đầu, chỉ có thể lờ mờ thấy, trong áo choàng có hai luồng sáng đỏ nhảy múa, nhưng không thấy rõ khuôn mặt.

Bên trong chiếc áo choàng đó, dường như có một khí tức khủng bố sâu thẳm vô tận, chính là Hủy Diệt Chi Thần.

Mà nữ tử ngồi bên dưới hắn thì hoàn toàn trái ngược, một chiếc váy dài màu xanh lục tràn đầy khí tức sinh mệnh, trên mặt luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Dung mạo không tuyệt sắc như nữ tử đối diện, nhưng lại được bao phủ bởi một lớp ánh sáng vàng nhạt, hương vị sinh cơ bừng bừng đó, thực sự khiến người ta khó quên, càng khiến người ta cảm thấy vô cùng gần gũi, chính là Sinh Mệnh Nữ Thần.

Năm người này chính là những người chấp pháp của Ủy Ban Thần Giới, lúc này đang thương lượng điều gì đó. *Rắc!* Đột nhiên, dường như có tiếng bình thủy tinh vỡ vang lên, ánh mắt mọi người ngưng lại, hiển nhiên đều hiểu đã xảy ra chuyện gì! "Hải Thần đã ngã xuống!" Giọng nói bi thương của Sinh Mệnh Nữ Thần vang lên, khiến không gian có chút ngột ngạt! "Trước đó Hải Thần nói Hải Thần Tam Xoa Kích mà hắn để lại ở hạ giới đã mất liên lạc, hắn xuống hạ giới xem xét, không ngờ lại gặp bất trắc!" Giọng nói của Tu La Thần lạnh lẽo, tràn đầy hương vị sát lục! "Có thể chém giết Hải Thần, ít nhất là một cấp thần linh, cường giả như vậy, lại còn đối địch với Thần Giới, phải nhanh chóng trừ khử!" Hủy Diệt Chi Thần trong mắt lóe lên ý hủy diệt, loại sức mạnh không rõ lai lịch, không thể khống chế này nên bị hủy diệt, để tránh xảy ra bạo loạn như Long Thần năm xưa!

Hơn nữa đối phương trực tiếp chém giết Hải Thần, rõ ràng không coi Thần Giới ra gì! "Đã giết người của Thần Giới chúng ta, vậy thì phải tiêu diệt hắn, để chính uy danh của Thần Giới!" Tà Ác Chi Thần gật đầu phụ họa, hỏi: "Vậy nên phái ai đi chấp pháp thì tốt hơn?" Thần Giới có tổng cộng mười tám vị một cấp thần linh, Thất Đại Nguyên Tội Thần, Thất Đại Nguyên Tố Thần, Phá Hư Thần, Tình Tự

Chi Thần...

Mà Hải Thần được xem là người có thực lực cá nhân mạnh nhất trong số các một cấp thần linh! "Để Thất Đại Nguyên Tội Thần đi đi, bảy người họ hợp thể, đủ để giải quyết vấn đề!" Hủy Diệt Chi Thần nói! "Được!" Mọi người gật đầu, quyết định xong!

Sau khi tan họp, Hủy Diệt Chi Thần thông báo cho Thất Đại Nguyên Tội Thần xuống hạ giới, tiêu diệt hung thủ! ...

Thần Giới một ngày, hạ giới một năm!

Thời gian trôi nhanh, kể từ khi chém giết Ba Tắc Đông đã qua ba tháng!

Hải Thần Đảo, trên bãi cát.

Nắng chiếu xuống, Diệp Đông Hoàng nằm trên một chiếc ghế thái sư lớn, bên trái đặt một chiếc bàn gỗ nam tinh xảo, trên đó bày đầy các loại linh quả và đồ ăn nhẹ.

Bên phải dựng một cần câu cá — Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, đang câu cá!

Không khí mang theo hương vị của biển thổi vào mặt, trong lành, ẩm ướt, thấm vào lòng người, trong gió ẩn hiện tiếng gào thét và thì thầm của biển.

Bãi cát dưới ánh nắng mặt trời, trắng tinh, mịn màng như những hạt pha lê nhỏ lấp lánh ánh bạc.

Ba Tái Tây trong bộ hồng bào rực rỡ khoe trọn thân thể đầy đặn quyến rũ.

Thân thể mềm mại đầy đặn của nàng tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần!

Mười ngón tay thon dài, trắng như ngọc của nàng cầm linh quả

đút đến miệng Diệp Đông Hoàng, tận tình phục thị.

Ba tháng, nàng và Diệp Đông Hoàng từ lúc ban đầu còn bỡ ngỡ đến bây giờ đã quen thuộc!

Từ lúc ban đầu bị ép buộc đến bây giờ cam tâm tình nguyện!

Nàng đã sớm bị Diệp Đông Hoàng thuyết phục!

Chương 487

Ba tháng này giống như hưởng tuần trăng mật, mỗi ngày cùng Diệp Đông Hoàng sống những ngày hạnh phúc không biết xấu hổ, như hình với bóng! "Cá cắn câu rồi!" Diệp Đông Hoàng buông quả cầu đang cầm trong tay, nắm lấy Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, dùng sức kéo lên.

Một con cá chép vàng lớn bị câu lên từ biển, nhảy nhót lung tung! "Một con cá chép vàng lớn thật, bệ hạ hôm nay có lộc ăn rồi!" Ba Tái Tây nhìn con cá chép vàng, đây là một loại hồn thú vô cùng hiếm có trong đại dương, nghe nói ẩn chứa huyết mạch chân long, vượt qua Long Môn là có thể thoát phàm hóa rồng!

Mặc dù chỉ là truyền thuyết, phần lớn là giả, nhưng thịt của nó vô cùng mềm và ngon, lại là vật đại bổ! "Thật là một bức tranh chàng tình thiếp ý, thật khiến nô gia ngưỡng mộ!" Giữa tiếng cười duyên dáng, gió biển dường như ngưng đọng, thời gian dường như dừng lại, bảy khối quang đoàn chói mắt hiện ra từ trên trời, ánh sáng rực rỡ trực tiếp che lấp cả mặt trời.

Một bóng hình thon dài từ trong quang đoàn từ từ bước ra, đó là một nữ tử mặc váy dài màu trắng!

Nàng có một dung nhan tuyệt sắc, vóc dáng càng hoàn mỹ không tì vết, quan trọng nhất là, chiếc váy dài màu trắng đó trông lại là bán trong suốt.

Vóc dáng tuyệt diệu ẩn hiện, phảng phất như có vô tận dụ hoặc muốn từ đó tuôn trào ra.

Người vừa nói chính là nữ tử này!

Ba Tái Tây nhìn đối phương, ánh mắt ngưng trọng, đầy cảnh giác!

"Sắc Dục Chi Thần!" Diệp Đông Hoàng lướt qua thân thể tuyệt diệu của nàng, nhàn nhạt nói!

Lúc này, sáu người có hình dáng khác nhau cũng bước ra từ sáu quang đoàn còn lại! "Các ngươi là ai?" Ba Tái Tây nhìn bảy người kỳ lạ trước mặt, đầy cảnh giác! "Thần Giới có Thất Đại Nguyên Tội Thần, mỗi người đều là một cấp thần linh, chắc hẳn là các ngươi nhỉ?" Diệp Đông Hoàng đánh giá bảy người trước mặt, tuy là hỏi, nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định!

Thất Đại Nguyên Tội Thần là thuộc hạ của Chí Cao Thần Hủy Diệt Chi Thần, lần lượt là Ngạo Mạn, Tật Đố, Phẫn Nộ, Lười Biếng, Tham Lam, Sắc Dục và Bạo Thực Chi Thần!

Bọn họ mỗi người chấp chưởng một tông nguyên tội, đều là một cấp thần chi, có thể liên hợp bố trí ra Nguyên Tội Thần Hàng Lâm Thần Phạt Đại Trận, sau khi trận thành sẽ có uy lực của tất cả các Chế Tài Thần Vương. "Không sai!" Một gã mập sau gáy tỏa ra bảy vòng quang luân màu xanh lục, nhẹ nhàng gật đầu, một đôi mắt như mở như nhắm, thân thể lắc lư, trông như lúc nào cũng có thể ngủ gật. ... "Ngươi chính là Lười Biếng Chi Thần, nghe nói thực lực của ngươi mạnh nhất trong bảy người?" Diệp Đông Hoàng nhìn gã mập nói. "Tiểu tử, có chút kiến thức!" Lười Biếng Chi Thần không ngờ Diệp Đông Hoàng lại nhận ra mình, trong lòng khá tự hào! "Tiểu tử, chính ngươi đã giết Hải Thần?" Bên cạnh, Tham Lam Chi Thần người tỏa ra bảy vòng quang hoàn màu vàng sẫm, thân hình gầy nhỏ, nhưng đầu lại đặc biệt to lớn, trong mắt lóe lên hàn quang âm u, giọng nói a thé nhìn Diệp Đông Hoàng, chất vấn. "Không sai!" Diệp Đông Hoàng nói! "Tiểu tử, đã biết Thất Đại Nguyên Tội Thần chúng ta giáng lâm, còn không mau bó tay chịu trói, chờ xử phạt?" Tật Đố Chi Thần với bảy vòng quang hoàn màu hồng đậm lấp lánh sau gáy nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, mày nhíu chặt, trong mắt dường như có vô số bất

cam và đố kỵ.

Hắn có tướng mạo cực kỳ xấu xí, một mắt to, một mắt nhỏ, mũi tẹt, miệng rộng, thân hình không chỉ lùn tịt, còn lệch cả vai.

Bên cạnh hắn, dưới bảy vòng quang luân màu xanh lam sẫm, Ngạo Mạn Chi Thần có dung mạo cực kỳ anh tuấn, mái tóc dài màu vàng kim, vẻ mặt ngạo nghễ, chỉ liếc Diệp Đông Hoàng một cái, ánh mắt đã tràn đầy vẻ khinh thường và miệt thị. "Bó tay chịu trói?

Chờ xử phạt?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Tật Đố Chi Thần, cười khẩy nói: "Đồ xấu xí ở đâu ra vậy, xấu không phải lỗi của ngươi, nhưng ra ngoài dọa người thì là ngươi không đúng rồi!" "Phụt!" Ba Tái Tây nghe vậy, không nhịn được bật cười.

Mắng người cũng thật có trình độ!

Ba tháng giao lưu sâu sắc, khiến nàng hiểu rõ hơn về sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng!

Thấy Diệp Đông Hoàng bình tĩnh như vậy, tâm trạng vốn căng thẳng của nàng cũng thả lỏng!

Nàng tò mò đánh giá Thất Đại Nguyên Tội Chi Thần của Thần Giới, từ Sắc Dục Chi Thần mở miệng đầu tiên, đến Lười Biếng Chi Thần, Tham Lam Chi Thần, Tật Đố Chi Thần, Ngạo Mạn Chi Thần!

Còn lại hai người chưa nói chuyện, một gã quái nhân mặt mũi dữ tợn, bụng phệ.

Cơ thể cường tráng của hắn cao đến ba mét, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu vàng sẫm mạnh mẽ, quang luân sau gáy cũng là màu vàng sẫm.

Một gã đàn ông cao gầy sau gáy tỏa ra bảy vòng quang hoàn màu cam sẫm, toàn thân được bao phủ trong trường bào màu cam, khuôn mặt mang theo sự phẫn nộ bi thương vô cùng.

Bọn họ chính là Bạo Thực Chi Thần và Phẫn Nộ Chi Thần! "Ngươi tìm chết!" Tật Đố Chi Thần bị Diệp Đông Hoàng mắng là đồ xấu xí, nổi giận đùng đùng, bảy vòng quang hoàn sau gáy tỏa ra thần quang vô tận, bảy vòng quang hoàn sau gáy sáu người còn lại cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ!

Họ biết Diệp Đông Hoàng đã giết Hải Thần, thực lực không phải dạng vừa, không dám sơ suất!

Ầm!

Thất Đại Nguyên Tội Thần cùng lúc ra tay, thần uy như ngục, thần lực mênh mông chấn động toàn bộ Đấu La Đại Lục, Ba Tái Tây trong mắt tràn đầy chấn động!

Mỗi người ở đây đều mang lại cho nàng áp lực cực lớn, càng cảm thấy mình nhỏ bé! "Chút thực lực này, quá yếu!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, vung tay một cái, bảy bóng người tỏa ra thần quang vạn trượng đều phun máu bay ngược ra ngoài.

Từng người một nhìn về phía Diệp Đông Hoàng với ánh mắt đầy kinh hãi và sợ hãi! "Thực lực của người này quá kinh khủng, chúng ta không phải đối thủ, bố trí Nguyên Tội Thần Hàng Lâm Thần Phạt Đại Trận!" Lười Biếng Chi Thần mở miệng, lớn tiếng nói. "Được!" Mọi người đồng thanh. "Thần nói, tham lam là nguyên tội!" Giọng nói trầm thấp vang lên, phảng phất như hàng trăm vị thần cùng lúc ngâm xướng, niệm lực cường đại lập tức bay lên, trên bầu trời hình thành một Tham Lam Chi Diện khổng lồ có đường kính vạn mét.

Cùng lúc đó, toàn thân Tham Lam Chi Thần cũng biến thành màu vàng sẫm, bảy vòng quang luân sau lưng tuy không biến thành tám vòng, nhưng cũng đều to và dày hơn rất nhiều. "Thần nói, sắc dục là nguyên tội!" Tiếng ngâm xướng lại vang lên, lần này, bầu trời chuyển sang màu đỏ sẫm, Sắc Dục Chi Thần cũng biến thành một khối phát

quang khổng lồ màu đỏ sẫm. "Thần nói, bạo thực là nguyên tội!" Bạo Thực Chi Diện hiện ra, ánh sáng vàng sẫm tỏa rạng! "Thần nói, lười biếng là nguyên tội!" Lười Biếng Chi Diện màu xanh lục sẫm hiện ra! "Thần nói, phẫn nộ là nguyên tội!" Màu cam sẫm tỏa sáng, Phẫn Nộ Chi Diện gầm thét hiện ra trên bầu trời. "Thần nói, đố kỵ là nguyên tội!" Đố Kỵ Chi Diện hiện ra, Tật Đố Chi Thần lấp lánh ánh sáng hồng sẫm hiện ra. "Thần nói, ngạo mạn là nguyên tội!" Ngạo Mạn Chi Thần màu xanh lam đậm là người cuối cùng bước ra, bầu trời cũng theo đó biến thành màu xanh lam đậm.

Thất Đại Nguyên Tội Thần đồng thời cao giọng ngâm xướng, nói: "Gia thế giai hư vọng, nguyên tội thần bất tồn.

Nguyên tội hàng lâm, thiên tru địa diệt." "Ông..." Giữa tiếng ong ong kịch liệt, cả bầu trời dường như đều run rẩy trong khoảnh khắc tiếp theo.

Bảy màu sắc đã hiện ra trước đó đồng thời xuất hiện, mây mù bảy màu bao phủ toàn bộ Hải Thần Đảo, uy áp khủng bố ngập trời trấn áp xuống.

Ba Tái Tây, Biển Sâu Ma Kình, Tiểu Bạch và các sinh linh trên Hải Thần Đảo và vùng biển xung quanh lập tức biến sắc, hoảng sợ run rẩy.

Thần uy này thực sự quá mạnh!

Vào khoảnh khắc này, tất cả sinh linh trên Đấu La Đại Lục đều kinh hãi ngẩng đầu, có cảm giác trời sập đất nứt, nhật nguyệt vô quang. "Đó là bảy vị thần linh sao?

Bọn họ muốn làm gì?" Xa xa nhìn bảy bóng người thần uy cái thế, khiến trời đất run rẩy kinh khủng, Kim Ngạc Đấu La, Kiếm Đấu La, Ngọc Nguyên Chấn, Đái Dương và các cường giả Phong Hào Đấu La khác đều kinh hãi không thôi.

Bọn họ là những tồn tại đứng trên đỉnh của nhân gian, nhưng so với thần, vẫn tỏ ra nhỏ bé, không đáng kể! "Là bệ hạ sao?" Bỉ Bỉ Đông, A Ngân và những người khác tuy không nhìn thấy bóng dáng của Diệp Đông Hoàng, nhưng trong lòng có một dự cảm mạnh mẽ, bảy vị thần linh giáng lâm kia chín phần mười có liên quan đến Diệp Đông Hoàng!

Có lẽ lúc này, chính là đang chiến đấu với Diệp Đông Hoàng!

Họ đoán không sai!

Lúc này, bầu trời trên Hải Thần Đảo đã hoàn toàn bị thần lực của Thất Đại Nguyên Tội Thần bao phủ, bảy loại cảm xúc tiêu cực là ngạo mạn, đố kỵ, phẫn nộ, lười biếng, tham lam, sắc dục và bạo thực không ngừng dụ dỗ, dày vò tâm linh con người!

Ba Tái Tây được Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng, thân thể mềm mại không ngừng vặn vẹo, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, mắt liếc như tơ!

Ba tháng qua, Diệp Đông Hoàng và nàng như hình với bóng, khiến nàng thực sự trải nghiệm được niềm vui của người phụ nữ là gì!

Vì vậy, lúc này bị ảnh hưởng của Sắc Dục Chi Thần là nghiêm trọng nhất!

Dưới Nguyên Tội Thần Hàng Lâm Thần Phạt Đại Trận, kẻ địch bị nhốt lại, sức mạnh của Thất Đại Nguyên Tội Thần tăng vọt! "Hừ!" Tham Lam Chi Thần hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ tham lam, đột nhiên há miệng, một chiếc lưỡi dài tức thì thè ra, bắn về phía Diệp Đông Hoàng. "Lưỡi dài như vậy, ăn cơm thế nào?

Đây là bệnh, phải chữa!" Không biết từ lúc nào, Đông Hoàng Kiếm đã xuất hiện trong tay Diệp Đông Hoàng, nhẹ nhàng chém về phía trước.

Một luồng kiếm quang lộng lẫy vượt qua cả không thời gian, soi sáng vạn cổ, chém đứt vạn trượng hồng trần!

Lưỡi của Tham Lam Chi Thần bị kiếm quang chém đôi từ giữa, và kiếm quang không hề dừng lại, muốn chém Tham Lam Chi Thần thành hai nửa!

Nguyên Tội Thần Hàng Lâm Thần Phạt Đại Trận bị chém ra một vết nứt.

Một chiêu này, thậm chí đã vượt qua uy năng của một đòn toàn lực của Chí Cao Thần.

Thật kinh khủng!

Chương 488

Ba Tái Tây khôi phục lại bình thường, gò má vẫn ửng hồng, thấy Diệp Đông Hoàng tùy tay một kiếm, lại có uy lực kinh thiên động địa như vậy, trong kinh ngạc mang theo sùng bái và tự hào!

Đây là người đàn ông đã chinh phục cả thân và tâm của nàng! ...

Đây là người đàn ông đã chinh phục cả thể xác lẫn trái tim của nàng!

Trong đại trận Thần Phạt Nguyên Tội Thần Giáng Lâm, gương mặt vốn đắc ý của Tham Lam Chi Thần trong thoáng chốc trở nên méo mó.

Méo mó xen lẫn kinh hãi, hắn đã hoàn toàn mất đi khả năng phán đoán mọi thứ trước mắt, kiếm quang phóng đại cực nhanh trong con ngươi, chỉ cảm thấy cái chết dường như thật sự sắp giáng xuống!

Ngay cả thần vị của chính hắn dường như cũng sắp theo đó mà vỡ nát.

Diệp Đông Hoàng trước đó chém giết Hải Thần, ngay cả tay cũng không động, nay dùng đến binh khí, đủ để hắn phải tự hào rồi!

Không khí, vào khoảnh khắc này dường như đã hoàn toàn ngưng đọng, tất cả mọi người dường như đã nhìn thấy Tham Lam Chi Thần bị một kiếm chém thành hai nửa!

Nhưng mà, khoảnh khắc tiếp theo, chuyện ngoài ý muốn xuất hiện!

Sáu đạo quang mang màu sẫm đột nhiên hóa thành sáu luồng sáng, gần như là dịch chuyển tức thời, xuất hiện sau lưng Tham Lam Chi Thần.

Mỗi người bọn họ đều giơ hai tay của mình lên, đặt hai lòng bàn tay lên người phía trước.

Sức mạnh của sáu vị thần, chồng chất lên nhau, tựa như sóng lớn, cuối cùng truyền vào trong cơ thể Tham Lam Chi Thần.

Trong nháy mắt, bảy loại quang mang màu sẫm đồng thời bùng lên rực rỡ, bầu trời cũng trở nên u ám.

Lần này, là sự u ám thuần túy, không còn bất kỳ màu sắc nào khác xuất hiện.

Sự tham lam trên mặt Tham Lam Chi Thần biến mất.

Sự đố kỵ trên mặt Đố Kỵ Chi Thần tan biến.

Sự tham ăn trên mặt Bạo Thực Chi Thần không còn nữa.

Dục vọng trên mặt Sắc Dục Chi Thần trở nên thánh khiết.

Sự lười biếng trên mặt Lại Nọa Chi Thần không còn nữa.

Sự phẫn nộ trên mặt Phẫn Nộ Chi Thần hóa thành hư vô.

Sự ngạo mạn trên mặt Ngạo Mạn Chi Thần hóa thành khiêm tốn.

Trong khoảnh khắc này, gương mặt của bảy vị Nguyên Tội Thần đều trở nên vô cùng nghiêm túc, khí tức thánh khiết chưa từng có lại xuất hiện trên người họ.

Vào khoảnh khắc này, bọn họ dường như không còn là tà thần, mà là biểu tượng của sự thần thánh.

Bảy sắc quang mang hóa thành từng lớp sóng, cuối cùng ngưng tụ trên người Tham Lam Chi Thần, thần lực màu vàng sẫm vốn có của Tham Lam Chi Thần đột nhiên bùng lên, hóa thành màu vàng thuần túy lộng lẫy.

Thần lực mênh mông cuồn cuộn trên người hắn hóa thành một

quyền kinh khủng chí cường chí bá.

Một quyền tung ra, thiên địa thất sắc, tinh thần vẫn diệt, toàn bộ Đấu La Đại Lục đều rung chuyển dữ dội, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

Vô số sinh linh phủ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Trước sức mạnh cấp độ này, ngay cả Phong Hào Đấu La cũng quá nhỏ bé, bất lực, chỉ có thể chờ đợi sự lựa chọn của vận mệnh!

Sống chết không do mình!

Ầm ầm!

Quyền quang rực rỡ dập tắt tất cả, thời không không tồn tại, pháp tắc phá diệt, cuối cùng cũng tiêu diệt được một đạo kiếm quang mà Diệp Đông Hoàng tiện tay chém ra!

Thế nhưng trên mặt bảy đại Nguyên Tội Thần không có một chút hưng phấn và vui mừng nào.

Diệp Đông Hoàng tiện tay một kiếm đã kinh khủng như vậy, cần bọn họ dốc toàn lực mới có thể chống đỡ!

Tiếp theo, bọn họ phải làm sao để cản được đòn tấn công mạnh hơn!

Quả nhiên, sợ cái gì thì cái đó đến!

Chỉ thấy thân ảnh của Diệp Đông Hoàng từ bãi cát trên đảo Hải Thần từ từ bay lên, thần quang chói lọi chiếu rọi Đấu La Đại Lục!

Giờ phút này, thân ảnh của hắn trở nên vô cùng vĩ ngạn, vô cùng mênh mông, cả Đấu La Đại Lục đều ở dưới chân hắn.

Tất cả sinh linh kinh hãi ngẩng đầu lên, đều có thể thấy rõ tư thế anh vũ hùng tráng, vĩ ngạn vô biên, thần uy cái thế của hắn! "Là Bệ hạ!" "Bệ hạ đến cứu chúng ta rồi!" "Đông Hoàng Bệ hạ vĩnh hằng bất

hủ!" … Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, vô số sinh linh đang run lẩy bẩy ở Đấu La Đại Lục cuối cùng đã tìm được chỗ dựa tinh thần, từng người một thành kính quỳ lạy, cầu xin sự che chở của Diệp Đông Hoàng! "Trẫm là Đế, phải trấn áp hết thảy kẻ địch trong thế gian!" Giọng nói hùng vĩ, mênh mông, uy nghiêm vô song vang vọng khắp Đấu La Đại Lục.

Vô tận kim quang trong tay Diệp Đông Hoàng hóa thành một thanh cự kiếm màu vàng dài hàng vạn trượng – Đông Hoàng Kiếm! "Chém!" Kiếm phong đến đâu, không gian sụp đổ, thời gian không tồn tại, vạn đạo lùi bước, sinh linh tan biến, đại trận Thần Phạt Nguyên Tội Thần Giáng Lâm vỡ tan từng tấc!

Kiếm phong sắc bén lạnh lẽo trong nháy mắt lướt qua thần thể của Ngạo Mạn, Tật Đố, Phẫn Nộ, Lại Nọa, Tham Lam, Sắc Dục và Bạo Thực Chi Thần!

Thần thể kiên cố của bọn họ dưới sự sắc bén của Đông Hoàng Kiếm giống như đậu hũ bị cắt ra.

Linh hồn và ý thức của bọn họ bị nghiền nát dưới sự sắc bén của Đông Hoàng Kiếm.

Toàn bộ sinh cơ trong nháy mắt bị phá hủy!

Thần quang trên người bảy đại Nguyên Tội Thần biến mất, thi thể bị cắt thành hai đoạn của bọn họ rơi từ trên trời xuống như người phàm!

Chỉ có thân ảnh thần quang vạn trượng, vĩ ngạn vô biên của Diệp Đông Hoàng vẫn đứng sừng sững giữa trời đất, cái thế vô song, cử thế vô địch!

Giờ phút này, hắn chính là độc nhất trong trời đất, là trung tâm của vũ trụ vạn vật, là chân thần duy nhất trên thế gian! "Đông Hoàng Bệ

hạ, vĩnh hằng bất hủ!" "Đông Hoàng Bệ hạ, vĩnh hằng bất hủ!" … Tiếng hoan hô thành kính và phấn khích vang trời dậy đất, vang vọng đến tận mây xanh.

Tất cả sinh linh ở Đấu La Đại Lục kích động và thành kính nhìn thân ảnh vĩ ngạn của Diệp Đông Hoàng trên bầu trời, kích động đến mức nước mắt lưng tròng!

Giờ phút này, Diệp Đông Hoàng thực sự trở thành vị thần chí cao vô thượng trong lòng tất cả sinh linh Đấu La Đại Lục.

Nhà nhà bắt đầu dựng tượng thần cho Diệp Đông Hoàng, ngày đêm tế bái cầu nguyện, cầu xin sự bảo hộ che chở của Diệp Đông Hoàng!

Vút!

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng biến mất, quay trở lại ghế thái sư trên bãi cát đảo Hải Thần.

Hắn đưa tay ra chộp một cái, một hắc động hiện ra, mười bốn đoạn thi thể của bảy đại Nguyên Tội Thần bị thôn phệ!

Diệp Đông Hoàng nhắm mắt lại, bảy loại nguyên tội ngạo mạn, đố kỵ, phẫn nộ, lười biếng, tham lam, sắc dục, bạo thực không ngừng biến hóa trên mặt hắn!

Ba Tái Tây thân hình thướt tha, kiều khu uyển chuyển, dựa vào bên cạnh Diệp Đông Hoàng, sự sùng bái và yêu mến hiện rõ trên lời nói và nét mặt.

Nàng nhìn những cảm xúc không ngừng biến hóa trên mặt Diệp Đông Hoàng, trong mắt chỉ có tò mò, không có lo lắng!

Bởi vì, nàng có niềm tin vào Diệp Đông Hoàng!

Đúng vậy, sau khi thôn phệ bảy đại Nguyên Tội Thần, Diệp Đông

Hoàng không hề bị ảnh hưởng, lúc này chỉ đang cảm ngộ sức mạnh của bảy đại Nguyên Tội Thần!

Đừng nói là bảy đại Nguyên Tội Thần, cho dù thôn phệ tất cả thần linh của Thần giới cũng sẽ không ảnh hưởng đến Diệp Đông Hoàng!

Nhưng dù sao bảy đại Nguyên Tội Thần cũng là thần linh cấp một của Thần giới, mỗi người đều đại diện cho một loại pháp tắc của thế giới này, đối với Diệp Đông Hoàng có sự trợ giúp rất lớn!

Những ngày tiếp theo, Diệp Đông Hoàng vừa thể ngộ sức mạnh của bảy đại Nguyên Tội Thần, vừa cùng Ba Tái Tây chơi đùa, vận động.

Mà trên đại lục, vì trận thần chiến này, uy danh của Diệp Đông Hoàng đã khắc sâu vào lòng người.

Từng pho tượng thần được dựng lên, phong trào võ đạo thịnh hành, lan khắp đại lục!

Liễu Nhị Long nhân cơ hội này, mạnh tay xây dựng học viện, lập kế hoạch tuyển sinh, tuyên truyền cho Học viện Võ đạo Đông Hoàng, ba năm sau chính thức chiêu sinh!

Đúng vậy, Liễu Nhị Long đặt tên cho học viện sắp thành lập của mình là: Học viện Võ đạo Đông Hoàng!

Chỉ bằng cái tên này, học viện chưa thành lập này chắc chắn sẽ trở thành học viện võ đạo cao nhất đại lục, trở thành thánh địa mà vô số cường giả võ đạo hướng tới!

Giờ phút này, bất kể là bình dân hay Hồn Sư, đều đi lĩnh miễn phí công pháp võ đạo.

Bọn họ ngoài việc tự mình tu luyện, còn dốc sức bồi dưỡng hậu bối của mình, hy vọng có thể thi vào Học viện Võ đạo Đông Hoàng sau ba năm nữa!

Giờ phút này, tất cả mọi người ở Đấu La Đại Lục không còn lấy việc trở thành Hồn Sư làm vinh, mà lấy việc trở thành cường giả võ đạo làm vinh!

Đối với những thay đổi này, Diệp Đông Hoàng không biết, cũng lười quan tâm!

Hắn mỗi ngày phong hoa tuyết nguyệt, vừa tu luyện nâng cao tu vi, vừa sống những ngày tiêu dao tiêu hồn thực cốt!

Khác với Đấu La Đại Lục, Thần giới mây đen bao phủ, tất cả sinh linh đều có cảm giác áp bức và căng thẳng như mưa gió sắp đến!

Sau khi Hải Thần vẫn lạc, bảy đại Nguyên Tội Thần lại trong nháy mắt đồng thời vẫn lạc, chuyện lớn chấn động Thần giới như vậy căn bản không thể che giấu được!

Phải biết rằng Thần giới ngoài năm vị Chí Cao Thần, thì mười tám vị thần linh cấp một là mạnh nhất, là lực lượng chiến đấu cao cấp của Thần giới!

Chương 489

Nay một lúc vẫn lạc tám vị, lực lượng chiến đấu cao cấp gần như tổn thất một nửa!

Tổn thất này, ngay cả thời Long Thần động loạn cũng chưa từng xuất hiện!

Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần, Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần, Sinh Mệnh Nữ Thần, năm đại Chí Cao Thần khẩn cấp triệu tập hội nghị, Thần giới tăng cường giới bị, và thương nghị xuất binh thảo phạt Diệp Đông Hoàng!

Lần này, một khi ra tay, tất nhiên là dốc toàn bộ lực lượng, sấm sét vạn quân.

Ít nhất sẽ có hai vị Chí Cao Thần dẫn đội, thậm chí nhiều hơn!

Dù sao, bảy đại Nguyên Tội Thần miễn cưỡng có thể coi như một Chí Cao Thần!

Diệp Đông Hoàng có thể một lúc chém giết bảy đại Nguyên Tội Thần, tất nhiên có chiến lực của Chí Cao Thần!

Chiến tranh sắp nổ ra!

Đối với tất cả những điều này, Diệp Đông Hoàng không biết, nhưng hắn có thể đoán được.

Nhưng hắn không để ý, sau khi thôn phệ bảy đại Nguyên Tội Thần, lĩnh ngộ Vạn Đạo Pháp Tắc của hắn đã đến ngũ trọng, sắp lĩnh ngộ lục trọng.

Đây cũng là lý do hắn không trực tiếp giết lên Thần giới!

Hắn chuẩn bị đợi sau khi hoàn toàn tiêu hóa sức mạnh của bảy đại

Nguyên Tội Thần, lĩnh ngộ Vạn Đạo Pháp Tắc lục trọng rồi mới đến Thần giới.

Đương nhiên, lúc này hắn đang khám phá nguồn gốc và huyền bí của sinh mệnh, dung hợp sức mạnh thôn phệ của bản thân với Ba Tái Tây, khiến người sau cũng được lợi rất nhiều, tu vi không ngừng tăng trưởng. … Thần giới, Ủy ban Thần giới!

Cung điện nguy nga dưới sự chiếu rọi của quầng sáng Thần giới lấp lánh ánh vàng nhạt, nơi đây là điểm cao nhất của toàn bộ Thần giới, cũng là nơi chưởng quản mọi thứ của Thần giới.

Ủy ban Thần giới có trách nhiệm thẩm phán chúng thần, cũng có nhiệm vụ chưởng quản Thần giới, duy trì quy tắc.

Trên quảng trường bên ngoài Ủy ban Thần giới, mây mù biến hóa khôn lường, lúc thì như sóng lớn cuồn cuộn, lúc thì như mỹ nhân tĩnh lặng, mỗi lần biến hóa đều không có quy tắc, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác mỹ lệ và chấn động hơn.

Nguyên lực trời đất nồng đậm quanh quẩn trong mây mù, từng đạo thân ảnh kinh khủng với thần uy mênh mông tụ tập trên không quảng trường!

Dẫn đầu là một nam tử bá khí mặc trường bào màu máu, ánh mắt nam tử lạnh lùng, tỏa ra khí tức sát lục kinh khủng, chính là Tu La Thần chấp chưởng sát lục.

Cũng là cao thủ đệ nhất Thần giới, từng một kiếm chém Long Thần thành hai nửa!

Bên cạnh Tu La Thần là Hủy Diệt Chi Thần, hắn mặc một chiếc áo choàng lớn màu tím, che kín đầu!

Chỉ có thể lờ mờ thấy, trong áo choàng có hai đốm sáng màu đỏ nhảy múa, nhưng không thấy rõ mặt hắn.

Trong áo choàng đó, dường như có khí tức kinh khủng sâu thẳm vô tận.

Sau lưng Tu La Thần và Hủy Diệt Chi Thần là Phá Hư Thần và bảy đại Nguyên Tố Thần!

Hai vị Chí Cao Thần cùng với tám vị thần linh cấp một, chính là đội hình kinh khủng xuất chinh thảo phạt Diệp Đông Hoàng lần này!

Vô số sinh linh Thần giới nhìn thấy đội hình mạnh mẽ như vậy, lòng tin tăng gấp trăm lần.

Nếu như vậy mà còn thất bại, thì Thần giới sẽ không còn sức lực thảo phạt Diệp Đông Hoàng nữa! "Xuất phát!" Tu La Kiếm trong tay Tu La Thần chỉ về phía trước, tiếng sấm rền vang, khí tức sát lục càn quét trời đất, khiến vô số sinh linh Thần giới run rẩy sợ hãi! "Không cần đâu, Trẫm đã đến rồi!" Ngay khi Tu La Thần chuẩn bị mở lối đi đến Đấu La Đại Lục, dẫn dắt các cường giả Thần giới đi thảo phạt Diệp Đông Hoàng, một giọng nói lãnh đạm uy nghiêm vang vọng khắp trời đất, vang dội khắp bốn phương Thần giới!

Trong chốc lát!

Trời đất một mảnh tĩnh mịch, gió dường như đã ngừng, thời gian dường như cũng đã ngừng lại! "Cuồng vọng!" "Không biết sống chết!" "Lớn mật!" … Sau sự tĩnh lặng, từng luồng khí tức phẫn nộ bùng lên trời, không ai ngờ Diệp Đông Hoàng lại to gan như vậy, dám trực tiếp giết đến Thần giới!

Quả thực coi Thần giới như không có gì!

Thật sự coi thần linh của Thần giới đều là người chết sao?

Tu La Kiếm trong tay Tu La Thần rung động, bao nhiêu năm rồi, kể từ khi trấn áp Long Thần, chưa từng có ai dám khiêu khích Thần giới như vậy! "Tìm chết!" Hủy Diệt Chi Thần đại nộ, hai đốm sáng

màu đỏ trong áo choàng nhảy múa kịch liệt, khí tức hủy diệt kinh khủng vô tận lan tỏa ra, che trời lấp đất!

Chỉ thấy ánh sáng đỏ trong mắt hắn lóe lên, trong mây đen trên bầu trời, từng tia sét màu tím đen trong nháy mắt giáng xuống, Hủy Diệt Thần Lôi!

Ầm ầm ầm!

Hủy Diệt Thần Lôi, hủy diệt tất cả, xé rách thời không, nghiền nát pháp tắc, thiêu rụi tất cả mọi thứ! "Lợi hại quá!" Vô số thần linh trong lòng kinh thán, đây chính là sức mạnh của Chí Cao Thần, hơn nữa còn là Chí Cao Thần thiện chiến! "Tên cuồng đồ kia chắc chắn bị đánh cho tan xương nát thịt rồi!" Từng thần linh thầm nghĩ, khinh thường Diệp Đông Hoàng, thật sự cho rằng giết được vài thần linh cấp một là có thể làm mưa làm gió ở Thần giới sao?

Đúng là ảo tưởng, không biết tự lượng sức mình!

Thế nhưng nụ cười trên mặt họ dần dần biến mất, vì họ phát hiện ánh mắt của mấy vị Chí Cao Thần vẫn ngưng trọng, không hề có chút vui mừng khi chém giết được kẻ địch!

Chẳng lẽ… Một phỏng đoán đáng sợ hiện lên trong đầu!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Phỏng đoán của họ đã được chứng thực!

Ông!

Vô tận thần quang chiếu xuống, soi rọi trời đất, một thân ảnh đế hoàng vô cùng vĩ ngạn uy nghiêm hiện ra trong vô tận thần quang.

Sau lưng hắn có vô số vũ trụ cổ xưa trôi nổi, từng dải ngân hà lưu chuyển giữa những sợi tóc, đôi mắt như vũ trụ tinh hà, mênh mông sâu thẳm! "Trẫm, Diệp Đông Hoàng, thần phục hoặc là chết?" Diệp

Đông Hoàng đứng sừng sững trên ngực thân ảnh vô thượng đế hoàng đó, đó là Đế Vương Pháp Tướng của hắn.

Hắn tay cầm Đông Hoàng Kiếm, coi thường thiên hạ.

Giọng nói hùng vĩ mênh mông vang vọng khắp Thần giới, khiến Thần giới dường như run rẩy nhấp nhô theo tiếng vang.

Hiện tại Vạn Đạo Pháp Tắc của hắn đã lĩnh ngộ đến lục trọng, và còn là lục trọng đỉnh phong, thực lực tăng trưởng nào chỉ trăm lần!

Nhưng muốn thăng cấp lên đệ thất trọng lại vô cùng khó khăn!

Không biết bao nhiêu thiên kiêu bá chủ cả đời bị kẹt ở pháp tắc lục trọng đỉnh phong, cả đời khó tiến thêm một tấc!

Lục trọng đỉnh phong và thất trọng trông chỉ cách nhau một đường, nhưng lại là trời vực!

Đây cũng là lý do tại sao pháp tắc thất trọng được gọi là Thiên Hoàng!

Diệp Đông Hoàng nghĩ đến một cách nhanh gọn, đó chính là thôn phệ hết những thần linh cường đại này của Thần giới, cướp đoạt tu vi và cảm ngộ của họ, chắc chắn có thể đạt tới pháp tắc thất trọng, trở thành Thiên Hoàng! "Muốn chúng ta thần phục, đúng là mơ mộng, năm đó Long Thần còn không làm được, huống hồ là ngươi!" Tu La Thần tay cầm Tu La Kiếm, sát ý ngút trời.

Trong mắt Hủy Diệt Chi Thần tràn ngập ý hủy diệt vô tận, Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần và Sinh Mệnh Nữ Thần cũng đã đến bên cạnh họ!

Năm đại Chí Cao Thần nghiêm trận chờ địch!

Chín vòng quang luân sau đầu họ trở nên cường thịnh vô song, vô tận thần quang chấn động cả Thần giới!

Phá Hư Thần, Tình Tự Chi Thần, bảy đại Nguyên Tố Thần và các thần linh cấp một khác đều hành động!

Từng vòng quang luân bảy màu khác nhau cũng theo đó sáng lên sau đầu những vị thần này, quang luân rực rỡ, khiến cả bầu trời trở nên sáng bừng. "Hủy Diệt Thần Lôi!" Sương mù màu tím đen sau lưng Hủy Diệt Chi Thần bay lên trời, hóa thành Hủy Diệt Thần Lôi chí cường, phát ra từng tiếng nổ vang trên cao, lao về phía Diệp Đông Hoàng. "Sinh Mệnh Chi Chủng!" Sinh Mệnh Nữ Thần nhắm mắt lại, hai tay giơ lên hai bên thân thể, một luồng ánh sáng xanh biếc mạnh mẽ đột nhiên bắn lên trời, nhắm thẳng vào Diệp Đông Hoàng. "Tu La Huyết Kiếm!" Tu La Kiếm trong tay Tu La Thần chém ra, chém ra một huyết kiếm thông thiên triệt địa, đúng là thần cản giết thần, phật cản giết phật! "Tà Ác Chi Quang!" Tà Ác Chi Thần đánh ra một luồng hắc quang vô cùng tà ác, hắc quang vừa xuất hiện, quỷ khóc sói gào, trời đất thất sắc, có thể ăn mòn mọi thứ! "Tịnh Hóa Chi Mâu!" Thiện Lương Chi Thần ngọc thủ vung lên, từng cây Tịnh Hóa Chi Mâu thuần khiết không tì vết dường như có thể tịnh hóa mọi ô uế trên đời bắn về phía Diệp Đông Hoàng! "Nguyên Tố Bác Ly Đao!" Bảy đại Nguyên Tố Thần liên hợp với một đám thần linh cấp hai, thi triển một trong ba đại trận pháp của Thần giới là Nguyên Tố Đại Trận, bảy loại nguyên tố hội tụ thành một thanh thiên đao!

Đao này vừa ra, nguyên tố bị tách rời, khiến người ta không thể điều động bất kỳ năng lượng nào!

Bởi vì bảy loại nguyên tố là cơ sở cấu thành thế giới!

Phá Hư Thần mặc một bộ giáp trụ cực kỳ hoa lệ, quang luân màu bạc sau lưng tỏa sáng bốn phía, trong tay hắn sử dụng một đôi cự chùy.

Mỗi lần vung ra, trên bầu trời lại vang lên từng tiếng nổ, dường

như bầu trời sắp bị hắn đập vỡ.

Hắn dùng phương pháp một sức hạ mười khéo, Phá Hư Thần còn có biệt danh là Đại Lực Thần.

Xét về sức mạnh thuần túy, hắn là đệ nhất Thần giới. … Giờ phút này, chúng thần Thần giới mỗi người thi triển thần thông!

Từng luồng thần quang lộng lẫy kinh khủng oanh kích về phía Diệp Đông Hoàng, giống như muốn diệt thế!

Chương 490

… Đòn tấn công này có thể nói là hội tụ toàn bộ sức mạnh của Thần giới, ngay cả Long Thần năm đó cũng không chịu nổi!

Giờ phút này, vạn chúng chú mục!

Tất cả sinh linh Thần giới đều đang cầu nguyện, diệt sát Diệp Đông Hoàng, tiêu diệt tà ác! "Hỗn Động Vô Lượng!" Nhìn những đòn tấn công ngập trời kéo đến, Diệp Đông Hoàng không hề để ý, Vạn Đạo Pháp Tắc trên người lóe lên, ức vạn tinh thần ngưng tụ xung quanh hắn!

Giờ phút này, hắn như chúa tể các vì sao, chưởng khống ức vạn tinh thần! "Ngây thơ!" Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần ánh mắt khinh thường, thật sự cho rằng những tinh thần do thần lực diễn sinh ra này có thể cản được đòn tấn công của họ, đúng là ảo tưởng!

Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần, Sinh Mệnh Nữ Thần, bảy đại Nguyên Tố Thần và các cường giả khác đều mang vẻ mặt khinh thường.

Bọn họ đều không cho rằng những tinh thần này có thể cản được đòn tấn công của họ!

Nhìn biểu cảm của chúng thần, khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên, thật sự cho rằng Hỗn Động Vô Lượng của hắn chỉ đơn giản như những tinh thần này sao? "Thôn phệ!" Ngay khi tất cả các đòn tấn công sắp giáng xuống, ức vạn tinh thần xung quanh Diệp Đông Hoàng đột nhiên biến đổi, hóa thành từng hỗn động nuốt trời nuốt đất!

Lực thôn phệ vô cùng từ trong hỗn động lan tỏa ra, ức vạn tinh thần chính là ức vạn hỗn động.

Bất kể là Hủy Diệt Thần Lôi, Sinh Mệnh Chi Chủng, hay Tu La Huyết Kiếm, Tà Ác Chi Quang, Tịnh Hóa Chi Mâu, cho đến Nguyên Tố Bác Ly Đao… còn chưa kịp đến gần đã bị lực thôn phệ của ức vạn hỗn động xé nát, phân giải, thôn phệ!

Giờ phút này, Diệp Đông Hoàng dường như hóa thành một hố đen vũ trụ, thôn phệ vũ trụ trời đất! "Sao có thể?" Biểu cảm chế giễu trên mặt Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần trong nháy mắt cứng lại, trong mắt tràn ngập kinh hãi và khó tin!

Đòn tấn công chí cường tập hợp sức mạnh của Thần giới của họ cứ như vậy bị Diệp Đông Hoàng dễ dàng thôn phệ?

Bọn họ khó có thể chấp nhận! "Bị thôn phệ rồi?" "Sao lại như vậy?" … Vô số sinh linh Thần giới trợn to mắt, sự nhiệt tình trước đó dường như bị dội một gáo nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân.

Đại ma vương này kinh khủng như vậy, bọn họ còn hy vọng không?

Chẳng lẽ chỉ có thể thần phục dưới chân Diệp Đông Hoàng? "Các ngươi tấn công xong rồi, đến lượt Trẫm!" Hai mắt bắn ra tinh quang, Diệp Đông Hoàng giơ Đông Hoàng Kiếm trong tay lên, nhẹ nhàng chém về phía trước! "Kiếm Chủ Thế Giới!" Một thế giới kiếm đạo bao trùm phạm vi trăm vạn dặm bao phủ xuống, đây là một thế giới hoàn toàn do kiếm khí tạo thành.

Kiếm quang dày đặc tràn ngập cả thế giới, các thần quan dưới thần linh, thần linh cấp ba, thần linh cấp hai trong thế giới kiếm vực này trong nháy mắt bị vạn kiếm xuyên tim, hóa thành tro bụi! "Không!" Thần linh cấp một chỉ chống cự được một hơi thở đã bị vô số kiếm quang xé nát thành sương máu, giờ phút này, trong phạm vi trăm vạn dặm chỉ còn lại năm vị Chí Cao Thần!

Tất cả sinh linh còn lại đều bị xé nát trong thế giới kiếm vực!

"Ngươi là ác ma, tàn sát thương sinh, sẽ có ngày ngươi gặp báo ứng!" Thiện Lương Nữ Thần và Tà Ác Chi Thần lưng tựa lưng, gian nan chống đỡ vô tận kiếm khí xung quanh, thấy trong nháy mắt Diệp Đông Hoàng đã diệt sát mấy chục vạn sinh linh, nàng đau đớn tột cùng, gào thét phẫn nộ!

Giờ phút này, có thể nói cường giả Thần giới đã bị một lưới bắt hết! "Xong rồi!

Thần giới xong rồi!" Ánh mắt Sinh Mệnh Nữ Thần tuyệt vọng, quanh thân bao bọc bởi ánh sáng xanh tràn đầy sinh cơ, một cành cây không ngừng vươn dài, che trời lấp đất, nhưng lại bị kiếm khí xé nát, không thể mở rộng! "Cùng hắn liều mạng!" Trong mắt Tu La Thần, Hủy Diệt Chi Thần, Tà Ác Chi Thần tràn ngập hung bạo, dao động kinh khủng lan tỏa trong cơ thể, dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào!

Chiêu Kiếm Chủ Thế Giới này chủ yếu để khốn địch, cầm nã, diệt sát kẻ yếu rất hiệu quả, nhưng lực sát thương có hạn, tạm thời không thể giết chết năm vị Chí Cao Thần! "Hồng Trần Diệu Thế!" Diệp Đông Hoàng lại vung ra một kiếm, kiếm quang rực rỡ dường như từ trên trời bay đến, năm vị Chí Cao Thần đang điên cuồng bỗng nhiên thân thể cứng đờ, ánh mắt ngây dại, mang theo vẻ giãy giụa!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Kiếm quang lướt qua cổ họ, xóa sổ ý thức của họ, năm đạo thân ảnh khí tức sinh mệnh tiêu tan, mềm nhũn ngã xuống đất.

Thân thể Sinh Mệnh Nữ Thần và Hủy Diệt Chi Thần hóa thành những đốm huỳnh quang, biến mất trong trời đất!

Bản thể của Sinh Mệnh Nữ Thần là một cây đại thụ, không ở đây, vì vậy không chết!

Bản thể của Hủy Diệt Chi Thần là Hủy Diệt Bản Nguyên, ở sâu trong Hủy Diệt Thành Bảo, cũng không chết!

Nhưng hai người họ tuy không chết, nhưng cũng nguyên khí đại thương, chiến đấu lực không còn một phần mười!

Không vội đi nhổ cỏ tận gốc, Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, Kiếm Chủ Thế Giới như một tiểu thế giới thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một viên châu, chui vào trong cơ thể Diệp Đông Hoàng!

Ầm!

Viên châu vừa chui vào cơ thể, khí tức kinh khủng liền từ trên người Diệp Đông Hoàng bộc phát ra.

Viên châu này chứa đựng huyết nhục linh hồn và cảm ngộ tu luyện của mấy chục vạn sinh linh Thần giới!

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là bản nguyên của những thần linh cường đại như Tu La Thần, Tà Ác Chi Thần, Thiện Lương Chi Thần, bảy đại Nguyên Tố Thần!

Bọn họ đều là thần linh tồn tại từ khi Thần giới khai thiên lập địa, có thể nói là tiên thiên thần linh của Thần giới.

Nay bị Diệp Đông Hoàng một mẻ hốt gọn, và còn thôn phệ, lợi ích mà Diệp Đông Hoàng nhận được khó có thể tưởng tượng!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng muốn hấp thu tiêu hóa nhiều sức mạnh như vậy cũng cần một thời gian nhất định!

Vút!

Thân ảnh lóe lên, Diệp Đông Hoàng biến mất tại chỗ! … Trên bầu trời thành bảo tối đen, mây đen dày đặc, thỉnh thoảng một tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống, rơi lên thành bảo, nhuộm cho nó một lớp quang vựng màu tím sẫm.

Cho dù là bất kỳ thần linh nào đến đây cũng sẽ cảm nhận được cảm giác áp bức rõ rệt.

Bởi vì đây là địa bàn của Hủy Diệt Chi Thần, nơi mà chúng thần đều tránh xa – Hủy Diệt Thành Bảo.

Ngay cả vợ của Hủy Diệt Chi Thần là Sinh Mệnh Nữ Thần cũng không dễ dàng đến đây, vì nơi đây đâu đâu cũng tràn ngập ý niệm hủy diệt khổng lồ.

Những ý niệm hủy diệt này đến từ ý niệm hủy diệt của các loại sinh vật ở hạ giới.

Chỉ có Hủy Diệt Chi Thần mới có thể hấp thu chuyển hóa chúng thành sức mạnh của mình.

Vì vậy, mỗi khi tu luyện, Hủy Diệt Chi Thần đều ở đây, còn bình thường hắn sẽ ở tại Hồ Sinh Mệnh của Sinh Mệnh Nữ Thần, trong ngôi nhà trên mặt nước.

Ầm ầm!

Ngày hôm đó, một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh tan thành tro bụi thành bảo của vị Chí Cao Thần Thần giới Hủy Diệt Chi Thần!

Thân ảnh cao lớn vĩ ngạn của Diệp Đông Hoàng bước ra từ không gian, đến một nơi tràn ngập vô tận khí tức hủy diệt!

Bản nguyên của Hủy Diệt Chi Thần, Hủy Diệt Bản Nguyên! "Ngươi dám đến đây, vậy thì cùng bản tọa hủy diệt đi!" Thân ảnh của Hủy Diệt Chi Thần hiện lên từ Hủy Diệt Bản Nguyên, thấy Diệp Đông Hoàng xuất hiện, gào thét điên cuồng!

Lời vừa dứt, hắn liền muốn tự bạo Hủy Diệt Bản Nguyên, đến lúc đó chắc chắn có thể kích nổ cả Thần giới, kéo Diệp Đông Hoàng cùng chôn theo!

Về phần sinh tử của ức vạn sinh linh Thần giới, hắn lười quan tâm!

Hắn là Hủy Diệt Chi Thần, thứ hắn muốn là hủy diệt! "Trước mặt Trẫm, ngươi còn muốn tự bạo?" Diệp Đông Hoàng chế giễu, ánh mắt vừa động, Hủy Diệt Chi Thần liền phát hiện thời không xung quanh hắn đều bị đóng băng, ngay cả linh hồn hắn cũng bị đóng băng!

Đừng nói là tự bạo, ngay cả ý niệm cũng khó có thể chuyển động! "Yên tâm đi đi, Trẫm sẽ giúp ngươi sử dụng tốt vợ ngươi, Sinh Mệnh Nữ Thần!" Lời vừa dứt, thời không vỡ nát. … "Ngươi tên cẩu tặc, không được chết tử tế!" Ý niệm cuối cùng của Hủy Diệt Chi Thần lóe lên, nghĩ đến Sinh Mệnh Nữ Thần sẽ trở thành đồ chơi của Diệp Đông Hoàng, trong lòng liền tràn ngập phẫn nộ vô tận!

Dường như nhìn thấy trên đầu mình một thảo nguyên xanh mướt!

Đáng tiếc, hắn có phẫn nộ thế nào cũng vô ích, chỉ có thể mang theo bất cam và oán hận triệt để hủy diệt, biến mất giữa trời đất!

Diệp Đông Hoàng đưa tay ra chộp, thôn phệ Hủy Diệt Bản Nguyên!

Vút!

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng lóe lên, biến mất trong Hủy Diệt Thành Bảo đã hóa thành một đống phế tích, tiến về phía Sinh Mệnh Chi Sâm!

Sinh Mệnh Chi Sâm.

Nơi ở của Sinh Mệnh Nữ Thần, nằm ở vùng biên giới Thần giới.

Bởi vì Sinh Mệnh Nữ Thần bản tính thích yên tĩnh, và nàng chủ về sáng tạo, cũng cần quan sát sự thay đổi của Thần giới ở gần.

Diệp Đông Hoàng đến rìa Sinh Mệnh Chi Sâm, bầu trời phía trước

đã biến thành màu xanh nhạt.

Mặc dù vẫn còn một khoảng cách nhất định, nhưng trong lúc hít thở, Diệp Đông Hoàng rõ ràng cảm thấy toàn thân dường như trở nên thông suốt hơn!

Sinh mệnh lực nồng đậm tràn vào cơ thể, tuy không có tác dụng gì đối với việc tăng trưởng tu vi của hắn, nhưng cảm giác rất thoải mái, ấm áp, như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Bước về phía trước.

Chương 491

Dưới bầu trời màu xanh nhạt đó, một khu rừng rộng lớn trải dài, khí tức sinh mệnh nồng đậm chính là từ trong đó tỏa ra.

Khu rừng này trải dài thành một dải, ngay tại rìa của Thần giới!

Từ đây nhìn ra xa, xuyên qua lớp mây mù mờ nhạt, có thể thấy vô số tinh tú, còn có rất nhiều ánh sáng kỳ lạ.

Càng đến gần Sinh Mệnh Chi Sâm, cảm giác càng rõ rệt, khí tức sinh mệnh tỏa ra từ Sinh Mệnh Chi Sâm này thực sự quá nồng đậm!

Đối với bất kỳ thần linh nào cũng có lợi ích cực lớn.

Trong lúc hít thở, sinh mệnh lực nồng đậm đó gột rửa cơ thể, toàn thân khoan khoái!

Cây cối trong Sinh Mệnh Chi Sâm đều rất kỳ lạ, thân cây màu xanh biếc, giống như được chạm khắc từ ngọc bích!

Còn lá cây lại có màu xanh lục trong suốt, khí tức sinh mệnh nhàn nhạt chính là từ những chiếc lá màu xanh lục đó tỏa ra, kỳ lạ đến mức khiến người ta phải trầm trồ.

Thảm cỏ bên dưới rất mềm mại, mỗi ngọn cỏ đều tràn đầy sức sống, khiến người ta có chút không nỡ giẫm lên chúng.

Diệp Đông Hoàng một bước mấy chục dặm, rất nhanh đã tiến vào Sinh Mệnh Chi Sâm!

Lập tức lại là một cảm giác khác, trong khoảnh khắc đó, hắn có cảm giác như trở về với tự nhiên.

Không nhịn được hít một hơi thật sâu, hít thở hương thơm chỉ thuộc về thực vật, mùi vị thấm vào lòng người, nói không nên lời.

Thần thức mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng quét qua, hướng vào sâu bên trong Sinh Mệnh Chi Sâm!

Các loại thực vật xung quanh không ngừng lướt qua phía sau, sinh mệnh lực trong không khí trở nên càng nồng đậm!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cảnh vật phía trước đột nhiên trở nên quang đãng, trong Sinh Mệnh Chi Sâm này, lại lộ ra một khoảng đất trống lớn.

Trên khoảng đất trống, mọc đầy cỏ nhỏ màu xanh biếc, còn có các loại hoa nhỏ đua nở, rực rỡ muôn màu, vô cùng xinh đẹp.

Và ở đây, cũng có khí tức sinh mệnh nồng đậm nhất, dường như mỗi hạt nhỏ trong không khí đều do sinh mệnh lực ngưng tụ thành.

Ngay cả Diệp Đông Hoàng cũng có chút chấn động trước sinh mệnh lực ở đây.

Và cách hắn không xa, một cây đại thụ đứng sừng sững, khoảng đất trống xung quanh lại hoàn toàn nằm dưới tán lá của nó.

Cây đại thụ này đối với Diệp Đông Hoàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, còn to lớn hơn cả cây đại thụ hắn thấy ở thế giới Tru Tiên!

Chiều cao của cây đại thụ nhìn không thấy đỉnh, thân cây khổng lồ che trời lấp đất, giống như một đám mây khổng lồ, nhìn không thấy bờ.

Trên mỗi cành cây đều mọc đầy lá cây rậm rạp, khí tức sinh mệnh nồng đậm giống như đang không ngừng phun ra từ đó.

Sinh mệnh lực nồng đậm đó, giống như đang sinh ra từng sinh mệnh nhỏ.

Ông!

Cùng với sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, thân ảnh của Sinh

Mệnh Nữ Thần hiện ra, ánh sáng xanh biếc chiếu xuống, từ trên tán cây bay ra vô số đốm sáng màu xanh nhạt!

Những đốm sáng này bay đến người nàng, trông như khoác lên cho nàng một lớp ánh sáng rực rỡ, càng tôn lên vẻ thanh lệ vô song của nàng. "Ngươi đến rồi!" Nhìn Diệp Đông Hoàng, kiều khu của Sinh Mệnh Nữ Thần khẽ run lên, trong mắt lộ ra một tia bi thương.

Nàng biết các thần linh khác đều đã chết, thậm chí bao gồm cả Hủy Diệt Chi Thần! "Không mời Trẫm vào ngồi?" Diệp Đông Hoàng đánh giá Sinh Mệnh Nữ Thần, xinh đẹp, ôn hòa, thanh lệ vô song.

Sinh khí và sự ôn hòa trên người nàng khiến người ta không nhịn được muốn đến gần!

Muốn biến nàng thành… "Mời!" Sinh Mệnh Nữ Thần thở dài một tiếng, tay áo vung lên, một mảng ánh sáng xanh biếc sáng lên, cuốn lấy Diệp Đông Hoàng, ánh sáng xanh biếc lóe lên, Diệp Đông Hoàng và Sinh Mệnh Nữ Thần đồng thời biến mất tại chỗ.

Diệp Đông Hoàng không phản kháng, hắn cũng không sợ Sinh Mệnh Nữ Thần giở trò!

Khi cảnh vật trước mắt trở nên rõ ràng trở lại, Diệp Đông Hoàng phát hiện hắn đã ở trong một ngôi nhà trên cây.

Ngôi nhà trên cây này rất rộng rãi, xung quanh đều là cành lá xum xuê.

Không cần hỏi, ngôi nhà trên cây này chính là ở trong cây đại thụ đó.

Cũng tức là hắn đã vào trong cơ thể của Sinh Mệnh Nữ Thần! "Bệ hạ thần uy vô địch, chúa tể Thần giới đã thành định cục, chỉ hy vọng Bệ hạ có thể đối xử tốt với sinh linh Thần giới!" Vừa nói, Sinh Mệnh Nữ Thần vừa vung tay phải, một ly chất lỏng màu xanh biếc được

đưa đến trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Sinh Mệnh Chi Thủy!

Diệp Đông Hoàng cầm ly lên, uống một hơi cạn sạch, một mùi vị thanh mát ngọt ngào mang theo chút hương thơm của thực vật trôi xuống cổ họng.

Trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên toàn thân đều mở ra, mỗi tế bào trong cơ thể dường như đang reo hò nhảy múa!

Vốn dĩ hắn thôn phệ chư thần, trong cơ thể tích lũy vô số cảm xúc tiêu cực, ví như ý niệm hủy diệt của Hủy Diệt Chi Thần, ý niệm sát lục của Tu La Thần, ý niệm tà ác của Tà Ác Chi Thần… Ban đầu khi thôn phệ bảy đại Nguyên Tội Thần, hắn phải mất cả tháng mới hoàn toàn loại bỏ được các loại cảm xúc tiêu cực của bảy đại Nguyên Tội Thần!

Nay hắn thôn phệ bốn đại Chí Cao Thần, mười thần linh cấp một tương đương Nguyên Tội Thần, mấy ngàn thần linh cấp hai, mấy vạn thần linh cấp ba và mấy chục vạn sinh linh Thần giới!

Nhiều thần linh và sinh linh như vậy, cảm xúc tiêu cực mạnh mẽ đến mức nào!

Diệp Đông Hoàng tuy không sợ, thậm chí có thể hoàn toàn áp chế, nhưng ước chừng phải mất một hai năm mới có thể hoàn toàn loại bỏ!

Không ngờ Sinh Mệnh Chi Thủy lại có hiệu quả này.

Nếu đủ, có lẽ sẽ nhanh chóng giúp hắn loại bỏ tất cả cảm xúc tiêu cực! "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng mân mê chiếc cốc gỗ, nhìn Sinh Mệnh Nữ Thần, nói: "Thêm một ly nữa!" Sinh Mệnh Nữ Thần không do dự, lại đưa cho Diệp Đông Hoàng một ly nữa!

Sinh Mệnh Chi Thủy tuy quý giá, nhưng đối với nàng đã không còn tác dụng gì!

Nàng đã mang quyết tâm phải chết!

Sở dĩ bây giờ bình tĩnh đối xử với Diệp Đông Hoàng, cũng chỉ là không yên tâm về Thần giới, muốn cầu xin Diệp Đông Hoàng đối xử tốt với ức vạn sinh linh Thần giới!

Ực!

Diệp Đông Hoàng lại uống cạn một hơi, đáng tiếc ly thứ hai không có hiệu quả gì! "Ngươi đã thôn phệ tất cả thần linh của Thần giới?" Lúc này, Sinh Mệnh Nữ Thần phát hiện ra điều gì đó, lập tức trợn to mắt, khó tin nhìn Diệp Đông Hoàng!

Đây là sự điên cuồng đến mức nào, lại có thể một lúc thôn phệ tất cả thần linh!

Sở dĩ nàng có thể cảm nhận được, một là vì Diệp Đông Hoàng vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa sức mạnh của những thần linh này!

Hai là, Sinh Mệnh Nữ Thần với tư cách là vợ của Hủy Diệt Chi Thần, chủ về sáng tạo, tương sinh tương khắc với hủy diệt, nàng có thể cảm ứng được Hủy Diệt Bản Nguyên trong cơ thể Diệp Đông Hoàng! "Không sai!" Diệp Đông Hoàng không che giấu, cũng không cần che giấu, nói: "Các loại oán niệm dục niệm của chư thần tuy kinh khủng, nhưng Trẫm chỉ cần tốn chút thời gian là có thể xóa sạch, có thể hoàn toàn hấp thu sức mạnh của họ!" "Ngươi thật đúng là một tên điên kinh khủng!" Sinh Mệnh Nữ Thần không biết nên hình dung Diệp Đông Hoàng như thế nào.

Giờ phút này, trong mắt nàng lo lắng càng nồng đậm hơn, "Ngươi sẽ không thôn phệ hết tất cả sinh linh của Thần giới chứ?" … “Ngươi quả thật là một tên điên đáng sợ!” Sinh Mệnh Nữ Thần không biết nên

hình dung Diệp Đông Hoàng như thế nào, giờ phút này trong mắt nàng, sự lo lắng càng thêm nồng đậm, "Ngươi sẽ không định nuốt chửng tất cả sinh linh trong Thần Giới đấy chứ?" "Quả thật có ý nghĩ này!" Diệp Đông Hoàng khẽ cười, nụ cười ấy rơi vào mắt Sinh Mệnh Nữ Thần lại giống như nụ cười của ác ma, không rét mà run!

"Ngươi điên rồi!

Sinh linh Thần Giới nhiều vô số kể, nhưng đối với ngươi hiện tại, tác dụng cũng không quá lớn, ngươi không cần thiết phải làm chuyện thương thiên hại lý như vậy!" Sinh Mệnh Nữ Thần khuyên nhủ, nếu không phải thực lực không bằng người, nàng thật sự muốn diệt trừ tên đại ma đầu Diệp Đông Hoàng này ngay lập tức!

"Ngươi cũng đã nói, tác dụng không lớn, vậy tức là vẫn còn chút tác dụng!" Diệp Đông Hoàng cười nói.

"Ta sẽ không để ngươi được như ý!" Gương mặt xinh đẹp của Sinh Mệnh Nữ Thần trở nên lạnh như băng, nàng nhất định phải nghĩ cách ngăn cản hắn!

"Ngươi ngăn cản được sao?" Diệp Đông Hoàng vươn tay ra chộp một cái, Sinh Mệnh Nữ Thần không chút sức phản kháng đã bị hắn ôm vào lòng.

Nhìn gương mặt xinh đẹp đầy phẫn nộ của nàng, Diệp Đông Hoàng cười nói: "Thật ra Trẫm có thể đáp ứng ngươi, sẽ đối xử tốt với sinh linh Thần Giới!" "Ngươi có điều kiện gì?

Ngươi muốn làm gì?" Sinh Mệnh Nữ Thần đã sống không biết bao nhiêu năm, Thần Giới tồn tại bao lâu thì nàng sống bấy lâu, lập tức ý thức được điều gì đó!

Thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, Diệp Đông Hoàng chắc chắn có mục đích!

“Ngươi nói xem Trẫm muốn làm gì?” Diệp Đông Hoàng cười, bàn tay to lớn leo lên ngọn núi tuyết hùng vĩ!

Hắn dùng sức nhào nặn.

“Ngươi quả nhiên là túy ông chi ý, ngươi vốn không định nuốt chửng sinh linh Thần Giới!” Sinh Mệnh Nữ Thần bừng tỉnh, thì ra mục đích của Diệp Đông Hoàng là nàng.

Cảm nhận Diệp Đông Hoàng đang tùy ý đùa bỡn trước người mình, Sinh Mệnh Nữ Thần càng thêm xấu hổ và phẫn uất, quả quyết nói: “Ngươi là đồ khốn!

Ta dù chết cũng không để ngươi được như ý…” “Vậy sao?

Ngươi cũng biết Trẫm đã nuốt chửng Chư Thần, vốn tưởng rằng Sinh Mệnh Chi Thủy có thể giúp Trẫm thanh trừ những cảm xúc tiêu cực, kết quả chỉ có ly đầu tiên là hữu dụng!” Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, không hề để tâm đến lời uy hiếp của Sinh Mệnh Nữ Thần.

Hắn nhìn Sinh Mệnh Nữ Thần, đột nhiên sắc mặt thay đổi, lớn tiếng nói: “Không ổn rồi, ý niệm hủy diệt của Hủy Diệt Chi Thần đang khống chế ý thức của Trẫm, muốn Trẫm hủy diệt thế giới!” “Ngươi… Vô sỉ!

Bỉ ổi!” Sinh Mệnh Nữ Thần tức đến mức thân thể mềm mại run rẩy, cảm nhận sự uy hiếp và bàn tay ma quái không yên phận của Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy khuất nhục.

“Ý niệm giết chóc của Tu La Thần cũng đang xâm chiếm ý niệm của Trẫm, muốn khống chế Trẫm đại khai sát giới!” “…” “Được rồi, không cần nói nữa!” Sinh Mệnh Nữ Thần thở dài một tiếng, nàng tự nhiên hiểu ý của Diệp Đông Hoàng, nhưng thân là cá nằm trên thớt, nàng có thể làm gì đây?

“Ta có thể đáp ứng yêu cầu của ngươi, nhưng ngươi phải bảo đảm đối xử tốt với sinh linh Thần Giới, và sau khi ta giúp ngươi thanh trừ tất cả cảm xúc tiêu cực, ngươi phải để ta trở về Hỗn Độn!” Sinh Mệnh Nữ Thần nói, trái tim nàng đã chết, nàng có thể thỏa hiệp, nhưng không muốn cả đời làm nô lệ tình dục của Diệp Đông Hoàng!

“Trẫm đáp ứng ngươi, nhưng Trẫm hy vọng ngươi sẽ trao toàn bộ sức mạnh và bản nguyên của mình cho A Ngân, nàng là hồn thú mười vạn năm Lam Ngân Hoàng!” Diệp Đông Hoàng vốn không định giữ Sinh Mệnh Nữ Thần bên cạnh, dù sao cũng là căn nhà người khác từng ở.

Chương 492

Hắn tuy không có bệnh sạch sẽ, có thể vào ở một thời gian, trải nghiệm một phen, cảm nhận sức hấp dẫn của nhà người khác, nhưng hắn sẽ không muốn!

Căn nhà có thể trở thành của hắn phải là nhà mới, nhà người khác đã ở, hắn nhiều nhất chỉ đến trải nghiệm một phen!

"Được!

Hy vọng ngươi nói lời giữ lời!" Sinh Mệnh Nữ Thần không do dự, sức mạnh của nàng tiêu tán vào trời đất hay cho người khác, đối với nàng đều không quan trọng!

Nếu Diệp Đông Hoàng muốn cho A Ngân, nàng cũng không cần từ chối mà đắc tội với hắn!

"Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh!" Diệp Đông Hoàng bế ngang thân thể hoàn mỹ, mềm mại của Sinh Mệnh Nữ Thần lên, đi về phía căn nhà gỗ nhỏ của nàng!

Hắn làm vậy không phải là muốn trải nghiệm cảm giác ở nhà người khác, hắn chỉ muốn Sinh Mệnh Nữ Thần giúp hắn thanh tẩy những cảm xúc tiêu cực trong cơ thể!

Cảm nhận lồng ngực ấm áp mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, trong mắt Sinh Mệnh Nữ Thần tràn đầy phức tạp, tâm tư ngổn ngang.

Ngay sau đó, y phục trên người nàng dưới sức mạnh của Diệp Đông Hoàng tức thì hóa thành tro bụi!

Hai hàng lệ trong veo lăn dài trên má Sinh Mệnh Nữ Thần, vô tận những điểm sáng màu xanh lục tràn đầy sinh cơ từ bốn phương tám hướng ùa đến, bao phủ lấy nàng và Diệp Đông Hoàng!

Làm vậy có lẽ sẽ khiến nàng bớt khó xử và dễ chịu hơn một chút!

Khoảnh khắc tiếp theo, một cơn đau nhói như xé rách truyền đến, ánh mắt phức tạp, tâm tư ngổn ngang của Sinh Mệnh Nữ Thần khôi phục lại một chút tỉnh táo, đôi mắt đỏ hoe có chút ẩm ướt!

Nàng chỉ là một tù binh, có tư cách gì để người khác đối xử dịu dàng với mình?

Ngay lập tức, ánh mắt phức tạp của nàng hóa thành một tia kiên định, chỉ cần giúp Diệp Đông Hoàng thanh trừ xong những cảm xúc tiêu cực trong cơ thể, nàng sẽ được giải thoát!

Đã có quyết định, Sinh Mệnh Nữ Thần cũng không quan tâm Diệp Đông Hoàng có thô bạo với mình hay không, bắt đầu gắng sức giúp hắn thanh trừ cảm xúc tiêu cực!

Sinh mệnh lực cuồn cuộn từ trong cơ thể nàng tràn vào Diệp Đông Hoàng.

Ấm áp, bình hòa, tràn trề sức sống, từng chút một thanh tẩy, tiêu diệt những cảm xúc tiêu cực trong cơ thể Diệp Đông Hoàng!

Đồng thời, thông qua thứ hung hãn đáng sợ của Diệp Đông Hoàng, nàng cũng cảm nhận được những cảm xúc tiêu cực mạnh mẽ, khủng bố và mênh mông đang tụ tập trong cơ thể hắn!

"Thật đáng sợ, nhiều cảm xúc tiêu cực đáng sợ như vậy, hắn vậy mà vẫn có thể hoàn toàn khống chế bản thân, không mất đi lý trí, thật không thể tưởng tượng nổi!" Sinh Mệnh Nữ Thần vô cùng kinh ngạc, mặc dù biết Diệp Đông Hoàng đã nuốt chửng tất cả thần linh của Thần Giới, trong đó còn có bốn vị Chí Cao Thần, mười tám vị thần linh cấp một, những cảm xúc tiêu cực tụ tập lại chắc chắn vô cùng khủng bố!

Nhưng không bao giờ ngờ được lại khủng bố đến mức này!

Đồng thời, nàng cũng có sự hiểu biết sâu sắc hơn về sự mạnh mẽ và bí ẩn của Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng có thể hoàn toàn áp chế những cảm xúc tiêu cực đáng sợ như vậy, quả thực không phải người!

"Những cảm xúc tiêu cực đáng sợ thế này, cho dù có sự giúp đỡ của ta, e là cũng cần hai tháng!" Sinh Mệnh Nữ Thần thầm thở dài, nghĩ đến hai tháng tiếp theo nàng sẽ gắn bó chặt chẽ với Diệp Đông Hoàng, trong lòng có chút phức tạp!

Nhưng cũng không còn cách nào khác!

Thời gian trôi đi.

Nơi Diệp Đông Hoàng và Sinh Mệnh Nữ Thần đang ở đã hóa thành một quả trứng màu xanh lục khổng lồ đường kính ba trượng.

Quả trứng xanh lục rung động theo quy luật, từng luồng khí tức mạnh mẽ không ngừng lan tỏa ra ngoài, cho thấy sự mạnh mẽ và đáng sợ của sinh linh bên trong!

Ầm!

Hai tháng sau!

Từng luồng thần quang từ trong quả trứng xanh lục bắn ra, chiếu sáng cả Thần Giới, một luồng khí tức khiến Thần Giới run rẩy từ bên trong lan tỏa ra.

Trong chốc lát, trời đất biến sắc, vạn vật phủ phục, vô số sinh linh quỳ rạp trên đất, run lẩy bẩy, không ngừng cầu nguyện, hoảng sợ bất an!

Pành!

Khoảnh khắc tiếp theo, quả trứng xanh lục nổ tung, trong ánh thần quang ngập trời, thân thể cường tráng của Diệp Đông Hoàng ôm lấy

Sinh Mệnh Nữ Thần yếu đuối không xương hiện ra.

Giờ phút này, Diệp Đông Hoàng không chỉ thanh trừ hết tất cả cảm xúc tiêu cực trong cơ thể, mà còn dung hợp và nắm giữ sức mạnh của tất cả thần linh đã nuốt chửng!

Vạn Đạo Pháp Tắc cũng thuận nước đẩy thuyền đột phá lớp màng mỏng cuối cùng, đạt đến Pháp Tắc Thất Trọng.

Pháp Tắc Thất Trọng, có thể xưng là Thiên Hoàng!

"Hắn đã trở nên mạnh hơn!" Gương mặt xinh đẹp của Sinh Mệnh Nữ Thần ửng hồng, trong hai tháng, nàng đã cảm nhận sâu sắc sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, hiện giờ càng không thể nhìn thấu một chút nào!

"Bây giờ những cảm xúc tiêu cực trong cơ thể bệ hạ đã được thanh trừ, hy vọng bệ hạ giữ lời hứa, ta cũng nên rời đi rồi!" Sinh Mệnh Nữ Thần nhìn Diệp Đông Hoàng, nhìn người đàn ông thứ hai bước vào thân tâm mình, ánh mắt phức tạp!

Đương nhiên, nàng không phải vì hai tháng giao lưu sâu sắc mà yêu Diệp Đông Hoàng!

Họ dù sao cũng là kẻ thù!

Đối với Diệp Đông Hoàng, nàng vẫn hận nhiều hơn, có tò mò, có kính sợ, cũng có sự sùng bái đối với sức mạnh của hắn!

"Yên tâm, Trẫm không có hứng thú với sinh linh Thần Giới!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn thân thể động lòng người hoàn mỹ không tì vết của nữ thần, nói: "Dù sao cũng đã giao hoan một trận, Trẫm sẽ tiễn ngươi thêm một đoạn đường!" … "Dù sao cũng đã giao hoan một trận, Trẫm sẽ tiễn ngươi thêm một đoạn đường!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn thân thể động lòng người hoàn mỹ không tì vết của Sinh Mệnh Nữ Thần, chuẩn bị cùng nàng có một trận giao hữu cuối cùng

chỉ liên quan đến phong nguyệt, coi như là tiễn biệt lần cuối.

Trước đó, tâm thần của Diệp Đông Hoàng chủ yếu đặt vào việc tu luyện, chưa cảm nhận kỹ vẻ đẹp của nàng.

Cảm nhận ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, Sinh Mệnh Nữ Thần tâm lĩnh thần hội.

Trái tim nàng, thân thể nàng, đều có chút rung động, nhưng lại có chút khó chấp nhận.

Nàng là vợ của Hủy Diệt Chi Thần, Diệp Đông Hoàng còn là kẻ thù giết chồng của nàng.

Nếu là trước đây, nàng có thể viện cớ là để giúp Diệp Đông Hoàng thanh trừ cảm xúc tiêu cực, là để cứu vớt sinh linh Thần Giới!

Dùng thân mình để cảm hóa ma quỷ!

Nhưng bây giờ thì sao?

"Đây là muốn từ chối nhưng lại mời gọi sao?" Cảm nhận ngữ khí không kiên định của Sinh Mệnh Nữ Thần, Diệp Đông Hoàng cười nhạt, lúc này nên bá đạo một chút.

Hắn cúi đầu liền ngậm lấy đôi môi mỏng manh của Sinh Mệnh Nữ Thần!

Ưm!

Sinh Mệnh Nữ Thần trong lòng thở dài, nhưng không hề từ chối!

Lần này, không liên quan đến những thứ khác, chỉ có phong nguyệt!

Diệp Đông Hoàng dùng hết mọi thủ đoạn để Sinh Mệnh Nữ Thần hưởng thụ được cảm giác hạnh phúc tựa như bay lượn tự do!

Cái gì mà Bàn Tay Vàng… trước mặt hắn đều là trò trẻ con. … Ba

ngày sau!

"Cảm ơn ngươi!" Sinh Mệnh Nữ Thần mỉm cười với Diệp Đông Hoàng, đây là lần đầu tiên Diệp Đông Hoàng nhìn thấy nụ cười của nàng, nụ cười này, có thể nói là phong hoa tuyệt đại… Đây là nàng cảm ơn Diệp Đông Hoàng đã cho nàng niềm hạnh phúc mà nàng chưa bao giờ cảm nhận được ở chỗ Hủy Diệt Chi Thần!

Ong!

Tiếng nói vừa dứt, toàn thân nàng tỏa ra ánh sáng xanh lục vô tận, xung quanh cũng có vô số ánh sáng xanh lục ẩn chứa sinh mệnh lực cuồn cuộn tràn vào cơ thể nàng!

Cuối cùng, dưới ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, Sinh Mệnh Nữ Thần hóa thành một hạt giống màu xanh lục!

Từ hạt giống này, Diệp Đông Hoàng cảm nhận được một luồng sinh mệnh lực khủng bố không thể tả, có thể gọi là vô thượng chí bảo!

"Từ nay về sau, sinh mệnh của ngươi sẽ được tiếp nối theo một cách khác trên người A Ngân!" Diệp Đông Hoàng vuốt ve hạt giống màu xanh lục, trong lòng cảm khái!

Dù sao trong hai tháng này, Sinh Mệnh Nữ Thần cũng đã mang lại cho hắn sự hưởng thụ như đế vương, và giúp hắn thanh trừ cảm xúc tiêu cực, dung hợp sức mạnh đã nuốt chửng, tấn thăng Pháp Tắc Thất Trọng, tức Thiên Hoàng Cảnh!

Đương nhiên, đối với cái chết của Sinh Mệnh Nữ Thần, Diệp Đông Hoàng không hề đau buồn.

Hắn đã giết Hủy Diệt Chi Thần, giết vô số thần linh của Thần Giới, mối thù hận giữa hai người không thể hóa giải!

Kẻ thù, thì chỉ có chết!

Bất luận kiếp trước hay kiếp này, hắn đã quá quen với sinh tử!

Cất hạt giống màu xanh lục đi, Diệp Đông Hoàng bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Cây cổ thụ khổng lồ bên ngoài đã khô héo cùng với sự ra đi của Sinh Mệnh Nữ Thần, tất cả tinh hoa đều đã dung nhập vào hạt giống màu xanh lục đó!

"Còn lại Kim Long Vương!" Thân hình Diệp Đông Hoàng lóe lên, đi đến Thần Cấm Chi Địa.

Vút!

Nhìn Thần Cấm Chi Địa, hắn hóa chưởng thành đao, chém xuống một đao!

Ầm ầm!

Thần Cấm Chi Địa bị chém ra một vết nứt!

Gầm!

Một tiếng gầm vang vọng trời đất, từ trong vết nứt của Thần Cấm Chi Địa, từng luồng kim quang lan tỏa ra ngoài.

Sắc vàng này vô cùng đậm đặc, tuy chỉ là ánh sáng, nhưng lại rực rỡ như vàng thật.

Chương 493

Từng tiếng gầm trầm thấp không ngừng vang lên, lúc đầu âm thanh còn rất trầm, nhưng rất nhanh, âm thanh trầm thấp này đã trở nên cao vút.

Đó là tiếng rồng gầm, tràn đầy phấn khích, không cam lòng, oán độc, càng mang theo vô tận dục vọng phá hoại và hủy diệt.

Tiếng rồng gầm kinh khủng vang vọng khắp không gian.

Kim quang ngày càng cường thịnh, xông thẳng lên trời.

Khi kim quang này xuất hiện, đất trời xung quanh đều run rẩy!

"Pằng!" Trong một tiếng động trầm thấp, một móng vuốt khổng lồ thò ra từ mép vết nứt.

Khi nó bấu vào mép vách núi, cả vách núi lập tức xuất hiện một vết lõm hình móng vuốt khổng lồ, chỉ riêng vết lõm này đã rộng hàng trăm mét vuông.

Móng vuốt khổng lồ đó màu vàng, có năm ngón, mỗi một đốt xương đều đặc biệt thô to, trên mỗi đốt xương đều có một chỗ lồi tròn.

Chỗ lồi này, giống như một viên bảo thạch màu vàng được khảm vào đó, trên đó có những đường vân xoắn ốc vàng óng.

Phần đầu của móng vuốt là những đầu vuốt sắc bén như mũi khoan, móng vuốt khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

"Pằng!" Lại một tiếng động trầm thấp nữa, một móng vuốt khổng lồ khác bám vào vách núi, giống hệt móng vuốt trước đó.

Ngay sau đó, chỉ thấy hai móng vuốt khổng lồ dường như cùng lúc

dùng sức, cắm sâu vào mép vách núi, cả vách núi đều rung chuyển một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con quái vật khổng lồ đã hiên ngang bay lên từ vết nứt đó.

Sự xuất hiện của nó, giống như một ngọn núi bay lên, màu vàng chói lọi, nhuộm cả vùng đất này thành một màu.

Khi nó thực sự xuất hiện mới có thể phát hiện, thì ra, đôi vuốt vừa bám vào vách núi chỉ là đôi vuốt trước nhỏ bé của nó mà thôi.

Chân sau của nó còn khủng bố hơn, cặp đùi cực kỳ thô tráng, nối với móng vuốt khổng lồ bên dưới gần như lớn gấp ba lần móng vuốt trước.

Những lớp vảy trên người nó lấp lánh ánh sáng rực rỡ, mỗi một miếng vảy đều có hình thoi.

Mà điểm trung tâm của hai đường chéo hình thoi lại nhô lên, tạo thành bốn đường gờ, dày dặn, cứng rắn, càng tràn đầy khí tức sắc bén.

Dù chỉ là một miếng vảy, cũng lớn hơn một mét vuông, mà trên thân thể khổng lồ của nó, số lượng vảy không thể đếm xuể.

Đôi cánh khổng lồ dang rộng sau lưng, trên chiếc đầu lâu khổng lồ, từng chiếc gai nhọn lần lượt mọc lên từ đỉnh đầu và hàm dưới, những chiếc gai nhọn trên đỉnh đầu còn kéo dài dọc theo sống lưng ra sau đến tận đuôi.

Đuôi của nó rất dài, phần cuối lại đột ngột to ra, trên đó mọc đầy gai nhọn, giống như một chiếc lang nha chùy siêu cấp phiên bản phóng to.

Khó có thể tưởng tượng, nếu bị chiếc lang nha chùy to như ngọn núi nhỏ đó đánh trúng chính diện, sẽ xuất hiện cảnh tượng khủng bố

như thế nào.

Đây là một con rồng khổng lồ, một con rồng khổng lồ đáng sợ dài gần ngàn trượng.

Đôi mắt nó, có màu như hồng ngọc, trong con ngươi, tràn đầy ánh sáng hung tàn và cuồng bạo.

Ánh sáng vàng đậm đặc, quanh quẩn trên người nó, lấp lánh rực rỡ.

Thậm chí dưới thân nó, còn chiếu rọi ra một vầng hào quang vàng khổng lồ.

"Gầm…" Đôi cánh hoàn toàn dang rộng, khiến thân thể khổng lồ của nó lơ lửng giữa không trung, áp lực khủng bố lan tỏa trong không khí.

Cùng với tiếng gầm giận dữ này, từ trên người nó, lập tức bùng phát ra lực lượng khí huyết vô song, mang theo uy thế vạn thần khiếp sợ.

Nó chính là Kim Long Vương!

Một nửa thân thể của Long Thần, tồn tại đáng sợ kế thừa sức mạnh thể chất của Long Thần.

Thần thú trong các thần thú, thực lực đủ để sánh ngang với tất cả Chí Cao Thần, thậm chí là sức mạnh khủng bố vượt qua Chí Cao Thần bình thường.

"Không tệ!

Không tệ!" Quan sát Kim Long Vương trước mặt từ trên xuống dưới, Diệp Đông Hoàng trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Tu vi của hắn đã đạt đến Pháp Tắc Thất Trọng, nhưng sức mạnh thể chất tăng lên không nhiều!

Vạn Đạo Hỗn Độn Thể vẫn đang ở đỉnh phong Hoàng Thể Cảnh sơ kỳ, tương đương với Pháp Tắc Cảnh tam trọng!

Con Kim Long Vương trước mắt chính là vô thượng bảo dược mà trời ban cho hắn để luyện thể.

Nhìn khí huyết khủng bố vô song trên người Kim Long Vương, Diệp Đông Hoàng ước tính, chỉ cần luyện hóa nó, tu vi thể chất của hắn đủ để đạt đến Hoàng Thể Cảnh hậu kỳ!

Hoàng Thể Cảnh hậu kỳ, tương đương với Luyện Thể Cảnh Thiên Hoàng.

Với sự đáng sợ của Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của Diệp Đông Hoàng, chỉ dựa vào sức mạnh thể chất cũng đủ để đánh nát bất kỳ cường giả Thiên Hoàng Cảnh nào!

"Tiểu tử, các thần linh khác của Thần Giới đâu?

Chẳng lẽ thấy Kim Long Vương vĩ đại của ta đều đã bỏ chạy rồi sao?" Đôi mắt rồng khổng lồ của Kim Long Vương nghi hoặc nhìn Diệp Đông Hoàng.

Nó xuất hiện chẳng phải nên có một đám thần linh tự xưng chính nghĩa đến trừng phạt nó sao?

Sao bây giờ ngoài Diệp Đông Hoàng ra, một người cũng không thấy?

"Bọn họ đều bị Trẫm giết rồi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt nói.

"Hử?" Ánh mắt Kim Long Vương ngưng lại, lần nữa quan sát Diệp Đông Hoàng.

Vừa rồi là Diệp Đông Hoàng phá vỡ phong ấn thả nó ra, điểm này nó biết!

Thần thức quét qua xung quanh, quả thực không có thần linh nào!

Xem ra những gì Diệp Đông Hoàng nói hẳn là thật!

Nếu không, những thần linh đó chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn Diệp Đông Hoàng thả nó ra! … "Tiểu tử, ngươi tên gì?

Ngươi làm không tệ, sau này sẽ là đại tướng số một dưới trướng bản vương, đợi bản vương thống nhất Thần Giới, nhất định sẽ trọng thưởng!" Kim Long Vương hài lòng gật gật đầu, nó rất tự tin vào thực lực của mình, cũng xem thường các thần linh khác.

Theo nó thấy, Diệp Đông Hoàng giết các thần linh khác, tuy có chút ngoài dự liệu, nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận!

"Mặt ngươi cũng thật lớn!" Diệp Đông Hoàng cạn lời, Kim Long Vương này có phải là bị phong ấn đến ngốc rồi không, còn muốn thu hắn làm tiểu đệ?

Thực ra cũng không trách Kim Long Vương, trong lòng nó, căn bản không để các thần linh của Thần Giới vào mắt, đây là do tính cách tự cao tự đại của nó gây ra!

Trong mắt nó, Diệp Đông Hoàng giết các thần linh khác, nhiều nhất cũng chỉ lợi hại hơn những thần linh đó một chút, nhưng chắc chắn không phải là đối thủ của nó!

Nếu Diệp Đông Hoàng cứu nó ra, chắc chắn là muốn đầu quân cho nó!

Về việc giết nó, nó căn bản chưa từng nghĩ đến khả năng này!

"Hử?

Tiểu tử nói gì?" Kim Long Vương nhướng mày, uy áp như thực chất tựa thủy triều đè ép về phía Diệp Đông Hoàng.

Nhìn con người nhỏ bé trước mặt, nó cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được!

“Trẫm nói ngươi ngoan ngoãn làm chất dinh dưỡng cho Trẫm!” Nói xong, Diệp Đông Hoàng lười phí lời với tên to xác chỉ có cơ bắp không có trí tuệ này.

Bàn tay to lớn vươn ra, diễn hóa Hỗn Độn Huyền Hoàng, uy áp Chư Thiên Vạn Giới!

“Tìm chết!” Kim Long Vương tuy tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, nhưng thấy Diệp Đông Hoàng chủ động ra tay với mình, còn muốn dùng nó làm chất dinh dưỡng, giờ phút này nó cũng nổi giận!

Móng rồng vàng khổng lồ giơ lên, định đập chết con kiến đáng ghét trước mặt!

Thế nhưng nó còn chưa kịp ra tay, đã bị chấn động!

Chỉ thấy bàn tay trắng như ngọc của Diệp Đông Hoàng vươn ra, lúc đầu chỉ lớn bằng bàn tay người thường, nhưng trong nháy mắt đã trở nên to lớn vô biên, phảng phất chiếm trọn cả Thần Giới, lấp đầy bát phương lục hợp!

Từng ngôi sao một, dưới bàn tay đó, cũng chẳng khác nào một hạt bụi!

“Sao có thể?” Móng rồng trăm trượng của Kim Long Vương cứng đờ giữa không trung, đôi mắt khổng lồ trừng trừng nhìn bàn tay khổng lồ đang chộp tới, tràn đầy sự khó tin, không thể tin nổi nói: “Sao có thể lớn như vậy?

Mạnh như vậy?” Thân thể mà nó tự hào, dưới bàn tay khổng lồ của Diệp Đông Hoàng, lại trông nhỏ bé đến thế!

Sức mạnh mà nó tự hào, dưới bàn tay khổng lồ của Diệp Đông Hoàng, lại trông yếu ớt đến thế!

Ầm!

Dưới sự bao phủ của bàn tay khổng lồ vô biên, Kim Long Vương dài vạn trượng tràn đầy sợ hãi, sau đó bị áp lực vô biên đè nén không ngừng thu nhỏ, lại thu nhỏ!

Cuối cùng, Kim Long Vương "pằng" một tiếng hóa thành một đám sương máu.

Sau đó, sương máu dưới sự nén ép của Diệp Đông Hoàng hóa thành một viên long châu vàng óng rực rỡ!

Viên long châu này do toàn bộ huyết nhục và tu vi của Kim Long Vương hóa thành, năng lượng ẩn chứa vượt xa tưởng tượng!

Bàn tay to lớn thu về, Diệp Đông Hoàng cất long châu đi, thân hình lóe lên, liền trực tiếp rời khỏi Thần Giới!

Thần Giới một ngày, hạ giới một năm!

Hắn ở Thần Giới sáu mươi bốn ngày, Đấu La Đại Lục đã qua sáu mươi bốn năm!

Chương 494

Sáu mươi bốn năm, thương hải tang điền!

May mà những người phụ nữ của hắn đều đã tu luyện võ đạo công pháp, tuổi thọ không phải là vấn đề, nếu không sáu mươi bốn năm, họ có lẽ đều đã biến thành bà lão rồi!

Vút!

Thân hình Diệp Đông Hoàng lóe lên, đến Hải Thần Đảo của Đấu La Đại Lục.

Hải Thần Đảo.

Ba Tái Tây trong bộ đại hồng bào diễm lệ bay phấp phới trong gió.

Nàng đứng bên bờ biển, ánh mắt nhìn xa xăm, dường như đang chờ đợi ai đó!

Đột nhiên, thần sắc nàng khẽ động, mạnh mẽ quay đầu lại!

Chỉ thấy một bóng người tuấn mỹ bá khí, hiên ngang hiện ra trong tầm mắt, không phải là Diệp Đông Hoàng mà nàng đã chờ đợi hơn sáu mươi năm thì là ai!

"Bệ hạ!" Đôi mắt đẹp của Ba Tái Tây lập tức ẩm ướt, lao vào lòng Diệp Đông Hoàng, ôm chặt lấy nhau!

Mặc dù nàng đã thành thần, thời gian đối với nàng không còn ý nghĩa, nhưng sáu mươi bốn năm vẫn rất dài, đặc biệt là khi nhớ nhung một người!

"Trẫm về rồi… Ưm…" Diệp Đông Hoàng còn chưa nói hết lời, đôi môi mềm mại đã hôn lên.

Cảm nhận sự nhiệt tình của giai nhân, Diệp Đông Hoàng bế ngang

nàng lên.

Vút!

Thân hình lóe lên, Diệp Đông Hoàng ném mạnh Ba Tái Tây lên giường, lập tức đè lên.

Ngàn lời vạn chữ, cũng không bằng hành động để thể hiện nỗi tương tư của cả hai!

Không có quá trình thừa thãi, Diệp Đông Hoàng đi thẳng vào chủ đề, hai người lập tức hợp nhất!

Ba Tái Tây ôm chặt lấy lưng Diệp Đông Hoàng, biến tất cả nỗi nhớ thành sức mạnh, chỉ muốn nhiều hơn, sâu hơn… Ba ngày sau.

"Ngươi thật sự định ở lại đây sao?" Diệp Đông Hoàng mãn nguyện ôm Ba Tái Tây đang tràn đầy hạnh phúc, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngọc ngà của nàng, hỏi lại lần nữa.

"Ta đã ở đây mấy trăm năm rồi, đã quen rồi, hơn nữa nơi này gần biển, cũng thích hợp cho ta tu luyện!" Ba Tái Tây gối đầu vào lòng Diệp Đông Hoàng, ngữ khí kiên định, "Chỉ cần bệ hạ thường đến thăm ta, ta đã mãn nguyện rồi!" "Yên tâm đi, nàng đẹp như vậy, Trẫm chắc chắn sẽ thường xuyên đến thăm nàng!" Diệp Đông Hoàng véo véo gương mặt xinh đẹp ửng hồng của nàng, cười xấu xa nói.

"Hừ, thì ra bệ hạ chỉ thèm thân thể người ta mới nghĩ đến thăm người ta!" Sóng mắt Ba Tái Tây long lanh, ánh mắt oán trách nhìn Diệp Đông Hoàng như một tên xấu xa phụ bạc!

"Đùa nàng thôi!

Nhìn biểu cảm của nàng kìa, lại còn khóc lóc nữa thì không đẹp đâu!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái.

Cuối cùng, hắn ra sức an ủi một phen, mới khiến đối phương mãn

nguyện! … Đông Hoàng Thành!

Sau khi rời khỏi Ba Tái Tây, Diệp Đông Hoàng đi thẳng đến Đông Hoàng Thành.

Đông Hoàng Thành vẫn cao cao tại thượng, sừng sững trên bầu trời, uy áp bốn phương, tựa như vô thượng thần thành, là thánh địa trong mắt vô số cường giả võ đạo, thần thánh bất khả xâm phạm!

Bên dưới Đông Hoàng Thành lại có sự thay đổi lớn, nơi đó vốn là Võ Hồn Thành.

Bây giờ Võ Hồn Thành đã biến mất, thay vào đó là một tòa thành khổng lồ bắc ngang Thiên Đấu Đế Quốc và Tinh La Đế Quốc — Đấu La Thành!

Đấu La Thành, lấy tên của đại lục, độc nhất vô nhị, có nghĩa là nơi đây chính là trung tâm của đại lục, tượng trưng cho Đấu La Đại Lục!

Nơi đây, đã sớm trở thành thánh địa võ đạo, là nơi tụ tập của các võ giả mạnh mẽ!

Học viện võ đạo cao nhất đại lục do Liễu Nhị Long thành lập — Đông Hoàng Võ Đạo Học Viện, tọa lạc tại Đấu La Thành!

Hơn sáu mươi năm, Đông Hoàng Võ Đạo Học Viện từ không đến có, đệ tử học viện trải khắp đại lục, trở thành học viện võ đạo số một không thể tranh cãi!

Liễu Nhị Long, vị viện trưởng này, cùng với Đông Hoàng Võ Đạo Học Viện danh chấn bốn phương, đào lý mãn thiên hạ, trở thành một trong ba người phụ nữ quyền thế nhất Đấu La Đại Lục đương thời!

Hai người còn lại tự nhiên là A Ngân và Bỉ Bỉ Đông!

A Ngân thu phục hồn thú, trở thành hồn thú cộng chủ, dẫn dắt tất

cả cường giả hồn thú gia nhập Đại Hạ Vương Triều, chiếm giữ một nửa sức mạnh của Đại Hạ Vương Triều!

Bỉ Bỉ Đông thống lĩnh cường giả nhân tộc, quản lý Thiên Đấu Đế Quốc, Tinh La Đế Quốc, Hạo Thiên Tông, Lam Điện Bá Vương Long, Thất Bảo Lưu Ly Tông và các thế lực nhân tộc khác, quyền thế ngút trời! … Đông Hoàng Thành, Lăng Tiêu Điện!

Bỉ Bỉ Đông ngồi sau bàn đang phê duyệt tấu chương, nàng mặc một bộ trường bào hoa quý màu đen viền vàng, tôn lên những đường cong đầy đặn mê người.

Đầu đội cửu khúc tử kim quan, làn da trắng nõn mịn màng, dung nhan hoàn mỹ, khiến nàng trông thật khác biệt, thật khiến người ta kinh diễm!

Đặc biệt là khí chất cao quý thần thánh vô hình toát ra từ trên người nàng, càng khiến người ta không nhịn được mà nảy sinh cảm giác muốn cúi đầu bái lạy.

"Bệ hạ!" Dường như cảm ứng được có người, Bỉ Bỉ Đông ngẩng đầu, khẽ sững sờ, không ngờ lại thấy Diệp Đông Hoàng!

Hơn sáu mươi năm, Diệp Đông Hoàng cuối cùng cũng đã trở về!

Sau sự kinh ngạc, Bỉ Bỉ Đông lộ ra niềm vui sướng tột độ, đột ngột đứng dậy, nhanh chóng chạy về phía Diệp Đông Hoàng!

Nhìn Bỉ Bỉ Đông chạy đến, Diệp Đông Hoàng phát hiện, Bỉ Bỉ Đông trước mắt đẹp đến kinh người, cao quý, thanh lịch, điềm đạm, dường như mọi từ ngữ tốt đẹp đều có thể dùng cho người phụ nữ này.

Đã tu luyện võ đạo công pháp, tu vi không yếu, năm tháng không để lại một chút dấu vết nào trên người nàng!

Nếu có, đó chính là ngày càng trưởng thành, ung dung, cao quý, trí

tuệ!

“Vất vả cho nàng rồi!” Diệp Đông Hoàng mở rộng vòng tay ôm chặt thân thể mềm mại của giai nhân đang lao tới vào lòng, vùi đầu ngửi mùi hương thơm ngát nơi mái tóc nàng, trong mắt tràn đầy thương tiếc!

Những năm này, Diệp Đông Hoàng không có ở đây, mọi việc lớn nhỏ của cả Đại Hạ Vương Triều đều do nàng lo liệu.

Đương nhiên, có bỏ ra thì có hồi báo, nàng cũng nhờ đó mà có được quyền thế vô thượng!

Khí chất bản thân dưới quyền thế như vậy càng thêm xuất chúng, tựa như một nữ hoàng cao quý thần thánh, quân lâm thiên hạ!

“Có thể san sẻ nỗi lo cho bệ hạ, là vinh hạnh của thần thiếp!” Giọng Bỉ Bỉ Đông dịu dàng, sự dịu dàng trong mắt dường như sắp chảy ra thành nước, đôi môi hé mở khiến người ta không nhịn được muốn cắn một cái!

Diệp Đông Hoàng trong lòng nóng lên, cúi đầu ngậm lấy đôi môi mỏng manh của nàng!

Nỗi nhớ nhung bao năm hóa thành ngọn lửa nhiệt tình, Bỉ Bỉ Đông ôm chặt lấy Diệp Đông Hoàng, phảng phất như muốn hòa tan chính mình vào cơ thể hắn!

Lăng Tiêu Điện, vàng son lộng lẫy, uy nghiêm trang trọng, là trung tâm quyền lực của thiên hạ, là nơi trang nghiêm xử lý đại sự thiên hạ!

Trên chiếc bàn dày nặng điêu khắc hoa văn rồng vàng, cùng với việc Bỉ Bỉ Đông bị bế lên nằm trên đó, những tấu chương ghi chép đại sự thiên hạ rơi lả tả xuống đất!

“Bệ hạ!” Bỉ Bỉ Đông muốn nói lại thôi.

“Đông Đông nàng vất vả như vậy, Trẫm sẽ ở ngay tại nơi nàng vất vả làm việc này mà thưởng cho nàng!” Diệp Đông Hoàng khẽ cười, Bỉ Bỉ Đông nằm trên bàn, tràn đầy sức quyến rũ khác lạ, mang một phong tình riêng!

Khiến hắn trong lòng nóng lên!

“Bệ…” Bỉ Bỉ Đông bất lực, còn muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra được!

Bởi vì Diệp Đông Hoàng đã mạnh mẽ tiến vào!

Nàng nói gì cũng đã muộn!

Hơn sáu mươi năm không gặp, Bỉ Bỉ Đông tựa như thiếu nữ, khiến nàng khẽ nhíu mày.

Tuy nhiên, những năm này, nàng nhớ Diệp Đông Hoàng vô cùng, đến lúc này, làm sao có thể từ chối!

Chút khó chịu và căng đau đó, căn bản không đáng là gì!

Cả người đều mềm nhũn!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng cũng rất nhớ nàng! … … Ba ngày sau.

Đông Hoàng Cung, phòng ngủ.

“Bệ hạ vừa về đã biết giày vò người ta!” Bỉ Bỉ Đông đôi mắt quyến rũ như tơ, gương mặt xinh đẹp ửng hồng mang theo sự mãn nguyện, dựa vào lồng ngực Diệp Đông Hoàng, nũng nịu nói.

“Người khác yêu nàng, chỉ là muốn lên giường với nàng, nhưng Trẫm thì khác!” Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai trắng nõn mịn màng của giai nhân, nhìn vào đôi mắt động lòng người của nàng, trầm ngâm mở lời!

Bỉ Bỉ Đông trong lòng khẽ động, trên mặt lộ ra một nụ cười rạng

rỡ, quyến rũ cười một tiếng, rất vui vẻ, ngẩng đầu hôn mạnh lên trán Diệp Đông Hoàng, "Bệ hạ, người thật tốt!" "Đó là đương nhiên, ngự thư phòng, nhà bếp, bàn làm việc, ban công, Trẫm đều có thể!" Diệp Đông Hoàng nâng gương mặt xinh đẹp không tì vết của giai nhân, nghiêm túc nói!

"…" Nụ cười trên mặt Bỉ Bỉ Đông lập tức đông cứng, ngây người tại chỗ, thì ra bệ hạ người là như vậy.

"Hừ, bệ hạ chỉ biết bắt nạt người ta!" Bỉ Bỉ Đông làm nũng không thôi, nắm đấm nhỏ đấm vào ngực Diệp Đông Hoàng!

"Không phải nàng thích Trẫm bắt nạt nàng sao?" Diệp Đông Hoàng cười ranh mãnh, nghĩ đến sự khít khao của Bỉ Bỉ Đông, thêm dầu vào lửa: "Lần nào nàng cũng nắm chặt lấy Trẫm, không cho Trẫm rời đi!" "Ngươi nói bậy, ta không có!

Không phải ta!" Bỉ Bỉ Đông như con mèo bị xù lông, lập tức phủ nhận ba lần liền, thật quá mất mặt!

Chuyện đó sao có thể đem ra nói được!

"Sợ gì chứ?

Chương 495

Trẫm chính là thích nàng như vậy!" Diệp Đông Hoàng trán chạm vào trán Bỉ Bỉ Đông, cưng chiều hôn lên môi nàng, nói bên tai nàng những lời bí mật riêng tư chỉ thuộc về hai người!

"Bệ hạ, người còn nói nữa!" Bỉ Bỉ Đông đầy vẻ xấu hổ, nhưng trong lòng lại có cảm giác vui sướng và hưng phấn ngầm.

Có thể khiến Diệp Đông Hoàng thích, nàng rất mãn nguyện.

Gối đầu vùi vào lòng Diệp Đông Hoàng, gò má nóng hổi tràn đầy hạnh phúc!

Dù sao, với mối quan hệ của họ, lời nói của Diệp Đông Hoàng tuy xấu hổ, nhưng cũng vô hại, xem như là những lời tình thú nhỏ giữa vợ chồng.

"Có gì không thể nói, nơi nào của nàng mà Trẫm còn có bí mật gì?" Diệp Đông Hoàng cười xấu xa một tiếng, tiếng nói vừa dứt, không cho nàng cơ hội, cúi đầu hôn một cái!

Hai canh giờ sau, nhìn Bỉ Bỉ Đông đang ngủ say, Diệp Đông Hoàng rời đi! … Đấu La Thành, Đông Hoàng Võ Đạo Học Viện!

Sau khi rời khỏi Bỉ Bỉ Đông, Diệp Đông Hoàng đến học viện mới xây này, học viện nằm gần trung tâm thành phố, chiếm diện tích rất rộng, khí thế huy hoàng, hùng vĩ!

Bên trong đã mở ra từng khu tu luyện thánh địa, ví dụ như Đao Vực, Kiếm Vực, Hỏa Vực, Lôi Vực, vân vân.

Từng học viên của học viện võ đạo cắn răng, nuốt nước mắt, kiên cường, mồ hôi như mưa, liều mạng tu luyện.

Họ hoặc là rèn luyện thể chất, hoặc là rèn luyện võ kỹ, hoặc là…

“Ồ, Nhị Long đã làm viện trưởng nhiều năm như vậy rồi, vậy mà vẫn tự mình chỉ đạo học sinh tu luyện!” Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng phát hiện ra điều gì đó, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú.

Vừa cảm nhận môi trường tu luyện của học viện, vừa đi về phía Liễu Nhị Long đang ở!

“Này, huynh đệ, ngươi là khóa nào vậy?

Ngươi cũng về thăm viện trưởng sao?” Ngay khi Diệp Đông Hoàng đang thưởng thức phong cảnh sân trường, phía sau truyền đến một giọng nói mềm mại.

Diệp Đông Hoàng quay đầu lại, liền thấy bốn thanh niên đang đi về phía mình!

Người nói chuyện là một thanh niên có ngoại hình thô kệch, thật khó tưởng tượng được giọng nói mềm mại vừa rồi lại phát ra từ miệng hắn!

Thanh niên trông rất già dặn, mặc một bộ đồ xám đơn giản, tóc ngắn gọn gàng, mặt đầy râu quai nón.

Nhưng lại có một đôi mắt đào hoa to lớn, ánh mắt đảo qua đảo lại, chuyên nhìn những cô gái đi ngang qua, rất là bỉ ổi.

“Là chú xúc xích Áo Tư Ca thích chơi xúc xích trong nguyên tác sao?” Diệp Đông Hoàng liếc đối phương một cái, dựa vào võ hồn ẩn giấu trong cơ thể đối phương, lập tức xác định được thân phận của hắn!

Bên trái Áo Tư Ca là một gã mập mặc đồ đỏ, tóc ngắn, mắt nhỏ, thịt trên mặt phồng lên, trên môi có hai chòm râu nhỏ, trông thế nào cũng giống hai sợi râu chuột, một đôi mắt láo liên cũng bỉ ổi vô cùng!

Tuy nhiên, thân thể trông khá rắn chắc, Diệp Đông Hoàng có thể thấy, tên này có thiên phú về luyện thể!

Chắc hẳn là Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn trong nguyên tác, cũng không biết tà hỏa của hắn đã giải quyết được chưa!

Bên phải Áo Tư Ca là một nam tử anh vũ, nam tử cao một mét tám, vai rộng, tướng mạo anh tuấn mang theo vài phần cương nghị!

Một mái tóc dài màu vàng xõa sau lưng, không xoăn, mà thẳng mượt rủ xuống đó, rủ xuống gần đến eo.

Điều đáng chú ý nhất là đôi mắt của hắn, đó là một đôi mắt tà dị, hai mắt đều là mâu sinh song đồng, trong con ngươi màu xanh lam đậm, ánh mắt rất lạnh.

Đó là một sự lạnh lẽo phát ra từ sâu trong nội tâm, khi hé mở, tà quang lóe lên, bị hắn liếc một cái, trên người như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Tướng mạo cực kỳ anh tuấn phối với một đôi mắt như vậy, người đàn ông như thế này, bất kể ở đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm chú ý.

Nam tử độc đáo như vậy, lại còn đi cùng Áo Tư Ca, Mã Hồng Tuấn, hiển nhiên là Tà Mâu Bạch Hổ Đới Mộc Bạch thích chơi song sinh trong nguyên tác!

Đương nhiên, so với Diệp Đông Hoàng, Đới Mộc Bạch tự nhiên kém xa!

Đây cũng là lý do mà mấy người Áo Tư Ca chủ động bắt chuyện với Diệp Đông Hoàng!

Mặc dù Diệp Đông Hoàng đã thu liễm khí tức, nhưng khuôn mặt anh tuấn và khí chất siêu phàm thoát tục vẫn không thể che giấu, như một ngôi sao sáng chói trên bầu trời đêm!

Đi suốt một đường, không biết bao nhiêu nữ sinh đã liếc mắt đưa tình, thầm gửi sóng thu ba cho hắn!

Về người cuối cùng, cao một mét bảy, mặc một bộ đồ bó sát màu xanh lam nhạt, rất gọn gàng.

Mái tóc đen dài ngang vai, tướng mạo tuy không tính là anh tuấn, nhưng lại cho người ta cảm giác rất dễ gần, khóe miệng luôn mang một nụ cười nhàn nhạt.

Hiển nhiên là nhân vật chính của Đấu La Đại Lục, Đường Tam!

Diệp Đông Hoàng cũng không khỏi nhìn thêm một cái.

"Có dấu vết tu luyện Huyền Thiên Công, Tử Cực Ma Đồng, xem ra là hồn xuyên, trên người không có huyết mạch hồn thú, xem ra mẹ hắn là người!" Diệp Đông Hoàng một mắt đã nhìn thấu lai lịch của Đường Tam, không ngờ quán tính thế giới lớn như vậy, hắn đã cướp A Ngân đi rồi, Đường Tam vẫn cứ xuất hiện!

"Người này không đơn giản!" Khi Diệp Đông Hoàng quan sát Đường Tam, tâm thần của hắn ta rung động, có cảm giác toàn thân bị nhìn thấu, không khỏi thầm kinh hãi, "Không hổ là học viện võ đạo số một đại lục, quả nhiên là ngọa hổ tàng long!" Đường Tam lập tức cảnh giác với Diệp Đông Hoàng hơn vài phần!

"Ta không phải học sinh!" Diệp Đông Hoàng thu hồi ánh mắt, nhìn Áo Tư Ca vừa hỏi chuyện, nói: "Nhưng, ta quả thực là đến tìm viện trưởng của các ngươi!" "Huynh đệ, ngươi không phải là muốn theo đuổi viện trưởng của chúng ta chứ?" Mã Hồng Tuấn bước lên, khoác vai Diệp Đông Hoàng, cười bỉ ổi nói: "Ta nói cho ngươi biết, viện trưởng của chúng ta quả thực rất đẹp, một trong ba mỹ nhân lớn của đại lục, đó không phải là nói khoác đâu!" "Vóc dáng đó phải gọi là đầy đặn, eo đó phải gọi là thon, đôi chân đó phải gọi là trắng nõn mạnh mẽ, ngay cả Giáo Hoàng miện hạ và Lam Ngân Hoàng đại nhân cũng có phần không bằng…" Nói đến mỹ nữ, Mã Hồng Tuấn mặt mày hớn hở, thao thao bất tuyệt, Áo Tư Ca cũng sáp lại gần, mặt đầy

vẻ bỉ ổi! … "Hai ngươi muốn mông nở hoa à?" Đới Mộc Bạch thấy Mã Hồng Tuấn và Áo Tư Ca càng nói càng hăng, không khỏi nhắc nhở.

Tiếng nói vừa dứt, Áo Tư Ca và Mã Hồng Tuấn toàn thân giật nảy, trong mắt mang theo nỗi sợ hãi sâu sắc, bản năng đưa tay che mông, ánh mắt hoảng loạn, nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có ai khác mới yên lòng! "Các ngươi rất sợ viện trưởng của các ngươi à?" Diệp Đông Hoàng dường như đã nhìn ra nỗi sợ hãi từng bị Liễu Nhị Long chi phối của bọn họ! "Huynh đệ, ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn theo đuổi viện trưởng thì nên sớm dập tắt ý nghĩ này đi.

Viện trưởng tuy rất đẹp, nhưng đó là nữ nhân của Đông Hoàng bệ hạ đó!" Mã Hồng Tuấn nói đến đây, trong mắt cũng mang theo một tia kính sợ và sùng bái, rồi lại lộ ra nụ cười bỉ ổi, hạ giọng nói: "Ngươi có biết viện trưởng tên gì không?

Liễu Nhị Long!

Ta nói cho ngươi biết, đó chính là một con mẫu bạo long danh xứng với thực, chỉ với cái tay chân nhỏ gầy của ngươi, một phút là bị đánh gãy xương ngay!" "Vậy sao?

Vậy thì ta càng muốn thử xem, xem có bị đánh gãy xương không!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, không hề để tâm! "Huynh đệ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, những năm nay, số mỹ nam tử bị đánh gãy xương đã có thể quấn quanh thành Đấu La mười vòng rồi!" Áo Tư Ca thấy Diệp Đông Hoàng không để ý, tưởng rằng Diệp Đông Hoàng tự cho mình có chút đẹp trai thì viện trưởng của họ sẽ tha cho hắn, không khỏi nhắc nhở! "Xem ra các ngươi bị đánh không ít!" Diệp Đông Hoàng nói! "Cái gì?

Chúng ta sẽ bị đánh sao?

Ngươi có biết năm đó chúng ta là những học sinh tài năng nhất

trường không, viện trưởng sủng ái còn không kịp, sao có thể đánh chúng ta!" Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Ca lập tức sốt ruột, đồng thanh nói!

Bên cạnh Đường Tam và Đới Mộc Bạch đều ngại không dám nói, thực ra ở học viện, bất kể ngươi có thiên phú thế nào, cũng khó thoát khỏi trận đòn của Liễu Nhị Long!

Thiên phú tốt, càng phải nỗ lực, không đánh không nên người!

Thiên phú không tốt, mẹ kiếp, thiên phú không tốt còn dám không liều mạng, càng đáng bị đánh! "Nói cho ngươi biết, năm đó bốn huynh đệ chúng ta ở trường là nhân vật nổi bật, là nam thần trong mộng của vô số thiếu nữ, tu vi một ngày ngàn dặm, cùng cấp không đối thủ, đánh đâu thắng đó…" Mã Hồng Tuấn và Áo Tư Ca bắt đầu khoác lác về những chiến tích huy hoàng của họ. "Cặp song sinh vui không?" Diệp Đông Hoàng trực tiếp phớt lờ lời khoe khoang của họ, nhàn nhạt hỏi! "Sao ngươi biết?" Áo Tư Ca, Mã Hồng Tuấn và Đới Mộc Bạch trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Diệp Đông Hoàng.

Bọn họ mới gặp Diệp Đông Hoàng lần đầu, cũng chưa ai nhắc đến chuyện song sinh! "Trên người các ngươi toàn là khí tức của nữ nhân, lại còn là hai người, hơn nữa hai luồng khí tức rất tương đồng, không phải song sinh thì cũng là chị em ruột!" Diệp Đông Hoàng không hề kiêu ngạo, với thực lực của hắn, trên người đối phương có khí tức gì, hắn có thể cảm nhận được ngay lập tức!

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy bốn người họ, Diệp Đông Hoàng đã biết họ vừa từ chốn phong nguyệt trở về!

Đường Tam cũng không ngoại lệ!

Vì sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng, rất nhiều thứ đã thay đổi!

Đường Tam và Tiểu Vũ tan vỡ, Đới Mộc Bạch không ở cùng Chu Trúc Thanh, Áo Tư Ca cũng không có được Ninh Tuyền Tuyền, Mã

Hồng Tuấn thì càng không cần phải nói!

Bốn gã trai tân không có nữ nhân, tự nhiên không tránh khỏi việc lưu luyến bụi hoa!

Đặc biệt là Áo Tư Ca, Đới Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn, đều là các loại cao thủ, mười mấy tuổi đã không biết chơi bao nhiêu nữ nhân!

Đường Tam ở cùng ba người bạn thân này, lại không có Tiểu Vũ, tự nhiên cũng buông thả bản thân!

Dù sao cũng đều là đàn ông!

Mèo nhà ai mà không ăn vụng?

Hơn nữa ba huynh đệ đều chơi, chỉ có mình hắn không chơi, không chỉ không hợp lý, mà còn rất mất hứng, hắn tự nhiên chỉ có thể cùng chơi, cùng vui! "Vãi chưởng!

Mũi chó của ngươi…" Nghe Diệp Đông Hoàng giải thích, Mã Hồng Tuấn tức thì văng tục, vừa định nói mũi chó của Diệp Đông Hoàng sao thính thế, kết quả còn chưa nói ra đã bị một luồng sức mạnh kinh khủng đánh trúng!

A!

Mã Hồng Tuấn hét thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài, rơi mạnh xuống đất! "Ai?" Áo Tư Ca, Đới Mộc Bạch và Đường Tam như gặp đại địch, cảnh giác xung quanh, nhưng ánh mắt của họ lại rơi vào Diệp Đông Hoàng!

Mặc dù họ không biết Mã Hồng Tuấn bị tấn công như thế nào, nhưng khả năng Diệp Đông Hoàng tập kích là lớn nhất!

Không để ý đến sự cảnh giác của mấy người, Diệp Đông Hoàng như không có chuyện gì xảy ra mà bước về phía trước!

Chương 496

Uy nghiêm đế hoàng, không thể mạo phạm!

Không dùng một ý niệm giết chết Mã Hồng Tuấn, cũng là vì hắn biết đối phương chỉ là vô ý, không phải cố ý mạo phạm!

Ba người Đới Mộc Bạch nhìn nhau, chỉ thấy Đường Tam lắc đầu.

Trong số họ, Đường Tam thực lực mạnh nhất, vì vậy cũng được tin phục nhất!

Thấy Đường Tam lắc đầu, họ cũng không nói gì thêm, quay người chạy về phía Mã Hồng Tuấn! "Tiểu Tam, vừa rồi ngươi lắc đầu, là biết lai lịch của người đó sao?" Sau khi Diệp Đông Hoàng rời đi, Đới Mộc Bạch hỏi Đường Tam.

Áo Tư Ca đỡ Mã Hồng Tuấn dậy, cũng nhìn về phía Đường Tam! "Không biết, nhưng sau khi đối phương ra tay, ta đột nhiên nhớ ra người đó rất giống một người mà chúng ta thường thấy!" Đường Tam lắc đầu, rồi giọng nói trở nên ngưng trọng. "Rất giống một người chúng ta thường thấy?" Ba người Đới Mộc Bạch ngẫm lại lời của Đường Tam, cố gắng nhớ lại.

Bỗng nhiên!

Đới Mộc Bạch dường như nghĩ ra điều gì, kinh hãi nói: "Ý ngươi là…?" "Không sai!" Đường Tam gật đầu, khẳng định suy đoán của Đới Mộc Bạch, nói: "Lúc đầu ta đã cảm thấy đối phương có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu, hơn nữa ta chắc chắn trước đây chưa từng gặp người đó!" "Cho đến khi đối phương thể hiện thực lực kinh khủng, ta mới chợt nghĩ ra tại sao hắn lại trông quen mắt đến vậy!" "Tiểu Tam, Đới lão đại, hai người đang nói gì vậy?" Áo Tư Ca và Mã Hồng Tuấn ngơ ngác, không biết hai người

đang úp mở chuyện gì! "Các ngươi sùng bái ai nhất?" Đường Tam hỏi thẳng. "Viện trưởng!" Mã Hồng Tuấn không cần suy nghĩ đã trả lời, nhưng vừa nói xong, dường như nghĩ ra điều gì đó, kinh hãi nói: "Ngươi nói hắn là…" "Đúng vậy!

Hắn rất có thể chính là Đông Hoàng bệ hạ đã biến mất hơn sáu mươi năm!" Đường Tam trịnh trọng nói, trong mắt mang theo vẻ kính sợ! "Nếu thật sự là như vậy, Mập, ngươi không bị đánh chết, đúng là may mắn lớn!" Áo Tư Ca vỗ vai Mã Hồng Tuấn, vẻ mặt an ủi! "Đi, chúng ta đi theo xem, chỉ cần nhìn thấy viện trưởng, là có thể xác định có phải Đông Hoàng bệ hạ hay không!" Mã Hồng Tuấn mắt đầy phấn khích, không chút nào buồn bực hay bất mãn vì bị đánh! "Ừm!" Đường Tam gật đầu, nếu đã Diệp Đông Hoàng không trực tiếp đánh chết hắn, nhưng lại ra tay, chứng tỏ chuyện vừa rồi đã bỏ qua!

Bọn họ cũng không có gì phải sợ!

Hơn nữa dù họ bị Liễu Nhị Long chi phối, bị đánh không ít, nhưng quan hệ vẫn rất tốt!

Dù sao cũng là những học sinh có thiên phú dị bẩm, rất được thầy cô yêu quý!

Chỉ là cách thể hiện sự yêu quý của Liễu Nhị Long có chút khác biệt, chính là đánh họ một trận tàn nhẫn! … Võ Đạo Sơn!

Võ Đạo Sơn là một nét đặc sắc tu luyện của học viện võ đạo Đông Hoàng, có hình dạng kim tự tháp, toàn thân được đúc bằng kim loại đặc biệt, cao chín trăm chín mươi chín trượng, có tổng cộng một vạn bậc thang!

Trên đó ẩn chứa trọng lực kinh khủng và uy áp ý chí võ đạo, ẩn chứa công kích tinh thần, càng lên cao càng kinh khủng, có thể khảo nghiệm ý chí và tâm tính của con người, rèn luyện thân thể!

Phàm là người có thể leo lên đỉnh, không ai không phải là tuyệt thế thiên kiêu, chỉ cần không vẫn lạc, thành tựu không thể lường được!

Vì vậy leo Võ Đạo Sơn cũng là một trong những hạng mục quan trọng để mọi người so tài! "Nhìn các ngươi từng đứa một mềm oặt, thật làm lão nương mất mặt, nam nhân thì phải cứng rắn lên, nữ nhân cũng vậy!" Bốp!

Roi da quất vào không khí phát ra một tiếng nổ vang, dọa vô số học sinh chân run bần bật. "Tất cả leo nhanh lên cho lão nương, cái bộ dạng thảm hại của các ngươi, ra ngoài chỉ có bị người ta đánh chết!" "Các ngươi bị đánh chết không sao, nhưng mất mặt là học viện chúng ta, thay vì các ngươi ra ngoài bị người ta đánh chết, làm mất mặt học viện, còn không bằng lão nương bây giờ quất chết các ngươi!" Bốp!

Giọng nói nóng nảy của Liễu Nhị Long vang lên, Diệp Đông Hoàng đi tới, vừa hay thấy cô ta quất một roi vào người một nam sinh.

Trong chốc lát, da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa!

Nam sinh đó đang ở trên Võ Đạo Sơn, vốn đã rất khó khăn, kết quả bị quất một roi, lập tức nằm bẹp trên bậc thang, không động đậy được. "Mẹ kiếp!

Còn dám giả chết trước mặt lão nương, dậy cho lão nương, tiếp tục leo!" Liễu Nhị Long quất một roi bên tai nam sinh, người sau lập tức giật nảy mình, tiềm năng được kích phát, liền bò dậy tiếp tục leo lên trên.

Ai tụt lại phía sau, đều bị Liễu Nhị Long quất cho da tróc thịt bong. "Viện trưởng bây giờ càng ngày càng nóng nảy, đám tiểu học đệ tiểu học muội này sướng rồi!" "Ai mà chẳng đi qua con đường đó!" "Viện trưởng tuy hung dữ, nhưng thực ra cũng là vì tốt cho chúng ta!

Cô ấy tuy thích đánh người, nhưng chưa bao giờ đánh ai tàn phế

hay đánh chết, ngược lại dưới roi da của cô ấy chúng ta không ngừng đột phá, thu được lợi ích vô cùng." "Ừm, viện trưởng chính là miệng dao găm lòng đậu hũ, ngươi có biết tại sao viện trưởng càng ngày càng nóng nảy không?" "Cái này còn phải nói sao?

Không có nam nhân tưới nhuần, nữ nhân tự nhiên trở nên nóng nảy, Đông Hoàng bệ hạ đã biến mất hơn sáu mươi năm rồi, ngươi hiểu mà!" "Quả nhiên, nữ nhân đều như nhau, kể cả viện trưởng cũng không ngoại lệ!" "…" Diệp Đông Hoàng sờ sờ mũi, cái nồi này lại rơi xuống đầu hắn rồi sao?

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Liễu Nhị Long đang đứng trên Võ Đạo Sơn không ngừng thúc giục học sinh tu luyện.

Chỉ thấy cô mặc một bộ trường bào màu xanh viền vàng, trước sau lồi lõm, một dải ngọc thắt nhẹ vòng eo thon nhỏ, tôn lên đường cong đầy đặn kiêu hãnh đến cực điểm!

Ba ngàn sợi tóc xanh buông xuống eo, nói không nên lời vẻ anh tư hiên ngang, nhưng các học sinh đang xem không dám nhìn nhiều, từng người một cúi đầu! "Tất cả nhanh lên cho lão nương, hôm nay ai mà không leo được một nghìn bậc, lão nương quất chết nó… Hửm?" Liễu Nhị Long vung roi da, giống như một nữ vương nóng nảy, dọa cho những tân sinh vừa vào học viện không lâu run lẩy bẩy!

Nhưng cô còn chưa nói xong, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt nóng rực không chút che đậy đang nhìn chằm chằm vào cơ thể mình từ trên xuống dưới!

Trong học viện, người lén nhìn cô rất nhiều, nhưng chưa từng có ai dám trơ tráo nhìn cô như vậy! "Thằng nhãi thối nào dám vô lễ với lão nương?" Liễu Nhị Long nổi giận, cũng quá không coi uy nghiêm của viện trưởng ra gì rồi.

Nhớ năm đó Mã Hồng Tuấn cũng thích lén lút nhìn cô, còn chưa

dám trơ tráo như vậy, đã bị cô đánh gãy ba cái xương sườn, nằm trên giường ba tháng! "Mẹ kiếp!

Thằng nhãi đó là ai?

Cũng quá gan dạ rồi?" "Đúng vậy!

Tuy viện trưởng rất đẹp, nhưng ánh mắt của ngươi cũng quá trơ tráo rồi!" "Ta cá một bịch que cay, thằng nhãi đó chắc chắn bị viện trưởng đánh cho mẹ cũng không nhận ra!" "Đây không phải là nói nhảm sao!

Ta cá hắn ít nhất phải nằm nửa năm!" … Liễu Nhị Long đứng đó chính là tiêu điểm của mọi người, nhất cử nhất động đều có vô số người chú ý.

Vì vậy rất nhiều người theo Liễu Nhị Long quay người, ai nấy đều phát hiện Diệp Đông Hoàng đang không chút che đậy nhìn chằm chằm Liễu Nhị Long!

Trong chốc lát, đám đông lập tức sôi trào!

Diệp Đông Hoàng đây là cưỡi lên lưng mẫu bạo long nhổ vảy rồng… tìm chết! "Đến rồi!" Bốn người bạn thân Đường Tam, Đới Mộc Bạch, Áo Tư Ca và Mã Hồng Tuấn lập tức căng thẳng, mắt không chớp, từ việc Diệp Đông Hoàng có bị Liễu Nhị Long đánh chết hay không, là có thể biết được thân phận của hắn! … Bốp! "Thằng nhãi thối nào tự mình lăn qua đây cho lão nương…" Roi da của Liễu Nhị Long quất trong không trung tạo ra một tiếng nổ âm vang, vô cùng đáng sợ, chưa kịp quay người hét lớn đã vang lên bên tai mọi người, chấn động lòng người!

Nhưng khi cô nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, giọng nói đột ngột im bặt, cả người cứng đờ tại chỗ, thân hình đầy đặn quyến rũ khẽ run rẩy.

Vẻ mặt lạnh lùng, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hóa thành niềm vui mừng khôn xiết!

Một nỗi nhớ nhung mãnh liệt như thủy triều dâng lên từ đáy lòng! "Ủa?

Viện trưởng sao vậy?" Ý nghĩ nghi hoặc dấy lên trong lòng mọi người, theo họ nghĩ, Liễu Nhị Long không phải nên quất một roi chết tên tiểu bạch kiểm đó sao?

Dưới ánh mắt của vạn người, trong vô số ánh nhìn kinh ngạc, mọi người liền thấy tên tiểu bạch kiểm đáng lẽ phải bị đánh cho răng rơi đầy đất lại chủ động đi về phía viện trưởng của họ! "Mỹ nữ, ôm một cái nhé?" Diệp Đông Hoàng đứng trước mặt Liễu Nhị Long, mùi hương cơ thể thấm vào lòng người của giai nhân xộc vào mũi, hắn dang rộng vòng tay, nhìn vào thân hình đầy đặn quyến rũ kia, cười nói. "Mẹ kiếp!

Tên tiểu bạch kiểm này ở đâu ra vậy?

Lại dám đến trêu ghẹo viện trưởng của chúng ta?" "Thật sự nghĩ rằng đẹp trai là có thể làm gì thì làm sao?

Sợ là lão thọ tinh treo cổ, chê mình sống quá lâu rồi!" "Ta cá một que cay, tên tiểu bạch kiểm này chắc chắn bị một roi quất chết!" … Thấy Diệp Đông Hoàng dang rộng vòng tay, vô số nam sinh mắt rớt ra ngoài, sau khi kinh ngạc, từng đôi mắt nhìn kẻ ngốc nhìn về phía Diệp Đông Hoàng!

Viện trưởng của họ đánh người không quan tâm ngươi có đẹp trai hay không!

Nhưng mà… Cạch!

Roi da từ tay Liễu Nhị Long tuột xuống, rơi mạnh xuống đất, như thể rơi vào lòng mọi người.

Mọi chuyện không diễn ra như họ dự đoán, lúc này, dù là kẻ ngốc cũng có thể cảm thấy có gì đó không ổn!

Người đàn ông này là ai?

Lại có thể khiến viện trưởng bạo long của họ buông roi da trong tay?

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một chuyện khiến tất cả mọi người mắt rớt ra ngoài đã xảy ra!

Chỉ thấy viện trưởng kiên cường của họ mắt bỗng đỏ hoe!

Sau đó!

Chương 497

Như một cơn gió lao vào lòng người đàn ông đó! "Vãi chưởng!" Vô số người há hốc miệng, trừng tròn mắt, nín thở.

Không thể tin nổi nhìn vào cảnh tượng bùng nổ này!

Viện trưởng của họ lại lao vào lòng một người đàn ông khác!

Lao vào lòng một người đàn ông khác!!! "Người đàn ông này là ai?" Trong lòng mọi người đều dấy lên cùng một ý nghĩ, Diệp Đông Hoàng đã biến mất hơn sáu mươi năm, đối với họ chỉ là huyền thoại!

Mặc dù có lời đồn Liễu Nhị Long và Diệp Đông Hoàng có quan hệ không tầm thường, nhưng với tuổi của họ, chưa từng ai gặp qua Diệp Đông Hoàng!

Nhận thức duy nhất chính là pho tượng thần cao lớn sừng sững trong học viện, uy nghiêm thần thánh, không thể nhìn thẳng!

Họ tự nhiên cũng rất khó liên tưởng đến Diệp Đông Hoàng!

Bởi vì Diệp Đông Hoàng đã trở thành thần thoại, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, xa vời không thể với tới!

Còn Liễu Nhị Long tuy địa vị cao quý, nhưng lại sống sờ sờ trước mặt họ, không phải là không thể chạm tới!

Trong mắt họ, Diệp Đông Hoàng và Liễu Nhị Long cũng là người của hai thế giới khác nhau!

Vì vậy, trong mắt họ, Liễu Nhị Long luôn độc thân, và chưa bao giờ thân cận với bất kỳ người đàn ông nào!

Thấy Liễu Nhị Long lao vào vòng tay của một người đàn ông, vô số nam sinh lập tức có cảm giác tan nát cõi lòng!

Đừng nhìn Liễu Nhị Long rất hung dữ, nhưng trong lòng họ, cô cũng là nữ thần cao quý không thể xâm phạm!

Mặc dù họ biết mình và Liễu Nhị Long căn bản không có khả năng, nhưng người khác cũng không có khả năng, mọi người đều như nhau!

Tâm lý vẫn rất cân bằng!

Nhưng bây giờ… không còn cân bằng nữa! "Cuối cùng ngươi cũng trở về!" Liễu Nhị Long ôm chặt Diệp Đông Hoàng, giọng nói khẽ run.

Diệp Đông Hoàng ngửi mùi hương cơ thể của giai nhân, có thể cảm nhận được thân hình cô cũng đang run rẩy, như thể sợ rằng hắn sẽ bay đi vào khoảnh khắc tiếp theo! "Trẫm đã trở về…" Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngọc mịn màng của cô, khẽ giọng an ủi. "Ừm…" Nhưng hắn còn chưa nói xong, Liễu Nhị Long đã nhiệt tình như lửa hôn lên!

Khoảnh khắc này, cô không quan tâm đến những thứ khác!

Cô chỉ muốn Diệp Đông Hoàng!

Rào!

Đám đông sôi trào!

Mọi người đều trừng mắt, họ đã thấy gì vậy?

Viện trưởng chưa bao giờ gần gũi đàn ông của họ lại chủ động hôn một người đàn ông giữa thanh thiên bạch nhật!

Vụt!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Diệp Đông Hoàng ôm Liễu Nhị Long biến mất ngay lập tức, hắn không muốn diễn một bộ phim hành động 3D phiên bản người thật

trước mặt mọi người! "Hu hu, viện trưởng cuối cùng cũng đợi được kỵ sĩ của mình, nhưng sao tim ta lại đau thế này!" Mã Hồng Tuấn nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng ôm Liễu Nhị Long biến mất, ôm ngực, đau đớn muốn chết. "Ngươi đau cái lông gì mà đau, viện trưởng là nữ thần ngươi vĩnh viễn không có được, cùng với người đàn ông nào cũng không liên quan đến ngươi!" Nhìn vẻ mặt làm trò của Mã Hồng Tuấn, Đới Mộc Bạch lườm hắn một cái, nói: "Tin không viện trưởng lấy roi quất ngươi!" "Tuy viện trưởng là nữ thần ta vĩnh viễn không có được, nhưng trong lòng ta cô ấy thánh khiết như vậy, vĩ đại như vậy, nhưng vừa nghĩ đến cảnh cô ấy bị người đàn ông khác cưỡi dưới thân, cái loại đau lòng đó ngươi có biết không?" Mã Hồng Tuấn đau đớn tột cùng, than khóc không thôi: "Hu hu, thật muốn viện trưởng bây giờ lấy roi quất ta!" "Mập, không ngờ ngươi còn có sở thích này, hay là ta lấy roi quất ngươi một trận nhé?" Áo Tư Ca nhìn chằm chằm vào đống mỡ của Mã Hồng Tuấn, hăm hở muốn thử! "Cút!

Lão tử là đàn ông chính hiệu, không thích đàn ông!" Mã Hồng Tuấn toàn thân rùng mình, vội vàng tránh xa Áo Tư Ca, như thể nhìn thấy biến thái! "Hai người đủ rồi, bây giờ Đông Hoàng bệ hạ đang ở học viện, cẩn thận bị một chưởng đánh chết đó!" Đường Tam nhìn Áo Tư Ca và Mã Hồng Tuấn, trầm giọng nói!

Tiếng nói vừa dứt, vẻ mặt bỉ ổi của Mã Hồng Tuấn và Áo Tư Ca lập tức thu lại, ra vẻ thánh thiện như Phật!

Liễu Nhị Long tuy trông có vẻ nóng nảy bạo lực, là một con mẫu bạo long xinh đẹp, động một tí là đánh người, nhưng họ đều biết Liễu Nhị Long chỉ là trông hung dữ mà thôi!

Chỉ cần họ không làm gì quá đáng, cô sẽ không thực sự làm gì họ!

Nhưng họ lại không hiểu rõ về Diệp Đông Hoàng!

Đối với Diệp Đông Hoàng, họ biết nhiều hơn là từ các loại truyền thuyết!

Trong lòng tràn đầy kính sợ!

Đặc biệt là Mã Hồng Tuấn trước đó còn bị Diệp Đông Hoàng tiện tay đánh một trận!

Lúc này nghe vậy, cũng không dám làm trò nữa, nếu thật sự vì vậy mà bị Diệp Đông Hoàng một chưởng đánh chết, họ cũng không có chỗ nào để nói lý, chỉ có thể tự nhận xui xẻo!

Thực ra lúc này Diệp Đông Hoàng chẳng có tâm tư để ý đến họ.

Mặc dù họ là nhân vật chính của Đấu La Đại Lục, là con cưng của trời, nhưng trong mắt Diệp Đông Hoàng cũng chỉ đến thế mà thôi!

Chỉ là mấy thiên tài có đại khí vận còn chưa trưởng thành!

So với họ, với tư cách là một kỵ sĩ rồng, Diệp Đông Hoàng quan tâm hơn đến con ngựa chiến cực phẩm Nhị Long dưới thân mình.

Mã lực siêu mạnh, bùng nổ đủ sức!

Mặc dù tiếng ồn lớn, ống xả rò rỉ dầu nhanh, nhưng Diệp Đông Hoàng không quan tâm.

Đặc biệt là hai cái đèn pha lớn vi quy chói lòa, sáng chói bắt mắt, khiến Diệp Đông Hoàng vô cùng yêu thích, yêu không nỡ buông tay!

Cùng với việc Liễu Nhị Long theo Diệp Đông Hoàng biến mất, học viện võ đạo Đông Hoàng hoàn toàn sôi trào!

Viện trưởng của họ có đàn ông rồi!

Rất nhanh, họ liền nghĩ đến truyền thuyết về Liễu Nhị Long – Diệp Đông Hoàng!

Nghĩ đến Diệp Đông Hoàng, họ lập tức nghĩ đến pho tượng thần

thánh vĩ đại sừng sững ở trung tâm học viện.

Nghĩ đến pho tượng, dung mạo của Diệp Đông Hoàng và pho tượng lập tức trùng khớp!

Trong chốc lát, mọi người đều hiểu ra!

Đông Hoàng bệ hạ trong truyền thuyết đã trở về!

Lập tức, tin tức Diệp Đông Hoàng trở về như mọc cánh lan khắp Đấu La Đại Lục, các thế lực đều chấn động! … Thất Bảo Lưu Ly Tông.

Ninh Phong Trí mặc một chiếc trường bào màu trắng, đầu đội thất bảo tử kim quan, tay cầm một cây quyền trượng, khí tức sâu như vực thẳm!

So với hơn sáu mươi năm trước khi mới gặp Diệp Đông Hoàng, sự thay đổi của ông rất lớn!

Vì tu luyện Vạn Đạo Kinh, võ hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp của ông đã hóa thành thực chất, không chỉ có thể phụ trợ, mà còn có thể công kích, uy lực vô cùng!

Ông cũng một bước trở thành cường giả đỉnh cấp của Đấu La Đại Lục, nhưng Thất Bảo Lưu Ly Tông vẫn bị Lam Điện Bá Vương Long đè một đầu!

Không vì lý do gì khác, chỉ vì Liễu Nhị Long là con gái riêng của Ngọc La Miện!

Mặc dù Liễu Nhị Long ghét Ngọc La Miện, nhưng có tầng quan hệ này, cũng khiến Lam Điện Bá Vương Long một bước vượt qua Hạo Thiên Tông. "Vinh Vinh, Đông Hoàng bệ hạ đã trở về, không phải con sùng bái Đông Hoàng bệ hạ nhất, luôn muốn gặp Đông Hoàng bệ hạ sao?" Ninh Phong Trí nhìn Ninh Tuyền Tuyền trước mặt, eo thon nhẹ nhàng, đường cong uyển chuyển, một bộ váy bách điệp

trắng tinh, tôn lên làn da như ngọc trắng hơn tuyết càng thêm rực rỡ động lòng người!

Băng cơ ngọc cốt, tiên tư tuyệt thế!

Thất Bảo Lưu Ly Tháp với tư cách là hồn sư, chỉ là võ hồn phụ trợ mạnh nhất!

Nhưng với tư cách là người tu luyện võ đạo, lại là một thiên tài võ đạo tuyệt thế công phòng nhất thể kiêm phụ trợ!

Những năm nay Ninh Tuyền Tuyền đã bước vào Phi Thiên Cảnh của võ đạo nguyên thần, khí chất xuất trần, siêu phàm thoát tục, như một nữ thần trên trời!

Ở Đấu La Đại Lục còn nổi danh với danh hiệu Thất Thải Nữ Thần! "Thật sao ạ?" Đôi mắt đẹp của Ninh Tuyền Tuyền sáng lên, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Cô từ nhỏ đã nghe truyền thuyết về Diệp Đông Hoàng mà lớn lên, lại tốt nghiệp từ học viện võ đạo Đông Hoàng, đối với Diệp Đông Hoàng sùng bái đến cực điểm! "Ba, chúng ta mau đi thôi!" Ninh Tuyền Tuyền kéo tay Ninh Phong Trí, nóng lòng không đợi được! "Được!" Ninh Phong Trí cười gật đầu, ông đi bái phỏng Diệp Đông Hoàng, cố ý dẫn theo Ninh Tuyền Tuyền, mục đích có thể tưởng tượng được!

Hơn nữa thiên phú võ đạo của Ninh Tuyền Tuyền rất cao, hiện tại thế hệ trẻ của Đấu La Đại Lục có thể xứng với cô cũng chỉ có con trai của Đường Hạo của Hạo Thiên Tông là Đường Tam!

Tiếc là Ninh Tuyền Tuyền đối với Đường Tam không có cảm tình, và so với Đường Tam, Ninh Phong Trí càng nghiêng về Diệp Đông Hoàng!

Chương 498

Dù cho Diệp Đông Hoàng có rất nhiều nữ nhân!

Giống như một phần của một vạn tỷ, thậm chí là vài chục phần, so với toàn bộ của một vạn đồng.

Rõ ràng cái trước có giá trị hơn!

Như Liễu Nhị Long, chẳng qua chỉ là một đứa con gái riêng của Ngọc La Miện của Lam Điện Bá Vương Long.

Trước khi Diệp Đông Hoàng truyền thụ võ đạo, Ngọc La Miện chẳng qua chỉ là một Hồn Đấu La mà thôi!

Gia thế địa vị của Liễu Nhị Long so với Vinh Vinh nhà ông, chính là trời và đất!

Nhưng bây giờ thì sao, Liễu Nhị Long với tư cách là viện trưởng học viện võ đạo Đông Hoàng, một trong ba người phụ nữ có quyền thế nhất Đấu La Đại Lục!

Đào lý khắp thiên hạ!

Ngay cả ông khi gặp đối phương, cũng phải cung kính gọi một tiếng viện trưởng!

Mà tất cả những điều này, đều là vì Diệp Đông Hoàng!

Lại nói đến Bỉ Bỉ Đông, cũng chỉ là một Thánh Nữ của Võ Hồn Điện, theo thế lực trước đây tính, địa vị cũng chỉ cao hơn Ninh Tuyền Tuyền một chút!

Bây giờ thì sao?

Thống lĩnh tất cả thế lực nhân tộc của Đấu La Đại Lục, Diệp Đông Hoàng không có ở đây, tương đương với chúa tể của Đấu La

Đại Lục!

Còn có A Ngân!

Một con hồn thú mười vạn năm hóa hình, so với Thất Bảo Lưu Ly Tông của ông vẫn có chênh lệch rất lớn!

Nhưng bây giờ đã là đồng chủ của hồn thú, quyền thế ngút trời!

Đương nhiên, đối với người tu luyện võ đạo mà nói, quyền thế là thứ yếu, thực lực mới là căn bản!

Có thực lực, quyền thế tự nhiên sẽ có!

Ngược lại, không có thực lực, quyền thế lớn đến đâu cũng là lâu đài trên không, tùy thời có thể sụp đổ!

Nhưng trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, lợi ích lớn nhất không phải là quyền thế, mà là thực lực!

Bỉ Bỉ Đông, Liễu Nhị Long, A Ngân trong sáu mươi năm Diệp Đông Hoàng biến mất, địa vị vẫn vững như Thái Sơn, ngoài việc họ là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng!

Thực lực của họ cũng là kinh khủng nhất!

Là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, chắc chắn sẽ được ưu ái, các loại công pháp võ kỹ cốt lõi, tài nguyên quý giá, những thứ này người khác không có được!

Khi Ninh Phong Trí mang theo Ninh Tuyền Tuyền, Cốt Đấu La Cổ Dong và Kiếm Đấu La Trần Tâm nhanh chóng tiến đến học viện võ đạo Đông Hoàng, các đại thế lực của Đấu La Đại Lục cũng lần lượt hành động!

Người có suy nghĩ giống như Ninh Phong Trí không phải là một hai người!

Ví như tông chủ Hạo Thiên Tông là Đường Chấn liền mang theo

con gái Đường Nguyệt Hoa và Đường Khiếu, Đường Hạo cùng đến thành Đấu La!

Vì Đường Thần bị Diệp Đông Hoàng tiêu diệt, Hạo Thiên Tông sớm đã không còn danh hiệu đệ nhất tông thiên hạ!

Do đó, họ cũng cần phải dựa vào Diệp Đông Hoàng!

Lại như Chu gia của Tinh La Đế Quốc, vốn dĩ đời đời liên hôn với hoàng thất Đái gia của Tinh La Đế Quốc, nhưng đến đời này lại trực tiếp hủy bỏ!

Đây cũng là nguyên nhân Đới Mộc Bạch bây giờ đang độc thân, phóng túng buông thả, lưu luyến bụi hoa!

Giống như các hoàng đế thời cổ đại, ai nấy đều tranh nhau sứt đầu mẻ trán muốn gửi con gái mình vào cung, để một bước lên trời, bay lên cành cao biến thành phượng hoàng! … Thành Đấu La, học viện võ đạo Đông Hoàng.

Bên ngoài ồn ào náo nhiệt, tẩm cung của viện trưởng cũng vô cùng nóng bỏng.

Năm tháng đam mê cháy bỏng!

Diệp Đông Hoàng như một vận động viên trên sân đấu, phát huy tinh thần thể thao nhanh hơn, mạnh hơn, cao hơn… không, là sâu hơn, hắn hai tay cầm bóng, nhanh chóng tấn công áp sát khung thành.

Ong!

Đột nhiên, không gian một trận gợn sóng, một nữ tử tuyệt mỹ từ không gian gợn sóng bước ra!

Nữ tử mặc một chiếc váy dài màu xanh lam viền vàng, khí chất hoa quý cao nhã tôn lên dung nhan không thuộc về trần gian của cô, đôi mắt màu xanh lam như pha lê xanh không một chút tỳ vết.

Viền váy xung quanh vểnh lên những dải lụa vàng, mùi hương thoang thoảng lan tỏa trong không khí, lập tức thêm vào mảnh trời đất này một phong cảnh đẹp đẽ! "Bệ hạ… Ặc…" A Ngân vừa mới mở miệng, lại bị cảnh tượng trước mắt làm gián đoạn.

Tất cả những lời muốn nói đều nuốt trở lại, gò má hoàn mỹ không tỳ vết nhanh chóng ửng lên hai vệt hồng!

Sau khi nhận được tin của Diệp Đông Hoàng, cô đã không ngừng nghỉ chạy tới!

Không ngờ lại thấy một cảnh tượng như vậy!

Đương nhiên, thực ra cô cũng không phải là chưa từng thấy! "Kẻ xấu!" A Ngân thầm mắng trong lòng, liền muốn rời đi!

Mặc dù cô rất nhớ Diệp Đông Hoàng, nhưng lúc này hiển nhiên không phải là thời cơ! "Đã đến rồi thì cùng nhau đi!" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng đột nhiên vang lên bên tai cô, A Ngân lập tức cảm giác cơ thể bị một luồng sức mạnh to lớn kéo vào bên trong!

Trong chốc lát, má A Ngân nóng rực, tai và cổ đỏ bừng, trong đầu không khỏi nghĩ đến năm đó cùng Diệp Đông Hoàng từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đi ra!

Khi đó, cũng là cô và Liễu Nhị Long ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng!

Đặc biệt là ở khách sạn Hoa Hồng tại thành Tác Thác… Thời gian trôi qua!

Một giáp thoáng chốc đã qua!

Gặp lại nhau, phảng phất như lại trở về điểm khởi đầu!

Chuyện cũ từng màn, như đèn chiếu phim lần lượt lướt qua trong đầu! "A… Bệ hạ!" A Ngân kinh hô, lập tức từ trong hồi ức tỉnh lại.

Bởi vì móng vuốt của Diệp Đông Hoàng đã thò vào trong cơ thể cô rồi! … Ba ngày sau!

Diệp Đông Hoàng cùng hai nữ một phen triền miên, Liễu Nhị Long và A Ngân một trái một phải tựa vào lòng hắn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, vẫn còn vương nét hồng!

Hai nữ nhìn nhau, như đã qua một đời!

Sau khi Diệp Đông Hoàng rời đi, quan hệ của họ tự nhiên không tốt lắm, mỗi người phát triển theo hướng riêng, cơ bản rất ít gặp mặt!

Bây giờ, một trận giao hữu, khiến quan hệ hai người khôi phục không ít!

Bàn tay nhỏ của A Ngân nghịch một lọn tóc của Diệp Đông Hoàng, tò mò hỏi: "Bệ hạ, những năm nay ngài đã đến Thần giới sao?" Những năm nay, dưới trướng cô đã thu nạp vô số cường giả hồn thú, có nghe nói về Thần giới, nhưng lại không hiểu rõ lắm! … "Đúng vậy!

Tốc độ thời gian ở Thần giới và Đấu La Đại Lục không giống nhau, thực ra trẫm ở Thần giới chỉ mới qua hơn hai tháng một chút!" Diệp Đông Hoàng chậm rãi nói, chiếc cằm trắng nõn của Liễu Nhị Long tựa vào ngực Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp sáng long lanh, tràn đầy tò mò về Thần giới!

Diệp Đông Hoàng cũng kể lại chuyện ở Thần giới cho họ nghe! "Bệ hạ thật lợi hại, một mình đã đánh lên Thần giới, chém diệt vô số thần linh, vô địch thế gian!" Mắt Liễu Nhị Long sáng rực, vẻ sùng bái trên mặt như sông lớn cuồn cuộn, không dứt.

Chỉ hận không thể theo Diệp Đông Hoàng cùng đánh lên Thần giới, giết địch diệt thần! "Đó là đương nhiên, trẫm không lợi hại, sao có thể thỏa mãn hai tiểu yêu tinh các ngươi?" Diệp Đông Hoàng ôm

thân hình mềm mại quyến rũ của giai nhân vào lòng, mỉm cười nói.

Xa cách một thời gian ngắn còn hơn tân hôn!

Hắn xa cách một giáp, người bình thường thật sự không chịu nổi! "Bệ hạ tự nhiên là lợi hại, không chỉ có thể thỏa mãn hai 'tiểu yêu tinh' chúng ta!" A Ngân véo một lọn tóc của Diệp Đông Hoàng quẹt quẹt trên mũi hắn, ý tứ trong lời nói tự nhiên là chỉ Bỉ Bỉ Đông! "Lần này trẫm từ Thần giới trở về, đặc biệt mang quà cho các ngươi!" Diệp Đông Hoàng không tiếp lời cô, trực tiếp dùng quà tặng.

Hắn lấy ra hạt giống màu xanh lá cây được ngưng tụ từ toàn bộ tinh hoa của Nữ Thần Sinh Mệnh!

Hạt giống màu xanh vừa xuất hiện, sinh cơ nồng đậm lập tức bao phủ toàn bộ phòng ngủ!

Tinh thần vốn mệt mỏi của A Ngân và Liễu Nhị Long lập tức phục hồi đỉnh phong, mọi mệt mỏi tan biến, tinh thần sảng khoái gấp trăm lần! "Đây là cái gì?" Mắt A Ngân lộ ra một tia nóng rực, từ hạt giống màu xanh này cô cảm nhận được sức sống vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Lam Ngân Hoàng của cô cũng không thể sánh bằng!

Nếu cô có thể nuốt và luyện hóa hạt giống màu xanh này, sinh mệnh của cô chắc chắn sẽ được thăng hoa, nói theo cách của hồng hoang chính là căn nguyên trở nên mạnh hơn.

Hơn nữa còn không phải là mạnh lên bình thường, có thể khiến cô trực tiếp tiến một bước lớn, đối với sự phát triển sau này của cô, lợi ích vô cùng!

Liễu Nhị Long tuy không cảm nhận sâu sắc như A Ngân, nhưng cũng có thể thấy đây là một món chí bảo vô thượng, hơn nữa tám chín phần mười là chuẩn bị riêng cho A Ngân!

Chương 499

Trong lòng cô bắt đầu mong đợi món quà Diệp Đông Hoàng chuẩn bị cho mình!

Nếu kém hơn của A Ngân, cô sẽ không chịu đâu!

Vừa rồi cô đã cố gắng như vậy, bất kể Diệp Đông Hoàng muốn thế nào cô đều thỏa mãn, để hắn tùy ý làm bậy trên người cô, muốn làm gì thì làm… "Đây là toàn bộ tinh hoa của một trong năm vị thần tối cao của Thần giới, Nữ Thần Sinh Mệnh ngưng tụ thành, chứa đựng tất cả bản nguyên và tu vi của nàng!" Diệp Đông Hoàng giải thích: "Nữ Thần Sinh Mệnh là một cây Sinh Mệnh Chi Thụ được sinh ra khi Thần giới khai thiên lập địa, cùng nguồn gốc với A Ngân ngươi, trẫm đặc biệt mang về cho ngươi!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng đặt hạt giống màu xanh vào lòng bàn tay A Ngân! "Bệ hạ, cảm ơn ngài!" A Ngân nắm chặt hạt giống màu xanh, trong mắt tràn đầy cảm động, chủ động tặng một nụ hôn! "Bệ hạ, của người ta đâu?" Liễu Nhị Long ôm cánh tay Diệp Đông Hoàng không ngừng lắc lư! "Yên tâm, của ngươi trẫm đã chuẩn bị xong rồi, lát nữa sẽ đưa cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng đã nghĩ xong, lát nữa sẽ mang Liễu Nhị Long cùng nhau hấp thu long châu ngưng tụ từ toàn bộ tu vi của Kim Long Vương!

Đồng thời, hắn chuẩn bị luyện hóa long cốt của Kim Long Vương thành một cây roi da tặng cho Liễu Nhị Long làm vũ khí! "Bệ hạ, ngài chuẩn bị gì cho ta vậy?" Liễu Nhị Long rất tò mò! "Đi thôi, chúng ta đến thành Đông Hoàng!" Nếu đã Liễu Nhị Long vội như vậy, Diệp Đông Hoàng cũng không trì hoãn, ôm hai người biến mất tại chỗ!

Thành Đông Hoàng, Đông Hoàng Cung!

Diệp Đông Hoàng mang hai nữ trở về, Bỉ Bỉ Đông tự nhiên phát hiện ngay lập tức, vội vàng chạy tới! "Bệ hạ!" Bỉ Bỉ Đông gọi. "Đông Đông, ngươi đến đúng lúc lắm, trẫm có một món quà cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra Tu La Kiếm của Tu La Thần cùng với một đoàn bản nguyên Tu La, đây là thứ hắn cố ý để lại khi nuốt chửng Tu La Thần!

Trong nguyên tác, Bỉ Bỉ Đông kế thừa thần vị của La Sát Thần, nhưng Diệp Đông Hoàng căn bản không coi trọng La Sát Thần, mà bản nguyên của Tu La Thần thì vừa hay, cùng nguồn gốc với La Sát Thần, thích hợp với Bỉ Bỉ Đông, lại cao cấp hơn La Sát Thần một bậc! "Đa tạ bệ hạ!" Nhìn thấy Tu La Kiếm và bản nguyên Tu La, mắt Bỉ Bỉ Đông sáng lên, vui mừng cảm tạ.

Chỉ có Liễu Nhị Long đầy ghen tị, vì Diệp Đông Hoàng vẫn chưa đưa cho cô, chẳng lẽ là chưa chuẩn bị, còn đang suy nghĩ sao? "Các ngươi lui xuống luyện hóa nó đi!" Diệp Đông Hoàng nói với A Ngân và Bỉ Bỉ Đông!

Nói xong, hắn trực tiếp ôm Liễu Nhị Long vào phòng ngủ, khiến khuôn mặt xinh đẹp của người sau tràn đầy hưng phấn, mắt đầy mong đợi!

Tục ngữ nói đồ tốt đều để cuối cùng!

Có phải đại diện cho món quà của cô là quý giá nhất không?

Hơn nữa còn là Diệp Đông Hoàng đưa riêng cho cô!

Cũng không uổng công cô nhung nhớ như vậy!

Dưới ánh mắt mong đợi của Liễu Nhị Long, Diệp Đông Hoàng lấy ra long châu, thuận tay tách ra phần chứa đựng long cốt bên trong! "Đây là cái gì?

Sức mạnh thật kinh khủng!

Long uy thật khủng bố!" Võ hồn của Liễu Nhị Long là Hỏa Long biến dị từ Lam Điện Phách Vương Long, nhưng trước mặt long châu chứa đựng Kim Long Vương này, Hỏa Long của cô giống như một con rắn lửa nhỏ! "Bệ hạ, cái này là cho ta sao?" Liễu Nhị Long kích động đến mức mặt đỏ bừng, cô có một cảm giác mãnh liệt, chỉ cần cô luyện hóa viên long châu này, không chỉ thân thể có thể xảy ra biến hóa về chất, mà cả võ hồn cũng sẽ tiến hóa!

Không trả lời câu hỏi của Liễu Nhị Long, Diệp Đông Hoàng trực tiếp cho long châu vào miệng, một ngụm nuốt xuống!

Vẻ mặt hưng phấn kích động của Liễu Nhị Long lập tức đông cứng, trong mắt đầy u oán.

Đã không phải cho ta, ngươi lấy ra trước mặt ta làm gì?

Khoe khoang à?

Làm người ta mừng hụt một phen! "Viên long châu này chứa đựng toàn bộ tinh hoa tu vi của Kim Long Vương, ngươi không thể luyện hóa được, trẫm cùng ngươi luyện hóa!" Trong lúc nói chuyện, Diệp Đông Hoàng một tay ôm lấy thân hình đầy đặn quyến rũ của Liễu Nhị Long, trực tiếp xé nát tất cả y phục của cô!

Bởi vì hắn đã cảm nhận được một luồng năng lượng mênh mông như biển cả đang bùng nổ trong cơ thể, không ngừng xung kích ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài!

Kim Long Vương với tư cách là người thừa kế thân thể của Long Thần, năng lượng khí huyết chứa đựng có thể nói là kinh khủng, đủ để sánh với Thiên Hoàng cảnh luyện thể!

Sức mạnh chứa đựng trong đó có thể tưởng tượng được! "Bệ hạ, ngài thật tốt!" Liễu Nhị Long nghe vậy, lập tức cười rạng rỡ, không để ý đến sự thay đổi trên người.

Bọn họ vừa mới làm xong, Liễu Nhị Long cũng không ngại ngùng, trực tiếp ngồi xuống con nộ long đang sát khí đằng đằng kia, hưng phấn nói: "Bệ hạ, chúng ta bắt đầu đi!" Không cần Liễu Nhị Long nói, thực ra vào khoảnh khắc cô ngồi xuống, suýt chút nữa đã khiến Diệp Đông Hoàng hồn lìa khỏi xác!

Gầm!

Diệp Đông Hoàng không nói gì, vì đã không nói nên lời, trong cổ họng truyền ra một tiếng gầm trầm thấp.

Từng luồng khí huyết từ một tỷ hai trăm chín mươi sáu triệu lỗ chân lông trên cơ thể hắn phun ra!

Trong chốc lát, cả căn phòng bị sương máu bao phủ.

Mơ hồ có thể thấy trong sương máu có hai bóng hình quấn lấy nhau!

Gầm!

Tiếng rồng gầm vang vọng trời đất, trên bầu trời thành Đông Hoàng hiện ra dị tượng kinh người, kim long lượn lờ, coi thường tứ phương!

Biển cả không dấu vết, sóng lớn cuồn cuộn, một vầng trăng sáng từ từ nhô lên.

Hải Thượng Sinh Minh Nguyệt!

Rất nhanh, một đóa kim liên từ khổ hải hiện ra, thông thiên triệt địa!

Khổ Hải Chủng Kim Liên!

Ba ngàn cổ vũ trụ, vô cùng đại thế giới hiện hóa trên bầu trời sao, tinh hà luân chuyển, đại đạo oanh minh… Ba ngàn dị tượng, đồng loạt hiện ra, chấn động thế nhân!

Lập tức kinh động vô số cường giả! "Sao vậy?" "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Khí tức thật kinh khủng, lẽ nào là do Đông Hoàng bệ hạ gây ra?" "Những dị tượng này quá kinh khủng!" … Vô số võ giả trên Đấu La Đại Lục ngẩng đầu, chấn động nhìn dị tượng bao phủ phương viên ức vạn dặm trên bầu trời.

Cảm nhận uy áp chí tôn chí cường chí cao chí thánh kinh khủng mơ hồ lan tỏa từ trong thành Đông Hoàng, kinh hô liên tục!

Diệp Đông Hoàng trở về sớm đã truyền khắp đại lục, bây giờ vừa trở về đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngoài Diệp Đông Hoàng, họ không nghĩ ra còn có ai khác!

Bên trong Đông Hoàng Cung, khí tức toàn thân Diệp Đông Hoàng bành trướng, trong con ngươi loé thần quang.

Khí huyết vô cùng vô tận vờn quanh bốn phía, bao bọc chặt chẽ lấy hắn và Liễu Nhị Long!

Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh vận chuyển, vô số đại đạo áo nghĩa hoá thành từng phù văn thần quang rực rỡ dung nhập vào mỗi một tế bào, mỗi một huyệt khiếu trong cơ thể.

Liễu Nhị Long tuy chỉ là một vật trung gian, năng lượng vô tận đi qua cơ thể nàng rồi cuối cùng lại quay về trong cơ thể Diệp Đông Hoàng!

Nhưng nàng cũng theo đó mà nhận được lợi ích không gì sánh bằng, nhục thân và võ hồn của nàng như thể niết bàn trọng sinh, không ngừng lột xác!

Theo Diệp Đông Hoàng không ngừng luyện hoá năng lượng trong long châu, khí tức bộc phát từ trên người hắn càng lúc càng dữ dội kinh khủng.

Từng đạo dao động kinh hoàng lấy Đông Hoàng Thành làm trung

tâm càn quét khắp Đấu La Đại Lục.

Vô tận sinh linh dưới khí tức này lập tức phủ phục, phảng phất như một chiếc thuyền lá giữa biển cả, bất cứ lúc nào cũng có thể lật úp vỡ tan! "Thật là khí tức kinh khủng, đây chính là thực lực của Bệ hạ sao?" "Dị tượng thật đáng sợ, vạn cổ khó gặp, dù là thần linh chí tôn cũng chỉ đến thế mà thôi!" Ninh Phong Trí mang theo Ninh Tuyền Tuyền, Trần Tâm, Cổ Dong đi tới Đấu La Thành.

Giờ khắc này cũng bị khí tức kinh khủng của Diệp Đông Hoàng uy hiếp mà phủ phục trên mặt đất, ánh mắt tràn đầy kính sợ và ngưỡng mộ!

Đây là sức mạnh vô địch, có thể huỷ thiên diệt địa!

Thất Bảo Lưu Ly Tháp của hắn rất thích hợp tu luyện võ đạo, vì thế tu vi của hắn tiến triển phi thường nhanh.

Hắn vốn tưởng rằng dù có chênh lệch với Diệp Đông Hoàng cũng sẽ không quá xa vời!

Nhưng bây giờ hắn đã biết, mình quá ngây thơ rồi!

Chút thực lực này của hắn ở trước mặt Diệp Đông Hoàng chẳng khác nào đom đóm so với trăng rằm, hoàn toàn không có tư cách so sánh! "Bệ hạ thật sự quá mạnh!

Quá kinh khủng!" "Đây mới là đại anh hùng vô địch, cường giả vô địch trong lòng ta!" Gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của Ninh Tuyền Tuyền mang theo vẻ kính sợ và cuồng nhiệt, tất cả niềm kiêu ngạo vào giờ khắc này đều hoá thành tro bụi!

Trước mặt Diệp Đông Hoàng, nàng không có một chút tư cách nào để kiêu ngạo! "Thà làm thiếp anh hùng, không làm vợ người thường!" Ở một nơi khác, hai nữ tử tuyệt mỹ có thân hình bốc lửa và dung mạo tương tự nhau ngước đôi mắt đẹp lên, nhìn về Đông Hoàng Thành

đang ngự trị trên tầng mây, nhìn vạn thiên dị tượng trên bầu trời, ánh sao lấp lánh!

Cảm thụ được khí tức kinh khủng khí khái ngất trời, uy áp bát hoang, trong lòng hai người tràn ngập cuồng nhiệt và hướng tới, đây mới là người đàn ông mà các nàng nên theo đuổi!

Hai người nhìn nhau một cái, trong mắt mang theo chiến ý! "Trúc Vân, Trúc Thanh, hai con đều là thiên kiêu kiệt xuất nhất thế hệ này của gia tộc chúng ta, bất luận thiên phú hay dung mạo đều không thể soi mói, nhưng các con cũng đừng quá tự tin!" Bên cạnh hai nữ tử, một mỹ phụ cũng bị khí tức của Diệp Đông Hoàng áp chế đến quỳ rạp trên đất nhìn thấy chiến ý trong mắt hai người, lên tiếng nhắc nhở: "Đông Hoàng Bệ hạ cái thế vô địch, giàu có bốn bể, ánh mắt tự nhiên phi thường, mà đối thủ cạnh tranh lần này của các con không hề ít!" "Theo tin tức từ đệ tử gia tộc truyền về, đại tiểu thư Thất Bảo Lưu Ly Tông Ninh Tuyền Tuyền, đại tiểu thư Hạo Thiên Tông Đường Nguyệt Hoa, còn có Độc Cô Nhạn, Diệp Linh Linh… đều đã đến Đấu La Thành!" "Thiên phú và dung mạo của các nàng không hề thua kém các con, ưu thế lớn nhất của các con là chị em, tuy không phải song sinh, nhưng dung mạo dáng người giống nhau đến chín phần!" "Chỉ cần các con đồng tâm hiệp lực, vậy thì cơ hội nhất định là lớn nhất!" Mỹ phụ khổ tâm khuyên bảo, dạy dỗ tận tình, từ sau khi Diệp Đông Hoàng xuất hiện, Chu gia các nàng tự nhiên xem thường nhà họ Đái của Tinh La Đế Quốc.

Vì thế Chu Trúc Vân và Chu Trúc Thanh đều không có đính hôn với Đới Duy Tư và Đới Mộc Bạch. "Mẫu thân, người yên tâm, chúng con hiểu rồi!" Chu Trúc Vân và Chu Trúc Thanh nhìn nhau một cái, các nàng cũng biết đối thủ lớn nhất của mình không phải là đối phương, mà là những người như Ninh Tuyền Tuyền, Đường Nguyệt Hoa!

Chương 500

Cả hai người các nàng đều chịu ảnh hưởng sâu sắc từ gia tộc, giống như trong nguyên tác, bất kể là Chu Trúc Vân hay Chu Trúc Thanh, đối với cuộc hôn nhân do gia tộc sắp đặt, đều không hề phản đối!

So với Đới Duy Tư và Đới Mộc Bạch, Diệp Đông Hoàng không biết mạnh hơn bao nhiêu!

Đối với việc gia tộc muốn các nàng đi bám lấy Diệp Đông Hoàng, trong lòng các nàng tự nhiên vô cùng nguyện ý!

Huống chi, các nàng còn là fan cuồng của Diệp Đông Hoàng!

Thế nào là fan cuồng?

Đối với thần tượng, bất kể làm gì, các nàng đều nguyện ý!

Kể cả hiến thân!

Những kẻ ngủ với fan ở kiếp trước chẳng phải là như vậy sao! "Bệ hạ thật sự quá mạnh!

Ta phải nỗ lực gấp bội, mới có thể theo kịp bước chân của Bệ hạ!" Bỉ Bỉ Đông nắm chặt Tu La bản nguyên, cảm thụ khí tức kinh khủng truyền đến từ phía Diệp Đông Hoàng, ánh mắt kiên định, âm thầm hạ quyết tâm! "Bệ hạ đang mang theo Nhị Long, đợi lần tu luyện này kết thúc, tu vi của Nhị Long sợ là sẽ một bước lên trời, ta cũng không thể lạc hậu!" A Ngân nắm chặt hạt giống màu xanh trong tay, ánh mắt tràn đầy tự tin, cũng không có ghen tị, bởi vì thứ Diệp Đông Hoàng cho nàng chính là thứ thích hợp nhất với nàng! ...

Theo Diệp Đông Hoàng cắn nuốt luyện hoá long châu, toàn bộ Đấu La Đại Lục đều chấn động!

Hải ngoại, Hải Thần Đảo.

Một thân hồng bào, thành thục cao quý, mỹ diễm động lòng người, Ba Tái Tây ngước đôi mắt đẹp, ánh mắt xuyên qua trùng trùng hư không nhìn về phía Đông Hoàng Thành, trong mắt mang theo một nụ cười chân thành!

Nàng biết thực lực của Diệp Đông Hoàng lại mạnh lên rồi!

Tuy nàng không ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng, nhưng nhìn thấy Diệp Đông Hoàng mạnh lên, cũng cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng! "Chủ nhân lại song tu...

à không, mạnh lên rồi!" Ngoài Hải Thần Đảo, Thâm Hải Ma Kình từ đáy biển sâu trồi đầu lên, nhìn về hướng Đông Hoàng Thành, trong lòng chấn động, cảm khái không thôi!

Hắn nhận được Vạn Đạo Kinh do Diệp Đông Hoàng ban cho, sớm đã tu luyện thành thần!

Nhưng Diệp Đông Hoàng vẫn luôn không để ý đến hắn, khiến hắn có chút buồn bã!

Lần trước Diệp Đông Hoàng quay lại Hải Thần Đảo, vừa về đã ôm Ba Tái Tây đi giao phối, hắn đều không có cơ hội bái kiến!

Đợi Diệp Đông Hoàng xong việc, lại trực tiếp rời đi!

Hắn cũng không có cơ hội!

Thú sinh không có nhân quyền mà!

Hu hu!! ...

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm!

Vô số hồn thú bị khí tức kinh khủng của Diệp Đông Hoàng và long uy của Kim Long Vương trấn áp trên mặt đất, vạn thú phủ phục, run lẩy bẩy.

Mà ở sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, trong một địa huyệt nào đó, có một người đang ngồi xếp bằng.

Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn cương nghị, trên trán có một lọn tóc vàng rủ xuống bên má.

Nam tử nhắm chặt hai mắt, dường như đang chìm trong giấc ngủ say, khi khí tức bản nguyên của Kim Long Vương truyền đến, hắn đột nhiên mở mắt ra!

Hắn ngẩng đầu, trong con ngươi bắn ra hai đạo kim quang như thực chất, khí tức kinh khủng bộc phát trong nháy mắt dường như khiến cả thế giới đều phải run rẩy. "Khí tức này chẳng lẽ là?" Nam tử trong mắt lộ ra vẻ kích động, tinh quang trong mắt tăng vọt, thân ảnh trong nháy mắt phá tan động quật, đi tới trên không Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Ầm!

Cùng lúc đó, mặt đất sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm chấn động, nước hồ sôi trào, một cỗ khí tức không thua kém bản nguyên Kim Long Vương dâng lên, vô số hồn thú gầm thét phủ phục!

Dù là hồn thú mười vạn năm dưới cỗ khí tức kia cũng bất an gầm lên, có một loại thôi thúc muốn thần phục! "Là nó, là nó..." Giọng nói trầm thấp, không hề báo trước vang vọng trong rừng rậm, âm thanh này phảng phất từ bốn phương tám hướng truyền đến, vì quá trầm thấp, thậm chí không nghe ra được là nam hay nữ. "Oanh!" Đại địa nứt ra, cả khu rừng rậm đều đang kịch liệt run rẩy, nước hồ vốn đã còn sót lại không nhiều trong cái hồ nhỏ kia lập tức đổ ngược vào trong, trong nháy mắt lộ ra đáy hồ. "Keng!" Một luồng ngân quang đột nhiên từ trong khe nứt của đại địa vọt ra, sau đó nặng nề đập vào bờ.

Đó là một chiếc vuốt khổng lồ, toàn thân màu bạc lấp lánh, trên

chiếc vuốt bạc lấp lánh đó, phủ đầy những miếng vảy bạc hình lục giác.

Mỗi một miếng vảy đều phản chiếu ánh sáng kỳ dị, tiếng va đập khổng lồ mang theo áp lực mạnh mẽ không gì sánh bằng, khiến tất cả sinh mệnh thể đều phải quỳ lạy.

Nam tử hắc bào trong mắt lộ ra vẻ cuồng hỉ, một bước tiến lên, quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Cung nghênh Chủ thượng." Đại địa trong nháy mắt nổ tung, khí tức cường thịnh thậm chí khiến Đại Minh Nhị Minh đang ở bên cạnh cũng bị hất văng ra ngoài.

Một thân ảnh khổng lồ dài hơn trăm trượng đột nhiên bay lên không, ngay sau đó, nặng nề rơi xuống mặt đất. "Ta cảm nhận được khí tức của nó rồi, nó ở đâu!" Thân ảnh khổng lồ ngẩng đầu, chậm rãi cất bước, bay về phía Đông Hoàng Thành, giữa trời xanh mây trắng, cơ thể to lớn của nó dần dần thu nhỏ lại, thu nhỏ lại.

Khi nó dần dần biến mất ở cuối tầm mắt, lại đã hoá thành hình người!

Nam tử hắc bào theo sát phía sau, đi về hướng Đông Hoàng Thành!

...

Ngoài Đông Hoàng Thành, trong hư không.

Hai bóng người một nam một nữ xuất hiện.

Nam tử mặc một bộ trường bào màu đen, trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn cương nghị, trên trán có một lọn tóc vàng rủ xuống bên má.

Nhìn dị tượng kinh khủng trên không, trong lòng kinh hãi, càng đến gần, càng cảm nhận được sự khủng bố trong đó, càng cảm thấy áp bức!

Nam tử này chính là Thú Thần Đế Thiên ẩn mình trong sâu thẳm

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, bản thể là Hắc Long, Kim Nhãn Hắc Long Vương!

Là Long tộc chỉ đứng sau Long Thần, Kim Long Vương và Ngân Long Vương.

Nữ tử tóc bạc mắt tím, da trắng như tuyết, hoàn mỹ không tì vết!

Băng cơ ngọc cốt, tiên tư dật mạo, mày ngài chau lại, nghiêng thành nghiêng nước, thành thục ung dung!

Bất kể dáng người hay khí chất, đều có thể nói là hoàn mỹ.

Đôi mắt tím của nàng sâu thẳm, phảng phất có từng phù văn tinh quang xoay chuyển trong mắt, nhìn lên bầu trời, tràn đầy chấn kinh, không hiểu, nghi hoặc, vui mừng, phức tạp!

Lúc này vẫn còn là ban ngày, nhưng trên trời sao giăng chi chít, rồng bay phượng múa.

Trên biển trăng sáng, biển khổ trồng sen vàng, đế vương lâm cửu thiên, ba ngàn cổ vũ trụ chìm nổi, vô tận đại thế giới huyễn sinh huyễn diệt...

Dị tượng kinh khủng như vậy, ngay cả nàng cũng chưa từng nghe nói, huống chi là nhìn thấy!

Nữ tử tóc bạc mắt tím do dự một chút, lập tức đi vào trong Đông Hoàng Thành!

Đế Thiên theo sát phía sau nàng, tựa như một người hầu trung thành!

Đông Hoàng Thành thần quang vạn trượng, nhưng cũng không ngăn cản hai người, để họ thuận lợi tiến vào thành! "Là nó!" "Là khí tức của nó!" ...

Vừa vào Đông Hoàng Thành, khí tức của Kim Long Vương càng

lúc càng nồng đậm, trong mắt nữ tử tóc bạc mắt tím mang theo vẻ kích động, vội vàng bay về phía Đông Hoàng Cung!

Nàng không hề bị ngăn cản mà tiến vào Đông Hoàng Cung, nhưng Đế Thiên lại bị một tầng kết giới ngăn lại, trong nháy mắt bị hất bay ra ngoài, khóe miệng rỉ máu, bị chặn ở ngoài Đông Hoàng Cung! "Chủ thượng!" Đế Thiên vô cùng lo lắng, sợ nữ tử gặp nguy hiểm! "Ngươi ở bên ngoài đợi ta!" Giọng nói sâu thẳm vang lên, nữ tử tóc bạc mắt tím bước đôi chân dài thon thả trắng nõn nà của mình, khoan thai đi vào Đông Hoàng Cung!

Nàng chính là Ngân Long Vương Cổ Nguyệt Na do một nửa khác của Long Thần bị Tu La Thần chém thành hai mảnh hoá thành!

Nàng kế thừa năng lực khống chế các loại nguyên tố của Long Thần, có thể tự do điều khiển các nguyên tố như hoả, thuỷ, thổ, phong, quang minh, hắc ám, không gian, sinh mệnh, huỷ diệt.

Mà Kim Long Vương thì kế thừa sức mạnh và tốc độ của Long Thần!

Hai người có thể nói là cùng một nguồn gốc, đây cũng là nguyên nhân khiến nàng cảm ứng được khí tức của Kim Long Vương liền không chút do dự mà chạy đến! "Thật là sức mạnh cường đại!

Thật là khí tức kinh khủng!" Vừa vào Đông Hoàng Cung, Cổ Nguyệt Na liền cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại khiến nàng run rẩy.

Dù sợ hãi, nhưng nàng vẫn không nén được sự tò mò trong lòng mà đi vào bên trong! "Là nó!" "Không phải nó!" Khí tức của Kim Long Vương, nàng có thể cảm ứng rõ ràng, hơn nữa còn là khí tức bản nguyên của Kim Long Vương, nhưng người đã không phải là Kim Long Vương nữa!

Nàng biết Kim Long Vương đã chết rồi!

Chương 501

Đương nhiên, nàng và Kim Long Vương chỉ là cùng một nguồn gốc, cũng không có yêu hận tình thù gì, càng đừng nói đến việc báo thù cho Kim Long Vương!

Nhưng nàng đối với bản nguyên của Kim Long Vương vẫn vô cùng thèm muốn!

Dù sao cũng cùng một nguồn gốc, nếu nàng nuốt chửng bản nguyên của Kim Long Vương, nàng sẽ có được sức mạnh nhục thân của Kim Long Vương, cộng thêm năng lực khống chế nguyên tố của bản thân, nàng sẽ có thể tái hiện thực lực của Long Thần năm xưa!

Đó là sức mạnh vô thượng mạnh hơn cả Chí Cao Thần rất nhiều rất nhiều! "Phì!" Đi vào tẩm cung, Cổ Nguyệt Na dừng bước, gò má lạnh lùng trắng nõn tuyệt mỹ nhanh chóng ửng lên một mảng đỏ ửng.

Bởi vì nàng nhìn thấy Diệp Đông Hoàng.

Nhưng không ngờ ở chỗ Diệp Đông Hoàng còn có người khác.

Hơn nữa còn đang giao phối!

Nhìn thân hình cường tráng hùng kiện của Diệp Đông Hoàng!

Nhìn cự long dữ tợn sát khí đằng đằng, bảy vào bảy ra!

Cảnh tượng chấn động như vậy đã tạo thành một cú sốc mạnh mẽ đối với nàng, khiến trái tim vốn dĩ phẳng lặng như nước của nàng đập thình thịch.

Mặc dù nàng đã hóa thành người, nhưng thực ra việc giao phối của loài người đối với nàng sẽ không gây ra gợn sóng trong tâm cảnh.

Nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì Diệp Đông Hoàng đang hấp thu

bản nguyên của Kim Long Vương!

Điều này có sức hấp dẫn trí mạng đối với nàng!

Trong màn sương máu bao phủ, Diệp Đông Hoàng tự nhiên biết Cổ Nguyệt Na đã tiến vào.

Giờ phút này, trong cơ thể hắn phảng phất có vô số tiểu long chạy loạn, những tiểu long này là do sức mạnh của Kim Long Vương hóa thành!

Theo hắn cắn nuốt luyện hóa, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số tiểu long dung nhập vào cơ thể hắn!

Xương cốt, huyết nhục, kinh mạch toàn thân hắn đều đang không ngừng mạnh lên!

Tốc độ, sức mạnh pháp tắc đạo văn của Kim Long Vương từng chút từng chút dung nhập vào cơ thể hắn, xương cốt của hắn phảng phất như ngọc thạch lại phảng phất ánh vàng bất hủ.

Trong huyết dịch cũng ẩn chứa ánh vàng bất hủ, đây là dấu hiệu cho thấy nhục thân của hắn đã tiến thêm một bước!

Giờ phút này, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của hắn từ Hoàng Thể Cảnh sơ kỳ đỉnh phong tấn thăng lên Hoàng Thể Cảnh trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn một chút nữa là có thể đạt tới Hoàng Thể Cảnh hậu kỳ!

Nhưng một chút này, lại là khác biệt một trời một vực!

Sự khác biệt giữa Hoàng Thể Cảnh trung kỳ và hậu kỳ, giống như Địa Hoàng và Thiên Hoàng, chênh lệch thực lực ít nhất là trăm lần!

Trong cơ thể hắn vẫn còn rất nhiều năng lượng của Kim Long Vương, nhưng lại cảm thấy vẫn còn thiếu một chút gì đó, mãi không thể đột phá!

Giống như thiếu một chút chất xúc tác!

Diệp Đông Hoàng buông Liễu Nhị Long ra, từ trong lòng nàng, rút người ra.

Thân hình hắn hùng kiện, thần quang bành trướng, đứng thẳng người, thân ảnh không cao lớn nhưng lại cho người ta cảm giác vĩ ngạn và sức mạnh như một gã khổng lồ!

Hắn một bước bước ra, liền đến trước mặt Cổ Nguyệt Na.

Toàn thân toát ra thần uy cái thế khiến chư thiên thần ma phải kinh sợ!

Từng sợi xích khí huyết từ trong cơ thể bốc hơi ra, cường thịnh kinh khủng! "Ngươi muốn làm gì?" Nhìn Diệp Đông Hoàng đột nhiên đứng trước mặt mình, Cổ Nguyệt Na sắc mặt hơi biến đổi.

Thân hình hùng kiện, uy áp kinh khủng của Diệp Đông Hoàng không ngừng áp bức, xung kích tâm linh của nàng.

Nàng giống như đang đối mặt với một vị cự nhân vô thượng đỉnh thiên lập địa, thần uy như ngục, khiến trong lòng nàng lại sinh ra một tia sợ hãi và thần phục bản năng!

Đây là điều mà nàng trước đây chưa bao giờ tưởng tượng được!

Nàng là Ngân Long Vương, thần thú đỉnh cấp nhất thế giới này!

Dù đối mặt với Chí Cao Thần, nàng cũng không sợ!

Nay lại muốn thần phục người đàn ông loài người này! "Trẫm muốn làm gì?" Ánh mắt rực lửa của Diệp Đông Hoàng từ trên xuống dưới đánh giá thân hình uyển chuyển thướt tha của Cổ Nguyệt Na.

Vừa nói chuyện vừa bước thêm một bước, nhìn chằm chằm vào đôi mắt tím xinh đẹp của nàng, dưới ánh mắt kinh khủng này, hắn cười nói: "Đương nhiên là... tặng cho ngươi một hồi tạo hóa!" Hơi thở nam tính nồng nặc phả vào mặt, Cổ Nguyệt Na trong lòng hoảng

sợ, không nhịn được lùi lại.

Nhưng nàng còn chưa kịp hành động đã bị một cánh tay hùng kiện hữu lực ôm chặt lấy! "Ta..." Gương mặt lạnh lùng hiếm thấy của Cổ Nguyệt Na nóng bừng lên, lộ ra một tia e thẹn.

Nàng vốn định nói không muốn, nhưng cảm nhận được khí tức trên người Diệp Đông Hoàng, cơ thể bản năng lại không muốn từ chối!

Nàng biết tạo hóa mà Diệp Đông Hoàng nói là gì, đó chính là chia sẻ sức mạnh của Kim Long Vương với nàng!

Đương nhiên, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, Diệp Đông Hoàng chắc chắn sẽ không vô cớ chia sẻ cho nàng!

Tự nhiên cũng có thể nhận được lợi ích vô thượng từ chỗ nàng!

Nàng là một nửa khác của Long Thần, kế thừa nguyên tố chi lực của Long Thần, Diệp Đông Hoàng có thể nhận được lợi ích từ trên người nàng!

Coi như là đôi bên cùng có lợi!

Chỉ là, nàng còn phải trả giá bằng thân thể của mình!

Không cho Cổ Nguyệt Na cơ hội suy nghĩ, sức mạnh trong cơ thể Diệp Đông Hoàng bành trướng, đang ở thời khắc mấu chốt để đột phá, lười nói nhảm với nàng, trực tiếp giúp Cổ Nguyệt Na đưa ra quyết định!

Hắn một tay bế Cổ Nguyệt Na lên, dưới ánh mắt kinh hãi của nàng, ném nàng xuống bên cạnh Liễu Nhị Long.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng ta, trực tiếp phá vỡ mọi phòng ngự của nàng, xông vào trong cơ thể nàng! "Hừ!" Một cơn đau dữ dội từ hạ thân truyền đến, Cổ Nguyệt Na hừ một tiếng, mày nhíu

chặt.

Nhưng chút đau đớn này đối với nàng không là gì, rất nhanh liền cảm nhận được sức mạnh của Kim Long Vương từ trên người Diệp Đông Hoàng truyền vào cơ thể nàng!

Sức mạnh cùng nguồn gốc nhưng lại khác thuộc tính với nàng, chính là thứ nàng vô cùng cần và khao khát, khiến nàng lập tức quên đi đau đớn, chủ động ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Diệp Đông Hoàng!

Nàng mạo hiểm từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đến Đông Hoàng Cung, chẳng phải là vì Kim Long Vương sao?

Mặc dù cái giá phải trả không nhỏ, nhưng cũng coi như đã đạt được nguyện vọng!

Thế là, nàng lập tức tập trung tinh thần, điên cuồng hấp thu sức mạnh của Kim Long Vương!

Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc Diệp Đông Hoàng đâm thủng tầng màng ngăn kia, hai người không còn trở ngại, trao đổi qua lại.

Nguyên âm chi lực tinh thuần trong cơ thể Cổ Nguyệt Na tràn vào cơ thể hắn!

Đồng thời, còn có sức mạnh ẩn chứa các nguyên tố như hoả, thuỷ, thổ, phong, quang minh, hắc ám, không gian, sinh mệnh, huỷ diệt!

Những sức mạnh này tràn vào cơ thể Diệp Đông Hoàng như một chất xúc tác, khiến nhục thân của Diệp Đông Hoàng lập tức xảy ra lột xác, trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia vui mừng!

Hắn nghĩ quả nhiên không sai!

Cổ Nguyệt Na thật sự có thể giúp hắn đột phá bước cuối cùng!

Đây cũng là nguyên nhân Cổ Nguyệt Na có thể đi vào Đông Hoàng Thành, đi vào tẩm cung Đông Hoàng Cung của hắn một cách thông

suốt!

Không có sự cho phép của hắn, Cổ Nguyệt Na dù có mạnh hơn mười lần cũng không vào được!

Không biết qua bao lâu, Diệp Đông Hoàng trong cổ họng phát ra một tiếng gầm trầm thấp.

Vô tận huyết khí phun trào ra, thần quang bành trướng, chấn vỡ đầy trời tinh tú, chấn kinh toàn bộ Đấu La Đại Lục!

Nhục thân của hắn cũng vào giờ khắc này thực hiện một bước nhảy vọt cuối cùng, trong nháy mắt đột phá tầng bình chướng đã ngăn cản hắn từ lâu, tấn thăng lên Vạn Đạo Hỗn Độn Thể Hoàng Thể Cảnh hậu kỳ!

Giờ khắc này, dị tượng đầy trời tinh tú bị chấn vỡ trên bầu trời dung hợp lại, hoá thành một vị cự nhân vô thượng huyết khí ngút trời!

Con ngươi cự nhân như tinh hà, chân đạp vô tận hỗn độn, trong não hải từng vòng quang hoàn nở rộ, tựa như có vô cùng cổ vũ trụ chìm nổi, huyễn sinh huyễn diệt, uy nghiêm vô song, khí nuốt vũ trụ tinh hà! "Quá lớn!" "Đây là Bệ hạ sao?

Thật kinh khủng!" "Đông Hoàng Bệ hạ, vĩnh hằng bất hủ!" ...

Vô tận sinh linh trên Đấu La Đại Lục kinh hãi nhìn vị cự nhân vô thượng do tất cả dị tượng trên trời dung hợp lại.

Mặc dù không nhìn thấy được dung mạo, nhưng sâu trong lòng họ có một ý niệm mách bảo rằng, đây chính là Diệp Đông Hoàng! "Ba canh giờ rồi, Chủ thượng sẽ không có chuyện gì chứ?" Đế Thiên bị khí tức của Diệp Đông Hoàng áp đảo trên mặt đất, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Cổ Nguyệt Na thực lực tuy rất mạnh, nhưng trước mặt Diệp Đông Hoàng căn bản không có sức phản kháng!

Huống chi là hắn!

Chương 502

Vì thế hắn tuy lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể canh giữ bên ngoài Đông Hoàng Cung, không dám xông vào!

Dị tượng trên bầu trời lại tiếp tục trong ba canh giờ nữa, mới từ từ tan biến.

Lúc này đã là đêm khuya, sao sáng rực rỡ, trăng sáng treo cao!

Đây chắc chắn là một ngày được ghi vào sử sách!

Đấu La Thành, Thiên Thượng Nhân Gian. "Lực lượng của Bệ hạ, thật là thông thiên triệt địa, quán tuyệt cổ kim vạn cổ!" Đường Tam nhìn bầu trời đêm đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh, trong mắt lộ ra một tia hướng tới và nóng bỏng, cảm khái không thôi! "Ai, Bệ hạ vừa đẹp trai lại vừa mạnh như vậy, quả thực không cho chúng ta đường sống mà!" Mã Hồng Tuấn cảm thán một tiếng, lắc đầu nói: "Ta vẫn nên tiếp tục tìm tiểu Hồng của ta để thảo luận về nhân sinh!" "Ta thấy là tà hỏa trong người ngươi lại không kìm nén được rồi chứ gì!" Áo Tư Ca mặt đầy vẻ khinh bỉ, nói xong cũng theo gã mập rời khỏi phòng riêng, chuẩn bị tìm Thu Nguyệt của hắn cùng nhau khám phá khởi nguyên và huyền bí của sinh mệnh! "Tiểu Tam, ta cũng đi đây!" Đới Mộc Bạch nói một tiếng, cũng theo ra ngoài!

Đêm dài thăm thẳm, cảnh đẹp lòng người!

Không làm chút gì đó, há chẳng phải là lãng phí sinh mệnh sao! ...

Đêm nay, cũng là một đêm không ngủ!

Trên Đấu La Đại Lục không có mấy người có thể ngủ được, ai nấy mặt mày đều mang vẻ hưng phấn, bàn luận sôi nổi, cảm thấy vinh dự lây!

Trong Đông Hoàng Cung, Diệp Đông Hoàng đã tấn thăng lên Hoàng Thể Cảnh hậu kỳ, nhưng hắn cũng không tiếp kiến người khác.

Đêm hôm khuya khoắt, không ngủ thì làm gì?

Huống chi trong lòng còn có hai con rồng!

Nhìn thân hình hoàn mỹ của Cổ Nguyệt Na, cự long dưới thân Diệp Đông Hoàng đấu chí hiên ngang, muốn cùng đối phương chiến đấu! "Bệ hạ!" Cổ Nguyệt Na hiển nhiên cảm nhận được sự thay đổi của Diệp Đông Hoàng, giọng nói quyến rũ động lòng người.

Là hồn thú, thần phục cường giả là bản năng.

Huống chi Diệp Đông Hoàng dung hợp bản nguyên của Kim Long Vương, khiến nàng có bản năng gần gũi.

Quan trọng nhất vẫn là sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, lập tức chinh phục được cả thân thể và trái tim của nàng. "Ừm!" "Ngô..." "A..." ...

Đông Hoàng Thành, nhục thân Diệp Đông Hoàng đột phá, ôm Cổ Nguyệt Na, Liễu Nhị Long, hai mỹ nữ rồng ngủ một giấc ngon lành, mọi dị tượng đều biến mất vô hình!

Tuy nhiên không bao lâu sau, biến cố lại nảy sinh, một dị tượng cổ thụ sinh mệnh thông thiên triệt địa hiện ra!

Cổ thụ to lớn vô biên, che trời lấp đất, còn lớn hơn cả Đấu La Đại Lục.

Trên thân nó lưu chuyển khí tức bất hủ, thương mang vĩnh hằng, phảng phất như vượt qua vạn cổ năm tháng, tồn tại từ thuở hồng hoang!

Ngay sau đó, một hư ảnh Tu La tràn ngập uy nghiêm vô tận và khí

tức sát lục đứng sừng sững giữa trời đất.

Khí tức sát lục như thực chất kia khiến mọi người nín thở, phảng phất như một thanh Tu La huyết kiếm kề vào yết hầu, toàn thân lạnh buốt! "Ừm?

Sinh Mệnh Nữ Thần, Tu La Thần?" Đang nép trong lòng Diệp Đông Hoàng, Cổ Nguyệt Na, người đang cảm nhận người đàn ông đầu tiên trong đời mình, đột nhiên mở mắt.

Ánh mắt xuyên thấu tường vách, nhìn thấy A Ngân đang được bao bọc trong biển sinh mệnh vô tận và Bỉ Bỉ Đông toàn thân tràn ngập khí tức sát lục! "Chính xác mà nói là bản nguyên của bọn họ!" Diệp Đông Hoàng ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, trong mắt năm tháng trôi đi, tinh hà luân chuyển, mọi thứ giữa trời đất đều thu hết vào đáy mắt!

Đối với những chuyện xảy ra ở Đông Hoàng Thành tự nhiên là rõ như lòng bàn tay!

Bỉ Bỉ Đông luyện hóa Tu La bản nguyên, A Ngân luyện hóa Sinh Mệnh bản nguyên, hắn tuy không ở bên cạnh, nhưng cũng phân ra một luồng tâm thần quan sát.

Nếu hai người có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, hắn cũng có thể biết ngay lập tức và ra tay tương trợ. "Ngươi đã giết Tu La Thần và Sinh Mệnh Nữ Thần?" Cổ Nguyệt Na trừng lớn mắt, đầy vẻ kinh ngạc, sau đó lại hóa thành nhẹ nhõm.

Sự cường đại của Diệp Đông Hoàng vừa rồi nàng cũng đã có một trải nghiệm sơ bộ!

Hơn nữa người có thể lấy được bản nguyên của Kim Long Vương, giết Sinh Mệnh Nữ Thần và Tu La Thần cũng không phải là không thể! "Các cường giả từ Tam Cấp Thần Linh trở lên của Thần

Giới về cơ bản đã bị trẫm diệt sạch, bao gồm cả năm Chí Cao Thần!" Giọng Diệp Đông Hoàng bình tĩnh, phảng phất như đang kể một chuyện vô cùng bình thường, nhưng lọt vào tai Cổ Nguyệt Na, không khác gì sét đánh giữa trời quang!

Theo nàng nghĩ, Diệp Đông Hoàng có thể giết chết Sinh Mệnh Nữ Thần và Tu La Thần, hẳn là đơn độc đánh lén tiêu diệt, làm sao cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp tiêu diệt sạch cường giả Thần Giới!

Là một nửa của Long Thần, nàng vô cùng hiểu rõ thực lực của Thần Giới.

Năm xưa Long Thần mạnh mẽ như vậy, dẫn dắt Thần Thú nhất tộc muốn lật đổ sự thống trị của các cường giả Thần Giới, kết quả vẫn thất bại!

Long Thần bị chém thành hai nửa, một nửa thành nàng Ngân Long Vương, một nửa thành Kim Long Vương!

Cường giả Thần Thú nhất tộc gần như bị diệt sạch, hơn nữa còn khiến cho Thần Thú sau này đều không thể thành thần!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hồn thú ở Đấu La Đại Lục bắt buộc phải hóa hình thành người mới có thể tu luyện lại thành thần, không thể trực tiếp dùng thân thú thành thần! "Bệ hạ uy vũ, bất luận trên trời dưới đất, đều vô địch như vậy!" Khi Cổ Nguyệt Na chấn động đến mức mãi không thể hoàn hồn, Liễu Nhị Long ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, mặt đầy vẻ tự hào và hưng phấn!

Nàng không có khái niệm gì lớn về Thần Giới, dù sao nàng chỉ biết người đàn ông của mình là mạnh nhất! "Thực lực của Bệ hạ, quả thật quán tuyệt cổ kim, không người có thể địch!" Cổ Nguyệt Na hoàn hồn lại, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Không hổ là người đàn ông của Cổ Nguyệt Na nàng, khiến nàng hưng phấn đến không khép được chân!

Tiêu diệt sạch cường giả Thần Giới, chuyện này ngay cả Long Thần năm xưa cũng không làm được, thực lực này có thể xưng là vô địch!

Là hồn thú, càng thêm tuân theo luật rừng, sùng bái cường giả!

Diệp Đông Hoàng chính là loại cường giả đó!

Cường giả đủ để nàng thần phục!

Huống chi Diệp Đông Hoàng dung hợp bản nguyên của Kim Long Vương, khiến nàng có bản năng gần gũi!

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Đông Hoàng cưỡng ép nàng, mà nàng lại không phản đối!

Bởi vì sự cường đại của Diệp Đông Hoàng đã chinh phục được cả thân thể và trái tim của nàng. "Ở thế giới này vô địch không tính là gì, sau này trẫm sẽ đưa các ngươi đến thế giới rộng lớn hơn!" Diệp Đông Hoàng không vì thế mà kiêu ngạo, trời đất rất lớn, Đấu La thế giới trong vô vàn chư thiên vạn giới chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc! "Thế giới rộng lớn hơn sao?" Cổ Nguyệt Na và Liễu Nhị Long như có điều suy nghĩ, thấy Diệp Đông Hoàng không có ý nói nhiều, các nàng cũng không hỏi nhiều!

Ba người thực lực tăng vọt một đoạn, tinh lực dồi dào, cũng không có buồn ngủ, lại bắt đầu làm những chuyện yêu thích!

Đối với căn nhà nhỏ ấm áp của Cổ Nguyệt Na, Diệp Đông Hoàng hứng thú bừng bừng.

Dù sao hôm nay mới là lần đầu tiên vào ở, đối với mọi thứ bên trong còn khá xa lạ và tò mò.

Cần phải khám phá và quen thuộc nhiều hơn!

Đây cũng là nguyên nhân con người có mới nới cũ!

Quá quen thuộc rồi thì không còn tò mò và ham muốn khám phá, cũng thiếu đi động lực để tiếp tục! ...

Một tuần sau!

Đông Hoàng Thành thần quang vạn trượng, một bậc thang bằng bạch ngọc rộng trăm trượng từ Đông Hoàng Thành trải dài xuống, thẳng đến Đấu La Thành.

Đây tự nhiên không phải là bậc thang bằng bạch ngọc thật, mà là do mây mù ngưng tụ thành! "Đông Hoàng Thành mở rồi!" "Thật kích động a, cuối cùng cũng có thể gặp được Đông Hoàng Bệ hạ rồi!" "Ai nói không phải chứ, chúng ta mau đi thôi!" "Có thể đến bái kiến Bệ hạ, là may mắn lớn nhất đời này của chúng ta!" ...

Nhìn thấy bậc thang bạch ngọc hạ xuống, vô số võ giả tụ tập ở Đấu La Thành sôi trào!

Từ sau khi Diệp Đông Hoàng đột phá, các cường giả khắp nơi trên Đấu La Đại Lục lần lượt đến Đấu La Thành, muốn bái kiến Diệp Đông Hoàng!

Vì thế, ba ngày trước, Diệp Đông Hoàng tuyên bố sẽ tiếp kiến tất cả những người đến bái kiến vào hôm nay!

Đương nhiên, cũng không phải ai cũng có tư cách đi đến Đông Hoàng Thành!

Bậc thang bạch ngọc chính là một bài kiểm tra!

Càng lên cao áp lực càng lớn, kiểm tra tâm tính ý chí, người không đủ tư cách tự nhiên không leo lên được Đông Hoàng Thành!

Đương nhiên, bài kiểm tra này không quá khó, chỉ là để loại bỏ

một số kẻ tạp nham, tránh cho bất cứ con mèo con chó nào cũng có thể lên được! "Vinh Vinh, chúng ta đi thôi!" Trong một khách sạn, Ninh Phong Trí gọi Ninh Tuyền Tuyền!

Ninh Tuyền Tuyền hôm nay mặc một bộ váy bách điệp trắng tinh, tiên tư phiêu diêu, đai ngọc thắt nhẹ, eo thon nhỏ nhắn, đường cong uyển chuyển, hoàn mỹ không tì vết!

Chương 503

Nàng đi bên cạnh Ninh Phong Trí, trong nháy mắt trở thành một phong cảnh xinh đẹp, thu hút ánh nhìn!

Ở một bên khác, bốn người bạn tốt của Đường Tam cũng xuất phát đi đến Đông Hoàng Thành.

Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Ca và Đới Mộc Bạch, ba người một đôi mắt gian xảo chuyên nhìn chằm chằm vào các mỹ nữ.

Đường Tam thì nghiêm túc, thực ra khóe mắt cũng đang đánh giá các mỹ nữ xuất hiện xung quanh.

Đàn ông mà, không nhìn mỹ nữ, còn là đàn ông sao? "Tiểu Áo, mau nhìn, kia không phải là nữ thần trong mộng của ngươi sao?" Đột nhiên, Đới Mộc Bạch nhìn thấy Ninh Tuyền Tuyền, kéo tay áo của Áo Tư Ca, nháy mắt nói!

Ban đầu, ở học viện võ đạo Đông Hoàng, Áo Tư Ca đã có ý với Ninh Tuyền Tuyền, đáng tiếc tương vương có mộng, nữ thần vô tâm!

Hơn nữa Áo Tư Ca trông xấu như vậy, chẳng xứng đôi với Ninh Tuyền Tuyền chút nào, trong mắt người khác chính là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!

Về chuyện này, Áo Tư Ca bị người khác chê cười không ít, đó là nỗi đau vĩnh viễn của hắn! "Đới lão đại, đều là chuyện quá khứ rồi, ngươi còn nhắc lại!" Áo Tư Ca mặt đầy vẻ u oán, đây có thể coi là lịch sử đen tối của hắn! "Chậc chậc, cái eo kia, thật sự là không đủ một vòng tay ôm, cái chân kia, đủ để chơi cả năm, còn có cái ngực kia... cái mông kia..." Mã Hồng Tuấn nhìn chằm chằm Ninh Tuyền Tuyền, ánh mắt bỉ ổi, nước miếng sắp chảy ra! "Mập, nhìn nữa là tròng mắt rớt ra ngoài bây giờ!" Nhìn bộ dạng bỉ ổi của Mã Hồng

Tuấn, Đường Tam không nhịn được mở miệng, "Vợ bạn không thể đụng, ánh mắt của ngươi cũng quá vô sỉ rồi!" "Cái gì mà vợ bạn không thể đụng, nàng có đồng ý làm bạn gái của Tiểu Áo đâu!" Mã Hồng Tuấn bĩu môi, bỉ ổi nói: "Hơn nữa, huynh đệ như tay chân, phụ nữ như quần áo, đều là anh em cả, mặc chung một chút có sao đâu?" "Mập, ngươi muốn ăn đòn phải không?" Đới Mộc Bạch nghe vậy, mặt tối sầm lại, xem ra sau này lấy vợ, nhất định phải đề phòng gã mập này!

Áo Tư Ca và Đường Tam cũng mặt đầy vẻ cảnh giác!

Phòng cháy phòng trộm phòng huynh đệ! "Các ngươi nhìn cái gì vậy?

Tối qua chúng ta không phải còn mặc chung một bộ quần áo sao?" Mã Hồng Tuấn cảm thấy bị tổn thương một vạn điểm, hùng hồn tranh luận, thật là quá không có nghĩa khí, tối qua mọi người còn là anh em tốt, chơi vui vẻ như vậy, hôm nay đã lật mặt không nhận người rồi!

Đã nói là bạn tốt cả đời đâu? "Ai mặc chung quần áo với ngươi, ngươi đừng nói bậy, ta không có!" Đường Tam lập tức phủ nhận ba lần, ánh mắt nhìn về phía ba người còn lại!

Tối qua hắn là gọi riêng một tiểu thư, không ngờ mấy gã kia lại chơi lớn như vậy!

Chẳng lẽ đây là tam quản tề hạ trong truyền thuyết? "Đới lão đại, ngươi nhìn kia không phải là vị hôn thê của ngươi sao?" Đột nhiên, Áo Tư Ca chỉ vào Chu Trúc Thanh đang đi cùng Chu gia về phía Đông Hoàng Thành! "Vị hôn thê gì?

Nhà chúng ta sớm đã không liên hôn với Chu gia nữa rồi!" Đới Mộc Bạch nhìn về phía thân hình cao ráo đầy đặn của Chu Trúc Thanh, đặc biệt là cặp cầu lớn vi quy kia, trong lòng có một ngọn lửa giận vô danh!

Hắn rất thích Chu Trúc Thanh, đáng tiếc cũng giống như Áo Tư Ca, tương vương có mộng, nữ thần vô tâm!

Người bình thường đối với việc liên hôn tự nhiên là phản cảm!

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy Chu Trúc Thanh, lại vô cùng hy vọng bọn họ có thể liên hôn.

Đáng tiếc Chu gia sớm đã chấm dứt hiệp nghị liên hôn của hai nhà từ trước khi bọn họ ra đời! "Tiểu Tam, mau nhìn cô cô của ngươi cũng đến rồi, thật là xinh đẹp a!" Lúc này, Mã Hồng Tuấn thích nhìn ngắm mỹ nữ khắp nơi đã phát hiện ra Đường Nguyệt Hoa đang đi cùng đoàn người Đường Chấn Đường Hạo!

Đường Nguyệt Hoa mặc một bộ cung trang màu bạc, ung dung điển nhã, khí chất vô song khiến nàng lập tức trở thành tâm điểm của mọi người!

Trên người nàng tự nhiên toát ra một khí tức tao nhã, tự nhiên, nhu hòa, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Dù là kẻ hung ác tàn bạo, nội tâm bạo ngược khát máu, cảm nhận được khí tức của nàng cũng sẽ trở nên bình hòa, tĩnh lặng! "Huhu, quả nhiên kẻ yếu không xứng có nhân quyền, càng không xứng có quyền giao phối!" Mã Hồng Tuấn nhìn chằm chằm hai mắt, lại nhìn quanh các mỹ nữ, ôm ngực, đau lòng khôn xiết, ai oán không thôi!

Người có mắt đều biết mục đích của những người này đến triều bái Diệp Đông Hoàng, chính là đến tặng mỹ nữ!

Mặc dù hắn rất sùng bái Diệp Đông Hoàng, nhưng nghĩ đến những mỹ nữ này đều sẽ trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, chịu sự ân ái dưới thân người đàn ông khác, liền có một loại đau lòng không tên. "Trông xấu, không có bạn đời!" Áo Tư Ca đánh giá một thân thịt mỡ của Mã Hồng Tuấn, trêu chọc nói! "Nói cứ như ngươi có vậy!"

Mã Hồng Tuấn trợn mắt, không nói nên lời! "Chỉ cần có thực lực, còn sợ không có phụ nữ sao?" Đường Tam ngẩng đầu nhìn Đông Hoàng Thành thần thánh uy áp, trấn áp vạn cổ trên không, ánh mắt kiên định, nhàn nhạt nói: "Đi thôi, chúng ta cũng lên bái kiến Đông Hoàng Bệ hạ!" "Đông Hoàng Thành thật là uy nghiêm khí phái, hùng vĩ rộng lớn, ở trong đó mới cảm giác được mình nhỏ bé đến nhường nào!" Biển Sâu Ma Kình cảm thụ từng ngọn cỏ cành cây, từng cái bàn cái ghế, từng viên gạch viên đá của Đông Hoàng Thành, trong lòng cảm khái.

Diệp Đông Hoàng đột phá, hắn tự nhiên phải tới bái kiến chúc hạ.

Đây cũng là một cơ hội để lộ diện trước mặt Diệp Đông Hoàng, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Dĩ nhiên, lần này hắn không đến một mình mà đi cùng Ba Tái Tây!

Hai người bọn họ trước đây là địch nhân, nhưng nay thân phận đã thay đổi, hắn quả quyết đầu quân cho Ba Tái Tây!

Dù sao, hắn rất khó gặp được Diệp Đông Hoàng, đi theo nữ nhân của Diệp Đông Hoàng cũng là một lựa chọn không tồi, xem như gián tiếp ôm được đùi của Diệp Đông Hoàng!

"Bệ hạ cái thế vô địch, xây dựng Đông Hoàng Thành tất nhiên là phi thường!" Ma Hồn Đại Bạch Sa chi Vương Tiểu Bạch ngạo nghễ nói, trong mắt tràn đầy tự hào!

Trước đây, Biển Sâu Ma Kình là tử đối đầu của nó, căn bản không coi nó và Ba Tái Tây ra gì.

Nhưng bây giờ vì sự tồn tại của Diệp Đông Hoàng, kẻ địch hùng mạnh năm xưa đã phải quay lại lấy lòng nó!

Mặc dù thực lực hiện tại của nó vẫn không bằng Biển Sâu Ma Kình, nhưng với tư cách là tọa kỵ của Ba Tái Tây, địa vị của nó cao hơn Biển Sâu Ma Kình rất nhiều!

"Ủa?

Các ngươi cũng là Hồn thú?

Sao ta chưa từng gặp các ngươi?" Đột nhiên, một tiếng kinh ngạc vang lên, thân ảnh thon dài cao ráo của Tiểu Vũ đi tới, đôi mắt to tròn đánh giá Biển Sâu Ma Kình và Tiểu Bạch, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ!

Dù sao cường giả Hồn thú dưới trướng Diệp Đông Hoàng, nàng đều quen biết, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Biển Sâu Ma Kình và Tiểu Bạch!

Đi cùng Tiểu Vũ còn có mẹ nàng là Yên Nhu, Đại Minh và Nhị Minh.

"Đồ ngốc, bọn họ vừa nhìn đã biết là Hồn thú trong đại dương, chưa từng gặp không phải rất bình thường sao!" Đột nhiên, một giọng nói thô cuồng châm chọc vang lên ở bên cạnh, hai đại hán thân hình vạm vỡ khoanh tay trước ngực đi tới!

Một người mặc hắc y, trong mắt phảng phất như hai hố đen sâu thẳm, nuốt chửng mọi ánh sáng, người vừa nói chính là hắn!

Người còn lại mặc trường bào màu vàng sẫm, cơ bắp cuồn cuộn, cường tráng hữu lực, cho người ta cảm giác áp bức mạnh mẽ!

"Tiểu Hắc Hổ, ngươi nói ai là đồ ngốc, tin lão nương tẩn cho ngươi đến mẹ ngươi cũng không nhận ra không!" Tiểu Vũ nắm chặt nắm đấm, phẫn nộ trừng mắt nhìn nam tử áo bào đen – Ám Hắc Tà Thần Hổ Bàn Hổ!

Nam tử vạm vỡ cường tráng bên cạnh Bàn Hổ tự nhiên là Ám Kim Khủng Trảo Hùng Hùng Quân tu vi bốn mươi bảy vạn năm, cũng không biết hai người bọn họ làm sao lại đi chung với nhau, trở thành đôi bạn thân thiết!

"Tiểu Vũ, không được nói bậy!" Yên Nhu đưa tay gõ nhẹ lên đỉnh

đầu Tiểu Vũ, trách mắng!

"Dạ!" Tiểu Vũ vẻ mặt ủy khuất, lơ đãng đáp một tiếng.

Bên cạnh Đại Minh và Nhị Minh trừng mắt giận dữ nhìn Bàn Hổ, hai người hùng hổ, khí thế ngút trời, một bộ dạng hễ không hợp ý là lao vào đánh nhau!

"Các ngươi mấy người cùng lên, Hổ gia ta một tay đánh các ngươi nằm sấp!" Bàn Hổ hổ mục quét qua Tiểu Vũ, Đại Minh và Nhị Minh, cuồng vọng mà ngạo nghễ.

"Ngươi thử xem!" Nhị Minh hai tay đấm ngực, mặt mày táo bạo, ra vẻ sắp đánh nhau!

"Thử thì thử!" Bàn Hổ không chịu yếu thế, nhưng lại không động thủ!

Đùa sao, hắn đâu có ngốc.

Đây là Đông Hoàng Thành, dám gây sự ở đây, quả thực là chán sống rồi!

"Mấy người các ngươi tụ tập ở đây làm gì?

Không có việc gì làm thì về mà dọn gạch đi!" Một giọng nói thanh lãnh uy nghiêm truyền đến, phía sau có ba nữ tử tuyệt mỹ bước ra!

Người nói là nữ tử dẫn đầu, nàng mặc một bộ bạch y, dung mạo tuyệt mỹ, thân hình cực chuẩn, toàn thân toát ra một khí chất thanh lãnh.

Nàng hoàn mỹ không tì vết, khuynh quốc khuynh thành, mọi mỹ từ đều không đủ để miêu tả, như một tinh linh lạc xuống trần gian!

Cao quý mà không mất đi vẻ ưu nhã, bá khí mà không mất đi vẻ ngọt ngào!

Chính là người đứng đầu Cực Bắc Tam Đại Thiên Vương, đứng

thứ ba trong Thập Đại Hung Thú, chúa tể tối cao của vùng đất Cực Bắc, Hồn thú sinh ra từ khí tức của trời đất, Hồn thú hình người duy nhất, Hồn linh đầu tiên của Đấu La Đại Lục, Băng Thiên Tuyết Nữ Tuyết Đế.

Tuyết Đế so với Băng Đế, thiếu đi một chút tinh nghịch, nhiều thêm một phần lạnh lùng kiêu ngạo, vẻ đẹp của nàng thật đặc biệt.

Khí chất không hề thua kém Ngân Long Vương Cổ Nguyệt Na, có thể xưng là tuyệt thế đại mỹ nữ!

Hai nữ tử tuyệt mỹ bên cạnh nàng một người là Băng Bích Đế Hoàng Hạt Băng Đế, một người là Phỉ Thúy Thiên Nga Bích Cơ!

"Chúng ta đi ngang qua, đi ngang qua!" Bàn Hổ thu lại khí thế, cười nịnh nọt.

Chưa nói thực lực hắn không bằng Tuyết Đế, chỉ riêng việc đối phương có quan hệ cực tốt với A Ngân, hắn đã không dám đắc tội!

Huống hồ dung mạo khí chất của Tuyết Đế cực kỳ xuất chúng, là Hồn thú được Diệp Đông Hoàng thu phục sớm nhất, lại còn là một Hồn thú thông minh!

Hắn cảm thấy Tuyết Đế chính là mẫu người mà Diệp Đông Hoàng yêu thích, nói không chừng ngày nào đó sẽ một bước trở thành chủ mẫu của hắn, hắn nào dám đắc tội!

Chương 504

"Tuyết tỷ tỷ!" Tiểu Vũ nhảy chân sáo vui vẻ chạy đến bên cạnh Tuyết Đế, ôm lấy cánh tay nàng không ngừng lắc lư!

Chuyện ở đây chỉ là một lát cắt nhỏ, Đông Hoàng Thành hôm nay có thể nói là quy tụ tất cả Hồn thú và cường giả nhân loại của Đấu La Đại Lục!

Mọi người tự nhiên không thể nào hòa thuận với nhau, nhưng cũng nhiều nhất chỉ là trừng mắt đấu võ mồm, chứ không dám thật sự động thủ ở Đông Hoàng Thành.

Đông!

Đông!

Đông!

Không lâu sau, tiếng chuông du dương vang lên, vang vọng vạn cổ, trấn áp càn khôn, quanh quẩn trong sâu thẳm linh hồn của mỗi một cường giả!

Tất cả cường giả đến Đông Hoàng Thành tâm thần lập tức ngưng tụ, chỉnh lại y phục, nhanh chóng đi về phía Lăng Tiêu Điện!

Lúc này, Lăng Tiêu Điện đã hóa thành một thế giới rộng lớn vô ngần.

Vô số tinh thần bao quanh, bước vào Lăng Tiêu Điện phảng phất như bước vào vũ trụ tinh hà, bước vào tinh không bao la!

Mà ở trung tâm của bầu trời đầy sao đó, một chiếc đế tọa chí cao vô thượng đứng sừng sững, uy nghiêm túc mục, khí tức thương mang tuyên cổ lan tỏa ra, trấn áp thương khung vạn cổ!

“Lớn quá!” Đường Tam và Đới Mộc Bạch mấy người vừa bước vào Lăng Tiêu Điện, liền bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Bầu trời đầy sao, tinh không vô tận, thần thức không thể dò đến tận cùng!

Bọn họ rất khó tưởng tượng đây là do nhân lực khai phá ra!

“Vĩ lực của Bệ hạ, khó mà tưởng tượng!” Áo Tư Ca, Mã Hồng Tuấn trên mặt vẻ bỉ ổi biến mất không thấy, trong mắt tràn đầy kính sợ và cung kính.

Bọn họ hiện tại cũng chỉ là Võ đạo Nguyên Thần cảnh, đối với sức mạnh của Hoàng giả cảnh tự nhiên khó có thể tưởng tượng!

“Chúng ta đi lên đi, chỗ ngồi ở đây đều được sắp xếp theo thực lực thiên phú, có thể đi đến đâu, hoàn toàn dựa vào bản thân!” Đới Mộc Bạch nhìn lên bầu trời, nơi cao nhất tự nhiên là vị trí đế tọa của Diệp Đông Hoàng, cũng là trung tâm của toàn bộ Lăng Tiêu Điện!

Các chỗ ngồi còn lại từ cao xuống thấp lần lượt xếp xuống dưới!

Chỗ ngồi càng cao, tự nhiên càng tôn quý, càng gần Diệp Đông Hoàng, nhưng áp lực cũng càng lớn, cần có thực lực và thiên phú, nếu không căn bản không lên được!

“Ừm!” Đường Tam mấy người gật đầu, một nhóm bốn người đi lên phía trên.

Càng đi lên càng cảm thấy áp lực lớn, không chỉ khảo nghiệm thực lực, mà còn khảo nghiệm tâm tính ý chí!

Dựa vào thực lực và thiên phú của mình, mọi người rất nhanh đã tìm được vị trí thích hợp.

Người ngồi phía dưới tự nhiên là hâm mộ những cường giả ngồi phía trên!

Nhưng không có ai dám có chút oán giận, tài không bằng người, ai cũng không có gì để nói!

Cũng không ai dám chất vấn phương thức sắp xếp chỗ ngồi của Diệp Đông Hoàng!

Đông!

Đông! …… Tiếng chuông vẫn còn vang vọng, cho đến sau chín tiếng, tất cả mọi người đã ngồi ngay ngắn, ánh mắt nhìn về phía đế tọa ở trung tâm tinh thần, tràn đầy cuồng nhiệt, kích động, kính sợ!

"Vương phi Bỉ Bỉ Đông, Liễu Nhị Long, A Ngân, Ba Tái Tây, Cổ Nguyệt Na, đến!" Theo một tiếng hô vang vọng Lăng Tiêu, năm con đường lớn bằng kim quang hiện ra, Bỉ Bỉ Đông năm người từ trên trời giáng xuống, cao quý ung dung, khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại!

Chỗ ngồi của các nàng ở ngay bên cạnh đế tọa của Diệp Đông Hoàng, là vị trí được thiết lập riêng, bao quát bốn phương!

"Bệ hạ lại thu thêm hai vị Vương phi, thật là quá đẹp!" Mã Hồng Tuấn liếc nhìn Ba Tái Tây trong bộ trường quần màu đỏ thẫm và Cổ Nguyệt Na tóc bạc mắt tím, đầy vẻ hâm mộ!

Đều là cực phẩm đại mỹ nữ, nếu hắn có thể có được một người thì chết cũng đáng!

"Hai vị Vương phi này không đơn giản, Ba Tái Tây nghe nói là Hải Thần của Hải Thần Đảo ở hải ngoại, thần lực mênh mông, chưởng khống sức mạnh của đại dương!" "Cổ Nguyệt Na nghe nói là Ngân Long Vương, huyết mạch cao quý, không ai sánh bằng!" Đường Tam cũng liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói!

Mọi hành động của Diệp Đông Hoàng đều có vô số người chú ý, huống chi là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng.

Cho nên khi Ba Tái Tây và Cổ Nguyệt Na lần đầu tiên xuất hiện trong mắt mọi người ở Đông Hoàng Thành, tin tức của họ đã nhanh chóng lan truyền ra ngoài!

"Đông Hoàng Bệ hạ giá đáo!" Ngay lúc mọi người đang chấn động trước vẻ đẹp tuyệt trần của năm người Bỉ Bỉ Đông, giọng nói vang dội lại vang lên lần nữa, thân ảnh của Diệp Đông Hoàng từ hư hóa thực trên đế tọa!

Không ai biết ngài ấy xuất hiện như thế nào, phảng phất như ngài ấy vẫn luôn ở đó!

"Bái kiến Bệ hạ, Vương phi, chúc Bệ hạ, Vương phi thánh thọ vô cương, vĩnh hằng bất hủ!" Mọi người đồng loạt đứng dậy, cung thân cúi đầu!

Âm thanh đinh tai nhức óc xông thẳng lên trời, đinh tai nhức óc!

"Bình thân!" Giọng nói đạm mạc uy nghiêm không lớn, nhưng lại vang vọng rõ ràng trong tai của mấy chục vạn người có mặt, khiến người ta khó lòng kháng cự!

"Tạ Bệ hạ!" Mọi người ngồi xuống.

"Đó chính là Đông Hoàng Bệ hạ sao?

Thật là quá mạnh mẽ, chỉ cần ngồi ở đó, đã là trung tâm của thế giới, trấn áp thiên địa tứ cực, bao trùm bát hoang lục hợp!" Tuyết Đế mỹ mâu nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chân dung của Diệp Đông Hoàng, từ trên người đối phương nàng cảm nhận được một cỗ khí cơ khó có thể diễn tả bằng lời, có thể đè sập cả trời đất!

Với tư cách là Hồn thú bảy mươi vạn năm, lại tu luyện Vạn Đạo Kinh của Diệp Đông Hoàng, thực lực đột phá mạnh mẽ, nàng đối với thực lực của mình cũng có tự tin!

Nhưng đối mặt với Diệp Đông Hoàng, giống như đối mặt với vũ trụ tinh hà, mênh mông vô ngần, nàng ở trước mặt Diệp Đông Hoàng, thật sự quá nhỏ bé!

"Đó chính là Bệ hạ, thật là đẹp trai!

Thật bá khí!" Chu Trúc Thanh lén lút nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, một trái tim đập thình thịch, kéo theo cả cặp đèn pha quá khổ trước ngực cũng rung động kịch liệt!

Lần này đến đây, gia tộc chính là muốn hiến nàng cho Diệp Đông Hoàng, cho nên ánh mắt nàng nhìn Diệp Đông Hoàng cũng khác!

Đây là ánh mắt đánh giá nam nhân của mình!

Bên cạnh Chu Trúc Vân cũng như vậy, đặc biệt là khi nhìn thấy Bỉ Bỉ Đông và những người khác, trong mắt càng thêm một tia hâm mộ và nóng rực!

Đó là quyền thế vô thượng, một người dưới, vạn người trên! …… Đông Hoàng Thành, Lăng Tiêu Điện.

Sau khi mọi người triều bái, lần lượt ngồi lại vào chỗ của mình, trên bàn có đủ loại linh quả thức ăn, buổi triều hội hôm nay cũng coi như là một bữa yến tiệc do Diệp Đông Hoàng bày ra!

"Vi thần Chu Hạo Vân, khải tấu Bệ hạ!" Rượu quá ba tuần, phụ thân của Chu Trúc Thanh là Chu Hạo Vân đứng dậy, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, chỉ thấy ông ta đối với Diệp Đông Hoàng, cung thân bẩm báo: "Bệ hạ anh minh thần võ, thần uy truyền khắp bốn biển, tiểu nữ Chu Trúc Vân, Chu Trúc Thanh từ nhỏ đã ngưỡng mộ uy danh của Bệ hạ, muốn theo hầu bên cạnh Bệ hạ, phụng sự Bệ hạ, vi thần cả gan, cầu xin Bệ hạ cho tiểu nữ một cơ hội!" Trong lúc nói chuyện, Chu Trúc Vân và Chu Trúc Thanh đứng dậy, hơi cúi người.

Hai người thân hình đầy đặn, ngực căng phồng, như hai đóa sen cùng nở, mang một phong tình khác biệt!

"Không biết xấu hổ!

Thật là vô sỉ!" Cường giả Đái gia của Tinh La Đế Quốc cũ trong lòng tràn đầy khinh bỉ và tức giận.

Vốn dĩ Chu gia và Đái gia nhiều đời thông gia, kết quả Chu gia muốn ôm đùi Diệp Đông Hoàng, trực tiếp cắt đứt quan hệ thông gia của hai nhà!

"Chu Hạo Vân tên này dâng con gái thật là tích cực!" Rất nhiều người trong lòng ảo não, dù sao cùng là dâng mỹ nữ, người đầu tiên đứng ra khẳng định sẽ để lại ấn tượng sâu sắc nhất!

"Đái lão đại!" Phía sau, Áo Tư Ca và Mã Hồng Tuấn hai người nháy mắt ra hiệu với Đới Mộc Bạch, trêu chọc nói.

"Nhìn ta làm gì, trước khi ta ra đời Chu gia đã hủy bỏ hôn ước với nhà ta rồi, ta và Chu Trúc Thanh không có nửa xu quan hệ nào!" Đới Mộc Bạch tức giận nói.

Đương nhiên, nếu không phải Diệp Đông Hoàng xuất hiện, theo quy tắc thông gia nhiều đời của gia tộc và Chu gia, hắn với tư cách là con thứ xác thực là sẽ kết hôn với Chu Trúc Thanh, người cũng là con gái thứ!

Anh cả của hắn và Chu Trúc Vân kết hôn, cuối cùng kẻ mạnh thắng kẻ yếu thua!

Người thắng sẽ trở thành thái tử của Tinh La Đế Quốc!

"Vi thần Ninh Phong Trí, khải tấu Bệ hạ, tiểu nữ Ninh Tuyền Tuyền từ nhỏ đã ngưỡng mộ thần uy của Bệ hạ, muốn theo hầu bên cạnh Bệ hạ, phụng sự Bệ hạ, vi thần cả gan, cầu xin Bệ hạ cho tiểu nữ một cơ hội!" Lúc này Ninh Phong Trí dắt theo Ninh Tuyền Tuyền

đứng dậy, vội vàng mở miệng.

"Tiểu Áo, nữ thần của ngươi không còn nữa rồi!" Đới Mộc Bạch quay đầu cười với Áo Tư Ca.

Áo Tư Ca: "……" "Vi thần Đường Chấn, khải tấu Bệ hạ, tiểu nữ Đường Nguyệt Hoa……" "Vi thần Độc Cô Bác, khải tấu Bệ hạ, tiểu nữ Độc Cô Nhạn……" "Vi thần……" …… Theo sau Chu Hạo Vân, mọi người đều dắt theo mỹ nữ mà mình muốn dâng lên, tranh nhau đứng ra.

Từng mỹ nữ phong tình vạn chủng xuất hiện trước mặt mọi người, hoặc cao quý ưu nhã, hoặc nhiệt tình như lửa, hoặc lạnh lùng như băng sương, hoặc nhu tình như nước…… khiến bọn họ hoa cả mắt!

Nhưng bọn họ cũng chỉ dám nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt!

Đùa sao, những nữ nhân này tuy đẹp, nhưng lại là dâng cho Diệp Đông Hoàng!

Không ai dám nhìn nhiều!

Diệp Đông Hoàng ngồi trên đế tọa vô thượng, thần uy như ngục, tựa như tuyệt thế thiên đế cao cao tại thượng, bao quát nhân gian!

Ánh mắt ngài lướt qua từng mỹ nữ, đều là những cái tên quen thuộc!

Chu Trúc Vân, Chu Trúc Thanh, Ninh Tuyền Tuyền, Đường Nguyệt Hoa, Độc Cô Nhạn, Diệp Linh Linh, Hỏa Vũ, Thủy Băng Nhi…… Chị em Chu Trúc Thanh thân hình siêu chuẩn, hai người ở cùng một chỗ, có một phong tình khác biệt!

Ninh Tuyền Tuyền sau khi tu luyện võ đạo, khí chất càng thêm xuất chúng, trên người tự do một cỗ tiên khí!

Trong số các nữ nhân, khí chất tốt nhất phải kể đến Đường Nguyệt Hoa!

Những người còn lại cũng mỗi người một vẻ, thiên phú võ đạo đều không tệ!

Thực ra thiên tài Hồn sư tu luyện võ đạo, vốn dĩ đã có ưu thế hơn người thường!

Chương 505

"Chuẩn!" Diệp Đông Hoàng nhìn những mỹ nữ mỗi người một vẻ ở phía dưới, không hề từ chối.

Là một nam nhân bình thường, đối với mỹ nữ tự nhiên là yêu thích!

Là một đế hoàng, ngài cũng giống như các hoàng đế cổ đại, có ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ.

Những hoàng đế đó, thân là phàm thai, căn bản không dùng hết được nhiều như vậy, tại sao vẫn thích thu thập mỹ nữ thiên hạ nạp vào hậu cung?

Chẳng phải là do ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ gây nên sao?

Cho dù ta không dùng đến, cũng phải chiếm giữ!

Mà ngài là đế hoàng của thế giới huyền huyễn, tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, nhục thân hóa thành Vạn Đạo Hỗn Độn Thể, có vốn liếng mạnh mẽ và thời gian vô tận!

Mỗi nữ nhân lâm hạnh một lần là tuyệt đối không có vấn đề.

Huống hồ, ngài thu nhận những mỹ nữ này cũng là để củng cố các thế lực dưới trướng!

"Tạ Bệ hạ!" Mọi người nghe vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bái tạ.

Các cường giả xung quanh thấy Diệp Đông Hoàng thu nhận mỹ nữ do Chu Hạo Vân, Ninh Phong Trí đám người dâng lên, ánh mắt phức tạp, vừa hâm mộ vừa ghen tị!

Diệp Đông Hoàng ngồi một lúc rồi trực tiếp rời đi!

Ngài không có hứng thú lãng phí thời gian với những người này!

Hơn nữa ngài ở lại, những người này cũng không thể thoải mái, như ngồi trên bàn chông, không tự tại!

"Chu gia chủ chúc mừng a, hai đóa hoa chị em, thật khiến người khác hâm mộ!" Diệp Đông Hoàng rời đi, hiện trường lập tức trở nên náo nhiệt, không ít bạn bè của Chu gia tiến lên chúc mừng!

Trong mắt bọn họ, hai chị em Chu Trúc Thanh rất có ưu thế, một khi được Diệp Đông Hoàng sủng hạnh, Chu gia sẽ một bước lên trời!

Tạo dựng quan hệ tốt trước là rất cần thiết!

Cảnh tượng như vậy, không chỉ xảy ra ở Chu gia, Ninh Phong Trí, Đường Chấn, Độc Cô Bác đám người cũng đều như vậy!

Nửa canh giờ sau, yến hội kết thúc, mọi người lần lượt rời đi!

Chu Trúc Thanh, Ninh Tuyền Tuyền, Đường Nguyệt Hoa đám người ở lại Đông Hoàng Thành.

Bỉ Bỉ Đông ra lệnh cho thuộc hạ sắp xếp chỗ ở cho họ!

Mặc dù Diệp Đông Hoàng chưa chính thức sắc phong, nhưng Bỉ Bỉ Đông đối với họ mà nói cũng không khác gì hoàng hậu! …… Dưới chân Đông Hoàng Thành.

"Bệ hạ thật là công tham tạo hóa, không biết đã đạt đến tầng thứ không thể chạm tới nào!" Đường Tam và ba người bạn thân đi xuống Đông Hoàng Thành, nghĩ đến cảm giác khi nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, kinh ngạc thán phục.

"Chúng ta nỗ lực tu luyện, sớm muộn gì cũng có một ngày, nhất định có thể đạt đến tầng thứ của Bệ hạ!" Đới Mộc Bạch trong mắt tràn đầy kiên định, hiện tại thân phận hoàng tử Tinh La Đế Quốc của hắn đã không còn nhiều tác dụng.

Là một hoa hoa công tử thích mỹ nữ, cảnh tượng hôm nay khiến hắn hâm mộ không thôi!

Diệp Đông Hoàng không nói gì, đã có vô số cường giả tranh nhau dâng mỹ nữ lên.

Hơn nữa mỗi người đều là thiên chi kiêu nữ, so với những người hắn chơi bời hoàn toàn không thể sánh bằng, một người trên trời, một người dưới đất!

Đây chính là thực lực!

Chỉ cần hắn có thực lực, sau này cũng sẽ có rất nhiều người chủ động đưa mỹ nữ đến cho hắn, mặc hắn hái lượm!

"Ừm!" Đường Tam dùng sức gật đầu, hắn tuy không thích mỹ nữ như Đới Mộc Bạch và Bàn Tử, nhưng hắn lại khao khát sức mạnh vô thượng siêu phàm thoát tục của Diệp Đông Hoàng!

"Nỗ lực tu luyện!" Đường Tam thầm nghĩ trong lòng.

"Tiểu Áo, nhanh lên, lề mà lề mề làm gì?" Mã Hồng Tuấn kéo Áo Tư Ca đang mặt mày ủ rũ, thúc giục: "Đi chậm như vậy, ngươi tưởng nữ thần của ngươi còn sẽ ra ngoài sao?

Cho dù có ra ngoài, ngươi cũng không có cơ hội đâu!" "Ta nói cho ngươi biết, ngươi có lề mề cũng vô dụng, khi ngươi đang ở đây chờ đợi, người ta đã thông suốt không trở ngại, ra ra vào vào rồi!" Mã Hồng Tuấn nụ cười bỉ ổi, ghé sát vào mặt Áo Tư Ca, nói năng linh tinh!

"Bàn Tử, ngươi nói có phải tiếng người không?" Đường Tam trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn một cái, đi đến bên cạnh Áo Tư Ca, vỗ vai hắn, an ủi: "Tiểu Áo, đừng nghĩ nữa, thiếu gì cỏ thơm ven đường!" "Tiểu Tam, ta không sao, ta sớm đã biết sẽ có ngày này, chỉ là nhìn thấy nữ thần của mình sắp trở thành nữ nhân của người khác, có

chút cảm xúc mà thôi!" Áo Tư Ca xua tay, cười nói.

Hắn tuy thích Ninh Tuyền Tuyền, nhưng nàng chưa bao giờ đồng ý với hắn.

Bọn họ cũng chưa từng bắt đầu, tuy có chút buồn bã, nhưng cũng không phải chuyện gì to tát.

"Được rồi!

Ngươi cảm xúc cái con khỉ!" Đới Mộc Bạch vỗ mạnh vào vai hắn, hào khí nói: "Đi!

Đến Thiên Thượng Nhân Gian, mọi người chơi thả ga, ta mời!" "Đái lão đại uy vũ!" Mã Hồng Tuấn lập tức hưng phấn lên, một nhóm bốn người, bá vai bá cổ, đi về phía Thiên Thượng Nhân Gian!

Áo Tư Ca trên mặt cũng lộ ra nụ cười bỉ ổi, mặt mày từ u ám chuyển sang tươi tỉnh, vui vẻ hẳn lên!

Dù sao, không có bắt đầu thì cũng không có kết thúc!

Hắn và Ninh Tuyền Tuyền chưa từng bắt đầu, nhiều nhất chỉ là đơn phương yêu thầm, tự nhiên sẽ không quá đau buồn! …… Cùng với việc đại hội lần này hạ màn, Đấu La Đại Lục cũng hoàn toàn náo nhiệt hẳn lên!

Rất nhiều thế lực chưa dâng mỹ nữ cũng bắt đầu có ý định, tìm mọi cách để dâng mỹ nữ cho Diệp Đông Hoàng!

Nhưng Diệp Đông Hoàng tuy thích mỹ nữ, nhưng cũng không phải là ai đến cũng nhận, cái gì cũng thu!

Mỹ nữ bình thường hoặc không có chút thiên phú nào, ngài căn bản không thèm để mắt! …… Thời gian trôi đi, trăng sáng sao tỏ, ánh sao lấp lánh!

Tiếng sáo du dương từ hậu viện vang lên, dưới ánh trăng, Đường

Nguyệt Hoa trong bộ cung trang màu bạc, ung dung điển nhã, tựa như tiên tử cung trăng, đẹp không sao tả xiết!

Đôi tay ngọc trắng nõn của nàng cầm cây sáo dài, ưu nhã, tự nhiên, điềm tĩnh, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái!

"Không tệ!" Tiếng sáo vừa dứt, Diệp Đông Hoàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Đường Nguyệt Hoa, nhàn nhạt gật đầu!

"Thiếp thân bái kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn phúc, thánh thọ vô cương!" Đường Nguyệt Hoa hai tay đặt trước bụng, nhẹ nhàng cúi chào, động tác ưu nhã, giọng nói trong trẻo dễ nghe!

"Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Đường Nguyệt Hoa, dung nhan tinh xảo, đường cong uyển chuyển, đặc biệt là khí chất tôn quý ưu nhã thoát tục trên người nàng rất hấp dẫn người khác!

Rất muốn đè nàng xuống, dùng sức bắt nạt!

"Đêm đẹp cảnh đẹp, hoa trước trăng dưới, mỹ nhân như ngọc!" Không nói nhiều lời vô nghĩa, Diệp Đông Hoàng đưa tay, trực tiếp ôm ngang Đường Nguyệt Hoa lên.

Bọn họ vốn dĩ không có tình cảm, tự nhiên cũng không cần nói chuyện yêu đương, trực tiếp làm là được!

"Bệ hạ quá khen!" Đường Nguyệt Hoa gò má hơi hồng, cánh tay trắng ngần tự nhiên ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, nàng vốn dĩ là dùng tiếng sáo để thu hút Diệp Đông Hoàng tới.

Đối với chuyện này cũng đã sớm có chuẩn bị!

Nếu là đến để yêu đương với Diệp Đông Hoàng, vậy thì căn bản không cần đến!

Diệp Đông Hoàng cũng không có thời gian để cùng các nàng nói

chuyện yêu đương.

"Bệ hạ, thiếp thân có thể hỏi ngài một câu được không?" Đi vào tẩm cung, Đường Nguyệt Hoa dường như đã hạ quyết tâm, hỏi.

"Nói!" Diệp Đông Hoàng gật đầu.

"Bệ hạ có biết gia gia của ta là Đường Thần có còn sống không ạ?" Đường Nguyệt Hoa cẩn thận hỏi.

"Chết rồi!" Diệp Đông Hoàng bước chân dừng lại, liếc nhìn gò má xinh đẹp của giai nhân, nói: "Ngươi bây giờ hối hận vẫn còn kịp, Trẫm có thể cho ngươi trở về!" "Thiếp thân đã là người của Bệ hạ rồi, Bệ hạ bảo thiếp thân về đâu đây!" Đường Nguyệt Hoa cánh tay ôm chặt Diệp Đông Hoàng, thực ra trước đó nàng chỉ suy đoán Đường Thần có thể đã chết, thậm chí còn liên quan đến Diệp Đông Hoàng!

Dù sao thời gian Đường Thần mất tích vừa đúng là thời gian Thiên Đạo Lưu của Võ Hồn Điện qua đời, cũng là thời gian Diệp Đông Hoàng xuất hiện!

Mà Đường Thần và Thiên Đạo Lưu là hai vị Cực Hạn Đấu La duy nhất của đại lục lúc bấy giờ, xem như là bạn bè, thường xuyên ở cùng nhau!

Nếu Thiên Đạo Lưu bị Diệp Đông Hoàng giết, Đường Thần cũng rất có khả năng!

Hơn nữa, trong khoảng thời gian đó, người có thể giết chết Đường Thần, ngoài Diệp Đông Hoàng, bọn họ cũng không nghĩ ra ai khác!

Vừa rồi nàng chỉ có chút nghi ngờ, thực ra nàng chỉ muốn xác định sống chết của Đường Thần, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp thừa nhận!

Câu nói cho nàng trở về, rõ ràng là nói cho nàng biết: Đường Thần

chính là Trẫm giết!

Đối với chuyện này, Đường Nguyệt Hoa không hề phẫn nộ, cũng không oán hận, thậm chí còn nguyện ý trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng!

Bởi vì Diệp Đông Hoàng quá mạnh, một ý niệm là có thể xóa sổ Hạo Thiên Tông và tất cả người của Đường gia!

Nàng sợ nàng vừa bước ra khỏi Đông Hoàng Thành, Hạo Thiên Tông và Đường gia sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi Đấu La Đại Lục!

Cho nên nàng lựa chọn từ bỏ thù hận, trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, nói cho Diệp Đông Hoàng biết bọn họ không có chút ý định báo thù nào!

Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, đối với tâm tư của Đường Nguyệt Hoa ngài có thể đoán được bảy tám phần, nhưng cũng không để ý!

Nếu Đường gia muốn tìm ngài báo thù, ngài diệt bọn họ là được!

Nếu an an phận phận, ngài cũng lười quản!

Hoàng đế cổ đại cưới công chúa phi tần của tiền triều rất nhiều, thù hận của những công chúa đó với hoàng đế đương triều còn lớn hơn của ngài và Đường Nguyệt Hoa rất nhiều!

Chương 506

Đó là quốc thù gia hận, thậm chí là thù giết cha giết mẹ giết anh, thậm chí cả gia tộc của nàng đều bị giết đến chỉ còn lại một số nữ nhân!

Bọn họ cũng chẳng phải vẫn đi theo những hoàng đế đó cả đời, trở thành nữ nhân của đối phương sao!

"Bệ hạ, thiếp thân hầu hạ ngài thay y phục!" Đi vào rèm trướng, Đường Nguyệt Hoa tay ngọc lướt đến lồng ngực Diệp Đông Hoàng, giọng nói dịu dàng, động tác ưu nhã, như một người vợ hiền đức!

"Không cần!" Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, y phục Cửu Long Bào trên người lập tức chui vào trong cơ thể.

Ngài tiện tay ném mạnh Đường Nguyệt Hoa lên giường!

"Bệ… Ứm……" Đường Nguyệt Hoa khẽ kêu, vừa định mở miệng, đã bị bịt lại!

Nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng làm việc lại đơn giản thô bạo như vậy!

Giây tiếp theo.

Một cơn đau truyền đến, khiến nàng nhíu mày, hai tay theo bản năng ôm chặt lấy tấm lưng rắn chắc của Diệp Đông Hoàng!

Trong mắt mơ hồ có sương mù dâng lên, nàng không biết Diệp Đông Hoàng là thích như vậy hay là vì chuyện của Đường Thần mà trong lòng có khúc mắc.

Nhưng điều nàng có thể làm là cố gắng hết sức để Diệp Đông Hoàng hài lòng, để Diệp Đông Hoàng cảm nhận được thành ý của bọn họ, để Diệp Đông Hoàng cảm nhận được bọn họ không có chút oán

hận và tâm tư báo thù nào.

Đây chính là phương thức sinh tồn của kẻ yếu! …… Mặt trời mọc mặt trăng lặn.

Một đêm trôi qua lặng lẽ!

Diệp Đông Hoàng từ từ mở mắt, chỉ thấy Đường Nguyệt Hoa không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, đôi mắt đượm xuân tình đang ngây ngẩn nhìn khuôn mặt ngài!

Sâu trong đáy mắt, ẩn chứa một tia cảm xúc phức tạp khó tả!

"Bệ hạ, ngài tỉnh rồi!" Thấy Diệp Đông Hoàng tỉnh lại, Đường Nguyệt Hoa như một người vợ hiền, dịu dàng hỏi thăm!

"Ừm!" Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, đánh giá khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn một vệt ửng hồng chưa tan của đối phương, cảm thấy còn xinh đẹp động lòng người hơn trước!

Chẳng trách người ta nói nữ nhân sau khi được tưới nhuần càng thêm động lòng người!

Đây không phải là lời đồn vô căn cứ!

Giữa nam và nữ làm chuyện đó, trải qua một trận vận động sảng khoái tột độ!

Nữ tử được thỏa mãn, tinh thần lên đến đỉnh điểm, trông tự nhiên càng thêm rạng rỡ!

Đương nhiên, lúc này còn có một nhân tố quan trọng hơn!

Đó là sau khi Đường Nguyệt Hoa và Diệp Đông Hoàng vận động xong, toàn thân tỏa ra một lượng lớn hormone nữ tính, vì thế mà xuân tình nở rộ, đối với nam nhân giống như liều thuốc độc khó có thể kìm nén!

Lúc nào cũng hấp dẫn dục vọng nguyên thủy nhất trong nội tâm

của nam nhân.

Trông tự nhiên còn quyến rũ hơn bình thường!

"Bệ hạ!" Bị ánh mắt nóng rực của Diệp Đông Hoàng nhìn chằm chằm, cho dù Đường Nguyệt Hoa trước đó đã cùng Diệp Đông Hoàng giao lưu sâu sắc mấy lần, cũng có chút không chịu nổi.

Nàng dời ánh mắt, thấp giọng gọi.

"Một ngày bắt đầu từ buổi sáng……" Lời còn chưa dứt, Diệp Đông Hoàng liền lật người, hoạt động gân cốt, làm một phen vận động buổi sáng!

Hai canh giờ sau.

Diệp Đông Hoàng rút người ra, rời khỏi tẩm cung!

Đường Nguyệt Hoa nằm trên giường, nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, cảm nhận sự bá đạo và mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt đầy phức tạp!

Mà Diệp Đông Hoàng sau khi rời khỏi tẩm cung, đã dẫn theo Cổ Nguyệt Na và Ba Tái Tây đến Thần Giới.

"Xa cách nhiều năm, thật là vật còn người mất!" Cổ Nguyệt Na đứng trên cung điện của Thần Giới Ủy Viên Hội, cảm nhận các thần linh điêu tàn của Thần Giới, trong mắt đầy vẻ cảm thán!

Nhớ năm xưa, Thần Giới cường thịnh biết bao!

Năm đại Chí Cao Thần, mười tám vị Nhất Cấp Thần Linh, mấy nghìn Nhị Cấp Thần Linh, mấy vạn Tam Cấp Thần Linh… bây giờ chỉ còn lại vài con mèo con chó con!

"Cường giả của Thần Giới cơ bản đã bị Trẫm diệt rồi, các ngươi phái người chỉnh hợp lại Thần Giới, sáp nhập vào Đại Hạ Vương

Triều!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt xa xăm, nhìn về phía tinh không của Thần Giới.

"Vâng, Bệ hạ!" Cổ Nguyệt Na và Ba Tái Tây đáp lời, nhìn thấy Bỉ Bỉ Đông quản lý Đấu La Đại Lục, các nàng cũng muốn làm một số việc!

Diệp Đông Hoàng gật đầu, không nói nhiều, đi vào Thần Giới Ủy Viên Hội!

Về việc chỉnh hợp Thần Giới, có Cổ Nguyệt Na và Ba Tái Tây đã đủ, không cần ngài phải bận tâm nhiều!

Đến trung khu cung điện của Thần Giới Ủy Viên Hội, Diệp Đông Hoàng trực tiếp ngồi xuống vị trí chủ tọa.

Sảnh chính của cung điện có hình bát giác, mỗi một bức tường xung quanh đều không có trang trí, nhưng lại có vô số cảnh tượng biến đổi lấp lánh.

Mỗi một màn sáng đó, đại diện cho một thế giới của các tinh cầu khác nhau ở nhân gian, một khung cảnh.

Nơi đây, cũng là nơi Thần Giới Ủy Viên Hội từng giám sát các tinh cầu trong tinh vực này, chỉ là bây giờ Thần Giới Ủy Viên Hội đã không còn tồn tại!

Nhìn những khung cảnh lấp lánh đó, thần thức bao la mà kinh khủng của Diệp Đông Hoàng lan tỏa ra, phân hóa thành ức vạn, chui vào vô số tinh cầu! …… Thiên Huyền Đại Lục.

Một luồng thần quang từ ngoài trời bay tới, phảng phất như sao băng rơi xuống, cuối cùng hóa thành một thân ảnh đế hoàng thông thiên triệt địa trên bầu trời đại lục.

Uy áp kinh khủng của cường giả Thiên Hoàng cảnh càn quét bốn biển tám hoang, uy chấn cửu thiên thập địa!

Ầm ầm ầm!

Trong chớp mắt, phong lôi cuộn trào, tử khí đông lai, thiên hoa loạn trụy, vô tận dị tượng kinh khủng dâng lên trên bầu trời đại lục, lấy thân ảnh vĩ ngạn đó làm trung tâm bao quanh bốn phía!

"Trời ạ, đó là cái gì?" "Là thần linh!

Thần linh hiển linh rồi!" "Bái kiến vị thần chí cao vô thượng vĩ đại!" …… Thiên Huyền Đại Lục, bất kể là phàm nhân hay cường giả đều quỳ rạp trên đất dưới thần uy kinh khủng do thần thức của Diệp Đông Hoàng hóa thành, hoảng sợ tột độ!

Có người thành kính quỳ lạy cầu nguyện, có người sợ hãi, có người tò mò lo lắng…… trăm thái chúng sinh, thể hiện đến cùng cực!

"Trẫm, Diệp Đông Hoàng……" Giọng nói hùng vĩ tựa như đại đạo chi âm vang vọng khắp trời đất, quanh quẩn trong sâu thẳm tâm linh của mỗi một sinh linh, lập tức khiến mọi người im lặng, thành kính lắng nghe.

"Kẻ tụng chân danh của Trẫm, sẽ được vĩnh sinh trong luân hồi!" Đạo âm hùng vĩ vừa dứt, thân ảnh khổng lồ vĩ ngạn vô biên trên bầu trời liền từ trên trời rơi xuống, phong vân cuộn trào, địa hỏa thủy phong bao quanh.

Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số sinh linh Thiên Huyền Đại Lục, thân ảnh đó hóa thành một pho tượng thần khổng lồ cao đến mười vạn trượng!

Thần thánh, uy nghiêm, chí cao, chí đại, không thể xâm phạm.

Ầm ầm!

Tượng thần hạ xuống, đứng sừng sững ở trung tâm Thiên Huyền Đại Lục, khiến cả đại lục rung chuyển dữ dội.

“Bái kiến Đông Hoàng Bệ hạ chí cao vô thượng vĩ đại……” Vô số sinh linh quỳ lạy trước tượng thần, thành kính vô cùng.

Sau đó, có người phát hiện trong đầu mình có thêm một bản công pháp!

Theo thời gian trôi đi, ngày càng nhiều người phát hiện, chỉ cần nhìn chăm chú vào tượng thần, thành kính quỳ lạy, là có thể nhận được công pháp võ đạo thoát khỏi sinh tử luân hồi!

Vì thế, ngày càng nhiều người tín ngưỡng Diệp Đông Hoàng!

Nhà nhà đều lập tượng thần của Diệp Đông Hoàng!

Vô tận khí vận và tín ngưỡng lực hướng về phía Diệp Đông Hoàng! …… Chuyện tương tự không chỉ xảy ra ở Thiên Huyền Đại Lục, mà còn xảy ra ở các đại lục và vô tận tinh cầu do Thần Giới Đấu La thống lĩnh! …… Ngũ Hành Đại Lục!

Một luồng thần thức của Diệp Đông Hoàng hạ xuống, hóa thành một thân ảnh đế hoàng khổng lồ thông thiên triệt địa, thần thức bao trùm cả thế giới.

“Ngũ Hành Đại Lục?

Thú vị!” Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng dường như phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt tĩnh lặng như giếng cổ hơi động, nhìn về một thế giới dưới lòng đất nào đó!

Trước mắt là một màu đỏ rực, đó là một thế giới nham tương, không khí ở đó vì nhiệt độ cao mà hoàn toàn bị bóp méo, nhiệt độ kinh khủng tồn tại ở mọi nơi trong thế giới nham tương.

Nhìn từ xa, giống như một hồ nham tương khổng lồ, một vùng vô tận, lại giống như một biển lửa.

Đương nhiên, càng giống một hang động khổng lồ hơn, vì nó tồn

tại dưới lòng đất.

Chỉ thấy trong nham tương không ngừng nổi lên từng cái bong bóng, trong hồ nham tương nhiệt độ không biết cao đến mức nào, một cột nham tương khổng lồ như cột nước phun lên.

Cuối cùng, ở đỉnh cột lửa đó, lại vươn ra một bàn tay trắng nõn, những ngón tay thon dài, tựa như măng non!

Làn da trắng nõn như băng tuyết, tạo thành sự tương phản rõ rệt với ngọn lửa nham tương dữ dội xung quanh!

Cùng với cánh tay vươn ra, một nữ tử tuyệt mỹ từ trong cột nham tương từ từ bay lên!

Nữ tử trông khoảng mười tám, mười chín tuổi, một mái tóc dài màu đỏ lửa buông xõa sau lưng, vừa qua hông.

Chương 507

Dung nhan hoàn mỹ tinh xảo không thể chê vào đâu được, dù là nhà điêu khắc tài ba nhất cũng không thể khắc họa.

Tỷ lệ thân hình hoàn mỹ càng hoàn toàn phù hợp với tỷ lệ vàng, không có một chút mỡ thừa, càng không thể tìm thấy một điểm khuyết thiếu.

Nàng có một đôi mắt to màu đen láy, ánh mắt linh động phảng phất có thể nhìn thấu nội tâm của người khác.

Toàn thân trên dưới, chỉ có ba ngọn lửa che đi ba vị trí riêng tư nhất của nữ giới, làn da lộ ra ngoài, giống hệt cánh tay lộ ra đầu tiên của nàng, óng ánh, mượt mà.

Có thể xưng là hoàn mỹ!

Diệp Đông Hoàng từng nghe nói đến sen hồng mọc từ nước, mà thiếu nữ trước mắt mọc lên từ nham tương này giống như sen hồng mọc từ lửa, xinh đẹp gợi cảm, lại đầy chấn động hiện ra trước mắt ngài.

Dù đã quen nhìn mỹ nữ, Diệp Đông Hoàng cũng có cảm giác sáng mắt!

"Đẹp quá!" Trước nham tương có một thiếu niên tên Cơ Động đang cầm một ly cocktail, ngây ngẩn nhìn nữ tử lửa vừa xuất hiện, ánh mắt ngây dại, trong lòng dâng lên một tia nóng rực!

"Thật là một cơ thể hoàn mỹ!

Đây là kiệt tác của thượng đế a!" Cơ Động kích động không thôi, vốn dĩ hắn không có tín ngưỡng, nhưng vào lúc này hắn lại tin rằng thế gian nhất định có thần tồn tại.

Ngoài thần ra, còn ai có thể tạo ra một cơ thể hoàn mỹ như vậy chứ?

Chỉ mới nhìn thấy lần đầu tiên, Cơ Động đã phát hiện mình đã yêu thiếu nữ này rồi!

Bất kỳ yếu tố bên ngoài nào cũng không thể ngăn cản tình yêu của hắn đối với sự hoàn mỹ này.

Thực ra, trong mắt Diệp Đông Hoàng, chẳng phải là thèm muốn thân thể của người ta sao?

"Đây là thần linh sao?" Nữ tử trên cột nham tương lúc này ánh mắt lại không ở trên người Cơ Động, mà phảng phất xuyên qua lòng đất nhìn thấy Diệp Đông Hoàng đang ở trên bầu trời đại lục!

Thân ảnh vĩ ngạn đó, thần uy kinh khủng, khiến nữ hoàng của thế giới dưới lòng đất này cũng cảm thấy run rẩy, sợ hãi!

"Đối với các ngươi mà nói, Trẫm, chính là thần!" Đột nhiên, một nam tử mặc đế bào, đầu đội bình thiên quan, tuấn mỹ bá khí xuất hiện trước mặt nữ tử.

"A!" Nữ tử giật mình, đôi môi đỏ hé mở, gợi cảm động lòng người.

Diệp Đông Hoàng toàn thân không hề tiết lộ một tia khí tức nào, phảng phất như người bình thường, nhưng giọng nói đạm mạc uy nghiêm lại khiến nữ tử cảm thấy một nỗi sợ hãi và kính sợ khó tả!

Khiến nàng theo bản năng nảy sinh cảm giác thần phục.

"Đi theo Trẫm!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nữ tử, mềm mại trơn láng, chuẩn bị đưa nàng đến Thần Giới!

Hiện tại ngài ở đây, chỉ là một luồng thần thức hóa thành, bản thể

vẫn ở Thần Giới!

“Ngươi là ai?” Nữ tử nhíu mày, cố nén nỗi sợ hãi và kinh ngạc trong lòng, đôi môi đỏ khẽ mở, đánh giá Diệp Đông Hoàng, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Đối với việc Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm eo nàng, nàng lại không dám phát tác.

Lúc này.

Một đôi mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ của nữ tử.

Chính là Cơ Động bị xem như không khí ở bên cạnh.

“Ta nhất định phải có được nàng!” Nhìn đôi môi hồng phấn đóng mở, Cơ Động chỉ cảm thấy mũi mình nóng lên, rất không có tiền đồ mà chảy máu mũi.

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, nếu có thể để mình hôn lên đôi môi đó một cái, cho dù là chết ngay lập tức, cũng cam tâm tình nguyện.

Giống như kiếp trước hắn bất chấp tất cả để thưởng thức rượu ngon ngàn năm, dù chết cũng không hối tiếc!

“Diệp Đông Hoàng!” Đơn giản trả lời câu hỏi của nữ tử, Diệp Đông Hoàng liền chuẩn bị đưa nàng đi.

Đối với Cơ Động ở bên cạnh, Diệp Đông Hoàng trực tiếp lờ đi.

Ngài biết nữ tử trước mắt chính là nữ chính Liệt Diễm của thế giới này, mà Cơ Động chính là nhân vật chính của thế giới này.

Còn là một người trọng sinh!

Nhưng đối với ngài bây giờ, chỉ là một con kiến, không đáng nhắc tới!

“Dừng tay!

Ngươi mau buông nàng ra cho ta!” Tuy nhiên, ngay lúc Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đưa Liệt Diễm đi, Cơ Động không biết lấy dũng khí từ đâu, đứng ra, hét về phía Diệp Đông Hoàng!

Kiếp trước hắn đến chết vẫn là một tiểu xử nam, không phải vì hắn không thích phụ nữ, cũng không phải vì hắn không được!

Mà là vì hắn là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo, người phụ nữ hắn muốn nhất định phải thập phần hoàn mỹ!

Vì thế hắn đã gặp vô số mỹ nữ, nhưng đến chết cũng không tìm được người hợp ý, vẫn là một xử nam!

Kiếp này, hắn khó khăn lắm mới nhìn thấy một người phụ nữ hoàn mỹ, làm sao có thể bỏ qua! "Dừng tay!

Ngươi mau buông nàng ra cho ta!" Cơ Động đôi mắt đỏ rực, giống như một con sư tử đực đang nổi giận, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ! "Ồ, ngươi đang nói chuyện với Trẫm sao?" Diệp Đông Hoàng ôm lấy vòng eo mềm mại thon thả của Liệt Diễm, chậm rãi xoay người.

Một cỗ áp lực như dời non lấp biển tức thì tràn ngập toàn bộ không gian nham thạch.

Ánh mắt đạm mạc uy nghiêm của hắn rơi xuống thân hình Cơ Động trông khoảng chừng mười một, mười hai tuổi, lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Ngươi bảo Trẫm buông tay là Trẫm phải buông tay sao?" "Thật đáng sợ!" Cảm nhận được một luồng khí tức của Diệp Đông Hoàng, Liệt Diễm càng thêm kinh hãi, giống như một chiếc thuyền con đơn độc giữa sóng to gió lớn, có thể lật úp và bị nhấn chìm bất cứ lúc nào, ánh mắt càng thêm kính sợ, tôn kính.

Nàng là một đóa hồng liên địa tâm, do vô tận hỗn độn sáng tạo chi lực tạo nên linh thức, tập hợp vị diện tinh hạch bản nguyên chi lực, thai nghén trong hồ nham thạch giữa lòng đất hàng ngàn vạn năm mới nở rộ, sau đó hóa thành hình người.

Ngoại hình của nàng đạt đến cấp bậc nữ thần hoàn mỹ, thống trị thế giới địa tâm, được người đời gọi là "Liệt Diễm Nữ Hoàng".

Có thể nói nàng là yêu, tuân theo luật rừng nguyên thủy nhất, so với nhân loại bình thường còn tín ngưỡng sức mạnh, kính sợ cường giả hơn! "Ta tên là Cơ Động!" "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!" "Ngươi nghĩ rằng bây giờ ngươi rất lợi hại, không cần mười năm, ta nhất định có thể đánh bại ngươi!" Trong mắt Cơ Động lóe lên một tia phẫn nộ, cố nén thôi thúc muốn quỳ xuống thần phục, ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, phát ra tiếng gầm không chịu khuất phục của mình.

Giờ phút này, hắn tự nhiên cảm nhận được sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, nhưng kiếp trước hắn là Tửu Thần, được vạn người ngưỡng mộ.

Đời này lại đến một thế giới có thể tu luyện, hắn tin chắc mình nhất định có thể trở thành một cường giả cái thế, uy chấn đại lục!

Quan trọng hơn là người phụ nữ trước mắt này quá hoàn mỹ, là tuyệt thế vưu vật mà kiếp trước hắn tìm khắp thế giới cũng cầu không được!

Tuy làm vậy có chút nguy hiểm, nhưng vừa rồi nhất thời xúc động đã hét lên, bây giờ chỉ có thể đi một con đường đến cùng!

Hắn tự tin rằng cường giả như Diệp Đông Hoàng đều rất kiêu ngạo, hơn nữa còn ở trước mặt một tuyệt sắc vưu vật như vậy, tuyệt đối sẽ không yếu thế!

Vì vậy, hắn đã đặt cho mình một thời hạn mười năm! "Ủa, Trẫm đi nhầm phim trường rồi sao?" Nghe khẩu hiệu kinh điển này, Diệp Đông Hoàng suýt chút nữa đã tưởng mình quay về thế giới Đấu Phá.

Đánh giá tên nhân vật chính gà mờ yếu như con kiến trước mắt, Diệp Đông Hoàng thật không biết hắn lấy đâu ra tự tin! "Ngươi cho rằng Trẫm sẽ cho ngươi mười năm sao?" Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu mánh khóe nhỏ của Cơ Động.

Kỹ năng này có thể nói là trang bị tiêu chuẩn của nhân vật chính, đánh không lại thì gào lên kỳ hạn ba năm, năm năm, mười năm!

Sau đó, những nhân vật phản diện kia lập tức bị hào quang nhân vật chính làm cho giảm trí tuệ, phất tay áo, khinh thường nói: "Đừng nói ba năm, cho dù cho ngươi ba trăm năm ngươi cũng chỉ là đồ bỏ đi, vĩnh viễn đừng hòng đánh bại ta!" Sau đó, cuộc đời thăng trầm của nhân vật chính bắt đầu khởi hành.

Lên cấp đánh quái nhặt bảo bối, sơn động học viện đấu giá hội!

Làm xong nhiệm vụ xuống phó bản, bí cảnh động thiên mặc ta đi.

Thiên phú kỳ giai căn cốt tốt, tu luyện một năm bằng mười năm.

Luyện đan luyện khí luyện trận pháp, thu một sủng vật là thần thú.

Bạch phú mỹ đều yêu ta, cho dù nhân vật chính rất ngốc.

Thỉnh thoảng dạo quanh gánh hàng rong, tâm huyết dâng trào mua viên gạch.

Về nhà lau chùi mới phát hiện, thượng cổ thần khí bản tàn phá.

Mỹ nữ trong núi bụng đói meo, một con gà quay hứa phương tâm.

Kỹ thuật nướng gà rất tinh tế, chuyên vì tán gái mà thiết kế.

Nam phụ nữ chính tình tay ba, nam chính hồng nhan khắp nơi.

Hổ khu chấn động bá khí lộ, tiểu đệ mỹ nữ ta thu hết... "Sao?

Ngươi sợ rồi sao?

Lẽ nào không dám?" Cơ Động phảng phất như sớm đã đoán được Diệp Đông Hoàng sẽ nói như vậy, không hề sợ hãi, sử dụng kỹ năng thứ hai mà hắn đã chuẩn bị — kỹ năng khích tướng! "Một con kiến hôi cũng dám khiêu khích thiên uy của Trẫm, không biết sống chết!" Diệp Đông Hoàng cười khẩy, cũng lười cùng hắn nói nhảm, chuẩn bị trực tiếp nghiền chết hắn!

Nhân vật phản diện chết vì nói nhiều, không phải chỉ nói suông!

Chương 508

"Bệ hạ thần uy vô địch, cái thế vô song, tên tiểu tử này có luyện thêm ngàn vạn năm nữa cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Bệ hạ!" Cảm nhận được sát ý trong giọng nói của Diệp Đông Hoàng, Liệt Diễm môi đỏ hé mở, chỉ vào ly rượu trong tay Cơ Động, đột nhiên mở miệng nói: "Bệ hạ, tên tiểu tử này hình như là một thợ nấu rượu, ta có thể cảm giác được rượu hắn ủ ra phi phàm, Bệ hạ không bằng giữ lại cho hắn một mạng, sau này chuyên môn ủ rượu cho Bệ hạ, được không?" Nàng nói như vậy, tự nhiên là muốn đi đường vòng cứu nước, bảo vệ mạng nhỏ của Cơ Động. "Thú vị!" Diệp Đông Hoàng khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt đầy ý vị, đây là nhân vật chính đã mở kỹ năng lớn thứ ba sao?

Mỗi khi gặp nguy hiểm, sẽ có người xuất hiện giúp đỡ cứu mạng!

Người cứu mạng này không phải là đại mỹ nữ thì chính là cường giả đáng sợ!

Đại mỹ nữ cuối cùng chắc chắn bị thu vào hậu cung, còn cường giả không phải bị thu làm tiểu đệ thì cũng là bái làm danh sư! "Cô nương thật có mắt nhìn, tại hạ chính là một thợ nấu rượu, còn là đệ nhất thợ nấu rượu đại lục, không ai có thể so sánh!" Nhắc đến rượu, sự kiêu ngạo từ trong xương tủy khiến Cơ Động bất giác ưỡn ngực, trong mắt mang theo tự hào và kiêu ngạo, lớn tiếng nói: "Rượu là một môn nghệ thuật, khó có thể dùng tiền bạc để đo lường, dùng tiền bạc để đo lường là sự sỉ nhục đối với nó." "Mặc dù bây giờ ta rất yếu, nhưng cũng không phải ai cũng có thể uống được rượu do ta pha chế!" Cơ Động biết vừa rồi Liệt Diễm đang giúp mình, trong lòng tức thì dâng lên một cỗ hào tình vô thượng, nhưng vẫn kiêu ngạo.

Ngụ ý chính là, Diệp Đông Hoàng không xứng uống rượu do hắn pha chế!

Hắn hai tay nâng ly rượu, nhìn gò má tuyệt mỹ động lòng người của Liệt Diễm, cao giọng nói: "Ta thấy cô nương cũng là một người yêu rượu, hôm nay xin tặng cô nương ly 'Ngọ Dạ Dương Quang' này!" "Ly này ta dùng bốn phần rượu Vodka, hai phần rượu cam Cointreau, hai phần rượu hạnh nhân Brandy, cùng với một phần siro lựu và một phần nước chanh, dùng thủ pháp đặc biệt pha chế mà thành!" "Khi mới bắt đầu pha chế nó, ly 'Ngọ Dạ Dương Quang' này vốn nên có ba màu đen, đỏ vàng và màu máu!" "Bởi vì ba màu này tượng trưng cho màn đêm tội lỗi, ánh dương quang ưu mỹ và nhiệt lượng của ánh dương." "Sau này ta lại cảm thấy, sự phân tầng màu sắc này chẳng có ý nghĩa gì, màu sắc vĩnh viễn không thể đại diện cho trái tim của một người!" "Vì vậy, ta đã dùng thủ pháp đặc biệt dung hợp ba màu sắc này lại với nhau, giữ lại màu đỏ vàng nhiều nhất, trở thành ly 'Ngọ Dạ Dương Quang' mới mẻ này." "Ta hy vọng, người uống nó, có thể khiến cho trái tim cô độc cảm nhận được một tia ấm áp." "Rượu có tình cảm, chỉ khi có thể khiến người ta thưởng thức được tình cảm trong lòng người pha chế, mới là một ly cocktail thực sự." "Vì vậy, ta pha chế không phải là rượu, mà là tình cảm!" "Ngọ Dạ Dương Quang, một vẻ đẹp không thể có, khiến một người say đắm, khiến một người mê mang, cũng khiến một người ngẩn ngơ." "Nếu ngươi có thể sau khi trải qua ba loại cảm giác này lại thưởng thức được sự ấm áp trong đó, vậy thì, ly rượu này của ta đã tìm được chủ nhân của nó!" Cơ Động thao thao bất tuyệt, nói đến hoa trời rơi rụng, giống như một con công trống đang động tình, ra sức thể hiện tài hoa của mình trước mặt con mái.

Diệp Đông Hoàng lẳng lặng đứng đó, nhìn hắn ra vẻ.

Phải thừa nhận, thực lực tán gái của tên này quả thực phi thường,

mạnh hơn nhân vật chính bình thường nhiều!

Nhân vật chính bình thường, đều dùng một con gà quay để chinh phục dạ dày của phụ nữ, sau đó chinh phục trái tim nàng, cuối cùng chinh phục thân thể nàng!

Còn Cơ Động thì dùng một ly rượu, cộng thêm một cái miệng! "Để ta nếm thử!" Nhìn Cơ Động, trong mắt Liệt Diễm lóe lên một tia sáng lạ, thực lực của Cơ Động trong mắt nàng chẳng khác nào con kiến!

Nhưng nàng lại từ thân thể nhỏ bé của Cơ Động cảm nhận được một loại tự tin mãnh liệt không thể nghi ngờ và sự kiêu ngạo không thể nghi ngờ đó.

Nàng đưa tay ra hiệu, ly rượu trong tay Cơ Động liền rơi vào bàn tay ngọc hoàn mỹ thon thả của nàng!

Nâng ly rượu, đưa đến mũi cẩn thận ngửi, sau đó nhẹ nhàng hớp một ngụm, chất lỏng màu đỏ vàng liền hóa thành một dòng nước lặng lẽ chảy vào miệng.

Nhìn đôi môi hồng phấn đóng mở, Cơ Động mũi nóng lên, hào khí bừng bừng, trong lòng dâng lên một ngọn lửa nóng bỏng và mãnh liệt chưa từng có!

Càng thêm kiên định niềm tin của hắn!

Hắn nhất định phải có được người phụ nữ này!

Chết cũng không hối tiếc! "Lý Giải Đống, còn có di ngôn gì không?" Không để ý đến Liệt Diễm đang nếm rượu, Diệp Đông Hoàng một tiếng gọi ra tên kiếp trước của Cơ Động! "Sao ngươi biết?" Ánh mắt vốn kích động, tự tin, kiêu ngạo của Cơ Động biến thành một tia kinh hãi, kinh ngạc thốt lên.

Hắn vạn lần không ngờ Diệp Đông Hoàng lại biết bí mật này của

hắn! "Lý Giải Đống, bậc thầy pha chế và nếm rượu ưu tú nhất cả nước, thậm chí cả thế giới, từng năm lần liên tiếp giành chức vô địch giải đấu Bậc Thầy Pha Chế Quốc Tế Fuda, Hội trưởng danh dự của Hiệp hội Bậc Thầy Pha Chế Quốc Tế, người sáng lập ra phương pháp pha chế Lý thị." "Đồng thời cũng là ủy viên danh dự của Hiệp hội Nếm Rượu Quốc Tế, người duy nhất trên thế giới giành được Huân chương Kim cương Hoàng gia Lục tinh, người sáng lập ra phương pháp nếm rượu Lục cảm, được mệnh danh là Đệ nhất Tửu Thần đương đại." Diệp Đông Hoàng chậm rãi nói. "Ngươi…" Cơ Động kinh hãi, không nói nên lời!

Hắn không ngờ Diệp Đông Hoàng không chỉ biết tên hắn, mà còn hiểu rõ về kiếp trước của hắn như vậy! "Ngươi thật sự nghĩ mình là Tửu Thần sao?" Diệp Đông Hoàng cười khẩy, chẳng qua chỉ là một phàm nhân biết pha rượu mà thôi.

Khó khăn lắm mới được trọng sinh, không ngoan ngoãn trốn trong góc tối mà phát triển, lại còn dám nhảy ra tranh giành phụ nữ với hắn!

Quả nhiên, sinh vật như nhân vật chính chính là thích đối đầu với cường giả!

Rõ ràng là một kẻ yếu ớt, lại thích xen vào chuyện của người khác, thích đối đầu với cường giả mạnh hơn mình ngàn trăm lần. "Không…" Đột nhiên, tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng của Cơ Động vang lên, chỉ thấy Diệp Đông Hoàng đưa tay cách không một trảo, hắc động hiện ra, lập tức nuốt chửng Cơ Động!

Thi cốt không còn. "Bệ hạ!" Liệt Diễm hoàn hồn, muốn ngăn cản nhưng đã muộn, hơn nữa trước mặt Diệp Đông Hoàng, chính nàng còn khó giữ được mình, huống chi cứu người! "Khiêu khích Trẫm trước mặt, nói trước mặt Trẫm rằng Trẫm không xứng uống rượu hắn pha, tán gái trước mặt Trẫm, ngươi nói hắn có đáng giết không?"

Diệp Đông Hoàng quay đầu nhìn Liệt Diễm, lạnh lùng hỏi. "Đáng giết!" Liệt Diễm hồi tưởng lại mọi chuyện vừa xảy ra, hoảng hốt như trong mộng, sau khi trầm mặc một lúc lâu mới kiên định nói.

Là Liệt Diễm Nữ Hoàng của thế giới dưới lòng đất, đứng ở góc độ của Diệp Đông Hoàng, nếu có con kiến hôi nào dám khiêu khích nàng như vậy, nàng cũng sẽ không do dự mà tiêu diệt nó! "Ta vừa rồi còn muốn nói giúp hắn, còn muốn bảo vệ mạng sống của hắn sao?" Nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, Liệt Diễm trong lòng tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu.

Diệp Đông Hoàng đã không thèm để ý đến hắn, chuẩn bị rời đi, kết quả Cơ Động tự mình nhảy ra tìm chết.

Nhưng mà, tại sao vừa rồi nàng lại cảm thấy đối phương thiết cốt tranh tranh, rất không tồi?

Còn muốn bảo vệ mạng sống cho hắn nữa chứ?

Chắc chắn là đầu óc bị nóng rồi!

Nếu Diệp Đông Hoàng biết được sự nghi hoặc của Liệt Diễm, chắc chắn sẽ nói cho nàng biết: đây chính là thiên mệnh nhân vật chính, hào quang nhân vật chính vừa xuất hiện, quần thể giảm trí tuệ, không ai có thể địch nổi! "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng ôm Liệt Diễm, trong nháy mắt biến mất khỏi thế giới nham thạch dưới lòng đất!

Đối với Liệt Diễm, Diệp Đông Hoàng cũng không che giấu, chính là thèm muốn thân thể của nàng!

Giống như trân bảo, bất kể mình có bao nhiêu, nhìn thấy thứ tốt, liền muốn chiếm làm của riêng!

Mà hắn có thực lực này!

Tự nhiên không có gì để nói!

Vương đạo và bá đạo!

Liệt Diễm biết mình không có lựa chọn nào khác, cũng không phản kháng!

Kết quả không ngoài hai khả năng.

Một là trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, chiếm một vị trí!

Một là trở thành đồ chơi, cuối cùng chơi chán thì bị vứt bỏ!

Điều nàng có thể làm chính là nỗ lực trở thành người thứ nhất! … Thần giới.

Mây mù biến hóa vạn trạng, lúc thì như sóng biển cuồn cuộn, lúc thì như mỹ nhân tĩnh lặng, mỗi một lần biến hóa đều không có quy tắc, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác mỹ cảm và chấn động hơn.

Thiên địa nguyên lực nồng đậm quanh quẩn trong mây mù, nếu là người bình thường có thể đến đây, cho dù chỉ hít một hơi, cũng có thể kéo dài tuổi thọ mười năm.

Vút!

Lúc này, một đạo kim quang từ chân trời rơi xuống, chui vào trong cung điện trang nghiêm túc mục.

Cung điện nguy nga dưới ánh sáng của Thần giới chiếu rọi lấp lánh ánh vàng nhàn nhạt, nơi đây, là điểm cao nhất của toàn bộ Thần giới, cũng là nơi chưởng khống mọi thứ của Thần giới.

Thần Giới Ủy Viên Hội!

Nó có trách nhiệm thẩm phán các vị thần, cũng có nhiệm vụ chưởng quản Thần giới, duy hộ quy tắc.

Đương nhiên, hiện nay Thần Giới Ủy Viên Hội đã hữu danh vô thực, cường giả Thần giới gần như đã bị Diệp Đông Hoàng diệt sạch!

Trong đại điện huy hoàng, theo kim quang hạ xuống, một nữ tử tuyệt mỹ hoàn mỹ không thể chê vào đâu được xuất hiện trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Nữ tử có một mái tóc dài màu đỏ rực xõa tung sau lưng, dung nhan tinh xảo, thân hình thon thả, một đôi mắt to linh động đen láy phảng phất có thể nhìn thấu nội tâm người khác giờ phút này mang theo một tia thấp thỏm và tò mò.

Chính là Liệt Diễm mà một luồng thần thức của Diệp Đông Hoàng từ Ngũ Hành Đại Lục mang về! "Đây chính là Thần giới sao?" Liệt Diễm hít một hơi thật sâu, thiên địa nguyên lực nồng đậm tràn vào cơ thể, tu vi vốn đã trầm tịch từ lâu không đột phá ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá.

Nếu có thể tu luyện ở đây một lát, tu vi thực lực của nàng chắc chắn có thể tăng vọt một đoạn lớn! "Không tệ!" Một luồng thần thức chui vào thức hải, Diệp Đông Hoàng mở mắt, đánh giá nữ tử tuyệt mỹ trước mắt.

Toàn thân trên dưới của nàng, chỉ có ba cụm lửa che đi ba vị trí riêng tư nhất của phụ nữ, làn da lộ ra ngoài, trong suốt như băng tuyết, mịn màng.

Có thể gọi là hoàn mỹ!

Diệp Đông Hoàng không ngờ lần này đến Tinh Vực dưới quyền Đấu La Thần Giới lại có thể gặp được một nữ chính, tiện tay giết một nhân vật chính!

Liệt Diễm là một đóa hồng liên địa tâm, do vô tận hỗn độn sáng tạo chi lực tạo nên linh thức, tập hợp vị diện tinh hạch bản nguyên chi lực, thai nghén trong hồ nham thạch giữa lòng đất hàng ngàn vạn năm mới nở rộ, sau đó hóa thành hình người, thống trị thế giới địa tâm, được gọi là "Liệt Diễm Nữ Hoàng".

Sau đó gặp được nhân vật chính Cơ Động, bị một ly rượu chinh phục phương tâm, cuối cùng nhận được truyền thừa của Thiện Lương Chi Thần của Thần giới, trở thành Thiện Lương Chi Thần mới.

Mà Cơ Động thì nhận được truyền thừa của Tà Ác Chi Thần, trở thành Tà Ác Chi Thần mới!

Nhưng Cơ Động đã không còn cơ hội nữa!

Ngay cả hai đại thần vương Tà Ác Chi Thần và Thiện Lương Chi Thần sinh ra từ lúc Thần giới khai thiên lập địa cũng đã bị Diệp Đông Hoàng tiêu diệt!

Nhưng thần vị của bọn họ vẫn còn trong tay Diệp Đông Hoàng, thần vị của Thiện Lương Chi Thần có thể đưa cho Liệt Diễm!

Để nàng trở thành Thiện Lương Chi Thần mới!

Chương 509

"Bệ hạ!" Nghe thấy âm thanh, Liệt Diễm vội vàng hoàn hồn, cúi người hành lễ với Diệp Đông Hoàng, thân hình thon thả, làm rung động lòng người! "Đây chính là sức mạnh của thần linh sao?

Vừa rồi chỉ là một phân thân đã đáng sợ như vậy, bây giờ đối mặt với bản tôn của ngài, cảm giác này…" Liệt Diễm run rẩy, giống như sinh mệnh cấp thấp đối mặt với sinh mệnh cấp cao, tràn đầy sự sợ hãi bản năng. "Thực lực của ngươi yếu quá, Trẫm ban cho ngươi thần vị của Thiện Lương Chi Thần, có thể giúp ngươi tăng tốc tu luyện, tu vi đại tiến!" Diệp Đông Hoàng phất tay, cũng không đợi Liệt Diễm đồng ý, một đạo kim quang chui vào trong cơ thể nàng, chính là thần vị của Thiện Lương Chi Thần, một trong ngũ đại chí cao thần của Thần giới!

Thần vị là một loại quyền hành của trời đất, gia trì lên người Liệt Diễm, với tu vi hiện tại của nàng, chắc chắn có thể giống như ngồi tên lửa, tu vi tăng mạnh, thực lực tăng vọt!

Ông!

Theo thần vị của Thiện Lương Chi Thần dung nhập vào cơ thể Liệt Diễm, tức thì hà quang vạn trượng, thiên hoa loạn trụy, đóa đóa kim liên.

Từng đạo khí tức huyền ảo từ trong cơ thể Liệt Diễm lan tỏa ra, làm nàng trông như Cửu Thiên Nữ Thần, cao quý thánh khiết, thần thánh không thể xâm phạm!

Vút vút!

Thân ảnh của Cổ Nguyệt Na và Ba Tái Tây từ hư hóa thực, xuất hiện bên cạnh Diệp Đông Hoàng, nhìn thấy Liệt Diễm đang dung hợp

thần vị của Thiện Lương Chi Thần, trong mắt lộ ra một tia kinh diễm!

Nhưng các nàng cũng không nói gì!

Diệp Đông Hoàng mang về một mỹ nữ, căn bản không phải chuyện gì to tát!

Hai người hành lễ với Diệp Đông Hoàng, ở lại một lát, liền rời khỏi đại điện đi làm việc của mình!

Diệp Đông Hoàng không chú ý đến việc Liệt Diễm dung hợp thần vị của Thiện Lương Chi Thần, tiếp tục đưa thần thức vào các tinh cầu và đại lục dưới quyền Đấu La Thần Giới, truyền bá uy danh của mình đến mọi ngóc ngách, thu thập khí vận và tín ngưỡng chi lực!

Một ngày trôi qua, lặng lẽ!

Thần quang trên người Liệt Diễm run lên, chín vòng hào quang hiện ra sau đầu nàng, đôi mắt sắc bén mở ra, mang theo thần uy lẫm liệt, nhưng không hề ảnh hưởng đến Diệp Đông Hoàng! "Đa tạ Bệ hạ ban ơn!" Liệt Diễm bước những bước uyển chuyển trên đôi chân dài trắng nõn, từ trong thần quang bước ra, giống như Cửu Thiên Nữ Thần hạ phàm, mỹ nhan không thể tả.

Nàng đi đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, cúi người hành lễ!

Đường cong sự nghiệp kinh người hấp dẫn ánh mắt!

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ động, đưa tay về phía trước một trảo, ôm lấy vòng eo thon mềm mại của Liệt Diễm.

Sau đó dùng sức kéo một cái, hương thơm phả vào mặt, hương thơm ấm áp đầy lòng, Liệt Diễm ngã vào lòng hắn! "Ngươi muốn tạ ơn Trẫm thế nào đây?" Ngửi mùi hương cơ thể động lòng người của giai nhân, Diệp Đông Hoàng cúi đầu, nhìn gò má tuyệt mỹ của nàng, cười nói. "Tùy Bệ hạ phân phó!" Trong mắt Liệt Diễm lóe lên một tia e thẹn, đối với việc này đã sớm có chuẩn bị.

Thiên hạ làm gì có bữa trưa miễn phí, nàng có thể đến Thần giới, còn được Diệp Đông Hoàng ban cho thần vị của Thiện Lương Chi Thần, tự nhiên phải có sự trả giá!

Trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia ý cười, khá hài lòng với sự hiểu chuyện của nàng, cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi đỏ rực quyến rũ của nàng!

Một lúc sau, bàn tay to lớn của Diệp Đông Hoàng từ trong lòng ngực lộn xộn của nàng rút ra, một tay bế ngang giai nhân lên, sải bước đi về phía phòng ngủ!

Liệt Diễm khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, đầu vùi vào lòng Diệp Đông Hoàng, trong mắt đầy vẻ e thẹn.

Nàng ngửi mùi hương nam tính chưa từng ngửi qua, cảm nhận lồng ngực rắn chắc của Diệp Đông Hoàng, một trái tim đập thình thịch!

Nghĩ đến động tác vừa rồi của Diệp Đông Hoàng, giống như nhào nặn nàng như một cục bột, trong oán giận lại có một cảm giác khác lạ.

Khó có thể diễn tả.

Nàng đối với Diệp Đông Hoàng không thể nói là nhất kiến chung tình, chỉ có thể nói là không phản cảm, nàng cũng không có lựa chọn nào khác!

Nếu đã không thể phản kháng, vậy thì nằm xuống ngoan ngoãn hưởng thụ thôi!

Hơn nữa, Diệp Đông Hoàng đẹp trai như vậy, mạnh mẽ như vậy, người đàn ông như vậy đối với nàng thực sự rất có sức hấp dẫn!

Không thể nói là nàng, người đàn ông như vậy đối với tất cả phụ nữ đều rất có sức hấp dẫn!

Rộng hơn một chút, trong các sinh linh lưỡng tính, sinh linh đực mạnh mẽ và đẹp trai đối với sinh linh cái đều có sức hấp dẫn mạnh mẽ!

Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn!

Đi theo sinh linh đực mạnh mẽ hoặc giao phối với nó, không chỉ có thể làm cho sinh mệnh của sinh linh cái an toàn hơn, mà còn đảm bảo cho sự sinh tồn và gen ưu tú của thế hệ sau của nó!

Đây là điều được khắc sâu trong gen của tất cả các sinh linh!

Giống như trong thế giới động vật, động vật cái đều sẽ chọn động vật đực khỏe mạnh.

Đây là bản năng sinh mệnh của chúng, cũng có thể nói là quyết định của gen!

Dù sao như vậy có thể làm cho thế hệ sau của nó mạnh hơn, tỷ lệ sống sót cao hơn!

Để gen của nó có thể được duy trì tốt hơn.

Ngược lại, chọn một con đực yếu ớt, thế hệ sau có thể cũng sẽ yếu ớt, khả năng sinh tồn cũng sẽ yếu hơn.

Mà sinh vật có trí tuệ, ví dụ như con người, cũng như vậy.

Tiền bạc, địa vị, đẹp trai… đây đều là biểu hiện của một người đàn ông mạnh mẽ!

Tiền bạc và địa vị là biểu hiện gián tiếp, có thể sở hữu những thứ này, chứng tỏ người đàn ông này mạnh mẽ, trí tuệ cũng là một loại mạnh mẽ.

Mà đẹp trai là biểu hiện trực tiếp, nói cách khác, đẹp trai có thể được coi là biểu hiện của người đàn ông này khỏe mạnh hơn!

Đương nhiên rồi, con người là sinh vật có trí tuệ, rất nhiều lúc lý

trí có thể áp đảo bản tính!

Đủ các loại, khó mà nói hết!

Trong tẩm cung!

Nhìn giai nhân trên giường, Diệp Đông Hoàng cúi người xuống! "Hừm…" Liệt Diễm nhíu mày, một cỗ đau đớn truyền đến.

Đôi mắt to đen láy nhìn Diệp Đông Hoàng, mang theo một tia phức tạp, hai hàng lệ trong từ từ chảy xuống!

Nhưng đôi tay trắng ngần của nàng theo bản năng ôm chặt lấy Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn một cái.

Ngay sau đó, hắn hóa thân thành vận động viên trên sân bóng, hai tay cầm bóng, gắng sức tấn công khung thành đang đóng chặt! … Một ngày sau!

Diệp Đông Hoàng mở mắt, liền thấy Liệt Diễm đang nằm trong lòng hắn, ngây ngẩn nhìn hắn.

Lúc này, ánh mắt Liệt Diễm nhìn hắn đã hoàn toàn khác trước!

Mang theo một tia quyến rũ và dịu dàng! "Bệ hạ, ngài tỉnh rồi!" Giọng nói Liệt Diễm dịu dàng, quyến rũ cười một tiếng.

Sau khi phá vỡ lớp màng ngăn cách đó, một chút ngăn cách và xa lạ còn tồn tại trong lòng nàng đã sớm tan thành mây khói!

Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng rạng rỡ, mang theo sức quyến rũ kinh người sau khi tinh khí thần đạt đến đỉnh phong! "Ừm!" Diệp Đông Hoàng khẽ hừ một tiếng, nhìn sự dịu dàng trong mắt Liệt Diễm, ôm chặt thân thể mềm mại đầy đặn của nàng!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi kinh ngạc trong thái độ của đối phương đối với hắn trước và sau!

Quả nhiên, con đường nhanh nhất dẫn đến sâu thẳm tâm hồn của một người phụ nữ vẫn là... của nàng. "Ngươi cứ ở đây tu luyện cho tốt!" Ôm Liệt Diễm ôn tồn một lúc, Diệp Đông Hoàng đứng dậy rời đi, chuẩn bị trở về Đấu La Đại Lục. "Cung tống Bệ hạ!" Trong mắt Liệt Diễm có chút không nỡ, dù sao cũng là lần đầu nếm trải tư vị, tự nhiên hy vọng được ở bên Diệp Đông Hoàng, triền miên quấn quýt, hưởng thụ cuộc sống hai người!

Nhưng nàng cũng biết mình không thể chi phối quyết định của Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng gật đầu với nàng, rồi biến mất trong tẩm cung! "Tu luyện mạnh lên!" Nhìn đại điện trống rỗng, nội tâm Liệt Diễm cảm thấy trống rỗng, trong mắt tràn đầy kiên định.

Nàng biết muốn nhận được nhiều hơn sự sủng ái của Diệp Đông Hoàng, thì phải trở nên mạnh mẽ!

Cảm nhận môi trường tu luyện độc đáo của Thần giới, đây đối với nàng cũng là một cơ duyên trời cho! … Đấu La Đại Lục, Đông Hoàng Thành.

Thần giới một ngày, hạ giới một năm.

Diệp Đông Hoàng ở Thần giới hai ngày, Đấu La Đại Lục đã qua hai năm!

Theo Diệp Đông Hoàng trở về, Đông Hoàng Thành vốn yên tĩnh tức thì náo nhiệt hẳn lên!

Chương 510

Bỉ Bỉ Đông, A Ngân, Liễu Nhị Long, Đường Nguyệt Hoa, Ninh Tuyền Tuyền, Chu Trúc Thanh đám người lần lượt đến bái kiến! "Bái kiến Bệ hạ!" Trong Đông Hoàng Cung, các nàng cúi người hành lễ, phong tình vạn chủng. "Không cần đa lễ!" Diệp Đông Hoàng nhìn những mỹ nữ yểu điệu trước mặt, mỗi người một vẻ, từng cặp mắt mang theo một tia oán giận!

Ví dụ như Đường Nguyệt Hoa, hai năm trước Diệp Đông Hoàng sủng hạnh nàng một lần, sau đó liền không thấy bóng dáng, trong lòng oán giận có thể tưởng tượng được!

Trong lòng nàng tràn đầy thất vọng, có lẽ đối với Diệp Đông Hoàng mà nói nàng chỉ là nếm thử cho biết mùi!

Còn Ninh Tuyền Tuyền, Chu Trúc Thanh đám người, sau khi đến Đông Hoàng Thành, càng chưa từng được sủng hạnh lần nào, còn bi thương hơn Đường Nguyệt Hoa!

Nhưng tiếp theo, Diệp Đông Hoàng có khối thời gian!

Tu vi đến Hoàng Giả Cảnh, muốn tăng lên không phải chuyện một hai ngày!

Hơn nữa hắn cần thời gian tích lũy khí vận chi lực.

Ít nhất phải ở lại Đấu La Đại Lục trăm năm, thậm chí mấy trăm năm!

Tiếp theo, Diệp Đông Hoàng ở Đông Hoàng Thành thiết lập một con đường thông đến Thần giới, để các nàng đều có thể dễ dàng đến Thần giới!

Mà Diệp Đông Hoàng cũng ở lại Đông Hoàng Cung ổn định!

Có cảm ngộ thì tu luyện một phen, không có cảm ngộ thì thư giãn một chút.

Cùng Cổ Nguyệt Na, Ninh Tuyền Tuyền các nàng làm một vài vận động nhiều người! … Thời gian trôi nhanh, hai trăm năm thoáng qua!

Những năm này, hậu cung của Diệp Đông Hoàng tăng thêm không ít người.

Ngoài mấy người được lâm hạnh ban đầu, còn có Ninh Tuyền Tuyền, chị em Chu Trúc Thanh, Diệp Linh Linh, Độc Cô Nhạn, Hồ Liệt Na, Hỏa Vũ, Thủy Băng Nhi, Tiểu Vũ, Băng Đế, Bích Cơ.

Đương nhiên, trông có vẻ không ít, nhưng thực ra đối với Diệp Đông Hoàng trong hai trăm năm này, cũng không tính là nhiều, mỗi người đều rất mãn nguyện! "Nên trở về rồi!" Diệp Đông Hoàng thầm nghĩ.

Hai trăm năm, hắn đã lĩnh ngộ vạn đạo pháp tắc đến cửu trọng đỉnh phong, tức là Thiên Hoàng đỉnh phong, chỉ một chút nữa là có thể đạt đến viên mãn!

Pháp tắc viên mãn, có thể xưng là vô địch Hoàng giả!

Chỉ là một chút này, lại kẹt hắn lại!

Nhưng hắn cũng không vội, thế giới Đấu La vốn cũng không quá thích hợp cho hắn tu luyện, giới hạn quá thấp, hiện nay cơ bản đã đạt đến cực hạn!

Ý niệm vừa động, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía bảng hệ thống Vạn Đạo.

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can: Cấp: 8 (0/10 tỷ) Chủ nhân: Diệp Đông Hoàng Tu vi: Thiên Hoàng đỉnh phong (Pháp tắc cửu trọng đỉnh phong) Vạn Đạo Hỗn Độn Thể: Hoàng Thể Cảnh hậu kỳ đỉnh phong Công pháp: Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh (Bát giai 0.15 tỷ/1 tỷ) Thức

tỉnh thần thông: Vạn Đạo Đế Mâu (Phá trừ hư vọng, tinh thần chấn nhiếp, yên diệt ý thức) Tự sáng tạo võ kỹ: Thiên Địa Nhất Kiếm, Kiếm Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Diệu Thế, Kiếm Chủ Thế Giới, Quân Lâm Thiên Hạ, Quyền Phá Cửu Tiêu, Hồng Trần Vạn Trượng, Chưởng Trung Càn Khôn… Luyện đan: Bát giai cực phẩm Luyện khí: Bát giai cực phẩm Trận pháp: Bát giai cực phẩm Tử công pháp: Vạn Đạo Kinh Khí Vận Điểm: 24.4 tỷ Dung hợp thế giới: Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh giang hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế giới, Đại Tần thế giới, Phong Vân thế giới, Tru Tiên thế giới, Tam Quốc thế giới, Đấu Phá thế giới "Hơn hai trăm tỷ khí vận điểm, không tệ!" Diệp Đông Hoàng khá hài lòng, hơn hai trăm tỷ khí vận điểm này tự nhiên không phải toàn bộ do thế giới Đấu La sinh ra, mà là bao gồm tất cả các tinh cầu và đại lục dưới quyền Đấu La Thần Giới cùng với tổng hòa của tất cả các thế giới trước đây của Diệp Đông Hoàng!

Sau này hắn chiếm hữu càng nhiều thế giới, khí vận điểm cũng sẽ ngày càng nhiều!

Đương nhiên, tiêu hao cũng chắc chắn sẽ ngày càng lớn! "Trở về Thần Châu Giới!" Diệp Đông Hoàng phân phó, những gì cần dặn dò đã dặn dò rồi, tất cả các cao tầng của thế giới Đấu La đều biết thân phận lai lịch của hắn! "Đinh, tiêu hao mười tỷ khí vận điểm, trở về Thần Châu Giới!" Giọng nói của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can vang lên, một dòng chảy màu tím cuốn lấy Diệp Đông Hoàng biến mất khỏi Đấu Khí Đại Lục. "Bệ hạ rời đi rồi!" "Thần Châu Giới?

Không biết là một cảnh tượng như thế nào!" Cảm nhận khí tức của Diệp Đông Hoàng biến mất, Cổ Nguyệt Na, Bỉ Bỉ Đông, Ba Tái Tây đám người trong mắt tràn đầy hưng phấn và chờ mong, đối với thế giới bên ngoài tràn đầy tò mò và khao khát! … Thần Châu Giới, Đại Hạ Vương Triều, Hoàng cung!

Thân ảnh của Diệp Đông Hoàng hiện ra, cũng như trước đây, sau khi trở về, hắn đầu tiên sẽ câu thế giới Đấu La lên dung nhập vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Nhưng Diệp Đông Hoàng không ngờ lần này tiêu hao khí vận điểm nhiều như vậy, đạt đến con số kinh người năm mươi tỷ!

Nhưng nghĩ đến thế giới Đấu La, không chỉ có Đấu La Đại Lục một khối đại lục, mà còn bao gồm Đấu La Thần Giới và ức vạn tinh cầu cùng đại lục dưới quyền Đấu La Thần Giới, Diệp Đông Hoàng cũng nguôi ngoai!

Địa bàn lớn như vậy, tiêu hao khí vận điểm nhiều cũng là bình thường! "Nâng cấp Vạn Đạo Điếu Hoàng Can!" Khí vận điểm là để dùng, Diệp Đông Hoàng cũng không do dự, tiếp tục phân phó!

Thế giới Đấu La là thế giới cấp tám, phù hợp với điều kiện nâng cấp của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can. "Đinh, tiêu hao một trăm tỷ khí vận điểm, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can nâng cấp!" "Đinh, nâng cấp thành công, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can cấp chín, thêm mới chức năng mở thông đạo thế giới!" Âm thanh thông báo liên tiếp vang lên, khiến Diệp Đông Hoàng hơi sững sờ!

Trước đây khi nâng cấp, hắn chỉ cảm giác Vạn Đạo Điếu Hoàng Can trở nên mạnh hơn, chứ không có thêm chức năng phụ, không ngờ lần này lại có! "Mở thông đạo thế giới?" Cảm nhận thông tin từ Vạn Đạo Điếu Hoàng Can truyền đến, trên mặt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia vui mừng.

Sau khi mở thông đạo thế giới, hắn có thể phái cường giả dưới trướng đi chinh phục thế giới đó!

Còn vì sao không trực tiếp câu thế giới đó lên, là bởi vì thế giới từ cấp bảy trở lên, bản nguyên của nó vô cùng mạnh mẽ!

Cưỡng ép dùng Vạn Đạo Điếu Hoàng Can câu lên cũng không phải không làm được, nhưng khí vận điểm cần thiết vô cùng lớn, không bằng thiết lập thông đạo thế giới sẽ có lợi hơn!

Hơn nữa hiện nay hắn nuôi dưỡng nhiều cường giả như vậy, một mực không có cơ hội ra sức cũng không phải là chuyện, vừa hay có thể dùng các thế giới khác để luyện binh! "Sưu tầm thế giới từ cấp bảy trở lên!" Hiểu rõ công năng mở đường thông đạo thế giới mới được bổ sung của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, Diệp Đông Hoàng nóng lòng muốn thử! "Đinh, phát hiện thế giới Vũ Động cực phẩm cấp bảy!" "Đinh, phát hiện thế giới Siêu Thần cực phẩm cấp tám!" "Đinh, phát hiện thế giới Đại Chúa Tể cực phẩm cấp tám!" "Đinh, phát hiện thế giới Dương Thần cực phẩm cấp tám!" ... "Một lúc phát hiện ra nhiều thế giới như vậy, xem ra Vạn Đạo Điếu Hoàng Can sau khi nâng lên cấp chín không chỉ tăng thêm năng lực mở đường thông đạo thế giới mà còn mạnh hơn không ít!" Những tiếng thông báo liên tiếp vang lên khiến Diệp Đông Hoàng khá phấn khích, xem ra một trăm tỷ điểm khí vận trước đó quả là đáng giá!

Nhưng lần sau muốn nâng lên cấp mười cũng không dễ dàng.

Không chỉ cần dung hợp một thế giới cấp chín, mà còn cần tới một trăm tỷ điểm khí vận!

Đương nhiên, một trăm tỷ điểm khí vận tuy nhiều nhưng Diệp Đông Hoàng cũng không sợ!

Giống như thế giới Đại Chúa Tể, ngoài Đại Thiên thế giới rộng lớn vô ngần ra, dưới trướng còn có vô số hạ vị diện, chỉ cần chinh phục hết bọn chúng, còn sợ thiếu điểm khí vận sao? "Mở đường thông đạo nối liền thế giới cấp bảy cần mười tỷ điểm khí vận, thế giới cấp tám cần ba mươi tỷ, điểm khí vận dường như không đủ!" Diệp Đông Hoàng trầm ngâm, ngay sau đó mắt sáng lên, "Thế giới Vũ Động là hạ

vị diện của thế giới Đại Chúa Tể, chỉ cần mở đường thông đạo của thế giới Vũ Động là có thể đến Đại Thiên thế giới nơi thế giới Đại Chúa Tể tọa lạc!" "Mở đường thông đạo thế giới Vũ Động, thế giới Siêu Thần và thế giới Dương Thần!" Diệp Đông Hoàng ra lệnh, lời vừa dứt, bảy mươi tỷ điểm khí vận tiêu hao hóa thành tử khí bàng bạc.

Tử khí lượn lờ, ba cánh cửa huyền diệu ngưng tụ trước mặt Diệp Đông Hoàng!

Trên ba cánh cửa này khắc những hoa văn huyền ảo phức tạp lại ẩn chứa vũ trụ chí lý, mỗi cánh cửa đều nối liền với một vị diện!

Đây chính là Vị Diện Chi Môn!

Cũng có thể xem là một kiện chí bảo, có thể mang theo đến bất cứ nơi nào! "Đến thế giới Vũ Động thu hoạch trước đã!" Nhìn ba tòa Vị Diện Chi Môn trước mặt, Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, liền bước vào cánh cửa thông đến thế giới Vũ Động!

Thời không luân chuyển, ánh sáng kỳ lạ, ánh mắt Diệp Đông Hoàng sâu thẳm, quan sát bốn phương, vũ trụ tinh hà phảng phất lướt qua bên người, tráng lệ thần kỳ!

Vút!

Đột nhiên, cảnh tượng trước mắt biến đổi, trở nên quang đãng, trời xanh mây trắng, sông núi đại hà đều thu hết vào mắt!

Diệp Đông Hoàng biết, đây chính là thế giới Vũ Động!

Thế giới Vũ Động, con đường tu luyện là luyện âm dương, đoạt tạo hóa, chuyển niết bàn, nắm sinh tử, chưởng luân hồi, võ chi cực, phá thương khung, động càn khôn! "Tốc độ thời gian trôi không giống nhau, xem ra Vị Diện Chi Môn không ảnh hưởng đến tốc độ thời gian trôi của hai thế giới!" Diệp Đông Hoàng dùng thần thức cảm ngộ thiên

địa, với tu vi Pháp Tắc Cảnh cửu trọng đỉnh phong tức Thiên Hoàng đỉnh phong của hắn, đối với thời gian vô cùng nhạy cảm!

Hắn lĩnh ngộ vạn đạo pháp tắc, trong đó có ẩn chứa cả thời gian pháp tắc! "Thế giới Vũ Động và thế giới Đấu Phá cùng đẳng cấp, Tổ Cảnh và Đấu Đế giống nhau, cũng chỉ vừa đạt tới Hoàng Giả Cảnh, hiện tại ngay cả một cường giả Tổ Cảnh cũng không có!" Diệp Đông Hoàng một niệm lướt qua, thần thức liền bao phủ toàn bộ thế giới Vũ Động, nhưng không có bất kỳ ai có thể phát hiện ra hắn! "Đại Viêm Vương Triều, Thiên Đô Quận, Viêm Thành, Thiên Viêm Sơn Mạch!" Ánh mắt hạ xuống, Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt biết rõ vị trí của mình, đây chẳng phải là nơi nhân vật chính khởi nghiệp sao?

Trong Thiên Viêm Sơn Mạch còn có một tòa mộ phủ của cường giả Niết Bàn Cảnh!

Thế giới Vũ Động, đẳng cấp tu luyện được chia thành: Thối Thể Cảnh, Địa Nguyên Cảnh, Thiên Nguyên Cảnh, Nguyên Đan Cảnh, Tạo Hóa Cảnh, Niết Bàn Cảnh, Sinh Huyền Cảnh, Tử Huyền Cảnh, Chuyển Luân Cảnh, Luân Hồi Cảnh, Tổ Cảnh!

Mà cường giả đỉnh tiêm của Đại Viêm Vương Triều cũng chỉ là Tạo Hóa Cảnh.

Sức hấp dẫn của động phủ Niết Bàn Cảnh đối với bọn họ có thể tưởng tượng được!

Vì vậy các gia tộc, thế lực lớn của Đại Viêm Vương Triều lần lượt phái cường giả dưới trướng đến mộ phủ của cường giả Niết Bàn Cảnh để đoạt bảo!

Lâm Động, với tư cách là nhân vật chính, đương nhiên cũng đến!

Loại mộ phủ này, chẳng phải là chuyên môn chuẩn bị để nhân vật chính nâng cao thực lực sao?

Quá đáng hơn là, Lăng Thanh Trúc, truyền nhân đích hệ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, tông môn đứng đầu kim tự tháp của thế giới này, lại có thể đến một nơi hẻo lánh như vậy, cùng một đám nhà quê tranh đoạt bảo vật của một tên Niết Bàn Cảnh cặn bã để lại!

Cuối cùng còn gặp phải chủ nhân mộ phủ là một lão già không đứng đắn, chết rồi còn muốn ra ngoài gây chuyện, tặng nàng cho nhân vật chính để thành toàn cho hai người!

Lăng Thanh Trúc này thật sự là lặn lội ngàn dặm từ Cửu Thiên Thái Thanh Cung đến nơi hẻo lánh này để dâng hiến lần đầu cho nhân vật chính!

Thiên lý tống nhất huyết!

Chương 511

"Thú vị!" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng hơi nhếch lên, ý niệm khẽ động, một đám mây trắng bay tới ngưng tụ thành một chiếc giường lớn mềm mại dưới người hắn.

Dựa vào giường lớn, Diệp Đông Hoàng lấy ra một vò rượu, hứng thú nhìn từng "thiên tài cường giả" trong mộ phủ tranh đoạt bảo vật, giống như xem một bộ phim 3D người thật! "Có rượu, sao có thể không có mỹ nhân!" Diệp Đông Hoàng uống một ngụm rượu, không có mỹ nhân phục vụ, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó!

Ánh mắt khẽ động, rơi xuống Vạn Kim Đấu Giá Tràng ở Viêm Thành phía dưới!

Vạn Kim Đấu Giá Tràng là nơi đấu giá lớn nhất Viêm Thành!

Nơi đấu giá này thuộc sở hữu của Vạn Kim Thương Hội, một trong ba thế lực đỉnh tiêm của Viêm Thành, không chỉ ở Viêm Thành, mà ngay cả trong toàn bộ Thiên Đô Quận, cũng có danh tiếng không nhỏ!

Toàn bộ nơi đấu giá huy hoàng tráng lệ, cho người ta cảm giác bàng bạc, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng mà nói cũng chỉ vậy, không đáng nhắc tới!

Vị trí khác nhau, phong cảnh nhìn thấy tự nhiên cũng khác nhau.

Trong nơi đấu giá, có một bóng hình tuyệt mỹ thướt tha.

Đây là một người phụ nữ mặc váy đỏ, da nàng trắng như tuyết, trên gò má đào hoa, nở một nụ cười ung dung mà cao quý, vô cùng quyến rũ!

Vẻ ngoài của nàng trông không khác gì thiếu nữ tuổi hoa, nhưng

những đường cong đầy đặn và dáng người ưu nhã lại khiến nàng có một vẻ quyến rũ trưởng thành, làm người ta say đắm.

Nàng chính là tổng quản của Vạn Kim Đấu Giá Tràng này, Huyên Tố!

Vút!

Đột nhiên, Huyên Tố đang xử lý công việc tại phòng đấu giá bỗng chốc biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, bóng dáng nàng đã xuất hiện trước mặt Diệp Đông Hoàng. "Đây..." Huyên Tố trừng lớn đôi mắt đẹp, tố chất tâm lý mạnh mẽ khiến nàng không phát ra tiếng hét chói tai, nhưng ánh mắt vẫn kinh hãi và sợ hãi. "Đây là trên không Viêm Thành?" Huyên Tố phát hiện mình đang ở trên một đám mây trắng, phía dưới chính là Viêm Thành nơi nàng ở.

Nghĩ đến việc Diệp Đông Hoàng vừa rồi trong nháy mắt đã đưa nàng đến đây, trong lòng tràn đầy kính sợ! "Đẹp trai quá!

Đây là thiên kiêu của đại tông môn, đại thế lực nào?" Ánh mắt kính sợ và lo lắng của Huyên Tố rơi trên người Diệp Đông Hoàng, trong lòng dâng lên một cảm giác kinh diễm!

Là tổng quản Vạn Kim Đấu Giá Tràng, gặp người vô số, nàng đã thấy vô số thiên kiêu, ngay cả hoàng đế, hoàng tử của Đại Viêm Vương Triều cũng đã từng gặp, rất phi phàm!

Nhưng sau khi gặp Diệp Đông Hoàng, nàng mới hiểu thế nào là khí chất, thế nào là cao quý, thế nào là siêu phàm thoát tục! "Thiếp thân Huyên Tố, bái kiến công tử!" Gương mặt tuyệt mỹ của Huyên Tố mang theo nụ cười quyến rũ, hai tay đặt trước bụng, cúi người hành lễ với Diệp Đông Hoàng. "Không biết công tử đưa thiếp thân đến đây, có gì phân phó?" Giọng nói trong trẻo động lòng người lại

mang theo vô cùng quyến rũ của nàng vang lên, thấm vào lòng người, khiến tâm tình người ta thư thái! ... "Lại đây cùng trẫm uống một ly!" Diệp Đông Hoàng vẫy tay, giọng nói bình thản tràn đầy sự uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

Theo lời hắn vừa dứt, bên cạnh xuất hiện một chiếc bàn, trên đó đặt một vò rượu, hai chén rượu và từng đĩa linh quả trong suốt! "Có thể cùng Bệ hạ uống rượu, là vinh hạnh của thiếp thân!" Huyên Tố trong lòng có chút căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn cười tươi, không hề biến sắc.

Nghe thấy cách xưng hô của Diệp Đông Hoàng, trong lòng có chút suy đoán, Diệp Đông Hoàng hẳn là hoàng đế của vương triều nào đó!

Hơn nữa thực lực đó tuyệt đối mạnh hơn hoàng đế Đại Viêm Vương Triều!

Bước trên những đám mây mềm mại, Huyên Tố ban đầu có chút sợ hãi, nhưng đi được hai bước, phát hiện không bị rơi xuống, liền yên tâm!

Nàng khoan thai đi về phía Diệp Đông Hoàng, mỗi bước đều tỏ ra cẩn thận, ưu nhã động lòng người!

Một trận hương thơm thoảng qua, Huyên Tố đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, hai chân khép lại, quỳ ngồi xuống, ưu nhã thành thạo nhấc vò rượu lên rót đầy mỹ tửu cho Diệp Đông Hoàng và chính mình! "Thơm quá!" Hương rượu nồng nàn xộc vào mũi, Huyên Tố khẽ ngửi một hơi, tức thì tinh thần sảng khoái, cảm giác tu vi mơ hồ có chút buông lỏng!

Nàng không chút nghi ngờ, uống ly rượu này xuống, tu vi tuyệt đối sẽ tăng vọt!

Đây là tuyệt thế giai nhưỡng a!

Ngay cả khi nàng quản lý Vạn Kim Đấu Giá Tràng cũng chưa từng thấy qua mỹ tửu như vậy!

Trong lòng lập tức nâng cao đánh giá về thực lực và địa vị của Diệp Đông Hoàng thêm một bậc!

Nàng hai tay nâng chén rượu, cẩn thận đưa đến trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng đưa tay nhận lấy, rất hài lòng với thái độ của Huyên Tố! "Thiếp thân kính Bệ hạ một ly!" Huyên Tố nâng ly rượu còn lại, cung kính nói. "Ừm!" Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, một hơi cạn sạch!

Ầm!

Huyên Tố cũng một hơi cạn sạch, nhưng theo dòng rượu chảy vào cổ họng, đi vào cơ thể, năng lượng mạnh mẽ và bàng bạc lập tức bùng nổ, xông vào tứ chi bách hài của nàng! "A!" Huyên Tố đau đớn kêu lên, cả người như muốn nổ tung, từng mạch máu vỡ ra, tức thì biến thành một người máu!

Rượu của Diệp Đông Hoàng quả thực là quỳnh tương ngọc dịch, chỉ là thực lực của Huyên Tố quá yếu!

Một ly rượu đủ để khiến nàng bạo thể mà chết!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng đã đưa nàng đến đây tự nhiên sẽ không để nàng chết như vậy!

Nếu không, chẳng phải là uổng công vô ích sao!

Vút!

Diệp Đông Hoàng ánh mắt bình thản, nhìn Huyên Tố đau đớn không chịu nổi sắp chết, một ngón tay điểm ra.

Một tia sáng ẩn chứa lực tạo hóa chìm vào cơ thể Huyên Tố!

Trong chớp mắt.

Thân thể của Huyên Tố như mảnh đất khô cằn gặp mưa rào, tham lam và điên cuồng hấp thụ năng lượng trong quỳnh tương ngọc dịch, không ngừng sửa chữa những tế bào vừa bị tổn thương, không ngừng cường hóa thân thể!

Khí tức trên người nàng không ngừng tăng lên.

Ầm!

Đột nhiên, khí tức toàn thân nàng chấn động, từ Nguyên Đan Cảnh đột phá đến Tạo Hình Cảnh!

Sau đó!

Khí tức vẫn không ngừng tăng lên!

Tạo Khí Cảnh!

Tạo Hóa Cảnh!

Ầm ầm!

Cuối cùng, khí thế trong cơ thể nàng bùng nổ, phá vỡ mọi trở ngại, tái tạo thân thể, một bước đạt đến Niết Bàn Cảnh!

Theo khí thế Niết Bàn Cảnh bùng nổ, y phục trên người nàng trong nháy mắt hóa thành tro bụi, khí tức vốn đang tăng vọt cũng theo đó ổn định lại! "Ta đã đạt đến Niết Bàn Cảnh rồi?" Huyên Tố mở đôi mắt đẹp, cảm nhận sức mạnh tăng vọt của bản thân, không thể tin được!

Giờ phút này, ánh mắt nàng nhìn Diệp Đông Hoàng, trong sự cảm kích tràn ngập sự kính sợ nồng đậm!

Một ly rượu đã khiến nàng đột phá đến Niết Bàn Cảnh, tu vi của Diệp Đông Hoàng quả thực khó có thể tưởng tượng, tất nhiên là bậc thực lực thông thiên!

Nghĩ đến trước đây nàng cho rằng Diệp Đông Hoàng có thể là Tạo Hóa Cảnh, nhiều nhất là Niết Bàn Cảnh, trong lòng không khỏi tự giễu một tiếng, thật là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng! "Đa tạ Bệ hạ ơn tái tạo, đại ân đại đức, thiếp thân khắc cốt ghi tâm, chỉ cầu được đi theo hầu hạ Bệ hạ!" Huyên Tố không chút do dự quỳ phục xuống đất, biểu thị lòng trung thành!

Niết Bàn Cảnh, đây là cảnh giới trước đây nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Bây giờ lại đạt được!

Là tổng quản nơi đấu giá, gặp người vô số, nàng tự nhiên biết Diệp Đông Hoàng chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ ban cho nàng cơ duyên lớn như vậy!

Mà thứ duy nhất của nàng có thể khiến một cường giả như Diệp Đông Hoàng động lòng, cũng chỉ có thân thể của chính mình!

Thay vì chờ Diệp Đông Hoàng mở lời, nàng thà chủ động một chút, để lại ấn tượng tốt cho Diệp Đông Hoàng!

Dù sao, đối mặt với một cường giả kinh khủng như Diệp Đông Hoàng, nàng không có lựa chọn nào khác!

Hơn nữa chính nàng cũng nguyện ý!

Đi theo Diệp Đông Hoàng, sau này Niết Bàn Cảnh cũng không phải là mơ!

Đây là cơ duyên trời cho!

Chương 512

"Rất tốt!" Diệp Đông Hoàng từ trên xuống dưới đánh giá Huyên Tố, sau khi tấn thăng Niết Bàn Cảnh, da nàng trở nên trắng nõn mềm mại hơn, dáng người thướt tha, đường cong uyển chuyển, phong tình trưởng thành!

Đối với thái độ của nàng, Diệp Đông Hoàng vô cùng hài lòng!

Hắn chính là thích loại phụ nữ hiểu chuyện và thông minh như vậy! "Bệ hạ, ta có thể mặc quần áo vào trước không?" Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, Huyên Tố lúc này tự nhiên cũng phát hiện ra tình trạng của mình.

Có thể nói nàng hiện tại thật sự là không mảnh vải che thân mà phơi bày trước mặt Diệp Đông Hoàng!

Mặc dù đã quyết định làm nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, nhưng vẫn cảm thấy quá xấu hổ! "Trẫm ban cho ngươi một bộ y phục!" Diệp Đông Hoàng đưa tay chỉ một cái, một chiếc váy dài màu đỏ rực giống như trước đó bao bọc lấy thân thể yêu kiều của mỹ nhân, những đường cong hoàn mỹ được thể hiện một cách trọn vẹn! "Đây là một kiện Vương Giả Thần Binh, đủ để chống lại đòn tấn công của cường giả Luân Hồi Cảnh ở thế giới này!" "Luân Hồi Cảnh?" Huyên Tố kinh hô, dù tâm cảnh mạnh mẽ của nàng cũng dấy lên sóng to gió lớn.

Luân Hồi Cảnh, đó là truyền thuyết của thế giới này!

Là đại danh từ của sự vô địch!

Mỗi một cường giả Luân Hồi Cảnh đều là một vị bá chủ vô thượng, uy chấn thiên địa!

Diệp Đông Hoàng tiện tay tặng nàng y phục lại có thể chống lại đòn tấn công của cường giả Luân Hồi Cảnh, vậy Diệp Đông Hoàng là tu vi gì?

Ít nhất là Luân Hồi Cảnh, hơn nữa còn là tuyệt thế cường giả trong Luân Hồi Cảnh!

Dù vậy, tặng nàng một kiện chí bảo như vậy, đủ thấy sự coi trọng của Diệp Đông Hoàng đối với nàng!

Nghĩ đến đây, Huyên Tố phương tâm khẽ động, tràn đầy cảm động!

Ban đầu nàng cho rằng mình nhiều nhất chỉ là một thị nữ, đồ chơi, không ngờ... "Thiếp thân đa tạ Bệ hạ, Bệ hạ đại ân đại đức, thiếp thân dù có tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được vạn nhất!" Giọng nói Huyên Tố tràn đầy cảm động, không biết nên biểu đạt như thế nào! "Được rồi, không cần ngươi tan xương nát thịt!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra, ôm lấy thân thể mềm mại yêu kiều của Huyên Tố vào lòng, bình thản cười.

Một kiện Vương Giả Thần Binh, đối với hắn mà nói tiện tay là có thể luyện chế ra được, thật sự không phải là thứ gì quý giá!

Đương nhiên, đối với Huyên Tố mà nói, tuyệt đối là vô thượng chí bảo. "Bệ hạ, uống rượu!" Huyên Tố dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, gò má trắng nõn ửng lên một vệt hồng quyến rũ, tiếp tục rót rượu cho Diệp Đông Hoàng!

Sau đó cầm linh quả, cắt thành từng miếng nhỏ đút vào miệng Diệp Đông Hoàng! "Bệ hạ, người ở đây làm gì?" Huyên Tố có chút tò mò, ở đây không có gì cả, chỉ có chiếc giường mây do Diệp Đông Hoàng dùng đại thần thông ngưng tụ! "Xem cầu!" Diệp Đông Hoàng nhìn Huyên Tố, vệt trắng tuyết đó đặc biệt chói mắt! "Cầu ở đâu?" Huyên Tố ngẩn người, theo ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, nàng cuối

cùng cũng phát hiện ra cái gì.

Hóa ra là cái đó!

Tức thì.

Gò má vốn đã hồng nhuận của nàng lập tức đỏ đến tận mang tai và cổ!

Sự e thẹn của phụ nữ khiến nàng theo bản năng đưa tay kéo áo! "Bây giờ che có ích gì?

Vừa rồi có chỗ nào chưa thấy đâu?" Diệp Đông Hoàng bình thản cười, lúc Huyên Tố đột phá trước đó, tất cả phong cảnh đều không sót một chút nào, nhìn thấu triệt!

Núi tuyết, đồng bằng, rừng rậm, hẻm núi! ... "Bệ hạ!" Huyên Tố có chút xấu hổ, mặc dù ngày thường khéo léo ứng xử, nhưng dù sao vẫn là một thiếu nữ chưa xuất giá, sao chịu nổi sự trêu chọc thẳng thắn như vậy của Diệp Đông Hoàng!

Nàng dùng ngón tay ngọc thon dài cầm một quả nho tím vàng trong suốt đưa đến miệng Diệp Đông Hoàng, chuẩn bị chuyển chủ đề!

Diệp Đông Hoàng mở miệng ăn, ngẩng đầu lên, vung tay, một mặt gương sáng hiện ra.

Bên trong xuất hiện một dãy núi, mọi người tụ tập, giống như đang trực tiếp tại hiện trường, siêu rõ nét! "Đây là...

Thiên Viêm Sơn Mạch?" Nhìn thấy cảnh tượng trong gương sáng, cùng với các cường giả Đại Viêm Vương Triều tụ tập, Huyên Tố lập tức nhận ra địa điểm của những người trong gương! "Không sai!

Xem bọn họ đoạt bảo cũng khá thú vị, trẫm định ở đây xem một lát!" Diệp Đông Hoàng thuận miệng giải thích một câu, nằm trên giường mây.

Miệng hắn ăn nho tím vàng do Huyên Tố đút, xem bộ phim đoạt bảo 3D người thật, tay thì chơi cầu!

Sướng hơn xem phim ở kiếp trước nhiều!

Thoải mái!

Huyên Tố vừa hầu hạ Diệp Đông Hoàng, vừa nhìn vào gương sáng, khóe mắt cũng không ngừng chú ý xung quanh, sợ có người xuất hiện!

Trong lòng xấu hổ đồng thời cũng có một cảm giác kích thích khác lạ!

Lần đầu tiên bị đàn ông trêu đùa như vậy! "Yên tâm đi, dù có người cũng sẽ không thấy chúng ta đâu!" Diệp Đông Hoàng tay dùng sức nắm một cái, nhắc nhở. "Ưm!" Huyên Tố thân thể khẽ run, oán giận liếc Diệp Đông Hoàng một cái, hắn nắm đau quá.

Nhưng nàng cũng yên tâm, không có ai nhìn thấy là được.

Dù sao nàng cũng đã là nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, Diệp Đông Hoàng muốn làm gì thì làm!

Dù Diệp Đông Hoàng bây giờ muốn thân thể nàng, nàng cũng không thể từ chối!

Không còn quan tâm đến bàn tay làm loạn của Diệp Đông Hoàng, nàng tập trung vào việc hầu hạ Diệp Đông Hoàng và cuộc đoạt bảo trong mộ thất trên gương sáng! "Đó là thiên kiêu Lâm Lang Thiên của tứ đại gia tộc Đại Viêm Vương Triều, không ngờ hắn cũng đến!" Huyên Tố lẩm bẩm.

Lúc này, Thiên Viêm Sơn Mạch, trước cửa mộ phủ, tụ tập vô số cường giả Đại Viêm Vương Triều, Lâm Động và một số đệ tử Lâm gia cũng ở trong đó. "Két!" Đột nhiên, cùng với một tiếng kêu dài, hồng quang phá không, dưới ánh mắt tò mò của nhiều người, một con

đại bàng khổng lồ toàn thân đỏ rực, vô cùng thần tuấn mang theo tiếng gió sấm, xuất hiện trên bầu trời này.

Trên đại bàng, một nam tử, một bộ thanh sam, tay chắp sau lưng đứng, gió nhẹ thổi qua, tóc dài bay bay, trông vô cùng tiêu sái, khí chất đó khiến không ít người phải khâm phục.

Thanh sam nam tử hơi cúi đầu, ánh mắt bình thản như nước lướt qua doanh địa phía dưới, sau đó thu hồi ánh mắt, ở đó, không có gì đáng để hắn lưu ý. "Lâm Lang Thiên đại ca đến rồi!" Nhìn bóng người thanh sam trên đại bàng, Lâm Trần bên cạnh Lâm Động lập tức vui mừng nói, trong mắt có chút hừng hực. "Hắn chính là Lâm Lang Thiên sao..." Ánh mắt Lâm Động, không chớp mắt nhìn chằm chằm nam tử thanh sam đang đứng trên đại bàng nhìn xuống mặt đất.

Hắn có thể nhìn ra trong ánh mắt của người kia sự bình thản đối với tất cả mọi người phía dưới, hoặc có thể nói, một loại xem thường khác.

Đương nhiên, với thực lực của hắn, dường như cũng có tư cách đó. "Hắc hắc, ở tuổi này đã bước vào Tạo Khí Cảnh, Lâm Động, đối thủ này của ngươi không phải dạng vừa đâu!" Giọng nói của Tiểu Điêu cũng vang lên trong lòng Lâm Động lúc này.

Tiểu Điêu là một con yêu linh trong tổ thạch mà Lâm Động tình cờ có được, bản thể là Thiên Yêu Điêu. "Tạo Khí Cảnh sao?" Lâm Động nghe vậy, tuy có chút kinh ngạc, nhưng không hề sợ hãi!

Hắn sẽ không quên tổn thương mà Lâm Lang Thiên đã gây ra cho cha hắn năm xưa, sẽ có một ngày, hắn nhất định sẽ đánh bại Lâm Lang Thiên, đòi lại công đạo cho cha mình! "Ha ha ha, Lâm Lang Thiên, lại để ngươi đi trước một bước rồi!" Lúc này, tiếng cười lớn vang lên, kim quang phá không, thiên địa nguyên lực chấn động, cuối cùng, kim quang lơ lửng trên trời, hóa thành một cây trường thương

màu vàng khổng lồ hàng chục trượng!

Trên trường thương, một bóng người mặc kim bào tóc dài bay phất phơ, một luồng cuồng ngạo chi khí ngút trời, phảng phất như một cây tuyệt thế cuồng thương sừng sững giữa trời đất! "Vương Viêm đại ca cũng đến rồi!" Một số người ở chỗ Vương thị tông tộc, nhìn bóng người đạp trên cự thương màu vàng trên trời, cũng lộ vẻ vui mừng. "Thực lực của Vương Viêm này, hẳn là Tạo Hình Cảnh, kém Lâm Lang Thiên một bậc, nhưng cự thương màu vàng dưới chân hắn lại có chút phi phàm, có lẽ là một kiện cao cấp linh bảo, có linh bảo này trợ giúp, dù đối mặt với cường giả Tạo Khí Cảnh, hắn cũng có thể đánh một trận." Giọng nói của Tiểu Điêu cũng vang lên trong lòng Lâm Động. "Những người của đại tông tộc này, quả nhiên là đãi ngộ hậu hĩnh a." Lâm Động trong lòng cười khổ, hắn lớn đến vậy, ngay cả sơ cấp linh bảo cũng chưa từng chạm qua, mà những người này, lại có thể mỗi người một kiện. ...

Trên không Viêm Thành. "Bệ hạ, người đang nói chuyện với Lâm Động là ai?" Huyên Tố tò mò hỏi.

Gương sáng do Diệp Đông Hoàng dùng đại thần thông ngưng tụ, không chỉ có thể trực tiếp siêu rõ nét 360° hình ảnh trước cửa mộ phủ, mà còn có thể phát ra cả những đoạn truyền âm thần thức ẩn giấu!

Vì vậy Huyên Tố cũng nghe được cuộc đối thoại giữa Lâm Động và Tiểu Điêu! "Lâm Động có đại khí vận, nhận được một kiện bảo vật do cường giả Tổ Cảnh để lại, trong bảo vật có một linh hồn Thiên Yêu Điêu Sinh Huyền Cảnh!" Diệp Đông Hoàng nói. "Bảo vật do cường giả Tổ Cảnh để lại?" Huyên Tố nhíu mày, nàng không biết Tổ Cảnh là cảnh giới gì, nhưng cảm thấy chắc là rất lợi hại!

Chương 513

"Trên Luân Hồi Cảnh là Tổ Cảnh!" Giọng nói bình thản của Diệp Đông Hoàng rơi vào tai Huyên Tố như sét đánh giữa trời quang.

Luân Hồi Cảnh đã là sự tồn tại mà nàng khó có thể tưởng tượng được, không ngờ Lâm Động lại có thể nhận được bảo vật do cường giả Tổ Cảnh để lại!

Chẳng trách Diệp Đông Hoàng nói hắn có đại khí vận!

Chẳng trách một phân chi nhỏ của Lâm gia ở trấn Thanh Dương cũng có thể xuất hiện một thiên tài như Lâm Động, hóa ra là đã nhận được bảo vật của cường giả Tổ Cảnh!

Hai người nói chuyện, hình ảnh trong gương sáng không ngừng thay đổi, thiên tài Tần gia Tần Thế ngồi trên một con phong loan khổng lồ hàng chục trượng bay đến!

Phong loan vỗ cánh, lơ lửng trên không, một luồng khí tức cực mạnh từ trong cơ thể phong loan cuộn trào ra. "Khi nào động thủ phá phong ấn này?" Vương Viêm ánh mắt chuyển hướng về phía phong ấn bao phủ đỉnh núi, muốn tiến vào mộ phủ, phải phá trừ phong ấn trước. "Không vội, chúng ta còn phải đợi một người." Lâm Lang Thiên cười nhạt nói. "Đợi ai?

Hoàng Phủ gia tộc không phải nói không có người đến sao?" Vương Viêm ngẩn ra, nhíu mày nói. "Hoàng Phủ gia tộc không định đến, nhưng bọn họ đã mời một người lợi hại hơn đến." Lâm Lang Thiên cười nói. "Ồ?

Là ai?

Ở Đại Viêm Vương Triều này, người có thể khiến ngươi gọi là

lợi hại, cũng không nhiều đâu?" Nghe vậy, Vương Viêm lập tức có chút tò mò. "Ha ha, Lang Thiên huynh quá đề cao Thanh Trúc rồi, có các vị là những người trẻ tuổi đỉnh tiêm của Đại Viêm Vương Triều ở đây, Thanh Trúc lần này e là khó có thu hoạch." Ngay khi giọng Vương Viêm vừa dứt, một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên giữa đất trời!

Giọng nói đó vô cùng mỹ miều, phảng phất như ẩn chứa một loại ma lực đặc biệt, ngay lập tức có không ít người trong mắt hiện lên vẻ mơ màng say đắm. "Người lợi hại thật!" Trong đầu Lâm Động, khi giọng nói trong trẻo đó vang lên, cũng xuất hiện một thoáng hôn mê ngắn ngủi!

Nhưng ngay sau đó liền tỉnh lại, trong mắt lập tức dâng lên vẻ kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu, sau đó thấy một luồng thanh quang từ xa lướt tới, cuối cùng hóa thành một đóa thanh liên.

Trên đóa thanh liên đó, có một bóng hình uyển chuyển, tuy có tấm lụa mỏng che mặt, nhưng đôi mắt trong veo như thủy tinh kia lại khiến cả đất trời này trong nháy mắt trở nên ảm đạm!

Nữ tử mặc váy lụa màu nhạt, mày như lông chim biếc, da như tuyết trắng, eo như dải lụa, dưới tấm lụa mỏng che mặt, đôi mắt trong veo lấp lánh, trời đất vì thế mà ảm đạm thất sắc.

Nữ tử như vậy, khí chất tuyệt sắc như vậy, quả thật hiếm thấy trên đời.

Toàn bộ chân núi vốn hơi ồn ào cũng trở nên yên tĩnh vào lúc này!

Tuy rằng khuôn mặt nữ tử có lụa mỏng che khuất, nhưng đường nét thấp thoáng kia lại lộ ra đường cong khuôn mặt gần như hoàn hảo!

Khiến người ta hận không thể xé toạc tấm lụa mỏng đó ra, để

chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt sắc đủ khiến trăm hoa ảm đạm. "Nữ nhân đẹp quá!" Ánh mắt Lâm Động nhìn chằm chằm nữ tử mặc váy lụa chân trần đạp trên thanh liên, trong lòng không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Trong số những người phụ nữ hắn từng gặp, Huyên Tố được coi là có phong tình nhất, nhưng trước mặt Lăng Thanh Trúc này, vẫn có phần thua kém.

Tuy nhiên, mặc dù giọng nói của người phụ nữ này trong trẻo, nhưng Lâm Động lại không hề nhìn thấy nửa điểm dịu dàng trong đôi mắt trong veo như thủy tinh đó.

Có chăng, lại là một sự lạnh lùng xa cách người ngàn dặm.

Nữ tử này, rõ ràng là loại người ngoài nóng trong lạnh!

Loại phụ nữ này, so với những nữ tử bề ngoài lạnh lùng như băng sương, càng khó đối phó hơn. "Ha ha, hóa ra là Thanh Trúc cô nương, Tần Thế xin có lễ." Trên trời, Tần Thế cũng cười nhẹ với nữ tử chân ngọc đạp trên thanh liên, xem ra hắn cũng biết một chút về thân phận của người sau. "Hắc hắc, không ngờ các ngươi cũng hứng thú với đồ của Đại Viêm Vương Triều chúng ta." Ánh mắt Vương Viêm nhìn Lăng Thanh Trúc có chút nóng bỏng không hề che giấu.

Giai nhân như vậy, chỉ cần là đàn ông sẽ động lòng, chỉ là hắn không giả tạo như người khác, không muốn che giấu mà thôi. "Chỉ là trùng hợp thôi." Lăng Thanh Trúc mỉm cười nói, ngay sau đó ánh mắt nàng chuyển sang Lâm Lang Thiên, khẽ nói: "Nếu người đã đến đủ, vậy thì động thủ xé rách phong ấn đi?" "Ha ha, cũng được." Lâm Lang Thiên, Vương Viêm, Tần Thế đều gật đầu, mọi người thi triển thần thông.

Vương Viêm giẫm chân lên cự thương màu vàng dưới chân, thân thương liền kịch liệt run rẩy, kim quang rực rỡ nhanh chóng ngưng tụ

ở mũi thương, cuối cùng trực tiếp hóa thành một đạo thương mang màu vàng khổng lồ hàng chục trượng, bạo liệt lao ra!

Khi Vương Viêm động thủ, Tần Thế cũng mỉm cười phe phẩy chiếc quạt lông màu xanh đậm trong tay, trực tiếp hình thành một luồng sóng màu xanh lam xoay tròn nhanh chóng trước mặt!

Trong luồng sóng đó, nguyên lực cuồn cuộn gào thét bay ra, như con sóng khổng lồ vắt ngang trời.

Lâm Lang Thiên hai tay chắp sau lưng, không thấy hắn có bất kỳ động tác nào, trên đỉnh đầu tự phát xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Nguyên lực đáng sợ từ thiên linh cái của hắn tuôn ra, trong nháy mắt, liền hóa thành một cây cự kiếm màu đỏ rực, sau đó hồng quang lóe lên, xé rách trường không!

So với thanh thế tấn công của ba người Lâm Lang Thiên, đòn tấn công của Lăng Thanh Trúc lại có vẻ khá bình tĩnh. ...

Nàng giơ tay ngọc, đóa thanh liên dưới chân rơi ra một cánh hoa, ngay sau đó bị thanh quang nồng đậm bao bọc, lặng lẽ lướt về phía phong ấn bao phủ đỉnh núi ở xa.

Theo bốn người ra tay, nguyên lực chấn động, phong ấn do cường giả Niết Bàn Cảnh để lại tự nhiên không thể ngăn cản, sau khi kiên trì một lát, liền ầm ầm vỡ nát.

Phong ấn vỡ nát, một đám cường giả trong mắt lộ ra vẻ phấn khích, theo sát bốn người Lâm Lang Thiên xông vào trong mộ phủ. ...

Trên không Viêm Thành. "Bệ hạ ở đây là vì nàng ta phải không?" Huyên Tố thân thể yêu kiều dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn thấy Lăng Thanh Trúc xuất hiện, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm và trí tuệ, quay đầu nhìn Diệp Đông Hoàng, suy đoán.

Diệp Đông Hoàng cụ thể mạnh đến mức nào, nàng không biết.

Nhưng vung tay một cái đã có thể tạo ra một cường giả Niết Bàn Cảnh như nàng, hiển nhiên không phải vì mộ phủ của cường giả Niết Bàn Cảnh ở Thiên Viêm Sơn Mạch.

Mà những thiên chi kiêu tử của Đại Viêm Vương Triều như Lâm Lang Thiên chắc chắn không thể lọt vào mắt của Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng vừa rồi lại tiện tay đưa nàng đến đây, hiển nhiên là một người thích mỹ nữ!

Mà Lăng Thanh Trúc bất kể khí chất hay dung mạo vóc dáng, đều có thể gọi là hoàn mỹ!

Diệp Đông Hoàng ở đây là vì Lăng Thanh Trúc rất có khả năng! "Không sai!

Trẫm ở đây xem kịch chính là để cứu vớt mỹ nữ!

Sao?

Ghen à?" Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của giai nhân, khẽ cười.

Hắn năm ngón tay dùng sức, như đang nhào bột. "Thiếp thân nào có tư cách ghen, có thể hầu hạ Bệ hạ đã là phúc ba đời tu luyện của thiếp thân rồi!" Huyên Tố trên mặt vẫn nở nụ cười, quyến rũ động lòng người, nàng rất rõ vị trí của mình, người quý ở chỗ tự biết mình! "Yên tâm, trẫm chưa bao giờ bạc đãi nữ nhân của mình!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu, hôn lên trán trắng nõn của nàng, rất hài lòng! "Đa tạ Bệ hạ!" Huyên Tố mắt long lanh, đôi tay ngọc trắng nõn ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, ngẩng đầu, chủ động dâng lên nụ hôn thơm!

Hai cánh môi mềm mại ấn lên, Diệp Đông Hoàng tức thì trong lòng nóng lên!

Ông!

Xung quanh ánh sáng lóe lên, Diệp Đông Hoàng và Huyên Tố đã biến mất trên đỉnh mây!

Vạn Kim Đấu Giá Tràng, trong một khuê phòng cổ kính, tinh xảo tao nhã, bóng dáng Diệp Đông Hoàng ôm Huyên Tố hiện ra! "Đây là khuê phòng của ta?" Huyên Tố trong nháy mắt nhận ra địa điểm, cảm nhận được hơi thở nam tử phả vào mặt, một trái tim đập thình thịch!

Từ trên mây đến đây, Diệp Đông Hoàng muốn làm gì, tự nhiên không cần nói cũng biết!

Không đợi nàng nghĩ nhiều, Diệp Đông Hoàng đã hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của nàng! "Ưm!" ...

Cùng lúc đó, gương sáng do Diệp Đông Hoàng dùng đại thần thông ngưng tụ cũng hiện ra trong khuê phòng, Lâm Lang Thiên và những người khác xông vào mộ phủ, tìm kiếm bảo vật khắp nơi!

Lâm Động dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Điêu, trên đường đi đã cướp sạch Thuần Nguyên Đan, yêu linh trong động phủ, thu hoạch khá phong phú!

Sau đó cưỡi yêu thú đồng bạn Tiểu Viêm của mình đến chủ điện mộ phủ, nơi đó có những kiện linh bảo mạnh mẽ!

Dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Điêu, Lâm Động cướp được một cây thương hình linh bảo đen sì, trông rất thô kệch!

Kiện này trông rất tệ, nhưng cấp bậc lại rất cao, là linh bảo mạnh nhất trong chủ điện mộ phủ, sau khi Lâm Động nhỏ máu luyện hóa, hình dáng trường thương đại biến, biến thành trường kích.

Trường kích toàn thân màu đỏ sậm, thân kích thẳng tắp, trên cán kích phủ đầy những hoa văn như vảy cá, ở mũi kích, lưỡi bén sắc bén tỏa ra hàn mang lạnh lẽo!

Hơn nữa, trên lưỡi bén đó lại có những vảy nhỏ nanh vuốt, những vảy này tạo thành hình răng cưa, có thể tưởng tượng, nếu bị chém trúng, lực sát thương đó sẽ kinh người đến mức nào.

Trường kích này chính là Thiên Lân Cổ Kích!

Những người khác nhìn thấy Thiên Lân Cổ Kích, lập tức điên cuồng, lao về phía Lâm Động, Lâm Động tay cầm Thiên Lân Cổ Kích cùng cường giả lao tới đại chiến, đại sát tứ phương, khiến người ta sôi trào nhiệt huyết.

Chương 514

"Lâm Động này quả nhiên có đại khí vận, thực lực không mạnh, nhưng bảo vật cướp được nhiều nhất!" Huyên Tố khóe mắt thấy Lâm Động một đường thu hoạch bảo vật, trong lòng thầm nghĩ!

Đột nhiên, nàng nhíu mày, dường như có chút đau đớn, không khỏi khẽ rên một tiếng!

Chính là Diệp Đông Hoàng ra tay rồi!

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng không phải ra tay tranh bảo vật với Lâm Động bọn họ.

Một ngôi mộ do Niết Bàn Cảnh để lại, đối với Diệp Đông Hoàng đều là rác rưởi!

Không đáng để hắn ra tay!

Đối thủ của hắn là Huyên Tố!

Một điểm hàn mang đến trước, sau đó thương xuất như rồng!

Một thương quán xuyên!

Đầu đỉnh tiên huyết chảy ra!

Sau đó Diệp Đông Hoàng đại khai đại hợp, thất tiến thất xuất, đại sát tứ phương!

Trong mộ phủ, tranh đoạt bảo vật, hừng hực khí thế!

Trong khuê phòng, nhiệt độ tăng cao, chiến đấu kịch liệt!

Giờ phút này, Huyên Tố không còn chút tinh lực nào quan tâm đến cuộc tranh đoạt bảo vật trong mộ phủ nữa!

Cuồng phong bão táp!

Nàng như bay lên đỉnh mây biển, phong vân biến hóa, sóng gió dập dờn, giống như đi tàu lượn siêu tốc lên xuống la hét.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong mộ phủ, Lâm Động một đường qua ải chém tướng, thu hoạch các loại bảo vật! "Bệ hạ!" Trong khuê phòng, Huyên Tố thân thể run rẩy, mềm nhũn trong lòng Diệp Đông Hoàng.

Da thịt trắng ngần ửng hồng, mắt lúng liếng như tơ, nhưng nàng thật sự không chịu nổi nữa! "Đoạt bảo trong mộ phủ, cao trào đến rồi!" Diệp Đông Hoàng ôm Huyên Tố, tạm thời tha cho nàng, không động đậy nữa, cùng nhau nhìn hình ảnh trong gương sáng.

Chỉ thấy Lâm Động dưới sự giúp đỡ của Thiên Yêu Điêu, đã nhìn thấu ảo cảnh, lao đầu vào biển lửa do ảo cảnh ngưng tụ!

Đây không phải là tự sát, mà là phương pháp phá cảnh!

Giả làm thật thì thật cũng là giả, hư hư thực thực, giả giả chân chân, thấy được chưa chắc đã là thật!

Lâm Lang Thiên và những người khác chính là bị mắc kẹt như vậy!

Lâm Động xuyên qua biển lửa, đến trước một cánh cửa đồng xanh.

Sau khi tiến vào cửa đồng xanh, màu đỏ rực xung quanh cũng tan biến hết, một tòa thạch điện yên tĩnh xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Thạch điện không có bài trí quá xa hoa, ngược lại trông vô cùng đơn giản, trống rỗng!

Ở trung tâm thạch điện, có một cỗ quan tài đá không có nắp, và phía trên cỗ quan tài đó, hội tụ một đám quang mang tỏa ra sinh khí

dồi dào.

Trong đám quang mang đó, một trái tim màu xanh biếc như được ngưng tụ từ năng lượng rực rỡ, đang nhẹ nhàng đập.

Và theo nhịp đập của trái tim màu xanh biếc đó, nguyên lực trong đại điện phảng phất cũng đang chấn động theo. "Đó là cái gì?" Huyên Tố nhìn chằm chằm vào trái tim màu xanh biếc đó, tò mò hỏi. "Niết Bàn Tâm!

Là do tinh hoa tu vi toàn thân của cường giả Niết Bàn Cảnh ngưng tụ thành!" Diệp Đông Hoàng nói. "Hóa ra đây là Niết Bàn Tâm!" Huyên Tố ánh mắt chăm chú nhìn vào gương, muốn xem Lâm Động có thể lấy được Niết Bàn Tâm không.

Trong thạch điện.

Ánh mắt Lâm Động cũng ngưng tụ trên đám quang mang đó, trong mắt có chút chấn động, bước chân chậm rãi bước ra.

Tuy nhiên, ngay khi Lâm Động vừa bước ra, một giọng nói trong trẻo mang theo khí tức thanh tao đột nhiên vang lên trong thạch điện yên tĩnh. "Nơi này không phải là nơi ngươi có thể đến, lui ra đi..." Bước chân Lâm Động đột ngột dừng lại, ngay sau đó, hắn chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi co lại nhìn lên không trung!

Ở đó, thanh liên lơ lửng, một bóng hình xinh đẹp tĩnh lặng như đóa sen, đang dùng đôi mắt trong veo không chút gợn sóng nhìn chằm chằm hắn.

Ở cự ly gần nhìn vị Lăng Thanh Trúc chân trần đạp trên thanh liên này, Lâm Động mới cảm nhận được vẻ đẹp kinh diễm của nàng!

Trong đôi mắt trong veo, phảng phất là một đầm nước tĩnh lặng, váy lụa màu nhạt, tôn lên vóc dáng gần như hoàn mỹ.

Nữ tử như vậy, giống như tiên nữ từ tiên cảnh lạc vào trần gian,

sở hữu vẻ đẹp kinh diễm thế nhân!

Nhưng vẻ đẹp đó, đẹp đến kinh tâm động phách, đẹp đến không mang theo khói lửa nhân gian, đồng thời cũng khiến người ta cảm giác xa vời không thể với tới!

Có thể ngắm từ xa mà không thể chơi đùa, như đóa thanh liên dưới chân nàng. "Nữ tử đẹp quá!!" Nhìn Lăng Thanh Trúc trong gương, trong mắt Huyên Tố cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, trước mặt một nữ tử như vậy, vẻ đẹp của nàng cũng có chút ảm đạm.

Đôi tay ngọc trắng nõn của nàng theo bản năng ôm chặt lấy lưng hổ của Diệp Đông Hoàng, trong mắt lộ ra vẻ kiên định, Lăng Thanh Trúc tuy đẹp, nhưng nàng cũng không kém!

Hơn nữa bây giờ nàng đã thực sự trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, còn sớm hơn Lăng Thanh Trúc, trong lòng tràn đầy ngọt ngào! ...

Trong thạch điện.

Lâm Động đảo mắt, chắp tay với nữ tử thần bí đó nói: "Tại hạ Lâm Động, không có ý tranh đoạt bảo vật với cô nương, lỡ bước vào đây chỉ muốn xem qua vật gì do cường giả Niết Bàn để lại, không biết cô nương quý danh?" "Ngay cả Lâm Lang Thiên bọn họ cũng thất thủ bị đại trận bên ngoài giam cầm, ngươi có thể xông vào, cũng có chút bản lĩnh." Tấm lụa mỏng trên mặt Lăng Thanh Trúc khẽ động, giọng nói trong trẻo như ngọc thạch rơi xuống, mà ngữ khí cũng có chút mùi vị khó hiểu!

Rõ ràng, nàng không tin lời nói lỡ bước của Lâm Động, nữ tử này không chỉ có dung mạo tuyệt thế, hiển nhiên tâm cơ cũng không cạn. "Ta tên Lăng Thanh Trúc, nếu Lâm Động công tử không có ý tranh đoạt, vậy Thanh Trúc xin tạ trước, chuyện cưỡng ép đuổi người, Thanh Trúc không muốn làm, vì vậy xin Lâm Động công tử đừng sinh

đa nghi." Lâm Động cũng chỉ có thể bất đắc dĩ dang tay, hắn biết mình hiện tại không phải là đối thủ của Lăng Thanh Trúc, chỉ có thể bất lực nhìn.

Lăng Thanh Trúc cũng không để ý đến Lâm Động nữa, hóa Niết Bàn Tâm thành một đám chất lỏng màu xanh biếc!

Nhìn chằm chằm vào đám chất lỏng màu xanh biếc đó, nàng đưa tay ngọc ra, ưu nhã khẽ vén một góc lụa mỏng.

Miệng anh đào khẽ mở, đám chất lỏng màu xanh biếc trên không trung liền gào thét bay xuống, chui vào miệng anh đào hồng nhuận đó. "Rắc!" Lâm Động nắm chặt tay, ánh mắt không ngừng lóe lên, cân nhắc lợi hại và thắng bại khi động thủ.

Cuối cùng chỉ có thể đột nhiên thở dài, hắn không phải đối thủ, cưỡng ép tranh đoạt, rất có thể sẽ chết. "Cường giả chính là cường giả, thực lực mới là tất cả, dù có đại khí vận cũng vô dụng!" Huyên Tố nằm trong lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn thấy Lăng Thanh Trúc uống hết Niết Bàn Chi Tâm, cảm thán.

Rõ ràng nàng cho rằng khí vận không bằng thực lực! "Tiểu tử đó có đại khí vận, là thiên mệnh chi tử, với thực lực hiện tại của Lăng Thanh Trúc không thể chống lại được thiên mệnh khí vận đâu!" Diệp Đông Hoàng bình thản cười, sự khủng bố của hào quang nhân vật chính không phải là thứ Huyên Tố có thể tưởng tượng được!

Không có thực lực áp đảo, cuối cùng chắc chắn bị nhân vật chính xử lý! "Chẳng lẽ còn có biến cố?" Huyên Tố đối với lời nói của Diệp Đông Hoàng tin tưởng không nghi ngờ, tiếp tục nhìn vào gương sáng, muốn xem có thể xảy ra biến cố gì.

Dù sao Niết Bàn Tâm cũng đã bị Lăng Thanh Trúc nuốt rồi, dù có biến cố, chẳng lẽ Lâm Động còn có thể nhận được lợi ích lớn hơn?

Trong gương sáng.

Lâm Động trong thạch điện chán nản, đi đến trước quan tài, cúi đầu lạy cường giả bên trong.

Theo hắn cúi người, một đoạn chữ nhỏ trên quan tài hiện ra trước mắt. "Ta bình sinh, dùng âm dương chi lực tấn niết bàn, do đó những gì ta để lại, cần dùng âm dương điều hòa để giải quyết, mà âm dương chưa hòa, tất sẽ nhận quả thiêu thân." Một câu nói ngắn ngủi, khiến Lâm Động ngẩn người, nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, mới đột nhiên hiểu được ý nghĩa của những lời này!

Lập tức mạnh mẽ nhìn về phía Lăng Thanh Trúc trên không, một gương mặt lập tức trở nên vô cùng đặc sắc và kỳ quái. "Vị... vị cường giả Niết Bàn Cảnh này cũng quá xấu xa rồi đi?" Huyên Tố qua gương sáng cũng có thể nhìn thấy những lời trên quan tài, ánh mắt nhìn về phía Lăng Thanh Trúc, không khỏi dâng lên một tia đồng tình. "Bệ hạ, có phải người đã biết từ sớm rồi không?" Huyên Tố nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, bừng tỉnh đại ngộ, "Hóa ra Bệ hạ đang đợi ở đây!" Quả nhiên, không lâu sau, Lăng Thanh Trúc trên thanh liên, làn da trắng như tuyết bên ngoài y phục hiện lên một vệt hồng, thuần âm chi khí bao phủ toàn thân, từ trong cơ thể bạo phát ra.

Nếu là bình thường, đây đối với Lăng Thanh Trúc có lẽ là một loại đại bổ chi vật, nhưng loại đồ này, một khi bổ quá liều, đó chính là tuyệt thế độc dược!

Nếu không thể hóa giải loại thuần âm chi khí này, đợi đến khi nó tích tụ quá nhiều trong cơ thể, sẽ hóa thành thuần âm chi hỏa, từ trong ra ngoài, thiêu đốt toàn bộ cơ thể! "Đồ vô sỉ!" Lăng Thanh Trúc mở mắt đẹp, trong mắt hàn ý dâng trào, một chưởng ấn xuống, quan tài và thi cốt của chủ nhân cổ mộ trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Nhìn người phụ nữ sắp nổi điên, Lâm Động lùi lại vài bước,

chuẩn bị chuồn đi. "Lâm Động công tử!" Cảm nhận được thuần âm chi khí ngày càng nồng đậm, đôi mắt đẹp của Lăng Thanh Trúc rơi trên người Lâm Động, giọng nói dịu đi vài phần. "Có chuyện gì?" Lâm Động cảnh giác hỏi.

Chương 515

"Thanh Trúc muốn mượn dương khí trong cơ thể ngươi một chút, sau khi giải quyết được khó khăn này, nhất định sẽ báo đáp công tử một cách thỏa đáng." Lăng Thanh Trúc khẽ nói. "Cái này không tốt lắm đâu, gia sư từng dặn, trước khi tu luyện đến Niết Bàn Cảnh, không được phá thân đồng tử!" Lâm Động cười gượng nói.

Lời này tự nhiên là nói bừa, hắn vừa không có sư phụ nào chỉ đạo, cũng không có quy củ nào nói trước Niết Bàn Cảnh không được phá thân.

Thực ra ngụ ý cũng là từ chối. "Công tử xin yên tâm, không cần phải nam nữ giao hợp mới có thể lấy được dương khí của người khác, Thanh Trúc tự có thủ đoạn khác." Nghe lời của Lâm Động, Lăng Thanh Trúc bàn tay ngọc khẽ nắm chặt một chút, ngay sau đó cười nhạt nói. "Lâm Động, cẩn thận một chút, người phụ nữ này e là muốn cưỡng ép rút dương khí trong cơ thể ngươi, nếu ngươi bị rút, tất sẽ tổn thương đến căn cơ, di chứng vô cùng nghiêm trọng." Giọng nói của Tiểu Điêu đột nhiên vang lên trong lòng Lâm Động một cách nghiêm trọng. "Hắc hắc, nếu dùng phương thức âm dương bình thường để có được, cả hai bên đều có thể được lợi ích không nhỏ " "Nhưng người phụ nữ này rõ ràng rất thanh cao, ngay cả những thanh niên tuấn kiệt như Lâm Lang Thiên bọn họ cũng khó lọt vào mắt, tự nhiên càng không thể dùng phương thức đó đối với ngươi!" "Vì vậy, ngươi đừng mơ người ta sẽ giao thân trong trắng cho ngươi!" "Mẹ nó, con đàn bà này ác thật!" Lâm Động trong lòng căm hận, ngay sau đó nói: "Thanh Trúc cô nương vẫn là đi tìm người khác đi, ta thật sự không thích hợp, bên ngoài còn có Lâm Lang Thiên bọn họ a " "Ngươi!" Nghe những lời này, ánh mắt Lăng Thanh Trúc lập tức trở

nên phẫn nộ, lời nói của Lâm Động quả thực quá sắc bén. "Lâm Động công tử, Thanh Trúc đã nói, bất kể ngươi có tổn thất lớn đến đâu, ta đều sẽ bồi thường gấp bội." Nhưng dù giận thì giận, nhưng Lăng Thanh Trúc này rõ ràng là hàm dưỡng cực tốt, dù là lúc này, vẫn hít một hơi thật sâu, giọng nói cố gắng trở nên dịu dàng hơn một chút. "Thanh Trúc cô nương, cáo từ!" Lâm Động cắn răng, định bỏ chạy, nhưng đáng tiếc chưa chạy ra ngoài, cửa lớn bằng đồng xanh đã bị đóng sầm lại. "Xử nó!" Lâm Động thấy không thoát được, cũng nổi giận!

Hét lớn với Tiểu Điêu, chuẩn bị liều mạng một phen. ...

Tại Vạn Kim Đấu Giá Trường, trong một khuê phòng tinh xảo cổ kính, thân thể quyến rũ của Huyên Tố tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, nhìn Lâm Động đang bị Lăng Thanh Trúc khống chế, chuẩn bị liều mạng trong quang kính, đôi mắt nàng tràn đầy vẻ hiếu kỳ. "Thực lực không địch lại thiên mệnh, không biết còn có biến cố gì không?" Huyên Tố thầm đoán, xét về thực lực, Lâm Động tuyệt đối không phải là đối thủ của Lăng Thanh Trúc!

Nếu không có biến cố, Lâm Động chắc chắn sẽ bị Lăng Thanh Trúc hút cạn dương khí.

Nàng tin vào phán đoán của Diệp Đông Hoàng, thực lực của Lăng Thanh Trúc không đủ để nghịch thiên cải mệnh, vậy thì tất nhiên sẽ xảy ra biến cố gì đó!

Cuối cùng, sẽ khiến Lâm Động hóa nguy thành an, thậm chí còn chiếm được thân thể của Lăng Thanh Trúc, tài sắc vẹn toàn. "Ngô, cục diện này, không phải là thứ ta muốn xem a!" Quả nhiên, ngay khi Huyên Tố đang thầm đoán, Lâm Động chuẩn bị liều mạng, bên trong mộ phủ, một giọng nói mang theo chút trêu tức đột nhiên vang lên trong thạch điện trống trải. "Đây chính là thiên mệnh sao?" Huyên Tố

thầm kinh hãi, cảm thấy quá đáng sợ, cho dù có thực lực cũng vô dụng!

Kết quả cuối cùng đã được định sẵn! …… Trong thạch điện.

Lâm Động và Lăng Thanh Trúc đều kinh ngạc, vội vàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy phía trên những mảnh vỡ của thạch quan bị Lăng Thanh Trúc đánh nát, từng điểm hồng quang phiêu đãng bay lên.

Cuối cùng hóa thành một bóng ảnh hư ảo, đang cười tủm tỉm nhìn hai người Lâm Động.

Quang ảnh toàn thân hiện ra trạng thái hư ảo, rõ ràng không phải thực thể, mà đạo quang ảnh này trông khoảng ba mươi tuổi, trông cực kỳ trẻ trung, gương mặt sáng bóng, khí chất nho nhã. "Ngươi là ai?!" Thấy người đột nhiên xuất hiện, Lăng Thanh Trúc chau mày, trầm giọng nói. "Ha ha, nữ tử nhà ngươi cũng hung hãn thật, đánh cả hài cốt lẫn thạch quan của ta thành từng mảnh, còn hỏi ta là ai." Nghe vậy, nam tử nho nhã không khỏi mỉm cười nói.

Nghe những lời này, sắc mặt Lâm Động và Lăng Thanh Trúc đều biến đổi: "Ngươi là chủ nhân mộ phủ?" "Ha ha, không cần căng thẳng, ta chết rồi là sự thật, đây chỉ là một đạo nguyên linh còn sót lại mà thôi, hơn nữa còn bị phong ấn bên trong thạch quan, nếu ngươi không đánh nát thạch quan, ta cũng không hiện thân được!" Nam tử nho nhã cười nói. "Đồ vô sỉ, không ngờ ngươi còn được xem là tiền bối, lại dùng thủ đoạn ti tiện như vậy!" Lăng Thanh Trúc nghiến răng bạc nói, trong đôi mắt trong veo có nộ hỏa cuộn trào. "Chuyện nam nữ, vốn hợp với thuyết âm dương của trời đất, sao lại gọi là vô sỉ, chỉ cần đôi bên tình nguyện, bổ trợ cho nhau tu luyện, chẳng phải tốt hơn sao?" Nam tử nho nhã nói. "Toàn lời hồ ngôn, phiền phức như vậy ta tự có cách giải quyết!" Lăng Thanh Trúc nói. "Cách của ngươi, đối với vị thiếu niên này không phải là chuyện tốt đâu." Nam tử nho nhã

thản nhiên nói. "Ta tự sẽ bồi thường cho hắn, không cần ngươi lo chuyện bao đồng!" "Vậy thì không được, ta thiết lập cửa ải này, không phải để hại người, mà là để tác thành cho người khác." Trên mặt nam tử nho nhã hiện lên một nụ cười kỳ quái, ánh mắt hắn lướt qua người Lâm Động và Lăng Thanh Trúc, rồi mỉm cười nói: "Tiểu tử, lần này xem như hời cho ngươi rồi, mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, ngay cả ta năm đó cũng chưa từng thấy qua, sau 'này', phải đối xử tốt với nàng đấy nhé!" Trong mắt Lâm Động tràn đầy vẻ quái dị, không ngờ lại xảy ra biến cố như thế này. "Ngươi muốn làm gì?" Nghe lời hắn nói, ánh mắt Lăng Thanh Trúc lại lạnh đi, trong giọng nói trong trẻo, có thêm một tia lạnh lùng. "Tác thành cho người khác!" Nam tử nho nhã mỉm cười, rồi chỉ tay vào hư không, Niết Bàn Tâm bị Lăng Thanh Trúc hút vào trong cơ thể liền bộc phát triệt để!

Huyền âm chi khí cực độ băng lãnh, như thủy triều tuôn ra, gần như trong nháy mắt đã đóng băng toàn bộ nguyên lực trong cơ thể Lăng Thanh Trúc.

Theo nguyên lực trong cơ thể Lăng Thanh Trúc bị đóng băng, một cảm giác suy yếu lập tức từ trong cơ thể tuôn ra!

Mà thanh liên dưới chân nàng, lúc này lại bộc phát ra ánh sáng rực rỡ, liều mạng muốn hóa giải huyền âm chi lực trong cơ thể Lăng Thanh Trúc.

Cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, trong đôi mắt trong veo của Lăng Thanh Trúc, cuối cùng cũng có chút kinh hãi dâng lên. "Ồ?

Lại có bảo bối như vậy, xem ra bối cảnh của ngươi cũng không yếu, nhưng đối với một người đã chết như ta, lại chẳng có tác dụng gì!" Thấy thanh liên lại có thể chống lại sự khuếch tán của huyền âm chi khí, nam tử nho nhã cũng có chút kinh ngạc.

Lập tức cười cười, ngón tay lại điểm vào hư không một lần nữa,

một cột sáng bắn ra, trực tiếp bao bọc toàn bộ thanh liên, cũng triệt để ngăn cách nó với Lăng Thanh Trúc. "Ông ông!" Thanh liên điên cuồng giãy giụa, bắn ra từng đạo thanh quang, nhưng vẫn khó thoát khỏi phong tỏa của nam tử nho nhã.

Mà theo việc thanh liên bị phong tỏa, những sợi dây ánh sáng màu xanh đang quấn quanh thân thể Lâm Động cũng tiêu tan hết.

Vừa thoát khỏi trói buộc, Lâm Động liền không chút do dự mà bay ngược ra ngoài, chuẩn bị chạy trốn! "Ha ha, tiểu tử, ta muốn tặng ngươi một hồi tạo hóa, ngươi chạy cái gì!" Thấy Lâm Động bay ngược ra, nam tử nho nhã lại cười nói. "Hắc hắc, hảo ý của tiền bối tiểu tử xin nhận, nhưng tạo hóa này, ta thật sự không muốn!" Lâm Động cười gượng một tiếng, hắn liếc nhìn Lăng Thanh Trúc đang bị áp chế không thể động đậy, cũng có thể đoán được nam tử nho nhã muốn làm gì!

Có thể hưởng dụng mỹ nhân như vậy đúng là giấc mơ của mỗi nam nhân, hắn nói không động lòng là giả.

Nhưng nơi này quá nguy hiểm, hắn vẫn nên giữ mạng trước thì hơn. "Ta muốn tặng người tạo hóa, không ai có thể từ chối được đâu." Nam tử nho nhã cười lắc đầu, ngón tay điểm một cái, thân thể Lâm Động liền cứng đờ lại.

Sau đó liền không bị hắn khống chế mà bay trở lại trước mặt Lăng Thanh Trúc đang ra sức giãy giụa. "Ừm, còn thiếu chút mồi dẫn." Nhìn Lâm Động và Lăng Thanh Trúc đang đối mặt nhau nhưng lại trừng mắt nhìn nhau, nam tử nho nhã sờ sờ cằm, sau đó cong ngón tay búng ra.

Hai đạo quang trạch màu hồng phấn liền bay ra, cuối cùng chui vào trong cơ thể Lâm Động và Lăng Thanh Trúc.

Quang trạch màu hồng phấn vừa vào cơ thể, Lâm Động liền cảm

thấy thân thể lập tức trở nên nóng nảy.

Một luồng tiết hỏa từ bụng dưới tuôn ra, trong chớp mắt lan ra toàn thân.

Khi thân thể Lâm Động nóng lên, làn da trắng như tuyết của Lăng Thanh Trúc lộ ra ngoài y phục cũng trở nên đỏ ửng lạ thường.

Đôi mắt vốn trong veo cũng trong lúc giãy giụa, dần dần bị một loại khí tức tình dục lấp đầy.

Trong cơ thể nàng, gần như đã bị loại huyền âm chi khí đó bao phủ.

Mà ở trước mặt nàng, Lâm Động lại càng toàn thân tỏa ra thuần dương chi khí!

Cảm giác đó, giống như một người cực kỳ lạnh lẽo, nhìn thấy một lò lửa ấm áp, không nhịn được liền muốn lao tới. "Đồ vô sỉ!" Lý trí đang dần dần tiêu tan, thân thể Lăng Thanh Trúc không ngừng run rẩy, nhưng vẫn có tiếng nghiến răng ken két, khe khẽ truyền ra. "Vạn sự có nhân có quả, nếu ngươi không phá hủy thạch quan, ta cũng sẽ không xuất hiện, nhưng đã xuất hiện rồi, thì tự nhiên phải làm theo quy tắc của ta……" …… Vạn Kim Đấu Giá Trường. "Đây chính là thiên mệnh chi nhân sao?" Huyên Tố nhìn cảnh tượng trực tiếp trong quang kính, không khỏi cảm khái vận khí của Lâm Động thật kinh người!

Lúc này mà vẫn có người ra giúp! …… "Đây chính là thiên mệnh chi nhân sao?" Huyên Tố cảm khái.

Từ lúc tiến vào mộ phủ, dọc đường vơ vét bảo bối, luôn có thể hóa nguy thành an.

Bây giờ trong tình huống nguy hiểm như vậy vẫn có thể chuyển nguy thành an, không chỉ có thể nhận được đại cơ duyên, còn tặng

kèm một tuyệt thế đại mỹ nhân! "Nhưng thiên mệnh chi nhân thì sao chứ?

Bệ hạ tu vi thông thiên, lật tay liền có thể nghịch thiên cải mệnh!" Sau khi kinh ngạc, đôi mắt đẹp của Huyên Tố long lanh, nhìn Diệp Đông Hoàng, mỉm cười rạng rỡ, như trăm hoa đua nở, mỹ lệ không gì sánh bằng! "Nói không sai!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, véo véo gò má tinh xảo trắng hồng của nàng, thân hình lóe lên, liền biến mất không tăm tích!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thân ảnh của Diệp Đông Hoàng xuất hiện tại thạch điện trong mộ phủ. "Nhanh quá!" Đồng tử Huyên Tố co rút lại, tuy nàng biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng trong lòng không có khái niệm gì!

Lúc này, thấy Diệp Đông Hoàng phảng phất như dịch chuyển tức thời, trong nháy mắt xuất hiện tại đại điện mộ phủ, đối với thực lực của Diệp Đông Hoàng cuối cùng cũng có một chút khái niệm!

Tựa như tiên thần!

Khủng bố đến thế!

Trong thạch điện. "Ở đây náo nhiệt thật đấy!" Giọng nói nhàn nhạt vang lên, sắc mặt Lăng Thanh Trúc, Lâm Động và chủ nhân mộ phủ đều biến đổi, đặc biệt là chủ nhân mộ phủ, hắn hoàn toàn không cảm ứng được có người ở xung quanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh của Diệp Đông Hoàng từ hư hóa thực bên cạnh Lăng Thanh Trúc, thần sắc hắn thản nhiên, chắp tay sau lưng, đôi mắt tựa như tinh tú nhìn về phía chủ nhân mộ phủ.

Chương 516

Không hề có chút khí tức nào tiết ra, lại khiến chủ nhân mộ phủ như lâm đại địch, cảm thấy một nỗi sợ hãi vô cùng, nội tâm muốn thần phục quỳ lạy! "Không ngờ mộ phủ nhỏ bé của ta lại có thể dẫn tới quý khách như tiền bối đây, thật là hiếm thấy a!" Chủ nhân mộ phủ tuy bản năng sợ hãi, nhưng hắn là người đã chết, cũng không sợ Diệp Đông Hoàng! "Tiền bối là trưởng bối của nữ tử này?" Chủ nhân mộ phủ hỏi.

Hắn tuy không nhìn ra tu vi của Diệp Đông Hoàng, nhưng tuyệt đối mạnh hơn bất kỳ ai hắn từng gặp!

Mộ phủ của hắn không có thứ gì có thể hấp dẫn Diệp Đông Hoàng!

Do đó, hắn đương nhiên cho rằng Diệp Đông Hoàng là trưởng bối của Lăng Thanh Trúc!

Trước đó hắn đã nhìn ra bảo vật trong tay Lăng Thanh Trúc không đơn giản, là đến từ thế lực lớn! "Người đã chết, hà tất phải hỏi nhiều như vậy?" Diệp Đông Hoàng không có hứng thú nói nhảm với một người chết, xoay người nhìn về phía Lăng Thanh Trúc! "Ngươi……" Chủ nhân mộ phủ bị Diệp Đông Hoàng phớt lờ, trong lòng tức giận, nhưng không đợi hắn mở miệng, một luồng sức mạnh vô cùng huyền ảo và kinh khủng giáng xuống!

Một chút nguyên linh còn sót lại của hắn không chút sức chống cự, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, tan thành mây khói! "Ực!" Lâm Động nuốt nước bọt, ánh mắt kinh hãi.

Sự mạnh mẽ của chủ nhân mộ phủ, hắn đã trải nghiệm sâu sắc!

Đối mặt với chủ nhân mộ phủ, không chỉ hắn không có sức phản

kháng, ngay cả Lăng Thanh Trúc cũng không thể chống cự!

Thế nhưng, cường giả như vậy lại bị Diệp Đông Hoàng tiêu diệt trong im lặng!

Hắn thậm chí còn không hiểu Diệp Đông Hoàng ra tay thế nào!

Thật sự quá kinh khủng! "Vãn bối Lâm Động đa tạ tiền bối cứu mạng chi ân!" Lâm Động gian nan chống lại xung động nguyên thủy trong cơ thể, cung kính cúi đầu với Diệp Đông Hoàng.

Hắn không biết Diệp Đông Hoàng là địch hay bạn, nhưng cứ tâng bốc một chút, nịnh hót một phen, dù sao cũng không sai! "Trẫm không phải cứu ngươi!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Lâm Động, ánh mắt cúi xuống, thân thể Lâm Động run lên, cảm giác cả người bị nhìn thấu, ngay cả bí mật lớn nhất của hắn ——Tổ Thạch và Tiểu Điêu cũng không ngoại lệ.

Trong chớp mắt, mồ hôi lạnh làm ướt đẫm lưng hắn, nỗi sợ hãi chưa từng có dâng lên trong lòng! "Làm sao bây giờ?" Lâm Động trong lòng lo lắng, trực giác mách bảo hắn, Diệp Đông Hoàng đã nhìn thấu bí mật của hắn!

Nhưng hắn không có cách nào cả!

Sức không bằng người, chỉ có thể mặc người chém giết!

Không để ý đến Lâm Động đang bất an, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Lăng Thanh Trúc.

Lúc này.

Một trận gió thơm phả vào mặt, một cánh tay ngọc thon dài như ngó sen đột nhiên ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng.

Một thân thể mềm mại như không xương, cũng như rắn nước lao vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Mùi hương khuê các độc đáo của nữ tử chui vào mũi, thấm vào tim gan, khuấy động lòng người. "Tiền bối cứu ta, sau này nhất định sẽ hậu tạ!" Mỹ nhân vô lực nằm trong lòng Diệp Đông Hoàng, tiên tử vốn không vướng bụi trần, lúc này lại mắt lụa mày tơ, hóa thành yêu nữ quyến rũ đoạt phách câu hồn.

Nàng thở hổn hển tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, từ dưới lớp sa mỏng truyền ra một tiếng thỉnh cầu khe khẽ không thể nghe thấy.

Lúc này lý trí của nàng tuy đang dần mất đi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất hết, với sự từng trải của mình, nàng có thể cảm nhận được sự khủng bố và mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng! "Trẫm chắc chắn cứu ngươi!" Vừa nói, Diệp Đông Hoàng một tay ôm lấy vòng eo thon của mỹ nhân, một tay gỡ tấm sa mỏng trên má nàng. "Soạt!" Tấm sa mỏng từ từ trượt xuống, cuối cùng cũng lộ ra dung nhan kinh thế bên dưới.

Thân thể Lâm Động run lên! "Đẹp quá!" Mặc dù sớm đã biết dung nhan dưới tấm sa mỏng tất nhiên cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng trong khoảnh khắc này.

Lâm Động vẫn cảm thấy nghẹt thở trong chốc lát, cảm giác cả người như muốn bốc cháy.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng đứng đó, sự sợ hãi đã áp chế dục vọng nguyên thủy của hắn.

Hắn đã không nhịn được mà lao lên đè mỹ nhân xuống, mặc sức…… giày vò! "Một lần ngoảnh lại làm nghiêng thành người, ngoảnh lại lần nữa làm nghiêng nước người, quả là một tuyệt thế mỹ nhân." Diệp Đông Hoàng khẽ khen một tiếng, rồi mỉm cười, bế ngang Lăng Thanh Trúc lên. "Tiền bối……" Thấy Diệp Đông Hoàng bế Lăng Thanh Trúc chuẩn bị rời đi, Lâm Động kinh hãi.

Lúc này, hắn đã sắp bốc cháy rồi!

Nếu Diệp Đông Hoàng mang mỹ nhân đi, hắn phải làm sao?

Chẳng lẽ dựa vào ngũ cô nương? "Trẫm lấy một món bảo vật của ngươi làm thù lao, cứu ngươi một mạng!" Dứt lời, Diệp Đông Hoàng dừng bước, nhìn về phía Lâm Động, nói đầy ẩn ý. "Không biết tiền bối muốn bảo vật gì?" Lâm Động kinh hãi, trong nháy mắt nghĩ đến bí mật lớn nhất của hắn ——Tổ Thạch!

Hắn tự nhiên không muốn đưa!

Diệp Đông Hoàng không trả lời, cũng không cho hắn thời gian suy nghĩ, đưa tay ra chộp một cái, liền thu lấy Tổ Thạch trong cơ thể Lâm Động, thân ảnh trong nháy mắt biến mất! "Tiền bối, ngươi……" Cảm thấy Tổ Thạch biến mất, Lâm Động tức giận, ngay sau đó thấy Diệp Đông Hoàng rời đi, vội vàng hét lớn!

Đáng tiếc Diệp Đông Hoàng căn bản không hề đáp lại! "Khốn kiếp!

Còn nói cứu ta, lại cướp bảo vật của ta rồi đi mất……" Lâm Động nắm chặt quyền, trong lòng nộ hỏa, dục hỏa hừng hực bốc cháy!

Cảm giác sắp nổ tung!

Một đôi mắt đỏ rực tràn đầy bạo ngược!

Bịch!

Đột nhiên, một bóng người từ trên không trung rơi xuống! "Ai?" Lâm Động lùi lại một bước, một tia lý trí còn sót lại tràn đầy cảnh giác. "Lâm Lang Thiên!" Khoảnh khắc tiếp theo, Lâm Động nhìn rõ bóng người rơi xuống, mối hận thù sâu trong lòng lập tức như núi lửa phun trào.

Một tia lý trí còn sót lại của hắn dưới sự căm hận đã hoàn toàn biến mất, tựa như một con dã thú lao tới!

Lâm Lang Thiên mặt mày ngơ ngác, còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, đã thấy Lâm Động mắt đỏ ngầu lao về phía hắn! "Chết đi!" Trong mắt Lâm Lang Thiên lóe lên hàn quang, định một chưởng đánh chết Lâm Động. "Chuyện gì vậy?

Sức mạnh của ta?" Nhưng hắn vừa định ra tay, lại phát hiện toàn bộ sức mạnh của hắn đã bị phong cấm, như đá chìm đáy biển, mặc cho hắn giãy giụa thế nào cũng khó mà điều động được chút nào! "Ngươi muốn làm gì?" Thấy Lâm Động lao tới, Lâm Lang Thiên lập tức hoảng sợ.

Giống như một nữ tử yếu đuối bất lực thấy một con sói lao về phía mình! "Gào!" Đáp lại hắn là tiếng gầm như dã thú của Lâm Động!

Tuy đã mất đi lý trí, nhưng mối hận thù của Lâm Động từ nhỏ đã ăn sâu vào tâm hồn sớm đã hình thành bản năng!

Hắn muốn xé nát kẻ thù này!

Tàn nhẫn báo thù cho hắn, báo thù rửa hận cho cha hắn! "Tiểu súc sinh, ngươi muốn làm gì?" Giọng Lâm Lang Thiên run rẩy, mang theo một tia sợ hãi.

Hắn đã phát hiện Lâm Động không ổn rồi!

Đáng tiếc, lúc này Lâm Động đã sớm mất đi lý trí, căn bản không để ý đến hắn!

Trực tiếp lao tới. "A!

Đừng!" Lâm Lang Thiên gầm lên.

Gầm! "A, tiểu súc sinh, ngươi dừng lại cho ta!

Mau dừng lại!" "A a a a, khốn đản, ta muốn giết ngươi!

Chương 517

Giết ngươi!" "Ta nhất định phải băm ngươi ra thành trăm mảnh!" …… "A!

A a a, ta nhất định phải giết ngươi!" Trong thạch điện, tiếng gào thê lương oán hận của Lâm Lang Thiên không dứt bên tai, thật là nghe mà thương tâm, thấy mà rơi lệ.

Tuy nhiên, bất kể hắn chửi mắng uy hiếp thế nào, Lâm Động vẫn không hề lay động, đôi mắt đỏ rực tràn ngập sự điên cuồng!

Hắn mặc kệ sự "van xin" khổ sở của Lâm Lang Thiên, tự mình hành động, bạo ngược mà thô lỗ!

Chỉ thiếu véo cằm Lâm Lang Thiên, lạnh lùng nói: "Nữ nhân, không đúng, nam nhân, ngươi đã thành công khơi dậy hứng thú của ta!" Hoặc là, nhướng mày nói: "Nam nhân, ngoan ngoãn nghe lời, có thể bớt đau khổ một chút!" "Bệ hạ thật xấu!" Nhìn cảnh Lâm Động và Lâm Lang Thiên đang được trực tiếp trong quang kính, Huyên Tố toàn thân rùng mình, vội vàng dụi dụi mắt, thật không thể nhìn nổi!

Nhìn một cái cũng bẩn mắt! "Xấu chỗ nào?" Một giọng nói trêu tức đột nhiên vang lên, Huyên Tố đột ngột ngẩng đầu, chỉ thấy Diệp Đông Hoàng bế một nữ tử có đường cong uyển chuyển tuyệt mỹ xuất hiện bên cạnh nàng.

Nữ tử này tự nhiên là Lăng Thanh Trúc! "Bệ hạ!" Huyên Tố kinh hỉ kêu lên, chỉ là khi nhìn thấy Lăng Thanh Trúc, sâu trong đáy mắt mang theo một tia oán giận!

Vừa mới chiếm hữu nàng, hưởng dụng thân thể của nàng, bây giờ lại bế nữ nhân khác. "Tiền bối, vãn bối Cửu Thiên Thái Thanh Cung Lăng Thanh Trúc, cầu tiền bối cho ta mượn một ít dương khí, giúp ta

trấn áp độc khí trong cơ thể, sau này, Thanh Trúc nhất định sẽ hậu tạ tiền bối!" Lăng Thanh Trúc ánh mắt mơ màng, gò má ửng hồng, vặn vẹo thân thể mềm mại, dùng một tia ý thức còn sót lại nghiến răng nói.

Khi nói, nàng cố ý nhắc đến Cửu Thiên Thái Thanh Cung, rõ ràng là lấy thế đè người!

Đối với việc Diệp Đông Hoàng trực tiếp bế nàng đi, còn xé khăn che mặt của nàng, trong lòng Lăng Thanh Trúc vừa xấu hổ vừa tức giận, nếu là bình thường, nhất định phải cho Diệp Đông Hoàng biết tay! "Mượn dương khí của Trẫm?

Trẫm không phải đã đồng ý cứu ngươi sao?" Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn giai nhân đang bất an trong lòng, ánh mắt trêu tức.

Giờ phút này, e rằng không phải một chút dương khí có thể giải quyết được vấn đề của nàng.

Đương nhiên, với tu vi của Diệp Đông Hoàng, dương khí như mặt trời chói chang, khí thế bàng bạc, tùy tiện một chút là có thể chữa khỏi độc âm khí quá thịnh trong cơ thể Lăng Thanh Trúc.

Nhưng dương khí của hắn sao có thể tùy tiện cho người khác mượn?

Trừ khi thông qua con đường bình thường, đi theo "chính đạo" truyền cho nàng! "Tiền bối, Thanh Trúc tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Quyết của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, không thể phá thân, nếu sư tôn biết được, tất nhiên sẽ đại phát lôi đình, đối với tiền bối cũng không có lợi!" Ý thức của Lăng Thanh Trúc bắt đầu mơ hồ, nhưng vẫn nghiến chặt răng bạc, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ nói: "Nếu tiền bối chịu cho Thanh Trúc mượn một chút dương khí, sau này không chỉ có hậu tạ, mà còn có được hữu nghị của Cửu Thiên Thái Thanh Cung!" "Xem ra ngươi chưa hiểu rõ tình hình nhỉ, Cửu Thiên Thái Thanh

Cung?

Đừng nói một siêu cấp tông môn, cho dù là cường giả cả thế giới, Trẫm cũng không đặt vào mắt!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lạnh đi, hắn không nuông chiều Lăng Thanh Trúc, tiện tay ném nàng xuống đất, lạnh nhạt nói: "Không muốn Trẫm cứu ngươi?

Có thể, có muốn Trẫm tiễn ngươi một đoạn, đưa ngươi về không?" "Đừng!" Nghe đến việc quay về, Lăng Thanh Trúc kinh hãi kêu lên, nàng cũng nhìn thấy tấm quang kính khổng lồ trong phòng, liếc mắt một cái liền nhận ra đó là thạch điện mộ phủ!

Tự nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng không thể nhìn nổi của Lâm Động và Lâm Lang Thiên.

Nếu nàng quay về, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Không để ý đến Lăng Thanh Trúc nữa, Diệp Đông Hoàng đi thẳng đến bên cạnh Huyên Tố, đưa tay ôm lấy vòng eo thon của nàng, ngẩng đầu nhìn quang kính đang trực tiếp cảnh tượng trong thạch điện mộ phủ. "Chậc chậc, chiến đấu thật kịch liệt a!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng đầy vẻ hứng thú, trong thạch điện, Lâm Động hung mãnh dị thường.

Thương xuất như long, đánh cho Lâm Lang Thiên khóc cha gọi mẹ, tiết tiết bại lui! "Bệ hạ, sau này Lâm Lang Thiên và Lâm Động chắc chắn sẽ hận chết người!" Huyên Tố thuận thế tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, mỉm cười rạng rỡ, chuyện này nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ gây ra chấn động lớn đến mức nào!

Thiên tài Lâm Lang Thiên của Lâm thị tông tộc, một trong tứ đại gia tộc của Đại Viêm Vương triều bị đệ tử chi mạch Lâm thị là Lâm Động cường X, e là có thể chấn động cả Đại Viêm Vương triều! "Lâm Lang Thiên chắc chắn hận Trẫm, nhưng Lâm Động không có lý do, Trẫm đã giúp hắn một việc lớn!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên

cười, giải thích: "Năm đó, cha của Lâm Động tham gia đại bỉ của Lâm thị tông tộc, bị Lâm Lang Thiên một chiêu đánh phế, đến giờ trong cơ thể vẫn còn sót lại nguyên lực của Lâm Lang Thiên, ngày đêm bị giày vò!" "Lâm Động từ nhỏ đã hận Lâm Lang Thiên đến tận xương tủy, thề muốn báo thù rửa hận, đòi lại công đạo cho cha, ngươi nói xem Trẫm có phải đã giúp hắn một việc lớn không?" "Vâng, bệ hạ đúng là đã giúp hắn một việc lớn!" Huyên Tố che miệng cười khẽ, cành hoa run rẩy.

Giúp đỡ kiểu này, sau này Lâm Động e là có cả ý định muốn chết!

Đương nhiên, đối với một số kẻ biến thái, có lẽ đây là phúc lợi từ trên trời rơi xuống! "Tiền… tiền bối!" Lúc này, Lăng Thanh Trúc vặn vẹo thân thể yêu kiều bò đến chân Diệp Đông Hoàng, ôm lấy đùi hắn, ánh mắt mơ màng, gần như đã mất đi lý trí! "Bệ hạ, vị muội muội này xem ra không xong rồi, thiếp thân không làm phiền bệ hạ nữa!" Huyên Tố tuy ghen, nhưng rất biết chừng mực, biết tiến biết lùi, ngồi dậy, chuẩn bị rời đi.

Nhường lại không gian cho Diệp Đông Hoàng và Lăng Thanh Trúc!

Tuy nhiên, khi nhìn thấy đóa hồng mai kiều diễm lưu lại trên ga giường trước đó, nàng vội vàng cẩn thận xé nó xuống, gấp lại cất vào nạp giới!

Bất kể địa vị của nàng trong lòng Diệp Đông Hoàng là gì, điều này đối với nàng vô cùng quan trọng, có ý nghĩa phi thường.

Nàng không muốn trên đó dính đồ vật hay hơi thở của nữ nhân khác! "Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, Trẫm qua phòng bên cạnh!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, thần thức lướt qua, phát hiện phòng bên cạnh có một gian trống, không có người ở.

Thân ảnh lóe lên, Diệp Đông Hoàng bế Lăng Thanh Trúc đã bò vào

lòng hắn, không ngừng xé quần áo của hắn, biến mất khỏi phòng!

Huyên Tố tay kéo chăn, che đi đường cong yêu kiều trước ngực, ngơ ngẩn nhìn bóng lưng biến mất của Diệp Đông Hoàng!

Ánh mắt phức tạp!

Bên tai, là tiếng gào thét và ai oán thê lương của Lâm Lang Thiên!

Dù trong lòng có chút ghen, nhưng nàng biết mình không có tư cách ghen!

Có thể hầu hạ Diệp Đông Hoàng đã là vinh hạnh và cơ duyên to lớn của nàng.

Nàng còn có thể cầu mong gì nữa! …… Phòng bên cạnh.

Diệp Đông Hoàng tiện tay ném Lăng Thanh Trúc lên giường. "Nếu ngươi đã chủ động như vậy, Trẫm sẽ giúp ngươi một tay!" Nhìn Lăng Thanh Trúc đã mất đi lý trí, không ngừng vặn vẹo, Diệp Đông Hoàng không do dự nữa, trực tiếp ra tay.

Lớp màng mỏng cuối cùng cản trở họ trong nháy mắt bị phá vỡ, hai người từ xa lạ lập tức trở nên thân mật không kẽ hở!

Thậm chí đạt đến mức âm hai mươi lăm!

Trong phòng ngủ, nhiệt độ dần dần tăng lên.

Âm thanh tuyệt mỹ, không dứt bên tai!

Trên chiếc giường lớn mềm mại, hiện ra một quang đoàn khổng lồ, không ngừng run rẩy!

Bên trong quang đoàn, mơ hồ có thể thấy hai bóng người quấn quýt vào nhau!

Phía trên quang đoàn, một âm dương thái cực đồ huyền diệu hiện ra, thái cực đồ chậm rãi xoay tròn, mỗi lần xoay tròn, khí tức tỏa ra từ

quang đoàn đều không ngừng mạnh lên.

Từng đạo hư ảnh long phượng lướt qua, dị tượng tầng tầng lớp lớp!

Không biết qua bao lâu, sự tĩnh lặng trong phòng ngủ cuối cùng cũng bị một tiếng vỡ vụn nhỏ bé phá vỡ.

Chỉ thấy, trên quang đoàn đó, từng vết nứt, nhanh chóng lan ra. "Bành!" Vết nứt lan ra rất nhanh, chỉ trong vài hơi thở, liền ầm ầm vỡ tan.

Hai bóng người hiện ra.

Diệp Đông Hoàng anh tư hiên ngang, dương cương kiện mỹ!

Lăng Thanh Trúc đường cong uyển chuyển, hoàn mỹ không tì vết! "Tiền bối cứu ta, nhưng cũng lấy đi thân thể của ta, từ nay chúng ta không ai nợ ai, hy vọng tiền bối giữ bí mật chuyện này, cứ xem như chưa từng xảy ra!" Trong sự im lặng, Lăng Thanh Trúc lạnh lùng mở miệng.

Nói xong, nàng liền muốn đứng dậy, nhưng lại bị cánh tay mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng ôm lấy, khó mà động đậy! "Trẫm không chỉ cứu ngươi một mạng, còn vất vả cả ngày, lại còn giúp tu vi của ngươi tăng lên đến Sinh Huyền Cảnh, cuối cùng còn đáp cả sự trong trắng vào, ngươi nói không ai nợ ai?

Trẫm chẳng phải rất thiệt thòi sao?" …… "Trẫm không chỉ cứu ngươi một mạng, còn vất vả cả ngày, lại còn giúp tu vi của ngươi tăng lên đến Sinh Huyền Cảnh, cuối cùng còn đáp cả sự trong trắng vào, ngươi nói không ai nợ ai?

Trẫm chẳng phải rất thiệt thòi sao?" Diệp Đông Hoàng tùy ý mân mê cặp cầu trong tay, nhìn giai nhân mặt còn ửng hồng nhưng lại ra vẻ lạnh lùng, nói đầy hứng thú.

Vừa rồi còn nhiệt tình như vậy, chớp mắt đã trở nên lạnh lùng!

Phụ nữ a!

Thật đúng là lật mặt không nhận người! "Vậy ngươi muốn thế nào?

Nếu sư tôn của ta biết chuyện của chúng ta, đảm bảo sẽ xách kiếm đến nghiền xương ngươi thành tro!" Lăng Thanh Trúc cạn lời, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại vô sỉ như vậy, còn trong trắng?

Vừa rồi tuy ý thức mơ hồ, nhưng nàng cũng thấy Diệp Đông Hoàng thân mật không kẽ hở với một nữ nhân khác.

Trong trắng sớm đã không biết chạy đi đâu rồi!

Càng đáng hận hơn là đôi ma trảo kia, vẫn còn đang động loạn!

Nàng muốn ngăn cản cũng không thể!

Dù sao trước đó đã bị chạm qua rồi, nàng cũng lười ngăn cản!

Chương 518

Dù sao một lần và một trăm lần, cũng không có gì khác biệt! "Ngươi nghĩ sư tôn của ngươi giết được Trẫm sao?" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, đầy vẻ khinh thường.

Lăng Thanh Trúc chau mày, trong đầu nhớ lại những lời cuồng vọng vô biên của Diệp Đông Hoàng trước đó, nói cái gì mà cả thế giới cũng không đặt vào mắt!

Nàng tuy không tin, nhưng qua lần giao lưu sâu sắc vừa rồi, tu vi của nàng tăng vọt lên Sinh Huyền Cảnh, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng!

Tuy không biết Diệp Đông Hoàng cụ thể mạnh đến đâu, nhưng rất có khả năng thật sự không sợ sư tôn của nàng! "Ngươi rốt cuộc là ai?" Lăng Thanh Trúc hỏi ra nghi vấn trong lòng, với thực lực của Diệp Đông Hoàng, hẳn không phải là người vô danh! "Trẫm, chủ nhân Vương triều Đại Hạ, Diệp Đông Hoàng!" "Chủ nhân Vương triều?" Lăng Thanh Trúc nhíu mày, dưới sự quản lý của Cửu Thiên Thái Thanh Cung có không ít vương triều, thế giới này siêu cấp tông môn mới là chúa tể, chủ nhân vương triều căn bản không đáng kể! "Vương triều mà Trẫm nói không phải là vương triều mà ngươi tưởng tượng đâu, thuộc hạ của Trẫm tùy tiện đến một cường giả, là có thể lật đổ cả thế giới của các ngươi!" Diệp Đông Hoàng nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lăng Thanh Trúc, chế nhạo nói. "Ngươi là thiên ma ngoại vực?" Đồng tử Lăng Thanh Trúc co rút lại, đột nhiên đứng dậy, nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại bị cánh tay rắn chắc của Diệp Đông Hoàng ấn xuống, lại nặng nề rơi vào lòng Diệp Đông Hoàng.

Phụt! "Hừ!" Lăng Thanh Trúc hừ nhẹ một tiếng, mặt đỏ bừng.

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng chưa hề tách ra khỏi nàng!

Hai người vẫn giữ khoảng cách -25!

Vừa rồi một lên một xuống!

Đã tạo thành một cú sốc mạnh mẽ cho nàng!

Trong lòng Diệp Đông Hoàng cũng hít một ngụm khí lạnh!

Thật là muốn mạng a! "Ngươi thấy Trẫm giống thiên ma ngoại vực sao?" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngọc mịn màng của giai nhân, "Nhưng Trẫm đúng là không phải người của thế giới này!" "Ngươi muốn làm gì?" Lăng Thanh Trúc tâm thần căng thẳng, nàng không ngờ mình lại ở gần một cường giả ngoại vực như vậy!

Thậm chí còn đạt đến khoảng cách âm!

Có thể từ thế giới khác đến đây, thực lực của hắn có thể tưởng tượng được!

Nàng cũng cuối cùng hiểu tại sao Diệp Đông Hoàng lại có khẩu khí lớn như vậy!

Mở miệng ngậm miệng đều không đặt thế giới của họ vào mắt! "Ngươi biết Phù Tổ chứ?" Diệp Đông Hoàng nhìn gò má tuyệt mỹ ửng hồng của giai nhân, nói: "Hắn và Cửu Thiên Thái Thanh Cung của các ngươi có quan hệ không hề tầm thường!" "Phù Tổ?" Thân thể Lăng Thanh Trúc khẽ run, sắc mặt biến đổi, vị cường giả đỉnh phong từng dẫn dắt vô số sinh linh của thế giới này chiến đấu với những dị ma tà ác đó, làm sao nàng có thể không biết!

Nếu không phải Phù Tổ liều mạng phong ấn vết nứt thế giới, bảo vệ mảnh đất này!

Thế giới này sớm đã trở thành nơi ở của tà ma, họ trở thành thức

ăn của tà ma, mặc cho tà ma chém giết. "Phù Tổ có quan hệ gì với Cửu Thiên Thái Thanh Cung của chúng ta?" Lăng Thanh Trúc hỏi. "Điều này liên quan đến bí mật lớn nhất của Cửu Thiên Thái Thanh Cung các ngươi!" Diệp Đông Hoàng nói. "Bí mật lớn nhất?" Lăng Thanh Trúc trong mắt đầy vẻ nghi ngờ, nàng là truyền nhân của cung chủ còn không biết, Diệp Đông Hoàng làm sao biết được? "Cửu Thiên Thái Thanh Cung, từ đời đầu tiên truyền lại, đã có chuyện các đời cung chủ truyền miệng cho nhau, đó là, Cửu Thiên Thái Thanh Cung, vào thời viễn cổ xa xôi, có một tên gọi khác!" "Nó gọi là…… Thái Thượng Cung." "Thái Thượng Cung?" Lăng Thanh Trúc khẽ ngẩn người, rồi lắc đầu.

Nàng đã đọc qua không ít cổ tịch, nhưng chưa từng nghe nói vào thời viễn cổ, có một tông phái mạnh mẽ tên là Thái Thượng Cung. "Thực ra nói đúng hơn, Cửu Thiên Thái Thanh Cung của các ngươi không có tư cách nói mình là hậu duệ của Thái Thượng Cung!" "Mà từ xưa đến nay, Thái Thượng Cung này, chỉ có một người." Diệp Đông Hoàng nói. "Một người?" Lăng Thanh Trúc chau mày, nói: "Là ai?" "Phù Tổ!" Diệp Đông Hoàng nói.

Sự nghi ngờ trong mắt Lăng Thanh Trúc càng đậm. "Thái Thượng Cung không phải do Phù Tổ sáng lập, nhưng cái tên này, lại là do hắn mà có!" "Mỗi một vị cung chủ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung và người kế vị, đều từ nhỏ đã tu luyện một môn võ học huyền diệu tên là 'Thái Thượng Cảm Ứng Quyết'!" "Môn võ học này, không có bất kỳ sức mạnh nào, cũng không thể dùng để lui địch, nhưng đây lại là môn bắt buộc!" "Làm sao ngươi biết?" Không đợi Diệp Đông Hoàng nói xong, Lăng Thanh Trúc đã kinh ngạc nói. "Trẫm biết nhiều hơn ngươi tưởng tượng!" Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ mở miệng. "Vậy ngươi có biết tu luyện môn võ học này, cần phải thân tâm thuần khiết, người tu luyện phải là…… xử tử chi thân, nếu không, công pháp tự phá

không?" Trong mắt Lăng Thanh Trúc mang theo vẻ oán giận, rõ ràng là trách Diệp Đông Hoàng đã phá thân của nàng.

Càng đáng hận hơn là cái thứ xấu xa hung tợn kia vẫn còn đang bắt nạt nàng! "Vậy ngươi có biết tại sao các ngươi phải tu luyện môn công pháp có vẻ vô dụng này không?" Diệp Đông Hoàng cười cười, không để ý, thậm chí còn cố ý động đậy một chỗ!

Cảm nhận sự ấm áp và tốt đẹp của giai nhân! "Tại sao?" Lăng Thanh Trúc trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng vẫn không nhịn được tò mò. "Các ngươi không phải tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Quyết để cảm ứng Thái Thượng sao?

Thái Thượng này thực ra chính là vị diện chi thai của thế giới này!" "Luyện hóa vị diện chi thai là có thể khống chế vị diện này, điều động sức mạnh của cả một vị diện, trở thành chúa tể chí cao vô thượng của vị diện này!" Diệp Đông Hoàng nói xong, Lăng Thanh Trúc trong mắt tràn đầy chấn động, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn, nàng mơ hồ đã tin những gì Diệp Đông Hoàng nói! "Ngươi đến đây chính là vì vị diện chi thai?" Lăng Thanh Trúc lập tức nghĩ đến một khả năng, kinh hãi nói. "Miễn cưỡng coi là một lý do đi, thực ra loại vị diện này, đối với Trẫm mà nói, không tính là gì!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, một thế giới cấp bảy, đối với hắn đã không còn sức hấp dẫn lớn nữa! "Phù Tổ năm đó chính là vì vị diện chi thai mà đến, chỉ là hắn gặp phải dị ma ngoại vực cũng đến để chinh phục thế giới này, cuối cùng đã chiến tử!" "Ngươi nói Phù Tổ cũng là người ngoại vực?" Lăng Thanh Trúc khó tin, hoặc nói là không muốn tin! "Đương nhiên, hắn đến từ Đại Thiên thế giới phía trên vị diện của các ngươi, dưới Đại Thiên thế giới có vô số vị diện giống như thế giới của các ngươi!" Diệp Đông Hoàng tiếp tục nói: "Mà dị ma ngoại vực không chỉ là kẻ thù của thế giới các ngươi, cũng là kẻ thù của Đại Thiên thế giới!" "Nói vậy ngươi cũng giống Phù Tổ đến từ Đại Thiên thế giới?"

Lăng Thanh Trúc tuy chưa hoàn toàn tin Diệp Đông Hoàng, nhưng trong lòng cũng hơi thở phào nhẹ nhõm!

Nếu Diệp Đông Hoàng giống như dị ma ngoại vực, nàng thật sự không biết phải đối mặt thế nào. "Thiên địa này rất lớn, không chỉ có dị ma ngoại vực và Đại Thiên thế giới, theo Trẫm, sau này ngươi sẽ biết!" Diệp Đông Hoàng không nói quá nhiều! "Ai đồng ý theo ngươi chứ!" Nghe vậy, tim Lăng Thanh Trúc co thắt, mặt hồ vốn tĩnh lặng trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn! "Ngoài Trẫm ra, ngươi còn muốn có nam nhân khác?" Diệp Đông Hoàng nhìn ánh mắt hoảng loạn của nàng, cúi đầu hôn một cái, cười nói bên tai nàng: "Lần đầu lạ, lần hai quen, lâu ngày sinh tình!" "Ngươi xem, tiểu Đông Hoàng lại bắt đầu nhớ nhung vẻ đẹp của ngươi rồi!" "Ngươi vô sỉ… Ưm……" Cảm nhận được sự hung hăng đầy đấu chí của Diệp Đông Hoàng, sắc mặt Lăng Thanh Trúc biến đổi, vừa mới mở miệng, lại bị Diệp Đông Hoàng chặn lại!

Lăng Thanh Trúc trong lòng hít một ngụm khí lạnh, một lần nữa cảm nhận được sự mạnh mẽ và bá đạo của Diệp Đông Hoàng!

Lần này không giống như trước đó ý thức mơ hồ, cảm giác càng rõ ràng hơn, càng mãnh liệt hơn, càng hung mãnh hơn, không thể kiềm chế được! …… Mộ phủ, thạch điện!

Màu đỏ trong mắt Lâm Động biến mất, dược lực trong cơ thể đã qua, thần trí hồi phục, nhìn thấy Lâm Lang Thiên dưới thân, sắc mặt tái xanh, trở nên vô cùng khó coi! "Khốn đản!" Tiếng gầm nặng nề phát ra từ cổ họng Lâm Động, trong mắt nộ hỏa bùng cháy, vội vàng rút ra, lấy ra một chiếc áo choàng đen khoác lên! "Lâm Lang Thiên!" Khoác áo choàng xong, Lâm Động nhìn Lâm Lang Thiên bầm dập trên đất, trong mắt đầy vẻ phức tạp!

Hắn nằm mơ cũng không ngờ sẽ có một ngày!

Hắn đã tưởng tượng ra vô số cảnh tượng đối phó với Lâm Lang Thiên, nhưng không bao giờ ngờ lại là thế này!

Oanh!

Đột nhiên, Lâm Lang Thiên vốn đang bị giày vò thoi thóp mở mắt, khí thế mạnh mẽ lan ra, sát ý kinh khủng tràn ngập thạch điện, khiến người ta rùng mình!

Cúc hoa tàn, đầy đất thương tích, hoa rơi người đứt ruột!

Hắn hận a! "A, tiểu súc sinh, ta sẽ khiến ngươi sống không được chết không xong!" Đôi mắt băng lãnh của Lâm Lang Thiên tràn ngập nộ hỏa vô cùng, hắn từ trên đất bật dậy trong nháy mắt, nhưng lại lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất!

Hắn đưa tay sờ sờ phía sau, cảm thấy một cơn đau như xé rách! "Không ổn!

Tu vi của hắn đã hồi phục!" Lâm Động thấy Lâm Lang Thiên nhảy dựng lên, sắc mặt cuồng biến, co giò bỏ chạy.

Hắn hiện tại không phải là đối thủ của Lâm Lang Thiên, huống hồ lúc này Lâm Lang Thiên đối với hắn tràn đầy hận ý ngút trời!

Hắn không dám tưởng tượng rơi vào tay đối phương sẽ có kết cục gì!

Trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một hình ảnh, khiến hắn cảm thấy một nơi nào đó phía sau ẩn ẩn đau nhói, không khỏi chạy nhanh hơn!

Tuyệt đối không thể bị bắt! "Đứng lại!

Tiểu súc sinh, chết cho ta!" Lâm Lang Thiên hồi phục tu vi, vết thương da thịt ban đầu đối với hắn không là gì, lấy ra một cây trường thương liền đuổi theo Lâm Động!

Hắn hôm nay nhất định phải khiến Lâm Động nợ máu trả bằng

máu, biết được sự lợi hại của trường thương của hắn! …… "Nghe nói chưa?

Thiên kiêu Lâm Lang Thiên của gia tộc họ Lâm thuộc Đại Viêm Vương Triều đã diệt môn chi nhánh họ Lâm ở trấn Thanh Dương, hiện đang truy sát Lâm Động khắp nơi!" "Nói thừa!

Giờ cả Đại Viêm Vương Triều ai mà không biết Lâm Lang Thiên đang truy sát Lâm Động.

Cũng không biết Lâm Động, một đệ tử chi nhánh nhỏ nhoi của họ Lâm, đã đắc tội với Lâm Lang Thiên đến mức nào mà phải truy sát không chết không thôi như vậy!" "Nghe nói Lâm Lang Thiên đã tuyên bố, không cho phép bất kỳ ai nhúng tay vào, hắn muốn tự mình tiêu diệt Lâm Động, đã truy sát suốt ba ngày ba đêm rồi!" "Ta nói cho các ngươi biết, ta nghe được một tin tuyệt mật, là do mấy vị thiên kiêu cùng vào mộ phủ với Lâm Lang Thiên kể lại!" "Nghe nói trong mộ phủ, bọn họ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lâm Lang Thiên và tiếng gầm gừ như dã thú của Lâm Động, hai người đã xảy ra một vài chuyện không ai biết trong đó, hắc hắc!" "Họ còn tận mắt thấy Lâm Lang Thiên xách trường thương truy sát Lâm Động đang y phục xộc xệch chạy ra khỏi thạch điện trong mộ phủ!" "Nghe nói lúc đó động tác của Lâm Lang Thiên rất kỳ quái, trông như bị thương ở một nơi nào đó phía sau… các ngươi hiểu mà!" "Chết tiệt!

Thật hay giả vậy, nếu là thật thì thú vị quá rồi!" "Ta thấy mười phần thì có đến tám chín phần là thật, nếu không tại sao Lâm Lang Thiên lại căm hận Lâm Động đến thế, đây gọi là tương ái tương sát, hắc hắc!" "Có lý!" … Trong các tửu điếm, quán trà, khắp các đường lớn ngõ nhỏ của Đại Viêm Vương Triều đều bàn tán xôn xao.

Chương 519

Tin đồn về Lâm Lang Thiên và Lâm Động bay đầy trời!

Mà phiên bản được người ta bàn tán nhiều nhất chính là chuyện Lâm Lang Thiên và Lâm Động tương ái tương sát trong mộ phủ!

Một người là thiên kiêu của tông tộc, một người là đệ tử chi nhánh!

Quan trọng nhất là cả hai đều là nam nhân!

Chủ đề này còn nóng hơn cả tin minh tinh ngoại tình!

Đặc biệt Lâm Lang Thiên còn là thiên kiêu đỉnh cao nhất của Đại Viêm Vương Triều, còn nổi tiếng hơn cả minh tinh!

Kết quả lại bị một đệ tử chi nhánh bạo… Thật đúng là cúc hoa tàn, đầy đất thương, hoa rơi người đứt ruột! … Trấn Thanh Dương, quán rượu Đại Phong. "Lâm Lang Thiên, ngươi phế tu vi của cha ta, nay lại diệt cả nhà ta, mối thù này không đội trời chung, ngươi cứ chờ đấy, ta nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Lâm Động toàn thân khoác hắc bào, nắm chặt tay, lắng nghe những lời bàn tán xung quanh, đôi mắt vằn tia máu tràn đầy hận thù.

Trong lòng thầm thề!

Ba ngày trước, hắn trốn thoát khỏi mộ phủ, né được sự truy sát của Lâm Lang Thiên, kết quả Lâm Lang Thiên trong cơn thịnh nộ đã thẳng tay đến trấn Thanh Dương diệt cả nhà hắn!

Cậu ta xông lên đại chiến với Lâm Lang Thiên ba trăm hiệp, không địch lại phải chạy trốn, lưu lạc khắp nơi, cuối cùng lại quay về trấn Thanh Dương! "Tiểu súc sinh, ngươi quả nhiên đã quay lại, lần này xem ngươi chạy đi đâu!" Ngay lúc này, một luồng kim quang phá

không mà đến, Lâm Lang Thiên đạp trường thương bay tới, ánh mắt khinh miệt, nhìn xuống Lâm Động trong quán rượu, giọng nói chứa đầy hận ý thấu xương!

Hắn vĩnh viễn không quên được cảnh bị Lâm Động dày vò trong mộ phủ!

Lâm Động mặc kệ sự phẫn nộ và uy hiếp của hắn, hết lần này đến lần khác… Đó là cơn ác mộng vĩnh viễn của hắn, cả đời cũng không thể quên!

Ầm!

Sát ý lạnh lẽo bùng phát, ông chủ và thực khách trong quán rượu hoảng sợ bỏ chạy, sợ bị liên lụy.

Giọng nói lạnh như băng từ sâu trong cổ họng Lâm Động phát ra, mang theo hàn ý vô biên. "Lâm Lang Thiên!" Thiên Lân Cổ Kích nắm chặt trong tay, Lâm Động nhìn chằm chằm Lâm Lang Thiên đang ngạo nghễ trên không trung!

Hận không thể băm vằm hắn thành vạn mảnh để báo thù rửa hận.

Lâm Lang Thiên cũng vậy, kẻ thù gặp nhau, hai mắt đỏ ngầu.

Trận chiến bùng nổ ngay lập tức! … Đấu giá trường Vạn Kim.

Trong phòng ngủ cổ kính, Diệp Đông Hoàng ôm Lăng Thanh Trúc và Huyên Tố.

Bàn tay to lớn đùa nghịch với ôn hương nhuyễn ngọc bên trái!

Vừa hưởng thụ sự phục vụ của mỹ nhân, vừa xem trực tiếp cảnh của Lâm Động trong quang kính.

Trước đó vì hỏa lực của hắn quá mạnh mẽ, dưới sự cầu xin khổ sở của Lăng Thanh Trúc, Diệp Đông Hoàng đã kéo Huyên Tố ở bên cạnh qua, để hai người cùng nhau chia sẻ!

Bây giờ hai người họ cũng đã quen biết, xem như là chiến hữu cùng một chiến hào!

Cùng chung giường, cùng chịu pháo, cùng gánh "thương"! "Tên nhóc này thiên phú cũng không tệ, vậy mà lần nào cũng có thể sống sót dưới sự truy sát của Lâm Lang Thiên, còn càng ngày càng mạnh!" Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động, bình luận.

Đối với thực lực của Lâm Lang Thiên, nàng cũng có chút hiểu biết! "Bệ hạ đã nói, tên nhóc này là thiên mệnh chi tử, có đại khí vận gia thân, mỗi lần đều có thể hóa hiểm thành an, gặp nạn hóa lành!" Huyên Tố giọng nói dịu dàng, nàng có thể nói là đã xem trực tiếp từ lúc Lâm Động tiến vào mộ phủ, vô cùng chấn động trước khí vận của Lâm Động! "Nếu không phải Bệ hạ xuất hiện, ban đầu ở trong mộ phủ, Lâm Động có thể nói là tài sắc vẹn toàn, trở thành người thắng lớn nhất!" Nói đến đây, Huyên Tố không khỏi liếc nhìn Lăng Thanh Trúc một cái.

Nghe vậy, Lăng Thanh Trúc trầm mặc!

Dù không muốn thừa nhận, nhưng trước đó trong mộ phủ, nếu không phải Diệp Đông Hoàng xuất hiện, thân trong trắng của nàng chắc chắn đã bị Lâm Động chiếm hữu.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng chợt có chút may mắn!

Lâm Động tuy biểu hiện không tệ, nhưng vẫn chỉ là một thiên tài ở nơi nhỏ bé, không lọt vào mắt nàng.

Mà Diệp Đông Hoàng tuy có hơi xấu xa, mấy ngày nay ngày nào cũng bắt nạt nàng, nhưng dù sao cũng là một tuyệt thế đại năng, ủy thân cho một cường giả như vậy còn hơn bị tên nhà quê Lâm Động kia chiếm đoạt. "Lâm Lang Thiên và Lâm Động tương ái tương sát, quả thật thú vị hơn so với nguyên tác!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên nhìn cảnh trực tiếp trong quang kính, không quá để tâm.

Đối với hắn, đây chỉ là một chút nhạc đệm, một gia vị cho cuộc sống mà thôi!

Giống như tự mình đạo diễn một bộ phim không biết kết cục! "Nếu đã đến đây rồi, thì chơi thêm một chút, một bộ phim không có nhân vật phản diện lớn thì thật vô vị, cũng không thể làm nổi bật sự vĩ đại của nhân vật chính!" Ý niệm thoáng qua, thần thức của Diệp Đông Hoàng lan tỏa ra, trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm… và những nơi xa hơn nữa… Mây trôi qua, mặt trời lùi xa, bóng tối ập đến, như hư vô vô tận, khiến người ta kinh hãi, nơi như thế này, ngay cả cường giả Luân Hồi Cảnh cũng không thể đến được.

Nhưng đối với Diệp Đông Hoàng thì chỉ là chuyện thường!

Thần thức của hắn mạnh mẽ và kinh khủng, tiếp tục khuếch tán, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ thế giới Vũ Động cùng với hư không xung quanh!

Chỉ thấy ở nơi hư vô tăm tối xa xôi, từng luồng ánh sáng khổng lồ rộng hàng chục vạn trượng đan xen lan rộng ra.

Những luồng sáng này dường như tạo thành một trận pháp khổng lồ đến mức khiến người ta rợn tóc gáy, năng lượng lan tỏa trên đó, dường như cả trời đất cũng phải run rẩy.

Thần thức của Diệp Đông Hoàng nhìn về phía sau siêu cấp trận pháp đó, nơi đó dường như có một vết nứt màu đen rộng khoảng mười vạn trượng.

Vết nứt giống như một con ma long đang ngọ nguậy!

Phía sau đó, là bóng tối vô tận không một tia sáng, như là vùng đất của ác ma!

Ma khí tà ác đáng sợ không ngừng tuôn ra, nhưng lại bị siêu cấp trận pháp đó ngăn cản lại. "Đây chính là vết nứt vị diện rồi sao?" Diệp

Đông Hoàng tâm thần khẽ động, phía sau vết nứt đó, chính là kẻ thù lớn nhất của thế giới này —— nơi những dị ma kia đến!

Vết nứt đó, chỉ cần liếc mắt một cái, cũng đủ khiến cường giả bình thường tâm thần thất thủ, sự tà ác đó, như muốn khiến người ta chìm đắm vô tận trong đó.

Nhưng ánh mắt Diệp Đông Hoàng vẫn thản nhiên, đối với người khác, vết nứt vị diện khủng bố vô cùng, nhưng đối với hắn có thể tùy ý mở ra và chữa lành!

Nhìn lướt qua vết nứt vị diện, Diệp Đông Hoàng liền thu hồi ánh mắt, quan sát siêu cấp trận pháp khổng lồ rộng khoảng mấy chục vạn trượng bên ngoài vết nứt!

Trận pháp này là do Phù Tổ để lại, uy năng tương đương với bậc tám, cũng chính là cấp bậc Hoàng Giả Cảnh!

Với trình độ trận pháp hiện tại của Diệp Đông Hoàng, chỉ một cái liếc mắt đã thấu tỏ cấu thành và nguyên lý của trận pháp này!

Hắn dùng thần thức quét qua, chuẩn bị phá vỡ trận pháp này, để cho dị ma ở đối diện giáng lâm!

Nhưng theo động tác của hắn, trận pháp này dường như cũng cảm ứng được, một vầng sáng nhàn nhạt tỏa ra, trên trận pháp đó, lại mơ hồ hình thành một hư ảnh gần như che khuất cả trời đất.

Hư ảnh đó không thể nhìn rõ hình dạng, nhưng lại tỏa ra một loại dao động như ngự trị trên cả trời đất.

Đó là… Phù Tổ!

Hư ảnh chỉ có nửa thân người, nhưng khi cúi xuống, dường như cả trời đất đều ở dưới thân hắn!

Sau đó, hắn từ từ đưa ra bàn tay khổng lồ, một ngón tay, xuyên

thấu hư không, ấn xuống hóa thân thần thức của Diệp Đông Hoàng. "Càn rỡ!" Diệp Đông Hoàng khẽ quát, hư ảnh che trời lấp đất do trận pháp hình thành liền bị chấn tan, toàn bộ cơ điểm của trận pháp cũng theo đó từ từ sụp đổ!

Vút!

Diệp Đông Hoàng thu hồi thần thức, không một ai phát hiện ra dấu vết của hắn.

Mà trận pháp phong ấn vết nứt vị diện sẽ sụp đổ hoàn toàn trong vòng vài ngày nữa.

Trong mắt người khác, trận pháp là tự mình sụp đổ, sẽ không có ai nhìn ra là Diệp Đông Hoàng đã giở trò!

Đương nhiên, cho dù có người nhìn ra, Diệp Đông Hoàng cũng không hề sợ hãi!

Cường giả, chính là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn!

Bên kia vết nứt vị diện, ma uy ngút trời, Dị Ma Hoàng bị ma khí vô biên bao quanh đột nhiên phát hiện uy năng của siêu cấp đại trận phong ấn vết nứt vị diện đang suy yếu nhanh chóng, dường như đang sụp đổ. "Chuyện gì vậy?" Dị Ma Hoàng trong lòng nghi hoặc, ý thức hướng về phía vết nứt vị diện cảm nhận. "Trận pháp đang sụp đổ?" Dị Ma Hoàng có chút kinh ngạc, theo quan sát của hắn, trận pháp này đáng lẽ còn có thể chống đỡ được hơn mười năm nữa.

Nhưng trận pháp này không có người chủ trì, đã kiên trì được hơn vạn năm, bây giờ sụp đổ cũng không phải là không thể. "Đúng là trời giúp ta!" Dị Ma Hoàng ánh mắt hưng phấn, nhưng hắn không hành động hấp tấp, nhanh chóng truyền lệnh, tập kết đại quân, chuẩn bị thăm dò một phen.

Theo lệnh của Dị Ma Hoàng, vô số đại quân dị ma tập kết.

Ba ngày sau, ngày trận pháp sụp đổ, chính là lúc ma tộc đại quân của hắn tiến công.

Mà thế giới Vũ Động, cùng với sự suy yếu của trận pháp phong ấn vết nứt vị diện, Viễn Cổ Bát Chủ đang ngủ say bắt đầu thức tỉnh.

Những cường giả dị ma từng lưu lại trong thế giới Vũ Động, ẩn náu trong bóng tối cũng lần lượt hành động, chuẩn bị nghênh đón ma hoàng của chúng giáng lâm.

Chương 520

Thế giới Vũ Động vốn bình lặng, vì một "hành động nhỏ" của Diệp Đông Hoàng mà dậy sóng. … Trên đỉnh mây, một chiếc phi thuyền màu tím vàng nghiền nát tầng mây, nhìn xuống non sông ức vạn dặm, từ từ di chuyển.

Phi thuyền dài không quá trăm mét, trông rất bình thường, nhưng nếu có đại năng từ Hoàng Giả Cảnh trở lên ở đây, chắc chắn có thể cảm nhận được đạo vận vô thượng ẩn chứa trong đó, có thể xuyên qua quá khứ tương lai, trấn áp vạn cổ thời không, vĩnh hằng bất hủ!

Vô cùng chấn động!

Phi thuyền này chính là chí bảo Vạn Đạo Điếu Hoàng Can của Diệp Đông Hoàng!

Vạn Đạo Điếu Hoàng Can sau khi nâng lên cấp chín, có thể hóa thành hình thái phi thuyền, Diệp Đông Hoàng đặt tên cho hình thái này của Vạn Đạo Điếu Hoàng Can là Vạn Đạo Chu!

Trong đại điện xa hoa trên tầng cao nhất của khoang thuyền Vạn Đạo Chu, Diệp Đông Hoàng nửa nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại, bên dưới là sông núi đại hà, bốn phía là phong cảnh, thu hết vào tầm mắt!

Huyên Tố và Lăng Thanh Trúc ngồi hai bên Diệp Đông Hoàng, cầm linh quả, mỹ tửu, vừa hầu hạ, vừa cùng Diệp Đông Hoàng du ngoạn non sông ức vạn dặm. "Khu rừng bên dưới dường như có chút bất thường!" Lăng Thanh Trúc mười ngón tay thon dài, trắng như ngọc, cầm một quả nho long lanh trong suốt đút vào miệng Diệp Đông Hoàng, nhìn xuống khu rừng nguyên sinh bên dưới.

Trong khu rừng này, khắp nơi đều lượn lờ một loại sương mù

màu trắng sữa, loại sương mù này cực kỳ kỳ quái, ngay cả tinh thần lực cũng rất khó xuyên qua!

Hơn nữa, trên bầu trời còn lan tỏa một loại hàn khí lạnh lẽo, loại hàn khí đó, ngay cả cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng không chịu nổi! "Đây là Mê Vụ Sâm Lâm, một khu rừng kỳ quái nằm ở rìa Đại Hoang Quận, nghe nói trong đó chỉ có một con đường chính xác, một khi vào trong, nếu không quen đường, chắc chắn không ra được!" Huyên Tố đã xem qua bản đồ, địa hình của Đại Viêm Vương Triều đều có chút hiểu biết, khắc sâu trong đầu! "Không ra được là vì thực lực không đủ!" Lăng Thanh Trúc không cho là đúng. "Không sai!

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, thiên hạ nơi nào không đi được!" Diệp Đông Hoàng gật đầu đồng ý, bàn tay to lớn leo lên ngọn núi cao. "Trong rừng có người, dường như gặp phải phiền phức rồi!" Huyên Tố không để ý, nhìn xuống phía dưới, nói.

Diệp Đông Hoàng và Lăng Thanh Trúc cũng nhìn theo.

Bành!

Trong một khoảng đất trống bị sương mù dày đặc bao phủ, mấy chục người đang đứng sát vào nhau, xung quanh họ, thỉnh thoảng lại có từng con yêu thú nhe nanh múa vuốt mang theo đầy tinh khí xông ra.

Nhưng ngay sau đó, chúng liền bị mấy chục luồng nguyên lực hùng hồn cùng lúc đánh thành khối máu! "Lũ súc sinh này, thật là phiền phức!

Quán chủ, đến bao giờ mới hết đây!" Trong đám người, một nam tử vung kiếm chém chết một con yêu thú, lau đi vết máu bắn lên mặt, chửi rủa. "Tập trung vào, ra ngoài được là tốt rồi!" Đáp lại lời của nam tử này, là một trung niên nam tử lưng hùm vai gấu.

Y cầm một thanh trọng kiếm màu đen, khi trọng kiếm vung lên, tràn đầy cảm giác sức mạnh, những con yêu thú xông tới, chỉ cần bị dính một chút, liền da rách thịt nát.

Thực lực của vị trung niên nam tử này rõ ràng là người mạnh nhất trong đám người này, đã bước vào Tạo Hình Cảnh tiểu thành!

Ngay cả khi đối mặt với sự vây công của vô số yêu thú, y vẫn không hề hoảng loạn, ngược lại còn chém bay hết đám yêu thú đó. "Đa đa cố lên!" Ở trung tâm đám người, một bé gái khoảng mười hai, mười ba tuổi, mặc y phục màu hồng nhạt thấy được sự thần dũng của trung niên nam tử, không khỏi vỗ tay nhỏ, giọng trong trẻo nói.

Giọng nói non nớt và ngây thơ đó, giống như một tiểu thiên sứ, khiến một số người xung quanh cười lên, dường như sự mệt mỏi toàn thân, đều bị cô bé như búp bê sứ này xua tan đi một ít. "Nhân Nhân, cẩn thận!" Bên cạnh cô bé, một nữ tử khoảng hai mươi tuổi vội vàng kéo cô bé ra sau lưng!

Nữ tử này vóc người cao ráo, y phục hơi bó sát, làm nổi bật thân hình lả lướt tinh tế!

Dáng vẻ của nàng cũng khá xinh đẹp, chỉ là sống mũi cao kiêu hãnh, toát ra một chút hương vị cao ngạo. "Vâng ạ." Bé gái được gọi là Nhân Nhân ngoan ngoãn đáp một tiếng, nấp sau lưng nữ tử xinh đẹp này, đôi mắt to tròn, lén lút nhìn tình hình bên ngoài.

Cuộc giao chiến ở đây kéo dài gần nửa giờ, đám yêu thú đó mới bỏ lại một đống xác chết rồi rút lui.

Mà cùng với sự rút lui của đám yêu thú, những người ở đây, phần lớn đều ngồi phịch xuống đất, không ngừng thở hổn hển, rõ ràng là vô cùng mệt mỏi. "Bệ hạ, thiếp thấy thiếu nữ bên dưới cũng không tệ, có cần thiếp thân xuống mời nàng ta lên phục vụ Bệ hạ không?" Huyên Tố thấy Diệp Đông Hoàng dừng lại ở đây nửa giờ không đi, tưởng

rằng hắn có hứng thú với thiếu nữ bên dưới, không khỏi lên tiếng.

Nàng theo Diệp Đông Hoàng, tu vi bây giờ đã đạt đến Niết Bàn Cảnh, dựa vào bản lĩnh của nàng, giải quyết thiếu nữ bên dưới kia, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay? "Bốp!" Diệp Đông Hoàng ôm lấy vòng eo thon của Huyên Tố, hôn mạnh lên vầng trán nhẵn bóng của nàng, cười nói: "Nàng đúng là bảo bối tốt của Trẫm!" Đối với sự thấu tình đạt lý của Huyên Tố, Diệp Đông Hoàng vô cùng hài lòng. "Hừ!" Lăng Thanh Trúc hừ lạnh một tiếng, đối với hành vi nịnh nọt lấy lòng của Huyên Tố tràn đầy khinh bỉ!

Bốp!

Diệp Đông Hoàng giơ tay tát một cái, đánh vào cặp mông đầy đặn của nàng, cười mắng: "Đúng là ba ngày không đánh, lên nóc nhà lật ngói!" Lăng Thanh Trúc thân thể mềm mại khẽ run, ánh mắt uất ức tràn đầy quật cường, khiến Diệp Đông Hoàng càng muốn bắt nạt nàng! "Thật ra so với thiếu nữ kia, Trẫm lại có hứng thú với bé gái kia hơn!" Ôm lấy vòng eo thon thả của hai nàng, Diệp Đông Hoàng nhìn đám người bên dưới, nhàn nhạt nói. "Ngươi còn có phải là người không, người ta vẫn còn là một đứa trẻ!" Lăng Thanh Trúc không nhịn được lên tiếng, bé gái bên dưới trông khoảng mười hai, mười ba tuổi, tuy ở một số nơi đã có thể gả chồng làm vợ rồi, nhưng trong mắt nàng chung quy vẫn còn nhỏ! "Nàng nghĩ gì vậy?

Tư tưởng sao mà bẩn thỉu thế, Trẫm là loại người đó sao?" Diệp Đông Hoàng đưa tay gõ nhẹ lên đầu nàng, nói: "Một tiểu loli, không những chưa lớn, còn là một đôi A, Trẫm căn bản không có hứng thú!" "Bệ hạ, 'A' là gì ạ?" Huyên Tố nghi hoặc hỏi. "ABCDEF, nàng ít nhất cũng là một đôi E!" Diệp Đông Hoàng ôm Huyên Tố, tay dùng sức, nâng lên một chút, ra vẻ nghiêm túc nói. "Bệ hạ thật xấu!" Huyên Tố khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, trong lòng cũng có chút hiểu ra! "Vô sỉ!" Lăng Thanh Trúc bĩu môi. "Hửm?

Nàng đây có một đôi D!" Diệp Đông Hoàng quay đầu lại, nhìn ánh mắt ngượng ngùng của Lăng Thanh Trúc, dùng tâm cảm nhận một phen, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Lăng Thanh Trúc im lặng, nhưng lại bất giác ưỡn ngực, dường như không phục! "Bệ hạ, bé gái này có gì đặc biệt sao?" Huyên Tố cẩn thận quan sát bé gái tên Khương Nhân Nhân, có chút tò mò.

Diệp Đông Hoàng trước đó nói có hứng thú, sau đó lại nói không có hứng thú, những lời nói có vẻ mâu thuẫn này lại không hề mâu thuẫn.

Họ biết ý nghĩa của từ "hứng thú" mà Diệp Đông Hoàng biểu đạt trước và sau không giống nhau!

Lăng Thanh Trúc cũng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, muốn biết bé gái bên dưới có gì đặc biệt, có thể khiến Diệp Đông Hoàng chú ý. "Nàng chính là thủ đồ của Phù Tổ, đại sư tỷ Sinh Tử Chi Chủ trong Viễn Cổ Bát Chủ!" Diệp Đông Hoàng nói. "Cái gì?

Thủ đồ của Phù Tổ?

Sinh Tử Chi Chủ?" Huyên Tố, Lăng Thanh Trúc trợn to mắt, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Khương Nhân Nhân, đầy vẻ không thể tin nổi! "Đương nhiên, đây chỉ là kiếp trước của nàng, sau trận thiên địa đại chiến lần thứ nhất, nàng trọng thương vẫn lạc tiến vào luân hồi, trở thành Khương Nhân Nhân bây giờ, hiện tại vẫn chưa thức tỉnh, chỉ là một bé gái bình thường!" … "Đương nhiên, đây chỉ là kiếp trước của nàng, sau trận thiên địa đại chiến lần thứ nhất, nàng trọng thương vẫn lạc tiến vào luân hồi, trở thành Khương Nhân Nhân bây giờ, hiện tại vẫn chưa thức tỉnh, chỉ là một bé gái bình thường!" Diệp Đông Hoàng thần sắc thản nhiên, Viễn Cổ Bát Chủ tuy uy danh lừng lẫy, nhưng đối với hắn không đáng nhắc tới, ngay cả Phù Tổ cũng chỉ là Hoàng Giả Cảnh mà thôi!

Mà hắn đã là Thiên Hoàng Cảnh đỉnh phong, gần như đã đi đến tận cùng của Hoàng Cảnh, chỉ thiếu một chút là có thể đạt đến Hoàng Cảnh viên mãn!

Hoàng Cảnh bao gồm Hoàng Giả Cảnh, Địa Hoàng, Thiên Hoàng, là cách gọi chung của kỳ này!

Sau Hoàng Cảnh viên mãn chính là Đế Cảnh!

Thế nào là Đế?

Áp đảo tứ hải bát hoang, trấn áp vạn cổ thời không, một luồng đế uy chấn động vạn cổ!

Nhưng muốn đạt đến Đế Cảnh không hề dễ dàng!

Sau Hoàng Cảnh viên mãn, còn có một cảnh giới Bán Đế!

Nhưng chỉ cần dính một chữ Đế, đó liền là một thế giới khác!

Ngay cả cường giả Bán Đế nhất trọng cũng có thể dễ dàng nghiền nát Hoàng Cảnh đại viên mãn! "Sinh Tử Chi Chủ?

Cường giả Luân Hồi Cảnh!" Thời gian tiếp theo, Huyên Tố và Lăng Thanh Trúc đều chú ý đến Khương Nhân Nhân một cách mơ hồ!

Họ tuy biết Diệp Đông Hoàng là đại năng tuyệt thế vượt qua Luân Hồi Cảnh, đủ để sánh ngang với Phù Tổ, thậm chí vượt qua Phù Tổ!

Nhưng họ chung quy chưa từng thấy Diệp Đông Hoàng ra tay!

Đối với thủ đồ của Phù Tổ, Sinh Tử Chi Chủ uy danh lừng lẫy, họ tràn đầy tò mò!

Những ngày vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, trong lúc Diệp Đông Hoàng đang hưởng thụ hai đại mỹ nữ Huyên Tố và Lăng Thanh Trúc, màn đêm đã lặng lẽ buông xuống!

Hai con yêu thú Tạo Hình Cảnh —— Mê Vụ Báo Ngạc Vương

dẫn theo đám yêu thú dưới trướng bao vây đám người của Ưng Chi Võ Quán!

Ưng Chi Võ Quán quán chủ Khương Lôi dẫn dắt đệ tử võ quán tạo thành một vòng phòng ngự, ngăn chặn yêu thú tấn công!

Nhưng cả võ quán chỉ có Khương Lôi là cường giả Tạo Hình Cảnh, căn bản không thể chống lại hai con Mê Vụ Báo Ngạc Vương và vô số yêu thú tấn công!

Rất nhanh, vòng phòng ngự bị xé ra một lỗ hổng!

Chương 521

Một con Mê Vụ Báo Ngạc Vương lao về phía Khương Tuyết! "Hù!" Hít sâu một hơi, một luồng nguyên lực đột nhiên từ trong cơ thể Khương Tuyết tuôn ra, ngay sau đó, quả pháo không khí do Mê Vụ Báo Ngạc Vương phát ra, ầm ầm bay tới. "Xoẹt!" Kiếm quang trong tay Khương Tuyết vung lên, mạnh mẽ chém nát một quả pháo nén.

Nhưng ngay sau đó, lại có mấy quả pháo không khí khác ầm ầm bay tới!

Trong tiếng nổ vang, khí lãng mạnh mẽ trực tiếp chấn bay thanh trường kiếm trong tay nàng!

Mà chính nàng, cũng trong lúc lảo đảo lùi lại, cuối cùng ngồi phịch xuống đất, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt nhìn con cự thú nhe nanh đang nhanh chóng phóng đại trong con ngươi. "Không!" Nhiều người của Ưng Chi Võ Quán xung quanh thấy cảnh này, đều trợn mắt muốn nứt, một số người muốn xông lên ngăn cản, nhưng đã không còn sức lực. "Tỷ tỷ!" Đôi mắt to của Khương Nhân Nhân đỏ hoe, nếu không bị một người của Ưng Chi Võ Quán giữ lại, có lẽ cô bé đã xông ra ngoài rồi. "Ai…" Ngay lúc này, một tiếng thở dài vang lên, một thân ảnh hiên ngang, cao lớn hiện ra trước mặt Khương Tuyết từ hư không!

Cùng với tiếng thở dài vang lên, tất cả yêu thú xung quanh, bao gồm cả hai con Mê Vụ Báo Ngạc Vương, lập tức cứng đờ tại chỗ như bị trúng định thân thuật.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người trong Ưng Chi Võ Quán, toàn bộ yêu thú lặng lẽ hóa thành tro bụi, theo một cơn gió nhẹ thổi qua, tan biến giữa trời đất!

Ực!

Yết hầu chuyển động, mọi người đều nín thở, không dám thở mạnh!

Cảnh tượng này, đối với họ quá chấn động!

Họ liều mạng cũng khó đối phó được với đám yêu thú, vậy mà dưới một tiếng thở dài của vị cường giả thần bí này, liền tan thành tro bụi!

Đây là cường giả bậc nào?

Niết Bàn Cảnh?

Hay là trên cả Niết Bàn Cảnh?

Dù sao cũng đã không phải là cảnh giới mà họ có thể tưởng tượng! "Tại hạ Khương Lôi, bái kiến tiền bối, đa tạ tiền bối cứu mạng!" Sau sự im lặng, Khương Lôi là người phản ứng lại đầu tiên, dẫn dắt mọi người trong Ưng Chi Võ Quán vội vàng tiến lên, cung kính bái lạy! "Vãn bối Khương Tuyết bái kiến tiền bối, đa tạ tiền bối cứu mạng!" Ngồi trên mặt đất, Khương Tuyết sắc mặt tái nhợt vội vàng đứng dậy, đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, dịu dàng cúi chào!

Giờ phút này, nàng cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo của Diệp Đông Hoàng! "Đẹp trai quá!" Khương Tuyết nhìn Diệp Đông Hoàng, lập tức thất thần!

Nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại mạnh như vậy, còn đẹp trai và trẻ trung đến thế, một trái tim đập thình thịch như nai con chạy loạn!

Diệp Đông Hoàng bất luận thực lực hay bản chất sinh mệnh đều vượt xa Khương Tuyết, đối với nàng tự nhiên có sức hấp dẫn khó có thể tưởng tượng!

Hiện trường một mảnh tĩnh lặng chết chóc!

Mọi người cúi đầu chín mươi độ, không hề có chút sốt ruột!

Đây chính là uy thế của cường giả!

Một người trấn áp toàn trường! "Đại ca ca, cảm ơn huynh đã cứu chúng ta!" Lúc này, Khương Nhân Nhân tung tăng chạy từ phía sau tới, thân mật ôm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, đôi mắt to tràn đầy sùng bái và cảm tạ!

Ngây thơ hồn nhiên! "Nhân Nhân, không được vô lễ!" Khương Lôi giật mình, quát một tiếng, vội vàng xin lỗi: "Tiền bối xin lỗi, Nhân Nhân không hiểu chuyện, có chỗ mạo phạm, mong tiền bối lượng thứ!" "Không sao!

Đều đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt lên tiếng, nhìn bé gái đáng yêu trước mặt, đưa tay xoa xoa đầu cô bé, nói: "Không tệ, có thể đi theo Trẫm!" Khương Lôi sắc mặt biến đổi, muốn nói lại thôi! "Trong vòng ba ngày, nghĩ kỹ rồi có thể thông qua ngọc phù thông báo cho Trẫm!" Không đợi họ mở miệng, thân ảnh của Diệp Đông Hoàng đã biến mất tại chỗ, để lại một miếng ngọc phù rơi vào lòng Khương Tuyết! "Đa tạ tiền bối!" Khương Lôi và mọi người thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất, lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh!

Đối mặt với Diệp Đông Hoàng, áp lực thật sự quá lớn! "Vẫn chưa biết tiền bối tên gì?" Khương Tuyết ôm ngọc phù Diệp Đông Hoàng để lại, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, trong đầu toàn là hình ảnh của Diệp Đông Hoàng! "Ai đó?" Đột nhiên, Khương Lôi quát lớn một tiếng, từ trên đất bật dậy, tay cầm trọng kiếm cảnh giác nhìn về phía rừng cây sâu bên cạnh!

Các đệ tử võ quán khác cũng lần lượt đứng dậy, như gặp phải đại địch.

Mà dưới cái nhìn căng thẳng của họ, một thân ảnh từ từ bước ra khỏi sương mù.

Nhìn đám người như chim sợ cành cong, Lâm Động gãi gãi đầu, nói: "Các vị không cần lo lắng, ta không có ác ý, chỉ là đi lạc vào đây, không tìm được đường ra!" Vừa rồi khi Khương Lôi và mọi người đại chiến với Báo Ngạc Vương, hắn đã đến đây rồi.

Trước đó thấy Khương Tuyết gặp nguy hiểm, hắn đang định ra tay cứu giúp, diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân!

Kết quả còn chưa ra tay, đã thấy Diệp Đông Hoàng giáng lâm!

Vì vậy đành phải tiếp tục ẩn nấp, đợi Diệp Đông Hoàng đi rồi mới ra ngoài! "Tiểu huynh đệ này là từ nơi khác đến phải không?" Khương Lôi nhìn chằm chằm Lâm Động, không vì đối phương trẻ tuổi mà lơ là cảnh giác!

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm từ trên người Lâm Động!

Sau một hồi trò chuyện, Lâm Động thuận lợi hòa nhập vào đội ngũ, theo mọi người của Ưng Chi Võ Quán rời khỏi Mê Vụ Sâm Lâm!

Đáng tiếc vì Diệp Đông Hoàng xuất hiện, khiến hắn không có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, làm cho hắn không thể tiếp cận Khương Tuyết!

Đối với sự xuất hiện của Lâm Động, Diệp Đông Hoàng tự nhiên biết, nhưng không để ý!

Cho dù có muốn giết, cũng phải đợi nuôi béo rồi mới giết!

Lúc này, hắn đang sung sướng hưởng thụ thân thể yêu kiều của Lăng Thanh Trúc.

Vừa rồi giáng lâm chỉ là một luồng thần thức hóa thân mà thôi, lúc này đã quay về bản thể! … Hai ngày sau.

Thành Đại Ưng, Ưng Chi Võ Quán. "Huyết Thứu Võ Quán quán

chủ La Thứu đã là Tạo Hình Cảnh đại thành, đa căn bản không phải đối thủ, một khi đa thất bại, thậm chí mất mạng, ta và Nhân Nhân đều sẽ rơi vào tay Huyết Thứu Võ Quán!" Khương Tuyết nắm chặt ngọc phù trong tay, nghĩ đến ánh mắt biến thái của thiếu chủ Huyết Thứu Võ Quán La Sơn nhìn Khương Nhân Nhân ban ngày, trong lòng nàng đã có quyết định!

Bản thân nàng không sao cả, nhưng nàng không thể để Nhân Nhân bị tổn thương!

Rắc!

Khương Tuyết đứng trong sân, trăng sáng vằng vặc, nàng không chút do dự bóp nát ngọc phù trong tay!

Trong Vạn Đạo Chu, Huyên Tố và Lăng Thanh Trúc khuôn mặt ửng hồng, vẻ mặt hạnh phúc mãn nguyện dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, ngủ say sưa! "Hửm?" Đột nhiên, Diệp Đông Hoàng thần sắc khẽ động, lặng lẽ biến mất trong Vạn Đạo Chu. "Tiền bối coi trọng Nhân Nhân, chắc sẽ đến chứ?" Khương Tuyết trong mắt tràn đầy mong đợi và lo lắng, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên trời! "Oa, trên mặt trăng quả nhiên có người!" Khương Tuyết nhìn thấy trên mặt trăng có một bóng người, nhưng ngay sau đó liền phát hiện có gì đó không đúng, bóng người đó trong mắt nàng không ngừng phóng đại, rõ ràng không phải là người trên mặt trăng!

Cùng với bóng người không ngừng phóng đại, nàng cuối cùng cũng nhìn rõ người đến.

Kiếm mi tinh mục, tuấn mỹ bá khí, mái tóc đen dài tùy ý bay bay, đạp trên ánh trăng bước tới!

Đôi mắt sâu thẳm sáng ngời như vì sao có thể nuốt chửng mọi tâm thần của người khác!

Dáng người cao lớn đó, dung mạo tuấn mỹ, khí chất siêu phàm, có thể thỏa mãn mọi ảo tưởng của tất cả phụ nữ! "Là tiền bối!" Một trái tim của Khương Tuyết đập thình thịch!

Diệp Đông Hoàng từ trên trời đạp trăng mà đến, cũng nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của Khương Tuyết dưới ánh trăng, trong mắt thoáng qua một tia kinh diễm.

Khương Tuyết hiện tại, rõ ràng đã trải qua một phen trang điểm đặc biệt, váy xanh khoác áo tím, mày mắt như vẽ, da trắng như tuyết.

Mái tóc xanh mềm mại rủ xuống eo thon, kết hợp với gò má hơi ửng hồng và ánh trăng chiếu rọi, càng trông đặc biệt xinh đẹp động lòng người. "Nàng đã nghĩ thông suốt rồi?" Diệp Đông Hoàng bước một bước, liền đến trước mặt Khương Tuyết, hỏi. "Khương Tuyết ra mắt tiền bối, Nhân Nhân có thể theo hầu tiền bối, đó là phúc khí của nó, chúng ta tự nhiên không có lý do gì ngăn cản!" Khương Tuyết dịu dàng hành lễ, nói: "Ngoài ra, tiểu nữ tử có một chuyện muốn thỉnh cầu tiền bối, xin tiền bối vào nhà nói chuyện!" Nói xong, Khương Tuyết đưa tay làm một động tác mời. "Ừm!" Diệp Đông Hoàng khẽ gật đầu, theo Khương Tuyết vào phòng!

Không cần Khương Tuyết mở miệng, Diệp Đông Hoàng đã biết nàng muốn nói gì rồi!

Trong nguyên tác, cũng vào thời điểm này, Khương Tuyết tắm rửa sạch sẽ đến phòng Lâm Động hiến thân, cầu xin Lâm Động giúp cha nàng xuất chiến với Huyết Thứu Võ Quán.

Bây giờ, vì có Diệp Đông Hoàng, nàng không biết thực lực của Lâm Động mạnh đến đâu.

Hơn nữa có Diệp Đông Hoàng là lựa chọn tốt hơn, nàng tự nhiên sẽ không đi tìm Lâm Động ở phòng bên cạnh!

Két!

Chương 522

Đi vào phòng, Khương Tuyết đóng cửa lại.

Diệp Đông Hoàng đi thẳng đến ghế chủ ngồi xuống, ánh mắt nhìn Khương Tuyết, nói: "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi!" Nghe vậy, thân thể mềm mại của Khương Tuyết hơi cứng lại, khuôn mặt xinh đẹp hơi cúi xuống, im lặng một lúc, mới khẽ nói: "Bẩm tiền bối, Huyết Thứu Võ Quán đã gửi lời thách đấu đến Ưng Chi Võ Quán chúng ta, theo quy tắc giữa các võ quán, loại thách đấu này không thể từ chối!" "Một khi từ chối, sẽ danh tiếng hủy hoại!" "Vì vậy, hai ngày sau, đa sẽ cùng quán chủ của Huyết Thứu Võ Quán, La Thứu, tại võ đài thành Đại Ưng, trước mặt toàn bộ người trong thành tiến hành tỷ thí!" "Trận tỷ thí này quyết định vận mệnh của cả hai võ quán, nếu đa thua, Ưng Chi Võ Quán sẽ đối mặt với nguy cơ giải tán…" Trong căn phòng yên tĩnh, hương thơm thoang thoảng, giọng nói của cô gái, mang theo một chút u buồn lan tỏa. "Nương thân mất sớm, nên từ trước đến nay đều là đa nuôi lớn ta và Nhân Nhân!" "Sau này, chúng ta đến thành Đại Ưng, ở đây thành lập Ưng Chi Võ Quán, đây là tâm huyết hơn mười năm của đa!" "Nếu võ quán bị giải tán, đa nhất định không chịu nổi cú sốc này, ta không muốn thấy đa trở nên suy sụp…" Khương Tuyết khẽ cắn môi hồng, trong mắt có sương mù ngưng tụ, giọng nói nhẹ nhàng tỏ ra rất bất lực và đau thương. "Vì vậy, ta muốn xin ngài giúp chúng ta, ta biết yêu cầu này rất quá đáng, nhưng… ta thật sự không còn cách nào khác, đa bây giờ không phải là đối thủ của La Thứu, nếu lên võ đài, chắc chắn sẽ thất bại." Trên khuôn mặt Diệp Đông Hoàng không hề có bất kỳ biểu cảm ngạc nhiên hay thừa thãi nào, hắn đã sớm đoán được lời thỉnh cầu của Khương Tuyết. "Tiền bối, nếu ngài có thể giúp Ưng Chi Võ Quán tránh khỏi kết cục bị giải

tán, Tuyết Nhi nguyện ý làm nô tỳ cho ngài!" Khương Tuyết nhìn Diệp Đông Hoàng mặt không đổi sắc, đột nhiên hít sâu một hơi, bàn tay ngọc nhẹ nhàng cởi thắt lưng.

Váy lụa rơi xuống, trong chớp mắt, một thân thể mềm mại như bạch ngọc, cứ thế trần trụi xuất hiện trong căn phòng đóng kín này.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng khẽ động, tuy đã có dự liệu, nhưng sự việc đến bất ngờ, vẫn có chút kinh ngạc!

Hắn ánh mắt bình tĩnh nhìn thân thể hoàn mỹ trắng như tuyết trước mặt!

Vóc dáng của Khương Tuyết cao ráo và đầy đặn, eo thon, vòng eo nhỏ nhắn, da trắng như tuyết như ngọc, xứng danh là vưu vật. "Ngươi chắc chắn không hối hận?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt không né tránh, bình tĩnh nhìn thẳng vào Khương Tuyết, mở miệng hỏi.

Lời vừa dứt, một tiếng khóc nức nở rất nhỏ khe khẽ vang lên.

Chỉ thấy lông mi dài của Khương Tuyết run rẩy, từng giọt lệ châu lăn dài trên gò má mềm mại, rơi xuống. "Ta biết làm vậy có lẽ rất hèn hạ… nhưng ta không còn cách nào khác." "Nếu… nếu thật sự có thể bảo toàn võ quán, cho dù thật sự làm nô tỳ cho người khác, ta cũng cam tâm tình nguyện!" "Đây là nhà của ta, lúc nhỏ chúng ta đã từng lang bạt một lần, ta không muốn để Nhân Nhân khi đã hiểu chuyện, lại phải trải qua cảm giác đó một lần nữa." Giọng nói của Khương Tuyết, cực kỳ bất lực, trong tính cách của nàng có một chút quật cường, nhưng trước thực tế, nàng chỉ có thể đưa ra lựa chọn tàn khốc nhất.

Nhìn Khương Tuyết khóc đến lê hoa đái vũ, trông sở sở động nhân, ánh mắt Diệp Đông Hoàng không hề có chút dao động nào!

Cá lớn nuốt cá bé!

Những chuyện như của Khương Tuyết, mỗi ngày không biết xảy ra bao nhiêu!

Một ngày nào đó, thực lực của hắn không đủ mạnh, cũng sẽ đối mặt với tình cảnh này!

Hắn có thể bị người ta giết chết, nữ nhân của hắn bị người khác chiếm đoạt! "Trẫm đáp ứng nàng!" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo một cái, thân thể mềm mại như ngọc của giai nhân rơi vào lòng!

Vưu vật dâng đến tận cửa, không ăn thì phí! "Đa tạ Bệ hạ!" Khương Tuyết bàn tay ngọc nhẹ nhàng lau mặt, nở nụ cười rạng rỡ.

Nàng cũng thông minh lanh lợi, bây giờ là phụng sự Diệp Đông Hoàng, nàng vốn định gọi công tử, nhưng nghe thấy cách tự xưng của Diệp Đông Hoàng, đoán rằng Diệp Đông Hoàng hẳn là một vị hoàng đế, vì vậy trực tiếp gọi là Bệ hạ!

Còn về Huyết Thứu Võ Quán, nàng biết Diệp Đông Hoàng đã đồng ý, thì mọi chuyện đều không thành vấn đề!

Đêm đó, nàng đã tận mắt chứng kiến sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng!

La Thứu trước mặt Diệp Đông Hoàng, chỉ là một con kiến! "Vậy thì bây giờ hãy cảm tạ Trẫm cho tốt vào!" Diệp Đông Hoàng bế ngang thân thể mềm mại của Khương Tuyết, bước nhanh về phía phòng ngủ!

Cùng lúc đó, một viên đan dược không biết đã bị Diệp Đông Hoàng ném vào góc nào từ lâu lặng lẽ bay ra, chui vào cơ thể cha của Khương Tuyết, Khương Lôi!

Khương Lôi thân thể chấn động, cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, vội vàng vận công hấp thu!

Sau đêm nay, hắn sẽ không còn là một võ giả nhỏ bé của Tạo Hình

Cảnh, mà là một đại năng Niết Bàn Cảnh!

Không chỉ có thể đi ngang ở thành Đại Ưng, mà ngay cả ở Đại Viêm Vương Triều cũng có thể tung hoành ngang dọc! … Huyết Thứu Võ Quán. "Lâm Động tên tiểu súc sinh đó, dám đánh ta, đa, người nhất định phải báo thù cho con!" La Sơn mặt mũi bầm dập, oán hận nói.

Hôm nay ban ngày hắn trêu chọc Khương Nhân Nhân một chút, kết quả gặp phải Lâm Động, bị đánh cho một trận. "Yên tâm, đợi ngày mai ta diệt lão già Khương Lôi đó, chính là ngày chết của tên tiểu súc sinh đó!" Huyết Thứu ánh mắt âm u, đầy vẻ hung ác! "Đa, con còn muốn cả hai chị em Khương Tuyết và Khương Nhân Nhân!" Nói xong, trên mặt La Sơn lộ ra nụ cười bỉ ổi, không biết đang nghĩ đến chuyện gì vui. "Ngày mai Khương Lôi chết, hai con nha đầu đó có là gì, đến lúc đó tặng cho ngươi, muốn chơi thế nào thì chơi!" La Thứu không để ý, tu vi Tạo Hình Cảnh đại thành cho hắn sự tự tin mạnh mẽ!

Ngày mai chính là lúc Ưng Chi Võ Quán bị diệt! "Cảm ơn đa!" La Sơn trong mắt lộ ra ánh sáng hưng phấn, đặc biệt là khi nghĩ đến thân thể mềm mại của tiểu Nhân Nhân, giọng nói trong trẻo dễ thương, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu… Nụ cười dần trở nên biến thái! … Trời quá trưa, ánh nắng tươi đẹp.

Khương Tuyết, người đã mệt mỏi cả đêm mà ngủ say, bỗng giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy bên ngoài mặt trời đã lên cao, vội vàng bò dậy khỏi giường.

Một cơn đau nhói truyền đến khiến nàng hít một ngụm khí lạnh!

Phụ nữ tuy có sức hồi phục cực mạnh, bất kể lớn nhỏ thế nào đều có thể bao dung một cách hoàn hảo, nhưng thực lực của nàng và Diệp Đông Hoàng chênh lệch quá lớn, tự nhiên không chịu nổi!

Diệp Đông Hoàng cảm nhận được động tĩnh, mở mắt ra. "Bệ hạ,

ngài nghỉ ngơi thêm một lát, thiếp đi lấy nước cho ngài rửa mặt!" Thấy Diệp Đông Hoàng tỉnh lại, Khương Tuyết vội vàng nói.

Nàng chau mày, cố nén sự khó chịu mà nhanh chóng rời giường, gò má vẫn còn vương một nét ửng hồng.

Diệp Đông Hoàng lặng lẽ nhìn nàng, rất nhanh đã mặc xong y phục rồi ra ngoài.

Không lâu sau, Khương Tuyết tay cầm chậu nước chậm rãi bước vào, đôi mắt đẹp long lanh có chút e thẹn nhìn Diệp Đông Hoàng. "Bệ hạ, thiếp giúp ngài thay y phục!" Khương Tuyết đặt chậu nước xuống, đi đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng, lại phát hiện không có y phục của hắn, vội nói: "Bệ hạ, ngài chờ một chút, thiếp đi lấy cho ngài một bộ y phục!" "Không cần!" Diệp Đông Hoàng ý niệm khẽ động, bộ y phục đã thu vào trong cơ thể liền hiện ra, khoác lên người. "Ra là y phục của bệ hạ là một món chí bảo!" Khương Tuyết thầm kinh ngạc, bưng chậu nước qua, nhúng ướt khăn mặt, bàn tay ngọc ngà nhẹ nhàng vắt khô, sau đó mới cầm khăn lau mặt cho Diệp Đông Hoàng.

Dáng vẻ ấy, hệt như một nàng dâu nhỏ vô cùng ngoan ngoãn!

Nụ cười trên má nàng trông đặc biệt dịu dàng, đây là lần đầu tiên nàng hầu hạ một người đàn ông như vậy!

Dù đêm qua đã làm mọi chuyện, nhưng lúc này trái tim nàng vẫn đập thình thịch! "Tỷ tỷ!" Lúc này, giọng của Khương Nhân Nhân đột nhiên vang lên bên ngoài, ngay sau đó một bóng hình màu đỏ tung tăng nhảy nhót chạy vào từ bên ngoài! "A!

Đại ca ca!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Khương Nhân Nhân ngẩn ra, rồi vui mừng kêu lên, chạy về phía Diệp Đông Hoàng! "Nhân Nhân, sao muội lại đến đây?" Khương Tuyết đỏ bừng mặt, không ngờ Khương Nhân Nhân lại đến, may mà nàng đã dậy rồi, nếu bị nhìn thấy

nàng và Diệp Đông Hoàng ở cùng nhau... thì xấu hổ chết mất! "Tỷ tỷ, các sư huynh nói cả buổi sáng không thấy cha đâu, đến phòng cha gọi cũng không ai trả lời, muốn hỏi xem có chuyện gì?" Khương Nhân Nhân nghe vậy, vội vàng nói.

Nhưng đôi mắt to tròn của cô bé lại đảo qua đảo lại trên người Diệp Đông Hoàng và Khương Tuyết, dường như đã phát hiện ra bí mật động trời nào đó! "Yên tâm, cha muội đang bế quan tu luyện, muộn nhất là tối nay sẽ xuất quan, đến lúc đó sẽ đạt đến Niết Bàn cảnh!" Không đợi Khương Tuyết mở lời, Diệp Đông Hoàng đã nói.

Tối qua hắn tiện tay ném cho Khương Lôi một viên đan dược, người sau đang luyện hóa.

Thần thức của hắn có thể thấy rõ đối phương đang ở trong mật thất phòng ngủ của hắn, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Niết Bàn cảnh?" Khương Tuyết run rẩy, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, cả Đại Hoang Quận này bề ngoài không có một cường giả Niết Bàn cảnh nào!

Mạnh nhất cũng chỉ là Tạo Hóa cảnh!

Nếu cha nàng đạt đến Niết Bàn cảnh, chuyện của Huyết Thứu Võ Quán tự nhiên sẽ được giải quyết ổn thỏa, Ưng Chi Võ Quán của họ cũng chắc chắn sẽ trở thành thế lực hàng đầu của Đại Hoang Quận, thậm chí là của Đại Viêm Vương triều! "Đa tạ bệ hạ, đại ân đại đức của bệ hạ, Tuyết Nhi khắc cốt ghi tâm, cả đời này làm nô làm tỳ hầu hạ bệ hạ, vĩnh viễn không hối hận!" Khương Tuyết vui mừng xen lẫn cảm kích, nàng biết chắc chắn là Diệp Đông Hoàng đã giúp cha mình.

Đối với việc Diệp Đông Hoàng có thể giúp cha nàng đạt đến Niết Bàn cảnh, nàng không hề nghi ngờ!

Vì chỉ trong một đêm nàng đã đạt đến Tạo Hóa cảnh, trở thành Niết Bàn cảnh cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột! "Đây là

chuyện Trẫm đã hứa với ngươi tối qua, không cần khách sáo!" Diệp Đông Hoàng vẻ mặt điềm nhiên, không để tâm, đối với hắn đây đều là chuyện nhỏ. "Đại sư tỷ!" Khương Tuyết còn muốn nói gì đó, đột nhiên một tiếng gọi gấp gáp từ bên ngoài truyền đến. "Bệ hạ, thiếp ra ngoài xem sao!" Cúi mình hành lễ với Diệp Đông Hoàng, Khương Tuyết vội xoay người ra khỏi phòng, sau đó, Diệp Đông Hoàng liền nghe thấy một vài âm thanh. "Đại sư tỷ, không hay rồi, Huyết Thứu Võ Quán đột nhiên dẫn người vây võ quán chúng ta rồi!" "Đi, ta cùng các ngươi ra xem!" Khương Tuyết dẫn các đệ tử võ quán ra ngoài. "Những kẻ xấu đó lại đến rồi, hôm qua chúng còn muốn bắt nạt Nhân Nhân!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Nhân Nhân đầy tức giận, đôi mắt to nhìn Diệp Đông Hoàng, đầy hy vọng: "Đại ca ca, huynh sẽ giúp chúng ta chứ?" Tuy còn nhỏ, nhưng cô bé biết Diệp Đông Hoàng rất lợi hại, còn lợi hại hơn cả cha mình! "Yên tâm đi, tỷ tỷ của muội có thể giải quyết!" Diệp Đông Hoàng đưa tay xoa đầu cô bé, nói: "Muội có muốn trở nên mạnh mẽ không?

Chờ khi mạnh mẽ rồi thì có thể tự bảo vệ mình!" "Muốn!" Ánh mắt Khương Nhân Nhân kiên định, tràn đầy khao khát! "Trẫm sẽ truyền cho ngươi một môn công pháp!" Diệp Đông Hoàng đưa một ngón tay ra, truyền Vạn Đạo Kinh cho cô bé!

Cùng lúc đó, bên ngoài Ưng Chi Võ Quán đã bị vây kín như nêm, La Thứu dẫn người hùng hổ kéo đến! "La Thứu quán chủ, ngươi cứ nóng lòng muốn đuổi Ưng Chi Võ Quán chúng ta ra khỏi Đại Ưng Thành như vậy sao?" Khương Tuyết dẫn người trong võ quán ra, nhìn đám người đông như kiến của Huyết Thứu Võ Quán, lạnh lùng hỏi.

Chương 523

Có tu vi Tạo Hóa cảnh, nàng vô cùng tự tin, không chút sợ hãi! "Khương điệt nữ, chuyện giữa Huyết Thứu Võ Quán ta và Ưng Chi Võ Quán các ngươi, ngày mai sẽ phân thắng bại trên võ đài, hôm nay ta đến đây là muốn các ngươi giao ra tên tiểu súc sinh đã đả thương con trai ta!" Ở vị trí dẫn đầu của Huyết Thứu Võ Quán, một người đàn ông trung niên ngồi trên ngựa, thân hình gầy gò, mặc y phục mỏng manh, hai mắt hõm sâu.

Chính là La Thứu của Huyết Thứu Võ Quán!

Hắn đến đây là vì Lâm Động! "La Thứu quán chủ, Lâm Động hôm qua cũng là vì giúp Nhân Nhân mới đánh bị thương La Sơn, chuyện của cậu ấy chính là chuyện của Ưng Chi Võ Quán chúng ta!" Khương Tuyết vẻ mặt bình thản, nói thẳng: "Ngày mai luận võ trên võ đài, nếu ngươi thắng, Lâm Động mặc ngươi xử trí, ngược lại chuyện này xóa bỏ, thế nào?" "Như vậy cũng được, nhưng ta có một điều kiện, nếu ngày mai các ngươi thua, ngươi và Khương Nhân Nhân sẽ gả cho con trai ta!" La Thứu nghe vậy, trong lòng khẽ động, nghĩ đến lời La Sơn tối qua muốn có chị em Khương Tuyết, liền nói thẳng.

Vốn dĩ hắn định ngày mai đánh bại Khương Lôi rồi trực tiếp cướp chị em Khương Tuyết về cho con trai, nhưng như vậy không tốt cho danh tiếng của hắn!

Dù hắn không quan tâm lắm, nhưng có cách vẹn cả đôi đường tự nhiên tốt hơn! "Được!" Khương Tuyết không do dự, nếu không phải nàng muốn chờ đến ngày mai trước mặt tất cả cường giả của Đại Ưng Thành diệt La Thứu để lập uy cho Ưng Chi Võ Quán, thì bây giờ nàng đã một chưởng tát chết hắn rồi!

Nàng hiện tại là Tạo Hóa cảnh, theo lời Diệp Đông Hoàng, cha nàng sau khi xuất quan là Niết Bàn cảnh, bất kể là nàng hay cha nàng đều có thể dễ dàng bóp chết La Thứu!

Trận chiến này có thể nói là không có gì hồi hộp! "Tốt!

Khương diệt nữ quả nhiên sảng khoái!" La Thứu trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, không ngờ lại dễ dàng khiến Khương Tuyết đồng ý như vậy!

Trong lòng hắn, trận luận võ ngày mai cũng là tất thắng! "Chúng ta đi!" La Thứu vung tay, trực tiếp rời đi.

Khương Tuyết đã đồng ý trước mặt bao nhiêu người, căn bản không thể nuốt lời!

Nếu nuốt lời, hắn trực tiếp ra tay bắt chị em Khương Tuyết cũng là lẽ đương nhiên, không ai dám nói hắn ỷ mạnh hiếp yếu, cướp đoạt dân nữ! ... "Khương tiểu thư, xin lỗi, đã gây phiền phức cho cô!" Lâm Động đi đến bên cạnh Khương Tuyết, trong mắt mang theo vẻ áy náy, hỏi: "Hay là ngày mai để ta thay quán chủ đấu với La Thứu, vừa hay giải quyết ân oán trước đó với hắn?" "Không cần, trước đó ngươi và La Sơn kết oán cũng là vì Nhân Nhân, chuyện này chúng ta sẽ giải quyết, ngươi không cần lo lắng!" Khương Tuyết không để ý, nói xong liền rời đi!

Nàng còn phải đi hầu hạ Diệp Đông Hoàng!

Không có thời gian rảnh rỗi nói chuyện phiếm với Lâm Động!

Nàng cũng không cho rằng Lâm Động có thực lực đó! ...

Chạng vạng tối, trong mật thất của Ưng Chi Võ Quán, Khương Lôi cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, "Ta đã đạt đến Niết Bàn cảnh rồi?" "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Khương Lôi nhớ lại tối qua, trong cơ thể đột nhiên có thêm

một luồng sức mạnh cuồn cuộn, ông không kịp báo cho người khác, trực tiếp chui vào mật thất bế quan!

Sau đó chờ ông luyện hóa năng lượng trong cơ thể, liền đạt đến Niết Bàn cảnh! "Lẽ nào là ngài ấy?" Trong lòng Khương Lôi hiện lên một bóng hình vĩ ngạn vô biên, trong số những người ông từng gặp, nếu có ai có thể làm được tất cả những điều này, thì chỉ có Diệp Đông Hoàng!

Quả nhiên, sau khi xuất quan gặp Khương Tuyết, suy đoán trong lòng ông đã được chứng thực. "Tuyết Nhi, là cha vô dụng, để con chịu khổ rồi!" Sự hưng phấn khi đột phá Niết Bàn cảnh của Khương Lôi vì gặp Khương Tuyết mà lập tức tan biến!

Trong lòng tràn đầy áy náy!

Cảm giác như đã dùng con gái để đổi lấy đan dược! "Cha, có thể hầu hạ bệ hạ là vinh hạnh của con, sao lại nói là chịu khổ, sau này con theo bên cạnh bệ hạ, cũng có thể chăm sóc Nhân Nhân!" Khương Tuyết mỉm cười, nói: "Cha, cha xem, con bây giờ đã là cường giả Tạo Hóa cảnh rồi!" "Ừm!

Sau này theo bên cạnh bệ hạ, phải tự chăm sóc tốt cho mình!" Khương Lôi trong lòng thở dài, ván đã đóng thuyền, ông cũng không thể thay đổi, chỉ có thể dặn dò. "Cha, cha cứ yên tâm, con biết mà!" Nếu ban đầu Khương Tuyết còn có ý định dùng thân thể để đổi lấy sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, thì sau khi giao lưu sâu sắc đêm qua, nàng đã hoàn toàn chìm đắm. ...

Ngày thứ hai.

Khi ánh bình minh rải xuống Đại Ưng Thành, cả thành phố dường như cũng trở nên sôi sục vào lúc này, vô số dòng người đổ về vị trí trung tâm thành phố.

Ai cũng biết, hôm nay, trên võ đài đó, sẽ có một trận chiến kinh thiên động địa.

Ưng Chi Võ Quán và Huyết Thứu Võ Quán là những thế lực lớn nhất không thể tranh cãi ở Đại Ưng Thành.

Hai bên đã giao đấu nhiều lần, nhưng chưa từng phân rõ thắng bại.

Tuy nhiên, hôm nay, rõ ràng sẽ kết thúc sự giằng co đó.

Võ đài nằm ở trung tâm thành phố, diện tích cực kỳ rộng lớn, đây là kiến trúc hùng vĩ nhất ở Đại Ưng Thành, trên đó, đã từng nhiều lần quyết định kẻ thống trị cuối cùng của Đại Ưng Thành.

Lúc này, xung quanh võ đài khổng lồ, đã chật ních người, mọi người đều hiểu, lần này ai có thể thắng trên võ đài, thì người đó sẽ trở thành kẻ thống trị của Đại Ưng Thành.

Đây là trận giao tranh quan trọng nhất của hai võ quán lớn. "Sau hôm nay, hai võ quán lớn của Đại Ưng Thành sẽ chỉ còn lại một..." "Nghe nói La Thứu đã bước vào Tạo Hình cảnh đại thành, thực lực này còn mạnh hơn Khương Lôi, xem ra lần này, Huyết Thứu Võ Quán có hy vọng thắng lớn..." "Nghe nói nếu Ưng Chi Võ Quán thua, chị em nhà họ Khương sẽ phải gả cho tên ăn chơi La Sơn, một khi rơi vào tay La Sơn, số phận của hai chị em sau này sẽ thảm rồi!" "Hai đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu!" ...

Xung quanh võ đài, trong đám người đông nghịt, vang lên những tiếng xì xào bàn tán, và tất cả các chủ đề đều liên quan đến trận đấu hôm nay. "Người của Huyết Thứu Võ Quán đến rồi!" Giữa lúc những tiếng xì xào vang lên khắp nơi, đột nhiên một đám người lớn xuất hiện, rồi trực tiếp xé toang biển người, đến nơi gần võ đài nhất. "Người của Ưng Chi Võ Quán cũng đến rồi!" Ngay sau khi người của Huyết Thứu Võ Quán đến, lại có một đám người khác từ hướng khác

đến.

Cuối cùng cũng dừng lại dưới võ đài, hai bên đối mặt nhau, tia lửa bắn ra, không khí căng thẳng.

Ánh mắt La Thứu âm lãnh như rắn độc quét qua phía Ưng Chi Võ Quán, cuối cùng dừng lại trên người Khương Lôi ở phía trước nhất.

Lúc này, nụ cười trên khóe miệng hắn trở nên dữ tợn, hắn dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Khương Lôi bị hắn đánh gãy từng khúc xương...

La Thứu dậm chân xuống đất, thân hình như chim ưng lao vút lên trời, rồi dưới sự chú ý của vạn người, vững vàng đáp xuống võ đài, ánh mắt âm hiểm chuyển xuống phía dưới Khương Lôi: "Khương Lôi, lên đây một trận!" Khương Lôi đã đạt đến Niết Bàn cảnh, toàn thân khí tức nội liễm, người khác không nhìn ra!

Lúc này, ông không để ý đến La Thứu, ngẩng đầu lên, nhìn lên trời!

Trên đỉnh biển mây, có một chiếc phi thuyền màu tím vàng – Vạn Đạo Chu!

Ông biết con gái Khương Tuyết và Khương Nhân Nhân của mình đều đang ở trên thuyền nhìn ông! "Khương Lôi, nếu sợ thì mau nhận thua đi, quyền cước không có mắt, lát nữa đánh chết ngươi đừng trách ta không nhắc nhở!" La Thứu thấy Khương Lôi mãi không lên võ đài, tưởng đối phương sợ hãi, càng thêm đắc ý, ngông cuồng hét lớn. "Nếu ngươi muốn chết như vậy, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn!" Khương Lôi trong mắt lóe lên sát ý, bước một bước, lên đến võ đài. "Khương Lôi, chịu chết đi!" Thấy Khương Lôi lên đài, La Thứu trong mắt sát ý ngút trời.

Cùng với tiếng cuối cùng rơi xuống, một luồng nguyên lực màu đỏ

sẫm lập tức bùng nổ từ trong cơ thể hắn, khí tức mạnh mẽ bao trùm toàn trường. "Tạo Hình cảnh đại thành!" Cảm nhận được khí tức hùng hồn dị thường trên võ đài, sắc mặt không ít người đều có chút biến đổi, ánh mắt cũng tràn đầy vẻ nghiêm trọng.

Thực lực như vậy, dù ở trong Đại Hoang Quận này, cũng có thể được coi là cường giả.

Thậm chí, ở Đại Ưng Thành này, muốn tìm ra người có thể đối đầu với hắn, càng là chuyện cực khó!

La Thứu này hành sự tuy bá đạo, nhưng thực lực này, quả thực không có gì để nói.

Tất nhiên, nếu không có thực lực vững chắc này, e rằng La Thứu cũng không có gan ngông cuồng như vậy... "Haiz, Ưng Chi Võ Quán xong rồi!" Thấy La Thứu đạt đến Tạo Hình cảnh đại thành, các cường giả quan chiến đều không khỏi lắc đầu, cho rằng thắng bại đã định!

Các đệ tử của Ưng Chi Võ Quán càng thêm lạnh lòng, tiền đồ một mảnh tối tăm! "Tạo Hình cảnh đại thành cũng chỉ đến thế mà thôi..." Cảm nhận khí thế của La Thứu, Khương Lôi lắc đầu, lập tức cảm thấy vô vị.

Đứng ở độ cao khác nhau, tâm thái nhìn nhận sự vật tự nhiên cũng khác nhau.

Kẻ thù lớn năm xưa giờ đây trong mắt ông chỉ là một con kiến. "Không biết trời cao đất rộng!" Tiếng nói nhỏ của Khương Lôi, hiển nhiên không qua được tai La Thứu, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, cười lạnh một tiếng, rồi một chân mạnh mẽ đạp ra. "Ầm!" Nguyên lực màu đỏ sẫm như ngọn lửa bùng cháy, thân hình La Thứu nhảy lên không trung, như chim ưng vồ mồi, sắc mặt âm hàn, hai quyền mạnh mẽ đánh ra. "Oanh Thiên Chùy!" Nguyên lực hùng hồn như đạn pháo bắn ra từ hai quyền của La Thứu.

Sau đó, những nguyên lực này nhanh chóng ngưng tụ, lại trực tiếp hóa thành từng cây búa lớn bằng nguyên lực màu đỏ, mang theo kình phong cực kỳ áp bức, hung hăng đánh về phía Khương Lôi bên dưới. "Tan!" Khương Lôi khẽ nói, tay áo vung lên, cây búa lớn ngưng tụ bằng nguyên lực lập tức ngưng lại trên không trung, rồi tiêu tán vô hình! "Sao có thể?" Những tiếng kinh hô vang lên, các cường giả xung quanh võ đài trợn mắt há mồm, khó tin nhìn cảnh tượng chấn động này, khó có thể tưởng tượng Khương Lôi đã làm thế nào! "Sao có thể?" Người không thể chấp nhận nhất chính là La Thứu, hắn đã nghĩ đến vô số khả năng, duy chỉ có không nghĩ đến cảnh tượng này!

Không phải là hắn nên dùng thế sét đánh vạn quân để nghiền ép Khương Lôi sao?

Sao lại ngược lại rồi? "Chết!" Khương Lôi điểm một ngón tay, ngón tay trong như ngọc nhanh chóng phóng đại trong con ngươi của La Thứu.

Xoẹt!

Chương 524

Giây tiếp theo, một lỗ máu ở giữa trán, La Thứu mềm nhũn ngã xuống đất, chết không nhắm mắt. "Hít!" Toàn trường hít một hơi khí lạnh, kinh hãi xen lẫn kính sợ và khó tin.

Khương Lôi lại kinh khủng đến vậy sao? "Quán chủ uy vũ!" "Quán chủ uy vũ!" ...

Sau một hồi tĩnh lặng, mọi người của Ưng Chi Võ Quán là những người đầu tiên hoàn hồn, từng người một mặt đỏ bừng, hưng phấn hét lớn!

Khương Lôi ngẩng đầu lên.

Giây phút này, vạn người chú mục!

Giây phút này, hào quang vạn trượng!

Giây phút này, danh chấn tứ phương!

Đạt đến đỉnh cao cuộc đời!

Nhưng Khương Lôi lại cảm thấy trong lòng trống rỗng, vì Khương Tuyết và Khương Nhân Nhân đều đã theo Diệp Đông Hoàng đi rồi! "Cha thắng rồi!" Trong Vạn Đạo Chu, Khương Nhân Nhân thấy Khương Lôi chém giết La Thứu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt to tràn đầy hưng phấn. "Bệ hạ, thiếp đột nhiên tâm huyết dâng trào, cảm giác có chuyện lớn sắp xảy ra, thiếp muốn về Thái Thanh Cung xem thử!" Lăng Thanh Trúc dựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp tràn đầy bất an, cầu xin. "Chúng ta qua đó ngay bây giờ, tốc độ của Vạn Đạo Chu nhanh hơn của ngươi nhiều!" Diệp Đông Hoàng ý niệm khẽ động, Vạn Đạo Chu hướng về Cửu Thiên Thái Thanh Cung! "Đa tạ bệ hạ!" Lăng Thanh Trúc vui mừng khôn

xiết, cúi đầu tạ ơn.

Thực ra nàng không cảm giác sai, Cửu Thiên Thái Thanh Cung hiện giờ quả thực đang gặp đại nạn.

Vì trước đó Diệp Đông Hoàng đã phá vỡ đại trận mà Phù Tổ để lại để phong ấn vết nứt vị diện, Dị Ma Hoàng đã phái đại quân xâm nhập Thiên Huyền Đại Lục.

Hiện tại Viễn Cổ Bát Chủ đa số trọng thương chưa lành, rất nhiều người còn chưa tỉnh lại xuất thế, đại quân Dị Ma đã càn quét Thiên Huyền Đại Lục.

Các siêu cấp thế lực lớn đều đang gian nan chống cự!

Mà Đông Huyền Vực nơi Cửu Thiên Thái Thanh Cung tọa lạc lại có siêu cấp tông môn Nguyên Môn cấu kết với Dị Ma, hiện đang công đả các siêu cấp tông môn thế lực của Đông Huyền Vực!

Có cường giả Dị Ma tương trợ, hiện tại ngoài Đạo Tông và Cửu Thiên Thái Thanh Cung hai đại tông môn, các siêu cấp thế lực khác của Đông Huyền Vực đều đã bị diệt sạch!

Đại Viêm Vương triều ở nơi hẻo lánh, chiến hỏa còn chưa lan tới!

Đối với những chuyện này, Diệp Đông Hoàng đều biết!

Nhưng hắn không vội!

Chưa đến lúc nguy nan, người khác sẽ không nhớ đến ơn của hắn!

Giống như gấm trên hoa không bằng than trong tuyết! ...

Đông Huyền Vực, Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Thánh địa từng yên tĩnh hiền hòa, mây mù lượn lờ như tiên cảnh trần gian vang lên từng trận chém giết, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Bầu trời tràn ngập mây đen cuồn cuộn, trong mây đen, có vô tận tà ác chi khí tỏa ra.

Mà trong tầng tầng mây đen bao bọc, có thể thấy một màn quang tráo khổng lồ vô cùng!

Bên trong màn quang tráo đó, lại có vô số hòn đảo khổng lồ lơ lửng giữa không trung!

Trên đảo, mây mù lượn lờ, hạc trắng sải cánh, quả là một khung cảnh yên bình!

Chỉ là sự yên bình này, dưới sự bao bọc của tầng tầng tà ác ma khí bên ngoài màn quang tráo, lại trông đặc biệt mong manh.

Trong ma khí, không ngừng có vô số tiếng gầm thét truyền ra!

Nhìn kỹ, chỉ thấy trong mây đen, có những bóng người che trời lấp đất!

Những bóng người đó đều mặc trang phục giống nhau, và trên ngực họ, đều có đồ văn đen trắng, đó là tiêu chí của Nguyên Môn!

Những người này, toàn bộ đều là đệ tử của Nguyên Môn.

Những đệ tử Nguyên Môn này, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào những ngọn núi đảo bên trong màn quang tráo, sâu trong đôi mắt đó, có hắc mang tà ác lướt qua!

Dáng vẻ đó, trông vô cùng dữ tợn khủng bố!

Bên ngoài màn quang tráo khổng lồ, có thể thấy một số bóng người mặc trang phục khác với Nguyên Môn.

Nhưng họ dường như đang chống lại sự tiến công của mây đen, nguyên lực bàng bạc bùng nổ, nhưng thỉnh thoảng lại bị những công thế đáng sợ gào thét từ trong mây đen bao phủ!

Sau đó những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Dù họ đang cố hết sức chống cự!

Nhưng rõ ràng, dưới sự tấn công như trời giáng của Nguyên Môn, phòng ngự của họ đều sụp đổ tan tành.

Ánh đao lướt qua, máu tươi bay lượn.

Vô cùng thảm liệt. "Các vị sư huynh đệ, bảo vệ Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta, thề giết lũ chó Nguyên Môn!" Có một bóng người ánh mắt đỏ ngầu, ngửa mặt lên trời gào thét, trong tiếng gào đó, tràn ngập tuyệt vọng và hận thù sâu sắc. "Giết!" Những đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung bên cạnh cũng gào thét, những đòn tấn công lao vào trong mây đen, cũng mang đến những tiếng kêu thảm thiết.

Và sự tấn công của họ cũng kích động thêm hung tính của nhiều đệ tử Nguyên Môn, trong mắt hắc khí lóe lên, công thế lại càng cuồng bạo.

Những đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đó lập tức bị nghiền nát, máu tươi dường như nhuộm đỏ cả bầu trời.

Ở vị trí trung tâm của tầng tầng mây đen, vài bóng người sắc mặt lãnh đạm nhìn Cửu Thiên Thái Thanh Cung được hộ tông trận pháp bảo vệ bên trong, đây là lớp phòng ngự cuối cùng của Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Chỉ cần trận pháp bị phá, Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng sẽ hoàn toàn bại lộ dưới lưỡi đao đồ sát của Nguyên Môn. "Tăng tốc công kích, phá hủy trận pháp." Bóng người đi đầu, nhàn nhạt nói. "Vâng, Đại trưởng lão!" Cường giả Nguyên Môn bên cạnh nghe vậy, lập tức lĩnh mệnh.

Sau đó tiếng hô lớn truyền ra, chỉ thấy trong mây đen, vô số luồng nguyên lực phun ra, giữa những luồng nguyên lực đó, mơ hồ có thể thấy một số hắc mang lóe lên.

Bên trong trận pháp, trên một hòn đảo lơ lửng nguy nga, vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ánh mắt căng thẳng nhìn trận pháp không ngừng rung chuyển, ánh mắt hướng ra ngoài trận pháp tràn đầy hận thù. "Tất cả đệ tử, bố trí trận pháp, nếu hộ tông đại trận bị phá, lập tức kết trận nghênh địch!" Trên không trung của hòn đảo, một giọng nói lạnh lùng uy nghiêm được bao bọc bởi nguyên lực bàng bạc, truyền đi xa, cuối cùng truyền khắp Cửu Thiên Thái Thanh Cung. "Vâng!" Vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đều đồng thanh đáp, ánh mắt nhìn cung trang mỹ phụ đứng ở phía trước nhất, ánh mắt quyết tuyệt. "Cung chủ, lát nữa nếu không giữ được, chúng ta sẽ cầm chân địch, người nhất định phải đột phá vòng vây ra ngoài!" Một vị trưởng lão đứng bên cạnh cung trang mỹ phụ, nhìn trận pháp lung lay sắp đổ, khuyên nhủ.

Họ đều biết, không có gì bất ngờ, Cửu Thiên Thái Thanh Cung không thể giữ được! "Là cung chủ sao có thể bỏ mặc đệ tử môn hạ mà chạy trốn, Thanh Trúc không ở đây, thoát được kiếp này, Thái Thanh Cung ta sẽ truyền thừa không dứt!" Cung trang mỹ phụ chính là cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung đương đại, Hoàng Nguyệt Khuynh, cũng là sư tôn của Lăng Thanh Trúc.

Lúc này, khuôn mặt tuyệt mỹ của bà có một nét tái nhợt bệnh tật, sắc mặt quyết liệt.

Rõ ràng đã chuẩn bị cùng tồn vong với Cửu Thiên Thái Thanh Cung. "Nhưng Thanh Trúc còn chưa hoàn toàn nhận được truyền thừa của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, xin cung chủ suy nghĩ kỹ, vì truyền thừa của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, nhất định phải đột phá ra ngoài!" Vài vị trưởng lão tới tấp khuyên nhủ.

Ong!

Trong lúc họ nói chuyện, trên trời, sự rung chuyển của trận pháp

càng lúc càng kịch liệt, cuối cùng thậm chí có những vết nứt lặng lẽ hiện ra.

Vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung lúc này đều siết chặt vũ khí trong tay, nguyên lực trong cơ thể như thủy triều gào thét.

Bành!

Dưới sự phản chiếu của vô số con ngươi, trận pháp là lớp phòng ngự cuối cùng của Cửu Thiên Thái Thanh Cung cuối cùng cũng vỡ tan, mây đen ngút trời cuồn cuộn kéo đến. "Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, thân ta có thể chết, cung môn không thể mất, các vị đệ tử, theo ta tru ma!" Hoàng Nguyệt Khuynh ngẩng đầu, nhìn mây đen ngút trời kéo đến, ánh mắt quyết liệt, tiếng hô trong trẻo có phần khàn khàn của bà vang vọng khắp bầu trời.

Vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung trong mắt dâng lên màu đỏ thẫm, rồi như thủy triều lao ra. "Thân có thể chết, cung môn không thể mất!" "Giết!" Hoàng Nguyệt Khuynh trước đó đã bị trọng thương, nhưng lúc này lại tay cầm một thanh trường kiếm xông lên dẫn đầu!

Xoẹt!

Kiếm khí tung hoành, ánh kiếm sắc bén xé nát mấy chục đệ tử Nguyên Môn trước mặt, máu thịt bay tung tóe!

Trưởng lão và đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung theo sát phía sau.

Lưỡi kiếm sắc bén mang theo nguyên lực cuồng bạo gào thét qua, sau đó máu tươi bắn tung tóe, từng bóng người thổ huyết bay ngược ra, cơ thể co giật, nhanh chóng lạnh đi.

Vô số bóng người che trời lấp đất từ trong mây đen cuồn cuộn lao ra, như châu chấu lao vào hòn đảo lơ lửng khổng lồ trên không trung, tiếng chém giết dữ tợn vang vọng khắp đất trời.

Chương 525

Tiếng kêu thảm thiết và máu tươi khiến cho vùng đất trời này thêm phần thê lương.

Hoàng hôn buông xuống, cảnh tượng vô cùng thảm liệt. "Hoàng Nguyệt Khuynh, lần này xem ngươi trốn đi đâu!" Đại trưởng lão Nguyên Môn Lục Phong nhìn chằm chằm Hoàng Nguyệt Khuynh, cười âm hiểm, trong mắt, sự bạo ngược vô tận dâng trào.

Hắc mang xung quanh điên cuồng ngưng tụ lại, ma khí ngút trời hội tụ sau lưng hắn, che trời lấp đất, thậm chí cả mặt trời trên trời cũng bị che khuất. "Cấu kết tà ma, tội không thể tha!" Hoàng Nguyệt Khuynh ánh mắt băng giá, đối với những kẻ cấu kết tà ma, phản bội Thiên Huyền Đại Lục của Nguyên Môn tràn đầy căm hận! "Tội không thể tha?

Ha ha, ngươi yên tâm, đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, lão phu sẽ không tha một ai." Nghe vậy, Lục Phong nhàn nhạt cười, nụ cười lại vô cùng dữ tợn và bạo ngược.

Những trưởng lão Nguyên Môn này ngày thường còn có chút tiên phong đạo cốt, bây giờ, ai nấy đều như những ác ma tàn bạo nhất. "Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta thân có thể chết, hồn có thể diệt, cột sống không thể gãy, cần gì ngươi tha!" Hoàng Nguyệt Khuynh thân thể khẽ run, tay nắm chặt thanh trường kiếm sáng loáng, giọng nói lạnh lùng động lòng người tràn đầy sự kiêu hãnh sắt thép! "Hắc." Lục Phong nhếch miệng, lộ ra nụ cười dữ tợn, tay nắm thành quyền, trên nắm đấm, ma văn tầng tầng lớp lớp, một loại tà ác chi khí cực kỳ kinh người lan tỏa ra.

Hoàng Nguyệt Khuynh ánh mắt băng hàn, bà nhìn nắm đấm cuồng

bạo của Lục Phong, trường kiếm đâm ra, nhanh như chớp, sắc bén vô cùng.

Đây đã là cực hạn mà cơ thể trọng thương của bà có thể phát huy!

Đang!

Tuy nhiên, sự tàn khốc của hiện thực không phải là quyết tâm và ý niệm có thể thay đổi, tay kia của Lục Phong ma văn dũng động, hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm nhanh như chớp.

Đồng thời, nắm đấm ma quỷ cuồng bạo vô cùng, đấm mạnh vào thân thể của Hoàng Nguyệt Khuynh, ma khí ngút trời cuồn cuộn, không gian cũng bị chấn vỡ tan tành.

Phụt.

Một ngụm máu tươi từ miệng Hoàng Nguyệt Khuynh phun ra, trong mắt đẹp lướt qua một tia bi thương và tuyệt vọng.

Thân hình trong ánh mắt kinh hãi của những đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung phía sau bay ngược ra, máu tươi nở rộ, thê diễm mà đau lòng. "Sư phụ!" Tiếng kinh hô vang lên, thân thể Hoàng Nguyệt Khuynh đột nhiên run lên, bà không thể ngờ Lăng Thanh Trúc lại trở về vào lúc này!

Đây không phải là đến để chết sao? "Thanh Trúc, mau đi...

Phụt..." Hoàng Nguyệt Khuynh giãy giụa gào lớn, kích động quá lại phun ra một ngụm máu tươi. "Bị thương nặng như vậy, đừng kích động thế!" Giọng nói điềm nhiên uy nghiêm vang lên bên tai, Hoàng Nguyệt Khuynh lập tức cảm giác mình đâm vào một lồng ngực rộng lớn rắn chắc, ngẩng đầu lên, một khuôn mặt nam nhân tuấn mỹ bá khí hiện ra trước mắt! "Ngươi là ai?" Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô song, khí chất cương nghị bá đạo siêu phàm của Diệp Đông Hoàng, Hoàng Nguyệt Khuynh hơi thất thần, hơi thở nam tính nồng nặc ập đến, trái

tim yên tĩnh của bà lại đập thình thịch! "Hử?

Ngươi buông tay ra!" Đột nhiên, không đợi Diệp Đông Hoàng trả lời, Hoàng Nguyệt Khuynh đã cảm nhận được điều gì đó, mặt đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa tức giận!

Bịch!

Tay Diệp Đông Hoàng buông lỏng, thân thể mềm mại của Hoàng Nguyệt Khuynh liền như quả cân rơi xuống nước, va mạnh lên boong tàu Vạn Đạo Chu.

Bà khẽ hé môi đỏ, phát ra một tiếng kêu ét, lại thổ huyết. "Hỗn đản!" Hoàng Nguyệt Khuynh mặt đầy xấu hổ và phẫn nộ, không thể kìm nén được. "A, sư phụ người sao rồi?" Lăng Thanh Trúc chạy từ phía sau đến, vừa hay thấy Hoàng Nguyệt Khuynh bị Diệp Đông Hoàng ném xuống đất, đôi mắt đẹp lườm Diệp Đông Hoàng một cái, vội vàng chạy qua đỡ Hoàng Nguyệt Khuynh dậy. "Quả nhiên là sư phụ, lớn hơn không chỉ một bậc!" Liếc nhìn gò má tái nhợt hiện lên một tia ửng hồng của Hoàng Nguyệt Khuynh, trong lòng Diệp Đông Hoàng lóe lên một ý nghĩ, rồi lại nhìn đôi tay của mình.

Khó mà nắm giữ.

Hết cách rồi, đôi tay này của hắn thành tinh rồi!

Không chịu sự kiểm soát của mình!

Mỗi lần ôm mỹ nữ, luôn có thể nắm được những ưu điểm rõ ràng.

Đây là bản năng, không trách hắn được! "Haiz, con không nên trở về!" Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc, Hoàng Nguyệt Khuynh thở dài, không để ý đến thương thế của mình, đôi mắt đẹp tràn đầy tuyệt vọng.

Lẽ nào trời thật sự muốn diệt Cửu Thiên Thái Thanh Cung của bà. "Sư phụ, người yên tâm, có bệ hạ ở đây, Cửu Thiên Thái Thanh Cung

sẽ không sao đâu!" Lăng Thanh Trúc an ủi, tuy không biết Diệp Đông Hoàng cụ thể mạnh đến đâu, nhưng giải quyết nguy cơ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung chắc chắn không phải là vấn đề. "Hử?" Hoàng Nguyệt Khuynh nghe vậy, ánh mắt trở nên sắc bén, đánh giá Lăng Thanh Trúc, sắc mặt lập tức khó coi, "Thân thể của con bị tên tiểu tử này phá rồi?" "Ta biết ngay tên tiểu tử này không phải thứ tốt lành gì!" Hoàng Nguyệt Khuynh tức giận công tâm, khóe miệng rỉ máu.

Lăng Thanh Trúc là truyền nhân của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, thân thể bị phá, công pháp tự nhiên cũng bị phá, cho dù không hủy, tiềm lực cũng giảm đi rất nhiều!

Bây giờ Cửu Thiên Thái Thanh Cung gặp đại nạn, Lăng Thanh Trúc lại như vậy, thật là tuyết thượng gia sương! "Sư phụ không phải như vậy, là bệ hạ cứu con!" Lăng Thanh Trúc vội vàng kể lại trải nghiệm của mình trong mộ phủ. "Hừ, tên tiểu tử này rõ ràng có thể dùng cách khác cứu con, lại cứ dùng cách này, hắn chính là thèm muốn thân thể của con!" Hoàng Nguyệt Khuynh hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Diệp Đông Hoàng vừa rồi ôm bà, bàn tay nắm lấy thánh địa xử nữ chưa từng bị ai động đến của bà, ánh mắt tức giận nhìn về phía Diệp Đông Hoàng: "Tiểu tử, nơi này không phải nơi ngươi có thể đối phó, ngươi mau mang Thanh Trúc đi đi, có thể trốn thoát hay không là do tạo hóa của các ngươi!" Hoàng Nguyệt Khuynh giãy giụa đứng dậy, chuẩn bị liều mạng một phen, cầm chân Lục Phong để hai người trốn thoát!

Nếu không phải Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang gặp đại nạn, bà đã chặt phăng móng vuốt chó của Diệp Đông Hoàng, rồi chém hắn chết!

Thật quá đáng ghét!

Không chỉ phá thân thể của Lăng Thanh Trúc, còn động tay động

chân với bà, cuối cùng còn ném bà xuống đất!

Bà chưa bao giờ chịu khuất nhục như vậy! "Kiệt kiệt, còn muốn trốn?

Thật sự coi lão phu là đồ bỏ đi sao?" Lục Phong đứng trước Vạn Đạo Chu, hai tay khoanh trước ngực, như mèo vờn chuột, trêu tức nhìn Hoàng Nguyệt Khuynh và Lăng Thanh Trúc, "Đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu!" "Tiểu tử, mau mang Thanh Trúc đi, ta cản hắn!" Hoàng Nguyệt Khuynh gầm lên, chuẩn bị liều mạng. "Chậc chậc, thật là tình sư đồ sâu đậm, đáng tiếc ngươi đã dầu cạn đèn tắt rồi còn có thể cản được một chiêu của ta sao?" Lục Phong căn bản không thèm nhìn Diệp Đông Hoàng, nhìn Hoàng Nguyệt Khuynh, giọng nói đầy mỉa mai. "Ngươi thử xem!" Hoàng Nguyệt Khuynh chuẩn bị đốt cháy sinh mệnh bản nguyên, tỏa ra ánh sáng và nhiệt lượng cuối cùng. "Các ngươi đây là xem Trẫm không tồn tại sao?" Diệp Đông Hoàng bước lên phía trước, giọng nói lạnh lùng thờ ơ chậm rãi vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của Lục Phong và Hoàng Nguyệt Khuynh! "Tiểu tử, ở đây làm gì có phần ngươi nói, mau chịu chết cho lão phu!" Lục Phong trong mắt lóe lên một tia lệ khí, hắn đã chơi đủ rồi, không chuẩn bị chơi tiếp, định tốc chiến tốc thắng.

Hắn đưa tay ra nắm, ma khí liền cuồn cuộn kéo đến, hóa thành một thanh ma đao khổng lồ nghìn trượng.

Tay áo vung lên, ma đao liền xuyên qua không gian, nhanh như chớp chém về phía Diệp Đông Hoàng, Lăng Thanh Trúc và Hoàng Nguyệt Khuynh. "Tên tiểu tử này thật không biết trời cao đất rộng, còn tưởng đây là vương triều của hắn sao?" Hoàng Nguyệt Khuynh trong lòng tràn đầy khinh thường, một vương triều chi chủ, trong vương triều của mình còn có thể hô phong hoán vũ, nhưng trước mặt những siêu cấp tông môn như họ chỉ là con kiến!

Đến bây giờ còn không nhìn rõ tình hình!

Thật không biết Lăng Thanh Trúc sao lại coi trọng một tên ngốc như vậy?

Lẽ nào chỉ vì tên ngốc này đã lấy đi sự trong trắng của nàng? "Các ngươi mau đi!" Trong lòng tuy khinh thường Diệp Đông Hoàng, nhưng Hoàng Nguyệt Khuynh vẫn chuẩn bị liều mạng, để hai người trốn thoát!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một bàn tay lớn đặt lên vai bà, nguyên lực bạo động trong cơ thể bà dường như chuột gặp mèo lập tức yên tĩnh lại, cả người bị trấn áp!

Hoàng Nguyệt Khuynh thân thể run rẩy, đôi mắt đẹp mở to, khó tin nhìn về phía Diệp Đông Hoàng!

Bà tuy trọng thương vô lực, nhưng có thể cảm nhận được sự khủng bố của luồng sức mạnh kia của Diệp Đông Hoàng, chí cường, chí đại, chí cao, chí thánh, không thể địch nổi! "Lẽ nào là cường giả Luân Hồi cảnh?" Ý niệm vừa lóe lên, Hoàng Nguyệt Khuynh đã thấy một luồng khí tức khủng bố chí cao chí cường, chí tôn chí quý từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng lan tỏa ra!

Luồng khí tức đó như sóng gợn càn quét bốn phương tám hướng, quét ngang trời đất.

Bành bành bành bành bành bành!

Nơi nó đi qua, bất kể là đệ tử bình thường của Nguyên Môn hay cường giả Chuyển Luân Cảnh như Lục Phong, đều nổ tung, hóa thành sương máu!

Không có bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào truyền ra, tất cả kẻ địch đều chết trong một khoảnh khắc, thi cốt không còn!

Giây phút này.

Trời đất một mảnh tĩnh lặng!

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ánh mắt ngây dại, kẻ địch vừa rồi còn áp đảo khiến họ không thở nổi cứ như vậy trong một khoảnh khắc đã chết hết? "Tan!" Diệp Đông Hoàng khẽ quát, như miệng ngậm thiên hiến, một luồng sức mạnh vô hình quét qua trời đất, tất cả sương máu, ma khí đều tan thành mây khói.

Bóng tối bao trùm Cửu Thiên Thái Thanh Cung tan biến, ánh nắng tươi đẹp từ trên trời rải xuống.

Trên mặt mọi người lộ ra nụ cười rạng rỡ sau kiếp nạn, đó là ánh bình minh của hy vọng!

Giây phút này, tất cả ánh mắt đều hướng về người đàn ông đứng chắp tay ở mũi thuyền!

Tuấn mỹ bá khí!

Chương 526

Siêu phàm thoát tục!

Quân lâm thiên hạ!

Thân ảnh của hắn trong lòng mọi người được phóng đại vô hạn, đầu đội trời chân đạp đất, vĩ ngạn vô biên!

Lăng Thanh Trúc đôi mắt đẹp lấp lánh, người đàn ông này tuy có chút xấu xa, còn lăng nhăng, nhưng lại tràn đầy mị lực nam nhân.

Khiến người ta không thể dứt ra được!

Hắn đứng đó, liền có thể cho người ta cảm giác an toàn mạnh mẽ!

Có thể bảo vệ nàng, bảo vệ sư phụ nàng, bảo vệ Cửu Thiên Thái Thanh Cung. "Hắn là ai?" Hoàng Nguyệt Khuynh cũng ngơ ngẩn nhìn bóng lưng của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt chấn động, trong lòng đã sớm dấy lên sóng to gió lớn! ... "Thắng rồi!", "Thắng lợi rồi!", "Chúng ta thắng rồi!"...

Sống sót sau tai kiếp, vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung kích động không thôi, nước mắt đầm đìa.

Bọn họ đã thắng, Cửu Thiên Thái Thanh Cung đã được bảo vệ, bọn họ đã sống sót! "Thắng rồi!" Hoàng Nguyệt Khuynh ngơ ngác nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng, thì thầm tự nói, tâm thần vừa thả lỏng, bóng tối và sự suy yếu vô tận ập đến, nàng liền ngất đi! "Sư phụ!" Lăng Thanh Trúc vội vàng ôm lấy Hoàng Nguyệt Khuynh, kiểm tra thương thế, sắc mặt lập tức biến đổi.

Thương thế của Hoàng Nguyệt Khuynh thực sự quá nặng!

Hoặc phải nói là đã dầu cạn đèn tắt!

Nếu không phải dựa vào niềm tin mãnh liệt để chống đỡ, sư phụ nàng đã sớm toi mạng!

Soạt!

Soạt!

Ngay lúc này, hai bóng người bay lướt đến!

Một người là thiếu nữ áo đỏ diệu linh, tuổi còn trẻ nhưng vóc người cao ráo, một thân váy đỏ, dáng vẻ yêu kiều, dung mạo cũng vô cùng xuất sắc, trên người có một loại khí chất độc đáo.

Đặc biệt là đôi tay của nàng vô cùng xinh đẹp, thon dài trắng nõn, trông như ngọc dương chi hoàn mỹ nhất!

Ngón tay ngọc thon dài tựa như tỷ lệ vàng, không chút tì vết, trên bàn tay ngọc, ánh sáng khẽ lóe lên, khiến người ta có chút hoa mắt.

Bên cạnh thiếu nữ là một nữ tử tuyệt mỹ có vẻ thành thục và lạnh lùng hơn.

Nữ tử một thân huyền y, dáng người thon dài, mái tóc mềm mại được một dải lụa xanh tùy ý buộc lại, đuôi tóc vạch ra một đường cong ẩn chứa vẻ sắc bén, một thanh trường kiếm màu xanh được nắm trong tay ngọc, anh tư hiên ngang! "Đạo Tông Ứng Tiếu Tiếu (Ứng Hoan Hoan) bái kiến tiền bối!" Hai nữ tử đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, nhẹ nhàng hành lễ, ánh mắt kính sợ mang theo vẻ sùng bái, kích động.

Vừa rồi Diệp Đông Hoàng đại triển thần uy, chỉ trong nháy mắt, cường địch đã tan thành tro bụi.

Dáng vẻ vĩ ngạn, tu vi tuyệt thế đó khiến người ta say mê, lòng trào dâng xúc động! "Có chuyện gì?" Ánh mắt sâu thẳm không gợn sóng của Diệp Đông Hoàng rũ xuống, đánh giá hai nữ nhân trước mặt.

Bọn họ chính là con gái của chưởng giáo Ứng Huyền Tử của Đạo Tông, một trong bát đại siêu cấp tông phái của Đông Huyền Vực!

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan!

Trong đó Ứng Hoan Hoan còn là một trong những nữ chính của thế giới này, là chuyển thế của Băng Chủ trong Viễn Cổ Bát Chủ! "Khởi bẩm tiền bối, khe nứt vị diện mở ra, tà ma xâm nhập, Nguyên Môn cấu kết với tà ma để vây quét các đại siêu cấp tông phái, rất nhiều siêu cấp tông phái đã bị diệt, chúng ta Đạo Tông cũng..." Ứng Tiếu Tiếu mừng rỡ, vội vàng đáp lời.

Hiện giờ Nguyên Môn đang vây quét Đạo Tông, phụ thân nàng là Ứng Huyền Tử cùng các vị điện chủ trưởng lão đã liều chết đưa bọn họ ra ngoài cầu cứu!

Chỉ là các đại siêu cấp tông môn đều tự thân khó bảo toàn, đâu ra sức lực dư thừa để cứu viện Đạo Tông của họ!

Khi bọn họ đến Cửu Thiên Thái Thanh Cung, hộ tông đại trận của Cửu Thiên Thái Thanh Cung đã bị phá, cung chủ trọng thương, tông môn sắp bị diệt đến nơi.

Trong lòng họ lúc đó đã nguội lạnh một nửa!

Cửu Thiên Thái Thanh cũng sắp bị diệt, họ còn có thể cầu ai cứu viện?

Vậy mà, ngay lúc đó, Diệp Đông Hoàng xuất hiện!

Vừa ra tay đã chấn kinh tất cả mọi người!

Những kẻ địch kinh khủng có thể diệt Cửu Thiên Thái Thanh Cung, trước mặt hắn lại như gà đất chó sành.

Sức mạnh đó là sự cường đại và kinh khủng mà họ chưa từng thấy!

Chỉ cần Diệp Đông Hoàng ra tay, chắc chắn có thể cứu viện Đạo Tông của họ! "Bệ hạ, cầu xin ngài cứu sư phụ của ta!" Thế nhưng lời của Ứng Tiếu Tiếu còn chưa nói xong, đã bị Lăng Thanh Trúc ôm Hoàng Nguyệt Khuynh xông tới cắt ngang!

Hoàng Nguyệt Khuynh thương thế quá nặng, lúc này một chân đã bước vào Quỷ Môn Quan!

Nếu trên đời này còn có ai có thể cứu sống Hoàng Nguyệt Khuynh, người mà Lăng Thanh Trúc có thể nghĩ đến chỉ có Diệp Đông Hoàng thần bí mà kinh khủng! "Trẫm xem thử!" Diệp Đông Hoàng cầm lấy bàn tay ngọc thon dài trắng nõn của Hoàng Nguyệt Khuynh, ấm áp mịn màng, thần thức dò xét một vòng trong cơ thể nàng, "Thương thế rất nặng, đã dầu cạn đèn tắt!" Ông!

Thân thể mềm mại của Lăng Thanh Trúc run lên, sắc mặt trắng bệch, tuy đã sớm biết kết quả này, nhưng Diệp Đông Hoàng tự mình nói ra, khiến nàng như sét đánh giữa trời quang, lảo đảo muốn ngã.

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan vốn không hài lòng vì bị Lăng Thanh Trúc xông lên cắt ngang, nhưng lúc này nghe được tình trạng thương thế của Hoàng Nguyệt Khuynh, trong mắt cũng lộ ra một tia bi thương!

Cửu Thiên Thái Thanh Cung cung chủ, đây là một cự phách cùng cấp bậc với phụ thân bọn họ, cứ như vậy mà sắp vẫn lạc!

Còn Đạo Tông của họ thì sao?

Nếu không tìm được cứu viện, cha của họ e là cũng sẽ nối gót Hoàng Nguyệt Khuynh, Đạo Tông cũng sẽ bị diệt! "Bệ hạ, ngài từng nói ngài còn lợi hại hơn cả Phù Tổ, ngài nhất định có cách cứu sư phụ của ta, đúng không?" Lăng Thanh Trúc kích động nắm lấy tay Diệp Đông Hoàng, trong mắt lấp lánh ánh lệ, mong chờ nhìn hắn.

Ánh mắt đáng thương mà tràn đầy kỳ vọng đó, e rằng không có nam nhân nào có thể cự tuyệt. "Không sai!

Vết thương của nàng đối với các ngươi khó mà cứu chữa, nhưng Trẫm vẫn có thể bảo đảm cứu sống nàng!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên gật đầu, Hoàng Nguyệt Khuynh bất quá tu vi Chuyển Luân Cảnh, đại khái tương đương Bán Bộ Vương Giả Cảnh, muốn cứu nàng cũng không khó!

Tu vi càng cao, càng khó cứu chữa!

Đến Hoàng Cảnh, thương thế đều là thương thế pháp tắc, không đến cấp bậc đó căn bản không thể cứu trị! "Bệ hạ, cảm ơn ngài!" Lăng Thanh Trúc nghe vậy lập tức kích động, vui mừng như điên, có được sự bảo đảm của Diệp Đông Hoàng, sư phụ nàng chắc chắn sẽ không sao!

Trong cơn hưng phấn kích động, Lăng Thanh Trúc không nhịn được hôn lên trán Diệp Đông Hoàng một cái!

Rắc!

Phía dưới vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang chú ý lập tức hóa đá, cảm giác tim mình tan nát!

Đại sư tỷ băng thanh ngọc khiết, cao ngạo lạnh lùng của bọn họ lại chủ động hôn một nam nhân!

Nhưng bọn họ lại không nảy sinh chút lòng ghen tị nào!

Bởi vì nam nhân này quá mạnh! "Lợi hại hơn cả Phù Tổ?" Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan chìm đắm trong lời nói chấn động của Lăng Thanh Trúc.

Đặc biệt là Ứng Tiếu Tiếu, nàng và Lăng Thanh Trúc vốn là đối thủ cũ!

Dù sao một người là đại sư tỷ Đạo Tông, một người là đại sư tỷ Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Cùng là truyền nhân của siêu cấp tông môn, cùng là thiên chi kiêu nữ của Đông Huyền Vực, cạnh tranh là điều khó tránh khỏi.

Nàng biết Lăng Thanh Trúc không phải loại người nói năng hàm hồ!

Đặc biệt là khi nghĩ đến uy lực vô biên trong từng cử chỉ của Diệp Đông Hoàng, càng khiến họ tin thêm vài phần!

Chỉ là họ vẫn khó có thể tin được!

Phù Tổ, đó là nam nhân đứng trên đỉnh cao của thế giới này!

Là thần của thế giới này, là thần hộ mệnh! "Hửm?

Vị tiền bối này dường như không phải người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung!" Ngay lúc này, Ứng Tiếu Tiếu nhìn thấy cảnh Lăng Thanh Trúc hôn Diệp Đông Hoàng, đồng tử co rút, trong lòng nổi lên từng gợn sóng!

Không ngờ Lăng Thanh Trúc, người bình thường tự cao tự đại, không coi anh hùng thiên hạ ra gì, lại chủ động hôn một nam nhân!

Tuy nhiên, nam nhân này dường như cũng có thực lực và tư cách đó!

Chương 527

Không để ý đến ánh mắt khác thường xung quanh, Diệp Đông Hoàng trực tiếp nhận lấy Hoàng Nguyệt Khuynh từ tay Lăng Thanh Trúc, ôm thân thể mềm mại trưởng thành đầy đặn của nàng vào lòng! "Tiền bối, hiện giờ Đạo Tông đang nguy cấp, cầu xin tiền bối ra tay cứu giúp, Đạo Tông trên dưới tất sẽ cảm kích vô cùng, ghi nhớ đại ân đại đức của tiền bối!" Thấy Diệp Đông Hoàng định ôm Hoàng Nguyệt Khuynh rời đi, Ứng Tiếu Tiếu vội vàng lên tiếng!

Không nói nữa, có lẽ sẽ không còn cơ hội! "Ứng Tiếu Tiếu, Bệ hạ muốn cứu sư phụ ta, đâu có thời gian đi cứu Đạo Tông của ngươi, cho dù có đi, cũng phải đợi Bệ hạ cứu xong sư phụ ta rồi nói!" Ánh mắt lạnh lùng của Lăng Thanh Trúc nhìn chằm chằm Ứng Tiếu Tiếu, nếu là bình thường thì thôi, nhưng bây giờ sư phụ nàng đang nguy kịch, nàng tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào. "Cảm ân đái đức đối với Trẫm chẳng có tác dụng gì!" Diệp Đông Hoàng dừng bước, ánh mắt lướt qua người Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan, ôm Hoàng Nguyệt Khuynh đi vào khoang thuyền! "Tiền..." Ứng Tiếu Tiếu còn muốn nói gì đó nhưng bị Lăng Thanh Trúc chặn lại, đành phải thôi!

Trong khoang thuyền, Diệp Đông Hoàng đặt Hoàng Nguyệt Khuynh lên giường. "Ngươi ra ngoài đi!" Nhìn Lăng Thanh Trúc đi theo vào, Diệp Đông Hoàng phân phó. "Bệ hạ, cầu xin ngài nhất định phải chữa khỏi cho sư phụ ta, xin nhờ ngài!" Lăng Thanh Trúc cúi người hành lễ, nhìn Hoàng Nguyệt Khuynh hơi thở yếu ớt đến mức gần như không nghe thấy, nói xong liền xoay người rời khỏi khoang thuyền!

Nàng ở lại cũng vô ích, ngược lại còn ảnh hưởng đến việc cứu

người của Diệp Đông Hoàng. "Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Ứng Hoan Hoan nhìn khoang thuyền, trong mắt tràn đầy lo lắng và bất lực! "Hiện nay các đại siêu cấp tông môn ở Đông Huyền Vực gần như đã bị diệt, Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng bị trọng thương, người có thể cứu Đạo Tông của chúng ta chỉ có vị tiền bối đó!" Ứng Tiếu Tiếu khẽ thở dài, ánh mắt lại vô cùng kiên định, rõ ràng sẽ không từ bỏ như vậy! "Lăng Thanh Trúc nữ nhân đó cũng chỉ là bám được vào vị tiền bối kia mới bảo toàn được Cửu Thiên Thái Thanh Cung, không giúp chúng ta nói một lời thì thôi, lại còn ngáng đường!" Ứng Hoan Hoan tức giận bất bình, vốn đã có thành kiến với Lăng Thanh Trúc, nàng càng thêm ghét bỏ! "Sư phụ nàng trọng thương hấp hối, muốn tiền bối cứu sư phụ nàng cũng có thể hiểu được, chúng ta tuy cùng là siêu cấp tông môn ở Đông Huyền Vực, nhưng cũng là quan hệ cạnh tranh, nàng không có lý do gì để giúp chúng ta!" Trong lòng Ứng Tiếu Tiếu lo lắng, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, quan hệ giữa Đạo Tông và Cửu Thiên Thái Thanh Cung tuy không tệ, nhưng cũng không có giao tình gì!

Giúp là tình nghĩa, không giúp là bổn phận!

Trong lúc nói chuyện, Lăng Thanh Trúc từ trong khoang thuyền đi ra! "Lăng Thanh Trúc!" Ứng Tiếu Tiếu bước tới, hỏi: "Ngươi có biết khi nào tiền bối có thể chữa khỏi cho cung chủ không?" "Không biết!" "Vừa rồi ngươi nói tiền bối còn lợi hại hơn cả Phù Tổ?" Ứng Tiếu Tiếu hỏi. "Bệ hạ tự mình nói, ngài và Phù Tổ đều không phải người của thế giới chúng ta, Bệ hạ rốt cuộc mạnh đến đâu, ta cũng không rõ!" Giọng Lăng Thanh Trúc lạnh lùng, nhàn nhạt nói: "Sau khi sư phụ ta được chữa khỏi, có thể cầu Bệ hạ ra tay hay không, phải xem bản lĩnh của ngươi, ta sẽ không giúp ngươi!" Nàng vừa rồi đã cầu Diệp Đông Hoàng cứu sư phụ, nàng không tiện liên tục cầu xin Diệp Đông Hoàng!

Nàng sở dĩ nói những lời này, thực ra cũng là muốn Ứng Tiếu Tiếu cầu Diệp Đông Hoàng ra tay!

Là người của thế giới này, nàng cũng không muốn nhìn thấy tà ma ngang ngược, sinh linh đồ thán!

Nói xong, Lăng Thanh Trúc nhảy khỏi Vạn Đạo Chu, hướng về phía Cửu Thiên Thái Thanh Cung bên dưới!

Hiện tại Cửu Thiên Thái Thanh Cung trăm việc còn dang dở, cần người chủ trì!

Nàng là thiếu cung chủ, trách nhiệm không thể thoái thác! "Tiền bối và Phù Tổ đều không phải người của thế giới chúng ta?" Ứng Hoan Hoan và Ứng Tiếu Tiếu chấn động không thôi, nhưng nghĩ đến tà ma ngoại vực xâm nhập, dường như cũng không phải là không thể!

Nếu ngoại vực có tà ma, vậy có cường giả khác cũng không có gì lạ!

Hơn nữa, Phù Tổ dường như vừa xuất hiện đã đứng trên đỉnh cao của thế giới, chưa từng nghe nói về xuất thân và tông phái của Phù Tổ!

Điều này rất phù hợp với đặc điểm của cường giả ngoại vực!

Còn có Diệp Đông Hoàng, người mạnh mẽ và kinh khủng như vậy, bọn họ lại chưa từng nghe nói qua!

Nếu là người ngoại vực, vậy thì rất dễ giải thích. "Tiền bối là người ngoại vực, lại mạnh như vậy, chúng ta phải làm thế nào mới có thể mời ngài ra tay đây?" Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan đều đang suy nghĩ, Phù Tổ có thể giúp bọn họ đối phó tà ma, nhưng Diệp Đông Hoàng thì chưa chắc.

Trong lúc hai người đang suy tư, trong khoang thuyền, Diệp Đông Hoàng lại nhìn về phía Hoàng Nguyệt Khuynh với khuôn mặt xinh đẹp

tuyệt mỹ!

Chỉ là lúc này, gò má tuyệt mỹ của nàng trắng bệch vô cùng, thiếu đi một chút huyết sắc và hồng nhuận!

Soạt!

Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên đan dược tròn trịa ánh vàng rực rỡ – Sinh Cơ Tạo Hóa Đan.

Đây là đan dược Diệp Đông Hoàng dùng Sinh Mệnh Chi Thủy của Sinh Mệnh Nữ Thần trong thế giới Đấu La làm chủ tài luyện chế thành, ẩn chứa sinh cơ vô tận, có kỳ hiệu sinh tử nhân nhục bạch cốt!

Hắn đưa tay véo chiếc cằm nhỏ trắng nõn của Hoàng Nguyệt Khuynh, ép nàng mở miệng, nhét viên đan dược vào trong đôi môi hồng nhuận của nàng!

Đan dược vừa vào miệng đã tan ra, hóa thành một luồng khí ấm áp bàng bạc cuồn cuộn theo yết hầu của nàng tràn vào cơ thể, cuối cùng chảy về ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài. ... "Ưm..." Dược lực bàng bạc cuồn cuộn quét qua từng tế bào trên cơ thể, Hoàng Nguyệt Khuynh đang hôn mê khẽ mở đôi môi hồng, phát ra một tiếng rên rỉ quyến rũ.

Ngay sau đó, mày liễu của Hoàng Nguyệt Khuynh nhíu chặt, lộ ra vẻ đau đớn, dược lực của Sinh Cơ Tạo Hóa Đan rất mạnh, hiệu quả kinh khủng, nhưng tu vi của Hoàng Nguyệt Khuynh lúc này vẫn còn kém một chút!

Khó có thể chịu đựng! "Đã làm người tốt thì làm cho trót, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, Trẫm sẽ giúp ngươi thêm một lần nữa!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ấn lên ngực Hoàng Nguyệt Khuynh, lực lượng tạo hóa kinh khủng truyền vào cơ thể nàng, dung hợp với Sinh Cơ Tạo Hóa Đan đã dùng trước đó.

Dược lực bàng bạc nhanh chóng hòa vào từng tế bào trong cơ thể.

Ngũ tạng lục phủ vốn đã vỡ nát của nàng dưới dược lực mạnh mẽ này nhanh chóng lột xác, niết bàn tái sinh!

Xương cốt kinh mạch đứt gãy được tái tạo, trở nên rộng rãi và bền bỉ hơn.

Toàn thân được bao phủ bởi ánh sáng sinh cơ và tạo hóa nồng đậm, khiến cả người nàng không ngừng lột xác, xảy ra những biến hóa long trời lở đất!

Gò má vốn trắng bệch phục hồi vẻ hồng nhuận sáng bóng, cùng với ánh ráng chiều giao nhau phản chiếu, để lộ ra nụ cười kinh tâm động phách!

Đường cong mềm mại, dáng người uyển chuyển, mang theo khí chất cao quý trưởng thành ung dung, vô tình lại trở thành một phong cảnh tuyệt đẹp!

Khiến Diệp Đông Hoàng có cảm giác sáng mắt lên! ...

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan càng đợi càng lo lắng, mỗi phút trôi qua, Đạo Tông lại thêm một phần nguy hiểm! "Tỷ tỷ, chúng ta cứ đợi như vậy cũng không phải cách, hay là chúng ta vào tìm tiền bối?" Ứng Hoan Hoan mất hết kiên nhẫn, đề nghị. "Hiện giờ người có thể cứu Đạo Tông chỉ có tiền bối, nếu mạo muội đi vào làm phiền tiền bối hoặc quấy rầy tiền bối cứu chữa cung chủ, há chẳng phải là có tội sao?" Ứng Tiếu Tiếu lắc đầu, nàng tuy cũng rất lo lắng, rất muốn vào cầu xin Diệp Đông Hoàng, nhưng lý trí vẫn chiến thắng sự bốc đồng, từ chối.

Nàng không sợ chết, nhưng nếu vì làm phiền Diệp Đông Hoàng mà khiến hắn không đi cứu viện Đạo Tông, hoặc khiến việc cứu chữa

Hoàng Nguyệt Khuynh thất bại, nàng ấy chết đi, những điều này đều không phải là điều nàng muốn thấy! "Nhưng chúng ta cứ đợi như vậy, phải đợi đến khi nào mới xong?

Nói không chừng đợi đến khi gặp được tiền bối, Đạo Tông đã bị diệt, dù có cầu được cứu viện thì có ích gì?" Ứng Hoan Hoan trong lòng bất mãn, nhưng vẫn đứng tại chỗ chờ đợi!

Nhưng lòng nàng lại ngày càng lo lắng!

Cuối cùng, nàng không đợi được nữa!

Cứ kéo dài thêm, Đạo Tông nói không chừng đã bị diệt!

Nhân lúc Ứng Tiếu Tiếu không chú ý, Ứng Hoan Hoan trực tiếp xông vào khoang thuyền của Vạn Đạo Chu! "Hoan Hoan!" Ứng Tiếu Tiếu kinh hãi, muốn ngăn cản nhưng không kịp, trong lòng thở dài, đành phải đuổi theo Ứng Hoan Hoan!

Hai người vừa vào khoang thuyền, lập tức kinh ngạc đến ngây người! "Đây là một bí cảnh thế giới?" Ứng Hoan Hoan và Ứng Tiếu Tiếu ngơ ngác nhìn bầu trời và sông núi rộng lớn vô tận trước mắt, ức vạn dặm không một bóng người. "Lớn như vậy?

Làm sao tìm được tiền bối?" Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan bay lên không trung, trong mắt tràn đầy mờ mịt!

Thực ra mọi hành động của họ đều nằm trong sự giám sát của Diệp Đông Hoàng.

Nếu Diệp Đông Hoàng muốn gặp họ, ngay giây tiếp theo có thể gặp được.

Nếu không muốn gặp họ, họ bị nhốt ở đây cả đời, cũng không thấy được một bóng lưng của Diệp Đông Hoàng! "Chúng ta cứ tìm thử trước, đây là chí bảo không gian của tiền bối, có lẽ tiền bối biết chúng ta ở đây!" Ứng Tiếu Tiếu trầm ngâm một lúc lâu, dẫn theo Ứng

Hoan Hoan tìm kiếm khắp nơi trong tiểu thế giới. ...

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời Vạn Đạo Chu, tầng mây dày đặc cuồn cuộn, tầng mây đó là do nguyên lực mênh mông ngưng tụ mà thành, mức độ hội tụ nguyên lực trong đó đã đạt đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

Uy áp nguyên lực đó, cho dù là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, cũng phải kinh hãi. "Chuyện gì thế này?

Lẽ nào Đông Hoàng Bệ hạ sắp đột phá?" Trên chủ phong của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, các đệ tử ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc!

Khi Lăng Thanh Trúc chỉnh đốn lại Cửu Thiên Thái Thanh Cung, danh tiếng của Diệp Đông Hoàng cũng được nàng truyền ra, để mọi người biết người cứu họ là Đông Hoàng Bệ hạ. "Đây dường như là dấu hiệu sắp bước vào Luân Hồi Cảnh?

Chương 528

Lẽ nào Đông Hoàng Bệ hạ sắp đột phá đến Luân Hồi Cảnh?" Một trưởng lão Tử Huyền Cảnh nhìn nguyên lực kinh khủng khiến người ta tim đập nhanh trên bầu trời, kinh hô thành tiếng!

Luân Hồi Cảnh chính là siêu cấp cường giả của thế giới này, cho dù Cửu Thiên Thái Thanh Cung của họ là siêu cấp tông môn, cũng không có cường giả Luân Hồi Cảnh!

Cung chủ Hoàng Nguyệt Khuynh cũng chỉ là Chuyển Luân Cảnh mà thôi!

Các siêu cấp tông môn khác cũng tương tự!

Từ đó có thể thấy sự mạnh mẽ và hiếm có của Luân Hồi Cảnh.

Muốn bước vào Luân Hồi Cảnh, không chỉ phải cảm ngộ luân hồi, nguyên lực trong cơ thể cũng phải ngưng tụ đến cực hạn mới có thể thai nghén ra luân hồi chi ý, bước vào Luân Hồi Cảnh! "Bệ hạ đã sớm vượt qua luân hồi..." Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu, trực tiếp phản bác, nhưng vừa nói đến đây, nàng lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, tâm thần chấn động, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ vui mừng: "Lẽ nào sư phụ sắp bước vào Luân Hồi Cảnh?" "Chắc chắn là vậy!" Các trưởng lão và đệ tử xung quanh nghe vậy, biểu cảm sững sờ, sau đó kinh hô lên! "Đông Hoàng Bệ hạ đã sớm vượt qua luân hồi, mà cung chủ lại vừa hay là Chuyển Luân Cảnh đỉnh phong, hiện giờ trọng thương khỏi hẳn, lại có Đông Hoàng Bệ hạ chỉ đạo, bước vào Luân Hồi Cảnh tự nhiên là nước chảy thành sông!" "Không sai!

Nhất định là cung chủ đột phá!" Từng trưởng lão và đệ tử vui mừng như điên, một cường giả Luân Hồi Cảnh có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là Cửu Thiên Thái Thanh Cung của họ sẽ trở nên mạnh

mẽ, ý nghĩa là tính mạng an toàn của họ càng được bảo đảm!

Nếu trước đó họ có một cường giả Luân Hồi Cảnh trấn giữ, căn bản không cần Diệp Đông Hoàng ra tay cũng có thể tiêu diệt kẻ địch xâm phạm! "Sư phụ, thật sự là người sao?" Ánh mắt Lăng Thanh Trúc tràn đầy mong chờ, nàng không đi quấy rầy, mà lẳng lặng nhìn lên trời, bảo vệ xung quanh.

Ầm!

Ngay khi giọng nói của nàng vừa dứt không lâu, trên bầu trời đột nhiên có tiếng vang kỳ lạ truyền ra, vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung kinh ngạc ngẩng đầu.

Chỉ thấy tầng mây nguyên lực bao phủ ngàn dặm, lúc này lại đang chậm rãi vặn vẹo.

Từng luồng sáng đặc biệt xuyên qua mây, chiếu rọi xuống, phàm là người bị ánh sáng này chiếu vào, thần tình đều có chút hoảng hốt, nguyên lực trong cơ thể lại lặng lẽ bành trướng một chút. "Luân Hồi chi quang..." Vị trưởng lão Tử Huyền Cảnh trước đó nhìn những luồng sáng đó, ánh mắt hơi ngưng lại, sống mũi cay cay, có cảm giác muốn rơi nước mắt.

Cửu Thiên Thái Thanh Cung của họ cuối cùng cũng sắp có cường giả Luân Hồi Cảnh trấn giữ!

Ầm!

Tốc độ cuồn cuộn của tầng mây nguyên lực trên trời ngày càng nhanh.

Giây tiếp theo, một tiếng nổ lớn vang dội, mọi người kinh hãi nhìn thấy, tầng mây đó lại bị xé toạc ra, một dòng lũ nguyên lực khổng lồ ngàn trượng, đột ngột đổ xuống.

Dòng lũ nguyên lực, giống như thác nước từ trên chín tầng trời đổ

xuống, mang theo thanh thế kinh thiên động địa, giáng lâm, cuối cùng dưới vô số ánh mắt kinh hãi, chui vào Vạn Đạo Chu.

Vạn Đạo Chu vững như bàn thạch trên không trung, không chút lay động, dòng lũ nguyên lực rơi xuống không chút trở ngại mà tràn vào trong đó.

Trong Vạn Đạo Chu, căn phòng của Hoàng Nguyệt Khuynh đã hóa thành một tiểu thế giới, đôi mắt đang nhắm chặt của nàng đột nhiên mở ra.

Dưới sự chứng kiến của Diệp Đông Hoàng, nàng đứng dậy, nhìn thác nước nguyên lực đang giáng xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp không có chút sợ hãi nào.

Trong đôi mắt đen trong veo, ngược lại còn có một sự cuồng nhiệt đang dâng trào. ...

Ông.

Thân thể mềm mại của Hoàng Nguyệt Khuynh khẽ rung lên, một luồng thái thanh huyền quang từ đỉnh đầu nàng bay ra, hóa thành một hư ảnh nữ thần thần thánh cao quý.

Hư ảnh nữ thần mở miệng, hút toàn bộ dòng lũ nguyên lực vào trong!

Lực xung kích đáng sợ ập đến, cho dù là hư ảnh nữ thần đó cũng rung lên dữ dội, cơ thể Hoàng Nguyệt Khuynh càng lùi mạnh một bước, nội tạng trong cơ thể dường như bị xung kích đến lệch vị trí.

Nhưng lúc này, nàng cũng hiểu rằng, tuyệt đối không được lùi bước!

Công pháp vận chuyển, điên cuồng thôn phệ luyện hóa những nguyên lực đó!

Do nguyên lực mênh mông nhập vào cơ thể, bề mặt da của nàng có vô số nguyên khí như rắn đang ngọ nguậy, trông khá đáng sợ.

Thác nước nguyên lực, một đầu nối với biển mây trên trời, một đầu rót vào trong hư ảnh nữ thần, cảnh tượng đó, giống như một con rồng khổng lồ giữa trời đất, quả thực có chút hùng vĩ.

Tuy nhiên, muốn thành công tiến vào Luân Hồi Cảnh, rõ ràng không phải dễ dàng như vậy.

Diệp Đông Hoàng đứng một bên, lẳng lặng quan sát!

Đây là một hệ thống tu luyện mới, đối với hắn cũng có lợi ích to lớn, có thể làm phong phú thêm nội tình của hắn, hóa thành dưỡng chất cho Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh.

Dưới sự chứng kiến của Diệp Đông Hoàng, không lâu sau khi thác nước nguyên lực đầu tiên giáng xuống, tầng mây nguyên lực đột nhiên lại cuồn cuộn lên.

Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người bên ngoài, tổng cộng mười thác nước nguyên lực, từ trong tầng mây gào thét lao xuống, như những con rồng trắng, nhe nanh múa vuốt xông vào cơ thể Hoàng Nguyệt Khuynh.

Tất nhiên, người bên ngoài chỉ có thể thấy thác nước nguyên lực xông vào Vạn Đạo Chu, còn lại thì không thấy được!

Mười thác nước nguyên lực, Hoàng Nguyệt Khuynh cảm thấy áp lực to lớn, trong mắt lóe lên một tia kiên định và tàn nhẫn, khí thế bùng nổ.

Hư ảnh nữ thần sau lưng nàng mở rộng gấp đôi, một luồng lực thôn phệ mạnh mẽ lan tỏa ra.

Mười thác nước nguyên lực bị kéo theo, mang theo thanh thế kinh thiên, điên cuồng rót vào miệng hư ảnh đó.

Cùng với sự thôn phệ kinh khủng đó, trong cơ thể Hoàng Nguyệt Khuynh, liên tục truyền ra những tiếng nổ trầm thấp!

Ngay sau đó, Diệp Đông Hoàng liền thấy cơ thể nàng, lại đang bành trướng với tốc độ kinh người.

Trong vòng mười mấy hơi thở ngắn ngủi, Hoàng Nguyệt Khuynh đã hóa thành một người khổng lồ trăm trượng, trong cơ thể đó, nguyên lực như những con mãng xà điên cuồng xuyên qua.

Bành!

Cánh tay của Hoàng Nguyệt Khuynh đang bành trướng đến cực hạn, nổ tung, ngay sau đó là cánh tay còn lại, rồi đến hai chân, đầu lâu, cuối cùng cả người hóa thành một đám sương máu.

Ánh mắt Diệp Đông Hoàng bình tĩnh, sâu thẳm, dưới ánh mắt hắn, trong đám sương máu đó có sinh cơ kinh người đang dâng trào!

Sinh Cơ Tạo Hóa Đan mà hắn cho Hoàng Nguyệt Khuynh ăn trước đó lúc này đang dung nhập vào từng tế bào của nàng với tốc độ không thể tưởng tượng được!

Đây là sự lột xác thực sự từ trong ra ngoài!

Có thể tưởng tượng, sau khi Hoàng Nguyệt Khuynh tiến vào Luân Hồi Cảnh, không chỉ nhục thân của nàng sẽ mạnh hơn một bậc, mà tiềm lực tư chất của nàng cũng sẽ mạnh hơn mấy chục lần!

Đây là tác dụng của Sinh Cơ Tạo Hóa Đan!

Trong sương máu, huyền quang dâng trào, tiếng phượng hoàng vang vọng khắp trời đất!

Trên bầu trời, thác nước nguyên lực vẫn đang không ngừng tràn vào trong sương máu.

Không biết qua bao lâu, sương máu đặc quánh đến mức tầm mắt

cũng khó xuyên thấu, khi thác nước nguyên lực cuối cùng rơi xuống, trong sương máu vang lên một tiếng phượng hoàng trầm thấp.

Xuyên kim liệt thạch, vang vọng cửu tiêu!

Hống!

Uy áp ẩn chứa trong tiếng phượng hoàng đó, từ Vạn Đạo Chu truyền ra, khiến vô số người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung run rẩy.

Nhưng ánh mắt mỗi người lại vô cùng phấn chấn và sáng ngời!

Bọn họ tuy không thấy được chuyện gì xảy ra trong Vạn Đạo Chu, nhưng có thể cảm giác được, cung chủ của họ đã thành công!

Bước vào luân hồi, trở thành một siêu cấp cường giả Luân Hồi Cảnh!

Giây tiếp theo.

Trong tiểu thế giới của Vạn Đạo Chu, dưới sự chứng kiến của Diệp Đông Hoàng, ánh sáng tím vàng rực rỡ đột nhiên xé toạc sương máu, ánh sáng tím vàng xông lên trời.

Sau đó hóa thành một con phượng hoàng tím vàng khổng lồ, phượng hoàng mở miệng, nuốt toàn bộ sương máu đặc quánh vào trong cơ thể, rồi ngẩng đầu cất tiếng hót dài.

Tiếng phượng hoàng kinh thiên khuếch tán ra, những tầng mây nguyên lực trên trời, lúc này cũng gào thét lao xuống, cuối cùng bị con phượng hoàng tím vàng đó nuốt chửng.

Trên bầu trời, lại có ánh nắng ấm áp đổ xuống, uy áp nguyên lực đáng sợ đó, cũng từ từ tan biến.

Ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, dừng lại trên thân con phượng hoàng tím.

Ở đó, ánh sáng mạnh mẽ bắn ra, phượng hoàng tím vàng bắt đầu

vặn vẹo thu nhỏ, cuối cùng dưới sự chứng kiến của hắn, lại hóa thành một bóng hình duyên dáng đầy đặn.

Bóng hình đó, mặc váy dài tím vàng, tóc dài như thác, đổ xuống, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, phảng phất ánh sáng tím vàng nhàn nhạt, một sự uy nghiêm không thể diễn tả, tỏa ra.

Đôi mắt đen như mực của nàng, sâu thẳm như bầu trời đêm, khiến người ta mê đắm.

Nàng đạp trên hư không, đôi tay trắng nõn thon dài, chậm rãi nắm chặt, cột sáng ngàn trượng từ cơ thể nàng bắn lên, rồi trên chín tầng trời, hóa thành một quang bàn khổng lồ vô tận.

Quang bàn khẽ chuyển động, vô thủy vô chung, như luân hồi. "Luân Hồi chi bàn..." Lăng Thanh Trúc và những người khác nhìn quang bàn khổng lồ đó, trong mắt cũng đột nhiên có vẻ vui mừng hiện lên, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Khi quang bàn này xuất hiện, bọn họ liền biết, cung chủ của họ đã thực sự tiến vào Luân Hồi chi cảnh! "Chúc mừng ngươi bước vào Luân Hồi Cảnh!" Diệp Đông Hoàng một bước đến trước mặt Hoàng Nguyệt Khuynh, hương thơm cơ thể đặc trưng của nữ tử lập tức phả vào mặt, thấm vào ruột gan! "Cảm ơn!" Hoàng Nguyệt Khuynh nhìn thân hình tuấn mỹ vô song, bá khí hiên ngang của Diệp Đông Hoàng, trong lòng vui mừng cảm kích xen lẫn một tia phức tạp!

Chương 529

Nàng có thể sống sót và tấn thăng Luân Hồi Cảnh hoàn toàn nhờ vào đan dược và sự ra tay cứu giúp của Diệp Đông Hoàng!

Hơn nữa, sự quý giá của viên đan dược đó, nàng chưa từng nghe thấy, sự giúp đỡ đối với nàng thực sự quá lớn, việc tấn thăng Luân Hồi Cảnh cũng không đáng kể!

Cải thiện tư chất tiềm lực của nàng, để nàng sau này có thể bước vào cảnh giới cao hơn, mới là điều quý giá nhất!

Tất nhiên, toàn bộ quá trình tấn thăng của nàng đều bị Diệp Đông Hoàng nhìn thấy!

Giờ phút này, đối với Diệp Đông Hoàng, nàng thật sự không còn chút bí mật nào!

Đừng nói là bị nhìn hết, thành thật đối mặt cái gì, trực tiếp cả con người đều bị Diệp Đông Hoàng nhìn thấu!

Cho dù với tâm cảnh của nàng cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ, một trái tim đập thình thịch loạn xạ. "Muốn cảm tạ Trẫm?

Sao không làm chút gì đó thực tế hơn?" Diệp Đông Hoàng nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng, cười nói. "Cửu Thiên Thái Thanh Cung nhỏ bé này của ta còn có thứ gì có thể lọt vào mắt ngươi?" Hoàng Nguyệt Khuynh lúc này cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ và kinh khủng của Diệp Đông Hoàng, không hổ là cường giả ngoại vực, viên đan dược trước đó hắn đưa cho nàng, nàng có bán cả Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng không mua nổi! "Đương nhiên là ngươi!" Lời vừa dứt, không đợi Hoàng Nguyệt Khuynh phản ứng, Diệp Đông Hoàng đã đưa tay ôm lấy vòng eo thon mềm của nàng! "Ưm...

Đừng..." Đôi mắt Hoàng Nguyệt Khuynh trợn to, đôi môi đỏ mọng như sắp nhỏ ra máu vừa muốn nói gì đó, đã bị Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn lên!

Bàn tay lớn vung lên.

Giai nhân được bế ngang lên, cơ thể đầy đặn quyến rũ áp sát vào Diệp Đông Hoàng!

Ông!

Cảnh vật xung quanh biến đổi, tiểu thế giới ban đầu biến thành một căn phòng cổ kính, tinh xảo và thanh lịch!

Diệp Đông Hoàng sải bước đến bên giường, nhìn giai nhân trong lòng.

Thân hình cường tráng của hắn, liền trực tiếp phủ lên trên!

Màn trướng buông xuống, hai cơ thể đã quấn lấy nhau.

Những tiếng rên rỉ khẽ khàng khiến người ta liên tưởng miên man liền vang vọng khắp đại điện cổ điển xa hoa! ...

Bên ngoài.

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung hưng phấn reo hò, bọn họ đều biết cung chủ của họ đã thành công!

Đôi mắt lạnh lùng của Lăng Thanh Trúc mang theo niềm vui khó tả, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của vô số đệ tử, nàng bay lên Vạn Đạo Chu đang lơ lửng trên không.

Lăng Thanh Trúc bước đi với nhịp bước vui vẻ vào Vạn Đạo Chu, nhưng lại không tìm thấy bóng dáng của Hoàng Nguyệt Khuynh và Diệp Đông Hoàng! "Sư phụ đi đâu rồi?" Trong mắt Lăng Thanh Trúc mang theo một tia nghi hoặc, ngay cả Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan cũng không thấy đâu! ...

Một ngày sau.

Tóc xanh rối loạn, mắt long lanh mê ly, mồ hôi thơm đầm đìa, hơi thở hổn hển.

Mấy phen triền miên, mây mưa cuối cùng cũng ngừng nghỉ.

Hoàng Nguyệt Khuynh mắt đẹp như tơ, gối đầu lên lồng ngực rắn chắc hữu lực của Diệp Đông Hoàng, trong mắt nhu tình phảng phất như muốn nhỏ ra nước!

Nàng lần đầu tiên thể hội được cái gì gọi là 'nơi đây vui không muốn về', toàn thân khoan khoái, sảng khoái vô cùng!

Diệp Đông Hoàng ôm lấy thân thể mềm mại quyến rũ của nàng, cũng toàn thân sảng khoái.

Cằm tựa lên trán nàng, ngửi mùi hương cơ thể thiếu nữ và khí tức xuân tình của nữ tính tỏa ra từ người nàng, tâm hồn rộng mở, sảng khoái tinh thần! "Bệ hạ, quan hệ của chúng ta có thể tạm thời đừng để Thanh Trúc biết được không?" Hoàng Nguyệt Khuynh đưa tay vẽ vòng tròn trên ngực Diệp Đông Hoàng, nũng nịu như một tiểu nữ nhân. "Tùy nàng!" Diệp Đông Hoàng gật đầu không quan tâm, ôm lấy thân thể mềm mại của mỹ nhân, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu và thỏa mãn! "Cảm ơn Bệ hạ!" Gương mặt xinh đẹp ửng hồng của Hoàng Nguyệt Khuynh lộ vẻ vui mừng, ngẩng đầu chủ động dâng lên nụ hôn thơm!

Nàng chưa từng thử qua ái ân nam nữ, một khi được giải phóng, tự nhiên càng thêm hung mãnh và tham lam!

Diệp Đông Hoàng cũng không sợ, thân thể cường đại không tồn tại chuyện không chịu nổi!

Lại thêm nửa ngày công phu, Diệp Đông Hoàng rút người rời đi, Hoàng Nguyệt Khuynh cũng ra ngoài gặp Lăng Thanh Trúc! …… Vạn

Đạo Chu, tiểu thế giới. "Hỏng rồi!

Một ngày rưỡi đã trôi qua, Đạo Tông sợ là đã bị diệt rồi!" Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan tuyệt vọng ngồi trên một tảng đá lớn, bây giờ các nàng đã từ bỏ việc tìm kiếm Diệp Đông Hoàng!

Thực ra, vì Diệp Đông Hoàng đã dùng gia tốc thời gian, bên ngoài mới chỉ trôi qua một canh giờ. "Yên tâm, Đạo Tông vẫn chưa bị tiêu diệt!" Ngay lúc hai người tuyệt vọng, một giọng nói bình tĩnh đạm nhiên đột nhiên vang lên trong hư không, vang vọng khắp tiểu thế giới! "Tiền bối!" Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan vừa mừng vừa sợ, ngẩng đầu lên liền thấy Diệp Đông Hoàng không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt các nàng!

Thân ảnh cao lớn ấy như cột chống trời, có thể chống đỡ cả trời đất! "Tiền bối, cung chủ không sao rồi chứ ạ?" Ứng Tiếu Tiếu hỏi với vẻ mặt mong chờ, nếu Diệp Đông Hoàng đã chữa khỏi cho Hoàng Nguyệt Khuynh, thì sẽ có thời gian đi cứu viện Đạo Tông! "Nàng ấy đã không sao rồi!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, nói. "Vậy thì tốt quá rồi, tiền bối, bây giờ ngài có thể ra tay cứu Đạo Tông được không ạ?" Ứng Tiếu Tiếu cẩn thận, căng thẳng nói.

Ứng Hoan Hoan cũng căng thẳng và mong đợi nhìn Diệp Đông Hoàng! "Trẫm tại sao phải ra tay tương trợ?" Diệp Đông Hoàng thần sắc đạm nhiên, giọng nói bình tĩnh lại khiến hai người Ứng Tiếu Tiếu như rơi vào hầm băng! "Vậy tiền bối phải làm thế nào mới chịu ra tay cứu giúp?" Ứng Tiếu Tiếu không nói những lời đại nghĩa gì, những thứ đó chỉ lừa được trẻ con, đối với Diệp Đông Hoàng chắc chắn không có tác dụng.

Vì vậy nàng cũng không vòng vo, trực tiếp để Diệp Đông Hoàng đưa ra điều kiện! "Xem tâm trạng đã!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng đánh giá đường cong uyển chuyển của hai người, trêu ghẹo nói. "Chỉ

cần ngài ra tay cứu Đạo Tông, ta nguyện làm nô làm tỳ hầu hạ ngài!" Ngay lúc Ứng Tiếu Tiếu đang suy nghĩ nên dùng cái gì để lay động Diệp Đông Hoàng, Ứng Hoan Hoan đang im lặng bên cạnh đột nhiên lên tiếng! "Cũng có chút thú vị!" Diệp Đông Hoàng cười trêu chọc, ánh mắt không hề che giấu mà đánh giá từ trên xuống dưới vóc dáng uyển chuyển của Ứng Hoan Hoan.

Chỉ thấy một luồng khí băng hàn cực hạn từ trong cơ thể nàng lan ra, mái tóc của nàng dần biến thành màu xanh băng, phảng phất như một thác nước màu băng.

Giờ khắc này, Ứng Hoan Hoan phảng phất như trưởng thành hơn rất nhiều, đã không còn vẻ non nớt trước đó, thay vào đó là một vẻ đẹp điên đảo chúng sinh!

Chỉ là vẻ đẹp đó, mang theo chút lạnh lẽo và hàn khí.

Diệp Đông Hoàng biết Ứng Hoan Hoan là thân luân hồi của Băng Chủ, bị kích thích từ bên ngoài sẽ dần dần thức tỉnh, nếu Ứng Hoan Hoan không chống cự, việc thức tỉnh sẽ càng nhanh!

Bây giờ, Ứng Hoan Hoan rõ ràng đã từ bỏ việc chống cự!

Sức mạnh của Băng Chủ đang không ngừng trở về! "Hoan Hoan!" Ứng Tiếu Tiếu gọi, đứng trước mặt nàng, đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Đông Hoàng: "Tiền bối, Hoan Hoan không hiểu chuyện, ta nguyện thay nàng hầu hạ tiền bối, cầu tiền bối ra tay cứu giúp!" "Tỷ…" Giọng Ứng Hoan Hoan có chút lạnh, định nói gì đó, lại bị Diệp Đông Hoàng cắt ngang! "Các ngươi không cần tranh, Trẫm vừa hay đang thiếu hai nha hoàn ấm giường, chính là hai ngươi rồi!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp nói. "Tiền bối không khỏi quá tham lam rồi!" Ứng Tiếu Tiếu lấy hết dũng khí, muốn một mình mình gánh chịu tất cả! "Không sao cả!" Diệp Đông Hoàng phất tay, một cánh cửa không gian ngưng tụ trước mặt hai người, nhàn nhạt nói: "Đây là đường ra,

đi thong thả không tiễn!" "Chà, đêm qua mệt cả đêm, đi ngủ đây!" Diệp Đông Hoàng xoay người, chuẩn bị rời đi!

Hắn cũng không ép buộc, không đồng ý thì thôi! "Cầu xin ngài cứu Đạo Tông có được không?

Ngài bảo ta làm gì cũng được!" Thấy Diệp Đông Hoàng muốn đi, Ứng Hoan Hoan vội vàng nắm lấy cánh tay hắn, sợ rằng Diệp Đông Hoàng giây tiếp theo sẽ biến mất!

Giống như trước đó, các nàng không tìm được người, cảm giác tuyệt vọng đó, nàng không muốn trải qua lần nữa!

Đương nhiên lời hứa của nàng chỉ là của chính mình, không bao gồm Ứng Tiếu Tiếu!

Diệp Đông Hoàng im lặng không nói. "Ta đồng ý với ngài!" Ứng Tiếu Tiếu nhìn Ứng Hoan Hoan, trong lòng thở dài, nói với Diệp Đông Hoàng. "Không hối hận?" Diệp Đông Hoàng quay người nhìn gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ của các nàng, đưa tay ra, ôm lấy vòng eo thon của hai người, ôm vào trong lòng.

Thân thể mềm mại của hai người khẽ run, nhưng không hề phản kháng! "Không hối hận!

Chương 530

Vậy Bệ hạ khi nào đi cứu viện Đạo Tông?" Ứng Tiếu Tiếu vội vàng hỏi. "Bây giờ có thể!" Diệp Đông Hoàng ôm eo hai người, thân hình lóe lên, liền đến một phòng ngủ cổ kính. "Bệ hạ, chúng ta đã đồng ý với ngài thì sẽ không hối hận, ngài có thể đi cứu viện Đạo Tông trước được không, sau đó ngài muốn làm gì cũng được!" Ứng Hoan Hoan thấy phòng ngủ, tưởng rằng Diệp Đông Hoàng muốn làm chuyện xấu với các nàng, vội vàng nói.

Thực lực của Diệp Đông Hoàng mạnh như vậy, các nàng có hai người, sợ là không thể xong việc trong một sớm một chiều!

Đến lúc đó, Đạo Tông đã nguội lạnh rồi!

Các nàng chẳng phải là cho không sao? "Trẫm không phải đã nói sao, bây giờ sẽ giúp các ngươi cứu viện Đạo Tông!" Diệp Đông Hoàng buông tay đang ôm Ứng Tiếu Tiếu ra, đưa về phía trước, dưới ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của hai người, trực tiếp chìm vào trong hư không!

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của hai người, Diệp Đông Hoàng khẽ động ý niệm, một tấm gương sáng ngưng tụ thành hình! "Đạo Tông!" Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan liếc mắt một cái liền nhận ra địa điểm trong gương sáng, chỉ thấy ma khí đen kịt vô tận như mực nước bao trùm toàn bộ Đạo Tông!

Đại trận hộ pháp của Đạo Tông phù văn lấp lóe, xung quanh tiếng chém giết không dứt bên tai, máu thịt bay tứ tung, đại trận dưới sự công kích của đại quân Nguyên Môn đang lung lay sắp đổ!

Nhìn thấy cảnh này, hai người vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa tràn đầy lo lắng!

Đạo Tông vẫn chưa bị diệt là chuyện đáng mừng, nhưng Đạo Tông rõ ràng không thể chống cự được bao lâu nữa, bây giờ chỉ có thể xem Diệp Đông Hoàng có thể cứu được Đạo Tông hay không!

Trên không trung tông môn Đạo Tông!

Ba thân ảnh cường đại bao phủ trong ma khí vô biên tà ác đến cực điểm, toàn thân lan tỏa dao động mạnh mẽ, khủng bố vô cùng, thần uy vô lượng!

Ba thân ảnh này chính là ba cự đầu của Nguyên Môn: Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử, Nhân Nguyên Tử! "Ứng Huyền Tử, đừng làm những cuộc giãy giụa vô ích nữa, chịu chết đi!" Ánh mắt Thiên Nguyên Tử như điện, giọng nói âm u vang vọng trời đất, ma khí đặc quánh vô biên cuộn trào, tràn ngập thiên địa.

Ngay sau đó, ba người Thiên Nguyên Tử ra tay, ma khí hội tụ thành ba bàn tay khổng lồ nghìn trượng, bàn tay khổng lồ mang theo sức mạnh ngút trời hung hăng đập xuống đại trận hộ tông của Đạo Tông!

Chưởng giáo Đạo Tông Ứng Huyền Tử và những người khác trừng mắt muốn nứt ra, tất cả mọi người liều mạng truyền nguyên lực vào đại trận hộ tông, khiến đại trận vốn đã lung lay sắp đổ, ảm đạm không ánh sáng một lần nữa tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Giây tiếp theo.

Ba bàn tay ma khí khổng lồ hung hăng đập xuống, oanh kích lên đại trận hộ tông!

Ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, vô số đệ tử Đạo Tông tu vi thấp kém lập tức bị chấn chết hoặc ngất đi, ma khí và nguyên lực mênh mông va chạm!

Rắc!

Tiếng như vỏ trứng vỡ vang lên, Ứng Huyền Tử và các cường giả khác phun ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng!

Đại trận hộ tông… đã bị phá! "Ha ha, Ứng Huyền Tử chịu chết đi!" Thiên Nguyên Tử cười lớn, đại quân Nguyên Môn theo ma khí xông về phía Đạo Tông, có thể dự đoán, Đạo Tông bị diệt chỉ trong gang tấc! "Cha!" Nhìn thấy đại trận hộ tông của Đạo Tông bị phá trong gương sáng, Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan kinh hô, lòng đau như cắt, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng!

Lúc này, cho dù Diệp Đông Hoàng ra tay cũng không kịp cứu viện nữa rồi!

Tuy nhiên, ngay lúc này, trên bầu trời Đạo Tông gió nổi mây phun, một vòng xoáy khổng lồ ngưng tụ, khuấy động phong vân tứ phương, dường như có một thứ gì đó vô cùng khủng bố sắp xuất hiện từ trong vòng xoáy!

Giờ khắc này, mấy người Thiên Nguyên Tử ngẩng đầu, nhíu mày, trong lòng không hiểu sao dâng lên một dự cảm không lành!

Ngay sau đó, dưới ánh mắt tuyệt vọng của vô số đệ tử Đạo Tông, một bàn tay khổng lồ trắng như ngọc từ trong vòng xoáy chậm rãi đưa ra!

Mỗi một ngón tay của bàn tay khổng lồ ấy đều lớn hơn cả núi non, những đường vân trên đó phẳng phất như sông núi đại hà, thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay!

Cùng với sự xuất hiện của bàn tay khổng lồ, một luồng khí tức chí tôn, chí cường, chí cao, chí đại bao trùm trời đất.

Uy nghiêm thần thánh, bao trùm tứ hải bát hoang, chấn nhiếp cửu

thiên thập địa! "Hít!" "Hít!" "Hít!" Ba người Thiên Nguyên Tử hít một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh hãi, bọn họ có thể cảm nhận được bàn tay khổng lồ đó đang hướng về phía bọn họ!

Cảm nhận được uy nghiêm khủng bố chí cao vô thượng đó, ba người chân mềm nhũn, thân thể run rẩy, đây tuyệt đối không phải là sức mạnh mà bọn họ có thể chống đỡ!

Ngay sau đó, dưới vô số ánh mắt kinh hãi, bàn tay khổng lồ từ trên trời ép xuống, phảng phất như cả vũ trụ bao trùm xuống, không nơi nào để trốn, không nơi nào để chạy!

Gió nổi mây phun, không gian ngưng đọng!

Nơi nó đi qua, tất cả đều hóa thành tro bụi! "Không!" Tiếng kêu thảm thiết của ba đại cự đầu Nguyên Môn vang vọng trời đất, nghe mà rợn cả tóc gáy!

Ầm ầm!

Bàn tay khổng lồ hạ xuống, trời đất trở lại bình lặng!

Ba cự đầu Nguyên Môn cùng vô số đại quân Nguyên Môn và ma khí ngút trời đều bị nghiền nát, biến mất không tăm tích.

Chỉ còn lại một dấu tay khổng lồ, sâu không lường được ở ngoài sơn môn Đạo Tông, khắc sâu vào tận đáy lòng của tất cả mọi người Đạo Tông!

Gió nhẹ thổi qua, không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng, các đệ tử Đạo Tông vẫn còn kinh hãi và kính sợ nhìn dấu tay sâu không thấy đáy đó, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Bàn tay khổng lồ đó đã không biết từ lúc nào biến mất không tăm tích! "Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp, Đạo Tông trên dưới vĩnh ghi đại ân!" Ứng Huyền Tử là người phản ứng lại đầu tiên, cung kính cúi đầu về phía hư không.

Cùng lúc đó.

Tại nơi đóng quân của Nguyên Môn, một bàn tay che trời hạ xuống, siêu cấp tông môn lớn nhất Đông Huyền Vực này trong nháy mắt hóa thành tro bụi!

Trong Vạn Đạo Chu.

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan chấn động khôn nguôi, các nàng đã tận mắt chứng kiến Diệp Đông Hoàng nhẹ nhàng đưa tay ra, cách không gian vô tận!

Một chưởng tiêu diệt cường giả và đại quân đang vây công Đạo Tông, sau đó lại một chưởng tiêu diệt nơi đóng quân của tông môn Nguyên Môn!

Sức mạnh cường đại như vậy là điều mà các nàng trước đây khó có thể tưởng tượng được! "Cảm ơn!" Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan nhìn tất cả mọi người ở Đạo Tông đang vui mừng hoan hô sau kiếp nạn, chân thành cảm tạ Diệp Đông Hoàng.

Mặc dù các nàng phải trả giá bằng chính mình, nhưng Diệp Đông Hoàng cuối cùng vẫn đã cứu Đạo Tông, cứu cha của các nàng. "Nói miệng thì có tác dụng gì?

Trẫm cần hành động thực tế!" Diệp Đông Hoàng cười nhẹ, nhìn gương mặt xinh đẹp tinh xảo của hai người, dùng sức ôm lấy vòng eo thon của các nàng, đi về phía phòng trong!

Việc đã xong, tự nhiên nên nhận báo đáp rồi!

Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan nhìn nhau, trong mắt lộ ra một tia e thẹn, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp như vậy!

Nhưng nghĩ đến việc Diệp Đông Hoàng đã cứu Đạo Tông, trong lòng các nàng cũng không phản cảm, dù sao trước đó đã đồng ý rồi!

Không thể hối hận, cũng không được hối hận!

Cảm nhận được khí tức nam tử ập vào mặt, tim hai người đập thình thịch. …… "Sư phụ và Bệ hạ đi đâu rồi?" Lăng Thanh Trúc trong lòng suy nghĩ, những nơi có thể tìm đều đã tìm, nhưng đều không có.

Nàng biết trong Vạn Đạo Chu còn có rất nhiều nơi nàng không thể đến được! "Thôi vậy!" Lăng Thanh Trúc thở dài, cũng lười tìm nữa, nhưng ngay lúc nàng chuẩn bị rời đi, thân ảnh của Hoàng Nguyệt Khuynh đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. "Sư phụ!" Lăng Thanh Trúc sững sờ, sau đó vui mừng kêu lên: "Sư phụ, người đã bước vào Luân Hồi Cảnh rồi sao?" "Ừ!" Hoàng Nguyệt Khuynh gật đầu, nhìn đệ tử đắc ý trước mặt, đột nhiên có cảm giác chột dạ.

Dù sao khoảnh khắc trước đó nàng vẫn còn đang cùng Diệp Đông Hoàng phiên vân phúc vũ! "Chúc mừng sư phụ!" Lăng Thanh Trúc chúc mừng, trong mắt đầy vẻ vui mừng. "Cửu Thiên Thái Thanh Cung thế nào rồi?" Hoàng Nguyệt Khuynh ánh mắt phức tạp, không dám nghĩ nhiều, hỏi về tình hình của tông môn. "Cửu Thiên Thái Thanh Cung tổn thất rất lớn, không chỉ đại trận hộ tông bị phá, trưởng lão tông môn chết hơn mười vị, đệ tử tổn thương đến ba thành!" Nghe vậy, vẻ vui mừng trong mắt Lăng Thanh Trúc nhanh chóng bị bi thương thay thế, lần này Nguyên Môn xâm lược, khiến cho Cửu Thiên Thái Thanh Cung của các nàng nguyên khí đại thương.

Nếu không phải Diệp Đông Hoàng ra tay, Cửu Thiên Thái Thanh Cung đã bị tiêu diệt rồi! "Lần này Nguyên Môn rầm rộ xâm lược, cho thấy Dị Ma đã rục rịch, trận đại chiến thiên địa lần thứ hai sợ là lại sắp đến rồi!" Hoàng Nguyệt Khuynh ánh mắt xa xăm, trong mắt luân hồi chuyển động, phảng phất như nhìn thấy trận đại chiến thiên địa lần thứ nhất, máu chảy thành sông, sinh linh lầm than, thây chất đầy đồng, đại địa chìm nổi.

Mặc dù nàng chưa từng trải qua, nhưng từ những ghi chép cũng có thể cảm nhận được sự thảm khốc của trận đại chiến thiên địa lần thứ nhất!

Phù Tổ siêu việt Luân Hồi Cảnh cũng phải thiêu đốt luân hồi mới miễn cưỡng ngăn chặn được cuộc tấn công của Dị Ma, phong ấn vết nứt vị diện!

Nay không còn Phù Tổ, ai có thể chống lại Dị Ma Hoàng?

Giờ khắc này, nàng nghĩ đến một người!

Diệp Đông Hoàng! "Về thôi!" Thu lại suy nghĩ, Hoàng Nguyệt Khuynh đưa Lăng Thanh Trúc trở về Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Chương 531

Nhìn thấy cung chủ Hoàng Nguyệt Khuynh đã tấn thăng Luân Hồi Cảnh trở về, không khí bi thương vốn bao trùm Cửu Thiên Thái Thanh Cung vì Nguyên Môn xâm lược gây thương vong thảm trọng đã tan đi không ít, các đệ tử sống sót sau kiếp nạn đều tràn đầy hy vọng!

Bởi vì Cửu Thiên Thái Thanh Cung của bọn họ cũng đã có cường giả Luân Hồi Cảnh rồi!

Khi Hoàng Nguyệt Khuynh và Lăng Thanh Trúc trở về Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Diệp Đông Hoàng lúc này đã ôm Ứng Hoan Hoan và Ứng Tiếu Tiếu trở về tẩm cung!

Hai người nhắm mắt lại, không dám nhìn Diệp Đông Hoàng!

Nhìn hai mỹ nhân mặc người hái trong lòng, ánh mắt Diệp Đông Hoàng dừng lại trên người Ứng Hoan Hoan!

Thân thể cường tráng của hắn, liền trực tiếp bao phủ lên!

Về phần tại sao Ứng Hoan Hoan được ưu tiên, tự nhiên là vì hào quang nữ chính bao phủ!

Màn che buông xuống, hai cơ thể đã quấn lấy nhau.

Tiếng rên rỉ khẽ khàng đầy khêu gợi vang vọng khắp đại điện cổ điển xa hoa!

Hai hàng lệ trong veo chảy xuống, Ứng Hoan Hoan mở đôi mắt đẹp, cánh tay trắng như ngọc theo bản năng ôm chặt lấy tấm lưng rộng của Diệp Đông Hoàng! …… Thời gian trôi nhanh, Đông Huyền Vực vì Diệp Đông Hoàng tiêu diệt Nguyên Môn, hai siêu cấp tông môn còn sót lại của Đông Huyền Vực là Cửu Thiên Thái Thanh Cung và Đạo Tông đã kết thành liên minh.

Cũng vì Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ tiêu diệt Nguyên Môn, Đông Huyền Vực tương đối thái bình!

Thiên Huyền Đại Lục tổng thể được chia thành tứ đại vực, Yêu Vực và Loạn Ma Hải!

Loạn Ma Hải là nơi diễn ra trận đại chiến thiên địa lần thứ nhất, cũng là chiến trường đầu tiên của cuộc xâm lược của Dị Ma hiện nay, đại chiến đang diễn ra ác liệt!

Mỗi ngày đều có vô số người chết dưới lưỡi đao của Dị Ma, máu tươi nhuộm đỏ bầu trời Loạn Ma Hải!

Yêu Vực, ba vực còn lại của tứ đại vực cũng khó tránh khỏi!

Vì vậy các thế lực lớn vì để tự vệ, vì để không bị Dị Ma nô dịch, đều tạm gác lại hiềm khích, lần lượt tổ chức liên minh chống lại Dị Ma.

Các Viễn Cổ Chi Chủ lần lượt xuất thế, dẫn dắt mọi người chống lại đại quân Dị Ma!

Chỉ là đại trận phong ấn vết nứt vị diện đã bị phá, Dị Ma Hoàng rất nhanh sẽ giáng lâm, trong lòng bọn họ nặng trĩu!

Đối với sự lợi hại của Dị Ma Hoàng, bọn họ đều có thể nghiệm sâu sắc, tuyệt đối không phải là thứ mà bọn họ có thể chống đỡ!

Nhưng bọn họ không có cách nào, chỉ có thể cố gắng hết sức!

Hơn nữa rất nhiều Viễn Cổ Chi Chủ vẫn chưa tỉnh lại, ví dụ như Băng Chủ, Sinh Tử Chi Chủ, v.v.!

Thế giới bên ngoài sóng gió nổi lên, chiến hỏa liên miên!

Vạn Đạo Chu vẫn lơ lửng trên bầu trời Cửu Thiên Thái Thanh Cung, vững như Thái Sơn.

Trong một gian tẩm cung trên chu.

Hàn khí kinh người tràn ngập mỗi tấc không gian, không khí đều ngưng kết thành sương!

Ứng Hoan Hoan lơ lửng giữa không trung, một luồng hàn khí khiến người ta tim đập nhanh, từ trong cơ thể nàng tỏa ra, khiến cho Ứng Tiếu Tiếu cũng cảm thấy lạnh buốt thấu xương, thân thể mềm mại bất giác dựa sát vào lồng ngực ấm áp của Diệp Đông Hoàng!

Lúc này, nàng cũng đã từ một thiếu nữ lột xác thành một người phụ nữ, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, đôi mắt mê ly, toát lên một vẻ quyến rũ trưởng thành sau khi được tưới nhuần. "Lạnh quá!" Ứng Tiếu Tiếu không khỏi rùng mình, nhìn Ứng Hoan Hoan lúc này, lo lắng nói: "Bệ hạ, Hoan Hoan sao vậy?" Đây đã là lần thứ hai nàng thấy Ứng Hoan Hoan như thế này!

Khí tức trên người Ứng Hoan Hoan không ngừng mạnh lên, mái tóc dài màu xanh băng như thác nước đổ xuống, đôi mắt to xinh đẹp ban đầu, lúc này cũng bị màu xanh băng bao phủ!

Ở giữa trán của nàng, một đạo phù ấn hình tròn, lấp lánh ánh sáng, đường cong kéo dài, tựa như luân hồi, bất hủy bất diệt! "Nàng có thấy phù ấn hình tròn ở giữa trán nàng ấy không?" Diệp Đông Hoàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai thơm mịn màng của nàng, chỉ vào giữa trán của Ứng Hoan Hoan. "Thấy rồi!

Đó là gì vậy?" "Đó là Luân Hồi Ấn!" Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Ứng Tiếu Tiếu, Diệp Đông Hoàng giải thích: "Có Luân Hồi Ấn, chứng tỏ kiếp trước của Hoan Hoan là một vị cường giả đã độ qua luân hồi kiếp!" "Cường giả đã độ qua luân hồi kiếp?" Ứng Tiếu Tiếu kinh hãi không thôi, đối với sự khủng bố của cường giả Luân Hồi Cảnh đã độ qua luân hồi kiếp, nàng không có khái niệm đặc biệt chính xác!

Bởi vì ngay cả cha nàng, chưởng giáo Đạo Tông Ứng Huyền Tử cũng chỉ mới ở đỉnh phong Chuyển Luân Kính, ngay cả Luân Hồi

Cảnh cũng chưa đạt tới, huống chi là cường giả đã độ qua luân hồi kiếp… Cường giả đã độ qua luân hồi kiếp như vậy, cho dù là ở thời kỳ viễn cổ, cũng chắc chắn là sự tồn tại đỉnh cao của thiên địa!

Không lâu sau, một luồng hàn khí băng lãnh đóng băng thời không từ trong cơ thể Ứng Hoan Hoan lan ra, khí thế trên người nàng đạt đến đỉnh điểm, vượt xa các cường giả Chuyển Luân Kính như Ứng Huyền Tử! "Hoan Hoan đã đạt đến Luân Hồi Cảnh rồi sao?" Ứng Tiếu Tiếu đôi môi đỏ hé mở, kinh hãi không thôi, nàng vừa mới được Diệp Đông Hoàng lâm hạnh, tu vi tăng vọt lên Sinh Huyền Cảnh, nhưng so với Luân Hồi Cảnh vẫn còn cách xa mười vạn tám nghìn dặm! "Kiếp trước của Hoan Hoan là một trong Viễn Cổ Bát Chủ, Băng Chủ, nàng ấy từ trong luân hồi tỉnh lại, lại được Trẫm tưới nhuần, tu vi tăng lên Luân Hồi Cảnh tự nhiên không thành vấn đề!" Diệp Đông Hoàng không hề bất ngờ, thậm chí nếu Ứng Hoan Hoan bây giờ độ luân hồi kiếp, hắn cũng không lấy làm lạ! "Hoan Hoan đã trở thành cường giả Luân Hồi Cảnh rồi, vậy nàng ấy là Hoan Hoan hay là Băng Chủ?" Ứng Tiếu Tiếu sau khi kinh hỉ lại lộ ra một tia lo lắng và phức tạp!

Ứng Hoan Hoan trở thành cường giả Luân Hồi Cảnh, nàng tự nhiên vui mừng.

Mấy ngày nay, sự khao khát sức mạnh của nàng mãnh liệt chưa từng có!

Nếu nàng có sức mạnh, Đạo Tông sẽ không có nguy cơ bị diệt!

Nếu nàng có sức mạnh, sẽ không phải đi khắp nơi cầu xin, hạ mình!

Nếu nàng có sức mạnh, sẽ không phải dùng thân thể của mình và Ứng Hoan Hoan để cầu xin Diệp Đông Hoàng cứu viện Đạo Tông!

Mặc dù bây giờ nàng rất hài lòng với Diệp Đông Hoàng!

Nhưng trong lòng cuối cùng vẫn có một cảm giác khuất nhục, nàng nhất định phải trở nên mạnh mẽ!

Nàng không bao giờ muốn những trải nghiệm trước đây lặp lại nữa! "Hoan Hoan, lại đây!" Diệp Đông Hoàng nhìn Ứng Hoan Hoan đã đột phá xong, đưa tay ra, ôm lấy vòng eo thon của nàng ôm qua đây!

Ông!

Một luồng hàn khí kinh người lan ra, trong nháy mắt đóng băng Diệp Đông Hoàng và Ứng Tiếu Tiếu thành khối băng! "Nghịch ngợm!" Giọng nói trách mắng của Diệp Đông Hoàng vang lên, khối băng trong nháy mắt tan chảy, sau đó bốc hơi, phảng phất như chưa từng xuất hiện!

Hắn véo má trắng nõn của Ứng Hoan Hoan, hỏi: "Bây giờ ngươi là Hoan Hoan hay là Băng Chủ?

Ngươi khống chế sức mạnh cho tốt, Trẫm thì không sao, tùy ngươi đóng băng, nhưng đừng làm hỏng Tiếu Tiếu!" Ứng Tiếu Tiếu toàn thân rùng mình, ôm chặt lấy Diệp Đông Hoàng, nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn Ứng Hoan Hoan, nàng rất muốn biết bây giờ nàng ấy là ai? "Ta là Ứng Hoan Hoan hay là Băng Chủ, có gì khác biệt sao?" Không để ý đến bàn tay đang sờ loạn trên người mình của Diệp Đông Hoàng, Ứng Hoan Hoan ánh mắt đầy tò mò đánh giá Diệp Đông Hoàng.

Giọng nói của nàng, lạnh buốt thấu xương, chỉ vừa truyền ra, đã thấy không khí gợn sóng, thậm chí có dấu hiệu ngưng tụ thành băng.

Cảm nhận được ánh mắt đánh giá của Ứng Hoan Hoan, Diệp Đông Hoàng biết, đây hẳn là ánh mắt của Băng Chủ, Ứng Hoan Hoan sẽ không nhìn hắn như vậy! "Đích thực không có gì khác biệt, bất kể ngươi là Hoan Hoan hay là Băng Chủ, đều là nữ nhân của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng cười nhạt, nhìn dung nhan tuyệt mỹ, khí chất thanh

lãnh của nàng, tựa như hoa lan trong thung lũng vắng, khiến người ta cảm thấy kinh diễm. "Xem người ngươi lạnh như vậy, Trẫm giúp ngươi sưởi ấm cho tốt!" Diệp Đông Hoàng cúi người hôn, thân thể Ứng Hoan Hoan khẽ run, tay ngọc đặt lên ngực Diệp Đông Hoàng, theo bản năng muốn từ chối.

Nhưng nghĩ đến trước đó đã làm rồi, hơn nữa cho dù nàng là Băng Chủ, cũng không thể thay đổi được!

Bàn tay ngọc đặt trước ngực Diệp Đông Hoàng lập tức mềm nhũn, mặc cho Diệp Đông Hoàng làm xằng làm bậy trên người nàng!

Từ viễn cổ đến nay, nàng vẫn là lần đầu tiên cùng nam nhân… Trước đó ký ức của nàng chưa tỉnh lại, bây giờ ký ức của nàng và ký ức của Ứng Hoan Hoan đã dung hợp, nhưng đối với nàng mà nói vẫn là lần đầu tiên. "Bất kể ngươi là Băng Chủ hay là Hoan Hoan, đều là em gái của ta!" Ứng Tiếu Tiếu thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt đầy phức tạp!

Nàng có thể thấy, Ứng Hoan Hoan lúc này thiên về Băng Chủ hơn! …… Ba ngày sau.

Cửu Thiên Thái Thanh Cung, nghị sự đại điện. "Thanh Trúc, bên Loạn Ma Hải truyền tin tức đến, đại lượng quân đội Dị Ma đang thông qua vết nứt không gian tràn qua, trận đại chiến thiên địa lần thứ hai đã bắt đầu!" Hoàng Nguyệt Khuynh ánh mắt ngưng trọng, nhìn Lăng Thanh Trúc, dặn dò: "Hiện nay các Viễn Cổ Chi Chủ đã tỉnh lại đều đang ở Loạn Ma Hải, hiệu triệu tất cả cường giả của Thiên Huyền Đại Lục đến Loạn Ma Hải ngăn chặn Dị Ma, ta cũng phải qua đó!" "Ngươi ở lại canh giữ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, nếu gặp nguy hiểm thì đến Vạn Đạo Chu, Bệ hạ có thể che chở ngươi an toàn!" "Sư phụ, con đi cầu xin Bệ hạ giúp đỡ, nhất định có thể đánh bại Dị Ma!" Lăng Thanh Trúc nói. "Sự cường đại của Dị Ma Hoàng,

cho dù là Bệ hạ cũng chưa chắc có thể đối phó, hơn nữa Bệ hạ không phải người của Thiên Huyền Đại Lục chúng ta, không có nghĩa vụ chiến đấu vì đại lục của chúng ta!" Hoàng Nguyệt Khuynh lắc đầu, nàng không muốn đi làm phiền Diệp Đông Hoàng, bởi vì đây là chuyện liên quan đến sinh tử!

Rất có thể vì lời thỉnh cầu của nàng, Diệp Đông Hoàng sẽ giống như Phù Tổ chiến tử tại mảnh đất này!

Lăng Thanh Trúc nghe vậy, lập tức im lặng!

Nàng không biết có nên đi cầu xin Diệp Đông Hoàng ra tay hay không! …… "Nguyệt Khuynh, nàng xem thường Trẫm sao?" Ngay lúc này, giọng nói uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng vang lên, không gian gợn sóng, Hoàng Nguyệt Khuynh và Lăng Thanh Trúc trong nháy mắt biến mất tại chỗ!

Không gian biến đổi.

Giây tiếp theo, hai người xuất hiện bên cạnh Diệp Đông Hoàng!

Ánh mắt Lăng Thanh Trúc lập tức đối diện với Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan, không khí hơi ngưng tụ!

Quả nhiên.

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan không hề rời đi!

Mấy ngày nay đều cùng Diệp Đông Hoàng hoang đường!

Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy vòng eo thon của Hoàng Nguyệt Khuynh, người sau thân thể mềm mại run lên, lườm Diệp Đông Hoàng một cái thật mạnh.

Chương 532

Rõ ràng đã nói là không nói cho Lăng Thanh Trúc, bây giờ lại trực tiếp bại lộ!

Lăng Thanh Trúc ánh mắt hơi ngưng lại, thực ra nàng đã sớm có suy đoán, chỉ là không ngờ sư phụ của mình thật sự đã bị Diệp Đông Hoàng thu phục!

Tên đại xấu xa này! "Hôm nay mọi người đều ở đây, ta giới thiệu thêm cho mọi người hai người nữa!" Diệp Đông Hoàng khẽ động ý niệm, Khương Tuyết và Huyên Tố xuất hiện trong phòng.

Lăng Thanh Trúc đã sớm biết, nên không bất ngờ!

Ứng Tiểu Tiểu và Ứng Hoan Hoan mắt trợn tròn, không ngờ chỉ trong một lúc, lại xuất hiện nhiều nữ nhân như vậy!

Mọi người làm quen đơn giản một chút, Ứng Tiểu Tiểu và Ứng Hoan Hoan ngồi bên trái Diệp Đông Hoàng, Hoàng Nguyệt Khuynh, Lăng Thanh Trúc ngồi bên phải Diệp Đông Hoàng.

Huyên Tố và Khương Tuyết ở bên cạnh. "Nếu mọi người đều muốn đến Loạn Ma Hải, vậy chúng ta cùng qua đó!" Diệp Đông Hoàng khẽ động ý niệm, Vạn Đạo Chu bay về phía Loạn Ma Hải.

Về phần muội muội của Khương Tuyết là Khương Nhân Nhân, hiện vẫn đang bế quan tu luyện.

Nàng dưới sự vun đắp tài nguyên của Diệp Đông Hoàng, tu vi tăng mạnh, đã bắt đầu thức tỉnh ký ức kiếp trước của Sinh Tử Chi Chủ!

Đợi nàng xuất quan, hẳn là có thể hoàn toàn tỉnh lại.

Vạn Đạo Chu tốc độ rất nhanh, trực tiếp vượt qua không gian, trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời Loạn Ma Hải!

Diệp Đông Hoàng khẽ động ý niệm, không gian Vạn Đạo Chu biến hóa, khoang thuyền xung quanh biến mất, chiếc giường lớn mềm mại rộng rãi có thể chứa mấy chục người hóa thành một chiếc vương tọa khổng lồ.

Diệp Đông Hoàng ngồi ở giữa vương tọa, nhìn xuống thiên hạ!

Tay trái hắn ôm eo thon của Ứng Hoan Hoan, tay phải ôm Hoàng Nguyệt Khuynh, Ứng Tiếu Tiếu và Lăng Thanh Trúc lần lượt ở hai bên dựa sát vào!

Huyên Tố và Khương Tuyết ở trước mặt cầm linh quả hầu hạ Diệp Đông Hoàng!

Tình cảnh này, giống như một vị đế hoàng du ngoạn thiên hạ, tuần du tứ phương, không hề giống như đến tham chiến!

Thực ra đối với Diệp Đông Hoàng mà nói chính là đến chơi!

Ánh mắt đạm nhiên của hắn nhìn xuống phía dưới, tiếng chém giết vang trời, vô số võ giả và đại quân Dị Ma chém giết lẫn nhau, máu thịt bay tung tóe, thây chất đầy đồng! "Hỏa Thần Vệ!" Ở rìa chiến trường, một tiếng hét lớn đột nhiên vang lên, trên bầu trời tiếng xé gió vang vọng, hàng ngàn thân ảnh mặc giáp trụ đỏ rực dày cộm đồng thời xuất hiện giữa không trung!

Trường thương khổng lồ trong tay bọn họ từ từ giơ lên, khoảnh khắc đó, khí tức của tất cả mọi người phảng phất như liên kết lại với nhau, loại dao động đáng sợ đó, khiến vô số người kinh hãi biến sắc.

Đây là Hỏa Thần Vệ của siêu cấp thế lực Viêm Thần Điện ở Loạn Ma Hải!

Ở phía trước nhất của Hỏa Thần Vệ, một bóng hình yểu điệu đứng lơ lửng giữa không trung.

Nữ tử thân hình cao gầy, lớp giáp mềm màu đỏ rực và chói lọi

phác họa những đường cong động lòng người!

Mái tóc dài xoăn lượn sóng màu đỏ rực bắt mắt, khiến nàng như một ngọn lửa thu hút và thiêu đốt ánh nhìn của người khác.

Dáng vẻ hiên ngang oai vệ đó, chính là đại đệ tử của điện chủ Viêm Thần Điện Ma La, người được mệnh danh là Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên!

Lúc này trong tay nàng, cũng đang nắm chặt một cây trường thương màu đỏ rực, trường thương tạo hình kỳ lạ, trên thân thương còn có cánh hoàng triển khai!

Ở mũi thương, còn là một con phượng hoàng lửa đang dang cánh bay cao, mỏ phượng sắc bén, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta tim đập nhanh.

Đây là một hung khí hoa lệ mà nguy hiểm.

Nàng một mình đứng lơ lửng ở phía trước nhất của Hỏa Thần Vệ, mặc dù phía sau là đội quân tinh nhuệ như lang như hổ, nhưng không ai có thể cảm nhận được một tia mềm mại nữ tính nào từ trên người nàng.

Đây là một đội quân hung hãn do một nữ tử đầy quyến rũ và anh khí thống lĩnh, nhưng lại không ai cảm thấy sự kết hợp này kỳ quái!

Nữ nhân đó, phảng phất như sở hữu khí phách như vậy là một điều đương nhiên. "Tru sát tà ma, bảo vệ gia viên!" Trong tiếng hét giận dữ, ánh sáng đỏ rực đột nhiên từ trong cơ thể Đường Tâm Liên cuốn ra, sau đó lại hóa thành đôi cánh phượng hoàng lửa sau lưng nàng.

Thân hình nàng khẽ động, trực tiếp xuất hiện ở phía trước nhất của Hỏa Thần Vệ, tay ngọc nắm chặt Hỏa Hoàng Thương, tiếng hét lạnh lùng, vang vọng bốn phương. "Hỏa Thần Vệ, tụ thần!" "Rõ!"

Tiếng hét trầm thấp đều tăm tắp như một thể, từ trong Hỏa Thần Vệ bùng nổ, sau đó nguyên lực đỏ rực ngút trời lan ra.

Cuối cùng trực tiếp ở trên đầu bọn họ, hóa thành một con phượng hoàng lửa khổng lồ nghìn trượng.

Con phượng hoàng lửa này, khi dang cánh, nhiệt độ của cả trời đất đều tăng lên, ngay cả không gian xung quanh nó cũng hiện ra một trạng thái vặn vẹo cực độ.

Đường Tâm Liên thân hình bay ngược lên, trực tiếp đáp xuống con phượng hoàng nghìn trượng đó, sau đó Hỏa Hoàng Thương trong tay nặng nề hạ xuống, phượng hoàng ngửa cổ kêu vang!

Trong mỏ khổng lồ, ngọn lửa đỏ rực như biển lửa cuốn ra, Dị Ma xung quanh lần lượt hóa thành tro bụi, một vùng trời quang đãng! "Kiệt kiệt, con nhóc không biết trời cao đất rộng, tìm chết!" Thấy nhiều thủ hạ như vậy chết, một Dị Ma Tướng xông ra, lao về phía Đường Tâm Liên, hai bên chém giết lẫn nhau, khó phân thắng bại! "Không tệ!" Nhìn thấy Đường Tâm Liên, Diệp Đông Hoàng gật đầu khen ngợi.

Cũng không biết là nói người không tệ, hay là thực lực không tệ! "Chỉ cần là mỹ nữ đều không tệ!" Đôi mắt xanh lam của Ứng Hoan Hoan lườm Diệp Đông Hoàng một cái, ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm, phảng phất như có luân hồi chuyển động, nhìn xuyên qua hư không vô tận.

Trên bầu trời xa xôi, bóng tối phảng phất như áp xuống, một vết nứt dài đến mười vạn trượng đang từ trong hư vô xé toạc ra!

Khí tà ác nồng đậm đến cực hạn, không ngừng từ trong đó tuôn ra.

Trước vết nứt đó, còn có một đạo trận pháp cổ xưa, chỉ là hiện nay, trận pháp đó đã bị phá vỡ.

Thậm chí, một số cường giả đỉnh phong, đã có thể mơ hồ cảm nhận được, thân ảnh hủy diệt đó, sắp từ phía đối diện giáng lâm.

Giờ khắc này, các cường giả đỉnh cao trong thiên địa đều có cảm ứng, lần lượt dẫn theo cường giả xé rách không gian mà đến!

Vô số sinh linh cảm nhận được khí tức áp bức từ trên bầu trời truyền đến, trong mắt có sự sợ hãi không thể che giấu! "Ha ha!

Tiểu sư muội, lâu rồi không gặp, cuối cùng muội cũng từ trong luân hồi trở về rồi!" Lúc này, một tiếng cười lớn đầy kinh hỉ vang lên, chỉ thấy không gian bên cạnh dần dần vặn vẹo, trong lúc không gian vặn vẹo, một thân ảnh mặc ngân bào, từ từ bước ra.

Thân ảnh này, mái tóc trắng bạc bay phất phơ, thân hình khá gầy gò, điều kỳ lạ nhất là đôi mắt của hắn, đôi đồng tử đó, rực rỡ như bạc, trong đó phảng phất như thấm đẫm dao động cực kỳ thần bí. "Không Gian Chi Chủ!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng hạ xuống, nhàn nhạt quét qua, một mắt liền thấu tỏ thân phận của người đến. "Ặc!" Khi ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi xuống, Không Gian Chi Chủ toàn thân run lên, cảm giác mình giống như một người trong suốt, tất cả bí mật trước mặt Diệp Đông Hoàng đều không thể che giấu, giống như đang đứng trần trụi ở đây! "Hít, trong thiên địa còn có cường giả như vậy sao?" Không Gian Chi Chủ trong lòng hít một hơi khí lạnh, thầm kinh hãi. "Chẳng trách tiểu sư muội lạnh như băng sơn cũng bị tan chảy, lại ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn, còn cùng với những nữ nhân khác, xem ra lần này đại kiếp thiên địa có cứu rồi!" Không Gian Chi Chủ vừa kinh ngạc vừa lộ ra một tia hưng phấn, vốn dĩ hắn đến đây với quyết tâm phải chết, không ngờ lại liễu ám hoa minh!

Hắn dám chắc người đàn ông đẹp đến nghẹt thở trước mắt này tuyệt đối đã đạt đến Tổ Cảnh. "Tiểu sư muội, nhiều năm không gặp, muội thay đổi thật lớn!" Trong lúc Không Gian Chi Chủ trong lòng

kinh hãi, ở phía chân trời, đột nhiên mây màu đều bốc cháy.

Một luồng hỏa quang cuốn tới, khoảnh khắc tiếp theo, đã xuất hiện trước mặt Ứng Hoan Hoan, hỏa quang tan đi, chính là Viêm Chủ.

Viêm Chủ nhìn Ứng Hoan Hoan, trong mắt lộ ra một tia ngưỡng mộ!

Nhiều năm không gặp, khoảnh khắc nhìn thấy Ứng Hoan Hoan, hắn cảm giác như hồn bay phách lạc.

Khi nhìn thấy nữ thần mà mình đã yêu mấy vạn năm ngồi trong lòng người đàn ông khác, còn cùng với những nữ nhân khác, tim hắn như muốn vỡ nát!

Chỉ là khi ánh mắt lạnh lùng uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng nhìn về phía hắn, cả người hắn như rơi vào hầm băng, tất cả nhiệt huyết và ái luyến đều biến mất, chỉ còn lại một nỗi sợ hãi tột độ!

Người đàn ông này quá mạnh!

Hắn không phải là đối thủ!

Một cảm giác thất bại dâng lên, hắn giống như một con gà trống thua trận! "Ha ha, bao nhiêu năm rồi, thật là náo nhiệt, sao có thể thiếu ta được!" Đột nhiên, một tiếng cười lớn như sấm sét vang vọng khắp trời đất, một thân ảnh cao lớn khoảng hai trượng như tháp sắt từ trong không gian vặn vẹo bước ra!

Làn da của hắn lấp lánh ánh sáng tử kim, một cảm giác mạnh mẽ không thể diễn tả bằng lời tỏa ra, chính là Hồng Hoang Chi Chủ.

Đồng thời, tiếng sấm sét nhỏ vang lên, sau đó một luồng lôi quang lướt qua chân trời, khoảnh khắc tiếp theo, một thân ảnh xuất hiện, chính là Lôi Chủ.

Cùng lúc đó.

Trấn Ma Ngục, Hắc Ám Chi Tháp.

Ở trung tâm Hắc Ám Chi Tháp, trực tiếp ngưng tụ thành một chiếc vương tọa màu đen, trên vương tọa đó, có một thân ảnh hơi mảnh mai đang ngồi ngay ngắn!

Thân thể nàng bất động, như hằng cổ vẫn vậy, nhưng dù vậy, vẫn có một loại dao động đáng sợ khiến trời đất run rẩy, lan tỏa xung quanh nàng! "Trận đại chiến thiên địa lần thứ hai lại bắt đầu rồi sao?

Tiểu sư muội cũng đã trở về!" Thân ảnh trên vương tọa, cũng từ từ mở đôi mắt đã nhắm chặt vạn ngàn năm tháng, trong con ngươi, một màu đen kịt, lạnh lẽo, lan tỏa một loại uy áp đáng sợ khiến trời đất run rẩy!

Chính là một trong Viễn Cổ Bát Chủ, Hắc Ám Chi Chủ!

Thân ảnh nàng khẽ động, liền biến mất tại chỗ.

Chương 533

Một bên khác, trên bầu trời Loạn Ma Hải, bầu trời vốn sáng sủa đột nhiên tối sầm lại trong chốc lát, một bóng hình mặc giáp mềm màu đen đáp xuống trước mặt Ứng Hoan Hoan.

Nàng chính là Hắc Ám Chi Chủ từ Trấn Ma Ngục Hắc Ám Chi Tháp chạy tới!

Nàng ngẩng đôi mắt đẹp màu đen sâu thẳm dị thường, quét qua mọi người một cái, sau đó dừng lại trên người Ứng Hoan Hoan, trên gò má lúc này mới hiện ra nụ cười: "Tiểu sư muội, lâu rồi không gặp, không ngờ muội đã tìm được một người đàn ông đẹp trai như vậy, thật khiến tỷ tỷ này hâm mộ!" Đôi mắt đẹp của Hắc Ám Chi Chủ tò mò đánh giá Diệp Đông Hoàng, có thể cạy mở trái tim của tiểu sư muội lạnh như băng sơn của nàng, không phải chuyện đơn giản!

Chỉ là nàng không biết, Diệp Đông Hoàng không phải là cạy mở trái tim trước!

Mà là trực tiếp mở chân của nàng ra!

Ứng Hoan Hoan nhìn Hắc Ám Chi Chủ, trong đôi mắt đẹp màu xanh băng cũng dấy lên một gợn sóng, sau đó khẽ nói: "Sư tỷ không sao là tốt rồi!" "Ta lại không phải mấy tên ngốc này, sao có thể có chuyện được?" Hắc Ám Chi Chủ cười duyên nói, khiến Viêm Chủ và những người bên cạnh khóe miệng co giật, đầy vẻ lúng túng! "Tiểu sư muội, muội không giới thiệu cho chúng ta vị này sao?" Không Gian Chi Chủ nói, trong lòng tò mò, trên đời khi nào lại xuất hiện một vị cường giả khủng bố như vậy.

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Ứng Hoan Hoan, rất tò mò về thân phận của Diệp Đông Hoàng! "Tiểu sư

muội, ngươi không giới thiệu vị này cho chúng ta một chút sao?" Theo tiếng nói của Không Gian Chi Chủ hạ xuống, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Ứng Hoan Hoan, rất tò mò về thân phận của Diệp Đông Hoàng. "Vị này là Chúa tể Đại Hạ Vương Triều đến từ vực ngoại giống như sư phụ, Diệp Đông Hoàng bệ hạ!" Giọng Ứng Hoan Hoan trong trẻo lạnh lùng, sợ những người khác sẽ có thành kiến với Diệp Đông Hoàng nên đã đặc biệt nhắc đến Phù Tổ!

Viễn Cổ Bát Chủ đều là đệ tử của Phù Tổ, rất kính trọng người. "Thì ra là cường giả vực ngoại, thảo nào trước giờ chưa từng nghe nói qua!" Không Gian Chi Chủ, Hắc Ám Chi Chủ và những người khác bỗng nhiên tỉnh ngộ, cuối cùng cũng hiểu vì sao Diệp Đông Hoàng lại mạnh như vậy, mà bọn họ, những cường giả đứng trên đỉnh thế giới này, lại không hề có chút tin tức nào!

Vút vút vút!

Ngay lúc này, không gian cách đó không xa nứt ra, ma khí hung dữ cuộn trào, từng đạo thân ảnh kinh khủng khiến thiên địa run rẩy giáng lâm!

Đây chính là những cường giả tà ma còn sót lại ở Thiên Huyền Đại Lục sau trận Thiên Địa Đại Chiến lần thứ nhất, bình thường đều ẩn náu trong Ma Ngục!

Lần này bọn họ nhận được tin Dị Ma Hoàng sắp giáng lâm nên đã từ Ma Ngục lao đến tiếp ứng trong thời gian sớm nhất.

Những cường giả Dị Ma còn tồn tại ở Thiên Huyền Đại Lục này do Thập Vương Điện đứng đầu, đều là những tồn tại kinh khủng trên Luân Hồi Cảnh!

Lúc này, do các Dị Ma Vương hùng mạnh như Thiên Vương Điện, Nhị Vương Điện, Tam Vương Điện dẫn đầu, bọn chúng đã vượt qua không gian từ Ma Ngục lao đến! "Là cường giả của Ma Ngục!" Hắc

Ám Chi Chủ và những người khác nhìn sang, ánh mắt ngưng trọng, lộ ra vẻ đề phòng!

Phía Ma Ngục, Tam Vương Điện dựa vào khí tức liền nhận ra Ứng Hoan Hoan.

Thấy dao động sức mạnh trên người Ứng Hoan Hoan chỉ vừa đạt đến Luân Hồi Cảnh, ngay cả một lần Luân Hồi Kiếp cũng chưa vượt qua, lại còn chung chồng với những nữ nhân khác, hắn không khỏi lắc đầu thở dài: "Băng Chủ, vạn năm không gặp, không ngờ ngươi lại sa sút đến mức này!" Bên má phải của hắn có một vết sẹo vô cùng dữ tợn!

Vết sẹo kéo dài từ khóe miệng đến sau tai, trông như thể đầu hắn từng bị người ta bổ ra!

Đó chính là vết thương do Băng Chủ gây ra trong trận Thiên Địa Đại Chiến năm đó! "Vết sẹo này, thật khiến ta lòng còn sợ hãi mà!" Tam Vương Điện dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vết sẹo dữ tợn trên má, nụ cười trên mặt lại càng thêm ôn hòa.

Ứng Hoan Hoan lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái, trong mắt ngưng tụ hàn khí kinh người, lạnh lùng nói: "Vậy lần này, đóng băng ngươi thành tượng là được!" "Ha ha, lần này e là ngươi không làm được đâu!" Tam Vương Điện cười cợt một cách giễu nhại, khí thế hừng hực nói: "Ngô hoàng sắp giáng lâm, phiến thiên địa này đã không còn Phù Tổ, cuối cùng tất sẽ trở thành bãi săn của chúng ta!" "Các ngươi, bao gồm tất cả sinh linh trong phiến thiên địa này, đều sẽ trở thành súc vật do chúng ta nuôi nhốt, mặc cho chúng ta đùa bỡn, cướp đoạt, giết chóc!" "Vậy sao, hy vọng lát nữa các ngươi đừng vui quá hóa buồn!" Sắc mặt Ứng Hoan Hoan thản nhiên, nếu không có Diệp Đông Hoàng, lần này bọn họ có lẽ thật sự không thể chống cự, chỉ đành mặc cho Dị Ma xâm lược!

Nhưng đáng tiếc, tính toán của bọn chúng cuối cùng cũng phải thất bại! "Tiểu tử, ngươi là ai?" Thiên Vương Điện đưa mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Không còn cách nào khác, Diệp Đông Hoàng trái ôm phải ấp, thần thái ung dung, phảng phất không phải đến chiến đấu mà là đi du ngoạn, muốn không bị chú ý cũng khó!

Huống chi một trong những nữ nhân trong lòng Diệp Đông Hoàng lại là đại địch năm xưa của bọn chúng — Băng Chủ!

Băng Chủ trong lòng càng làm nổi bật sự thần bí bất phàm của Diệp Đông Hoàng!

Hơn nữa hắn phát hiện, với thực lực của mình mà lại không thể nhìn thấu Diệp Đông Hoàng, đối phương phảng phất như bầu trời sao sâu thẳm vô tận, mênh mông khó lường! "Ngươi không có tư cách để biết!" Diệp Đông Hoàng lạnh lùng liếc nhìn Thiên Vương Điện một cái, lời nói ra lại khiến tất cả Dị Ma Vương đều nổi giận!

Thật là cuồng vọng vô biên!

Quả thực không coi bọn chúng ra gì! "Tiểu tử, ngươi muốn chết!" Tam Vương Điện giận dữ quát, ma khí nồng đậm đến cực hạn sôi trào, bao trùm chu vi ngàn dặm, cuối cùng hóa thành một bàn tay ma màu đen dữ tợn, vỗ một chưởng về phía Diệp Đông Hoàng! "Đáng tru!" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt vô cảm khiến Tam Vương Điện tim đập thình thịch, phảng phất có đại khủng bố nào đó sắp giáng lâm!

Ngay sau đó, con ngươi sợ hãi của hắn co rút lại, chỉ thấy Diệp Đông Hoàng giơ tay lên, chụm ngón tay làm kiếm, điểm một cái về phía hắn từ xa!

Xoẹt!

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, một lỗ máu đã hiện ra trên trán Tam Vương Điện, toàn bộ sinh mệnh khí tức tức thì biến mất! "Hít!" Tất cả Dị Ma Vương đều hít một ngụm khí lạnh, kinh hãi nhìn Tam Vương Điện đang rơi từ trên không xuống, trong mắt tràn đầy kinh hãi và khó tin!

Phải biết rằng sinh mệnh lực của Dị Ma bọn chúng rất mạnh mẽ, trong trận Thiên Địa Đại Chiến lần thứ nhất, rất nhiều cường giả bị đánh bại nhưng không thể bị tiêu diệt, cuối cùng chỉ có thể phong ấn bọn chúng!

Cho dù có phanh thây xé xác bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ không chết!

Nhưng vừa rồi Diệp Đông Hoàng chỉ tiện tay điểm một ngón, đã dễ dàng xóa sổ Tam Vương Điện!

Kinh hãi như bọn chúng còn có các Viễn Cổ Chi Chủ, bọn họ từng chiến đấu với những Dị Ma Vương này, hiểu sâu sắc sự kinh khủng của chúng!

Tam Vương Điện mà Diệp Đông Hoàng vừa giết từng chiến đấu với cả Băng Chủ, thực lực không hề tầm thường, ngay cả bọn họ cũng rất khó giết chết.

Không ngờ trước mặt Diệp Đông Hoàng lại yếu ớt như vậy, tiện tay đã bị xóa sổ!

Giờ khắc này, bọn họ đã hiểu rõ, Diệp Đông Hoàng tuyệt đối là một cường giả kinh khủng cùng cấp bậc với sư phụ Phù Tổ của bọn họ!

Trong khoảnh khắc, trong mắt bọn họ tràn đầy ánh sáng hy vọng! "Vẫn là tiểu sư muội lợi hại, lại có thể tìm được một nam nhân như Đông Hoàng bệ hạ, lần này chúng ta cũng không cần phải sợ Dị Ma

Hoàng nữa!" Thân hình Hắc Ám Chi Chủ thướt tha, đôi mắt nhìn Diệp Đông Hoàng ánh lên vẻ khác thường, đó là sự sùng bái và ngưỡng mộ đối với cường giả!

Mấy Viễn Cổ Chi Chủ khác cũng vô cùng phấn khích!

Trái tim đang treo lơ lửng của bọn họ cuối cùng cũng được thả lỏng! "Sao có thể?

Thế giới này sao có thể đột nhiên xuất hiện loại cường giả này?" Thiên Vương Điện và các cường giả Dị Ma khác kinh hãi liên tục, sự phấn khích ban đầu vì Dị Ma Hoàng sắp giáng lâm cũng biến mất không thấy tăm hơi!

Có thể đoán được, với sự tham gia của Diệp Đông Hoàng, trận Thiên Địa Đại Chiến lần này tất sẽ là một trận chiến khổ cực giống như lần trước!

Thậm chí, nếu Dị Ma Hoàng không xuất hiện nữa, bọn chúng có thể sẽ bị tiêu diệt toàn bộ!

Lúc này, bọn chúng không dám động đậy, trong lòng tràn ngập sợ hãi, không ngừng cầu nguyện Dị Ma Hoàng mau chóng giáng lâm!

Ầm ầm!

Ngay lúc này, không biết có phải lời cầu nguyện của bọn chúng đã có tác dụng hay không, tại nơi hư vô xa xôi, phảng phất có tiếng ma lôi trầm thấp truyền đến!

Tiếng sấm vang vọng, dao động tà ác bắt đầu thực sự xâm nhập vào phiến thiên địa này.

Vô số ánh mắt chăm chú nhìn lên bầu trời, rồi bọn họ bắt đầu run lẩy bẩy, bởi vì bọn họ thấy, vết nứt vị diện bên ngoài vết nứt vị diện, lại bắt đầu bốc cháy vào lúc này.

Hắc hỏa bám vào phong ấn đã rách nát không chịu nổi, phong ấn phảng phất cũng phát ra những âm thanh chói tai vào lúc này!

Cánh cửa bảo vệ cuối cùng của vị diện này, cuối cùng cũng đã hoàn thành sứ mệnh của mình vào lúc này.

Rắc.

Phong ấn hoàn toàn vỡ nát, tan biến triệt để!

Mà theo sự tan biến của phong ấn, chỉ thấy vết nứt vị diện khổng lồ mười vạn trượng kia lại từ từ nhu động, bộ dạng đó, giống như cái miệng khổng lồ của ác ma, bắt đầu cắn nuốt phiến thiên địa này.

Ma khí cuồn cuộn, sền sệt như thực chất, từ phía sau vết nứt vị diện ùa đến!

Giây phút này, trời đất nhật nguyệt đều vì thế mà thất sắc. "A!

Dị Ma Hoàng đến rồi!" "Thần linh phù hộ!" "Nhất định phải chiến thắng Dị Ma!" Trong khoảnh khắc đó, cả thế giới đều tối sầm lại, tất cả sinh linh đều cảm nhận được một luồng khí tức cực đoan kinh khủng tà ác!

Rất nhiều người đều hiểu: đại ác ma hủy diệt thế giới đã đến! "Ha ha, Ngô hoàng giáng lâm rồi!" Thiên Vương Điện và những người khác vốn đang sợ hãi đến cực điểm, hoảng hốt bất an bỗng mừng rỡ, nhìn về phía vết nứt vị diện, cuồng nhiệt và phấn khích nói: "Cung nghênh Ngô hoàng giáng lâm, Ngô hoàng thần uy, sở hướng vô địch!" Thanh âm hùng tráng mang theo khí tức tà ác cực độ cuồn cuộn như thủy triều, truyền khắp cả thế giới, khiến cho một số người vốn còn ôm tâm lý may mắn cũng triệt để tuyệt vọng!

Thật sự là Dị Ma Hoàng giáng lâm rồi!

Giữa thiên địa còn có vị Phù Tổ thứ hai có thể dẫn dắt các cường giả trong thiên địa đánh bại Dị Ma, cứu vớt thế giới không?

Bọn họ không biết!

Vô số sinh linh hoang mang, sợ hãi!

Trước sức mạnh này, bọn họ như những con cừu non chờ làm thịt, chỉ có thể chờ đợi sự phán xét của vận mệnh!

Ầm ầm!

Ma khí tràn ngập đất trời, trong đó phảng phất có một con mắt tà ác đến cực điểm, mang theo vẻ thờ ơ quan sát phiến thiên địa này!

Chương 534

Cảm nhận được ánh mắt đó, Viêm Chủ, Lôi Chủ, Không Gian Chi Chủ và các cường giả khác đều tâm thần chấn động dữ dội, cảm thấy một luồng uy áp khó tả giáng xuống, khiến nội tâm bọn họ không khỏi dâng lên một nỗi sợ hãi tột độ!

Sự chênh lệch về tu vi không dễ dàng bù đắp như vậy!

Ầm ầm.

Tiếng ma lôi trầm thấp ngày càng gần, chỉ thấy trên cửu thiên, ma khí như mây đen ùn ùn kéo đến!

Cuối cùng trong những ánh mắt sợ hãi đó, nó đã bao trùm bầu trời Loạn Ma Hải.

Chỉ thấy trong đám mây ma rộng hàng ức vạn dặm bao trùm bầu trời, ở đó, mơ hồ hiện ra một vương tọa ma khí!

Trên vương tọa đó, phảng phất còn có một bóng người như ma thần, chỉ có điều trừ Diệp Đông Hoàng ra, không ai có thể nhìn rõ dung mạo của hắn. "Thật là một nơi đáng hoài niệm, nhưng mà... tên Phù Tổ kia, dường như không còn ở đây nữa rồi, thật đáng tiếc." Uy áp kinh khủng tràn ngập trời đất, giọng nói đó chậm rãi vang lên, rồi hắn dường như cười một tiếng, tiếng cười cuối cùng cũng lộ ra một chút chế giễu: "Tên đó, rõ ràng có cùng mục đích với ta, kết quả lại cứ phải đi con đường gọi là đại nghĩa..." "Thôi bỏ đi... cuối cùng vẫn là ta thắng." Mà ở sâu trong ma khí cuồn cuộn, dường như có ánh mắt tà ác và lạnh lùng nhìn về phía phiến thiên địa này.

Đối với Băng Chủ, Hắc Ám Chi Chủ và những người khác, hắn căn bản không thèm liếc mắt một cái. "Từ nay, bản hoàng sẽ thống trị thế giới này..." Sâu trong mây ma, một giọng nói thờ ơ chậm rãi truyền

ra, giọng nói đó như ma thần từ cửu u, không có chút tình cảm nào!

Nhưng lại có một loại sức mạnh kinh khủng khiến trời đất run rẩy lan tỏa ra, khiến cho sinh linh cả thế giới đều phải phủ phục run sợ, kinh hãi khôn cùng. "Thứ xấu xí, không thấy Trẫm ở đây sao?" Ngay lúc Dị Ma Hoàng đang tự mãn, giọng nói lạnh lùng uy nghiêm của Diệp Đông Hoàng vang lên bên tai hắn.

Nụ cười trên mặt Dị Ma Hoàng lập tức đông cứng, ánh mắt kinh khủng khiến người ta tim đập nhanh hạ xuống, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng! "Hửm?

Ngươi là ai?" Dị Ma Hoàng nhíu mày, ánh mắt chăm chú nhìn Diệp Đông Hoàng, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật nảy mình!

Vừa rồi hắn lại bản năng bỏ qua Diệp Đông Hoàng, phảng phất như đối phương không tồn tại!

Đây không phải là hắn cuồng vọng, mà là đối phương có thể thoát khỏi cảm ứng của hắn, ít nhất cũng là tồn tại cùng cấp bậc với hắn! "Chúa tể Đại Hạ Vương Triều, Diệp Đông Hoàng!" Giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang vọng khắp đất trời, thân ảnh của Diệp Đông Hoàng phảng phất trở nên vô cùng vĩ ngạn.

Khí tức đế hoàng vô tận bao quanh, tôn lên hắn như một vị đế vương vô thượng cao cao tại thượng!

Theo sức mạnh của hắn hiện ra, dù hắn vẫn ngồi trên vương tọa của Vạn Đạo Chu, nhưng cả thế giới đều có thể nhìn thấy thân ảnh thần thánh uy nghiêm của hắn.

Hắn ngồi cao trên vương tọa, nhìn xuống thiên hạ, uy áp tứ hải bát hoang!

Thần quang vô tận nở rộ, trong nháy mắt đã chiếu rọi cả thế giới, như mặt trời mới mọc, chiếu sáng khắp nơi, ánh sáng vạn trượng.

Ma khí bao trùm ức vạn dặm hư không dưới ánh thần quang này lại như thủy triều rút đi!

Một hư ảnh đế hoàng với đôi mắt như tinh thần, chân đạp hỗn độn, tóc dài tựa như dải ngân hà trên cửu thiên đứng sừng sững sau lưng Diệp Đông Hoàng, tràn ngập cả thiên địa.

Dưới hư ảnh này, bất kể là ai, đều cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé! "Mạnh quá, thật kinh khủng!" Đường Tâm Liên ngẩng đầu, ngưỡng vọng hư ảnh đế hoàng tràn ngập cả phiến thiên địa và bản tôn Diệp Đông Hoàng đang ngồi trên vương tọa nhìn xuống thiên hạ, tâm thần chấn động, lòng trào dâng!

Vạn Đạo Chu đứng sừng sững trên bầu trời Loạn Ma Hải, tự nhiên đã sớm bị vô số cường giả chú ý.

Nhưng không ai ngờ được "công tử bột" ngồi đó phảng phất như đang đưa mỹ nữ đi du ngoạn lại kinh khủng đến vậy!

Thảo nào hắn có thể ung dung như thế, thì ra là có thực lực cường đại như vậy làm vốn liếng và khí phách! "Ha ha, chúng ta được cứu rồi, trước có Phù Tổ xoay chuyển càn khôn, nay có Đông Hoàng bệ hạ chống đỡ Đại Hạ, trời không diệt Thiên Huyền chúng ta!" "Đông Hoàng bệ hạ, vĩnh hằng bất hủ!" Vô số cường giả lệ rơi đầy mặt, vô số sinh linh hoan hô nhảy nhót, mỗi người nhìn về phía Diệp Đông Hoàng đều tràn đầy cuồng nhiệt và hưng phấn. "Ngươi không phải là người của Thiên Huyền Đại Lục!" Dị Ma Hoàng chăm chú nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng căm hận, không ngờ lại đến một kẻ ngoại lai, lại còn là một kẻ mạnh hơn cả Phù Tổ! "A a a!

Tại sao?

Đây chẳng qua chỉ là một tiểu thế giới mà thôi, tại sao mỗi lần đều có người đến phá hỏng chuyện tốt của ta, cứ phải đối đầu với ta?" Dị Ma Hoàng trong lòng gào thét, cảm thấy sắp phát điên!

Lần đầu tiên gặp phải Phù Tổ, hắn đã phải trả một cái giá cực lớn, khó khăn lắm mới tiêu diệt được!

Đợi vạn năm, mắt thấy sắp thành công, kết quả lại xuất hiện một Diệp Đông Hoàng đến tranh mồi, sao hắn lại xui xẻo như vậy? "Mạnh quá!

Ma Hoàng đại nhân dường như rất kiêng dè đối phương..." "Toang rồi!" Thiên Vương Điện, Nhị Vương Điện và các Dị Ma khác nhìn hư ảnh vĩ ngạn tràn ngập cả thiên địa, cảm thấy một áp lực chưa từng có!

Thiên uy khó lường, thần uy mênh mông, không gì hơn thế!

Lăng Thanh Trúc, Ứng Hoan Hoan và những người khác ngồi bên cạnh Diệp Đông Hoàng, lại cảm thấy vô cùng xa vời, trong lòng dâng lên một cảm giác mặc cảm tự ti, muốn cúi đầu lạy. "Gặp được Trẫm là vinh hạnh của ngươi, cũng là bất hạnh của ngươi!" Diệp Đông Hoàng vững vàng ngồi trên vương tọa của Vạn Đạo Chu, ánh mắt uy nghiêm nhìn về phía Dị Ma Hoàng, bàn tay trắng như ngọc chậm rãi đưa ra!

Tốc độ trông cực kỳ chậm rãi, từng li từng tí đều nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng mọi người lại không nhìn rõ bàn tay đó làm sao mà lớn lên và dài ra, trong nháy mắt, bàn tay Diệp Đông Hoàng chậm rãi đưa ra đã hóa thành lớn bằng ức vạn dặm, phảng phất một chưởng là có thể nắm trọn cả thiên địa! "Bệ hạ uy vũ, thần uy vô lượng!" Vô số sinh linh nhìn lên bàn tay khổng lồ che trời trên không, đến cả vân tay cũng rõ ràng, hưng phấn hô lớn, kích động đến mặt đỏ bừng, nước mắt lưng tròng!

Có một cường giả kinh khủng như Diệp Đông Hoàng ra tay, tất nhiên có thể chém giết Dị Ma Hoàng, cứu vớt thế giới, cứu vớt bọn

họ! "Diệp Đông Hoàng, ngươi muốn trấn áp bản hoàng, không dễ dàng như vậy đâu, đợi bản hoàng phong ấn ngươi, chưởng khống vị diện này, chính là ngày chết của ngươi!" Nhìn bàn tay khổng lồ trên trời quét ngang mà đến, Dị Ma Hoàng gầm lên giận dữ, trên mặt hắn thoáng qua một vẻ dữ tợn quỷ dị!

Ngay sau đó, thân thể hắn bắt đầu điên cuồng phình to, chỉ trong vài hơi thở, đã hóa thành một ma ảnh vạn tay chân đạp trời đất trong vô số ánh mắt kinh hãi!

Trên những cánh tay ma dữ tợn đó, vô số con mắt tà ác từ từ mở ra, một loại tia sáng hủy diệt tỏa ra!

Bùm bùm bùm!

Mà ngay khi chân thân ma thần dữ tợn vô cùng đó xuất hiện, vô số cánh tay ma trên thân thể hắn đột nhiên nổ tung, ma huyết bắn tung tóe khắp trời.

Xoẹt xoẹt.

Khi cánh tay ma nổ tung, những con mắt ma tà ác trong lòng bàn tay cũng bắn ra, vô số con mắt ma tà ác lơ lửng trên không trung Dị Ma Hoàng, vô số con mắt tà ác cùng nhau chớp động!

Cảnh tượng đó, khiến vô số người da đầu tê dại. "Vô Thủy Ma Bi!" Giọng nói trầm thấp và lạnh lẽo đột nhiên vang vọng trời đất, vô số con mắt ma tà ác lại bắt đầu dung hợp!

Mơ hồ, dường như trên bầu trời đã hóa thành một tấm ma bi hắc ám khổng lồ trăm vạn trượng!

Trên ma bi, khảm vô số con mắt ma, khi những con mắt ma đó chớp động, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, năng lượng trong trời đất dường như đang bị ô nhiễm. "Ông ông!" Mà ngay khi ma bi thành hình, phía sau vết nứt vị diện đột nhiên truyền đến những

tiếng hét kinh thiên động địa, rồi chỉ thấy vô số ma ảnh che trời lấp đất từ sau vết nứt vị diện xuyên qua.

Đó là quân đội của Dị Ma Tộc!

Quy mô đó, so với Ma Ngục, vượt qua không biết bao nhiêu lần! "Lần này chúng định dốc toàn bộ lực lượng, muốn một lần chiếm lấy thế giới của chúng ta!" Nhìn cảnh này, sắc mặt vô số cường giả lập tức trắng bệch, quy mô này, so với trận Thiên Địa Đại Chiến thời viễn cổ còn lợi hại hơn!

Rõ ràng, lần này, Dị Ma Tộc lại dốc toàn lực của cả tộc! "Hy vọng Đông Hoàng bệ hạ có thể chống đỡ được!" Hắc Ám Chi Chủ, Viêm Chủ và các cường giả khác chăm chú nhìn lên bầu trời, bọn họ biết, bất kể có bao nhiêu quân đội, người quyết định thắng bại chỉ có Diệp Đông Hoàng và Dị Ma Hoàng. "Tế bia!" Giọng nói lạnh lẽo và tàn khốc của Dị Ma Hoàng lại vang lên!

Hắn biết Diệp Đông Hoàng là cường giả cùng cảnh giới với mình, không trả một cái giá nào đó thì tuyệt đối không thể đánh bại được Diệp Đông Hoàng!

Muốn giết Diệp Đông Hoàng càng khó hơn.

Hắn cũng không nghĩ sẽ giết Diệp Đông Hoàng lúc này!

Chỉ cần phong ấn Diệp Đông Hoàng, đợi hắn chưởng khống Vị Diện Chi Thai, lúc đó giết Diệp Đông Hoàng dễ như trở bàn tay!

Đáng tiếc, hắn lại không biết, Diệp Đông Hoàng lúc này ngay cả một phần mười sức mạnh cũng chưa dùng đến!

Bùm bùm bùm!

Mà ngay khi giọng nói của Dị Ma Hoàng vừa dứt, chỉ thấy vô số Dị Ma xông vào thiên địa này lại ngửa mặt lên trời gào thét!

Rồi không ngừng nổ tung, máu thịt đen kịt sền sệt không ngừng bay về phía tấm ma bi đầy mắt ma kia.

Ông!

Chỉ trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, đã không biết bao nhiêu Dị Ma đã nổ tung!

Chỉ thấy trên ma bi, đầy máu thịt đen, những khối máu thịt đó nhu động, phối hợp với những con mắt ma, trông vô cùng đáng sợ.

Một loại dao động lạnh lẽo đến mức cả trời đất cũng phải run rẩy, từ từ tỏa ra từ ma bi.

Loại dao động đó, ngay cả các Viễn Cổ Chi Chủ như Viêm Chủ, Lôi Chủ cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh, một sự bất an nồng đậm dâng lên trong lòng.

Chương 535

Bàn tay Diệp Đông Hoàng từ từ ấn xuống từng tấc một, hắn không vội giải quyết Dị Ma Hoàng ngay lập tức!

Ầm ầm!

Đối mặt với bàn tay lớn đang ấn xuống của Diệp Đông Hoàng, trên ma bi, vô số con mắt ma đột nhiên bắn ra những cột sáng ma khí ngút trời, bắn về phía bàn tay của Diệp Đông Hoàng!

Lại chặn đứng được bàn tay đang ấn xuống, ma khí cuồn cuộn, thậm chí cả bàn tay của Diệp Đông Hoàng cũng trở nên ảm đạm đi một chút. "Bản hoàng lấy việc diệt chân thân làm cái giá, hao hết hơn nửa sức mạnh của tộc, hôm nay sẽ trấn áp ngươi!" Thấy bàn tay của Diệp Đông Hoàng dừng lại, Dị Ma Hoàng mừng rỡ, cười lạnh nói.

Tuy nhiên, chân thân mà hắn hóa thành, chỉ còn lại hai cánh tay ma, cái giá này, cho dù là hắn, cũng phải tu dưỡng ngàn năm mới có thể phục hồi!

Nhưng chỉ cần có thể giải quyết được Diệp Đông Hoàng ở đây, mục đích của hắn sẽ đạt được.

Chỉ cần có được Vị Diện Chi Thai, hắn sẽ trở nên mạnh mẽ hơn! "Vô Thủy Ma Bi, Vạn Ma Chi Ấn!" Tiếng gầm trầm thấp vang vọng khắp bầu trời, tấm ma bi khổng lồ trăm vạn trượng thoáng một cái đã xuất hiện trên đầu Diệp Đông Hoàng!

Từng đạo ma quang quét ra, trong nháy mắt đã giam cầm cả thiên địa, một ma ấn màu đỏ tươi dữ tợn thành hình dưới đáy ma bi, rồi trấn áp xuống Diệp Đông Hoàng ầm ầm.

Loạn Ma Hải bên dưới, vùng biển rộng hàng trăm vạn dặm lúc

này bị xé toạc, trời đất vỡ nát, phát ra những tiếng ai oán như không thể chịu nổi. "Bệ hạ, sẽ không có chuyện gì chứ?" Thấy thủ đoạn kinh khủng như vậy của Dị Ma Hoàng, Lăng Thanh Trúc và Ứng Hoan Hoan thót tim!

Mặc dù bọn họ biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng cũng không khỏi lo lắng. "Đông Hoàng bệ hạ sẽ không bị phong ấn chứ?

Chẳng lẽ phải thiêu đốt luân hồi?" Hắc Ám Chi Chủ và những người khác ánh mắt ngưng trọng, không ngờ Dị Ma Hoàng lại quả quyết như vậy, vừa đến đã trực tiếp diệt chân thân và một nửa tộc nhân để làm cái giá muốn phong ấn Diệp Đông Hoàng.

Bọn họ cảm thấy Diệp Đông Hoàng nếu không thiêu đốt luân hồi, tuyệt đối không thể chống đỡ được phong ấn của Dị Ma Hoàng!

Trong cả thế giới, vô số cường giả cũng đã chứng kiến cảnh này, lập tức thân thể đều run rẩy, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi nồng đậm!

Nếu ngay cả Diệp Đông Hoàng cũng thất bại, trên thế giới này, còn ai có thể ngăn cản được Dị Ma Hoàng này không?

Dị Ma Hoàng bây giờ, so với năm đó, còn điên cuồng và đáng sợ hơn! "Dị Ma Hoàng, ngươi chỉ có chút thủ đoạn này thôi sao?

Nếu đã như vậy, ngươi có thể yên tâm ra đi rồi!" Ngay lúc vô số sinh linh đang sợ hãi, lo lắng, giọng nói thản nhiên tự tin của Diệp Đông Hoàng vang vọng khắp đất trời, phảng phất như một liều thuốc trợ tim khiến vô số sinh linh ổn định lại. "Hư trương thanh thế!" Dị Ma Hoàng đầy vẻ khinh thường, Vô Thủy Ma Bi mà hắn đã trả giá đắt để dùng, ngay cả Phù Tổ cũng tuyệt đối không đỡ được, hắn không tin Diệp Đông Hoàng có thể đỡ được. "Vậy sao?" Diệp Đông Hoàng cười khẩy, ngẩng đầu, con ngươi như vũ trụ tinh không nhìn về phía Vô Thủy Ma Bi!

Đồng thời, hai đạo kim quang từ trong mắt bắn ra!

Dưới vô số ánh mắt kinh hãi, Vô Thủy Ma Bi kinh khủng đến cực điểm bỗng nổ tung thành vô số mảnh vỡ. "Không!

Không thể nào!

Sao có thể?

Sao ngươi có thể dễ dàng phá vỡ Vô Thủy Ma Bi của bản hoàng như vậy?" Dị Ma Hoàng trừng mắt, ngây ngốc nhìn Vô Thủy Ma Bi đã hóa thành mảnh vỡ, trong mắt đầy vẻ điên cuồng và khó tin. "Không có gì là không thể, không thể chỉ vì thực lực của ngươi quá yếu!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, trò chơi kết thúc!

Hắn vung tay, bàn tay khổng lồ che trời lập tức bùng phát ra thần quang ức vạn trượng, hung hăng ấn xuống từ trên không, một tay tóm gọn Dị Ma Hoàng vào lòng bàn tay. "Không!

Sao lại như vậy?" Dị Ma Hoàng điên cuồng gào thét, liều mạng công kích, muốn thoát ra, nhưng đáng tiếc dù hắn giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Diệp Đông Hoàng! "Ngươi... ngươi không phải Tổ Cảnh!

Ngươi là Thiên Chí Tôn!" Đột nhiên, Dị Ma Hoàng ngừng giãy giụa, giọng nói mang theo sự sợ hãi.

Thiên Chí Tôn, đó là đại năng có thể được xưng là cường giả tuyệt thế ngay cả ở Đại Thiên Thế Giới!

Mặc dù hắn chỉ cách Thiên Chí Tôn một bước, nhưng bước này chính là sự khác biệt giữa tiên và phàm, rồng và rắn, như trời với vực, khó mà vượt qua! "Thiên Chí Tôn?" Trong mắt Ứng Hoan Hoan, Lăng Thanh Trúc, Lôi Chủ, Viêm Chủ và những người khác đều lộ ra vẻ nghi hoặc!

Bọn họ đều là lần đầu tiên nghe thấy từ này, chẳng lẽ đây chính là

cảnh giới trên cả Tổ Cảnh?

Thiên Chí Tôn!

Ba chữ này phảng phất như một con dao khắc sâu vào lòng của một đám cường giả!

Vốn trong lòng bọn họ, Tổ Cảnh nơi Phù Tổ, Ma Hoàng ngự trị chính là mục tiêu cả đời của họ.

Nay kinh ngạc nghe tin trên Tổ Cảnh còn có Thiên Chí Tôn, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, lòng trào dâng!

Từng đạo ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, Phù Tổ đã là thần trong lòng bọn họ, là đệ nhất nhân từ xưa đến nay!

Nay, Diệp Đông Hoàng lại là một tồn tại vĩ đại vượt qua cả Phù Tổ!

Giờ khắc này, bọn họ nhìn thân ảnh của Diệp Đông Hoàng, chỉ cảm thấy càng thêm vĩ ngạn, khó mà nhìn thẳng! "Thực lực hiện tại của ta ít nhất cũng tương đương với Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn nhỉ?" Diệp Đông Hoàng trong lòng trầm ngâm, Thiên Chí Tôn là cách gọi của thế giới Đại Chúa Tể!

Đây là một đại cảnh giới, chia làm Linh Phẩm Thiên Chí Tôn, Tiên Phẩm Thiên Chí Tôn và Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn!

Tổ Cảnh của thế giới Vũ Động và Đấu Đế của thế giới Đấu Phá đại khái tương đương với nửa bước Linh Phẩm Thiên Chí Tôn!

Với thực lực hiện tại của hắn, cho dù đến Đại Thiên Thế Giới, cũng gần như là tồn tại sở hướng vô địch!

Bụp!

Năm ngón tay siết lại, Dị Ma Hoàng liền bị bóp chết như một con kiến, toàn bộ máu thịt linh hồn đều bị hắn thôn phệ, hóa thành nội tình

và dưỡng chất của hắn! "Ma Hoàng đại nhân bị tiện tay bóp nát rồi?" Thiên Vương Điện và các cường giả Dị Ma khác ngây người tại chỗ, toàn thân lạnh toát, vị hoàng đế mà bọn họ sùng bái tín ngưỡng cứ thế bị người ta bóp chết? "Đệt!" Viêm Chủ, Lôi Chủ và các cường giả Thiên Huyền Đại Lục khác cũng trố mắt sững sờ, Dị Ma Hoàng khiến bọn họ sợ hãi, khiến Phù Tổ phải thiêu đốt luân hồi lại cứ thế bị bóp chết?

Thiên địa một mảnh tĩnh lặng!

Vô số ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, tràn đầy kính sợ, sùng bái và cuồng nhiệt!

Sắc mặt Diệp Đông Hoàng thản nhiên, trong lúc thu tay về, hắn thuận tiện tóm lấy Thập Vương Điện và các Dị Ma Vương khác vào lòng bàn tay, bóp nát thôn phệ, rồi nhìn về phía Lôi Chủ và những người khác: "Đám tép riu còn lại giao cho các ngươi dọn dẹp!" "Đông Hoàng bệ hạ yên tâm, phần còn lại cứ giao cho chúng ta!" Lôi Chủ và những người khác vội vàng tiến lên cung kính đáp lời, giọng nói tràn đầy kính sợ và cuồng nhiệt!

Dị Ma Hoàng và Thập Vương Điện đều đã chết, còn lại đều là đám lính quèn, căn bản không đáng lo ngại.

Trận Thiên Địa Đại Chiến lần thứ hai kết thúc!

Thiên Huyền Đại Lục chìm trong niềm vui cuồng hoan của kiếp sau tai ương.

Tên tuổi của Diệp Đông Hoàng vang dội khắp thiên hạ, bát hoang đến chầu, tứ hải thần phục, tất cả sinh linh cùng bái!

Trận Thiên Địa Đại Chiến lần thứ nhất, thảm liệt vô cùng, cuối cùng dựa vào Phù Tổ thiêu đốt luân hồi, phong ấn vết nứt vị diện và Dị Ma Hoàng, mới miễn cưỡng cứu vớt được thế giới, cứu vớt được

ức vạn sinh linh!

Tên tuổi của Phù Tổ, vĩnh viễn bất hủ!

Trận Thiên Địa Đại Chiến lần thứ hai tuy kết thúc ngoài dự liệu của tất cả mọi người, nhưng thành quả đạt được lại huy hoàng chưa từng có!

Không chỉ đánh bại cuộc xâm lược của Dị Ma, bảo vệ thế giới, mà còn triệt để tiêu diệt Dị Ma Hoàng mà Phù Tổ liều mạng cũng khó mà hoàn toàn đánh bại.

Uy danh của Diệp Đông Hoàng đã hoàn toàn thay thế Phù Tổ, trở thành vị thần trong lòng tất cả mọi người!

Tên tuổi của Diệp Đông Hoàng, vĩnh viễn bất hủ!

Đông Hoàng bệ hạ, cử thế vô song, cái thế vô địch!

Đại chiến kết thúc, trung tâm Loạn Ma Hải mọc lên một ngọn thần sơn cao trăm vạn trượng.

Ngọn thần sơn này do Diệp Đông Hoàng dùng đại thần thông ngưng tụ mà thành, được đặt tên là Trấn Ma Sơn.

Vì có Diệp Đông Hoàng, Trấn Ma Sơn không chỉ lập tức trở thành biểu tượng của Loạn Ma Hải, mà còn trở thành thánh địa mà tất cả sinh linh Thiên Huyền Đại Lục hướng tới!

Nhân tộc, Yêu tộc... cường giả các tộc đâu đâu cũng có, nhưng không ai dám làm càn ở Trấn Ma Sơn!

Trên bầu trời Trấn Ma Sơn, Vạn Đạo Chu sừng sững, trấn áp vạn cổ, vĩnh hằng bất hủ!

Diệp Đông Hoàng chắp tay sau lưng, đứng ở mũi thuyền, ánh mắt xa xăm.

Ánh mắt của hắn xuyên thấu hư không vô tận, ý thức của hắn,

phảng phất cũng hòa nhập vào thiên địa này trong khoảnh khắc!

Ý niệm đến đâu, mọi nơi trong trời đất, tùy ý đến đâu, vô số núi sông, sông ngòi, đồng bằng lướt qua trong ý thức của hắn...

Chương 536

Hắn dùng ý thức nhìn xuống trời đất, rồi sau đó, trong hư vô xuất hiện ánh sáng hỗn độn, đó chính là Thái Thượng Chi Địa mà Cửu Thiên Thái Thanh Cung gọi.

Nơi khởi nguồn của Thái Thượng Chi Lực!

Thực ra chính là nơi Vị Diện Chi Thai tọa lạc!

Ý thức của Diệp Đông Hoàng tiến vào trong hỗn độn đó, lại gặp phải một lớp màng mỏng cản trở, muốn ngăn cản hắn tiếp cận!

Ý thức của Diệp Đông Hoàng cường hãn, phảng phất như một cái dùi nhọn không gì không xuyên thủng, hung hăng đâm vào lớp màng mỏng đang cản trở hắn!

Bốp!

Lớp màng mỏng cản trở hắn vỡ tan theo tiếng, ngay cả một khoảnh khắc cũng không cản được.

Ngay sau đó, sự cản trở và bài xích đó biến mất, ý thức của Diệp Đông Hoàng bắt đầu ngưng tụ, trong hỗn độn đó, hóa thành thân thể.

Hắn nhắm chặt hai mắt, ý thức phảng phất hoàn toàn hòa nhập vào hỗn độn đó!

Ở đó, hắn cảm nhận được một ý niệm giống như sinh linh, chỉ có điều ý niệm đó cực kỳ non nớt, như một thai nhi không có tư tưởng.

Đó là Vị Diện Chi Thai, hay còn gọi là Vị Diện Chi Linh, cũng là tồn tại tối cao vô thượng nhất trong thiên địa này.

Chỉ có điều, tồn tại đó, không hề có bất kỳ tư tưởng nào, nhưng nó lại là sinh linh mạnh mẽ nhất được sinh ra trong thiên địa này.

Cái gọi là Thái Thượng Chi Lực, chính là đến từ nó.

Mà Dị Ma Hoàng kia cũng như Phù Tổ năm xưa, chính là vì nó mà đến!

Bởi vì chỉ cần có được nó, người đó sẽ là Vị Diện Chi Chủ thực sự, sở hữu sức mạnh của toàn bộ vị diện này!

Chỉ có điều, bọn họ dù sao cũng không phải là người được sinh ra trong thiên địa này, giữa họ và Vị Diện Chi Thai có một chút ngăn cách.

Phù Tổ từng cảm ứng được nó, nhưng trong lúc tiếp xúc, lại chưởng khống thất bại...

Diệp Đông Hoàng cũng không phải là người được sinh ra trong thiên địa này, nhưng thực lực của hắn há có thể so với Phù Tổ, hắn có thể dùng sức mạnh áp đảo người khác, dùng sức mạnh khuất phục Vị Diện Chi Thai. "Quả nhiên không hổ là thần vật đệ nhất trong thiên địa này!" Ý thức của Diệp Đông Hoàng từ từ tiếp cận Vị Diện Chi Thai, mà cái sau dường như cũng phát giác được sự tiếp cận của hắn, ánh sáng hỗn độn cuộn trào, liền biến mất. "Trước mặt Trẫm mà còn muốn chạy?" Ý thức của Diệp Đông Hoàng đột nhiên bùng nổ, phảng phất như có những xúc tu vô hình vươn ra từ phía bát phương, trong nháy mắt đã tóm được Vị Diện Chi Thai! "Qua đây!" Diệp Đông Hoàng khẽ quát, ánh sáng hỗn độn bắt đầu ngưng tụ trước mặt hắn, rồi hóa thành một linh thai lớn chừng bàn tay!

Linh thai nhẹ nhàng tiếp cận Diệp Đông Hoàng, cuối cùng đã rơi vào tay hắn.

Khi bàn tay Diệp Đông Hoàng nắm lấy Vị Diện Chi Thai, một cảm giác kỳ lạ từ sâu trong lòng dâng lên, cảm giác đó... giống như hắn đã trở thành Vị Diện Chi Chủ của vị diện này!

Đó là sự chưởng khống tuyệt đối đối với phiến thiên địa này.

Vị Diện Chi Chủ!

Đối với điều này, Diệp Đông Hoàng cũng không ngạc nhiên!

Hắn đã chưởng khống không ít thế giới, đối với việc này đã quen đường thuộc lối!

Mà khoảnh khắc Diệp Đông Hoàng nắm lấy Vị Diện Chi Thai, Loạn Ma Hải cho đến cả Thiên Huyền Đại Lục, vô số ánh mắt đều ngước nhìn lên bầu trời!

Chỉ thấy Diệp Đông Hoàng được bao bọc trong ánh sáng hỗn độn, vĩ ngạn uy nghiêm, thần thánh bất khả xâm phạm!

Theo hơi thở của hắn, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được trời đất phảng phất cũng đang cộng hưởng theo.

Một cảm giác uy nghiêm không thể diễn tả bằng lời, từ thân thể hắn lan tỏa ra.

Mà dưới sự uy nghiêm kỳ lạ đó, vùng đất Loạn Ma Hải bên dưới Vạn Đạo Chu, đột nhiên có vô số bóng người quỳ xuống rào rào!

Những bóng người này đều là cường giả của phiến thiên địa này, có Yêu tộc, có Nhân tộc...

Nhưng ánh mắt của bọn họ lại có cùng một sự cuồng nhiệt và mê ly, bọn họ nhìn bóng người đó, sự uy nghiêm đó, giống như thần tử ở thế tục nhìn thấy đế vương.

Sự uy nghiêm đó, vượt lên trên cả trời đất. "Đông Hoàng bệ hạ..." Không biết là ai đã lẩm bẩm nói, rồi giọng nói đó lan ra với tốc độ kinh người, khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên vô số giọng nói bỗng vang lên ầm ầm, chấn động cả bầu trời. "Đông Hoàng bệ hạ, vĩnh hằng bất hủ!" Tiếng hô cuồng nhiệt vang vọng khắp vũ trụ, vô số ánh

mắt sùng bái, kính sợ, ngưỡng mộ nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, nhìn về người đàn ông chói mắt nhất thế giới này!

Vạn chúng triều bái, hô vang, Diệp Đông Hoàng đã sớm quen không lạ, chưởng khống được Vị Diện Chi Tâm, Diệp Đông Hoàng trở về đại điện bên trong Vạn Đạo Chu. "Bệ hạ, đây là những công pháp võ học trên Tạo Hóa Võ Học của Thiên Huyền Đại Lục mà ngài đã phân phó thu thập!" Hắc Ám Chi Chủ khoan thai bước đến, trong tay cầm một chiếc nhẫn trữ vật, trong sự kính sợ mang theo một tia ngưỡng mộ và sùng bái! "Ừm, vất vả cho ngươi rồi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay, nắm lấy nhẫn trữ vật trong lòng bàn tay, quan sát Hắc Ám Chi Chủ!

Chỉ thấy nàng mặc một bộ chiến giáp mỏng màu đen, mái tóc dài xõa xuống, một dung nhan lạnh lùng diễm lệ cũng vô cùng tinh xảo!

Một đôi mắt, lại càng hiện lên màu đen tuyền, sự hắc ám đó, không hề tà ác, ngược lại còn trông dị thường sâu thẳm.

Nghe vậy, gò má lạnh lùng của nàng nở ra một nụ cười xinh đẹp động lòng người, "Có thể phục vụ bệ hạ, là vinh hạnh của chức hạ!" "Vậy ngươi có muốn phục vụ Trẫm sâu hơn không?" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra, ôm lấy vòng eo thon mềm mại mà rắn rỏi của Hắc Ám Chi Chủ, kéo nàng vào lòng, cúi đầu nhìn đôi mắt đen xinh đẹp hoảng loạn và kinh ngạc của nàng! "Tùy bệ hạ phân phó!" Trái tim đã trầm tịch vạn năm của Hắc Ám Chi Chủ đập dữ dội, đập nhanh chưa từng có.

Trước đó nàng còn ngưỡng mộ tiểu sư muội 'Băng Chủ' của mình, không ngờ nhanh như vậy đã ước nguyện thành sự thật!

Khí tức nam tử nồng nàn ập đến, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức ửng hồng, toàn thân có cảm giác mềm nhũn!

Nếu có người khác ở đây, nhất định sẽ rất khó tin Hắc Ám Chi

Chủ từng uy chấn bốn phương, lạnh lùng bá đạo lại có một mặt tiểu nữ nhân như vậy!

Đối với những tồn tại yếu ớt khác, nàng tự nhiên là Hắc Ám Chi Chủ uy nghiêm bá đạo, không thể xâm phạm.

Nhưng trước mặt Diệp Đông Hoàng, nàng chính là một tiểu nữ nhân mặc cho quân vương hái lượm!

Thực lực địa vị khác nhau, cảm giác tự nhiên cũng khác nhau!

Không nói nhiều, nhìn giai nhân xinh đẹp kiều diễm trong lòng, Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn xuống!

Thân thể cường tráng của hắn trực tiếp phủ lên!

Cường thế mà bá đạo!

Bàn tay to của Diệp Đông Hoàng đã luồn vào trong chiếc váy dài của Hắc Ám Chi Chủ.

Rất nhanh, hai cơ thể đã quấn lấy nhau.

Tiếng ngâm khẽ khiến người ta miên man suy nghĩ liền vang vọng trong đại điện này! "Đại Hoang Tù Thiên Chỉ, một chỉ tù thiên địa, hai chỉ nát sơn hà, ba chỉ diệt sinh linh, bốn chỉ phá thương khung, năm chỉ động càn khôn…" Thoải mái hưởng dụng giai nhân xong, Diệp Đông Hoàng toàn thân khoan khoái, tùy ý lật xem các công pháp võ học mà Hắc Ám Chi Chủ đã thu thập từ trước!

Với ngộ tính và tu vi hiện giờ của hắn, những võ học bậc này về cơ bản chỉ cần xem một lần là có thể lĩnh hội, thậm chí cải tiến cho mạnh hơn! "Đại Hoang Vu Kinh, võ học mạnh nhất của Đạo Tông, võ học trấn điện của Hoang Điện, có thể khiến một vùng đất trù phú hoá thành hoang vu, toàn bộ sinh cơ hoá thành sức mạnh cho người thi triển sử dụng…" "Thanh Thiên Hóa Long Quyết, võ học luyện thể, mượn thiên long chi khí để nhập môn, tu luyện ra Thanh Long Bì, khi

tu luyện đến đỉnh phong, mức độ cường hãn của nhục thể gần như có thể sánh ngang với những Long tộc chân chính…" "Hoang Vu Yêu Nhãn, viễn cổ có dị thú tên là Hoang, sinh ra có một mắt, khi mở mắt, vạn dặm hoang vu, như năm tháng trôi đi, nuốt chửng sinh cơ con người…" Diệp Đông Hoàng tùy ý lật xem từng cuốn một, dung hợp chúng vào Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, lấy tinh hoa bỏ cặn bã, tăng cường nội tình cho Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh.

Đồng thời hắn cũng ngưng tụ Vạn Đạo Kinh và các loại công pháp võ học thành một tấm Võ Đạo Thiên Bia.

Võ Đạo Thiên Bia được dựng trên đỉnh Trấn Ma Sơn, toàn bộ Thiên Huyền Đại Lục đều có thể nhìn thấy!

Tất cả sinh linh ít nhiều đều có thể lĩnh ngộ được công pháp võ học phù hợp với mình từ đó, còn có thể lĩnh ngộ được gì thì hoàn toàn phụ thuộc vào thiên phú và ngộ tính của bản thân.

Đương nhiên, càng gần Võ Đạo Thiên Bia thì càng cảm nhận được võ đạo thần vận mà Diệp Đông Hoàng để lại, đối với việc tu luyện và lĩnh ngộ võ học có hiệu quả làm ít công to!

Vì vậy, mỗi ngày đều có vô số người từ bốn phương tám hướng đổ về Loạn Ma Hải, leo lên Trấn Ma Sơn, muốn cảm nhận đạo vận của Võ Đạo Thiên Bia ở cự ly gần!

Tuy nhiên, càng gần Võ Đạo Thiên Bia, áp lực càng lớn, càng khảo nghiệm thiên phú và ngộ tính, hơn nữa áp lực ngày một tăng cường!

Do đó, không ai có thể ở lại gần Võ Đạo Thiên Bia mãi mãi, và mỗi người chỉ có ba cơ hội!

Điều này đảm bảo rằng ai cũng có cơ hội ở bên cạnh Võ Đạo Thiên Bia, tránh việc có người chiếm giữ vị trí tốt nhất mà không chịu rời đi!

Diệp Đông Hoàng cũng vì thế mà được vạn linh tôn xưng là Võ Tổ!

Tổ của võ đạo! … Trên đỉnh Trấn Ma Sơn, dưới Võ Đạo Thiên Bia, có một bóng hình yểu điệu anh tư hiên ngang đang ngồi xếp bằng, tĩnh lặng cảm ngộ. "Tiên tử kia là ai vậy?

Ta thấy nàng ấy hình như đã ở dưới Võ Đạo Thiên Bia mấy ngày rồi thì phải?" Một thanh niên gian nan chống lại áp lực vô hình, nhìn về phía bóng hình yểu điệu đang ngồi xếp bằng, ánh mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng! "Tiểu tử, ngươi là đồ nhà quê từ đâu tới vậy, ngay cả Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên lừng lẫy của Viêm Thần Điện ở Loạn Ma Hải mà cũng không biết!" Một trung niên bên cạnh kinh ngạc, ánh mắt đầy vẻ khinh thường, nhưng khi nhìn về phía Đường Tâm Liên lại ẩn chứa sự nóng bỏng và kính sợ! "Tại hạ quả thực vừa mới từ quê nhà đến đây, đối với vị Hỏa Tiên Tử này thật sự không hiểu rõ lắm!" Thanh niên sờ sờ mũi, cười gượng. "Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên là thủ tịch đại đệ tử của điện chủ Ma La của Viêm Thần Điện, người kế nhiệm đời tiếp theo của Viêm Thần Điện, đứng thứ hai trong Bảng Tân Tú Loạn Ma Hải, hiệu là 'Hỏa Tiên Tử'." "Nàng không chỉ nổi danh xinh đẹp, mà thực lực và thiên phú cũng cực mạnh, từng chịu đựng được bốn mươi chín lần tử khí công kích trong Tử Viêm Linh Trì của Viêm Thần Điện!" "Danh tiếng của nàng ở Loạn Ma Hải tỷ lệ thuận với vẻ đẹp của nàng, đều là do vô số trận khiêu chiến tích lũy mà thành, trong thế hệ trẻ ở Loạn Ma Hải, hiếm có ai có thể đối kháng với nàng!" "Nàng là tiên tử mà vô số thanh niên tuấn kiệt ở Loạn Ma Hải mơ ước, chỉ là vị tiên tử này bình thường quá mức hiên ngang, thực lực và khí phách không thua kém nam nhi khiến nhiều người phải chùn bước!" "Đương nhiên, những thứ đó cũng chẳng là gì, ngươi có biết điều gì khiến nàng nổi danh nhất không?" Trung niên đại hán dừng lại, nhìn về phía thanh niên, ra vẻ bí ẩn! "Là gì vậy?"

Thanh niên tò mò. "Một tháng trước, Dị Ma xâm lược, Loạn Ma Hải chính là chiến trường đầu tiên, ngươi biết chứ?" Trung niên đại hán nói.

Chương 537

"Chuyện này ta đương nhiên biết, cuối cùng Đông Hoàng Bệ hạ ra tay, trong nháy mắt tiêu diệt Dị Ma Hoàng, cứu vớt thế giới!" Thanh niên ưỡn ngực ngẩng đầu, khi nhắc đến Diệp Đông Hoàng, ánh mắt mang theo sự cuồng nhiệt, kính sợ, cảm kích và tự hào không gì sánh được.

Vinh dự lây! "Không sai!" Nhắc đến Diệp Đông Hoàng, sự nóng bỏng trong mắt trung niên đại hán đối với Đường Tâm Liên liền biến mất, ánh mắt cũng trở nên cuồng nhiệt và kính sợ, nói: "Ngày đó Đông Hoàng Bệ hạ ngự thiên chu mà đến, quan sát chiến trường, lúc đó liên quân Loạn Ma Hải đang kịch chiến với đại quân Dị Ma!" "Mà Hỏa Tiên Tử có năng lực thống lĩnh cực mạnh, chưởng quản Hỏa Thần Vệ, lực lượng chiến đấu mạnh nhất của Viêm Thần Điện, là một trong tứ quân thống soái của Viêm Thần Điện!" "Hỏa Thần Vệ do một ngàn chiến sĩ mạnh mẽ tạo thành, có sự ăn ý gần như biến thái, có thể thi triển dung hợp trận pháp để dung hợp sức mạnh của họ lại với nhau." "Mà Hỏa Tiên Tử với tư cách là thống lĩnh của Hỏa Thần Vệ, có thể điều khiển sức mạnh này, đó chính là biểu hiện của sự tin tưởng mà Hỏa Thần Vệ dành cho nàng!" "Nàng đối với binh lực của Viêm Thần Điện rõ như lòng bàn tay, quân đội khổng lồ của Viêm Thần Điện trong tay nàng có thể vận chuyển như mây bay nước chảy, hình thành một cỗ máy chiến tranh đáng sợ!" "Mỗi một người của Viêm Thần Điện đều công nhận năng lực thống lĩnh của Hỏa Tiên Tử, điện chủ Ma La càng yên tâm giao toàn bộ vũ lực của Viêm Thần Điện cho nàng khống chế, các trưởng lão và đệ tử của Viêm Thần Điện cũng vui vẻ chấp nhận sự chỉ huy của nàng!" Trung niên đại hán nói năng sinh động, thanh niên nghe đến nhập thần, trong đầu hiện lên

hình ảnh Hỏa Tiên Tử mặc giáp trụ, tay cầm trường thương, hồng nhan không thua đấng mày râu, anh tư hiên ngang, nhiệt huyết sôi trào!

Chỉ nghe trung niên đại hán nói tiếp: "Trận chiến ngày đó, Hỏa Tiên Tử dẫn lĩnh Hỏa Thần Vệ kịch chiến với đại quân Dị Ma, không biết bao nhiêu Dị Ma đã tan thành tro bụi trong tay nàng!" "Đông Hoàng Bệ hạ ngồi trên thiên chu quan chiến, cũng đánh giá rất cao biểu hiện của nàng, khen một câu 'Không tệ'!" "Lúc đó tham chiến còn có các tuyệt thế cường giả cảnh giới Chuyển Luân, Luân Hồi, mà cả chiến trường chỉ có một mình Hỏa Tiên Tử được vinh dự này!" Trung niên đại hán ánh mắt cuồng nhiệt, lòng dạ trào dâng, chỉ hận không thể quay lại chiến trường lúc đó, kịch chiến với Dị Ma, nếu có thể được Diệp Đông Hoàng khen một câu, chết cũng đáng! "Đại trượng phu phải như thế!" Thanh niên lòng dạ trào dâng, tâm trí hướng về, phảng phất như nhìn thấy chiến trường gươm đao sáng loáng, máu nhuộm vạn dặm, chỉ hận không thể cầm kiếm chém Dị Ma, đại sát tứ phương!

Oanh!

Đột nhiên, đúng lúc này, một ngọn lửa màu trắng sữa từ hư không lan ra, nhiệt độ nóng bỏng lập tức kinh động tất cả cường giả trên Trấn Ma Sơn.

Vút vút vút!

Tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy trên đỉnh đầu Đường Tâm Liên ngưng tụ một đóa sen lửa màu trắng sữa, đóa sen sống động như thật, yêu dã mà diễm lệ!

Nhìn thấy ngọn lửa kia trong nháy mắt, tất cả cường giả trong lòng đều giật mình, cảm thấy một nỗi kinh hoàng tột độ đang ập đến!

Trong lòng họ dấy lên một ý nghĩ mãnh liệt, đó là chỉ cần dính phải một chút ngọn lửa đó, họ sẽ bị tịnh hóa thành hư vô. "Trời ạ, lại

là võ học bậc tám!" Lúc này, một tiếng kinh hô vang lên, vô số võ giả nhìn về phía tấm bia đá ghi chép trên đỉnh Trấn Ma Sơn.

Tấm bia đá này ghi lại bảng xếp hạng những người lĩnh ngộ võ học trên Võ Đạo Thiên Bia.

Lúc này, chỉ thấy trên tấm bia đá hiện lên một hàng chữ lớn màu vàng: "Võ học bậc tám hạ phẩm, có thể ngưng tụ ngọn lửa thần bí Tịnh Liên Yêu Hỏa có khả năng tịnh hóa vạn vật, có đặc hiệu tịnh hóa vạn vật, thậm chí có thể dùng tình cảm của con người làm mồi dẫn, tiến vào cơ thể, tịnh hóa cả nhục thể, linh hồn, nguyên lực thành hư vô!" "Không hổ là võ học bậc tám, thật đáng sợ!" "Võ học bậc tám, đó chính là võ học tương đương với Tổ Cảnh!" "Hỏa Tiên Tử thật quá lợi hại, lại có thể lĩnh ngộ được loại võ học nghịch thiên này!" "Đông Hoàng Bệ hạ quá vĩ đại, ngay cả võ học bậc tám cũng đặt trong Võ Đạo Thiên Bia!" … Những tiếng kinh thán vang lên, vô số ánh mắt hâm mộ ghen tị nhìn về phía Đường Tâm Liên, tràn đầy vẻ nóng bỏng, kích động không thôi!

Nếu Đường Tâm Liên có thể lĩnh ngộ được loại võ học này, bọn họ chưa chắc đã không thể! … Vạn Đạo Chu, đại điện. "Tịnh Liên Yêu Hỏa, Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên, quả là tuyệt phối!" Diệp Đông Hoàng đặt bí tịch trong tay xuống, ánh mắt nhìn xuống thấy được Đường Tâm Liên đang lĩnh ngộ Tịnh Liên Yêu Hỏa!

Tịnh Liên Yêu Hỏa này là do hắn dựa vào dị hỏa Tịnh Liên Yêu Hỏa trong thế giới Đấu Phá mà sáng tạo ra, có thể khiến người tu luyện ngưng tụ ra Tịnh Liên Yêu Hỏa, uy lực không hề thua kém dị hỏa của thế giới Đấu Phá!

Việc Đường Tâm Liên lĩnh ngộ được võ học bậc tám đã chấn động cả Trấn Ma Sơn, và tin tức này lan truyền ra khắp Thiên Huyền Đại Lục với tốc độ cực nhanh. "Đa tạ Bệ hạ!" Đường Tâm Liên lĩnh

ngộ Tịnh Liên Yêu Hỏa, cảm thấy đã gần đến giới hạn, liền đứng dậy, hướng về phía Vạn Đạo Chu mà cúi đầu bái lạy!

Vút!

Đột nhiên, một cỗ lực lượng vô hình hạ xuống bao phủ lấy Đường Tâm Liên, thân ảnh anh tư yểu điệu của nàng lập tức biến mất tại chỗ! "Ửa, Hỏa Tiên Tử đi đâu rồi?" "Trên Trấn Ma Sơn không thể phi hành, không thể xuyên qua không gian, chỉ có thể đi bộ rời đi, sao Hỏa Tiên Tử lại đột nhiên biến mất vậy?" "Ta biết rồi, chắc chắn là Bệ hạ triệu kiến Hỏa Tiên Tử, đã đưa nàng đi rồi!" "Không sai!

Trên Trấn Ma Sơn này, chỉ có Bệ hạ mới có thể đưa một người sống đi một cách lặng lẽ như vậy!" "Ta nhất định phải lĩnh ngộ được võ học bậc tám, biết đâu cũng có thể được Bệ hạ triệu kiến, chiêm ngưỡng thiên nhan!" "Đúng vậy!" … Trong chốc lát, Trấn Ma Sơn lại một lần nữa sôi trào.

Tin tức Đường Tâm Liên lĩnh ngộ võ học bậc tám, được Diệp Đông Hoàng triệu kiến giống như một cơn bão lấy Loạn Ma Hải làm trung tâm quét qua toàn bộ đại lục!

Khiến vô số người hâm mộ ghen tị, điên cuồng đổ về Trấn Ma Sơn! "Tiểu sư muội, xem ra chúng ta lại có thêm một tỷ muội nữa rồi!" Hắc Ám Chi Chủ ngồi trên đầu thuyền của Vạn Đạo Chu, đôi chân dài trắng nõn buông thõng giữa không trung, tùy ý đung đưa, thân hình hoàn mỹ duỗi ra, vẻ mặt lười biếng, cười quyến rũ nói. "Chỉ biết chơi gái!" Ứng Hoan Hoan hừ lạnh một tiếng, giọng nói lạnh lùng, không khí dường như ngưng kết một lớp băng sương! "Ha ha, tiểu sư muội ghen rồi sao?" Hắc Ám Chi Chủ cười tủm tỉm, không để ý nói: "Bệ hạ cái thế vô song, có thêm nhiều mỹ nữ cũng là lẽ đương nhiên!" Ứng Hoan Hoan không nói nhiều, ngầm thừa nhận lời của Hắc Ám Chi Chủ!

Kẻ mạnh, chính là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Trong lúc hai người nói chuyện, Đường Tâm Liên cũng đã được Diệp Đông Hoàng triệu đến đại điện! "Đường Tâm Liên bái kiến Bệ hạ, chúc Bệ hạ vĩnh hằng bất hủ!" Đường Tâm Liên ổn định thân hình, ngay lập tức cúi đầu bái lạy.

Đối với sự thay đổi đột ngột của hoàn cảnh xung quanh, nàng không hề kinh hoảng thất thố.

Nàng biết trên Trấn Ma Sơn này có năng lực như vậy chỉ có Diệp Đông Hoàng!

Có Diệp Đông Hoàng trấn giữ, cũng không ai dám làm càn ở đây! "Bình thân!" Diệp Đông Hoàng đánh giá giai nhân trước mặt, thân mặc nhuyễn giáp màu đỏ, nhuyễn giáp ôm sát người, phác họa ra những đường cong nóng bỏng gợi cảm.

Mái tóc đỏ hơi xoăn rũ xuống đến eo, khiến nàng có vẻ hơi quyến rũ.

Dung mạo của nàng cũng cực kỳ xinh đẹp, mày cong như vẽ, da trắng như tuyết.

Hơn nữa, nữ nhân này tuy quyến rũ động lòng người, nhưng giữa đôi mày lại có một tia anh khí hiên ngang không kém nam tử.

Mà khi sự quyến rũ và anh khí này kết hợp lại với nhau, sức quyến rũ toát ra hiển nhiên khiến không ít nam nhân tim đập thình thịch! "Tạ Bệ hạ!" Đường Tâm Liên đứng dậy, cảm nhận ánh mắt của Diệp Đông Hoàng, dù bình thường là người hào sảng phóng khoáng, trái tim nàng cũng đập thình thịch.

Giống như một thường dân đột nhiên được hoàng đế triệu kiến, căng thẳng, hưng phấn, thấp thỏm, sợ hãi… đủ loại cảm xúc đan xen!

Nàng len lén nhìn Diệp Đông Hoàng. "Đẹp trai quá!" Nhìn thấy

Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt, tâm trí nàng bất giác bị thu hút!

Đây không chỉ là sự thu hút về ngoại hình, mà còn là khí chất toát ra từ trong ra ngoài của Diệp Đông Hoàng và bản chất sinh mệnh cao hơn của hắn đang thu hút nàng! "Nàng có nguyện thị tẩm không?" Diệp Đông Hoàng nhìn vào đôi mắt động lòng người của nàng, đi thẳng vào vấn đề, hỏi thẳng. … "Nàng có nguyện thị tẩm không?" Lời của Diệp Đông Hoàng khiến thân thể mềm mại của Đường Tâm Liên run lên, nàng không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy!

Dù nàng không tự coi nhẹ mình, năng lực và danh tiếng trong thế hệ trẻ ở Loạn Ma Hải cũng thuộc hàng đầu, nhưng so với Diệp Đông Hoàng thì khoảng cách vẫn rất lớn. "Có thể phụng sự Bệ hạ là vinh hạnh của ta, ta bằng lòng!" Đường Tâm Liên gương mặt xinh đẹp ửng hồng, trái tim đập loạn như nai con, trong mắt mang theo một tia e thẹn, không chút do dự nói.

Thà làm thiếp anh hùng, không làm vợ người thường!

Trước mặt Diệp Đông Hoàng, căn bản không cần phải làm giá!

Giống như các triều đại cổ đại, hoàng đế để mắt đến nữ nhân nào, ai dám từ chối?

Ai sẽ làm giá, từ chối ba lần bốn lượt?

Còn việc hoàng đế có rất nhiều nữ nhân?

Ha ha, đó có phải là chuyện gì to tát đâu?

Vẫn có vô số nữ nhân chen nhau vỡ đầu muốn vào cung, thậm chí làm cung nữ cũng bằng lòng!

Diệp Đông Hoàng đứng dậy, đi đến trước mặt Đường Tâm Liên, hơi thở nam tính nồng nàn ập đến, trái tim Đường Tâm Liên lập tức thắt lại, căng thẳng, thấp thỏm, mong chờ… hoàn toàn không còn vẻ hào sảng ung dung, chỉ điểm giang sơn như thường ngày, trong đầu

không khỏi nghĩ đến những hình ảnh đỏ mặt tía tai… "Bệ hạ…" Ngay lúc suy nghĩ của nàng đang bay bổng, đột nhiên thân thể nhẹ bẫng, thì ra đã bị Diệp Đông Hoàng bế ngang lên, đôi mắt trong veo e thẹn ngước lên, bốn mắt nhìn nhau, đôi môi đỏ mấp máy, rất căng thẳng!

Cảm nhận lồng ngực ấm áp mạnh mẽ, ngửi thấy hơi thở nam tính nồng nàn, đây là lần đầu tiên nàng được một nam nhân ôm vào lòng, cả người đều mềm nhũn!

Diệp Đông Hoàng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ của nàng, ôm nàng đi vào phòng trong!

Đặt nàng lên giường, không nói nhiều lời, thân thể cường tráng của Diệp Đông Hoàng trực tiếp phủ lên!

Mạnh mẽ và bá đạo! "Ưm…" Đường Tâm Liên nhíu mày, một cơn đau ập đến, nàng cắn chặt đôi môi đỏ!

Cả người phảng phất như bị xuyên thấu!

Giây phút này, nàng đã hoàn thành sự lột xác của một người phụ nữ!

Rất nhanh, hai cơ thể đã quấn lấy nhau, những tiếng rên rỉ khe khẽ đầy khêu gợi vang vọng khắp đại điện! … Trong lúc Diệp Đông Hoàng đang hưởng thụ vẻ đẹp của giai nhân, dưới Trấn Ma Sơn có hai võ giả đặc biệt đến.

Một người mặc trường bào màu tím đen, khuôn mặt kiên nghị, ánh mắt nhìn về phía Vạn Đạo Chu trên không Trấn Ma Sơn không cuồng nhiệt, sùng bái như những người khác!

Ngược lại, trong ánh mắt hắn mang theo một tia phức tạp! "Võ Đạo Thiên Bia…" Ánh mắt hắn di chuyển xuống, dừng lại trên Võ Đạo Thiên Bia trên đỉnh Trấn Ma Sơn, hừ lạnh nói: "Ta, Lâm Động, dù có chết đói, chết khát, bị người ta đánh chết… cũng tuyệt đối

không tham ngộ võ học trên Võ Đạo Thiên Bia!" "Tiểu Động, nghe nói Hỏa Tiên Tử của Viêm Thần Điện đã lĩnh ngộ được võ học bậc tám hạ phẩm trên Võ Đạo Thiên Bia, đó là võ học tương đương với Tổ Cảnh đấy, với thiên phú của ngươi, rất có khả năng lĩnh ngộ được võ học bậc tám, sau này tấn thăng Tổ Cảnh cũng không phải là không có hy vọng!" Một thanh niên áo xanh ngũ quan anh tuấn, khí chất bất phàm bên cạnh Lâm Động khuyên nhủ.

Hắn chắp tay sau lưng đứng đó, gió nhẹ thổi qua, tóc dài bay bay, trông cực kỳ phóng khoáng.

Hắn chính là thiên kiêu của Lâm gia Đại Viêm Vương Triều, Lâm Lang Thiên!

Nhưng bây giờ Lâm gia Đại Viêm Vương Triều đã có hai vị tuyệt thế thiên kiêu, đó là Lâm Lang Thiên và Lâm Động!

Lâm Động nghe vậy, im lặng không nói, rõ ràng đang đấu tranh tư tưởng. "Thực ra Đông Hoàng Bệ hạ cũng không có đại thù gì với chúng ta, ngày đó Đông Hoàng Bệ hạ tuy cướp đi Tổ Thạch của ngươi, nhưng cũng coi như đã cứu ngươi một mạng, huống chi không có Đông Hoàng Bệ hạ, chúng ta cũng không thể ở bên nhau!" Lâm Lang Thiên tiếp tục khuyên nhủ, sau chuyến đi Mộ Phủ ngày đó, hắn hận Lâm Động đến xương tủy, truy sát khắp nơi, thề phải băm vằm Lâm Động thành từng mảnh!

Nhưng lần nào cũng để Lâm Động trốn thoát, hắn tức giận diệt cả nhà Lâm Động!

Nhưng thực ra hắn không hề giết người nhà Lâm Động, mà bí mật bắt họ đi, dùng thi thể của một số thổ phỉ để thay thế, rồi phóng hỏa đốt trụi!

Mọi người đều tưởng rằng nhà Lâm Động bị hắn diệt môn, thực ra tất cả đều là giả, hắn chỉ bí mật giam cầm họ!

Lúc đó hắn thực sự muốn giết người, nhưng không hiểu vì sao, cuối cùng lại không ra tay!

Chương 538

Thực ra đó chính là hào quang nhân vật chính phát huy tác dụng, che chở cho người nhà của nhân vật chính!

Sau đó, hắn tiếp tục truy sát Lâm Động.

Cuối cùng gặp được Lâm Động ở Đại Hoang Quận!

Vì Tổ Thạch và Tiểu Điêu đều bị Diệp Đông Hoàng lấy đi, con át chủ bài lớn nhất của Lâm Động không còn, cuối cùng bị Lâm Lang Thiên bắt được!

Trước khi bắt được Lâm Động, Lâm Lang Thiên thề phải băm vằm Lâm Động thành từng mảnh, nhưng khi thực sự bắt được Lâm Động, vì bị hào quang nhân vật chính bao phủ, hắn lại không ra tay được!

Hắn tự tìm cho mình một cái cớ, không thể để Lâm Động chết dễ dàng như vậy!

Lâm Động đã đối xử với hắn như thế nào trong Mộ Phủ, hắn đều phải trả lại!

Thế là hai người mở ra một trận nhục bác chiến!

Ngươi tới ta lui, một đi hai về.

Thời gian trôi qua, Lâm Lang Thiên đã hoàn toàn từ bỏ ý định giết Lâm Động!

Mà Lâm Động sau khi biết cha mẹ, ông nội đều không sao, thì vui mừng khôn xiết, ý định báo thù Lâm Lang Thiên cũng nhạt đi!

Thậm chí còn có một loại cảm kích khó hiểu!

Thực ra hắn và Lâm Lang Thiên cũng không có thù hận sinh tử,

mối thù của hai người bắt nguồn từ việc Lâm Lang Thiên một chưởng đánh phế cha hắn là Lâm Khiếu trong tộc hội.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén!

Lâm Lang Thiên chủ động chữa lành vết thương cũ cho Lâm Khiếu, còn thỏa mãn tâm nguyện muốn quay về gia tộc của ông nội Lâm Động là Lâm Chấn Thiên.

Khiến một mạch của Lâm Động trở về Lâm thị tông tộc!

Cứ như vậy, mối thù của hai người hoàn toàn được hóa giải!

Lâm thị tông tộc đối với việc có một thiên kiêu như Lâm Động gia nhập tự nhiên rất vui mừng, còn Lâm Chấn Thiên vì vết thương của con trai đã lành, lại được trở về Lâm gia, cũng vui mừng khôn xiết!

Đôi bên cùng có lợi!

Vui vẻ hòa thuận!

Lâm Động và Lâm Lang Thiên phát hiện ra: Hóa ra đồng tính mới là chân ái, dị tính chỉ để duy trì nòi giống! "Thiên ca, ngươi nói đúng, lúc đầu Diệp Đông Hoàng nói lấy một món bảo bối của ta để cứu ta một mạng, cũng không coi là nuốt lời, ta và hắn quả thực không ai nợ ai!" Lâm Động trầm mặc một lúc lâu, rồi đi về phía Trấn Ma Sơn!

Võ học bậc tám!

Ừm… thơm thật! "Không biết ta có thể lĩnh ngộ được võ học cấp bậc nào đây?

Bậc bảy chắc không thành vấn đề chứ?" Thấy Lâm Động lên núi, Lâm Lang Thiên nở một nụ cười hiểu ý, cũng đi theo leo lên Trấn Ma Sơn! … "Hào quang nhân vật chính bá đạo vậy sao?

Trai gái ăn tuốt à?" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia thú vị, hắn đã trở thành vị diện chi chủ, một nhân vật chính thiên mệnh

như Lâm Động, mọi hành động đều nằm trong tầm mắt của hắn!

Hắn không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy!

Chẳng lẽ vì mỹ nữ bị hắn chiếm hết, nên cấp cho hắn một mỹ nam sao? "Bệ hạ!" Trong lúc Diệp Đông Hoàng đang suy nghĩ, giọng nói quyến rũ của giai nhân vang lên! "Tự mình động đi!" Diệp Đông Hoàng lật người, Đường Tâm Liên lật người làm chủ, như một nữ tướng quân, thất tiến thất xuất. "Vẫn là phụ nữ tốt hơn!" Diệp Đông Hoàng âm thầm gật đầu.

Ừm, may quá, xem ra hắn vẫn bình thường, không bị Lâm Động ảnh hưởng! … Thời gian trôi qua, một năm thoáng chốc đã qua!

Diệp Đông Hoàng cũng đã chơi đủ, dặn dò các nàng một tiếng, liền quay về thế giới chính!

Trước khi đi, hắn dùng Tổ Thạch và một số thần vật luyện chế thành một chiếc phi chu cực phẩm bậc tám — Càn Khôn Chu!

Càn Khôn Chu công thủ nhất thể, có thể làm nền tảng cho các nàng lập thân.

Vì tu vi của họ nói chung không cao, Diệp Đông Hoàng tạm thời không định dung hợp thế giới Vũ Động vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can.

Như vậy, tốc độ thời gian trôi của thế giới Vũ Động sẽ khác với thế giới chính!

Họ có thể có nhiều thời gian hơn để tu luyện, đuổi kịp! … Thần Châu Giới, hoàng cung Đại Hạ Vương Triều. "Dạo chơi một vòng ở thế giới Vũ Động, giờ thì qua thế giới Siêu Thần chơi một chút!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía cánh cổng thông đạo vị diện kết nối với thế giới Siêu Thần, trực tiếp bước vào! … Siêu Thần Thế Giới.

Đây là một thế giới vũ trụ không có ma pháp và đấu khí, cũng

không có tu chân và võ đạo, chỉ có khoa học kỹ thuật siêu phàm đã phát triển đến giai đoạn 'thần'.

Thần ở đây cũng có sức mạnh siêu phàm, có thể trường sinh bất tử!

Chiến hạm của họ có thể vượt qua không gian, hủy diệt tinh thần.

Diệp Đông Hoàng khá hứng thú với điều này.

Hắn tiến vào thông đạo vị diện, lập tức cảm thấy không gian thời gian xoay chuyển, vũ trụ tinh hà lướt qua bên cạnh, ánh sáng kỳ lạ, lộng lẫy và thần kỳ! … Siêu Thần Thế Giới, Thiên Sứ Văn Minh.

Đây là một nền văn minh cổ xưa và hùng mạnh, được tạo thành từ các thiên sứ.

Họ từ lạc hậu đi đến hùng mạnh, từ theo đuổi sự sinh tồn đến theo đuổi khoái lạc cực độ, đã xây dựng nên Thiên Cung, tức là trật tự Thiên Cung.

Đây là một thế giới cực kỳ trọng nam khinh nữ, phụ nữ ở đây không có giá trị gì, trở thành tầng lớp bị hưởng lạc, thành đồ chơi.

Chủ nhân hiện tại của Thiên Sứ Văn Minh, cũng chính là chủ nhân của Thiên Cung, tên là Hoa Diệp, có thể nói là đại biểu xuất sắc nhất của chủ nghĩa hưởng lạc cực độ.

Lúc này, một con thuyền lớn xa hoa tinh xảo đang chậm rãi di chuyển trên bầu trời thấp, hai bên boong tàu là những đội chiến sĩ thiên sứ oai phong lẫm liệt, mặc giáp trụ, tay cầm bảo kiếm, chỉnh tề nghiêm trang.

Giữa con thuyền là một chiếc bảo tọa xa hoa tinh xảo, tôn quý uy nghiêm, chiếc bảo tọa này lớn bằng cả một chiếc giường lớn!

Giữa bảo tọa ngồi một thanh niên tóc vàng mặt mũi bỉ ổi, đầu đội

vương miện, thân mặc vương giáp!

Bên cạnh thanh niên là hai mỹ nữ thiên sứ có thân hình quyến rũ, lồi lõm rõ ràng.

Mỹ nữ thiên sứ cẩn thận nép vào lòng thanh niên, gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười nịnh nọt, nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn giấu sự sợ hãi và bi thương sâu sắc!

Họ mặc cho thanh niên sờ soạng, cung phụng hắn vui chơi, tùy ý đùa giỡn, nhưng vẫn phải gượng cười!

Chỉ cần một chút sơ suất, là sẽ có kết cục bị đánh chết!

Dưới chân thanh niên còn có hai mỹ nữ thiên sứ, họ quỳ một bên, đấm chân cho hắn!

Phía trước thanh niên còn có hàng chục mỹ nữ thiên sứ đang tấu nhạc, rót rượu, cẩn thận hầu hạ.

Cuộc sống này có thể nói là tiêu dao khoái hoạt, không gì sánh được.

Mà thanh niên này tự nhiên chính là chủ nhân hiện tại của Thiên Sứ Văn Minh — Hoa Diệp, con thuyền lớn này là một trong những phương tiện di chuyển của hắn, Cực Lạc Thiên Chu.

Cạch!

Đột nhiên, Cực Lạc Thiên Chu rung lên, một mỹ nữ thiên sứ đang bưng mâm trái cây loạng choạng, trái cây trong mâm rơi vãi trên đất. "Vương thượng tha mạng!" Mỹ nữ thiên sứ giật mình, lập tức quỳ xuống đất, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, hoảng sợ cầu xin. "Hừ!" Hoa Diệp không để ý đến lời cầu xin tha thiết của nữ thiên sứ, trực tiếp một cước đá bay nàng, sau đó làm động tác cắt cổ! "Vương thượng tha mạng ạ, Vương thượng khai ân…" Trong tiếng khóc lóc cầu xin của nữ thiên sứ, hai chiến sĩ thiên sứ tiến lên lôi nàng đi, trực

tiếp chém đầu.

Hoa Diệp phảng phất như vừa giẫm chết một con kiến, không hề để tâm, tiếp tục ôm mỹ nữ thiên sứ trong lòng hưởng lạc!

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trong khu rừng nhỏ phía dưới có hai mỹ nữ thiên sứ, ánh mắt bỉ ổi lập tức sáng lên!

Hai mỹ nữ thiên sứ phía dưới kia xinh đẹp hơn nhiều so với những người ở đây, trong đó có một người tên là Nhược Ninh, là con gái của một đại tướng dưới trướng hắn!

Nhưng hắn đã chơi chán rồi, không còn hứng thú lắm.

Sự chú ý của hắn hoàn toàn tập trung vào nữ thiên sứ còn lại!

Nữ thiên sứ kia mặc một bộ lễ phục cung đình màu trắng, thân hình cao ráo, eo thon, thanh lệ thoát tục, mỹ diễm động lòng người!

Nữ thiên sứ này hắn cũng nhận ra, cũng là con gái của một đại tướng khác dưới trướng hắn tên là Khải Toa!

Đối với Khải Toa, hắn đã thèm muốn từ lâu rồi!

Chương 539

Nửa đêm mơ màng, hắn đều có thể nghĩ đến thân thể mềm mại tuyệt diệu đó!

Nếu đè dưới thân, sẽ tuyệt vời biết bao!

Ban đầu hắn đang định cho người dâng Khải Toa lên, không ngờ bây giờ lại gặp ở đây!

Thấy Khải Toa đã trở nên xinh đẹp động lòng người như vậy, hắn không thể chờ đợi được nữa! "Đến đó!" Hoa Diệp vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ, hạ Cực Lạc Thiên Chu xuống!

Thiên chu hạ xuống, hắn liền không thể chờ đợi được nữa mà dẫn một đội chiến sĩ thiên sứ đi về phía Khải Toa. "Là Hoa Diệp, mau chạy!" Thấy Hoa Diệp, Nhược Ninh kinh hô, kéo Khải Toa chạy đi!

Nàng hiểu rất rõ Hoa Diệp là người như thế nào, đó chính là một con động vật hình người chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ vấn đề!

Mục đích hắn đến đây, dùng đầu ngón chân cũng biết, chắc chắn là để ý đến Khải Toa.

Nàng ngay lập tức kéo Khải Toa chạy trốn, không phải vì không muốn Khải Toa bị Hoa Diệp làm bẩn, mà là sợ Khải Toa uy hiếp đến địa vị của mình.

Tuy Hoa Diệp là một tên khốn, nhưng hắn dù sao cũng là Thiên Sứ Chi Vương, vị cao quyền trọng, nên nàng cũng không có gì phản cảm với việc theo hắn.

Sớm đã bị Hoa Diệp đưa lên giường!

Vì vậy nàng sớm đã bị chơi chán rồi! "Các ngươi chạy cái gì?

Cả Thiên Sứ Văn Minh đều là của ta, các ngươi chạy được sao?" Thấy Nhược Ninh kéo Khải Toa chạy trốn, Hoa Diệp vặn vẹo cổ, nụ cười bỉ ổi, ánh mắt nóng bỏng đánh giá từ trên xuống dưới thân thể mềm mại của Khải Toa, đầy vẻ trêu chọc.

Nói xong, hắn đi về phía Khải Toa, đồng thời ra lệnh cho các chiến sĩ thiên sứ xung quanh bao vây Khải Toa, khiến Khải Toa và Nhược Ninh không có đường thoát. "Hoa Diệp, ngươi muốn làm gì?" Nhược Ninh chắn trước mặt Khải Toa, lớn tiếng chất vấn. "Làm gì?

Ngươi nói xem làm gì?" Trên mặt Hoa Diệp đầy nụ cười bỉ ổi, ưỡn hông, làm một động tác cực kỳ hạ lưu, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Nhược Ninh và Khải Toa, cười bỉ ổi nói. "Hoa Diệp, không phải ngươi nói muốn cưới ta sao?" Đối với động tác bỉ ổi của Hoa Diệp, Nhược Ninh sớm đã quen rồi, hắn chính là người như vậy. "Đúng vậy, tháng trước cưới ngươi, bây giờ cưới Khải Toa, đâu có mâu thuẫn gì!" Hoa Diệp đi tới, nhìn Nhược Ninh với vẻ mặt phẫn nộ, trực tiếp tát một cái!

Đối với người phụ nữ đã chơi chán, hắn không hề khách khí!

Nhược Ninh chỉ là một siêu cấp chiến sĩ, tự nhiên không phải là đối thủ của Hoa Diệp hiện tại, lập tức bị đánh bay, ngã xuống đất. "Nhược Ninh!" Khải Toa kinh hô, trong lòng lo lắng, tức giận nhìn Hoa Diệp. "Tiểu thư Khải Toa xinh đẹp động lòng người, ta, Thiên Sứ Chi Vương Hoa Diệp, bị vẻ đẹp và khí chất của nàng chinh phục sâu sắc, nguyện ý cưới nàng làm vợ!" Đối với sự tức giận của Khải Toa, Hoa Diệp phảng phất như không nhìn thấy, quỳ một gối xuống, như một quý ông, đưa tay ra, thâm tình nói. "Ngươi tránh ra, nếu không cha ta biết, mọi người đều không hay ho đâu!" Khải Toa lạnh lùng quát, nhìn các chiến sĩ thiên sứ xung quanh, nàng một cô gái yếu đuối căn bản không thể trốn thoát, trong lòng kinh hãi! "Muốn đi à?

Không vấn đề!

Ta vác ngươi đi!" Hoa Diệp cười hắc hắc, bỉ ổi đến cực điểm, trêu chọc nói: "Lát nữa ngươi sẽ biết sự tốt của bản vương, còn cha ngươi, đợi gạo nấu thành cơm, ông ta còn có thể nói gì nữa, hắc hắc!" Nói xong, hắn liền đưa tay ra chộp lấy Khải Toa. "Ngươi muốn làm gì?" Khải Toa rút ra một con dao găm, tức giận hét: "Ngươi đừng qua đây!" "Thứ này mà muốn đối phó với bản vương sao?" Hoa Diệp khinh bỉ cười, với tư cách là Thiên Sứ Chi Vương, mọi tài nguyên đều được dùng cho hắn, thực lực của hắn không phải là thứ Khải Toa hiện tại có thể sánh được! "Ngươi tiến thêm một bước, ta sẽ tự sát!" Khải Toa cũng biết nàng không phải là đối thủ của Hoa Diệp, kề dao găm vào cổ trắng ngần của mình, lớn tiếng uy hiếp. "Trước mặt bản vương, ngươi không có tư cách chết!" Hoa Diệp trêu chọc nói, giọng vừa dứt, đột nhiên ra tay, một tát đánh bay con dao găm trong tay Khải Toa, đắc ý nói: "Hắc hắc, bây giờ ngươi chết đi?

Lát nữa bản vương sẽ khiến ngươi dục tiên dục tử!" Lúc này, không ai phát hiện ra, trên hư không bỗng nhiên có một bóng hình tuấn mỹ bá khí hiện ra, hứng thú nhìn bọn họ! "Khải Toa?

Nhược Ninh?

Thiên Sứ Chi Vương Hoa Diệp?" Diệp Đông Hoàng nhìn mấy người phía dưới, nhìn Khải Toa lúc này giống như một con cừu non đang chờ bị làm thịt, ý niệm lóe lên, "Xem ra đây là thế giới Siêu Thần mấy vạn năm trước khi câu chuyện bắt đầu!" Diệp Đông Hoàng trong lòng hồi tưởng lại những thông tin đã biết về thế giới Siêu Thần!

Khải Toa lúc này rất yếu, thời điểm này hoàn toàn là thời đại của nam thiên sứ, nghe nói Khải Toa cũng là vào lúc này, bị Hoa Diệp vác đi, chịu đủ dày vò!

Sau đó, Khải Toa lãnh đạo các nữ thiên sứ, phản kháng sự bạo

chính của Hoa Diệp!

Lật đổ trật tự Thiên Cung của chủ nghĩa hưởng lạc cực độ, thiết lập 'trật tự chính nghĩa' của riêng mình, cuối cùng trở thành Chư Thần Chi Vương — Thần Thánh Khải Toa!

Cường giả mạnh nhất của vũ trụ đã biết. "Ha ha, ngoan ngoãn đi theo ta đi, ta nhất định sẽ 'yêu' ngươi thật tốt!" Hoa Diệp cười lớn, chuẩn bị tiến lên đánh ngất Khải Toa rồi vác đi. "Xem ra Khải Toa chính là lúc này bị vác đi, sau đó chịu đủ dày vò…" Diệp Đông Hoàng nhìn Hoa Diệp và Khải Toa, thời điểm anh hùng cứu mỹ nhân đã đến!

Mỹ nữ thế này sao có thể để Hoa Diệp chà đạp được!

Dù có bị chà đạp thì cũng phải là do ta!

Không đúng, ta sao có thể gọi là chà đạp, phải gọi là lâm hạnh!

“Ha ha, ngoan ngoãn đi theo ta đi, ta nhất định sẽ ‘yêu thương’ nàng thật tốt!” Hoa Diệp cười lớn, đưa tay chộp về phía Khải Toa.

“Dừng tay!” Thế nhưng đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm bá khí vang lên bên tai hắn!

Một nam tử khí chất siêu phàm, tuấn mỹ bá khí không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt hắn, chặn đường đi của hắn!

“Mẹ kiếp!

Ngươi là thằng nào?” Thấy Diệp Đông Hoàng, Hoa Diệp tức đến sôi máu, giơ tay lên tát tới, “Dám ở trước mặt lão tử anh hùng cứu mỹ nhân, thật là không biết sống chết!” “A, cẩn thận!” Khải Toa ngơ ngác nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt, thân hình thẳng tắp ấy uyển như một thanh kiếm bén, bóng lưng cao ngất ấy vĩ ngạn đến thế, khiến người ta cảm thấy an toàn!

Thấy Hoa Diệp ra tay, nàng bản năng kinh hô nhắc nhở!

Bành!

Một tiếng rên khẽ vang lên, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt nhìn sang.

Chỉ thấy Diệp Đông Hoàng vẫn chắp tay sau lưng đứng đó, bất động như núi.

Khí chất bí ẩn uyên đình nhạc trì và vẻ thong dong điềm tĩnh ấy khiến người ta khâm phục!

Mà Hoa Diệp lại bay ra ngoài như một con rối rách, cùng lúc đó là tiếng hét như heo bị chọc tiết của hắn!

"A a a…" "Giết hắn cho ta, giết hắn!" Hoa Diệp đập xuống đất tạo thành một cái hố lớn, cả người tựa như con tôm luộc chín, hai tay ôm lấy hạ bộ mà gào thét thảm thiết!

Hắn chưa bao giờ cảm nhận qua nỗi đau đớn thế này, huống hồ hắn còn là nam nhân muốn chinh phục tất cả nữ thiên sứ!

Bây giờ hắn cảm thấy công cụ gây án của mình đã nát bấy!

Gà bay trứng vỡ!

"Giết!" Mấy chục chiến sĩ nam thiên sứ mặc giáp trụ rút bội kiếm, khí thế hung hăng xông về phía Diệp Đông Hoàng.

Lúc này, Khải Toa cũng đã phản ứng lại, vội nắm lấy cánh tay Diệp Đông Hoàng, hét lên: "Mau chạy!" "Ặc…" Diệp Đông Hoàng bị bàn tay nhỏ mềm mại ấm áp của Khải Toa kéo đi, cùng nhau chạy trối chết!

Đương nhiên, là Khải Toa chạy trối chết!

Còn hắn chỉ có thể nói là nhàn nhã dạo bước!

Phía sau, mấy chục chiến sĩ thiên sứ điên cuồng truy đuổi không tha, hơn nữa ngày càng có nhiều chiến sĩ thiên sứ từ bốn phương tám

hướng vây lại, với tốc độ của Khải Toa, cuối cùng chắc chắn sẽ bị chặn lại.

Quả nhiên, chưa đầy hai phút, Khải Toa kéo Diệp Đông Hoàng đã bị mấy trăm chiến sĩ thiên sứ vây chặt, trong ba lớp ngoài ba lớp, chắp cánh khó thoát!

"Công tử, xin lỗi, là ta đã liên lụy ngài!" Nhìn các chiến sĩ thiên sứ vây kín như nêm, trong lòng Khải Toa tuyệt vọng, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy áy náy!

Mà vào khoảnh khắc này, Khải Toa mới nhìn thấy chính diện của Diệp Đông Hoàng, ánh mắt áy náy ban đầu lập tức trở nên si ngốc!

"Thật đẹp trai!" Trước đó Diệp Đông Hoàng quay lưng về phía nàng, sau đó nàng lại kéo Diệp Đông Hoàng chạy trối chết, chạy ở phía trước, cũng không nhìn thấy mặt Diệp Đông Hoàng!

Ấn tượng duy nhất chính là bóng lưng thẳng tắp và khí chất siêu phàm thoát tục!

In sâu trong tâm trí nàng!

Nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một nam nhân có khí chất như vậy!

Nay nhìn thấy chính diện của Diệp Đông Hoàng, trái tim nàng đập mạnh mấy nhịp, không ngờ trên đời lại có nam nhân hoàn mỹ đến thế!

"Chỉ vài tên chiến sĩ thiên sứ quèn, trẫm còn chưa để vào mắt, nói gì đến liên lụy!" Diệp Đông Hoàng nhìn ánh mắt si mê của Khải Toa, đưa tay véo nhẹ khuôn mặt xinh xắn trắng nõn của nàng.

Khải Toa hoàn hồn, má đỏ bừng, vô cùng e thẹn!

Lần đầu gặp mặt, vậy mà đã véo… mặt nàng!

"Không chỉ đẹp trai, còn rất bá khí!" Trái tim Khải Toa như con nai

con nhảy loạn, nghĩ đến hành động thân mật vừa rồi của Diệp Đông Hoàng, nàng xấu hổ không thôi!

Thật xấu hổ quá đi!

Chương 540

"Quả nhiên, đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm!" Nhìn dáng vẻ e thẹn động lòng người của Khải Toa, Diệp Đông Hoàng mỉm cười.

Nếu đổi lại là một kẻ xấu xí, đừng nói là e thẹn, đảm bảo đối phương sẽ tát cho một bạt tai, sau đó chửi ầm lên là đồ lưu manh!

"Chỉ vài tên chiến sĩ thiên sứ quèn?

Tên tiểu tử thật cuồng vọng!" Lúc này, một nam thiên sứ sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt âm nhu đang nghịch một con dao nhỏ, rẽ đám chiến sĩ thiên sứ ra rồi chậm rãi đi tới!

"Hắn là tâm phúc đại tướng của Hoa Diệp, Tô Mã Lệ, có thể điều khiển phi đao, rất lợi hại, công tử cẩn thận!" Thấy Tô Mã Lệ, Khải Toa cũng không còn để ý đến e thẹn, vội vàng nhắc nhở Diệp Đông Hoàng.

Dưới trướng Hoa Diệp, thực lực của Tô Mã Lệ tuyệt đối nằm trong top đầu!

Vô cùng lợi hại!

"Tô Mã Lệ, đánh gãy ngũ chi của tên tiểu tử này cho lão tử, đừng để hắn chết, lão tử muốn hắn sống không được chết không xong!" Hoa Diệp được người ta khiêng lên phi thuyền, vội vã chạy tới, vừa trị thương vừa gầm lên.

"Vương, ngài cứ yên tâm!" Tô Mã Lệ liếm liếm môi, chẳng ra nam chẳng ra nữ, nhìn mà thấy ghê tởm.

"Hôm nay sẽ cho nàng xem thế nào gọi là sức mạnh!" Thấy trong mắt Khải Toa có vẻ kiêng dè, Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy vòng eo thon của nàng, dùng sức kéo một cái, ôm nàng vào lòng!

“Công tử!” Khải Toa hai tay không biết làm sao chống lên ngực Diệp Đông Hoàng, má đỏ như ráng mây, ánh mắt e thẹn.

Không ngờ Diệp Đông Hoàng lại ôm nàng vào lòng giữa thanh thiên bạch nhật, cảm giác vừa xấu hổ lại vừa ấm áp an toàn.

“A a a, Tô Mã Lệ, còn không động thủ!” Hoa Diệp trừng mắt, cảm giác như sắp tức nổ phổi, phảng phất như thấy trên đỉnh đầu mình là một thảo nguyên xanh mướt, vô số con thảo nê mã chạy qua, phẫn nộ gào thét!

“Tiểu tử, tìm chết!” Chủ nhục thần tử, là tâm phúc của Hoa Diệp, Tô Mã Lệ tự nhiên hiểu rõ lòng ham muốn chiếm hữu của Hoa Diệp đối với Khải Toa.

Thế mà bây giờ Khải Toa lại bị nam nhân khác ôm trong lòng, là nam nhân nào cũng không thể nhịn được, huống hồ là Hoa Diệp vương!

Vút!

Một thanh phi đao biến mất trong tay Tô Mã Lệ, Khải Toa như lâm đại địch, thân thể mềm mại căng cứng, cảnh giác xung quanh, vô cùng căng thẳng!

Phi đao kia thần xuất quỷ một, không biết lúc nào sẽ xuất hiện sau lưng ngươi!

Cho ngươi một đòn chí mạng!

“Haiz, thật là quá vô vị!” Diệp Đông Hoàng lắc đầu thở dài, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, hắn giơ tay lên kẹp một cái, thanh phi đao vừa biến mất đã bị kẹp giữa hai ngón tay hắn!

“Sao có thể?” Tô Mã Lệ kinh hãi trợn to hai mắt, hắn chưa từng gặp qua người nào có thể ung dung thoải mái đỡ được phi đao của hắn như vậy!

Hắn gia tăng sức mạnh, muốn thu phi đao về.

Nhưng hai ngón tay của Diệp Đông Hoàng tựa như kìm sắt, cứng không thể phá, mặc cho hắn dùng sức thế nào cũng không thể nhúc nhích mảy may!

Một nỗi sợ hãi sâu sắc dâng lên trong lòng!

Đây là một kẻ địch đáng sợ!

Vút vút!

Lại có hai thanh phi đao bay ra, từ bốn phương tám hướng tấn công Diệp Đông Hoàng, vẽ nên những vệt tàn ảnh rực rỡ trong không trung, mắt thường khó thấy!

Đúng lúc này, Diệp Đông Hoàng tiện tay ném thanh phi đao đang kẹp giữa hai ngón tay ra.

Vèo!

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng sáng chói mắt lóe qua, phảng phất như kinh diễm cả thời không.

Ngay sau đó, bọn họ thấy trên cổ Tô Mã Lệ không biết từ lúc nào đã cắm một thanh phi đao!

Máu tươi bắn tung tóe!

Hắn hai tay ôm chặt cổ, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy sợ hãi và không cam lòng!

"Hít!" Giờ khắc này, mấy trăm chiến sĩ thiên sứ xung quanh đều hít một hơi khí lạnh.

Sự cường đại của Tô Mã Lệ, với tư cách là thuộc hạ, bọn họ hiểu rất rõ!

Không ngờ lại bị giết như vậy!

Bọn họ có phải là đối thủ không?

Không đợi bọn họ nghĩ nhiều, một cơn đau dữ dội truyền đến từ cổ.

Xoẹt!

Những đóa hoa máu lộng lẫy nở rộ, đỏ tươi yêu diễm, tràn đầy vẻ đẹp của huyết sắc!

Keng!

Hai thanh phi đao dừng lại cách ngực Diệp Đông Hoàng một tấc, vì Tô Mã Lệ đã chết, không còn lực để tiếp tục, nên rơi xuống đất!

Ngay sau đó!

Tiếng phịch phịch không dứt bên tai, Tô Mã Lệ và mấy trăm chiến sĩ thiên sứ lần lượt ngã xuống.

Trừ Tô Mã Lệ trên cổ cắm một thanh phi đao, mấy trăm thiên sứ còn lại đều bị một đao cắt cổ!

"Thật mạnh!" Ánh mắt sùng bái của Khải Toa tràn đầy chấn động, nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng cũng có thể điều khiển phi đao, hơn nữa tốc độ lại nhanh đến thế!

Trong khoảnh khắc vừa rồi, không chỉ chém giết Tô Mã Lệ, mà còn tiện tay cắt đứt yết hầu của mấy trăm chiến sĩ thiên sứ xung quanh!

Đây là loại tốc độ và năng lực khống chế gì chứ?

Tô Mã Lệ so với hắn, chính là sự khác biệt giữa đom đóm và trăng rằm!

"Sao có thể?" Hoa Diệp chấn động, một nỗi sợ hãi khó tả dâng lên trong lòng, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng như nhìn một đại ác ma!

“Ngươi là ai?

Ta là Thiên Sứ Chi Vương, ngươi muốn đối địch với văn minh Thiên Sứ sao?” Hoa Diệp kinh hãi nhìn Diệp Đông Hoàng, lôi cả hậu thuẫn ra, đồng thời ra hiệu cho thuộc hạ mau chóng nâng phi thuyền lên cao.

“Sau này Khải Toa do trẫm bảo kê, hiểu chưa?” Diệp Đông Hoàng ôm Khải Toa, cánh tay dùng sức, khiêu khích nhìn Hoa Diệp.

Sở dĩ không giải quyết Hoa Diệp, mà chỉ phế hắn đi, là để lại cho Khải Toa làm đá mài dao!

Không có đại phản diện, Khải Toa làm sao trở thành Chư Thần Chi Vương?

Làm sao có động lực để mạnh lên?

“Ta nhớ kỹ ngươi rồi!” Hoa Diệp không dám nói lời tàn nhẫn nào, nhưng mối thù này hiển nhiên không thể cứ thế mà bỏ qua, đợi khi trở về triệu tập binh lực, lại nghĩ cách báo thù rửa hận!

Hoa Diệp rời đi, chỉ còn lại Khải Toa và Diệp Đông Hoàng hai người, không khí trở nên có chút ái muội và lúng túng!

Má Khải Toa nóng bừng, nàng vẫn là lần đầu tiên bị một nam nhân ôm chặt trong lòng như vậy!

Cảm giác thật xấu hổ!

Nàng vội đẩy Diệp Đông Hoàng ra, cảm tạ nói: “Đa tạ công tử trượng nghĩa ra tay cứu giúp, tiểu nữ tử Khải Toa, dám hỏi công tử cao danh quý tánh?” Nhìn khuôn mặt đẹp trai, dáng người anh vũ của Diệp Đông Hoàng, trái tim nàng đập thình thịch!

So với tên đàn ông đê tiện Hoa Diệp kia, Diệp Đông Hoàng giống như mặt trời chói lọi trên bầu trời, ánh sáng vạn trượng, còn Hoa

Diệp thì như con cóc ghẻ dưới đất, ghê tởm vô cùng!

Khoảng cách này cũng quá lớn rồi!

"Không cần khách sáo, ta tên Diệp Đông Hoàng!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Khải Toa, vị Chư Thần Chi Vương tương lai này, bây giờ vẫn là một thiên sứ thanh thuần xinh đẹp!

Nhưng bây giờ bồi dưỡng, vừa đúng lúc!

"Lần này nếu không phải Diệp công tử, ta e là đã…" Đối với sự tàn bạo và đê tiện của Hoa Diệp, Khải Toa đã sớm nghe nói.

Hôm nay nếu bị Hoa Diệp mang đi, nàng không biết sẽ phải chịu đựng sự hành hạ như thế nào!

Nghĩ đến đã thấy đáng sợ!

Do đó, đối với Diệp Đông Hoàng, nàng tràn đầy cảm kích.

Huống hồ, trong lòng mỗi thiếu nữ đều có một chàng bạch mã hoàng tử.

Diệp Đông Hoàng chính là chàng bạch mã hoàng tử lý tưởng trong lòng nàng sao?

"Cho nên, nàng phải tự mình mạnh mẽ lên, như vậy mới có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ những nữ thiên sứ giống nàng bị Hoa Diệp áp bức sỉ nhục!" Diệp Đông Hoàng bắt đầu rót canh gà độc cho nàng, dẫn dắt nàng đi lên con đường lật đổ trật tự Thiên Cung của Hoa Diệp.

Hắn cần là Chư Thần Chi Vương Thần Thánh Khải Toa, chứ không phải một nữ thiên sứ xinh đẹp!

"Diệp công tử nói rất phải!" Khải Toa gật đầu, nắm chặt tay, trước đây trong lòng nàng đã nảy sinh ý nghĩ như vậy, chỉ là chưa đủ mãnh liệt.

Nhưng sau chuyện hôm nay, nàng quyết định phải làm gì đó cho các nữ thiên sứ!

Không thể để bọn họ bị nam thiên sứ tùy ý đùa giỡn, tùy ý giết chóc như vật phẩm nữa!

"Diệp công tử, ngài bây giờ ở đâu?" Khải Toa nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, mong đợi nói: "Hay là đến nhà ta để ta làm tròn bổn phận chủ nhà, tỏ chút lòng thành?" "Được!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, đưa tay nắm lấy tay Khải Toa.

Người sau mặt xinh đỏ bừng, cánh tay dùng sức muốn rút ra, nhưng lại không rút được, cuối cùng cũng mặc cho Diệp Đông Hoàng dắt đi!

Chương 541

"Tỷ tỷ…" "Tỷ tỷ…" Theo Khải Toa về nhà, còn chưa vào cửa, Diệp Đông Hoàng đã thấy hai tiểu nha đầu phấn điêu ngọc trác từ bên trong la lớn chạy ra.

Một đứa tóc đen, một đứa tóc bạc!

Trông khoảng bảy tám tuổi!

Diệp Đông Hoàng đánh giá hai người, chắc hẳn là Lương Băng và Hạc Hi.

Chỉ là điều khiến hắn có chút bất ngờ là hai người bọn họ lại vẫn còn là tiểu loli!

Nhưng cũng đúng, Khải Toa hiện tại mới đôi mươi, Lương Băng và Hạc Hi tự nhiên không lớn.

Tiểu Nãi Băng!

Tiểu Nãi Hi!

Thú vị!

"Này, ngươi là ai?

Tại sao lại nắm tay tỷ tỷ ta, có phải muốn tán tỉnh tỷ tỷ ta không?

Ta nói cho ngươi biết, không có đồ ăn ngon, đồ chơi vui, không có quà, đừng hòng tán tỉnh tỷ tỷ ta?" Tiểu Nãi Băng tách tay Diệp Đông Hoàng và Khải Toa ra, che Khải Toa sau lưng, bàn tay nhỏ mũm mĩm chống nạnh, chu môi, đôi mắt to trợn trừng nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng thầm nghĩ: "Tên nam nhân này đẹp trai quá!

Nhưng muốn tán tỉnh tỷ tỷ ta, đẹp trai mấy cũng phải có quà!" Tiểu Nãi Hi cũng ở bên cạnh ôm Khải Toa, cùng Tiểu Nãi Băng chung

một chiến tuyến.

Nhưng nhìn ánh mắt Diệp Đông Hoàng cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ!

"Đại ca ca này thật đẹp trai, đẹp hơn bất kỳ nam thiên sứ nào ta từng thấy, ta có nên giúp Tiểu Lương Băng không nhỉ?" Nhìn ánh mắt của bọn họ, Diệp Đông Hoàng mỉm cười, đẹp trai thì có lỗi gì sao?

Già trẻ đều mê!

"Diệp công tử, xin lỗi, đây là hai muội muội của ta, Lương Băng, Hạc Hi!" Khải Toa xoa trán, nhìn Diệp Đông Hoàng, ngại ngùng nói: "Bọn chúng chỉ thích quậy phá!" "Rất đáng yêu!" Diệp Đông Hoàng đưa tay xoa đầu Tiểu Nãi Băng, tên đại tà ác lớn nhất vũ trụ đã biết này hiện tại vẫn là một tiểu ác ma.

Khoảng cách đến lúc trưởng thành, xem ra còn xa vời lắm!

"Không được xoa đầu ta!

Kiểu tóc bị ngươi làm rối rồi, quà cáp tăng gấp đôi, nếu không thì không xong đâu!" Tiểu Nãi Băng hung dữ nhìn Diệp Đông Hoàng, nhe nanh múa vuốt.

Gào gừ ~ siêu hung ~ "Tiểu Nãi Băng bây giờ cũng khá thú vị!" Diệp Đông Hoàng nhìn Tiểu Nãi Băng vừa hung dữ vừa đáng yêu, khuôn mặt phúng phính phồng lên, ngây thơ, khiến người ta không nhịn được muốn véo má!

Mà Diệp Đông Hoàng cũng làm như vậy!

Hắn đưa tay véo má cô bé, kéo sang hai bên, biến thành một cái mặt bánh, cười nói: "Như vậy càng đáng yêu hơn!" "A a a, đồ xấu xa, ta đánh chết ngươi!" Tiểu Nãi Băng tức giận không kìm được, lúc đầu còn thấy Diệp Đông Hoàng rất đẹp trai, nhưng bây giờ chỉ thấy hắn thật đáng ghét!

Không những không cho quà, còn véo má nàng, quả thực còn xấu hơn những nam thiên sứ đáng ghét kia gấp trăm nghìn lần!

Phía sau nàng hiện ra một đôi cánh nhỏ trắng muốt, vỗ cánh bay về phía Diệp Đông Hoàng!

Nhưng Diệp Đông Hoàng đang véo má phúng phính của nàng, mặc cho hai tay nàng quơ loạn trong không trung, cũng không chạm được vào Diệp Đông Hoàng, tức đến đỏ mặt!

"Oa, đáng sợ quá, may mà mình trốn sau!" Tiểu Nãi Hi thấy vậy, lòng còn sợ hãi, một phen may mắn!

"A a a, đáng ghét, ta cắn chết ngươi!" Tiểu Nãi Băng không với tới Diệp Đông Hoàng, quay đầu cắn một miếng vào cánh tay hắn, đáng tiếc thân thể của Diệp Đông Hoàng sao nàng có thể cắn động?

Kết quả cuối cùng là nàng cắn nửa ngày, răng nanh nhỏ đau buốt, nhưng Diệp Đông Hoàng lại không hề hấn gì, đừng nói là đau, ngay cả dấu răng cũng không có một cái!

Nhưng nước miếng thì không ít!

Cảm nhận ánh mắt xung quanh, Tiểu Nãi Băng lập tức xấu hổ không chịu nổi, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, cuối cùng oa một tiếng rồi khóc!

"Ặc…" Diệp Đông Hoàng buông Tiểu Nãi Băng ra, sờ sờ mũi, có chút lúng túng!

Không ngờ vừa đến đã làm Tiểu Nãi Băng khóc!

"Tỷ tỷ, hắn bắt nạt con, oa oa ~~~" Tiểu Nãi Băng nhào vào lòng Khải Toa, khóc lóc kể tội Diệp Đông Hoàng, khiến Khải Toa cũng bất đắc dĩ, muội muội là tiểu ma vương, Diệp Đông Hoàng cũng không phải dạng vừa!

Nhưng Diệp Đông Hoàng đã cứu nàng, nàng cũng không tiện nói gì!

"Aiya, lớn thế này rồi còn khóc nhè, lại đây, ta có kẹo này, ngon lắm đó!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một bình đan dược sơ cấp cường thân kiện thể, nhìn Tiểu Nãi Băng, dụ dỗ nói!

"Không cần!

Ta tức rồi, bây giờ ngươi có cho ta quà cũng đừng hòng tán tỉnh tỷ tỷ ta!" Tiểu Nãi Băng hừ lạnh một tiếng, dám bắt nạt nàng, hôm nay cho ngươi biết ta lợi hại!

"Không cần sao, đây là linh đan diệu dược ăn vào có thể mạnh lên đó, nếu ngươi không cần, vậy ta tặng cho Tiểu Nãi Hi nhé!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu thở dài, nhìn về phía Tiểu Nãi Hi, cười nói: "Tiểu Nãi Hi, ngươi có muốn không?

Có thể mạnh lên đó!" "Cảm ơn đại ca ca!" Tiểu Nãi Hi mắt sáng lên, lập tức từ sau lưng Khải Toa chạy ra, ôm chầm lấy bình đan dược!

"A a a, Tiểu Hạc Hi, ngươi là đồ phản bội, vừa rồi không giúp ta thì thôi, bây giờ còn bị tên xấu xa này dùng một bình đan dược quái quỷ gì đó mua chuộc!" Tiểu Nãi Băng tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Nãi Hi, bất mãn nói.

"Đại ca ca lợi hại như vậy, chúng ta không phải là đối thủ!" Tiểu Nãi Hi đảo mắt, tìm cho mình một cái cớ, đồng thời vội vàng mở bình ngọc đựng đan dược!

Nàng muốn xem có phải thật không!

Nắp bình mở ra, một mùi thuốc thơm ngát lan tỏa, thấm vào lòng người, chỉ ngửi một hơi đã thấy tinh thần sảng khoái!

Với tu vi địa vị của Diệp Đông Hoàng bây giờ, tùy tiện lộ ra một

chút cũng không phải là thứ bọn họ có thể tưởng tượng!

Nhưng tu vi của họ quá thấp, Diệp Đông Hoàng cũng không dám cho đan dược lợi hại hơn!

"Oa, thơm quá!" Tiểu Nãi Hi mắt sáng lên, lấy ra một viên đan dược tròn trịa óng ánh vàng rụm nuốt vào, nàng biết rõ, bây giờ không ăn một ít, lát nữa chắc chắn sẽ bị Tiểu Nãi Băng cướp mất!

Ực!

Tiểu Nãi Băng nuốt nước bọt, nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, kiêu ngạo nói: "Này, đồ xấu xa, ngươi bồi thường cho ta mười bình đan dược coi như phí tổn thất tinh thần, chuyện ngươi bắt nạt ta trước đó coi như xóa bỏ, ta còn có thể cho ngươi tán tỉnh tỷ tỷ ta!" "Nói bậy bạ gì đó!" Khải Toa mặt xinh đỏ bừng, đưa tay gõ vào đầu Tiểu Nãi Băng, mắng yêu.

Đúng là muội muội ruột của nàng, vậy mà mười bình đan dược đã bán đứng nàng!

"Đồ xấu xa không có đan dược!" Diệp Đông Hoàng lại lấy ra một bình đan dược đưa đến trước mặt Tiểu Nãi Băng, khi người sau đưa tay định lấy, hắn lại rụt về, cười nói.

"Hừ!" Tiểu Nãi Băng kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, "Ta, Lương Băng, vĩnh viễn không thỏa hiệp!" "Haiz, nếu không cần, vậy thì thôi!" Diệp Đông Hoàng giả vờ thở dài, chuẩn bị thu lại!

"Đại ca ca, đồ đã cho người khác, sao có thể lấy lại!" Tiểu Nãi Băng lập tức thay đổi sắc mặt, từ trong lòng Khải Toa lao ra, chộp lấy bình đan dược trong tay Diệp Đông Hoàng, vội vàng nói.

Nàng nhìn ra rồi, Khải Toa không giúp nàng, Diệp Đông Hoàng không cho nàng đan dược nàng cũng hết cách!

Tuy khoảng cách đến mười bình còn xa, nhưng có lợi không chiếm

là đồ ngốc, trước tiên cứ lấy được lợi ích đã rồi tính sau!

"Ngoan!" Diệp Đông Hoàng sờ sờ đầu Tiểu Nãi Băng, quả nhiên không ai thoát khỏi định luật thật thơm!

"Oa, ta cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh!" Tiểu Nãi Hi sau khi dùng đan dược cảm thấy long tinh hổ mãnh, tinh lực dồi dào, vui mừng nhảy dựng lên!

Rầm!

Trong nháy mắt, sàn nhà bằng đá cẩm thạch bị đạp nứt, lộ ra những vết nứt hình mạng nhện!

"Ta…" Tiểu Nãi Hi cứng đờ tại chỗ, khó tin nhìn mặt đất, đây là do nàng làm ra sao?

Nàng mạnh như vậy từ lúc nào?

"Oa, lợi hại vậy sao?" Tiểu Nãi Băng sau khi kinh ngạc lập tức hưng phấn, không chút do dự lấy ra một viên đan dược nuốt xuống, nàng cũng muốn mạnh lên!

Đợi khi mạnh lên rồi sẽ đánh Diệp Đông Hoàng!

Sau này nhìn ai không vừa mắt, thì đánh kẻ đó!

"Diệp công tử, cảm ơn ngài!" Khải Toa ánh mắt e thẹn nhìn Diệp Đông Hoàng, ban đầu nàng còn tưởng là quà nhỏ, không quá để ý!

Nhưng sau khi thấy hiệu quả mạnh mẽ như vậy, nàng mới hiểu được sự quý giá của đan dược Diệp Đông Hoàng, trong lòng vô cùng cảm động!

Thực ra đan dược này trong tay Diệp Đông Hoàng căn bản không có tác dụng gì, cho hắn ăn như kẹo còn chê!

"Oa ca ca, ta cảm thấy mình vô địch rồi!" Lúc này, tiếng cười ngông cuồng của Tiểu Nãi Băng vang lên, vì sức mạnh tăng vọt, khiến

tâm thái nàng cũng bành trướng!

Cảm thấy không gì phải sợ!

"Đồ xấu xa, ăn một quyền của ta!" Tiểu Nãi Băng không quên vừa rồi Diệp Đông Hoàng bắt nạt nàng, bây giờ cảm nhận được sức mạnh kinh khủng trong cơ thể, lập tức nghĩ đến việc tìm Diệp Đông Hoàng báo thù!

"Tiểu Nãi Băng, ngươi bành trướng rồi!" Diệp Đông Hoàng duỗi một ngón tay điểm vào trán Tiểu Nãi Băng, mặc cho người sau dùng sức thế nào cũng không thể tiến lên, càng không thể né sang trái phải, chỉ có thể nhe nanh múa vuốt trong không trung!

"May mà mình thông minh!" Tiểu Nãi Hi vỗ vỗ ngực, thầm may mắn, vừa rồi sức mạnh tăng vọt, nàng cũng có cảm giác tâm thái bành trướng!

Nhưng nghĩ đến Diệp Đông Hoàng tiện tay cho bọn họ, chính mình không biết đã ăn bao nhiêu, bọn họ chắc chắn không phải là đối thủ!

"Chúng ta ăn cơm trước đi!" Khải Toa thấy vậy, vội vàng ra hòa giải.

Diệp Đông Hoàng buông Tiểu Nãi Băng ra rồi theo Khải Toa vào nhà, còn Tiểu Nãi Băng và Tiểu Nãi Hi thì ở phía sau thì thầm to nhỏ, mưu tính gì đó!

Đồng thời, hai người vì tạm thời không thích ứng được với sức mạnh cường đại trong cơ thể, biến thành tiểu chuyên gia phá nhà, không biết đã đạp vỡ bao nhiêu sàn nhà, đập vỡ bao nhiêu đồ đạc!

Cứ như vậy, Diệp Đông Hoàng tạm thời ở lại nhà Khải Toa!

Cha của Khải Toa là đại thần dưới trướng Hoa Diệp, đối với việc Diệp Đông Hoàng phế Hoa Diệp, trong lòng tràn đầy phẫn nộ, đáng tiếc ông ta và Hoa Diệp đều không làm gì được Diệp Đông Hoàng,

cuối cùng tức giận bỏ đi!

Chương 542

"Đông Hoàng ca ca, đan dược này đối với ta không có tác dụng nữa rồi, còn có đan dược lợi hại hơn không?" Hôm đó, Tiểu Nãi Băng và Tiểu Nãi Hi chạy đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, bây giờ bọn họ và Diệp Đông Hoàng cũng đã thân quen, hoặc có thể nói là bị đan dược của Diệp Đông Hoàng mua chuộc!

"Đan dược lợi hại đương nhiên có, nhưng thực lực các muội tăng quá nhanh mà không nắm vững, không phải là chuyện tốt!" Diệp Đông Hoàng chậm rãi nói.

"Đông Hoàng ca ca, huynh nói dối!" Tiểu Nãi Băng không tin, cho rằng đó là cái cớ của Diệp Đông Hoàng, híp mắt nói: "Đông Hoàng ca ca, hay là thế này, ta đưa cho huynh chìa khóa phòng ngủ của tỷ tỷ, huynh đưa cho ta mười bình đan dược lợi hại hơn thế nào?" "Muội không sợ tỷ tỷ muội biết rồi đánh chết muội sao?" Diệp Đông Hoàng hứng thú nhìn tiểu nha đầu bán tỷ tỷ này, đúng là bán không chút do dự a!

"Chỉ cần huynh không nói, ta không nói, Tiểu Hạc Hi không nói, sao tỷ ấy biết được?" Tiểu Nãi Băng vẻ mặt kiêu ngạo, sợ Diệp Đông Hoàng không đồng ý, tiếp tục nói: "Tỷ tỷ ta là đệ nhất mỹ nhân của văn minh Thiên Sứ, không biết bao nhiêu nam thiên sứ muốn một lần gần gũi mà không được, ngay cả tên xấu xa Hoa Diệp kia cũng nằm mơ muốn đè tỷ ta dưới thân…" "Lương Băng!" Một tiếng hét lớn vang lên sau lưng nàng, Khải Toa mặt mày đen kịt, trực tiếp cắt ngang lời nàng, nói toàn những chuyện linh tinh gì đâu, thật là quá mất mặt!

Sao nàng lại có loại muội muội bán tỷ tỷ này!

Còn vì để bán nàng đi, ngay cả tên xấu xa Hoa Diệp cũng lôi ra!

“A, Đông Hoàng ca ca, cứu mạng a!” Tiểu Nãi Băng thân thể run rẩy, cảm nhận một luồng sát khí từ sau lưng ập tới, thầm nghĩ không ổn, liền chui vào lòng Diệp Đông Hoàng, đáng thương nói: “Đông Hoàng ca ca, ta là tiểu lão bà tương lai của huynh, huynh không thể không quản a!” Nàng biết chạy là chắc chắn không thoát, trốn ở chỗ Diệp Đông Hoàng là an toàn nhất, vì Khải Toa nghe lời Diệp Đông Hoàng nhất!

“A!” Diệp Đông Hoàng trực tiếp nhấc nàng lên đưa đến trước mặt Khải Toa, ngay sau đó là tiếng khóc la thảm thiết của Tiểu Nãi Băng!

“Đông Hoàng ca ca.” Tiểu Nãi Hi thấy Tiểu Nãi Băng bị Khải Toa mang đi giáo huấn, lập tức chạy vào lòng Diệp Đông Hoàng, ngọt ngào gọi!

“Ừm, vẫn là Tiểu Nãi Hi ngoan nhất!” Diệp Đông Hoàng xoa xoa mái tóc bạc của Tiểu Nãi Hi, lại cho nàng một ít quà nhỏ!

“Cảm ơn Đông Hoàng ca ca, đợi ta lớn lên sẽ làm tiểu lão bà cho Đông Hoàng ca ca được không?” Tiểu Nãi Hi mắt to nhìn Diệp Đông Hoàng.

“Được!” Diệp Đông Hoàng không ngờ lại có một đứa còn ác hơn, trực tiếp bán mình!

Không đúng, đây là thèm muốn thân thể hắn a!

Haiz!

Đẹp trai quá cũng là phiền não! … Đêm khuya, trăng sáng sao thưa!

Diệp Đông Hoàng và Khải Toa ngồi trên mái nhà, cùng nhau ngắm sao, ngắm trăng.

Ánh trăng trong trẻo chiếu xuống, rọi lên thân thể mềm mại quyến rũ của Khải Toa trong bộ lễ phục cung đình viền vàng trắng, tôn lên

vẻ đẹp của nàng như nữ thần dưới trăng, tiên tử nơi thiên cung!

"Nàng thật đẹp!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm lấy vòng eo thon của Khải Toa, ôm nàng vào lòng!

"Diệp đại ca!" Thân thể mềm mại của Khải Toa khẽ run, nói: "Lương Băng và Hạc Hi nghịch ngợm, huynh đừng để ý, cũng đừng nuông chiều chúng nó!" Khải Toa nghĩ đến chuyện ban ngày Lương Băng bán đứng nàng, trong lòng bất đắc dĩ!

"Ta biết, nàng yên tâm!" Diệp Đông Hoàng nâng khuôn mặt xinh xắn trắng nõn của nàng lên, dưới ánh mắt hoảng loạn e thẹn của người sau, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng!

"Diệp đại ca, đừng…" Hồi lâu sau, Khải Toa bắt lấy bàn tay ma quái ngày càng được voi đòi tiên, luồn vào trong lễ phục của nàng, ánh mắt đầy hoảng loạn và e thẹn!

Một trái tim đập nhanh chưa từng có!

Nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại trực tiếp như vậy!

"Nàng không muốn sao?" Diệp Đông Hoàng hỏi.

"Ta…" Khải Toa không biết phải nói thế nào, nàng thích Diệp Đông Hoàng, chỉ là cảm thấy phát triển quá nhanh!

"Ưm!" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, không cho nàng cơ hội giải thích nữa, cúi đầu hôn xuống!

Cùng lúc đó.

Không gian xung quanh biến đổi, thân ảnh của họ không biết từ lúc nào đã đến phòng ngủ của Diệp Đông Hoàng!

Khải Toa muốn từ chối!

Dù sao nàng tuy thích Diệp Đông Hoàng, nhưng cũng là người khá bảo thủ!

Đáng tiếc ở trước mặt cao thủ như Diệp Đông Hoàng, con cừu non thuần khiết như nàng căn bản không có sức chống đỡ!

Mười ngón tay của Diệp Đông Hoàng thon dài, trắng như ngọc, linh hoạt đa biến, nhanh như chớp!

Ba lần năm lượt hai.

Chưa được mấy hiệp, Khải Toa đã mềm nhũn trong lòng hắn.

Hồn bay phách lạc, mặc cho Diệp Đông Hoàng tùy ý sắp đặt! … Ngày hôm sau.

"Tên xấu xa nhà ngươi, bây giờ thỏa mãn rồi chứ!" Khải Toa toàn thân như rã rời tựa vào ngực Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp nhìn hắn, dịu dàng như nước, lại mang theo chút hờn dỗi.

Nghĩ đến đêm qua, liền xấu hổ không thôi!

Không biết Diệp Đông Hoàng lấy đâu ra nhiều chiêu trò như vậy, hành hạ nàng không nhẹ.

"Đương nhiên thỏa mãn!" Diệp Đông Hoàng cúi đầu cưng chiều hôn một cái, ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của Khải Toa.

Toàn thân khoan khoái, sảng khoái không nói nên lời!

Cốc cốc cốc!

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, cùng lúc đó là giọng nói lo lắng của Tiểu Nãi Hi: "Đông Hoàng ca ca, không hay rồi, tỷ tỷ mất tích rồi!" Khải Toa nghe vậy, khuôn mặt ửng hồng lập tức biến sắc, một lần nữa kinh hãi!

Thân thể vốn sắp rã rời phảng phất như lập tức tràn đầy sức mạnh, đột ngột ngồi dậy, lo lắng nói: "Không hay rồi, Tiểu Hạc Hi bọn họ tới rồi!" "Không thể để bọn họ thấy ta ở đây!" "Đông Hoàng ca ca, huynh có ở đó không?

Chúng ta vào nhé?" Tiểu Nãi Băng cũng ở bên ngoài hét lớn, loáng thoáng còn có tiếng lẩm bẩm của nàng: "Tỷ tỷ không phải bị tên xấu xa kia bắt cóc rồi chứ?" "Không đâu, tỷ tỷ không thể nào bỏ rơi chúng ta!" Tiểu Nãi Hi phản bác.

"Muội có biết có một loại phụ nữ gọi là thấy sắc quên em không!" Tiểu Nãi Băng nói lời chính nghĩa, nghe mà Khải Toa ở bên trong tức sôi máu.

Hôm qua vì đan dược mà bán đứng nàng, hôm nay lại còn có mặt mũi nói nàng thấy sắc quên em?

Thật muốn đánh người!

"Muội có biết có một loại phụ nữ gọi là thấy sắc quên em không!" Khải Toa nghe tiếng lẩm bẩm của Tiểu Nãi Băng bên ngoài, nắm chặt tay, hận không thể bây giờ lôi con bé đáng ghét kia qua đánh vào mông!.

Vậy mà dám nói nàng thấy sắc quên em!

Nhưng nghe thấy hai người sắp vào, trong mắt lộ ra một tia hoảng loạn, bộ dạng của nàng bây giờ mà bị Tiểu Nãi Băng và Tiểu Nãi Hi nhìn thấy, thì mất mặt chết!

"Yên tâm đi, bọn chúng không thấy được nàng đâu!" Ngay khi Khải Toa chuẩn bị đứng dậy trốn đi, Diệp Đông Hoàng lại ôm lấy thân thể mềm mại của nàng không buông, nói vọng ra ngoài: "Vào đi!" "Huynh còn chưa mặc quần áo…" Khải Toa vội vàng nhắc nhở, đồng thời kéo chăn, che đi thân thể mình!

"Yên tâm đi, bọn chúng không thấy được đâu!" Diệp Đông Hoàng điềm nhiên cười, chỉ là hai tiểu nha đầu thôi, hắn chỉ cần một ý niệm, muốn đối phương thấy gì thì sẽ thấy đó!

Két!

Cửa phòng mở ra!

Thân thể mềm mại của Khải Toa run lên, toàn thân căng cứng, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vì nàng phát hiện Diệp Đông Hoàng không làm gì cả.

Trước đó thế nào, bây giờ vẫn thế!

Xong rồi!

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu nàng, tay ngọc nắm chặt chăn, phảng phất như bị bắt gian tại giường!

"Đông Hoàng ca ca, tỷ tỷ mất tích rồi!" Hai tiểu nha đầu chạy vào, sắc mặt như thường, phảng phất không nhìn thấy Khải Toa, lo lắng nói!

"Chuyện này ta biết, tỷ tỷ các muội sáng nay có việc ra ngoài rồi, trưa sẽ về, các muội không cần lo lắng!" Diệp Đông Hoàng điềm nhiên cười, nói với hai tiểu nha đầu.

"Bọn họ hình như thật sự không nhìn thấy mình, cũng không phát hiện tên này không mặc quần áo…" Trái tim đang treo lơ lửng của Khải Toa cuối cùng cũng hạ xuống, trong mắt đầy vẻ tò mò.

Nàng không cảm thấy có chút biến hóa nào, nhưng Tiểu Nãi Băng và Tiểu Nãi Hi lại như coi nàng không tồn tại, không nhìn thấy nàng, cũng không phát hiện Diệp Đông Hoàng có bất cứ điều gì không ổn.

"Lẽ nào Diệp đại ca trực tiếp mê hoặc ý thức của bọn họ?" Trong lúc Khải Toa thầm suy đoán, Tiểu Nãi Băng oán trách nói: "Tỷ tỷ ra ngoài sao không nói với chúng ta một tiếng, hại chúng ta lo lắng vô ích!" "Tỷ tỷ các muội đi khá sớm, sợ làm phiền các muội nghỉ ngơi!" Diệp Đông Hoàng lấy ra hai bình đan dược, vung tay một cái liền rơi vào tay Tiểu Nãi Băng và Tiểu Nãi Hi, nói: "Ta chính là bị tỷ tỷ các muội làm phiền, cả đêm không nghỉ ngơi, bây giờ vừa hay ngủ bù một

giấc, các muội đi chơi đi!" Khải Toa nghe vậy, đưa tay véo mạnh vào eo Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp hung hăng trừng hắn, ánh mắt đó phảng phất như đang tố cáo Diệp Đông Hoàng: "Ai làm phiền huynh cả đêm không ngủ được?

Rõ ràng là huynh biến đổi đủ trò hành hạ người ta cả đêm không ngủ…" Tiểu Nãi Băng và Tiểu Nãi Hi không nhìn thấy Khải Toa, hai người cầm đan dược, cười đến lộ cả răng nanh nhỏ, vội vàng muốn ra ngoài thử vị.

Cảm giác sức mạnh không ngừng tăng trưởng thật quá đã!

Khiến người ta không thể dứt ra được!

Thế là hai người rất "hiểu chuyện" nói: "Tỷ tỷ thật là, lại làm phiền Đông Hoàng ca ca nghỉ ngơi, vậy chúng ta đi trước, không làm phiền Đông Hoàng ca ca nghỉ ngơi nữa!" "Ừm, đi đi!" Diệp Đông Hoàng phất phất tay, hai tiểu nha đầu liền vui vẻ rời đi.

Ra khỏi cửa, Tiểu Nãi Băng vội vàng đi cắn thuốc, còn Tiểu Nãi Hi rất hiểu chuyện nhẹ nhàng đóng cửa lại cho Diệp Đông Hoàng.

"Tên xấu xa nhà ngươi, bắt nạt người ta cả đêm, còn nói ta làm phiền huynh nghỉ ngơi, ngủ bù của ngươi đi!" Khải Toa dùng sức đẩy ngực Diệp Đông Hoàng, định đứng dậy rời đi!

"Một mình ngủ bù có gì thú vị, hay là ở lại cùng nhau đi!" Diệp Đông Hoàng cười lớn một tiếng, không đợi Khải Toa phản bác, thân thể cường tráng của hắn đã trấn áp xuống!

Trong tiếng kêu đau của Khải Toa, vang lên một đoạn chiến ca hào hùng sôi nổi! … Mặt trời lên cao.

Sau khi mọi thứ lắng xuống, cả người Khải Toa như lột xác, dung quang rạng rỡ, khuôn mặt xinh đẹp không tì vết thoáng hiện những vệt ửng hồng động lòng người!

Nàng như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn lười biếng nép vào lòng Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp long lanh, nhìn hắn: "Huynh sắp đi rồi sao?" Vừa rồi Diệp Đông Hoàng tuy vẫn luôn bắt nạt nàng, nhưng cũng đã truyền cho nàng rất nhiều thứ, có cảm giác như giao phó xong mọi việc rồi rời đi!

"Con đường sau này của nàng cần nàng tự mình đi, ta ở bên cạnh nàng, ngược lại không tốt!" Diệp Đông Hoàng mân mê ôn hương nhuyễn ngọc, nhìn ánh mắt không nỡ của giai nhân, nói: "Nàng yên tâm, sẽ có một ngày ta quay lại, bất kể là ngàn năm vạn năm hay là mười vạn năm!" "Ta biết huynh không phải người phàm!" Khải Toa trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nói: "Bất kể bao lâu, ta nhất định sẽ đợi huynh trở về!" "Khi nào huynh đi?" Giọng Khải Toa khẽ run, ánh mắt đầy căng thẳng thấp thỏm, sợ Diệp Đông Hoàng nói giây tiếp theo sẽ đi!

"Yên tâm đi, nàng đẹp như vậy, ta sao nỡ đi ngay lập tức, ít nhất cũng phải một tháng sau chứ!" Diệp Đông Hoàng cười nói: "Ta còn chưa chơi đủ!" "Vậy ý huynh là đợi huynh chơi chán rồi sẽ đi?

Chương 543

Tên xấu xa nhà ngươi, ta cắn chết ngươi!" Đôi môi hồng nhuận của Khải Toa cắn một miếng vào vai Diệp Đông Hoàng, lại lao vào nhau!

Những ngày tiếp theo, Khải Toa đặc biệt trân trọng, mỗi ngày đều ở bên Diệp Đông Hoàng, nhiệt tình và chủ động.

Hận không thể hai người hòa làm một, vĩnh viễn không xa rời!

Đối với Diệp Đông Hoàng lại càng chiều chuộng, mặc cho hắn sắp đặt, dường như hy vọng thông qua cách này để Diệp Đông Hoàng ở lại thêm một thời gian!

Diệp Đông Hoàng không khách sáo, hưởng thụ sự nhiệt tình và tốt đẹp của Khải Toa, thậm chí còn thu cả thị nữ Ái Lan của nàng!

Nhưng vẫn không hề tham luyến, cuối cùng sau khi một tháng trôi qua, liền cáo biệt Khải Toa trở về thế giới chính.

Trước khi rời đi, hắn để lại cho Khải Toa và những người khác một số vật phẩm bảo mệnh, đảm bảo bọn họ an toàn không lo!

"Thế giới Vũ Động, thế giới Siêu Thần đều đã đi qua, còn lại thế giới Dương Thần!" Trở về thế giới chính, Diệp Đông Hoàng nhìn cánh cổng vị diện cuối cùng bên cạnh, trực tiếp bước vào!

Thời không xoay chuyển, tinh hà biến ảo. … Thế giới Dương Thần.

Trên bầu trời Ngọc Kinh Thành, giữa không gian vô tận, một cánh cổng vị diện mở ra, Diệp Đông Hoàng bước ra, vung tay thu lại cánh cổng.

"Ngọc Kinh Thành?" Thần thức lướt qua, một tòa thành lớn nguy

nga khí phái hiện ra trong đầu, trên bầu trời thành lớn, nhân đạo khí vận hội tụ như rồng, tỏa ra khí tức bàng bạc, khôi hoằng, hạo đại, uy nghiêm!

"Vũ Ôn Hầu phủ… Hồng Dịch…" Trong mắt Diệp Đông Hoàng hiện ra nhật nguyệt tinh thần, vạn thiên vũ trụ, vô cùng đại thế giới ảo diệt chìm nổi, một ánh mắt liền xuyên thấu không gian vô tận, rơi xuống một thiếu niên thanh tú trong Vũ Ôn Hầu phủ ở Ngọc Kinh Thành.

Thiếu niên này chính là nhân vật chính của thế giới Dương Thần —— Kỷ Nguyên Chi Tử Hồng Dịch!

Hắn là con trai của Vũ Ôn Hầu Hồng Huyền Cơ của vương triều Đại Càn và cựu Thánh nữ Mộng Băng Vân của Thái Thượng Đạo.

Mộng Băng Vân tu luyện công pháp của Thái Thượng Đạo, Thái Thượng Vong Tình, vốn dĩ chưởng giáo Thái Thượng Đạo tức ca ca của Mộng Băng Vân là Mộng Thần Cơ để Mộng Băng Vân tiếp cận Hồng Huyền Cơ, truyền "Thái Thượng Đan Kinh Võ Đạo Thiên" của Thái Thượng Đạo cho Hồng Huyền Cơ.

Ai ngờ Hồng Huyền Cơ là cao thủ tình trường, ngược lại còn mê hoặc được Mộng Băng Vân, lén lấy "Thái Thượng Đan Kinh Đạo Thuật Thiên" của Thái Thượng Đạo ra, truyền cho hắn.

Một tấm lòng si tình hướng về Huyền Cơ!

Mà Mộng Băng Vân động tình, đạo tâm bị phá, tu vi toàn phế, trở thành người thường, cuối cùng dưới sự ngầm cho phép của Hồng Huyền Cơ, bị Đại phòng Triệu phu nhân hạ độc chết!

Do đó Hồng Dịch một lòng muốn khuất phục Hồng Huyền Cơ, bắt Hồng Huyền Cơ quỳ gối trước mộ mẹ hắn nhận lỗi.

"Tình tiết hình như mới bắt đầu không lâu!" Diệp Đông Hoàng

nhìn Hồng Dịch trong Vũ Ôn Hầu phủ, cảm nhận được tu vi không hề mạnh mẽ trên người hắn, trong lòng đã có phán đoán!

Thế giới này có hai phương thức tu luyện, Đạo thuật và Võ đạo.

Đạo thuật (thần hồn tu tính): Định Thần, Xuất Khiếu, Dạ Du, Nhật Du, Khu Vật, Hiển Hình, Phụ Thể, Quỷ Tiên, Lôi Kiếp (chia làm cửu trọng), Dương Thần (Thần Tiên).

Võ đạo (võ đạo tu mệnh): "Luyện Nhục" Võ Sinh, "Luyện Cân" Võ Đồ, "Luyện Bì Mô" Võ Sĩ, "Luyện Cốt" Võ Sư, "Luyện Nội Tạng" Tiên Thiên Võ Sư, "Luyện Cốt Tủy" Đại Tông Sư, "Hoán Huyết" Võ Thánh, "Luyện Khiếu" Nhân Tiên (một khiếu thông trăm khiếu, quyền ý thực chất, huyết nhục diễn sinh, thiên biến vạn hóa), Phấn Toái Chân Không.

"Trước tiên cứ chơi ở Ngọc Kinh Thành này đã!" Nhìn thành trì khôi hoằng bên dưới, Diệp Đông Hoàng không nghĩ nhiều nữa, một bước bước ra, đã đến con phố phồn hoa!

Ngọc Kinh là đô thành của vương triều Đại Càn.

Vương triều Đại Càn thịnh vượng phồn hoa, đất rộng của nhiều, bao la rộng lớn, dân số hàng vạn vạn, là thiên triều thượng bang.

Mà năm nay chính là năm thứ sáu mươi lập quốc.

Định đỉnh thiên hạ một giáp tý!

Sáu mươi năm này, bốn đời hoàng đế của vương triều Đại Càn dốc lòng trị vì, đã đến một thời thịnh thế tiên hoa gấm vóc, lửa cháy đổ thêm dầu.

Là đô thành, Ngọc Kinh Thành tự nhiên vô cùng phồn hoa, đến thế giới khác, cảm nhận phong thổ nhân tình của thế giới này, nơi đây tự nhiên là lựa chọn không thể tốt hơn!

Diệp Đông Hoàng đi trên con phố phồn hoa, như một công tử nhà thế gia, trác việt bất quần, khí chất siêu phàm!

Không biết tự lúc nào, đã đến trước một tòa lầu các tên là "Tán Hoa Lâu".

Tán Hoa Lâu nói là lầu cũng không phải lầu, chiếm diện tích mấy chục mẫu, toàn bộ là điêu lan ngọc thế, từng tầng lầu các năm tầng, trước cửa là những tên hầu mặc đồ sáng sủa, sau cửa là hoa sảnh sâu hun hút.

Cửa ra vào có rất nhiều xe ngựa lộng lẫy, kiệu lớn màu xanh lục, kiệu nhỏ màu hồng sơn vàng các loại dưới sự dẫn dắt của đám gia nô, đều răm rắp có trật tự, không thấy chút hoảng loạn nào.

Sự bài trí và khí thế như vậy, đủ để khiến dân thường, thậm chí cả những gia đình tiểu phú cũng phải chùn bước.

Quả thật, mỗi lần tiêu thụ thấp nhất ở "Tán Hoa Lâu", đều phải tốn mấy trăm lượng bạc, là điển hình của nơi tiêu tiền như nước.

Ai bảo "Tán Hoa Lâu" là thanh lâu lớn nhất Ngọc Kinh chứ?

Diệp Đông Hoàng nhìn dãy lầu các sâu hun hút tinh xảo, còn có những tấm rèm hồng ẩn hiện trên đỉnh lầu, cùng với hương thơm thoang thoảng!

Còn chưa vào trong, đã cảm nhận được nhuyễn ngọc ôn hương, âm thanh mỹ diệu, khiến xương cốt người ta cũng phải mềm nhũn.

"Tán Hoa Lâu tuy là thanh lâu, nhưng toàn bộ đều là thanh quan nhân, chỉ bán nghệ, không bán thân, mỗi một nữ tử bên trong đều là những vưu vật tinh thông cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú kinh tài tuyệt diễm!" "Vương công quý tộc, văn võ đại thần, sĩ đại phu ở Ngọc Kinh tổ chức tiệc, thường không tiếc vung ngàn vàng, mời những thanh quan nhân này đến, là nơi phong nguyệt cao nhã, khác hẳn với những

thanh lâu mua bán xác thịt thông thường." Ý thức của Diệp Đông Hoàng cảm nhận được cách kinh doanh của "Tán Hoa Lâu", là nơi phong nguyệt cao nhã nhất, không tiến hành mua bán xác thịt.

Nhưng nơi như vậy, lại kiếm được nhiều tiền hơn những thanh lâu mua bán xác thịt kia.

Trong Ngọc Kinh Thành, một số vương công quý tộc, sĩ đại phu, văn võ đại thần nhàn rỗi không có việc gì làm, cách ba năm bữa, đều sẽ gọi bạn bè, tổ chức những buổi tiệc nhỏ!

Hoặc là uống rượu vui vẻ, hoặc là đàm luận thơ văn, hoặc là thưởng thức thư họa, vân vân.

Lúc này, cần có phụ nữ bầu bạn, mới tỏ ra phong lưu, đặc biệt là cần phụ nữ cao nhã.

Đương nhiên, nha hoàn, tiểu thiếp, chính thê mẫu lão hổ trong nhà đều không thích hợp.

Thích hợp nhất đương nhiên là những thanh quan nhân này.

Mỗi một lần dự tiệc, muốn mời được những thanh quan nhân này, dù là người kém nổi nhất, cũng phải mất mấy trăm lượng bạc, những người nổi tiếng, ngàn lượng cũng không hiếm!

Càng đừng nói đến đệ nhất tài nữ Ngọc Kinh Thành.

"Ồ, nhân vật chính đến dạo thanh lâu rồi, trẫm cũng đi chơi xem sao!" Ngay khi Diệp Đông Hoàng đang đánh giá Tán Hoa Lâu, nhân vật chính Hồng Dịch mà hắn vừa quan sát đã thong thả bước vào Tán Hoa Lâu!

Ngọc Kinh Thành, Tán Hoa Lâu.

Diệp Đông Hoàng tay phe phẩy chiếc quạt xếp, đứng trước Tán Hoa Lâu.

Xung quanh người đến người đi, nhưng không một ai chú ý đến hắn, dường như hắn chỉ là không khí.

Ánh mắt hắn quan sát nhân vật chính Hồng Dịch, chỉ thấy Hồng Dịch vừa đến cửa Tán Hoa Lâu, lập tức có hai gã nô bộc sang trọng ra đón, nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Thường thì những người đến Tán Hoa Lâu đều ngồi kiệu, đi xe ngựa, người đi bộ như Hồng Dịch gần như không có.

Nhưng Hồng Dịch ăn mặc sáng sủa, lại có khí chất của người đọc sách, nên đám nô bộc cũng không tiện mời hắn đi nơi khác.

Tuy nhiên, khi Hồng Dịch lấy ra thiệp mời của Trấn Nam Công Chúa Lạc Vân, sắc mặt họ lập tức thay đổi, tươi cười rạng rỡ.

Sau khi Hồng Dịch ném cho mỗi người hai đồng bạc thưởng, hai gã nô bộc cười đến híp cả mắt, cúi gập người, vội vàng mời Hồng Dịch vào trong.

Diệp Đông Hoàng đi theo sau Hồng Dịch, thong thả bước vào Tán Hoa Lâu.

Với tu vi của hắn, nếu không muốn người khác nhìn thấy thì những kẻ có tu vi không vượt qua hắn đều không thể thấy được.

Tuy nhiên, hắn không ẩn giấu thân hình, chỉ dùng tu vi của mình hòa làm một với hư không, khiến người khác theo bản năng mà bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Dường như hắn chính là một phần của không gian này!

Bước vào Tán Hoa Lâu, bên trong là vô số hành lang dài, đình đài lầu các, hoa viên hồ nước, còn có rất nhiều sương phòng, trang trí còn xa hoa hơn cả những nhà giàu có.

Nhưng đối với Diệp Đông Hoàng thì cũng chỉ vậy mà thôi!

Đi qua bảy tám khúc quanh, một hoa sảnh rộng lớn hiện ra trước mắt, giống như chính viện của một gia đình giàu có, lầu các sáng sủa, sân viện rộng rãi, quy tụ không ít người trẻ tuổi.

"Tô Mộc tiểu thư sao còn chưa ra?

Chúng ta đã đợi cả một canh giờ rồi?" "Hôm nay là lời mời của Trấn Nam Công Chúa, lẽ nào Tô Mộc cô nương còn làm cao sao?" Mọi người bàn tán xôn xao, còn Hồng Dịch sau khi vào thì đi về phía Lạc Vân, người đang ăn vận như một công tử, tay cầm quạt xếp, bên hông đeo ngọc bội.

Lúc này, nàng đang được một đám vương công tử đệ vây quanh như sao quanh trăng sáng.

Diệp Đông Hoàng biết Lạc Vân này chính là công chúa của Thần Phong Quốc, nay được Đại Càn Vương Triều phong làm Trấn Nam Công Chúa, là hồng nhan tri kỷ sau này của Hồng Dịch.

Còn Tô Mộc trong miệng mọi người chính là đệ nhất tài nữ Ngọc Kinh Thành, hoa khôi của Tán Hoa Lâu!

Diệp Đông Hoàng thần thức lướt qua, liền thấy ở phía đông Tán Hoa Lâu, trong một căn phòng tĩnh lặng trên lầu năm.

Một nữ tử quốc sắc thiên hương, tựa như tiên khí phiêu dật đang ngồi yên lặng.

Nàng chính là đệ nhất tài nữ Ngọc Kinh Thành Tô Mộc, cũng là truyền nhân đương thời của Thái Thượng Đạo!

Đối diện nàng, trên ghế lớn là một người mặc cẩm y hoa phục, đầu đội tử kim quan.

Người này, hai bên thái dương hơi hoa râm, tay đặt trên tay vịn ghế lớn, trắng như ngọc, không nhiễm một hạt bụi, cho người ta cảm giác đã nắm giữ sức mạnh vô cùng.

Người này vừa ngồi ở đó, nơi đó liền có uy nghiêm khiến người khác phải e sợ, không dám nhìn thẳng, chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu.

Hắn chính là cha của nhân vật chính, Vũ Ôn Hầu Hồng Huyền Cơ, trụ cột của triều đình, Võ Thánh của Đại Càn Vương Triều.

Diệp Đông Hoàng nhìn Hồng Huyền Cơ thêm vài lần, đây chính là một trong những đại phản diện của thế giới Dương Thần, cũng là cha của nhân vật chính Hồng Dịch!

Chương 544

Hồng Huyền Cơ không hề đơn giản!

Hắn tuy không có khí vận được trời ưu ái như Hồng Dịch, vị "Kỷ Nguyên Chi Tử" kia, nhưng cũng là "Đại Thiên Chi Tử", khí vận cũng sâu dày đến khó tin!

Không chỉ thiên phú tu luyện thuộc hàng mạnh nhất thế giới này, mà cơ duyên cũng vô số.

Hắn không chỉ nhận được sự ưu ái của Tạo Hóa Đạo Nhân, một trong những cự đầu mạnh nhất trong các Dương Thần thượng cổ, được ngầm trao cho Thần Khí Chi Vương "Tạo Hóa Chi Chu" và "Tạo Hóa Thiên Kinh".

Hắn còn được thánh nữ tiền nhiệm của Thái Thượng Đạo là Mộng Băng Vân yêu thương, không chỉ dựa theo kế hoạch của Mộng Thần Cơ truyền cho hắn "Thái Thượng Đan Kinh Võ Đạo Thiên", mà còn lén lút mang "Thái Thượng Đan Kinh Đạo Thuật Thiên" ra truyền cho hắn.

Về những cơ duyên khác thì càng không đếm xuể, giúp hắn có được rất nhiều võ công và đạo thuật trấn phái của các môn phái khác, bao gồm cả Đại Thiền Tự.

Thêm vào đó, thiên phú của hắn kinh người, kết hợp trên cơ sở "Tạo Hóa Thiên Kinh", "Thái Thượng Đan Thuật" và vô số võ công đạo thuật quý giá, hắn đã sáng tạo ra "Chư Thiên Sinh Tử Luân" huyền ảo khôn lường, uy năng kinh thế.

Tuy nhiên, Hồng Huyền Cơ tuy thiên phú xuất chúng, cơ duyên dồi dào, lại hết mực trung thành với hoàng đế Đại Càn Vương Triều là Dương Bàn, thậm chí còn đem cả Thần Khí Chi Vương như Tạo Hóa

Chi Chu và Tạo Hóa Thiên Kinh tặng cho Dương Bàn.

Đối với loại thần tử trung thành này, Diệp Đông Hoàng cũng là một hoàng đế nên vô cùng tán thưởng, hắn rất thích những người trung thành như vậy!

Chỉ là đối phương lại trung thành với Dương Bàn!

Ngoài thiên phú và cơ duyên, điều khiến Diệp Đông Hoàng nể phục nhất chính là bản lĩnh thu phục phụ nữ của Hồng Huyền Cơ, có thể gọi là cao thủ của cao thủ, chiến thần tình trường!

Trong phủ hắn có ba phòng phu nhân, bốn phòng tiểu thiếp, còn khiến thánh nữ Thái Thượng Đạo Mộng Băng Vân, tông chủ Đại La Phái Triệu Phi Nhi, tông chủ Dao Trì Phái Dao Thanh Tuệ đều cam tâm tình nguyện sinh con cho hắn, thậm chí vì hắn mà trộm bí tịch bất truyền của môn phái, hoặc trở thành trợ lực cho sự nghiệp của hắn… Diệp Đông Hoàng xem lại cả cuộc đời của Hồng Huyền Cơ.

Hắn vốn là đệ tử Đại La Phái, nhưng sớm đã qua lại với thiên chi kiêu nữ Triệu Phi Nhi của gia tộc nòng cốt trong phái, sau khi nhận được sự trợ giúp hết mình của nàng và cả Triệu gia thì nhanh chóng quật khởi.

Sau đó, Hồng Huyền Cơ đi theo Dương Bàn lúc đó vẫn còn là thái tử hai mươi năm trước, và không cưới Triệu Phi Nhi.

Triệu Phi Nhi gả cho huynh đệ tốt của Hồng Huyền Cơ là Yến Chân Tông, lại còn sinh cho Hồng Huyền Cơ một đứa con gái riêng là Triệu Phi Dung.

Quan trọng hơn là, Triệu Phi Nhi dù đã gả cho Yến Chân Tông, vẫn âm thầm để cả thế lực Đại La Phái toàn lực ủng hộ và giúp đỡ Hồng Huyền Cơ.

Yến Chân Tông cũng bị cắm sừng đến tận trời rồi!

Xứng danh chiến thần trong giới những người thật thà!

Không chỉ giúp Hồng Huyền Cơ nuôi tình nhân, nuôi con gái, mà tiền tài thế lực của mình cũng để Triệu Phi Nhi mang đi giúp Hồng Huyền Cơ, người huynh đệ tốt đã cắm sừng mình, nuôi gia đình, tạo danh vọng… Người đàn ông tốt như vậy thật không biết nói sao cho phải!

Triệu gia cũng luôn cung cấp tài nguyên và tiền bạc cho các chi tiêu và hoạt động hàng ngày của Vũ Ôn Hầu phủ!

Giúp Hồng Huyền Cơ có thể duy trì phong thái "tiết kiệm", "thanh liêm", "khắc kỷ phục lễ" trước mặt người khác, trở thành một lý học tông sư lừng danh.

Mộng Băng Vân thì không cần phải nói, là thánh nữ Thái Thượng Đạo, vì động lòng với Hồng Huyền Cơ mà đạo tâm tan vỡ, biến thành một người bình thường.

Trong thời gian đó, còn trộm cho Hồng Huyền Cơ "Thái Thượng Đan Thư Đạo Thuật Thiên" của Thái Thượng Đạo.

Hai mươi năm trước, khi Hồng Huyền Cơ, Dương Bàn liên thủ với Thái Thượng Đạo tiêu diệt Đại Thiền Tự, cũng là do Mộng Băng Vân làm cầu nối.

Tông chủ Dao Trì Phái Dao Thanh Tuệ, năm đó vẫn còn là thánh nữ của phái, cũng yêu Hồng Huyền Cơ, cuối cùng trở thành tình nhân của hắn!

Còn sinh cho hắn hai đứa con gái riêng là Dao Nguyệt Đình và Dao Nguyệt Như, cho đến nay vẫn luôn âm thầm trợ giúp Hồng Huyền Cơ.

Hồng Huyền Cơ từ một đệ tử bình thường của Đại La Phái, trở thành Vũ Ôn Hầu danh chấn thiên hạ, khiến vô số thế lực, cường giả phải kiêng dè, cả quá trình trưởng thành của hắn, đâu đâu cũng có

bóng dáng của phụ nữ.

Sau đó còn nạp thiếp là giáo hoàng Tinh Nguyên Thần Miếu, suýt chút nữa thu phục được tinh chủ Lê Phù Tinh là Lê Phù Yên La, chỉ là bị con trai hắn Hồng Dịch cướp mất… Bản lĩnh ăn cơm mềm này… xứng danh "Nhuyễn Phạn Chi Vương", Diệp Đông Hoàng cũng vô cùng nể phục!

Trong lúc Diệp Đông Hoàng quan sát Hồng Huyền Cơ và Tô Mộc, Hồng Dịch cũng đã xảy ra xung đột với đám công tử vương công quý tộc có mặt tại đây, tranh giành ghen tuông là điều khó tránh khỏi.

Thế là Hồng Dịch và mọi người bắt đầu tỷ thí!

Những cuộc tỷ thí này trong mắt Diệp Đông Hoàng chẳng khác gì trò trẻ con, hắn không có chút hứng thú nào!

Hắn khẽ động ý niệm, một trang kinh thư mà Hồng Dịch cất giữ bên mình liền lặng lẽ rơi vào tay Diệp Đông Hoàng, đây chính là 《Di Đà Kinh》 quá khứ, cũng là mấu chốt cho sự quật khởi của nhân vật chính. … Với thực lực của Diệp Đông Hoàng hiện giờ, Hồng Dịch tự nhiên không có chút cảm giác nào!

Diệp Đông Hoàng nhìn trang kinh thư, đây là một tờ giấy màu vàng sẫm, trên đó chi chít toàn những chữ kinh văn nhỏ, còn có cả hình vẽ, cầm trên tay mềm mại và trơn láng như lụa!

Diệp Đông Hoàng khẽ động ý niệm, xung quanh tự tạo thành một không gian, không ai có thể nhìn thấy, kinh văn mở ra trước mặt hắn, vuông vức, dài rộng ba thước, giống như một bức thư họa lớn.

Chữ viết trên đó vô cùng nhỏ, chỉ bằng đầu ruồi, nhưng lại rất rõ ràng, như thể được dao khắc vào, không hề có chút mơ hồ nào.

Hơn nữa, nét chữ còn ẩn chứa một sức mạnh thâm nhập vào cốt tủy, khiến người ta nhìn vào có cảm giác những con chữ này sẽ sống

lại và bay lên, dường như đã có linh tính.

"Thư pháp tuyệt vời!" Diệp Đông Hoàng thầm khen.

Ở giữa kinh văn là một pho tượng Phật màu vàng, ngồi giữa hư không, vô số mặt trời mặt trăng và các vì sao vây quanh, đem ánh sáng của mình chiếu rọi lên thân tượng Phật vàng này.

Pho tượng Phật vàng này hai mắt khép hờ, ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, thần thái an tường, nhưng không giống sự uy nghiêm của các tượng Phật trong chùa miếu khác, mà toát ra một khí tức thân thiết, quen thuộc.

Thậm chí, Diệp Đông Hoàng còn có cảm giác, pho tượng Phật này chính là tiền kiếp nguyên thủy từ trăm ngàn kiếp trước của mình.

"Đây mới là tượng Phật chân chính, thần thái, khí chất, có thể gây ra sự đồng cảm với con người, mang theo ý cảnh tự thân thành Phật." Diệp Đông Hoàng thầm gật đầu.

Giáo lý của Phật giảng chúng sinh bình đẳng, ai ai cũng có thể thành Phật.

Tượng Phật chân chính, không phải là uy nghiêm, cũng không phải là to lớn, mà là khi nhìn vào, khiến người ta cảm thấy pho tượng Phật này chính là tiền kiếp của mình, khơi dậy Phật tính và đạo tâm trong con người.

"Như thị ngã văn…" "Thần hồn tồn tưởng tại Thiên Đình, Thiên Đình là nơi các thần quy tụ, là linh đài của các Phật." "Quán tưởng khí của các vì sao trên trời rót vào đỉnh đầu, xâm nhập từng tấc, kết hợp với thần hồn, huyễn tượng tái sinh, thần hồn có thể cảm thấy mát mẻ, nóng rực, chua cay!" "Lại có thể thấy Quỳnh Lâu ngọc nữ trên trời, lại có thể thấy Tu La ác quỷ, có thể thấy Thiên Nữ và Bồ Tát, có thể thấy chư thần trời đất, có thể thấy các thánh hiền thượng cổ!" "Lại có

thể cảm thấy mình đã sa vào luân hồi, lại có thể cảm thấy chém giết trên chiến trường, lại có thể cảm thấy nhuyễn ngọc ôn hương, lại có thể cảm thấy cha nghiêm mẹ hiền, lại có thể cảm thấy mình võ lực ngút trời, dời sông lấp biển, lại có thể cảm thấy thân thể mục nát, xương trắng phơi bày!" "Những huyễn tượng này, mặc kệ tất cả, giữ vững tâm thần, quán tưởng trong hư không có một vị Phật, tên là A Di Đà, kết Di Đà pháp ấn, vị Phật này chính là bộ mặt ban đầu của chúng sinh trời đất!" "Giữ vững bản niệm, không bị bất cứ thứ gì lay động, có thể tránh được tai ách." "Bỗng nhiên lại cảm thấy, khí của các vì sao đã chạm vào thần hồn, dùng đại lực kéo lên trên, người có ý muốn ban ngày phi thăng, lúc này liền dùng đại định lực để định thần, chìm nổi trong cơ thể, tuyệt đối không được để chân ý xuất khiếu, tất cả những điều này, đều là hư vọng…" Từng con chữ như sống lại từ trong kinh văn, lần lượt nhảy lên rồi chìm vào thức hải của Diệp Đông Hoàng, đồng thời ý niệm của Diệp Đông Hoàng quan sát pho tượng Phật kia, cảm nhận sự huyền ảo và đạo lý vô cùng mà nó tỏa ra.

"Quá Khứ Di Đà Kinh, không hổ là một trong ba kinh quyển trấn tự của Đại Thiền Tự, thần bí khôn lường, là thuật tu luyện thần hồn vô thượng!" Xem qua một lượt kinh văn, Diệp Đông Hoàng thầm gật đầu, với tu vi của hắn mà cũng thu được lợi ích không nhỏ, đủ thấy sự lợi hại của 《Quá Khứ Di Đà Kinh》!

Đại Thiền Tự là ngôi chùa cổ ngàn năm, ngựa chạy thắp hương, cao thủ như mây, khi chưa bị tiêu diệt, bất kể môn phái nào trong thiên hạ cũng đều phải thừa nhận đây là đệ nhất tự trong thiên hạ, là thánh địa tu hành có thành tựu cao nhất.

Mà bí quyết tu hành cao nhất của Đại Thiền Tự, được ghi lại trong ba quyển kinh thư Quá Khứ, Hiện Tại, Tương Lai.

Quá khứ là 《Di Đà Kinh》, hiện tại là 《Như Lai Kinh》, tương

lai là 《Vô Sinh Kinh》. 《Di Đà Kinh》 là thuật tu luyện thần hồn vô thượng, 《Như Lai Kinh》 là đạo võ học Nhân Tiên, 《Vô Sinh Kinh》 là thần bí khôn lường nhất!

Tương truyền, ba quyển kinh thư hợp nhất, lĩnh ngộ thấu đáo, có thể siêu thoát khỏi bể khổ thế gian, chân chính đạt đến bỉ ngạn.

Ba quyển kinh thư này không hổ là bí quyết vô thượng của thế giới Dương Thần, công pháp có thể sánh ngang với chúng trên thế giới này tuy vẫn còn, nhưng không nhiều!

Diệp Đông Hoàng thu thập công pháp của các thế giới để làm phong phú thêm nội tình của Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, công pháp như vậy tự nhiên sẽ không bỏ qua! 《Hiện Tại Như Lai Kinh》 ở trong Như Lai Ca Sa, 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 ở trong tay hoàng đế Đại Càn Vương Triều Dương Bàn!

Nhưng những thứ này cuối cùng đều sẽ là của hắn!

Thành quả tu hành của thế giới này có thể trực tiếp cướp đoạt, giống như Dương Bàn tu luyện 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 đại thành ngưng tụ ra Tương Lai Chi Chủ cuối cùng lại bị Hồng Dịch cướp đi, làm áo cưới cho người khác.

Vì vậy Diệp Đông Hoàng tạm thời cũng không chuẩn bị động đến Dương Bàn, Hồng Dịch, Hồng Huyền Cơ và những người khác!

Bây giờ bọn họ còn quá yếu, gộp lại cũng chẳng được bao nhiêu thịt.

Hơn nữa nhiều nhất là mười năm, bọn họ sẽ trở nên vô cùng béo tốt, lúc đó mới là thời điểm thu hoạch!

Khoảng thời gian này Diệp Đông Hoàng vẫn đợi được!

Xem xong 《Quá Khứ Di Đà Kinh》, Diệp Đông Hoàng trực tiếp cất đi, không trả lại cho Hồng Dịch nữa!

Hồng Dịch đã học được rồi, với khí vận của thiên mệnh chi tử giả, dù Diệp Đông Hoàng có lấy đi 《Quá Khứ Di Đà Kinh》 cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Và ngay khi Diệp Đông Hoàng cất kinh thư đi, một nữ tử quốc sắc thiên hương khoan thai bước đến!

Nàng chính là đệ nhất tài nữ Ngọc Kinh Thành, hoa khôi Tán Hoa Lâu — thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc!

Khi Tô Mộc bước đến, ngoài Diệp Đông Hoàng ra, tất cả mọi người có mặt đều nín thở, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Ngay cả Hồng Dịch khi nhìn thấy Tô Mộc bước tới, cũng có cảm giác bị dung nhan xinh đẹp, khí chất hoàn mỹ làm chấn động đến ngạt thở.

Vẻ đẹp khiến người ta quên cả thở.

"Trước đây chỉ đọc trong sử sách nói, mỹ nhân một nụ cười nghiêng thành, nụ cười nữa nghiêng nước, có hoàng đế yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, đều cho là chuyện hoang đường, xã tắc thần khí, há có thể so sánh với một nữ tử tầm thường?" "Nhưng bây giờ xem ra, dường như cũng có chút đúng, nếu là nữ tử như vậy và xã tắc thần khí chọn một trong hai… xã tắc thần khí… tuyệt sắc mỹ nhân… xã tắc thần khí… tuyệt sắc mỹ nhân…" Hồng Dịch trong đầu hiện lên đủ loại ý niệm, ngay sau đó bỗng nhiên tỉnh táo lại, sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh, trong ý niệm bản tướng A Di Đà lóe lên, thần hồn trở nên thanh minh.

Hắn dù sao cũng đã luyện qua kinh quyển tu luyện thần hồn vô thượng 《Di Đà Kinh》, đã trải qua cửa ải ngọc nữ, đều có thể giữ vững bất động, thần hồn kiên cường, không bị thanh, sắc, hương, vị bên ngoài mê hoặc.

“Ồ?” Tô Mộc chậm rãi bước tới, hương thơm quyến rũ, loại hương này không phải mùi son phấn, mà là hương thơm thanh khiết như trăm hoa, khiến người ta ngửi vào trước tiên là tâm thần sảng khoái, sau đó phiêu diêu như tiên.

Nữ tử quốc sắc thiên hương này, bước chân nhẹ nhàng, trên người mặc váy sa màu xanh nhạt, khoác áo choàng trắng, mấy thị nữ đi theo sau, giống như tiên nữ trong tranh khoan thai hạ phàm.

Nơi này tuy là thanh lâu, thân phận thanh quan nhân cũng không cao quý gì, vốn dĩ thanh quan nhân càng xinh đẹp càng là đối tượng để trêu ghẹo!

Nhưng Tô Mộc trước mắt xuất hiện, lại khiến cho đám vương tôn công tử có mặt ở đây không nảy sinh nổi một chút ý nghĩ khinh nhờn nào.

Đương nhiên, trừ Diệp Đông Hoàng ra!

Lúc này, ánh mắt của Diệp Đông Hoàng không hề che giấu mà nhìn từ trên xuống dưới Tô Mộc đang bước tới.

Một đám vương tôn công tử, nhìn Tô Mộc bước tới, đều đã đứng ngây ra tại chỗ, ít nhất có ba hơi thở, hoàn toàn bị dung quang khí chất của nàng làm cho kinh sợ.

Nhìn thấy đám vương tôn công tử này trong chốc lát thất thần, trong sâu thẳm ánh mắt Tô Mộc có tia hài lòng!

Nhưng ánh mắt nàng đột nhiên rơi vào trên người Hồng Dịch, lại phát hiện trong khoảnh khắc này, thiếu niên này hồi phục rất nhanh.

Chương 545

Nhưng chưa kịp kinh ngạc, nàng lại phát hiện một ánh mắt không hề che giấu đang đánh giá mình.

Ánh mắt này không che giấu sự tán thưởng và ý muốn chiếm đoạt đối với mỹ nhân, nhưng lại không hề bị nàng ảnh hưởng!

"Người này là ai?" Tô Mộc kinh hãi, ý niệm chuyển động nhanh chóng, "Thiên Nữ Quán Tưởng Pháp của Thái Thượng Đạo ta đã luyện đến cảnh giới hiển hình, không cần thi triển pháp thuật mê hoặc tâm thần, tùy ý giơ tay nhấc chân, linh hồn và thể xác hợp nhất, liền có khí chất của thiên nữ thần nữ, hắn lại không hề bị ảnh hưởng?" "Là thực lực thông huyền, tâm tính định lực vững như bàn thạch?

Hay là đọc sách đến cảnh giới trong tâm có thánh nhân?

Thần hồn đại cương, hạo nhiên chi khí tràn ngập đến mức đó?" Nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Đông Hoàng.

Ánh mắt vừa chạm tới, thân thể yêu kiều của Tô Mộc run lên, ánh mắt lập tức đờ đẫn, giống hệt biểu cảm của đám vương tôn công tử khi nhìn thấy nàng lúc nãy.

Đó là một người đàn ông như thế nào?

Phong thái tuấn lãng, khí chất vô song, khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị đến mức phụ nữ nhìn thấy cũng phải ghen tị, không, là tâm hồn xao xuyến!

Quả thực quá hoàn mỹ!

Đương nhiên, đối với một người tu đạo như Tô Mộc, thực ra dù ngoại hình có đẹp đến đâu cũng không ảnh hưởng đến tâm thần của nàng!

Nhưng ‘vẻ đẹp’ của Diệp Đông Hoàng không chỉ đến từ ngoại hình, mà còn đến từ bản chất của sinh mệnh, đến từ tu vi khủng bố của hắn, đến từ ‘vương đạo và bá đạo’ bá tuyệt hoàn vũ của hắn!

Rắc!

Một tiếng động như vỏ trứng vỡ vang lên, Tô Mộc đột nhiên tỉnh lại, khuôn mặt vốn hồng nhuận sáng bóng trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng áo!

Nàng là truyền nhân của Thái Thượng Đạo, chú trọng Thái Thượng vong tình, một khi động tình, đạo tâm liền vỡ, tu vi hoàn toàn phế bỏ!

Nàng không ngờ chỉ nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, đạo tâm đã xuất hiện vết nứt, đây tuyệt đối là một đại năng vô cùng khủng bố và mạnh mẽ!

Ngay lúc này, ánh mắt của Diệp Đông Hoàng và ánh mắt của nàng giao nhau, bốn mắt nhìn nhau, đầu óc Tô Mộc lập tức như sét đánh ngang tai, một khoảng trống rỗng!

Giây phút này, nàng cảm thấy tất cả của mình đều bị nhìn thấu!

Đối mặt với Diệp Đông Hoàng, ý niệm của nàng cũng khó mà chuyển động!

“Mộc tiên tử?” “Mộc tiên tử, người sao vậy?

Có phải người không khỏe không?” … Một đám vương tôn công tử tỉnh lại, nhìn thấy sắc mặt Tô Mộc trắng bệch, thân thể yêu kiều lung lay sắp đổ, lòng đau như cắt, quan tâm hỏi han.

“Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sinh tướng, vô thọ giả tướng, hồng phấn khô lâu, bạch cốt bì nhục.” Hồng Dịch trong lòng mặc niệm, thoát khỏi ảnh hưởng của Tô Mộc, nhìn thấy biểu cảm của nàng, trong lòng đầy nghi hoặc: “Nàng bị sao vậy?” Nhìn theo ánh mắt

của Tô Mộc, Hồng Dịch lập tức nhìn thấy Diệp Đông Hoàng!

"Trên đời lại có nam tử có khí chất và dung mạo siêu phàm thoát tục như vậy, tựa như trích tiên trên trời!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, Hồng Dịch lập tức kinh ngạc, những vương tôn công tử hắn từng gặp, ngay cả cha hắn cũng không thể so bì với khí chất của Diệp Đông Hoàng.

Tuy nhiên, vì Diệp Đông Hoàng đã thu liễm khí tức, nên Hồng Dịch không có cảm giác khủng bố như Tô Mộc!

Nhưng vẻ đẹp trai và khí chất của Diệp Đông Hoàng là không thể che giấu!

Những người khác cũng phát hiện ra manh mối, lần lượt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, cảm giác đầu tiên chính là đẹp trai đến thảm tuyệt nhân hoàn, đẹp trai đến siêu phàm thoát tục!

"Đẹp trai quá!" Lạc Vân công chúa mắt sáng lên, lập tức ngây dại!

Giống như đàn ông nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ vậy, còn những người đàn ông khác thì tự thấy hổ thẹn, bất giác cúi đầu!

"Tô tiểu thư có vẻ không khỏe, hay là ta đưa cô về phòng nghỉ ngơi, được không?" Diệp Đông Hoàng tiến lên một bước, nhìn Tô Mộc suýt bị hắn làm chấn động đến đạo tâm vỡ nát, mỉm cười, cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp!

"Vậy thì đa tạ công tử!" Tô Mộc hoàn hồn, đè nén sự kinh hãi và sợ hãi trong lòng, mỉm cười điềm nhiên, bước tới nói với Diệp Đông Hoàng.

Nàng vừa mở miệng, từng chữ trong trẻo, như châu rơi ngọc vỡ, nghe vào tai người ta tê dại, ngứa ngáy, toàn thân lỗ chân lông mở rộng, thoải mái không nói nên lời.

Trong lòng nàng cũng tò mò về Diệp Đông Hoàng, nếu đã Diệp

Đông Hoàng đã lên tiếng, nàng cũng không thể từ chối!

"Công chúa, các vị công tử, xin lỗi, tại hạ không khỏe, thứ lỗi không thể tiếp được, cáo từ!" Tô Mộc nhìn Trấn Nam Công Chúa Lạc Vân chắp tay hành lễ, áy náy nói.

"Sức khỏe của Tô tiểu thư là quan trọng nhất, mời tự nhiên!" Lạc Vân trong lòng không vui, nhưng cũng không phát tác, tâm trí nàng lại tập trung nhiều hơn vào Diệp Đông Hoàng.

"Mời!" Tô Mộc nhìn Diệp Đông Hoàng giơ tay mời, dẫn Diệp Đông Hoàng rời đi, chỉ để lại đám người ngơ ngác nhìn nhau.

"Đây là công tử nhà nào?

Tại sao ta chưa từng nghe nói qua?" Lạc Vân đoán mò thân phận của Diệp Đông Hoàng, các vương tôn công tử khác cũng bàn tán xôn xao, nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng và Tô Mộc đi cùng nhau, ánh mắt tràn đầy ghen tị! … Tán Hoa Lâu, Mộc Tuyết Các.

"Công tử mời ngồi!" Tô Mộc giơ tay mời, bàn tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng nhấc ấm trà lên rót cho Diệp Đông Hoàng, mỉm cười nói: "Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử?" "Diệp Đông Hoàng!" "Từ xưa đến nay, trái là quý, đông là tôn, tên của công tử thật bá khí!" Tô Mộc cười duyên, ở thế giới Dương Thần, tên không phải là đặt bừa, như chữ 'Dịch' trong tên Hồng Dịch cũng có lai lịch rất lớn!

Mà Diệp Đông Hoàng lấy Đông Hoàng làm tên, lẽ nào muốn vượt qua các thánh hoàng thượng cổ, hay là muốn mưu đồ thiên hạ?

Càn Đế Dương Bàn nếu nghe thấy tên của Diệp Đông Hoàng, tất nhiên sẽ sinh lòng nghi kỵ, thậm chí ra tay tiêu diệt Diệp Đông Hoàng!

Vì vậy người bình thường không dám đặt tên như vậy.

"Tên chỉ là một danh xưng mà thôi!" Diệp Đông Hoàng nhìn gò má

tinh xảo của Tô Mộc, nói: "Giống như Tô Mộc cô nương, tên bình thường không có gì đặc biệt, nhưng lại là truyền nhân của Thái Thượng Đạo!" "Không biết công tử tìm ta có việc gì quan trọng?" Tô Mộc không nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Đông Hoàng, vắt óc suy nghĩ cũng không ra được lai lịch của hắn, liền hỏi thẳng!

"Xem Tô cô nương nói kìa, đến Tán Hoa Lâu tự nhiên là ăn uống vui chơi tìm thú vui, còn có thể có chuyện gì nữa?" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, đưa tay ra, liền ôm Tô Mộc vào lòng.

"Ngươi muốn làm gì?" Tô Mộc kinh hãi thất sắc, nàng không ngờ Diệp Đông Hoàng nói ra tay là ra tay, còn khiến nàng không kịp phản ứng, bàn tay ngọc chống lên ngực Diệp Đông Hoàng, không còn vẻ bình tĩnh như trước, quát: "Ngươi muốn đối địch với Thái Thượng Đạo?" Chưởng giáo đương thời của Thái Thượng Đạo là Mộng Thần Cơ uy chấn thiên hạ, từng ám sát hai vị hoàng đế của Đại Càn Vương Triều, có danh xưng ẩn dật là thiên hạ đệ nhất nhân.

Người bình thường không dám đối địch với Thái Thượng Đạo!

"Đối địch thì sao?" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, không để tâm, trực tiếp bế Tô Mộc lên đi về phía giường lớn.

Nếu Mộng Thần Cơ dám đến, vừa hay đoạt lấy Vĩnh Hằng Quốc Độ của hắn.

Diệp Đông Hoàng đến thế giới này, ngoài việc thu thập công pháp, còn muốn dùng các bảo vật và tài nguyên của thế giới này để luyện chế ra một món chí bảo.

"Ngươi sẽ hối hận!" Pháp lực toàn thân của Tô Mộc bị cấm cố, cũng không giãy giụa vô ích nữa, lạnh lùng nhìn Diệp Đông Hoàng.

"Hối hận cái gì?

Đã ở Tán Hoa Lâu này, chẳng phải là ra đây bán sao?" Diệp Đông

Hoàng cười lớn, Tô Mộc nghiến chặt răng bạc, nàng đường đường là thánh nữ Thái Thượng Đạo lại bị coi là gái bán hoa!

Thật đáng ghét!

Thật đáng hận!

"Đối địch với Thái Thượng Đạo chúng ta, trên trời dưới đất, không ai cứu được ngươi!" Tô Mộc tuy bị Diệp Đông Hoàng cấm cố, nhưng cũng không chịu yếu thế!

Nàng bây giờ vẫn chưa trưởng thành, không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng cũng là điều dễ hiểu!

Nhưng điều đó không có nghĩa là Thái Thượng Đạo của nàng rất yếu và dễ bắt nạt!

"Vậy sao?

Trẫm rất muốn thử xem!" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, bế Tô Mộc đến bên cửa sổ, đã đến Tán Hoa Lâu, không hưởng dụng hoa khôi của Tán Hoa Lâu, há chẳng phải uổng công một chuyến sao?

"Tiểu tử, ngươi dám?" Ngay khi thân thể cường tráng của Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đè lên, từ chín tầng trời rất cao, đột nhiên mơ hồ truyền đến mấy chữ!

Những chữ này, cổ xưa vô cùng, cổ xưa đến không thể hình dung, giống như sự cổ xưa từ thuở trời đất chưa khai tịch.

Và tràn ngập sự phẫn nộ vô biên!

"Sao có cảm giác như đại phản diện vậy?" Diệp Đông Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu, trong truyện, khi đại phản diện muốn giở trò với mỹ nhân, vào thời khắc mấu chốt luôn có nhân vật chính xuất hiện kịp thời, rồi anh hùng cứu mỹ!

Đương nhiên, lần này đến tự nhiên không phải là nhân vật chính!

“Chết!” Giọng nói cổ xưa uy nghiêm từ chín tầng trời truyền xuống.

Đột nhiên, trời sáng lên, ở rìa mặt trời rất cao, mơ hồ xuất hiện một đám mây cháy, trong đám mây cháy, một móng vuốt rồng khổng lồ to bằng ba bốn dặm buông xuống!

Móng vuốt rồng này, vảy toàn bộ đều màu đỏ lửa, màu sắc như dung nham, không phải do thứ gì biến hóa ra, mà là một con rồng khổng lồ thật sự!

Trên đời này, ai cũng biết rồng, nhưng không ai từng thấy chân long, từ chín tầng trời, buông móng vuốt xuống!

Uy thế của cú vồ mạnh mẽ này, khiến người ta hồn bay phách lạc!

Giờ phút này, Ngọc Kinh Thành sôi sục, vô số bá tánh không chịu nổi uy áp này, tinh thần suy sụp, mắt tối sầm lại, ngã ngồi trên đất.

Từng cường giả bay lên trời, Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ và những người khác nhanh chóng lao về phía Tán Hoa Lâu!

“Cửu Hỏa Viêm Long!

Ngươi chết chắc rồi!” Cảm nhận được uy áp khủng bố từ trên trời truyền đến, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Mộc lộ ra một nụ cười.

“Chỉ là sinh mệnh do Mộng Thần Cơ sau khi trở thành Tạo Vật Chủ sáng tạo ra từ hư vô mà thôi, nghe nói loại Cửu Hỏa Viêm Long này có tổng cộng chín con, bây giờ mới đến một con thôi!” Diệp Đông Hoàng bế Tô Mộc bay lên trời, trực tiếp phá tan công kích của Cửu Hỏa Viêm Long, đến trên chín tầng mây, nhìn con rồng lửa khổng lồ phía trước, chế nhạo nói: “Đừng nói là Cửu Hỏa Viêm Long, cho dù Mộng Thần Cơ đích thân đến, trẫm một tay cũng có thể bóp chết hắn!” “Nói khoác không biết ngượng!” Tô Mộc và Cửu Hỏa Viêm Long đều nổi giận, con rồng khổng lồ nhấc móng vuốt lên, liền hung

hăng về về phía Diệp Đông Hoàng!

Nhiệt độ cao khủng bố từ móng vuốt rồng tỏa ra, cả một vùng trời đất dường như biến thành một lò luyện khổng lồ, từng tầng hư không đều bị nung đến biến dạng.

Trên thực tế, Cửu Hỏa Viêm Long do Mộng Thần Cơ tạo ra, một con đơn lẻ thực lực không mạnh lắm, cũng chỉ ngang với một lần Lôi Kiếp, chỉ có chín con hợp thành trận pháp mới có thực lực của sáu lần Lôi Kiếp.

"Cửu Hỏa Viêm Long của Mộng Thần Cơ, xảy ra chuyện gì vậy?" Hồng Huyền Cơ nhìn con rồng khổng lồ trên trời, trăm mối không thể giải thích, hắn vừa mới rời khỏi Tán Hoa Lâu, trước đó vẫn ổn cả, sao chớp mắt lại biến thành như vậy!

Trên bầu trời.

Thấy Cửu Hỏa Viêm Long lao tới, Diệp Đông Hoàng một tay bế Tô Mộc, một tay vươn về phía trước, không gian biến đổi, trời đất đảo lộn!

Chương 546

Thân thể khổng lồ của Cửu Hỏa Viêm Long liền bị Diệp Đông Hoàng bắt vào lòng bàn tay.

Chưởng trung càn khôn!

"Sao có thể?" Tô Mộc không thể tin nổi nhìn Diệp Đông Hoàng thu tay về, trong lòng bàn tay một con Cửu Hỏa Viêm Long thu nhỏ đang vùng vẫy, nhưng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Diệp Đông Hoàng!

Bùm!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Mộc, Diệp Đông Hoàng năm ngón tay siết chặt, Cửu Hỏa Viêm Long liền hóa thành một đám sương máu, sau đó bị Diệp Đông Hoàng nuốt chửng!

"Mộng Thần Cơ, ngươi xem lâu như vậy, còn không ra sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía sâu trong đám mây trắng bên cạnh, lạnh lùng quát.

"Sư phụ?" Tô Mộc nghi hoặc nhìn qua, lẽ nào Mộng Thần Cơ đã đến?

"Đại mộng tỉnh giác liễu đạo chân, thần cơ nhập hoài chủng tiên căn, cửu hỏa chí tôn hóa viêm long, phần tẫn nhân gian nhi nữ tâm!" Theo một bài ca quyết truyền ra, một bóng hình phiêu diêu tiên khí, chậm rãi từ trong mây trắng, hiện ra.

Đám mây trắng mà Diệp Đông Hoàng đang nhìn, tự động tách ra từ giữa, một người từng bước đi ra.

Người này, mũ cao, áo rộng, toàn thân y phục phiêu tán, hòa vào hư không, dường như cả hư không đều là y phục của hắn.

Giống như một vị tiên tôn phiêu diêu, giáng lâm trần thế.

"Mộng Thần Cơ!" Diệp Đông Hoàng nhìn chăm chú vào bóng hình đối diện, tò mò đánh giá.

Mộng Thần Cơ có danh xưng "thiên hạ đệ nhất nhân", không chỉ vì thực lực của hắn quá khủng bố, mà còn vì những việc hắn làm quá kinh thế hãi tục. … Đại Càn Vương Triều là trung tâm của Đại Thiên Thế Giới, cũng là thế lực mạnh nhất.

Các quốc gia như Vân Mông Đế Quốc, Nguyên Đột Quốc, Hỏa La Quốc, Thần Phong Quốc đều phải tự nhận thấp hơn Đại Càn Vương Triều một bậc, trở thành quốc gia phụ thuộc.

Sáu đại thánh địa trong thiên hạ cũng không sánh bằng Đại Càn Hoàng Triều.

Thậm chí, Đại Thiền Tự, vốn được xem là đệ nhất trong sáu đại thánh địa năm xưa, cũng bị Đại Càn Hoàng Triều trực tiếp hủy diệt.

Có thể nói, Đại Càn Hoàng Triều đã mạnh đến cực hạn, ngay cả thánh địa cũng nói diệt là diệt.

Tuy nhiên, Mộng Thần Cơ lại liên tiếp chém giết hai đời hoàng đế của Đại Càn Vương Triều, lấy việc thay trời hành đạo, giám sát thiên hạ làm nhiệm vụ, không cho phép hoàng đế Đại Càn Vương Triều tu thành Quỷ Tiên!

Điều này quả thực là bá đạo, cuồng vọng đến cực điểm.

Sự tích của Mộng Thần Cơ có lẽ đại đa số người đều chưa từng nghe qua, nhưng tất cả các cường giả trong thiên hạ tu luyện đến Võ Thánh cảnh, hoặc Quỷ Tiên cảnh, cơ bản không ai là không biết.

Vì vậy, hầu như tất cả cường giả trong thiên hạ đều vô cùng kính sợ vị chưởng giáo Thái Thượng Đạo này. "Ngươi là ai?" Mộng Thần Cơ đánh giá Diệp Đông Hoàng, tâm thần ngưng trọng, từ trên người

Diệp Đông Hoàng, hắn cảm nhận được một luồng áp lực khủng bố đến nghẹt thở!

Mặc dù hắn chỉ là một phân thân, nhưng dù sao cũng đã vượt qua bảy lần lôi kiếp, hư không tạo vật, ý niệm đạt tới con số một nguyên, có thể ngao du Thiên Ngoại Thiên, được tôn xưng là Tạo Vật Chủ. "Diệp Đông Hoàng!" Đây đã là lần thứ hai trong ngày Diệp Đông Hoàng trả lời câu hỏi này. "Tên thật bá khí!" Lúc này, một chiếc thuyền đồng khổng lồ phá vỡ hư không, bá đạo xông ra, đến một bên, cùng Diệp Đông Hoàng và Mộng Thần Cơ hình thành thế chân vạc.

Trên thuyền, một lão giả đội cửu long kim quan, trên đó có khảm những viên ngọc lớn như quả bầu, mình mặc minh hoàng bào, chân đi giày đoán, trong mắt lóe lên lệ mang, thầm than.

Lão giả này giống như Hồng Huyền Cơ, hai bên thái dương hơi lấm tấm bạc, mặt như ngọc trắng, khí tức thịnh vượng, bước đi vững chãi, tựa như có một khí độ nắm giữ thiên hạ.

Người đó chính là hoàng đế Đại Càn Vương Triều, Dương Bàn! "Diệp Đông Hoàng?

Người này là ai?

Lại dám cướp Thánh nữ của Thái Thượng Đạo, chẳng trách lại chọc tới Mộng Thần Cơ!" Hồng Huyền Cơ đứng bên cạnh Dương Bàn, âm thầm đánh giá Diệp Đông Hoàng. "Ngươi rất mạnh!" Mộng Thần Cơ nhìn Diệp Đông Hoàng, nhàn nhạt nói. "Quá khen!" Diệp Đông Hoàng đáp. "Hy vọng thực lực của ngươi cũng lớn như lòng dạ của ngươi!" Giọng nói vừa dứt, tâm linh Mộng Thần Cơ phảng phất như chìm vào bản tính vô tình, cả người tỏa ra khí tức lạnh lùng và cao cao tại thượng, giống như thiên đạo.

Hắn hôm nay đến là vì Diệp Đông Hoàng, không hề nhìn Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ ở bên cạnh, hai người sau cũng không động

thủ với hắn!

Họ cũng muốn xem Diệp Đông Hoàng, kẻ cường giả đột nhiên xuất hiện này, có lai lịch gì! "Thượng cổ Bàn Hoàng có Sinh Linh, Hư Không, Tuế Nguyệt tam kiếm, ta Thái Thượng Đạo cũng có Thiên Ý, Hoàn Vũ, Quang Âm tam đao!" "Thiên Ý Chi Đao, Hoàn Vũ Chi Đao, Quang Âm Chi Đao!" Giọng nói thái thượng vong tình của Mộng Thần Cơ vang lên, từ giữa mi tâm của hắn bay ra một thanh thần đao, trên thân đao, từng đường cong uốn lượn xuyên qua không ngừng, tựa như quang âm vậy.

Sau đó, lại có một thanh thần đao từ đỉnh đầu hắn, trên đại huyệt Bách Hội bay vọt ra.

Một thanh thần đao khác thì từ tiểu phúc đan điền của hắn bay ra.

Ba thanh thần đao vừa được Mộng Thần Cơ tế ra, lập tức mây gió trên trời biến ảo, vang lên từng tràng thần âm cuồn cuộn, đao khí ngang trời, tứ phía công kích, mây trôi trong phạm vi mấy chục dặm trong nháy mắt đều bị xé nát.

Vút vút vút!

Ba thanh thần đao trong nháy mắt đồng loạt chém về phía Diệp Đông Hoàng. "Nguy hiểm!" Hồng Huyền Cơ và Dương Bàn nhìn những thanh thần đao sắc lẹm đang chém xuống, lập tức cảm nhận được nguy cơ cực lớn từ trong đó, có cảm giác rợn tóc gáy.

Trong mắt cả hai đều tràn đầy vẻ kiêng kỵ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, muốn xem Diệp Đông Hoàng rốt cuộc có bản lĩnh gì mà dám cướp Thánh nữ của Thái Thượng Đạo! "Chưởng Trung Càn Khôn!" Diệp Đông Hoàng đưa bàn tay to ra, năm ngón tay chuyển động, bao trùm tứ hải, thâu tóm bát phương, mặc kệ ngươi là Thiên Ý Chi Đao, Hoàn Vũ Chi Đao hay Quang Âm Chi Đao, tất cả đều bị bóp nát!

Đây gọi là dĩ lực phá pháp!

Đừng nói hiện tại chỉ là phân thân bảy lần lôi kiếp của Mộng Thần Cơ, cho dù bản tôn của hắn đích thân tới, Diệp Đông Hoàng cũng có thể một tay bóp nát hắn!

Theo ước tính của Diệp Đông Hoàng, tu vi Thiên Hoàng cảnh đỉnh phong của hắn hiện tại, có lẽ tương đương với nửa bước Dương Thần hoặc nửa bước Phấn Toái Hư Không của thế giới này.

Nói cách khác, Dương Thần hoặc Phấn Toái Hư Không tương đương với Hoàng cảnh Đại Viên Mãn, tức là pháp tắc viên mãn!

Nhưng chiến lực của Diệp Đông Hoàng siêu cường, cho dù là cường giả Dương Thần hay Phấn Toái Hư Không cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn!

Vì vậy, ở thế giới này, có thể nói hắn không hề sợ hãi! "Mạnh quá!

Ít nhất là tám lần lôi kiếp, thậm chí là chín lần lôi kiếp!" Ánh mắt uy nghiêm của Dương Bàn tràn ngập vẻ kiêng dè, rất muốn điều khiển Tạo Hóa Chi Chu lao tới Diệp Đông Hoàng, xóa bỏ mối đe dọa.

Nhưng hắn biết, hắn chắc chắn không giết được Diệp Đông Hoàng!

Vì vậy hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao Diệp Đông Hoàng hiện tại vẫn chưa đối địch với hắn! "Sao có thể như vậy?" Ánh mắt ngây dại của Tô Mộc tràn đầy vẻ khó tin, sư tôn mà nàng kính như thần minh lại thất bại thảm hại như vậy, dù chỉ là một phân thân! "Nuốt chửng phân thân này của Mộng Thần Cơ, hắn là có thể nhận được không ít công pháp cường đại!" Diệp Đông Hoàng năm ngón tay hóa thành vuốt rồng, trực tiếp bóp nát phân thân của Mộng Thần Cơ, nuốt chửng sạch sẽ! "Các hạ thủ đoạn thật cao minh!"

Dương Bàn nhìn Diệp Đông Hoàng, trầm giọng nói: "Trẫm là chúa tể Đại Càn Vương Triều, Dương Bàn.

Không biết các hạ có nguyện ý vào triều làm quan không, trẫm nguyện lấy vị trí Thái sư để đối đãi!" "Vị trí Thái sư thì thôi đi, giao Tạo Hóa Chi Chu, Tạo Hóa Thiên Kinh và Tương Lai Vô Sinh Kinh của ngươi cho trẫm, trẫm sẽ tha cho ngươi một mạng!" Diệp Đông Hoàng nhìn Tạo Hóa Chi Chu dưới chân Dương Bàn, bá khí mở miệng, ngay cả Tô Mộc trong lòng hắn cũng bị lời nói của hắn làm cho kinh hãi đến mức bên ngoài cháy giòn bên trong mềm nhũn.

Đây là công khai đối địch với Đại Càn Vương Triều, ngay cả Mộng Thần Cơ hiện tại cũng không dám! "Càn rỡ, dám bất kính với Bệ hạ, tìm chết!" Hồng Huyền Cơ đại nộ, quát lớn một tiếng, thực sự giống như sấm sét từ trong núi vang ra!

Đột nhiên, trong núi trước mặt, tiếng sấm nổ kinh thiên, mặt đất chấn động, khí lưu cuộn trào!

Cùng với tiếng quát lớn, một "Sinh Tử Luân" khổng lồ từ sau lưng Hồng Huyền Cơ bay lên, bao trùm cả trời đất.

Nâng đỡ "Sinh Tử Luân" này, không biết có bao nhiêu thần linh. "Sinh Tử Luân" khổng lồ này vừa xoay chuyển, mây gió biến động, cuồn cuộn như thủy triều, huyết khí dương cương cuồn cuộn tràn ngập trời đất, nghiền ép về phía Diệp Đông Hoàng!

Chính là tuyệt học thành danh của Hồng Huyền Cơ – Chư Thiên Sinh Tử Luân!

Tô Mộc sắc mặt tái nhợt, lúc này dưới uy áp của Hồng Huyền Cơ, nàng phảng phất như một chiếc thuyền lá giữa biển cả, chao đảo sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng lớn nuốt chửng! "Tìm chết?" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, bàn tay to đưa ra, phảng phất như vượt qua thời gian, không gian, cắt ngang quá khứ và tương lai.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Tô Mộc, hắn trực tiếp phá diệt Chư Thiên Sinh Tử Luân, như bóp cổ một con gà con mà bóp lấy cổ của Hồng Huyền Cơ. "Dừng tay!" Dương Bàn nổi trận lôi đình, Tạo Hóa Chi Chu mang theo vô tận tạo hóa chi lực lao về phía Diệp Đông Hoàng, nơi nó đi qua, từng mảng không gian trực tiếp vỡ nát!

Thần khí chi vương, quả nhiên không tầm thường!

Nhưng Tạo Hóa Chi Chu tuy lợi hại, nhưng Dương Bàn hiện tại căn bản không phát huy được bao nhiêu uy lực!

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, Vạn Đạo Điếu Hoàng Can hiện ra, lưỡi câu vung lên, liền móc trúng Tạo Hóa Chi Chu đang hung mãnh lao tới!

Mà trong khoảnh khắc móc trúng Tạo Hóa Chi Chu, một luồng sức mạnh huyền diệu mênh mông liền giam cầm toàn bộ sức mạnh của Tạo Hóa Chi Chu.

Diệp Đông Hoàng buông Tô Mộc ra, một tay nắm lấy Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, dùng sức kéo một cái, Tạo Hóa Chi Chu giống như một con cá nhỏ bị Diệp Đông Hoàng câu lên! "Làm sao có thể?" Tô Mộc ngây người, đây chính là Thần khí chi vương, vậy mà lại bị câu lên như thế?

Hồng Huyền Cơ bị bóp cổ cũng ngây người, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, hắn không thể không tin!

Chương 547

Giờ khắc này, hắn và Dương Bàn bị đánh bay đều cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc, chênh lệch thực sự quá lớn!

Ngay cả Tạo Hóa Chi Chu, chỗ dựa lớn nhất của họ cũng bị Diệp Đông Hoàng câu đi mất, họ còn lấy gì để đấu với Diệp Đông Hoàng? "Giao Tương Lai Vô Sinh Kinh ra đây, trẫm tha cho các ngươi một mạng!" Thần thức Diệp Đông Hoàng xâm nhập vào thức hải của Hồng Huyền Cơ, lật xem ký ức của hắn, vừa nói với Dương Bàn đang tuyệt vọng! "Ngươi thả Huyền Cơ ra trước!" Dương Bàn nói. "Ngươi không có tư cách mặc cả!" Diệp Đông Hoàng không quay đầu lại, tiếp tục lật xem thức hải của Hồng Huyền Cơ. "Tạo Hóa Thiên Kinh", "Thái Thượng Đan Thư", "Chư Thiên Sinh Tử Luân"... vô số võ công đạo thuật, như dòng nước chảy xuôi, lần lượt lướt qua trong lòng hắn! ... "Ngươi không có tư cách mặc cả!" Sự bá đạo của Diệp Đông Hoàng khiến Dương Bàn phẫn nộ không thôi, nhưng lại không thể làm gì, dù sao ngay cả Tạo Hóa Chi Chu cũng bị Diệp Đông Hoàng trấn áp. "Cho ngươi!" Trong lòng bàn tay Dương Bàn hiện ra một bản kinh thư, bản kinh thư này hoàn toàn có màu vàng sẫm, giống như gỗ đàn hương, chất liệu giống như Quá Khứ Kinh.

Đặc biệt là trên trang bìa của cuốn sách này, chỉ vẽ vài đường nét đơn giản, phác họa ra một khoảng hư không, khiến người ta nhìn vào có cảm giác chân không ập tới.

Diệp Đông Hoàng biết đây chính là bản gốc của 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》, một trong những điển tịch tối cao của Đại Thiền Tự.

Dương Bàn không do dự, trực tiếp ném 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 cho Diệp Đông Hoàng, lạnh lùng nói: "Bây giờ có thể thả

Huyền Cơ ra được chưa?" "Trả cho ngươi!" Diệp Đông Hoàng đã lục soát ký ức của Hồng Huyền Cơ, nhận được "Tạo Hóa Thiên Kinh", "Thái Thượng Đan Thư", "Chư Thiên Sinh Tử Luân"... vô số võ công đạo thuật, tiện tay ném Hồng Huyền Cơ cho Dương Bàn! "Huyền Cơ, ngươi không sao chứ?" Dương Bàn đỡ lấy Hồng Huyền Cơ, sự quan tâm hiện rõ trên nét mặt, vào lúc này, Hồng Huyền Cơ tuyệt đối là đại thần tâm phúc của hắn, không thể có sai sót. "Bệ hạ, thần không sao!" Sắc mặt Hồng Huyền Cơ âm trầm như nước, không ngờ lại gục ngã như vậy, hắn tự nhiên biết Diệp Đông Hoàng đã làm gì mình.

Chỉ là bây giờ cũng không phải lúc nói những chuyện này. "Chúng ta đi!" Dương Bàn gật đầu, đưa Hồng Huyền Cơ trở về hoàng cung. "Bệ hạ, Diệp Đông Hoàng đã cưỡng ép xem ký ức của thần, lấy được tất cả công pháp và bí mật của thần!" Về đến hoàng cung, Hồng Huyền Cơ vội vàng nói. "Trẫm đã đoán được rồi!" Trước đó Diệp Đông Hoàng bắt hắn giao ra 《Tạo Hóa Thiên Kinh》 và 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》, kết quả sau khi bắt được Hồng Huyền Cơ lại chỉ đòi 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》.

Điều đó cho thấy Diệp Đông Hoàng đã lấy được 《Tạo Hóa Thiên Kinh》 từ chỗ Hồng Huyền Cơ, mà lấy được như thế nào thì không cần nói cũng biết! "Thực lực của Diệp Đông Hoàng e rằng đã gần đến Phấn Toái Chân Không, pháp bảo hình cần câu trong tay hắn lại càng khủng bố, vậy mà có thể trấn áp Tạo Hóa Chi Chu!" Dương Bàn nhớ lại cảnh tượng lúc đó, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè, đồng thời lại nghi hoặc nói: "Tại sao hắn không giết chúng ta?" "Đây cũng là điều thần nghi hoặc, với thực lực của Diệp Đông Hoàng, hoàn toàn có thể giết chúng ta!" Hồng Huyền Cơ gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng Diệp Đông Hoàng chắc chắn không phải tốt bụng tha cho chúng ta, chắc chắn còn có mưu đồ khác!" "Không sai!

Trong chuyện này chắc chắn có một âm mưu kinh thiên!" Dương

Bàn đồng tình nói: "Nhưng thực lực của đối phương quá khủng bố, hiện nay lại có được công pháp của chúng ta và Tạo Hóa Chi Chu, thực lực tất nhiên sẽ tăng mạnh, bây giờ không nên đối địch với hắn!" Hồng Huyền Cơ gật đầu, nói: "Bệ hạ thánh minh, việc chúng ta cần làm bây giờ là ẩn mình tu luyện, nếu chúng ta có thể thành tựu Dương Thần hoặc Phấn Toái Hư Không, là có thể đòi lại tất cả những gì đã mất!" "Huống hồ Diệp Đông Hoàng đã đắc tội với Thái Thượng Đạo, Mộng Thần Cơ chắc chắn sẽ ra tay, vừa hay để bọn chúng chó cắn chó!" Ánh mắt Dương Bàn thâm thúy, nắm tay siết chặt, đây là lần đầu tiên hắn mất mặt như vậy, không chỉ mất Tạo Hóa Chi Chu và 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》, mà còn sống chết không do mình nắm giữ!

Đặc biệt là lần này ra tay trên bầu trời Ngọc Kinh Thành, động tĩnh lớn, kinh động vô số cường giả, việc hắn bị đoạt đi Tạo Hóa Chi Chu còn bị ép thỏa hiệp giao ra 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 chắc chắn sẽ nhanh chóng truyền khắp thiên hạ.

Khi đó, vô số kẻ dã tâm bừng bừng, tất nhiên sẽ rục rịch, thiên hạ e rằng sẽ hỗn loạn! ... "Hắn lại khủng bố đến vậy sao?" Trên bầu trời Ngọc Kinh Thành, Tô Mộc vẫn còn chấn động đến mức chưa thể hoàn hồn, nàng không thể nào ngờ một cường giả như Diệp Đông Hoàng lại tìm đến mình.

Giờ khắc này, mọi kiêu ngạo của một Thánh nữ Thái Thượng Đạo trong nàng cũng tan thành mây khói trong trận chiến này!

Trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều là hư ảo!

Sau khi lấy được 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 và Tạo Hóa Chi Chu, Diệp Đông Hoàng ôm Tô Mộc, thoáng một cái liền biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trong khuê phòng của Tô Mộc tại Tán Hoa Lâu.

Cùng lúc đó, thấy Diệp Đông Hoàng rời đi, vô số ý niệm của các

cường giả ẩn nấp xung quanh âm thầm quan sát lập tức sôi trào! "Càn Đế Dương Bàn lại có Thần khí chi vương Tạo Hóa Chi Chu, giấu thật kỹ, đáng tiếc lại bị Diệp Đông Hoàng đoạt đi, thật là khủng bố như vậy!" "Diệp Đông Hoàng?

Chẳng lẽ là cường giả khủng bố còn sót lại từ thời thượng cổ, sao chưa từng nghe nói qua?" "Dù sao đi nữa, Diệp Đông Hoàng này tuyệt đối là một tồn tại không thể trêu chọc!" Giờ khắc này, danh tiếng của Diệp Đông Hoàng lan truyền trong giới cường giả cấp cao của Ngọc Kinh Thành, và với tốc độ kinh hoàng lan rộng khắp Đại Thiên Thế Giới!

Hoàng cung, Thiên Hương Cư. "Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ giấu giếm thật kỹ, ngay cả Thần khí chi vương như Tạo Hóa Chi Chu cũng nắm trong tay, mà ta lại không hề hay biết!" Nguyên Phi nhìn về hướng Tán Hoa Lâu, chấn động nói: "Nhưng Diệp Đông Hoàng còn khủng bố hơn, ngay cả Dương Bàn có Tạo Hóa Chi Chu cũng không phải là đối thủ!" "Như vậy cũng tốt, Dương Bàn mất Tạo Hóa Chi Chu, lại cùng Hồng Huyền Cơ chịu thiệt trong tay Diệp Đông Hoàng, uy nghiêm giảm mạnh, như vậy bọn họ sẽ không có dư tâm tư đối phó ta, ngày tháng của ta cũng có thể dễ chịu hơn một chút!" Nguyên Phi thầm nghĩ, nàng là Hương Hồ Vương, một trong tám đại yêu tiên thiên hạ chuyển thế, chuyển thế thành công chúa của Nguyên Đột Quốc.

Để do thám bí mật của hoàng thất Đại Càn, nàng đã trở thành phi tử của Càn Đế Dương Bàn!

Đối với những chuyện này, Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ đều biết, chỉ là Dương Bàn vẫn nuôi nàng trong cung, không động đến nàng!

Nhưng Hồng Huyền Cơ luôn tự cho mình là tông sư lý học, rất

không ưa những người chuyển thế từ yêu tiên như nàng, ngày tháng của nàng cũng không mấy dễ chịu.

Nay Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ chịu thiệt dưới tay Diệp Đông Hoàng, uy vọng tụt dốc không phanh, lại mất cả Tạo Hóa Chi Chu, các đại thế gia, các nước phụ thuộc e rằng sẽ không an phận.

Lúc này, Dương Bàn càng không dám động đến nàng, công chúa của Nguyên Đột Quốc!

Thái tử Đông Cung.

Một người đội ngọc quan, trên quan có khảm mấy đóa kim hoa lấp lánh, đang ngồi trên ghế trong sâu thẳm cung điện!

Giữa mi vũ thiên đình của người này, lúc nào cũng có một luồng khí màu tím bao phủ, như khói như sương, cho người ta một cảm giác thần bí cao quý vô cùng.

Nếu có cao nhân đạo thuật giỏi "vọng khí" nhìn vào, sẽ biết người này quý không thể tả, lộc mệnh phong hậu vô cùng.

Hắn toàn thân không có một chút "bại tướng", "phá tướng" nào, mà dường như có một vận vị "tử khí đông lai".

Người này chính là Thái tử Đại Càn, Dương Nguyên, hiện đã ba mươi sáu tuổi, qua tuổi tam thập nhi lập.

Nhưng vì hoàng đế Đại Càn vẫn còn tại vị, nên hắn ẩn cư ở Đông Cung, bình thường không lộ diện, cũng không giám sát quốc gia, mà lặng lẽ đọc sách, ẩn mình chờ thời.

Vốn dĩ triều đình Đại Càn ổn định, bên ngoài tuy có cường địch Vân Mông, Hỏa La, nhưng lại bị hai cường giả, một "Thần Uy Vương" Dương Thác, một "Quán Quân Hầu" Dương An, hai đại danh tướng, "Chiến Thần", đủ sức chống cự xâm lược, thậm chí còn có cơ hội mở mang bờ cõi.

Quốc gia hiện nay cũng thái bình thịnh thế, vô cùng ổn định.

Cứ theo tình hình này, vị trí Thái tử chỉ cần chịu đựng, một ngày nào đó sẽ lên ngôi báu.

Nhưng điều này còn phải chịu đựng mấy chục năm, thậm chí ba năm mươi năm nữa cũng không chừng.

Vì vậy, cả triều đình Đại Càn, chỉ cần là người sáng suốt, đều biết Thái tử không cam tâm, thậm chí cả hoàng đế cũng biết sự không cam tâm của Thái tử!

Vì thế, hoàng đế ra sức đề bạt các thân vương, trọng dụng mấy người con trai khác, tạo nên sự cân bằng thế lực trong triều đình, để Thái tử và mấy vị thân vương khác tranh đấu, còn mình thì vững như Thái Sơn.

Lúc này, vị Thái tử Đại Càn Dương Nguyên ngồi trong cung điện, mình mặc cẩm bào rộng, hai tay đặt trên tay vịn của ghế, vững chãi, dường như có một khí thế nắm giữ giang sơn.

Giờ khắc này, Thái tử Dương Nguyên nhìn về hướng Tán Hoa Lâu, ánh mắt tỏa ra thần thái chưa từng có. "Phụ hoàng lại có cả Tạo Hóa Chi Chu, nhưng nay đã bị người ta đoạt đi, uy vọng mất hết, thực lực đại giảm, đây quả là cơ hội ngàn năm có một!" Dương Nguyên nội tâm rục rịch, nếu hắn lôi kéo được Diệp Đông Hoàng, với thực lực của Diệp Đông Hoàng, tất nhiên có thể giúp hắn lên ngôi báu.

Lúc này, một lão bà cầm gậy chống, đột nhiên từ một bên khác của đại điện, đi đến bên cạnh Thái tử Dương Nguyên. "Diệp Đông Hoàng này có thể trấn áp được Dương Bàn, người sở hữu Thần khí chi vương Tạo Hóa Chi Chu, pháp bảo trong tay hắn chắc chắn cũng là Thần khí chi vương, tu vi e rằng cũng đã gần đến Phấn Toái Chân Không!" Lão bà chậm rãi mở miệng, trong mắt mang theo vẻ ngưỡng mộ và kính sợ. "Diệp Đông Hoàng và Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ

kết thù, đối với ta mà nói là một cơ hội trời cho!" Thái tử Dương Nguyên hít sâu một hơi, nói: "Vô Sinh Lão Mẫu, người hãy đi bái kiến một chuyến, xem Diệp Đông Hoàng này có thể giúp ta thành tựu đại nghiệp không!" "Chỉ cần hắn đồng ý giúp ta lên ngôi báu, công pháp, mỹ nhân, pháp bảo, hắn muốn gì, ta cũng đáp ứng hắn!" Dương Nguyên cảm thấy Diệp Đông Hoàng đã cướp Thánh nữ của Thái Thượng Đạo, vậy thì chắc chắn có hứng thú với mỹ nữ, chưa chắc đã không có khả năng hợp tác với hắn!

Diệp Đông Hoàng có mạnh đến đâu cũng chỉ là một người!

Sau khi hắn trở thành hoàng đế, giúp hắn thu thập mỹ nhân thiên hạ chẳng phải sẽ nhanh hơn, đỡ tốn công hơn sao? "Chức hạ hiểu rõ!" Lão bà hơi cúi người hành lễ, sau đó rời khỏi đại điện. "Trên đời còn có nhân vật mạnh mẽ như vậy, ngay cả phụ hoàng cũng chịu thiệt..." Hòa Thân Vương, Ngọc Thân Vương, hai vị thân vương có quyền thế chỉ sau Thái tử, giờ khắc này, dường như cũng nhìn thấy hy vọng, ánh mắt nhìn về phía Tán Hoa Lâu, ánh mắt nóng rực.

Ngọc Kinh Thành là trung tâm của Đại Càn Vương Triều, mà Đại Càn Vương Triều lại là trung tâm của Đại Thiên Thế Giới, tàng long ngọa hổ, không biết ẩn giấu bao nhiêu cao thủ võ đạo, cường giả đạo thuật, quyền quý, con cháu môn phiệt thế gia...

Lần này, Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ diệt sát phân thân của Mộng Thần Cơ, đoạt đi Tạo Hóa Chi Chu của Càn Đế Dương Bàn, ép Dương Bàn phải cúi đầu giao ra 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》, sự chấn động gây ra có thể tưởng tượng được!

Ngay cả Mộng Thần Cơ, người được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất nhân, cũng không dám ngang ngược như vậy ở đế đô của Đại Càn Vương Triều, nhưng Diệp Đông Hoàng lại làm được!

Sự chấn động gây ra khủng bố có thể tưởng tượng được!

Diệp Đông Hoàng không biết, cũng không quan tâm đến sự kinh ngạc của những người khác, lúc này hắn đang ngồi trên giường ngủ của Tô Mộc, chỉnh lý chiến lợi phẩm!

Đầu tiên là Tạo Hóa Chi Chu.

Lúc này Tạo Hóa Chi Chu đã hóa thành một chiếc thuyền nhỏ mini nằm yên lặng trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, nhưng Tô Mộc đang đấm lưng cho Diệp Đông Hoàng khi nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ này, ánh mắt cũng không khỏi lộ ra một tia nóng rực và chấn động.

Đây chính là Thần khí chi vương.

Theo nàng biết, những Thần khí chi vương đã biết chỉ có ba món: Tạo Hóa Chi Chu, Vĩnh Hằng Quốc Độ trong tay Mộng Thần Cơ, và Bất Hủ Phong Bi do Thượng cổ Trường Sinh Đại Đế luyện chế!

Đánh giá một lượt Tạo Hóa Chi Chu, Diệp Đông Hoàng trực tiếp ném nó vào Vạn Đạo Điếu Hoàng Can để trấn áp.

Ngay sau đó, Diệp Đông Hoàng lấy 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 ra, xem qua một lượt! ...

Tô Mộc ở bên cạnh chấn động nhìn, thấy Diệp Đông Hoàng không ngăn cản, nàng cũng tò mò nhìn theo!

Rất nhanh, 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》, 《Tạo Hóa Thiên Kinh》, 《Thái Thượng Đan Kinh》, Diệp Đông Hoàng đều đã xem qua một lượt.

Việc tu luyện đạo thuật ở thế giới này tương đối cực đoan, chỉ tu luyện thần hồn, khiến thần hồn phân liệt thành từng ý niệm một!

Chương 548

Sau đó không ngừng tăng số lượng ý niệm, và khiến ý niệm không ngừng biến chất, từ đó có được những loại thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Như cường giả Dương Thần, một ý niệm đã có uy năng quỷ thần khó lường!

Đối với điều này, Diệp Đông Hoàng cũng có chút hứng thú.

Vì có được Tạo Hóa Chi Chu, hắn đầu tiên tu luyện "Tạo Hóa Thiên Kinh"!

Nhưng hắn không trực tiếp tu luyện, mà là tách ra một phân thân để tu luyện!

Phân thân trong lòng âm thầm quán tưởng trong hư không có một chiếc thuyền đồng khổng lồ vượt qua biển khổ, hướng về bờ bên kia chưa biết.

Chiếc thuyền đồng khổng lồ đó, to như núi lớn, tiên quang bao quanh, có từng tầng thiên cung hư ảnh hiện ra, phảng phất như chở ba mươi ba tầng trời, khí thế hùng vĩ, khó mà diễn tả.

Giờ khắc này, phân thân của Diệp Đông Hoàng phảng phất như đã trở thành chiếc thuyền đồng khổng lồ trong minh tưởng, trong cõi u minh biết được chiếc thuyền đồng khổng lồ này tên là "Tạo Hóa Chi Chu".

Tạo Hóa Chi Chu, Tạo Hóa Chi Chu... chính là đoạt hết tạo hóa của trời đất, đúc thành pháp thể bất diệt, sau đó tiến hành bước nhảy cuối cùng.

Ngay khi hắn âm thầm minh tưởng về Tạo Hóa Chi Chu, linh hồn

của hắn nhanh chóng lớn mạnh, xảy ra một loại biến chất thần kỳ nào đó.

Bản thể Diệp Đông Hoàng quan sát sự thay đổi của linh hồn phân thân, cảm ngộ sự ảo diệu của hệ thống đạo thuật thế giới này!

Tô Mộc ở bên cạnh bị hành động này của Diệp Đông Hoàng làm cho kinh ngạc đến ngây người, còn có thể tách ra một phân thân để tu luyện một loại công pháp khác?

Họ không làm được, nhưng đối với Diệp Đông Hoàng tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh thì không thành vấn đề!

Phân thân tu luyện rất thuận lợi, dù sao tu vi của Diệp Đông Hoàng rất cao, phân thân trực tiếp đứng trên vai người khổng lồ!

Nếu là một người mới, lần đầu tu luyện đạo thuật, tuyệt đối sẽ không thuận lợi như vậy.

Ngay cả Hồng Dịch, vị "Kỷ Nguyên Chi Tử" kia, cũng phải từng bước một, chân đạp thực địa.

Nhưng Diệp Đông Hoàng sớm đã ngưng luyện được nguyên thần, lúc này tu luyện tự nhiên khác với người thường, hắn hiển nhiên là đặc biệt.

Huống hồ tu luyện đạo thuật ở thế giới này, có quan hệ rất lớn với tâm tính!

Diệp Đông Hoàng đã xuyên qua nhiều thế giới, kinh nghiệm phong phú, tâm tính sớm đã được rèn luyện đủ, tích lũy sâu dày, khó mà tưởng tượng.

Tu luyện đạo thuật, nhấn mạnh thế gian như biển khổ, nhục thân của con người như chiếc bè qua biển, nhưng biển khổ vô biên, bè cuối cùng cũng sẽ mục nát, chỉ có thần hồn kiên cố, mới có thể bỏ bè, dùng sức của bản thân, bơi đến bờ bên kia của biển khổ.

Hắn sau khi tu luyện "Tạo Hóa Thiên Kinh", gần như không gặp phải bất kỳ bình cảnh nào.

Định Thần: an định tâm thần, tạp niệm không sinh, cảm nhận được sự tồn tại của thần hồn bản thân.

Xuất Khiếu: có thể thần hồn xuất khiếu, hoạt động xung quanh thân thể.

Dạ Du: có thể tự do lang thang trong đêm tối và bay lượn chậm rãi trên trời, có thể sử dụng một số huyễn thuật.

Nhật Du: không sợ mặt trời chói chang ban ngày, đã có thể ảnh hưởng một chút đến vật chất.

Khu Vật: có thể điều khiển khí vật, tiến hành công kích vật lý.

Hiển Hình: thần hồn có thể mượn ngoại vật để hiện ra hình thể, ngưng tụ thành hình thái chân thực, như khói bụi, sương mù, ánh trăng...

Phụ Thể: có thể nhập vào cơ thể của các loài động vật, thậm chí còn có thể nhập vào người có khí huyết yếu hơn một chút.

Phụ Thể đại thành, thần hồn phân hóa, ý niệm vừa động, đạo thuật vô cùng.

Đoạt Xá (Quỷ Tiên): phá vỡ rào cản sinh tử, có năng lực đoạt xá.

Có thể thi giải chuyển thế, nhưng có phiền phức về mê trong thai.

Phân thân của Diệp Đông Hoàng liên tiếp đột phá, một mạch thông suốt, thẳng đến cảnh giới Quỷ Tiên.

Hiện nay, tám đại yêu tiên nổi danh thiên hạ, rất nhiều người cũng chỉ ở cảnh giới Quỷ Tiên, chưa từng vượt qua lôi kiếp! "Thế này đã thành Quỷ Tiên rồi sao?" Tô Mộc ở bên cạnh nhìn đến ngây người, mặc dù bản tôn của Diệp Đông Hoàng rất mạnh, Quỷ Tiên không là gì

cả, nhưng đây chỉ là một phân thân, tu luyện lại là Tạo Hóa Thiên Kinh mới nhận được!

Đây là cách tu luyện của đại lão sao?

Cũng quá khủng bố rồi!

Thực ra điều này cũng không là gì, nhiều thánh hiền thời trung cổ của thế giới này, một sớm ngộ đạo, trực tiếp từ một kẻ phàm nhân, trở thành Tạo Vật Chủ. "Với nền tảng tu vi của ta, để phân thân trực tiếp vượt qua bảy tám lần lôi kiếp hẳn là không thành vấn đề..." Không để ý đến sự kinh hãi của Tô Mộc, Diệp Đông Hoàng nhìn phân thân trước mặt, như có điều suy nghĩ.

Phân thân và bản tôn tâm ý tương thông, trong nháy mắt bay lên bầu trời Ngọc Kinh Thành.

Ầm ầm!

Trên bầu trời sấm sét vang dội, một lần nữa kinh động tất cả cường giả của Ngọc Kinh Thành, dưới từng ánh mắt kinh hãi, phân thân của Diệp Đông Hoàng bay lên trời.

Trên trời là từng đám mây đen, trong mây đen, tiếng sấm âm ỉ cuồn cuộn, mỗi một tiếng vang trầm, đều chấn nhiếp trời đất, uy chấn tà ma, mang theo một luồng sức mạnh kháng cự vô cùng vô tận.

Phân thân Diệp Đông Hoàng vừa bay lên hơn trăm trượng, đã cảm nhận được một luồng áp lực khổng lồ, phá không ập tới!

Làm cho thần hồn của hắn chấn động đến tan rã, sau đó, loại áp lực này lại giống như biến hóa thành vô số roi da, quất vào linh hồn của mình, lại giống như từng con dao nhỏ sắc bén, phân giải ý niệm của hắn.

Đối với những thứ này, phân thân Diệp Đông Hoàng không hề sợ hãi, một đầu lao vào trong mây đen!

Trong chớp mắt, phân thân Diệp Đông Hoàng cảm giác cả trời đất, toàn bộ đều là vô cùng vô tận tinh quang!

Tinh quang này, mỗi một tấc, mỗi một sợi, đều muốn mạnh mẽ chui vào trong ý niệm của hắn.

Cảm giác này, giống như rất nhiều kim thép, cắm vào toàn thân lỗ chân lông, muốn đâm xuyên cơ thể, đâm nát bấy, không có lỗ nào không vào!

Tinh quang này, mỗi một tấc, mỗi một sợi, cũng tương đương với một ý niệm, trong đó ẩn chứa chân ý hủy diệt, sáng tạo, muốn nuốt chửng ý niệm của phân thân Diệp Đông Hoàng!

Đây là ý niệm của trời đất, nuốt chửng ý niệm của con người!

Mỗi một ý niệm của phân thân Diệp Đông Hoàng, hiện tại đều phải đối mặt với sự nuốt chửng của ý niệm trời đất vô cùng vô tận.

Hắn cảm giác mình giống như một người tay không, nhảy vào trong đại dương, đối mặt với bầy cá mập vô biên vô tận cắn xé, cô lập không có viện trợ.

Đúng vậy, hiện tại cả trời đất, toàn bộ đều là ý niệm sấm sét, cũng là ý niệm của vũ trụ, ý niệm của âm dương, không có một chút tình cảm, chỉ có nuốt chửng, đồng hóa.

Loại ý niệm này, mỗi một cái, đều mạnh hơn phân thân Diệp Đông Hoàng gấp mười lần, hơn nữa số lượng vô cùng vô tận.

Chúng muốn nuốt chửng mỗi một ý niệm của phân thân Diệp Đông Hoàng, sau đó đồng hóa, khiến phân thân Diệp Đông Hoàng hoàn toàn mất đi ý chí của mình, biến thành một phần của trời đất!

Kết quả này tự nhiên là tử vong, tiêu vong, bụi về với bụi, đất về với đất.

Bản tôn và phân thân của Diệp Đông Hoàng tâm ý tương thông, cẩn thận cảm ngộ sự ảo diệu của việc tu luyện đạo thuật của thế giới này, cảm ngộ đạo vận và ý niệm ẩn chứa trong lôi kiếp.

Ý niệm của phân thân Diệp Đông Hoàng bị chấn tan, sau đó lại ngưng tụ lại! "Lôi kiếp muốn nuốt chửng ý niệm của ta!

Ta cũng sẽ nuốt chửng ngươi!

Nuốt chửng ý niệm của trời đất này!

Để mình sử dụng!

Đây chính là hấp thu sấm sét, vượt qua lôi kiếp, mượn khí sấm sét, ý chí của trời đất, tôi luyện thần hồn của mình!" Trong lòng Diệp Đông Hoàng có sự giác ngộ, ngàn trăm ý niệm của phân thân hắn, phải đối mặt với ý niệm của trời đất mạnh hơn hắn gấp mười lần, vô cùng vô tận!

Phải đánh bại chúng, nuốt chửng chúng, hàng phục chúng trong ý niệm của mình, khiến ý chí của trời đất, thần phục ý niệm của mình.

Đây chính là chân ý của tu đạo, chân ý của lôi kiếp! "Diệp Đông Hoàng đang tu luyện đạo thuật?" Trong hoàng cung, Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ hai mắt sáng lên, tu luyện đạo thuật không phải chuyện nhỏ, độ kiếp càng là nguy hiểm trùng trùng, hơi bất cẩn là tan thành tro bụi! "Không đúng, đây hình như chỉ là một phân thân!" Ngay sau đó, Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ phát hiện ra điều gì đó, lập tức thất vọng, ý định đánh lén Diệp Đông Hoàng của họ đã tan vỡ!

Nếu là chân thân của Diệp Đông Hoàng đang độ kiếp, họ còn có thể đi đánh lén một phen, nói không chừng có thể trực tiếp hạ gục Diệp Đông Hoàng!

Nhưng chỉ là một phân thân, đánh lén cũng vô dụng!

Nhiều cường giả cũng phát hiện ra vấn đề này, tâm tư vốn đang

rục rịch lập tức bị dội một gáo nước lạnh, từng người một đều tò mò nhìn Diệp Đông Hoàng độ kiếp. "Dùng ý niệm của bản thân, đánh lui ý niệm của trời đất, nuốt chửng ý niệm của vũ trụ, diệt trừ tâm ma." Phân thân Diệp Đông Hoàng rất nhanh đã vượt qua lần lôi kiếp thứ nhất, ý niệm thuần dương, trong linh hồn có đầy đủ khí thuần dương, ý niệm được rèn luyện đến tinh khiết.

Ngay sau đó.

Lần lôi kiếp thứ hai, niệm sinh hào quang.

Lần lôi kiếp thứ ba, niệm như điện hồ.

Lần lôi kiếp thứ tư, niệm sinh thế giới.

Lần lôi kiếp thứ năm, tâm huyết dâng trào.

Lần lôi kiếp thứ sáu, xé rách hư không.

Chương 549

...

Trên bầu trời sấm sét vang dội, Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ, Hương Hồ Vương Nguyên Phi, Ngọc Thân Vương, Hòa Thân Vương, Tô Mộc, Vô Sinh Lão Mẫu và các cường giả thế lực khác đều nhìn đến ngây người, chấn động không thôi!

Họ độ một lần lôi kiếp đã là cửu tử nhất sinh, thậm chí vô số người cả đời cũng không vượt qua được một lần lôi kiếp, nhưng Diệp Đông Hoàng lại như ăn cơm uống nước, liên tiếp vượt qua sáu lần lôi kiếp mà vẫn chưa dừng lại!

Diệp Đông Hoàng nhìn lần lôi kiếp thứ bảy trong trung tâm của vòng xoáy lôi kiếp thứ sáu, một cánh cửa tạo vật do chân khí sấm sét huyền ảo tạo thành. "Thiên địa tạo vật, huyền ảo thần diệu, nhưng đối với trẫm vô dụng!!" Đối mặt với cánh cửa tạo vật do sấm sét tạo thành, Diệp Đông Hoàng trực tiếp tung ra một quyền.

Sức mạnh phá hoại xé rách sấm sét như mảnh vải rách, lực lượng kinh khủng trực tiếp oanh kích lên "Tạo Vật Đại Môn".

Ầm ầm!

Tạo Vật Đại Môn bị cưỡng ép mở ra, vô cùng chân khí sấm sét từ trong đó cuồng dũng tuôn ra, giống như phá hủy một con đê lớn, hung hãn như thủy triều!

Những chân khí lôi kiếp này lại đậm đặc như kim loại, dường như là vàng nóng chảy, sôi trào mang theo nhiệt lượng khổng lồ vô cùng nhấn chìm mười hai vạn chín nghìn sáu trăm ý niệm của Diệp Đông Hoàng.

Ý niệm cuồng bạo của Diệp Đông Hoàng cuộn trào trong đó, cảm nhận được sức mạnh của chân khí sấm sét từ lần lôi kiếp thứ bảy. "Cửa Tạo Vật, không phải phàm nhân có thể nhòm ngó, ngươi còn không lui đi, để tránh họa sát thân!" Đột nhiên, trong chân khí sấm sét, một luồng sức mạnh huyền ảo cổ xưa truyền đến, giống như đến từ ma thần viễn cổ thức tỉnh.

Sau đó, vô số chân khí sấm sét tạo thành các ma thần Già Đa thượng cổ, dường như là trời đất muốn đến giết Diệp Đông Hoàng! "Chết!" Phân thân Diệp Đông Hoàng biết đây là mảnh vỡ linh hồn của nhiều ma thần mạnh mẽ trong thái cổ do ý chí trời đất sao chép lại, hiện ra trong sấm sét.

Phân thân Diệp Đông Hoàng chỉ cười lạnh, mỗi một ý niệm đều biến thành một cái miệng máu khổng lồ nuốt chửng tất cả những ma thần này. "Lôi kiếp của Tạo Vật!

Thu vào thân ta!

Thần thông quảng đại, pháp lực vô biên!" Ý niệm của phân thân Diệp Đông Hoàng xoay chuyển nhanh như điện quang hỏa thạch, chân khí sấm sét của lần lôi kiếp thứ bảy trực tiếp dung nhập vào ý niệm của hắn.

Lập tức, ý niệm của hắn bành trướng, tăng lên, mỗi một cái đều lớn bằng một mẫu, như núi như nhà, so với thần niệm của người vượt qua tám lần lôi kiếp thông thường không hề thua kém!

Mười hai vạn chín nghìn sáu trăm ý niệm, mỗi hạt đều lớn bằng một mẫu, mỗi hạt đều là một tiểu thiên thế giới ổn định!

Đồng thời, phân thân Diệp Đông Hoàng cảm nhận được sau khi hấp thu chân khí sấm sét, hắn đã thực sự lĩnh ngộ được sự ảo diệu của tạo vật! "Mộng Thần Cơ có Cửu Hỏa Viêm Long, Hồng Dịch thành Tạo Vật Chủ tạo ra Thái Cực Lôi Long, trẫm tu luyện Tạo Hóa

Thiên Kinh thành Tạo Vật Chủ, vậy thì Tạo Hóa Lôi Long, ra đây!" Ý niệm của phân thân Diệp Đông Hoàng chuyển động, ý niệm trực tiếp biến chân khí sấm sét xung quanh thành từng con lôi long, những con lôi long này ngưng tụ mạnh mẽ, cứ thế xuất hiện trong vòng xoáy của lần lôi kiếp thứ bảy. "Tạo Hóa Lôi Long tham kiến Chúa công!

Nguyện Chúa công thiên thu vạn tái, vĩnh hằng bất hủ!" Tổng cộng có chín con lôi long lắc mình một cái, biến thành chín đại hán thân hình cao lớn, toàn thân đầy ngân văn, bọn họ ai nấy đều tinh thông linh tính, vừa nhìn thấy phân thân Diệp Đông Hoàng liền quỳ một gối xuống, hô lớn.

Phân thân Diệp Đông Hoàng nhìn chín con Tạo Hóa Lôi Long, "Tạo Vật Chủ!

Cuối cùng cũng thành rồi".

Trong nháy mắt, Diệp Đông Hoàng đã trở thành Tạo Vật Chủ! "Bảy lần lôi kiếp, hư không tạo vật, ý niệm đạt tới con số một nguyên, có thể ngao du Thiên Ngoại Thiên, được tôn xưng là Tạo Vật Chủ." Tán Hoa Lâu, bản tôn của Diệp Đông Hoàng nhìn phân thân đã thành Tạo Vật Chủ và chín con Tạo Hóa Lôi Long trên bầu trời, hài lòng gật đầu.

Phải biết rằng phân thân này của hắn ban đầu chỉ chứa một tia nguyên thần chi lực của hắn, nay trưởng thành thành Tạo Vật Chủ, có thể nói là một vốn vạn lời!

Nghĩ đến đây, Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, lại có ba tôn phân thân từ trong cơ thể hắn bước ra.

Một tôn tu luyện 《Thái Thượng Đan Kinh》, một tôn tu luyện 《Quá Khứ Di Đà Kinh》, một tôn tu luyện 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》.

Tu luyện 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 cần tín ngưỡng chi lực gia trì, nhưng Diệp Đông Hoàng có hơn mười thế giới, tín ngưỡng chi lực như thủy triều, căn bản không thành vấn đề.

Tương tự, các cảnh giới Định Thần, Xuất Khiếu, Dạ Du, Nhật Du, Khu Vật, Hiển Hình, Phụ Thể... liên tiếp đột phá, một mạch thông suốt.

Bên cạnh, Tô Mộc nhìn thấy các loại dị tượng khi Diệp Đông Hoàng tu luyện, miệng nhỏ há hốc, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Có phân thân tu luyện 《Tạo Hóa Thiên Kinh》 của Diệp Đông Hoàng trước đó, nàng tự nhiên biết Diệp Đông Hoàng đang làm gì!

Nếu ba phân thân này lại tu luyện thành Tạo Vật Chủ, đó sẽ là sức mạnh kinh khủng đến mức nào?

Mà công pháp mà những phân thân này tu luyện, nàng cũng có chút suy đoán!

Thái Thượng Đan Kinh không cần nói, nàng tự nhiên nhận ra!

Hai môn còn lại, một môn chắc chắn là 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 lấy được từ Càn Đế Dương Bàn, môn còn lại nàng có suy đoán, nhưng không dám chắc chắn!

Mỗi một môn công pháp ở đây nếu truyền ra ngoài, đều có thể gây nên một trận tanh phong huyết vũ, Diệp Đông Hoàng lại để các phân thân của mình đồng thời tu luyện!

Quả thực quá điên cuồng!

Không dám tưởng tượng!

Nhưng trong lòng nàng không khỏi tò mò, nếu tất cả đều tu luyện thành công thì sẽ như thế nào?

Trên bầu trời Ngọc Kinh Thành, phân thân Tạo Hóa của Diệp

Đông Hoàng tu luyện Tạo Hóa Thiên Kinh đã vượt qua bảy lần lôi kiếp trở thành Tạo Vật Chủ, sau đó không tiếp tục độ kiếp nữa mà mang theo Tạo Hóa Lôi Long do nó dùng năng lực hư không tạo vật tạo ra để quay về Tán Hoa Lâu.

Phân thân Tạo Hóa không trực tiếp dung nhập vào bản tôn Diệp Đông Hoàng mà tiếp tục tham ngộ Tạo Hóa Thiên Kinh, chín con Tạo Hóa Lôi Long thì trở thành hộ vệ.

Bên ngoài sóng ngầm cuồn cuộn, gió nổi mây phun, Diệp Đông Hoàng vẫn vững như Thái Sơn, bên cạnh ba phân thân tu luyện ba loại công pháp càng là một ngày ngàn dặm.

Vô Sinh phân thân tu luyện 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》, thành tựu Quỷ Tiên, sau gáy ngưng tụ chín vòng sáng, quang mang mênh mông như biển rộng.

Đây là chín đạo pháp thân ngưng tụ ra khi tu luyện 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》. "Sao có thể như vậy được?" Tô Mộc ở bên cạnh kinh ngạc đến mức không nói nên lời, cho dù Diệp Đông Hoàng thiên phú dị bẩm, nhưng tu luyện 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 cần tín ngưỡng lực mênh mông cuồn cuộn, Diệp Đông Hoàng lấy đâu ra tín ngưỡng lực?

Càng biết nhiều, càng kinh hãi!

Nàng đâu biết rằng Diệp Đông Hoàng có hơn mười thế giới, dân số hàng tỷ tỷ, tín ngưỡng lực như biển rộng mênh mông, tu luyện 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 chỉ là chuyện nhỏ!

Cùng lúc đó, Di Đà phân thân tu luyện 《Quá Khứ Di Đà Kinh》, quan tưởng trong hư không có một tôn Kim Sắc Cẩu Đà, cũng tu luyện tới cảnh giới Quỷ Tiên.

Thái Thượng phân thân tu luyện 《Thái Thượng Đan Kinh - Đạo

Thuật Thiên》, cũng tu luyện bộ bí điển này tới cảnh giới Quỷ Tiên, ý niệm vừa động là có thể ngưng tụ ra "Trụ Cực Chi Chung", "Thái Vũ Chi Tháp" trong hư không.

Tô Mộc lúc này đã chết lặng, nàng từ nhỏ tu luyện 《Thái Thượng Đan Kinh》, nhưng lúc này mới phát hiện còn không bằng một phân thân của Diệp Đông Hoàng tu luyện trong chốc lát.

Vô Sinh phân thân, Di Đà phân thân, Thái Thượng phân thân sau khi tu luyện tới Quỷ Tiên, lần lượt bay lên bầu trời Ngọc Kinh Thành.

Trên trời mây sét cuồn cuộn, uy thế sấm sét kinh thiên động địa.

Ba tôn phân thân đồng thời độ kiếp, hơn nữa còn giống như phân thân Tạo Hóa, vượt qua hết lần này đến lần khác.

Một lần lôi kiếp, ý niệm thuần dương.

Hai lần lôi kiếp, niệm sinh hào quang.

Ba lần lôi kiếp, niệm như điện hồ.

Bốn lần lôi kiếp, niệm sinh thế giới.

Năm lần lôi kiếp, tâm huyết dâng trào.

Sáu lần lôi kiếp, xé rách hư không. … "Sao có thể như vậy?

Thượng cổ Thánh Hoàng và Dương Thần cũng chưa từng có phân thân nào có thể tu luyện như thế, biến thái như thế?" Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ đứng trong ngự thư phòng hoàng cung nhìn ba đại phân thân đang độ kiếp trên trời, trong sự chấn động tràn đầy nỗi kinh hoàng! 《Thái Thượng Đan Kinh》, 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 đều là từ chỗ bọn họ mà có được, bọn họ còn chưa tu luyện đến sáu lần lôi kiếp, Diệp Đông Hoàng mới bao lâu đã tu luyện thành công?

Hơn nữa xem thế này, rõ ràng cũng giống như phân thân Tạo Hóa, định một lần vượt qua bảy lần lôi kiếp, trở thành Tạo Vật Chủ!

Một khi ba đại phân thân đồng thời vượt qua lôi kiếp trở thành Tạo Vật Chủ, cũng có nghĩa là Diệp Đông Hoàng có bốn tôn phân thân cảnh giới Tạo Vật Chủ!

Hơn nữa mỗi một phân thân đều tu luyện công pháp vô thượng mạnh nhất Đại Thiên thế giới, chiến lực vượt xa cường giả cùng giai!

Đồng thời còn có ba mươi sáu con Lôi Long tương đương với một lần lôi kiếp!

Thực lực này đủ để lật ngược càn khôn, tái tạo sơn hà! "Thế cục thiên hạ tất sẽ lại có biến hóa, cũng không biết là tốt hay xấu…" Hoàng cung, Thiên Hương Cư, Nguyên Phi nhìn phân thân độ kiếp của Diệp Đông Hoàng, nhìn ba đạo thân ảnh thần uy như ngục kia, đôi mắt đẹp ngưng trọng, lòng đầy lo âu.

Không chỉ nàng, giờ khắc này, vô số thế lực cường giả trong Ngọc Kinh Thành đều tâm trạng nặng nề, Diệp Đông Hoàng quá mạnh, đã tạo ra uy hiếp to lớn đối với bọn họ. "Đây chính là cường giả sao?" Trong một viện lạc hẻo lánh, Hồng Dịch đứng ở cửa, nhìn xa xa phân thân của Diệp Đông Hoàng đang ngang nhiên độ kiếp trên trời, ánh mắt tràn đầy khao khát.

Cướp bảo vật của Càn Đế Dương Bàn ngay tại Ngọc Kinh Thành này, lại còn dám ngang nhiên độ kiếp, quả thực kiêu ngạo đến cực điểm, nhưng không ai dám đứng ra nói một câu phản đối!

Đây chính là cường giả!

Đây chính là thực lực!

Nếu hắn có thực lực này, hắn có thể vì mẫu thân mình mà đòi lại danh phận!

Chương 550

Tuy nhiên, hắn không nản lòng thoái chí, hắn hiện tại đã bắt đầu âm thầm tu luyện võ công đạo thuật, còn có được một trong những bí điển tối cao của Đại Thiền Tự là 《Quá Khứ Di Đà Kinh》, hắn tin chắc không bao lâu nữa mình có thể cá mặn lật mình, nắm giữ vận mệnh của bản thân. "Mẫu thân, con nhất định sẽ đòi lại danh phận cho người, để triều đình gia phong người làm phu nhân… Đến lúc đó, con ngược lại muốn xem, vị Triệu phu nhân kia sẽ có biểu cảm gì." Hồng Dịch siết chặt hai quả đấm.

Hắn vĩnh viễn không quên, năm hắn bảy tuổi vừa mới hiểu chuyện, trong hầu phủ tổ chức yến hội thưởng nguyệt trung thu, lúc cúng bái tổ tiên.

Phụ thân hắn và khách nhân đang đối thơ, chỉ vì mẫu thân đối lại một câu, lập tức bị Triệu phu nhân mắng chửi giữa chốn đông người, "cử chỉ khinh bạc, không giữ phụ đạo, thói quen thanh lâu không đổi." Đêm đó sau khi trở về, mẫu thân hắn liền tức giận đến huyết mạch ứ đọng, thổ huyết tổn thương thân thể, hai tháng sau thì bệnh chết.

Lúc tức giận mà chết, mẫu thân hắn mới hai mươi lăm tuổi.

Hắn lúc này còn không biết mẫu thân hắn là bị Triệu phu nhân hạ độc chết dưới sự ngầm cho phép của Hồng Huyền Cơ! "Không chỉ phải đòi lại danh phận cho mẫu thân, đợi thực lực đủ rồi, còn phải hỏi phụ thân, tại sao năm đó không đối xử tốt với mẫu thân, ta muốn ông ta phải nhận lỗi với mẫu thân!" Trong mắt Hồng Dịch đột nhiên bắn ra một tia tinh quang, ý nghĩ này, trước đây hắn không dám nghĩ tới.

Vị phụ thân này của hắn, là trọng thần triều đình Vũ Ôn Hầu, còn

là Lễ Bộ Thượng Thư, Lý Học Tông Sư, lại còn là Võ Đạo Thánh Giả, với những thân phận kinh người tầng tầng lớp lớp như vậy, hắn muốn vị phụ thân này cúi đầu, sao có thể?

Tuy nhiên, 《Quá Khứ Di Đà Kinh》 lại cho hắn đủ tự tin, có bộ kinh quyển vô thượng này trong tay, Hồng Dịch có lòng tin sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, mà chỉ cần hắn đủ mạnh, thì không có gì là không thể!

Nếu hắn có thực lực của Diệp Đông Hoàng, cho dù bắt Hồng Huyền Cơ quỳ trước mộ mẫu thân hắn sám hối cũng không phải là không thể! "Tu luyện!" Nghĩ không bằng làm!

Hồng Dịch lập tức xoay người trở về phòng, đóng cửa lại, bắt đầu tu luyện "Ngưu Ma Đại Lực Quyền" mà một trong bát đại yêu tiên là Bạch Tử Nhạc đã dạy hắn không lâu trước đó. … Đối với những chuyện này, Diệp Đông Hoàng tự nhiên biết, nhưng cũng chẳng sao cả!

Có thực lực, chính là tùy hứng!

Trên trời sấm sét vạn quân, gió giật mưa gào, trong Tán Hoa Lâu, Diệp Đông Hoàng lại không hề lo lắng, nhìn Tô Mộc đang kinh ngạc đến ngây người trước mặt, cũng nên tiếp tục sự nghiệp chưa hoàn thành lúc trước. "Chắc lần này sẽ không có ai đến quấy rầy Trẫm nữa chứ?" "Hửm?" Tô Mộc cảm nhận được đôi tay đang làm loạn trên người mình, lập tức hoàn hồn, trong mắt sát ý ngưng kết, nắm chặt quả đấm!

Nhưng nghĩ đến thực lực kinh khủng của Diệp Đông Hoàng, cuối cùng lại hóa thành tiếng thở dài bất đắc dĩ!

Ngay cả phân thân của sư tôn nàng cũng bị Diệp Đông Hoàng dễ dàng tiêu diệt, ngay cả Tạo Hóa Chi Chu của Dương Bàn cũng bị cướp đi, còn ai có thể ngăn cản Diệp Đông Hoàng?

Trong lúc ý niệm xoay chuyển, y phục trên người nàng đã biến mất, cả người bị kéo vào lòng cơ thể cường tráng dương cương của Diệp Đông Hoàng.

Hơi thở bá đạo dương cương của nam nhân phả vào mặt, một đôi bàn tay to đầy nhiệt lực không ngừng lướt đi tùy ý trên người nàng!

Nàng giống như một con cừu non đang chờ bị làm thịt! "A!" Trong một tiếng kêu kinh hãi, thân thể ngọc ngà trắng nõn của Tô Mộc bị nhấn chìm! … Dưới chỉ pháp, chưởng pháp, thương pháp xuất thần nhập hóa của Diệp Đông Hoàng, nàng rất nhanh đã mê thất!

Má đào ửng hồng, ánh mắt mê ly, mặc cho Diệp Đông Hoàng tùy ý sắp đặt!

Đột nhiên.

Một cơn đau nhói kịch liệt truyền đến, hòa cùng tiếng sấm sét cuồn cuộn trên bầu trời, âm thanh vang dội, trận chiến kịch liệt!

Hôm đó, mây sét vạn dặm bao trùm Ngọc Kinh Thành suốt một ngày, dọa cho vô số bá tánh run lẩy bẩy, trốn trong nhà không dám ra ngoài!

Những Quỷ Tiên chưa từng độ qua lôi kiếp càng hoảng sợ bất an, thần hồn trốn trong nhục thân không dám ló đầu ra, sợ bị lôi kiếp đánh tan, chém thành tro bụi.

Mười một giờ tối.

Một bà lão chống gậy lặng lẽ đến Tán Hoa Lâu.

Bà ta chính là Vô Sinh Lão Mẫu của Vô Sinh Đạo dưới trướng Thái tử Dương Nguyên, một cường giả đã tu thành Quỷ Tiên! "Đứng lại!" Ngay khi Vô Sinh Lão Mẫu đến Tán Hoa Lâu, một đại hán khôi ngô đã chặn đường bà ta, chính là một trong những Tạo Hóa Lôi Long do phân thân Tạo Hóa tạo ra.

Tạo Hóa Lôi Long tuy là hư không tạo vật, nhưng cũng có thực lực một lần lôi kiếp, không phải là thứ Vô Sinh Lão Mẫu có thể so bì! "Vị đại nhân này, xin hãy bẩm báo Đông Hoàng đại nhân, nói là Vô Sinh Lão Mẫu có việc quan trọng phụng mệnh cầu kiến!" Vô Sinh Lão Mẫu không dám tự cao, chắp tay nói. "Thái tử Dương Nguyên bảo ngươi đến à?

Ta không có hứng thú với hắn, ngươi có thể đi rồi!" Không đợi Tạo Hóa Lôi Long mở miệng, phân thân Tạo Hóa đột nhiên xuất hiện trước mặt Vô Sinh Lão Mẫu, lạnh lùng nói.

Nó là phân thân của Diệp Đông Hoàng, tâm ý tương thông với bản tôn, tự nhiên biết Vô Sinh Lão Mẫu là người thế nào!

Vô Sinh Lão Mẫu giật mình, nhưng nghĩ đến nhiệm vụ Dương Nguyên giao phó, vội vàng mở miệng: "Đông Hoàng đại nhân, ngài có thể nghe thử lời hứa của Thái tử rồi từ chối cũng không muộn…" "Ồn ào!" Phân thân Tạo Hóa kế thừa sự bá đạo của Diệp Đông Hoàng, lười nói nhảm với Vô Sinh Lão Mẫu, bàn tay vươn ra, trực tiếp chộp về phía Vô Sinh Lão Mẫu. "Đông Hoàng đại nhân…" Vô Sinh Lão Mẫu còn muốn nói gì đó, nhưng căn bản không có cơ hội mở miệng, cảm nhận được nguy hiểm ập đến, bà ta cũng không quản được nhiều như vậy!

Sau gáy hiện ra bảy vòng sáng, giữa lúc vòng sáng chuyển động, toàn bộ không gian tràn ngập một luồng uy áp tinh thần linh hồn vô cùng hùng vĩ.

Bảy vòng sáng đồng loạt bay lên, hóa thành bảy vị thần linh hình dáng đế vương, năm vị thần linh hình dáng đế vương này vừa xuất hiện, liền hiện ra một luồng sức mạnh to lớn không kém Quỷ Tiên.

Nhưng dưới sức mạnh Tạo Vật Chủ của phân thân Tạo Hóa, tất cả đều trở nên yếu ớt, không đợi Vô Sinh Lão Mẫu thể hiện sức

mạnh, đã bị phân thân Tạo Hóa bóp chết, tất cả ý niệm đều bị thôn phệ!

Thái tử Dương Nguyên?

Một vai phản diện nhỏ, bảo vật cũng không có, Diệp Đông Hoàng căn bản không có chút hứng thú nào! … Thái Tử Phủ. "Khốn kiếp!

Đáng ghét!

Thật sự cho rằng mình vô địch thiên hạ, có thể làm càn sao?" Thái tử Dương Nguyên đập nát tất cả bình hoa, giận không thể át, hắn không ngờ Diệp Đông Hoàng lại không nể mặt như vậy, không chỉ không hợp tác với hắn, còn trực tiếp giết người của hắn!

Tuy Vô Sinh Lão Mẫu không phải là tâm phúc của hắn, nhưng cũng là một cao thủ, giúp hắn thu thập tín ngưỡng lực, tu luyện 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》!

Quan trọng hơn là đây là đang tát vào mặt hắn!

Tiếc là hắn cũng chỉ có thể nổi giận, đối với Diệp Đông Hoàng vẫn không làm gì được!

Ngay cả lão cha của hắn cũng phải chịu thiệt, hắn chẳng lẽ lại chạy đi đối đầu với Diệp Đông Hoàng, cái thiệt này hắn cũng chỉ có thể tự mình nuốt xuống! … Ngọc Kinh Thành.

Ở giữa Chính Dương Nhai, nơi tập trung tất cả các vương gia, quốc công, danh môn hiển quý, có một con hẻm sâu, đối diện là cánh cửa lớn màu đỏ son, có tượng kỳ lân bằng đá, vừa nhìn đã biết là kiểu vương phủ tiêu chuẩn.

Nhưng vương phủ này, người đi qua Chính Dương Đại Nhai, liếc mắt một cái, nhìn vào cánh cửa vương phủ phía sau con hẻm sâu!

Mọi người đều sẽ có một cảm giác sâu không lường được, dường

như phía sau cánh cửa vương phủ kia, là một thế giới khác không thể đo lường.

Bởi vì đây là phủ đệ của Hòa Thân Vương.

Trong triều đình, đây là một thân vương có thành phủ sâu nhất, sâu không lường được nhất, cũng là một trong những người cạnh tranh ngôi vị hoàng đế có thực lực nhất. "Người của đại ca phái đi bị giết rồi?" Hòa Thân Vương đầu đội một chiếc xích kim quan, trên kim quan còn điểm xuyết mấy viên trân châu to lớn, sắc mặt hơi vàng, nhưng không phải là kiểu vàng vọt gầy yếu, mà là giống như được mạ một lớp vàng mỏng.

Hắn tuổi còn rất trẻ, trông chỉ mới hơn hai mươi, nhưng một thân mãng bào, xích kim quan, trông cực kỳ uy nghiêm, nhưng khuôn mặt hắn hơi tròn, giữa nụ cười như gió xuân thổi, lại mang theo sự hòa ái.

Trong giới quan trường đều âm thầm lưu truyền, tướng mạo này của Hòa Thân Vương, là tướng mạo "nhân quân" tiêu chuẩn.

Lúc này, vị Hòa Thân Vương này đang ngồi cao trên vương tọa, nghịch một chiếc nhẫn phỉ thúy, vẻ mặt đầy hứng thú!

Bên cạnh hắn là một thư sinh tay cầm ngọc địch, mặc nho phục, eo thắt đai ngọc sắc, trông ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng.

Thư sinh này, chính là một trong tam đại tiên sinh Ngọc Kinh, Chu Đại tiên sinh!

Chỉ cần cầm ngọc địch, với bộ dáng phong lưu phóng khoáng, đi ra ngoài, bất kỳ ai cũng sẽ cho rằng đây là một văn nhân tài hoa phong lưu, vạn vạn không thể ngờ người này là mưu sĩ đệ nhất của Hòa Thân Vương phủ, một cao thủ sâu không lường được. "Diệp Đông Hoàng này ít nhất cũng là cao thủ đã độ qua chín lần lôi kiếp, thậm chí

tiếp cận Dương Thần, tay nắm Thần Khí Chi Vương!" "Bây giờ hắn lại có được Tạo Hóa Chi Chu của Bệ hạ, tương đương với việc sở hữu hai kiện Thần Khí Chi Vương, bốn đại phân thân lại đồng thời thành tựu Tạo Vật Chủ!" "Ngay cả mặt mũi của Bệ hạ cũng không nể, Thái tử lại còn muốn chiêu mộ hoặc hợp tác với cường giả như vậy, cũng không xem lại mình có tư cách đó không!" Chu Đại tiên sinh nghịch ngọc địch, "Hắn không bị cách không một chưởng vỗ chết đã là may mắn rồi!" "Đúng vậy, đại ca ngay cả mình là ai cũng không nhận ra, còn muốn đi hợp tác với người khác, người ta ngay cả Phụ hoàng cũng không thèm để ý, huống chi là một Thái tử như hắn?

Thật là ý nghĩ hão huyền!" Hòa Thân Vương khinh thường, cầm lấy một chiếc bát ngọc bích điêu khắc hình hoa sen trên bàn bên cạnh, nhẹ nhàng hớp một ngụm chất lỏng bên trong.

Chất lỏng trong chiếc bát ngọc bích hoa sen này màu trắng sữa, sền sệt.

Là sữa, nhưng không phải sữa bò, sữa dê, mà là sữa người.

Đây cũng là một loại đồ uống thịnh hành trong giới quý tộc Đại Càn.

Cơ bản trong phủ đệ của các vương công, hầu tước, đều phải nuôi mấy bà vú, vắt sữa ra để cung cấp cho vương công hưởng dụng.

Tục ngữ có câu "sức bú sữa mẹ cũng dùng hết ra rồi." Giới quý tộc Đại Càn đều cho rằng, thời gian một người bú sữa dài hay ngắn, quyết định thể chất của người đó mạnh mẽ đến đâu!

Thời gian bú sữa càng dài, thể chất càng tốt, càng cường tráng.

Thế là từ khi khai quốc đến nay, đều lưu hành thói quen nuôi vú em để uống sữa. "Vương gia nói rất phải, nhưng người nào cũng có nhược điểm, chỉ cần đúng bệnh hốt thuốc, cho dù là Diệp Đông Hoàng

cũng chưa chắc không có khả năng lợi dụng!" Chu Đại tiên sinh đổi ngọc địch từ tay trái sang tay phải, tỏ ra phong lưu phóng khoáng, "Diệp Đông Hoàng vừa xuất hiện đã cướp đi Thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc, tài nữ kiêm hoa khôi đệ nhất Ngọc Kinh Thành này, nay lưu lại Tán Hoa Lâu, ôn hương nhuyễn ngọc, phong lưu khoái hoạt, thật khiến người ta hâm mộ!" "Từ khi Tô Mộc ra mắt đến nay, trước khi Diệp Đông Hoàng xuất hiện, nghe nói chỉ bí mật gặp Vũ Ôn Hầu Hồng Huyền Cơ một lần, còn lại các vương công đại thần khác, đều không nể mặt!" Hắn đối với Tô Mộc vẫn luôn nhớ mãi không quên, muốn cùng nàng đối thơ bàn huyền, tiếc là mãi không mời được, nay lại mặc cho nam nhân khác tùy ý chiếm đoạt dưới thân, trong lòng cảm khái vạn phần. "Vũ Ôn Hầu vẫn phong lưu như vậy, dây dưa không dứt với nữ tử, ngay cả tông chủ Dao Trì Phái, Dao Thanh Huệ năm đó, cũng từng có một đoạn duyên phận với hắn." Hòa Thân Vương mí mắt nhấc lên, một vệt kim quang lóe qua, nói: "Ý của Chu Đại tiên sinh là Diệp Đông Hoàng thích mỹ nhân?" Hắn tự nhiên không đơn thuần cho rằng Chu Đại tiên sinh nhắc đến Tô Mộc là vì trong lòng cảm khái, cho dù cảm khái, cũng sẽ không nói trước mặt hắn.

Tất nhiên là có thâm ý, mà thâm ý đó tự nhiên chính là nhược điểm của Diệp Đông Hoàng! "Bây giờ còn chưa thể xác định, cần phải quan sát một phen, nhưng Diệp Đông Hoàng hẳn là thích mỹ nhân, chúng ta cũng có thể trong khoảng thời gian quan sát này, chuẩn bị sẵn mỹ nhân tuyệt sắc!" Chu Đại tiên sinh vỗ nhẹ vào ngọc địch trong tay, tự tin nói: "Đương nhiên, đối với cường giả như Diệp Đông Hoàng, mỹ nhân kế chắc chắn sẽ bị nhìn thấu!" "Nhưng chúng ta cũng không cần làm gì, chỉ cần hiến cho hắn mỹ nữ tuyệt sắc, kết một thiện duyên, có được tin tức gì thì tùy vào ý trời!" Hòa Thân Vương mắt sáng lên, nói: "Giống như Nguyên Phi trong cung của Phụ hoàng, Phụ hoàng biết rõ nàng lòng dạ bất chính nhưng vẫn giữ nàng lại trong cung!" "Tình

hình của Diệp Đông Hoàng tuy không giống Phụ hoàng, nhưng chúng ta chỉ đơn thuần tặng mỹ nữ cho hắn, không cầu có thể vì ta mà dùng, nhưng chỉ cần có thêm một chút hảo cảm hơn người khác là được!" "Đồng thời, có mỹ nữ của chúng ta bên cạnh Diệp Đông Hoàng, vào thời khắc mấu chốt, nói không chừng cũng có tác dụng lớn!" Hòa Thân Vương nụ cười càng đậm, đây là dương mưu, chỉ cần Diệp Đông Hoàng thích mỹ nữ, sẽ không từ chối mỹ nữ hắn tặng!

Chương 551

"Vương gia thánh minh!" Chu Đại tiên sinh nịnh hót một câu. "Vậy tặng người nào thì tốt đây?" Hòa Thân Vương nhìn về phía Chu Đại tiên sinh, nữ nhân tặng cho Diệp Đông Hoàng chắc chắn không thể là phàm nhân không biết chút võ công đạo thuật nào!

Nếu bọn họ thật sự tặng một vài nữ tử phàm tục qua, vậy không phải là tặng quà, mà là tát vào mặt!

Hiệu quả sẽ giống như cách làm của Thái tử Dương Nguyên. "Dao Trì Phái Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh là đường chủ của Hoa Nguyệt Đường, nghe nói đạo thuật tu vi cũng khá cao thâm, dung mạo thân hình rất không tệ, lại còn là chị em sinh đôi…" Nói đến đây, Chu Đại tiên sinh lộ ra một ánh mắt mà đàn ông nào cũng hiểu! "Thân phận địa vị của hai người họ cũng hợp, chỉ là không biết hai nữ tử này có nghe lời không?" Hòa Thân Vương cầm chiếc bát ngọc bích điêu khắc hình hoa sen, lại một lần nữa nhẹ nhàng hớp một ngụm chất lỏng bên trong, nói ra nỗi lo trong lòng.

Nếu không nghe lời, không hầu hạ Diệp Đông Hoàng cho thoải mái, ngược lại còn đắc tội người ta, vậy thì được không bù mất! "Hai nữ tử bảo đảm nghe lời, nếu không nghe lời, ta cũng có thể khiến các nàng nghe lời!" Chu Đại tiên sinh cười cười, một bộ dáng tự tin. "Thủ đoạn của Chu Đại tiên sinh, bản vương biết, nhưng đừng quá đáng, dù sao Dao Trì Phái cũng ủng hộ bản vương, Lộng Nguyệt Lộng Ảnh là đệ tử của Dao Trì Phái, không thể làm đối phương thất vọng." Hòa Thân Vương nói. "Vương gia lại thương hoa tiếc ngọc rồi?

Nhưng vương gia yên tâm, ta hiểu phải làm thế nào!" Chu Đại tiên sinh tự tin nói, hơn nữa Hoa Lộng Nguyệt Hoa Lộng Ảnh hai người

đều là người thông minh, tin rằng các nàng sẽ biết lựa chọn thế nào! … Không chỉ Hòa Thân Vương, cả Ngọc Kinh Thành đêm đó đều vì Diệp Đông Hoàng mà sóng ngầm mãnh liệt.

Mà kẻ đầu sỏ của chuyện này lại hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ.

Một lòng hưởng dụng nữ thần mà vô số vương tôn công tử Ngọc Kinh Thành cầu mà không được —— Thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc! … Thời gian trôi nhanh, ba ngày trôi qua trong nháy mắt!

Ngọc Kinh Thành sóng ngầm mãnh liệt, danh tiếng Diệp Đông Hoàng uy chấn thiên hạ, vang danh bốn biển.

Ngọc Kinh Thành, Tán Hoa Lâu.

Nơi đây đã trở thành địa bàn của Diệp Đông Hoàng, nhưng lúc này vẫn náo nhiệt, bởi vì Diệp Phong cũng không ngăn cản mọi người đến hoặc không cho Tán Hoa Lâu kinh doanh!

Đương nhiên, cũng không ai dám lên lầu quấy rầy Diệp Đông Hoàng! "Kẻ xấu!" Tô Mộc gối đầu lên lòng Diệp Đông Hoàng, má đào ửng hồng, nhìn Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp long lanh, sóng mắt lưu chuyển, hờn dỗi nói: "Đạo tâm của người ta đều bị ngươi phá rồi!" Thái Thượng Đạo Thái Thượng Vong Tình, một khi động tình, đạo tâm vỡ nát, tu vi một sớm tan hết!

Mẹ của nhân vật chính Hồng Dịch, Thánh nữ tiền nhiệm của Thái Thượng Đạo Mộng Băng Vân chính là vì rơi vào lưới tình của Hồng Huyền Cơ, tu vi tan hết, cuối cùng dưới sự ngầm cho phép của Hồng Huyền Cơ bị Triệu phu nhân hạ độc chết!

Trong ba ngày này, Tô Mộc tự nhiên là bị Diệp Đông Hoàng chinh phục, không thể tự thoát ra, giống như Thánh nữ tiền nhiệm Mộng Băng Vân, đã động lòng! "Trẫm lợi hại như vậy sao?

Ta không phải chỉ phá vỡ một lớp màng mỏng manh, dường như cách trái tim nàng vẫn còn một chút khoảng cách?" Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm mại của Tô Mộc, trêu chọc nói.

Tu vi phế đi căn bản không là gì, chỉ cần hắn muốn, rất nhanh có thể để Tô Mộc tu luyện trở lại, hơn nữa còn hơn cả ngày xưa! "Tên đại xấu xa, chỉ biết bắt nạt người ta!" Tô Mộc nũng nịu, đẩy nhẹ vào vai Diệp Đông Hoàng, không chịu nói.

Nàng tuy là Thánh nữ Thái Thượng Đạo, nhưng ẩn thân trong Tán Hoa Lâu, tự nhiên cũng là một tay lão luyện, làm sao không hiểu ý của Diệp Đông Hoàng. "Đạo tâm phá thì phá, công pháp của Thái Thượng Đạo cũng chỉ tầm thường, Trẫm cho nàng thứ tốt hơn!" Diệp Đông Hoàng cười cười, truyền Vạn Đạo Kinh cho Tô Mộc.

Vạn Đạo Kinh có thể khống chế Thái Thượng Đan Kinh của Thái Thượng Đạo, căn bản không có yêu cầu đặc thù nào như không được có tình cảm! "Vạn Đạo Kinh…" Được Diệp Đông Hoàng truyền thụ công pháp, Tô Mộc vốn không để ý liền kinh ngạc.

Có môn công pháp này, tu vi của nàng rất nhanh có thể khôi phục.

Hơn nữa mấy ngày nay, Diệp Đông Hoàng không quản vất vả, đã ban thưởng cho nàng hàng tỷ tỷ tài phú, để võ đạo tu vi của nàng đạt đến Võ Thánh đỉnh phong!

Võ đạo tu luyện, ban đầu chia làm Luyện Nhục, Luyện Cân, Luyện Mô, Luyện Cốt, Luyện Tạng, Luyện Tủy, Hoán Huyết, bảy tầng thứ.

Luyện Nhục: là cơ sở của võ thuật, vận động toàn thân để luyện toàn thân chi nhục cho rắn chắc đầy đặn, phản ứng linh mẫn, có thể địch lại hai ba người.

Trong "Giảng Võ Đường" của quân đội Đại Càn Vương Triều lại

gọi tầng thứ này là "Võ Sinh".

Luyện Cân: toàn thân gân cốt co duỗi mạnh mẽ, bộc phát sức mạnh hung mãnh, thân thể nhanh nhẹn, có thể địch lại sáu bảy người, người như vậy trong quân đội gọi là "Võ Đồ".

Luyện Mô: toàn thân da dẻ rắn chắc, chống chịu đòn đánh, một khi phát lực, da người cứng như da trâu, có thể bị hơn mười người bao vây vẫn có thể chiến thắng, gọi là "Võ Sĩ".

Luyện Cốt: toàn thân xương cốt cứng rắn, lực xuyên thấu mạnh mẽ, nhục thân càng nhanh nhẹn hơn, khả năng chống chịu đòn đánh càng mạnh, có thể địch lại mấy chục người.

Người như vậy gọi là "Võ Sư".

Luyện Tạng: thông qua hô hấp thổ nạp để nội tạng mạnh mẽ, hô hấp liên miên sâu xa, thể lực dồi dào, gần như có thể địch lại trăm người.

Đi nhanh như ngựa phi, nhảy linh hoạt như chim bay, gọi là "Tiên Thiên Võ Sư".

Luyện Tủy: tu luyện quyền pháp võ thuật đã thâm nhập vào cốt tủy.

Người như vậy, gọi là Đại Tông Sư.

Hoán Huyết: sau khi cốt tủy mạnh mẽ, trải qua tu luyện, toàn thân máu huyết hoàn toàn mới, cái gọi là luyện tủy như sương, luyện huyết như tương.

Thoát thai hoán cốt, phạt mao tẩy tủy.

Người như vậy, có thể địch lại mấy trăm người, là thánh giả trong võ đạo.

Trong mắt Diệp Đông Hoàng, Võ Thánh chẳng qua là con kiến,

ngay cả cánh cửa võ đạo cũng chưa bước vào!

Thế giới Dương Thần, trên Võ Thánh là Nhân Tiên!

Nhân Tiên luyện huyệt khiếu, mỗi cảnh giới chênh lệch cực lớn!

Nhục thân của con người, ngoài nhục, cân, mô, cốt, nội tạng, tủy, huyết ra, còn có vô số huyệt khiếu, như sao trời, chúng thần cư ngụ trong đó!

Sau khi tu luyện những huyệt khiếu này, liền có thể giơ tay nhấc chân, có uy lực vô cùng, nhục thân chân tiên, gọi là Nhân Tiên!

Nhân Tiên sơ giai: quyền ý thông đạt thiên địa, cảm ứng nhật nguyệt tinh thần, thành tựu Vô Lậu Chi Khu, tuổi thọ đạt đến hơn hai trăm năm.

Nếu linh nhục tách rời đi độ lôi kiếp, có thể một hơi vượt qua năm lần lôi kiếp.

Nhân Tiên trung giai: đang ở giai đoạn tích lũy, theo sự ngưng luyện không ngừng của huyệt khiếu, đủ để giao đấu với cao thủ sáu lần lôi kiếp.

Nhân Tiên đỉnh phong chia làm bốn giai đoạn: Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu: tu được nhục thân thần thông, trường sinh bất tử, có thể phi thiên độn địa, du ngoạn trong hư không loạn lưu, quyền ý có thể đột phá không gian vô hạn, từ Thiên Ngoại Thiên đánh vào Đại Thiên thế giới.

Quyền Ý Thực Chất: có thể can thiệp vào vật chất và thời gian, tạo ra không gian, giống hệt với sức mạnh của đạo thuật nguyên thần.

Huyết Nhục Diễn Sinh: vi trần bất hủ, hóa thân ức vạn, nhỏ máu trọng sinh, gần như bất tử bất diệt.

Thiên Biến Vạn Hóa: nhục thân chí cảnh, thân thể tụ tán tùy tâm,

có thể biến hóa thành mọi thứ, chỉ có Dương Thần mới có thể nhìn thấu.

Trên Nhân Tiên, chính là Phấn Toái Hư Không, tương ứng với cảnh giới Dương Thần của đạo thuật tu luyện.

Phấn Toái Hư Không: chân là chân thực, không là hư huyễn, phấn toái chân không chính là phá vỡ giới hạn giữa chân thực và hư huyễn, phá vỡ tất cả khái niệm, siêu thoát ra ngoài, có thể đánh vỡ Đại Thiên thế giới, tiêu diệt hồng mông vũ trụ.

Tu vi hiện tại của Diệp Đông Hoàng đại khái tương đương với dưới Phấn Toái Chân Không của thế giới này, nhưng chiến lực tuyệt đối không yếu hơn cường giả Phấn Toái Hư Không!

Tuy nhiên, tu luyện võ đạo của thế giới này, một vài biến hóa trong đó hẳn rất hứng thú, ví dụ như Huyết Nhục Diễn Sinh, Thiên Biến Vạn Hóa và Phấn Toái Hư Không của Nhân Tiên đỉnh phong. "Quán Quân Hầu Dương An có một tôn Thần Thạch Linh Thai vô cùng quý giá, nhân vật chính Hồng Dịch chính là cướp đi Thần Thạch Linh Thai của Quán Quân Hầu, sau này mới có thể thuận lợi như vậy để nhục thân tấn thăng cảnh giới Phấn Toái Hư Không, vừa hay đoạt lấy để tu luyện võ đạo!" Diệp Đông Hoàng vốn định giống như tu luyện đạo thuật, phân ra từng phân thân tu luyện, đột nhiên nghĩ đến tôn Thần Thạch Linh Thai kia, lập tức có ý định!

Thứ tốt như vậy, tự nhiên không thể để cho nhân vật chính hưởng lợi! "Nghe nói các ngươi Thái Thượng Đạo chuẩn bị phò trợ Quán Quân Hầu làm hoàng đế?" Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn về phía Tô Mộc. "Bệ hạ thật là thần thông quảng đại, ngay cả chuyện này cũng biết?" Tô Mộc kinh ngạc nhìn Diệp Đông Hoàng, chuyện này mới quyết định không lâu, người biết không nhiều, nhưng nghĩ đến sự thần bí của Diệp Đông Hoàng, nàng cũng liền thanh thản! "Tung

hoành dị vực mười vạn dặm, quân trung đệ nhất Quán Quân Hầu." Tô Mộc lắc đầu: "Trải qua các triều đại, Quán Quân Hầu chuyên phong cho thiếu niên tướng quân, để khen thưởng thiếu niên huyết khí dũng mãnh, Đại Càn Vương Triều sáu mươi năm, chỉ phong một vị như vậy." "Hắn tuy còn trẻ, tuổi chưa đầy mười bảy, nhưng giết người vô số, võ công sâu không lường được, hơn nữa khí vận nồng hậu, cầm quân ở biên quan, trị quân có phương pháp, văn võ song toàn…" "Hắn còn là con riêng của Càn Đế Dương Bàn!" Diệp Đông Hoàng xen vào. "Bệ hạ ngay cả cái này cũng biết?" Tô Mộc trợn to mắt, đây là tin tức tuyệt mật, thiên hạ này biết chuyện này không có mấy người!

Còn có cái gì mà Diệp Đông Hoàng không biết sao? "Cái này có là gì, Dương An có được khí vận như vậy, chẳng qua là vì linh hồn của hắn đến từ Thiên Ngoại Thiên, là quân cờ của Bất Hủ Thần Vương đặt ở Đại Thiên thế giới!" Diệp Đông Hoàng khinh thường, Quán Quân Hầu Dương An này cũng được coi là người xuyên việt, tài văn chương của hắn là sao chép văn hóa của Trung Ương thế giới ở Thiên Ngoại Thiên.

Hắn coi thủy tinh của Trung Ương thế giới là bảo vật để vơ vét của cải!

Khí vận của hắn cũng nghịch thiên!

Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Thương Mang Giác Thần Khải, Tạo Hóa Hồ Lô các loại thần khí gần như toàn bộ tự động đưa tới cửa.

Hơn nữa, hắn còn được Hàn Nguyệt nữ thần, Phượng Diễm Diễm, Mặc Tiểu Khiết các loại mỹ nữ có thân phận và thực lực kinh người yêu mến, trở thành trợ lực của hắn.

Còn có sự ưu ái của Mộng Thần Cơ, người được mệnh danh thiên hạ đệ nhất nhân này, ban cho công pháp và Nhân Nguyên Đại Đan các loại thần công bảo dược.

Ngoài ra, cũng là các loại kỳ ngộ không dứt, có được Thần Thạch Linh Thai các loại chí bảo.

Dùng một câu "con riêng của ông trời" để hình dung Quán Quân Hầu cũng không quá, vận may của hắn thật sự quá nghịch thiên.

Đương nhiên, đây đều là tiêu chuẩn của người xuyên việt!

Chương 552

Nhưng trong mắt Diệp Đông Hoàng, tên này quả là nỗi sỉ nhục của người xuyên việt!

Hắn háo sắc như mạng, chỉ cần là mỹ nữ, đều muốn điên cuồng chiếm hữu, gọi là máy gieo giống hình người cũng thôi đi.

Dù sao có thực lực, muốn chiếm hữu nhiều mỹ nữ hơn cũng bình thường!

Diệp Đông Hoàng chính mình cũng làm như vậy, tự nhiên sẽ không vì thế mà coi thường người khác.

Nói hắn là nỗi sỉ nhục của người xuyên việt là vì Quán Quân Hầu còn chưa trưởng thành đã cuồng vọng đến vô biên!

Bất luận là Càn Đế Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ hay là nhân vật chính Hồng Dịch, hắn đều không đặt vào mắt!

Một bộ dạng "trời già nhất, hắn già nhì", hành sự ngang ngược, tung hoành ngang dọc.

Kết quả cuối cùng bị Hồng Dịch đánh giết, nữ nhân của hắn, bảo vật tài sản của hắn… tất cả mọi thứ đều thành toàn cho Hồng Dịch. "Quán Quân Hầu là quân cờ của Bất Hủ Thần Vương?" Lúc này, Tô Mộc kinh ngạc đến không thể hơn, chuyện này nàng cũng không biết, hơn nữa Bất Hủ Thần Vương là thủ lĩnh của Thái cổ ngũ đại thần vương.

Hiện nay người biết đến ngũ đại thần vương không nhiều, nàng cũng là ngẫu nhiên trong điển tịch của Thái Thượng Đạo mới thấy qua vài lời!

Mới biết đến Thái cổ ngũ đại thần vương! "Không sai, là quân cờ,

trên người bảo vật không ít, vừa hay mượn dùng một chút!" Diệp Đông Hoàng mỉm cười, ý niệm vừa động, không trung ngưng tụ một khối quang kính khổng lồ, trong quang kính xuất hiện từng đạo thân ảnh. "Quán Quân Hầu!" Tô Mộc liếc mắt liền nhận ra một thanh niên trong đó.

Đó là trong một đại điện xa hoa, thanh niên đầu đội kim quan, mặt như quan ngọc, mặc cẩm y hoa phục.

Lúc này, đầu của thanh niên kia đang gối lên đùi một nữ tử tuyệt mỹ như tiên nữ.

Nữ tử này mặc kim lũ ngọc y, búi tóc cao, có khí chất của một người phụ nữ trưởng thành phong vận!

Chính là đại tiểu thư của hào môn thế gia Thanh Châu, Kim gia, nữ chưởng quỹ của tiệm châu báu lớn nhất Ngọc Kinh Thành, Kim Ngọc Đường, Kim Hề Hề.

Quán Quân Hầu mặt mày hớn hở, đưa tay vào trong cổ áo của Kim Hề Hề, nắm lấy khối ngọc mềm mại ấm áp kia, khiến thân thể đại mỹ nhân này vặn vẹo trên đầu hắn.

Bên cạnh còn có mấy mỹ nữ khí chất khác nhau, đang massage, đấm chân cho thanh niên kia, hưởng thụ không lời nào tả xiết. "A, đàn ông!" Tô Mộc má càng thêm hồng, cũng không biết là vì nhìn thấy động tác của Quán Quân Hầu, hay là vì bàn tay làm loạn của Diệp Đông Hoàng! "Hầu gia, nghe nói ngài thời gian trước đã gặp Thiên Xà Vương Tinh Mâu của Huyền Thiên Quán, Thiên Xà Vương Tinh Mâu không chỉ là một trong bát đại yêu tiên thiên hạ, mà còn là đại mỹ nhân nổi tiếng thiên hạ, Hầu gia lần này không thành công?" Kim Hề Hề cầm một ly rượu đựng sữa người, vừa đút sữa vào miệng Quán Quân Hầu, vừa nhẹ giọng trêu chọc. "Tính tình Thiên Xà Vương Tinh Mâu có chút lạnh lùng, thực lực cũng khá mạnh, bản hầu tạm thời còn

chưa thu phục được nàng!" Quán Quân Hầu nghe vậy, cũng không giận, thẳng thắn không kiêng dè, cười nói: "Nhưng mà, bản hầu là thiên mệnh chi chủ, mỹ nữ thiên hạ này, đều là vật trong túi của bản hầu, Thiên Xà Vương Tinh Mâu kia cũng không ngoại lệ." "Chỉ đợi bản hầu thực lực tiến thêm một bước, sẽ lập tức đi thu phục nàng!" "Hắc hắc, đến lúc đó không chỉ Thiên Xà Vương Tinh Mâu, còn có Ngân Sa Vương Thiền Ngân Sa, Hương Hồ Vương Nguyên Phi, bản hầu đều sẽ thu phục hết." Quán Quân Hầu càng nói càng kích động, ha ha cười lớn, ngữ khí bá đạo, vô pháp vô thiên, có một tư thế muốn chiếm đoạt tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian. "Thiếp thân biết ngay Hầu gia chỉ cần nhìn trúng mỹ nữ, đều không muốn bỏ qua… chẳng lẽ Hầu gia có chúng ta những tỷ muội này, vẫn chưa đủ sao?" Kim Hề Hề có chút bất mãn nũng nịu nói. "Hắc hắc, Hề Hề ghen rồi à?

Nàng yên tâm, bản hầu dù có tìm bao nhiêu nữ tử, cũng sẽ không phụ nàng." Quán Quân Hầu nhẹ giọng cười, khiến Kim Hề Hề liếc mắt một cái, nói: "Hầu gia, những nữ tử khác thì còn dễ nói, nhưng Hương Hồ Vương Nguyên Phi là phi tử của phụ hoàng ngài, ngài để ý đến nàng, e rằng Càn Đế Dương Bàn sẽ không bỏ qua cho ngài." "Hừ!

Dương Bàn là cái thá gì?

Bản hầu mới là thiên mệnh chi chủ thật sự, bản hầu sớm muộn gì cũng sẽ kéo hắn xuống ngựa, thiên hạ này sau này đều là của ta." Quán Quân Hầu hai mắt tinh quang bắn ra, gọi thẳng tên Càn Đế Dương Bàn, sắc mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo bất tuân, cực kỳ bá đạo, có khí khái chúa tể giang sơn.

Kim Hề Hề và mấy mỹ nữ khác, nghe lời của thanh niên, trong mắt đều lộ ra một tia sùng bái. "Hầu gia quả nhiên có chí lớn, sau này tất sẽ thành tựu cơ nghiệp vô thượng, hiện tại Thanh Châu các biên cảnh thất châu đều nằm trong tay Hầu gia!" "Cộng thêm thương hội

do Hầu gia sáng lập, nhiều năm qua thông thương với Vân Mông đế quốc, Nguyên Đột quốc các quốc gia, tích lũy được khối tài sản vô cùng lớn, còn có đại quân do Hầu gia tự mình chế tạo…" "Thật sự đã có vốn liếng để đối kháng với Dương Bàn, chỉ chờ thời cơ đến, lập tức có thể hóa giao thành rồng." "Chỉ là, nếu Hầu gia quyết liệt với Dương Bàn, cường địch phải đối mặt cũng không ít, đầu tiên phải đối mặt chính là người ủng hộ kiên định của Dương Bàn, cũng chính là người cùng danh với Hầu gia, Hồng Huyền Cơ." Kim Hề Hề nói. "Hồng Huyền Cơ quả thực là một đối thủ không tồi, thực lực của hắn, cũng quả thực sâu không lường được.

Nhưng, hắn không ngăn được bản hầu, bản hầu bây giờ còn không làm gì được hắn, nhưng sau này, hắn tất định là đá lót đường của bản hầu." Quán Quân Hầu không để ý nói, căn bản không đặt Hồng Huyền Cơ vào mắt. "Hầu gia, nghe nói Ngọc Kinh Thành gần đây xuất hiện một tuyệt thế cường giả, tên là Diệp Đông Hoàng, hắn không chỉ cướp Thánh nữ Thái Thượng Đạo, diệt phân thân của Mộng Thần Cơ, còn cướp Tạo Hóa Chi Chu của Càn Đế Dương Bàn, hắn có thể cũng là đại địch sau này của Hầu gia…" Kim Hề Hề lo lắng nói, nhắc đến Diệp Đông Hoàng, trong mắt lộ ra một tia kiêng kỵ! "Diệp Đông Hoàng là cái thá gì?

Bản hầu sớm muộn cũng diệt hắn, đến lúc đó Tạo Hóa Chi Chu của hắn, cây cần câu chí bảo kia, còn có Thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc, đều sẽ là của bản hầu!" Quán Quân Hầu ý khí phong phát, hoàn toàn không để ý, chỉ cần cho hắn thời gian, cả thiên hạ này đều là của hắn, tất cả những thứ tốt đẹp hắn đều muốn chiếm hữu! "Thật đúng là đồng đạo a!" Diệp Đông Hoàng nhìn Quán Quân Hầu kiêu ngạo ngang ngược trong quang kính cảm thán nói.

Đây không phải là điều hắn muốn nói sao, hắn hiện tại cũng định cướp sạch Quán Quân Hầu!

Cướp hết bảo vật mỹ nữ của hắn! "Không ngờ Quán Quân Hầu này lại cuồng vọng tự đại như vậy, thật là không biết trời cao đất dày!" Tô Mộc trong mắt đầy vẻ chán ghét, cái đức hạnh đó mà còn muốn để ý đến nàng, thật là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga.

Thật không biết sư tôn của nàng Mộng Thần Cơ sao lại chọn ủng hộ Quán Quân Hầu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế! … "Bệ hạ định động thủ với Quán Quân Hầu?" Tô Mộc nhìn Quán Quân Hầu đang ôm ấp trái phải, khoa trương khoác lác trong quang kính, đoán. "Trẫm nghe nói chỗ hắn có một cái thần thạch linh thai, chính là chí bảo để tu luyện võ đạo phân thân!" Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, cảnh tượng trong quang kính biến đổi, phảng phất như kéo ống kính lên cao, phạm vi có thể nhìn thấy được cũng lớn hơn!

Thì ra vị trí hiện tại của Quán Quân Hầu chính là Ngọc Long Sơn, nơi Phương Tiên Đạo tọa lạc!

Chỉ thấy nơi đó có một đạo đàn, trên một tảng đá lớn bằng người ở chính giữa đạo đàn. "Linh thai được thai nghén trong đá!

Đúng là thần thạch linh thai!" Tô Mộc nhìn thấy tảng đá lớn, hô hấp bất giác trở nên dồn dập, kinh hô thành tiếng.

Sử liệu ghi chép, thượng cổ Thánh Hoàng 'Hồng' chính là từ trong tảng đá nhảy ra!

Trong đại phác ngọc, thai nghén linh thai, quả thật là tạo hóa thần kỳ, nàng cũng chỉ mới nghe nói qua, đây là lần đầu tiên được nhìn thấy!

Trong tiên đạo đàn, có tháp sắt cao ngất, bậc thang đúc bằng kim thiết, đặt tảng đá này, trên tảng đá còn vẽ đầy những đường vân! "Đây là muốn dùng kim thiết chi khí, dẫn lôi đình chi khí xuống, khiến cho thần thạch này tăng tốc ấp nở, thai nghén ra linh thai, sau đó lại dùng ý chí của bản thân rót vào linh thai này, luyện thành thân ngoại

hóa thân của chính mình!" Tô Mộc là Thánh nữ Thái Thượng Đạo, kiến thức bất phàm, liếc mắt một cái đã nhìn ra huyền ảo bên trong, kích động nói. "Không sai, hiện tại còn thiếu một chút lôi đình chi khí, thần thạch vẫn chưa hoàn toàn ấp nở!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, vươn tay chỉ vào hư không, "Trẫm sẽ giúp hắn một tay!" Ầm ầm!

Theo một chỉ điểm ra của Diệp Đông Hoàng, trong quang kính có thể thấy rõ, trên bầu trời Ngọc Long Sơn mây đen giăng kín, rắn sét múa lượn, từng đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, đánh vào thần thạch! "Thần thông của Bệ hạ thật là thần quỷ khó lường, cách xa như vậy mà vẫn có thể dễ dàng thi triển lôi pháp!" Tô Mộc kinh ngạc không thôi, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm thần thạch dưới sấm sét.

Lúc này, Phương Tiên Đạo, Quán Quân Hầu cùng thuộc hạ của hắn đều bị kinh động!

Ai cũng không ngờ trời sẽ đột nhiên giáng sấm sét. "Chuyện gì vậy?" Quán Quân Hầu nhíu mày, lớn tiếng hỏi.

Thần thạch linh thai quan hệ đến võ đạo phân thân của hắn, không được có sai sót. "Chúc mừng Hầu gia, hôm nay vốn dĩ không có sấm sét, lại có sấm sét giáng trời, rõ ràng là ông trời muốn giúp Hầu gia sớm ngày ấp nở thần thạch, có thể thấy Hầu gia khí vận hưng thịnh, được trời cao chiếu cố!" Lãnh tụ Phương Tiên Đạo Tiêu Ẩm Nhiên kiểm tra một lượt, không phát hiện có người giở trò, vì vậy liền chúc mừng Quán Quân Hầu. "Ha ha, không sai, thật là trời giúp ta!" Quán Quân Hầu cười lớn, đưa tay đùa nghịch trong lòng Kim Hề Hề mấy cái, khiến mỹ nhân hờn dỗi, rồi lập tức ra lệnh: "Chú ý canh giới bốn phía, đảm bảo thần thạch ấp nở vạn vô nhất thất!" "Vâng, Hầu gia!" Mọi người đồng thanh đáp lời, canh giữ bốn phía!

Thời gian trôi qua, theo từng đạo sấm sét giáng xuống, thần thạch

cuối cùng cũng sắp ấp nở!

Quán Quân Hầu, Kim Hề Hề, Tiêu Ẩm Nhiên và những người khác đều ánh mắt nóng rực, hưng phấn không thôi!

Thế nhưng ngay lúc này, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bàn tay lớn như núi non che trời lấp đất ập đến! "Không hay rồi!

Có người muốn cướp đoạt thần thạch!" Từng tiếng kinh hô vang lên, từng cường giả thi triển thần thông!

Bảy lão đạo sĩ của Phương Tiên Đạo mặc y phục màu tím vàng bày ra Thất Sát Nguyên Dương Cương Đấu Đại Trận!

Bảy đạo sĩ này đều là sư huynh của lãnh tụ Phương Tiên Đạo Tiêu Ẩm Nhiên! "Các vị sư huynh!

Nguyên Đạo Đạo Tôn Khai Thiên Như Ý Pháp!" Tiêu Ẩm Nhiên hét lớn một tiếng, đốt một đạo "Thanh Dương Tiên Phù", thần hồn xuất khiếu, hóa thành một tôn ngọc như ý!

Tôn ngọc như ý do thần hồn biến thành vừa xuất hiện, Tiêu Ẩm Nhiên dường như đã biến thành vị chủ nhân khai thiên tích địa, vị thần tạo vật không gì không làm được.

Mọi chuyện đều phải theo ý niệm của hắn, thuận theo tâm ý của hắn!

Cùng với thần hồn của bảy đại cao thủ, toàn bộ dung hợp vào trong tôn như ý này, như ý tỏa ra thanh quang rực rỡ, gần như biến thành thực chất, đánh về phía lòng bàn tay của Diệp Đông Hoàng.

Bành!

Bàn tay khổng lồ đè xuống, không gì cản nổi, ngọc như ý vỡ nát, Tiêu Ẩm Nhiên và bảy vị sư huynh của hắn lập tức phun ra một ngụm

máu tươi, sắc mặt uể oải, bị phản phệ!

Hống!

Lúc này, ba mươi sáu vị cao thủ võ đạo vọt ra, đồng thời phát ra một tiếng gầm giận dữ, chỉnh tề như thể đã được tôi luyện ngàn lần, quyền ý tinh thần của họ cũng ngưng tụ thành một khối.

Băng!

Luồng âm ba này hội tụ lại một chỗ, sấm sét trên trời dường như cũng bị áp chế xuống!

Ba mươi sáu cao thủ này vừa xuất hiện, thân thể đều nhanh nhẹn như chuột, lại đều là tuyệt thế thân pháp "Linh Thử Cổn Du Oa", lướt đến trung tâm đạo đàn.

Cùng lúc đứng lại, cùng lúc hít thở, cùng lúc gầm giận dữ, cùng lúc tung một quyền từ xa, đánh về phía bàn tay khổng lồ của Diệp Đông Hoàng.

Chương 553

Loại uy thế này, kinh người đến mức nào!

Ba mươi sáu tiếng gầm lớn đồng thời bộc phát, ba mươi sáu quyền đồng thời xuất kích, tạo ra một loại dương cương bạo liệt khổng lồ, giống như mặt trời đột nhiên rơi xuống nhân gian, sau đó nổ tung.

Bảy vị trưởng lão của Phương Tiên Đạo, còn có Tông chủ Tiêu Ẩm Nhiên, sư thúc của Tiêu Ẩm Nhiên là Tiêu Vân Phong, trong khoảnh khắc này, cũng đều bị chấn văng xuống đất!

Bọn họ hai tay ôm lấy tai mình, phủ phục trên mặt đất, giống như một con hoẵng trong tuyết, một con gà tuyết, hay một con đà điểu trong sa mạc.

Bởi vì những động vật này, một khi gặp nguy hiểm, sẽ vùi đầu vào trong đất.

Hiện tại, mọi người đều là sức mạnh tinh nhuệ nhất của Phương Tiên Đạo, cũng là cao tầng của Phương Tiên Đạo, ai nấy đều là những nhân vật phi thường!

Nhưng khi gặp phải ba mươi sáu cao thủ võ đạo đồng thời gầm lên một tiếng, lại biến thành đà điểu trong sa mạc!

Có thể thấy, cú gầm bất ngờ của các cao thủ này khủng bố đến mức nào. "Ánh sáng đom đóm mà cũng dám tranh huy!" Giọng nói uy nghiêm từ trên chín tầng trời vang lên, tiếng sấm cuồn cuộn, phong lôi hòa hợp, chấn động đến ù tai, bàn tay khổng lồ của Diệp Đông Hoàng tỏa ra thần quang vô lượng, trấn áp tứ hải, bao trùm bát hoang!

Phảng phất như cả một vùng trời đất đè xuống, áp lực kinh khủng

khiến ba mươi sáu cao thủ võ đạo bên dưới giống như pháo hoa nổ tung, nở rộ một màu máu đỏ tươi đẹp mà thê lương! "Tại sao lại có một cường giả như vậy đến dòm ngó bảo bối của Hầu gia!

Ưu Lộ Lai Đặc, Hầu gia chỉ nói tin tức này cho một mình ngươi, có phải là…" Kim Hề Hề nhìn cuộc va chạm kinh thiên động địa bên ngoài, nhìn về phía công chúa Ưu Lộ Lai Đặc tràn đầy phong tình dị vực bên cạnh, chất vấn. "Hừ!" Ưu Lộ Lai Đặc hừ lạnh một tiếng. "Muốn cướp thần thạch của ta, không dễ vậy đâu!" Quán Quân Hầu sắc mặt âm trầm, không để ý đến hai nữ nhân đang cãi vã, vươn tay về vào hư không, một vết nứt xuất hiện từ không trung, một thanh bảo kiếm tứ phương, tạo hình kỳ cổ lao ra.

Thanh bảo kiếm này, lại có hình tứ phương, thẳng tắp, còn thẳng hơn cả thước đo, dường như là loại bảo kiếm chính trực nhất giữa trời đất!

Một mặt của thanh bảo kiếm này là núi sông cây cỏ, một mặt là mặt trời mặt trăng tinh tú, một mặt là nhân đạo giáo hóa, một mặt là đánh cá chăn nuôi cày cấy.

Quán Quân Hầu hai mắt tràn đầy vẻ hung ác và ngưng trọng, một kiếm chém vào hư không. "Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm!" Trong khoảnh khắc Quán Quân Hầu chém ra một kiếm, dù cách xa vô tận, xuyên qua quang kính, Tô Mộc phảng phất như cảm nhận được một luồng sức mạnh ngập trời bao trùm tới!

Luồng sức mạnh này không phải là sát lục.

Luồng sức mạnh này bao hàm: dũng khí, nhân ái, trí tuệ, chính trực, bốn luồng ý niệm hạo đại chí dương.

Đối mặt với luồng sức mạnh này, Tô Mộc cảm thấy, mình dường như đang đối mặt với thượng cổ Thánh Hoàng.

Bởi vì trong kiếm này, bao hàm ý niệm của thượng cổ Thánh Hoàng!

Ý niệm của Dương Thần!

Ý niệm của dũng khí, nhân ái, trí tuệ! "Kiếm này là vật sở hữu của Thánh Hoàng đệ nhất đại!

Tượng trưng của Thánh Hoàng, không ngờ lại ở trong tay Quán Quân Hầu!" Tô Mộc là truyền nhân Thái Thượng Đạo, liếc mắt một cái đã nhận ra Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm!

Bởi vì thượng cổ Bàn Hoàng có Sinh Linh, Hư Không, Tuế Nguyệt tam kiếm, Thái Thượng Đạo có Thiên Ý, Hoàn Vũ, Quang Âm tam đao!

Vừa vặn tương đối!

Nàng tự nhiên nhận ra! "Nhưng bây giờ, thần thạch và Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm này đều là của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, bàn tay dùng sức, cách vô tận hư không vồ về phía Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm. … Ngọc Long Sơn, tổng đàn Phương Tiên Đạo! "Ầm!" Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, thanh thần khí của thượng cổ Thánh Hoàng này bắn ra một đạo kiếm khí màu vàng óng, sáng rực, lấp lánh khổng lồ vô song.

Đạo kiếm khí đó như một thác nước cuồn cuộn, nhấn chìm cả bầu trời, chém về phía bàn tay khổng lồ của Diệp Đông Hoàng.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ Thanh Châu đều bị đạo kiếm khí ngập tràn trời đất hạo đãng này kinh động!

Vô số cường giả võ đạo và cao thủ đạo thuật ngưng mắt nhìn đạo kiếm khí phảng phất như lấp đầy trời đất khổng lồ vô song kia, đều rơi vào chấn động cực hạn.

Rất nhiều cao thủ lần lượt lao về phía Quán Quân Hầu, muốn xem

rốt cuộc là chuyện gì. "Hít, đây dường như là Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, thanh thần khí của thượng cổ Thánh Hoàng này, lại rơi vào tay Hầu gia, Hầu gia quả nhiên là chủ nhân của thiên mệnh." Ngoài một số ít nữ nhân của Quán Quân Hầu, ngay cả một trong Bát Đại Yêu Tiên dưới trướng Quán Quân Hầu là Thần Ưng Vương bây giờ cũng không biết Quán Quân Hầu đã có được thanh thần khí này.

Bây giờ nhìn thấy thanh thần khí của Thánh Hoàng, Thần Ưng Vương cùng nhiều cường giả Phương Tiên Đạo, nhìn về phía Quán Quân Hầu, ánh mắt đều mang theo vẻ thần phục sâu sắc.

Đang!

Kiếm khí khổng lồ ngập trời chém lên bàn tay khổng lồ của Diệp Đông Hoàng phát ra tiếng kim loại va chạm, nhưng cảnh tượng bàn tay bị chém đứt mà mọi người tưởng tượng lại không xuất hiện.

Ngược lại!

Bàn tay đó vồ vào hư không, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm trong tay Quán Quân Hầu đã bị đối phương đoạt mất!

Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm không ngừng run rẩy, kiếm khí kinh khủng tứ tán, chém ra từng vết nứt dữ tợn đáng sợ trong hư không! "Ngươi là ai?" Quán Quân Hầu gầm lên, hắn không ngờ Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm của mình lại bị cướp đi ngay trong một chiêu! "Ngươi không phải muốn cướp Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, Tạo Hóa Chi Chu của Trẫm, còn muốn cướp nữ nhân của Trẫm sao?

Bây giờ lại không nhận ra rồi?" Trong hư không sấm sét cuồn cuộn, giọng nói uy nghiêm hạo đãng của Diệp Đông Hoàng từ trên chín tầng trời cuồn cuộn đổ xuống, như thể Thiên Đế lâm trần, chấn động bốn phương, kinh hãi vô số cường giả! "Ngươi là Diệp Đông Hoàng!" Quán Quân Hầu bừng tỉnh, bây giờ thiên hạ ai mà không biết Tạo Hóa Chi Chu đang ở trong tay Diệp Đông Hoàng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng bừng tỉnh, thì ra kiện thần khí chi vương không rõ tên trong tay Diệp Đông Hoàng tên là Vạn Đạo Điếu Hoàng Can! "Không sai!

Nếu ngươi muốn cướp bóc Trẫm, vậy thì, tất cả của ngươi, Trẫm xin nhận!" Cùng với giọng nói của Diệp Đông Hoàng, bàn tay che trời lấp đất kia nắm chặt, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm phát ra một tiếng kêu bi thương, rồi lập tức bị luyện hóa!

Sau đó Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm biến lớn, hóa thành một thanh cự kiếm ngàn trượng được bàn tay khổng lồ của Diệp Đông Hoàng nắm trong tay, một kiếm chém xuống Ngọc Long Sơn! "To gan, kẻ nào dám mạo phạm Hầu gia!" Ngay lúc này, một tiếng quát lạnh lùng vang lên, một luồng ánh trăng tựa thủy ngân từ áo giáp của Quán Quân Hầu tuôn ra, rơi xuống không trung, trong nháy mắt hình thành một vị nữ thần tóc mây bay phấp phới, giữa trán có một ấn ký trăng lưỡi liềm, hai con ngươi tựa trăng khuyết.

Trên người vị nữ thần này, tỏa ra từng vệt ngân quang nhàn nhạt, tản ra dao động pháp lực khổng lồ. "Hàn Nguyệt, ngươi đã tỉnh rồi, mau đưa ta đi!" Quán Quân Hầu nhìn thấy nữ thần tên Hàn Nguyệt hiện thân, lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng hét lên.

Diệp Đông Hoàng cách không nhìn vị nữ thần đột nhiên xuất hiện, cũng không bất ngờ!

Hắn đã sớm biết con át chủ bài lớn nhất của Quán Quân Hầu ngoài Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, chính là vị chân thần "Nguyệt Chi Nữ Thần" này. "Nguyệt Chi Nữ Thần" Hàn Nguyệt này, là một tà thần được sinh ra sau khi một bộ lạc thờ trăng nào đó tế tự ngàn năm, pháp lực cực kỳ cường đại.

Khi Quán Quân Hầu chinh phục bộ lạc thảo nguyên đó, "Nguyệt Chi Nữ Thần" Hàn Nguyệt liền đi theo hắn, còn trở thành một trong

những nữ nhân của hắn.

Không thể không nói, vận đào hoa của Quán Quân Hầu này, thật khiến người ta ghen tị. "Hầu gia yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ ngài chu toàn!" Hàn Nguyệt vừa mới tỉnh lại, vốn định giải quyết Diệp Đông Hoàng, nhưng khi nàng cảm nhận được khí tức kinh khủng từ bàn tay khổng lồ trên trời đang nắm Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm chém xuống, vẻ lạnh lùng và ngạo khí trên mặt nàng lập tức tan biến!

Trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi vô biên!

Nàng làm sao cũng không ngờ kẻ địch lại kinh khủng đến vậy!

Nàng túm lấy Quán Quân Hầu liền muốn bỏ chạy!

Tiếc là!

Nàng cũng chỉ tương đương với thực lực Tứ Ngũ Thứ Lôi Kiếp, còn không bằng phân thân mà Diệp Đông Hoàng vừa mới tu luyện lúc trước, trong tình huống bản tôn của Diệp Đông Hoàng ra tay, nếu có thể chạy thoát, đó mới là chuyện cười!

Xoẹt!

Một đạo kiếm khí màu vàng trăm trượng lướt qua, nữ thần Hàn Nguyệt và Quán Quân Hầu không có gì bất ngờ bị chém thành hai nửa, sau đó một vòng xoáy hắc động hiện ra, lập tức nuốt chửng thi thể của hai người!

Ầm ầm!

Đồng thời, một đạo kiếm khí chém xuống, Ngọc Long Sơn bị chém thành hai nửa, tất cả cao thủ của Phương Tiên Đạo đều tan thành tro bụi! "Hít!" "Hít!" Giữa trời đất vang lên từng tiếng hít khí lạnh, vô số cường giả vây xem kinh hãi muốn chết!

Bọn họ đã sớm nghe nói Diệp Đông Hoàng khủng bố vô biên, một

chưởng diệt phân thân của Mộng Thần Cơ, uy hiếp Càn Đế, cướp đoạt Tạo Hóa Chi Chu, bá đạo tuyệt luân, võ công cái thế!

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!

Thật sự quá mạnh!

Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, loại thần khí của Thánh Hoàng như vậy cũng bị dễ dàng trấn áp, thần thông của hắn khó mà tưởng tượng! … Ngọc Kinh Thành, Tán Hoa Lâu.

Diệp Đông Hoàng thu lại bàn tay, lúc này trước mặt hắn đã có thêm mấy món chí bảo.

Một cái hồ lô màu xám mịt mờ.

Cái hồ lô này, màu xám tro, bề mặt bao phủ một lớp khí mờ mịt, còn có một chút sức mạnh không gian bao quanh.

Chương 554

Đây chính là một tông thần khí năm xưa của Tạo Hóa Đạo, Tạo Hóa Hồ Lô.

Tạo Hóa Hồ Lô, bên trong ẩn chứa một tiểu thiên thế giới thu nhỏ, ẩn chứa sức mạnh không gian, có tác dụng xuyên qua hư không.

Quán Quân Hầu trấn thủ biên cương, nhiều lần giao chiến với Vân Mông đế quốc, sở dĩ có thể trăm trận trăm thắng, tung hoành dị vực mười vạn dặm, dẫn dắt đại quân chinh chiến cướp đoạt, như vào chỗ không người, phần lớn là nhờ vào Tạo Hóa Hồ Lô.

Phải biết, dùng đại quân viễn chinh vạn dặm, tung hoành bôn ba, quan trọng nhất là việc cung ứng lương thảo.

Nếu lương thảo không thể cung ứng, thì cho dù là đại quân mạnh mẽ đến đâu, cũng chỉ là một đội quân đơn độc.

Phải biết, bất kể là Quỷ Tiên, Võ Thánh, Nhân Tiên, đều phải ăn uống ngủ nghỉ.

Một đại quân xuất chinh, hậu cần cung ứng cần đến sức người của mười đội quân mới có thể đảm bảo.

Đại quân không chỉ có lương thảo, còn có củi than, lều trại, thuốc men, phu ngựa, đầu bếp, binh khí, vân vân.

Đạo lý chiến thắng của binh gia, thường là cắt đứt đường lương thực của địch!

Cho dù là một đội quân toàn là Võ Thánh, bị cắt đứt đường lương thực, mười ngày tám ngày không ăn không uống, còn chưa có vấn đề gì, nhưng một tháng trôi qua, cũng sẽ mệt mỏi rã rời.

Nhân Tiên có thể một tháng không ăn không uống, tinh lực dồi

dào, cũng có thể một ngày ăn ba con bò, nhưng Võ Thánh thì không được.

Mà Quán Quân Hầu có thứ như Tạo Hóa Hồ Lô, đội quân hắn dẫn dắt rõ ràng là một đội quân không cần hậu cần, còn có thể xuất quỷ nhập thần!

Loại quân đội này, chẳng trách nhân vật mạnh mẽ như Vân Mông quốc chủ Nạp Lan Y Hồng, nghe xong liền sợ đến không ngủ được.

Bảo vật như vậy, có thể gọi là lợi khí của quốc gia.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng đối với việc Tạo Hóa Hồ Lô vận chuyển đồ vật không có chút hứng thú nào, hắn tùy tiện luyện chế một cái nhẫn trữ vật, không gian của nó còn lớn hơn Tạo Hóa Hồ Lô!

Hắn coi trọng là năng lực xuyên qua không gian của Tạo Hóa Hồ Lô!

Hắn chuẩn bị lấy Tạo Hóa Chi Chu làm chủ thể, luyện chế một chiếc Tạo Hóa Thiên Chu có thể ngao du chư thiên vạn giới, tự nhiên cần thu thập thật nhiều kỳ trân dị bảo! "Đây chính là thần thạch linh thai à!" Ánh mắt Tô Mộc lại rơi vào một tôn thần thạch đối diện, tấm tắc khen ngợi, kinh ngạc không thôi!

Tôn thần thạch này là một khối phác ngọc hình trứng, chất liệu như ngọc, trong suốt mang theo màu xanh biếc, giống hệt như phỉ thúy chưa được điêu khắc.

Trên thần thạch có chín cái lỗ khiếu, từng luồng hơi nóng như hơi thở của người từ trong lỗ khiếu tuôn ra, khiến cả tảng thần thạch giống như một vật thể có sinh mệnh.

Chín khiếu này, tương đương với cửu khiếu của cơ thể người.

Nhưng điều này còn chưa là gì, trong chất ngọc màu xanh biếc nhàn nhạt, có thể lờ mờ nhìn thấy một bào thai bằng máu thịt, giống

hệt như thai nhi trong bụng mẹ.

Chỉ có điều, thai nhi này rất lớn, kích thước bằng người bình thường.

Hơn nữa, thai nhi máu thịt này ở trong đá, vị trí tim còn đập thình thịch, thể hiện sức sống mãnh liệt.

Bất kể là ai, đều có thể cảm nhận được, trong cơ thể của thai nhi máu thịt này, ẩn chứa huyết khí vô cùng vô tận. "Thai nhi này, vừa sinh ra đã là Nhân Tiên, làm phân thân là thích hợp nhất!" Diệp Đông Hoàng thu lại Tạo Hóa Hồ Lô và Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, vận dụng ý niệm, dần dần bao quanh tôn thần thạch này, từ từ thẩm thấu vào trong, muốn tiếp xúc với bào thai hài nhi bên trong.

Vừa bao quanh, thâm nhập vào phác ngọc, tiếp xúc với bào thai.

Gào!

Gào gào!

Bào thai bên trong thần thạch vừa tiếp xúc với ý niệm của Diệp Đông Hoàng, giống như gặp phải nguy hiểm, liền gầm thét dữ dội!

Tô Mộc ở bên ngoài có thể thấy rõ, thai nhi bên trong đang di chuyển, tay chân mềm mại chuyển động, một luồng huyết khí dương cương mãnh liệt cuồn cuộn, chấn động đến mức cả không gian cũng hơi rung động.

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, pháp tắc lĩnh địa lan ra, trấn áp không gian, tránh cho Tán Hoa Lâu bị thần thạch linh thai chấn nát! "Ý thức của Quán Quân Hầu đã ảnh hưởng đến thần thạch linh thai rồi!" Ý thức của thai nhi này vốn dĩ thuần khiết vô cùng, không có một chút tạp chất, nhưng bây giờ Diệp Đông Hoàng cảm thấy đối phương lại đang mãnh liệt chống lại ý niệm của hắn!

Hơn nữa trong ý niệm của thai nhi, hắn cảm nhận được một Quán

Quân Hầu khác!

Khí chất trên người thai nhi này, giống hệt Quán Quân Hầu, trương cuồng, bá đạo, không coi ai ra gì, còn có tính chiếm hữu mãnh liệt.

Nếu để nó ấp nở ra, vậy thì chính là một hóa thân phân thân khác của Quán Quân Hầu.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, ý niệm của Diệp Đông Hoàng cường đại đến mức nào, căn bản không phải Quán Quân Hầu hay thần thạch linh thai hiện tại có thể so sánh!

Ý niệm của hắn đột nhiên bộc phát sức mạnh vô tận, trực tiếp xóa bỏ ảnh hưởng và ý niệm mà Quán Quân Hầu để lại, nhập vào thần thạch linh thai!

Cùng lúc đó.

Hoàng thành, trong Thượng Thư Phòng.

Một nam tử hai thái dương lốm đốm bạc, mình mặc long bào, đầu đội cửu long quan và một người đầu đội tử kim quan, mình mặc cẩm y hoa phục, mặt trắng không râu, trông như một học giả, đứng trước sau cùng nhau.

Hai người này, chính là hai người có quyền lực nhất thiên hạ, một là Đại Càn Hoàng Đế, Dương Bàn, một là Thái Sư Hồng Huyền Cơ. "Huyền Cơ, bây giờ tên Diệp Đông Hoàng kia ngày càng vô pháp vô thiên, lại dám không chút kiêng dè giết Quán Quân Hầu, cướp đoạt bảo vật, quả thực không coi Đại Càn vương triều ra gì!" Càn Đế Dương Bàn lo lắng, phẫn nộ không thôi, đối với Diệp Đông Hoàng hận đến tận xương tủy, nhưng lại không thể làm gì. "Hoàng thượng, hiện tại tên giặc Diệp Đông Hoàng thế lớn, chúng ta tạm thời nhẫn nhịn, tích trữ sức mạnh, đợi đến khi thời cơ chín muồi, tất sẽ khiến

hắn tan thành tro bụi!" Trên mặt Hồng Huyền Cơ, đã là một vẻ mặt vĩnh viễn không đổi, khiến người ta cảm thấy như ngục như biển!

Khí chất "nắm giữ" trên người, cho dù là Đại Càn Hoàng Đế Dương Bàn, cũng không thể che lấp được vẻ bá đạo nắm giữ cả chư thần trời đất này của hắn.

Nhưng khí chất của một quân một thần này, lại không hề xung đột, mà là ngầm hiểu thành quy tắc.

Càn Đế giống như là đạo vô sinh vô diệt, còn Hồng Huyền Cơ dường như là vị thần vương, vị thần của các vị thần, nắm giữ quy tắc vận chuyển của đại đạo, không cho phép ai tùy ý phá hoại.

Chỉ cần là cao nhân thực sự, nhìn thấy khí chất của một quân một thần này, dường như là cặp quân thần hài hòa và tin tưởng lẫn nhau nhất từ trước đến nay. "Nửa tháng nữa, chính là khoa cử, lần khoa cử hội thí này, Trẫm xem qua có không ít đệ tử thế gia trong đó, thậm chí Kỷ, Chu, Trình, Vương, Mặc, những đệ tử của các thế gia thánh hiền này cũng có rất nhiều, chín ngàn cử tử, đều phải đến kinh thành thi.

Trong số những cử tử này, chỉ sợ còn có những kẻ sâu không lường được, muốn trà trộn vào triều đình." Càn Đế Dương Bàn không còn bận tâm đến Diệp Đông Hoàng nữa, chủ động chuyển chủ đề. "Hoàng thượng, không sai, lần này Hoàng thượng đã tung ra tin tức về tân chính, muốn khiêu chiến các hào môn thế gia, sĩ thân quyền quý trong thiên hạ, những thế gia đã tích lũy ngàn năm, mấy trăm năm, có nhà thậm chí còn sâu hơn cả Đại Thiền Tự, sao lại không có động thái lớn chứ." Hồng Huyền Cơ bình tĩnh nói, nghĩ đến Diệp Đông Hoàng cũng đang ở Ngọc Kinh Thành, đến lúc đó Ngọc Kinh Thành thật sự sẽ náo nhiệt!

Ngọc Kinh Thành, Tán Hoa Lâu.

Diệp Đông Hoàng nhìn thần thạch linh thai trước mặt, hình dạng

phác ngọc, cao hơn một người, bào thai bên trong giống như tim đập, giữa những hơi thở, mơ hồ có tiếng.

Chín lỗ khiếu trên thần thạch, theo hơi thở của bào thai này, phun ra một luồng khí tức thơm ngát như mây khói, so với khí tức của Võ Thánh còn thuần khiết hơn, như linh chi vạn năm.

Thần thạch linh thai, cần phải có sấm sét đánh vào, mới có thể ấp nở, phá thai mà ra.

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, liền có từng đạo sấm sét từ không trung hiện ra, oanh kích lên thần thạch linh thai!

Trong tảng đá, bào thai dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên mở mắt, chín huyệt khiếu trên tảng đá phát ra một loại âm thanh kỳ quái.

Trong âm thanh này, bao hàm một loại huyết khí dương cương mạnh mẽ vô song, xung kích không gian lĩnh địa mà Diệp Đông Hoàng bao phủ căn phòng.

Thần thạch linh thai này trải qua ngàn vạn năm thai nghén, cơ duyên xảo hợp dưỡng thành bào thai, trong đó ẩn chứa năng lực bách huyệt thông suốt, và khả năng giao tiếp với vô số tinh thần trong đại thiên thế giới!

Cảnh giới Nhân Tiên, uy lực vô cùng, huống chi bây giờ trong thân thể bào thai còn có tinh thần của Quán Quân Hầu khắc sâu.

Nhưng thần thạch linh thai này cũng chỉ là Nhân Tiên sơ giai, đối với Diệp Đông Hoàng chỉ cần lật tay là có thể diệt, không gây ra được sóng gió gì!

Diệp Đông Hoàng tách ra một phần thần niệm chui vào trong thần thạch linh thai, thần niệm cường hãn như gió thu quét lá rụng càn quét toàn bộ thần thạch linh thai.

Trong truyền thuyết, cường giả Dương Thần có bốn trăm tám mươi triệu niệm, mỗi một niệm đều là một thế giới hoàn mỹ, thần thông quảng đại, không thể tưởng tượng.

Sức mạnh vô cùng, thần thông vô cùng, ngao du thái hư, bắt sao lấy trăng.

Những niệm này không phải tạp niệm, mà là chân niệm sau khi bản tính phân hóa.

Diệp Đông Hoàng tuy không tu luyện đạo thuật của thế giới Dương Thần, nhưng thần niệm của hắn so với ý niệm của Dương Thần cũng không hề kém cạnh.

Trấn áp thần thạch linh thai chỉ mới đạt đến Nhân Tiên sơ giai có thể nói là dễ như trở bàn tay!

Bốp!

Thần niệm của Diệp Đông Hoàng trực tiếp nghiền nát ý chí của Quán Quân Hầu, dung nhập vào thần thạch linh thai!

Ầm!

Khoảnh khắc dung hợp, Diệp Đông Hoàng liền cảm nhận được khí huyết, xương cốt, gân thịt bành trướng như sông ngòi, nguy nga như núi lớn, bất hủ như kim loại, cứng rắn như kim cương.

Toàn thân bách huyệt, cùng với vô số tinh thần trong đại thiên thế giới, cảm ứng lẫn nhau. "Đây chính là Nhân Tiên sao?

Lĩnh ngộ được hai tầng vũ trụ, hai tầng âm dương, thân người và trời đất giao hòa, quả nhiên có chỗ độc đáo!" Diệp Đông Hoàng lập tức cảm ứng được sự ảo diệu của Nhân Tiên trong thế giới này.

Bành!

Lúc này, toàn bộ thần thạch, lập tức nổ tung, vô số mảnh đá, bắn

ra tứ phía.

Thần niệm của Diệp Đông Hoàng ký ngụ trong Tinh Nguyên Thượng Thai, một luồng tinh huyết nguyên khí bàng bạc, ngập trời nhấn chìm toàn bộ thần niệm.

Được khí huyết của Nhân Tiên bổ sung nuôi dưỡng, một luồng thần niệm mà Diệp Đông Hoàng tách ra tăng trưởng cực độ, mỗi một ý niệm, đều như ăn phải thuốc đại bổ mà tăng trưởng.

Chương 555

Mà tôn thần thai này, lập tức phá vỏ mà ra, gân thịt trên mặt hơi chuyển động, liền trở nên giống hệt Diệp Đông Hoàng!

Sau đó, phân thân Nhân Tiên của Diệp Đông Hoàng liền dựa theo võ đạo thiên của Thái Thượng Đan Kinh và phương pháp tu luyện sau khi dung hội quán thông Tạo Hóa Thiên Kinh mà bắt đầu tu luyện! "Ầm ầm ầm…" Theo sự tu luyện của phân thân Nhân Tiên, thiên địa nguyên khí của toàn bộ Ngọc Kinh Thành lập tức bạo động, thiên địa tinh khí vô cùng vô tận, như nước sôi sùng sục, như sóng dữ cuồn cuộn, lần lượt cuồng dũng lao về phía Tán Hoa Lâu.

Khoảnh khắc này, trong toàn bộ Ngọc Kinh Thành, vô số cao thủ võ đạo, cường giả đạo thuật, đều từ hướng Tán Hoa Lâu, cảm nhận được một luồng uy áp bàng bạc hạo hãn.

Bình dân bình thường, và những võ giả, đạo thuật tu giả cảnh giới thấp, chỉ đơn thuần cảm nhận được từng trận kinh khủng từ hướng Tán Hoa Lâu.

Nhưng một số cao thủ võ đạo, và cường giả đạo thuật có hiểu biết đều biết, đó là uy áp của Nhân Tiên, khí huyết hạo hãn dương cương kinh thiên địa, khấp quỷ thần! "Luồng uy áp này dường như cũng chỉ là Nhân Tiên sơ giai, tu vi của Diệp Đông Hoàng vượt xa Nhân Tiên sơ giai, rốt cuộc hắn đang làm gì?" Ngự thư phòng trong hoàng cung, tóc của Càn Đế Dương Bàn dường như bạc đi rất nhiều, sự xuất hiện của Diệp Đông Hoàng lần đầu tiên khiến hắn cảm thấy tâm lực kiệt quệ, cảm thấy vô lực đến vậy! "Hoàng thượng, thần cảm thấy Diệp Đông Hoàng có lẽ muốn tu luyện tất cả các công pháp mạnh mẽ trên thế giới một lần, trước đó hắn đã dùng phân thân tu

luyện các đạo thuật phân thân như 《Tương Lai Vô Sinh Kinh》 《Tạo Hóa Thiên Kinh》《Thái Thượng Đan Kinh》, bây giờ e rằng là muốn tu luyện võ đạo phân thân!" Trong mắt Hồng Huyền Cơ tựa như có sinh tử luân chuyển động, chư thần ngự trên đó, thúc đẩy luân bàn, ẩn chứa vô cùng huyền ảo, trầm giọng nói! "Diệp Đông Hoàng rốt cuộc là ai?

Tại sao hắn có thể tu luyện nhiều phân thân như vậy, mà mỗi cái đều tu luyện đến cảnh giới Tạo Vật Chủ, bây giờ võ đạo phân thân vừa bắt đầu đã là Nhân Tiên…" Trong mắt Dương Bàn lo lắng càng thêm đậm, nhưng không đợi hắn nói xong, nguyên khí giữa trời đất càng thêm cuồng bạo, vô cùng nguyên khí phảng phất như hội tụ thành một dòng thiên hà hạo đãng, đổ ập xuống Tán Hoa Lâu. "Nhân Tiên trung giai!" Hồng Huyền Cơ và Dương Bàn trợn to mắt, tuy trong lòng họ đã mơ hồ đoán được, nhưng Diệp Đông Hoàng tu luyện đến Nhân Tiên trung giai nhanh như vậy, họ vẫn bị chấn kinh!

Không chỉ họ, khoảnh khắc này, tất cả các cường giả có kiến thức ở Ngọc Kinh Thành đều chấn kinh!

Sau khi chấn kinh, tất cả mọi người nhìn về hướng Tán Hoa Lâu, trong mắt mang theo sự kính sợ sâu sắc!

Trong Tán Hoa Lâu, từng đại khiếu trong cơ thể phân thân Nhân Tiên của Diệp Đông Hoàng được đả thông, có đến mấy trăm khiếu huyệt được đả thông!

Không ngừng cảm ứng nguyên khí, quang tuyến, từ lực trong trời đất vũ trụ, toàn bộ tinh thần ý chí của con người, đều đang giao lưu với vật chất vũ trụ.

Hô!

Hấp!

Hơn ba trăm khiếu huyệt trong cơ thể hắn co vào giãn ra, phảng phất như đang hít thở sâu, trong chớp mắt, một cơn bão lớn nổi lên trong trời đất, vô số nguyên khí, quang tuyến, từ lực bị những khiếu huyệt này nuốt chửng.

Cơ thể người, tổng số huyệt khiếu là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, hợp với số một nguyên của trời đất.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, thực ra bề mặt chỉ có một ngàn hai trăm chín mươi sáu cái, nhưng trong khiếu có khiếu, cái gọi là một khiếu thông, trăm khiếu thông.

Trong cơ thể người, đại khiếu là một ngàn hai trăm chín mươi sáu cái, nhưng mỗi một đại khiếu, đều bao hàm một trăm tiểu khiếu!

Nếu có thể quen thuộc, đả thông tất cả các tiểu khiếu trong đại khiếu, đó chính là cảnh giới đỉnh phong của Nhân Tiên. "Đây là quái vật gì vậy!" Tô Mộc chấn động nhìn phân thân Nhân Tiên của Diệp Đông Hoàng tu luyện, giống hệt như ăn cơm uống nước vậy, từng cảnh giới như chẻ tre, không có chút bình cảnh nào!

Từng huyệt khiếu trong cơ thể không ngừng bị phá vỡ!

Một canh giờ sau.

Một luồng khí huyết mạnh mẽ vô cùng từ Tán Hoa Lâu xông lên trời, bao phủ toàn bộ Ngọc Kinh Thành.

Vô số người tu luyện đạo thuật run rẩy dưới luồng khí huyết dương cương này.

Vô số cường giả võ đạo kinh hãi kính sợ xen lẫn ngưỡng mộ, rất nhiều người trong số họ không biết Diệp Đông Hoàng đã đạt đến cảnh giới nào!

Nhưng đó tuyệt đối là cảnh giới vô thượng mà họ mơ ước!

Khoảnh khắc này, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu trong cơ thể phân thân Nhân Tiên của Diệp Đông Hoàng đã hoàn toàn quán thông!

Nhân Tiên đỉnh phong, một khiếu thông trăm khiếu. "Sao có thể?

Sao có thể một lần vượt qua hai cấp, tấn thăng Nhân Tiên đỉnh phong?" Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ cảm ứng luồng huyết khí hạo hãn như mặt trời, ánh mắt chấn động tràn ngập tuyệt vọng, loại quái vật này họ còn có cơ hội chiến thắng sao? "Hoàng thượng yên tâm, chỉ cần chúng ta có thể tấn thăng Dương Thần hoặc Phấn Toái Hư Không, trước sức mạnh tuyệt đối, cho dù Diệp Đông Hoàng quỷ dị, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của chúng ta!" Hồng Huyền Cơ cũng chỉ có thể an ủi như vậy, thực ra trong lòng hắn cũng không chắc, theo tốc độ đột phá này của Diệp Đông Hoàng, có lẽ sẽ tấn thăng Dương Thần hoặc Phấn Toái Hư Không sớm hơn họ một bước!

Đến lúc đó, e rằng chính là ngày chết của họ! … "Nhân Tiên đỉnh phong, nhất khiếu thông bách khiếu!" Diệp Đông Hoàng Nhân Tiên phân thân tĩnh lặng mở mắt, cảm ứng sức mạnh trong cơ thể, vô cùng hài lòng.

Nhất khiếu thông bách khiếu, tu được nhục thân thần thông, trường sinh bất tử, có thể phi thiên độn địa, rong chơi trong hư không loạn lưu, quyền ý có thể đột phá không gian vô hạn, từ thiên ngoại thiên đánh vào đại thiên thế giới.

Cảnh giới tương đương với Tạo Vật Chủ của tu luyện đạo thuật.

Đến đây, Diệp Đông Hoàng tương đương với việc có năm phân thân cường đại!

Năm phân thân và hắn tâm ý tương thông, sức mạnh có thể phát huy ra là vô cùng to lớn! "Chúc mừng Bệ hạ tu thành Nhân Tiên đỉnh

phong phân thân!" Tô Mộc cười rạng rỡ, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy sùng bái và ngưỡng mộ, cường giả luôn khiến người ta thần phục kính sợ! "Thực lực của ngươi bây giờ lại quá yếu đi một chút, muốn làm việc cho Trẫm, ít nhất cũng phải đạt tới Nhân Tiên cảnh!" Diệp Đông Hoàng lấy ra một viên Lục giai Tạo Hóa Đan đưa cho Tô Mộc, nói: "Viên đan dược này có thể giúp ngươi võ đạo tu thành cảnh giới Nhân Tiên!" "Đa tạ Bệ hạ!" Tô Mộc mừng rỡ, đối với lời của Diệp Đông Hoàng, nàng không hề nghi ngờ, ánh mắt tràn đầy hưng phấn.

Vốn dĩ ban đầu bị Diệp Đông Hoàng cưỡng ép chiếm hữu, trong lòng nàng tự nhiên không phục, nhưng dưới sự cường đại của Diệp Đông Hoàng, cuối cùng nàng vẫn không chống cự được mà luân hãm!

Đạo tâm vỡ nát, tu vi đạo thuật đều phế.

Nhưng Diệp Đông Hoàng truyền cho nàng Vạn Đạo Kinh, khiến tu vi đạo thuật của nàng rất nhanh liền có thể khôi phục, có thể nói là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn!

Trước đó dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, tu vi võ đạo của nàng từ Đại Tông Sư tấn thăng Võ Thánh đỉnh phong, bây giờ lại nhận được đan dược, rất nhanh liền có thể tu thành võ đạo Nhân Tiên!

Quả thực là trong họa có phúc! "Cứ tu luyện cho tốt!" Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, Tô Mộc với tư cách là Thánh nữ Thái Thượng Đạo, tuy tu vi hiện giờ không ra sao, nhưng kiến thức và trí tuệ lại phi phàm!

Phải biết Thái Thượng Đạo uy chấn thiên hạ, Mộng Thần Cơ trước đây còn được dự đoán là thiên hạ đệ nhất nhân, từng ám sát hai đời hoàng đế của Đại Càn vương triều, uy danh lừng lẫy!

Thái Thượng Đạo được truyền thừa từ Thái Cổ Dương Thần cường giả Thái, đi theo con đường tinh anh, Thái Thượng Đạo chỉ có

hai người, một chưởng giáo, một Thánh nữ truyền nhân!

Có thể tưởng tượng được, mỗi người tất nhiên đều là nhân trung long phượng!

Vì vậy, Diệp Đông Hoàng cũng không keo kiệt bồi dưỡng Tô Mộc một chút.

Tô Mộc nuốt đan dược bắt đầu tu luyện, Diệp Đông Hoàng không để ý nữa, ý niệm của hắn vừa động, Nhân Tiên phân thân liền rời khỏi phòng.

Lần này diệt sát Quán Quân Hầu, một "kẻ xuyên việt" có khí vận lớn, Diệp Đông Hoàng thu hoạch đầy đủ!

Trong đó, thu hoạch lớn nhất tự nhiên là Nhân Tiên phân thân!

Về phương diện vũ khí bảo vật, ngoài Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Tạo Hóa Hồ Lô, còn có Thiên Mang Giác Thần Khải: áo giáp của chiến thần Thượng cổ "Thương", chỉ thua Hoàng Thiên Thủy Long Khải.

Cùng với Thương Mang Thần Thương: binh khí của chiến thần "Thương", uy lực trác tuyệt.

Nhưng những bảo vật này, Diệp Đông Hoàng đều không có hứng thú sử dụng, hắn chuẩn bị đem toàn bộ dung luyện vào Tạo Hóa Chi Chu, luyện thành Tạo Hóa Thiên Chu độc nhất thuộc về mình!

Ngoài bảo vật, Diệp Đông Hoàng sau khi thôn phệ Quán Quân Hầu, đã nhận được vô số công pháp võ đạo và đạo thuật.

Trong đó lợi hại nhất chính là một môn thần thông vô thượng của chính đạo Thái Cổ, âm dương song tu!

Rất nhiều người nhắc đến âm dương song tu, đều rất khinh thường, cho rằng chỉ là tiểu đạo, nhiều nhất là diễn sinh ra vài ý niệm,

muốn tu luyện thành Tạo Vật Chủ, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Tuy nhiên, đó chỉ là đạo âm dương song tu mà người bình thường hiểu, là nhục giao, thần giao tiểu đạo!

Âm dương song tu chân chính, diễn sinh ra ngàn vạn biến hóa.

Nhục giao, thần giao, đỉnh lô tương giao vi tạo vật, sắc không tương giao vi dương thần.

Thượng cổ Bàn Hoàng, tạo dựng hậu cung, các hoàng đế sau này đều có vô số tần phi.

Ba nghìn, trên vạn nữ nhân trong hậu cung, không chỉ là vì lễ pháp và háo sắc.

Đó cũng là một loại đạo tu luyện, ngự nữ nhất nguyên, tham ngộ đạo sắc không tương giao, thành tựu Dương Thần! "Không nhục giao, không thần giao, thu thập một sợi tình ti giữa nam nữ làm chân khí, dung nhập vào trong ý niệm, dùng sức mạnh của tình ti, tích lũy số lượng lớn, làm kiếm trí tuệ, đột phá cảnh giới, không có chút tà khí nào." "Bàn Hoàng năm đó, nữ nhân hậu cung có hàng ngàn hàng vạn, đều là những nữ tử ngưỡng mộ ngài, nhưng khi ngài thành đạo, lại là đồng tử chân thân." "Môn thần thông này, lấy một đôi nam nữ yêu nhau khắc cốt ghi tâm, tình ti quấn quýt, dù cách xa vạn dặm non sông, cũng có thể song tu chí đạo." "Thu thập tình ti làm tuệ kiếm?" Diệp Đông Hoàng cảm ngộ môn thần thông vô thượng có được sau khi thôn phệ Quán Quân Hầu trong đầu, ý niệm chuyển động, không ngừng lĩnh ngộ: "Thường có câu, tuệ kiếm đoạn tình ti.

Tình sâu không thọ, tuệ cực tất thương.

Thái Thượng Đạo tu luyện chính là vô tình, một khi có tình, lập tức sẽ đạo pháp mất hết.

Dùng tình ti để đúc tuệ kiếm, lý luận như vậy, không hổ là thần

thông vô thượng có thể thẳng đến Dương Thần." Diệp Đông Hoàng cẩn thận thể hội, với tu vi cảnh giới của hắn, trong nháy mắt liền hiểu được hàm nghĩa chân chính của đạo sắc không song tu.

Một đôi nam nữ, yêu nhau khắc cốt ghi tâm, trong ý niệm của hai bên sẽ sản sinh tình ti quấn quýt, mà người tu luyện chính là thu thập tình ti này để đúc kiếm trí tuệ, tích lũy vô biên, lấy tình nhập đạo.

Thượng cổ Bàn Hoàng, tung hoành trong Thái Cổ mấy vạn năm, nữ tử ngưỡng mộ ngài thực sự quá nhiều, ngài lần lượt cùng những nữ tử này, tâm tâm tương ứng, tâm hữu linh tê, dù cách vạn dặm non sông, tình ti vẫn quấn quýt, cuối cùng thu thập ngàn vạn tình ti, đúc thành kiếm trí tuệ, thành tựu Dương Thần.

Đến cuối cùng, Bàn Hoàng vẫn là đồng tử chi thân.

Đây chính là "Bàn Hoàng phi thăng điển cố" ngự nữ nhất nguyên (mười hai vạn chín ngàn sáu trăm), thành tựu Dương Thần.

Nhưng môn thần thông này tuy thẳng đến Dương Thần, nhưng muốn tu thành lại không dễ dàng!

Môn thần thông này, chú trọng quá trình tích lũy từng chút một, ngự nữ nhất nguyên (mười hai vạn chín ngàn sáu trăm), thành tựu Dương Thần.

Đây không phải là cứ trực tiếp lên là được, mà là phải cùng mười hai vạn chín ngàn sáu trăm nữ tử linh khí có tính tình cao nhã, lan tâm tuệ tính, đều tâm tâm tương ứng, khắc cốt ghi tâm, thu thập những tình ti này làm chân khí, mới có thể đột phá huyền quan cuối cùng.

Chương 556

Đại thiên thế giới, mấy chục tỷ nhân khẩu, thiên ngoại thiên mấy trăm tỷ, mấy ngàn tỷ, tìm mười hai vạn chín ngàn sáu trăm nữ tử linh khí có tính tình cao nhã, lan tâm tuệ tính không phải là vấn đề.

Nhưng muốn đều tâm tâm tương ứng, khắc cốt ghi tâm thì khó rồi!

Quán Quân Hầu cực độ háo sắc, bất kể là thiếu nữ, thiếu phụ hay nhân thê, chỉ cần là nữ tử xinh đẹp thông tuệ, hắn đều muốn chiếm hữu.

Thực ra cũng là vì tu luyện môn thần thông vô thượng do Thái Cổ Trường Sinh Đại Đế truyền cho Bàn Hoàng.

Trước đó, Kim Hề Hề, Ưu Lộ Lai Đặc bên cạnh hắn đều là xử tử chi thân đã nói lên vấn đề.

Hơn nữa Diệp Đông Hoàng biết, trong hậu cung của Quán Quân Hầu, hậu cung chi chủ Hoàng Diễm Diễm cũng là xử tử chi thân, cũng có thể nói lên vấn đề.

Nhưng Diệp Đông Hoàng không có thời gian tu luyện loại thần thông này, tốn công tốn sức, được không bù mất!

Hắn chỉ cần lấy tinh hoa trong đó là được!

Ý niệm chuyển động, Diệp Đông Hoàng cảm giác được từng sợi tình ti của Tô Mộc buộc trên người hắn, đối với điều này Diệp Đông Hoàng không để ý!

Hắn không cần phải vung kiếm chém tình ti!

Nhìn Tô Mộc đang tu luyện, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị đi tiếp quản sản nghiệp của Quán Quân Hầu trước, dù sao muốn nắm giữ

đại thiên thế giới, không thể chỉ dựa vào một mình hắn!

Ý niệm vừa động, Diệp Đông Hoàng mang theo Tạo Hóa phân thân, Thái Thượng phân thân và mười tám con Lôi Long do hai phân thân hư không tạo vật tạo ra, vượt qua không gian đến Thanh Châu, nơi đặt sào huyệt của Quán Quân Hầu. "Không hổ là kẻ xuyên việt, tuy là từ thiên ngoại thiên xuyên việt tới, nhưng quản lý Thanh Châu này cũng rất không tệ!" Diệp Đông Hoàng một thân cửu long bào màu vàng, đứng sừng sững trên mây, nhìn xuống những mảnh ruộng màu mỡ hình vuông kéo dài vô tận bên dưới, cùng với những kho lương thực hình pháo đài được xây dựng giữa các mảnh ruộng, trong lòng thầm nghĩ.

Tạo Hóa phân thân và Thái Thượng phân thân một thân hắc bào đứng hai bên hắn, phía sau là chín con Tạo Hóa Lôi Long và chín con Thái Thượng Lôi Long hóa thành những đại hán khôi ngô!

Ánh mắt lướt qua, Diệp Đông Hoàng nhìn về phía phủ Quán Quân Hầu.

Phủ Quán Quân Hầu, tọa lạc trên trục trung tâm của Thanh Châu, một chuỗi kiến trúc cao lớn hùng vĩ, vườn trong vườn, rộng đến mấy chục dặm!

Trong đó khắp nơi đều là đình đài lầu các, phi diêm đấu củng, mê cung lồng mê cung, cung trong có cung, so với phủ Vũ Ôn Hầu ở Ngọc Kinh Thành còn lớn hơn trăm lần, chỉ thua hoàng cung!

Mỗi ngày có hàng ngàn vạn nô bộc, hộ vệ cao thủ ra vào, nhưng lại ngăn nắp có trật tự, không chút hỗn loạn, thể hiện năng lực quản lý to lớn, so với quản lý hoàng cung còn tốt hơn nhiều. "Mỹ nữ cũng không ít!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng sâu thẳm, ánh mắt đầy vẻ trêu tức.

Hậu cung giai lệ của Quán Quân Hầu vô cùng nhiều, chỉ riêng tiểu

thiếp đã có nhiều người, chính thê bình thê càng có nhiều phòng, hoàn toàn phá vỡ quy luật tam thê tứ thiếp, là một người hoàn toàn không tuân thủ quy củ lễ pháp.

Hơn nữa, hậu cung giai lệ của Quán Quân, mỗi người đều là những nữ tử phi thường, tâm cao hơn trời, tài tình kinh diễm, không một ai dung tục, giúp Quán Quân Hầu quản lý tài chính, tình báo, huấn luyện sát thủ...

Dù sao, người Quán Quân Hầu tin tưởng nhất chính là nữ nhân của mình.

Điểm này Diệp Đông Hoàng cảm thấy mình rất giống hắn, hắn cũng thích tìm những nữ nhân có tài năng ưu tú giúp mình quản lý sự vụ.

Những nữ nhân này giống như thư ký, có việc thư ký làm, không có việc thì làm... "Quán Quân Hầu, nếu đã Trẫm đã giết ngươi, vậy thì Trẫm sẽ bù đắp cho ngươi thật tốt, thuận tay giúp ngươi chăm sóc hậu cung giai lệ của ngươi, vừa hay ngươi vì tu luyện bí pháp song tu vô thượng do Trường Sinh Đại Đế truyền lại, những nữ nhân này đều chưa được hưởng dụng, để không chẳng phải rất lãng phí sao..." Diệp Đông Hoàng mang theo hai phân thân và mười tám Lôi Long tiến về phía phủ Quán Quân Hầu, khoảng cách mấy chục dặm, chớp mắt đã đến! "Địch tấn công!" Thấy Diệp Đông Hoàng dẫn người trực tiếp xông vào, phủ Quán Quân Hầu lập tức vang lên từng tiếng cảnh báo, vốn dĩ vì Quán Quân Hầu chết, trong phủ đã lòng người hoang mang, bây giờ càng như lâm đại địch. "Dừng tay!" Ngay lúc này, trong phủ vang lên một tiếng quát lớn, chỉ thấy hai nữ tử phong tư yểu điệu nhanh chóng bước ra.

Một người trong đó mặc váy dài màu thủy tả, la sam rủ xuống đất, một vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, mắt hạnh má đào, mang khí tức của

một mỹ nhân cổ điển.

Bên cạnh nữ tử này là một mỹ nhân mặc bốt da dài màu đen, váy da, thân hình khỏe khoắn, cao ráo, tóc như thác nước, đen bóng, mang vẻ hoang dã, lạnh lùng.

Mỹ nhân này dường như không phải là người ăn mặc theo kiểu Trung Thổ Thiên Châu, mà là trang phục Vân Mông.

Phía ngoài đùi của nữ tử này dường như có bọc vật gì đó, là vũ khí hình chủy thủ, vừa nhìn đã biết là cao thủ có võ công cực kỳ thâm hậu. "Nhìn nữ tử Vân Mông này, đi như mèo, uốn éo như rắn, uyển chuyển mà hoang dã, võ công thâm hậu, luyện là võ kỹ của Âu Dương thế gia Vân Mông, Thiên Thú Luyện Hình Quyết, hẳn là Âu Dương Thiến, từng là đích nữ của Âu Dương thế gia!" Diệp Đông Hoàng trực tiếp đến trước mặt hai nữ tử ba thước rồi hạ xuống, đánh giá hai người, trong lòng phân tích: "Còn nữ tử kia, khí tức cũng không phải của đại gia khuê tú bình thường, giữa hô hấp thổ nạp, mang theo vẻ miên man du trường, nhu hòa trầm tĩnh, chặt chẽ kết thực, dường như là Thiên Cầm Chính Pháp của Hàn gia Cầm Châu, hẳn là Hàn Băng Tâm!" Diệp Đông Hoàng đối với các nhân vật đều có hiểu biết, huống chi hắn đã thôn phệ Quán Quân Hầu, chỉ cần tìm kiếm một chút, là có thể tìm ra ký ức tương ứng! "Thiếp thân Âu Dương Thiến, Hàn Băng Tâm ra mắt Đông Hoàng đại nhân, không biết Đông Hoàng đại nhân đại giá quang lâm, có thất lễ từ xa!" Hai nữ tử đối với Diệp Đông Hoàng cúi người hành lễ. "Không sao!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt mở miệng, nhất cử nhất động, đều hợp với thiên địa đại đạo, mang theo uy nghiêm và khí thế vô cùng. "Đông Hoàng đại nhân, mời!" Âu Dương Thiến và Hàn Băng Tâm đưa tay mời, trong mắt không có quá nhiều phẫn nộ.

Dù sao các nàng tuy từng là nữ nhân của Quán Quân Hầu, nhưng cũng không đến mức tuẫn tình vì hắn!

Mà Diệp Đông Hoàng không phải là kẻ địch mà các nàng có thể đối kháng.

Huống chi Quán Quân Hầu đã chết, người chết như đèn tắt, mọi chuyện quá khứ đều tan thành mây khói!

Các nàng đều là những nữ nhân thông minh, tự nhiên biết nên lựa chọn thế nào! "Quán Quân Hầu đã chết, người làm chủ trong phủ hẳn là Hoàng Diễm Diễm nhỉ?

Sao nàng không ra?

Chẳng lẽ cần Trẫm đi mời nàng?" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt hỏi, giọng nói không mang chút khói lửa, nhưng trên trời lại là phong lôi cuồn cuộn, phảng phất như trời nổi giận, uy áp kinh khủng khiến tất cả mọi người trong phủ run lẩy bẩy, hoảng sợ không thôi!

Hôm nay hắn đến là để thu chiến lợi phẩm!

Chứ không phải đến đây để cùng các nàng nói chuyện yêu đương!

Những nữ nhân này tuy vẫn là xử tử chi thân, nhưng hắn cũng chỉ là chơi đùa, nhiều nhất là làm thiếp, hơn nữa phải có bản lĩnh!

Không có bản lĩnh, làm thiếp cũng không có tư cách! "Đông Hoàng đại nhân lượng thứ, thiếp thân ở hơi xa, đến muộn rồi!" Ngay lúc này, một nữ tử toàn thân đỏ rực, như một tinh linh lửa, thướt tha bước tới, mặt nàng che mạng sa, toàn thân toát ra một loại khí tức không phải người, giống như khí tức bán nhân bán thần thú của long nữ.

Nữ tử này, chính là chính thê đại phòng trong hậu cung của Quán Quân Hầu, là nhân vật trung tâm trong toàn bộ hậu cung giai lệ.

Hoàng Diễm Diễm! ... ...

Phủ Quán Quân Hầu, đại điện nghị sự.

Diệp Đông Hoàng ngồi trên bảo tọa mà Quán Quân Hầu từng ngồi,

ánh mắt lạnh nhạt, đánh giá đám oanh oanh yến yến trước mặt! "Bái kiến Đông Hoàng Bệ hạ!" Hậu cung chi chủ phủ Quán Quân Hầu, Hoàng Diễm Diễm đứng ở phía trước nhất, dẫn theo tất cả hậu cung giai lệ cung kính bái kiến!

Bên cạnh nàng, lùi lại một thân vị là bình thê của Quán Quân Hầu, Âu Dương Thiến, Hàn Băng Tâm hai vị đại tiểu thư thế gia, Diệp Đông Hoàng trước đó đã gặp.

Giữa hai người các nàng còn có một tuyệt sắc đại mỹ nữ, hiển nhiên cũng là thân phận bình thê!

Nữ tử này mặc một thân màu xanh biếc, chân đi đôi cung hài lụa màu xanh biếc, biểu cảm trên mặt tựa cười mà không phải cười, tựa giận mà không phải giận.

Hai con mắt đen láy như có sức sống, như biết nói, khiến người ta cảm thấy một sự linh động phiêu miểu, dường như có thể câu cả hồn người ra.

Nữ tử này, giống như tiên nữ trên trời, khiến người ta không thể nắm bắt, bất cứ lúc nào cũng có thể bay đi, không có nam nhân nào có thể nắm giữ được.

Khí chất của nàng, so với Hàn Băng Tâm, Âu Dương Thiến còn hơn một bậc.

Nàng chính là đại tiểu thư của Thiên Thượng Mặc gia, một gia tộc thánh hiền duy nhất ở Đông Thất Châu, Mặc Tiểu Khiết.

Thiên Thượng Mặc gia, giỏi chế tạo cơ quan, chế tạo khí giới, là tổ sư của mọi thứ chế tạo bằng tay, là một trong những thánh hiền thượng cổ, chỉ là trong số các thánh hiền thượng cổ không nổi tiếng bằng các đại thánh hiền nghiên cứu học vấn như Phạm Tử, tổ sư Nho môn.

Triều đình cũng không sách phong tước vị "Thánh Công" truyền đời, thuộc về gia tộc thánh hiền ngoài hai mươi bốn gia, nhưng tiềm lực của gia tộc lại cực kỳ lớn.

Quán Quân Hầu chế tạo "Thiên Cơ Thần Nỗ", "in ấn con chữ rời", "kính thủy tinh", "bàn chải đánh răng", "kem đánh răng"... những thứ kỳ quái, kiếm được nhiều tiền tài, cũng là nhờ sự hỗ trợ của Thiên Thượng Mặc gia.

Những hậu cung giai lệ này, mỗi người đều là những nữ tử phi thường, tâm cao hơn trời, tài tình kinh diễm, không một ai dung tục, bình thường giúp Quán Quân Hầu quản lý tài chính, tình báo, huấn luyện sát thủ...

Trong đó lợi hại nhất tự nhiên là Hoàng Diễm Diễm!

Nữ nhân này có thể nổi bật trong số đông giai lệ, quản lý hậu cung có nhiều tuyệt sắc tài tình như vậy một cách ngăn nắp có trật tự, năng lực phi thường!

Bản thân nàng sở hữu huyết mạch Thái Cổ Chân Hoàng, ngoài trí tuệ, thực lực cũng không cần nghi ngờ! "Lại đây!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Hoàng Diễm Diễm, vẫy tay. "Bệ hạ!" Hoàng Diễm Diễm không chút làm bộ, ngẩng đầu, mang theo một trận hương phong thướt tha đi đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, cung kính nói.

Mặc Tiểu Khiết, Hàn Băng Tâm, Âu Dương Thiến và các nữ tử khác đều nín thở, không biết Diệp Đông Hoàng sẽ xử trí các nàng như thế nào!

Các nàng tuy thực lực không yếu, số người đông đảo, lại ở trong sào huyệt, nhưng các nàng cũng tự biết mình, ngay cả Dương Bàn có Tạo Hóa Chi Chu cũng không phải đối thủ của Diệp Đông Hoàng, các nàng có đông người hơn nữa cũng vô dụng!

Cho nên các nàng mới dưới sự dẫn dắt của Hoàng Diễm Diễm trực tiếp từ bỏ chống cự, ở đây bái kiến Diệp Đông Hoàng!

Hương phong phả vào mặt, nhìn Hoàng Diễm Diễm phong tình động lòng người trước mặt, Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm nàng vào lòng.

Trong khoảnh khắc này, thân thể nàng lập tức căng cứng, thần thông pháp lực trong cơ thể không nhịn được mà dao động.

Phía dưới, thần thông pháp lực trong cơ thể Mặc Tiểu Khiết, Hàn Băng Tâm, Âu Dương Thiến và những người khác cũng không nhịn được mà tuôn ra ngoài, có xu thế một lời không hợp là động thủ.

Oanh!

Chương 557

Oanh!

Ngay lúc này, khí tức kinh khủng của hai đại phân thân Tạo Vật Chủ là Tạo Hóa phân thân và Thái Thượng phân thân lập tức bao trùm toàn bộ đại điện, tất cả nữ nhân có mặt đều kinh hãi, trong lòng dâng lên một nỗi kinh hoàng tột độ!

Các nàng có cảm giác mãnh liệt, chỉ cần các nàng động thủ, dưới sức mạnh của Tạo Vật Chủ đó, các nàng sẽ lập tức bị nghiền nát, hóa thành tro bụi! "Các ngươi đang làm gì vậy?

Còn không mau xin lỗi Bệ hạ!" Thần thông pháp lực trong cơ thể Hoàng Diễm Diễm tiêu tan vô hình, đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, quay đầu quát lớn với chúng nữ. "Xin Bệ hạ thứ tội!" Mặc Tiểu Khiết và những người khác trong lòng không phục, nhưng người sống dưới mái hiên, hơn nữa Hoàng Diễm Diễm rất có uy nghiêm, các nàng cũng không dám không phục. "Linh hồn của Quán Quân Hầu là người từ thiên ngoại thiên đến, trong số các ngươi hẳn có nhiều người biết!" Diệp Đông Hoàng nhìn chúng nữ phía dưới, hài lòng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay to của hắn nắm lấy một ngọn núi lớn, tùy ý đùa nghịch! "Không sai!" Hoàng Diễm Diễm cảm nhận sự ngang ngược của ma trảo Diệp Đông Hoàng, mày nhíu chặt, cắn răng nói.

Tuy trong lòng khuất nhục, nhưng cũng không dám phản kháng, chỉ có thể mặc cho Diệp Đông Hoàng đùa giỡn. "Thực ra hắn chẳng qua chỉ là một con cờ do Bất Hủ Thần Vương, thủ lĩnh của ngũ đại thần vương Thái Cổ ném vào đại thiên thế giới để mưu đồ mà thôi!"

Trong lúc nói chuyện, giọng Diệp Đông Hoàng đầy vẻ khinh thường, nhìn chúng nữ, nói: "Những gì Quán Quân Hầu có thể cho các ngươi, Trẫm cũng có thể cho các ngươi, những gì Quán Quân Hầu không thể cho các ngươi, Trẫm cũng có thể cho các ngươi!" Nói xong, Diệp Đông Hoàng cúi đầu nhìn Hoàng Diễm Diễm đang mặt mày đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi, phân phó: "Mở miệng!" Hoàng Diễm Diễm có chút nghi hoặc, nhưng vẫn mở miệng!

Diệp Đông Hoàng rút bàn tay to ra khỏi lòng nàng, lật tay lấy ra một viên đan dược ném vào miệng nàng! "Ngươi làm gì vậy?" Mặc Tiểu Khiết và những người khác thấy vậy, không nhịn được mà chất vấn.

Các nàng tưởng rằng Diệp Đông Hoàng cho Hoàng Diễm Diễm uống độc dược, muốn dùng nó để khống chế nàng.

Sau khi khống chế được Hoàng Diễm Diễm, e rằng các nàng cũng không thoát khỏi!

Oanh!

Tuy nhiên, ngay lúc này, một luồng khí tức cường đại đột nhiên từ trong cơ thể Hoàng Diễm Diễm lan ra.

Khí huyết kinh khủng khuấy động bốn phương, tràn ngập toàn bộ đại điện, chúng nữ sắc mặt kinh hãi, thần hồn như muốn vỡ ra.

Lệ!

Ngay sau đó là một tiếng phượng hót, một hư ảnh Thái Cổ Chân Hoàng màu máu hiện ra sau lưng Hoàng Diễm Diễm, dang cánh bay cao!

Phượng hoàng chân hỏa hừng hực tuôn ra, tràn ngập toàn bộ đại điện, nhiệt độ kinh khủng khiến chúng nữ như lâm đại địch, tới tấp vận chuyển thần thông pháp lực khó khăn chống đỡ! "Đại tỷ đây là

huyết mạch thức tỉnh rồi sao?" "Uy thế thật kinh khủng!" "Đây là muốn đột phá Nhân Tiên sao?" Mặc Tiểu Khiết, Hàn Băng Tâm, Âu Dương Thiến và chúng nữ vừa chấn động vừa ngưỡng mộ nhìn Hoàng Diễm Diễm.

Chỉ thấy trong tinh khí cuồn cuộn, quyền ý ngưng tụ thành một mảnh khổ hải!

Một con Thái Cổ Chân Hoàng dang cánh bay cao, muốn vượt qua khổ hải, bay về bỉ ngạn, phượng hoàng chân hỏa, đốt trời nấu biển!

Từ con Thái Cổ Chân Hoàng đó, lập tức cảm nhận được ý niệm bàng bạc mênh mông bên trong!

Các nàng cũng là người có kiến thức rộng, cảm nhận được quyền ý võ đạo kinh khủng của Hoàng Diễm Diễm, liền biết đây là có khả năng đột phá đến cảnh giới Nhân Tiên bất cứ lúc nào.

Từ Võ Thánh đến Nhân Tiên, đó là một bước đột phá đỉnh cao.

Nhân Tiên cảm ngộ sự ảo diệu của trời, ngưng tụ tinh hoa của nhật nguyệt tinh thần, ngưng luyện huyệt khiếu, có sức mạnh vô cùng lớn, uy nghiêm vô cùng.

Ý niệm lôi kiếp không thể lại gần, hơn nữa có hy vọng phấn toái chân không.

Các triều đại lịch sử, không biết bao nhiêu cao thủ, đều dừng lại ở ngưỡng cửa Võ Thánh, khí huyết suy vong mà chết.

Cửa ải từ Võ Thánh đến Nhân Tiên, tương đương với quá trình một tu đạo nhân từ xuất khiếu đến ngũ thứ lôi kiếp, sự khó khăn của nó, quả thực không gì sánh bằng. "Còn thiếu một chút!" Hoàng Diễm Diễm sau khi ngưng luyện Thái Cổ Chân Hoàng, vẫn không ngừng ngưng luyện quyền ý, hội tụ tinh thần, tâm trạng căng thẳng mang theo sự hưng phấn.

Viên đan dược mà Diệp Đông Hoàng cho nàng uống tuyệt đối là vô thượng thần đan, vậy mà có thể khiến người ta trực tiếp thành tựu Nhân Tiên!

Cảm nhận dược lực cuồn cuộn trong cơ thể, Hoàng Diễm Diễm tinh thần phấn chấn, còn thiếu một chút, chỉ cần một lần nữa phá vỡ lớp màng đó, là có thể tấn thăng Nhân Tiên! "Phá!" Hoàng Diễm Diễm gầm lên, quyền ý Thái Cổ Chân Hoàng đột phá lớp màng cuối cùng, tinh khí miên man, trong cõi u minh thông đạt bách khiếu.

Toàn thân nàng có hơn một trăm bộ phận đang không ngừng hô hấp, giống như mũi và miệng.

Trong cõi u minh dường như có sức mạnh vô cùng, từ bên ngoài chiếu vào, tiến vào các huyệt khiếu trên người nàng, hấp dẫn lẫn nhau.

Huyệt khiếu cùng thiên địa tinh thần tương chiếu, câu thông sức mạnh của tinh thần, người và thiên địa giao dung!

Giờ khắc này.

Nàng, Hoàng Diễm Diễm, tấn thăng Nhân Tiên! "Đa tạ Bệ hạ!" Hoàng Diễm Diễm hoàn thành đột phá, thu liễm khí tức, hướng về Diệp Đông Hoàng cúi người bái tạ, ánh mắt tràn đầy hưng phấn!

Đây chính là Nhân Tiên a!

Ngay cả Quán Quân Hầu cũng không thể khiến nàng một lúc tấn thăng Nhân Tiên! "Đứng dậy đi!" Diệp Đông Hoàng đưa tay kéo nàng vào lòng, nhìn chúng nữ phía dưới đang ánh mắt lấp lóe, "Nhân Tiên đối với Trẫm mà nói chẳng qua chỉ là vừa mới bước vào võ đạo, Trẫm vung tay là có thể tạo ra vô số Nhân Tiên!" "Thần thiếp Mặc Tiểu Khiết (Âu Dương Thiến, Hàn Băng Tâm...) bái kiến Bệ hạ, nguyện hiệu trung Bệ hạ, trăm chết không hối!" Chúng nữ đều là

người thông minh, đồng loạt cúi đầu bái, biểu thị lòng trung thành!

Các nàng đều là những nữ tử thông tuệ, tự nhiên nhìn ra được Diệp Đông Hoàng cũng có tâm tính đế vương, vô cùng bá đạo, nếu không thần phục, chắc chắn sẽ chết!

Mà thần phục lại có thể tấn thăng Nhân Tiên, có vô cùng lợi ích, chọn lựa thế nào, một cái liếc mắt là rõ! "Đây là Tạo Hóa phân thân, Thái Thượng phân thân của Trẫm, chúng và Trẫm tâm ý tương thông, việc của phủ Quán Quân Hầu các ngươi cứ báo cáo cho chúng, các ngươi trước đây quản lý cái gì, bây giờ vẫn vậy!" Diệp Đông Hoàng nhìn các nàng, phân phó: "Những gì các ngươi trước đây có điều e ngại, không dám mở rộng, bây giờ có thể tùy ý mở rộng, thiên hạ này Trẫm không sợ bất cứ ai!" "Ngay cả bây giờ đuổi Dương Bàn xuống đài cũng không khó, chỉ là Trẫm không có đủ nhân thủ để quản lý, các ngươi hẳn là biết phải làm gì rồi chứ?" "Biết rồi Bệ hạ, ngài cứ yên tâm!" Mắt chúng nữ sáng lên, đồng thanh đáp, có câu nói này của Diệp Đông Hoàng, các nàng có thể tùy ý mở rộng, không cần e ngại! "Những đan dược này cho các ngươi, đủ để các ngươi tu thành Nhân Tiên, chỉ cần các ngươi có cống hiến lớn hơn, Trẫm sẽ trọng thưởng, Nhân Tiên chỉ là bắt đầu!" Diệp Đông Hoàng vung tay, cho mỗi nữ nhân một bình đan dược, đủ để các nàng tấn thăng Nhân Tiên.

Đạo ngự nhân, ân uy tịnh thi!

Huống hồ thực lực của các nàng mạnh lên, việc có thể làm cũng nhiều hơn! "Đa tạ Bệ hạ, vì Bệ hạ vào sinh ra tử, vạn tử bất từ!" Nhận được đan dược, ai nấy đều vui cười hớn hở, hưng phấn không thôi.

Đây chính là Nhân Tiên a!

Từ xưa đến nay, không biết đã làm khó bao nhiêu anh hùng hào kiệt!

Diệp Đông Hoàng không nói nhiều, để lại phân thân trấn giữ, một tay bế Hoàng Diễm Diễm đi về phía tẩm cung.

Đối với nữ nhân mà nói, ngoài ân uy tịnh thi, có được thân thể của các nàng cũng càng khiến các nàng quy tâm hơn!

Mặc Tiểu Khiết và những người khác nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng rời đi, mỗi người đều có suy nghĩ riêng!

Các nàng biết, rất nhanh sẽ đến lượt mình!

Trong lòng cũng không biết là tư vị gì, là thích hay là không thích?

Dù sao các nàng cũng không thể từ chối!

Rất nhanh, các nàng liền thu liễm cảm xúc, nhìn thấy hai tôn phân thân đã ngồi lên chủ vị, vội vàng tiến lên báo cáo tình hình của phủ Quán Quân Hầu!

Trong tẩm cung!

Diệp Đông Hoàng đặt Hoàng Diễm Diễm xuống, không nói nhiều, mở chân nàng ra, thân hình cường tráng đè lên! "Ưm!" Hoàng Diễm Diễm lần nữa cảm nhận được một loại cường đại khác của Diệp Đông Hoàng, phát ra một tiếng kêu đau!

Nhưng dưới chỉ pháp, chưởng pháp, thương pháp xuất thần nhập hóa của Diệp Đông Hoàng, nàng rất nhanh liền mê thất!

Bên ngoài.

Diệp Đông Hoàng tiếp quản thế lực của Quán Quân Hầu, tự nhiên gây ra một trận sóng gió, ai cũng có thể nhìn ra, Diệp Đông Hoàng lòng có mãnh hổ, chí tại thiên hạ! ... "Đại Càn vương triều, sắp loạn rồi!" Tất cả mọi người trong lòng không hẹn mà cùng nảy sinh một ý niệm như vậy, vô số kẻ dã tâm dường như nhìn thấy cơ hội, mài gươm luyện ngựa, không kìm nén được, rục rịch động! ...

Ba ngày sau. "Bệ hạ!" Bàn tay ngọc của Hoàng Diễm Diễm ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, hơi thở như lan, mắt mị như tơ.

Vì vừa mới nhận được sự tưới nhuần của Diệp Đông Hoàng, toàn thân toát ra khí tức xuân tình khiến đàn ông phát cuồng!

Thiên kiều bách mị, phong tình động lòng người. "Lúc Trẫm mới vào, ngươi còn trưng ra bộ mặt khổ qua, rất là đau khổ, hiển nhiên là muốn ăn một mình rồi?" Diệp Đông Hoàng nhìn mỹ nhân trong lòng, đưa tay véo véo, cười trêu. "Bệ hạ nhanh như vậy đã chán ghét người ta rồi, hừ!" Hoàng Diễm Diễm hờn dỗi, ban đầu nàng quả thực là bị ép bởi dâm uy của Diệp Đông Hoàng, tuy Diệp Đông Hoàng giúp nàng tấn thăng Nhân Tiên, nhưng chung quy vẫn là không tình nguyện!

Nhưng sau đó nàng phát hiện, Diệp Đông Hoàng không chỉ phá vỡ lớp màng đó, còn có thể giúp nàng mở từng huyệt khiếu trong cơ thể, khiến tu vi của nàng tăng mạnh, sự không tình nguyện ban đầu của nàng lập tức biến thành không thỏa mãn!

Trong ba ngày này, nàng đã mở thêm mấy trăm huyệt khiếu, tu vi võ đạo từ Nhân Tiên sơ giai tấn thăng Nhân Tiên trung giai, khiến nàng vui không biết trời đất!

Hận không thể cùng Diệp Đông Hoàng vĩnh viễn không rời!

Chương 558

"Thần thiếp đi gọi Tiểu Khiết đến hầu hạ Bệ hạ, Bệ hạ lần này hài lòng rồi chứ?" Trong lúc hờn dỗi, Hoàng Diễm Diễm cũng nhanh nhẹn đứng dậy, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng đầy vẻ u oán.

Sau đó, nàng đi sắp xếp Mặc Tiểu Khiết tắm rửa thay quần áo, đưa đến phòng Diệp Đông Hoàng hầu hạ.

Một tháng tiếp theo, Diệp Đông Hoàng đều ở lại phủ Quán Quân, sống những ngày như thần tiên.

Hắn đã lâm hạnh một lượt các tuyệt sắc giai nhân như Mặc Tiểu Khiết, Hàn Băng Tâm, Âu Dương Thiến! "Trẫm phải ra ngoài một chuyến, nơi này giao cho ngươi, có chuyện gì, cứ trực tiếp bẩm báo cho phân thân của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng ôm Hoàng Diễm Diễm đang mặt mày ửng hồng, mắt mị như tơ, dặn dò.

Trước khi đi, hắn tự nhiên là đã thỏa mãn nàng một cách tốt nhất!

Muốn ngựa chạy nhanh, cũng phải cho nó ăn no! "Bệ hạ yên tâm, nơi này cứ giao cho thiếp thân!" Hoàng Diễm Diễm mắt mị như tơ nói.

Diệp Đông Hoàng gật đầu, có phân thân trấn giữ, hắn rất yên tâm.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp rời khỏi phủ Quán Quân Hầu, chuẩn bị đi đến di chỉ của Đại Thiền Tự để thu hết bảo vật ở đó! ...

Đại Thiền Tự, nằm trong Thái Thủy Sơn của tỉnh Thái Khang, Trung Châu.

Thái Thủy Sơn, rộng ngàn dặm, trải dài qua ba tỉnh, là một trong những nơi có long mạch phong thủy của cả nước Đại Càn.

Dưới màn đêm, cả Thái Thủy Sơn kéo dài mấy ngàn dặm, trải qua

mấy châu, đen kịt trầm trầm, như một con rồng đen, nằm phục trên mặt đất, hấp thu chân khí của đại địa, dường như lúc nào cũng có thể phá không bay đi.

Diệp Đông Hoàng đến Thái Thủy Sơn dưới màn đêm.

Vừa đến Thái Thủy Sơn, cảm giác của Diệp Đông Hoàng, chính là một luồng khí tức hùng hồn như một con rồng khổng lồ đang nằm cuộn.

Đêm tối đen kịt, trên trời sao lấp lánh, trong không khí lạnh lẽo, từng trận gió đêm thổi qua.

Trong rừng núi phát ra từng trận gào thét, đồng thời kèm theo tiếng tuyết tích trên ngọn cây rơi xuống.

Cạch!

Diệp Đông Hoàng di chuyển chân, từng bước đi tới, giẫm nát một mảnh ngói.

Hắn cúi người xuống, nhặt mảnh ngói vỡ lên.

Phát hiện đây là một mảnh ngói màu xanh đen, trên đó có khắc hoa văn, là một loại ngói sắt vô cùng kiên cố.

Chỉ là bị thời gian ăn mòn, tạo ra vô số vết lốm đốm, mới trở nên giòn yếu, không chịu nổi sức mạnh của người giẫm đạp. "Dấu vết loang lổ của thời gian a!

Ngôi chùa ngàn năm cổ kính, giờ đây đã thành một đống phế tích." Nhìn cảnh vật xung quanh, Diệp Đông Hoàng cảm thán.

Trên mặt đất, toàn bộ đều là tường đổ vách nát.

Ngói vụn rải rác, kéo dài đến tận đầu bên kia của ngọn núi.

Thỉnh thoảng còn có những lư hương khổng lồ, đỉnh đá, cùng với những bức tượng Phật được điêu khắc bằng đá sống động như thật

đã mục nát, và những khúc gỗ khổng lồ mục nát.

Những phế tích này, đều cho thấy sự huy hoàng của Đại Thiền Tự năm xưa trong khu rừng núi này!

Diệp Đông Hoàng còn nhìn thấy, một ngọn núi khổng lồ bị cắt ra, trên đó được khắc một bức tượng bán thân của Phật Tổ.

Mà một ngón chân của vị Phật này, đã cao bằng nửa người!

Người đứng trên thân thể ngài, chỉ có thể ngước nhìn!

Bức tượng khổng lồ này, được điêu khắc từ nửa ngọn núi.

Điêu khắc tinh xảo, từng đường vân rõ ràng, thiết kế tinh xảo, đường cong thẳng tắp có trật tự, hiển nhiên là do những nghệ nhân tài hoa từng chút một tỉ mỉ điêu khắc mà thành.

Không nghi ngờ gì, điều này cần một lượng lớn nhân lực và vật lực.

Trung tâm của phế tích, có một quảng trường rộng khoảng một, hai vạn bước!

Mặt đất của quảng trường này được lát bằng đá xanh kiên cố, nhưng trên đó toàn là những hố lồi lõm, có rất nhiều dấu chân sâu.

Những dấu chân sâu này, sâu đến một thước, hiển nhiên là do người dùng võ lực giẫm đạp mà thành. "Đây chính là võ trường luyện võ của võ tăng Đại Thiền Tự sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn những dấu chân kinh tâm động phách trên võ trường khổng lồ, trong lòng thầm nghĩ võ trường lớn như vậy, có thể chứa được bao nhiêu người luyện võ?

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng hiểu sâu sắc tại sao Đại Càn hoàng triều năm đó, phải mạo hiểm nguy cơ to lớn, quyết tâm tiêu diệt Đại Thiền Tự.

Bởi vì Đại Thiền Tự quá phồn hoa, thậm chí phồn hoa đến mức có chút quá đáng...

Nằm cạnh giường há để người khác ngủ ngáy, có kẻ địch mạnh như vậy ở bên cạnh, không diệt đi, e rằng hoàng đế Đại Càn cũng ăn ngủ không yên. "Theo ghi chép trong nguyên tác, địa cung cất giấu Như Lai Chí Tôn Ca Sa, chính là ở sâu dưới lòng đất của khu di chỉ này..." Sau khi hoài niệm một chút về sự huy hoàng trong quá khứ của Đại Thiền Tự, Diệp Đông Hoàng không quên mục đích đến đây.

Ý niệm hắn vừa động, thần thức chui xuống lòng đất!

Hắn phá vỡ từng lớp trở ngại, không ngừng đi sâu vào lòng đất.

Đồng thời, hắn vận chuyển "Quá Khứ Di Đà Kinh", quan tưởng ra một hư ảnh Quá Khứ Đại Phật.

Hư ảnh Quá Khứ Đại Phật này, to lớn vô cùng, không ngừng tỏa ra xung quanh những dao động ý cảnh "quá khứ bất biến, vĩnh hằng bất hủ".

Mười trượng!

Trăm trượng! ...

Sáu trăm trượng! ...

Khoảng chừng chìm xuống lòng đất sâu sáu trăm trượng, Diệp Đông Hoàng thông qua hư ảnh Quá Khứ Đại Phật, cảm nhận được một tia khí tức yếu ớt. "Tìm thấy rồi!" Mắt Diệp Đông Hoàng lóe lên tinh quang, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, Diệp Đông Hoàng xuất hiện trong một không gian hoàn toàn bị phong bế.

Đây là một gian thạch thất độc lập, toàn bộ thạch thất, hoàn toàn bị phong bế ở độ sâu sáu trăm trượng dưới lòng đất, xung quanh

không hề có bất kỳ bậc thang nào dẫn lên mặt đất.

Thạch thất này không lớn, chỉ khoảng một trăm bước vuông, so với quy mô của một địa cung thì không thể sánh bằng, cùng lắm cũng chỉ là một căn phòng lớn mà thôi.

Toàn bộ thạch thất, sáng rực, như ban ngày.

Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái, liền nhìn thấy nguồn sáng.

Trung tâm thạch thất, trên một bậc thềm hình trụ, có một quả cầu đang tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ, chiếu sáng cả thạch thất không lớn này trắng như tuyết.

Từ trên quả cầu này, hắn cảm nhận được một loại khí tức an ninh vĩnh hằng giống như Quá Khứ Kinh, khí tức này, cũng chính là khí tức mà hắn cảm nhận được ở độ sâu sáu trăm trượng lúc nãy.

Cũng chỉ có hắn luyện thành Quá Khứ Kinh, mới có thể mơ hồ cảm nhận được khí tức này ở sâu dưới lòng đất.

Nếu không, cho dù là một cao thủ có đạo thuật cao hơn hắn gấp đôi đến đây, cũng khó mà cảm nhận được.

Dưới quả cầu sáng hơn dạ minh châu gấp trăm lần này, có đè một cuốn sách mỏng, màu sắc của cuốn sách, là màu vàng sẫm, vậy mà lại có chất liệu giống như 《Quá Khứ Kinh》 đã bị hủy. "Đây không phải kinh thư, mà là Như Lai Chí Tôn Ca Sa..." Diệp Đông Hoàng đã đọc nguyên tác, ngay từ đầu hắn đã biết, cuốn sách trông giống kinh thư dưới quả cầu phát sáng kia, thực chất chính là "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" mà hắn đang tìm.

Truyền thuyết kể rằng, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, có thể chém vỡ mọi áo giáp, trên trời dưới đất, chỉ có hai kiện pháp bảo có thể chống lại thanh thần kiếm này, thứ nhất chính là "Tạo Hóa Chi Chu", thứ hai chính là "Như Lai Chí Tôn Ca Sa". "Tạo Hóa Chi Chu" là do

thượng cổ Tạo Hóa Đạo Nhân, liên hợp với vô số cường giả có chí siêu thoát, chế tạo ra pháp khí để siêu thoát bỉ ngạn. "Như Lai Ca Sa" cũng là pháp khí do thượng cổ thánh hoàng "Vô" lĩnh ngộ siêu thoát bỉ ngạn, trên đó ghi lại đạo bỉ ngạn.

Chứa đựng chân ý đại đạo vô thượng của việc siêu thoát bỉ ngạn.

Diệp Đông Hoàng coi trọng "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" như vậy, chuyên môn đến đây một chuyến, cũng là vì chân ý bỉ ngạn vô thượng chứa trong đó, rất có ích cho hắn!

Vụt!

Diệp Đông Hoàng đến gần quả cầu ánh sáng, ngưng tụ ra một bàn tay ánh sáng lớn, chộp về phía "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" bên dưới quả cầu.

Nhưng mà!

Ngay lúc Diệp Đông Hoàng động thủ, đột nhiên, trên quả cầu, bùng phát ra ánh sáng mãnh liệt!

Trong ánh sáng của quả cầu, xuất hiện một long ảnh đang nhe nanh múa vuốt.

Con rồng này bơi lội trong quả cầu, tầng tầng lớp lớp, giống như bên trong quả cầu là một tiểu thiên thế giới khác.

Oanh long!

Một cái vuốt rồng dài nhọn hoắt, dữ tợn đến cực điểm, nặng nề đến cực điểm, đột nhiên từ trong quả cầu ánh sáng thò ra.

Chương 559

Cạch một tiếng, nó bóp nát bàn tay ánh sáng đang chộp về phía "Như Lai Chí Tôn Ca Sa", sau đó quay ngược lại giữa không trung, hung hăng chộp về phía Diệp Đông Hoàng. "Long hồn Thái Thủy Sơn sao?" Diệp Đông Hoàng nhìn cái vuốt rồng đột nhiên xuất hiện, trên mặt không có chút ngạc nhiên nào, hắn thông qua nguyên tác biết được, nơi này có một long hồn luôn trấn thủ "Như Lai Chí Tôn Ca Sa".

Nhưng mà, long hồn này muốn ngăn cản hắn lấy "Như Lai Chí Tôn Ca Sa", lại là điều không thể.

Diệp Đông Hoàng cười lạnh, giơ tay tùy ý đấm một quyền về phía vuốt rồng đang chộp tới.

Cạch!

Cái vuốt rồng dài nhọn hoắt, dữ tợn đến cực điểm, nặng nề đến cực điểm, mang theo một loại khí thế xé nát tất cả, dưới một quyền tùy ý của Diệp Đông Hoàng, trực tiếp vỡ nát, biến thành vô số ý niệm bay lượn. "Lại có thể đánh vỡ Chân Long Chi Trảo của ta, có chút bản lĩnh!" Trong quả cầu ánh sáng truyền ra một tiếng kinh hô.

Ngay sau đó, một long ảnh ánh sáng rực rỡ, tỏa ra khí tức vô cùng nặng nề, từ trong quả cầu ánh sáng chui ra, hóa thành một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi này, mặc một bộ y phục toàn thân lấp lánh vảy màu vàng đất, giống như áo giáp vảy cá.

Thân thể vô cùng thon dài, tỏa ra một loại khí tức khỏe mạnh của sự sơ sinh.

Người trẻ tuổi này, đôi mắt nhìn Diệp Đông Hoàng, trong ánh mắt tỏa ra một luồng uy áp tinh thần vô cùng nặng nề, hùng hồn, như núi.

Nhưng sâu trong ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng của hắn, lại mang một luồng kiêng kỵ nồng đậm!

Chân Long Chi Trảo của hắn, tuy là do ý niệm ngưng tụ thành, nhưng còn cứng rắn hơn cả tinh kim, một vuốt chộp xuống, ngay cả một ngọn núi lớn cũng phải xé nát.

Thần khí bình thường, cũng khó làm tổn thương Chân Long Chi Trảo của hắn.

Nhưng lại bị Diệp Đông Hoàng tiện tay đánh vỡ, sự cường đại của hắn có thể tưởng tượng được! "Ngươi là long hồn Thái Thủy Sơn nhỉ, Đại Thiền Tự phong ấn ngươi ở đây, để ngươi luôn trông coi Như Lai Chí Tôn Ca Sa, bây giờ sứ mệnh của ngươi kết thúc rồi, ca sa có thể giao cho Trẫm rồi!" Diệp Đông Hoàng nhìn người trẻ tuổi long hồn, trực tiếp nói. "Nằm mơ!" Người trẻ tuổi long hồn đã trấn giữ "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" ở đây nhiều năm, sớm đã coi "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" là của mình rồi.

Bây giờ nghe Diệp Đông Hoàng muốn cướp "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" của hắn, lập tức nổi giận đùng đùng, ánh mắt đầy sát ý nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng: "Ngươi tìm chết!" "Tên ăn mày kia!" Thấy Diệp Đông Hoàng muốn cướp bảo bối của mình, người thanh niên long hồn nổi giận, sắc mặt lạnh băng, ra tay trong cơn phẫn nộ! "Đại uy thiên long, đại uy thiên long!

Tu Di Sơn Vương Chủy!" Người thanh niên long hồn miệng phát ra một tiếng rồng ngâm dài, tức thì khuấy động toàn thân pháp lực, tung một quyền mãnh liệt về phía Diệp Đông Hoàng.

Ầm ầm!

Khi cú đấm này được tung ra, mơ hồ ẩn hiện, khí lưu lại hình thành một ngọn thần sơn vĩ đại vô cùng!

Ngọn thần sơn này hiện ra tám phương bảy màu, xung quanh có thiên long vờn quanh, bạch tượng phi nước đại, tựa như trung tâm của thế giới, sức mạnh uy mãnh vượt qua tất cả, hung hăng va chạm tới thân thể của Diệp Đông Hoàng.

Đây chính là pháp vũ chi đạo "Tu Di Sơn Vương Chủy" trong "Đại Uy Thiên Long Bồ Tát Kinh", một đòn mạnh nhất.

Có thể dùng trong võ công, cũng có thể dùng trong đạo thuật, sức mạnh có thể hủy diệt hết thảy tà ma, tương đương với việc nhấc cả ngọn Tu Di Thần Sơn lên để đập người.

Thủ đoạn của long hồn này tuy có vẻ còn non nớt, dường như chưa trải qua sự rèn luyện của thực chiến, nhưng lại tinh thông hàng nghìn loại công phu, hàng vạn loại đạo thuật của Đại Thiền Tự, ngoại trừ ba bộ kinh Quá Khứ, Hiện Tại và Tương Lai!

Đây là tất cả đạo thuật, võ công mà long hồn này đã học được sau hàng nghìn năm ở dưới Tàng Kinh Điện của Đại Thiền Tự!

Dưới sức mạnh khổng lồ của nó, uy lực của những đạo thuật, võ công này đều đủ sức kinh thiên động địa, khiến quỷ thần phải gào khóc. "Thủ đoạn không tệ, nhưng vẫn chưa đủ!" Đối mặt với ngọn thần sơn đang hung mãnh lao tới, Diệp Đông Hoàng sắc mặt bình tĩnh nói, bàn tay vung lên, một chưởng liền đánh tan Tu Di Sơn Vương Chủy!

Đồng thời đánh tan cả người thanh niên do long hồn hóa thành!

Nổ tung thành khí lưu!

Thế nhưng, luồng khí lưu vừa nổ tung này, chỉ vừa mới nổ, lập tức lại cô đọng lại, ngưng tụ lại, một lần nữa hình thành một khuôn

mặt mơ hồ, cùng với thân thể có hình dạng như vảy cá.

Rõ ràng là chưa hoàn toàn giết chết được nó! "Không hổ là linh khí tích tụ vạn năm của Thái Thủy Sơn, sinh mệnh lực không tệ!" Diệp Đông Hoàng gật gù, cũng không hề ngạc nhiên! "Cửu Thiên Thiện Vương, Hỏa Trạch Liên Lãng, Phá Sát Thiện Quyền!" Giờ khắc này, người thanh niên long hồn vừa kinh hãi vừa tức giận, toàn lực bộc phát pháp lực, phát động võ công đạo thuật cấm kỵ của Đại Thiền Tự!

Phá Sát Thiện Quyền!

Mãnh liệt tấn công về phía Diệp Đông Hoàng.

Phá Sát Thiện Quyền này, tương truyền là do những người tu thiền ở Cửu Thiên, khi cùng nhau tọa định, lệ khí, sát khí, vũ ý trong lòng thu liễm lại mà hình thành nên cực sát võ đạo, đã sớm thất truyền, là võ công đạo thuật ngang danh với Huyền Thiên Trọng Sinh Pháp độc ác của Huyền Thiên Quán.

Phá Sát Thiện Quyền vừa ra, lập tức khí tức tàn bạo vô biên bao phủ toàn bộ thế giới thạch thất. "Đáng tiếc không biết thiên số, không biết tiến lui, đúng là tự tìm đường chết!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, đưa tay về phía trước hư không nắm lại!

Ầm ầm!

Phảng phất như tinh thần băng diệt, vũ trụ bùng nổ, thiên địa vạn vật trong một cái nắm tay này, đều quy về sự khống chế của Diệp Đông Hoàng!

Phá Sát Thiện Quyền của người thanh niên long hồn tan thành hư vô, cả người bị giam cầm giữa không trung, khó mà động đậy!

Giờ khắc này, phảng phất như trời đất vũ trụ từ bốn phương tám hướng nghiền ép về phía hắn, muốn nghiền nát hắn!

Cảm giác đó, giống như một người phàm đối mặt với thiên uy hùng vĩ, không thể chống lại, không cách nào chống lại!

Giờ khắc này, hắn cuối cùng cũng ý thức được sự chênh lệch giữa hắn và Diệp Đông Hoàng!

Một trời một vực, khác biệt như vực thẳm! "Đại nhân tha mạng, ta nguyện ý thần phục…" Người thanh niên long hồn sợ hãi, tất cả sự kiêu ngạo và tham lam trong khoảnh khắc này đều tan biến, vội vàng cầu xin tha thứ!

Đáng tiếc Diệp Đông Hoàng không hề để ý!

Năm ngón tay phảng phất như năm ngọn Thái Cổ Thần Sơn, dùng sức nắm lại, người thanh niên long hồn liền nổ tung hóa thành một luồng khí lưu, sau đó bị Diệp Đông Hoàng nuốt chửng không còn một mảnh!

Tất cả đạo thuật võ công của Đại Thiền Tự mà hắn nắm giữ đều trở thành chất dinh dưỡng cho Diệp Đông Hoàng!

Người thanh niên long hồn này, là do vô số năm tích lũy ý niệm của Thái Thủy Sơn ngưng tụ mà thành.

Vạn vật hữu linh, núi cũng có linh!

Ngay sau khi Diệp Đông Hoàng trấn áp và nuốt chửng người thanh niên long hồn, không còn sự trấn áp của long hồn, quả cầu thủy tinh đang tỏa sáng rực rỡ kia cũng đột nhiên dung nhập vào chiếc cà sa kinh văn bên dưới.

Lập tức, chiếc cà sa kinh văn này cũng lơ lửng lên giữa không trung.

Quả cầu thủy tinh dung nhập vào "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" bên dưới, hai thứ hợp làm một!

Chiếc cà sa thượng cổ trong truyền thuyết này, thậm chí còn vượt trên cả "Hoàng Thiên Thủy Long Khải", món pháp y của Bỉ Ngạn, cuối cùng cũng hiện ra bộ mặt thật của nó.

Khi "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" bay lên, toàn thân nó hiện ra một màu thủy tinh nhàn nhạt, gần như ở giữa trạng thái trong suốt và bán trong suốt, theo sự luân chuyển của ánh sáng và màu sắc, dần dần trở nên trong suốt như một.

Trông nó như được dệt thành từ vô số kinh vĩ mạch lạc không rõ tên, những kinh vĩ mạch lạc này, có cái giống như quỹ đạo của các vì sao, có cái giống như địa lý văn lộ, có cái giống như vân tay người, mang theo sự ảo diệu của trời, đất và người.

Đồng thời, trên chiếc pháp y cà sa này, còn hiện ra từng lớp kinh văn được viết bằng văn tự thượng cổ.

Những kinh văn này đơn giản, mỗi chữ đều tròn trịa, thon dài, vừa cong vừa vểnh, tựa như đang trôi nổi trong biển khổ vô biên. "Xá Lợi Tử, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm, khổ… tập… diệt… đạo… không… sắc…" Diệp Đông Hoàng liếc mắt liền thấy được mấy chữ kinh văn trên cà sa, lập tức nhấm nháp được ý niệm sâu xa trong đó. "Pháp y tốt, không tệ!" Diệp Đông Hoàng cười dài một tiếng, đưa tay ra tóm lấy, liền bắt được "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" trong tay.

Trong chốc lát, "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" trong tay Diệp Đông Hoàng giãy giụa kịch liệt, vô số kim sắc chú văn lóe lên, bùng nổ ra năng lượng như sóng thần cuồng nộ, muốn thoát khỏi tay Diệp Đông Hoàng.

Tuy nhiên, rất nhanh đã bị sức mạnh cường đại của Diệp Đông Hoàng trấn áp xuống. "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" này sớm đã có linh tính của riêng mình, hiện tại dường như không công nhận Diệp Đông

Hoàng, càng không cam tâm nhận Diệp Đông Hoàng làm chủ.

Diệp Đông Hoàng đã đọc nguyên tác, muốn thu phục "Như Lai Chí Tôn Ca Sa", thì phải được chiếc cà sa này công nhận.

Trong nguyên tác, Hồng Dịch cũng không nhận được sự công nhận của chiếc cà sa này, thậm chí vào thời khắc mấu chốt, còn bị nó phản lại một đòn!

Nếu không phải Hồng Dịch đã sớm tính toán đến điểm này, e rằng sẽ bị lật thuyền trong mương.

Chiếc cà sa này, ai mạnh thì nó theo người đó.

Đối với loại hàng này, Diệp Đông Hoàng sẽ không tốn tâm tốn sức để có được sự công nhận của đối phương, tránh cho ngày nào đó bị phản bội.

Hơn nữa hắn cũng không phải hòa thượng, cần cà sa làm gì?

Hắn đến tìm Như Lai Chí Tôn Ca Sa chỉ để thu thập bảo vật, chuẩn bị cho việc luyện chế Tạo Hóa Thiên Chu sau này!

Hắn nắm chặt "Như Lai Chí Tôn Ca Sa" trong tay, chuẩn bị vận dụng Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, trực tiếp xóa bỏ linh tính của nó. "Đừng xóa bỏ ta, ta nguyện ý thần phục…" Dường như cảm nhận được nguy cơ, bên trong cà sa cũng truyền ra một tiếng cầu xin tha thứ tương tự như long hồn lúc nãy, một thân ảnh mờ ảo hiện ra từ trong cà sa.

Chỉ là lời hắn còn chưa dứt, đã bị một luồng sức mạnh vĩ đại bí ẩn bao phủ, sau đó đạo hư ảnh kia liền bị xóa bỏ trong nháy mắt.

Như Lai Chí Tôn Ca Sa tuy mạnh mẽ, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Vạn Đạo Điếu Hoàng Can, trong nháy mắt đã bị xóa bỏ linh tính!

Như Lai Chí Tôn Ca Sa, món pháp khí do Thượng Cổ Thánh Hoàng "Vô" sáng tạo ra để siêu thoát Bỉ Ngạn, giờ đây đang lơ lửng yên tĩnh trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Chương 560

Từng luồng kim quang bay lượn, biến hóa trên chiếc cà sa.

Trong kim quang của cà sa, từng tôn cổ văn không ngừng lóe lên, như đang đọc sách mà niệm tụng kinh văn, âm vang dễ thuộc, gột rửa tâm thần của con người.

Ý niệm của Diệp Đông Hoàng thâm nhập vào trong cà sa, từng luồng cổ kinh văn lập tức truyền vào trong ý niệm của hắn, "Sắc tức là không, không tức là sắc…" Những luồng cổ kinh văn đó huyền ảo và vĩ đại, trong đó ẩn chứa một đạo chân ý đại đạo một đi không trở lại, kiên cố không thể phá vỡ, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đến được Bỉ Ngạn.

Cảm nhận được luồng chân ý đại đạo này, mỗi một ý niệm của Diệp Đông Hoàng phảng phất như đều được nhuốm một tầng sắc bén, có một hương vị chém phá tất cả, không đến Bỉ Ngạn quyết không quay đầu.

Hắn lập tức biết, luồng cổ kinh văn này, chính là đạo "Ma Ha Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật Đa" ẩn giấu trong Như Lai Chí Tôn Ca Sa, cũng chính là đạo của Bỉ Ngạn.

Sau khi có được đạo "Ma Ha Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật Đa", Diệp Đông Hoàng không cảm thấy pháp lực của mình tăng vọt, cũng không tăng thêm một chút sức mạnh nào, nhưng luồng ý niệm huyền ảo kia lại lượn lờ trong mỗi một ý niệm của hắn.

Dưới sự gia trì của luồng ý niệm huyền ảo đó, trong lòng hắn tự nhiên sinh ra một cảm giác đại vô úy, phảng phất như sau này dù phía trước có khó khăn gì, dù sau này gặp phải cường địch nào, dù sau này rơi vào tuyệt cảnh nào… Hắn đều có thể dựa vào thanh kiếm đại vô

úy của mình, chém tan tất cả, bất cứ thứ gì cũng không thể ngăn cản hắn siêu thoát, siêu thoát và lại siêu thoát… Giờ khắc này, nhìn thấy được đạo "Ma Ha Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật Đa", pháp lực của Diệp Đông Hoàng tuy không tăng lên, nhưng lại có được một sự tích lũy sâu dày vô cùng.

Ngay sau đó, Diệp Đông Hoàng ý niệm khẽ động, xóa bỏ ảnh hưởng của đạo "Ma Ha Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật Đa"!

Thứ này có tốt đến mấy cũng là của người khác, không phải của chính mình!

Hắn chỉ cần tham khảo và lĩnh ngộ, chứ không phải bị đối phương ảnh hưởng! "Hiện tại đã có Tạo Hóa Chi Chu, Như Lai Chí Tôn Ca Sa, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Tạo Hóa Hồ Lô, Thiên Mang Giác Thần Khải, Thương Mang Thần Thương, v.v..., lại đi lấy thêm món Hoàng Thiên Thủy Long Khải của Dương Bàn kia, cộng thêm những bảo vật thu thập được từ các thế giới khác, cũng có thể luyện lại Tạo Hóa Chi Chu một phen!" Diệp Đông Hoàng trong lòng trầm ngâm, đã có quyết định, ý niệm khẽ động, xé rách không gian hướng về hoàng cung Ngọc Kinh Thành mà đi! ...

Ngọc Kinh Thành, hoàng cung.

Hoàng cung chính là một tòa kiến trúc đồ sộ, tọa lạc trên trục chính tử ngọ của Ngọc Kinh Thành.

Hoàng cung Đại Càn, có thể nói là cung điện lớn nhất thiên hạ.

Cũng là nơi trung tâm thiên hạ được các triều đại tu sửa xây dựng, trải qua sự tu sửa và mở rộng của hàng trăm triều đại, lại bị hủy trong binh hỏa rồi lại được xây dựng lại, trải qua vô số năm tháng thăng trầm.

Ngay cả những cung điện, phật đường miếu vũ to lớn và hùng vĩ

như Đại Thiền Tự, so với hoàng cung cũng trở nên nhỏ bé.

Có thể nói là trái tim của thiên hạ.

Trong hoàng cung, cao thủ nhiều vô kể, tàng long ngọa hổ.

Trên hoàng cung khổng lồ, có từng luồng khí lưu màu vàng kim, trôi nổi lên xuống, lấp lánh không ngừng, những luồng khí lưu màu vàng kim này ẩn chứa uy nghiêm vô tận.

Trong mắt của người tu đạo, toàn bộ hoàng thành giống như trong một số bức tranh thần tiên, là Linh Sơn của Phật Tổ, là Thiên Cung của Đạo Tôn, ánh sáng ẩn hiện.

Nhưng những luồng khí lưu màu vàng kim này, người thường không nhìn thấy được, chỉ có cao thủ đạo sĩ, vận dụng thần hồn mới có thể cảm nhận được.

Diệp Đông Hoàng xé rách hư không, trong nháy mắt đã đến hoàng cung!

Nhưng hắn không hề bại lộ thân phận, cũng không có bất kỳ ai có thể phát hiện ra tung tích của hắn! ...

Toàn bộ hoàng cung có tổng cộng ba vạn sáu nghìn gian phòng, cung nữ thái giám hai ba vạn người.

Chỉ riêng một chính cung đã có Càn Cương Điện, Khôn Nguyên Điện, Dưỡng Tâm Điện, Nhật Hoa Điện, Nguyệt Hoa Điện, Tử Ngọ Điện, Phụng Tiên Điện, Nội Các Điện, Phiêu Vân Điện, Ngọc Long Điện, Thái Cực Điện, Lang Gia Điện, Sơn Hải Điện, Vinh Phú Điện, Lễ Nghi Điện, v.v... ba mươi sáu đại điện.

Diệp Đông Hoàng hai chân đạp trên nền gạch lớn màu đen tuyền ánh kim, nhìn con đường dài trước mặt, những cung điện cao vút, từng gian phòng, và cả những thái giám xách đèn lồng tuần tra, phảng phất như đang ở hậu hoa viên của chính mình, thong dong tản bộ, tùy

ý đi lại!

Nền đất là những phiến gạch màu đen tuyền, trên đó còn có những điểm kim tuyến.

Nền của hoàng cung, tất cả đều là một loại gạch lớn được nung từ "ô kim giao nê" ở Cẩm Châu, không phải là đá xanh, cũng không phải là đá bạch ngọc.

Loại "ô kim giao nê" này sau khi được nung thành gạch, cứng như thép, phẳng như gương, màu đen tuyền mang theo những điểm kim tuyến, có một khí tức thánh khiết và thần bí.

Diệp Đông Hoàng ý niệm chuyển qua, lập tức biết được, loại gạch nung từ "ô kim giao nê" này, trong lò lửa đã dùng huyết tế.

Tức là mỗi một lò gạch đều phải dùng máu của người cực kỳ cường tráng hoặc máu hổ để tế tự rồi mới nung.

Loại gạch được nung ra như thế này, xây thành cung điện, có thể ngăn chặn quỷ vật âm hồn quấy phá, bách tà bất xâm. "Các vị tuần đêm cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì, nếu không, chúng ta đều sẽ bị phế võ công, đày đến Thanh Châu, làm nô lệ cho đám phi giáp nhân!" Ngay khi Diệp Đông Hoàng đang thong thả đi trên đại đạo ngắm cảnh hoàng thành, một đội thái giám xách đèn lồng đi ngang qua người hắn, thái giám dẫn đầu mặc lục bào, là một cao thủ Tiên Thiên!

Bên cạnh thái giám này dắt một con ngao khuyển, toàn thân màu tím, không có một sợi lông tạp, trông như sư tử.

Đây là cực phẩm tử ngao, cùng đẳng cấp với Ngao Sư Vương, đều là đế vương trong loài ngao khuyển, còn hung mãnh hơn sư tử, cũng rất thông minh, hiểu ý người, càng có thể nhìn thấu những thứ mắt thường không thấy được, ví dụ như âm khí, ý niệm… Đội thái

giám này có tổng cộng mười hai người, một con tử ngao, tổ hợp như vậy chính là một tiểu đội tuần tra. "Thanh Châu, Thanh Châu trước kia là đất cằn sỏi đá, giáp ranh với Vân Mông, sau này bị Quán Quân Hầu biến thành một bộ dạng khác, khắp nơi đều là ruộng tốt, nghe nói không lâu trước bị Diệp Đông Hoàng chiếm mất, ngay cả một phủ hậu cung mỹ nhân của hắn ta cũng tiện nghi cho Diệp Đông Hoàng!" Khi đội thái giám này chậm rãi đi ngang qua Diệp Đông Hoàng, họ nhỏ giọng bàn tán.

Tuần tra là một việc khô khan, nói chuyện phiếm nhỏ trong lúc tuần tra, đó cũng là thú vui của những thái giám không có tự do này. "Kệ hắn đi, chúng ta cứ tuần tra xong rồi uống chén rượu nhỏ, ăn chút thịt kho, ngủ một giấc thật thoải mái là được.", một thái giám nói. "Không có chí tiến thủ!

Sau khi tuần tra xong, trở về phòng, các ngươi đều phải luyện võ!

Sớm bước vào cảnh giới Tiên Thiên, là có thể được tuyển chọn làm tiểu đầu mục!

Như ta đã bước vào Tiên Thiên, nếu có thể tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Tông Sư, lại khéo léo nịnh bợ, là có thể được Đại Công Tước Công nhìn trúng, trở thành tổng quản một điện, quyền thế kia…" Thái giám mặc lục bào mắng một tiếng rồi nói: "Chúng ta là người bị hoạn, thực ra là luyện võ tốt nhất, không giống người thường, còn có dục vọng, có dục vọng thì phải tiết, khó tránh khỏi hao phí tinh nguyên!" "Chúng ta muốn tiết cũng không có chỗ, tinh lực dồi dào, có thể hóa thành nhiều khí lực hơn!

Các ngươi có phải cảm thấy, sau khi bị hoạn, mỗi ngày đều có sức lực dùng không hết không?" "Ngựa bị thiến, có thể làm việc thêm mười mấy năm, người thực ra cũng cùng một đạo lý, trong đám thái giám chúng ta, hay xuất hiện cao thủ lắm!" "Chậc chậc, các ngươi chỉ

cần luyện đến cảnh giới Võ Thánh, cái uy phong kia, ra ngoài rồi, Vương gia cũng phải sợ các ngươi ba phần!" Mấy thái giám vội vàng tâng bốc: "Thang công công, võ đạo của ngài cao cường, tối nay vẫn phải luyện võ chứ ạ!

Chỉ điểm cho chúng tôi với, chúng tôi cũng muốn thăng tiến." Nghe những lời này, Diệp Đông Hoàng mỉm cười.

Quả thực, thái giám bị hoạn, tuy có dục vọng nhưng không thể tiết ra được, tinh lực tích tụ lại, ngày nào cũng tràn đầy, rất thích hợp để luyện võ.

Hơn nữa thân thể bị hoạn, cũng gián tiếp cắt đứt dục vọng trên tâm linh, đối với việc tu luyện đạo thuật cũng có trợ giúp, ví như một thái giám, chịu ảnh hưởng của Ngọc Nữ Thiên Ma sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Có một số đại gia một lòng theo đuổi võ đạo, tự mình hoạn, để nhiều tinh lực không bị tiết ra ngoài.

Thái giám luyện võ, quả thực có ưu thế hơn người thường rất nhiều, thiến ngựa cũng là một đạo lý.

Lừa, ngựa, bò, dê sau khi bị thiến, sức mạnh lớn hơn, chạy nhanh hơn, làm việc chăm chỉ hơn, tính cách cũng ôn thuận hơn, chính là đạo lý này.

Nhưng đại đạo vạn thiên, thân thể tàn khuyết tuy đôi khi là ưu thế, nhưng cũng có khuyết điểm, rất có thể khiến tâm linh không viên mãn!

Tâm linh không viên mãn, có khuyết điểm, sẽ rất khó tu luyện đến cảnh giới cao hơn!

Diệp Đông Hoàng tùy ý đi lại, các thái giám xung quanh hoàn toàn không nhìn thấy hắn!

Đi qua hàng trăm bức tường cung, Diệp Đông Hoàng dần dần ngửi

thấy một luồng khí phấn son âm nhu, phiêu đãng trong không khí!

Còn có rất nhiều khí tức của phụ nữ lượn lờ trong không trung đêm tối! "Đây là đã đến hậu cung rồi?" Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy một đại viện lạc tựa như cổng chào, xuất hiện sau tường cung, trên cổng chào khổng lồ có viết ba chữ "Thiên Hương Cư".

Viện lạc này là một ngôi nhà điêu lan ngọc thế, mỹ lệ vô song, khắp nơi đều là màn che, thảm, đốt đỉnh quý, than thơm.

Còn có rất nhiều cung nữ thái giám, người thì châm đèn, người thì tuần tra, trong sự trật tự, toát ra một luồng khí yên tĩnh và hòa thuận. "Thiên Hương Cư?

Đây không phải là nơi Nguyên Phi ở sao?

Một trong tám đại yêu tiên thiên hạ, Hương Hồ Vương, vừa hay qua đó thu phục luôn!" Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, cất bước đi vào viện lạc, lại hướng về căn phòng ở giữa đi tới.

Cửa phòng không ngăn được hắn, trong đám cung nữ, thái giám kia, tuy có cao thủ, nhưng cũng không nhìn thấy hắn, không tra ra được hắn, để hắn yên tĩnh đi vào trong phòng.

Bên trong phòng phú quý bức người, tầng tầng lớp lớp, tinh xảo tao nhã, phú lệ đường hoàng, chỉ một viện lạc này thôi đã có mấy chục gian phòng.

Diệp Đông Hoàng từng bước thưởng thức, đi về phía chính phòng ở giữa.

Đến cửa chính phòng, mấy cung nữ trông như tiểu nha đầu đứng ở cửa, cửa phòng đóng chặt, bên trong không có động tĩnh gì, cũng không có tiếng hít thở hay tim đập, dường như là một gian phòng trống.

Diệp Đông Hoàng đi xuyên qua cửa, bước vào trong khuê phòng lớn ở nội đường chính ốc.

Không giống như hắn tưởng tượng, trong khuê phòng này, bình phong, giường, bàn trang điểm, v.v...

đều có đủ, chỉ là không có người, trống không, không có gì cả. "Hư không huyễn cảnh?" Diệp Đông Hoàng ý niệm khẽ động, một mắt liền nhìn thấu hư không huyễn cảnh, nhìn rõ mồn một mọi thứ bên trong huyễn cảnh.

Một cái bồn tắm lớn đủ cho năm người, trong bồn tắm, nước nóng bốc hơi, trên mặt nước rắc đầy cánh hoa.

Một nữ tử, đang tắm trong bồn tắm, toàn thân da thịt óng ánh, trắng nõn.

Cảnh sắc mỹ diệu, không sót một chi tiết. "Ai!" Trong khoảnh khắc Diệp Đông Hoàng tiến vào hư không huyễn cảnh, nhìn thấy nữ tử này đang tắm, nữ tử này mở mắt ra, quay đầu lại!

Tứ mục tương đối!

Không gian phảng phất như ngưng đọng! "To gan!" Nguyên Phi khẽ quát một tiếng, sau đó một luồng gió băng lạnh đến cực điểm, tựa như huyền băng vạn năm không tan thổi tới, công kích nguyên thần của hắn.

Chương 561

Tức thì, Diệp Đông Hoàng có một cảm giác như rơi vào hầm băng!

Toàn thân bị đông cứng, ý niệm bị đóng băng, tất cả hơi ấm, nhiệt lượng, đều rời khỏi cơ thể, bốc hơi đi mất.

Cùng lúc đó, trong ý niệm của Diệp Đông Hoàng, huyễn tượng hiện ra, chỉ thấy một thảo nguyên tuyết vô biên vô tận, xa xa là những ngọn núi băng cao chọc trời, tĩnh mịch, băng giá, không một chút sinh khí nào, dâng lên trong lòng.

Mà chính mình thì đang đứng trần trụi trên thảo nguyên tuyết, băng nguyên, sự tuyệt vọng vì chết cóng, cái lạnh cực độ, gần như khiến người ta hoàn toàn phát điên, sau đó thần niệm tiêu tán, trở thành một khối băng điêu vĩnh hằng!

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác!

Chút tu vi công kích của Nguyên Phi, đối với Diệp Đông Hoàng mà nói như gió xuân phất qua mặt, không có chút ảnh hưởng nào, hắn đưa mắt đánh giá giai nhân trong bồn tắm, từng bước đi về phía trước! "Hửm?

Lại không hề bị ảnh hưởng?" Nguyên Phi trong lòng kinh ngạc, đạo thuật nàng vừa thi triển chính là Băng Phách Hàn Quang, lấy ý cảnh trời đất luân hồi, đại địa cuối cùng cũng có một ngày bị băng phong! ...

Nàng từng khổ tu mười năm ở đại hoang băng nguyên cực bắc chi địa, cảm ngộ chân ý trời đất băng phong, Quỷ Tiên đạo thuật bình thường căn bản không chống đỡ nổi!

Vậy mà đối với Diệp Đông Hoàng lại không có chút ảnh hưởng nào! "Ngài là vị chân nhân nào, lại đùa giỡn với ta như vậy." Giọng nói kinh ngạc của Nguyên Phi vang lên, cùng lúc đó, trên người nàng đã khoác lên một tầng cẩm y cung trang bằng lụa.

Người cũng đã từ trong bồn tắm lớn đi ra, ngồi trên chiếc giường lớn bên cạnh, dùng một đôi mắt yêu dị mà thanh lãnh nhìn Diệp Đông Hoàng!

Nàng không ra tay nữa, với kiến thức của một trong tám đại yêu tiên thiên hạ, nàng tự nhiên nhìn ra được sự lợi hại của Diệp Đông Hoàng!

Hơn nữa nàng mơ hồ cảm giác dường như đã gặp Diệp Đông Hoàng ở đâu đó, có chút quen thuộc!

Đồng thời, tay nàng đặt trên một chiếc vòng ngọc trên giường, thần sắc trấn định, lại có một vẻ linh động của tiên hồ.

Nguyên Phi khoác cẩm y cung trang như vậy, da thịt óng ánh, cả người như một quả đào tiên đã "chín", có một khí chất không nói nên lời. "Hương Hồ Vương, một trong tám đại yêu tiên thiên hạ, quả nhiên không tệ!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Nguyên Phi, nói chuyện không chút e dè mà bước lên, khi đứng trước mặt Nguyên Phi, mũi liền ngửi thấy một luồng hương thơm thoang thoảng từ trên người nàng.

Tựa như lan, tựa như cúc, tựa như mai, lúc đầu còn không cảm thấy gì, nhưng ngửi kỹ, toàn thân hắn như đang nằm giữa trăm hoa, trong miệng mũi toàn là hương thơm.

Luồng hương thơm này không chỉ tràn ngập miệng mũi của Diệp Đông Hoàng, mà còn như muốn thấm vào trong ý niệm của hắn.

Trong nháy mắt, ý niệm của Diệp Đông Hoàng, toàn bộ là hương

thơm.

Nhìn Nguyên Phi, Diệp Đông Hoàng lại có cảm giác thân thiết, cảm thấy Nguyên Phi dường như có duyên với mình, có lẽ sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Đôi mắt ngấn nước của Nguyên Phi, la sam cung trang, tóc mai, làn da băng tuyết, đôi tay ngọc ngà, khiến Diệp Đông Hoàng nảy sinh vô cùng thương yêu, có một sự thôi thúc muốn che chở.

Diệp Đông Hoàng đưa tay ra, liền ôm thân thể mềm mại của Nguyên Phi vào lòng! "Ngươi…" Nguyên Phi trừng lớn mắt, muốn phản kháng, lại phát hiện toàn thân pháp lực đều bị giam cầm, khó mà động đậy, kinh hãi nói: "Ngươi lại không sao?" "Đây là đạo thuật gì vậy?

So với đạo thuật Băng Phách lúc trước của ngươi thì lợi hại hơn nhiều, đáng tiếc tu vi của ngươi quá yếu, đối với Trẫm vô dụng!" Diệp Đông Hoàng nhìn khuôn mặt vũ mị của Nguyên Phi, cười nhẹ nói. "Trong tám đại yêu tiên thiên hạ, ta được gọi là Hương Hồ Vương, chữ 'hương' này thực ra là nói về đạo thuật át chủ bài thật sự của ta." Nguyên Phi biết sự chênh lệch với Diệp Đông Hoàng, cũng không phản kháng vô ích nữa, hơn nữa nàng đã nhận ra thân phận của Diệp Đông Hoàng!

Trong lòng càng hiểu rõ, trước mặt người đàn ông này, chút đạo thuật này của nàng hoàn toàn không đáng xem!

Giống như trẻ con chơi đồ hàng vậy! "'Hương Hồn Mộng Lý' của ta có thể được Đông Hoàng bệ hạ khen ngợi, thật là tam sinh hữu hạnh!" Nguyên Phi tinh nghịch cười một tiếng, hiện ra một chút tư thái của tiểu nữ hài, ủy khuất nói: "Cao nhân như Đông Hoàng bệ hạ lại nửa đêm đến bắt nạt một nhược nữ tử như người ta sao?" "Trẫm không phải đến để bắt nạt nhược nữ tử!", Diệp Đông Hoàng nghĩa

chính ngôn từ nói. "Vậy Đông Hoàng bệ hạ đến làm gì?", Nguyên Phi dò hỏi. "Trẫm đương nhiên là đến để bắt nạt đại mỹ nữ!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, nói: "Hương Hồn Mộng Lý hình như là thần thông của Văn Hương Giáo ba trăm năm trước, nghe nói đạo thuật của thánh nữ Văn Hương Giáo chính là Hương Hồn Mộng Lý." "Một khi thi triển, người trong hồn mộng đều là hương vị, đối với thánh nữ hết lòng khâm phục, cam nguyện làm chó ngựa, bao nhiêu anh hùng hào kiệt, thậm chí cả Quỷ Tiên đã thoát khỏi luân hồi, đều bị thánh nữ Văn Hương Giáo thu phục." "Nhưng Nguyên Phi cô nương dường như tu luyện còn chưa đến nơi đến chốn?", Diệp Đông Hoàng trêu chọc. "Ta chỉ tình cờ có được bí điển trấn giáo năm đó của Văn Hương Giáo, là Nhân Hương Quyển trong Thiên Hương Tam Quyển mà thôi, chiêu Hương Hồn Mộng Lý này chỉ có thể khiến người ta đối với ta sản sinh hảo cảm mà thôi, không có bản lĩnh khiến Quỷ Tiên, Võ Thánh cam làm chó ngựa, càng đừng nói đến tuyệt thế cường giả như Đông Hoàng bệ hạ!" "Thực ra ta vào hoàng cung, cũng có ý tìm kiếm Thiên Hương Tam Quyển của Văn Hương Giáo." Nguyên Phi thản nhiên nói: "Thiên Hương Tam Quyển, trong đó ba quyển sách, Thiên Hương Quyển là đạo thuật cao nhất, Địa Hương Quyển thứ hai, Nhân Hương Quyển kém nhất." "Nếu có Thiên Hương Quyển, trừ phi là người thực sự thái thượng vong tình, nếu không đều sẽ bị hương vị dẫn dắt, truyền thuyết năm đó Mộng Thần Cơ mới ra đời, từng có một đoạn dây dưa với thánh nữ Văn Hương Giáo, sau này Mộng Thần Cơ chém giết thánh nữ, mới khiến cho Đại Chu có được thiên hạ, có được cơ nghiệp hai trăm năm." "Đạo thuật khá thú vị, không biết Nguyên Phi cô nương có thể cho Trẫm xem kinh văn của Nhân Hương Quyển không?", Diệp Đông Hoàng nghe vậy, nảy sinh vài phần hứng thú, bất giác nói. "Ta có thể từ chối sao?" Nguyên Phi phong tình vạn chủng liếc Diệp Đông Hoàng một cái, không hề giống như những nữ tử bình thường đòi sống đòi chết, cùng Diệp Đông

Hoàng cá chết lưới rách.

Nói xong, Nguyên Phi cởi bỏ cung trang, để lộ ra chiếc yếm màu hồng phấn, sau đó từ trong yếm lấy ra một chiếc khăn lụa.

Chiếc khăn lụa này mềm mại ôn nhuận, hiện ra một vầng sáng nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết là do một loại tơ tằm đặc biệt dệt thành.

Diệp Đông Hoàng nhận lấy chiếc khăn lụa, thấy nó được lấy ra từ trong yếm ngực của Nguyên Phi, áp sát vào da thịt.

Trên đó còn vương vấn thể hương của Nguyên Phi, bất giác ngón tay khẽ lướt, trong lòng khẽ động, dâng lên từng tia rung động.

Quả nhiên là hồ ly tinh!

Lát nữa thu phục ngươi, để khỏi họa quốc ương dân!

Diệp Đông Hoàng mở chiếc khăn lụa ra.

Chỉ thấy trên khăn lụa, có viết mấy chữ "Nhân Hương Quyển".

Sau đó trên khăn lụa, thêu các loại hoa, sống động như thật, giống như đang sống vậy.

Có hoa cúc, hoa lan, hoa mai, có thược dược, mẫu đơn, v.v..., chỉ cần nhìn những bông hoa này, trong mũi Diệp Đông Hoàng dường như đã ngửi thấy hương thơm, đây đã là đỉnh cao của nghệ thuật thêu thùa rồi.

Giữa những bông hoa, có kinh văn tú mỹ. "Thiên đạo phân âm dương, âm dương lưu chuyển, hỗn mang viên cực, nhân đạo phân chính tà, chính tà chi hình, dĩ nhãn quan chi, thị vi mỹ sửu, tị văn chi, thị hương xú, hương giả vi chính, nhân nhân hỉ chi, xú giả vi tà, nhân nhân ác chi, vi hà?" "Nhân chi sơ, tính bản thiện dã, bản tính thiện, tự nhiên ái hương, tự nhiên ác xú, Thiên Hương Tam Quyển, vi thiên địa nhân, Nhân Quyển thái bách hoa chi hương, quan tưởng nhập niệm,

sử nhân văn chi bản tính thân!" "Địa Quyển nãi thái thiên dược chi hương, quan tưởng niệm, sử nhân văn chi, linh hồn tự toàn, Thiên Hương nãi thái đại thiên thế giới, thiên địa trụ cực vạn chủng thần hương, văn chi sử nhân lập đăng thần vị, minh kỳ bản tính" "Khai tông minh nghĩa, quả nhiên là thượng thừa kinh điển!!" Diệp Đông Hoàng nhìn mấy dòng đầu của kinh văn, liền biết kinh văn này là thượng thừa kinh văn, tiếp tục đọc tiếp!

Từng chữ châu ngọc!

Thì ra "Thiên Hương Tam Quyển", Nhân Hương Quyển là quan tưởng lĩnh ngộ hương vị của trăm hoa rồi dung làm một, động niệm liền phân ra hương khí, khiến người ta thân cận, đối với chính mình sản sinh hảo cảm mãnh liệt, vạn vạn không nỡ thương hại, còn Địa Hương Quyển, thì là thể ngộ hương của thiên dược, tu bổ thần hồn, còn Thiên Hương Quyển, thì là thu thập vạn loại hương của đại thiên thế giới, dung làm một lò, sau đó minh bạch sự tốt đẹp của trời đất, leo lên thần vị, khiến vạn vật, nhật nguyệt tinh thần đều thân cận ngươi. "Hôm khác Trẫm tìm đủ Thiên Hương Tam Quyển tặng ngươi!" Diệp Đông Hoàng xem xong, đặt chiếc khăn lụa ghi lại Nhân Hương Quyển về chỗ cũ, còn cố ý nắm mạnh một cái.

Lập tức khiến cho giai nhân nghiến răng nghiến lợi nhìn, "Đông Hoàng bệ hạ đến đây, không sợ bị Càn Đế phát hiện sao?" "Trẫm tối nay đến đây là để mượn Dương Bàn chút bảo vật, nhưng bảo vật nào có thể sánh được với Nguyên Phi ngươi!" Diệp Đông Hoàng một tay bế bổng Nguyên Phi lên, cười nói: "Nhất nhập cung môn thâm tự hải, tòng thử tiêu lang thị lộ nhân, thâm cung tịch mịch, Dương Bàn không lâm hạnh ngươi, sau này ngươi cứ theo Trẫm đi!" Nguyên Phi vào hoàng cung có mưu đồ khác, Dương Bàn tự nhiên biết, nhưng không hề động đến nàng, cũng không chiếm đoạt thân thể nàng.

Đương nhiên, Nguyên Phi lại có một người tình, chính là Bạch

Viên Vương Bạch Tử Nhạc, cũng là một trong bát đại yêu tiên. "Nhất nhập cung môn thâm tự hải, tòng thử tiêu lang thị lộ nhân!" Nguyên Phi ngẫm lại lời của Diệp Đông Hoàng, cảm động sâu sắc, xúc động muôn phần, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại có tài văn chương như vậy. "Bệ hạ thật sự muốn như vậy?" Nàng hoàn hồn, cảm nhận được động tác không an phận của Diệp Đông Hoàng, lạnh lùng hỏi. "Theo Trẫm còn hơn ngươi tiếp tục ở trong thâm cung này, cô đơn khó chịu, rất nhanh ngươi sẽ hiểu được cái tốt của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, cũng không khách khí, vạn thủy thiên sơn, trong nháy mắt đã đột phá trùng trùng trở ngại!

Ừm… vẫn còn là hoàn bích vô hà! "Ha ha, nhất nhập cung môn thâm tự hải, tòng thử tiêu lang thị lộ nhân…" Nguyên Phi khẽ cười, hai hàng lệ trong veo từ từ chảy xuống.

Nàng biết nàng và Bạch Tử Nhạc coi như đã hoàn toàn kết thúc.

Nàng đôi mắt đẹp nhìn lên bầu trời, mặc cho Diệp Đông Hoàng động tác trên người mình!

Tùy ý chinh phạt! ...

Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm nhũn của Nguyên Phi, toàn thân khoan khoái, miệng lưỡi còn lưu lại hương thơm, cúi đầu hôn mạnh một cái, cười nói: "Không hổ là Hương Hồ Vương, thật thơm!" Nguyên Phi tuy trong lòng không muốn, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Khí huyết kinh khủng khuấy động bốn phương, tràn ngập toàn bộ... "Dương Bàn, với tư cách là chí tôn Đại Càn, trong bảo khố hoàng thất có vô số bảo vật, trẫm lại không phải muốn toàn bộ của ngươi, đừng keo kiệt như vậy chứ!" Diệp Đông Hoàng ôm lấy vòng eo thon mềm của Nguyên Phi, nhìn Dương Bàn sắc mặt tái mét, đang cố nén lửa giận, thản nhiên cười. "Gã này thật đúng là không biết xấu hổ,

Hoàng Thiên Thủy Long Khải là loại bảo vật có thể tùy tiện cho người khác sao, không cho thì là keo kiệt?" Nguyên Phi thầm im lặng, đối với sự bá đạo và vô sỉ của Diệp Đông Hoàng đã có một sự cảm nhận sâu sắc hơn, giờ phút này nàng lại có chút tò mò không biết Dương Bàn sẽ làm thế nào?

Là trực tiếp nhận thua, hay là cứng rắn đối đầu với Diệp Đông Hoàng?

Dương Bàn với tư cách là chủ nhân của vương triều Đại Càn, là chúa tể trên danh nghĩa của Đại Thiên thế giới, nhận thua thì thật quá mất mặt, không chỉ tổn hại uy nghiêm của hắn, mà còn làm vương triều Đại Càn mất mặt!

Nhưng nếu cứng rắn đối đầu thì lại không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng, Càn Khôn Long Vệ Cung Dương Ngu là tâm phúc đại tướng của hắn, một cường giả võ đạo cấp bậc Nhân Tiên!

Cường giả như vậy lại bị Diệp Đông Hoàng nghiền ép đến chết không một dấu hiệu báo trước, nở rộ như pháo hoa, Dương Bàn muốn cứng rắn đối đầu, chỉ có con đường chết!

Mọi người nhìn Diệp Đông Hoàng nói cười vui vẻ, dáng vẻ ung dung nhẹ nhàng, phảng phất như là bạn tốt với Dương Bàn, đang cùng nhau đàm thiên luận địa.

Tuy nhiên, chỉ có Dương Bàn mới có thể cảm nhận được áp lực kinh khủng mà Diệp Đông Hoàng đang đè ép tới, loại áp lực đó phảng phất như cả đất trời nghiền xuống, thiên uy mênh mông, khó mà chống đỡ!

Thần hồn của hắn như muốn nứt ra, sụp đổ.

Thân xác của hắn như muốn tan vỡ, thành tro bụi.

Không thỏa hiệp, chính là chết! "Chẳng qua chỉ là vài món bảo vật

mà thôi, trẫm sao có thể không đồng ý?" Trong lòng Dương Bàn ý niệm xoay chuyển, hắn hận không thể bây giờ liều mạng với Diệp Đông Hoàng, cùng lắm là chết, nhưng hắn là vua một nước, hắn không thể liều mạng, không thể hành động theo cảm tính!

Vì vậy, cuối cùng hắn vẫn thỏa hiệp! "Càn Đế quả nhiên sảng khoái!" Diệp Đông Hoàng cười, hắn không hề bất ngờ với kết quả này, Càn Đế Dương Bàn tâm tư sâu thẳm, nhẫn nhục chịu đựng thì có là gì!

Cho nên hắn chắc chắn sẽ thỏa hiệp! "Nguyên Phi trẫm giữ trong cung cũng chưa từng động đến, giữ lại cũng là lãng phí, cũng tặng hết cho ngươi luôn!" Dương Bàn vung tay, hào sảng nói.

Chương 562

Kỳ thực đây chỉ là hắn đang cố gắng tìm chút thể diện cho mình!

Tất cả mọi người trong lòng đều rõ, trên đầu Dương Bàn là cả một thảo nguyên xanh biếc! "Vậy thì thật là đa tạ!" Diệp Đông Hoàng thản nhiên cười, không nói nhiều, đi theo Dương Bàn đến ngự thư phòng của hoàng cung.

Hồng Huyền Cơ, Khâu chờ cường giả đi theo bên cạnh Dương Bàn, mặt đầy cảnh giác!

Mọi người đến ngự thư phòng, Dương Bàn từ trong chiếc hộp vàng trên bàn sách lấy ra "Hoàng Thiên Tỳ Ấn" được truyền thừa từ thời thượng cổ.

Hắn đặt nó lên bàn, vuốt ve một hồi, biểu tình trở nên vô cùng thành kính.

Sau đó, Hoàng Thiên Tỳ Ấn đột nhiên bộc phát ra vô tận kim quang, kim quang hội tụ, hình thành một cánh cửa rộng lớn.

Không nói nhiều, Dương Bàn trực tiếp đi vào, Hồng Huyền Cơ theo sát phía sau!

Mắt Nguyên Phi tràn đầy tò mò và mong đợi, đây chính là bảo khố hoàng thất, với thân phận của nàng, nếu không phải nhờ Diệp Đông Hoàng, thì tuyệt đối không thể đến được nơi này!

Diệp Đông Hoàng ôm eo nàng đi vào trong cánh cửa, không gian lập tức biến ảo, bên trong xuất hiện một tòa điện đường khổng lồ.

Điện đường được xây dựng trên một tòa tế đàn, mà tế đàn lại ở trên đỉnh một ngọn núi.

Mà ở chính giữa điện đường, lơ lửng một bộ áo giáp.

Bộ áo giáp này, toàn thân tựa vàng tựa đỏ tựa tím, mũ giáp lại là một con thái cổ long, râu hùm dài, sừng như sừng hươu lay động, phiêu dật, hiện ra khí tức vô cùng tôn quý, chí cao vô thượng. "Đây chính là Hoàng Thiên Thủy Long Khải?

Thật lợi hại, cảm giác cho ta giống như một con cự long đang ngủ say!" Nguyên Phi sắc mặt kinh hãi nhìn bộ áo giáp lơ lửng phía trên điện đường, bộ áo giáp này cho nàng cảm giác hoàn toàn không giống một vật chết, mà là một con thái cổ cự long đang sống!

Hồng Huyền Cơ nhìn bộ áo giáp, ánh mắt mang theo một tia cảm khái, hắn từng giúp Dương Bàn chinh chiến thiên hạ, đã mặc qua bộ Hoàng Thiên Thủy Long Khải này!

Không ngờ khi gặp lại, lại là vật còn người mất, bộ bảo giáp này sắp đổi chủ! "Hoàng Thiên Thủy Long Khải là chiến giáp của Thánh Hoàng thượng cổ, là giáp mà Thánh Thiên Tử mặc khi chinh chiến bốn phương, trên nó thừa hưởng ý niệm của Hoàng Thiên, dưới nó thừa hưởng ý của Hậu Thổ, là binh gia lợi khí đệ nhất từ cổ chí kim." Dương Bàn nhìn bộ áo giáp, ánh mắt phức tạp, hoàng giả chí bảo như vậy bây giờ lại bị hắn giao cho kẻ địch.

Hắn có lỗi với liệt tổ liệt tông!

Vương giả mặc giáp, chinh chiến bốn phương, được gọi là Hoàng Thiên chi khải.

Hắn lại không chiến mà dâng cho người khác, thật là nỗi nhục lớn!

Mối thù này không báo, thề không làm người! "Hoàng Thiên Thủy Long Khải ở đây, tự mình lấy đi!" Giọng Dương Bàn lạnh lẽo, đạm mạc mở miệng, hắn không thể nào tự tay lấy bảo giáp xuống đưa cho Diệp Đông Hoàng! "Không vấn đề!" Diệp Đông Hoàng không để ý, vung tay lên, kim quang vô tận trong đại điện tan đi, từng sợi xích

vàng hiện ra!

Những sợi xích này phong tỏa xung quanh Hoàng Thiên Thủy Long Khải, phảng phất như khóa chặt một con thái cổ thủy long!

Sau khi những sợi xích vàng này hiện ra, "Hoàng Thiên Thủy Long Khải" dường như có linh tính, cảm giác được điều gì đó, cánh mũi của chiếc mũ giáp hình đầu rồng phập phồng, lại có thể tự hô hấp.

Hô... hấp...

Hô... hấp...

Bộ áo giáp này lại có thể tự hô hấp!

Hơn nữa giữa mỗi lần hô hấp, vô cùng lớn, tỏa ra tiếng mũi nồng đậm, giống như sấm đánh, khiến cả điện đường đều rung chuyển.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Hơi thở của bộ áo giáp này còn mạnh hơn cả thổ tức của Nhân Tiên, giống như thật sự có một con thái cổ thủy long hóa thành áo giáp.

Thủy long, thủy long, thủy tổ của loài rồng. "Linh tính cũng không tệ!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Hoàng Thiên Thủy Long Khải, nghe nói đây là do Thái Cổ Thánh Hoàng dùng một con thái cổ thủy long luyện chế thành, là tượng trưng của hoàng giả!

Nhưng Diệp Đông Hoàng có Giáp Trụ, không cần Hoàng Thiên Thủy Long Khải, hắn lấy nó cũng chỉ để làm dược liệu luyện vào Tạo Hóa Thiên Chu!

Vì vậy, hắn không giống như Hồng Huyền Cơ trong nguyên tác khuyên nhủ Hoàng Thiên Thủy Long Khải đi theo mình, mà trực tiếp dùng bạo lực nhiếp phục!

Chỉ thấy Diệp Đông Hoàng đưa bàn tay ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời, lớn hơn cả núi non, che khuất mặt trời, năm ngón tay tựa như năm ngọn thái cổ thần sơn!

Trong lòng bàn tay có vô số đại vũ trụ hủy diệt rồi tái sinh, huyễn sinh huyễn diệt!

Gầm!

Lúc này, phảng phất có một tiếng long ngâm vang vọng trời đất vang lên, tựa như Hoàng Thiên Thủy Long Khải cảm nhận được khí tức nguy hiểm liền điên cuồng giãy giụa.

Cuối cùng cả bộ áo giáp kịch liệt biến hóa, biến thành một con cuồng long toàn thân màu đỏ vàng, nhe nanh múa vuốt.

Con cuồng long này hoàn toàn khác với hình tượng rồng bình thường, móng vuốt dài, từng phiến vảy, đều hiện ra khí tức viễn cổ hồng hoang, dường như thật sự là thủy tổ của tất cả loài rồng.

Sau đó, con cuồng long này gầm dài một tiếng, toàn thân chấn động, tất cả xiềng xích vàng đều răng rắc bị giật đứt.

Ầm ầm!

Xiềng xích bị giật đứt, cuồng long múa vuốt lao về phía Diệp Đông Hoàng, nhưng đối mặt với con cuồng long đang hung hăng lao tới, Diệp Đông Hoàng chỉ vung tay chộp một cái!

Bàn tay lớn hơn cả núi non trong nháy mắt phá vỡ vô tận thời không, tóm lấy con cuồng long vào lòng bàn tay, sau đó năm ngón tay tựa như núi non siết chặt!

Rắc!

Cuồng long như một con giun bị bóp nát, mọi người nghe thấy tiếng xương cốt gãy vỡ đều thấy lạnh cả người, toàn thân lạnh buốt!

Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ tim như rỉ máu!

Chí bảo áo giáp như vậy, là biểu tượng của hoàng giả, trong tay Diệp Đông Hoàng lại như rác rưởi bị tiện tay bóp nát hủy hoại!

Thật là phung phí của trời!

Gào gừ ~ Cuồng long do Hoàng Thiên Thủy Long Khải hóa thành phát ra một tiếng kêu ai oán, sau đó chìm vào tĩnh lặng, hiển nhiên linh tính bên trong đã bị Diệp Đông Hoàng xóa sạch, thật sự biến thành một vật chết!

Vút!

Diệp Đông Hoàng thu tay lại, cuồng long đã biến trở lại thành một bộ áo giáp, yên lặng nằm trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, bị hắn tiện tay thu lại! "Đây là Thiên Hương Quyển và Địa Hương Quyển của Thiên Hương Tam Quyển!" Thấy Diệp Đông Hoàng thu lại Hoàng Thiên Thủy Long Khải, Dương Bàn lòng đau như cắt, tiện tay ném Thiên Hương Tam Quyển mà Diệp Đông Hoàng cần cho hắn!

Diệp Đông Hoàng thần thức rót vào trong đó, trong nháy mắt đã ghi nhớ nội dung bên trong, và với ngộ tính kinh khủng của mình, trong khoảnh khắc đã lĩnh ngộ được chân ý áo diệu bên trong! "Tặng nàng!" Diệp Đông Hoàng nhìn về phía Nguyên Phi, đặt hai quyển công pháp vào trong ngực nàng, bởi vì trước đó Nhân Hương Quyển của Nguyên Phi cũng được đặt trong áo yếm trước ngực! "Ghét!" Nguyên Phi phong tình vạn chủng liếc Diệp Đông Hoàng một cái, khoảnh khắc phong tình đó, ngàn vẻ kiều diễm, lục cung phấn trang đều vô sắc, xứng danh phong hoa tuyệt đại!

Đối với Thiên Hương Quyển và Địa Hương Quyển, nàng tự nhiên là vô cùng khao khát, đối với sự hào phóng của Diệp Đông Hoàng tràn đầy cảm kích, nhưng hành động của Diệp Đông Hoàng thật quá xấu hổ, nhiều người đang nhìn như vậy!

Sắc mặt Dương Bàn tái mét, tuy Nguyên Phi chỉ là phi tử trên danh nghĩa của hắn, nhưng cũng là phi tử của hắn!

Diệp Đông Hoàng quả thực là đang sỉ nhục hắn một cách trắng trợn!

Hồng Huyền Cơ cùng các cường giả thủ hạ cũng phẫn nộ không thôi, nếu ánh mắt có thể giết người, Diệp Đông Hoàng không biết đã chết bao nhiêu lần! "Đi đây, không cần tiễn!" Diệp Đông Hoàng đã có được thứ mình muốn, cũng không có hứng thú ở đây nhìn ánh mắt muốn giết người của Dương Bàn và đám người, ôm Nguyên Phi trong nháy mắt rời đi! "Diệp Đông Hoàng, nỗi nhục ngươi cho trẫm hôm nay, ngày sau trẫm sẽ trả lại gấp mười!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng rời đi, Dương Bàn thầm thề!

Hắn lại không biết mình và đám người chỉ là những con heo mà Diệp Đông Hoàng đang nuôi, chỉ chờ nuôi béo rồi làm thịt. ...

Tán Hoa Lâu.

Diệp Đông Hoàng để Nguyên Phi ở lại, mình tìm một căn phòng mở ra một tiểu thế giới, bắt đầu luyện chế Vạn Đạo Thiên Chu độc quyền của mình!

Hắn lấy ra Tạo Hóa Chi Chu, chí bảo của Tạo Hóa Đạo mà hắn cướp được từ Dương Bàn.

Tạo Hóa Chi Chu với tư cách là thần khí chi vương của thế giới này, uy lực phi phàm.

Nhưng vẫn còn khoảng cách rất lớn so với cảnh giới lý tưởng của Diệp Đông Hoàng!

Vì vậy, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị luyện lại nó!

Diệp Đông Hoàng đã xuyên qua nhiều thế giới, thu thập lĩnh ngộ vô số pháp môn luyện khí, trong Thái Thượng Đan Kinh và Tạo Hóa

Thiên Kinh của thế giới Dương Thần cũng có pháp môn luyện khí!

Diệp Đông Hoàng sớm đã dung hội quán thông tất cả pháp môn luyện khí, dung hợp thành pháp môn luyện khí độc quyền của riêng mình.

Diệp Đông Hoàng hai tay kết ấn, bắt đầu luyện chế!

Chương 563

Từng ấn quyết được đánh ra, từng đạo pháp tắc được khắc lên, Tạo Hóa Chi Chu bắt đầu rung chuyển, mơ hồ có xu hướng phân giải.

Phá rồi mới lập!

Chưa đến một khắc, Tạo Hóa Chi Chu, thần khí chi vương này, ầm ầm vỡ nát, từng đạo pháp tắc được khắc lên đó!

Diệp Đông Hoàng lấy ra Tổ Thạch của thế giới Vũ Động, Huyền Hỏa Giám của thế giới Tru Tiên, Thông Thiên Cự Thụ... chờ dược liệu dung nhập vào trong!

Những dược liệu này đều là trân bảo của các thế giới, ẩn chứa đạo vận pháp tắc của từng thế giới, có uy năng thần bí khó lường!

Cùng với từng trận pháp được khắc, từng đạo dược liệu quý giá được dung nhập, Tạo Hóa Chi Chu ngưng tụ lại, nhưng bây giờ có lẽ không thể gọi là Tạo Hóa Chi Chu, mà là Vạn Đạo Thiên Chu!

Khoang thuyền Vạn Đạo Thiên Chu ẩn chứa chín mươi chín tiểu thế giới, trên buồm thuyền ẩn chứa ba mươi ba tầng trời!

Mỗi một tiểu thế giới, mỗi một tầng trời đều có một vầng mặt trời rực rỡ treo cao, chiếu rọi bốn phương.

Dưới tác dụng của pháp tắc tạo hóa và pháp tắc sinh mệnh, mỗi nơi đều tràn đầy sức sống bừng bừng!

Vạn Đạo Thiên Chu cuối cùng có màu vàng, tỏa ra khí tức chí tôn chí quý, chí cao chí thượng, nhưng bây giờ Vạn Đạo Thiên Chu chỉ mới dựng lên cái khung, còn thiếu nguồn năng lượng quan trọng!

Mỗi một thần khí chi vương trong thế giới Dương Thần đều có nguồn năng lượng!

Tạo Hóa Chi Chu vốn có ba đại lôi trì là "Chân Như Lôi Trì", "Đại Hóa Lôi Trì", "Không Động Lôi Trì", nhưng lại không phù hợp với Vạn Đạo Thiên Chu!

Diệp Đông Hoàng suy diễn lại, sáng tạo ra Vạn Đạo Lôi Trì có thể thôn phệ thiên địa vạn vật, dung nạp thiên địa vạn đạo, chính gọi là binh không cốt nhiều mà cốt tinh.

Vì vậy, Vạn Đạo Thiên Chu của Diệp Đông Hoàng chỉ cần một Vạn Đạo Lôi Trì đủ mạnh là được rồi.

Một lôi trì này của hắn còn mạnh hơn ba lôi trì ban đầu cả trăm, cả ngàn lần!

Suy diễn ra phương pháp chế tạo lôi trì, Diệp Đông Hoàng lấy ra Tạo Hóa Hồ Lô, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Thiên Mang Giác Thần Khải, Hoàng Thiên Thủy Long Khải, Thương Mang Thần Thương và cả Như Lai Chí Tôn Ca Sa.

Hắn dung luyện lại những chí bảo này, luyện chế thành hạt nhân năng lượng của Vạn Đạo Thiên Chu — Vạn Đạo Lôi Trì!

Có được Vạn Đạo Lôi Đình, Vạn Đạo Thiên Chu xem như đã có nguồn động lực.

Sau này cùng với sự trưởng thành không ngừng của Diệp Đông Hoàng, cuối cùng nó sẽ trở thành chí bảo vô thượng trấn áp chư thiên, ngao du vạn giới — Vạn Đạo Thiên Chu! ...

Tu luyện không có năm tháng.

Kể từ khi Diệp Đông Hoàng tiến vào hậu cung của Càn Đế Dương Bàn cướp đi Nguyên Phi và Hoàng Thiên Thủy Long Khải đã qua nửa năm, Đại Thiên thế giới vốn đã âm thầm dậy sóng lại càng thêm phong ba bão táp.

Tên tuổi Diệp Đông Hoàng quét ngang thiên hạ, uy chấn bốn

phương!

Nửa năm qua.

Bản tôn của Diệp Đông Hoàng bế quan luyện chế Vạn Đạo Thiên Chu, không thấy bóng dáng, nhưng năm đại phân thân của hắn là Nhân Tiên phân thân, Tạo Hóa phân thân, Thái Thượng phân thân, Quá Khứ phân thân, Vô Sinh phân thân lại hoạt động khắp thiên hạ, cũng uy danh lừng lẫy.

Năm đại phân thân cộng với thế lực của Quán Quân Hầu tiếp quản, thế lực của Diệp Đông Hoàng tại Đại Thiên thế giới đã mơ hồ vượt qua Càn Đế của vương triều Đại Càn.

Mà Càn Đế Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ đối với hành động của các phân thân Diệp Đông Hoàng không hề để tâm, nhẫn nhục chịu đựng, liều mạng tu luyện!

Tu vi đạo thuật của Dương Bàn đạt tới bảy lần lôi kiếp, thành tựu Tạo Vật Chủ, và mượn lực lượng tín ngưỡng của mấy chục tỷ tử dân vương triều Đại Càn luyện thành Tương Lai Chi Chủ!

Mà tu vi võ đạo của Hồng Huyền Cơ cũng đột phá mạnh mẽ, từ Nhân Tiên sơ giai thăng lên Nhân Tiên đỉnh phong, nhất khiếu thông bách khiếu!

Về phần trư cước của thế giới này là Hồng Dịch cũng như cá gặp nước, tu vi đột phá mạnh mẽ, tu vi đạo thuật đã vượt qua sáu lần lôi kiếp, chỉ cần vượt qua bảy lần lôi kiếp là có thể thành tựu Tạo Vật Chủ.

Ngọc Kinh Thành, Tán Hoa Lâu.

Bây giờ, nơi phong nguyệt này đã hoàn toàn trở thành địa bàn của Diệp Đông Hoàng, không còn vương tôn công tử nào dám đến đây tìm thú vui nữa!

Có Nhân Tiên phân thân của Diệp Đông Hoàng trấn giữ, không ai dám đến đây làm càn!

Ong!

Chính vào ngày này, sau nửa năm, tiêu hao vô số thiên tài địa bảo của Diệp Đông Hoàng, Vạn Đạo Lôi Trì, hạt nhân năng lượng của Vạn Đạo Thiên Chu, cuối cùng đã luyện chế thành công!

Khi Vạn Đạo Thiên Chu và Vạn Đạo Lôi Trì dung hợp làm một, Vạn Đạo Thiên Chu phá vỡ hư không, bay lên bầu trời sao phía trên Ngọc Kinh Thành!

Ầm ầm ầm!

Cùng với sự xuất hiện của Vạn Đạo Thiên Chu, vô tận mây đen hình thành từng mảng biển sấm khổng lồ, vô số lôi long khổng lồ dài hàng trăm, hàng ngàn trượng gầm thét, bơi lội trong biển sấm!

Sau đó.

Tất cả lôi long phảng phất như nổi giận, từ trên trời lao xuống, hung hăng bổ vào Vạn Đạo Thiên Chu, những cột sét thô hàng chục trượng rơi xuống!

Thế trận đó quả thực kinh thiên động địa, còn mạnh mẽ và kinh khủng hơn cả lôi kiếp khi Diệp Đông Hoàng thành tựu Tạo Vật Chủ! "Chuyện gì vậy?" "Xảy ra chuyện gì thế?" Vô số người trong Ngọc Kinh Thành cảm nhận được uy áp kinh khủng trên bầu trời, phảng phất như sấm sét diệt thế, từng người một phủ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy!

Trong hoàng cung, Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ đột nhiên nhìn lên trời, với thực lực của họ, ngay lập tức đã nhìn thấy Vạn Đạo Thiên Chu bị vô tận sấm sét bao bọc! "Là Tạo Hóa Chi Chu!" "Không đúng!

Cảm giác mạnh hơn Tạo Hóa Chi Chu gấp trăm lần không chỉ!" "Diệp Đông Hoàng đã luyện lại Tạo Hóa Chi Chu, khiến nó trở nên mạnh hơn!" Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ đều từng sở hữu Tạo Hóa Chi Chu, rất quen thuộc với nó, họ ngay lập tức phát hiện ra sự khác biệt của Tạo Hóa Chi Chu!

Tạo Hóa Chi Chu trước đây đã vô cùng đáng sợ, là thần khí đứng trên đỉnh kim tự tháp của thế giới này, được xưng là thần khí chi vương!

Chỉ có Vĩnh Hằng Quốc Độ trong truyền thuyết của Thái Thượng Đạo mới có thể sánh được!

Bây giờ, Tạo Hóa Chi Chu lại được Diệp Đông Hoàng luyện chế mạnh hơn, còn ai có thể địch lại?

Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ vốn vừa thăng cấp Tạo Vật Chủ và Nhân Tiên đỉnh phong lại một lần nữa cảm thấy áp lực nặng nề!

Lúc này, Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng trong hư không, chắp tay sau lưng, yên lặng nhìn Vạn Đạo Thiên Chu bị vô số sấm sét bao quanh, ánh mắt bình tĩnh, không vui không buồn!

Vút vút vút!

Đúng lúc này, Nhân Tiên phân thân mang theo từng bóng người đến bên cạnh Diệp Đông Hoàng!

Có nữ nhân đầu tiên của Diệp Đông Hoàng khi đến thế giới này là Thánh nữ Thái Thượng Đạo Tô Mộc, còn có Hương Hồ Vương Nguyên Phi và các thị nữ mà Hòa Thân Vương tặng cho Diệp Đông Hoàng là Dao Trì Phái Hoa Nguyệt Ảnh, Hoa Lộng Ảnh và Ngân Sa Vương Thiền Ngân Sa, một trong tám đại yêu tiên thiên hạ bị Tạo Hóa phân thân bắt về.

Thiền Ngân Sa trong nguyên tác là nữ nhân của trư cước Hồng

Dịch, nhưng bây giờ lại bị Diệp Đông Hoàng cướp mất!

Quán Quân Hầu từng mơ ước thu hết ba mỹ nữ trong số tám đại yêu tiên thiên hạ, bây giờ Diệp Đông Hoàng xem như đã thực hiện được hai phần ba nguyện vọng của hắn!

Thiên hạ bát đại yêu tiên: Khổng Tước Vương · Hạnh Hiên: Thủ lĩnh bát đại yêu tiên, bốn lần lôi kiếp, sở hữu Hạo Nguyên Thiên Châu, tương đương một phân thân có thực lực bản tôn, công pháp có nguồn gốc từ 《Ngũ Hành Thiên Thư》 của Ngũ Hành Đạo mấy trăm năm trước, Ngũ Hành Kiếm Sát uy chấn thiên hạ.

Thiên Xà Vương · Tinh Mâu: Một lần lôi kiếp, cùng Huyền Thiên Quán Quán chủ kết thành đạo lữ, trong mắt có hình chiếu tinh thần của vũ trụ ngân hà, tu luyện 《Huyền Thiên Ám Hắc Lục》 của Huyền Thiên Quán, tự sáng tạo võ thánh điển tịch 《Thiên Xà Xạ Tức Đại Pháp》, là nữ nhân duy nhất trong bát đại yêu tiên ngoài Hương Hồ Vương Nguyên Phi và Ngân Sa Vương Thiền Ngân Sa.

Bạch Viên Vương · Bạch Tử Nhạc: Một lần lôi kiếp, công tử Bạch gia của Nguyên Đột Quốc, từng truyền cho trư cước Hồng Dịch Ngưu Ma Đại Lực Quyền.

Kim Chuẩn Vương · Kim Cốc Thần: Quỷ tiên kỳ cựu, Nhu Nhiên Quốc Sư, ông nội của Đại Kim Chu Kim Huấn Nhi, giỏi nhất là đánh lén, tu luyện 《Đại Uy Thiên Long Bồ Tát Kinh》 của Đại Thiền Tự.

Ngân Sa Vương · Thiền Ngân Sa: Công chúa Xuất Vân Quốc, về đạo thuật là truyền nhân của Thần Tiêu Đạo, tu luyện 《Thần Tiêu Đạo Thư》, 《Chiến Thần Chính Đạo Kinh》.

Hắc Lang Vương · Tất Thấp Hoa: Một lần lôi kiếp, thống soái của Vân Mông tướng quân Thiết Phù Đồ, sở hữu Tận Thế Chiến Phủ và Tận Thế Đấu Bồng, là tử địch với Thiền Ngân Sa, đã bị Tạo Hóa phân thân của Diệp Đông Hoàng đánh tan.

Thần Ưng Vương: Cảnh giới Quỷ tiên, dưới trướng Quán Quân Hầu, bị liên lụy diệt sát khi Diệp Đông Hoàng giết Quán Quân Hầu.

Hương Hồ Vương · Nguyên Phi: Công chúa Nguyên Đột, người bảo hộ của di tộc Hương Hồ Đại Càn, vì để thăm dò bí mật của hoàng thất Đại Càn, đã trở thành phi tử của Càn Đế Dương Bàn, hiện đã bị Diệp Đông Hoàng thu! "Đây là thần khí chi vương Tạo Hóa Chi Chu trong truyền thuyết?" "Khí tức thật kinh khủng, lôi kiếp như vậy, nếu không phải được Đông Hoàng bệ hạ che chở, chúng ta e rằng đã bị chấn nát thần hồn dưới khí tức này!" Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh và Thiền Ngân Sa đều chấn động nhìn Vạn Đạo Thiên Chu, trước đó họ không ở Ngọc Kinh Thành, chưa từng được thấy Tạo Hóa Chi Chu! "Đây là Vạn Đạo Thiên Chu mà Đông Hoàng bệ hạ dùng Tạo Hóa Chi Chu làm chủ thể để luyện lại, uy năng mạnh hơn Tạo Hóa Chi Chu trong quá khứ rất nhiều!" Tô Mộc cũng chấn động, với tư cách là Thánh nữ Thái Thượng Đạo, Thái Thượng Đạo của họ cũng có một thần khí chi vương là Vĩnh Hằng Quốc Độ, vì vậy nàng có hiểu biết về Tạo Hóa Chi Chu cũng là thần khí chi vương, rõ ràng sự kinh khủng của nó.

Chỉ là không ngờ Diệp Đông Hoàng lại có thể luyện lại, hơn nữa không những không luyện hỏng mà còn luyện chế nó mạnh hơn, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng Tạo Hóa Chi Chu là pháp khí bỉ ngạn do Tạo Hóa Đạo Nhân liên hợp với một đám cường giả Dương Thần luyện chế, uy năng khó lường!

Bất kể là Tạo Hóa Đạo Nhân hay là Dương Thần, đều là những ông lớn, bá chủ vô thượng trong trời đất!

Thủ đoạn của họ thông thiên triệt địa, kinh khủng vô song!

Từ đó có thể thấy, không nói đến thực lực, chỉ riêng thủ đoạn

luyện khí, Diệp Đông Hoàng đã vượt qua Tạo Hóa Đạo Nhân và các cự bá thái cổ khác!

Ầm ầm ầm!

Từng đạo lôi long thô tráng không ngừng diễn hóa, hung hăng bổ vào Vạn Đạo Thiên Chu!

Chỉ thấy bên trong Vạn Đạo Thiên Chu, ở vị trí hạt nhân, một tòa lôi trì ẩn chứa vạn đạo đứng sừng sững, cung cấp động lực không ngừng cho Vạn Đạo Thiên Chu!

Toàn thân nó tỏa ra khí cơ thôn phệ vạn vật, vĩnh hằng bất hủ!

Nó dường như cảm ứng được khí tức của vô tận lôi kiếp từ bên ngoài, từng phù văn huyền diệu sâu thẳm từ trong lôi trì sáng lên.

Những phù văn này toàn thân màu tím, tử khí mờ ảo, huyền diệu vô song, đạo vận dạt dào, phảng phất như những ký hiệu do đại đạo ngưng tụ, quy tắc cụ thể hóa, ẩn chứa huyền cơ vô cùng. ...

Chương 564

Khoảnh khắc tiếp theo.

Vô tận phù văn màu tím đột ngột bay lên, hội tụ trên bầu trời thành một con lôi long hồng hoang, thương mãng, tuyên cổ, vĩnh hằng.

Thân thể lôi long ẩn chứa từng đạo pháp tắc đại đạo văn lộ, phảng phất như khắc ghi thiên địa vạn đạo, bất cứ ai nhìn vào cũng phảng phất như thấy được hóa thân của đạo.

Gầm!

Đột nhiên, lôi long gầm lên một tiếng, trong ánh mắt chấn động và sợ hãi của vô số người, một con lôi long thông thiên triệt địa chui ra, ngao du trong vũ trụ tinh hà, thôn phệ thiên địa vạn vật. "Trời ạ, đây là rồng sao?

Sao lại có thể khổng lồ như vậy?" Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh và những người khác nhìn thấy con cự long này, trong lòng tràn đầy sợ hãi, dưới thân thể vĩ đại của con cự long này, họ như những con kiến, quá nhỏ bé! "Thật mạnh mẽ!" Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ nhìn con lôi long khổng lồ bao trùm cả Ngọc Kinh Thành, ánh mắt kinh hãi tràn đầy sợ hãi, họ biết đây là lôi trì chi linh của Vạn Đạo Thiên Chu.

Nhưng họ tuyệt đối không ngờ lôi trì chi linh của Vạn Đạo Thiên Chu lại mạnh mẽ đến vậy, e rằng nó đã đủ sức sánh ngang với cường giả chín lần lôi kiếp!

Cũng có nghĩa là, Diệp Đông Hoàng không cần ra tay, chỉ riêng con lôi trì chi linh này cũng đủ để miểu sát họ!

Gầm!

Vạn Đạo Lôi Long gầm thét, đôi mắt tựa như tinh thần của nó nhìn về phía biển sấm hàng ức dặm trên bầu trời, sau đó dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, nó há miệng hút một hơi.

Vút!

Chỉ thấy biển sấm khiến cả Tạo Vật Chủ cũng phải sợ hãi kia như sông đổ ngược, bị cự long nuốt vào miệng, biến mất không thấy! "Lôi kiếp cứ thế bị nuốt chửng?" Vô số người dụi mắt, phát hiện không phải đang nằm mơ, chỉ là thật sự quá khó tin!

Lôi kiếp khiến cả Tạo Vật Chủ cũng phải sợ hãi lại như nước trà bị nuốt chửng một ngụm!

Sau khi nuốt chửng lôi kiếp, Vạn Đạo Lôi Long vẫy đuôi một cái rồi chui vào Vạn Đạo Thiên Chu biến mất.

Nó trở về Vạn Đạo Lôi Trì, thân thể hóa thành vô số phù văn, dung nhập lại vào trong.

Lôi trì cùng với sự dung nhập của lôi long trở nên càng thêm sâu thẳm kinh khủng, vô tận sấm sét lóe lên, lách tách, cho dù là sinh linh chín lần lôi kiếp rơi vào lôi trì, cũng sẽ bị đánh thành tro!

Vút!

Diệp Đông Hoàng đưa tay vẫy, Vạn Đạo Thiên Chu hóa thành một chiếc thuyền nhỏ dài mười trượng đáp xuống dưới chân hắn, chở theo mọi người.

Tô Mộc, Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh đứng trên boong tàu màu vàng của Vạn Đạo Thiên Chu, như đang ở trong mơ!

Giống như một cô gái nghèo ở nông thôn đột nhiên được ngồi vào chiếc siêu xe phiên bản giới hạn một chiếc trên thế giới, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được! "Theo trẫm tới đây!" Diệp Đông

Hoàng nhìn các nàng một cái, đi vào bên trong Vạn Đạo Thiên Chu.

Khoang thuyền chính của Vạn Đạo Thiên Chu có chín mươi chín tiểu thế giới, trong buồm thuyền có ba mươi ba tầng trời, Diệp Đông Hoàng dẫn mọi người từ boong tàu đi vào, tiến vào tầng trời thứ nhất. "Thế giới thật rộng lớn!" Tô Mộc, Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa và những người khác chấn động nhìn xung quanh, từng ngọn núi lớn sừng sững, từng dãy núi liên miên không dứt.

Từng con sông lớn như vô số kinh mạch chằng chịt, uốn lượn tiến về phía trước!

Trên trời có một vầng mặt trời rực rỡ, chiếu sáng bốn phương!

Thần niệm của họ lan ra, không thể dò xét đến tận cùng, chỉ cảm thấy rộng lớn vô ngần, vô biên vô tế!

Diệp Đông Hoàng dẫn họ từ tầng trời thứ nhất, đi lên từng tầng một.

Các nàng đã chết lặng, chấn động không thôi.

Bên trong lại có mấy chục tiểu thế giới chồng lên nhau!

Nếu họ biết phía dưới còn có chín mươi chín thế giới, không biết sẽ kinh ngạc đến mức nào!

Đến tầng trời thứ ba mươi hai, Diệp Đông Hoàng dừng bước!

Hắn chuẩn bị biến tầng trời này thành tàng kinh lâu!

Dùng một thế giới làm tàng kinh lâu, thủ bút lớn như vậy có thể thấy được!

Tô Mộc, Nguyên Phi và những người khác đều tò mò nhìn Diệp Đông Hoàng, không biết Diệp Đông Hoàng đột nhiên dừng lại định làm gì!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, hắn đem các loại đạo thuật, võ công của Đại Thiền Tự mà hắn có được từ long hồn Thái Thủy Sơn ngưng tụ thành từng bài kinh văn, khắc lên bức tường trời của tầng trời thứ ba mươi hai của Vạn Đạo Thiên Chu.

Trong chốc lát, trên bầu trời đột nhiên truyền ra vô số tiếng tụng đọc kinh văn, trên bức tường, từng mảng kinh văn tỏa ra ánh hào quang mênh mông, phảng phất như một loại ánh sáng văn minh!

Vạn Đạo Thiên Chu vốn uy nghiêm bá đạo, giờ phút này phảng phất như có thêm một hương vị truyền bá văn minh, khí tức càng thêm nặng nề và thần thánh.

Diệp Đông Hoàng lại đem ba môn công pháp trấn tông của Đại Thiền Tự là Quá Khứ Di Đà Kinh, Hiện Tại Như Lai Kinh, Tương Lai Vô Sinh Kinh khắc lên đó.

Lập tức, trời đất phật quang mênh mông, phảng phất có một hư ảnh Phật Đà ngồi xếp bằng trong hư không, hai tay chắp lại, miệng tụng đọc phật pháp kinh văn!

Hiện Tại Như Lai Kinh là do phân thân của Diệp Đông Hoàng lấy được từ Hồng Dịch, hiện tại Nhân Tiên phân thân của hắn cũng đang tu luyện! "Quá Khứ Di Đà Kinh, Hiện Tại Như Lai Kinh, Tương Lai Vô Sinh Kinh..." Ánh mắt của Tô Mộc, Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa, hai chị em Hoa Lộng Nguyệt nóng rực, chấn động nhìn lên bầu trời, họ không ngờ Diệp Đông Hoàng lại không hề kiêng dè mà trưng bày những công pháp vô thượng này cho họ xem.

Phải biết rằng vì những công pháp này, họ dù phải liều mạng cũng nguyện ý!

Thiền Ngân Sa bị phân thân của Diệp Đông Hoàng bắt đến, vốn trong lòng tràn đầy oán hận, nhưng giờ phút này, trong lòng lại âm thầm vui mừng!

Quả nhiên, họa là nơi phúc dựa vào!

Đây tuyệt đối là cơ duyên lớn nhất đời nàng!

Hai chị em Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh cũng vậy, họ bị Hòa Thân Vương đưa đến để lấy lòng Diệp Đông Hoàng, trong lòng tự nhiên không muốn.

Nhưng lại không thể không khuất phục.

Bây giờ nhìn thấy những công pháp này, đâu còn chút oán khí nào, hận không thể ở lại đây cả đời không đi!

Tuy nhiên, khi họ nghĩ rằng đã kết thúc, thì đó lại chỉ là bắt đầu!

Chư Thiên Sinh Tử Luân, Tạo Hóa Thiên Kinh, Thái Thượng Đan Kinh, Thiên Hương Tam Quyển, Đại Hoang Tù Thiên Chỉ, Đại Hoang Vu Kinh, Phật Nộ Hỏa Liên, Phần Quyết, Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, Thái Cực Huyền Thanh Đạo...

Bách Bộ Phi Kiếm, Hoành Quán Bát Phương, Nhất Kiếm Cách Thế, Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, Tiên Thiên Cương Khí, Thần Hỏa Phân Thân, Hàng Long Thập Bát Chưởng, Nhất Dương Chỉ, Lục Mạch Thần Kiếm, Dịch Cân Kinh...

Từng loại công pháp võ kỹ đủ loại như dòng lũ văn tự khắc lên bức tường trời của tầng trời thứ ba mươi hai, khiến mọi người hoa cả mắt.

Đây đều là những công pháp mà Diệp Đông Hoàng đã thu thập được từ các thế giới đã trải qua, một số công pháp tuy không mạnh, nhưng lại là nền tảng của một thế giới!

Cùng với sự dung nhập của từng môn công pháp võ kỹ, Diệp Đông Hoàng có thể cảm ứng rõ ràng Vạn Đạo Thiên Chu đã xảy ra biến hóa thần bí.

Tuy chưa lập tức tăng mạnh uy năng, nhưng tiềm lực ẩn giấu lại trở nên lớn hơn.

Vô số kinh văn được khắc lên bức tường của tầng trời thứ ba mươi hai, mỗi một kinh văn đều tỏa ra ánh hào quang mênh mông mãnh liệt, như một vầng mặt trời chiếu rọi chín tầng trời.

Cùng lúc đó, bên ngoài Vạn Đạo Thiên Chu, phía sau cánh buồm khổng lồ hiện ra từng vòng hào quang mênh mông như biển, những hào quang này ngưng tụ thành chín vòng sáng xoay chuyển chậm rãi.

Bên trong vòng sáng mơ hồ có vô số kinh văn bay múa nhảy nhót, phảng phất như vòng hào quang rực rỡ ngưng tụ sau đầu người, có thể gia trì lực lượng văn minh cho Vạn Đạo Thiên Chu!

Đây là văn minh tu luyện!

Cùng với việc Diệp Đông Hoàng thu thập càng nhiều công pháp, chín vòng sáng này sẽ càng mạnh mẽ, có nó gia trì, uy năng của Vạn Đạo Thiên Chu ít nhất tăng thêm ba thành!

Và dưới sự bao bọc của chín vòng hào quang này, Vạn Đạo Thiên Chu hiện ra vô cùng thần thánh, huyền ảo khó lường.

Thậm chí dưới sự bao quanh của chín vòng hào quang này, kết cấu tầng sâu của Vạn Đạo Thiên Chu dường như cũng âm thầm xảy ra một loại biến hóa bản chất thần bí chưa biết, giống như sinh mệnh đang tiến hóa! "Công pháp ở đây các ngươi có thể tùy ý tu luyện, nhưng tham thì thâm, các ngươi hãy dựa vào bản thân để lựa chọn công pháp phù hợp!" Diệp Đông Hoàng nhìn những người đang chấn động, dặn dò. "Đa tạ bệ hạ!" Mọi người mừng rỡ, trước đó tuy Diệp Đông Hoàng không hề né tránh họ, nhưng không có lời của Diệp Đông Hoàng, họ cũng không dám tùy tiện tu luyện!

Bây giờ được Diệp Đông Hoàng khẳng định, từng người một tự

nhiên vui mừng khôn xiết! "Bây giờ Dương Bàn đã luyện thành Tương Lai Chi Chủ, dường như cũng không cần thiết phải giữ lại hắn nữa!" Không để ý đến các nàng đang đắm chìm trong công pháp không thể tự thoát ra, Diệp Đông Hoàng thầm nghĩ.

Vô Sinh phân thân của hắn dưới sự gia trì của lực lượng tín ngưỡng khổng lồ cũng đã tu thành Tương Lai Chi Chủ.

Tương Lai Chi Chủ!

Đây là thân ngoại hóa thân biến hóa thành sau khi Tương Lai Vô Sinh Kinh luyện thành Bất Hủ Nguyên Thần, sau khi Tương Lai Vô Sinh Kinh luyện đến cảnh giới cao nhất, có thể dung nhập ý niệm tín ngưỡng vào linh hồn.

Từ xưa đến nay, người luyện Tương Lai Vô Sinh Kinh đến cảnh giới này, e rằng ngoài người sáng lập thần bí khó lường ra, bây giờ cũng chỉ có Vô Sinh phân thân của Diệp Đông Hoàng và Càn Đế Dương Bàn.

Diệp Đông Hoàng ý niệm vừa động, Vô Sinh phân thân trong Tán Hoa Lâu lập tức xuất hiện trước mặt, không chút do dự, Vô Sinh phân thân trực tiếp dung nhập vào cơ thể hắn.

Bùm!

Cơ thể Diệp Đông Hoàng chấn động, khí tức trong cơ thể lại mạnh thêm vài phần, trong mắt như có vô tận tinh hà biến đổi, quát khẽ: "Tương Lai Chi Chủ, ra đây!" Khoảnh khắc tiếp theo, một vị ngồi trên đài sen, hai tay kết ấn, thân mặc một bộ bào tử màu vàng, nhưng không phải là loại quan phục của sĩ đại phu cao quan, mà là một vị Phật Đà thần bí để trần ngực, chân vắt chéo, hiện ra sau lưng Diệp Đông Hoàng.

Giữa trán của vị Phật Đà này có một con mắt dọc, trong lòng bàn

tay mỗi bên có một con mắt, trong lòng bàn chân cũng có một con mắt, trên đỉnh đầu cũng có một con mắt, giữa lưng cũng có một con mắt, tổng cộng có chín con mắt.

Chương 565

Chín con mắt này không ngừng nhấp nháy, vô số dòng lũ thông tin đang được vận hành bên trong, mỗi một hơi thở đều tính toán hàng ức vạn lần.

Phảng phất như tất cả mọi thứ trên trời dưới đất đều nằm trong sự tính toán của vị Phật Đà này.

Đây chính là "Tương Lai Vô Sinh Kinh" đại thành, kết hợp với vô tận lực lượng tín ngưỡng, mới có thể ngưng tụ ra thân ngoại chi thân — Tương Lai Chi Chủ, Tương Lai Chi Phật!

Đây là do Vô Sinh phân thân tu luyện thành, nhưng bây giờ sau khi dung nhập vào bản thể của Diệp Đông Hoàng, tự nhiên là của Diệp Đông Hoàng! "Tương Lai Chi Chủ, không tệ không tệ!" Diệp Đông Hoàng nhìn vị Phật Đà thần bí có chín mắt đang ngồi trên đài sen, trên mặt không nhịn được lộ ra một tia vui mừng.

Một vị Tương Lai Chi Chủ này, chính là truyền thuyết đại thành của "Tương Lai Vô Sinh Kinh", thành tựu cao nhất của Tương Lai Vô Sinh Kinh.

Tương Lai Chi Chủ, là một cá thể độc lập, là thân ngoại chi thân, vừa là Diệp Đông Hoàng, lại không phải là Diệp Đông Hoàng, sự huyền diệu trong đó, một lời khó nói hết.

Tương Lai Chi Chủ, được xưng là có thể tính toán tất cả, thấu suốt tương lai...

Thế nào là Tương Lai Chi Chủ, nắm giữ tương lai, sáng tạo tương lai!

Chín con mắt trên người Tương Lai Chi Chủ, là Thiên Nhãn, Địa

Nhãn, Tuệ Nhãn, Trí Nhãn, Chướng Nhãn, Pháp Nhãn, Chân Nhãn, Hư Nhãn, Huyền Nhãn.

Chín con mắt này, thông thiên triệt địa, nhìn thấu quá khứ vị lai, tất cả mọi biến hóa.

Tuy nhiên, Diệp Đông Hoàng biết tương lai có vô tận biến số, không thể toàn tri toàn năng, tính toán hết tương lai, nhưng khả năng suy diễn của Tương Lai Chi Chủ vô cùng kinh khủng, điều này là chắc chắn.

Nó có thể tính toán mọi thứ, ví dụ như công pháp, võ kỹ, trận pháp, đan dược, lòng người, chế độ phẩm cấp quan viên, thiên văn, địa lý, hư thực, tương lai...

Tóm lại là không có gì mà Tương Lai Chi Chủ không thể tính toán!

Trong nguyên tác, trư cước Hồng Dịch sau khi có được Tương Lai Chi Chủ, đã dung hợp với Thái Cực Nguyên Thần do mình sáng tạo ra từ đạo Dịch Kinh, sáng tạo ra "Hi"!

Sau đó gần như tính toán được tất cả, trong tình tiết sau này, nắm giữ mọi tiên cơ.

Tuy nhiên, đối với Diệp Đông Hoàng mà nói, hắn có tính toán thế nào cũng vô dụng!

Hơn nữa Tương Lai Chi Chủ của Dương Bàn sắp thuộc về hắn rồi!

Tương Lai Chi Chủ của hắn sau khi thôn phệ dung hợp Tương Lai Chi Chủ mà Dương Bàn luyện thành, sẽ trở nên càng mạnh mẽ, càng thần bí khó lường!

Trư cước chẳng qua là con heo hắn nuôi, chỉ chờ nuôi béo để ăn thịt! "Lẽ nào đây chính là truyền thuyết về Tương Lai Vô Sinh Kinh đại thành, thành tựu cao nhất của Tương Lai Vô Sinh Kinh, Tương

Lai Chi Chủ?" Tô Mộc bừng tỉnh từ vô số công pháp huyền diệu, nhìn con lạc đà quái dị có chín con mắt đang ngồi trên đài sen bên cạnh Diệp Đông Hoàng, kinh hô liên tục! "Truyền thuyết về Tương Lai Vô Sinh Kinh ư?

Tương Lai Chi Chủ?" Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa kinh hô nhưng mang theo một tia nghi hoặc, các nàng là một trong tám đại yêu tiên của thiên hạ, kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chỉ từng nghe nói qua Tương Lai Vô Sinh Kinh.

Đối với Tương Lai Chi Chủ thì không hiểu rõ.

Còn về Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh hai nữ thì càng thêm mù mờ.

Dù sao thì thân phận, thực lực chênh lệch vẫn còn đó! "Không sai, chẳng qua chỉ là một tôn Tương Lai Chi Chủ mà thôi, không tính là gì cả, Dương Bàn hiện tại cũng đã tu thành rồi, vừa hay dùng để thôn phệ làm lớn mạnh Tương Lai Chi Chủ của Trẫm!" Diệp Đông Hoàng gật gật đầu, ý niệm vừa động, Vạn Đạo Thiên Chu liền trấn áp về phía hoàng cung Ngọc Kinh thành. "Bệ hạ chuẩn bị động thủ với Dương Bàn rồi sao?" Tô Mộc mắt sáng lên, là người phụ nữ đầu tiên của Diệp Đông Hoàng ở thế giới Dương Thần, nàng biết khá nhiều tin tức.

Càng biết rõ sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng!

Muốn giết Dương Bàn cũng không phải chuyện gì khó. "Không sai, nếu đã mập rồi thì không cần phải chờ nữa!" Vừa nói, trước mặt Diệp Đông Hoàng hiện ra một cánh cửa vàng, hắn bước vào!

Tô Mộc, Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa cùng những người khác cũng vội vàng theo sau.

Các nàng vừa bước ra khỏi cánh cửa thì phát hiện đã đến trên

boong tàu của Vạn Đạo Thiên Chu.

Mà Vạn Đạo Thiên Chu lúc này đã lơ lửng trên không trung hoàng cung, Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ cùng vô số cường giả đứng trước Vạn Đạo Thiên Chu, ánh mắt ngưng trọng, đề phòng vạn phần. "Diệp Đông Hoàng, ngươi lại muốn làm gì?" Dương Bàn cố nén cơn giận, lớn tiếng chất vấn.

Khoảng cách từ lần trước Diệp Đông Hoàng lẻn vào hoàng cung của hắn chưa đầy nửa năm, không ngờ Diệp Đông Hoàng lại đến, thật sự coi hoàng cung như nhà mình sao?

Thích đến là đến ư?

Không sai, Diệp Đông Hoàng chính là coi hoàng cung như nhà mình! "Trẫm cảm thấy Tán Hoa Lâu quá nhỏ, chuẩn bị đổi chỗ khác, hoàng cung của ngươi không tệ, Trẫm muốn nó!" Diệp Đông Hoàng phảng phất như không nhìn thấy lửa giận trong mắt Dương Bàn, thản nhiên nói. "Càn rỡ!" Dương Bàn còn chưa mở miệng, Hồng Huyền Cơ đã giận không thể át, Diệp Đông Hoàng đây là muốn đoạt vị a!

Dương Bàn cũng sắc mặt tái xanh, tuy hắn sớm biết sẽ có ngày này, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy!

Từng văn võ đại thần trung thành với Dương Bàn đều trừng mắt giận dữ!

Mà những thế gia đại tộc, những văn võ có lòng dạ khác thì nheo mắt lại, nội tâm rục rịch!

Có kẻ muốn thiên hạ đại loạn, thừa cơ trỗi dậy.

Có kẻ muốn đổi chủ tử để kết giao với Diệp Đông Hoàng, biết đâu có thể tiến thêm một bước!

Có kẻ thì chuyện không liên quan đến mình nên mặc kệ!

Có kẻ… "Diệp Đông Hoàng, Trẫm đã nhịn ngươi rất lâu rồi, thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch, có thể làm càn sao!" Dương Bàn sắc mặt âm trầm, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, hắn biết Diệp Đông Hoàng đã mở miệng thì hôm nay không thể nào giải quyết êm đẹp được nữa! "Giết!" Trong mắt Dương Bàn sát ý dâng trào, phun ra một âm thanh lạnh như băng.

Tiếng nói vừa dứt.

Giữa thiên địa bỗng thêm ba phần sát khí! "Giết!" "Giết!" Xung quanh vô số binh lính, cường giả đồng loạt gầm lên, thi triển thần thông, hội tụ thành sức mạnh vô biên nghiền ép về phía Diệp Đông Hoàng! "Chư Thiên Sinh Tử Luân!" Hồng Huyền Cơ cũng ra tay, vừa ra tay chính là tuyệt chiêu thành danh của hắn.

Chư Thiên Sinh Tử Luân hiện nay dưới sự thúc đẩy của sức mạnh Nhân Tiên đỉnh phong, phảng phất như thiên địa chúng thần đẩy cự luân cuồn cuộn lao tới, thế không thể cản!

Cộng thêm các cường giả cùng bạo phát, khí thế ngút trời, khí tức khủng bố lập tức chấn động toàn bộ Ngọc Kinh thành.

Vô số cường giả nhìn thấy Vạn Đạo Thiên Chu bay vào hoàng cung đều run rẩy, nhìn về phía hoàng cung từ xa.

Đây là sắp đổi trời rồi!

Bọn họ lại nên đi đâu về đâu? "Chưởng Trung Càn Khôn!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra tóm, một bàn tay khổng lồ vô tận như bầu trời trấn áp xuống, bất kể là võ công hay đạo thuật đều bị nghiền nát!

Một khắc sau.

Vô số cường giả liền cảm thấy càn khôn điên đảo, nhật nguyệt đảo lộn, bóng tối vô biên!

Họ bị một bàn tay to lớn vô cùng mạnh mẽ tóm lấy, năm ngón tay

như núi Thái Cổ siết chặt!

Bành!

Như pháo hoa bung nở, vô số cường giả ra tay trong nháy mắt hóa thành tro bụi, huyết nhục linh hồn bị vòng xoáy hiện ra trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng thôn phệ sạch sẽ! "Đi!" Ngàn cân treo sợi tóc, Dương Bàn kéo lấy Hồng Huyền Cơ mở ra một cánh cửa hư không rồi trốn vào trong đó. "Ực!" Giờ khắc này, trời đất chìm trong tĩnh lặng chết chóc!

Vô số cường giả yết hầu chuyển động, khó khăn nuốt nước bọt.

Thế nào là cường giả?

Đây chính là cường giả!

Thế nào là khủng bố?

Đây chính là khủng bố! "Bệ hạ thật sự quá mạnh!" Tô Mộc, Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa cùng các nữ nhân khác đôi mắt đẹp dị sắc liên tục, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Diệp Đông Hoàng, tâm thần chấn động, tình cảm ngưỡng mộ sùng bái hiện rõ trên nét mặt!

Mà ngay khi các nàng còn đang kinh ngạc, Diệp Đông Hoàng đã bước một bước, theo sát Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ tiến vào cánh cửa không xác định kia!

Nhìn qua cánh cửa, có thể lờ mờ thấy bên trong có núi có nước, có từng bóng người, rõ ràng là một tiểu thế giới! "Giết!" Diệp Đông Hoàng vừa tiến vào tiểu thế giới, nghênh diện đón anh là một đại quân hơn ngàn người mặc áo giáp, khí tức cường đại!

Những đại quân này, mỗi người đều có tu vi Đại Tông Sư, mặc áo giáp đặc chế, đủ để sánh ngang với Võ Thánh! "Chênh lệch thực lực không phải là thứ mà số lượng có thể bù đắp!" Diệp Đông Hoàng nhìn đại quân hơn ngàn người kết thành trận pháp, khí huyết mênh mông

ngưng kết thành một thể, hóa thành một cây trường thương màu máu khủng bố đủ để uy hiếp Nhân Tiên đỉnh phong, khinh thường lắc đầu!

Đồng thời, Diệp Đông Hoàng cảm giác trên người xung quanh truyền đến từng luồng lực cấm cố mạnh mẽ, phảng phất như từng sợi xiềng xích quy tắc lan ra toàn thân, khóa chặt hắn lại. "Sức mạnh thế giới của tiểu thế giới sao?" Diệp Đông Hoàng cảm nhận một chút, không hề kinh hoảng, hắn biết tiểu thế giới này đã bị Dương Bàn luyện hóa, nơi đây là sân nhà của Dương Bàn.

Chương 566

Nhưng loại sức mạnh thế giới ở mức độ này, vẫn không làm gì được hắn! "Phá!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra tóm, không gian xung quanh bị chấn vỡ, từng tầng sụp đổ, cây trường thương màu máu do đại quân ngưng tụ thành dưới một cái tóm của Diệp Đông Hoàng liền tan biến không dấu vết.

Ngay sau đó.

Trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng truyền ra một luồng hấp lực khủng bố khó tả, đại quân do mấy ngàn Đại Tông Sư tạo thành như tơ liễu bay lên trời, sau đó bị vòng xoáy thôn phệ trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng nuốt chửng. "Chân Không Đại Thủ Ấn!" "Chư Thiên Sinh Tử Luân!" Cùng lúc đó, Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ lại ra tay lần nữa.

Mà khi Dương Bàn ra tay, một bóng hình tỏa ra phật quang bỗng nhiên từ trong cơ thể hắn chui ra.

Bóng hình này là một con lạc đà, mặc áo bào vàng, hở ngực, giữa trán có một con mắt dọc, lòng bàn tay, lòng bàn chân, đỉnh đầu, lưng đều mọc một con mắt, tổng cộng có chín con mắt.

Con lạc đà này chính là Tương Lai Chi Chủ mà Dương Bàn sau khi tu luyện "Tương Lai Vô Sinh Kinh" đến cảnh giới Tạo Vật Chủ, lợi dụng sức mạnh tín ngưỡng mênh mông của ba tỷ dân chúng Đại Càn hoàng triều ngưng tụ ra.

Hình thái của nó gần như giống hệt Tương Lai Chi Chủ mà Diệp Đông Hoàng ngưng tụ ra. "Chân Không Đại Thủ Ấn!" Tương Lai Chi Chủ này sau khi hiện thân cũng giống như Dương Bàn sử dụng "Chân Không Đại Thủ Ấn", sức mạnh tín ngưỡng vô lượng của Đại Càn

hoàng triều gia trì lên đòn tấn công này, hóa thành một quyền ấn khủng bố bài sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa, ầm ầm đánh về phía Diệp Đông Hoàng. "Tương Lai Chi Chủ!" Diệp Đông Hoàng mắt sáng lên, hắn sở dĩ giữ lại Dương Bàn không giết chẳng phải là vì khoảnh khắc này sao, để Dương Bàn luyện thành Tương Lai Chi Chủ, cung cấp cho hắn thôn phệ lớn mạnh!

Nghĩ đến đây, trong cơ thể Diệp Đông Hoàng cũng hiện ra một bóng hình tỏa phật quang, bóng hình này gần như giống hệt Tương Lai Chi Chủ của Dương Bàn!

Chính là Tương Lai Chi Chủ của Diệp Đông Hoàng!

Ầm ầm!

Diệp Đông Hoàng đưa tay ra, vô tận pháp tắc ngưng tụ, quy tắc thiên địa của tiểu thế giới cũng phải lui bước trước vạn đạo pháp tắc của Diệp Đông Hoàng.

Trong nháy mắt.

Tiểu thế giới của Dương Bàn bị lĩnh vực vạn đạo của Diệp Đông Hoàng bao phủ, hoàn toàn biến thành lĩnh địa của Diệp Đông Hoàng, Chân Không Đại Thủ Ấn của Dương Bàn, Chư Thiên Sinh Tử Luân của Hồng Huyền Cơ đều tan vỡ!

Sau đó, Diệp Đông Hoàng tóm lấy Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ, nắm chúng trong lòng bàn tay!

Tương Lai Chi Chủ của hắn cũng tóm lấy Tương Lai Chi Chủ của Dương Bàn và bắt đầu thôn phệ! "Ngươi chần chừ không động thủ là để chờ Trẫm luyện thành Tương Lai Chi Chủ, để cho Tương Lai Chi Chủ của ngươi thôn phệ lớn mạnh ư?" Dương Bàn bị Diệp Đông Hoàng tóm trong lòng bàn tay, nhìn thấy thần sắc của Diệp Đông Hoàng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin!

Hóa ra từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ được Diệp Đông Hoàng đặt vào mắt!

Hắn chỉ là một công cụ nhân! "Không sai!

Bây giờ ngươi có thể yên tâm đi rồi!" Diệp Đông Hoàng nắm chặt tay, vị chí tôn của Đại Càn vương triều, chúa tể trên danh nghĩa của Đại Thiên Thế Giới cứ thế bị bóp chết!

Đương nhiên, cùng bị bóp chết với hắn còn có người bạn thân của hắn là Hồng Huyền Cơ!

Ông!

Lúc này, Tương Lai Chi Chủ thôn phệ Tương Lai Chi Chủ của Dương Bàn, toàn thân tỏa ra thần quang vô lượng, ức vạn vạn phù văn sáng lên trên thân Tương Lai Chi Chủ.

Giờ khắc này, Tương Lai Chi Chủ của Diệp Đông Hoàng đã đại thành, tốc độ suy diễn ít nhất gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần so với trước! "Không tệ!" Cảm nhận sức mạnh của Tương Lai Chi Chủ, trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia cười, hiện tại thôn phệ Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ, cũng coi như chính thức bước lên vũ đài lớn! "Nhưng hiện tại nhân thủ dường như vẫn còn hơi thiếu…" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia suy tư, hắn hiện tại tuy có mấy phân thân, còn có không ít nữ nhân, cùng với việc tiếp quản thế lực của Quán Quân Hầu.

Nhưng chiến lực cường đại thật sự có thể dùng được cũng chỉ có mấy phân thân của hắn! "Trong Tử Tịch Thiên Lao của Trung Ương Thế Giới ở Thiên Ngoại Thiên giam giữ vô số cường giả Thiên Ngoại Thiên, Nhân Tiên đỉnh phong cũng không ít, hơn nữa dưới Tử Tịch Thiên Lao còn có một tôn Thần Vương!" "Nữ Thần Vương duy nhất trong Ngũ Đại Thần Vương Thái Cổ —— Câu Ly Thần Vương!" Nghĩ đến đây, Diệp Đông Hoàng trong lòng khẽ động, đối với vị Thần

Vương này rất có hứng thú, hắn vừa hay qua đó thu phục vài thuộc hạ, cũng tiện để khống chế Đại Thiên Thế Giới tốt hơn. … Năm thứ sáu mươi mốt triều Đại Càn, Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ xông vào hoàng cung, trấn sát Càn Đế Dương Bàn, Thái sư Hồng Huyền Cơ, chiếm cứ Ngọc Kinh thành, thành lập Đại Hạ Vương Triều!

Trong nháy mắt, danh tiếng của Diệp Đông Hoàng vang dội khắp thiên hạ, không chỉ lan truyền khắp Đại Càn hoàng triều, mà ngay cả Thần Phong Quốc ở phía nam, Vân Mông Quốc, Nguyên Đột Quốc ở phía bắc, cùng với các quốc gia như Hỏa La Quốc ở Tây Vực, đều có người nghe danh.

Nhất thời, Đại Thiên Thế Giới chấn động, thiên hạ phong khởi vân dũng, vô số kẻ dã tâm rục rịch, phảng phất như mở ra một đại thế.

Phân thân Nhân Tiên đỉnh phong của Diệp Đông Hoàng trấn giữ Ngọc Kinh thành, phân thân Tạo Hóa, phân thân Thái Thượng và phân thân Quá Khứ trấn thủ tứ phương.

Mà bản tôn của Diệp Đông Hoàng lại lái Vạn Đạo Thiên Chu rời khỏi Đại Thiên Thế Giới! … Phía trên Đại Thiên Thế Giới là từng tầng khí quyển, mà bên ngoài khí quyển là dòng chảy hỗn loạn của hư không và ngân hà mênh mông.

Vạn Đạo Thiên Chu được bao bọc bởi hai vầng hào quang văn minh rực rỡ, thần thánh uy nghiêm, phá tan dòng chảy hỗn loạn vô tận, ngao du trong ngân hà rộng lớn vô biên, vượt qua mọi chông gai! "Đây chính là bên ngoài Đại Thiên Thế Giới sao?" Thiền Ngân Sa tựa vào lòng Diệp Đông Hoàng, đôi mắt đẹp nhìn không gian vô tận xung quanh, có từng ngôi sao rực rỡ, đẹp lộng lẫy, nhìn mà lòng dâng trào!

Mặc dù là Ngân Sa Vương, một trong tám đại yêu tiên của thiên hạ, nhưng với thực lực của nàng cũng không thể tiếp xúc được với

thế giới bên ngoài này.

Thế giới Dương Thần lấy Đại Thiên Thế Giới làm trung tâm, mà trung tâm của ngân hà vô tận này chính là thế giới tinh thần nơi "Thiên Ngoại Thiên" tọa lạc, trên đó có vô số tinh thần, cư ngụ vô số nhân loại.

Thời Trung Cổ, một số chư tử nguyên thần chu du Thiên Ngoại Thiên, truyền bá văn minh, vì vậy Đại Thiên Thế Giới còn được gọi là Tiên Giới.

Nhưng Đại Thiên Thế Giới và thế giới tinh thần Thiên Ngoại Thiên cách nhau không biết bao nhiêu ức vạn dặm, hơn nữa trong dòng chảy hỗn loạn của hư không, không biết ẩn giấu bao nhiêu không gian… Vì vậy, dù là Tạo Vật Chủ, nếu bay bình thường, muốn đến được Thiên Ngoại Thiên, cũng vô cùng gian nan!

Tuy nhiên, trong dòng chảy hỗn loạn của hư không, tồn tại một số thông đạo không gian bí mật được người ta dùng đại pháp lực khai phá.

Thông qua những thông đạo không gian này, có thể trong nháy mắt vượt qua ngàn vạn dặm, tiết kiệm vô số thời gian.

Đương nhiên, với thực lực của Diệp Đông Hoàng và thần khí như Vạn Đạo Thiên Chu, đi đường tự nhiên không cần phải đi thông đạo không gian nào cả!

Tốc độ của bản thân hắn đã đủ để dễ dàng ngao du vô số thế giới tinh thần của Thiên Ngoại Thiên! "Bệ hạ, hiện giờ Đại Hạ Vương Triều vừa mới thành lập, đang lúc bất ổn, Bệ hạ đến Thiên Ngoại Thiên này làm gì ạ?" Thiền Ngân Sa nhìn ngân hà đẹp lộng lẫy xung quanh, quay đầu nhìn Diệp Đông Hoàng, hỏi ra nghi vấn đã giấu trong lòng từ lâu! "Chính vì Đại Thiên Thế Giới đang bất ổn, nên Trẫm mới ra ngoài thu phục vài thuộc hạ, để giúp Trẫm trấn áp sự bất ổn của

Đại Thiên Thế Giới!" Diệp Đông Hoàng ôm thân thể mềm mại của Thiền Ngân Sa, ánh mắt sâu thẳm nhìn ngân hà vô tận, phảng phất như nhìn thấu hư không, thấy được từng ngôi sao sinh mệnh! "Bệ hạ tu vi thông thiên, vô địch thiên hạ, hoàn toàn có thể trực tiếp thu phục cường giả của Đại Thiên Thế Giới, vì sao phải bỏ gần tìm xa đến Đại Thiên Thế Giới này?" Hoa Lộng Nguyệt ngồi bên cạnh, lột một quả nho đút vào miệng Diệp Đông Hoàng, không hiểu hỏi.

Lần này rời khỏi Đại Thiên Thế Giới, Diệp Đông Hoàng ngoài Thiền Ngân Sa, còn mang theo chị em Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh!

Lúc này hai chị em ngồi hai bên Diệp Đông Hoàng hầu hạ! "Dệt hoa trên gấm sao bì được với đưa than ngày tuyết.

Đại Thiên Thế Giới đang bất ổn, từng cường giả dã tâm bừng bừng, rục rịch!" "Mà thế giới tinh thần Thiên Ngoại Thiên này do Trung Ương Thế Giới tùy ý chinh phạt, không thần phục thì chết, vô số cường giả sống gian nan, sống trong nước sôi lửa bỏng!" "Lúc này, Trẫm xuất hiện giúp họ một tay, từng người tất nhiên sẽ cảm kích vô cùng, thu phục họ tự nhiên dễ như trở bàn tay!" Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Diệp Đông Hoàng đã xuyên thấu tầng tầng không gian, nhìn thấy một ngôi sao vô cùng to lớn cách xa ức vạn dặm!

Lúc này, trên ngôi sao đó tiếng giết chóc vang trời, mấy trăm vạn đại quân điên cuồng chém giết, vô số cường giả liều mạng, máu vẩy đầy trời sao, thảm liệt đến cực điểm! "Bệ hạ thánh minh!" Chị em Hoa Lộng Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, không ngờ Thiên Ngoại Thiên này cũng hỗn loạn như vậy, quả nhiên có người là không tránh khỏi tranh đấu! "Phía trước có một ngôi sao đang bị tấn công, chúng ta qua đó xem sao!" Vừa nói, Diệp Đông Hoàng điều khiển Vạn Đạo Thiên Chu vượt qua không gian bay về phía ngôi sao đang giao chiến đó!

Vút!

Vạn Đạo Thiên Chu vượt qua không gian, trong nháy mắt đã đến trên không ngôi sao! "Giết!" "Giết giết giết!" Tiếng hét giết chóc đinh tai nhức óc, kinh thiên động địa, mấy trăm vạn đại quân chém giết lẫn nhau, chiến hỏa bao trùm cả hành tinh, tiếng hét giết chóc kinh hồn động phách vang vọng khắp không trung hành tinh.

Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh trợn to mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng chém giết kịch liệt bên dưới.

Đây là lần đầu tiên các nàng thấy nhiều đại quân chém giết nhau như vậy.

Trong đó Võ Thánh, Nhân Tiên càng nhiều đến mấy trăm vị, quả thực không thể tin được! "Ầm ầm ầm…" Trên chiến trường máu chảy thành sông, thây chất thành núi, một bóng hình anh vũ đang kịch chiến với mấy vị cường giả Võ Đạo Nhân Tiên!

Toàn thân nàng mang theo quyền ý mênh mông vô cùng, sức mạnh bá đạo, chân khí cường đại, huyệt khiếu toàn bộ mở ra, dao động vô hình tỏa ra.

Một quyền một cước, trời long đất lở, va chạm với mấy bóng hình khủng bố xung quanh.

Mỗi lần va chạm, bão năng lượng sinh ra đều hất tung từng mảng thi thể lên không trung, sau đó rất nhiều thi thể trực tiếp bị chấn vỡ giữa không trung, hóa thành mưa máu mênh mông rơi xuống.

Nơi họ giao chiến hóa thành vùng cấm của sinh mệnh, dù là cường giả Võ Thánh bị cuốn vào, cũng sẽ bị xé nát trong nháy mắt, hóa thành mưa máu đầy trời!

Mà trong hư không bên ngoài chiến trường, có mấy bóng hình lăng không đứng đó, mỗi người đều mặc áo giáp cực kỳ dữ tợn, toàn thân

gai xương tua tủa, vừa cao vừa to, như ma thần!

Toàn thân tỏa ra khí tức như biển như vực, giống như câu hồn chi thần dưới trướng Địa Phủ Minh Hoàng. "Lê Phù Tinh Chủ, chống cự ngoan cố là vô dụng, thần phục Trung Ương Thế Giới là lối thoát duy nhất của ngươi!" Một bóng người cầm đầu, ngạo nghễ nói với Lê Phù Tinh Chủ đang bị vây công, mang theo khí thế kẻ cả. "Liệt Phong Thiên Quân!

Có bản lĩnh thì đến chiến là được!" Lê Phù Tinh Chủ quyền ý tung hoành, bá đạo khủng bố, dù bị mấy vị cường giả Nhân Tiên vây công, vẫn không hề có chút thỏa hiệp hay sợ hãi.

Ở Trung Ương Thế Giới, những người được gọi là Thiên Quân đều là cao thủ cấp Nhân Tiên sơ cấp, hoặc là cường giả Ngũ Thứ Lôi Kiếp.

Là sức mạnh trung thượng tầng vững chắc nhất của Trung Ương Thế Giới!

Nếu quy đổi thành quan chức, tương đương với các Đốc Phủ, quan lớn cai quản biên cương của Đại Càn hoàng triều! "Cường giả tên Lê Phù Tinh Chủ này thật lợi hại!" Thiền Ngân Sa, chị em Hoa Lộng Nguyệt nhìn thấy Lê Phù Tinh Chủ lấy một địch năm mà vẫn mạnh mẽ như vậy, trong mắt tràn đầy kính phục.

Chương 567

Các nàng tuy không nhìn ra Lê Phù Tinh Chủ cụ thể ở cảnh giới nào, nhưng các nàng có thể thấy các cường giả vây công nàng đều là cường giả Nhân Tiên! "Nhân Tiên đỉnh phong, nhất khiếu thông bách khiếu, tự nhiên lợi hại hơn cường giả Nhân Tiên bình thường!" Diệp Đông Hoàng nhìn bóng hình anh tư hiên ngang trên chiến trường, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Hắn không ngờ vừa mới đến Thiên Ngoại Thiên đã gặp được Lê Phù Tinh Chủ.

Trong nguyên tác, Lê Phù Tinh của Lê Phù Tinh Chủ bị Trung Ương Thế Giới chiếm lĩnh, Lê Phù Tinh Chủ bị thương, cuối cùng dưới sự hy sinh của ba trăm vị trưởng lão đã liều mạng mở ra thông đạo, để Lê Phù Tinh Chủ mang theo hai mươi tư hiền giả dưới trướng chạy trốn!

Vì Lê Phù Tinh Chủ đã liên lạc được với Hồng Huyền Cơ, nên chuẩn bị đến Đại Thiên Thế Giới đầu quân cho Dương Bàn, kết quả giữa đường gặp phải Hồng Dịch, bị Hồng Dịch cướp mất!

Diệp Đông Hoàng có ấn tượng với nàng, lần này đến Thiên Ngoại Thiên cũng có ý định thu phục nàng! "Lê Phù Thất Thức!" Lê Phù Tinh Chủ quyền ý ngút trời, là đỉnh phong Nhân Tiên, nhất khiếu thông đạt bách khiếu, uy lực vô cùng vô tận, tung hoành tứ phương, diệt địch vô số.

Bảy chiêu võ công vừa thi triển ra, kình khí bá đạo quét ngang trời đất, lập tức đánh trọng thương đẩy lui năm đại Thiên Quân là Hình Cực Thiên Quân, Kinh Hồng Thiên Quân, Sơn Hoang Thiên Quân, Ngũ Huyễn Thiên Quân, Linh Lung Thiên Quân đang vây công nàng.

"Mạnh quá!" Năm đại Thiên Quân ánh mắt kiêng kỵ, Nhân Tiên đỉnh phong quả nhiên không tầm thường, nếu bọn họ đơn độc đối mặt với Lê Phù Tinh Chủ, e rằng sớm đã bị đánh nổ tung!

Nhưng dù năm người họ liên thủ cộng thêm mấy vạn Hoàng Tuyền Quân, vẫn ở thế yếu!

Đương nhiên, toàn bộ chiến trường họ vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối!

Đợi đại quân của họ quét sạch các cường giả khác của Lê Phù Tinh, cuối cùng lại vây công Lê Phù Tinh Chủ, dù Lê Phù Tinh Chủ có ba đầu sáu tay, cuối cùng cũng sẽ bị họ bắt được! "Đáng ghét!

Đáng hận!" Lê Phù Tinh Chủ nhìn cường giả và đại quân dưới trướng không ngừng giảm bớt, tim như rỉ máu.

Nhưng nàng cũng không có cách nào, năm đại Thiên Quân đều là Nhân Tiên, nàng nhất thời cũng không thể phân thân ra được! "Cần giúp đỡ không?" Ngay khi mọi người chuẩn bị tiếp tục huyết chiến, một giọng nói bình tĩnh thản nhiên đột ngột vang lên trên không trung chiến trường đẫm máu này!

Giọng nói này không lớn, nhưng lại có một ma lực thần kỳ, khiến tất cả các cường giả đang giết đến đỏ mắt đều nghe rõ!

Lê Phù Tinh Chủ, Hình Cực Thiên Quân, Kinh Hồng Thiên Quân, Sơn Hoang Thiên Quân, Ngũ Huyễn Thiên Quân, Linh Lung Thiên Quân, Liệt Phong Thiên Quân đột nhiên ngẩng đầu.

Từng ánh mắt sắc bén đồng loạt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng!

Chỉ thấy bên cạnh họ, không biết từ lúc nào xuất hiện một chiếc thuyền lớn màu vàng, trên thuyền có một nam ba nữ bốn người đang ngồi!

Thuyền lớn được bao bọc trong vầng hào quang văn minh, thần

thánh uy nghiêm. "Ngươi là ai?

Dám can thiệp vào chuyện của Trung Ương Thế Giới?" Liệt Phong Thiên Quân nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, tuy cảm giác đối phương rất mạnh, đặc biệt là món bảo vật hình thuyền kia rất bất phàm, nhưng dựa vào Trung Ương Thế Giới mạnh nhất Thiên Ngoại Thiên, hắn không sợ bất kỳ ai, giọng nói mang theo một tia kiêu ngạo!

Trong vô số tinh thần của Thiên Ngoại Thiên tuy ẩn giấu vô số cường giả, nhưng Bàn Tinh của Trung Ương Thế Giới lại là kẻ khổng lồ không ai sánh bằng, không thể địch nổi!

Đối diện, Lê Phù Tinh Chủ quyền ý tinh khí nội liễm, hiện ra hình thể thật.

Nàng tóc dài ngang vai, đầu cài trâm ngọc, đôi tay trắng nõn, toàn thân thon dài, như một nữ tiên nữ thần được điêu khắc từ ngọc.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, đặc biệt là khi nhìn thấy Vạn Đạo Thiên Chu dưới chỗ ngồi của Diệp Đông Hoàng, có một cảm giác tim đập mạnh!

Nàng biết đây tuyệt đối là một cường giả tuyệt thế không yếu hơn nàng!

Nghĩ đến đây, trong mắt Lê Phù Tinh Chủ lộ ra một tia vui mừng!

Nếu Diệp Đông Hoàng nguyện ý giúp nàng, vậy nàng có thể tự tin đánh lui cuộc tấn công lần này của Trung Ương Thế Giới!

Đương nhiên.

Nàng cũng hiểu, đây không phải là kế lâu dài.

Trung Ương Thế Giới ngoài Thiên Quân, còn có Bát Đại Thần, mỗi người đều là nhân vật khủng bố vô biên, nàng căn bản không phải đối thủ.

Huống chi, ngoài Bát Đại Thần, còn có lĩnh tụ Trung Ương Thế Giới là Hư Dịch và Khí Vương Hư Vô Nhất, hai người này càng là tồn tại khủng bố mà nàng không thể đối phó! "Đây là Chúa tể Đại Thiên Thế Giới của chúng ta, Bệ hạ Diệp Đông Hoàng của Đại Hạ Vương Triều!" Diệp Đông Hoàng không mở miệng, Thiền Ngân Sa rất có mắt nhìn, lớn tiếng nói. "Tiên Giới Chi Chủ?" Lê Phù Tinh Chủ đôi mắt đẹp ngưng lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Trong nhận thức của vô số cường giả Thiên Ngoại Thiên, Đại Thiên Thế Giới chính là Tiên Giới, là nơi bí ẩn và mạnh mẽ!

Cũng là nơi mà vô số cường giả Thiên Ngoại Thiên hướng tới!

Chỉ là tinh không quá lớn, vô số dòng chảy hỗn loạn của hư không, không có thông đạo dẫn đến Đại Thiên Thế Giới, họ căn bản không tìm được đường đến Đại Thiên Thế Giới! "Ngươi là Tiên Giới Chi Chủ?" Liệt Phong Thiên Quân, Hình Cực Thiên Quân, Kinh Hồng Thiên Quân, Sơn Hoang Thiên Quân, Ngũ Huyễn Thiên Quân, Linh Lung Thiên Quân kinh ngạc đánh giá Diệp Đông Hoàng.

Trong mắt mang theo hoài nghi và kinh ngạc.

Nhưng nhiều hơn là hoài nghi.

Dù Diệp Đông Hoàng đến từ Đại Thiên Thế Giới, họ cũng không tin Diệp Đông Hoàng là Tiên Giới Chi Chủ!

Tiên Giới Chi Chủ là nhân vật thế nào, đâu có dễ dàng gặp được như vậy! … "Ngươi là Tiên Giới Chi Chủ?" "Không sai!" Đối mặt với sự nghi ngờ của Liệt Phong Thiên Quân và những người khác, Diệp Đông Hoàng vẫn ngồi trên Vạn Đạo Thiên Chu không đứng dậy, hưởng thụ sự hầu hạ của chị em Hoa Lộng Nguyệt, thản nhiên mở miệng. "Ngươi chứng minh thế nào ngươi là Tiên Giới Chi Chủ?" Liệt Phong Thiên Quân tự nhiên sẽ không vì một câu nói của Diệp Đông Hoàng mà tin, nhưng hắn nhìn Vạn Đạo Thiên Chu được bao

bọc bởi chín vầng hào quang thần thánh rực rỡ, cũng không lập tức động thủ.

Dù Diệp Đông Hoàng không phải là Tiên Giới Chi Chủ, cũng rất bất phàm! "Trẫm cần gì phải chứng minh với ngươi?

Trẫm hành sự cả đời, cần gì phải giải thích cho người khác?" Diệp Đông Hoàng khinh thường nhìn Liệt Phong Thiên Quân và những người khác, lại muốn hắn chứng minh, cũng không xem lại mình có tư cách đó không! "Cuồng vọng!

Dù ngươi là Tiên Giới Chi Chủ thì sao?

Biết điều thì lập tức rời đi, nếu không quyền cước không có mắt, làm bị thương Tiên Giới Chi Chủ nhà ngươi thì không hay đâu!" Hình Cực Thiên Quân thân hình vạm vỡ, toàn thân tràn đầy sức mạnh bùng nổ, vừa nhìn đã biết là loại người cơ bắp phát triển, tính tình cũng nóng nảy.

Hắn nhìn Diệp Đông Hoàng, đầy vẻ trào phúng. "Làm bị thương Trẫm?

Chỉ bằng mấy con gà đất chó sành các ngươi?" Diệp Đông Hoàng cười khẩy, sau đó sắc mặt thu lại, lạnh giọng nói: "Biết điều thì lập tức cút đi, Trẫm tha cho các ngươi không chết!" "Tìm chết!" Hình Cực Thiên Quân giận quá hóa cười, tay cầm một chiếc búa lớn, hét lớn một tiếng, một búa bổ xuống, sức mạnh và búa ý kinh khủng xuyên qua hư không hình thành một hư ảnh búa khổng lồ trăm trượng.

Hư ảnh búa khổng lồ vừa động, liền mang theo phong mang không gì cản nổi bổ về phía Diệp Đông Hoàng! "Đạo hữu cẩn thận!" Lê Phù Tinh Chủ vội vàng nhắc nhở, nhưng nàng không ra tay, một là nàng bị khí cơ của cường giả xung quanh khóa chặt, hai là Diệp Đông Hoàng dám can thiệp chắc chắn có chỗ dựa! "Đại Hoang Tù Thiên Chỉ!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra chỉ, vô tận linh khí và pháp tắc trên trời

hội tụ thành một ngón tay khổng lồ như núi!

Trong nháy mắt, một dao động khiến người ta da đầu tê dại, từ ngón tay khổng lồ hình thành đó tỏa ra, ngay cả không gian hư vô cũng bị chấn động đến mức phát ra từng vòng gợn sóng.

Ngón tay khổng lồ như ngọc thạch hiện ra, như ngón tay của ma thần, kinh thiên động địa, mang theo sát phạt và sự lăng lệ vô tận! "Đây là võ công gì?" Lê Phù Tinh Chủ, Liệt Phong Thiên Quân và những người khác kinh hãi, ánh mắt chăm chú nhìn ngón tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện đầy văn lộ!

Văn lộ trên ngón tay khổng lồ đó, giống như từng cái tù lao, giam cầm trời và đất, mỗi một đường văn lộ đều vô cùng huyền ảo và khó hiểu.

Một loại bá khí không lời, sát cơ khủng bố, lặng lẽ lan tỏa trong hư không này.

Hư ảnh búa khổng lồ trăm trượng đó cũng trong nháy mắt khi ngón tay này xuất hiện liền tan rã, biến mất không dấu vết! "Nhất Chỉ Tù Thiên Địa!" Diệp Đông Hoàng một chỉ điểm ra, chậm rãi hạ xuống Hình Cực Thiên Quân. "Không!" Hình Cực Thiên Quân tròng mắt trợn to, kinh hoàng nhìn ngón tay khổng lồ chậm rãi hạ xuống từ trên trời, gần như muốn ngạt thở!

Giờ khắc này, hắn cảm thấy một sự khủng bố lớn không gì sánh bằng, hắn muốn phản kháng, muốn trốn thoát!

Nhưng trời đất xung quanh và hắn phảng phất như đều bị giam cầm trong một cái lồng, khiến hắn không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngón tay khổng lồ đó hạ xuống.

Ầm ầm!

Ngón tay khổng lồ hạ xuống, tiếng hét thảm thiết vang vọng trời

đất, Hình Cực Thiên Quân hình thần câu diệt! "Hình Cực Thiên Quân!" Liệt Phong Thiên Quân, Kinh Hồng Thiên Quân, Sơn Hoang Thiên Quân, Ngũ Huyễn Thiên Quân, Linh Lung Thiên Quân kinh hô, từng người kinh hãi vạn phần, không ngờ Hình Cực Thiên Quân lại chết như vậy.

Vừa rồi không phải họ không muốn cứu Hình Cực Thiên Quân.

Mà là Diệp Đông Hoàng ra tay quá nhanh, một chỉ đó cũng quá mạnh, họ còn chưa kịp phản ứng, Hình Cực Thiên Quân đã tan thành tro bụi! "Lợi hại quá!" Lê Phù Tinh Chủ kinh thán, trong mắt dị sắc liên tục, từ một chỉ này của Diệp Đông Hoàng nàng cảm nhận được sức mạnh không gì sánh bằng!

Nàng đã đạt đến Nhân Tiên đỉnh phong, nhất khiếu thông bách khiếu!

Nhưng con đường phía sau đã đứt đoạn!

Nàng không biết nên đi thế nào!

Hiện tại chứng kiến một chỉ này của Diệp Đông Hoàng, trong lòng có chút xúc động, lờ mờ nhìn thấy con đường sau Nhân Tiên đỉnh phong!

Chương 568

"Bệ hạ uy vũ!" Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh ba người hưng phấn không thôi, tuy sớm biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng khi thật sự nhìn thấy Diệp Đông Hoàng ra tay, vẫn cảm thấy lòng dâng trào, nhiệt huyết sôi sục! "Diệp Đông Hoàng, ngươi dám giết Hình Cực Thiên Quân, ngươi muốn cùng Trung Ương Thế Giới chúng ta là địch sao?" Liệt Phong Thiên Quân kinh hãi gầm lên, từ trên người Diệp Đông Hoàng cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm, uy hiếp nói: "Trung Ương Thế Giới chúng ta có mười tỷ nhân khẩu, không chỉ có những Thiên Quân như chúng ta, còn có Bát Đại Thần, có lĩnh tụ Hư Dịch đại nhân và Hư Vô Nhất đại nhân!" Bát Đại Thần của Trung Ương Thế Giới, là tám cự đầu ngoài Chúa tể Trung Ương Thế Giới Hư Dịch và Hư Vô Nhất, nắm giữ quyền thế mạnh nhất của Trung Ương Thế Giới!

Bất kỳ ai cũng có sức mạnh tùy ý hủy diệt vô số sinh linh trên một vùng tinh thần rộng lớn.

Mà Hư Dịch và Hư Vô Nhất càng là bá chủ vô thượng, uy chấn Thiên Ngoại Thiên!

Cường giả Thiên Ngoại Thiên không ai không kinh hãi kiêng kỵ!

Tiếc là Diệp Đông Hoàng căn bản không sợ Hư Dịch và Hư Vô Nhất! "Nhị Chỉ Toái Sơn Hà!" Diệp Đông Hoàng không để ý đến lời uy hiếp của Liệt Phong Thiên Quân, chiêu thứ hai của Đại Hoang Tù Thiên Chỉ đã thi triển, ngón tay khổng lồ mang theo sức mạnh bá đạo kinh khủng vô cùng phá vỡ hư không trấn áp về phía mấy người Liệt Phong Thiên Quân! "Liệt Phong Đao!" Liệt Phong Thiên Quân gầm lên một tiếng, trên tay đột nhiên xuất hiện một thanh đao dài mười

trượng, trên thân đao, từng vòng khí lưu cuồng phong điên cuồng gào thét.

Trong cuồng phong, vô số phong kiếm, phong tiễn, phong nhận, phong tuyền qua, phong ma, bay múa gào thét, rõ ràng là một thanh thần binh lợi khí!

Trung Ương Thế Giới, giỏi chế tạo binh khí áo giáp, người cấp Thiên Quân, không ai không có pháp bảo lợi hại hộ thân.

Cùng lúc đó, áo giáp và cơ thể của hơn mười cao thủ dưới trướng hắn đồng thời nổ tung, hóa thành nguyên khí và huyết nhục tinh khí tinh thuần nhất.

Tinh khí hùng hồn bùng cháy, toàn bộ hội tụ vào cơ thể Liệt Phong Thiên Quân, khiến khí thế của Liệt Phong Thiên Quân tăng vọt, chém ra một đao khí sắc bén mấy trăm trượng. "Kinh Hồng Nhất Kiếm!" "Man Hoang Quyền!" "Huyễn Ảnh Chi Giới!" "Linh Quy Thôn Thiên!" Kinh Hồng Thiên Quân, Sơn Hoang Thiên Quân, Ngũ Huyễn Thiên Quân, Linh Lung Thiên Quân cũng bùng nổ sức mạnh cực hạn, thi triển ra chiêu mạnh nhất của họ!

Trong nháy mắt, không gian vỡ nát, các loại chiêu thức võ công không cần tiền mà trút xuống Diệp Đông Hoàng, oanh sát về phía ngón tay khổng lồ kia.

Nơi chúng đi qua, trời đất tịch diệt, vạn vật quy về hư không!

Từng luồng năng lượng tàn phá khiến người ta da đầu tê dại.

Lê Phù Tinh Chủ trong mắt lộ ra một tia kiêng kỵ, dù là nàng đối mặt với sự vây công của mọi người, cũng không dám chính diện chống đỡ!

Cùng lúc đó.

Đại Hoang Tù Thiên Chỉ va chạm với chiêu thức võ công của năm

vị Thiên Quân.

Không có bất kỳ bất ngờ nào, đòn tấn công của đám người sau còn chưa ngăn cản được một giây đã bị ngón tay khổng lồ nghiền nát!

Sau đó.

Ngón tay khổng lồ hạ xuống, sơn hà vỡ nát!

Bành bành bành bành bành!

Liệt Phong Thiên Quân, Kinh Hồng Thiên Quân, Sơn Hoang Thiên Quân, Ngũ Huyễn Thiên Quân, Linh Lung Thiên Quân năm vị Thiên Quân không có bất kỳ bất ngờ nào bị một chỉ nghiền nát, hóa thành một đám sương máu, sau đó bị Diệp Đông Hoàng thôn phệ sạch sẽ!

Trời đất chìm trong tĩnh lặng chết chóc! "Sáu vị Thiên Quân đều chết rồi?" "Bị người ta một ngón tay nghiền chết?" "Xong rồi!" Ba trăm vạn đại quân Trung Ương Thế Giới xung quanh ánh mắt chấn động tràn đầy sợ hãi, lạnh từ đầu đến chân, lập tức hỗn loạn!

Mà Diệp Đông Hoàng lại không vì diệt sát sáu vị Thiên Quân mà ngừng tấn công! "Tam Chỉ Diệt Sinh Linh!" Vô tận linh khí và pháp tắc đan xen, ngưng tụ thành một ngón tay khổng lồ vô cùng.

Họ đối mặt với ngón tay này giống như đối mặt với một ngôi sao đang nghiền ép tới!

Bành bành bành!

Bành bành bành!

Ngón tay khổng lồ còn chưa hạ xuống, vô số binh lính tu vi yếu kém của Trung Ương Thế Giới đã không chịu nổi áp lực mà nổ tung, hóa thành một đám sương máu!

Mười vạn!

Năm mươi vạn!

Một trăm vạn! "A a a a a, không!" "Ma quỷ, hắn không phải người, hắn là ma quỷ!" "Đừng giết tôi, tôi đầu hàng, cầu xin ngài tha cho tôi!" "Huhu, tôi nhớ mẹ!" … Hai trăm vạn đại quân còn chưa chết, tinh thần sụp đổ gào thét kinh hoàng, nhìn từng đồng bạn xung quanh nổ tung thành sương máu, cú sốc tâm lý đó có thể tưởng tượng được.

Họ run rẩy, sợ hãi, toàn thân mềm nhũn, tuyệt vọng gào thét nhìn ngón tay khổng lồ như núi trên trời hạ xuống.

Sợ hãi và tuyệt vọng bao trùm cả một vùng trời đất!

Ầm ầm!

Không để họ chờ lâu, ngón tay khổng lồ cuối cùng cũng hạ xuống, hai trăm vạn đại quân còn lại nổ tung, sương máu vô tận hội tụ thành một dòng sông máu, biển máu cuồn cuộn, sát khí ngút trời! "Thật đáng sợ!

Đây chính là Tiên Giới Chi Chủ sao?" Vô số võ giả của Lê Phù Tinh nhìn đại quân Trung Ương Thế Giới trước đó đang áp đảo họ bị Diệp Đông Hoàng một ngón tay nghiền chết, chấn động nhưng cũng tràn đầy sợ hãi và kính sợ!

Thật quá đáng sợ!

Ba trăm vạn đại quân bị một ngón tay nghiền nát, chết không toàn thây!

Vô số võ giả mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, có người thậm chí còn sợ đến tè ra quần.

Đồng thời, họ cũng thầm may mắn, may mà Diệp Đông Hoàng là người giúp họ, không phải kẻ thù.

Nếu không!

Quả thực không dám tưởng tượng! "Chủ nhân Lê Phù Tinh, Lê

Phù Yên La, bái kiến Tiên Giới Chi Chủ Đông Hoàng Bệ hạ, cảm tạ Bệ hạ ra tay trượng nghĩa, cứu Lê Phù Tinh khỏi nguy nan!" Lê Phù Yên La thấy Diệp Đông Hoàng đã giải quyết kẻ địch, bước một bước đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, cúi người bái lạy, chân thành cảm tạ.

Đến lúc này, chứng kiến sức mạnh của Diệp Đông Hoàng, nàng không còn nghi ngờ gì về thân phận Tiên Giới Chi Chủ của hắn! "Nhân Tiên đỉnh phong, nhất khiếu thông bách khiếu, quyền ý mơ hồ có dấu hiệu ngưng tụ thành thực chất, cũng không tệ!" Diệp Đông Hoàng đánh giá Lê Phù Yên La trước mặt, nói: "Chỉ cần có người chỉ điểm, tin rằng rất nhanh sẽ có thể đột phá cảnh giới hiện tại, đạt đến cảnh giới quyền ý thực chất!" "Quyền ý thực chất?" Lê Phù Yên La trong lòng tò mò, nàng mơ hồ cảm giác được trên nhất khiếu thông bách khiếu đến Phấn Toái Chân Không còn có cảnh giới, nhưng lại không hiểu rõ! "Sau Nhân Tiên đỉnh phong nhất khiếu thông bách khiếu chính là quyền ý hóa thành thực chất, có thể can thiệp vật chất và thời gian, tạo ra không gian!" "Sau đó là huyết nhục diễn sinh, vi trần bất hủ, hóa thân ức vạn, tích huyết trọng sinh, gần như bất tử bất diệt, dù là cao thủ Cửu Thứ Lôi Kiếp cũng không phải đối thủ!" "Mà sau huyết nhục diễn sinh chính là thiên biến vạn hóa, nhục thân chí cảnh, cơ thể tụ tán tùy tâm, có thể biến hóa thành mọi thứ, chỉ có Dương Thần mới có thể nhìn thấu, hoàn toàn vượt lên trên Cửu Thứ Lôi Kiếp!" Trong lúc nói chuyện, trên người Diệp Đông Hoàng một luồng quyền ý thực chất bùng nổ, phảng phất như chứa đựng chư thiên vạn đạo nghiền ép về phía Lê Phù Yên La! "Quyền ý thực chất, huyết nhục diễn sinh, thiên biến vạn hóa, hóa ra ta cách Phấn Toái Hư Không còn nhiều cảnh giới như vậy!" Lê Phù Yên La trong mắt chiến ý dâng trào, cảm nhận quyền ý vô thượng của Diệp Đông Hoàng, tâm thần chấn động, những nghi hoặc trong lòng vốn có bỗng nhiên thông suốt! "Đa tạ Bệ hạ giải thích nghi hoặc!" Đột nhiên, một luồng ý niệm

phúc đến lòng sáng tuôn ra, Lê Phù Yên La cười lớn bái tạ, trong tiếng cười, tràn đầy một sự sảng khoái!

Giờ khắc này, toàn thân nàng một luồng ý niệm thông đạt, trăm khiếu toàn thân chấn động, một luồng quyền ý cực kỳ mạnh mẽ đang được ấp ủ trong đó, đột nhiên phá không thoát ra.

Quyền ý thành thực chất!

Trong nháy mắt, Lê Phù Yên La dưới sự chỉ đạo của Diệp Đông Hoàng đã đột phá một tầng cảnh giới, đạt đến cảnh giới quyền ý ngưng luyện thành thực chất!

Khí thế của nàng không ngừng tăng lên!

Sức mạnh tăng lên đáng kể!

Không ngừng tăng lên!

Bành!

Đến cuối cùng, pháp bảo Khai Vân Bảo Giám của nàng bỗng hóa thành một đám ánh sáng rực rỡ, trong ngọn lửa thuần khiết trên người, toàn bộ được luyện hóa, dung nhập vào các đại huyệt khiếu. "Nhân bảo hợp nhất, thần thông tái tăng!" Giờ khắc này, Lê Phù Yên La chính thức đạt đến cảnh giới quyền ý thực chất. "Chúc mừng ngươi đột phá đến cảnh giới quyền ý thực chất, hóa hư thành thực, lại tiến thêm một bước đến cảnh giới Phấn Toái Chân Không!" Diệp Đông Hoàng nhìn Lê Phù Yên La, chúc mừng. "Đa tạ Bệ hạ giải thích nghi hoặc, Lê Phù Yên La nguyện mang theo Lê Phù Tinh quy phụ Bệ hạ, mong Bệ hạ thu nhận!" Lê Phù Yên La cúi người bái lạy, nàng biết Diệp Đông Hoàng cứu nàng chắc chắn là coi trọng thực lực của nàng.

Huống chi Diệp Đông Hoàng lần này có thể cứu nàng, giúp nàng đánh lui đại quân Trung Ương Thế Giới!

Nhưng đối với Trung Ương Thế Giới mà nói, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, cuộc tấn công sau này tất nhiên sẽ càng dữ dội và khủng bố hơn, nàng tuyệt đối không chống đỡ được.

Chỉ có thể đầu quân cho một cường giả che chở!

Mà Diệp Đông Hoàng là Tiên Giới Chi Chủ, còn ai thích hợp hơn Diệp Đông Hoàng nữa chứ? … "Đa tạ Bệ hạ giải đáp thắc mắc, Lê Phù Yên La nguyện mang Lê Phù Tinh quy phụ Bệ hạ, còn mong Bệ hạ thu nhận!" Diệp Đông Hoàng ngồi trên bảo tọa của Vạn Đạo Thiên Chu, đánh giá Tinh chủ Lê Phù Tinh, Lê Phù Yên La đang đứng trước mặt!

Vị nhân vật thống trị cả một tinh cầu, uy chấn các tinh thần xung quanh này có một đôi lông mày ưu mỹ, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt so với Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt bên cạnh còn muốn ưa nhìn hơn, tỏa ra một loại khí tức kỳ diệu không thể tả, khiến người ta bất giác bị hòa tan vào trong đó.

Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt là cao thủ tu luyện đạo thuật, còn Lê Phù Yên La lại hoàn toàn tu luyện nhục thân, hơn nữa đã tu luyện đến cảnh giới Nhân Tiên đỉnh phong.

Nay lại càng đạt tới cảnh giới Quyền Ý Thực Chất, ở Thiên Ngoại Thiên này cũng được xem là cao thủ hàng đầu!

Về phương diện cấu tạo nhục thân, hoàn toàn không phải là thứ mà Thiền Ngân Sa và những người khác có thể so sánh.

Đối với người khác có một sức hấp dẫn đặc biệt!

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Thiền Ngân Sa và những người khác không xinh đẹp, chỉ có thể nói mỗi người một vẻ, khí chất cảm giác hoàn toàn khác nhau! "Yên La nguyện ý quy phụ, trẫm tự nhiên cầu còn không được!" Diệp Đông Hoàng điềm nhiên

cười, một luồng sức mạnh vô hình nâng Lê Phù Yên La đang hơi cúi người hành lễ dậy. "Đa tạ Bệ hạ!" Lê Phù Yên La cảm nhận được luồng sức mạnh nâng mình dậy, cho dù nàng đã đột phá đến Quyền Ý Thực Chất, trước mặt luồng sức mạnh này cũng không có chút sức phản kháng nào!

Chương 569

Đối mặt với luồng sức mạnh này, giống như con kiến đối mặt với cự long!

Chênh lệch trong đó, khó mà lường được! "Tu vi của Bệ hạ e rằng đã đạt đến Thiên Biến Vạn Hóa trong truyền thuyết rồi, cách Phấn Toái Hư Không cũng thực sự chỉ còn một bước!" Lê Phù Yên La thầm kinh hãi, vừa rồi nghe Diệp Đông Hoàng giảng giải về Nhân Tiên võ đạo, nàng mới biết mình cách Phấn Toái Hư Không trong truyền thuyết còn xa đến mức nào!

Ban đầu nàng tưởng rằng sau Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu nhiều nhất một cảnh giới nữa là Phấn Toái Hư Không, không ngờ ở giữa còn có Quyền Ý Thực Chất, Huyết Nhục Diễn Sinh, Thiên Biến Vạn Hóa. "Trẫm lần này đến Thiên Ngoại Thiên chính là muốn thu phục một số cường giả có thể dùng, nay vừa mới ra ngoài đã gặp được Yên La, có thể nói là khai môn đại cát!" Diệp Đông Hoàng nhìn Lê Phù Yên La trước mặt, trong lòng vô cùng hài lòng. "Ồ?

Bệ hạ muốn thu phục một số cường giả về dưới trướng, thuộc hạ lại biết một nơi tốt, có thể khiến thế lực của Bệ hạ tăng mạnh!" Lê Phù Yên La nghe vậy, nghi hoặc trong lòng về việc tại sao Diệp Đông Hoàng lại đến đây lập tức được giải đáp, vội vàng nói. "Nơi nào?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt khẽ động, thực ra trong lòng đã có suy đoán.

Lê Phù Yên La hơi cúi người, chắp tay hành lễ: "Trung Ương Thế Giới những năm nay đông chinh tây thảo, không biết đã diệt sát bao nhiêu cao thủ, phong ấn bao nhiêu cao thủ!" "Những cao thủ này đều bị giam giữ ở một nơi, nếu Bệ hạ có thể cứu họ ra, họ tất nhiên sẽ

cảm kích vô cùng, hiệu lực cho Bệ hạ!" Lê Phù Yên La nói. "Ngươi nói là Tử Tịch Thiên Lao của Trung Ương Thế Giới phải không?" Diệp Đông Hoàng không hề bất ngờ nói. "Bệ hạ thánh minh!" Lê Phù Yên La hơi sững sờ, rồi lập tức hiểu ra, Diệp Đông Hoàng là Tiên giới chi chủ, e rằng đã sớm hiểu rõ về Thiên Ngoại Thiên!

Lần này Diệp Đông Hoàng đến đây, e rằng chính là mang tâm tư cứu các cường giả trong Tử Tịch Thiên Lao ra để thu về dưới trướng, việc biết đến Tử Tịch Thiên Lao cũng là chuyện hợp lý! "Đối với Tử Tịch Thiên Lao, ngươi biết được bao nhiêu?" Diệp Đông Hoàng hỏi.

Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt ở một bên hầu hạ, tò mò lắng nghe, các nàng đối với Thiên Ngoại Thiên có thể nói là mù tịt.

Những bí mật này đối với các nàng trước đây đều không thể tiếp xúc được!

Nay xem như được hưởng ké ánh sáng của Diệp Đông Hoàng. "Tử Tịch Thiên Lao nằm trên một tinh thần cực kỳ xa xôi ở trung tâm tinh hà, tinh thần này được gọi là Tử Tịch Tinh!" Lê Phù Yên La đem những gì mình biết nói hết cho Diệp Đông Hoàng: "Trung Ương Thế Giới dùng toàn bộ tinh thần làm thiên lao, giam giữ không biết bao nhiêu cao thủ, vì thế nơi đó được gọi là Tử Tịch Thiên Lao!" "Đó là một tuyệt địa bí mật rất ít người biết đến, so với Thái Cổ Cửu Uyên Thần Vực trong truyền thuyết còn thần kỳ và hung hiểm hơn, một khi vào Tử Tịch Thiên Lao, từ đó sinh tử không thể tự mình quyết định, đó là một nơi cực kỳ đáng sợ!" Lê Phù Yên La khi nói đến bốn chữ "Tử Tịch Thiên Lao", thân thể đều rõ ràng run lên một cái, hiển nhiên là đối với bốn chữ này vô cùng kiêng kỵ, phảng phất như một loại cấm kỵ nào đó.

Phải biết rằng những người bị giam trong Tử Tịch Thiên Lao đều là cao thủ thực sự, cơ bản đều là Tinh Chủ giống như Tinh chủ Lê

Phù.

Đương nhiên, Tinh chủ Lê Phù trong số các Tinh Chủ cũng được xem là vô cùng mạnh mẽ, dù sao Nhân Tiên lợi hại cũng có thể thống trị một tinh thần có sự sống.

Mà Nhân Tiên đỉnh phong tuyệt đối là kẻ mạnh nhất trong số các Tinh Chủ.

Cường giả như vậy, trong Tử Tịch Thiên Lao cũng có không ít! "Nhưng Tử Tịch Thiên Lao tuy thần bí, nhưng ta lại biết vị trí đại khái, nếu Bệ hạ đồng ý, thuộc hạ nguyện dẫn Bệ hạ đi!" Lê Phù Yên La nói. "Ừm, ngươi sắp xếp một chút, một ngày sau chúng ta đi Tử Tịch Thiên Lao!" Diệp Đông Hoàng nhìn xuống Lê Phù Tinh đang trăm bề chờ khôi phục sau chiến hỏa, dặn dò Lê Phù Yên La. "Đa tạ Bệ hạ!" Lê Phù Yên La cúi người bái, hiện tại Lê Phù Tinh của nàng quả thực cần chỉnh đốn một phen. "Ngươi đi đi!" Diệp Đông Hoàng phất tay, Lê Phù Yên La cũng không lề mề, bay xuống Vạn Đạo Thiên Chu, đi chỉnh đốn Lê Phù Tinh.

Một ngày thời gian, đối với nàng mà nói vô cùng cấp bách!

Nàng cần làm không ít việc! "Thuộc hạ cáo lui!" Lê Phù Yên La rời đi, Diệp Đông Hoàng trực tiếp bế Thiền Ngân Sa lên, đi vào bên trong Vạn Đạo Thiên Chu! "Bệ hạ!" Cánh tay trắng ngần của Thiền Ngân Sa ôm lấy cổ Diệp Đông Hoàng, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một vệt ráng hồng, nàng tự nhiên hiểu Diệp Đông Hoàng muốn làm gì.

Thực ra nàng vẫn chưa từng nếm trải!

Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh hai chị em nhìn bóng lưng Diệp Đông Hoàng bế Thiền Ngân Sa rời đi, trong mắt mang theo một tia hâm mộ!

Các nàng cũng giống như Thiền Ngân Sa, vẫn còn là thân xử nữ.

Ban đầu khi bị Hòa Thân Vương tặng cho Diệp Đông Hoàng, bản tôn của Diệp Đông Hoàng đang luyện chế Vạn Đạo Thiên Chu, tự nhiên không có thời gian hưởng dụng các nàng.

Mà sau khi Diệp Đông Hoàng luyện chế thành Vạn Đạo Thiên Chu liền trực tiếp ra tay với Dương Bàn, tuyên bố thành lập Đại Hạ vương triều, sau đó liền đến nơi này.

Thiền Ngân Sa thân là nữ chính của thế giới Dương Thần, nàng bị phân thân của Diệp Đông Hoàng cướp tới, nhưng khoảng thời gian này ở bên cạnh Diệp Đông Hoàng, nàng đã chấp nhận số phận!

Không nói đến thực lực cường đại, ngoại hình tuấn mỹ, địa vị vô thượng của bản thân Diệp Đông Hoàng, chỉ riêng công pháp tài nguyên mà nàng nhận được từ Diệp Đông Hoàng đã khiến tu vi của nàng đột phá mạnh mẽ.

Dưới thế công như vậy, nữ nhân nào có thể chống đỡ được!

Trong phòng ngủ.

Tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng khi thấy thân hình cường tráng của Diệp Đông Hoàng áp tới, Thiền Ngân Sa vẫn theo bản năng có chút căng thẳng, ánh mắt ngượng ngùng mang theo một tia thấp thỏm và mong đợi.

Bỗng nhiên, đôi mày đẹp của nàng nhíu lại, chính là Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ tấn công!

Một thương thấy máu!

Nam nhân chân chính nên là trường thương nhuốm máu, một đi không trở lại, tung hoành ngang dọc!

Tu vi của Thiền Ngân Sa không tính là mạnh, dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng cũng mới chỉ độ qua bốn lần lôi kiếp.

Nhưng với tư cách là nữ chính, bản thân nàng vẫn vô cùng đặc sắc.

Hương vị trong đó, khó mà diễn tả được.

Trong lúc Diệp Đông Hoàng đang say sưa hưởng thụ trải nghiệm, một ngày thời gian thoáng chốc đã qua.

Trong một căn phòng tràn ngập khí tức đặc biệt của Vạn Đạo Thiên Chu, do có gia tốc thời gian, đã qua mười ngày. "Đến lúc đi Tử Tịch Thiên Lao rồi!" Diệp Đông Hoàng rút thân ra, cả sinh lý lẫn tâm lý đều khoan khoái mãn nguyện, toàn thân thông thái, y bào hiện ra, ăn mặc chỉnh tề.

Tuy hưởng thụ, nhưng không hề chìm đắm trong đó.

Hắn nói một ngày sau sẽ đến Tử Tịch Thiên Lao, thì chính là một ngày.

Đế hoàng chí tôn, kim khẩu ngọc ngôn, nhất ngôn cửu đỉnh! "Bệ hạ!" Thiền Ngân Sa lười biếng ngồi dậy, một lớp sa mỏng khoác lên người, thân thể đầy đặn, uyển chuyển đa tình!

Làn da trắng như tuyết của nàng thoáng ửng hồng, ánh mắt lưu chuyển, xuân tình dâng trào, mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười đều phong tình vạn chủng!

Thể hiện hết sự quyến rũ yêu kiều của phái nữ!

Mười ngày này, nàng không chỉ trở thành nữ nhân thực sự, tu vi cũng tăng trưởng một đoạn dài, một trái tim đã hoàn toàn chìm đắm! "Đi thôi!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy dẫn Thiền Ngân Sa ra ngoài.

Lúc này, Lê Phù Yên La đã sắp xếp ổn thỏa Lê Phù Tinh, đang đợi ở một đại điện trên Vạn Đạo Thiên Chu!

Chị em Hoa Lộng Nguyệt ở bên cạnh bầu bạn! "Vạn Đạo Thiên

Chu này của Bệ hạ quả thật khí thế hùng vĩ, thần uy như ngục, là thần khí mạnh nhất ta từng thấy, e rằng so với Thần khí chi vương Tạo Hóa Chi Chu do Tạo Hóa Đạo Nhân luyện chế trong truyền thuyết cũng không hề thua kém!" Lê Phù Yên La tuy chưa được thấy tận mắt hạt nhân và uy lực của Vạn Đạo Thiên Chu, nhưng chỉ bằng cảm giác của mình, cũng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của thần khí này!

Nếu muốn chấn sát nàng, e rằng chỉ cần một khoảnh khắc là đủ!

Đương nhiên, nàng cũng không cho rằng thần khí này có thể sánh được với Tạo Hóa Chi Chu!

Dù sao, đó cũng là một trong những thần khí mạnh nhất lưu truyền từ thời thái cổ đến nay, được xưng là Thần khí chi vương!

Không phải thần khí nào khác có thể so sánh! "Lê Phù tỷ tỷ, tỷ có điều không biết, Vạn Đạo Thiên Chu này chính là do Bệ hạ dùng Tạo Hóa Chi Chu luyện lại mà thành, uy năng so với Tạo Hóa Chi Chu còn mạnh hơn gấp mười lần, xứng danh là đệ nhất chí tôn thần khí thiên hạ!" Hoa Lộng Nguyệt nhắc đến Vạn Đạo Thiên Chu, giọng nói tràn đầy kiêu ngạo tự hào, phảng phất như thần khí này là của nàng vậy. "Cái gì?

Vạn Đạo Thiên Chu là dùng Tạo Hóa Chi Chu luyện lại mà thành, uy năng so với Tạo Hóa Chi Chu mạnh hơn gấp mười lần?" Lê Phù Yên La kinh hô, khó mà tin được!

Nàng làm sao cũng không ngờ đây lại là một kiện chí tôn thần khí, mà nàng còn có may mắn đứng trên nó, đây là chuyện mà trước đây nàng căn bản không dám tưởng tượng!

Nàng không hề nghi ngờ lời của Hoa Lộng Nguyệt!

Diệp Đông Hoàng là Tiên giới chi chủ, sở hữu Tạo Hóa Chi Chu cũng không có gì lạ!

Chỉ là nàng vốn đã cố gắng đánh giá Diệp Đông Hoàng cao nhất có thể, không ngờ vẫn còn đánh giá thấp hơn rất nhiều.

Quả nhiên, Tiên giới chi chủ không phải là người nàng có thể đo lường. "Thần khí chi vương trong truyền thuyết a!" Lê Phù Yên La phảng phất như Lưu mỗ mỗ bước vào Đại Quan Viên, tò mò đánh giá xung quanh, chỉ là nơi này chỉ là một gian đại điện bình thường, căn bản không nhìn ra được quá nhiều thứ! "Bệ hạ!" Lúc này, Diệp Đông Hoàng dẫn Thiền Ngân Sa đi tới.

Chị em Hoa Lộng Nguyệt vội vàng hành lễ, tiến lên đón.

Các nàng nhìn thấy Thiền Ngân Sa rạng rỡ sau khi được lâm hạnh, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Các nàng đã sớm từ chỗ bị ép buộc không muốn, đến bây giờ khao khát được sủng hạnh. "Được rồi, chúng ta đi Tử Tịch Thiên Lao!" Diệp Đông Hoàng ngồi xuống bảo tọa phía trên đại điện.

Lời hắn vừa dứt, Vạn Đạo Thiên Chu lập tức bộc phát ra sức mạnh vô cùng, mở ra một thông đạo không gian xuyên qua.

Chương 570

Xung quanh tinh thần dày đặc, mỗi tinh thần cách nhau hàng ức vạn dặm.

Trung cổ Gia Tử thần du, truyền đạo, đem đạo lý, đạo thuật của Đại Thiên thế giới truyền bá đến thế giới Thiên Ngoại Thiên này.

Vì thế Đại Thiên thế giới cũng được thế giới Thiên Ngoại Thiên gọi là Tiên giới!

Diệp Đông Hoàng lái Vạn Đạo Thiên Chu xuyên qua thái không, thông qua Vạn Đạo Thiên Chu có thể nhìn rõ cảnh tượng xung quanh!

Đưa mắt nhìn ra, toàn bộ đều là từng tinh thần lơ lửng cùng nhau, tạo thành những thế giới muôn hình vạn trạng, kỳ quái lạ lùng!

Đây là một thế giới phức tạp hơn Đại Thiên thế giới gấp trăm, ngàn lần.

Những tinh thần ở đây, mỗi một tinh thần đều lớn hơn Trái Đất ở kiếp trước gấp ngàn, vạn lần, trên đó có đại dương, có rừng rậm, các loại tài nguyên phong phú.

Rất nhiều tinh thần giống như những quả cầu lửa lớn, lơ lửng giữa những tinh thần này, không ngừng cung cấp sức mạnh cho chúng, đó chính là thái dương tinh trong Thiên Ngoại Thiên.

Mỗi một tinh thần, đều có quốc gia, tông môn, tu luyện giả, chúng tạo thành vô số hoàn cảnh, thế lực phức tạp!

Những thế lực này đã tồn tại từ thời thái cổ, lịch sử cũng lâu đời như Đại Thiên thế giới.

Nhưng dân số của toàn bộ Thiên Ngoại Thiên lại gấp mười, thậm chí gấp trăm lần Đại Thiên thế giới.

Trong Đại Thiên thế giới, tổng dân số khoảng bốn tỷ.

Mà ở Thiên Ngoại Thiên, chỉ riêng một Trung Ương Thế Giới đã có trăm tỷ dân số.

Còn những tinh thần khác, như Lê Phù Tinh, mỗi một tinh thần lớn đều có trên trăm triệu dân, một số tinh thần nhỏ cũng có hàng chục triệu, hàng triệu dân.

Tổng số dân trên hàng ngàn tinh thần lớn nhỏ cộng lại, ít nhất cũng có vài trăm tỷ, thậm chí ngàn tỷ.

Với cơ số dân số ngàn tỷ, tự nhiên sẽ có vô số cường giả!

Trong đó, Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh chính là bá chủ không thể tranh cãi, khiến tất cả cường giả của các tinh thần trong Thiên Ngoại Thiên đều kính sợ, kiêng kỵ, khủng hoảng!

Mà một mình Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh lại có trăm tỷ dân số, để nuôi sống trăm tỷ người, còn phải để họ ăn no mặc ấm, có thể dành thời gian tu luyện, tất nhiên phải tiến hành cướp đoạt.

Vì thế Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh thường xuyên chinh chiến bên ngoài, công chiếm vô số tinh thần có sự sống, cướp đoạt khoáng sản tài nguyên trên đó, biến sinh linh trên đó thành nô lệ!

Có thể nói Trung Ương Thế Giới Bàn Tinh gần như là kẻ thù của tất cả các tinh thần có sự sống, nhưng tiếc là bọn họ quá mạnh, cho dù có nhiều Tinh Chủ liên hợp cũng không phải là đối thủ.

Giống như Lê Phù Tinh cũng được xem là một tinh thần có sự sống mạnh mẽ, thực lực Nhân Tiên đỉnh phong của Tinh chủ Lê Phù cũng vô cùng cường đại, nhưng nếu không có Diệp Đông Hoàng, nàng cũng chỉ có thể xám xịt bỏ chạy.

Lê Phù Tinh của nàng cũng sẽ bị chiếm lĩnh, tài nguyên trên đó bị Trung Ương Thế Giới cướp đoạt, sinh linh trên đó trở thành nô lệ!

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Đông Hoàng đến đây để thu phục thuộc hạ!

Bởi vì vô số Tinh Chủ ở đây đối với Trung Ương Thế Giới hận đến tận xương, nhưng lại không có đủ thực lực tự vệ, Diệp Đông Hoàng chỉ cần giương cờ lên, cường giả nguyện ý đầu quân cho hắn tất nhiên sẽ nườm nượp không dứt! "Bệ hạ, đó chính là Trung Ương Thế Giới!" Không biết qua bao lâu, Lê Phù Yên La đột nhiên chỉ vào một tinh thần ở xa, tinh thần đó vô cùng to lớn, màu xanh da trời, lơ lửng trong không trung, tự quay với tốc độ rất nhỏ.

Xung quanh có vô số khí tức mạnh mẽ, không biết có bao nhiêu tư duy tinh thần cường hoành dày đặc trong hư không, tạo thành một tấm thiên võng vô hình dày đặc.

Chỉ cần có bất kỳ sự tồn tại khác thường nào vừa tiến vào phạm vi của thiên võng, lập tức sẽ bị các cao thủ trong Trung Ương Thế Giới biết được. "Trên Trung Ương Thế Giới cao thủ như mây, đặc biệt là Hư Dịch kia, có ý niệm Dương Thần, thực lực cực kỳ đáng sợ!" Lê Phù Yên La nhắc đến Hư Dịch, trong mắt khó che giấu vẻ kiêng kỵ!

Hư Dịch, đối với các nàng mà nói chính là một tồn tại khủng bố tuyệt đối không thể chống lại! "Ừm!" Diệp Đông Hoàng gật đầu, hắn tuy không sợ Hư Dịch, nhưng cũng tạm thời không có hứng thú tìm hắn gây phiền phức!

Xuyên qua Trung Ương Thế Giới, tiếp tục bay đi!

Trên đường đi, Diệp Đông Hoàng thấy rất nhiều tinh thần cằn cỗi, có những tinh thần, quả thực là một đống phế tích, một vùng sa mạc, có những tinh thần, còn chất đống vô số rác rưởi hôi thối, hôi không thể tả.

Vạn Đạo Thiên Chu nhanh chóng xuyên qua, không biết qua bao

lâu.

Bỗng nhiên, cảnh tượng trước mắt thay đổi, tất cả tinh thần đều biến mất, dường như đã tiến vào một không gian kỳ diệu, lại giống như đã đến trung tâm thực sự của tinh hà.

Nơi này hoàn toàn tối tăm, chỉ có ở nơi xa xăm thăm thẳm, một tinh thần xám xịt cô độc, chết chóc đứng sừng sững ở trung tâm, hiện ra khí tức của sự tuyệt vọng. "Bệ hạ, đó chính là Tử Tịch Tinh, cũng chính là Tử Tịch Thiên Lao trong truyền thuyết, những người bị giam vào đó không một ai thoát ra được!" Lê Phù Yên La nhìn thấy tinh thần ở xa, ánh mắt kích động, hồ tâm tĩnh lặng nổi lên từng gợn sóng, "Người bạn tốt của ta 'Bắc Thần Tinh Chủ Ngư Bắc Dao' hai mươi năm trước bị Chiến Tranh Đại Thần vây công, phong ấn, cũng bị đưa vào Tử Tịch Thiên Lao!" "Từ đó về sau không còn tin tức gì của nàng nữa, cũng không biết là sống hay chết!" "Yên tâm, chỉ cần nàng còn sống, trẫm sẽ có thể cứu nàng ra!" Diệp Đông Hoàng nhìn tinh cầu chết chóc kia, vẻ mặt điềm nhiên cũng lộ ra một tia vui mừng, trong mắt hắn đây không phải là thiên lao, mà là một tòa bảo khố!

Bất luận là người hay bảo vật ở đây, đều là vật trong túi của hắn! …… "Bệ hạ, Trung Ương Thế Giới nhiều năm chinh chiến tứ phương, chinh phục vô số tinh thần có sự sống, đem rất nhiều cường giả tuyệt đỉnh đều bị phong ấn, giam vào Tử Tịch Thiên Lao, trong đó có rất nhiều Nhân Tiên đỉnh phong ……" Lê Phù Yên La xa xa nhìn tinh thần chết chóc duy nhất ở xa, có cảm giác kinh hãi, nói: "Thậm chí, trong truyền thuyết, sâu trong Tử Tịch Thiên Lao còn giam giữ một vị đại nhân vật vô cùng đáng sợ, chỉ là vị đại nhân vật đó rốt cuộc là ai, vẫn luôn không ai biết!" "Mà toàn bộ Tử Tịch Thiên Lao, đều do Khí Vương Hư Vô Nhất làm chủ …… Nghe nói, ngay cả Trung Ương Bát Đại Thần, cũng không thể can thiệp vào chuyện của Tử Tịch Thiên Lao!" "Bệ hạ nhất định phải cẩn thận Khí Vương Hư Vô

Nhất!" Nói đến Khí Vương Hư Vô Nhất, ngay cả Lê Phù Yên La vừa mới tấn thăng Quyền Ý Thực Chất cũng tràn đầy vẻ kiêng kỵ nồng đậm!

Khí Vương Hư Vô Nhất quá mạnh mẽ, từ khi hắn trấn giữ Tử Tịch Thiên Lao, nơi này đã hoàn toàn biến thành một tuyệt địa, không có bất kỳ tù phạm nào có thể thoát khỏi Tử Tịch Thiên Lao. "Khí Vương Hư Vô Nhất sao?

Rất nhanh sẽ gặp được!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt xa xăm, hắn tự nhiên biết Hư Vô Nhất.

Người này có thể nói là con cưng của Trung Ương Thế Giới, khí vận nồng hậu, thiên phú trác tuyệt, hơn nữa còn là một người cầu đạo kiên định và thuần túy.

Trong mắt hắn chỉ có Đạo!

Bất cứ thứ gì khác đều không thể ảnh hưởng đến việc cầu đạo của hắn!

Truyền thuyết về người này, vô cùng nhiều …… Trong đó, nổi tiếng nhất chính là việc Hư Vô Nhất năm xưa vì cầu võ đạo, ngay cả người mình yêu thương nhất cũng có thể không chút lưu tình hiến cho Bất Hủ Thần Vương, để học Bất Hủ Thần Quyền của Bất Hủ Thần Vương.

Đạo của hắn chính là: Gặp tổ giết tổ, gặp thần giết thần, gặp cha mẹ giết cha mẹ, gặp người thân giết người thân, lấy đạo tâm chấp nhất, giết ra một cái chân ngã thực sự, giết ra một cái ta tự do tự tại!

Người như vậy theo đuổi cực hạn võ đạo, vứt bỏ thất tình lục dục, tự nhiên cực kỳ đáng sợ, nhưng đối mặt với thực lực tuyệt đối, vẫn không có chút tác dụng nào!

Nói cho cùng, hắn chỉ là một thổ dân của thế giới Dương Thần,

làm sao có thể so được với Diệp Đông Hoàng xuyên qua chư thiên, sở hữu nội tình vô cùng!

Trong nguyên tác, Hư Vô Nhất cuối cùng đã thành công Phấn Toái Chân Không, trở thành một trong số ít người trong lịch sử có thể Phấn Toái Chân Không trên con đường võ đạo.

Nhưng, cuối cùng vẫn không tranh lại được nhân vật chính Hồng Dịch, bèn lựa chọn thành toàn cho Mộng Thần Cơ, cam nguyện dung nhập toàn bộ máu thịt vào cơ thể Mộng Thần Cơ. "Bệ hạ, ta cảm thấy Tử Tịch Tinh này cực kỳ đáng sợ, nhìn một cái đã có cảm giác kinh hãi, nơi này e rằng đã bị cường giả của Trung Ương Thế Giới bố trí vô số trận pháp khủng bố, chúng ta nên làm thế nào?" Lê Phù Yên La tuy không nhìn ra được manh mối gì, nhưng nàng biết, với thực lực của mình nếu đến gần, e rằng không quá một khắc ba khắc sẽ bị tan thành tro bụi! "Nếu Bệ hạ có thể lén lút lẻn vào, thả các cường giả bị giam bên trong ra, có lẽ có thể giảm bớt áp lực!" Lê Phù Yên La đưa ra đề nghị của mình, nghiêm túc nói. "Không cần lén lút, với thực lực của trẫm, cứ đường đường chính chính nghiền ép qua là được!" Diệp Đông Hoàng từ chối đề nghị của Lê Phù Yên La, đã có thực lực, hắn không muốn giấu đầu hở đuôi, lén lút, đó không phải là phong cách của hắn! "Nhưng cảm giác của ngươi quả thực không sai, xung quanh Tử Tịch Tinh này, trong hư không ba mươi vạn dặm, đều có những cấm pháp dày đặc, vô cùng đáng sợ!" "Những thứ này là do hàng triệu đại trận liên kết mà thành, cho dù là cường giả Nhân Tiên đỉnh phong, nếu muốn xông vào, cũng sẽ bị vô số cấm pháp ở đây oanh sát thành cặn bã ……" Trong mắt Diệp Đông Hoàng kim quang sáng lên, tựa như có vạn thiên đại đạo chìm nổi, vũ trụ tinh hà hủy diệt sụp đổ, vô cùng cổ vũ trụ hủy diệt đản sinh các loại dị tượng hiện ra.

Từng tòa trận pháp hiện ra trong mắt hắn, "Thiên Lang Trận", "Tịch Diệt Trận", "Phi Yên Trận", "Diệt Phách Trận", "Hóa Huyết

Trận", "Tàn Linh Trận", "Thập Tuyệt Trận", "Cửu Khúc Trận" …… quả thực vô cùng vô tận, kéo dài hàng chục vạn dặm.

Khiến người ta tê cả da đầu, kinh hồn bạt vía! "Hít!

Chẳng trách không ai có thể thoát khỏi Tử Tịch Thiên Lao, cũng không ai có thể âm thầm lẻn vào Tử Tịch Thiên Lao, đây quả thực là tuyệt địa đáng sợ nhất thiên hạ!" Lê Phù Yên La, Thiền Ngân Sa và các nữ nhân khác nghe vậy, hít một hơi khí lạnh.

Các nàng chỉ cảm giác trên Tử Tịch Tinh có đại khủng bố, lại không ngờ trên đó có nhiều trận pháp đáng sợ như vậy!

Những trận pháp này liên kết với nhau, động một sợi tóc động toàn thân!

Cho dù có mười mấy cường giả Nhân Tiên đỉnh phong tới, cũng không chiếm được chút tiện nghi nào! "Hôm nay để các ngươi xem sức mạnh của Vạn Đạo Thiên Chu của trẫm!" Diệp Đông Hoàng trong mắt lộ ra chiến ý, Lê Phù Yên La, Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh nghe vậy, tinh thần chấn động, mỗi một giọt máu trong người đều phảng phất như sôi trào, lòng dạ dâng trào!

Ầm ầm!

Dưới ánh mắt kích động, mong chờ của các nữ nhân, Vạn Đạo Thiên Chu không còn che giấu khí tức, phảng phất như một con hồng hoang cự thú nổi lên mặt nước, khí tức khủng bố chấn thiên động địa quét qua vũ trụ tinh hà!

Thiên địa nguyên khí bạo động, vô số pháp tắc gầm vang, sụp đổ.

Vạn Đạo Thiên Chu hóa thành thần chu vạn trượng lộ ra chân thân, chín vòng sáng văn minh thần thánh uy nghiêm bao quanh, thần thánh không thể xâm phạm.

Một luồng đạo vận tân hỏa tương truyền, vĩnh hằng bất hủ lan tỏa

ra.

Cho dù là cường giả Nhân Tiên đỉnh phong nhìn thấy cũng phải kinh hồn bạt vía!

Không sinh ra được tâm tư phản kháng! "Lại có thần khí mạnh mẽ như vậy, xem ra kẻ đến thực lực phi phàm, thú vị!" Ngay khi Vạn Đạo Thiên Chu lộ ra chân thân, sâu trong Tử Tịch Thiên Lao, một thanh niên có dung mạo gần như y hệt Quán Quân Hầu, đột nhiên mở mắt ra.

Hắn một mắt xuyên qua trùng trùng trận pháp, nhìn thấy Vạn Đạo Thiên Chu, nhìn thấy Diệp Đông Hoàng, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, chiến ý dâng cao! "Hy vọng sẽ không làm ta thất vọng!" Thanh niên này tự nói, rồi bước một bước, thân ảnh lập tức biến mất. …… "Trấn!" Diệp Đông Hoàng thúc đẩy Vạn Đạo Thiên Chu, không có chút hoa mỹ, không có chút kỹ xảo, chỉ có một chữ ——mạnh!

Ầm!

Vạn Đạo Thiên Chu toàn thân tỏa ra khí tức trấn áp cửu thiên thập địa, quét ngang vạn cổ thương khung, bộc phát vô cùng hà quang, trực tiếp trấn áp về phía Tử Tịch Tinh.

Phảng phất như thái cổ thần sơn trấn áp xuống!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên Tử Tịch Tinh, vô cùng trận pháp lập tức được kích hoạt, bộc phát ra sát cơ kinh thiên động địa và sức mạnh sát phạt đáng sợ!

Chương 571

Ánh sáng vô tận sáng lên, hóa thành màn sáng hủy diệt có thể làm tan biến mọi thứ! "Thiên Lang Trận", "Tịch Diệt Trận", "Phi Yên Trận", "Diệt Phách Trận", "Hóa Huyết Trận", "Tàn Linh Trận", "Thập Tuyệt Trận", "Cửu Khúc Trận" …… từng tòa trận pháp lập tức được kích hoạt, sức mạnh vô cùng nghiền ép về phía Vạn Đạo Thiên Chu, sát cơ vô cùng tràn ngập khắp trời đất, muốn hủy diệt, tiêu diệt kẻ xâm nhập!

Lê Phù Yên La, vị cường giả Nhân Tiên đỉnh phong vừa mới tấn thăng Quyền Ý Thực Chất, cũng cảm thấy kinh hãi, quyền ý không tự chủ được kích phát ra!

Nàng cảm thấy một nỗi sợ hãi lớn!

Phảng phất như khoảnh khắc tiếp theo sẽ bị hủy diệt, tan thành tro bụi!

Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh càng là toàn thân lạnh buốt, ngay cả một ngón tay cũng khó mà động đậy!

Thực sự quá đáng sợ!

Phảng phất như thiên uy giáng lâm, khó mà chống đỡ!

Sức mạnh bộc phát trong nháy mắt của vô số trận pháp trên Tử Tịch Tinh, đủ để dễ dàng hủy diệt các nàng hàng ức vạn lần!

Tuy nhiên.

Ngay khi những trận pháp này được kích phát, một luồng khí tức đường hoàng bá đạo, chí tôn chí quý, chí cao chí thượng từ trên Vạn Đạo Thiên Chu bộc phát, trấn áp xuống!

Từng mảng tinh không vỡ vụn, hóa thành địa hỏa thủy phong!

Không gian loạn lưu kích động, cương phong tứ ngược, Vạn Đạo Thiên Chu lại phảng phất như Bất Chu thần sơn vĩnh hằng bất hủ.

Nguy nga, nặng nề, bất hủ!

Không thể lay chuyển!

Thiên địa phảng phất không thể chịu nổi sức nặng của nó, lần lượt sụp đổ!

Càng đừng nói đến những trận pháp kia! "Thiên Lang Trận", "Tịch Diệt Trận", "Phi Yên Trận", "Diệt Phách Trận", "Hóa Huyết Trận", "Tàn Linh Trận", "Thập Tuyệt Trận", "Cửu Khúc Trận" các đại trận kêu răng rắc, không chịu nổi sức nặng!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Pheng phanh phanh phanh!

Từng trận tiếng nổ vang lên, bắt đầu từ Thiên Lang Trận, phảng phất như khởi đầu một phản ứng dây chuyền, từng tòa trận pháp sụp đổ, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa làm đinh tai nhức óc!

Lê Phù Yên La, Thiền Ngân Sa mấy người ngây ngẩn tại chỗ, ngơ ngác nhìn những trận pháp đang sụp đổ, kinh hãi tột độ!

Những trận pháp khủng bố vô cùng kia cứ thế bị Vạn Đạo Thiên Chu một lần đè sập?

Khủng bố như vậy!

Đây chính là uy lực của chí tôn thần khí?

Cũng quá đáng sợ rồi!

Diệp Đông Hoàng đứng trên Vạn Đạo Thiên Chu, chắp tay sau lưng, khí tức xa xăm sâu thẳm, nhìn Tử Tịch Tinh lộ ra chân diện mục vì trận pháp sụp đổ!

Bề mặt Tử Tịch Tinh khắp nơi đều là từng ngọn núi lớn âm u lạnh lẽo.

Những ngọn núi này, mỗi ngọn đều có bán kính trăm dặm, mỗi ngọn núi …… dường như đều được tạo ra bởi con người, phảng phất như từng nhà tù khổng lồ.

Vô số khí tức u ám, từ từng ngọn núi tỏa ra, dường như trong từng ngọn núi đó, giam cầm rất nhiều tồn tại không rõ tên. "Ta đi cứu người!" Thấy trận pháp bị phá, Lê Phù Yên La thân thể khẽ động, liền không thể chờ đợi muốn xông lên. "Đừng động!" Bàn tay của Diệp Đông Hoàng đè lên vai Lê Phù Yên La, ngăn cản hành động của nàng. "Những ngọn núi này, mỗi một ngọn núi, đều là một nhà tù, hơn nữa toàn bộ đều có cường giả đáng sợ trấn giữ, ngươi nhìn lên những đỉnh núi kia đi." Lê Phù Yên La nghe vậy, lập tức nhìn lên núi, quả nhiên thấy, trên đỉnh núi, trong làn sương mù xám xịt, sừng sững từng tòa thạch cung.

Trong thạch cung, từng bóng người thấp thoáng ẩn hiện.

Những bóng người này, thân hình cao lớn hoàn mỹ, tỏa ra từng tia khí tức hoang sơ man hoang.

Những thạch cung và bóng người kia ban đầu đều giống như ảo ảnh trên biển, hư vô mờ mịt, nếu không phải Diệp Đông Hoàng cảm giác nhạy bén được khí tức trong đó, Lê Phù Yên La còn không phát hiện ra. "Hoang Thần!" Lê Phù Yên La nhìn rõ bóng người trong những tòa thạch cung này, không khỏi kinh hãi!

Nàng hiển nhiên đã nhận ra, những hình thể cao lớn hoàn mỹ kia, chính là khôi lỗi mạnh mẽ nhất trong Trung Ương Thế Giới, Hoang Thần!

Hoang Thần, là một loại khôi lỗi chiến tranh vô cùng mạnh mẽ do Trung Ương Thế Giới chế tạo, thường được dùng để chinh phục các

tinh thần khác. "Một đầu khôi lỗi Hoang Thần, Trung Ương Thế Giới không biết phải hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực, trong truyền thuyết phải tế luyện hàng ngàn năm!

Thậm chí phải dùng máu của hàng trăm vị Võ Thánh cao thủ tế lễ!

Hoặc là thi hài của mấy chục vị Nhân Tiên cao thủ, còn có vô số thiên tài địa bảo, ngũ kim chi hồn." "Sức mạnh của một đầu Hoang Thần, có thể sánh ngang với Nhân Tiên đỉnh phong rồi, đặc biệt là thân thể cường đại, chân khí trong cơ thể bàng bạc, xuất quỷ nhập thần, có rất nhiều cao thủ đều đã chịu thiệt thòi lớn dưới tay Hoang Thần!

Nhưng Hoang Thần này, cho dù là Trung Ương Thế Giới cũng không có bao nhiêu đầu, nơi này lại xuất hiện mười hai đầu!" Lê Phù Yên La kinh hô, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Nhưng ngay lúc kinh ngạc, mười hai khôi lỗi Hoang Thần trấn thủ nơi này cũng đã phản ứng lại.

Mười hai đầu Hoang Thần không chút do dự thi triển toàn bộ sức mạnh, mang theo uy thế vô biên, xông lên trời.

Một đầu Hoang Thần, hình dạng như cự viên, lưng cong, đầu cúi, eo vặn, vai lắc, hông nổ, chân chạy, tay chỉ chân chỉ kêu ken két, giống như lên dây cho một cây nỏ khổng lồ, lao đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, quyền ảnh ngang trời, nắm đấm to bằng đầu voi đánh tới.

Đồng thời, Hoang Thần hít thở, lá phổi trong cơ thể giống như sấm sét, tiếng sấm ầm ầm không ngừng vang dội.

Chỉ riêng tiếng sấm của lá phổi trong cơ thể này cũng có thể chấn chết Quỷ Tiên.

Quyền đầu tiên của Hoang Thần đánh về phía Diệp Đông Hoàng, là một chiêu quyền pháp cực kỳ xa xưa, giống như thiên thần thời thái

cổ, căm ghét ánh mặt trời quá mạnh, phẫn nộ cầm lấy thần cung, bắn hạ mặt trời chói chang.

Mười một đầu Hoang Thần khác, lần lượt lao tới.

Mười hai nắm đấm của Hoang Thần, bất ngờ bao phủ toàn bộ không gian bát hoang lục hợp, giống như từng tấm sắt cứng, ép vào va chạm, muốn một đòn đánh Diệp Đông Hoàng thành cặn bã. "Đây chính là sức mạnh của Hoang Thần sao?" Lê Phù Yên La trong mắt chiến ý dâng cao, nàng bước lên một bước, Lê Phù Thất Thức thi triển, quyền ý ngưng thành thực chất đánh ra, can thiệp vào vật chất và thời gian, tạo ra không gian.

Mười hai Hoang Thần tuy mạnh, nhưng cũng chỉ tương đương với cường giả Nhân Tiên đỉnh phong Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu.

Hơn nữa chúng là khôi lỗi, không đủ linh hoạt, nếu thực sự chiến đấu một chọi một, căn bản không thể đối phó được với cường giả Nhân Tiên đỉnh phong Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu!

Mà Lê Phù Yên La dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng đã đột phá Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu, đạt đến Quyền Ý Thực Chất.

Tuy nói không thể đánh bại trận pháp do mười hai Hoang Thần liên thủ tạo thành, nhưng tạm thời chống cự không phải là vấn đề. "Có cường giả giáng lâm, cơ hội đến rồi, mọi người cùng nhau xông ra!" "Trận pháp bên ngoài đã bị phá, mười hai Hoang Thần đã rời đi, cơ hội ngàn năm có một như vậy, sao có thể bỏ lỡ!" "Mọi người cùng nhau ra tay, phá vỡ nhà tù!" "Sát sát sát sát sát sát!!!!!" Khi mười hai Hoang Thần rời khỏi nơi trấn áp xông về phía Diệp Đông Hoàng, trong các nhà tù trên Tử Tịch Tinh lập tức bộc phát ra từng luồng khí tức đáng sợ!

Từng cường giả dùng thần niệm lớn tiếng gầm thét, sức mạnh tích tụ bấy lâu nay vào lúc này không chút do dự bộc phát!

Nhà tù trên Tử Tịch Tinh này, tổng thể là mười hai ngọn núi lớn liên kết với nhau, mười hai thần cung trấn áp trên đó!

Mỗi ngọn núi, đều là một nhà tù!

Không gian trong tù, từng tầng từng lớp, vững chắc vô cùng, rất khó đánh phá, xé rách.

Ngay cả Tạo Vật Chủ cũng không xé rách được!

Đây là một đại trận, một trong những đại trận huyền diệu nhất thời thái cổ, "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát" trận.

Truyền văn năm xưa, Trường Sinh Đại Đế giam cầm Ngũ Đại Thần Vương, chính là vận dụng đại trận này, cuối cùng mới nhốt được Ngũ Đại Thần Vương vào trong, dùng phong bi trấn áp.

Tuy nhiên một cường giả rất khó phá vỡ, nhưng các cường giả bị giam bên trong cùng nhau phát lực vẫn có khả năng phá vỡ!

Đương nhiên, đây là trong tình huống không có Hoang Thần trấn áp!

Nếu không, cho dù bọn họ cùng nhau bạo động cũng vô dụng!

Trước đây bọn họ cũng đã bạo động nhiều lần, nhưng đều bị trấn áp! "Viêm Dương Phổ Chiếu, Thiên Hạ Chích Nhiệt!" Trong một nhà tù, khí tức đáng sợ bộc phát, một lão đầu hói đầu mặc bạch bào, râu trắng dài tới ba thước, rủ trước ngực, phát ra âm thanh cuồng bạo!

Hắn chính là Viêm Dương Tinh Chủ.

Hắn ở trong một không gian nhà tù kín mít sâu trong lòng núi, chân đạp uy phong bộ pháp, không ngừng bộc phát ra tuyệt chiêu chân khí, đánh nát từng mảng không gian, gây ra nổ tung!

Khiến xung quanh đất rung núi chuyển! "Thương Lãng kiếm pháp, phá phá phá!!!" "Liệt Thiên Thần Quyền, cho ta nát!" "Vị tiền bối nào

đó, cứu ta ra ngoài, tất có hậu báo!" Vào lúc này, không chỉ Viêm Dương Tinh Chủ, tất cả cường giả bị giam trong Tử Tịch Tinh đều bạo động, có người vừa công kích, vừa cầu cứu!

Bọn họ biết đây có thể là cơ hội duy nhất để họ trốn thoát!

Bọn họ bị giam cầm hàng trăm ngàn năm, đây là lần đầu tiên có người tấn công Tử Tịch Tinh, và phá vỡ vô số đại trận ở đây.

Nếu hôm nay như vậy mà còn không xông ra được, sau này sẽ càng không có cơ hội! …… …… Tử Tịch Thiên Lao bạo động, vô số cường giả bị giam cầm chớp lấy cơ hội, thi triển thần thông, từng luồng khí tức kinh khủng bốc lên ngút trời!

Oanh long!

Chương 572

Lê Phù Yên La cũng va chạm với Thập Nhị Hoang Thần hàng trăm nghìn lần trong nháy mắt, lùi lại ba bước, va vào lòng Diệp Đông Hoàng!

Thập Nhị Hoang Thần mỗi người đều có sức mạnh Nhân Tiên đỉnh phong nhất khiếu thông bách khiếu, mà mười hai người liên hợp tạo thành trận pháp, lại có thể điều động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được bố trí trong nhà tù Tử Tịch Tinh, uy lực vô cùng.

Dù Lê Phù Yên La đã tấn thăng Quyền Ý Thực Chất cũng rơi vào thế hạ phong! "Không hổ là khôi lỗi mạnh nhất do Trung Ương Thế Giới tạo ra, quả nhiên lợi hại!" Sắc mặt Lê Phù Yên La hồng nhuận, khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, vội vàng rời khỏi vòng tay của Diệp Đông Hoàng, nhìn về phía mười hai khôi lỗi Hoang Thần, ánh mắt ngưng trọng nhưng chiến ý dâng trào!

Nhìn Thập Nhị Hoang Thần đang lao tới, nàng định một lần nữa xông lên giao chiến.

Nhưng lúc này, Diệp Đông Hoàng đã lên tiếng! "Để Trẫm, ngươi đi cứu người, những ai nguyện ý hiệu trung với Trẫm thì cứu ra!" Trong lúc nói, khí chất của Diệp Đông Hoàng thay đổi, thân ảnh của hắn phảng phất trở nên vô cùng vĩ ngạn, huyền diệu khó lường, bàn tay đưa ra, cuộn lên cơn bão cát vàng cao hàng ức vạn trượng.

Mỗi một hạt cát vàng, mỗi một luồng gió nhẹ đều tràn ngập một luồng quyền ý bá đạo tuyệt thế, cắt đứt vạn cổ, nghiền nát tất cả!

Tất cả những gì cản đường cuối cùng sẽ bị hủy diệt!

Lê Phù Yên La mỹ mục trừng lớn, ngây ngẩn cả người, chấn động nhìn Diệp Đông Hoàng.

Thân thể vốn không cao lớn kia phảng phất trở nên vô cùng cao lớn vĩ ngạn, đội trời đạp đất, có thể chống đỡ cả vũ trụ vô tận!

Chỉ thấy sức mạnh vô tận hội tụ trong lòng bàn tay Diệp Đông Hoàng, hóa thành một bàn tay khổng lồ vạn trượng che trời lấp đất, khí tức kinh khủng ngưng tụ chư thiên vạn đạo từ Tử Tịch Tinh lan ra tinh vực xung quanh.

Đế uy bá đạo mênh mông như hỗn độn thương khung trấn áp lên vô tận sinh linh, tinh không xung quanh nổi lên từng gợn sóng, phảng phất như sóng nước cuộn trào, vỡ nát!

Trong tinh vực, vô số sinh linh hoảng sợ bất an, run lẩy bẩy!

Trong Tử Tịch Thiên Lao, vô số cường giả Tinh Chủ đang hưng phấn phát cuồng đều im bặt, kinh hãi nhìn về phía Diệp Đông Hoàng!

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ mang đế uy hoàng hoàng kia chộp về phía trước, mười hai khôi lỗi Hoang Thần hung uy lẫy lừng đã trấn áp họ hàng trăm nghìn năm qua lại như món đồ chơi bị nắm chặt trong lòng bàn tay, khó mà động đậy!

Năm ngón tay siết lại, liền trấn áp phong ấn Thập Nhị Hoang Thần.

Diệp Đông Hoàng thu tay lại, ném Thập Nhị Hoang Thần vào Vạn Đạo Thiên Chu trấn áp, đợi khi nào rảnh rỗi sẽ luyện hóa thu phục, cũng xem như một lực lượng chiến đấu đáng kể! "Bệ hạ uy vũ!" Lê Phù Yên La tâm thần kích động, ánh mắt nhìn Diệp Đông Hoàng tràn đầy sùng bái và kính sợ, Thập Nhị Hoang Thần này không thể so sánh với đám Thiên Quân tấn công Lê Phù Tinh của nàng lúc trước!

Thấy Diệp Đông Hoàng đã trấn áp Thập Nhị Hoang Thần, nàng cũng không chần chừ nữa, thân hình lóe lên, lao về phía Tử Tịch Tinh!

Chuẩn bị giải thoát cho các cao thủ bị giam cầm trên Tử Tịch

Tinh!

Đương nhiên, tiền đề là phải trung thành với Diệp Đông Hoàng.

Trong số các cao thủ bị giam cầm ở đây, nàng chỉ quan tâm đến người bạn tốt của mình là Bắc Thần Tinh Chủ Ngư Bắc Dao, nàng có tự tin thuyết phục đối phương trung thành với Diệp Đông Hoàng!

Vì vậy, trong lòng nàng không hề có áp lực!

Thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, Diệp Đông Hoàng đến cứu họ, họ trung thành cũng là điều nên làm! "Không ngờ thiên hạ lại có cường giả như ngươi, tốt, tốt, tốt lắm!" "Chỉ là, mười hai Hoang Thần kia, tương đương với đồ đệ của ngã, ngươi cứ thế phong ấn mang chúng đi, e là không ổn lắm đâu!" Đột nhiên, ngay khi Lê Phù Yên La vừa rời đi, bốn trăm tám mươi triệu lá phù lục nhỏ bé bỗng nhiên từ hư không gần đó tuôn ra, sau đó ngưng tụ thành một bóng người trước mặt Diệp Đông Hoàng.

Nhục thân đạt đến cảnh giới Thiên Biến Vạn Hóa!

Nhục thân có thể phân giải thành bốn trăm tám mươi triệu lá phù lục nhỏ bé, có thể tổ hợp thành bất cứ thứ gì, và thứ biến hóa này không phải là giả, mà là vật thật về bản chất.

Đây là sự chuyển đổi giữa vật chất và vật chất.

Dù là Tạo Vật Chủ cũng không phân biệt được thật giả! "Muốn lấy lại, rất đơn giản, đánh bại Trẫm là được!" Diệp Đông Hoàng quan sát bóng người đột nhiên xuất hiện, không hề để tâm đến thủ đoạn Thiên Biến Vạn Hóa này, thản nhiên nói!

Dung mạo của bóng người này, hắn vô cùng quen thuộc, giống hệt Quán Quân Hầu mà hắn đã nghiền chết ở Đại Thiên Thế Giới trước đó.

Chỉ có điều, khí chất toát ra từ người này hoàn toàn khác với Quán

Quân Hầu.

Quán Quân Hầu ngông cuồng bá đạo, cướp đoạt mọi thứ, chiếm hữu mọi thứ!

Là bản sao do Bất Hủ Thần Vương tạo ra dựa trên hình dáng của người này, còn là một bản sao thất bại!

Dù Quán Quân Hầu không chết trong tay Diệp Đông Hoàng, cũng sẽ chết trong tay nhân vật chính Hồng Dịch!

Còn người này lại cho Diệp Đông Hoàng một cảm giác vô cùng chấp nhất và kiên định… là loại chấp nhất chém phá mọi thứ, nhìn thấu bản chất bên trong và bên ngoài, gần với bản ý "sắc không" của Phật gia.

Cha mẹ, người thân, tình yêu, nhân nghĩa, kẻ thù, tà ác, v.v., dù tốt đẹp hay xấu xa, đối với hắn đều là thừa thãi.

Trong lòng hắn, chỉ có võ đạo.

Hắn chính là khí vận chi tử của Trung Ương Thế Giới ở Thiên Ngoại Thiên, con trai của lãnh tụ Trung Ương Thế Giới Hư Dịch, Khí Vương Hư Vô Nhất!

Chủ nhân của Tử Tịch Thiên Lao! "Rất tốt!

Ngã tên Hư Vô Nhất, ngươi có tư cách làm đối thủ của ngã, cho ngã biết tên của ngươi!" "Ngươi là ai?" Hư Vô Nhất ánh mắt hưng phấn nhìn Diệp Đông Hoàng, đó là sự hưng phấn khi nhìn thấy đối thủ mạnh mẽ, vô địch thật cô đơn biết bao, chỉ có đối thủ mạnh mẽ mới có thể khiến hắn trở nên mạnh hơn! "Chủ nhân Đại Thiên Thế Giới, Diệp Đông Hoàng!" Nhìn Hư Vô Nhất, trong lòng Diệp Đông Hoàng có một chút tán thưởng, đây là một người vô cùng thuần túy, một người vô cùng thuần túy đối với võ đạo!

Chỉ là người như vậy cũng có thể nói là kẻ điên.

Bởi vì hắn có thể vì võ đạo mà bất chấp tất cả, dù có giết cha mẹ vợ con trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không có chút dao động nào. "Thì ra là vậy, ngã vốn cũng muốn đến Đại Thiên Thế Giới xem thử, không ngờ lại gặp được Tiên giới chi chủ sớm hơn!" Hư Vô Nhất không hề quá kinh ngạc, ánh mắt càng thêm hưng phấn, phảng phất như nhìn thấy một mỹ nữ tuyệt thế!

Đại Thiên Thế Giới ở Thiên Ngoại Thiên được gọi là Tiên giới, bí ẩn khó lường, hắn cũng rất khao khát, sớm đã có ý định đến đó!

Không ngờ hôm nay lại có người tự tìm đến cửa!

Lại còn là một cường giả như Diệp Đông Hoàng! "Diệp huynh, mời!" Hư Vô Nhất mỉm cười, khẽ chắp tay, sau đó đẩy khuỷu tay ra, một cú thúc khuỷu lao tới.

Trong phút chốc, khắp trời đều là bóng của hắn, không biết cái nào là thật, cái nào là giả.

Ngay lúc Hư Vô Nhất vừa động, Diệp Đông Hoàng đã cảm nhận được bên trong trái tim mình, một luồng kình lực mạnh mẽ từ khuỷu tay tuôn trào tới, muốn làm nổ tung thân thể của mình.

Cú va chạm của Hư Vô Nhất, kình lực từ khuỷu tay lại phát ra từ bên trong trái tim của Diệp Đông Hoàng. "Phiêu Miểu Nhất Kích!" Diệp Đông Hoàng vốn đã rất hiểu về thế giới này, lại nuốt chửng các cường giả Thiên Quân của Trung Ương Thế Giới như Liệt Phong Thiên Quân, Hình Cực Thiên Quân, Kinh Hồng Thiên Quân, Sơn Hoang Thiên Quân, Ngũ Huyễn Thiên Quân.

Hắn biết sự tinh diệu của chiêu "Phiêu Miểu Nhất Kích!" này của Hư Vô Nhất.

Cú thúc khuỷu này đánh tới, khí kình liên miên, xuyên qua hư không, truyền đến nội bộ của kẻ địch để gây nổ từ bên trong, lợi hại

vô cùng.

Cao thủ Lục Thứ Lôi Kiếp, cũng có thể bị một cú thúc khuỷu này của Hư Vô Nhất giết chết ngay lập tức, hồn bay phách tán.

Tạo Vật Chủ cũng phải bị thương nặng, võ đạo của Hư Vô Nhất, kinh khủng đến cực điểm. "Không tệ!" Diệp Đông Hoàng thầm gật đầu, tu vi Thiên Biến Vạn Hóa của Hư Vô Nhất so với hắn cũng không kém bao nhiêu, tuy chiến lực chênh lệch rất lớn, nhưng công kích của hắn đối với Diệp Đông Hoàng cũng có một chút áp lực! "Chư Thiên Sinh Tử Luân!" Diệp Đông Hoàng tung ra một quyền, quyền ý chấn thiên, tinh hà run rẩy.

Một bánh xe khổng lồ từ từ bay lên, tràn ngập vũ trụ tinh hà, thân ảnh vĩ ngạn của chư thiên chúng thần thấp thoáng ẩn hiện, thần quang vạn trượng, thúc đẩy bánh xe khổng lồ chậm rãi chuyển động!

Hư không vỡ nát, nghiền ép vạn vật!

Trong khoảnh khắc, vũ trụ tinh hà phảng phất đều đang xoay chuyển theo bánh xe khổng lồ, muốn nghiền nát chư thiên vạn giới, đường hoàng bá đạo, kinh khủng tuyệt luân!

Hư Vô Nhất mắt sáng lên, không hề sợ hãi, ngược lại chiến ý càng dâng cao, quyền ý mênh mông, khí huyết kinh khủng bốc lên ngút trời, nhấn chìm vô tận tinh thần.

Cùng lúc đó, một tiếng hạc kêu vang lên, tiếng thông reo như sóng, khí thế của Hư Vô Nhất bùng phát, lao tới. "Luyện đắc thân hình tự hạc hình, thiên chu tùng hạ lưỡng hàm kinh, ngã lai vấn đạo vô dư thuyết, vân tại thanh thiên thủy tại bình!" "Tùng Hạc Diên Niên!" Giữa tiếng hét dài, thân hình Hư Vô Nhất biến đổi, cả người vừa giống hạc bay vừa giống cây tùng, toàn thân múa lượn, tứ chi lay động!

Diệp Đông Hoàng thấy rõ một cảnh tượng chân diệu, giữa rừng thông sóng vỗ, tiên hạc bay lượn, trường sinh tự tại!

Đây không phải là ảo ảnh, cũng không phải là thần ý, mà là huyết nhục của Hư Vô Nhất, đã hóa thành một thế giới tùng hạc.

Thiên biến vạn hóa, không phải hư ảo, mà là chân thực. "Thiên Biến Vạn Hóa của thế giới này quả nhiên bất phàm!" Diệp Đông Hoàng hiện tại tu vi tuy cao hơn Hư Vô Nhất, thực lực tuyệt đối nghiền ép Hư Vô Nhất, nhưng võ đạo của thế giới này hắn cũng chưa tu luyện đến Thiên Biến Vạn Hóa.

Nhìn thấy thủ đoạn Thiên Biến Vạn Hóa của Hư Vô Nhất, hắn cũng sáng mắt lên, trong lòng vô tận linh quang lóe qua, hắn vốn đã tu luyện đến Huyết Nhục Diễn Sinh nay có cảm giác vạch mây thấy trăng!

Vô số linh cảm như thủy triều ùa đến!

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu trong cơ thể rung động, khí huyết mênh mông hóa thành sinh khí, sinh khí lại ngưng tụ với số lượng lớn, hóa thành thiên lộ tinh hoa.

Từng giọt thiên lộ tinh hoa tiến vào cơ thể hắn, dung nhập vào các huyệt khiếu, tưới nhuần thời không trong huyệt khiếu, tinh lực toàn thân, bùng nổ căng tràn.

Ông ông ông!

Ông ông ông!

Một tràng âm thanh vang lên từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu rung động điên cuồng, tiềm năng được khai mở!

Chương 573

Ngay sau đó, "phốc" một tiếng, nhục thân của Diệp Đông Hoàng đột nhiên phân giải hoàn toàn, hóa thành những hạt nhỏ nhất!

Những hạt này, có bốn trăm tám mươi triệu hạt!

Nhục thân của Diệp Đông Hoàng, đã phân giải một cách không thể tin được.

Mỗi một hạt, đều mang theo toàn bộ thông tin về nhục thân và tinh hoa võ đạo của hắn.

Dù là "Huyết Nhục Diễn Sinh" trước đó, nhiều nhất cũng chỉ là tách huyết nhục ra, phát triển thành cá thể độc lập, không thể hóa thành những hạt nhỏ nhất, nguyên thủy nhất.

Diệp Đông Hoàng cẩn thận cảm nhận nhục thân hóa thành bốn trăm tám mươi triệu hạt, ánh mắt vui mừng khôn xiết, nhục thân của hắn trước đây tuy mạnh mẽ, nhưng mức độ huyền diệu vẫn không bằng Thiên Biến Vạn Hóa!

Đây chính là lợi ích của các nền văn minh khác nhau trong các thế giới khác nhau.

Rất nhiều thế giới, có thể không quá mạnh mẽ, nhưng cũng có những điểm đáng học hỏi!

Lấy điểm mạnh bù điểm yếu, hấp thu tinh hoa, loại bỏ tạp chất, đây mới là căn bản của việc lớn mạnh!

Diệp Đông Hoàng phúc chí tâm linh, cảm nhận sự ảo diệu và thần thông của sự biến hóa nhục thân!

Giây tiếp theo, tất cả các hạt đột nhiên tổ hợp lại, nhưng không phải tổ hợp thành hình người, mà là tổ hợp thành một con Viễn Cổ

Thiên Long!

Một tồn tại tương tự Hồng Hoang Long Vương! ...

Hống!

Một tiếng rồng ngâm vang vọng trời đất, Lê Phù Yên La, Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh ngẩng đầu lên, không thể tin được mà nhìn Diệp Đông Hoàng!

Thân rồng vạn trượng, từng miếng vảy rồng màu vàng lớn như núi lấp lánh, chiếu rọi những phù văn phức tạp và huyền ảo.

Một đôi mắt rồng bao quát trời đất, khí tức uy nghiêm vô tận tràn ngập vũ trụ tinh hà!

Đây là một con rồng thật sự, không phải ảo thuật, cũng không phải do chân khí tổ hợp, mà là sự biến hóa của nhục thân.

Hống!

Diệp Đông Hoàng vẫy đuôi rồng, lao xuống thế giới tùng hạc mà Hư Vô Nhất thi triển, thân thể to lớn mạnh mẽ ép nát hư không, trực tiếp nghiền nát thế giới tùng hạc do Hư Vô Nhất diễn hóa!

Ông!

Thế giới tùng hạc vỡ nát, hóa thành bốn trăm tám mươi triệu hạt nhỏ, sau đó ngưng tụ lại thành thân ảnh của Hư Vô Nhất ở bên cạnh!

Thân rồng khổng lồ của Diệp Đông Hoàng lắc mình một cái, lại hóa thành hình người, đứng trên Vạn Đạo Thiên Chu, phảng phất như chưa từng động đậy! "Chúc mừng Diệp huynh lĩnh ngộ được sự kỳ diệu của Thiên Biến Vạn Hóa, nhục thân đạt đến cảnh giới chí cao!" Hư Vô Nhất nhìn Diệp Đông Hoàng, tâm thần chấn động, không ngờ thiên phú của Diệp Đông Hoàng lại nghịch thiên như vậy, lại có thể đột phá ngay trong lúc chiến đấu với hắn!

Nhưng hắn không sợ kẻ địch quá mạnh, chỉ sợ kẻ địch quá yếu, không tìm được đối thủ!

Vì vậy, thấy Diệp Đông Hoàng đột phá, Hư Vô Nhất không hề có chút tự ti hay phẫn nộ, ngược lại chiến ý càng dâng cao, hưng phấn dị thường!

Hắn không nói nhiều lời vô ích, giọng vừa dứt, đã ra tay một lần nữa!

Kình lực cuộn trào, thân thể hóa thành hàng trăm hàng nghìn tàn ảnh, mỗi tàn ảnh đều thi triển một bộ võ công khác nhau, như thiên quân vạn mã, vây công tới.

Đây là một loại tuyệt thế thần thông của Hư Vô Nhất —— Thiên Quân Sát!

Một người hóa thành nghìn người, mỗi người đều dùng một loại võ công khác nhau, một nghìn loại võ công, một nghìn loại khí kình kết hợp lại, ồ ạt xông lên, tiêu diệt hoàn toàn kẻ địch.

Một Hư Vô Nhất đã vô cùng đáng sợ, một nghìn Hư Vô Nhất thì có thể tưởng tượng được!

Nhìn một nghìn Hư Vô Nhất đang lao tới, Diệp Đông Hoàng cảm thấy mỗi một người đều là thật, phảng phất như thiên quân vạn mã đang xung phong!

Khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh ba người thực lực yếu, ngay cả tư cách tham chiến cũng không có, đứng sau lưng Diệp Đông Hoàng cảm nhận luồng khí tức kinh khủng bao trùm trời đất, toàn thân lạnh buốt, gan mật vỡ tan!

Mỗi một đòn công kích kia, đều có thể khiến họ hồn bay phách tán trong nháy mắt!

Diệp Đông Hoàng cảm nhận tuyệt thế thần thông "Thiên Quân Sát", quả thực vô cùng đáng sợ, đây là sự hỗn hợp của một nghìn loại quyền ý, không phải cao thủ mà thi triển môn võ đạo này, e là sẽ tinh thần phân liệt, tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng một khi thi triển ra, uy lực tự nhiên phi thường!

Nhưng Diệp Đông Hoàng vẫn bình thản, đến cảnh giới của hắn, các loại thần thông đều có thể tùy ý sử dụng, một quyền đánh ra, vạn nghìn pháp tắc ngưng tụ!

Mỗi một loại pháp tắc ngưng tụ thành một vì sao, vạn nghìn pháp tắc ngưng tụ thành vạn nghìn vì sao, mỗi một vì sao đều lớn vạn trượng, rơi xuống như mưa sao băng! "Tinh Thần Vạn Đạo!" Đây là một môn thần thông do Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ lúc bình thường, chỉ thấy từng vì sao pháp tắc rơi xuống, đánh nát tất cả một nghìn thân ảnh của Hư Vô Nhất!

So về số lượng?

Một vạn đấu với một nghìn, hoàn toàn là nghiền ép đơn phương!

Một nghìn Hư Vô Nhất tức thì bị các vì sao pháp tắc đánh nát, hóa thành bốn trăm tám mươi triệu hạt!

Ngay sau đó, những hạt này lại ngưng tụ thành bản thể của Hư Vô Nhất. "Bát Cực Thần!" Hư Vô Nhất không hề chần chừ, lập tức biến hóa thành một thần linh tám đầu tám tay.

Tám cánh tay, lần lượt đánh ra tám loại cảm xúc cực đoan: hỉ, nộ, ai, lạc, bi, khổ, nộ, kinh.

Tám loại cảm xúc cực đoan, mang theo quyền thế huyền ảo không kém Như Lai Thần Chưởng, như mưa bão oanh kích lên thân thể Diệp Đông Hoàng.

Thế công không thể ngăn cản, đại thế cuốn trùm trời đất, bao trùm

vũ trụ. "Thôn Phệ Tinh Không!" Diệp Đông Hoàng há miệng hút một cái, vạn đạo pháp tắc hóa thành thôn phệ pháp tắc, dùng thôn phệ pháp tắc điều khiển vạn nghìn pháp tắc, ngưng tụ thành một hắc động vô biên!

Hắc động đen kịt sâu thẳm, từng sợi xích pháp tắc quấn quanh, tỏa ra khí tức kinh hoàng nuốt trời nuốt đất, nuốt chửng vũ trụ tinh hà!

Nguyên khí, ánh sáng, âm thanh, cảm xúc, pháp tắc xung quanh đều bị nuốt chửng.

Đòn công kích Bát Cực Thần của Hư Vô Nhất cũng không ngoại lệ!

Hơn nữa, hắc động vô biên trực tiếp lao tới nuốt chửng Hư Vô Nhất! "Hay, hay, hay!" Hư Vô Nhất không hề sợ hãi, ngược lại thần sắc chấn phấn.

Võ đạo và pháp tắc mà Diệp Đông Hoàng thể hiện ra dường như hoàn toàn khác với võ đạo mà hắn tu luyện, khiến hắn càng thêm hứng thú! "Không Không Mông Mông!" Đối mặt với hắc động kinh khủng đang lao tới, Hư Vô Nhất không đối đầu trực diện, mà thi triển một tuyệt chiêu khác!

Thân thể hắn lắc lư, như bay như lướt, như sương như điện, như mộng ảo, như bọt nước, không thể nắm bắt.

Chỉ trong một cái lướt qua, Hư Vô Nhất đã giống như tên của mình "trong hư vô có một điểm", không ai biết điểm đó ở đâu, không ai thấy được, là "nhất" đã độn đi, "nhất" đã biến mất, "nhất" trong truyền thuyết!

Bá!

Đột nhiên, Hư Vô Nhất từ một điểm không gian sau lưng Diệp Đông Hoàng lao ra, một quyền đánh vào đầu Diệp Đông Hoàng!

Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh mấy người kinh ngạc đến ngây người, hoa dung thất sắc, muốn hét lớn nhắc nhở, nhưng động tác của Hư Vô Nhất quá nhanh!

Ý niệm trong đầu họ chỉ vừa lóe lên, hoàn toàn không kịp nhắc nhở hay có bất kỳ hành động nào!

Nhưng Diệp Đông Hoàng làm sao có thể bị Hư Vô Nhất đánh lén!

Chỉ thấy hắn trở tay tung ra một quyền!

Cú đấm này, bao trùm trời đất, bao quát tám phương, hoàng hoàng bá đạo, lực quán vũ trụ tinh hà.

Mặc dù Diệp Đông Hoàng vừa mới tấn thăng Thiên Biến Vạn Hóa, nhưng đây chỉ là tu vi võ đạo của thế giới Dương Thần mà Diệp Đông Hoàng tu luyện.

Sức mạnh Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của hắn so với Phấn Toái Chân Không của thế giới này cũng không thua kém bao nhiêu!

Bành!

Hai nắm đấm va chạm, Hư Vô Nhất đột nhiên biến sắc, lúc này hắn mới thực sự cảm nhận được thế nào là sức mạnh bá tuyệt thiên địa!

Hắn không chống cự nổi dù chỉ một thoáng, thân thể đã bị sức mạnh kinh khủng truyền đến từ nắm đấm chấn nát, trực tiếp hóa thành bốn trăm tám mươi triệu hạt.

Nhưng dù thân thể hắn hóa thành hạt cơ bản nhất, những hạt này vẫn bị trọng thương, hắn ngưng tụ lại thân thể, sắc mặt trở nên tái nhợt! "Lực lượng thật kinh khủng!" Hư Vô Nhất nhìn chằm chằm Diệp Đông Hoàng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sức mạnh cường đại như vậy, e là có thể sánh ngang với Ngũ Đại Thần Vương thái cổ!

Ngũ Đại Thần Vương thái cổ đều sinh ra đã mạnh mẽ, nhục thân sánh ngang với nhục thân của cường giả Phấn Toái Chân Không, cho dù cảnh giới của họ không đạt đến Phấn Toái Chân Không hay Dương Thần, thực lực của họ cũng không thua kém bao nhiêu!

Dù cường giả Phấn Toái Chân Không hay Dương Thần muốn giết họ cũng vô cùng khó khăn!

Đây cũng là lý do tại sao Ngũ Đại Thần Vương thái cổ đến nay vẫn chưa chết, chỉ bị phong ấn!

Cùng lúc đó, trong lúc Diệp Đông Hoàng và Hư Vô Nhất chiến đấu, Lê Phù Yên La đã đến trước Tử Tịch Thiên Lao. "Lê Phù Tinh Chủ, giúp ta một tay, cứu ta ra ngoài, ơn cứu mạng, vĩnh thế không quên!" Trong một nhà tù trên một ngọn núi lớn, Viêm Dương Tinh Chủ, một cường giả Nhân Tiên đỉnh phong, gầm lên cuồng nộ, cùng với âm thanh như núi lở đất nứt, sóng âm đã hóa thành thực chất chấn động khắp nơi, khí huyết tràn ngập trời đất, đánh nát không gian xung quanh!

Nhưng muốn phá vỡ nhà tù cũng không dễ dàng như vậy!

Chương 574

Trừ khi có nội ứng ngoại hợp! "Lê Phù Tinh Chủ, cứu ta ra ngoài, đại ân đại đức, tất sẽ hậu báo!" Trong một nhà tù bên cạnh, một người đàn ông trung niên có khuôn mặt như được đẽo gọt cũng lớn tiếng nói, đường nét góc cạnh, đôi mắt chim ưng như muốn nhìn thấu lòng người.

Ngón tay của hắn càng thêm thon dài, mỗi ngón đều dài nửa thước, móng tay cuộn vào trong thịt, một màu xanh ngọc, trông rất mềm mại, nhưng lại vô cùng cứng rắn.

Hắn chính là Tôn Tinh Chi Chủ Vũ Tôn Thương Lãng, cũng là một cường giả Nhân Tiên đỉnh phong. "Lê Phù Tinh Chủ, cứu ta…" Các cường giả bị giam cầm xung quanh tranh nhau lên tiếng! "Các ngươi cũng đã thấy rồi, người thực sự đến cứu các ngươi là Tiên giới chi chủ Diệp Đông Hoàng bệ hạ, chỉ cần các ngươi trung thành với bệ hạ, ta sẽ cứu các ngươi ra ngoài!" Giọng nói của Lê Phù Yên La vang vọng, nói với tất cả các cường giả bị giam cầm. "Lại là Tiên giới chi chủ!" "Đó chính là Tiên giới chi chủ sao?

Quả nhiên lợi hại!" "Hư Vô Nhất hoàn toàn không phải là đối thủ!" Những tiếng kinh hô vang lên, ngay cả những cường giả Nhân Tiên đỉnh phong như Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng cũng không khỏi chấn động!

Đại Thiên Thế Giới hay nói cách khác là Tiên giới, đối với họ luôn là một nơi bí ẩn và mạnh mẽ!

Tiên giới chi chủ càng là nhân vật vô thượng trong truyền thuyết.

Một đại năng như vậy đến cứu họ, ai nấy đều tâm thần chấn động, không chút do dự nói: "Tiên giới chi chủ đến cứu chúng ta,

đừng nói là ủng hộ ngài ấy, dù làm nô tài cho Tiên giới chi chủ cũng được!" "Chúng ta tuy từng là những tinh chủ lừng lẫy, nắm trong tay quyền sinh sát của hàng triệu, hàng trăm triệu người, nhưng hiện tại đã trở thành tù nhân, mất đi mọi hy vọng!" "Tiên giới chi chủ có thể đến cứu chúng ta, cho chúng ta một cuộc sống mới, là may mắn trời ban của chúng ta, làm sao có thể không liều mạng trung thành!" Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng và các cường giả khác lần lượt lên tiếng. "Tốt!" Lê Phù Yên La vô cùng vui mừng, tiến triển còn thuận lợi hơn cả tưởng tượng, nàng tung quyền ý ra, một quyền đánh vào nhà tù của Viêm Dương Tinh Chủ, đồng thời hỏi: "Các ngươi có biết Bắc Thần Tinh Chủ, Ngư Bắc Dao bị giam ở đâu không?" "Cái này ta biết!" Viêm Dương Tinh Chủ vừa phối hợp với Lê Phù Yên La tấn công nhà tù, vừa nói: "Nàng ấy ở trong nhà tù của Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đệ tam sát, chúng ta thỉnh thoảng có liên lạc với nhau, cách chúng ta không xa!" "Tốt quá rồi!" Biết được tin tức của Bắc Thần Tinh Chủ Ngư Bắc Dao, Lê Phù Yên La vô cùng vui mừng, sau khi phối hợp với Viêm Dương Tinh Chủ phá vỡ nhà tù liền nóng lòng đi đến đó. "Ha ha ha, ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" Viêm Dương Tinh Chủ vừa ra ngoài, lập tức bộc phát Viêm Dương chân khí, không màng tất cả mà càn quét, phát tiết nỗi oán hận trong lòng! "Lão Viêm mau đến giúp ta!" Vũ Tôn Thương Lãng ở nhà tù bên cạnh lớn tiếng hét lên.

Không có người giúp đỡ, một mình rất khó phá vỡ nhà tù! "Xem ta đây, Viêm Dương Phổ Chiếu, thiên hạ chỉ nhiệt!" Viêm Dương Tinh Chủ ra tay, phối hợp với Vũ Tôn Thương Lãng nội ứng ngoại hợp, phá vỡ nhà tù.

Lê Phù Yên La cũng đến nhà tù của Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đệ tam sát.

Người trong nhà tù hiện ra hình dáng, là một nữ tử toàn thân mặc

y phục màu xanh lục, lúc này cũng đang điên cuồng tấn công nhà tù! "Bắc Ngư, Bắc Ngư!

Ta là Lê Phù, ta đến cứu ngươi đây!" Lê Phù Yên La lớn tiếng gọi. "Lê Phù!

Thật sự là ngươi, tốt quá rồi!" Bắc Thần Tinh Chủ Ngư Bắc Dao ánh mắt chấn phấn, trước đó nàng đã nghe thấy có người ở bên cạnh gọi Lê Phù Tinh Chủ, trong lòng đã có chút phỏng đoán.

Chỉ là chưa nhìn thấy người nên không dám chắc chắn.

Nàng ở trong tù, thần niệm bị hạn chế, nên trước đó không nhìn thấy Lê Phù Yên La! "Thời gian cấp bách, chúng ta cùng nhau ra tay, phá vỡ nhà tù!" Lê Phù Yên La nói rồi ra tay!

Hai người nội ứng ngoại hợp, cùng nhau phát lực, nhà tù dù kiên cố đến đâu cũng phải bị phá vỡ!

Rất nhanh, Bắc Thần Tinh Chủ cũng được cứu ra!

Sau đó, hai người cùng nhau phá vỡ các nhà tù khác, bắt đầu cứu người.

Viêm Dương Tinh Chủ và Vũ Tôn Thương Lãng ở phía bên kia cũng làm như vậy.

Rất nhanh, từng nhà tù bị phá vỡ, mọi người như quả cầu tuyết lăn, phá vỡ vô số nhà tù, tốc độ ngày càng nhanh!

Trên bầu trời sao.

Hư Vô Nhất bị Diệp Đông Hoàng trọng thương, nhưng không mất đi sức chiến đấu.

Lúc này, hắn nhìn Diệp Đông Hoàng, vẫn chiến ý dâng trào! "Túc Mệnh!

Hồng Mông!

Kiếp Vận!" Hư Vô Nhất tay như bão táp, toàn thân xoay tròn như con ốc sên, cả người giống như một cơn lốc lớn, khuấy động luồng khí trong phạm vi mấy chục dặm nổ tung chấn động, đột nhiên đánh ra ba quyền.

Một quyền, đại diện cho "Túc Mệnh".

Sức mạnh ý chí của "Túc Mệnh" định sẵn, xuất hiện ở trung tâm!

Quyền thứ hai, đại diện cho "Hồng Mông"!

Quyền thứ ba chính là "Kiếp Vận"!

Ba quyền này là một bộ quyền pháp kết hợp, ba loại ý chí vừa kết hợp, Diệp Đông Hoàng lập tức cảm nhận được một con đường thông suốt cổ kim, kết nối quá khứ, hiện tại, tương lai, tất cả thời gian, không gian, tất cả sinh linh, tất cả vật chất. "Diệp Đông Hoàng, đây là con đường đến bến bờ bên kia do ta dùng ý chí, máu tươi, tinh thần của ta, trong hoàn cảnh không có đường, đạp ra!

Tách biển khổ!

Mở đường bằng!" Giọng nói của Hư Vô Nhất vang lên, trong hư không, dường như hiện ra một con đường vô hình thênh thang, xuyên suốt cổ kim, cắt ngang vạn cổ, nghiền ép về phía Diệp Đông Hoàng. ... "Diệp Đông Hoàng, đây là con đường đến bến bờ bên kia do ta dùng ý chí, máu tươi, tinh thần của ta, trong hoàn cảnh không có đường, đạp ra!

Tách biển khổ!

Mở đường bằng!" Giọng nói của Hư Vô Nhất vang lên, trong hư không, dường như hiện ra một con đường vô hình thênh thang, xuyên suốt cổ kim, cắt ngang vạn cổ, nghiền ép về phía Diệp Đông Hoàng. "Không tệ!

Đáng tiếc có thể cản được một quyền của Trẫm không?" Diệp

Đông Hoàng có thể cảm nhận được sự kinh khủng của chiêu này, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, mọi chiêu số đều là hư ảo!

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng cũng nghiêm túc, tung ra tám phần sức mạnh, một quyền bình thản đánh ra!

Quyền ấn chiếu rọi vũ trụ, sức mạnh xuyên thấu tinh hà!

Không có bất kỳ sự hoa mỹ nào!

Chỉ là sức mạnh tuyệt đối!

Chính là dùng sức mạnh áp đảo!

Chính là một sức mạnh phá vạn pháp!

Toàn thân hắn hào quang vạn trượng, pháp tắc quấn quanh, một quyền đánh ra phảng phất như Thiên Đế trấn áp vạn cổ, chấn nhiếp cửu thiên thập địa, càn quét tứ hải bát hoang!

Ta là Đế, phải trấn áp mọi kẻ địch trong thế gian!

Oanh long long!

Hư không vỡ nát, hủy diệt tất cả, quyền quang mênh mông kinh khủng nghiền ép về phía Hư Vô Nhất.

Thân thể Hư Vô Nhất lắc lư, lập tức biến thành vô số bản thân, mỗi bản thân đều đồng thời thi triển một loại thân pháp độn đi. "Diệp Đông Hoàng, ngươi rất mạnh, trận chiến hôm nay, thật sự là sảng khoái tột độ, ngày sau sẽ quyết đấu tiếp." Từng Hư Vô Nhất bị quyền quang của Diệp Đông Hoàng hủy diệt, nhưng lại có vô số tư duy từ vô số thân thể của Hư Vô Nhất tản ra!

Mỗi một tư duy, đều truyền đạt chính xác vào tâm linh của Diệp Đông Hoàng.

Phanh phanh phanh phanh phanh!

Giây tiếp theo, vô số Hư Vô Nhất bị hủy diệt, nhưng Diệp Đông Hoàng biết hắn đã trốn thoát!

Hư Vô Nhất, cái "nhất" này của hắn, tuy tồn tại, nhưng lại là hư vô… Tuy nhiên, nếu Diệp Đông Hoàng thực sự muốn giết hắn, thực ra cũng có thể giữ hắn lại!

Nhưng hiện tại không cần thiết! "Hư Vô Nhất lại chạy trốn?" Lê Phù Yên La, Bắc Thần Tinh Chủ, Viêm Dương Tinh Chủ và những người khác đều kinh ngạc, nhìn thân ảnh vĩ ngạn đang chắp tay sau lưng đứng ở đầu thuyền Vạn Đạo Thiên Chu, ánh mắt cuồng nhiệt, tràn đầy kính sợ!

Sức mạnh của Hư Vô Nhất, những tinh chủ bị giam cầm như họ là hiểu rõ nhất, nhưng lại bị Diệp Đông Hoàng dễ dàng đánh bại và phải bỏ chạy như vậy! "Bệ hạ uy vũ!" Từng cường giả được giải cứu kích động hô vang, hưng phấn không thôi, có thể chứng kiến một trận chiến kinh thiên động địa như vậy, thật sự là chết không hối tiếc!

Nhưng ngay lúc này, tám luồng sức mạnh kinh khủng vô cùng mạnh mẽ đột nhiên giáng xuống Tử Tịch Tinh.

Tám luồng sức mạnh này, tuy không bằng Hư Vô Nhất, nhưng lại mạnh hơn rất nhiều so với những Nhân Tiên đỉnh phong như Lê Phù Yên La.

Tám bóng người từ trong hư không hiện ra, mỗi người đứng ở một phương vị, đều tỏa ra khí tức bí ẩn khó lường, mênh mông không dứt.

Tám luồng sức mạnh mênh mông, đan xen thành tám loại thần thông, cưỡng ép phong tỏa, trấn áp toàn bộ hư không của Tử Tịch Tinh.

Vẻ mặt của Lê Phù Yên La, Bắc Thần Tinh Chủ, Viêm Dương

Tinh Chủ và những người khác đang kích động reo hò liền cứng lại!

Giờ khắc này, họ cảm nhận được tám luồng sức mạnh mênh mông không thể chống đỡ, như Thái Sơn áp đỉnh trấn áp lên người họ.

Họ kinh hãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy tám bóng người quỷ thần khó lường trên bầu trời sao, tâm thần đều chấn động. "Bát Đại Thần của Trung Ương Thế Giới!" Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng, Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác kinh hô, nhận ra ngay thân phận của tám bóng người này!

Chương 575

Tám bóng người này, chính là tám cự đầu nắm giữ quyền lực thống trị cao nhất của Trung Ương Thế Giới: Chiến Tranh Đại Thần, Hòa Bình Đại Thần, Văn Minh Đại Thần, Thiên Không Đại Thần, Hải Dương Đại Thần, Thổ Địa Đại Thần, Tạo Vật Đại Thần, Thần Nông Đại Thần.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Chiến Tranh Đại Thần, từng cường giả đều lộ ra sự căm hận thấu xương, ngay cả Lê Phù Yên La được Diệp Đông Hoàng cứu sớm cũng không ngoại lệ.

Chiến Tranh Đại Thần quản lý chiến tranh, những năm qua không biết đã phá hủy bao nhiêu tinh cầu, hủy diệt bao nhiêu gia viên của người khác.

Vô số cường giả hận không thể uống máu ăn thịt hắn.

Nếu nói trong Bát Đại Thần của Trung Ương Thế Giới ai là người bị căm hận nhất, thì không nghi ngờ gì chính là Chiến Tranh Đại Thần! "Hư Vô Nhất đâu?

Nhanh như vậy đã bại rồi sao?" Chiến Tranh Đại Thần có khuôn mặt chữ quốc, ánh mắt quét qua Tử Tịch Tinh, phát hiện không có bóng dáng của Hư Vô Nhất, giọng điệu có phần bất mãn.

Gương mặt hắn góc cạnh, trán cao, sống mũi cũng cao, thể hiện sự thống trị chiến tranh của hắn, không bao giờ nói về nhân nghĩa đạo đức, cũng không kiêng kỵ sử dụng âm mưu quỷ kế. "Ngươi chính là Tiên giới chi chủ Diệp Đông Hoàng?

Ngươi tại sao lại xâm phạm Trung Ương Thế Giới của ta?" Hòa Bình Đại Thần, đầu đội một cuốn sách thần khí, quan sát Diệp Đông Hoàng: "Có chuyện gì không thể ngồi xuống nói chuyện, Trung Ương

Thế Giới của chúng ta và Đại Thiên Thế Giới nói không chừng có thể hợp tác!" "Hợp tác thì không cần, nhưng nếu các ngươi chịu thần phục Trẫm, Trẫm rất hoan nghênh!" Diệp Đông Hoàng quan sát Bát Đại Thần, mỗi người về cơ bản đều là cao thủ Quyền Ý Thực Chất, hơn nữa đều có một kiện thần khí bản mệnh, thực lực có thể nghiền ép những cường giả Nhân Tiên đỉnh phong Quyền Ý Thực Chất thông thường.

Mỗi người trong số họ đều là cự đầu kinh khủng khiến vô số tinh cầu run rẩy. "Đây là Bát Đại Thần của Trung Ương Thế Giới sao?

Mỗi người đều thật đáng sợ!" Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh ba người nhìn tám vị Đại Thần đứng ở tám phương vị, thần sắc chấn động, kiến thức càng nhiều càng cảm thấy mình nhỏ bé.

Trước đây ở Đại Thiên Thế Giới, nàng chỉ có tu vi Quỷ Tiên, ngay cả lần Lôi Kiếp đầu tiên cũng chưa vượt qua, lại được xưng là một trong tám đại yêu tiên thiên hạ.

Danh hiệu này nói ra thì vang dội, nhưng thực ra trước mặt những cự đầu này, chẳng khác gì con kiến. "Nói nhảm với hắn làm gì, trực tiếp bắt hắn lại, chinh phục Đại Thiên Thế Giới sẽ thành công một nửa!" Giọng Chiến Tranh Đại Thần như chuông lớn, chiến ý dâng trào, một lá Bất Diệt Chiến Kỳ tràn ngập áo nghĩa chiến tranh vô hạn lơ lửng trên đầu hắn.

Khói lửa bốc lên, thiên quân vạn mã, khí tức chinh chiến tám phương, như bão táp cuốn trùm bầu trời. "Chỉ bằng ngươi?

Cũng xứng sao?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt khinh thường, nhìn Chiến Tranh Đại Thần, chế nhạo nói. "Chết đi!

Ngông cuồng!" Chiến Tranh Đại Thần đại nộ, ngay cả lãnh tụ Trung Ương Thế Giới cũng phải đối xử với hắn một cách lễ phép, Diệp Đông Hoàng lại dám khinh thị sỉ nhục hắn như vậy, thật là tìm

chết! "Bất Diệt Chiến Kỳ!" Tuy phẫn nộ, nhưng hắn cũng biết thực lực của Diệp Đông Hoàng, người có thể đánh bại Hư Vô Nhất, là rất mạnh.

Vì vậy, hắn cũng không dám sơ suất, toàn bộ dương cương huyết khí và ý chí võ đạo, đều rót vào thần khí Bất Diệt Chiến Kỳ của mình.

Lá cờ lớn màu đỏ tươi này, trên đó vẽ hàng vạn loại binh khí chiến tranh như câu không phải câu, chủy không phải chủy, đao không phải đao, kiếm không phải kiếm, thương không phải thương, phủ không phải phủ, xa không phải xa, khiến người ta vừa nhìn đã có thể cảm nhận được đủ loại ý cảnh chiến tranh bên trong.

Giờ khắc này, thần khí bản mệnh của hắn dưới sự thúc đẩy toàn lực, hiện ra vô số cảnh tượng chiến tranh, phảng phất như bánh xe chiến tranh bất diệt cuồn cuộn nghiền nát hư không, nghiền ép về phía Diệp Đông Hoàng. "Một tay trấn áp ngươi!" Diệp Đông Hoàng một tay chắp sau lưng, đứng thẳng, toàn thân rủ xuống vô tận tiên huy, được từng luồng vạn đạo pháp tắc quấn quanh, một đôi mắt, như sao trời, khí tức kinh khủng đến cực điểm!

Hắn một tay đưa ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ vô thượng, phảng phất như bàn tay của thần linh, pháp tắc quấn quanh, thần quang vạn trượng, lập tức nghiền nát công kích của Bất Diệt Chiến Kỳ, sau đó trực tiếp chộp về phía Chiến Tranh Đại Thần. "Không ổn!" Chiến Tranh Đại Thần kinh hãi. "Chiến tranh thúc đẩy nhân đạo tiến hóa, có hỗn loạn thì có trật tự, giữa trời đất, chỉ có chiến tranh bất diệt, chỉ có chiến tranh bất tử, chỉ có chiến tranh bất hủ!

Bất Diệt Chiến Kỳ… cho ta phá!" Giọng nói của Chiến Tranh Đại Thần, từ trên lá cờ truyền ra!!

Oanh long long!

Một tiếng nổ lớn!

Bánh xe chiến tranh bất diệt, cuồn cuộn vang lên, nhiếp hồn đoạt phách, khiến người ta cảm giác như bánh xe lịch sử, không thể ngăn cản.

Sau đó, giây tiếp theo, tất cả mọi người đều sững sờ!

Chỉ thấy Diệp Đông Hoàng một tay chộp lấy, Chiến Tranh Đại Thần cùng với Bất Diệt Chiến Kỳ bị dễ dàng tóm trong lòng bàn tay, biến cố đột ngột này lập tức khiến bảy vị Đại Thần còn lại bừng tỉnh! "To gan!" "Dừng tay!" "Thả Chiến Tranh Đại Thần ra!" Nhưng trước những tiếng quát giận dữ, Diệp Đông Hoàng như không nghe thấy, năm ngón tay như năm cây cột trời, dùng sức siết lại!

Bành!

Thân thể Chiến Tranh Đại Thần phảng phất như quả trứng gà mỏng manh, lập tức bị bóp nát, hóa thành một đám sương máu, tiếng hét thảm thiết của hắn vang lên, sau đó nhanh chóng bị Diệp Đông Hoàng nuốt chửng không còn một mảnh! "Ngươi tìm chết!" Trong khoảnh khắc, bảy vị Đại Thần còn lại của Trung Ương Thế Giới đều nổi giận!

Bình thường tuy họ không hòa hợp, chính kiến bất đồng!

Nhưng Diệp Đông Hoàng lại giết Chiến Tranh Đại Thần ngay trước mặt họ, đây là tát vào mặt họ!

Tát vào mặt Trung Ương Thế Giới!

Không thể tha thứ! "Khởi Nguyên Chi Lực, Đại Thiên Chủng Tử!

Phá!" Trên đầu Thần Nông Đại Thần, là một hạt giống, hạt giống này rất lớn, rất thần kỳ, giống trái tim mà không phải trái tim, giống giọt nước mà không phải giọt nước, hiện ra một màu hỗn độn không đen không trắng, không ngừng lưu động.

Sau đó, hạt Khởi Nguyên Chủng Tử này dưới sự điều khiển của

Thần Nông Đại Thần, trực tiếp lao về phía Diệp Đông Hoàng!

Khí tức kinh khủng khiến các cường giả xung quanh kinh hồn bạt vía, toàn thân run rẩy!

Trên đầu Hòa Bình Đại Thần, là một cành cây giống như Sa Bà Bảo Thụ.

Trên đầu Văn Minh Đại Thần, là một cuốn sách tỏa ra thần quang.

Còn trên đầu Thiên Không Đại Thần, Hải Dương Đại Thần, Thổ Địa Đại Thần, lần lượt là một cuộn trục thái cổ, thần đồ.

Trên đó vẽ vô số cảnh sắc, đại diện cho ý nghĩa sâu xa nhất của bầu trời, đại dương, đất đai.

Trên đầu Tạo Vật Đại Thần, lại hiện ra một cái đỉnh lớn!

Cái đỉnh này vừa giống người vừa giống vật, hai tai ba chân, đứng vững trong hư không, trên thân đỉnh, khắc họa vô số thần thú, chân linh, ma vương, thần tiên, dường như có vô số thứ, từ trong đỉnh phun ra, hình thành vạn vật.

Giờ khắc này, bảy vị Đại Thần còn lại của Trung Ương Thế Giới đều sử dụng bản lĩnh sở trường, phát động công kích mạnh nhất về phía Diệp Đông Hoàng!

Thề phải tuyệt sát Diệp Đông Hoàng, để chứng tỏ uy danh! "Hít!

Thật kinh khủng!" "Công kích như vậy bệ hạ có đỡ được không?" Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng, Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác kinh hãi, dưới công kích kinh khủng như vậy, họ tuyệt đối thập tử vô sinh! "Kiến nhiều hơn nữa cũng chỉ là kiến!" "Chưởng Trung Càn Khôn!" Diệp Đông Hoàng không còn hứng thú chơi đùa với họ nữa, sức mạnh kinh khủng như núi lửa phun trào cuốn trùm vũ trụ tinh không, một bàn tay khổng lồ phảng phất từ trong hỗn độn vô tận đưa ra!

Giữa các ngón tay có tinh hà quấn quanh, trong lòng bàn tay có từng vũ trụ vỡ nát, hủy diệt rồi lại tái sinh!

Hắn một tay chộp lấy!

Phảng phất như bắt ruồi, một phát tóm gọn bảy vị Đại Thần cùng với thần khí đỉnh phong của họ trong lòng bàn tay!

Trong khoảnh khắc, tinh không vốn tràn ngập sức mạnh cuồng bạo trở nên yên tĩnh, vô số cường giả ngơ ngác nhìn bàn tay đưa ra của Diệp Đông Hoàng, ngây như phỗng!

Điều này thật quá kinh khủng!

Dưới ánh mắt ngây dại của họ, Diệp Đông Hoàng năm ngón tay siết lại!

Bành bành bành!

Bảy vị Đại Thần lập tức nổ tung, hóa thành sương máu, sau đó huyết nhục linh hồn bị Diệp Đông Hoàng nuốt chửng.

Tất cả võ công đạo thuật mà họ nắm giữ đều hóa thành nội tình và tư lương của Diệp Đông Hoàng! "To gan!" Ngay lúc này, một giọng nói chứa đầy phẫn nộ vang lên từ trong tinh không vô tận.

Một luồng sức mạnh không tên, đột nhiên từ ngoài trời xuyên qua vô số lối đi, trực tiếp mở ra một cánh cửa thời không cao đến hàng trăm dặm.

Trong cánh cửa thời không, xuất hiện bóng dáng của lãnh tụ Thiên Ngoại Thiên Hư Dịch, một quyền đánh xuống, bàn tay lớn như núi, chộp về phía Diệp Đông Hoàng.

Giờ khắc này, lãnh tụ mạnh nhất của Trung Ương Thế Giới ở Thiên Ngoại Thiên, Hư Dịch, người có chữ "Dịch" trong tên, mang theo ý niệm Dương Thần, chân thân giáng lâm Tử Tịch Tinh!

Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng, Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó, toàn thân lạnh buốt, không dám động đậy! ... "Hư Dịch!" Lê Phù Yên La, Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng, Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác trong lòng kinh hãi, hoảng sợ ngẩng đầu lên.

Một bóng người vĩ ngạn phiêu miểu mông lung bước ra từ một cánh cửa thời không khổng lồ, giáng lâm xuống Tử Tịch Tinh.

Trên đỉnh đầu của bóng người đó, lơ lửng một ý niệm tựa như mặt trời nhỏ, khí tức Dương Thần mênh mông cuồn cuộn quét qua vũ trụ tinh hà.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được uy áp mênh mông nặng nề truyền đến từ mặt trời nhỏ kia.

Từ trên mặt trời nhỏ đó, bọn họ đều mơ hồ cảm nhận được một loại ý niệm chúa tể dòng chảy nhân đạo!

Chương 576

"Ý niệm Dương Thần!" Diệp Đông Hoàng nhìn ý niệm Dương Thần trên đỉnh đầu Hư Dịch, hắn biết đây là một ý niệm do Bàn Hoàng thượng cổ sau khi chết để lại!

Một ý niệm đã có uy năng kinh khủng như vậy, uy thế của Dương Thần, có thể thấy được phần nào!

Không thể không nói, võ đạo và đạo thuật của thế giới này đều có chỗ đáng học hỏi! "Đây chính là ý niệm Dương Thần sao?

Khí tức thật kinh khủng, nếu là Dương Thần thì sẽ đáng sợ và mạnh mẽ đến mức nào chứ?" Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh ba người kinh hãi nhìn Hư Dịch, bọn họ đều tu luyện đạo thuật, mà thành tựu cao nhất của đạo thuật chính là Dương Thần.

Còn việc siêu thoát bỉ ngạn, từ xưa đến nay, chưa từng có ai đạt tới, đó chỉ là truyền thuyết! "Diệp Đông Hoàng, Trung Ương Thế Giới của ta kế thừa đạo thống của thượng cổ Thánh Hoàng Bàn Hoàng, định sẵn sẽ chúa tể thiên địa, ngươi đối đầu với Trung Ương Thế Giới của ta, chính là nghịch thiên mà đi..." "Nghịch thiên mà đi, đáng chịu trời phạt!" Âm thanh hùng vĩ vang vọng đất trời, ánh mắt Hư Dịch rơi trên người Diệp Đông Hoàng, nghĩ đến tám vị Đại Thần dưới trướng đều bị Diệp Đông Hoàng tiêu diệt, hắn liền giận không thể át.

Tám vị Đại Thần là thuộc hạ đắc lực của hắn, bây giờ mất hết, chẳng phải hắn đã trở thành một vị tư lệnh trơ trọi sao!

Việc vận hành bình thường của Trung Ương Thế Giới sẽ gặp vấn đề lớn!

Hắn không nói lời vô ích, một tay đột nhiên chộp về phía Diệp Đông Hoàng, năm ngón tay biến hóa như năm cây cột trời, trực tiếp áp

xuống. "Chỉ là cảnh giới Huyết Nhục Diễn Sinh, còn không bằng con ngươi Hư Vô Nhất, dựa vào một ý niệm Dương Thần cũng dám hung hăng, chết cho Trẫm!" Diệp Đông Hoàng hừ lạnh, cũng giơ tay chộp về phía Hư Dịch, năm ngón tay biến hóa như năm cây cột trời!

Mỗi cây cột trời diễn hóa pháp tắc Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, thời không bao quanh, từng dải tinh hà chảy xuôi nơi đầu ngón tay, từng vũ trụ sinh diệt trong lòng bàn tay.

Vừa ra tay đã trấn áp cả thời không.

Hai bàn tay khổng lồ ầm ầm va chạm vào nhau trên không trung.

Thiên địa lặng thinh, vạn vật câm nín!

Sau đó từng mảng không gian lặng lẽ hóa thành bụi phấn, dao động kinh khủng tựa như sao băng va chạm, lấy trung tâm lan ra bốn phía!

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, ngay lúc Diệp Đông Hoàng và Hư Dịch va chạm, Tử Tịch Tinh chấn động dữ dội, Lê Phù Yên La, Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác kinh hãi, ánh mắt đột nhiên nhìn qua.

Chỉ thấy trong Tử Tịch Tinh, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không ngừng vận chuyển, một luồng hắc khí kinh thiên phóng thẳng lên trời, nhà tù nơi sâu nhất trong Tử Tịch Thiên Lao không ngừng sụp đổ, dường như có thứ gì đó đại khủng bố sắp phá lồng mà ra! "Không hay rồi!

Câu Ly Thần Vương sắp thoát ra!" Vừa mới cùng Diệp Đông Hoàng đối một chưởng bị đẩy lui mấy bước, Hư Dịch nhìn biến hóa của Tử Tịch Tinh, kinh hãi biến sắc.

Hắn vội vàng thúc giục sức mạnh của ý niệm Dương Thần, hóa thành một bàn tay lớn tựa núi non trấn áp về phía Câu Ly Thần

Vương. "Hư Dịch, vô ích thôi...

Đa tạ các ngươi đã thả ta ra, không có Thập Nhị Hoang Thần và Hư Vô Nhất trấn áp, các ngươi lại khiến phong ấn Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lỏng ra, bản Thần Vương muốn thoát ra dễ như trở bàn tay!" "Câu ly phá hồn, ly hề, ly hề, ngô vu thái cổ nhi bất tri mê hề, thiên địa du du trường uyên hề, bất tri ngô sở..." Một tiếng thở dài não nề truyền ra từ Tử Tịch Thiên Lao, sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa, một tòa thạch cung và ngọn núi lớn đột nhiên nứt ra, sau đó một bóng người nữ tử thướt tha từ trong đó nhảy ra.

Trong mắt Diệp Đông Hoàng, bóng người nữ tử thướt tha này, mái tóc dài đến mấy ngàn trượng, tựa như một thác nước, một dòng sông màu xanh, thật sự có cảm giác "suối tóc ba nghìn trượng".

Diệp Đông Hoàng còn chưa bao giờ nhìn thấy tóc người có thể dài đến như vậy.

Đặc biệt là, nữ tử này mặc một bộ y phục rộng thùng thình, toàn thân là lụa mỏng màu xanh bảo thạch, màu xanh quỷ dị, màu xanh thuần túy, xanh biếc thăm thẳm dường như là loại độc dược lợi hại nhất, mê người nhất, độc nhất trên thế gian này.

Sau đó, Diệp Đông Hoàng nhìn rõ dung mạo của nữ tử này, bốn chữ hiện lên trong lòng hắn: "hồng nhan họa thủy".

So với Lê Phù Yên La, Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa, dung mạo của nữ tử này đủ để khiến nam nhân thiên hạ trúng độc, trúng một loại tình độc, dục độc.

Càng quỷ dị hơn là, trên mông của nữ tử này lại mọc ra mười cái đuôi!

Mười cái đuôi này, cái nào cũng màu xanh bảo thạch, dài đến mấy dặm, bay múa trên không trung, giương ra sau lưng nữ tử, tựa như

con công xòe đuôi. "Lẽ nào đây chính là tồn tại kinh khủng bị phong ấn nơi sâu trong Tử Tịch Thiên Lao trong truyền thuyết?" Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng, Bắc Thần Tinh Chủ và những người khác kinh hãi, nhìn nữ tử tuyệt sắc yêu kiều đột nhiên thoát khốn, tâm thần run rẩy.

Khí tức kinh khủng tỏa ra từ trên người đối phương khiến bọn họ có cảm giác như con kiến đối mặt với rồng khổng lồ, thật sự quá mạnh, quá kinh khủng!

Đây chính là vị Thần Vương huyền ảo nhất cũng là nữ Thần Vương duy nhất trong Ngũ Đại Thần Vương thái cổ —— Câu Ly Thần Vương!

Ngũ Đại Thần Vương sinh ra đã mạnh mẽ, nhục thân sánh ngang với cường giả tuyệt thế cảnh giới Phấn Toái Chân Không!

Có thể nói vừa sinh ra đã đứng ở điểm cuối mà chín mươi chín phẩy chín chín chín chín phần trăm người khó có thể vươn tới!

Giờ khắc này, Câu Ly Thần Vương vừa thoát thân, cất tiếng ngâm nga nhàn nhạt, mái tóc xanh ba nghìn trượng vung lên, phá không cuốn về phía bàn tay đang trấn áp của Hư Dịch.

Ầm ầm ầm!

Mái tóc xanh ba nghìn trượng và bàn tay của Hư Dịch va chạm, không ai chiếm được lợi thế! "Bàn Hoàng thần niệm!

Dương Thần chí đạo!" Hư Dịch thấy Câu Ly Thần Vương thoát khốn, lại bị Diệp Đông Hoàng giết mất tám vị Đại Thần dưới trướng, trong lòng sát ý ngập trời!

Thân thể khổng lồ của hắn trong cánh cửa thời không chuyển động, một quả cầu có đường kính chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng bay vọt ra.

Quả cầu này, giống như một quả cầu sao, nhưng so với ám tinh thì huyền diệu hơn nhiều, ám tinh chỉ là bóng tối thuần túy, nhưng quả cầu này lại hiện ra màu xanh lam!

Trên đó hiện ra rất nhiều hoa cỏ cây cối, sông núi đất đai, thậm chí còn có cả hư ảnh lục địa, trên đó còn có vô số loài người sinh sôi nảy nở, tựa như một tinh cầu thu nhỏ.

Bàn Hoàng thần niệm này vừa xuất hiện, uy nghiêm mênh mông lập tức trấn áp toàn trường, từng đợt dao động pháp lực quét ngang hư không, trấn áp về phía Câu Ly Thần Vương.

Câu Ly Thần Vương toàn thân chấn động, nàng bị phong ấn mấy vạn năm, thực lực suy yếu, trong nháy mắt cảm thấy áp lực cực lớn, không chút do dự thi triển ra thần thông mạnh nhất của mình "Câu Ly Viễn Hề". "Câu hề, ly hề, ly ly nhược hề, phiên phiên như câu!" Từng tiếng ngâm nga từ miệng nàng vang lên, có chút giống như các sĩ tử thời trung cổ đọc văn chương, uy lực vô cùng.

Từng lá bùa màu vàng mang theo vĩ lực vô cùng lao về phía quả cầu khổng lồ đang trấn áp tới, chỉ là quả cầu này là một ý niệm Dương Thần của Bàn Hoàng thượng cổ, uy lực vô cùng.

Phải biết Bàn Hoàng trong số các Dương Thần cũng là một tồn tại phi thường mạnh mẽ!

Cho dù chỉ là một ý niệm Dương Thần cũng không phải là thứ mà Câu Ly Thần Vương yếu ớt lúc này có thể chống lại!

Từng lá bùa màu vàng bị đập nát, mà tinh cầu lớn do ý niệm Dương Thần hóa thành tiếp tục trấn áp xuống Câu Ly Thần Vương!

Vút!

Câu Ly Thần Vương tâm thần khẽ động, mười cái đuôi hồ ly màu xanh che trời lấp đất hóa thành một tấm khiên chắn vững chắc trước

người.

Rầm rầm rầm!

Tinh cầu lớn mang theo lực lượng không thể chống đỡ trấn áp xuống, trực tiếp hất văng Câu Ly Thần Vương, đồng thời tiếp tục trấn áp tới, dường như không trấn áp được Câu Ly Thần Vương thì thề không bỏ cuộc!

Trong mắt Câu Ly Thần Vương lộ ra vẻ hung ác, là một Thần Vương tung hoành thời thái cổ, cho dù lúc này suy yếu cũng không phải là Hư Dịch chỉ dựa vào một ý niệm Dương Thần có thể trấn áp!

Ngay khi nàng chuẩn bị trả giá một chút để đánh lui ý niệm Dương Thần này, sau đó chạy trốn, thì một bóng người vĩ ngạn đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

Một bàn tay nóng rực ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, tay kia đưa ra, lại có thể chặn được ý niệm Dương Thần đường kính đến chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng kia.

Không có bất kỳ thần thông nào, cũng không có bất kỳ pháp bảo nào, chỉ dựa vào sức mạnh của nhục thân!

Hắn đứng đó, tựa như một ngọn thần sơn không thể lay chuyển, kiên cố không thể phá vỡ, khí tức mênh mông như vực sâu quét sạch bát hoang, quân lâm thiên hạ! "Ý niệm Dương Thần, cũng không tệ!" Giọng nói của Diệp Đông Hoàng hùng vĩ, miệng ngậm thiên hiến, khi Hư Dịch còn chưa kịp phản ứng, Vạn Đạo Thiên Chu giữa tinh không đột nhiên nở rộ thần quang vô lượng!

Chín vầng hào quang văn minh tỏa sáng rực rỡ, trong cõi u minh, dường như có thiên âm đại đạo vang vọng khắp vũ trụ tinh hà.

Một loại sức mạnh mênh mông kế thừa quá khứ mở ra tương lai, ngọn lửa kế thừa, khai sáng văn minh, quét sạch vũ trụ tinh không!

Luồng sức mạnh này, tựa như sự diễn biến của nhân đạo, dòng chảy của lịch sử, không thể ngăn cản, mênh mông vĩ đại. "Sức mạnh thật cường đại!" Đôi mắt đẹp của Câu Ly Thần Vương chăm chú nhìn Vạn Đạo Thiên Chu, đầy vẻ chấn động, ngay cả việc bị Diệp Đông Hoàng ôm trong lòng cũng không để ý tới!

Sự mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng tuy khiến nàng có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi!

Là một Thần Vương sống sót từ thời thái cổ, nàng đã từng gặp qua mấy vị cường giả Dương Thần!

Những cường giả Dương Thần đó mỗi người đều không yếu hơn Diệp Đông Hoàng hiện tại, thậm chí còn mạnh hơn một chút so với sức mạnh mà Diệp Đông Hoàng thể hiện ra lúc này!

Điều khiến nàng chấn động là Vạn Đạo Thiên Chu! "Đây là pháp bảo gì!

Lợi hại như vậy?

Có chút giống Tạo Hóa Chi Chu, nhưng lại không giống!" Ánh mắt Câu Ly Thần Vương lóe lên, "Lẽ nào ngoài Vĩnh Hằng Quốc Độ, Tạo Hóa Chi Chu ra, còn có thần khí chi vương khác?

Món pháp bảo này là do ai tạo ra?

Vị cao thủ Dương Thần nào?" "Trấn áp!" Ngay lúc này, Diệp Đông Hoàng khẽ quát một tiếng, Vạn Đạo Thiên Chu mang theo sức mạnh vô biên trấn áp xuống, trấn áp ý niệm Dương Thần! "Lớn mật!" Hư Dịch tức giận hét lên, vừa kinh vừa sợ, ý niệm Dương Thần này tương đương với pháp bảo của hắn, đồng thời cũng là chỗ dựa lớn nhất để hắn tung hoành thiên hạ!

Bản thân hắn chỉ là cảnh giới Huyết Nhục Diễn Sinh, so với tám vị Đại Thần cũng không mạnh hơn bao nhiêu, hắn có thể trở thành

lãnh tụ Trung Ương Thế Giới, chính là nhờ vào ý niệm Dương Thần này.

Nếu bị Diệp Đông Hoàng trấn áp cướp đi, hắn sẽ một sớm quay về thời điểm trước giải phóng!

Đáng tiếc, dưới sự trấn áp của Vạn Đạo Thiên Chu, ý niệm Dương Thần này căn bản không thể thu hồi!

Chương 577

"Thu!" Lúc này, theo một ý niệm của Diệp Đông Hoàng, Vạn Đạo Thiên Chu nở rộ thần quang chín màu vô tận, thần quang quét qua, ý niệm Dương Thần liền bị quét vào trong Vạn Đạo Thiên Chu trấn áp lại! ... "Phụt!" Hư Dịch lập tức bị phản phệ, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hắn cũng là người quyết đoán, biết rằng không có ý niệm Dương Thần thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng, quay người bỏ chạy! "Muốn chạy?" Diệp Đông Hoàng vung tay chộp một cái, trời đất lật úp, vũ trụ tinh hà đảo lộn, càn khôn điên đảo, Hư Dịch lập tức cảm thấy xung quanh trời đất quay cuồng, khi định thần lại đã bị Diệp Đông Hoàng bắt trong lòng bàn tay.

Thiên địa một mảnh tĩnh lặng!

Mọi người chấn động và ngây người nhìn Diệp Đông Hoàng, như đang ở trong mộng!

Trung Ương Thế Giới mạnh nhất Thiên Ngoại Thiên cứ như vậy sắp bị diệt vong sao?

Lãnh tụ Hư Dịch, tám vị Đại Thần nắm giữ quyền thế tối cao, người chết người bị bắt, còn có sức mạnh nào có thể chống lại Diệp Đông Hoàng!

Bụp!

Diệp Đông Hoàng năm ngón tay siết chặt, thân thể Hư Dịch như làm bằng giấy bị bóp nát, mà tất cả huyết nhục linh hồn đều bị thôn phệ sạch sẽ!

Vô số công pháp võ đạo, đạo thuật mà hắn nắm giữ đều trở thành nền tảng tấn thăng của Diệp Đông Hoàng! "Bệ hạ có thể buông nhân gia ra được chưa?" Đôi mắt đẹp của Câu Ly Thần Vương lưu

chuyển, đầy hiếu kỳ đánh giá Diệp Đông Hoàng, không hề có chút xấu hổ nào vì bị Diệp Đông Hoàng ôm.

Diệp Đông Hoàng thôn phệ Hư Dịch, lúc này mới tĩnh tâm lại cẩn thận đánh giá Câu Ly Thần Vương!

Nàng toàn thân màu xanh bảo thạch, mười cái đuôi dựng đứng sau lưng, như công xòe đuôi.

Lúc này, mái tóc xanh ba nghìn trượng của nàng không hiện ra, mà chìm vào hư không, ẩn hiện lờ mờ, chỉ còn lại dài khoảng ba thước, mờ ảo như mộng ảo.

Nhưng Diệp Đông Hoàng cảm nhận được, từng tầng hư không đều bị mái tóc xanh ba nghìn trượng của Câu Ly Thần Vương phong tỏa, bất kể bay về hướng nào, chắc chắn đều sẽ bị tóc của nàng ngăn cản.

Mái tóc của vị Thần Vương này, quả thực còn mạnh hơn cả thiên la địa võng.

Mà mười cái đuôi sau lưng nàng, Diệp Đông Hoàng cũng nhìn ra được không phải là pháp khí uy lực cường đại, hoàn toàn là do nhục thân diễn sinh ra.

Giống như móng vuốt của chim ưng, răng của hổ, là thứ trời sinh đã có.

Thân thể của Thần Vương, trời sinh mạnh mẽ, tung hoành thái cổ, không ai có thể địch, không cần tu luyện. "Nàng muốn Trẫm buông nàng ra sao?" Diệp Đông Hoàng ghé sát vào gương mặt tinh xảo của Câu Ly Thần Vương, ngửi mùi hương cơ thể nữ tử say đắm toát ra từ người nàng, cười hỏi. "Không phải Phấn Toái Chân Không, lại có nhục thân mạnh mẽ không kém ta thời kỳ toàn thịnh, còn có một món vô thượng thần khí, so với Vĩnh Hằng Quốc Độ của Thái, Tạo Hóa

Chi Chu của Tạo Hóa Đạo Nhân cũng không hề kém cạnh, thậm chí ta cảm giác còn có phần hơn!" "Bệ hạ quả thực khiến người ta tò mò, ta nghĩ không chỉ ta, bất kỳ ai cũng sẽ có hứng thú với ngài." Trong lúc nói chuyện, mười cái đuôi màu xanh bảo thạch sau lưng Câu Ly Thần Vương thu lại, lập tức biến thành một mỹ nữ tuyệt thế mặc sa y màu xanh, không có một chút dị dạng nào!

Người khác chỉ nghĩ rằng nàng đẹp đến nghẹt thở, tuyệt đối không ngờ được yêu cơ màu xanh trước mắt này lại chính là Câu Ly Thần Vương danh chấn thái cổ, uy danh lừng lẫy, thống lĩnh vô cùng yêu ma, quỷ thần.

Câu Ly Thần Vương cười duyên dáng, đôi mắt nhìn Diệp Đông Hoàng.

Diệp Đông Hoàng phát hiện đôi mắt của nàng, sâu thẳm như chứa đựng cả sự sinh diệt diễn biến của trời đất, dòng chảy của thời gian, sự sinh trưởng tử vong của vạn vật...

đủ loại dị tượng kinh khủng không thể tưởng tượng đều có thể nhìn thấy trong mắt nàng!

Ngoài ra, hắn còn cảm nhận được, một luồng sinh cơ mênh mông vô cực ẩn chứa trong cơ thể vị Thần Vương này, đây không phải là sinh cơ thuần túy, mà là sinh cơ ẩn chứa tạo hóa. "Tò mò?

Có hứng thú?

Nàng có biết không, phụ nữ tò mò về một người đàn ông chính là khởi đầu của sự sa ngã, cho dù nàng là Thần Vương thái cổ, nhưng cũng là phụ nữ!" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng lướt qua thân thể thướt tha mềm mại của nàng, cánh tay ôm vòng eo thon của nàng hơi dùng lực, thân thể mềm mại của người sau liền áp chặt vào lồng ngực hắn. "Lẽ nào bệ hạ muốn nhân lúc người ta gặp khó khăn mà bắt nạt?" Đôi tay nhỏ trắng nõn của Câu Ly Thần Vương đặt lên ngực Diệp Đông

Hoàng, trong giọng nói phảng phất một tia e thẹn và tức giận, là một trong Ngũ Đại Thần Vương thái cổ.

Nàng vẫn là lần đầu tiên bị người khác trêu chọc như vậy!

Nàng trời sinh đã có nhục thân cấp Phấn Toái Chân Không, có thể nói vừa sinh ra đã đứng ở đỉnh cao của chúng sinh trời đất, chỉ kém một chút so với những cường giả Dương Thần và Thánh Hoàng.

Vì vậy, dù nàng có sức quyến rũ vô hạn, cũng không ai dám trêu chọc nàng.

Kẻ yếu đối với nàng chỉ có sợ hãi kính nể, cường giả Dương Thần vì thực lực của nàng, đối với nàng cũng là tôn trọng, sẽ không trêu chọc nàng. "Một tuyệt sắc vừa có thực lực vừa có nhan sắc như nàng, Trẫm nói không muốn bắt nạt nàng, nàng tin không?" Ánh mắt đầy tính xâm lược của Diệp Đông Hoàng không hề che giấu. "Bệ hạ tuy mạnh mẽ, lại có một món thần khí chi vương, lẽ nào lại tự tin đến mức có thể trấn áp được bản Thần Vương?" Câu Ly Thần Vương cười tươi như hoa, là một Thần Vương thái cổ, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, thủ đoạn của nàng không phải Hư Dịch có thể so sánh!

Muốn chạy trốn hay liều mạng, không phải người bình thường có thể chịu đựng được! "Nói gì đến trấn áp?

Đánh đánh giết giết thật mất hứng?" Diệp Đông Hoàng nhìn đôi mắt sâu thẳm mê người của Câu Ly Thần Vương, tự tin nói: "Không phải nàng tò mò về Trẫm sao?

Lẽ nào với sức hấp dẫn của Trẫm còn không thể chinh phục được nàng?" "Ha ha, muốn chinh phục thiếp thân, còn phải xem bản lĩnh của bệ hạ!" Câu Ly Thần Vương cười rạng rỡ, bầu không khí vốn căng thẳng như sắp nổ tung cũng tan biến trong nụ cười này. "Đây là đang khảo nghiệm kỹ thuật của Trẫm sao?" Khóe miệng Diệp Đông Hoàng nhếch lên, ngân thương đột kích, Thần Thương Tam Thập Lục

Thức, Thần Chi Thủ... mỗi một chiêu hắn đều luyện đến lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa!

Không biết Câu Ly Thần Vương có thể kiên trì được bao lâu dưới tay hắn?

Câu Ly Thần Vương tự nhiên không biết suy nghĩ đen tối trong lòng Diệp Đông Hoàng, chuyển sang nói: "Năm đó Trường Sinh Đại Đế có lời tiên tri, trong khoảng thời gian mấy vạn năm sau này, là lúc nhân đạo biến cách lợi hại nhất!" "Sẽ có vô số cao thủ ngã xuống, cũng có vô số cao thủ trưởng thành, ông ấy còn để lại một câu châm ngôn: Dịch đạo xuất, nhân đạo cải." "Ta vốn tưởng sẽ ứng nghiệm trên người Hư Dịch, không ngờ Hư Dịch lại bị ngươi trấn sát, ta cảm thấy ngươi sẽ là biến số lớn nhất trong cuộc biến cách này, trên người có đại khí vận!" "Ta muốn hợp tác với ngươi, nói không chừng có thể nắm giữ quyền chủ động trong biến hóa tương lai, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là mượn món thần khí chi vương này của ngươi để khôi phục sức mạnh!" Diệp Đông Hoàng nghe vậy, không hề bất ngờ, nhìn Câu Ly Thần Vương, nói: "Nàng bị Trường Sinh Đại Đế phong ấn mấy vạn năm, ít nhất đã tiêu hao mất sáu thành nguyên khí, thực lực e rằng chưa đến một nửa so với năm đó!" "Hơn nữa cho dù nàng là Thần Vương, tuổi thọ cũng không thể vượt quá mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm, từ thái cổ đến nay, tuổi thọ của nàng cũng chỉ còn lại mấy vạn năm thôi nhỉ!" "Bệ hạ quả nhiên tuệ nhãn như đuốc!" Câu Ly Thần Vương tâm thần chấn động, cũng không phủ nhận. "Đi theo Trẫm, nàng sẽ phát hiện việc khôi phục thực lực, sống lâu cùng trời đất, đều sẽ không thành vấn đề!" Diệp Đông Hoàng nhìn Câu Ly Thần Vương, không đợi nàng trả lời, liền trực tiếp nói: "Trẫm đưa nàng đi xem, nàng có dám vào không?" "Thiếp thân còn chưa từng vào bên trong thần khí chi vương, ngưỡng mộ đã lâu, có gì không dám?" Câu Ly Thần Vương cười duyên, giờ phút này khí phách của Thần Vương

thái cổ cũng thể hiện ra!

Phải biết với thực lực mà Diệp Đông Hoàng thể hiện ra, nàng một khi tiến vào Vạn Đạo Thiên Chu, sẽ thật sự trở thành rùa trong hũ, cho dù nàng có nhiều thủ đoạn, cũng tuyệt đối không thể thoát ra được. "Thần Vương quả nhiên khí phách!" Diệp Đông Hoàng cười rạng rỡ, bóng người lóe lên liền ôm Câu Ly Thần Vương tiến vào bên trong Vạn Đạo Thiên Chu.

Trên Tử Tịch Tinh, Lê Phù Yên La, Viêm Dương Tinh Chủ, Vũ Tôn Thương Lãng và những người khác nhìn Diệp Đông Hoàng ôm Câu Ly Thần Vương tiến vào Vạn Đạo Thiên Chu đều ngơ ngác.

Đó chính là Thần Vương thái cổ đó!

Trong truyền thuyết, các Thần Vương thái cổ đều là hung thần ác sát, ăn thịt người uống máu, Diệp Đông Hoàng lại ôm đối phương tiến vào Vạn Đạo Thiên Chu.

Nhưng bọn họ không dám nói gì, tất cả các cường giả được cứu ra đều lặng lẽ đứng trên Tử Tịch Tinh chờ đợi, không một ai dám rời đi.

Chưa nói đến thực lực vô địch của Diệp Đông Hoàng khi trực tiếp trấn sát Hư Dịch và tám vị Đại Thần, mà ngay cả Câu Ly Thần Vương dường như cũng sắp thần phục, bọn họ đâu dám có dị tâm.

Ngay cả một số cường giả chuẩn bị tìm cơ hội chạy trốn, giờ phút này cũng dập tắt những suy nghĩ lệch lạc trong lòng.

Trên boong tàu Vạn Đạo Thiên Chu, ba nữ tử Thiền Ngân Sa đưa mắt nhìn nhau, trong lòng ảm đạm.

Nhưng họ cũng hiểu rằng, sự chênh lệch giữa họ và Câu Ly Thần Vương thực sự quá lớn.

Bên trong Vạn Đạo Thiên Chu.

Thần niệm của Câu Ly Thần Vương lan ra, Diệp Đông Hoàng không ngăn cản, nàng có thể nhìn thấy bất kỳ nơi nào trong Vạn Đạo Thiên Chu. "Món pháp bảo này của ngươi dường như không giống với các pháp bảo khác!" Câu Ly Thần Vương nhíu mày, khi thần niệm của nàng đến được Vạn Đạo Lôi Trì, cốt lõi của Vạn Đạo Thiên Chu, tâm thần nàng chấn động!

Từ trong Vạn Đạo Lôi Trì, nàng cảm nhận được một loại khí tức vô thượng bao trùm chư thiên vạn đạo, sức mạnh và sự huyền ảo ẩn chứa trong đó khiến nàng chấn động không thôi, cho dù kiến thức rộng rãi của nàng cũng chưa từng nghe qua.

Vạn Đạo Lôi Trì này là do Diệp Đông Hoàng dung hợp pháp môn luyện khí của chư thiên vạn giới mà luyện chế thành, ẩn chứa vạn đạo pháp tắc của hắn, ẩn chứa đạo của hắn.

Trong đó có thể cảm nhận được sức mạnh vô tận, quá khứ, hiện tại, tương lai, thời gian, không gian, hủy diệt, sáng tạo, sinh mệnh, tử vong... "Lôi trì thật đáng sợ, rốt cuộc nó được luyện chế ra như thế nào?" Câu Ly Thần Vương chấn động không thôi, không hiểu tại sao một cái lôi trì lại có thể ẩn chứa các loại sức mạnh khác nhau.

Mà các loại sức mạnh khác nhau này, không phải hai ba loại, cũng không phải mấy trăm loại, mà là vô số loại, dường như bao trùm tất cả các đạo. "Chỗ Trẫm còn cất giữ vô số công pháp, nàng có thể đi xem!" Trong lúc nói chuyện, Diệp Đông Hoàng ôm Câu Ly Thần Vương đến Tàng Kinh Các, nói là các, thực ra là một trọng thiên, một tiểu thế giới.

Đến Tàng Kinh Các, Câu Ly Thần Vương liền nhìn thấy từng đạo kinh văn lơ lửng trên bầu trời, khiến nàng cảm giác như đang ở trong biển cả tri thức! "《Quá Khứ Di Đà Kinh》《Hiện Tại Như Lai Kinh》《Tương Lai Vô Sinh Kinh》《Tạo Hóa Thiên Kinh》《Thái

Thượng Đan Kinh》..." Cái nhìn đầu tiên của nàng là những công pháp của thế giới Dương Thần, trong mắt đầy vẻ chấn động.

Những công pháp này đều là do các cường giả vô thượng từng khuấy đảo phong vân sáng tạo ra, chấn cổ thước kim, được vô số người theo đuổi!

Người bình thường có được một môn đã là tạo hóa to lớn, chỗ Diệp Đông Hoàng lại thu thập được nhiều như vậy!

Nhưng với thực lực của Diệp Đông Hoàng, nếu thật sự muốn thu thập những công pháp này cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Vì vậy, không thể coi là quá chấn động.

Tuy nhiên, khi 《Vạn Đạo Kinh》《Đại Hoang Tù Thiên Chỉ》《Đại Hoang Vu Kinh》《Phần Quyết》《Phật Nộ Hỏa Liên》《Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết》《Thái Cực Huyền Thanh Đạo》... những công pháp hoàn toàn khác với thế giới Dương Thần xuất hiện trước mắt, nàng thật sự đã bị chấn động!

Thì ra trên đời còn có phương pháp tu luyện như vậy!

Đặc biệt là khi nhìn thấy Vạn Đạo Kinh, nàng dường như đã mở ra một cánh cửa đến thế giới mới!

Nàng tin rằng chỉ cần tu luyện Vạn Đạo Kinh, dựa vào nền tảng tích lũy từ thái cổ đến hiện tại, không chỉ có thể hồi phục thương thế, mà còn có thể tiến thêm một bước, thành tựu Phấn Toái Chân Không!

Giờ khắc này, cho dù nàng đã sống lâu như vậy, tâm tính của Thần Vương cũng không nhịn được kích động, nàng khó tin nhìn Diệp Đông Hoàng: "Ngươi không sợ ta có được những công pháp này sau khi khôi phục thực lực sẽ bỏ chạy hoặc quay lại đối phó ngươi sao?

Cuối cùng công cốc cả?" "Nàng sẽ chạy sao?" Diệp Đông Hoàng cười hỏi.

Chương 578

Câu Ly Thần Vương lắc đầu, nàng không hề nghĩ đến vấn đề mang theo công pháp bỏ chạy. "Còn về việc đối phó ta?" Diệp Đông Hoàng khẽ cười một tiếng, không nói nhiều, nhưng Câu Ly Thần Vương có thể cảm nhận được sự tự tin vô địch trên người Diệp Đông Hoàng.

Không sợ hãi bất cứ điều gì, đừng nói là nàng Câu Ly Thần Vương, cho dù là Dương Thần thái cổ đến, cũng không hề sợ hãi!

Thật là một người đàn ông bí ẩn!

Câu Ly Thần Vương kiến thức rộng rãi, lúc này cũng không khỏi bị khuất phục.

Vút!

Diệp Đông Hoàng lật tay lấy ra một viên đan dược lớn bằng nắm tay trẻ con, đan dược toàn thân vàng óng, như được đúc bằng vàng, tỏa ra mùi thuốc nồng nặc.

Câu Ly Thần Vương ngửi một hơi đã cảm thấy thương thế trong cơ thể hồi phục được một chút, đôi mắt đẹp của nàng rơi trên viên đan dược này.

Viên đan dược toàn thân vàng óng tựa như một mặt trời nhỏ chói mắt, còn chói mắt hơn cả ý niệm Dương Thần mà Hư Dịch dựa vào trước đó!

Bề mặt đan dược có những đường vân pháp tắc huyền ảo phức tạp, đạo vận thiên thành, bí ẩn khó lường, liếc mắt một cái, bên trong tựa như có vô tận dị tượng hiển hóa.

Đó dường như không phải là một viên đan dược, mà là một thế

giới. "Đây là đan dược gì?

Cảm giác nuốt nó vào, ta có thể thành tựu Phấn Toái Chân Không!" Ánh mắt Câu Ly Thần Vương rực sáng, kinh hãi nhìn Diệp Đông Hoàng, nếu không phải lý trí áp chế bản năng cơ thể, nàng đã không nhịn được ra tay cướp đoạt rồi! "Đây là bát giai cực phẩm Hoàng Cực Tạo Hóa Đan mà Trẫm thu thập vô số linh dược luyện chế ra, không chỉ có thể giúp nàng hồi phục thương thế, mà còn giúp nàng tiến thêm một bước!" Diệp Đông Hoàng giới thiệu.

Bát giai tương ứng với Hoàng Cảnh, cường giả Hoàng Cảnh lĩnh ngộ pháp tắc, dựa theo sự lĩnh ngộ pháp tắc sâu cạn khác nhau, chia làm Hoàng giả, Địa Hoàng, Thiên Hoàng.

Diệp Đông Hoàng hiện tại vạn đạo pháp tắc đều ở cửu trọng đỉnh phong, tương đương với Thiên Hoàng đỉnh phong hay nói cách khác là Hoàng Cảnh đỉnh phong.

Tiến thêm một bước nữa là vạn đạo pháp tắc viên mãn, cũng chính là Hoàng Cảnh Đại Viên Mãn, tương đương với võ đạo Phấn Toái Chân Không hoặc đạo thuật Dương Thần của thế giới Dương Thần.

Hoàng Cực Tạo Hóa Đan, chữ 'cực' đó chính là chỉ cực hạn của Hoàng Cảnh, cũng chính là đại viên mãn, có thể giúp cường giả Hoàng Cảnh đỉnh phong tăng ba thành tỷ lệ đột phá Hoàng Cảnh Đại Viên Mãn.

Đương nhiên, Diệp Đông Hoàng lĩnh ngộ là vạn đạo pháp tắc, không phải pháp tắc thông thường có thể so sánh, cho dù có Hoàng Cực Tạo Hóa Đan cũng rất khó giúp hắn đột phá.

Đối với hắn tác dụng không lớn.

Nhưng đối với cường giả dưới Hoàng Cảnh Đại Viên Mãn mà nói thì đây là vô thượng thần đan, một khi xuất hiện, có thể khiến vô số

cường giả Thiên Hoàng tranh giành đến vỡ đầu chảy máu, chém giết đến nhật nguyệt vô quang.

Nhưng thần đan này tuy tốn của Diệp Đông Hoàng không ít linh dược quý giá, nhưng dùng trên người Câu Ly Thần Vương, rất đáng giá!

Dù sao, đây chính là cường giả chỉ còn cách Phấn Toái Chân Không một bước! "Ngươi muốn tặng viên thần đan này cho ta?" Câu Ly Thần Vương nuốt nước bọt, nhìn Diệp Đông Hoàng, khó tin hỏi.

Đối với nàng, viên Hoàng Cực Tạo Hóa Đan này quý giá hơn ý niệm Dương Thần của Hư Dịch nhiều! "Đến, há miệng!" Diệp Đông Hoàng một tay ôm lấy vòng eo thon của nàng, một tay cầm Hoàng Cực Tạo Hóa Đan đưa đến bên miệng nàng! "Ngươi là tên xấu xa!" Đôi mắt quyến rũ đoạt phách của Câu Ly Thần Vương liếc Diệp Đông Hoàng một cái đầy phong tình.

Nàng biết một khi nàng ăn Hoàng Cực Tạo Hóa Đan, cũng có nghĩa là nàng đã đồng ý với Diệp Đông Hoàng!

Nhưng sau khi chứng kiến sự bí ẩn và mạnh mẽ của Diệp Đông Hoàng, đối phương còn sẵn lòng lấy ra vô thượng thần đan như vậy để giúp nàng hồi phục thương thế.

Nàng ủy thân cho Diệp Đông Hoàng cũng không oan uổng.

Nàng khẽ hé miệng, Diệp Đông Hoàng đưa tay tới trước, Hoàng Cực Tạo Hóa Đan liền bay vào miệng nàng, từ cổ họng chui vào trong bụng, hóa thành một luồng năng lượng kinh khủng! "Trẫm giúp nàng cùng luyện hóa, nói không chừng chúng ta đều có thể tấn thăng!" Diệp Đông Hoàng một tay bế bổng thân thể mềm mại của Câu Ly Thần Vương, cười lớn một tiếng, đi về phía một gian cung điện.

Cánh tay ngọc trắng nõn của Câu Ly Thần Vương vòng qua cổ

Diệp Đông Hoàng, không hề từ chối.

Ăn của người miệng mềm, nhận của người tay ngắn!

Hôm nay nàng đã thua trong tay Diệp Đông Hoàng rồi!

Mà khi Diệp Đông Hoàng ôm mỹ nhân tiến vào tẩm cung, hắn phân ra một đạo hóa thân đến boong tàu Vạn Đạo Thiên Chu.

Toàn thân tiên huy rủ xuống, vô tận pháp tắc bao quanh, tóc dài như thác, từng sợi rủ xuống, tùy ý bay phấp phới, từng dải tinh hà điểm xuyết trong đó, tôn lên hắn tựa như thiên đế lâm trần, thần uy như ngục, quân lâm thiên hạ. "Bái kiến bệ hạ!" Nhìn thấy Diệp Đông Hoàng xuất hiện, Viêm Dương Tinh Chủ, Lê Phù Yên La và những người khác trên Tử Tịch Tinh đồng loạt quỳ lạy, ánh mắt cuồng nhiệt, kích động dị thường. "Các vị bị giam cầm nhiều năm, thương thế không nhẹ, bây giờ đến Vạn Đạo Thiên Chu của Trẫm để hồi phục, đợi sau khi hồi phục, sẽ phản công Trung Ương Thế Giới!" Diệp Đông Hoàng lớn tiếng nói. "Đa tạ bệ hạ, bệ hạ thánh minh!" Từng vị cường giả kích động bái tạ, bọn họ bị Trung Ương Thế Giới bắt nạt nhiều năm, nhà tan cửa nát, bản thân còn bị giam cầm nhiều năm, bây giờ cuối cùng cũng có thể rửa sạch mối nhục xưa, có thù báo thù rồi!

Diệp Đông Hoàng không nói nhiều nữa, ý niệm khẽ động, Vạn Đạo Thiên Chu rủ xuống vô tận hà quang, bao phủ vô số cường giả trên Tử Tịch Tinh.

Mọi người không phản kháng, giây tiếp theo liền xuất hiện trong một tiểu thế giới vô tận.

Nơi đây thiên địa nguyên khí nồng đậm, hơn nữa còn ẩn chứa một luồng sinh cơ bừng bừng, có thể giúp bọn họ hồi phục thương thế. "Nguyên khí thật nồng đậm, quả thực là thánh địa tu luyện!" "Ở đây, thương thế của ta nhiều nhất một tháng là có thể hồi phục!" "Bệ hạ nhân từ!" Từng vị cường giả kích động nói.

Ong!

Đột nhiên, kim quang trên bầu trời trào dâng, từng chữ vàng hiện ra, tạo thành một thiên kinh văn huyền ảo, chính là Vạn Đạo Kinh. "Vạn Đạo Kinh?" "Công pháp thật huyền diệu!" "Đây là bệ hạ ban thưởng cho chúng ta sao?" Từng vị cường giả ngẩng đầu, nhìn thấy Vạn Đạo Kinh, tâm thần chấn động, như si như say, trong lòng sự sùng bái và cảm kích đối với Diệp Đông Hoàng đạt đến mức cao nhất. "Khí phách và tầm nhìn của bệ hạ, ngay cả các Thánh Hoàng thượng cổ cũng xa xa không bằng!" Lê Phù Yên La đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng lạ, chân thành tán thưởng. "Đúng vậy, bệ hạ thật là bậc nam nhi vĩ đại đương thời, không ai có thể sánh bằng!" Bắc Thần Tinh Chủ Ngư Bắc Dao phương tâm loạn nhịp, nghĩ đến tư thái vô thượng của Diệp Đông Hoàng, không khỏi tâm thần xao động.

Nam nhi nào không đa tình?

Thiếu nữ nào không ôm mộng xuân?

Bắc Thần Tinh của nàng bị công phá, môn hạ đệ tử tử thương vô số, tinh thần bị người ta nô dịch, chính nàng cũng bị bắt đi thành tù nhân.

Đối mặt với thế lực khổng lồ như Trung Ương Thế Giới, sự tuyệt vọng trong lòng có thể tưởng tượng được!

Bây giờ Diệp Đông Hoàng như thần binh từ trên trời giáng xuống, không chỉ cứu nàng ra, còn diệt Hư Dịch và tám vị Đại Thần, lại truyền cho bọn họ công pháp vô thượng...

Trong tình cảnh này, làm sao không khiến người ta tâm thần rung động?

Chỉ là bọn họ không biết rằng Diệp Đông Hoàng đã ôm Câu Ly Thần Vương đến phòng ngủ trong cung điện!

Câu Ly Thần Vương được đặt trên chiếc giường lớn mềm mại, nhìn Diệp Đông Hoàng gần trong gang tấc, mi mục như nước, ráng hồng đầy mặt.

Là nữ nhân duy nhất trong Ngũ Đại Thần Vương thái cổ, dung mạo của nàng là kiệt tác tuyệt vời nhất của tạo hóa!

Tinh xảo không tì vết, vũ mị đa tình!

Thân hình thướt tha phong nhã, khí chất thánh khiết uy nghiêm mà lại đầy quyến rũ, quả thực là nữ tử hoàn mỹ nhất, đối với tất cả nam nhân trong thiên hạ mà nói, cũng là độc dược chí mạng nhất. "Nàng thật đẹp!" Diệp Đông Hoàng nhìn gương mặt xinh đẹp trắng ngọc không tì vết của nàng, không biết từ lúc nào đã nhuốm một tia ráng hồng, như vầng trăng e thẹn nửa che nửa lấp, khiến người ta tâm thần xao động, suy nghĩ miên man!

Ngay sau đó, Diệp Đông Hoàng cũng không khách khí.

Cánh cửa của Thần Vương đã rộng mở vì hắn. ...

Sâu trong Vạn Đạo Thiên Chu, bên trong tẩm cung.

Từng luồng hào quang rực rỡ nở rộ, tựa như một đại dương mênh mông màu vàng, những làn sóng năng lượng cuồn cuộn tựa như thủy triều dâng lên từng đợt.

Năng lượng bàng bạc của Hoàng Cực Tạo Hóa Đan nở rộ trong cơ thể Câu Ly Thần Vương, công phá ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài cùng một trăm hai mươi chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu của nàng.

Diệp Đông Hoàng ôm lấy thân thể mềm mại quyến rũ của nàng, không chút do dự đột phá tầng tầng trở ngại, hai bóng hình âm dương hợp nhất!

Nhục thân hợp nhất, thần hồn ý niệm hợp nhất.

Ý niệm quấn quýt, cảm ngộ võ đạo của hai người giao thoa, va chạm vào nhau, bung tỏa ra vô vàn linh cảm và ánh sáng trí tuệ!

Thái cổ Ngũ Đại Thần Vương sinh ra đã mạnh mẽ, không cha không mẹ, trời đất vũ trụ chính là cha mẹ, trong đó Bất Hủ Thần Vương mạnh nhất càng là hóa thân của Đạo!

Câu Ly Thần Vương tuy yếu hơn Bất Hủ Thần Vương, nhưng cùng là Thần Vương, sinh ra đã sở hữu nhục thân cấp Phấn Toái Chân Không.

Nhục thân ẩn chứa huyền diệu của trời đất vũ trụ, ẩn chứa áo nghĩa của Phấn Toái Chân Không.

Khi thần hồn ý niệm của Diệp Đông Hoàng giao dung với thần hồn ý niệm của nàng, cũng phân ra một phần để khám phá huyền bí trong nhục thân của nàng!

Hai người giao hòa, từng đạo pháp tắc diễn hóa ra, vô tận đạo và lý đan xen, đạo vận lan tỏa, tử khí phiêu diêu!

Diệp Đông Hoàng xuyên qua chư thiên, nắm giữ võ công thuật pháp của các thế giới, lại tu luyện Vạn Đạo Đông Hoàng Kinh, dung nạp thiên địa vạn đạo vào một thể, càng mở ra cánh cửa một thế giới mới cho Câu Ly Thần Vương!

Hai người quên đi tất cả, chìm đắm trong đại dương tri thức.

Nhục giao, thần giao, sắc không tương giao, pháp tắc đạo vận lan tràn.

Chương 579

Theo động tác của hai người, triều lên triều xuống, sóng cả cuồn cuộn, trong đại dương màu vàng diễn hóa ra hình thái Thái Cực Song Ngư, lấy dương bổ âm, lấy âm bổ dương.

Sức mạnh mênh mông cuồn cuộn của Hoàng Cực Tạo Hóa Đan hình thành một vòng tuần hoàn lớn âm dương trong quá trình hai người âm dương tương hỗ, không ngừng nuôi dưỡng nhục thân và thần hồn của cả hai.

Không biết đã qua bao lâu.

Thân ảnh Diệp Đông Hoàng và Câu Ly Thần Vương biến mất, thay vào đó là một quả trứng vàng khổng lồ có vô tận văn lộ pháp tắc.

Quả trứng khổng lồ rung động từng hồi theo quy luật, phập phồng bất định tựa như hơi thở của hài nhi, vô cùng vô tận thiên địa nguyên khí bị quả trứng vàng nuốt chửng trong lúc chấn động.

Thế giới bên ngoài.

Vạn Đạo Thiên Chu lơ lửng giữa hư không, vô tận thiên địa nguyên khí cuồn cuộn đổ về phía Vạn Đạo Thiên Chu, hình thành một cơn bão nguyên khí khổng lồ!

Tử Tịch Tinh vốn đã thủng trăm ngàn lỗ cuối cùng cũng không chịu nổi dưới cơn bão nguyên khí này, "bành" một tiếng vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn giữa trời, sau đó bị vô tận nguyên khí nghiền nát thành tro bụi! "Hít!" "Đây là chuyện gì?

Tử Tịch Tinh vậy mà bị nguyên khí đậm đặc thổi bay rồi sao?" "Cơn bão nguyên khí kinh khủng như vậy, lẽ nào là bệ hạ đột phá tu vi?" Lê Phù Yên La, Bắc Thần Tinh Chủ, Viêm Dương Tinh Chủ đang

tu luyện trong Vạn Đạo Thiên Chu đều lần lượt tỉnh lại, kinh hãi nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài đã nổi lên bão nguyên khí, sự kinh khủng của cơn bão đó, cho dù là tu vi Nhân Tiên đỉnh phong của họ cũng không dám đi ra. "Động tĩnh thật kinh khủng!" Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh nhìn ra ngoài, trong mắt tràn đầy khao khát và ngưỡng mộ, họ biết Diệp Đông Hoàng chắc chắn đang song tu với Câu Ly Thần Vương!

Cũng chỉ có Câu Ly Thần Vương mới có thể cùng Diệp Đông Hoàng tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Nếu là họ song tu với Diệp Đông Hoàng, dù có liều mạng cũng không thể tạo ra động tĩnh lớn đến thế! "Nỗ lực tu luyện thôi!" Bão nguyên khí vẫn tiếp diễn, Thiền Ngân Sa, Lê Phù Yên La, Viêm Dương Tinh Chủ đám người từ tò mò kinh ngạc lúc đầu, dần dần cũng thấy quen không còn lạ nữa!

Chỉ có tu luyện trở nên mạnh mẽ mới là căn bản, nếu không ngay cả tư cách hiệu lực cho Diệp Đông Hoàng cũng không có!

Một ngày.

Hai ngày!

Một tháng.

Ba tháng.

Trong Vạn Đạo Thiên Chu, quả trứng vàng khổng lồ bị vô tận pháp tắc và đạo vận bao phủ đột nhiên nổ tung, lộ ra thân thể cường tráng hoàn mỹ của Diệp Đông Hoàng cùng ngọc thể không tì vết của Câu Ly Thần Vương.

Giờ khắc này.

Đôi mắt đẹp của Câu Ly Thần Vương long lanh như nước, ráng hồng đầy mặt, nguyên khí bị Trường Sinh Đại Đế phong ấn trong Bất Hủ Phong Bi mấy vạn năm hao tổn không chỉ được bù đắp lại toàn bộ mà còn tiến thêm một bước!

Mười cái đuôi hồ ly màu lam mềm mại của nàng không biết từ lúc nào đã hiện ra, tựa như khổng tước xòe đuôi, ba ngàn trượng tóc xanh tung bay tùy ý, khuấy động hư không, mộng ảo mê ly. "Phấn!

Toái!

Chân!

Không!" Câu Ly Thần Vương khẽ mở đôi môi đỏ, ánh mắt sâu thẳm, sâu đến mức bên trong dường như ẩn chứa sự sinh diệt diễn biến của cả trời đất, sự trôi chảy của thời gian, sự sinh trưởng và tử vong của vạn vật...

đủ loại dị tượng kinh khủng không thể tưởng tượng nổi đều có thể nhìn thấy từ trong mắt nàng!

Giây phút này, một luồng sinh cơ mênh mông vô cực và lực hấp dẫn mạnh mẽ lan tỏa từ trong cơ thể nàng!

Lực hấp dẫn này mạnh mẽ đến thế, mênh mông đến thế, gần như muốn kéo tất cả nguyên khí trong trời đất vũ trụ vào trong cơ thể, một lần nữa phấn toái, từ đó ngưng luyện ra một vũ trụ mới.

Ong ong ong!

Thiên địa nguyên khí bạo động, vũ trụ tinh hà chấn động, âm thanh vang vọng khắp tinh hà như thủy triều dâng!

Bỗng nhiên, sau lưng Câu Ly Thần Vương, một dị tượng bao la dâng lên, hiện ra hư ảnh của Đại Thiên Thế Giới, một đại lục lơ lửng.

Trong đại lục lơ lửng này, ở trung tâm sâu nhất, chín mươi chín

điểm không gian không ngừng chấn động, mãnh liệt bay tới, với tốc độ nhanh hơn ánh sáng một ngàn vạn lần, một ức lần, vượt qua thời không, tiến vào trong cơ thể Câu Ly Thần Vương.

Cùng với chín mươi chín điểm không gian này chìm vào cơ thể Câu Ly Thần Vương, huyệt khiếu trong cơ thể nàng lập tức viên mãn, tổng cộng một ngàn hai trăm chín mươi sáu, một khiếu thông trăm khiếu là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm, hợp thành số của một nguyên! "Toàn thân huyệt khiếu, số của một nguyên, một kỷ nguyên, đại viên mãn!

Phấn Toái Chân Không!

Toái!

Toái!

Toái!

Toái!" Câu Ly Thần Vương miệng thổ ra đạo âm, lơ lửng giữa không trung, mười đuôi hồ ly lay động, ba ngàn tóc xanh tung bay!

Từng đạo tự phù ấn vào trong hư không, ấn vào nơi sâu thẳm trong lõi của tất cả các vì sao, của mặt trời mặt trăng, ấn vào nơi sâu thẳm của đại địa, ấn vào nơi sâu thẳm của thương thiên!

Thậm chí còn ấn vào trong lòng của mỗi một đại thần thông giả, tạo vật chủ, thậm chí cả những cao thủ Lục Thứ Lôi Kiếp cực kỳ nhạy bén, chỉ cách tạo vật chủ một bước chân.

Giây phút này, trời đất vì thế mà cộng hưởng, nhật nguyệt vì thế mà cúi mình, hư không vì thế mà thần phục, quỷ thần vì thế mà khấu đầu, thần thông vì nàng mà sử dụng, tinh thần vì thế mà phấn toái!

Phấn Toái Chân Không.

Thành!

Ánh mắt sâu thẳm của Diệp Đông Hoàng nhìn Câu Ly Thần Vương, cảm nhận quá trình nàng tấn thăng Phấn Toái Chân Không, thầm gật đầu!

Không hổ là võ đạo đỉnh phong của thế giới Dương Thần!

Sức mạnh này, cảnh giới trong truyền thuyết này, chí cao vô thượng, cảnh giới ngang hàng với Dương Thần, khiến hắn cũng hơi chấn động.

Đây là cảnh giới sánh ngang với Hoàng Cảnh Đại Viên Mãn! "Đây là một loại thiên địa cộng hưởng..." "Không sai, chính là loại thiên địa cộng hưởng này, là cảnh giới ta vẫn luôn theo đuổi, mà mãi vẫn chưa thể bước ra được bước đó!" "Chí tai khôn nguyên, nhân thuận đại địa, hậu đức tái vật, đây chính là cảnh giới Phấn Toái Chân Không, cùng cảnh giới Dương Thần sánh ngang, một trên một dưới, một trái một phải, một âm một dương, là Câu Ly Thần Vương hay là Diệp Đông Hoàng?" Giữa tinh không vô tận, Hư Vô Nhất đang trên đường đến Đại Thiên Thế Giới cảm nhận được sự cộng hưởng chấn động giữa thiên địa, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt nở rộ ánh sáng vô tận.

Hắn không hề bị đả kích chút nào, ngược lại càng thêm phấn khích, bởi vì cảnh giới Phấn Toái Chân Không mấy vạn năm không có người tấn thăng cuối cùng đã có người thành công!

Điều này chứng tỏ Phấn Toái Chân Không là có thật!

Hắn đã nhìn thấy hy vọng! ... "Phấn Toái Chân Không, đây là cảnh giới truyền thuyết trong võ đạo!

Sao có thể, sao có thể xuất hiện giữa thiên địa..." Vào giây phút này, không biết có bao nhiêu cao thủ cũng đều cảm ứng được một thần thoại trong truyền thuyết đã ra đời!

Hoàn toàn phấn toái chân không, phá vỡ trong ngoài, nhìn thấu mối liên hệ vi diệu giữa Đại Thiên Thế Giới, trung ương vũ trụ và bản thân con người, đạt tới một độ cao mà con người căn bản không thể đạt tới.

Vô số bí cảnh trong Đại Thiên Thế Giới, hư không ẩn mật.

Sâu trong vô số tinh thần của Thiên Ngoại Thiên, còn có Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh... vô số cường giả cổ lão, đại thần thông giả đều bị kinh động vào giây phút này!

Vô số cường giả lần lượt hướng về Tử Tịch Tinh mà đến!

Tâm tư của những cường giả này mỗi người mỗi khác, có người đi xem xem cảnh giới chí cao của trời đất này rốt cuộc là người nào, có người thì muốn đi bái sư, cầu đắc đại đạo, có người muốn đi nhặt của hời...

Thiên địa vũ trụ, vô lượng chúng sinh.

Thế gian khổ hải, giãy giụa cầu sinh. ...

Trong Vạn Đạo Thiên Chu, Câu Ly Thần Vương tấn thăng hoàn tất, mười chiếc đuôi hồ ly sau lưng biến mất, một lần nữa biến thành một tuyệt thế mỹ nữ mặc sa y màu lam!

Vẻ đẹp khiến người ta nghẹt thở!

Nàng mỉm cười duyên dáng, dịu dàng bước về phía Diệp Đông Hoàng!

Thân hình uyển chuyển quyến rũ, khí chất thánh khiết uy nghiêm mà lại tràn đầy mị hoặc, quả thực là nữ tử hoàn mỹ nhất, đối với tất cả nam nhân trong thiên hạ cũng là liều thuốc độc trí mạng nhất.

Đặc biệt là sau khi tấn thăng Phấn Toái Chân Không, khí chất thần thánh cao quý trên người nàng càng thêm rõ rệt, tựa như kiệt tác của

tạo vật chủ, hoàn mỹ không tì vết. "Bệ hạ, ngài không tấn thăng sao?" Câu Ly Thần Vương đi đến trước mặt Diệp Đông Hoàng, nhu tình như nước, lúc này ánh mắt nàng nhìn Diệp Đông Hoàng khác hẳn so với trước kia.

Đây là ánh mắt của nữ nhân nhìn nam nhân của mình! "Cũng nên tấn thăng rồi!" Diệp Đông Hoàng ánh mắt xa xăm, hắn đã ở Hoàng Cảnh đỉnh phong một thời gian dài, bây giờ cũng nên tấn thăng cảnh giới viên mãn!

Giây tiếp theo.

Diệp Đông Hoàng xuất hiện trên không Vạn Đạo Thiên Chu, một luồng khí tức đại viên mãn lan tỏa ra, chính là vạn đạo pháp tắc viên mãn!

Chương 580

Ầm ầm ầm!

Cùng với luồng khí tức này lan tỏa ra, thiên địa đại đạo oanh minh, ba ngàn pháp tắc tựa như xiềng xích trật tự hiện hóa ra, tung hoành ngang dọc, như một tấm lưới lớn, bao phủ khắp vũ trụ tinh hà!

Vô tận lôi vân cuồn cuộn kéo đến, cuồng phong gào thét, tử khí đông lai ba vạn dặm!

Câu Ly Thần Vương, Thiền Ngân Sa, Lê Phù Yên La, Bắc Thần Tinh Chủ, Viêm Dương Tinh Chủ đám người lần lượt đi đến trên boong Vạn Đạo Thiên Chu, ngẩng đầu nhìn lên tinh không!

Trên tinh không, đột nhiên hào quang vạn trượng.

Từng đám mây kiếp kinh khủng, trong nháy mắt đã điên cuồng hội tụ.

Chỉ trong chớp mắt, tinh không mấy chục vạn dặm xung quanh Tử Tịch Tinh đều bị vô tận mây kiếp màu đen bao phủ, tựa như bóng tối giáng lâm! "Đây là tình huống gì?

Còn phải độ kiếp sao?" Lê Phù Yên La đám người đều ngơ ngác, vừa rồi Câu Ly Thần Vương tấn thăng Phấn Toái Chân Không cũng không có lôi kiếp giáng lâm a!

Ngay lúc họ đang kinh hãi, mây kiếp nhanh chóng mở rộng, trăm vạn dặm, hai trăm vạn dặm, từng ngôi sao xung quanh đều bị bao phủ vào trong!

Vô số sinh linh kinh hãi ngẩng đầu, nhìn mây kiếp vô biên vô tận trên trời, tưởng rằng thượng thiên nổi giận, phủ phục trên đất, không ngừng cầu xin!

Ong!

Đột nhiên, mây kiếp cuộn trào, lôi quang vạn trượng, từng đạo dị tượng hiện hóa giữa tinh không!

Có hư ảnh của những nhân kiệt trấn áp vạn cổ, ví như thái cổ Dương Thần và cường giả Phấn Toái Chân Không!

Có vô thượng thần khí, thậm chí có vô biên khổ hải...

Đủ loại dị tượng, mênh mông như vực sâu, thần uy khó lường! "Kia lẽ nào chính là Tạo Hóa Chi Chu, Vĩnh Hằng Quốc Độ?" Viêm Dương Tinh Chủ, Lê Phù Yên La đám người kinh hô, nhìn dị tượng hiện hóa, đối với đại danh của hai kiện thần khí chi vương này, họ đã nghe danh như sấm bên tai! "Trường Sinh Đại Đế, Tạo Hóa Đạo Nhân, Bàn Hoàng..." Câu Ly Thần Vương ánh mắt như điện, nhìn thấy từng bóng người hiện hóa trên không lôi kiếp, tâm thần chấn động, tuy những người này đều không phải thật.

Nhưng uy thế do chúng hiện hóa mang lại vẫn kinh thiên động địa, uy năng khó lường!

Ầm ầm!

Đột nhiên, trên trời một tiếng sét đánh, Tạo Hóa Chi Chu, Vĩnh Hằng Quốc Độ các thần khí cuốn theo vô biên lôi đình lao xuống, hướng về Diệp Đông Hoàng trấn áp!

Thiên uy cuồn cuộn, lôi đình vạn quân!

Thiền Ngân Sa, Lê Phù Yên La các cường giả trừng lớn mắt, nắm chặt tay, nhìn chằm chằm lên trời.

Luồng khí tức kinh khủng kia chỉ cần một tia thôi cũng đủ khiến họ tan thành tro bụi.

Khiến họ da đầu tê dại, tim đập chân run!

Họ biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng đối mặt với lôi kiếp kinh khủng như vậy, trong lòng họ cũng không chắc, không biết Diệp Đông Hoàng có thể chống đỡ được không!

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, hai mắt như mặt trời, toàn thân tiên huy rủ xuống, vạn đạo pháp tắc đại viên mãn vây quanh, diễn hóa chư thiên dị tượng!

Từng dải ngân hà lưu chuyển trong tóc hắn, từng vũ trụ sinh diệt sau lưng hắn, vạn vật sinh linh sinh tử luân hồi!

Khí tức kinh khủng đến cực điểm!

Cho dù Câu Ly Thần Vương vừa tấn thăng Phấn Toái Chân Không cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh!

Dưới vạn người chú mục, Diệp Đông Hoàng giơ tay, tùy ý đánh ra một quyền, quyền quang xuyên thủng vũ trụ tinh hà, phá diệt hỗn độn vũ trụ.

Bất kể là Tạo Hóa Chi Chu, Vĩnh Hằng Quốc Độ đang lao xuống, hay là Trường Sinh Đại Đế, Tạo Hóa Đạo Nhân hiện hóa giữa tinh không, tất cả đều bị một quyền đánh nổ!

Ngay sau đó, quyền quang xuyên thủng tinh hà, trực tiếp đánh thủng một lỗ hổng ngút trời trên đám mây kiếp dày đặc! "Hít!" Giây phút này, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Câu Ly Thần Vương đã từng giao lưu sâu sắc với Diệp Đông Hoàng cũng lộ ra ánh mắt chấn động!

Nàng biết Diệp Đông Hoàng rất mạnh, nhưng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại mạnh đến thế!

Điều này cũng quá kinh khủng rồi! "Bệ hạ thần uy, thiên hạ vô địch!" Viêm Dương Tinh Chủ, Bắc Thần Tinh Chủ đám người sau khi chấn động, ánh mắt trở nên phấn khích, ai nấy đều cảm thấy vinh dự,

hô vang! "Thôn!" Giây tiếp theo, Diệp Đông Hoàng há miệng hút một cái, đám mây kiếp kinh khủng liền bị một ngụm nuốt chửng, hóa thành năng lượng tinh thuần vô biên dung nhập vào cơ thể Diệp Đông Hoàng!

Ầm!

Nhục thân Diệp Đông Hoàng chấn động, một luồng khí tức cường hãn lan tỏa ra, hư không xung quanh trong nháy mắt hóa thành tro bụi, trở về hỗn độn!

Giây phút này, Vạn Đạo Hỗn Độn Thể của Diệp Đông Hoàng đạt đến Hoàng Thể Cảnh viên mãn!

Giây phút này, nhục thân của hắn còn mạnh hơn cả cường giả Phấn Toái Chân Không!

Giây phút này, thực lực của hắn đã vượt qua Thái Cổ Thánh Hoàng và Dương Thần!

Xứng danh đệ nhất nhân thế giới Dương Thần! ...

Đại Thiên Thế Giới, Đại Hạ Vương Triều.

Kể từ khi Diệp Đông Hoàng mạnh mẽ chém giết Càn Đế Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ, liền nắm quyền kiểm soát Ngọc Kinh Thành, tất cả thế lực phản kháng đều bị trấn sát.

Nhưng Đại Thiên Thế Giới rộng lớn, chỉ dựa vào sức một mình Diệp Đông Hoàng căn bản không thể khống chế, vì vậy Diệp Đông Hoàng để lại phân thân trấn giữ rồi liền lái Vạn Đạo Thiên Chu đến Thiên Ngoại Thiên thu phục cao thủ để mình sử dụng.

Mà ngay lúc Diệp Đông Hoàng rời đi chưa đầy một tháng, các danh hiệu như "tuyệt thế đại ma đầu", "yêu nghiệt hoắc loạn thiên hạ", "thiên hạ đệ nhất phản tặc" của Diệp Đông Hoàng đã vang dội khắp thiên hạ.

Không chỉ truyền khắp toàn bộ Đại Càn Vương Triều, mà cả Thần Phong Quốc ở phương nam, Vân Mông Quốc, Nguyên Đột Quốc ở phương bắc, và cả Hỏa La Quốc ở Tây Vực... các quốc gia đều có người nghe danh.

Đồng thời truyền ra, còn có đủ loại tội trạng của Diệp Đông Hoàng!

Tàn bạo bất nhân, hoang dâm khát máu.

Trong nhất thời, thiên hạ phong khởi vân dũng.

Tiếng thảo phạt không ngớt bên tai.

Các thế lực lớn ở chín mươi chín châu của cựu Đại Càn Vương Triều rục rịch, vô số thế gia bôn tẩu hô hào, liên kết với nhau.

Đại Việt nguyên niên, ngày mười lăm tháng ba.

Tình hình thiên hạ hoàn toàn biến đổi, các nước xung quanh, thế gia đại tộc, tông môn thánh địa giương cao cờ nghĩa, hô hào khẩu hiệu tru sát nghịch tặc Diệp Đông Hoàng, lần lượt khởi nghĩa, từng đội quân lớn kéo về phía Ngọc Kinh Thành.

Phân thân của Diệp Đông Hoàng trong Ngọc Kinh Thành ngồi trên long ỷ, bên cạnh là Tô Mộc, Nguyên Phi, Hoàng Diễm Diễm các nàng! "Báo!

Thiên niên thế gia Phạm gia, Ngô gia, Vương gia, Tôn gia... liên hợp với vô số thế gia và học viện, triệu tập trăm vạn đại quân đang áp sát Ngọc Kinh Thành!" "Báo!

Các quốc gia Tây Vực thành lập liên minh, triệu tập trăm vạn đại quân, xâm nhập Sa Châu...

Thần Uy Vương tránh mà không đánh, để cho trăm vạn đại quân của liên minh Tây Vực thẳng tiến không bị cản trở, tình thế thập phần

nguy cấp!" "Báo!

Ba mươi vạn thiết kỵ của Vân Mông Quốc đã đột phá biên cảnh!" "Báo!

Hoàng đế Nguyên Đột Quốc ngự giá thân chinh, thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân xâm nhập Tuyết Châu, chín đại trưởng lão của Chân Cương Môn theo sát bên cạnh hoàng đế Nguyên Đột Quốc..." "Báo!

Hai mươi vạn đại quân của Thần Phong Quốc đang đóng ở biên cảnh Hải Châu có động tĩnh..." Từng phong tấu báo truyền đến, có thể nói là thiên hạ đều phản, các quốc gia dị tộc xung quanh lũ lượt kéo đến, muốn nhân lúc Đại Hạ Vương Triều vừa mới thành lập cục diện hỗn loạn mà chia một chén canh!

Vào lúc này, Đại Hạ Vương Triều vừa mới thành lập.

Nội ưu!

Ngoại hoạn!

Thực ra Diệp Đông Hoàng cũng không kiểm soát được bao nhiêu địa bàn của Đại Càn Vương Triều, dù sao thế lực hiện tại của hắn cũng chỉ có thế lực của Quán Quân Hầu trước đây do Hoàng Diễm Diễm nắm giữ.

Rất nhanh, các lộ đại quân thế như chẻ tre tiến về Ngọc Kinh Thành, lòng người ở Ngọc Kinh Thành hoang mang, vô số bá tánh thu dọn đồ đạc chạy trốn tứ tán! ...

Đại Việt nguyên niên, ngày hai mươi tháng ba.

Ong!

Ngày hôm đó, trên bầu trời Ngọc Kinh Thành, hư không vô tận gợn lên từng lớp sóng, một chiếc thiên chu màu vàng phá không bay

tới.

Diệp Đông Hoàng mặc một bộ cửu long bào màu vàng, đứng ở phía trước boong Vạn Đạo Thiên Chu, chắp tay sau lưng, con ngươi sâu thẳm nhìn xuống thiên hạ, thu trọn Đại Thiên Thế Giới vào trong mắt. "Đây chính là tiên giới sao?" Lê Phù Yên La, Bắc Thần Tinh Chủ, Viêm Dương Tinh Chủ đám người đứng sau lưng Diệp Đông Hoàng, tâm trạng kích động, cảm nhận khí tức của Đại Thiên Thế Giới, tràn đầy tò mò.

Chương 581

Đối với họ mà nói, nơi đây là tiên giới, là truyền thuyết.

Là nơi họ từng vô cùng khao khát mà lại thần bí! "Mấy tháng không ở đây, Đại Thiên Thế Giới thật đúng là phong khởi vân dũng!" Tu vi của Diệp Đông Hoàng tấn thăng Hoàng Cảnh Đại Viên Mãn, nhục thân cũng đạt đến Hoàng Thể Cảnh viên mãn, tương đương với Phấn Toái Chân Không và Dương Thần của thế giới này.

Đại Thiên Thế Giới tuy lớn, nhưng không ngăn được ánh mắt của hắn!

Chỉ thấy xung quanh từng đội quân đang bao vây Ngọc Kinh Thành, cờ xí bay phấp phới, che trời lấp đất, sau lưng đại quân trong hư không ẩn hiện vô số cường giả ẩn nấp.

Dù sao muốn giết Diệp Đông Hoàng, vẫn phải dựa vào liên hợp của đông đảo cường giả mới được.

Quân đội nhiều đến mấy cũng vô dụng, căn bản không giết được Diệp Đông Hoàng! "Đến đúng lúc lắm, vừa hay diệt hết các ngươi!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng lộ ra một tia sắc bén.

Sau khi độ kiếp, hắn vốn định dẫn đám cường giả cứu ra từ Tử Tịch Thiên Lao đánh lên Trung Ương Thế Giới, tiêu diệt Trung Ương Thế Giới.

Nhưng không ngờ hắn còn chưa hành động, đã nhận được tin tức từ phân thân ở Đại Thiên Thế Giới, các đại vương quốc, tông môn thánh địa, thế gia của Đại Thiên Thế Giới đã liên hợp lại tạo phản!

Mấy phân thân hắn để lại cũng chỉ có thể bảo vệ Ngọc Kinh Thành!

Vì vậy Diệp Đông Hoàng trực tiếp mang theo một nửa cường giả thu phục được trong Tử Tịch Thiên Lao cùng với tổng cộng bốn mươi triệu đại quân dưới trướng của những cường giả này quay về Đại Thiên Thế Giới.

Về phần Trung Ương Thế Giới, Diệp Đông Hoàng cũng không bỏ qua!

Câu Ly Thần Vương tấn thăng cảnh giới Phấn Toái Chân Không, thực lực cường đại, vì vậy Diệp Đông Hoàng đã phân một nửa cường giả cho Câu Ly Thần Vương thống lĩnh, để Câu Ly Thần Vương công đánh Trung Ương Thần Giới.

Lãnh tụ của Trung Ương Thần Giới là Hư Dịch và Bát Đại Thần đều đã bị Diệp Đông Hoàng diệt sát, tuy rằng nơi đó vẫn còn một Mộng gia cường đại, nhưng cũng không phải là đối thủ của Câu Ly Thần Vương đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không.

Cho nên, Câu Ly Thần Vương hạ được Trung Ương Thế Giới, dễ như trở bàn tay!

Ầm!

Vạn Đạo Thiên Chu từ hư không hạ xuống, dừng trên không hoàng cung Ngọc Kinh Thành.

Vút vút vút vút.

Tô Mộc, Nguyên Phi, Hoàng Diễm Diễm, Âu Dương Thiến, Hàn Băng Tâm các nàng nhìn thấy Vạn Đạo Thiên Chu, ánh mắt vốn mệt mỏi bỗng bừng lên ánh sáng khác thường, từng người một nhanh chóng bay lên Vạn Đạo Thiên Chu. "Thần thiếp Hoàng Diễm Diễm (Tô Mộc, Hàn Băng Tâm...) bái kiến bệ hạ!" Các nàng dịu dàng hành lễ, tuy hoàng cung có phân thân của Diệp Đông Hoàng trấn giữ, nhưng không phải bản tôn, trong lòng họ luôn có chút bất an!

Nay các lộ đại quân, vô số cường giả đã áp sát thành, chỉ khi nhìn thấy bản tôn Diệp Đông Hoàng trở về, trái tim đang treo lơ lửng của họ mới cuối cùng được đặt xuống. "Khoảng thời gian này đã vất vả cho các ngươi rồi, đứng lên đi!" Diệp Đông Hoàng ý niệm khẽ động, một luồng sức mạnh vô hình nâng mọi người dậy. "Bệ hạ, nay thiên hạ..." Tô Mộc đứng dậy, bẩm báo với Diệp Đông Hoàng. "Không cần lo lắng, trẫm đã biết rồi!" Diệp Đông Hoàng ngắt lời họ, phân thân của hắn và hắn tâm ý tương thông, chuyện gì xảy ra ở đây, hắn đều biết rõ. "Ra đây đi!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt lên tiếng, trên Vạn Đạo Thiên Chu hiện ra một cánh cửa, từng bóng người khí huyết hùng hồn bước ra, mỗi người trên thân đều tỏa ra khí tức kinh khủng của cường giả Nhân Tiên! "Nhiều cường giả Nhân Tiên quá!" "Đây chính là cường giả mà bệ hạ tìm được ở Thiên Ngoại Thiên sao, cả Đại Thiên Thế Giới cộng lại e là cũng không có nhiều cường giả Nhân Tiên như vậy!" ...

Tô Mộc, Hoàng Diễm Diễm, Nguyên Phi đám người nhìn mấy trăm Nhân Tiên đang đi ra, trong mắt tràn đầy chấn động, họ làm sao cũng không ngờ Diệp Đông Hoàng lại thu phục được nhiều cường giả Nhân Tiên như vậy. "Bái kiến bệ hạ!" Tròn ba trăm sáu mươi Nhân Tiên cúi người hành lễ, khí huyết dương cương cuồn cuộn xông thẳng lên trời, đánh tan cả mây trên trời! "Các ngươi chia làm mười đường, mỗi người suất lĩnh bốn trăm vạn đại quân lấy Ngọc Kinh Thành làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, trấn áp phản quân, dọc đường không được đồ thành, quấy nhiễu bá tánh!" Diệp Đông Hoàng phân phó, Vạn Đạo Thiên Chu tỏa ra vô tận hào quang, hào quang ngưng tụ thành mười con đường lớn thông thiên, dẫn đến mười phương hướng bên ngoài Ngọc Kinh Thành.

Chỉ thấy quân đội mênh mông cuồn cuộn từ mười con đường lớn thông thiên tuôn ra như thác, mênh mông cuồn cuộn, dày đặc như

kiến, không thấy điểm cuối!

Tô Mộc, Nguyên Phi, Hoàng Diễm Diễm các nàng cho đến vô số bá tánh, thám tử ở Ngọc Kinh Thành đều kinh ngạc đến ngây người, họ không ngờ Diệp Đông Hoàng không chỉ tìm về nhiều cao thủ như vậy, mà còn có nhiều quân đội đến thế!

Tròn nửa canh giờ.

Mười đội quân chia ra đứng ở mười phương vị của Ngọc Kinh Thành, mỗi phương vị bốn trăm vạn đại quân xếp thành trận chỉnh tề, một mảng đen kịt, vô biên vô tế, khiến người ta da đầu tê dại, tim đập chân run! "Bái kiến bệ hạ!" Bốn mươi triệu đại quân đồng loạt quỳ xuống trước Diệp Đông Hoàng, từng cặp mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng đều là thành kính cuồng nhiệt.

Những đại quân này đều được điều đến từ các tinh thần ở Thiên Ngoại Thiên, tinh thần của họ bị Trung Ương Thế Giới công phá, chịu đủ áp bức, tinh chủ bị giam vào Tử Tịch Thiên Lao.

Sau khi Diệp Đông Hoàng cứu các tinh chủ bị giam trong Tử Tịch Thiên Lao ra, những tinh chủ này hô một tiếng, vô số người hưởng ứng, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã tập kết được gần một ức đại quân.

Diệp Đông Hoàng chỉ mang theo bốn mươi triệu, số còn lại đều giao cho Câu Ly Thần Vương công đánh Trung Ương Thế Giới.

Ba trăm sáu mươi vị Nhân Tiên nhìn thấy đại quân xuất hiện, hành lễ với Diệp Đông Hoàng, sau đó chia làm mười đội bay về phía mười đội quân, đáp xuống phía trước đại quân. "Xuất phát, vì bệ hạ quét sạch phản nghịch!" Ba trăm sáu mươi vị Nhân Tiên lần lượt thống lĩnh một chi đại quân xuất phát theo hướng đã định của mình.

Tổng cộng mười chi đại quân, mỗi chi ba mươi sáu vị Nhân Tiên,

bốn trăm vạn đại quân.

Lực lượng này đủ để quét sạch Đại Thiên Thế Giới, san bằng mọi kẻ bất thần!

Bốn mươi triệu đại quân đồng thời hành động, thanh thế kinh thiên động địa, chấn nát núi sông, còn có vô cùng bụi mù bốc lên ngút trời.

Vô số bá tánh, cường giả, thám tử ở Ngọc Kinh Thành nhìn đội quân vô biên vô tế, mênh mông cuồn cuộn kia, da đầu tê dại, chấn động không thôi. "Hít, sao Diệp Đông Hoàng lại tìm được nhiều cường giả và đại quân như vậy?" "Chỗ này sợ là có mấy chục triệu, tất cả nghĩa quân cộng lại cũng không nhiều bằng, thế này đánh làm sao?" Mật thám và tai mắt của các thế lực trong Ngọc Kinh Thành đều ngớ người, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng, đám quân khởi nghĩa của họ e là sắp gặp nạn.

Vô số tin tức lan truyền khắp bốn phương tám hướng, rất nhanh các cường giả của các thế lực lớn đều nhận được tin Diệp Đông Hoàng dẫn theo mấy chục triệu đại quân, mấy trăm Nhân Tiên mạnh mẽ quay về.

Từng cường giả chấn động và đầy kinh sợ!

Họ vốn đã kiêng dè võ lực tuyệt thế của Diệp Đông Hoàng, chuẩn bị liên hợp đối phó hắn, không ngờ mới mấy tháng, Diệp Đông Hoàng đã thu phục được nhiều cường giả và đại quân như vậy.

Kế hoạch muốn dựa vào ưu thế số đông để chém giết Diệp Đông Hoàng của họ dường như có chút không ổn!

Mười lộ đại quân xuất kích, quét sạch tất cả.

Nơi họ đi qua, tất cả thế lực phản kháng đều tan thành tro bụi!

Diệp Đông Hoàng đưa tay ôm Tô Mộc và Nguyên Phi đi vào Vạn Đạo Thiên Chu, mấy tháng nay họ cũng đã vất vả, tự nhiên phải hảo

hảo an ủi họ một phen.

Một ngày sau.

Diệp Đông Hoàng đang cùng Hương Hồ Vương Nguyên Phi giao lưu sâu sắc đột nhiên cảm thấy Vạn Đạo Thiên Chu chấn động mạnh, tựa như bị người ta dùng búa lớn hung hăng đập một phát! "A... có chuyện gì vậy?" Nguyên Phi kinh hô, ánh mắt Diệp Đông Hoàng sát cơ bùng hiện, có một số kẻ thật sự là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa tự đâm đầu vào! "Có mấy con kiến hôi chạy tới tìm chết!" Diệp Đông Hoàng đứng dậy, cửu long bào hiện ra trên người, ôm Nguyên Phi đã mặc quần áo chỉnh tề đi ra boong Vạn Đạo Thiên Chu.

Chỉ thấy Vạn Đạo Thiên Chu bị từng bóng người khí tức khủng bố như vực sâu biển rộng bao vây. "Người cũng không ít nhỉ?" Diệp Đông Hoàng liếc mắt một cái, có cường giả của các đại thế gia Đại Càn Vương Triều!

Cũng có cường giả của Tây Vực bách quốc, Vân Mông Quốc, Nguyên Đột Quốc, Thần Phong Quốc!

Cùng với cường giả của các thánh địa như Tinh Nguyên Thần Miếu, Huyền Thiên Quán, Chân Cương Môn, Đào Thần Đạo. "Tinh Nguyên Thần Miếu Giáo Hoàng?" Ánh mắt Diệp Đông Hoàng rơi vào một mỹ nữ dị vực.

Nàng che mặt bằng lụa mỏng, vóc người cao lớn hơn nữ tử Đại Càn bình thường rất nhiều, nhưng thân hình lại cực kỳ đầy đặn, sở hữu những đường cong uyển chuyển gần như hoàn mỹ, làn da lộ ra trắng như ngọc, xứng danh tuyệt sắc.

Nhưng sắc mặt nàng bây giờ lại rất lạnh, như mang theo sương giá. "Không ngờ một giáo hoàng nhỏ bé như ta lại có thể khiến Đông Hoàng bệ hạ nhớ đến, thật là vinh hạnh a!" Giọng nói của Giáo Hoàng

trong trẻo lạnh lùng, đôi mắt đẹp nhìn Diệp Đông Hoàng, đây là lần đầu tiên nàng gặp nhân vật tuyệt thế gần đây danh tiếng lẫy lừng, vang danh như sấm bên tai này. "Diệp Đông Hoàng ngươi đi ngược lại đạo lý, tàn bạo bất nhân, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Gia chủ của thế gia Phạm gia truyền thừa mấy ngàn năm gắt lên, đối với việc Diệp Đông Hoàng liếc hắn một cái rồi lại chuyển ánh mắt sang một nữ nhân dị tộc, trong lòng hắn rất bất mãn.

Quả thực quá coi trời bằng vung! "Chỉ bằng đám gà đất chó sành các ngươi?" Trong mắt Diệp Đông Hoàng tràn đầy khinh thường, ánh mắt lần lượt lướt qua mọi người, Phạm gia, Cơ gia, Vương gia, Tôn gia.

Bốn đại gia tộc này, từng được biên soạn thành ca dao lưu truyền trong dân gian mấy ngàn năm trước, ngay cả các vương triều như Đại Càn, Đại Chu, Đại Tín...

đối với họ cũng chỉ có thể mềm mỏng.

Những gia chủ của các đại thế gia này tự cho mình rất cao, cho dù là đại sự thay triều đổi đại, e rằng họ cũng sẽ không đích thân xuất hiện.

Phải biết địa vị gia chủ của loại thiên niên thánh nhân thế gia này, không hề thua kém chưởng môn thánh địa.

Thực tế, thiên niên thế gia, nho môn chính thống, đều rất coi thường những "thánh địa" như Đại Thiền Tự, Thái Thượng Đạo, bài xích là tà môn ngoại đạo, không thuộc chính thống nhân đạo.

Nhưng trong mắt Diệp Đông Hoàng, đều là gà đất chó sành! "Sớm đã nghe nói Diệp Đông Hoàng võ công cái thế, vô pháp vô thiên, cuồng vọng tự đại, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!" Một trung niên mặc hoàng bào dị vực cười lớn nói. "Hỏa La Quốc quốc vương A Dục Vương?

Tên hề nhảy nhót, cũng dám càn rỡ!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt liếc nhìn trung niên kia một cái, dựa vào ký ức của những cường giả hắn đã thôn phệ, người ở đây hắn cơ bản đều có thể nhận ra.

Như Tinh Nguyên Đại Lực Thần, Pháp Thần, Huyết Thần của Tinh Nguyên Thần Miếu, những người này đều danh chấn thiên hạ, vô số người đều đã xem qua hình ảnh của họ, trong ký ức của Hồng Huyền Cơ, Dương Bàn...

Chương 582

đều có hình ảnh của những người này.

Còn có quán chủ Huyền Thiên Quán, chưởng môn trưởng lão của Chân Cương Môn..., đương nhiên đây là những cường giả ngoài sáng, trong tối còn ẩn giấu không ít.

Ví dụ như Nguyên Khí Thần của Tinh Nguyên Thần Miếu, Ám Hoàng Đạo Nhân của Huyền Thiên Quán.

Cường giả thiên hạ e là đã đến hơn phân nửa!

Trận dung như vậy không thể nói là không mạnh! ... "Quốc vương Hỏa La Quốc, A Dục Vương?

Tên hề nhảy nhót, cũng dám lỗ mãng!" Thấy Diệp Đông Hoàng bị nhiều cường giả như vậy bao vây mà vẫn dám nói lời ngông cuồng, một bộ dáng coi anh hùng thiên hạ như cỏ rác.

A Dục Vương và các cường giả khác giận tím mặt.

Bọn họ ai mà không phải là tuyệt thế cường giả hô phong hoán vũ?

Diệp Đông Hoàng tuy mạnh mẽ, nhưng cũng quá không coi bọn họ ra gì! "Giết!" Hàng trăm cường giả không còn chần chừ, giận dữ ra tay, đối mặt với cường giả như Diệp Đông Hoàng, không ai dám khinh suất, cũng không quan tâm đến chuyện lấy nhiều đánh ít.

Rốt cuộc nếu một chọi một, không ai là đối thủ của Diệp Đông Hoàng!

Giáo hoàng Tinh Nguyên Thần Miếu cười lạnh một tiếng, một cây quyền trượng tỏa ra thần quang xuất hiện trong tay hắn.

Đồng thời, còn có một sợi xích xiềng tràn ngập quy tắc trật tự, và một chiếc lồng giam tỏa ra khí tức vận mệnh, từ trên người hắn bay ra, lao về phía Diệp Đông Hoàng.

Vinh Diệu Quyền Trượng!

Trật Tự Tỏa Liên!

Vận Mệnh Lao Lung!

Đây là ba đại thần khí của Tinh Nguyên Thần Miếu.

Hiện tại, giáo hoàng Tinh Nguyên Thần Miếu vừa ra tay đã dùng cả ba đại thần khí đối phó Diệp Đông Hoàng, hiển nhiên trong lòng hắn vô cùng coi trọng Diệp Đông Hoàng, vừa ra tay đã là sát chiêu mạnh nhất. "La Ma Thần Chùy!" Cùng lúc đó, phía trên đỉnh đầu quốc chủ Hỏa La Quốc A Dục Vương hiện ra một cây Tu La Cự Chùy lớn bằng ngọn núi, phủ đầy vô số văn lý quỷ dị, tràn ngập khí tức địa ngục nồng đậm.

Cây Tu La Cự Chùy đó hung hăng đập xuống Diệp Đông Hoàng. "Huyền Thiên Phá Diệt Trảm!" Ám tinh chân khí nồng đậm của Đại Phá Hư Thần trong Huyền Thiên Quán kết hợp với thần lực của hắn, trong nháy mắt hình thành một đạo đao mang dài mấy trượng, lấp lóe bất định!

Ám tinh chân khí và thần linh chi lực của hắn thể hiện ra một sự kết hợp hoàn mỹ.

Soạt!

Đạo đao mang này trực tiếp chém rách hư không, mang theo khí tức chiến tranh sát phạt mạnh mẽ, trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Đông Hoàng. "Hắc Thiên Trảo!" Bên cạnh Đại Phá Hư Thần, Hắc Thiên Ma Thần cũng động thủ, hai tay vồ tới, trên móng vuốt lớn đen kịt quỷ bí lập tức bắn ra năm đạo hắc quang, siết chặt vào nhau!

Trực tiếp vồ về phía thiên linh cái và mặt của Diệp Đông Hoàng.

Tinh Nguyên Đại Lực Thần, Pháp Thần, Huyết Thần là tam đại thần linh của Tinh Nguyên Thần Miếu.

Vân Mông thế gia, Mộ Dung, Âu Dương, Thượng Quan, Tư Mã, Độc Cô, Công Dương, Nam Cung, Đoan Mộc, Hoàng Phủ, cửu đại thế gia!

Cùng với đông đảo cường giả của Huyền Thiên Quán cũng lần lượt ra tay.

Bầu trời nơi đây trực tiếp bị từng đạo công kích oanh kích thành phấn vụn, mười phương trời đất đều chấn động.

Vô số cường giả, sinh linh xung quanh run lẩy bẩy, dưới thần uy khủng bố này, chỉ cần một tia dư ba cũng đủ khiến họ tan thành tro bụi! "Một đám gà đất chó sành!" Diệp Đông Hoàng vung tay một cái, từng đạo thần quang quét ngang qua, bất kể là thần khí như Vinh Diệu Quyền Trượng, Trật Tự Tỏa Liên, Vận Mệnh Tù Lung, hay là thần thông đạo pháp như Huyền Thiên Phá Diệt Trảm, Hắc Thiên Trảo.

Thần quang quét qua, tất cả mọi thứ đều tan thành phấn vụn, biến mất không dấu vết!

Bất kể là cao thủ đạo thuật Lôi Kiếp Cảnh, hay cường giả võ đạo Nhân Tiên Cảnh, cũng đều giống như được đắp bằng cát, chạm vào là vỡ, đụng vào là nát!

Tu vi mấy trăm năm của vô số cường giả còn chưa kịp hét lên một tiếng đã tan thành tro bụi! "Hít!" Tùy tay vung một cái, mấy trăm cao thủ không chút sức phản kháng đã tan thành tro bụi, khiến cho các cường giả xung quanh kinh hồn bạt vía, toàn thân run rẩy. "Đây là thực lực của Diệp Đông Hoàng sao?

Cũng quá khủng bố rồi!" Tấm mạng che trên mặt giáo hoàng Tinh

Nguyên Thần Miếu rơi xuống, sắc mặt nàng trắng bệch, Vinh Diệu Quyền Trượng, Trật Tự Tỏa Liên, Vận Mệnh Tù Lung do nàng chưởng khống bị nghiền nát, bản thân cũng bị phản phệ, chịu trọng thương.

Tất cả cường giả xung quanh nàng trong khoảnh khắc vừa rồi đã hóa thành tro bụi!

Vốn dĩ nàng đã nghĩ mình sắp chết, chỉ không biết vì sao Diệp Đông Hoàng lại tha cho nàng một mạng!

Quốc sư Vân Mông Quốc Vũ Văn Mục mắt đỏ ngầu, một kích vừa rồi, cường giả dưới trướng hắn chết gần hết, tổn thất thảm trọng!

Nhưng bọn họ cũng không phải không có át chủ bài, vừa rồi chỉ là thăm dò, cường giả thật sự còn chưa ra tay! "Giết!" "Thông Thiên Tam Giới!

Linh!

U!

Thực!

Tru sát!

Lục sát!

Tuyệt sát!

Thông Thiên Kiếm Trận, Tam Giới bí pháp!

Thông Thiên Tu Chân Đại Kim Tháp." Vũ Văn Mục có Nguyên Khí Thần chống lưng, lúc này không chút do dự ra tay, vừa ra tay đã sử dụng bí pháp mạnh nhất của mình.

Hắn tế ra pháp bảo Thông Thiên Đạo thái cổ là Thông Thiên Tu Chân Đại Kim Tháp.

Thông Thiên Tu Chân Đại Kim Tháp, pháp bảo này là một bảo tháp nhỏ hình chữ "Kim".

Trên bảo tháp hiện ra vô số văn tự, đồ hình dày đặc, nhỏ đến không thể nhìn thấy.

Đỉnh tháp có nhật luân, nguyệt luân.

Giữa nguyệt luân, lờ mờ hiện ra một chiếc thang dài, chiếc thang này hư vô phiêu miểu, thông đến nơi hư không vô tận!

Nhìn thấy chiếc thang này, ai ai cũng có cảm giác, chỉ cần men theo chiếc thang này leo lên, sẽ đến được một vị trí ngang bằng với trời.

Vũ Văn Mục dùng vô số ý niệm bao bọc lấy tất cả pháp bảo của mình, đều xoay quanh bảo tháp nhỏ hình chữ "Kim" này, "Tề Thiên Thê" trên đỉnh tháp điên cuồng chuyển động.

Linh hồn còn lại hóa thành ba thanh "Thông Thiên Kiếm" bố trí thành kiếm trận, trung tâm kiếm trận chính là "Thông Thiên Tu Chân Đại Kim Tháp" và "Tề Thiên Thê" làm pháp bảo trấn áp.

Vạn ngàn kiếm khí tràn ngập hư không, kim tháp xoay chuyển, thiên thê bạo trướng!

Giờ khắc này, Vũ Văn Mục đã thể hiện ra thực lực kinh người. "Chúng ta cũng nên ra tay rồi, cùng nhau giết Diệp Đông Hoàng!" Một ngôi sao đen kịt xoay tròn, trên toàn bộ ngôi sao không có sông ngòi, không có hoa cỏ cây cối, chỉ có bóng tối nồng đậm.

Nhưng bóng tối trên ngôi sao lan tỏa ra, lại hình thành những đám mây đen dày đặc như đất liền, có thể mang vác, chứa người ở, để họ tu luyện, sinh sống trên đó, chẳng khác nào một tiểu trung thiên thế giới.

Đây là Ám Tinh!

Trong truyền thuyết, đây là bản mệnh pháp bảo của Huyền Thiên Đạo Tôn thái cổ, ngay cả Nguyên Hoàng cũng vô cùng kiêng kỵ ngôi sao này!

Lúc này "Ám Tinh" kịch liệt run rẩy, hắc khí vô biên tỏa ra co rút lại một cách dữ dội, co rút, rồi lại co rút...

Cuối cùng, toàn bộ "Ám Tinh" hoàn toàn sụp đổ, hình thành một đạo nhân mặc áo đen phiêu dật, phóng ra bóng tối vô biên vô tế!

Vị đạo nhân này, chính là Ám Hoàng Đạo Nhân!

Tông chủ đời đầu của Huyền Thiên Quán, truyền nhân y bát của Dương Thần thái cổ "Huyền", cao thủ tám lần Lôi Kiếp, tồn tại cấp bậc Tạo Vật Chủ!

Ám Hoàng Đạo Nhân dựa vào Ám Tinh mà sống lại, nhân bảo hợp nhất, người tức là bảo, bảo tức là người!

Lúc này hắn dường như là người chưởng khống, thao túng bóng tối màn đêm chân chính từ thuở khai thiên lập địa, sinh ra từ bóng tối, lại mang cả đại địa, đại thiên thế giới vào trong bóng tối nồng đậm.

Thần uy như ngục, thần ân như hải.

Từng luồng pháp lực dao động vô cùng mạnh mẽ, không chút che giấu, trần trụi lan tỏa ra, bao trùm toàn bộ hư không. "Hàn Vũ Minh Cổ Trụ Thần Trảo!" Ám Hoàng Đạo Nhân ra tay, một luồng hắc khí ngập trời cuồng dũng kéo đến, trong hắc khí, một móng vuốt ma khổng lồ chụp thẳng xuống đầu Diệp Đông Hoàng.

Móng vuốt ma này rộng đến mười mẫu, trên móng tay toàn là... các loại đồ hình phù văn lân phiến kỳ dị.

Chương 583

Không khí trong khoảnh khắc bị một trảo này dường như ngưng đọng lại.

Cùng lúc đó, một cánh cửa nhỏ hình vuông ba thước, vừa hư ảo vừa chân thực đột nhiên mở ra, trong đó một bàn tay rộng lớn duỗi ra.

Bàn tay trong như ngọc, bay lượn biến hóa, trên đó có tiếng tinh thần viễn cổ vỡ nát khẽ vang lên, âm thanh cực kỳ nhỏ như tiếng bấc đèn nổ, nhưng vang vọng trong linh hồn, lại có một cảm giác nguy hiểm mẫn cảm của ngày tận thế.

Khủng bố giáng lâm!

Bàn tay này hung hăng ấn lên lưng Diệp Đông Hoàng, nhanh đến không thể tưởng tượng!

Cánh cửa vừa hư ảo vừa chân thực này chính là Viễn Cổ La Sinh Môn!

Chí cường pháp bảo của Nguyên Khí Thần! "Tam Giới Nguyên Khí Pháo!" Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng cực kỳ chói lọi, thậm chí còn sáng hơn cả Quá Khứ Di Đà Quang, Vô Lượng Quang trong quá khứ kinh, đang kịch liệt hội tụ.

Một cột sáng rực rỡ dài mấy trăm trượng, phát ra tiếng nổ ầm ầm như đại pháo, từ trong Viễn Cổ La Sinh Môn bắn ra.

Bắn về phía Diệp Đông Hoàng.

Cột sáng này vừa hiện ra, ngay cả hắc ám chi quang của Ám Hoàng Đạo Nhân cũng khó mà áp chế được, cực kỳ chói lọi, chiếu rọi cả vũ trụ tinh hà!

Đây hoàn toàn là thứ ánh sáng sinh ra để hủy diệt.

Đặc biệt là tiếng nổ ầm ầm bên trong, giống như vô số thứ đang vỡ nát trong cột sáng.

Nghe thấy tiếng nổ này, liền có cảm giác, tiếng nổ này hẳn là tiếng nổ của tinh thần viễn cổ, trên trời vỡ nát.

Đại thiên thế giới, trong vũ trụ, vô tận tinh thần, có những tinh thần trải qua hàng tỷ năm, tuổi thọ đã hết, liền sẽ ầm một tiếng nổ tung, phát ra tiếng đại pháo!

Đại thần thông giả nghe thấy âm thanh này, trong lòng đều chấn động, ngay cả Tạo Vật Chủ bảy lần Lôi Kiếp cũng không ngoại lệ.

Đây là sự hủy diệt không thể chống cự.

Bây giờ cột sáng này vừa xuất hiện, lại ẩn chứa âm thanh của tinh thần viễn cổ vỡ nát, có thể thấy uy lực của nó, đủ để xuyên thủng tất cả.

Trời đất trên dưới, đạo thuật có uy lực như vậy, chỉ có một môn, đó chính là "Tam Giới Nguyên Khí Pháo" của Nguyên Khí Thần.

Dùng nguyên khí thần lực vô biên, mô phỏng tiếng nổ của tinh thần viễn cổ khi tuổi thọ tận cùng vỡ nát, xé nát mọi thứ cản đường, không gì cản nổi.

Toàn bộ đại thiên thế giới, mấy tỷ sinh linh, trong linh hồn dường như đều có một tiếng nổ lớn, linh hồn run rẩy, run lẩy bẩy! "Mạng ta thôi rồi!" Giáo hoàng Tinh Nguyên Thần Miếu Hư Phi Hồng đôi mắt đẹp tuyệt vọng, không gian xung quanh vỡ nát, dưới sức mạnh kinh khủng như vậy, sức mạnh của nàng yếu ớt như một giọt nước giữa đại dương. "Tất cả kết thúc rồi!" Trên người Diệp Đông Hoàng tỏa ra thần quang vô tận, Vạn Đạo Pháp Tắc Lãnh Địa lan tỏa ra, nơi nó đi qua, hư không vỡ nát dường như bị người dùng sức mạnh vô biên san phẳng.

Bất kể là Tam Giới Nguyên Khí Pháo hay Hàn Vũ Minh Cổ Trụ Thần Trảo đều bị định hình giữa không trung, sau đó lặng lẽ vỡ nát, tan biến vào không khí. "Không thể nào!

Sao có thể?" Vũ Văn Mục, Nguyên Khí Thần và Ám Hoàng Đạo Nhân chết lặng, một kích toàn lực của bọn họ, cứ như vậy bị người ta dễ dàng hóa giải?

Giáo hoàng Hư Phi Hồng đôi mắt đẹp ngây dại, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng tan xương nát thịt trong dư ba của cuộc chiến, kết quả mọi dao động đều bị dập tắt!

Phải biết phá hoại khó hơn áp chế gấp trăm ngàn lần!

Diệp Đông Hoàng trong nháy mắt có thể áp chế công kích của tất cả mọi người, chênh lệch thực lực, hiển nhiên có thể thấy, chênh lệch giữa hai bên, không thể ước tính! "Là ngươi!

Ngươi đã tấn thăng Phấn Toái Chân Không?" Bỗng nhiên, một ý niệm vô cùng khủng bố lướt qua trong đầu Nguyên Khí Thần và Ám Hoàng Đạo Nhân.

Trước đó Câu Ly Thần Vương tấn thăng Phấn Toái Chân Không, tất cả cường giả trên Tạo Vật Chủ của Dương Thần thế giới đều có cảm ứng!

Bây giờ tự nhiên cho rằng là Diệp Đông Hoàng đã đạt đến Phấn Toái Chân Không!

Đương nhiên, tu vi của Diệp Đông Hoàng cũng tương đương với Phấn Toái Chân Không! "Chúc mừng các ngươi đã đoán đúng, tiếc là không có phần thưởng!" Diệp Đông Hoàng đưa tay ra vồ lấy, tử khí đông lai ức vạn dặm, hóa thành một bàn tay khổng lồ vô biên, bàn tay khổng lồ bao phủ phạm vi mười vạn dặm!

Thâu tóm tứ hải, bao trùm bát hoang!

Bao gồm Nguyên Khí Thần và Ám Hoàng Đạo Nhân, tất cả cường giả muốn ra tay với hắn đều bị một chưởng này nghiền nát.

Huyết nhục linh hồn của bọn họ bị Diệp Đông Hoàng nuốt chửng!

Ký ức, võ công, đạo thuật của bọn họ toàn bộ hóa thành nội tình của Diệp Đông Hoàng!

Tất cả bảo vật bọn họ để lại đều biến thành bảo vật của Diệp Đông Hoàng!

Trong đó bảo vật quan trọng nhất chính là Ám Tinh của Ám Hoàng Đạo Nhân, Viễn Cổ La Sinh Môn, Tam Giới Nguyên Khí Trì của Nguyên Khí Thần và Thông Thiên Tu Chân Đại Kim Tháp của Vũ Văn Mục!

Những bảo vật này, Diệp Đông Hoàng chuẩn bị luyện chế hết vào Vạn Đạo Thiên Chu, tăng cường nội tình của Vạn Đạo Thiên Chu!

Diệp Đông Hoàng ngạo nghễ đứng giữa hư không, thần quang rực rỡ, từng đạo pháp tắc vây quanh, tựa như cái thế đế hoàng, nhìn xuống thiên hạ, thần uy như ngục, thần lực tựa biển cả!

Trong mắt hắn như có vô tận tinh hà luân chuyển, vô tận vũ trụ hủy diệt sinh ra, từng dải tinh hà lưu chuyển giữa những sợi tóc.

Thần uy vô địch, cử thế vô song!

Diệp Đông Hoàng vung tay một cái, tất cả bảo vật trong nháy mắt bị thu vào trong túi.

Giờ khắc này, các cường giả bốn phương tám hướng đang quan sát đều im như ve sầu mùa đông, toàn thân mỗi một tế bào đều run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng tràn đầy kính sợ và sợ hãi!

Thân ảnh không cao lớn của Diệp Đông Hoàng lại phảng phất như

vũ trụ tinh hà, tràn ngập trời đất, vĩ ngạn vô biên, khiến người ta khó có thể nhìn thẳng!

Khí tức thần thánh hạo đại lan tỏa trên người, càng áp đảo cửu thiên thập địa, chấn động tứ hải bát hoang!

Thật sự là mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng, khó có thể lý giải, không thể nắm bắt! "Diệp Đông Hoàng!

Thiên hạ sao lại đột nhiên xuất hiện một cường giả như vậy, hoàn toàn không tra ra được chút tin tức nào, thật là quá đáng sợ, trừ phi tấn thăng Dương Thần, nếu không căn bản không thể chống cự!" Từng được mệnh danh là đệ nhất nhân của Đại Thiên Thế Giới, Mộng Thần Cơ xa xa nhìn Diệp Đông Hoàng, trong lòng tràn đầy chấn động!

Hắn đã biết Diệp Đông Hoàng ở Thiên Ngoại Thiên thu phục một trong ngũ đại thần vương thái cổ là Câu Ly Thần Vương, chiếm đoạt Bàn Tinh của Trung Ương Thế Giới trong Thiên Ngoại Thiên!

Chém giết lĩnh tụ Trung Ương Thế Giới Hư Dịch và Bát Đại Thần!

Gia tộc mà hắn từng chuyển thế là Mộng gia cũng dưới sự dẫn dắt của Mộng Vô Ngân rời khỏi Trung Ương Thế Giới, trốn xa vào hư không!

Phải biết gia chủ đương đại của Mộng gia là Mộng Vô Ngân chính là cường giả chín lần Lôi Kiếp!

Nội tình sâu không lường được!

Mộng Thần Cơ cuối cùng không cam lòng liếc nhìn Diệp Đông Hoàng một cái, mang theo thần khí chi vương Vĩnh Hằng Quốc Độ biến mất không tăm tích! "Diệp Đông Hoàng, đây là sức mạnh của Phấn Toái Chân Không sao?

Ta nhất định phải tấn thăng Dương Thần!" Hồng Dịch trốn trong

Chúng Thánh Điện, nhìn cảnh tượng Diệp Đông Hoàng treo đánh Nguyên Khí Thần và các cường giả khác, lòng trào dâng, đấu chí hiên ngang!

Ngay sau đó Chúng Thánh Điện hóa thành kích thước hạt bụi, biến mất trong hư không. "Đợi đến Khởi Nguyên Chi Địa, rồi thu hoạch một lượt!" Diệp Đông Hoàng nhìn về nơi Mộng Thần Cơ, Hồng Dịch rời đi, không ra tay giữ bọn họ lại, dù sao cuối cùng tất cả cường giả đều sẽ hội tụ tại Khởi Nguyên Chi Địa.

Đến lúc đó hắn sẽ tiêu diệt tất cả cường giả một lượt! "Bệ hạ tại sao không giết ta?" Thấy ánh mắt Diệp Đông Hoàng cuối cùng cũng nhìn về phía mình, Hư Phi Hồng kinh hãi run rẩy cuối cùng cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng!

Tất cả cường giả vây công chỉ còn lại một mình nàng, những người khác đều chết sạch, khiến nàng có chút hoảng sợ! "Mỹ nhân như vậy, giết đi chẳng phải đáng tiếc sao?" Diệp Đông Hoàng phảng phất như quỷ mị, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Hư Phi Hồng, dùng tay nhẹ nhàng véo cằm trắng nõn tinh xảo của nàng, dùng sức nâng lên!

Khí tức nam tử dương cương nồng đậm ập đến, phảng phất như ngọn lửa nóng bỏng muốn thiêu đốt nàng.

Hư Phi Hồng một câu cũng không nói nên lời, dưới uy áp của Diệp Đông Hoàng cả người đã mềm nhũn trong lòng hắn!

Soạt!

Diệp Đông Hoàng không cần nàng trả lời, đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, trong nháy mắt biến mất tại chỗ!

Trận chiến kết thúc!

Nghiền ép một đám kiến hôi căn bản không hề đã nghiền!

Vừa hay thưởng thức chiến lợi phẩm mới thu được, đến một trận chiến đấu khác loại.

Hẳn là có thể đã nghiền, khiến người ta sảng khoái tột độ!

Cùng với sự ra đi của Diệp Đông Hoàng, tin tức về trận chiến kinh thiên động địa này cũng như gió thu quét lá rụng, càn quét Đại Hạ Vương Triều, Tây Vực Bách Quốc, Vân Mông Quốc, Nguyên Đột Quốc, Thần Phong Quốc, thậm chí cả Đại Thiên Thế Giới!

Trong chốc lát, thiên hạ sôi sục!

Uy danh của Diệp Đông Hoàng, chấn động Đại Thiên! ...

Chương 584

Thời gian trôi nhanh.

Kể từ khi Diệp Đông Hoàng tiêu diệt cường địch, thống nhất thiên hạ, đã mười năm trôi qua.

Tây Vực Bách Quốc, Vân Mông Quốc, Nguyên Đột Quốc, Thần Phong Quốc, Tổ Thần Giáo các thế lực, trong mười năm này không bị tiêu diệt thì cũng đầu hàng sáp nhập vào Đại Hạ Vương Triều!

Đại Thiên Thế Giới chỉ có một thế lực, đó chính là Đại Hạ Vương Triều!

Đại Thiên Thế Giới chỉ có một thanh âm, đó chính là thanh âm của Diệp Đông Hoàng!

Không chỉ Đại Thiên Thế Giới, vô số tinh thần trong Thiên Ngoại Thiên bao gồm cả Trung Ương Thế Giới, cũng đều hóa thành lãnh thổ của Đại Hạ Vương Triều!

Sáu năm trước, Câu Ly Thần Vương tấn thăng Phấn Toái Chân Không đã thống nhất Trung Ương Thế Giới và tất cả tinh thần trong Thiên Ngoại Thiên!

Ngọc Kinh Thành, nay đã đổi tên thành Long Quân Thành!

Khí vận của vô tận sinh linh Đại Thiên Thế Giới, thậm chí khí vận của vô tận sinh linh Thiên Ngoại Thiên hội tụ thành biển lớn mênh mông, bao phủ toàn bộ bầu trời Long Quân Thành!

Mà trong biển lớn khí vận này, một con khí vận kim long uốn lượn, uy nghiêm thần thánh, trấn áp thiên hạ!

Trên đỉnh đầu khí vận kim long, chính là một chiếc thuyền lớn màu vàng —— Vạn Đạo Thiên Chu!

Những năm nay!

Vạn Đạo Thiên Chu dưới sự tôi luyện của vô tận thiên tài địa bảo và khí vận chi lực của Diệp Đông Hoàng, không ngừng lột xác, đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng!

Trong ba mươi ba tầng trời của Vạn Đạo Thiên Chu, từng tòa thiên cung nguy nga sừng sững, mà trong đại điện thiên cung lớn nhất ở trung tâm, thân ảnh Diệp Đông Hoàng hiện ra, khí tức của hắn nội liễm, như vực sâu núi cao, uy nghiêm mà khủng bố!

Soạt soạt soạt soạt!

Ngay sau đó, từng bóng hình xinh đẹp lao tới, bọn họ đều cảm ứng được Diệp Đông Hoàng xuất quan mà nhanh chóng đến!

Đi đầu chính là Câu Ly Thần Vương!

Ngay sau đó là Tô Mộc, Hương Hồ Vương Nguyên Phi, Ngân Sa Vương Thiền Ngân Sa, Hoa Lộng Nguyệt, Hoa Lộng Ảnh, Lê Phù Tinh Chủ Lê Phù Yên La, Bắc Thần Tinh Chủ Ngư Bắc Dao, giáo hoàng Tinh Nguyên Thần Miếu Hư Phi Hồng và Thiên Lại Tiên Tử!

Thiên Lại Tiên Tử là con gái của một vị Đạo Tổ trong Tổ Thần Giáo của Cửu Uyên Thần Vực, là vị hôn thê của Đường Hải Long, nhưng vào ngày thành thân của bọn họ không chỉ biến cố liên miên, đại quân của Diệp Đông Hoàng cũng công phá Cửu Uyên Thần Vực!

Từ đó Cửu Uyên Thần Vực sáp nhập vào Đại Hạ Vương Triều, hôn sự của Thiên Lại Tiên Tử và Đường Hải Long tự nhiên tan vỡ, mà bản thân Thiên Lại Tiên Tử cũng không thích Đường Hải Long!

Thể chất của nàng đặc thù, mang trong mình Thiên Tốc Chân Khí, ẩn chứa Hạo Nhiên Chi Khí thâm sâu nhất của Nho môn, là do Chính Khí Tử năm xưa dùng đại thần thông tạo ra.

Nếu cùng người âm dương song tu, thì cả hai đều có thể nhận

được lợi ích cực lớn.

Thiên Tịch Tiên Nữ gả cho Đường Hải Long, cũng là để song tu điều hòa chân khí, khiến bản thân mình một lần đột phá đến cảnh giới Tạo Vật Chủ.

Trong nguyên tác Thiên Lại Tiên Tử không coi trọng Đường Hải Long, đã tìm nhân vật chính Hồng Dịch để song tu!

Bây giờ vì duyên cớ của Diệp Đông Hoàng, Hồng Dịch sớm đã trốn đi đâu không biết, do đó Thiên Lại Tiên Tử đã tìm đến Diệp Đông Hoàng!

Diệp Đông Hoàng không khỏi nghĩ đến năm năm trước, Thiên Lại Tiên Tử đến tìm hắn: "Không biết Bệ hạ có bằng lòng giúp tiểu nữ tử một việc này không?" Thiên Tịch Tiên Nữ tiện tay gảy một sợi dây đàn!

Đinh đông!

Âm thanh tựa như tiếng trời. "Lời này từ đâu mà ra?

Nàng là vị hôn thê của Đường Hải Long, lời này nếu để Đường Hải Long nghe thấy, hắn sẽ trực tiếp đạo tâm thất thủ, thổ huyết ba thăng mất." Diệp Đông Hoàng hứng thú nhìn tiên tử dáng người đầy đặn, uyển chuyển động lòng người trước mắt. "Hắn tuy ưu tú, nhưng lại thiếu đi một loại tinh thần tự ngã, so với Bệ hạ thì kém xa rất nhiều." "Ta một thân Thiên Chuyển Nguyên Âm, âm dương hài hòa, lại không thể phó thác cho người không tốt, nhìn khắp thiên hạ, cũng chỉ có Bệ hạ đáng để phó thác." Thiên Tốc Tiên Nữ không chút e thẹn nói: "Không phải tiểu nữ tử không biết xấu hổ, mà là thế đạo hiện nay hỗn loạn, hồng trần vạn trượng cuồn cuộn như sóng, để cầu đạo sinh tồn Tạo Vật, cái gì cũng có thể từ bỏ." "Đạo song tu, cốt ở chỗ hai bên tình ý tương hợp, tơ tình nương tựa vào nhau, quấn quýt thành kết uyên ương hồ điệp, diễn hóa hình thái cực song ngư, lấy dương bổ

âm, lấy âm bổ dương." Diệp Đông Hoàng có chút tò mò đánh giá Thiên Lại Tiên Tử, nói: "Nàng dường như đối với trẫm không có tơ tình, hôm nay là lần thứ hai gặp trẫm phải không?

Nàng cứ thế tin tưởng trẫm sao?" "Chính là phải không có tơ tình mới có thể song tu, có tơ tình ngược lại sẽ quấn quýt lấy nhau, trói buộc tâm linh." Thiên Lại Tiên Tử đôi môi đỏ khẽ mở, chậm rãi nói: "Lấy tơ tình thành đạo, đó là bí quyết của Trường Sinh Đại Đế thượng cổ, không phải tầm thường." "Từ xưa đến nay, song tu có hai phái, một phái là hữu tình, một phái là vô tình, đại diện chính là Trường Sinh Đại Đế và Thái Thượng Đạo." "Mà phụ thân ta đã sáng tạo ra một phái song tu khác là "Tiêu Dao Đạo", nằm giữa hữu tình và vô tình, khẩu quyết chỉ có một câu, đó là, tương nhu dĩ mạt, vị nhược tương vong vu giang hồ." Thiên Tịch Tiên Nữ chậm rãi nói, từng chữ như ngọc. "Tương nhu dĩ mạt, vị nhược tương vong vu giang hồ?" Diệp Đông Hoàng ánh mắt lóe lên. "Đúng vậy, hai con cá trong ao cạn, cùng nhau phun bọt để làm ẩm đối phương, đó là chân tình tương nhu dĩ mạt." "Thế nhưng, một khi trở về giang hồ rộng lớn, chân tình giữa nhau lập tức quên đi, cả hai đều tiêu dao tự tại, chỉ để lại ký ức nhàn nhạt." "Đây cũng là ý nghĩa của hồng nhan tri kỷ giữa những người đọc sách, quân tử hảo sắc mà không dâm, đa tình mà không lạm tình, Bệ hạ sẽ không từ chối một hồng nhan tri kỷ là tiểu nữ tử chứ." Thiên Tịch Tiên Nữ lại gảy một sợi dây đàn, tức thì một khúc nhạc từ tiếng đàn nhảy ra, từng tiếng đàn nhàn nhạt như nước chảy, róc rách không ngừng, trong đó toát ra vẻ tiêu dao và phóng khoáng. "Song tu phân thành nhục giao, thần giao, sắc không giao.

Hạ thừa chi đạo, là nhục giao, trung thừa chi đạo, là thần giao.

Thượng thừa chi đạo, sắc không song tu!" "Pháp song tu tiêu dao này của ta, là đạo song tu nằm giữa trung thừa và thượng thừa, Bệ hạ nếu có thể dùng văn tư diễn hóa dương khí, trợ giúp ta tu hành, ta

thành tựu Tạo Vật Chủ không phải là chuyện gì khó khăn." "Tạo Vật Chủ cũng chỉ như vậy, đạo song tu của nàng tuy diệu, nhưng trẫm lại không thích lắm, gặp nhau tức là duyên, hôm nay trẫm truyền cho nàng thượng thừa song tu chi đạo, sắc không song tu!" Nói xong, không đợi Thiên Lại Tiên Tử phản ứng, Diệp Đông Hoàng bế nàng kiểu công chúa lên, trực tiếp đi vào tẩm cung!

Thịt dâng đến miệng, sao có thể để nó chạy mất?

Từ đó, Thiên Lại Tiên Tử liền ở lại Long Quân Thành! ... "Chúc mừng Bệ hạ tu vi đại tiến, siêu thoát bỉ ngạn, chỉ trong gang tấc!" Câu Ly Thần Vương và chúng nữ đồng thanh cúi đầu!

Mấy năm không gặp, bọn họ phát hiện Diệp Đông Hoàng càng ngày càng khủng bố!

Đặc biệt là Câu Ly Thần Vương đã ở cảnh giới Phấn Toái Chân Không, mặc dù trên người Diệp Đông Hoàng không tỏa ra khí tức khủng bố nào, nhưng lại cho nàng một cảm giác đại khủng bố!

Nàng có một trực giác mạnh mẽ, e rằng nàng ngay cả một chiêu của Diệp Đông Hoàng cũng không đỡ nổi!

Cảm giác của nàng không sai, mấy năm nay Diệp Đông Hoàng tu luyện sâu trong Vạn Đạo Thiên Chu, có khí vận của vô tận sinh linh Dương Thần thế giới, cùng với khí vận của hàng tỷ sinh linh từ Tiếu Ngạo thế giới, Ỷ Thiên thế giới, Bất Lương Nhân thế giới, Đại Minh Giang Hồ, Đại Tống thế giới, Tùy Đường thế giới, Đại Tần thế giới, Phong Vân thế giới, Tru Tiên thế giới, Đấu La thế giới, Đấu Phá thế giới gia thân!

Tốc độ tu luyện của hắn tăng vọt, thông qua gia tốc thời gian, ba năm này, hắn đã tu luyện ba ngàn năm, lĩnh ngộ được Đế Đạo Bản Nguyên Pháp Tắc, chỉ là áp chế không đột phá mà thôi!

Hắn chỉ cần đột phá, là có thể tấn thăng cảnh giới Đại Đế!

Cảnh giới Đại Đế, còn mạnh hơn cảnh giới Bỉ Ngạn trong truyền thuyết của Dương Thần thế giới mà chưa ai đạt tới gấp ngàn vạn lần! "Mấy năm nay có đại sự gì xảy ra không?" Diệp Đông Hoàng hỏi. "Thứ nhất, Hồng Dịch mà Bệ hạ quan tâm, nhục thân đã đạt đến cảnh giới Phấn Toái Chân Không, tu luyện Dương Thần cũng đã đạt đến đỉnh phong chín lần Lôi Kiếp, có một thần khí chi vương là Chúng Thánh Điện!" "Thứ hai, Mộng Thần Cơ cũng đạt đến đỉnh phong chín lần Lôi Kiếp, chưởng khống một thần khí chi vương là Vĩnh Hằng Quốc Độ, và đã thả Bất Hủ Thần Vương, Đại Diệt Thần Vương, Tuyệt Mệnh Thần Vương, Khủng Bố Thần Vương ra, cùng bọn họ lập thành đồng minh!" "Bất Hủ Thần Vương đứng đầu ngũ đại thần vương, còn ngầm liên hệ với ta, muốn ta phản bội ngài... nhưng, ta đã từ chối." Thái Cổ Thần Vương tuy mạnh mẽ, nhưng nàng càng rõ sự khủng bố của Diệp Đông Hoàng, huống chi nàng đã trở thành nữ nhân của Diệp Đông Hoàng, càng không thể bỏ gốc lấy ngọn, đi theo Mộng Thần Cơ, Bất Hủ Thần Vương.

Các nữ nhân khác nghe mà âm thầm tắc lưỡi, những người này mỗi người đều là cường giả khủng bố tuyệt luân, bất kỳ ai cũng có thể ảnh hưởng đến cục diện thiên hạ!

Trên đời này dám đồng thời đối địch với những người này, e rằng cũng chỉ có Diệp Đông Hoàng!

Còn lại không ít cường giả, ví như Hư Vô Nhất, Thương Hoàng, Ân Hoàng vân vân! "Nghe nói bọn họ đã bắt đầu đi đến Khởi Nguyên Chi Địa, ta ở thời thái cổ, đã từng nghe nói qua, nhưng vẫn chưa đến đó, cũng không tìm được nơi đó." "Trong truyền thuyết, chỉ có cao thủ Dương Thần, cường giả Phấn Toái Chân Không, mới cảm giác được, ta lúc toàn thịnh, tuy có sức mạnh gần bằng Phấn Toái Chân Không, nhưng lại không có cảnh giới Phấn Toái Chân Không!" Câu Ly Thần

Vương cảm thán, ánh mắt mông lung, dường như đang hồi tưởng những ngày tháng ở thái cổ hồng hoang!

Đương nhiên!

Điều khiến nàng không ngờ tới là, sau khi bị Trường Sinh Đại Đế phong ấn, nàng lại gặp được Diệp Đông Hoàng, còn thành tựu được cảnh giới Phấn Toái Chân Không mà trước đây hằng mơ ước! "Đợi bọn họ đều đến Khởi Nguyên Chi Địa, chính là lúc trẫm một lưới bắt hết!" Trong mắt Diệp Đông Hoàng mang theo sự tự tin vô tận, đến lúc đó sẽ để bọn họ hóa thành dưỡng chất và nội tình cho trẫm tấn thăng cảnh giới Đại Đế! "Khởi Nguyên Chi Địa là nơi nào?" Thiên Lại Tiên Tử có chút tò mò, nàng còn chưa từng nghe nói qua nơi này!

Các nữ nhân khác cũng vậy! "Đại Thiên Thế Giới, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm là một kỷ nguyên, một kỷ nguyên luân hồi, nơi bắt đầu đầu tiên, chính là từ Khởi Nguyên Chi Địa!" "Khởi Nguyên Chi Địa có thể nói là nơi thần bí và chung cực nhất của thế giới này, vào thời điểm kỷ nguyên luân hồi này, Khởi Nguyên Chi Địa thần bí sẽ xảy ra biến động, sinh ra các loại pháp bảo chỉ có khi khai thiên lập địa mới có, ví như 'Khởi Nguyên Chủng Tử', 'Khởi Nguyên Chi Quả', 'Âm Dương Chi Căn' vân vân!" "Hơn nữa, Khởi Nguyên Chi Địa là nơi bắt đầu của kỷ nguyên này, vào thời điểm này sức mạnh phong tỏa dần dần yếu đi, là thời điểm thích hợp nhất để tiến vào Khởi Nguyên Chi Địa, nếu không thì ngay cả cường giả chín lần Lôi Kiếp cũng rất khó đến được..." "Chúng ta hãy xem những người này đang làm gì?" Diệp Đông Hoàng đưa tay chỉ, Đế Đạo Bản Nguyên Pháp Tắc tuôn ra, ngưng tụ thành một tấm gương ánh sáng pháp tắc khổng lồ, trong gương ánh sáng thời không biến ảo, rất nhanh liền xuất hiện một bóng người!

Bóng người này là Hồng Dịch!

Chỉ thấy Hồng Dịch điều khiển Chúng Thánh Điện xuyên qua không gian vô tận, phá vỡ hư vô vô tận, ở một nơi hư không mờ mịt!

Đối diện bọn họ là một dòng sông cực kỳ mênh mông.

Dòng sông này, hoàn toàn do ánh sáng tạo thành, những ánh sáng này lại là từng hạt từng hạt, giống như cát chảy, không ngừng lấp lánh, vĩnh viễn chảy về phía trước.

Một dòng sông mênh mông được hội tụ bởi "cát ánh sáng".

So với "tinh hà" trong vũ trụ còn tráng lệ hơn, còn vô biên vô tế hơn, không biết sâu bao nhiêu, không biết rộng lớn bao nhiêu. "Đây là Khởi Nguyên Chi Địa?" Chúng nữ trợn to mắt, ngay cả Câu Ly Thần Vương cũng là lần đầu tiên nhìn thấy! "Đây là Quang Âm Chi Hà Lưu, tất cả đều là ánh sáng, xuyên qua Quang Âm Chi Hà, mới là Khởi Nguyên Chi Địa!" Diệp Đông Hoàng chậm rãi mở miệng, Hồng Dịch trong gương ánh sáng đã ra khỏi Chúng Thánh Điện, lợi dụng Quang Âm Chi Hà rèn luyện nhục thân, còn thuận tiện thu thập một ít cát quang âm!

Đồng thời.

Trong gương ánh sáng lại phân ra một màn hình khác, hiển thị những hình ảnh khác, có Mộng Thần Cơ điều khiển Vĩnh Hằng Quốc Độ mang theo Bất Hủ Thần Vương, có Hư Vô Nhất vượt qua hư không.

Các loại hình ảnh đặc sắc nối tiếp nhau, các loại bảo vật thần khí xuất hiện không ngừng!

Đương nhiên, điều quan trọng nhất ở Khởi Nguyên Chi Địa vẫn là đạo thống truyền thừa của Chư Tử Bách Thánh!

Hồng Dịch chính là người thừa kế của Chư Tử Bách Thánh, cũng là người cuối cùng trong Chư Tử —— Dịch Tử!

Rất nhanh, Mộng Thần Cơ, Bất Hủ Thần Vương và những người khác đã đến Khởi Nguyên Chi Địa!

Ùng ục!

Ùng ục!

Bọn họ vừa đến đây, lập tức cảm giác được một loại chất lỏng nồng đậm bao bọc lấy mình, khiến cho mỗi một tấc da thịt trên toàn thân, đều hoàn toàn ở trong trạng thái áp bức cực độ.

Chương 585

Hơn nữa, chất lỏng nồng đậm này, không ngừng rót vào miệng, mũi.

Cảm giác này, giống như là từ đất liền, đến được đại dương.

Nơi đây đâu đâu cũng là từng đợt từng đợt "sóng lớn", "sóng dữ", những "sóng lớn sóng dữ" này còn ngưng luyện hơn nước lũ gấp trăm lần, màu sắc hiện ra một loại hỗn độn của ánh sáng và bóng tối đan xen.

Vù vù, vù vù, sức ép ngập trời, lại lập tức ép những người này hành động khó khăn!

Khởi nguyên chân khí ở nơi này dường như nồng đậm hơn bên ngoài gấp mười lần, từng luồng khởi nguyên chân khí dường như ngưng luyện thành chất lỏng.

Khởi nguyên chân khí, là một trong những chân khí thần bí nhất giữa trời đất, cũng là chân khí bồi bổ củng cố bản nguyên nhất, một người bình thường tu luyện trong khởi nguyên chân khí, tốc độ còn hơn tu luyện trong đại thiên thế giới gấp mười lần.

Cho dù là thiên lộ tinh hoa, địa nhũ tinh hoa kết hợp lại, cũng không có thành tựu bằng tu luyện trong khởi nguyên chân khí.

Mà hiện tại, khởi nguyên chân khí ở đây, đang ở độ nồng súc cao, bị một loại pháp lực cực kỳ mạnh mẽ, hung hăng ngưng luyện.

Chính vì như vậy, từ bên ngoài tiến vào nơi thần bí này, giống như là người lao vào đại dương, tự nhiên sẽ có sức ép.

Nhưng lại không có nguy hiểm ngạt thở, ngược lại còn có nhiều lợi ích.

Nhìn thấy cảnh này, Câu Ly Thần Vương và những người khác hô hấp không khỏi dồn dập, trong mắt lộ ra một tia nóng bỏng, nếu bọn họ đến đây tu luyện, tu vi tất nhiên sẽ đại tăng! "Bệ hạ, chúng ta không qua đó sao?" Câu Ly Thần Vương không nhịn được hỏi. "Đại lão đều là người cuối cùng lên sàn, tất cả ở đây cuối cùng đều là của trẫm, bọn họ đều sẽ hóa thành dưỡng chất cho trẫm tấn thăng Đại Đế, cứ để bọn họ tự phát triển một phen đã!" Diệp Đông Hoàng lắc đầu, không chút vội vàng, với thực lực hiện tại của hắn, cho dù người chiến thắng cuối cùng là Hồng Dịch cũng không phải là đối thủ của hắn!

Hắn không cần phải qua đó tranh giành với bọn họ bây giờ! "Ở đó, ở đó!

Ở trung tâm của biển cả này, có hòn đảo, là Khởi Nguyên Chân Dịch, lại ngưng luyện, ngưng luyện thành Khởi Nguyên Chi Thạch, đó là thể rắn, Khởi Nguyên Chi Thạch!" Câu Ly Thần Vương và những người khác nghe vậy liền dập tắt ý niệm đến Khởi Nguyên Chi Địa, nhưng trong mắt vẫn nóng bỏng ngưỡng mộ nhìn!

Họ nhìn thấy ở trung tâm của đại dương hoàn toàn do khởi nguyên dịch thể tạo thành này, lại sừng sững mười hòn đảo.

Mười hòn đảo này đều không lớn, chỉ rộng khoảng tám chín dặm.

Nhưng, rễ của chúng, đều cắm sâu vào đại dương khởi nguyên dịch thể này, dường như là khởi nguyên dịch thể biến hóa thành hòn đảo.

Đặc biệt là chất liệu của chúng, đều là một loại vật chất rắn, đá, có ánh sáng và bóng tối xen kẽ, rõ ràng là dịch thể lại cô đặc, hóa thành Khởi Nguyên Chi Thạch! "Thật là xa xỉ, dùng Khởi Nguyên Chi Thạch ngưng luyện thành mười tòa thành trì!" Bất Hủ Thần Vương và những người khác nhìn mười tòa thành trì kết tinh ở trung tâm đại

dương, trong lòng nóng bỏng, bay về phía thành trì!

Càng quan trọng hơn là, sau khi Khởi Nguyên Chi Thạch được ngưng luyện cao độ, sẽ ở bên trong viên đá, thai nghén ra một hạt giống.

Hạt giống này, chính là "Khởi Nguyên Chủng Tử"!

Một hình thái ban đầu của đại thiên thế giới.

Khởi Nguyên Chủng Tử, là thứ quý giá nhất ở Khởi Nguyên Chi Địa.

Pháp bảo Vĩnh Hằng Quốc Độ, bản thể ban đầu nhất, chính là do "chín chín tám mươi mốt hạt Khởi Nguyên Chủng Tử" ngưng kết mà thành. "Vạn nguyên chi nguyên!

Ngũ hành chi mẫu!

Chủ Phong Bi, ra đây, càn quét khởi nguyên chi hải!

Chiếm lấy hòn đảo!" Trong khoảnh khắc này, Bất Hủ Thần Vương không chút do dự, tế ra "Chủ Phong Bi" của mình, hóa thành bốn trăm tám mươi triệu phù lục, trong đại dương do khởi nguyên dịch thể tạo thành này, dấy lên sóng lớn ngập trời.

Bốn trăm tám mươi triệu phù lục, hung hăng cuốn về phía mười hòn đảo. "Bất Hủ Thần Vương thật sự lời to rồi!" Nhìn thấy cảnh này, Câu Ly Thần Vương tràn đầy ngưỡng mộ, đó là Khởi Nguyên Chủng Tử đó! "Những Khởi Nguyên Chủng Tử đó là hậu thủ mà Tạo Hóa Đạo Nhân để lại, Bất Hủ Thần Vương quả thực là đang tìm chết!" Giọng nói nhàn nhạt của Diệp Đông Hoàng vang lên, đôi mắt của chúng nữ đang nhìn màn hình liền trợn tròn, môi đỏ hé mở, trong lòng tràn đầy chấn động! "Bất Hủ Thần Vương!

Ngươi dám động đến hòn đảo, chủng tử của bản tôn!" Chỉ thấy một giọng nói mạnh mẽ, càn quét tất cả, đến từ thái cổ, xuyên qua

thời không, khiến dòng sông quang âm chảy ngược.

Đây đã không phải là giọng nói của cao thủ chín lần Lôi Kiếp nữa, thậm chí ngay cả cường giả Thiên Biến Vạn Hóa, cũng không thể có giọng nói lớn như vậy!

Sóng âm đó càn quét trên mặt biển, khiến toàn bộ khởi nguyên hải dương, kịch liệt cuộn trào, sóng cả như cột, trời lật đất nghiêng, càn khôn điên đảo, tạo hóa luân hồi!

Mà vị đạo nhân đó, trong làn sóng âm này, đã hoàn toàn hiển hiện hình thể của mình, là một bóng hình cao cao tại thượng, nắm giữ tạo hóa chư thiên.

Phía sau bóng hình đạo nhân này, vạn tầng thế giới không ngừng sinh diệt, từng vị từng vị thái cổ thần linh, chư thiên chúng thần ở sau lưng hắn trong vạn tầng thế giới sinh ra, lại hủy diệt, lại tu luyện, lại mạnh mẽ, lại niết bàn, lại vẫn lạc.

Vị đạo nhân này, dường như chính là nguồn gốc của vạn thần, thần trên các thần, người chưởng khống chư thần.

Người sáng tạo vạn giới, người tạo ra tạo hóa, phụ của vạn thần, mẫu của chư tiên.

Lôi đình vì hắn mà sinh ra, nhật nguyệt vì hắn mà xoay chuyển, tinh thần vì hắn mà đùa giỡn, thời gian vì hắn mà quấn quanh, không gian vì hắn mà biến hóa, chúng thần vì hắn mà cúi đầu, chúng hoàng lấy hắn làm trung tâm, dương thần lấy hắn làm đầu tàu...

Tất cả mọi thứ, đều lấy hắn làm trung tâm.

Khởi Nguyên Chi Địa, là trung tâm của vũ trụ, mà hắn là trung tâm của khởi nguyên.

Vị đạo nhân này, là khởi nguyên trong khởi nguyên, tạo hóa trong tạo hóa, chư thiên trong chư thiên...

Vị đạo nhân này, muốn trời sinh ra, trời liền sinh ra, muốn đất ngưng kết thành, đất liền ngưng kết thành, tất cả đều là tâm tưởng sự thành, chư thiên vạn giới, vô số vũ trụ, vô số kỷ nguyên, đều phải xoay quanh tâm ý của hắn.

Quá khứ, sẽ vì hắn mà thay đổi!

Hiện tại, sẽ vì hắn mà chiến đấu!

Tương lai, sẽ vì hắn mà tồn tại!

Không có vị đạo nhân này, sẽ không có quá khứ, hiện tại, tương lai.

Hắn quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức gần như không thể, bất kỳ ai dù có tưởng tượng thế nào, cũng không thể tưởng tượng ra loại sức mạnh này, khí thế của hắn, không chỉ vượt qua hiện thực, mà còn vượt qua giới hạn của tưởng tượng.

Trong thái cổ, một trong số ít những cường giả chí tôn, Tạo Hóa Đạo Nhân, cuối cùng đã xuất hiện. "Tạo Hóa Đạo Nhân!" Câu Ly Thần Vương trợn to mắt, tràn đầy chấn động vô biên, nàng không ngờ cường giả chí tôn thái cổ đã chết từ lâu lại còn xuất hiện!

Thật là quá khủng bố!

Quá mạnh mẽ! "Đây là cường giả chí tôn thái cổ Tạo Hóa Đạo Nhân sao?" "Khủng bố như vậy!" Tô Mộc, Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa, Thiên Lại Tiên Tử, Lê Phù Yên La, Ngư Bắc Dao, Hư Phi Hồng và chúng nữ ánh mắt kinh hãi!

Dù cho những năm nay dưới sự giúp đỡ của Diệp Đông Hoàng, tu vi của họ tăng vọt, nhưng khi nhìn thấy bóng hình này, trong lòng vẫn tràn đầy sợ hãi!

Trước bóng hình này, họ chính là kiến hôi trong đám kiến hôi, quá nhỏ bé!

Sau đó!

Từng cường giả một xuất hiện, làm chấn động nhãn cầu của tất cả mọi người!

Đương nhiên, sau Tạo Hóa Đạo Nhân, người khiến người ta chấn động nhất chính là Trường Sinh Đại Đế!

Đệ nhất nhân thái cổ.

Đệ nhất nhân Dương Thần.

Sư phụ của thượng cổ thánh hoàng.

Người sáng tạo tiên đạo.

Người gần nhất với Bỉ Ngạn.

Trong dòng sông vạn cổ, trong tất cả các Dương Thần, người có pháp lực cao cường nhất, thần bí nhất.

Uy năng không thể hạn lượng, uy thế không thể ngăn cản.

Cùng với sự xuất hiện của từng cường giả từng thời, Hồng Dịch, Mộng Thần Cơ, Hư Dịch và những người khác đều lần lượt đột phá Dương Thần hoặc Phấn Toái Chân Không!

Cuối cùng cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm tép!

Vô số cường giả từ thời thái cổ đến nay lần lượt vẫn lạc, hóa thành dưỡng chất cho các cường giả còn lại, Hư Dịch, Mộng Thần Cơ cũng bị Hồng Dịch tấn thăng Dương Thần nuốt chửng!

Khởi Nguyên Chi Địa cuối cùng chỉ còn lại ba nhân vật mạnh nhất: nhân vật chính Hồng Dịch!

Tạo Hóa Đạo Nhân!

Trường Sinh Đại Đế! "Trẫm cũng nên đi góp vui rồi!" Lời vừa dứt, thân ảnh Diệp Đông Hoàng biến mất, lĩnh ngộ Đế Đạo Bản

Nguyên Pháp Tắc có thể thống ngự vạn thiên pháp tắc, hắn cưỡng ép xoay chuyển thời không, xuất hiện tại một nơi hư không thần bí ở Khởi Nguyên Chi Địa!

Trung tâm của hư không này, có một cây cầu dài ngàn dặm vạn dặm, như cầu vồng, bắc ngang qua vô số kỷ nguyên, thậm chí dưới cây cầu, mơ màng có dòng sông quang âm đang chảy.

Dòng sông quang âm, vô biên vô tế, thần khí chi vương cũng chỉ có thể ẩn náu trong đó, nhưng cây cầu này, lại hỗn hợp vô số thời không, bắc ngang trên đó.

Trường Sinh Đại Đế, Tạo Hóa Đạo Nhân và Hồng Dịch đều ở đây!

Chương 586

"Hử?" Khi Diệp Đông Hoàng xuất hiện, Trường Sinh Đại Đế, Tạo Hóa Đạo Nhân đều lần lượt nhìn về phía Diệp Đông Hoàng, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc!

Họ không ngờ thế giới này còn có một người mạnh mẽ như Diệp Đông Hoàng, mà trước đây họ lại không biết! "Diệp Đông Hoàng!" Hồng Dịch nhìn Diệp Đông Hoàng, nghiến răng nghiến lợi! "Ngươi là ai?" Tạo Hóa Đạo Nhân hỏi. "Người giết các ngươi!" Diệp Đông Hoàng nói! "Cuồng vọng!" Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế đều nổi giận!

Họ là ai?

Bá chủ thời thái cổ, uy chấn thiên hạ!

Hồng Dịch cũng nổi giận, trước đây hắn không phải là đối thủ của Diệp Đông Hoàng, nhưng bây giờ hắn đã thành tựu Dương Thần, đã không sợ Diệp Đông Hoàng nữa! "Trẫm, Diệp Đông Hoàng, hôm nay, chứng đạo thành đế!" Không để ý đến sự phẫn nộ của họ, lời Diệp Đông Hoàng vừa dứt, một con đường lớn bằng vàng từ đỉnh đầu hắn xông thẳng lên trời, tỏa ra ánh sáng vô tận!

Ánh sáng chiếu rọi vạn cổ, chiếu rọi sâu thẳm vũ trụ, huyền quang vô tận bùng phát ra ánh sáng rực rỡ đến tột cùng!

Rắc rắc rắc!

Giờ khắc này, không gian Khởi Nguyên Chi Địa cũng không chịu nổi, nứt ra từng vết nứt khủng bố, vũ trụ phảng phất như không chịu nổi khí tức của Diệp Đông Hoàng mà muốn hủy diệt!

Thông qua thần thông quang mạc nhìn thấy tất cả những điều này,

Câu Ly Thần Vương và chúng nữ nắm chặt nắm đấm, một trái tim treo lơ lửng trong lồng ngực!

Kích động, căng thẳng, phấn khích... các loại cảm xúc lần lượt dâng lên trong lòng! "Sao có thể?" "Khí tức thật khủng bố, lẽ nào đây là cảnh giới Bỉ Ngạn?" "Hắn sao có thể mạnh như vậy?" Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế và Hồng Dịch đều chết lặng!

Ầm ầm!

Một luồng đế uy khủng bố khó có thể diễn tả bằng lời từ trong cơ thể Diệp Đông Hoàng bùng phát ra, những gợn sóng vô hình quét qua, Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế và Hồng Dịch như ruồi muỗi bị dễ dàng quét bay, miệng phun máu tươi, trong mắt tràn đầy chấn động!

Cho dù là cảnh giới Bỉ Ngạn, cũng không thể mạnh như vậy chứ?

Vũ trụ oanh minh, ba ngàn đại đạo đồng loạt chấn động, vô tận pháp tắc như xiềng xích buông xuống, bao phủ lấy thân thể tỏa ra ánh sáng vô tận của Diệp Đông Hoàng!

Bản chất sinh mệnh của hắn đang không ngừng thăng hoa!

Uy áp khí tức của hắn đang không ngừng tăng vọt!

Bản nguyên linh hồn của hắn đang không ngừng lột xác!

Trong một lúc, Khởi Nguyên Chi Địa, Thiên Ngoại Thiên, Đại Thiên Thế Giới, thậm chí toàn bộ Dương Thần thế giới đều bị khí tức mênh mông khủng bố của Diệp Đông Hoàng bao trùm!

Vũ trụ thương khung đang run rẩy, vạn thiên tinh thần chuyển động!

Thân ảnh của hắn không ngừng lớn lên, không ngừng cao lên, tràn ngập toàn bộ vũ trụ!

Mỗi một tế bào trên người hắn đều phảng phất hóa thành vực sâu, điên cuồng nuốt chửng tất cả những vật chứa năng lượng ở Khởi Nguyên Chi Địa!

Toàn bộ Khởi Nguyên Chi Địa đang run rẩy, không gian đang không ngừng vỡ nát, Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế và Hồng Dịch sắc mặt kinh hãi!

Họ cảm thấy một luồng hấp lực khủng bố tác động lên người họ, muốn nuốt chửng họ! "Cứ dùng các ngươi làm tư lương cho trẫm tấn thăng Đại Đế đi!" Thân ảnh Diệp Đông Hoàng đội trời đạp đất, giọng như hồng chung, đôi mắt như tinh thần thờ ơ buông xuống hai đạo thần quang, nhìn về phía ba người Tạo Hóa Đạo Nhân! "Cùng nhau ra tay, giết hắn!" Tạo Hóa Đạo Nhân gầm lên, hắn tung hoành thái cổ, từng chịu qua khuất nhục như vậy bao giờ, lại bị coi là tư lương tấn thăng, là có thể nhẫn, thục bất khả nhẫn! "Diệt!" Diệp Đông Hoàng nhàn nhạt thốt ra một chữ, phảng phất miệng ngậm thiên hiến, vũ trụ trời đất đều run rẩy, chữ này ẩn chứa đế đạo bản nguyên pháp tắc của hắn.

Ba người Tạo Hóa Đạo Nhân bất quá tương đương với Hoàng Giả Đại Viên Mãn, căn bản khó có thể chống cự, thân thể trong nháy mắt tan vỡ, hóa thành năng lượng mênh mông cuồn cuộn tràn vào cơ thể Diệp Đông Hoàng!

Ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Khởi Nguyên Chi Địa bị Diệp Đông Hoàng không ngừng nuốt chửng, không ngừng tan vỡ, thần lôi màu tím múa lượn, phảng phất như diệt thế!

Trong Vạn Đạo Thiên Chu, Câu Ly Thần Vương và chúng nữ trợn to mắt, há to miệng, kinh hãi nhìn Diệp Đông Hoàng!

Điều này cũng quá khủng bố rồi!

Đó là Tạo Hóa Đạo Nhân, Trường Sinh Đại Đế đó?

Từ thái cổ đến nay, hai vị cường giả khủng bố nhất!

Cứ như vậy bị một chữ chấn sát! "Tâm ta tức thiên tâm, đạo ta tức thiên đạo, ta là Đại Đế!" Giọng nói hùng vĩ vang vọng vũ trụ tinh không, một đạo kim quang khủng bố phá vỡ ràng buộc vũ trụ, thẳng vào hỗn độn hư không!

Giờ khắc này, Diệp Đông Hoàng siêu thoát vũ trụ, trở thành Đại Đế, có sức mạnh du ngoạn hỗn độn, có thể dựa vào sức mạnh của bản thân xuyên qua chư thiên!

Nhưng hỗn độn vô ngần, không có tọa độ, hắn cũng sẽ lạc lối trong đó!

Khởi Nguyên Chi Địa bị nuốt chửng, Diệp Đông Hoàng cuối cùng tấn thăng cảnh giới Đại Đế, vô tận lôi kiếp giáng xuống, toàn bộ Dương Thần thế giới đều run rẩy sợ hãi!

Thần lôi đó giáng xuống, có thể hủy diệt toàn bộ Dương Thần thế giới!

Diệp Đông Hoàng ngẩng đầu, há miệng hút một cái, liền nuốt chửng toàn bộ lôi kiếp!

Thân ảnh hắn lóe lên, liền đến Vạn Đạo Thiên Chu, dung nhập tất cả bảo vật của Khởi Nguyên Chi Địa, như Chúng Thánh Điện, Đại Giải Thoát Luân, Bỉ Ngạn Chi Kiều, Bất Hủ Phong Bi, Vĩnh Hằng Quốc Độ, những thần khí chi vương này vào Vạn Đạo Thiên Chu!

Sau đó dùng đại thần thông, trực tiếp luyện toàn bộ Dương Thần thế giới vào Vạn Đạo Thiên Chu, luyện nó thành một kiện tuyệt thế đế binh!

Sau đó, Diệp Đông Hoàng dùng Vạn Đạo Điếu Hoàng Can quay về chủ thế giới Thần Châu Đại Lục!

Những năm nay, chúng nữ và cường giả các thế giới đều tu vi đại tiến, Hoàng Giả đông đảo, tuy không có Đại Đế, nhưng cũng có mấy chục cường giả Hoàng Giả Đại Viên Mãn!

Mà ở Đông Châu, tam đại hoàng triều đều không có Đại Đế.

Thế là, Diệp Đông Hoàng mang theo đế uy dẫn đầu mấy trăm tôn Hoàng Giả quét ngang tam đại hoàng triều, nạp nữ hoàng Đại Chu Hoàng Triều vào hậu cung, thành lập Đại Việt Đế Triều, độc bá Đông Châu chi địa!

Đông Châu địa vực rộng lớn, Diệp Đông Hoàng không tiếp tục khuếch trương, mà là chỉnh đốn Đông Châu.

Đương nhiên, những việc vặt này, hắn đều giao cho chúng nữ làm.

Chỉ cần hắn nắm giữ võ lực tối cao, hắn chính là vương giả không thể nghi ngờ!

Lúc này!

Diệp Đông Hoàng đến Siêu Thần Vũ Trụ!

Kể từ lần trước hắn đến, Siêu Thần Vũ Trụ đã qua mấy vạn năm, Khải Toa cũng không phụ kỳ vọng, trở thành Chư Thần Chi Vương, Thần Thánh Khải Toa!

Mà tiểu nãi hi và tiểu nãi băng lúc ban đầu đều đã trở thành Thiên Cơ Vương và Ác Ma Nữ Vương lừng lẫy danh tiếng! "Không ngờ có sự xuất hiện của trẫm, tiểu nãi băng vẫn đi làm Ác Ma Nữ Vương!" Diệp Đông Hoàng thần niệm quét qua, tất cả mọi thứ trong Siêu Thần Vũ Trụ đều hiện ra trong lòng. "Theo ta, sinh mệnh vượt qua 1000 năm, có thể bay, có thể không có giới hạn, các ngươi chỉ cần kính sợ một người phụ nữ..." "Đó chính là ta!

Mạc Cam Na, vương của các ngươi, biết chưa?" Mạc Cam Na chỉ vào những người xung quanh, giọng nói sang sảng, trang điểm đậm chất ác ma, dáng vẻ yêu kiều có mấy phần của Ác Ma Nữ Vương. "Yo, tiểu nãi băng, mấy vạn năm không gặp, bây giờ đã thành Ác Ma Nữ Vương rồi!" Diệp Đông Hoàng cười khẽ, thân ảnh vĩ ngạn tuấn mỹ cương nghị từ hư không chậm rãi hiện ra, hứng thú nhìn Lương Băng.

Nghe tiếng, Mạc Cam Na đang hăng hái thân thể cứng đờ, thân thể đầy đặn không tự chủ được run rẩy, mấy vạn năm rồi, nàng không ngờ còn có thể nghe thấy giọng nói quen thuộc này. "Đông...

Đông Hoàng ca ca?" Mạc Cam Na trợn to mắt, không nhịn được lùi lại một bước, ký ức xưa kia như thủy triều dâng trào!

Nhìn thân ảnh quen thuộc, giọng nói quen thuộc, ánh mắt phức tạp, không biết là vui mừng hay là... "Ta còn tưởng ngươi quên ta rồi chứ!" Diệp Đông Hoàng cười cười, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lương Băng, đưa tay véo véo khuôn mặt xinh xắn trắng nõn của nàng. "Mẹ kiếp!" Lương Băng bị Diệp Đông Hoàng véo mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận, "Lão nương bây giờ là Ác Ma Nữ Vương Mạc Cam Na, không được véo mặt ta, cũng không được gọi ta là tiểu nãi băng nữa!" "Lão nương chỗ nào nhỏ?" Diệp Đông Hoàng trên dưới đánh giá, ngữ khí thành thật, đồng ý nói: "Đích thực không nhỏ, không hổ là Ác Ma Nữ Vương, tà ác thật lớn!" Tiểu nãi băng năm xưa đã biến thành đại nãi băng rồi. "Thằng nhóc, ngươi là ai?

Dám bất kính với nữ vương, tìm chết!" Ánh mắt A Thác cảnh giác và đầy địch ý nhìn Diệp Đông Hoàng, định ra tay với Diệp Đông Hoàng, lại dám bất kính với nữ vương, không thể tha thứ! "Cút!" Diệp Đông Hoàng thốt ra một chữ, A Thác liền như bị trọng kích, nặng nề đập xuống đất, ngất đi! "Mẹ kiếp!

Ngươi dám đánh người của nữ vương ta, có phải con tiện nhân Khải Toa đó sai ngươi đến không?" Lương Băng tức giận mắng, nàng phát hiện nhiều năm qua đi, cảm giác Diệp Đông Hoàng cho nàng, vẫn sâu không lường được, vẫn như thần như ma! "Tiểu nãi băng, thấy Đông Hoàng ca ca, cũng không đến ôm một cái nồng nhiệt, uổng công ta vừa về đã đến thăm ngươi!" Diệp Đông Hoàng vẻ mặt đau lòng, dang tay, ôm lấy Mạc Cam Na. "Ngươi không phải do Khải Toa phái đến?

Chương 587

Ngươi còn chưa đi gặp con tiện nhân Khải Toa đó?" Mạc Cam Na trong lòng không hiểu sao lại vui mừng, bị Diệp Đông Hoàng ôm cũng không phản ứng. "Cái kiểu trang điểm khói này của ngươi thật xấu!" Diệp Đông Hoàng nói bên tai nàng. "Cút!" Mạc Cam Na đại nộ, chiếm tiện nghi của nàng còn chê nàng xấu! "Được rồi, ta đi tìm Khải Toa, mấy vạn năm không gặp, cũng khá nhớ!" Diệp Đông Hoàng buông Mạc Cam Na ra, chuẩn bị rời đi! "Đứng lại!" Mạc Cam Na chắn trước mặt Diệp Đông Hoàng, bá đạo nói: "Ta không cho phép ngươi đi tìm con tiện nhân Khải Toa đó!" "Yo?

Ngươi nghĩ ngươi cản được ta sao?" Diệp Đông Hoàng nửa cười nửa không nhìn Lương Băng! "Bây giờ đã không phải là ba vạn năm trước rồi, ta là Ác Ma Nữ Vương Mạc Cam Na, để ngươi xem sự lợi hại của nữ vương ta!" Mạc Cam Na có ý thể hiện thực lực, nàng đưa tay ra vồ lấy, trên trời tức thì hiện ra hai móng vuốt ác ma màu đen khổng lồ, một phát túm lấy Diệp Đông Hoàng trong lòng bàn tay. "Ha ha, thế nào?" Bắt được Diệp Đông Hoàng, Mạc Cam Na rất vui, có thể đánh bại Diệp Đông Hoàng, khiến nàng rất có cảm giác thành tựu.

Diệp Đông Hoàng chính là anh hùng cái thế trong lòng nàng từ nhỏ!

Không có Diệp Đông Hoàng, năm xưa bọn họ cũng không dễ dàng đánh bại Hoa Diệp như vậy! "Ồ, ngươi chỉ có chút sức lực này thôi sao?

Có phải chưa bú sữa không?" Diệp Đông Hoàng sắc mặt không đổi, ý cười càng nồng!

Thần thể tứ đại của Lương Băng hiện tại, kém xa hắn, ước chừng

cũng chỉ tương đương với Vương Giả Cảnh, hai người căn bản không cùng một đẳng cấp! "Để cho ngươi giả vờ!" Mạc Cam Na không phục, bàn tay từ từ nắm chặt, không ngừng dùng sức, nhưng Diệp Đông Hoàng vẫn không chút thay đổi, phảng phất như người bị móng vuốt ác ma bắt không phải là hắn, mà là không khí. "Tiểu nãi băng, xem ra, ngươi không được rồi!" Diệp Đông Hoàng trêu chọc nhìn Mạc Cam Na, tiến lên một bước, móng vuốt ác ma trông có vẻ khủng bố vô cùng trong nháy mắt vỡ tan, suýt nữa nứt ra.

Đây còn là kết quả Diệp Đông Hoàng thủ hạ lưu tình, nếu không với Vạn Đạo Hỗn Độn Đế Khu của hắn, chỉ cần nhẹ nhàng chấn một cái, là có thể khiến móng vuốt ác ma tan thành tro bụi! "Sao ngươi có thể mạnh như vậy?" Mạc Cam Na kinh hãi trợn to mắt, khoảnh khắc vừa rồi, nàng phảng phất như nhìn thấy một tôn thân ảnh vĩ ngạn đầu đội vũ trụ tinh hà, chân đạp hỗn độn vô biên đi về phía nàng.

Thân ảnh đó, cao không thể lường, lớn không thể tả, nhật nguyệt tinh thần xoay quanh hắn, vũ trụ tinh hà theo hơi thở của hắn mà run rẩy!

Vô số thế giới theo hơi thở của hắn mà sinh ra, hủy diệt, tuần hoàn không ngừng!

Trước đạo thân ảnh này, nàng ngay cả kiến hôi cũng không bằng. "Ta giúp ngươi trở nên mạnh hơn!" Diệp Đông Hoàng bế Lương Băng lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã đến tẩm cung của đại bản doanh Lương Băng! "Đây?" Lương Băng chấn động, điều này cũng quá mạnh rồi?

Nàng đối mặt với Diệp Đông Hoàng giống như những phàm nhân đối mặt với nàng!

Mọi bí mật đều không còn là bí mật!

Không chút sức phản kháng!

Hai canh giờ sau, Mạc Cam Na một thân mặt mộc, gối đầu trong lòng Diệp Đông Hoàng, khóe mắt còn vương lại một vệt nước mắt!

Nếu để người ta nhìn thấy, không biết sẽ làm bao nhiêu người kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt!

Đây là Ác Ma Nữ Vương Mạc Cam Na đó!

Ác ma mạnh nhất vũ trụ đã biết, sự tồn tại khiến vô số văn minh sợ hãi!

Ngay cả văn minh Thiên Sứ và nàng nhiều lần đại chiến, cũng chưa từng triệt để tiêu diệt được!

Lại bị Diệp Đông Hoàng làm cho khóc! "Ngươi đồ xấu xa, ngươi muốn ta hay muốn con tiện nhân Khải Toa đó?" Lương Băng tay mềm đẩy đẩy ngực Diệp Đông Hoàng, hỏi. "Trẻ con mới phải lựa chọn, người lớn đương nhiên là lấy tất cả!" Diệp Đông Hoàng cười cười. "Nghĩ hay lắm!" "Thật sao?" Diệp Đông Hoàng cười đầy ẩn ý.

Một tuần sau, kết thúc cuộc sống như keo sơn với Lương Băng, Diệp Đông Hoàng đến Thiên Sứ Tinh Vân, gặp được người được mệnh danh là Chư Thần Chi Vương của Siêu Thần Vũ Trụ, Thần Thánh Khải Toa!

Lúc này Khải Toa mặc một bộ lễ phục cung đình cùng Thiên Cơ Vương Hạc Hi ngồi bên hồ tắm, đôi chân ngọc trắng nõn nhẹ nhàng khua trong hồ nước, đẹp không sao tả xiết! "Hai vị mỹ nữ, tắm suối nước nóng à, có thể cho ta tham gia cùng không?" Đột nhiên, một giọng nói khinh bạc vang lên, Khải Toa, Hạc Hi như gặp đại địch, lại có người có thể lặng lẽ lẻn vào đây, phòng ngự của Thiên Sứ Tinh Vân còn cần phải nâng cao!

Đồng thời, thực lực của người đến e rằng rất mạnh!

Nhưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, cả hai đều trợn to

mắt, thân thể mềm mại run rẩy, không thể tin được ngẩng đầu lên; quả nhiên, một thân ảnh giống hệt ba vạn năm trước, không chút thay đổi từ hư không chậm rãi bước ra!

Tuấn mỹ!

Bá khí!

Mang theo nụ cười xấu xa! "Đông Hoàng ca ca?" Hạc Hi vừa kinh ngạc vừa vui mừng! "Ngươi đã về?" Khải Toa ngơ ngác nhìn Diệp Đông Hoàng, mặt hồ lòng vốn tĩnh lặng nay gợn lên từng lớp sóng!

Chuyện cũ từng màn hiện ra trong đầu! "Ta đã về!" Diệp Đông Hoàng tiến lên một bước, dang rộng vòng tay, ôm cả hai người vào lòng!

Cảm nhận thân thể mềm mại ấm áp của Hạc Hi, trong lòng cảm khái, tiểu nãi hi năm xưa cũng đã lớn rồi!

Điểm này, trước đó ở chỗ Lương Băng hắn đã có trải nghiệm sâu sắc!

Tiểu nãi băng năm xưa đã vượt xa Khải Toa!

Má Hạc Hi ửng hồng, nhẹ nhàng động đậy, không thoát ra được, cũng không giãy giụa nữa!

Ngửi mùi hương nam tử trên người Diệp Đông Hoàng, một trái tim đập thình thịch!

Cảm nhận sự thay đổi khí tức của hai người, Diệp Đông Hoàng cười khẽ, một tay bế cả hai lên.

Tỷ muội tốt, tự nhiên phải cùng nhau, sao có thể bên trọng bên khinh! "Đừng!" ...

Thời gian trôi nhanh.

Diệp Đông Hoàng ở Siêu Thần Vũ Trụ một trăm năm, ung dung tự

tại trải nghiệm phong thổ nhân tình, phong hoa tuyết nguyệt của thế giới này!

Như là Thiên Sứ Ngạn, Thời Không Sắc Vi... các mỹ nữ lớn nhỏ, hắn đều đã trải nghiệm một lần!

Tu vi đạt đến Đế Cảnh, không phải khổ tu là có thể mạnh lên!

Mà là cần cảm ngộ thiên địa tự nhiên, cảm ngộ thế giới đại đạo!

Hồng trần cuồn cuộn, cũng là một loại tu luyện!

Nhưng đạo của hắn là đế đạo!

Thống ngự chư thiên, chinh phục vạn giới!

Siêu Thần Vũ Trụ tự nhiên dễ dàng chinh phục!

Không nói đến thực lực vô địch của hắn, chỉ riêng việc hắn hạ được Ác Ma Nữ Vương và Thiên Sứ Chi Vương, đã đủ để thống nhất vũ trụ!

Còn có cường giả khủng bố nào ẩn giấu, tất cả đều bị một ngón tay nghiền chết!

Chơi một vòng, Diệp Đông Hoàng luyện Siêu Thần Vũ Trụ vào Vạn Đạo Thiên Chu, tăng cường nội tình của Vạn Đạo Thiên Chu, sau đó trở về Thần Châu Đại Lục!

Phía trên trung tâm Đông Châu của Thần Châu Đại Lục đã được xây dựng một tòa Long Quân Thành nguy nga, Long Quân Thành uy nghiêm hùng vĩ, trấn áp tứ phương!

Bản thân nó chính là một kiện đế binh mạnh mẽ!

Trung tâm thành là Đông Hoàng Cung!

Đông Hoàng Cung, là một thế giới.

Diệp Đông Hoàng ngồi cao trên long ỷ, hai bên là thần hậu, thánh

phi, đế cơ hầu hạ, tu vi thấp nhất đều là Hoàng Giả Cảnh!

Trong đó không thiếu tồn tại Hoàng Giả Đại Viên Mãn!

Phía dưới võ tướng như mây, mưu sĩ như mưa, mỗi người đều là đại năng Hoàng Giả Cảnh, tổng cộng hơn ba trăm sáu mươi vị! "Bái kiến Bệ hạ, nguyện Bệ hạ đại đạo vĩnh hằng, vạn kiếp bất diệt!" "Bái kiến Bệ hạ, nguyện Bệ hạ đại đạo vĩnh hằng, vạn kiếp bất diệt!" "Bái kiến Bệ hạ, nguyện Bệ hạ đại đạo vĩnh hằng, vạn kiếp bất diệt!" ...

Giọng nói đều đặn vang vọng mây xanh, kéo dài không dứt!

Khiến người ta hào tình vạn trượng, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!

Chư thiên vạn giới, một hành trình mới, sắp khởi hành!